

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hà Long

Mục lục

- [Chương 1: Thiên Tài Xuất Thế](#)
- [Chương 2: Phái Hãn Diện Vì Là Người Bình Thường](#)
- [Chương 3: Phế Vật](#)
- [Chương 4: Thế Giới Tàn Khốc](#)
- [Chương 5: Cố Gắng Lên](#)
- [Chương 6: Đồng Cảm Là Gì?](#)
- [Chương 7: Ẩn Nhẫn Chờ Thời](#)
- [Chương 8: Thách Đấu](#)
- [Chương 9: Làm Sao Để Không Bị Đánh Quá Đau](#)
- [Chương 10: Mong Anh Cứu Mạng](#)
- [Chương 11: Thấu Quyền](#)
- [Chương 12: Khách Tới Nhà](#)
- [Chương 13: CƠM MẸ NẤU VẪN LÀ NGON NHẤT](#)
- [Chương 14: Bộc Phá Quyền](#)
- [Chương 15: Nhất Tộc, Nhị Thị, Tam Gia](#)
- [Chương 16: Sát Nhân Hàng Loạt](#)
- [Chương 17: Giáo Án](#)
- [Chương 18: Ngài Pháp Y Phá Án](#)
- [Chương 19: Câu Đố Của Lão Phương](#)
- [Chương 20: Luyện Tập](#)
- [Chương 21: Bi Kịch](#)
- [Chương 22: Thầy Của Những Người Thầy](#)
- [Chương 23: Lời Giải Chưa Trọn Vẹn](#)
- [Chương 24: Người Xưa Đã Sai Rồi!](#)
- [Chương 25: Nhất Bộ Nhất Quyền](#)
- [Chương 26: Những Con Cú Chó](#)
- [Chương 27: Tâm Linh Sư](#)
- [Chương 28: Cảm Thức Siêu Nhiên](#)
- [Chương 29: Bạn Và Thầy](#)

Chương 30: Giấc Mộng Đêm Hè

Chương 31: Lịch Sử Và Ngôn Ngữ

Chương 32: Xúc Cảm Thiếu Nữ

Chương 33: Tung Nắm Đắm Về Phía Biển!

Chương 34: Vệt Phấn Hoa

Chương 35: Trước Một Cuộc Chiến (Thượng)

Chương 36: Trước Một Cuộc Chiến (Hạ)

Chương 37: Thiên Mệnh

Chương 38: Đối Giám Thị Khẩn Cấp!

Chương 39: Hai Chiếc Đũa

Chương 40: Hải Thành Đệ Nhất Thú Cưng

Chương 41: Khuyết Nguyệt Triều Quyền

Chương 42: Ta Chỉ Tự Vệ Thôi Nha

Chương 43+50% Chiến Lực!

Chương 44: Đại Phúc Tinh Báo Chí Chiếu Mệnh

Chương 45: Đều Là Sắt Vụn

Chương 46: Đại Lực Giả Kim

Chương 47: Nét Bút Này Xấu Tệ!

Chương 48: Lời Ta Nói, Ai Lắng Nghe?

Chương 49: Một Quyền Này, Là Quà Sinh Nhật!

Chương 50: Vì Sao Ta Lại Hứng Thú Tới Vậy?

Chương 51: Âm Dương Hoàng Long

Chương 52: Đồng Thuận!

Chương 53: Vương Quyền Và Thần Quyền

Chương 54: Cường Giả Cô Đơn

Chương 55: Giai Thoại

Chương 56: Đừng Làm Lớn Chuyện

Chương 57: Thời Đại Này, Cái Gì Cũng Đưa Lên Mạng

Chương 58: Có Một Hồng Nhan Tri Ki Như Vậy, Thật Tốt Quá!

Chương 59: Vẫn Là Đừng Làm Lớn Chuyện

Chương 60: Những Điều Đúng Đắn

Chương 61: Để Vương Mua Đất

Chương 62: Cái Số Con Rệp

Chương 63: Thế Giới Cống Ngâm

Chương 64: Phi Thiên Bạt Kiếm

Chương 65: Kiếm Tên Hi Vận, Mà Toàn Mang Về Xui Xẻo

Chương 66: Đế Vương Mua Đất (Phần 2)

Chương 67: Tạm Biệt Phố Chợ

Chương 68: Khai Trương

Chương 69: Đây Mới Thật Sự Là Văn Học!

Chương 70: Chi Cần Nỗ Lực Là Sẽ Đạt Được Tất Cả

Chương 71: Quỳ Xuống!

Chương 72: Tré Con, Biết Gì! Đi Chỗ Khác Chơi!

Chương 73: Bi Kịch, Luôn Kéo Theo Bi Kịch

Chương 74: Những Kẻ Thích Suy Luận

Chương 75: Phim Bom Tấn, Đều Nhảm Nhí!

Chương 76: Âm Hành Sứ Giả

Chương 77: Cứ Luyện Thế Thì Là Vô Địch Sao?

Chương 78: Âm Hành Sứ Giả

Chương 79: Thầy Kiên

Chương 80: Mỗi Cây Mỗi Hoa, Mỗi Nhà Mỗi Cảnh

Chương 81: Lại Là Một Vụ Âm Sát

Chương 82: Nói Làm Chi Vương Quyền Phú Quý

Chương 83: Cần Làm Chi Giới Luật Thanh Quy?

Chương 84: Sự Thật Chi Minh Ta Nhìn Thấy

Chương 85: Những Bông Hồng Đỏ

Chương 86: Võ Thuật, Là Âm Dương

Chương 87: Sự Tầm Thường Của Loài Người

Chương 88: Một Ván Cờ Với Hai Đời Tiên Đế

Chương 89: Văn Học, Cũng Là Âm Dương

Chương 90: Vương Thành Văn, Khá Lắm!

Chương 91: Hệ Thống Giáo Dục

Chương 92: Đăng Kí Hết Đi!

Chương 93: Đẹp Trai, Nhưng Mà Ngu

Chương 94: Buổi Học Sinh Học Đầu Tiên

Chương 95: Hai Con Tắc Kè Con

Chương 96: Vừa Đi Đường, Vừa Giảng Bài

Chương 97: Giết Người, Không Đơn Giản

Chương 98: Oan Ưc Quá!

Chương 99: Thần Trâu Không Thiêng Bằng Tiền

Chương 100: Truyền Thống

Chương 101: Kiểm Tra Thực Chiến

Chương 102: Kinh Nghiệm, Phải Dựa Vào Tích Lũy Mà Có

Chương 103: Tiến Bộ

Chương 104: Huyền Thoại M'Noarr

Chương 105: Không Có Điểm Yếu?

Chương 106: Trà Hội

Chương 107: Bản Hoà Tấu Của Ba Vị Đế Vương

Chương 108: Kẻ Gìn Giữ Cân Bằng

Chương 109: Thế Giới

Chương 110: Lời Thề Bên Dòng Mẫu Hà

Chương 111: Văn Học Lý Trí

Chương 112: Hai Suất Cơm, Hai Cốc Nước, Hai Cái Bánh

Chương 113: Đặc Sản

Chương 114: Những Con Số

Chương 115: Đội Số 1

Chương 116: Ngẫu

Chương 117: Bể Phong Kiếm Khách

Chương 118: Ý Nghĩa Của Sự Tồn Tại

Chương 119: Ngài Pháp Y Lại Phá Án

Chương 120: Lại Trúng?

Chương 121: Lô Đề Để Làm Hư Người

Chương 122: Kết Quả Lô Đề

Chương 123: Vọng Cổ Hương

Chương 124: Nuôi Dạy Như Thế Nào Vậy?

Chương 125: Hộ Vệ

Chương 126: Bình Nguyên Tri Thức

Chương 127: Bài Tập Sinh Tồn

Chương 128: Trảm Long Đao

Chương 129: Địa Long Nữ Chúa

Chương 130: Âm Dương Địa Long

Chương 131: Hãy Bước Vào Đó, Và Nhìn Thẳng Vào Cái Chết

Chương 132: Nhân Sinh Đối Mới

Chương 133: Đời Không Đơn Giản

Chương 134: Tới Tận Cửa

Chương 135: Tranh Luận Kiểu Vương Thành Văn

Chương 136: Hiện Tại Cũng Vậy, Sau Này Cũng Thế

Chương 137: Đặt Cước

Chương 138: Chiến Thần

Chương 139: Đi Theo Ta

Chương 140: Có Đáng Không?

Chương 141: Đào Mộ

Chương 142: Mở Đường Máu

Chương 143: Hạm Đội Số 7

Chương 144: Gia Tộc

Chương 145: Kẻ Thù Của Kẻ Thù Là Bạn

Chương 146: Đoán Thử Xem

Chương 147: Ai Mới Có Quyền Phẫn Nộ

Chương 148: Là Trần Thịnh

Chương 149: Kẻ Đơn Độc

Chương 150: Tiểu Hải Vương

Chương 151: Trẻ Đi Lạc

Chương 152: Tiến Hay Lùi

Chương 153: Người Giữ Cửa

Chương 154: Tiến Về Phía Trước

Chương 155: Đuổi Bắt

Chương 156: Huyết Của Đất

Chương 157: Kẻ Múa Rối

Chương 158: Bản Đồ

Chương 159: Nghìn Cánh Anh Đào Bay Trong Gió Xuân

Chương 160: Mạnh, Nhưng Không Đáng Sợ

Chương 161: Hắc Y Hội

Chương 162: Tưởng Tượng Của Ta

Chương 163: Nghiền Áp

Chương 164: Cường Giả Đích Thực

Chương 165: Lời Đáp Trả

Chương 166: Ném Con Xuống Đất

Chương 167: Lấy Cho Chị Cái Roi

Chương 168: Mời Nhử

Chương 169: Một Nỗ Lực Của Loài Người Để Giải Thích Thế Giới

Chương 170: Thực Tại Mông Lung

Chương 171: Hạnh Phúc, Nghe Thật Đơn Giản

Chương 172: Trí Nhớ Của Thầy Không Tốt

Chương 173: Dòng Sông Băng Giá

Chương 174: Thánh Nữ

Chương 175: Nhập Gia Tuỳ Tục

Chương 176: Tìm Kiếm

Chương 177: Kế Hoạch Của Linh

Chương 178: Tiến Cử

Chương 179: Quà Tặng

Chương 180: Trao Đổi

Chương 181: Kim Kê

Chương 182: Giả Kim Và Dịch Học

Chương 183: Dòng Chảy Vạn Vật

Chương 184: Ngôi Sao Sáng Giá

Chương 185: Kim Kê Cước

Chương 186: Đấu Địa Mạch

Chương 187: Trường Học Đêm Khuya

Chương 188: Khách Của Bắc Hoàng

Chương 189: Để Ta Tự Trả Lời

[Chương 190: Mảnh Đất Linh Hồn](#)
[Chương 191: Hoàng Long Hoả Phụng](#)
[Chương 192: Nam Có Âm Dương, Bắc Có Ngũ Hành](#)
[Chương 193: Đại Nam Thần Khí](#)
[Chương 194: Công Phá](#)
[Chương 195: Vật Chất Sơ Khai](#)
[Chương 196: Thế Giới Của Kwaruh](#)
[Chương 197: Thiên Kiếp... Đã Tan!](#)
[Chương 198: Khoảnh Khắc Hoàng Kim](#)
[Chương 199: Công Nhân Tự Kháng](#)
[Chương 200: Sự Kiện Sắp Tới](#)
[Chương 201: Chuyển Giao Thế Hệ](#)
[Chương 202: Ngôi Trường Khốn Khổ](#)
[Chương 203: Tuyển Thủ Bất Đắc Dĩ](#)
[Chương 204: Em Chào Các Anh!](#)
[Chương 205: Đôi Mắt](#)
[Chương 206: Thép Ngọc](#)
[Chương 207: Vẽ Văn Cho Kiếm](#)
[Chương 208: Sinh Lão Bệnh Tử](#)
[Chương 209: Con Người Cần Có Thọ Mệnh](#)
[Chương 210: Những Kẻ Kì Lạ](#)
[Chương 211: May Quá](#)
[Chương 212: Ikazuchi - Sấm Sét!](#)
[Chương 213: Anh Chàng Giữ Trẻ](#)
[Chương 214: Quan Sát Chiến Thuật](#)
[Chương 215: Những Sợi Tơ Nhện](#)
[Chương 216: Đạo Diễn Và Người Đẹp](#)
[Chương 217: Từ Quảng Trí](#)
[Chương 218: Đấu Giá Chuyên Nghiệp](#)
[Chương 219: Cực Phẩm Thần Kiếm!](#)
[Chương 220: Lời Nguyên Nghìn Năm](#)
[Chương 221: Vì Tương Lai Con Em Chúng Ta](#)

[Chương 222: ... Đập Chết Cha Con Em Chúng Nó!](#)

[Chương 223: Lời Hiệu Triệu](#)

[Chương 224: Ông Này Tiêu Rồi](#)

[Chương 225: Phụ Nữ Đáng Sợ](#)

[Chương 226: Mạnh Được Yếu Thua](#)

[Chương 227: "Đồng Đội" Và "Bạn Bè"](#)

[Chương 228: Ghen Ăn Tức Ở](#)

[Chương 229: Một Cuộc](#)

[Chương 230: Em Không Sao, Cám Ơn Thầy](#)

[Chương 231: Toàn Là Con Ông Cháu Cha](#)

[Chương 232: Rốt Cuộc](#)

[Chương 233: Đồng Tâm Đoàn Kết](#)

[Chương 234: Gặp Gỡ Tình Cờ](#)

[Chương 235: Thiên Tài Giang Hạ](#)

[Chương 236: Vũ Hải Phong](#)

[Chương 237: Những Cái Bắt Tay](#)

[Chương 238: Múa Rồng!](#)

[Chương 239: Phô Trương Quá](#)

[Chương 240: Ngày Thi Đầu Tiên](#)

[Chương 241: Phân Tích Điểm Số](#)

[Chương 242: Hải Phong Xuất Chiến \(Phần 1\)](#)

[Chương 243: Hải Phong Xuất Chiến \(Phần 2\)](#)

[Chương 244: Văn, Vào Sân](#)

[Chương 245: Kinh Ngự, Chiến Thắng](#)

[Chương 246: Triệt Hạ Bắt Đầu](#)

[Chương 247: Lá Mặt Lá Trái](#)

[Chương 248: Nội Ứng](#)

[Chương 249: Những Kẻ Đi Đêm](#)

[Chương 250: Hoa Ghen Thua Thảm](#)

[Chương 251: Át Chủ Bài Và Tay Đập Thứ 4](#)

[Chương 252: Vương Thành Văn Đấu Vương Thế Kiệt](#)

[Chương 253: Vương Thành Văn Đấu Vương Thế Kiệt \(Phần 2\)](#)

[Chương 254: Chủ Lực Đối Đầu](#)
[Chương 255: Tay Đập Thứ 9](#)
[Chương 256: Chạy!!!!](#)
[Chương 257: Tình Hình Khó Khăn](#)
[Chương 258: Cú Ném Cuối Cùng](#)
[Chương 259: Đợt Thi Thứ 2](#)
[Chương 260: Cả Làng Đều Vui](#)
[Chương 261: Giúp Người Ta Toả Sáng](#)
[Chương 262: Triết Lý Sang Đường](#)
[Chương 263: Nhà Hàng Bình Ổn Giá](#)
[Chương 264: Em Nghĩ Là Thầy Nhầm Rồi](#)
[Chương 265: Thiên Mệnh \(2\)](#)
[Chương 266: Những Vụ Trộm](#)
[Chương 267: Nghi Thức](#)
[Chương 268: Tất Cả Cùng Chết](#)
[Chương 269: Bức Tranh Của Thanh Phong](#)
[Chương 270: Dấu Ấn Hồng Liên](#)
[Chương 271: Tình Hình Phức Tạp](#)
[Chương 272: Bắt Đầu Hành Động](#)
[Chương 273: Khẩu Hiệu Vu Vơ](#)
[Chương 274: Ta Đến Đòi Người](#)
[Chương 275: Kính Hoa Thủy Nguyệt](#)
[Chương 276: Nỗi Sợ Hải](#)
[Chương 277: Cạn Bã](#)
[Chương 278: Vũ Hải Phong Trở Lại](#)
[Chương 279: Bảo Tới](#)
[Chương 280: Huyền Thoại Ra Đời](#)
[Chương 281: Khai Thác](#)
[Chương 282: Những Con Quái Vật](#)
[Chương 283: Cảm Giác Chiến Thắng](#)
[Chương 284: Hông! Hông!](#)
[Chương 285: Thâu Tóm Thị Trường](#)

[Chương 286+3 Chữ Kinh Hoàng](#)
[Chương 287: Nghệ Thuật Nhân Tâm](#)
[Chương 288: Lại Chi Tự Vệ](#)
[Chương 289: Thính Giả Khó Tính](#)
[Chương 290: Chuyện Xưa Mà Chi Tiết Quá](#)
[Chương 291: Tiễn Bạn Qua Sông](#)
[Chương 292: Hi Vọng Trong Đêm](#)
[Chương 293: Thí Sinh Ngơ Ngáo](#)
[Chương 294+8 Chiêu Cơ Bản](#)
[Chương 295: Kẻ Tái Tạo Gió](#)
[Chương 296: Thần Kê Lạc Thoái](#)
[Chương 297: Giết Người Là Không Tốt](#)
[Chương 298: Cạm Bẫy](#)
[Chương 299: Nằm Im Trên Mặt Đất](#)
[Chương 300: Hậu Duệ Đơn Độc](#)
[Chương 301: Âm Mưu Thầm Lặng](#)
[Chương 302: Mẹ Em Có Dạy...](#)
[Chương 303: Kích Động Thì Dễ, Can Ngăn Thì Khó](#)
[Chương 304: Một Câu Hỏi Khó](#)
[Chương 305: Lầm Tiền Chơi Bi](#)
[Chương 306: Thần Phong Thịnh Yển](#)
[Chương 307: Một Đêm Mưa Nhiều Năm Về Trước](#)
[Chương 308: Trà Đạo Của Mỗi Người](#)
[Chương 309: Nhành Cây Trong Bão](#)
[Chương 310: Tín Nhiệm Và Đề Phòng](#)
[Chương 311: Sách Đọc Ngàn Lần, Hơn Ngàn Quyển Sách](#)
[Chương 312: Vương Thành Văn Cuồng Nộ \(Phần 1\)](#)
[Chương 313: Vương Thành Văn Cuồng Nộ \(Phần 2\)](#)
[Chương 314: Đập Vũ Hải Phong](#)
[Chương 315: Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Khách](#)
[Chương 316: Chuyện Gia Đình](#)
[Chương 317: Bão Tố Quét Qua](#)

[Chương 318: Triết Lý Quân Sự](#)
[Chương 319: Lộn Xộn Quá Đi](#)
[Chương 320: Kịch Hay Sắp Tới](#)
[Chương 321: Em Là Người Nhân Từ \(Phần 1\)](#)
[Chương 322: Kế Hoạch 200 Năm](#)
[Chương 323: Em Là Người Nhân Từ \(Phần 2\)](#)
[Chương 324: Em Là Người Nhân Từ \(Phần 3\)](#)
[Chương 325: Em Là Người Nhân Từ \(Phần 4\)](#)
[Chương 326: Tranh Giành Công Trạng](#)
[Chương 327: Nạn Nhân Cuối Cùng](#)
[Chương 328: Những Ngày Mưa Dài](#)
[Chương 329: Kẻ Không Ai Ngờ Tới](#)
[Chương 330: Những Ngày Mưa Dài \(Phần 2\)](#)
[Chương 331: Lại Là Câu Nói Ấy](#)
[Chương 332: Người Thầy Khốn Khổ](#)
[Chương 333: Rạch Mặt Ăn Vạ](#)
[Chương 334: Bữa Tiệc Tất Niên](#)
[Chương 335: Bác Xin Lỗi Cháu Đi](#)
[Chương 336: Quỳ Là Phương Thức Vô Cùng Hiệu Quả](#)
[Chương 337: Sáu Tháng Điều Tra](#)
[Chương 338: Giao Thừa Của Đế Vương](#)
[Chương 339: Cái Quái Gì Thế Này?!](#)
[Chương 340: Đều Là Vô Nghĩa?](#)
[Chương 341: Đang Cần Nhân Lực](#)
[Chương 342: Hồi Kẻ Lạ Mặt, Người Là Ai?](#)
[Chương 343: Chửi Cả Nam Đế](#)
[Chương 344: Ra Biển](#)
[Chương 345: Đi Săn Hay Bị Săn](#)
[Chương 346: Gửi Gắm](#)
[Chương 347: Chợ Đen](#)
[Chương 348: Sáng Dạ Lên Coi!](#)
[Chương 349: Kền Kền Ăn Xác](#)

[Chương 350: Sa Đọa](#)

[Chương 351: Thuê Người](#)

[Chương 352: Mưa Phùn Lất Phất](#)

[Chương 353: Chửi Nhau Cấp Quốc Tế](#)

[Chương 354: Kẻ Thức Thời Mới Là Trang Tuấn Kiệt](#)

[Chương 355: Kế Hoạch 200 Năm \(Phần 2\)](#)

[Chương 356: Đồng Cảm Là Gì? \(Phần 2\)](#)

[Chương 357: Cuộc Đối Thoại](#)

[Chương 358: Khung Cửa Đóng Kín](#)

[Chương 359: Ta Là Con Trai Người!](#)

[Chương 360: Khai Màn](#)

[Chương 361: Khai Màn \(Phần 2\)](#)

[Chương 362: Xử Bản, Chứ Không Treo Cổ](#)

[Chương 363: Sự Thật Bị Bỏ Qua](#)

[Chương 364: Địa Long Xuất Trận](#)

[Chương 365: Một Cơn Rùng MÌNH](#)

[Chương 366: Thà Người Tụng Niệm Cho Mình Ta](#)

[Chương 367: Lại Drama Gia Đình](#)

[Chương 368: Lời Nguyên Của Người Chết](#)

[Chương 369: Giờ Hẹn](#)

[Chương 370: Chẳng Theo Phe Ai Cả](#)

[Chương 371: Giới Hạn Định Nghĩa Con Người](#)

[Chương 372: Sĩ Vả Đã Đủ Chưa?](#)

[Chương 373: Tiếp Tục Những Suy Luận Hại Não Của Thầy Thạo](#)

[Chương 374: Chuyện Của Takaki](#)

[Chương 375: Giáng Lâm](#)

[Chương 376: Thần Phật Không Thiên Vị Bất Kỳ Ai](#)

[Chương 377: Sự Thật Bị Bỏ Qua \(Phần 2\)](#)

[Chương 378: Bãi Cát](#)

[Chương 379: Cánh Cổng](#)

[Chương 380: Thung Lũng Sa Li Khan](#)

[Chương 381: Thung Lũng Sa Li Khan \(Phần 2\)](#)

[Chương 382: Con Sói](#)
[Chương 383: Nhân Tố Bí Ẩn](#)
[Chương 384: Nuôi Ong Tay Áo](#)
[Chương 385: Đau Đớn](#)
[Chương 386: Thiên Khải](#)
[Chương 387: Con Rối Của Thần](#)
[Chương 388: Thiên Địch](#)
[Chương 389: Cội Nguồn Của Vương Tộc](#)
[Chương 390: Hi Vận Cũng Là Họa Vận](#)
[Chương 391: Hời Hợt](#)
[Chương 392: Đắc Tội Hơi Nhiều](#)
[Chương 393: Công Lý Luôn Giành Chiến Thắng](#)
[Chương 394: "Trăm Không"](#)
[Chương 395: Bí Mật Của Một Trận Đại Chiến](#)
[Chương 396: Khoảnh Khắc Âm Ảnh](#)
[Chương 397: Bước Qua Một Bước Xem](#)
[Chương 398: Vẫn Nhớ Lời Tao Dạy Sao?](#)
[Chương 399: Nỗi Sợ Hãi, Và Sự Tàn Nhẫn](#)
[Chương 400: Thiên Tài Và Người Bình Thường \(Hết Quyển 1\)](#)
[Chương 401: Hành Trình Của Phù Thủy Đỏ](#)
[Chương 402: Một Sách Và Phù Thủy](#)
[Chương 403: Shadow Runner](#)
[Chương 404: Sau 3 Năm](#)
[Chương 405: Phép Thuật](#)
[Chương 406: Ở Lại Dùng Cơm](#)
[Chương 407: Bất Tử Đại Nhân](#)
[Chương 408: Phi Yến](#)
[Chương 409: Ngôi Mộ Số 12 028](#)
[Chương 410: Cánh Cổng Địa Ngục](#)
[Chương 411: Tình Yêu Bất Diệt](#)
[Chương 412: Phá Giải Ngôn Ngữ Chết](#)
[Chương 413: Dòng Sông Cội Nguồn](#)

[Chương 414: Bảo Gì Ấy Nhi](#)
[Chương 415: Ấn Tượng Sai Lầm](#)
[Chương 416: Hẹn Mai Gặp Lại](#)
[Chương 417: Ngăn Gọn Dễ Hiểu](#)
[Chương 418: Hội Nghị Đêm Khuya](#)
[Chương 419: Học Trò Của Thầy Phương](#)
[Chương 420: Ở Lại Dùng Cơm \(Phần 2\)](#)
[Chương 421: Có Gì Hay Ho](#)
[Chương 422+2 Cái Ốp Đèn Pha](#)
[Chương 423: Cuộc Chiến Nhỏ Nhoi](#)
[Chương 424: Thời Đại Của Runner \(Phần 1\)](#)
[Chương 425: Thời Đại Của Runner \(Phần 2\)](#)
[Chương 426: Có Bom](#)
[Chương 427: Thích Thì Chiều](#)
[Chương 428: Vũ Điệu Của Phù Thủy Đỏ](#)
[Chương 429: Khao Khát Tối Cao](#)
[Chương 430: Tao Rất Tiếc](#)
[Chương 431: Ở Lại Dùng Cơm \(Phần 3\)](#)
[Chương 432: Họ Hoàng Kén Rể](#)
[Chương 433: Xảo Diệu, Nhưng Liều Lĩnh](#)
[Chương 434: Từ Tế Là Đình Cao Của Sự Khinh Bì](#)
[Chương 435: Cho Mượn Cây Bút](#)
[Chương 436: Lạc Thiên Bộc Bố](#)
[Chương 437: Người Trong Giang Hồ](#)
[Chương 438: Cái Ác Trần Trụi \(Thượng\)](#)
[Chương 439: Cái Ác Trần Trụi \(Hạ\)](#)
[Chương 440: Oan Gia Ngổ Hém](#)
[Chương 441: Hiệp Hội Khoa Học](#)
[Chương 442: Hiệp Hội Khoa Học \(Phần 2\)](#)
[Chương 443: Ai Rồi Cũng Thay Đổi](#)
[Chương 444: Tiểu Diện](#)
[Chương 445: Qua Lại](#)

[Chương 446: Kẻ Mang Tai Ương](#)
[Chương 447: Lại Khó Xử](#)
[Chương 448: Cho Mượn Cây Bút \(Phần 2\)](#)
[Chương 449: Trách Nhiệm Người Thầy](#)
[Chương 450: Rất Tinh Và Đẹp Trai](#)
[Chương 451: Bạn Cũ Năm Xưa](#)
[Chương 452: Vào Cửa](#)
[Chương 453+7 Phạm Nhân](#)
[Chương 454+7 Sự Ngụ Xuân Của Loài Người](#)
[Chương 455: Hận Thù Nhỏ Nhoi](#)
[Chương 456: Một Thế Giới Mới](#)
[Chương 457: Hồng Vân Hội](#)
[Chương 458: Hết Thức Ăn](#)
[Chương 459: Giá Trị Đảo Lộn](#)
[Chương 460: Không Gian Tưởng Tượng](#)
[Chương 461: Bàn Luận Nhân Sinh](#)
[Chương 462: Nhiệm Vụ Đầu Tiên](#)
[Chương 463: Những Chuyện Vô Nghĩa](#)
[Chương 464: Cuộc Chiến Trí Tuệ](#)
[Chương 465: Lòi Mặt Chuột](#)
[Chương 466: Vu Vơ Trò Chuyện](#)
[Chương 467: Anh Không Đặc Biệt Hơn Bất Cứ Ai](#)
[Chương 468: Không Được Đốt Lửa Trong Rừng](#)
[Chương 469: Cú](#)
[Chương 470: Cường Giả Đối Chiến](#)
[Chương 471: Người Thủ Hộ Của Rừng](#)
[Chương 472: Con Rối Của Thần \(Phần 2\)](#)
[Chương 473: Một Ngày Của Vương Thành Văn](#)
[Chương 474: Bí Mật Tày Trời](#)
[Chương 475: Miếng Mồi Hấp Dẫn](#)
[Chương 476: Dòng Thời Gian](#)
[Chương 477: Thức Tỉnh](#)

Chương 478: Lời Khen Thật Lòng
Chương 479: Pháp Thuật Đấu Vu Thuật
Chương 480: Nhiệt Tình Và Ngu Dốt
Chương 481: Hỏa Ngục
Chương 482: Vương Thành Văn Bực Bội
Chương 483: Rác Cũng Cần Thiết
Chương 484: Thiên Mệnh Chi Âm
Chương 485: Giải Đố
Chương 486: Truy Tung Bí Thức
Chương 487: Âm Mưu Chồng Chéo
Chương 488:Ồ! Ra Vậy
Chương 489: Đường Đường Chính Chính
Chương 490: Kì Tài
Chương 491: Sâm La Vạn Tượng
Chương 492: Gió Xanh Mây Đỏ
Chương 493: Khao Khát Thuần Khiết
Chương 494: Vũ Trụ Nhị Phân
Chương 495+3 Tầng Thế Giới
Chương 496: Ngao Ngán Cuộc Đời
Chương 497: Rồng Vàng Quán Thân
Chương 498: Niềm Tin Tuyệt Đối
Chương 499: Đến Chó Còn Không Bằng
Chương 500: Nhiệt Huyết Tuổi Trẻ
Chương 501: Lời Hứa Của Phạm Viết Phương
Chương 502: Vua Biển Cả
Chương 503: Hải Nam Phật Thủ
Chương 504+13 Con Rồng Vàng
Chương 505: Người Cũng Lên Đi
Chương 506: Bóng Tối
Chương 507: Một Lão Già, Và Một Đế Quốc
Chương 508: Câu Đố Cuối Cùng

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Thiên Tài Xuất Thế

Tựa: Thiên tài xuất thế

Gió núi thổi vào cửa sổ, nghe rõ tiếng xào xạc của hàng phi lao. Chiếc đồng hồ quả lắc đã sồn, cất lên từng tiếng chuông đồng rung rung. Đúng 15 phút trước nửa đêm.

Trong căn phòng nhỏ, thầy Thường chậm rãi ngồi dậy trên giường, từ tốn mở tủ áo. Chiếc tủ làm bằng gỗ lim đã sồn. Bộ áo dài màu xanh thẫm treo ngăn nắp trong tủ. Chậm rãi mà dứt khoát, thầy thay bộ pijama đang mặc bằng bộ áo dài, vấn tóc quần khăn. Thầy nhìn qua chiếc gương đồng treo trên tủ, chỉnh lại tà áo, vuốt vuốt chòm râu. Trong gương, thầy như 1 ông đồ đã ngoại ngũ tuần, gương mặt đã phong sương, cặp mắt sáng quắc, nghiêm nghị, nở nụ cười dịu dàng. Chốc chốc, thầy lại vuốt chòm râu đã điểm bạc.

Error loading player: No playable sources found

Tất cả mất 5 phút. Đúng 12 giờ kém 10, tiếng gõ cửa vang lên. Đúng 3 tiếng gõ. Không cần thầy trả lời, cánh cửa mở hé, một cậu thanh niên mặc áo dài đen nghiêm chỉnh bước vào, khoanh tay lạy thầy. Thầy khẽ gật đầu.

- Thiên, cho thầy mượn bàn tính của con một lát.

Cậu thanh niên cũng khẽ thở dài, hai tay dâng lên cho thầy một chiếc máy tính cầm tay. Cậu đã nhiều lần nhắc thầy, mà người già cũng thật là bảo thủ. Thầy Thường luôn gọi thiết bị này là bán tính, dù cậu đã nói rằng thứ này là máy tính. Có lẽ đối với thầy Thường, chiếc máy tính này với bàn

tính thời của thầy không khác gì nhau, cũng chỉ là thứ để tính toán mà thôi. Hai thầy trò bước ra khỏi phòng. Thầy tắt đèn phòng, đi theo hành lang tối tăm, một tay vuốt lên từng nút bấm chiếc máy tính. Thiên đi theo thầy.

- Mười vạn ba ngàn sáu trăm hai mươi bảy phép tính. Hôm nay con rất chăm chỉ tính toán?

Thiên khẽ giật mình, rồi lại bình tĩnh trở lại. Cậu vẫn chưa bao giờ hết ngạc nhiên mỗi lần thầy Thường nhắc tới những con số. Cậu khẽ cảm nhận, 5 ngón tay của thầy vẫn vuốt ve những nút bấm.

- Thưa thầy, hôm nay con gặp vài bài toán khá khó. Con càng tính càng cảm thấy hứng thú, bất giác dùng cả ngày để tính toán mà mới giải được một nửa.

Thầy Thường hơi mỉm cười. Hai thầy trò lại im lặng đi tới một cầu thang. Cầu thang dẫn tới sân thượng. Từ sân thượng toà nhà, có thể nhìn thấy toàn cảnh trên đỉnh núi, và thành phố xa xa. Trên sân thượng đặt một chiếc kính viễn vọng. Bầu trời đêm im vắng, gió thổi nhẹ nhẹ.

Đã là thường lệ rồi, mỗi ngày vào lúc nửa đêm, thầy Thường lại mặc áo dài bước lên sân thượng quan sát thiên văn, bất kể thời tiết.

- Thưa thầy, con muốn hỏi. Vì sao...

Thiên khẽ hỏi, thầy Thường đã đáp:

- Vì sao ngày nào thầy cũng mượn bàn tính của con? Đừng ngạc nhiên thế, thầy thấy con thắc mắc lâu rồi mà chưa hỏi, giờ đoán ra thôi mà. Bàn tính cũng như con người, không trui rèn liên tục là sẽ rệu rã. Bàn tính của thầy đã mấy chục năm nay cất một chỗ, sợ là cũng quên mất bản năng của nó rồi. Bàn tính của con ngày nào cũng được sử dụng hàng vạn lần, phép tính nó làm ra chưa phải là thông tuệ nhất, nhưng lại thuần thực nhất.

Phép tính vốn chỉ có đúng sai, lại còn có cả thông tuệ với thuần thực sao? Máy tính thì miễn còn pin là còn chạy, còn cần trui rèn sao? Thiên ngờ ngẩn. Cả rồi câu hỏi xuất hiện trong đầu cậu. Với tư cách cử nhân Toán học chuyên ngành, cậu theo học nghiên cứu sinh với thầy Thường đã vài năm rồi. Đồ án Toán học của cậu đã gần xong, nhưng cậu bắt đầu tò mò với thầy giáo mình, không chỉ là Giáo sư Tiến sĩ Toán học chuyên ngành, thầy Thường còn đạt những học vị rất cao tại các ngành Toán học ứng dụng như Thiên Văn, Tướng số, Dịch học và cả ngành Triết học. 20 năm trước, thầy được người đời biết đến với danh hiệu Vô Thường đại sư, xếp hạng Đệ nhất Chiêm tinh gia bởi các tạp chí lớn trong nhiều năm trời, người có thể nhìn thấu mọi sự ở đời. Mai danh ản tích đã lâu, bỗng một đêm cách đây 3 năm, thầy qua phòng Thiên mượn nhờ máy tính rồi dẫn cậu lên trời ngắm sao, chỉ cho cậu những dị tượng của trời đất, những kiến thức mà Thiên hoàn toàn mù tịt, vì nó không nằm trong chuyên ngành của cậu. Từ đó, đều đặn hàng ngày như vậy cho tới tận hôm nay. Thiên băn khoăn, lý do gì bỗng khiến thầy...

- Thiên!

Thầy Thường bỗng gọi giật giọng khiến cậu giật mình.

- Dạ!

- Con ngắm trời ngắm đất cũng đã lâu. Con thử nói cho thầy biết trời đất hôm nay có dị tượng gì?

Thiên lặng im một hồi, quan sát trời đất. Một ngày đầu tháng, không trăng, không mây. Các chòm sao vắng vặc trên trời. Vòm trời mùa hạ cao cao. Gió thổi nhẹ nhẹ. Phi lao xào xạc. Một chiếc máy bay bay vọt qua bầu trời, mang lại tiếng động cơ ồn ào. Sau đó, vạn vật lại trở về như vốn có.

- Thưa thầy, con không hiểu biết quá nhiều, chỉ thấy rằng đêm nay rất yên bình, hoàn toàn không có dị tượng.

Thiên chần chừ trả lời, nhìn phản ứng của thầy. Thầy Thường cũng trầm ngâm không nói vài giây.

- Đúng vậy. Hoàn toàn không có dị tượng nào...

Bỗng thầy quay lại nhìn Thiên.

- Con có biết cái gì gọi là dị tượng không? Là những trạng thái kì dị của vạn vật. Vạn vật có chuyển động, có tương tác, mới sinh ra dị tượng. Mà thực tế, vạn vật luôn chuyển động, luôn tương tác, nên dị tượng vốn không có gì kì dị, mà là sự tất yếu. Hoàn toàn không có dị tượng... - Thầy Thường trầm mặc - mới là dị tượng khủng khiếp nhất!

Thiên trân trân nhìn thầy. Cậu không có thành tựu quá cao môn Triết học, nhưng điểm số tối đa môn Logic cũng đủ để cậu nghiền ngẫm những điều thầy Thường vừa nói. Cộng với sắc mặt ngưng trọng của thầy, cậu cảm giác đêm nay bản thân mình sẽ được chứng kiến một sự kiện ghê gớm không tưởng tượng nổi.

Thầy Thiên không nói nữa, chầm chậm quay đầu bước tới chiếc kính viễn vọng. Tay thầy không ngừng vuốt ve từng nút bấm máy tính. Qua kính viễn vọng, thầy cẩn thận quan sát từng chòm sao, miệng lầm nhảm tính toán, bàn tay không hề sử dụng đến máy tính, mà chỉ liên tục sờ qua từng nút bấm. Tai thầy căng lên nghe từng tiếng động. Mũi thầy hít ngửi không khí. Da thầy cảm nhận làn gió. Một tiếng chuông nhà thờ vang lên từ thôn xóm dưới chân núi. Đã 12 giờ đêm.

Không có gì sai lầm. Mọi thứ luôn đúng như những gì nó vốn có. Thậm chí từng chòm sao đều ở tại chính xác vị trí toán học của chúng. Gió vẫn thổi. Phi lao vẫn đung đưa. Chim vẫn kiếm mồi. Loài người vẫn tồn tại... Chỉ có trên đúng tầng cao, một áng mây nhẹ nhẹ dần bay hơi, tạo nên một vệt sáng nhẹ trên bầu trời.

- Thiên! Vạn vật đều có sai số. Khoảnh khắc mà thế gian không có một sai số nào, xác suất để xảy ra chuyện như vậy... là bao nhiêu?

Giọng thầy không còn ôn tồn, không còn rành mạch như trước. Bản thân Thiên cũng thấy đầu óc mình trống rỗng. Thầy Thường vẫn nói tiếp, như thể đang độc thoại.

- Thiên Văn với Nhân sinh, vốn là một mặt gương tham chiếu. Những vì sao trên trời vốn chả liên quan gì tới vận mệnh con người, nhưng những xác suất xảy ra với bầu trời, cũng là xác suất xảy tới với con người (1). Kẻ sinh vào thời khắc vạn vật đều chính danh, vạn vật đều thuần phục, quy tụ mọi xác suất trên đời, kẻ đó... kẻ đó phải có Thiên mệnh tốt cùng! Là tuyệt thể thiên tài, có tuyệt thể khí vận. Chỉ sợ... chỉ sợ... vận mệnh thế giới này, tốt đẹp hay diệt vong, đều do đứa bé này...

Thầy Thường bỗng ngẩng đầu cười dài. “Sở học một đời, rốt cục, rốt cục ta cũng sống tới ngày đọc được Thiên cơ!”.

Bỗng bầu trời quang ngửng tụ một đám mây đen càng ngày càng lớn, gió nổi cuồn cuộn.

“Là vì ta đã thấy được... Thiên Mệnh sao?”.

- Thiên, chạy mau!

Thầy Thường vội vàng hét lên, bàn tay bắt đầu bấm một loạt phép toán lên chiếc máy tính. Từng hàng số từ chiếc máy tính bay ra, lơ lửng trong không trung, toả ra ánh sáng rực rỡ. Những hàng số ấy dần xếp thành một vòng tròn xung quanh thầy, ánh sáng chiếu đan xen vào nhau, tạo nên một bản đồ sao.

Bản đồ sao này, mô phỏng 60 chòm Tinh Mệnh trên bầu trời.

Lục Thập Tinh Mệnh Đồ!

Đạt tới học vị Tiến sĩ, người ta đã có thể đối kháng với trời đất.

Nhưng, trước Thiên Kiếp giáng xuống, liệu thầy có thể chống cự hay không, thầy cũng không biết. Thầy chỉ biết, cần phải bảo vệ Thiên.

Uỳnh!

Ngày hôm đó, dân làng dưới núi đều nghe thấy tiếng sét oanh động trên đỉnh núi.

12 giờ 1 phút đêm ngày 1 tháng 7 năm Kỉ lịch 6000, trên một ngọn núi ngoại ô, Vô Thường đại sư, nguyên Giáo sư Đại học Quốc gia Đại Nam Đế quốc, nguyên Phó Chủ tịch Hội Khoa học Đế quốc, người sáng lập Hiệp hội Dịch học Quốc tế từ trần.

12 giờ đêm ngày 30 tháng 6 năm Kỉ lịch 6000, trong Hoàng thành của Đại Nam Đế quốc, một tiếng khóc oe oe chào đời.

Truyện đầu tay, mong các đạo hữu ủng hộ.

(1) Lấy ý của Karl Gustave Jung, người lập nên trường phái Tâm phân học, ông cho rằng bói bài Tarot chính là để mô phỏng lại xác suất, từ đó suy diễn ra số phận con người.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Phải Hãnh Diện Vì Là Người Bình Thường

Oa oa oa! Hu hu...

Phố cảng, chợ hải sản tanh rình. Người qua kẻ lại chen chúc nhau mưu sinh. Tiếng khóc một đứa bé xen cùng tiếng cãi cọ, tranh giành, tiếng kêu la, tiếng còi xe... như đắm vào lỗ tai từng con người kham khổ. Cả góc phố không ai khó chịu, thậm chí còn phì cười. Cảnh này đã thành thói quen.

Trên đường phố, lách qua giữa dòng người là một phụ nữ đã trạc ba mươi, đầu đội nón lá đã cũ. Tay phải cô cầm cái chổi, tay trái cô kéo tai một đứa bé tầm 11, 12 tuổi. Đứa bé khóc rống lên, vừa rống vừa la, vừa kêu cứu. Nó quơ tay tóm lấy người qua lại, sắc mặt bi khuất làm người ta không nỡ nhìn. Người phụ nữ mặt lấm lem, da đen nhẻm, nhưng vẫn nhận thấy đôi chút nhan sắc ẩn khuất. Mặt cô vừa giận, vừa buồn, vừa bất đắc dĩ, ngượng ngùng nhìn mọi người xung quanh như xin lỗi.

Bên quầy hàng, hai bà béo vừa chứng kiến cảnh đó vừa buồn chuyện.

- Thằng con chị Thanh lại bỏ học đi chơi net rồi.

- Khổ thân chị Thanh. Con cái nhà tôi mà như vậy tôi cũng không chịu nổi, ít ra phải tát cho nó gãy hết răng. Mình cả ngày làm lụng quần quật cho nó ăn học mà cũng không xong.

- Mà bà Thanh cũng có chút nhan sắc, sao không kiếm một thằng đàn ông chèo chống gia đình, một mình nuôi con như vậy, lại là thân phụ nữ...

- Bà không biết, ông Cường bên xí nghiệp cá cũng đã đánh tiếng, lão thọt bên kho hàng cũng đang thòm thèm. Bà cứ nghĩ ai cũng xấu xí vô duyên như bà...

Mấy mẹ ngồi tám chuyện với nhau, câu chuyện bát nháo dần dần đổi sang chủ đề nào không ai biết. Gian phòng nhỏ, Văn ngồi trên một cái bàn học xiêu vẹo. Mắt nó đỏ thâm quầng. Mông nó còn nhức nhối. Nó cảm tức đôi lúc liếc mắt qua cái chổi đặt bên giường. Mẹ nó sau khi quật cho nó một trận thừa sống thiếu chết cũng đã quay lại chỗ làm. Bản thân nó cũng biết, vì nó mà mẹ nó phải bỏ dở công việc để chạy ra tiệm net tìm nó.

Văn không ham hố chuyện chơi net, nhưng nó ghét học. Bất cứ đứa trẻ nào cũng không thích học, mà những đứa trẻ càng học kém lại càng không thích học. Với trẻ con, những thất bại trong chuyện học hành là những thất bại đầu đời lưu lại những ám ảnh tâm lý cực kì kinh khủng.

Mẹ nó đặt tên nó là Văn. Nhiều lần mẹ đã giải thích, Văn tức là đẹp. Mẹ nó mong sau này nó biết hướng về cái đẹp, trở thành một con người tốt.

Tiểu học Kinh Ngự nằm giáp ranh giữa khu chợ cá với khu đô thị. Học sinh trong đó xuất thân đủ mọi thành phần, con lao động có, con công chức có, con nhà giàu cũng có. Như mọi hệ thống học viện trên Đế quốc này, trường Kinh Ngự miễn học phí, nhưng yêu cầu giáo dục cũng cao vô cùng. “Uốn cây từ thuở còn non, ép khuôn từ thuở trẻ còn bơ vơ”. Trong Đế quốc này, Học là cội nguồn của mọi cường giả. Từ Kĩ sư, Bác sĩ, Thầy đồ, cho tới cao thủ Võ học, tới cả Pháp sư, Thuật sĩ... cũng đều từ những môn học cơ bản như Toán Lý Hoá Văn Sử Địa Thể dục mà ra. Học, học nữa, học mãi, chỉ có học mới có thể sinh tồn.

Văn không thích học. Vì kết quả học tập của nó cực kém. Mẹ nó chỉ đăng kí cho nó học Văn. Chị Thanh không mong con mình trở thành bất cứ nhân vật gì cao xa, chị chỉ mong nó có một tâm hồn đẹp và sống có đạo đức. Nhưng khốn thay, thằng Văn không học nổi môn Văn. Nó đã cố hết

sức, nhưng tâm hồn nó quá lý trí, quá lạnh lùng và cứng rắn. Như một chiến binh. Mẹ nó không hài lòng. Chị lại càng bắt nó phải học Văn, chỉ khi nào con chị có tâm hồn như một con người, nó mới sẵn sàng để học những thứ khác. Chị không muốn nó giống bố...

Thằng Văn không biết bố mình là ai. Từ nhỏ tới giờ nó chỉ biết có mẹ. Mẹ nó cho nó ăn, ngày 2 bữa cơm rau cá. Mẹ nó kể chuyện cho nó nghe, bỏ thời gian dạy nó học. Mẹ nó cấm nó chơi với lũ trẻ con bát nháo trong xóm chợ. Mẹ nó kể cho nó nghe về một thế giới nhân ái, hài hoà. Thằng Văn tin mẹ nó. Nó luôn cho rằng thế giới này rất hiền hoà, rất tốt đẹp. Nó tin rằng không nên làm tổn hại tới ai.

Nhưng môn Văn thì nó thật sự đầu hàng. Nó lại chỉ mới là một đứa trẻ. Ngoài môn Văn nó chưa từng học một môn học nào khác. Và môn Văn nó toàn xơi điểm liệt. Cô giáo nó nhận xét, và nó cũng tin rằng, nó là một đứa trẻ không có tư chất, bình thường, thậm chí là kém cỏi.

Cô giáo nó còn trẻ, xinh đẹp, và luôn tin rằng mình bị đày ải tới một ngôi trường tiểu học thấp kém là trò đùa của ông trời. Trong mắt cô, chỉ những học sinh có tư chất mới đáng được cô bỏ thời gian ra để đào tạo, để mang lại thành tích chói lóa cho mình. Những đứa như Văn chỉ góp mặt cho đủ sĩ số. Thậm chí, lúc Văn và một đám trốn học đi chơi net, cô cũng cho đủ sĩ số luôn.

Nếu không có tình báo đặc biệt, mẹ Văn chả bao giờ biết con mình trốn học. Chị cũng biết những khó khăn mà nó gặp phải. Nhưng chị càng không thể ư nổi hành vi trốn học đi chơi net. Chị nhìn vào những trò chơi điện tử mà kinh hãi, giết chóc, chiến tranh, tranh đoạt, so đo. Chị phát hãi. Lỡ mà nó có thiên phú chơi điện tử, lỡ mà nó yêu thích chiến tranh, rồi lỡ mà nó thích hút thuốc thích chích NGHIỆN... ôi thôi đủ mọi mối đe dọa trong mắt chị. Thế thì nát người con tôi! Biển xào xạc. Văn hay chạy ra biển. Nó nhìn mặt biển bao la. Biển nơi đây có màu đỏ. Văn không biết vì sao nó thích biển. Nhưng biển rất rộng không có giới hạn. Nó nhìn thấy từng con

tàu khổng lồ trên mặt biển. Nó tưởng tượng rồi một ngày sẽ có một con tàu lớn tới bãi biển chỗ nó, đón nó lên và đưa nó đi xa. Mọi người rất tốt bụng, mẹ đã kể với nó như vậy, nên chắc người ta sẽ vui vẻ đón nó lên tàu. Đợi khi mình lớn đã. 7 giờ tối, chị Thanh tăng ca trở về. Chị mệt nhoài. Người chị rã rời, tâm tư cũng mỏi mệt. Trận đòn hồi chiều là nỗi giày vò cái mông thằng Văn, nhưng cũng giày vò tâm hồn chị.

Chị bước vào nhà. Nhà đã quét. Cơm cũng đã dọn. Một chiếc lồng bàn vỡ lỗ chỗ úp trên một cái mâm nhôm cong queo. Nét mặt chị Thanh giãn ra. Tâm trạng nặng nề của chị cũng vơi bớt. Thằng Văn không ở trong nhà. Chắc nó lại chạy ra biển rồi. Có khi nó lại đổi mẹ nó.

Nhìn nồi cơm đang dậy, nhìn bàn học vẫn còn vứt quăng quật quyển giáo trình Văn học từ mấy ngày trước, mắt chị lại xa xăm. Chị cũng không giận con mình nữa. Chị chạy ra biển gọi nó về ăn cơm. 9 giờ khuya. Cây đèn dầu lay lắt. Chị Thanh lại ngồi giảng Văn cho con. Thằng Văn cũng không phụng phịu gì, rất tình nguyện ngồi nghe. Nhưng được một lúc nó ngáp ngán ngáp dài. Bởi thật sự là nó không cảm nhận Văn học có cái quái gì hay. Nó không cố được nữa. Mẹ nó lại xoa đầu nó.

- Cố lên con. Cố thêm chút nữa. Sau này con học thành tài rồi còn nuôi mẹ chứ.

- Nhưng cô giáo nói con không có tài năng gì cả. Con chỉ là một đứa bình thường. Con có học nữa cũng vậy mà thôi.

- Cô giáo con sai rồi. Làm người bình thường thì có gì đâu chứ. Đứa nào coi thường những người bình thường thì đứa đó mới không bình thường! - Chị Thanh nhăn mặt với con, thằng Văn lại phì cười. - Con phải hãnh diện vì là người bình thường. Như vậy con mới hiểu tại sao phải nỗ lực. Chỉ cần con nỗ lực, không gì là con không thể làm!

Cô giáo nó chưa từng nói thế. Bạn bè trên lớp nó chưa từng nói thế. Chỉ có mẹ nó mới nói với nó như vậy. Nỗ lực.

- Thật hả mẹ? Chỉ cần nỗ lực là cái gì cũng có thể làm được ạ?

- Đúng vậy.

- Vậy sau này con muốn xây cho mẹ một cái biệt thự thật to. Mua cho mẹ cái váy thật đẹp. Cho mẹ ăn đồ ăn thật ngon, ngon hơn cả món thịt xào mẹ làm nữa! Không biết có làm được không nhỉ?

Chị Thanh cười,

- Tất nhiên là được rồi! Nào, cố lên con. Cố thêm chút nữa.

Chợ cá, mọi nhà đều đóng cửa dọn hàng. Cuối phố vẫn còn ánh đèn dầu le lói và tiếng giảng bài.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Phế Vật

Ánh nắng chiếu vào mặt. Trời đã sáng. Văn mở mắt dậy. Mẹ nó đã đi làm rồi. Trên bàn học có một bát cơm rang. Nó xúc ăn. Cơm rang không, cũng ít muối nữa. Có lẽ muối nhà nó cũng sắp hết rồi. Nhưng thằng Văn vẫn ăn ngon lành. Trường nó có hỗ trợ ăn trưa, có thịt có cá, nhưng nó ăn cơm mẹ nó làm vẫn thấy ngon nhất.

Rửa bát xong xuôi nó xách cặp đi học. Cặp nó vốn là cái bao tải đựng đồ, mẹ nó lấy chỉ may lại thành 1 cái túi có quai. Nhét vào đó cuốn giáo trình Văn học, nó để ý thấy mẹ nó đã lấy bút vạch ra rất nhiều điều vào trong đó.

Error loading player: No playable sources found

Trường Kinh Ngư cách nhà nó 5 cây. Nó đi bộ từ sáng sớm. Đôi dép quá khổ loét quệt khắp cả phố cảng. Nó đi một mình, phần vì nó không thích lũ trẻ con hàng xóm. Phần vì lũ hàng xóm được bố mẹ chở đến tận trường. Cũng không ai phải đi từ sớm như nó. Cả xóm chỉ có mẹ nó là công nhân, các nhà khác đều buôn bán, gia cảnh khá hơn nhà nó rất nhiều.

Trường rất rộng. Đầy đủ các công trình: từ sân chơi thể thao, phòng nhạc, phòng vẽ, thư viện... phục vụ cho học sinh tiểu học. Ngay gần đó là trường Sơ trung, Cao trung Kinh Ngư.

Hệ thống giáo dục tại Đại Nam Đế quốc về cơ bản giống với các nước trên thế giới. 3 cấp học đầu tiên là Tiểu học, Sơ trung, Cao trung, chia làm 12 lớp. Càng lên cao các môn học sẽ càng nhiều và phân hoá hơn. Học sinh

đăng kí các môn học và hoàn thành tín chỉ sao cho đủ yêu cầu thì sẽ được tốt nghiệp. Sau Cao trung là Đại học, Cao học và các học vị cao hơn. Việc học vốn không có giới hạn, học vị cũng không có giới hạn. Tuy nhiên, hiện nay trên thế giới học vị cao nhất là Tiến sĩ. Cả Đại Nam đế quốc dân số 3 tỉ người, số lượng tiến sĩ chỉ trên 200.

Tiểu học cho học sinh lựa chọn trong số các môn học: Toán học, Văn học và Thể dục. Học sinh học tất cả cũng được, học một môn cũng được, khi tốt nghiệp chỉ yêu cầu một môn học đạt chuẩn mà thôi. Dù sao Tiểu học cũng chỉ là giới thiệu và khơi gợi, Sơ trung sẽ là hướng dẫn bài bản. Ngoài ra, Toán học, Văn học và Thể dục cũng là ba nhánh học thuật chính để phân cấp ra rất nhiều môn học sau này. Trong đó, các học sinh học Thể dục từ nhỏ đa số sẽ bước vào quy trình đào tạo nghiêm ngặt trong suốt những năm tháng sau này, trở thành vận động viên, võ giả, thậm chí là quân nhân.

Thằng Văn đã học xong lớp 5 rồi, chuẩn bị thi tốt nghiệp Tiểu học. Nhưng ngặt nỗi, điểm thi của nó chưa bao giờ quá 2 điểm. Đề thi Tiểu học yêu cầu không thấp, nhưng cũng không phải quá cao. Câu thứ nhất chỉ cần học sinh cảm nhận được thông điệp của tác phẩm, thái độ của tác giả và đồng cảm với nhân vật là được. Câu thứ 2 chỉ cần viết 1 bài luận có đầu có đuôi và thể hiện được một nội dung nhất quán là qua. Tới vậy mà không qua nổi thì cũng hiểu Văn có cái đầu gỗ tới mức nào.

Hôm nay là 31 tháng 5, cũng là ngày ôn thi cuối cùng. Ngày mai bắt đầu nghỉ 1 tháng để ôn thi. Văn bước vào lớp. Cô giáo nó đang giảng bài cho những “hạt giống” của lớp, vẻ mặt vô cùng vui vẻ và hào hứng. Trong đó, Linh là đứa mà cô thích nhất. Con gái nhà gia giáo, dòng họ có truyền thống văn chương, quan chức. Bản thân Linh xinh xắn, ngoan ngoãn, lại đa cảm, học Văn vô cùng có tư chất, lại định hướng được tương lai từ khi còn nhỏ, vô cùng hiếm có.

- Linh này, em cố gắng đạt thủ khoa kì thi nha, cộng với thành tích học tập của em và thư giới thiệu của cô, phía Sơ trung chắc chắn sẽ cấp học

bổng để em được đặc cách vào thẳng Chuyên ngành Tâm lý học. Học Tâm lý học từ lớp 6 là một lợi thế rất lớn, vì ngành này cần rất nhiều thời gian. Sau này, kết hợp Văn học và Tâm lý học, em có thể trở thành Nữ Văn hào nổi tiếng rồi! Thậm chí, lấy bằng Thạc sĩ Tâm lý học, em sẽ có thể đọc được nội tâm người khác qua nét mặt, kết hợp với ngành Kinh doanh thì em chắc chắn phát tài! Thậm chí là theo ngành Trị liệu Thôi miên...

Cô giáo cao hứng bừng bừng khuyên nhủ, Linh chỉ mỉm cười lắc đầu.

- Em cảm ơn cô. Nhưng em muốn theo Phân khoa Phân tâm học, sau đó học thêm khoá về Linh thức và trở thành nhà ngoại cảm!

Cô giáo có vẻ hơi mất hứng, nhưng vẫn tươi cười. Nội tâm cô ta cảm thấy quái gở, con gái con đũa gì mà lại thích cái nghề nói chuyện với người chết! Nghe mà rợn.

Đúng lúc ấy Văn bước vào.

]

- Em chào cô ạ!

Cô giáo Vân không trả lời, cũng không thèm nhìn Văn, phẩy tay 1 cái thể hiện ta đây hiểu rồi. Lòng cô thầm nghĩ, hắc hắc đầu gỗ này vẫn đủ sức hiểu ý nghĩa cử chỉ đó chứ, chẳng lẽ EQ nó thấp hơn mức tưởng tượng?

Hiển nhiên là Văn hiểu. Ít ra thì nó là con người chứ có phải con bò đâu mà không hiểu. Nó định tới chỗ ngồi thì Linh quay lại cười tươi với nó:

- A hôm nay Văn đi học rồi! Hôm qua mẹ bạn lo lắng lắm đấy!

Văn quay lại nhìn Linh. Hiển nhiên hôm qua mẹ nó biết chuyện là do Linh nhắc cho mẹ nó. Văn không cảm thấy giận. Dù sao trong lớp này, trong cả trường này cũng chỉ có cái Linh là để ý xem nó có đi học hay

không. Con bé là cán bộ lớp, tính lại tọc mạch. Nhưng con bé tốt bụng, Văn bỗng nhớ lời mẹ nó, mọi người đều tốt bụng cả. Văn liếc nhìn cô Vân. Vừa rồi cô Vân cũng rất tốt bụng với Linh. Chỉ ước gì cô cũng tốt bụng với nó.

- Bạn Văn nè, bạn đừng đi chơi với tụi Cường nữa. Tụi đó mình cũng nhắc nhiều rồi mà cứ trốn học đi chơi hoài. Nhưng tụi ấy cũng chắc sẽ đỡ rồi. Chỉ có mình bạn là đáng lo lắng nhé. Mai bắt đầu nghỉ rồi nhưng bạn cứ đến trường học nhóm với mình, mình sẽ kèm bạn học!

Linh vốn tới từ Long Thành, cô bé nói chất giọng khác biệt hoàn toàn với người Hải Thành, nghe ngọt lịm. Vậy nên tuy người khác thấy cô bé hơi tọc mạch bao đồng, nhưng chất giọng này khiến khó ai ghét nổi.

Văn gãi đầu. Nó thật sự không thích học Văn.

- Linh! Em còn phải ôn thi, tại sao lại phí thời gian như vậy? Em cố gắng ôn thi Tốt nghiệp, còn có điểm cao, mới có cơ hội được vào đội tuyển chứ!

- Cô à, sao cô lại nói vậy? Bạn ấy cũng học lớp mình mà. Em là cán bộ lớp, em cũng không thể để bạn ấy trượt được. Cô cũng biết, phí thi lại rất đắt, mẹ bạn ấy cũng không trả nổi. Với lại, nếu không ai giúp bạn ấy học, không biết tới bao giờ bạn ấy mới lên nổi Sơ trung.

- Trần Phương Linh, em nghĩ em giỏi rồi có phải không? Giỏi quá rồi nên rảnh rỗi đi dạy cho người khác? Cô đã dạy nó 5 năm rồi, nó học được hay không cô biết rõ hơn em. Nếu đã không có khả năng học, thì đi học nghề rồi làm một công việc khuôn vác ở cảng chẳng phải đỡ gây gánh nặng cho gia đình có hơn không? Kể cả khi có cố lên được bậc Sơ trung, dần dần như nó làm sao có khả năng theo kịp chương trình? - Cô Vân tức đỏ cả tai, chỉ thẳng vào mặt Văn và nói với Linh - Không phải ai sinh ra cũng đã bình đẳng như nhau, không phải ai cũng may mắn như em. Em đừng bắt bạn phải làm những điều bất khả thi nữa.

Linh vô duyên vô cớ bị mắng như vậy, cô bé cảm thấy rất uất ức. Linh cảm thấy, cô giáo mình đã nói những lời quá đáng rồi, cô bé muốn phản bác lại. Thăng Văn im lặng này giờ, bỗng nhiên, nó nhìn thẳng vào mắt cô, nói.

- Thưa cô, em muốn tốt nghiệp. Em muốn học lên Sơ trung. Em muốn tốt nghiệp Cao trung. Em muốn trở thành Viên chức nhà nước, em muốn kiếm tiền nuôi mẹ.

- Vương Thành Văn, im đi! Mày có biết, tao đã phải nhẫn nhục thế nào để dạy lũ trẻ con miệng còn hôi sữa như bọn mày không? Đường đường là một Cử nhân Sư phạm, tao phải hạ mình để xin việc, tao phải cố gắng suốt 5 năm qua để có được thành tích tốt, vì niềm đam mê của tao, là đào tạo nên những học sinh xuất sắc và giỏi giang. Mày có biết, mày xuất hiện, như tai ương giáng xuống đời tao, kéo tụt cả thành tích của tao xuống? Tao đã nhin mày nhiều lắm rồi, đồ con hoang! Đồ không có bố! Tại sao mày lại sinh ra đời? Vì sao mày phải trở thành gánh nặng cho mẹ mày, cho cả tao nữa?! Nếu cái loại mày mà tốt nghiệp được Tiểu học, tao sẽ quỳ xuống trước chân mày mà xin lỗi!

Cô Vân đỏ mặt tía tai, nói như quát. Cô còn trẻ, cô không nén được cơn tức giận. Cô cũng không nghĩ mình có gì sai. Giáo dục, chỉ nên dành cho những người có khả năng giáo dục. Giáo dục, không phải là thương hại, không phải là ban phát.

Nhưng, những lời nói này, cũng như đâm xuyên vào tâm hồn Thăng Văn. Từ nhỏ đến giờ, nó đã không có bố. Nó phải chịu những sự kì thị, nó bị trêu chọc, nó không có ai làm bạn. Chỉ bởi vì, nó khác biệt với mọi người.

Là lỗi của nó hay sao? Nó đã làm gì sai để mọi người phải đối xử với nó như vậy?

Mặt nó đỏ lựng lên. Hai bàn tay nắm chặt lại. Nó gồng người như muốn kìm nén cơn giận dữ.

- Em muốn tốt nghiệp.

- Cái gì cơ?! - Cô Vân nhướn mày, như không nghe rõ.

- Em muốn tốt nghiệp. Em sẽ tốt nghiệp. Em sẽ thi qua kì thi Tốt nghiệp, em muốn cô rút lại những lời nói vừa rồi.

- Mày lấy cái gì mà ảo tưởng rằng mày có thể tốt nghiệp?

- Mẹ em nói, chỉ cần nỗ lực là có thể đạt được tất cả.

- Há? Chỉ là mấy lời an ủi như vậy, mà mày cũng tin? Nỗ lực là sẽ đạt được tất cả? Phế vật như mày, cứ ôm cái giấc mơ ấy đi. Chỉ cần nỗ lực là sẽ thành công? Buồn cười! Tao là cô giáo của mày, tao sẽ cho mày biết một điều, dù có là Cử nhân như tao, cuộc đời này cũng không dễ dàng gì đâu con ạ! Có những thứ, từ khi mày sinh ra, mày đã luôn thua kém người khác, dù có cố gắng cả đời, cũng bù không nổi!

Thằng Văn không đáp lại. Nó không muốn tranh cãi với cô giáo mình nữa. Nếu không, nó sẽ không kiềm chế nổi cơn xúc động. Nó quay mặt, đi về chỗ.

Nó tin rằng, mẹ nó nói đúng. Nó không muốn người khác chê cười những gì mẹ dạy. Nó muốn chứng minh điều ấy. Bằng nỗ lực của chính mình.

XEM THÊM by Mgid

Chỉ 3 giọt và cô ấy sẽ không để bạn ra khỏi giường

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thế Giới Tàn Khốc

Vụ tranh cãi của Văn và cô giáo, cứ như vậy mà kết thúc. Cô Vân giậm chân, đỏ mặt tía tai, nhưng không biết nên nói tiếp điều gì. Cô biết, hôm nay mình đã hơi quá đà. Nhưng cô tin, những gì mình nói, nhất định không sai lầm.

- Ngày mai, bạn học nhóm với mình nhé? Mình sẽ dạy lại cho bạn từ đầu.

Error loading player: No playable sources found

Linh nói với Văn. Thăng bé quay lại, nhìn vào Linh. Nó gật đầu.

Cuối lớp, có một thằng mập nhìn thấy cảnh này mà tức tối.

Cường vốn thích Linh, mà trong lớp này thì nhiều đứa cũng vậy. Nhưng Cường nghĩ rằng nó khác, nó đặc biệt. Bố nó là người trong băng đảng tiếng tăm Hắc Long thống trị một nửa thành phố này. Trong khi người xứ cảng làm lụng vất vả tích lũy từng đồng thì băng của bố nó vơ vét không ít tiền bảo kê và hàng hoá. Từ nhỏ, Cường đã được bố mẹ cho ăn rất nhiều đồ quý, thuốc bổ, cơ thể nó cường tráng hơn hẳn lũ cùng trang lứa. Tính cách nó được di truyền cũng rất là bá đạo quyết liệt, 5 tuổi đã thống lĩnh bọn trẻ con khác. Điểm thể dục nó luôn đứng nhất, cũng đã học Võ thuật được 3 năm rồi, thậm chí bố nó bỏ thêm tiền để thầy giáo dạy nó một mình. Bố nó mong con trai mình sẽ trở thành 1 đại ca oanh liệt hơn cả mình, mà nó cũng nhắm tới điều đó. Nó đăng kí học Văn chỉ vì thích Linh.

Nhưng thằng Cường nhất cũng không kém gì ai. Trước mặt Linh, hoặc là nó ấp úng, hoặc là nó bất giác trở nên thô thiển, cộc lốc. Linh đối với nó cũng không hảo cảm bao nhiêu, nhưng vì là cán bộ lớp, mỗi lần thằng Cường gây chuyện cô bé lại phải chạy tới nhắc nhở. Mỗi lần như vậy, thằng nhỏ lại tưởng cô bé để ý tới mình, nó lại càng gây chuyện. Bởi chỉ có gây chuyện thì Linh mới nói chuyện với nó.

Ấy vậy mà hôm nay nó lại thấy Linh lên tiếng nhắc nhở thằng Văn. Sự việc này như đánh thẳng vào thứ tự tôn mà bố nó di truyền cho nó, thứ tự tôn của một thằng quen thống trị. Hoá ra, nó... cũng như ai. Cay đắng này diễn tả sao hết?

Đối với nó, Văn là một thằng mà nó khinh bỉ. Một thằng không có bố. Một thằng nhà nghèo. Một thằng còm nhom, bần thủ, quanh năm tanh mùi cá. Một thằng học hành dốt nát, không có bạn bè. Bố nó kể, chỉ có 2 loại người: thống trị và bị trị. Hiển nhiên nó là người thống trị, thằng Văn là đứa bị trị.

Thằng Cường rủ Văn trốn học đi chơi net với hội của nó, đơn giản là vì nó muốn để Văn học hành đã bớt càng thêm bớt. Nó thích nhìn người khác vì mua vui cho nó mà làm hỏng chuyện của bản thân. Nếu thằng Văn từ chối, chắc chắn là hội thằng Cường sẽ dùng vũ lực. May mà thằng Văn tự giác vâng lời. Nhưng, đến hôm nay, nó bỗng thấy thiên thần trong lòng nó bắt chuyện với thằng Văn cũng bởi chính cái lý do mà thiên thần từng bắt chuyện với nó. Lại còn gọi điện thoại cho mẹ thằng Văn!!! Thằng Cường điên rồi. Nó luôn tưởng tượng, có một ngày Linh sẽ gọi điện cho mẹ nó, dùng cái giọng ngọt ngào tố cáo nó, để rồi mẹ nó sẽ khen nó rằng có hẳn 1 cô bé dễ thương quan tâm tới mày, và nó sẽ kể về Linh với mẹ nó ra sao... Hết rồi!!! Hết thật rồi!!!! Tại sao thằng con hoang kia lại có được điều đó trước nó. Lại còn... lại còn... học nhóm!!!!

Mắt thằng Cường mở to hết mức rồi. Nó nhìn chăm chăm vào bóng lưng thằng Văn, hàm răng nhe ra, nước dãi bất giác chảy lòng thòng.

Nó muốn đánh cho thằng này một trận. Linh là cán bộ lớp, luôn ra về cuối cùng, luôn kiểm tra xem còn gì sót lại trong lớp không rồi tắt điện. Tình cờ cô nhìn thấy bọn thằng Cường rủ Văn đi đâu đó. Và đến lúc cô chuẩn bị ra về cô vẫn chưa thấy tụi nó quay lại. Linh tính của cô bé khiến cô đoán được có chuyện xảy ra.

Bốp!

Văn bị đánh. Tại một góc khuất của trường. Thằng Cường gọi Văn ra bảo có chuyện muốn nói, rồi bỗng nhiên cả lũ 6 thằng xông vào vây nó.

Mới đầu Văn rất ngạc nhiên. Nó không biết vì lý do gì nó lại bị đánh. Nhưng nó nghĩ mãi mà không hiểu. Máy thứ phức tạp như tình yêu hay ghen tuông làm sao nó hiểu. Nhưng sau khi bị một đấm vào má và một gối vào bụng, nó cũng không cần phải hiểu nữa. Trong máu nó sôi sục lên một loại bản năng, bản năng sinh tồn. Nó bất ngờ vùng tay thật mạnh, gạt 2 thằng đang ghì nó ra, sau đó lùi ra sau giữ lấy khoảng cách với thằng Cường. 5 thằng còn lại vẫn vây quanh nó.

Thằng Văn giương mắt lên nhìn Cường, đôi mắt đỏ au, khoé miệng cũng tràn máu. Trong đầu nó lại vang lên lời nói của mẹ. Thế giới này vô cùng hiền hoà, con người cũng rất tốt bụng. Bản năng của nó lại sục sôi, hiện thực trước mắt mâu thuẫn hoàn toàn với lời mẹ kể.

Nếu mọi người đều tốt bụng, vì sao không ai tốt bụng với nó?

Trong thoáng chốc, nó tự hỏi mình đã làm gì sai. Mẹ nó đã làm gì sai. Mẹ nó chịu khinh thường. Nó cũng chịu sự khinh thường. Nó thấy mẹ nó chịu được. Nó cũng nghĩ mình sẽ chịu đựng được. Nhưng nó càng chịu đựng, người khác lại càng không để nó yên.

Văn rất lạnh lùng. Văn rất hung bạo.

Đó là tính cách nguyên thủy của nó. Nó sinh ra không phải để học Văn, mà là để chiến đấu. Mẹ nó mong muốn nó trở thành một con người nhân ái, bản thân nó cũng đã cố gắng để trở nên hiền lành. Nhưng 1 đấm này của thằng Cường như kích phát thứ gì đó bên trong nó. Lời mẹ kể như tan dần, suy nghĩ của nó cũng tan dần. Nó không còn suy nghĩ nữa. Nó nhìn. Nhìn kẻ địch trước mắt. Nhìn những kẻ địch xung quanh. Nó chuẩn bị. Chuẩn bị hành động. Cơ thể gầy còm của nó căng lên, đôi chân nó sẵn sàng chồm tới bất cứ khi nào, toàn bộ giác quan của nó đang tìm kiếm thời cơ.

Thằng Cường run rẩy. Nó không hiểu lý do vì sao nó run rẩy, đứng trước nó là một đứa còi cọc chưa từng học qua bất kì biện pháp phòng thân nào. Nhưng đôi mắt thằng còi ấy nhìn nó chòng chọc như 1 con chó đang tìm thời điểm để cắn. Chó không sửa mới là chó dữ. Thằng Cường sợ. Nó không sợ chó. Nhưng nó sợ thằng Văn. Rồi nỗi sợ ấy dần trở thành phần nội. Nó đang tuổi dậy thì, tự tôn của nó đầy ắp như một nồi nước sôi. Và nồi nước ấy đã tràn.

Nó lao tới thằng Văn.

Thằng Văn cũng lao tới nó.

5 đứa còn lại thất thần, nhưng sau một lúc cũng lao vào thằng Văn.

Một chọi sáu. Nhưng thằng Văn vẫn không chùn. Nó bị thằng Cường đấm, đá, bị 5 thằng còn lại ghì chặt, bị đập, bị đè. Nhưng nó vùng vẫy, nó cào, nó cắn, nó đấm. Nó nhắm vào mắt, vào mũi. Nó thụi liên tiếp lên mặt thằng Cường, nó gào thét, thằng Cường kêu la. Những cú đấm, cú đá, cú cào...

- Dừng ngay lại!

Linh quát to. Cả 6 thằng đều giật mình. Thằng Văn vẫn điên cuồng. Nhưng 6 thằng đã lùi ra. Văn định lao lên, nhưng nó bỗng thấy 1 bóng lưng

trước mặt nó. Linh đang chặn trước nó, bĩu môi nhìn về tụi thằng Cường.

- Mấy bạn ý đông hiệp yếu thật là quá quắt lắm! Nhà trường cấm học sinh đánh nhau. Mấy bạn không sợ bị đuổi học ha? Mấy bạn chủ động đánh bạn Văn, mình sẽ làm chứng chuyện này. Nếu các bạn còn tái diễn mình sẽ méc cô á! Mình không nghĩ các bạn lại còn đồ như vậy!

5 thằng to xác thấy Linh bĩu môi cũng định phản ứng lại, nhưng thằng Cường thì đã tiu nghỉu rồi. Mắt nó thâm quầng, mũi cũng bị đánh dập. Thằng Văn bị đánh còn thê thảm hơn, nhưng thằng Cường không hào hứng chút nào. Nó cũng bị ăn đòn đây nè. Hơn nữa, vì cái gì thiên thần lại bảo vệ cho thằng Văn, rồi còn mắng nó là đồ du côn chứ.

5 đứa còn lại nhìn thằng Cường mà biểu tình cũng vô cùng phong phú. Kinh ngạc, cảm thông, bất đắc dĩ, trêu chọc, thậm chí còn có cả... khinh bỉ. Haizz, ái tình là gì mà khiến một thằng máu đại ca trở nên xụi lơ như con pug thế này!

6 đứa tiu nghỉu bỏ đi.

Linh quay lại xem Văn. Thê thảm không thể tả. Nhưng Văn có vẻ né tránh ánh mắt của Linh. Nó cũng đã bình tĩnh lại. Khoảnh khắc điên cuồng lúc này khiến giờ này nó cũng không biết phải nghĩ sao. Cơn đau khiến nó thoát khỏi trạng thái mơ hồ. Bầm dập te túa, miệng rớm máu, tay phải cũng máu me đầm đìa.

- Bạn không sao chứ? Để mình dìu bạn lên phòng y tế nha.

Văn nghĩ, nếu để bộ dạng thế này về nhà hắt mẹ nó lại tốn tiền mua thuốc mua băng cho nó. Đúng là nó phải lên phòng y tế. Giờ nó đi cũng thấy quay cuồng, nhưng để Linh dìu thì...

- Tôi tự đi được.

Nói xong nó bước đi, và ngay lập tức 1 ngàn cái thể giới xoay xoay trước mắt nó. Linh chạy tới dìu nó khỏi ngã.

- Bạn cứng đầu ghê.

Văn chả còn sức nữa rồi, nó để mặc Linh dìu. Đầu nó hơi váng, nhưng nó cố quay sang hỏi Linh:

- Sao lúc này cậu dám đứng ra làm chứng thế. Cậu cũng đâu có chứng kiến từ đầu tới cuối đâu?

Linh nhìn nó rồi cười, bất giác cô bé thấy mặt 2 đứa hơi gần, mặt cô đỏ lựng quay đi chỗ khác.

- Là vì... mình biết bạn hiền như cục đất à, đâu giống tụi nó.

- Mình nghĩ... bạn không nên kết luận cảm tính như vậy.

- Vì sao chứ?

- Vì mọi thứ đều cần bằng chứng. Người hiền lành, cũng có thể gây ra tội ác, còn người xấu xa, cũng có thể vô tội.

- Hứ! Cái đồ khô khan!

Cô bé vừa phùng má, vừa dìu nó tới phòng y tế.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Cố Gắng Lên

Văn nằm trong phòng y tế, mơ màng một lúc lâu mới tỉnh dậy. Nó mở mắt đã thấy mẹ ngồi cạnh giường. Cô y tá dặn dò nó vài câu, cũng không đả động tới nguyên nhân mà nó bị như vậy. Thời đại khuyến khích cạnh tranh, tại các học viện, chuyện học sinh giao đấu với nhau trong phòng thể chất cũng là chuyện bình thường. Nhưng vụ đánh nhau hôm nay thì rõ ràng là tự phát, nếu vỡ lở ra thì vô cùng to chuyện. Linh cũng không báo cáo lại chuyện này.

Đưa Văn lên phòng y tế, cô bé mới nhắn tin cho mẹ Văn. Cô bé còn bảo chị Thanh không cần bỏ lỡ buổi làm, Văn nghỉ ngơi một chút là có thể về nhà. Cô bé cũng nói sẽ nhờ người nhà chở Văn về tận nhà. Nhưng chị Thanh nhất quyết muốn tới.

Lúc Văn dậy thì Linh cũng đã về rồi. Trời đã tối, mà người nhà tới đón Linh cũng không cho phép cô tiểu thư này về muộn. Chị Thanh thấy con trai tỉnh lại trong lòng vui mừng, nhưng lại nghiêm mặt mắng con mình một trận. Mắt chị nhìn cơ thể con mà xót xa. Thằng Văn lặng im chịu trận. Trong lòng nó rất muốn xin lỗi mẹ, nhưng tính nó từ đó tới giờ khó biểu đạt, và chị Thanh cũng chưa bao giờ bắt nó phải xin lỗi. Thấy nó chịu trận lắng nghe, trong lòng chị cũng vui bớt rồi.

- Mà mà cũng có phúc gồm nhỉ?

Thằng Văn ngạc nhiên.

- Phúc gì hả mẹ?

Chị thở dài, liếc mắt nhìn cốc nước đặt trên bàn, bên dưới kẹp một tờ 500 hào. Chị cũng rõ ràng lúc này Linh ra về có bị mặt đặt tiền dưới cốc nước, để 2 mẹ con bắt xe về nhà. Lòng chị vô cùng vui thích, nếu có một cô con dâu biết cư xử như vậy, thì con trai mình số hưởng biết bao. Nhưng khổ nỗi, thằng Văn sao mà đần quá. Chị cũng không nói chuyện này nữa.

- Mẹ con mình về đi.

- Vâng. Đường đêm. Đèn đường sáng trưng. Nơi này gần khu đô thị, cũng là nơi ở của tầng lớp viên chức. Mọi thứ khang trang hơn chợ cá rất nhiều. Chị Thanh không bắt xe, mà công thằng Văn trên lưng. Hai mẹ con lững thững đi bộ về nhà, vừa ngắm phố đêm.

- Văn này, lâu lắm rồi mẹ cũng chưa ăn sủi gòn, hôm nay mẹ đãi con một bữa cho chóng khỏi bệnh mà ôn thi nhé.

- Nhưng tốn tiền lắm mẹ.

- Yên tâm. Dạo này mẹ làm tăng ca có nhiều tiền lắm. Quán sủi gòn ở phố viên chức, không phải là quán nổi tiếng gì trong thành phố, nhưng so với chợ cá thì đã là cao lương mỹ vị. Trời mùa hè ít ai ăn sủi gòn, nên quán cũng vắng. Chị Thanh gọi 5 viên sủi gòn, bát thằng Văn 3 viên, chị 2 viên. Hai mẹ con ăn sục sục. Chị Thanh còn xắt cho nó thêm nửa viên của chị. Chị lặng im ngắm thằng Văn ăn ngấu nghiến, mồ hôi mồ kê nhễ nhại.

5 viên sủi gòn hết 5 xu. Nhưng đối với chị Thanh đã là mấy ngày làm công. 100 xu mới bằng 1 hào. Tờ 500 hào chị Thanh đưa cho thằng Văn, bảo nó giữ thật kỹ để trả lại cho bạn. Sủi gòn tuy ngon, nhưng Văn vẫn thích cơm nhà hơn, vì ăn cơm nhà có thể thoải mái nhét đầy bụng, không có thòm thèm thế này. Đường về. Thằng Văn lại để mẹ công. Hương sủi gòn thơm ngát đẳng sau.

Cảm giác này đã lâu rồi nó mới cảm nhận được. Vì giờ nó cũng đã lớn rồi, mẹ không công nó nữa. Cái cảm giác cô độc khi bị 6 thằng vây đánh

cũng không còn. Nó cảm thấy an ổn hơn bao giờ hết.

Chợt, nó nhìn thấy trên mái tóc mẹ, một sợi đã bạc. Nó lại nghĩ, 2 ngày nay đều là vì nó mà mẹ bỏ công bỏ việc...

- Mẹ à, con... con xin lỗi...

- Cha bố anh, xin lỗi thì được tích sự gì. Sau này anh học hành tử tế, làm chân viên chức, đưa mẹ vào ở khu này, mỗi tối đưa mẹ đi ăn sủi gòn là được rồi.

Nó lặng im không nói gì. Mọi hôm 10 giờ tối là nó nhất quyết không học nữa mà đòi đi ngủ. Hôm nay nó chủ động bảo mẹ ngủ sớm, nó muốn học thêm một chút. Chị Thanh trở mắt ngạc nhiên, hỏi nó có cần mẹ giảng thêm không. Nó dứt khoát nói không. Chị Thanh cũng an nhiên mặc màn đi ngủ. Dù gì hôm nay chị cũng mệt quá rồi.

Vẫn vẫn ngồi trên bàn. Nó vẫn tiếp tục đọc sách. Quyển sách mà nó thấy như mật mã của người ngoài vũ trụ. Nhưng nó vẫn cố đọc. Nó không ngáp nữa. Ngày hôm nay, nó bất chợt cảm giác được một chút gì, sâu bên trong nó. Đã có hoảng sợ, đã có liều lĩnh, đã đau đớn, đã có xúc động, đã có vui vẻ, lại có một chút gì... ần nần.

Quyển giáo trình vô tri này, hình như cũng có chút... xúc cảm.

12 giờ đêm, nó lại ngáp 1 cái. Nỗ lực, nỗ lực, nỗ lực.

Nó tự nhủ thầm. Nó nhìn mẹ đang ngủ, dáng nằm nghiêng hơi cong vẹo, tiếng thở mệt nhọc.

Cố gắng lên, cố thêm chút nữa.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Đồng Cảm Là Gì?

Hôm nay là buổi thứ 3 liên tiếp, Văn đi học nhóm với Linh. Cô bé mừng lắm. Thậm chí bài tập cô bé giao về nhà, Văn đều làm hết. Bài tập đọc hiểu Văn cũng đã có tiến bộ rồi, nhưng 3 ngày nay vẫn giậm chân ở mức 2/5. Linh cũng không sốt ruột, vì nếu dạy Văn làm được bài luận, thì khả năng đỗ cao vô cùng. 5/10 là qua rồi. Giảng cho Văn, Linh cũng ôn lại được khá nhiều kiến thức cơ bản.

Từ hôm nay, Linh cũng không tốn quá nhiều thời gian dạy Văn bài đọc hiểu nữa, vì tên này đầu gỗ đến đáng sợ. Thay vào đó, cô dạy nó công thức để viết một bài luận. Ôn trời, tên này động tới công thức là nhớ vô cùng lưu loát. Có điều bài luận hăn viết ra vẫn khô cứng quá. Vì vậy, cô lại bỏ thời gian dạy hăn cách để viết câu cú diễn đạt cho uyển chuyển hơn. Linh nhận ra một điều, nếu cô quy hết những thứ đó thành “công thức viết câu”, “công thức diễn đạt” hay “công thức miêu tả” thì tên này hiểu vô cùng nhanh. Tuy rằng hăn viết vẫn máy móc quá nhưng ít ra cũng đã trở thành văn bản.

Đáng mừng nhất là, “hăn” đã biết mở miệng nói chuyện. Hai đứa cũng trao đổi rất nhiều. Nhưng chủ yếu vẫn là Linh nói. Chuyện trên trời dưới biển gì cô cũng tám cho bằng được, mặc kệ tên kia có nghe hay không. Từ các nghề nghiệp trên thế giới, cần định hướng học các môn học thế nào, chuẩn bị ra làm sao, khiến Văn được mở mang tầm mắt rất nhiều.

- Nè cậu học Toán đi, nếu học giỏi có thể đăng kí học các môn Tự nhiên khác như Vật lý, Hoá học, Sinh học... Đặc biệt là giỏi Hoá nha, hoàn toàn có thể trở thành pháp sư, thổi ra lửa, gọi ra băng, hét ra sấm chớp.

Trong pháp sư lại có giả kim thuật nè, thay đổi được cả kim loại, nghe đồn còn có thể chế được ra vàng! Hoặc cậu học Thể dục đi, sau đó đăng kí nâng cấp lên các môn Điền kinh, sau đó lại nâng cấp thành Bộ pháp! Có thể chạy nhanh hơn cả xe hơi, chạy được cả trên mặt nước, tránh được cả đạn! Hoặc Nhảy cao nè, học tới khi tốt nghiệp Cao trung có thể nhảy như chim, thậm chí cường giả học vị Thạc sĩ còn có thể... bay! Hoặc cậu học Văn nè, rồi học Ngôn ngữ học, tinh thông các Ngoại ngữ chưa nói, còn có thể nghiên cứu Cổ ngữ, tạo nên Thần chú!...

Cô bé cứ thao thao bất tuyệt như vậy, môn gì cũng gạ thẳng bé học. Nó chỉ có thể xui lơ.

- Tớ không phải là thiên tài, đâu thể cái gì cũng giỏi chứ! - Văn than thở.

- Sợ gì chứ! Giáo trình soạn ra là cho tất cả mọi người cùng học mà! Cậu không thể trở thành Pháp sư hay Võ giả thì ít nhất cũng có thể làm công nhân viên chức, cũng có thể thành thầy giáo...

Văn sợ lè lưỡi. Linh cũng bấu môi định nói tiếp. Bỗng Văn chợt hỏi:

- Vậy cậu muốn làm nhà ngoại cảm? Tại sao thế?

Linh tròn mắt, tự hỏi sao hần biết. Rồi cô nhớ lại lần nói chuyện với cô giáo hôm trước. Hử, cái tên này, nhìn như vô cảm vậy mà cũng biết quan tâm ghê!

- Vì tớ muốn gặp lại người chết... - Cô bé nói, vừa quay mặt đi chỗ khác.

Văn chợt hiểu. Nó không hỏi nữa. Mỗi người đều có một ám ảnh riêng, thứ ám ảnh thôi thúc trở thành mong muốn, rồi mong muốn trở thành hành động. Nó nhớ tới mẹ, nhớ tới mong ước được trở thành một viên chức, để đưa mẹ đi ăn...

Nó đồng cảm. Mỗi lần đồng cảm, nó lại hiểu về người khác thêm một chút.

Nó cảm thấy bài đọc hiểu dễ hơn một chút. Thăng Cường giận sùi bọt mép rồi. 3 ngày nay, nó thỉnh thoảng lại nhìn lên vào lớp học, lại thấy đôi bạn trẻ ngồi học chung vô cùng vui vẻ. Hôm đầu tiên, nó tới là bởi bị thôi thúc một cách khó hiểu. Nó cũng muốn nhảy vào học nhóm cùng, ít ra tạo thành thế chân vạc. Ai dè ngay hôm đầu tiên lấp ló trong trường, nó bị thầy giáo tổ Điền kinh phát hiện, xách tai nó đi tập luyện. Thăng mập này tuy mập thật, nhưng tốc độ thì không phải dạng vừa. Thầy giáo cũng muốn nó mang thành tích về cho thầy. 3 ngày nay nó bị ép chạy cho rộc cả người. Nhưng vừa được nghỉ giải lao là nó lại chạy về lén lén lút lút giám sát 2 kẻ khả nghi. Đến giờ tập luyện, Cường miễn cưỡng quay lại sân chạy, vừa đi vừa quay đầu lườm đôi bạn trẻ 1 cái, nó ngạc nhiên phát hiện cổ mình còn có khả năng quay ra sau tốt như vậy.

Sân tập chạy dùng chung với trường Sơ trung và Cao trung, vô cùng rộng lớn, với 20 làn chạy việt dã và hơn 10 làn tập huấn đặc biệt. Đang đợt nghỉ hè, chỉ có học sinh cuối cấp vui đùa vào ôn luyện. Các học sinh khoa Thể dục thì không cường nổi ham mê chơi bóng, nên cũng chả có ai tới sân tập chạy như Thăng Cường. Rốt cuộc, chỉ còn Cường, thầy giáo, và một đàn anh lớp 10.

Hôm nay bắt gặp đàn anh, Cường cảm thấy quá hưng phấn rồi. Trần Thiên Anh, nổi tiếng toàn cụm trường Kinh Ngự, cao 1m8, đẹp trai soái ca, lại là kiện tướng thể thao. Mới lớp 10 mà anh chàng đã vượt cấp tốt nghiệp 3 môn Nhảy cao, Bộ pháp và Võ thuật. Niềm tự hào của cả trường. Các bộ môn Thể thao khác, đặc biệt là bắn cung, phóng tiêu, cưỡi ngựa cũng đạt hạng Ưu. Chưa kể, không chỉ tứ chí phát triển, senpai này còn tinh thông cả Lịch sử lẫn Triết học. Chị em phụ nữ cứ gọi là đổ rạp như domino.

Kinh Ngự vốn là một cụm trường liên thông, Tiểu học, Sơ trung, Cao trung, lại là một cụm liên thông dạng vừa. Nhìn lên thì không bằng ai, nhìn

xuống thì không ai bằng, nếu xếp top quốc gia thì không bao giờ có mặt. Người như Thiên Anh có thể gọi là thiên tài tại Kinh Ngư, nhưng cũng chưa so nổi với những con quái vật tại các học viện khác. Bởi vậy, có tin đồn là nhà trường đang hết sức giúp đỡ soái ca Thiên Anh một suất học bổng vượt cấp tại một Đại học trên Kinh đô, hoặc ít nhất là xin một bộ giáo trình để Thiên Anh tiếp tục tập luyện, nhưng vẫn chưa có phản hồi. Nghe chuyện này, ai nấy đều tiếc rẻ. Luyện ngành Thể dục cũng không khác gì luyện Toán luyện Văn, không thầy đồ mày làm nên. Không có giáo trình mà tự ý tập luyện, chấn thương chỉ là nhẹ, biến chứng cơ thể mới là đáng sợ.

Giá mà Thiên Anh là con cháu một gia tộc có danh tiếng, hoặc có quan hệ vững vàng, may ra còn có thể tiếp tục nuôi dưỡng tài năng. Chứ phải chờ đợi thêm 2 năm, giậm chân tại chỗ, thiên tài cũng không còn khác người thường. Nhưng, không có “giá mà”, mà thế giới này cũng không có từ bi như vậy. Thầy Kiên là thầy giáo khoa Thể dục tại Kinh Ngư. Vốn từ nhỏ có thể chất tốt, khi thầy bước vào giới thể thao cũng được gia đình mong chờ. Vậy mà sự nghiệp thể thao của thầy cũng không có gì quá hiển hách, từng chơi cho một đội Bóng rổ bán chuyên, sau khi giải nghệ liền tham gia khoá học sư phạm rồi thành thầy giáo. Thầy không phải là tuyệt thế thiên tài, cũng không có tài liệu luyện tập để giúp đỡ Thiên Anh, chỉ có thể không cam lòng nhìn một thiên tài chịu thiệt thòi. Hơn ai hết, thầy cũng hiểu, ngành Thể dục rèn luyện thân thể, lợi ích là dễ dàng nhìn thấy nhất, nhưng công việc ngành này cũng là bạc bẽo nhất. Dùng chính thân thể của mình ra làm thứ kiếm tiền, nào như những ngành trí tuệ khác. Có chăng là khá hơn nghề lao động bình thường mà thôi.

Hoạ hoàn lắm mới có những tài năng đột xuất, trở thành Võ giả vô địch, xông ra chiến trường dương danh lập vạn, mang về vô số tài phú, gây dựng nên Võ tộc hùng mạnh. Thậm chí, những Võ giả trong huyền thoại, đội trời đạp đất dùng hai bàn tay giành lấy cho riêng mình một mảnh đất để dựng nên Vương quốc. Nhưng ngày nay, bị nhiều thế lực kìm hãm để tạo

nên thế cục, thiên tài quật khởi vốn là mơ tưởng viễn vông, chỉ có thể cam tâm bán thân mình làm chó săn cho các thế lực lớn. Vô cùng bi ai.

Sinh ra làm thiên tài, thật là bi ai.

Làm thiên tài mà không phải tuyệt thế thiên tài, cũng bi ai.

Thầy Kiên, bỗng dưng thấy đồng cảm với học trò Thiên Anh của mình.

Đồng cảm, suy cho cùng cũng là điểm tốt của con người.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Ẩn Nhẫn Chờ Thời

Đã lâu rồi Thiên Anh không còn cảm xúc với người khác giới. Hắc cũng không có cảm xúc với người cùng giới. Hắc không có bạn bè. Không có người yêu. Tuổi thơ của hắc phải mang nặng quá nhiều thứ. Vì bố mẹ hắc không cam lòng. Và bố mẹ hắc mong muốn hắc không cam lòng.

Mỗi sáng hắc đều duy trì thói quen của mình, chạy bộ từ nhà đến trường, vào tới sân chạy lại tiếp tục chạy bộ. Từ nhỏ đến lớn, bố mẹ hắc không cho hắc quá nhiều thời gian riêng tư, quá nhiều không gian để hắc giải toả. Chỉ có chạy bộ, đó là quãng thời gian duy nhất để hắc giải toả tâm trạng bản thân mà bố mẹ hắc không phản đối. Hắc luôn nghĩ lúc chạy. Nghĩ những ý nghĩ của riêng mình. Bởi khi dừng lại, hắc không còn được phép nghĩ cho bản thân nữa, mà là nghĩ những ý nghĩ của người khác bắt hắc. Vì vậy, mỗi sáng, hắc lại chạy. Sáng nay nên ăn gì? À hôm nay ta thích ăn phở. Con chim kia hót nghe vui tai thật, ta cũng muốn nuôi một con. Bức thư mà cô bé hôm nọ gửi, ta cũng chưa đọc, trong đó viết gì nhỉ? Thư khiêu chiến chẳng? Và nhiều ý nghĩ quan trọng hơn nữa. Những suy nghĩ càng quan trọng, hắc lại chạy càng nhanh. Vừa chạy vừa lên kế hoạch cho cả ngày hôm đó. Khi hắc chạy đạt tới nhanh nhất, suy nghĩ của hắc đáng sợ tới mức không ai dám hình dung.

Bởi vì hắc là một sát thủ. Khu phố viên chức chia làm 12 khu phố, nằm bên bờ sông Dụ Hải. Con sông này nối cảng biển với trung tâm thành phố, tàu bè qua lại nhộn nhịp. Các khu phố được đánh số từ 1 tới 12. Khu phố số 1 cũng chính là Trung tâm hành chính của cả thành phố.

Trên con phố số 8, ẩn chứa một bí mật. Toà nhà số 248 ngõ số 3 là một toà nhà ma. Bởi không ai sống trong đó. Nhưng người ra vào lại luôn tấp nập. Trước ngõ số 3 là một quán trà đá. 8 giờ sáng, một thanh niên mặc áo hoodie trùm kín đầu chạy bộ qua khu phố, rất tự nhiên ngồi xuống quán trà gọi một cốc nhân trân. Thanh niên nhìn lên biển Báo nhà trước ngõ.

- Bà chủ này, cháu muốn xem qua nhà thì liên hệ với ai?

Cậu thanh niên hỏi.

- Cậu cứ vào nhà 246 gặp ông Tô.

- Cháu cảm ơn bác.

Sau đó thanh niên bước vào hẻm. Những người khác trong quán trà nhìn theo cậu tới khi khuất bóng. Dưới toà 248 ngõ số 3 đường số 8 là một tầng hầm. Tầng hầm này chính là trụ sở của công ty Hắc Long. Hắc Long chuyên buôn bán vật tư đặt trụ sở tại Hải Thành, cảng biển lớn nhất cả nước. Nhưng không ai biết tầng hầm này mới chính là trụ sở chính của công ty.

Hàng nước bên ngoài cũng chính là những người gác cổng. Mỗi một loại khách viếng thăm đều từ một nguồn nào đó biết được loại mã của riêng mình. Tùy vào từng loại mật mã mà người gác cổng tiếp đón một cách khác nhau.

Dưới tầng hầm, cửa thang máy mở ra. Một thanh niên trùm hoodie bước vào. Thứ đầu tiên cậu nhìn thấy là 1 bàn làm việc, và một người đàn ông ngồi sau chiếc bàn. Ông ta mặc vét và để ria mép, đang bưng một tách trà thổi phù phù. Sau đó, ông ta cầm cái tách xoay tròn theo chiều ngược kim đồng hồ. Trên bàn là bộ ấm chén còn đang bốc khói.

Cậu thanh niên bỏ mũ trùm đầu xuống, chính là Trần Thiên Anh. Hắn quỳ xuống, tay phải đưa ra trước ngực, tay trái chắp sau lưng.

- Đội trưởng Đội Nhãn giả số 3, Thiên Anh, tham thượng.

Người đàn ông rìa mép ra vẻ hài lòng, lim rim đôi mắt. Ah, chuẩn rồi, gã tự nhủ, như vậy mới đúng bài. Gã đam mê văn hoá đảo quốc Phú Sơn. Nào là trà đạo, nào là ninja, gã thật lòng muốn có những thứ như vậy, nghe mới oách làm sao. Trà đạo thì gã học không đâu vào đâu, nhưng đội ninja này thì gã vô cùng đặc ý. Không chỉ bởi thực lực, mà còn vì cung cách cư xử mà gã rèn giũa. Nào là phải xưng Đội trước rồi mới xưng tên, nào là phải hộ Tham thượng chứ không phải Tham kiến, rồi quỳ ra sao, chào hỏi thế nào. Ui, tuyệt tác!

- Thiên Anh à, chuyện học hành sao rồi?

- Thừa giám đốc, vẫn khá tốt ạ.

- Ủm, về phần học bổng ta cũng có đề cập với phía Tổng công ty. Tháng sau sẽ bắt đầu xét duyệt. Phía tổng công ty có liên hệ với nhiều trường Đại học tại Kinh đô. Với tư chất của cậu chắc chắn là có thể được.

- Tạ ơn giám đốc!

Người đàn ông lại nhìn kĩ Thiên Anh một lần nữa. Hắc Long là một trong số các công ty đặt mối liên hệ với trường Kinh Ngự. Ngày nay, anh hùng đều xuất học viện, từ học viện tuyển mộ người là cách làm đơn giản nhất. Bản thân Thiên Anh cũng được tuyển mộ từ năm lớp 7, cũng có thông qua một số quan hệ, qua đào tạo tới bây giờ. Thành tích tại trường học của hắn càng bắt mắt, thân phận thực của hắn lại càng kín đáo. 4 năm hoạt động rồi, Thiên Anh biết mình phải trải qua khảo sát cũng khá nhiều mới lấy được diện kiến giám đốc như vậy. Bản thân hắn cũng không biết tên giám đốc, không rõ mục tiêu tổng thể của Hắc Long, cũng không biết Tổng công ty là như thế nào. Hắn chưa bao giờ thắc mắc, chưa bao giờ có nhu cầu thắc mắc. Hắn chỉ có thể hoàn thành tốt nhất nhiệm vụ của mình, đạt lấy cao tăng tín nhiệm.

Người đàn ông khẽ nheo mắt. Thanh niên trước mặt gã quá phù hợp để làm một nhân giả. Có tài năng, nhưng không vội vã. Ẩn nhẫn tới đáng sợ. Gã đã cố trì hoãn học bổng của hắn, nhưng hắn suốt 1 năm nay không hề sốt ruột, từ sinh hoạt cho tới công việc đều bảo trì nhịp độ như thường. Gã không sợ hắn như vậy. Có một thuộc cấp biết ẩn nhẫn cũng không đáng sợ như mọi người vẫn nghĩ. Xét cho cùng bất cứ kẻ nào có tham vọng đều ẩn nhẫn. Chính gã cũng ẩn nhẫn. Gã cũng có mục tiêu để leo lên. Và cấp trên của gã cũng vậy. Chừng nào gã còn bảo đảm được quyền lợi cho tên thanh niên trước mặt, gã tin mình còn sai khiến được hắn.

- Ừm, vậy, về nhiệm vụ hôm nay...

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Thách Đấu

Thằng Cường thất hồn lạc phách mấy hôm nay rồi. Cơm ăn không hết, ngủ không đúng giờ. Mẹ nó cũng nhìn ra. Mẹ nó là một mụ béo núng nính chuyên phân phối hàng khắp khu cảng, ngày xưa cũng là một nữ giang hồ khét tiếng. Phụ nữ càng quyền lực, lại càng tinh tế. Mẹ nó lờm bố nó. Thế là sau bữa tối, bố nó phải lôi nó ra ngoài đập cho một trận.

Truyền thống nhà nó là vậy, hai bố con nói chuyện đều bằng nắm đấm. Đàn ông con trai không có uỷ mị. Nhất là chuyện nữ nhân. Ngày xưa để tán được mụ béo phân phối hàng này bố nó cũng phải chém nhau một trận máu lửa oanh động khắp cảng. Nó lại càng phải như thế.

Đêm đó, thằng Cường một bên mắt còn chưa khỏi, mắt còn lại đã sưng húp, ngồi cắn răng viết 1 bức chiến thư. Ngày hôm sau, đúng lúc Văn ngồi học bài với Linh, nó bước vào.

- Văn, mày ra đây.

Văn hơi nheo mắt, Linh đứng phắt dậy.

- Bạn Cường, bạn định làm cái gì?

- Không có gì. Không có đánh nhau gì đâu, tui... tui muốn nói chuyện như 2 thằng đàn ông!

Linh lờm thằng Cường. Văn thở dài, đứng dậy bước ra ngoài. Đánh nhau sẽ làm mẹ nó phiền lòng. Nó sẽ không đánh nhau nữa. Nếu thật sự lại

bị vây đánh nó sẽ gọi bảo vệ. Đối với bậc tiểu học, nhà trường vẫn quản giáo khá là nghiêm khắc.

Thằng Cường đứng trước mặt Văn, 2 mắt nó thâm sì không khác gì con gấu trúc. Nó chìa tay đưa cho Văn một phong thư. Bìa thư đỏ lôm như màu máu.

- Gì vậy? - Văn cũng ngạc nhiên.

- Thư thách đấu!

- Thách đấu? Thách đấu cái gì?

- Tỉ thí!

- Tỉ thí là gì? - Tự dưng sử dụng từ sến súa như vậy, Văn cũng không quen. Điểm Văn của nó rất thấp.

- Là đấu võ!

- Ai đấu võ ai?

- Mà tỉ thí với tao! Mẹ kiếp, sao mà hỏi lảm thế! Một tháng nữa, sau khi kết thúc kì thi. Nếu tao thắng, mà không được đi với Linh nữa!

Văn gãi gãi đầu, nhìn thẳng Cường một cách kì lạ. Nó nói:

- Tốt nghiệp rồi tao cũng đâu cần học nhóm nữa...

- Im mồm! Nghe tao nói nốt! Bất kể ai thắng, tao với mà coi như không còn hận thù gì nữa!

Văn lại nhìn nó với ánh mắt kì lạ:

- Tao với mà có hận thù gì thế?

Thằng Cường suýt cắn vào lưỡi. Nói chuyện với thằng đàn này không khác gì tự ngược đãi bản thân. Mà là từ trên trời rơi xuống hay sao vậy. Chậm hiểu cũng phải có mức độ thôi chứ. Suốt ngày kè kè với thiên thần của tao, còn đánh tao sưng mặt, vậy cũng không gọi là hận thù. Chẳng lẽ mà vị tha như ông bụt? Mà dù mà có vị tha, tao cũng không có a... Bao suy nghĩ trong đầu không nói nên lời, Cường chỉ có thể trợn mắt nhìn thằng đối diện.

Văn cũng rất chịu rồi. Nó thật sự không biết 2 đứa mang thù oán gì. Không biết vì sao mình bị vây đánh, mà vây đánh thì nó tự vệ mà thôi. Nó cũng không có lý do gì để trả thù. Mà không phải đánh nhau thì tốt quá rồi. Mọi người hiền hoà với nhau một tí không phải là hạnh phúc sao? Nó đành nói:

- Tao không biết là có thù hận gì. Nhưng nếu mà cũng không muốn có thì coi như là không có đi.

Nói xong nó quay vào. Thằng Cường tức giậm chân.

- Dừng lại. Mà mà không chấp nhận tỉ thí thì thù hận này không bao giờ chấm dứt.

- Sao kì vậy? Không đánh nhau thì đỡ có thù hận chứ?

- Tao không biết! Tóm lại là tao với mà tỉ thí. Sau đó tao mời mà uống nước, sau đó tao với mà khoác vai nhau cười ha ha, thế là xong.

Thằng Cường thật không biết nói sao. Hôm qua bố nó đã giảng cho nó, trai đất cả tính cách giang hồ. Bao nhiêu thù hận đánh nhau một trận là lại kết bằng hữu, ngồi khoác vai nhau uống chén rượu rồi cười ha ha. Nó nghe mà cảm thấy thật là thi vị. Đúng vậy, làm đàn ông là phải sáng khoái như thế. Mỗi tội nó không văn vẻ được như bố nó, nói chuyện cũng không đầu không đuôi. Đặc biệt là thằng oắt trước mặt thì không sáng khoái tí nào.

Lúc này các lớp khác cũng đã chạy ra xem. Nghỉ ôn thi, số lượng học sinh đến trường cũng đông. Thăng Cường lại oang oang như vậy, đã có 1 đám chạy ra vây quanh hóng hớt. Bảo vệ thấy vậy cũng ra xem, nhưng nếu là thách đấu thì lại thôi. Học sinh thách đấu nhau, làm cái đơn xin sử dụng nhà thể chất là được. Nhà trường cũng sẽ cử người làm giám khảo.

Thăng Cường không để ý giọng mình lại to đến thế. Mặt nó đỏ bừng, không còn đường lui nữa rồi. Linh cũng nghe thấy hết những gì nó nói. Thật ra cô bé cũng vô cùng cao hứng. Phụ nữ mà, thấy đàn ông đánh nhau vì mình ai chả hăng diện. Cô bé cảm thấy cần khuyên bảo hai đứa vài câu:

- Nè...

- Câm miệng! Chuyện của đàn ông phụ nữ đừng xen vào! - Thăng Cường quát. Linh bỗng cảm thấy mất hứng, lườm Thăng Cường một cái làm tâm hồn nó nguội ngắt. Cô bé chả có hảo cảm gì với những thằng gia trưởng. Cô bé vốn là tiểu thư cành vàng lá ngọc, trong nhà nâng niu còn chưa hết. Chết cha, lờ mờ rồi. Bố nó vẫn hay quát mẹ nó như vậy, mà mẹ nó có phản ứng lại đâu. Trẻ con vốn là tấm gương phản chiếu từ bố mẹ.

- Ừm, vậy tí thí đi!

- Thật hả?

- Ừ, rồi tao nhận thua.

-!!! Thăng da mặt dày!

Văn ngơ ngác. Nó lại thấy khó hiểu rồi.

- Mặt mày nhiều mỡ hơn tao mà?

Cường điên tiết rồi. Nó cảm thấy thằng nhóc trước mặt mình muốn dìm nó xuống hố sâu của nhục nhã. Từng lời nó nói như tát vào mặt mình,

lại trước bao nhiêu người thế này. Cường đã trả giá quá nhiều rồi, giờ mọi người biết nó thích ai, đến cả thiên thần cũng ghét nó. Nó không còn đường lui.

- Tỉ thí công bằng! Sẽ có thầy Kiên làm trọng tài. Đánh đến vừa đủ là dừng tay! Nếu mày thắng tao sẽ cho mày học bổng của tao, còn dẫn mày đi uống nước. Nếu mày thua tao cũng sẽ không đòi hỏi gì hết. Nếu mày từ chối thì tao vẫn sẽ chặn đánh mày! Mày đầu hàng tao cũng sẽ chặn đánh mày. Đàn ông đất cảng, ngon thì tỉ thí một trận!

Thầy Kiên nghe nhắc tới tên mình cũng bước ra. Hoá ra thầy cũng hóng hót này giờ. Gì chứ thách đấu là thầy mê lắm. Cả lũ thấy thầy giáo là dạt sang một bên.

- Ok! Thầy đứng ra làm trọng tài. Hai em thoải mái ra tay, nếu có nguy hiểm thầy chắc chắn sẽ can thiệp!

Văn thở dài. Có một thằng mập hiếu chiến thì cũng thôi đi. Thêm cả ông thầy búa xua nữa. Mà nó từ chối thì vẫn bị chặn đánh, đồng ý thì cũng bị đánh. Nó chả mơ mình thắng được thằng Cường để mà lấy học bổng, nó chỉ mong mình ăn đòn cũng không quá thê thảm.

Nó cầm lấy phong thư, mở ra xem, nét chữ như gà bới, bất đắc dĩ gật đầu.

- Đúng 2 giờ chiều ngày 1/7 tới. Phòng thể chất, tao đợi!

Đám vây quanh nhao nhao. Cấp tiểu học ít thấy ai thách đấu nhau bao giờ. Các môn học còn chưa phân cấp rõ ràng, học sinh cũng chưa có năng lực gì đặc biệt. Họ hoàn mới có vài đứa múa may một môn võ, đánh người có khi còn đau tay mình, chứ nói gì tới thách đấu.

Lập tức có đứa tạo sự kiện trên mạng của trường rồi, thông báo cho bạn bè mình biết.

1/7 này, có tí thí!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Làm Sao Để Không Bị Đánh Quá Đau

Hôm qua Thiên Anh không tới trường. Giá mà tới hẳn sẽ được chứng kiến 2 đứa tiểu học thách đấu nhau. Hẳn có 1 nhiệm vụ phải thực hiện suốt 2 ngày. Nhiệm vụ rất cuộc cũng hoàn thành, nhưng không hề mỹ mãn, thậm chí suýt thất bại. Hẳn cảm thấy vô cùng khó chịu. Bố mẹ hẳn mà biết nhất định sẽ không hài lòng. Giám đốc chắc cũng không hài lòng.

Hẳn không phải người cầu toàn, nhưng những kẻ đứng trên hẳn lại bắt hẳn cầu toàn. Vậy nên hẳn phải cầu toàn.

Sáng nay hẳn không ra sân tập chạy. Chạy là để suy nghĩ. Còn để giải toả, hẳn ra sân tập võ. Từ đó tới nay, đó là 2 cách hẳn dùng để điều hoà tâm lý bản thân.

Sân võ của trường rất rộng, chiếm 1 phần trong nhà thể chất. Tại đây có đủ mọi dụng cụ, từ bao cát, mộc nhân cho tới các loại máy móc. Thiên Anh không thích dùng máy móc, hẳn thích đánh bao cát. Hẳn tới bao cát quen thuộc, vô thức chỉnh lên mức 116 kg, sau đó thoải mái đánh bình bịch vào nó.

116 kg, cũng là cân nặng của bố hẳn. Chắc giờ này lão đang nằm dài ở nhà, uống bia và xem bóng đá. Hẳn tưởng tượng cái bụng phệ của lão ép xuống cái sofa cũ nát ọp ẹp. Mẹ hẳn phải vừa lau dọn nhà vừa nghe lão chửi bới và than thở về tài năng không được trọng dụng của mình. Quyền cước của hẳn lại mạnh hơn. Mày phải mạnh hơn. Mày phải mạnh hơn nữa.

Hắn miệt mài luyện tập, từ 8 giờ sáng cho tới 10 giờ trưa, hắn vẫn không nghỉ. Trong sân tập chỉ có mình hắn và tiếng bịch bịch vang đều như sấm sét. Chiếc bao cát nặng 116 kg không ngừng bay lên bay xuống, móp méo dưới từng cú đấm.

Cho tới khi, một thằng nhóc tiểu học ốm yếu gầy còm bước vào. Văn không nói với mẹ nó vụ tỉ thí. Nó không muốn mẹ lo lắng. Nhưng bản thân nó cũng lo lắng. Bị đánh cũng đau chứ.

Hôm nay lại học nhóm với Linh. Cô bé cũng quan tâm tới vụ tỉ thí. Lại nhìn thằng Văn gầy còm, cô bé cứ nghĩ tới cảnh nó bị thằng Cường mập động từng quyền vào là lại nhắm tịt mắt không dám nghĩ đến nữa. Cô bé là cán bộ lớp, cô cần quan tâm tới các bạn. Cô vẫn luôn rất có trách nhiệm.

Sáng nay cô mang cho thằng Văn một hộp cơm. Nhồi vào đó đủ loại thức ăn. Có rất nhiều loại hải sản tăng cường cơ bắp. Nhất là gỏi cá thu 1 sừng, kể cả đối với gia đình Linh cũng là xa xỉ. Loại cá này 6000 hào mới mua được 1 cân. Mà không phải thời điểm nào cũng có.

Mới đầu thằng Văn còn ngại, nhưng cô bé nhiệt tình giục nó ăn, còn nói rằng tăng cường cơ bắp thì khi ăn đòn sẽ bớt bị đau. Nghe vậy, Văn mới miễn cưỡng. Nó cắn xuống một miếng, cảm thấy nước cá chảy ngập cả khoang miệng. Mùi hương thoang thoảng xộc cả vào mũi. Nước miếng nó ứa ra. Hàm răng nó cắn ngập vào miếng cá mềm mềm. Cả đời nó chưa bao giờ được ăn một món ăn ngon tới vậy. Các món khác cũng không vừa, nhưng món cá thu này làm nó ấn tượng mãi. Nó nhìn Linh một cái, thấy cô cười động viên, nó cũng ngốn hết cả bát cơm.

Linh cười hân hoan, cô cảm thấy mình như vậy mới là cán bộ lớp gương mẫu.

Học xong cũng đã 10 giờ kém. Văn vẫn chăm chỉ như thường lệ, bài thi của nó cũng đã đạt tới 3 điểm rưỡi. Linh cảm thấy mình rất có năng

khiếu sư phạm, cô bé tự hỏi liệu sau này có nên cân nhắc làm thêm nghề giáo viên chẳng.

Cuối buổi, cô bé đưa cho Văn 1 chiếc thẻ từ. Cô bé giải thích đây là thẻ vào câu lạc bộ Võ thuật, cô bé mượn của anh. Chương trình tiểu học chưa được học Võ, nên những học sinh muốn học sớm đều cần bỏ tiền ra mua thẻ. Cô nói Văn cũng cần biết một ít mảnh phòng thân, đừng để thằng Cường đánh vào chỗ hiểm.

Văn cảm thấy vô cùng có lý, nên học xong hăn tìm tới sân tập võ. Trần Phương Linh là em họ của Trần Thiên Anh. Cô bé nhỏ hơn hăn 5 tuổi. Trong số họ hàng nhà mình, hăn chỉ quý cô bé. Cô bé cũng quý hăn. Ngày nhỏ, hăn luôn công cô bé đi khắp thành phố chơi. Cô bé cũng rất hạnh diện khi có ông anh họ soái ca cao to như vậy.

Ở trường ít ai biết hai người là anh em họ. Những năm gần đây 2 đứa cũng ít gặp nhau. Bởi lẽ bố của Thiên Anh vốn không hề ưa thích em trai mình. Người em quá thành đạt, còn người anh lại sa cơ thất vận. Bố hăn thường uống say và chửi rủa em trai mình. Bố hăn bắt phải học hành một cách điên cuồng để có một ngày thay ông rửa hận. Bố của Linh cũng khinh thường ra mặt gia đình hăn.

Nhưng 2 anh em vẫn rất quý nhau. Linh rất chu đáo. Cô bé biết hôm nay anh họ mình tới sân tập võ, vì vậy cô bé đã nhờ vả ông anh dạy cho một cậu bạn một số mẹo phòng thân. Cô bé còn mượn cả thẻ tập của anh mình nữa.

Thiên Anh vui vẻ nhận lời, trong 1 tháng hăn cũng rảnh rồi, đồng thời cũng thắc mắc cậu nhóc nào mà được em mình quan tâm nhiều thế. Lúc Văn bước vào, hăn yên lặng đánh giá thằng bé. Gầy còm, đen đúa, dáng đi rụt rè. Hăn thở dài, loại người như vậy thì đừng nói 1 tháng, dạy võ cả năm cũng chưa chắc đã phòng thân được.

- Em chào anh ạ!

Văn cúi người chào rất lễ phép. Việc này khiến Thiên Anh có thiện cảm không ít. Thường ngày ông chủ hăn cũng dạy hăn như vậy.

- Chào em. Anh là anh họ Linh. Nghe nói em muốn học võ à?

Văn ngẫm nghĩ một chút.

- Em không muốn học võ, em muốn làm thế nào để không bị đánh quá đau.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Mong Anh Cứu Mạng

Thiên Anh phì cười. Ngày lớp 5 hắc đã một thân võ nghệ càn quấy khắp trường Tiểu học. Cậu nhóc này với hắc thật sự là quá khác biệt. Nhưng Linh đã nhờ, vì vậy hắc cũng nghĩ ngợi.

- Muốn không bị đánh quá đau, thì em phải học né tránh. Né được đòn thì sẽ không bị đau. Nhưng nghe nói em sắp tỉ thí. Né đòn cũng không giúp em kết thúc trận đấu. Đẳng nào thì em cũng bị ăn đòn mà thôi.

Văn nghe thế mà kinh hãi. Thiên Anh lại nói tiếp.

- Có một bí quyết mà anh vẫn hay dùng. Nếu không muốn bị ăn đòn, thì chỉ có thể đánh gục đối phương trước mà thôi.

Thằng Văn cảm thấy vô vọng rồi. Đánh gục một thằng mập to gấp đôi nó, chỉ trong một tháng. Nó lắc đầu, tuyệt vọng ra về.

Thiên Anh nhìn nó mà ngán ngấm. Bản thân mình đã truyền thụ cả tâm đắc sát thủ cho nó rồi, mà nó không cảm ngộ được. Hắc lắc đầu, có cảm giác mình như một tông sư võ đạo. Haizz, xem ra ta và người không có duyên.

Hắc không biết, làm tay sai cho giám đốc công ty, hắc cũng lây thói quen ra vẻ rồi. “Xem ra đành chịu ăn 1, 2 đấm rồi lăn ra ngất vậy” Văn vừa đi vừa nghĩ. Ăn đòn rất đau, nhưng cũng không đến mức sẽ chết. Thầy Kiên cũng sẽ ngăn cản mà...

- Hây dô! Hây dô!

Tiếng hô vang khắp cả đường. Văn còn nghe rõ ràng là giọng thằng Cường. Nó giật mình, không thấy thường Cường đâu, chỉ thấy một chiếc xe tải đang chậm chậm tiến tới. Đó là xe tải nhà thằng Cường vẫn dùng chở hàng, nhưng kì lạ là không có ai lái! Chiếc xe vẫn tiến lên. Đằng sau nó là tiếng hây dô không ngừng.

Văn tò mò, nó đi qua chiếc xe, bất giác nhìn thấy thằng Cường và bố nó đang đẩy xe, vừa đẩy vừa hô không ngừng.

- Hây dô! Một đấm! Hây dô! Hai đấm!

Thằng Cường ra sức đẩy. Mỗi lần đẩy, nó lại cong hông, hít sâu, hét một đấm, hai đấm rồi oản người đẩy cái xe tiến về phía trước.

Cường nhận ra Văn, quay đầu nhe răng cười. Bố nó quay ra gõ đầu nó một cái. Bố nó cười trần, hình xăm rồng phượng vẫn vện trên lưng.

- Không được xao lãng! Tập trung tinh thần! Tập trung đến khi đánh gục kẻ địch! Một! Hai! Lên nào! Đúng rồi, tốt lắm...

Hai bố con thằng Cường tiếp tục đẩy xe, tiếng hô giảm dần nơi cuối đường.

- Hai bố con nhà thằng Cường lại luyện tập đấy.

- Ngày nào cũng như thế, khổ thân thằng bé. Tuổi nó đáng phải được ăn chơi mới đúng.

- Thằng kia, mày nhìn con người ta mà học tập đi. Suốt ngày nằm ườn ở nhà...

Mấy bà hàng xóm lại tám chuyện.

Thằng Văn trông theo mà sờn cả da gáy. Chưa đầy nửa tiếng sau, thằng Văn lại quay lại. Thiên Anh cũng chuẩn bị đi ăn cơm. Hắn thấy da

mặt thẳng bé xanh mét. Thằng Văn ngẩng đầu, hít một hơi thật sâu, sau đó nhìn hẳn:

- Thiên Anh đại ca, mong.. mong anh... cứu mạng. Em hứa sẽ chăm chỉ tập luyện! Sau bữa trưa tại căng tin, 2 anh em lại quay về sân tập. Thằng Văn đứng trang nghiêm nhìn Thiên Anh. Còn Thiên Anh ưỡn ngực chấp tay, hít một hơi, cầm ngẩng, như 1 vị tông sư võ học.

- Võ thuật, là những kĩ năng để bảo vệ bản thân, đồng thời đánh bại người khác. Em muốn đánh bại người khác, em phải luyện tập. Khi em luyện tập, kẻ thù của em cũng luyện tập để mạnh hơn em. Vậy nên. kẻ mạnh hơn là kẻ luyện tập không ngừng. Luyện võ là cả một quá trình vô tận, vậy nên xuất phát điểm không quan trọng, quan trọng là em kiên trì được tới đâu.

Hắn khép hờ mắt nhìn Văn. Tâm hồn Văn cũng cảm thấy vô cùng chấn động. Bởi những lời Thiên Anh nói quá giống với những điều mẹ nó dạy. Nó chỉ là một đứa bình thường không có năng khiếu, thân thể lại còi cọc, nhưng nếu kiên trì rèn luyện, nhất định sẽ có ngày nó đánh bại được thằng mập kia...

Nghĩ tới đây, thằng Văn lại suýt cắn phải lưỡi. Ặc, thời hạn đánh nhau còn có một tháng. Đối phương thì đã được cả xe tải, còn nỗ lực cái rắm! Mình nỗ lực một tháng, thằng đó đã nỗ lực bao năm rồi! Lại còn kêu xuất phát điểm không quan trọng! Nó cau mày, nhìn chòng chọc vào Thiên Anh với ánh mắt hoài nghi.

- Khụ! - Thiên Anh ho nhẹ một tiếng. - Nhóc nên biết, để có thể gây được sát thương lên đối phương, cần có 2 yếu tố, lực lượng và kĩ thuật. Lực lượng chính là sức mạnh do cơ bắp của nhóc tạo nên. Đối thủ của nhóc to béo mập mạp, lại rèn luyện võ thuật từ sớm, còi như nhóc rõ ràng không thể tạo nên sức mạnh lớn hơn đối phương. Nhưng! Yếu tố thứ 2 mới là quan trọng. Kĩ thuật! Là cách vận dụng sức mạnh của mình để tạo nên tổn

thương lớn nhất! Nhóc không cần thiết phải mạnh hơn đối phương, mà chỉ cần nhanh chóng nổi ao hấn là được.

Thiên Anh nói tiếp.

- Anh sẽ dạy nhóc một cú đấm duy nhất mà thôi. Kẻ thất phu tung nắm đấm chỉ bằng bắp tay, nhưng võ đạo chính tông chúng ta tung nắm đấm bằng toàn bộ khí lực, toàn bộ cơ thể!

Văn rất muốn nói rằng nó không theo học thứ võ đạo chính tông gì cả, nhưng lại thôi.

- Nhưng anh nói trước, tu luyện Võ thuật cần có nền tảng thể lực vững vàng. Kỹ thuật tuy quan trọng, nhưng không có lực lượng thì lấy đâu ra sức sát thương. Võ thuật đòi hỏi nhóc phải có đủ chứng chỉ Thể dục, nhưng nay tình hình của em đã nguy cấp, mà Võ thuật chân chính là phải dành cho mọi người, nên anh miễn cưỡng dạy em. Tuy nhiên, 1 tháng này em phải song song rèn luyện cả cơ thể, không được phép lười biếng!

Văn gật đầu, mắt nhìn thẳng vào Thiên Anh. Nó hiểu, một đứa bình thường như mình cần nỗ lực nhiều hơn người khác.

- Được, vậy anh sẽ dạy em kỹ thuật này. Thấu Quyền!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Thấu Quyền

Mọi môn học trên đời đều được các nhà giáo dục kiệt xuất nghiên cứu kỹ càng trong nhiều năm. Càng có nhiều vị học vị cao không ngừng nghiên cứu và cải tiến, chia ra các cấp độ cho tất cả mọi người được học. Tương đương từ lớp 1 lên lớp 12, các môn học cũng được chia thành 12 cấp độ. Trẻ em 6 tuổi bước vào lớp 1, từ đó các cấp độ môn học sẽ phù hợp với từng giai đoạn phát triển của trẻ.

Võ thuật, là môn học mà nhiều người nghĩ rằng cần phải rèn luyện khắc khổ từ thời còn bé, nhưng thật ra qua nhiều nghiên cứu, học Võ thuật tốt nhất là khi con người đã phát dục, ít nhất là từ tuổi dậy thì. Bởi vậy, môn Võ thuật chỉ được phổ cập từ cấp học Sơ trung. Tất nhiên, nhiều gia đình võ đạo hay tài phú nộp thêm tiền để con mình được tiếp cận với Võ thuật từ sớm, còn hiệu quả tới đâu vẫn còn gây tranh cãi. Các thiên tài Võ thuật học vị cao ngày nay hầu như đều xuất phát từ các gia tộc võ đạo, nên đều được đào tạo từ sớm. Nhưng nếu bởi vậy mà cho rằng đào tạo sớm sẽ cho ra đời thiên tài, thì lại hoàn toàn không logic.

Môn Võ thuật, bắt đầu chia từ cấp độ 6. Trong đó, Thấu Quyền là một môn kỹ thuật thuộc cấp độ 8, cho thấy để học được kỹ thuật này không hề đơn giản. Thấu Quyền chỉ đơn giản là kỹ thuật sử dụng nắm đấm, là kỹ thuật cơ bản để hỗ trợ cho mọi kỹ thuật khác trong võ thuật. Tuy nhiên, nắm đấm của Thấu Quyền lại hàm chứa những tinh hoa không hề đơn giản.

Văn năm nay mới sắp tốt nghiệp Tiểu học. Miễn cưỡng có thể cho là sắp lên lớp 6. Nó lại chưa từng tập qua Thể dục, thân thể cũng gầy còm. Nhưng Thiên Anh cũng bất đắc dĩ, đây là lựa chọn khả dĩ nhất mà hắn có

thể nghĩ ra, bởi cảm ngộ những tinh hoa trong Thấu Quyền không cần tới cơ bắp, mà cần cái đầu và giác quan nhiều hơn. Liệu thằng Văn có lĩnh ngộ được hay không, còn phải xem nó nỗ lực tới mức nào. Nếu đã có thể lĩnh ngộ được Thấu Quyền, thì sau đó dù chỉ tăng một chút lực lượng cơ thể thôi, cũng sẽ tăng thêm rất nhiều lực sát thương. Thành hay bại, chỉ có thể đánh cược.

Thiên Anh dẫn Văn bước ra gần bao cát. Hắn đưa tay đẩy bao cát một cái. Bao cát bị hất bay về sau.

- Em nhìn anh dùng lực đẩy bao cát này. Em nghĩ bao cát này có bị tổn thương không?

Văn hơi khó hiểu nhìn hắn. Câu hỏi này quá trừu tượng. Thiên Anh cười, hắn tiếp tục.

- Vậy giờ em xem anh nhé.

Nói rồi hắn đứng thẳng 2 chân bằng vai, đưa 2 tay thu quyền ép vào hông, hít một hơi thật sâu. Sau đó, nắm tay hắn xoay 1 vòng, đưa lên đâm thẳng vào bao cát.

Bịch! một tiếng. Tiếng động nghe trầm, sâu và vang. Bao cát không hề bay lên. Nắm tay hắn lún vào bao cát. Khi hắn rút tay ra, Văn nhìn thấy, trên bao cát đã hình thành 1 lỗ lõm.

- Em thấy giờ bao cát có bị tổn thương không?

Văn tròn mắt. Nó đã mơ hồ hiểu ra một thứ gì. Thiên Anh giải thích.

- Lần đầu anh dùng sức đẩy bao cát. Lần thứ 2 anh dùng 1 sức lực tương đương để đâm lên bao cát. Nhưng lần đầu một phần lớn lực của anh đã hao phí vào việc đẩy bao cát bay về phía sau rồi. Lần thứ 2, toàn bộ lực lượng của anh dồn vào phía trong của bao cát. Thứ anh nhắm tới không

phải là lớp vỏ bao ngoài, mà chính là phần cát phía trong bao. Em nói đối thủ của em luyện đẩy xe tải phải không. Lực đẩy ấy, chỉ có một phần nhỏ tạo thành sát thương mà thôi. Hãy thử tưởng tượng khi em đâm kẻ địch, lực của em không nhắm tới phần da thịt bên ngoài, mà phải xuyên thấu qua toàn bộ cơ thể hắn, đó chính là... Thấu Quyền!

Vừa nói, Thiên Anh vừa thu 2 tay lại chấp ra sau lưng, đầu lại ngẩng cao, làn gió thổi nhẹ nhẹ sau lưng hắn. Nội tâm cảm thấy bộ dạng của mình vô cùng tuần lãng.

- Nào, giờ đứng thẳng. 2 chân bằng vai. Ép quyền lên ngang hông. Hít thật sâu nào. Chưa được, cơ thể em cứng quá. Anh quên không nói, phải thả lỏng toàn bộ cơ thể. Thoải mái nhất có thể. Đưa quyền theo hình xoắn ốc. Từ hông đưa lên. Đứng rồi, thả lỏng toàn bộ. Kể cả tay em đưa quyền, cũng phải thật nhẹ nhàng. Chỉ khi tay em chạm vào người kẻ địch, chỉ trong 1 khoảnh khắc đó, em phát ra toàn bộ sức lực của mình! Đứng rồi, khi phát lực phải thở thật mạnh. Điều hoà hơi thở nào. Hơi thở chính là khí lực, dùng khí lực để bổ sung cho sức lực... Giờ đã là 6 giờ tối. Thiên Anh đã ra về. Văn vẫn đứng đó tập luyện. Suốt buổi chiều, nó chỉ tập hít thở, đưa tay lên, thở mạnh, phát lực, rồi đưa tay xuống. Rất chậm rãi, rất từ tốn. Đây chính là cách mà Thiên Anh dạy nó, từ tốn lĩnh ngộ. Nó làm càng chậm, hai tay nó càng mỏi nhừ.

Khi 2 tay nó không còn sức nâng lên nữa, cũng nhận ra đã muộn, nó cuống cuống về nhà. Cơm hôm nay nó còn chưa nấu.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Khách Tới Nhà

Chợ cá nơi thẳng Văn ở là khu chợ bình dân. Cách đó không xa là khu chợ trung cấp, chuyên bán những hải sản chất lượng cao cho tầng lớp trung lưu. Cá thu 1 sừng cũng được bán tại đây. Đi vào sâu hơn bên trong khu chợ trung cấp, là một cửa hàng vô cùng rộng lớn, chuyên bán các thực phẩm xa xỉ, không chỉ hải sản trong Hải Thành, mà còn bán mọi mặt hàng nhập về từ khắp cả nước. Khách của cửa hàng này vốn không hề tầm thường, đều là những nhân vật, gia tộc vô cùng danh tiếng, cao nhất có thể kể tới Thứ sử của cả thành phố.

Một chiếc xe phóng ngang qua cửa hàng. Nhìn chiếc xe cũ kỹ và tồi tàn khiến dân khu chợ không hề ấn tượng, nhưng nếu có kẻ nào sành sỏi, hẳn nhận ra chiếc xe này đáng giá cả 1 gia tài, thậm chí đối với những gia tộc hiển hách trong thành phố cũng phải trân quý. Một gia tài như vậy, lại tồi tàn cũ kỹ, như thể chủ nhân cố tình, hoặc là chẳng bận tâm.

Trong xe có 2 người, một người tài xế và một người đàn ông ngồi ở ghế sau. Ông ta mặc một bộ đồ vô cùng phổ thông, hơi nhàu, ngồi ngả người, tay chống lên miệng, nhìn băng quơ đường phố. Ở ông ta toát ra một phong thái tự nhiên, nhàn hạ nhưng ẩn trong đó lại có chút gì căng thẳng, khẩn trương. Ông ta nhìn qua biển hiệu cửa hàng.

- Cậu này, cho mình xuống đây một chút. Mình muốn mua vài thứ.

Gã tài xế liếc nhìn cửa hàng sang trọng bậc nhất thành phố này, neoh neoh mắt sau chiếc kính râm.

- Anh có chắc không? Cái cửa hàng hạ cấp này á?

- Ha ha, cậu cứ cho mình xuống đây đi. À mà chốc nữa mình đi bộ được rồi, cậu chờ mình phía ngoài nhé.

Gã tài xế đáp 1 tiếng. Vừa rồi chỉ là 1 câu cảm thán, với kẻ đã theo hầu ông chủ nhiều năm, 1 câu cảm thán vẫn là có thể chấp nhận giữa 2 người. Nhưng những việc mà ông chủ làm, cậu không tò mò, cũng không có quyền hạn để tò mò.

Người đàn ông bước xuống cửa hàng. Nhân viên nhìn ông ta với một cặp mắt dò xét. Bộ áo nhàu nhĩ xuềnh xoàng rõ ràng không hứa hẹn khách hàng danh giá. Đón nhận ánh mắt của mấy nhân viên, người đàn ông cười cười, không bận tâm, bước khoan thoai tới cửa. Quản lý nhà hàng là một tay lõi đời, khác hẳn những nhân viên, hẳn tươi cười chạy ra tiếp đón. Ngày còn là chạy bàn, hẳn đã bị một cú nhớ đời về thái độ của mình rồi, không nên nhìn mặt mà bắt hình dong. Hơn nữa, hẳn tự tin rằng bất cứ thành phần nào mình cũng có thể tiếp chuyện.

- Thưa ông, ông cần gì không ạ?

- À, mình đi chợ. Hàng mình hôm nay có gì độc đáo không?

Tay quản lý cười toe toét. Hẳn biết mình vớ được khách sộp rồi. Sáng hôm đó, Văn đi tới trường. Chị Thanh ở nhà đang giặt giũ. Hôm nay chị được nghỉ. Nhìn con mình chăm chỉ đi học như vậy chị thấy mình như có thêm rất nhiều sức khỏe. Chị vừa giặt giũ phía đầu nhà vừa ngâm nga hát. Ánh nắng buổi sáng hắt lên mái tóc chị, óng ánh. Mùi xà phòng át cả mùi tanh tươi nơi phố chợ. Góc sân này ngập nắng, dường như không còn bất cứ tiếng ồn ào nào, chỉ còn chị và tiếng hát. Đó là một bài hò rất cổ xưa ngày nay chỉ còn phổ biến tại Kinh đô.

“~Thành quách ngàn năm cũng tiêu vong. Chỉ còn lại đây khách má hồng. Thương hải tang điền ai biết trước...”

“...Một đời hội ngộ cũng bằng không~.” (1)

Chị Thanh giật mình. Câu hát này, giọng hát này. Chị ngẩng đầu. Trước cửa ngòi nhà chật hẹp, tựa bên cạnh là một người đàn ông. Ánh nắng chiếu xuống lộ ra gương mặt nhu hoà đang nhìn xuống chị. Tay trái xách theo một chiếc túi bóng.

Phố chợ buổi sáng, người qua kẻ lại tấp nập, nhưng không ai chú ý tới người khách lạ. Gian nhà nhỏ chỉ 10m2, kê một chiếc bàn ọp ẹp, một cái giường, và một tủ sách. Hắn bước tới tủ sách. Tủ sách không cao, hắn cúi xuống nhìn, có vài chục quyển sách, hầu hết đều là văn thơ cổ, rồi truyện cổ tích, văn học kinh điển quốc tế. Sách cũng đã cũ sòn, nhưng tủ sách này cũng đã là thứ giá trị nhất trong cả căn nhà. Người đàn ông nhìn những tựa sách, như nhớ lại điều gì. Trong mắt hắn có chút gì như là thương cảm, nhưng phần nhiều, lại là không thể hiểu.

- Tại sao? - Hắn hỏi.

Chị Thanh yên lặng không trả lời. Chị đang phơi quần áo. Người đàn ông lại hỏi tiếp:

- Có đáng không?

Chị hơi khựng lại, lặng im một lúc, quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt gã:

- Vì thằng Văn, mọi thứ... đều đáng.

Khó tả nổi biểu cảm của người đàn ông lúc ấy. Hoang mang, mờ mịt, cay đắng, chỉ thoáng qua rất nhanh.

- Văn là người nổi dối của Vương tộc ta. Ta đã có thể cho nó mọi thứ, giúp nó trở thành cường giả tuyệt thế, khí phách trấn áp toàn bộ bốn phương. Để nó phải sống như vậy, nàng... cam lòng sao?

Chị Thanh quay đầu đi, chị nhìn qua song sắt cửa sổ đã han gỉ, nhìn khu chợ cá hôi tanh xụp xệ, một lúc sau chị quay lại nhìn thẳng vào đôi mắt gã.

- Ngài có thể cho nó, tình yêu thương của một người cha chẳng?

Im lặng.

Chị Thanh khẽ lắc đầu.

- Ngài hãy về đi. Nếu ngài tới đây với tư cách cha của thằng Văn, tiện nữ có thể mời ngài dùng cơm. Nếu ngài tới đây với cương vị của ngài, tiện nữ xin thứ tội, nhà tranh vách đất khó có thể đón tiếp quý nhân. Con trai của tiện nữ chỉ là một đứa trẻ bình thường, tiện nữ không mong nó làm nên đại nghiệp, chỉ mong nó trưởng thành có đủ cảm xúc của một con người...

Đáy lòng hăn có chút gì, hăn không rõ. Hăn có điều muốn nói, mà không nói ra được. Hăn có những cảm xúc muốn biểu lộ, nhưng hăn không thể biểu lộ ra. Im lặng một hồi, hăn đành bước ra ngoài. Chợt, hăn quay đầu lại:

- Ta, ta có ghé qua chợ, nàg... nàg nấu bữa tối cho Văn...

Chị Thanh nhìn hăn, ánh mắt lạnh tanh. Chị đã định từ chối. Nhưng nhìn ánh mắt hăn, đáy lòng của chị lại trào lên một chút gì. Ánh mắt hăn lạnh lùng, nhưng nhìn sâu vào trong đó, chị lại cảm thấy một chút gì không rõ ràng, dư vị của những ngày xưa cũ.

Chị đưa tay ra nhận lấy chiếc túi.

Người đàn ông quay đầu bước đi. Bóng lưng hăn đi qua khu chợ đông đúc chen chúc chật chội, mà cảm giác như sự chen chúc hỗn loạn ấy tách biệt với hăn. Dần dần, hăn đi khuất.

Chị Thanh nhìn bóng lưng hắn. Nhìn vào miếng thịt hắn đã mua. Chị nhớ lại những ngày cũ, hắn cũng không ngại thân phận nam nhi, xắn tay áo đi chợ, giặt giũ, làm việc nhà lúc chị mang thai. Hắn đã nói rằng, hắn mong cả đời này có thể chăm sóc chị như vậy, không màng tới thế sự. Là hắn đã thay đổi, hay vốn dĩ hắn vẫn là hắn, là kẻ chường không một phần ba thế giới này...

Đáng lẽ vẫn có thể ở lại dùng một bữa cơm mà, chị lẩm bẩm.

(1) Lấy ý từ bài "Long Thành Cầm giả ca" của Nguyễn Du: "Thành quách suy di nhân sự cải. Kỉ độ tang điền hoá thương hải. [...] Tây Sơn cơ nghiệp nhất đán tận tiêu vong. Ca vũ không lưu nhất nhân tại."

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Cơm Mẹ Nấu Vẫn Là Ngon Nhất

Văn về tới nhà cũng đã 7 giờ tối. Hai tay nó mỏi nhừ. Cả người nó cũng không còn chút sức lực nào. Nó chợt nhớ tới món gỏi cá thu 1 sừng của cái Linh hồi sáng. Nó nuốt nước bọt. Cả đời nó chưa bao giờ ăn thứ gì ngon tới vậy.

Bất chợt nó ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng bay ra từ trong nhà. Nó quên mất hôm nay mẹ ở nhà. Vậy mùi thơm này chắc là do mẹ đã nấu cơm rồi. Mùi thơm này, nó nhận ra là món thịt xào sả trường của mẹ. Nhưng hôm nay mùi hương rất nhẹ nhàng, êm dịu chứ không hắc như những lần trước. Thường ngày mẹ phải mua thịt gia súc loại hạ cấp, mùi rất hăng. Bữa cơm đã bày biện xong xuôi. Chỉ có 2 cái bát con và một đĩa thức ăn. Cái mâm bày xuống nền đất. Nó nhìn đĩa thức ăn mà phát thèm. Nhưng nó phải chờ mẹ ngồi vào mâm.

Khi mẹ nó ngồi xuống rồi, nó mời mẹ rồi ngay lập tức gấp thức ăn. Mẹ nó nhìn nó, ánh mắt dịu dàng đầy mong chờ.

Một miếng vào mồm. Văn chợt cảm thấy có thứ gì bùng nổ trong miệng. Miệng nó ngập nước thịt. Nước thịt ngọt ngọt, đậm đậm, lại toả hương thơm ngập cả khứu giác của nó. Nó nhai ngấu nghiến, nuốt tọng miếng thịt vào họng. Miếng thịt trôi qua họng, hương vị của nó vẫn còn tác động lên vòm họng nó, như vừa đấm thành thành vừa xoa vào cuống họng, rồi cảm giác ấy lan xuống dạ dày. Một cảm giác thoải mãn ngập tràn trong nó.

Nó gắp cho mẹ nó 1 miếng, luôn miệng khen ngon, rồi ăn ngấu nghiến.

- Ăn từ từ thôi. Trong nồi vẫn còn, hôm nay cho con ăn căng bụng thì thôi. - Mẹ nó nhìn nó nhu hoà. Không người mẹ nào không thấy vui khi con mình được ăn ngon.

Thằng Văn sửa lại suy nghĩ trong đầu rồi. Món cá thu hồi sáng chưa là gì hết. Cơm mẹ nó nấu vẫn là ngon nhất! Người đàn ông bước ra khỏi khu chợ. Chiếc xe đã đậu trước mặt ông. Ông bước vào. Quả thực, cửa hàng hồi sáng cũng thật xoàng xĩnh. May là hôm đó nhà hàng mới nhập về một lô cá thu 3 sừng, xếp cấp 7 thượng phẩm, ông mới miễn cưỡng hài lòng. Tay quản lý lại phải mồm loa mép giải một hồi, nói với ông cá thu 3 sừng có thịt săn chắc không khác gì thịt linh thú, lại bổ sung sức lực cho trẻ nhỏ, ông mới gật đầu.

Lần viếng thăm này ông không nghĩ lại khó khăn tới vậy. Người phụ nữ trong kí ức của ông vẫn luôn như vậy, ương ngạnh, cứng rắn, quyết tuyệt. Ông có đủ mọi quyền lực để bắt buộc 2 mẹ con nàng trở về với ông, nhưng trước ánh mắt của nàng, mọi quyền lực của ông có đáng để so sánh không?

Ông thở dài, người nhà họ Vương đều là những chiến thần vô địch, dùng hai bàn tay che khuất cả thiên hạ. Nhưng về mặt cảm xúc, vốn đã không nhiều, lại không dễ dàng bộc lộ. Từ ngày ông tổ họ Vương càn quét khắp 7 châu lục, tinh phong huyết vũ nơi chiến trường như đã ăn vào huyết quản đời sau.

- Anh Hoàn, anh đã ăn gì chưa? Giờ anh muốn về khách sạn hay ra thẳng Sứ quán?

- Cậu Quang, đâu cần vội. Cậu biết nhà hàng nào nổi tiếng món cá thu 3 sừng không? Hôm nay mình mời.

- Ha ha, món đó em còn lạ gì nữa. Nhưng không ngờ món bình dân như vậy cũng lọt vào mắt anh.

- Ủm, tối nay mình bỗng nhiên muốn thử món đó, nhưng chắc là sẽ không ngon bằng...

Nói tới đây Vương Vũ Hoành bỗng ngừng lại. Gã tài xế tên Quang cũng không hỏi gì thêm.

Chiếc xe băng qua những tuyến đường thành phố cảng... Đại Nam Đế quốc trải rộng khắp phía Nam của lục địa Viễn Đông. Sức ảnh hưởng của nó còn trải rộng gần 1 nửa lục địa này. Phía Bắc biên giới là 21 quốc gia chư hầu. 21 quốc gia này mới là nguồn tài nguyên vô tận cho Đại Nam khai thác.

Vrahta là quốc gia có diện tích lớn nhất trong số đó. Cũng là nơi sở hữu mỏ Linh Thiết lớn nhất châu lục. Số lượng Linh Thiết này chính là tài nguyên chủ yếu để rèn vũ khí cung cấp cho quân đội khổng lồ của Đế quốc Đại Nam.

Tính tới Kỉ lịch 6010, sản lượng quặng Linh Thiết của Vrahta là hơn 1000 tấn một năm, luyện chế ra 600 tấn Linh thiết. Trong đó, xuất khẩu sang Đại Nam hơn 500 tấn mỗi năm, chiếm 60% sản lượng Linh thiết nhập khẩu của Đế quốc này.

Nhưng quý đầu năm 6011, sản lượng Linh thiết theo báo cáo sụt giảm một cách đột ngột, chỉ bằng 30% quý đầu năm ngoái. Đây là một vấn đề trọng đại ảnh hưởng rất lớn tới vị thế của Vrahta đối với khối chư hầu. Nếu vấn đề này không được làm rõ ràng và đưa ra giải pháp ngay lập tức, rất khó để hình dung cơn thịnh nộ của Đại Nam hiếu chiến.

Bởi vậy, một ngày mùa hè oi bức, Thủ tướng của Vrahta phải thân chinh tới Đại Nam để trình báo. Đi cùng ông là 6 người có 3 học vị Tiến sĩ, 12 người có 2 học vị Tiến sĩ, và hơn 100 Thạc sĩ các ngành Kỹ thuật. Toàn

bộ số liệu họ mang theo, vì đảm bảo an toàn, không hề được lưu trữ trong bất cứ 1 máy tính nào, mà được chứa trong 6 container vận chuyển qua đường biển để tới Hải Thành. Đoàn tàu được hộ tống bởi gần 1 nửa lực lượng Hải quân của Vrahta, và 1 Đại đội Hải quân của Đại Nam.

Chuyến làm việc này, sẽ có hơn 100 Hội thảo Khoa học diễn ra đồng thời trong 6 ngày, huy động toàn bộ mạng lưới thông tin liên lạc của cả thành phố. Sự kiện này cũng đánh dấu một phương thức làm việc trước nay chưa từng có: Tất cả Hội thảo sẽ diễn ra đồng thời, từng kết quả làm việc sẽ được liên tục chuyển tiếp giữa các Hội thảo, và được sử dụng ngay lập tức vào phiên làm việc của các Nguyên thủ. Có lẽ, đây cũng là dịp để Đại Nam phô diễn cho cả thế giới thấy bộ máy của mình hoạt động điên cuồng tới mức nào: Giảm thời gian đình trệ xuống tối thiểu, sử dụng nguồn tài nguyên triệt để nhất và đưa ra quyết sách cấp cao một cách nhanh chóng nhất.

Vương Vũ Hoành, Đế Vương Đại Nam, người giữ tới 8 học vị Tiến sĩ, vì lý do đó mà đi tới Hải Thành.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Bộc Phá Quyền

Tối hôm đó, Văn ngồi học bài mà 2 tay nhức mỏi không chịu nổi. Vậy mà, sáng hôm sau, vừa ngủ dậy nó đã thấy cảm giác nhức mỏi không còn. Nó thấy trong người khoan khoái dễ chịu, vận động lại càng linh hoạt hơn trước.

Nó chưa từng luyện tập cái gì bao giờ, nên không biết rằng sau lần đầu tập luyện, cơ thể sẽ mất khá nhiều thời gian mới hồi phục. Ngủ một đêm mà không còn nhức mỏi như vậy là chuyện rất kì lạ. Nhưng nó không biết, nên không nghĩ nhiều. Nó chạy ra khỏi nhà. Anh Thiên Anh dặn nó, mỗi sáng đều phải chạy bộ.

Quẹt! Quẹt! Chạy được vài bước, nó nhận ra đôi dép của mình phát ra những tiếng loẹt quẹt, bước chân cũng vô cùng vương vãi. Nó cởi đôi dép bỏ vào cặp, nhất quyết chạy chân trần.

Từ nhà nó tới trường là 5 cây số. Nó chạy được 3 cây đầu, 2 cây sau nó vừa thở hồng hộc vừa lết tới trường, cả người nhể nhại mồ hôi.

Hôm nay Linh lại mang cơm hộp cho bạn. Cô biết Văn đang tập võ, mà luyện tập thì cần ăn rất nhiều, nếu không cơ thể sẽ suy kiệt. Lúc nhìn Văn nhể nhại mồ hôi đi vào lớp, cô bé khẽ nhăn mặt, sau đó phì cười. Cô nhắc nó: “Lần sau bạn nhớ mang 2 bộ quần áo để thay nha” rồi dúm hộp cơm cho nó.

Cô bé sợ thằng Văn sẽ mải để ý vụ tỉ thí mà không tập trung được vào việc học. Nhưng thấy nó đã làm xong bài tập cô giao, cô lại thấy yên lòng,

dù hôm qua chữ nó xấu một cách đột xuất.

Buổi học hôm nay không hề suôn sẻ. Thăng Văn không biết tìm đề tài để viết bài luận. Nó luôn miệng hỏi Linh “cái này có nghĩa là gì?” “như thế là thế nào”, thậm chí những khái niệm bình dân nhất cũng bị nó đem ra hỏi, lại làm Linh ngồi vắt óc cả buổi.

- Lãng mạn nghĩa là gì?

“Cái này dễ vậy mà cũng phải hỏi”, Linh thầm nghĩ, cô định giải thích cho nó, nhưng lại cảm thấy không đúng. “Ừ nhỉ, lãng mạn nghĩa là sao? Giải thích như thế nào?”. Từ này đọc trong Văn học đã thấy quá nhiều rồi, nhưng giờ nghĩ lại cô không biết phải giải thích ra sao. Lãng là gì, mạn là gì, chính Linh cũng không biết.

- Thất thổ tức là sao?

- Vô duyên nghĩa là gì?

- Vậy duyên là cái gì?

...

- Hỏi gì hỏi hoài á! - Linh nổi quạu. Dạy dỗ thằng này khiến cô bé cảm thấy bất lực. Nhưng nhìn mặt thằng Văn ngơ ngác, cô bé lại thấy tủi thân nó. - Giờ bạn đi luyện võ đi. Về nhà tui sẽ giúp bạn khắc phục bài luận.

- Khắc phục nghĩa là sao...

Linh trừng mắt nhìn nó. Nó bất giác ngậm miệng lại. Giờ lại đến lượt 2 chân nó mỏi nhừ. Quanh lườn nó cũng đau nhức. Nó không biết chạy bộ lại mệt thế. Ngày xưa mỗi lần bị mẹ đánh, nó chạy hoài mà đâu có mệt. Ngày bé, đã từng có lần nó đánh xiu một đứa hàng xóm, làm mẹ nó đánh

nó một trận thừa sống thiếu chết. Ngày bé, nó không hiểu gì nhiều, nó cũng không biết vì sao mẹ nó lại đánh nó dữ dội tới vậy. Nhưng giờ nghĩ lại, có lẽ vì nỗi sợ từ ngày đó mà nó hầu như không bao giờ dùng đến bạo lực nữa. Nghĩ lan man tới đây, nó đã bước vào sân tập võ rồi.

Bịch! Bịch! Thiên Anh đã có mặt ở đây rồi. Hắn đang tập với bao cát. Văn thấy hắn đang chuyên chú tập luyện, nó chưa vội gọi. Nó đứng im nhìn Thiên Anh tập. Nó nhìn thấy, Thiên Anh đang sử dụng kỹ thuật đã dạy nó ngày hôm qua, Thấu Quyền.

Uỳnh! Một quyền lún vào bao. Giống như ngày hôm qua, bao cát bị đâm lún, vẫn giữ nguyên. Nhưng một giây sau, cái bao cát uốn éo, vặn vẹo bay thẳng lên không trung, quay một cách hỗn loạn trên cao, rồi rơi xuống, vẫn không ngừng nảy.

- Oa!

Thằng Văn giật mình. Thiên Anh cũng đã phát hiện ra nó. Quyền vừa rồi hắn đã quá tập trung rồi, thằng nhóc bước vào hắn cũng không nhận ra.

- Em... em chào anh. Sao anh làm được như vậy ạ?

Rõ ràng vừa rồi là Thấu Quyền. Tập trung lực công phá vào một điểm, chứ không hao phí sức để đẩy bao cát. Nhưng vừa rồi, rõ ràng bao cát bị đẩy còn mạnh hơn cả dùng lực đẩy nữa!

- Vừa rồi cũng là Thấu Quyền. Nhưng là khi phát huy toàn bộ uy lực của nó. Hôm qua anh có nói, em phải nhắm vào cát trong bao, chứ không phải bản thân cái bao cát, đúng không? Khi anh dồn lực đánh xuyên qua cát trong bao, các hạt cát sẽ bị tác động. Cát là chất liệu hấp thụ lực rất tốt, khi em giẫm mạnh xuống cát, nó sẽ lún xuống, nhưng toàn bộ lực của em cũng bị triệt tiêu.

Thằng Văn gật đầu, nó hay đi bộ dọc theo bờ biển, nó hiểu. Giậm chân nhảy trên cát khó hơn rất nhiều khi nhảy trên nền đất.

Thiên Anh tiếp tục:

- Vừa rồi anh chỉ tác động vào một vùng cát rất nhỏ mà thôi. Nhưng tác động tại đó đã lan toả ra tất cả cát trong bao cát, khiến chúng chuyển động hỗn loạn. Sự hỗn loạn của cát khiến cái bao không chịu nổi, nó bị tác động từ rất nhiều hướng từ bên trong phá ra, không chịu nổi nên mới như vậy. Thứ lực công phá từ bên trong, gây ra tổn thương lớn hơn nhiều công phá từ bên ngoài! Đó mới là uy lực thật sự của Thấu Quyền. Nếu kỹ thuật của em đạt tới cảnh giới đó, nó sẽ trở thành kỹ thuật cấp 12, thậm chí sức sát thương còn sánh ngang với những kỹ thuật cấp Đại học. Tại cảnh giới này, người ta không gọi nó là Thấu Quyền nữa, mà là Bộc Phá Quyền!

Giải thích tới đây, Thiên Anh mới nhớ ra, hẳn chưa tạo cái dáng võ đạo tông sư như lúc trước, sợ là hiệu quả gây nên không đủ. Nhưng nhìn thằng Văn trợn mắt há mồm kính phục, hẳn thấy cũng tạm hài lòng. Lập tức hắn chấp tay sau lưng, hất cằm, khí chất hừng hờ, nhẹ nhàng nói:

- Bộc Phá Quyền rất mạnh, nhưng để học được nó cũng phải trả những cái giá tương xứng. Hiện nay em không cần phải nghĩ tới nó, chỉ cần em lĩnh hội được Thấu Quyền cũng đã là ghê gớm lắm rồi! Hôm nay em tiếp tục luyện với bao cát nhé. Cứ làm như những gì anh dạy. Buổi chiều nhớ tập chạy. Giờ anh còn có chút công việc, ngày mai có gì không hiểu nhớ hỏi anh!

Thiên Anh lấy cặp sách rồi rời khỏi phòng tập. Thằng Văn nhìn theo, tự hỏi.

“Anh ấy bảo mình có gì không hiểu cứ hỏi. Linh cũng bảo mình thế. Nhưng nếu mình hỏi nhiều quá, liệu anh ấy có quát mình như cái Linh không nhỉ?”

Nó chuẩn bị tập luyện. Nó nhớ ra, ngày mai phải mang 2 bộ quần áo để thay mới được.

“Ừa, mà sao anh Thiên Anh không thay quần áo nhỉ? Anh ấy định mang bộ võ phục ra đường à? Hay anh ấy để quần áo ở chỗ khác? Ngay trong trường học à? Anh ấy không sợ mất đồ à? Hay là trong trường này có một chỗ mà chỉ riêng anh ấy mới biết?”

Điểm này khiến nó khó hiểu, và nó cũng không hiểu vì sao suy nghĩ của nó lại lan man như vậy, cũng không hiểu vì sao mình hay để ý đến những tiểu tiết như thế. Nó cảm thấy chuyện này chả có gì quan trọng, nhưng chi tiết này cứ quanh quẩn trong đầu nó.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Nhất Tộc, Nhị Thị, Tam Gia

Trên Đế quốc Đại Nam, học sinh luôn là mục tiêu tranh đoạt của các thế lực. Những học sinh giỏi luôn được nhắm tới từ sớm, và được ra sức chiêu dụ. Bởi vậy, các thế lực luôn phải chú ý mối quan hệ với học viện. Mỗi học viện, dù là yếu kém nhất, cũng được đóng góp tới hàng triệu, hàng tỉ hào một năm. Thành tích học sinh càng cao, giá trị của học viện lại càng cao, các tổ chức đóng góp vào cũng sẽ tăng lên. Bởi vậy, thành tích luôn là chủ trương tối quan trọng của mỗi học viện, truyền đạt xuống từng giáo viên. Dần dần, học viện là nơi để vun đắp những hạt giống tốt trở nên tốt hơn, chứ không phải giúp cho những hạt giống yếu kém cố gắng nảy mầm. Như cô giáo thẳng Văn vậy, thà tập trung sức lực để bồi dưỡng cho học sinh giỏi như Linh, chứ không bao giờ giúp đỡ những đứa kém như thẳng Văn tiến bộ.

Trường liên hợp Kinh Ngự đặt tại khu vực xa trung tâm, gần cảng biển. Trong trường gần một nửa số học sinh là con nhà lao động, nửa còn lại là xuất xứ trung lưu, chỉ có một số ít là có gia cảnh tốt.

Tại Đại Nam, tầng lớp lao động hầu hết là những người học chưa quá Sơ trung, nhiều người mới chỉ tốt nghiệp Tiểu học. Bọn họ không có tư chất, không có tiềm năng, lại bị hệ thống Giáo dục thờ ơ, nên không cách nào tiến xa hơn được. Con cái họ cũng không có tư chất gì, cũng không được nhà trường xem trọng. Mà trường Kinh Ngự, vốn có một nửa sĩ số là con nhà lao động, hiển nhiên thành tích chung của nhà trường không cao được đi đâu.

Tuy nhiên, đó chỉ là thành tích chung, về thành tích bậc cao, nhà trường lại vô cùng hãnh diện. Tầng lớp học sinh xuất xứ trung lưu, thượng lưu, vốn có nguồn gen khá, lại được gia đình đầu tư, chăm chút, học lực vô cùng cao, thành tích vô cùng khả quan. Trong những năm gần đây, thành tích của Kinh Ngự trong các kì thi đều chễm chệ trong top 20, năm vừa qua còn có Trần Thiên Anh đạt top 10 Hội thao Thành phố, suýt chút nữa là có thể tham dự Tổng Hội thao Toàn quốc.

Học sinh xuất thân thượng lưu, hầu như sau này sẽ phục vụ gia tộc của mình, các tổ chức khác đừng mơ chiêu dụ nổi. Nhưng những học sinh trung lưu, học lực khá, xuất thân vừa phải, là nhân tố quá phù hợp để các thế lực nhắm tới.

Cộng thêm yếu tố địa bàn hoạt động, trường Kinh Ngự nằm gần phố cảng, luôn giữ mối quan hệ rất tốt với các thế lực tại cảng. Trong đó, lớn mạnh nhất phải kể tới Hắc Long và Thanh Hải, 2 công ty cạnh tranh tại cảng. Hằng năm, mỗi ngày khai giảng, đại diện 2 công ty luôn đến tham dự, cũng lên phát biểu nhằm hứa hẹn cho các em học sinh một tương lai huy hoàng nếu gia nhập công ty. Danh sách các học sinh phù hợp cũng được học viện như có như không dúm vào tay bọn họ, cũng như thông tin liên lạc. Những việc này được mọi người ngầm công nhận với nhau, mà học viện nào cũng như vậy cả.

Nghe đồn, Hắc Long có chỗ dựa rất lớn là Phạm thị, một trong Tam đại gia tộc ở Kinh đô, bởi không phải vô duyên vô cớ mà nó cạnh tranh nổi với Thanh Hải, cả trong tối lẫn ngoài sáng. Mà Thanh Hải, càng kinh người hơn, trực tiếp là công ty con của Tập đoàn Vương Triều Kiến Nghiệp, tập đoàn do thế lực thống trị cả Đế quốc lập ra. Chủ tịch của nó, cũng chính là Đại Nam Đế vương, Vương Vũ Hoành.

“Nhất tộc, Nhị thị, Tam gia”. Đây là câu cửa miệng của người dân Đại Nam, miêu tả các thế lực thống trị Đế quốc. Nhất tộc, chính là Vương tộc,

thống trị Vương quyền đã 3 ngàn năm nay. Nhị thị, là Phạm thị, Tam gia, là Trần gia.

Kinh tế quyết định chính trị, bởi vậy không một thế lực chính trị nào buông tha cho kinh tế, bởi vậy mà Vương tộc đã lập nên Tập đoàn Vương Triều Kiến Nghiệp, chi phối gần như mọi lĩnh vực trên cả nước, mà người dân vẫn gọi tắt là Vương Nghiệp. Tuy nhiên, 3 thế hệ gần đây, Vương Nghiệp tập trung quá nhiều vào kỹ thuật và công nghệ quân sự, đồng thời là công nghiệp nặng, để hòng một thị phần quá lớn cho 2 gia tộc khác vươn lên. Công nghiệp thực phẩm, có Trần gia, hàng tiêu dùng, có Phạm thị.

Có người cho rằng Vương tộc đã quá tập trung vào quân sự mà buông lỏng nội tình trong nước rồi, có người lại nói, Vương tộc cố tình để 2 gia tộc kia lo chuyện lật vặt phục vụ người dân, Vương tộc lại càng rảnh tay tập trung vào quân sự và đối ngoại. Năm quân đội trong tay, 2 gia tộc kia nào dám ho he. Vạn chúng phân vân, tình hình 3 đại gia tộc cũng là càng đồn đại càng mơ hồ, lan truyền một lượt rồi ai lại về nhà nấy. Với đám người buôn chuyện, họ còn phải lo cơm áo gạo tiền, việc đấu đá chính trị cũng không ảnh hưởng tới bữa sáng của họ. Hắc Long và Thanh Hải đã đầu tư cho trường Kinh Ngư đã là số tiền khổng lồ, họ cũng nhận về một nguồn nhân lực tương xứng. Trường Kinh Ngư vừa lá mặt với Hắc Long, vừa lá trái với Thanh Hải, mỗi bên đều rõ ràng, nhưng cũng đều vui vẻ.

Lại nói, trong khu Cao trung Kinh Ngư có một khu nhà nhỏ được Hắc Long đầu tư để xây dựng và quyên tặng. Về danh nghĩa, đây là khu nhà Câu lạc bộ Kinh doanh, do Hắc Long tài trợ để tạo một sân chơi bàn luận cho các học sinh đam mê ngành này. Nhưng qua quá nhiều năm không ai gia nhập, học sinh cũng chẳng nhớ có câu lạc bộ này tồn tại, quên luôn cái khu nhà ấy dùng để làm gì. Mọi người chỉ quen gọi nó là khu nhà 3E, còn đồn rằng trong đó có ma. Trần Thiên Anh rời phòng tập, đi xuống tầng hầm. Tầng hầm là nơi để xe cho học sinh, bao quát cả 3 khu học. Nơi đây có rất nhiều cầu thang dẫn thẳng lên các khu nhà, lại có nhiều cầu thang

khoá cửa, không cho học sinh bước lên. Hắn đi trong tầng hầm rộng lớn ấy, vẫn mặc trên người bộ võ phục lúc trước, người nhể nhại mồ hôi. Cuối cùng, hắn tới trước một chiếc cầu thang cũng được khoá như rất nhiều những cầu thang khác. Hắn tra chìa vào ổ, cách một tiếng, bước lên. Đây chính là cầu thang dẫn lên nhà 3E. Khác biệt với vẻ ngoài tồi tàn rêu phong, bên trong nhà 3E vô cùng khang trang. Có hẳn 1 phòng khách, 3 phòng làm việc, và 1 phòng tắm. Hắn bước tới một chiếc tủ có mã số, tra mã số dành riêng cho hắn, rồi mở tủ lấy ra một túi đồ lớn. Từ trong túi, hắn lấy ra một bộ thường phục sẫm màu. Bộ quần áo này giúp hắn hoạt động linh hoạt vào ban đêm, nhưng cũng không quá nổi bật vào ban ngày. Trong túi còn linh kính rất nhiều trang thiết bị.

Hắn cầm bộ quần áo, bước vào phòng tắm. Đúng như thằng Văn đã nghĩ, hắn cũng cần thay đồ sau khi tập luyện. Và hắn phải có nơi để cất quần áo. Nơi đó là nhà 3E.

Khu nhà 3E này giống như 1 địa bàn nhỏ của Hắc Long trong chính trường Kinh Ngự, là căn cứ bí mật để những nhân tuyến của Hắc Long đang học tại Kinh Ngự dễ dàng hoạt động.

Trần Thiên Anh, mỗi lần chuẩn bị cho nhiệm vụ, hắn đều tới đây.

Tối nay, hắn lại có nhiệm vụ.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Sát Nhân Hàng Loạt

Hải Thành là thành phố chứa cảng biển lớn nhất Đại Nam. Bờ biển nằm ở phía Đông, từ đó theo đường sông, cảng biển kéo dài tới tận trung tâm thành phố. Đi xa hơn về phía Tây, cách bờ Đông khoảng hơn 100 km, là vùng ngoại ô. Khác với cảnh nhốn nháo ở phía Đông, vùng ngoại ô phía Tây là khu biệt thự của các đại gia, vô cùng yên bình và xinh đẹp.

Tại đây có tất cả 63 khu biệt thự, mỗi khu có hơn 20 nhà. Mỗi khu đều có bảo vệ canh gác vô cùng nghiêm ngặt. Mỗi góc đường và mỗi nhà đều đặt camera an ninh. Hầu như không có một con đường nào để xâm nhập vào khu biệt thự mà không bị ghi hình lại. Dù là trèo tường, leo mái nhà hay nhảy dù...

Tuy nhiên, vẫn có một con đường không hề bí mật chút nào để vào được nơi này, mà không ai đề phòng, hoặc có lẽ người ta sớm đã quên. Đó là đường cống ngầm. Được xây dựng từ 3 thế kỉ trước, cách mặt đất 200m, đường cống ngầm tại khu phía Tây đã quá hoàn thiện và đáp ứng đủ nhu cầu xử lý nước tại đây.

Đường nước ngầm có trần cao gần 10m. Bên dưới, làn nước đen chảy róc rách, mang theo rác rưởi và mùi hôi thối. Trần Thiên Anh đã quen với mùi nơi đây. Thỉnh thoảng, những ngã rẽ lại vương vãi những mảnh chiếu và thùng các tông của đám người vô gia cư. “Một đám rách rưởi sống ngay bên dưới nền nhà một đám giàu có”, Thiên Anh thầm nghĩ. Hắn thấy suy nghĩ này rất thú vị.

Nơi cống ngầm như 1 thế giới riêng biệt với mặt đất. Nơi đây kết nối thẳng với chợ đen của thế giới ngầm, thậm chí là một phần mở rộng của nó. Vài năm trước, khi mới bắt đầu làm quen với nơi này, Thiên Anh đã vô cùng ngạc nhiên. Hắn thấy những tên vô gia cư giắt vài khẩu súng RX kiểu mới nhất ngay bên hông, và chào hàng gã những vũ khí nóng được giấu trong hộp các tông. Những kẻ khác đang loay hoay làm thịt 1 con gà 6 cựa mà giá thị trường không hề thấp hơn 500 hào.

“Nơi đây ngài muốn tìm thứ gì cũng được, miễn là ngài có tiền”, hắn nhớ ngày đó có người đã nói với gã như vậy. Có Thánh mới biết dưới những cống ngầm chằng chịt này còn chứa đựng những gì. Và thật lạ lùng, mỗi khi nước ngập, hoặc mỗi khi chính quyền thanh tra, đám vô gia cư cùng đồng đồ đặc của mình lại biến mất như chưa từng hiện hữu.

Thiên Anh bước qua một tên vô gia cư đang nằm giữa đường, vô tình giẫm phải chân của hắn làm hắn làu bà làu bàu. Nhưng hắn cũng chỉ dám làu bàu mà thôi. Đối tượng của Thiên Anh sống ở khu 20, nhà D. Cách đó 600m, khu 21, nhà F, có một ống cống. Gần hơn nữa cũng có 1 ống cống, nhưng nó lại nằm trong tầm nhìn của camera. Vậy nên ống cống ở khu F là lựa chọn khả dĩ nhất.

Nấp cống khê mở ra, 1 cái que khê thò lên, quay 1 vòng. Không có ai quanh đây. Giờ là 9 giờ tối. Thiên Anh bò lên từ ống cống, nhẹ nhàng đóng nắp cống lại. Hắn đi bộ một cách khoan thai, tránh để bị nghi ngờ, trong đầu nhắm lại từng vị trí lắp đặt camera. Trong đầu hắn hiện lên 1 tấm bản đồ, và những dấu đỏ là những nơi an toàn. Hắn đã vạch lên 1 lộ trình từ trước, 1 lộ trình để đi từ khu F tới nhà 20 khu D. Giờ hắn cần thực hiện nó.

Núp vào một vách tường, hắn khê lấy đà. Chạy tới, đập lên tường 3 bước, giậm nhảy thật mạnh về phía đối diện. Mỗi ngôi nhà cách nhau 3m, và tầng 2 cao 4m. Hắn cần nhảy lên tầng 2 nhà đối diện. Sau 3 bước chạy trên tường, hắn đã đạt độ cao 2,5m. Từ đó, cú nhảy của hắn có thể xa tới hơn 2m nữa. Vẫn chưa đủ, giữa không trung, một chân hắn đập xuống.

Đạp Không Bộ! Một kỹ thuật cao cấp phát triển từ môn Nhảy cao. Chỉ khi nào đạt tới sức bật 200cm và điều khiển được cơ thể linh hoạt trên không trung, người ta mới đủ yêu cầu để luyện tập kỹ thuật này, tuy nhiên, luyện tập và thành công là 2 câu chuyện khác nhau. Thiên Anh đạp xuống 1 bước, ở trên không, hấn có thể phát lực thêm 1 lần, giống như đạp lên không khí mà nhảy lên vậy. Hấn nhảy được tới tầng 2 nhà 20 F. Hấn đu người treo lên mái nhà. Như vậy, hấn đã tránh được camera nhà 20. Từ đây, hấn cũng đã nhìn thấy toàn cảnh nhà 20 D.

Có gì đó không đúng. Thiên Anh nheo mắt. Cảnh vệ quá nhiều. Và được vũ trang. Thậm chí trên mái nhà cũng có người canh gác. Hấn thụt người xuống. Tên đó chưa phát hiện ra hấn.

Thiên Anh đã mất nhiều ngày theo dõi căn nhà này, nhưng chưa bao giờ ngôi nhà lại được canh gác nhiều như hôm nay. Vừa núp, hấn vừa nhớ lại vị trí từng cảnh vệ lúc này. Hấn đã luyện được thói quen chụp lại mọi hình ảnh mình nhìn vào trong não. Đó là kỹ năng sống còn của 1 sát thủ. “3 tên dưới sân, 2 tên trước cổng, 1 tên trên nóc nhà”. Hấn chưa nhìn thấy đối tượng. Hấn cần tìm 1 góc để có thể nhìn thấy phòng của đối tượng. Toà nhà 23D có lẽ thích hợp...

Hấn khom người xuống, vừa di chuyển vừa quan sát. Hấn để ý nhất tên trên mái nhà. Hấn đã bắt được chu kỳ quan sát của tên đó. Hấn nhảy xuống, dùng những phương thức di chuyển đã qua rèn luyện thuần thục của mình, leo tới mái nhà 23D.

Hấn đã nhìn thấy đối tượng. Trong phòng, 1 mình. Hấn đã vạch ra phương hướng làm việc. Hôm nay là thời cơ thích hợp nhất. Thời hạn của hấn không còn nhiều. Hấn hít sâu. Hấn nghĩ tới bố mình. Đối tượng này cũng có đầu hói như bố hấn. Những kẻ đầu hói đều đáng ghét. Hấn không phải 1 kẻ độc ác, vậy nên với mỗi đối tượng, hấn đều vô thức tìm cho mình những lý do để hạ sát họ. Sát tâm của hấn đã nổi lên. 11 giờ đêm. Từ mái nhà 22D, là nơi phù hợp nhất, Thiên Anh xuất phát. Khom người, chạy tới,

nhảy, Đạp Không Bộ, đưa 2 tay đu lấy mái nhà. Hãn làm vô cùng gọn gàng. Tên cảnh vệ chưa nhận ra. Hãn hít một hơi, đu người lên. Hãn có 6s trước khi tên kia quay đầu lại. Khoảng cách giữa 2 người là 6m. “3 bước, tối đa là 3 bước để tiếp cận hãn, trong vòng 3s”. Hãn bước ra 1 bước đầu tiên, bước chân của hãn không phát ra 1 tiếng động nào. Hãn không chạy theo cách bình thường. Hãn sử dụng Bộ Pháp, một cấp độ cao hơn của môn Điền Kinh. Tam Bộ, 3 bước chạy, mỗi bước là một lần gia tốc.

Bước đầu tiên, 1m. Tên đó chưa quay lại. Bước thứ 2, 2m. Hãn đã hơi nghe thấy tiếng động, hãn đang giật mình! Bước thứ 3... Tên cảnh vệ đã quay lại! Ngay lập tức, một bàn tay đã che miệng gã, cùng với đó là một cảm giác lạnh toát ở cổ, sau đó là một cảm giác nóng hổi. Dòng máu nóng hổi tuôn ra từ cổ. Gã trợn mắt, giật giật, hãn nhìn chăm chăm vào kẻ vừa ra tay với gã, một đôi mắt rất trẻ, rất lạnh lùng... Và sau đó, là bầu trời. Và màu đen.

Thiên Anh thở gấp, hãn đã có thể thả lỏng 1 chút. Hãn chưa từng trải nghiệm 3s căng thẳng như vậy trong suốt cuộc đời mình. Nhưng không được quá lâu. Thả lỏng là chết, hãn tự nhủ. Ngay lập tức, hãn phát hiện chiếc bộ đàm của tên cảnh vệ. Đèn đỏ đang nhấp nháy. Đây là loại bộ đàm mà mỗi 1 phút người ta lại phải gõ vào nó 1 lần, để thông báo rằng mình vẫn ổn, mỗi 15 phút lại phải dùng giọng nói để thông báo. Đèn đỏ, tức là cần phải gõ.

Cười. Hãn đã tính toán đúng. Hãn gõ lên cái bộ đàm. Hãn còn tối đa 1 phút để hạ sát mục tiêu. Ồ ồ ồ ồ ồ!!!!!!

Chuông báo động vang lên. 11 giờ 23 phút 46 giây. Đám cảnh vệ phản ứng ngay lập tức. Không đầy 20 giây sau, đường dây khẩn cấp Đại sứ quán Vrahta đổ chuông. Cùng lúc đó, tại sở cảnh sát, một chiếc xe cũng xuất phát. 7 giờ sáng, Vương Vũ Hoàn đang đọc báo ở Khách sạn. Gã đang chờ tài xế của mình - Quang tới. Hãn nhú mày. Báo viết, tháng vừa qua, Hải Thành đã có 3 vụ giết người với cùng 1 thủ đoạn. Nạn nhân bị 1 cú

đấm làm vỡ nát toàn bộ nội tạng dẫn đến tử vong. Theo các chuyên gia, thủ đoạn này gần như chắc chắn là Bộc Phá Quyền. Nhiều suy đoán từ cảnh sát cho rằng, đây là sự thanh trừng của các băng nhóm tại cảng.

- Hải Thành hỗn loạn thật. - Hắc cảm thán. Hắc đang suy nghĩ không biết chi nhánh của Vương Triều Kiến Nghiệp làm ăn tại đây ra sao, có lẽ hắc cũng nên cho vài chỉ thị...

Reng!!!

Là Quang gọi. Gã đi có việc từ đêm qua, gọi mãi không được. Vương Vũ Hoàn đang cau có. Thân là Nguyên thủ quốc gia, hắc không đi xe với người lạ. Nếu tên Quang đi cả ngày, có lẽ hắc sẽ phải ở khách sạn cả ngày. Hơn nữa, hắc muốn chờ Quang về để cùng ăn sáng. Quang đối với hắc không chỉ đơn thuần là 1 cấp dưới.

- Cậu muốn cho mình chết đói phải không?

- Anh à, em đang quay về khách sạn. Phía Vrahta thông báo, họ gặp phải chuyện nghiêm trọng rồi.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Giáo Án

Bịch! Bịch! Bịch!

Trở lại buổi sáng ngày hôm trước, mừng 2 tháng 6. Thiên Anh vừa ra về, còn thằng Văn ở lại luyện tập. Đây là lần đầu tiên nó đâm bao cát, ngày hôm qua nó chỉ luyện không.

Vận dụng những gì Thiên Anh dạy, nó tung 1 đâm vào bao cát.

- Ai ui!

Văn kêu lên. Nó cảm thấy tay mình như gãy đến nơi. Cái bao cát không xê xích chút nào.

- Má! Sao cứng vậy nè!

Nó chửi toáng lên, rồi sau đó giật mình đưa tay che miệng. Mẹ nó mà nghe thấy nó chửi bậy, mẹ nó sẽ đánh nó chết. Rồi nó lại nhìn cườm tay của mình. Đỏ tấy, rát rát.

“Nhìn anh Thiên Anh đánh bao cát dễ dàng như vậy, không ngờ lại khó thế. Hay là do mình yếu quá nhỉ? Không được, mình phải cố gắng. Nếu không thì lúc ăn đòn còn đau hơn nữa!”.

Văn lại hít sâu, tung năm đâm. Nó nén cơn đau, một đâm lại một đâm. Được khoảng 10 lần, nó không nhịn được nữa. Nó kêu xuýt xoa: “ai ui”, “đau quá”, “úi cha”. Nó chợt nghĩ, thay vì thở mạnh để phát lực, mình kêu

đau thật to cũng có tác dụng tương tự, lại đỡ phải nín nhịn gì. Vậy là nó vừa đấm vừa kêu:

- Ai ui

- Ui da

- Á á

...

Khắp phòng tập vang vọng tiếng đấm bao cát, và tiếng kêu thảm thiết, nghe qua cứ như có 1 cuộc bạo hành đang diễn ra.

Thằng Văn không biết, nó đang đấm cái bao cát mà Thiên Anh vừa tập luyện. Và lúc Thiên Anh về, hăn đã quên chỉnh lại. Mức bao cát, vẫn đang là 116kg. Phía Đông thành phố, cách bờ biển vài cây số, nằm cạnh khu nhà viên chức là một khu biệt thự. Không xa hoa như khu biệt thự ngoại ô phía Tây, nhưng cũng đã một trời một vực với vùng ven biển. Khu biệt thự phía Đông chủ yếu thuộc về những gia đình kinh doanh, vốn không có địa vị, chức tước nhưng về tài chính lại không thua kém gì khu phía Tây. Thậm chí, đối với người dân thành phố này, khu phía Đông có khi còn đáng sợ hơn khu phía Tây, bởi những doanh nhân này làm việc trực tiếp với giới giang hồ ở cảng, có quyền lực thực tiễn ghê gớm hơn nhiều các vị quan chức cao cao tại thượng khu phía Tây. Thậm chí các vị quan chức còn phải khách khí với những doanh nhân nơi đây. Đó là lý do mà người ta nói ở Hải Thành, phép vua thua lệ làng. Nam Đế Vương Vũ Hoành đọc báo cũng phải than thở, Hải Thành thật là hỗn loạn.

Một chiếc xe chạy vào trong khu biệt thự, dừng lại tại một căn nhà màu trắng nho nhỏ, quanh vườn trồng đầy dây leo. Chiếc cổng trắng với những song sắt uốn lượn cách điệu mở ra, một người đàn ông mặc vét trắng, dáng vẻ thanh lịch bước ra, mặt tươi cười.

Từ trên xe, Linh bước xuống, vui vẻ chạy tới vòng tay người đàn ông.

- Ba!

Ông ôm chầm lấy cô bé.

- Công chúa của ba đi học về rồi!

- Hôm nay ba không đi làm ă?

- Không, hôm nay ba ở nhà chơi với công chúa của ba.

Cô bé phụng phịu. Cô nghĩ mình đã lớn rồi, ba còn luôn miệng gọi cô là công chúa công chúa gì đó, nghe trẻ con không chịu nổi.

- Hôm nay ba chơi một mình đi. Con bận rồi!

Cô bé nói xong, hôn ba một cái, rồi chạy vào nhà. Người đàn ông ngỡ ngác, ông chưa bao giờ thấy con gái mình nghiêm túc như thế. Ông muốn đi theo hỏi chuyện cô bé, nhưng rồi lại thôi. Gương mặt ông vẫn tươi cười nhìn theo cô bé chạy vào nhà.

- Thưa ông chủ...

Người lái xe đã bước xuống. Ông chủ gã quay mặt lại, gương mặt tươi cười đã trở nên vô cùng lạnh lùng, cương nghị, và còn đôi chút... tàn ác.

- Hội nghị, còn diễn ra trong bao lâu?

- Dạ, thưa ông, còn 10 ngày. Phía Hắc Long nói, trong tuần này sẽ hoàn thành...

- Bảo họ, tối đa trong 2 ngày, giải quyết đi.

- Vâng, thưa ông.

Người trong khu đều biết, ngôi biệt thự trắng nhỏ nhỏ xinh xinh này là của Trần Minh Thịnh. Không phải là Trần của Trần gia, nhưng quyền lực của ông ta tại thành phố này không hề nhỏ. Công ty Thịnh Doanh của ông có thị phần lớn tại thành phố, nhưng còn nghe đồn rằng, băng đảng Hắc Long vốn có địa bàn chiếm nửa thành phố này đều nghe lệnh ông. Còn có nguồn tin loáng thoáng, sau lưng Thịnh Doanh là một tập đoàn đáng sợ hơn rất nhiều, Phạm Thị, 1 trong 3 thế lực lớn nhất cả nước. Linh bước vào nhà. Một thiếu phụ đang nằm trên vông xếp đọc sách, mái tóc quăn dài óng ánh dưới ánh mặt trời. Cô nhìn thấy Linh, khẽ cười. Nụ cười kết hợp cùng dáng người mềm mại, tạo nên một vẻ quyền quý thoát trần. Sự quyền quý này toát ra một cách rất tự nhiên, không phải làm điệu làm bộ như những bà phu nhân thô kệch xứ này.

Linh chào mẹ. Cô bé rất hâm mộ vẻ đẹp và phong thái của mẹ. Cô luôn mơ ước, có một ngày mình cũng được như vậy. Đối với cô, mẹ vừa gần gũi, vừa bí ẩn, như đến từ một thế giới xa xôi nào khác, chứ không phải xứ biển đầy mùi tanh này. Mà điều cô thích nhất ở mẹ, là mẹ rất tử tế và điềm đạm, chứ không vồ vập như ba cô. Linh xin phép mẹ lên phòng đọc, mẹ cô gật đầu và cười. Phòng đọc nằm trên tầng 2, rất rộng, kê 2 chiếc ghế tựa, một bàn uống nước, và một bộ bàn đọc bằng đá. Căn phòng có không gian mở, nhìn ra ngoài trời. Trên bệ cửa sổ là những chậu bonsai nhỏ do mẹ cô chăm chút. Dọc theo bức tường phía ngoài là những hàng dây leo, trồng 1 loại hoa thu hút chim chóc. Các loài chim thường bay về đây làm tổ và hót líu lo. Bên tường có một dòng suối róc rách. Mỗi tối, gia đình cô bé hay quây quần tại phòng đọc, ba mẹ ngồi uống trà, còn cô thì nằm đọc sách. Cô bé ước chừng, xây dựng một gian phòng như thế này cũng tốn 1 số tiền không hề nhỏ.

Cô nhớ tại một góc phòng, mẹ cô lưu lại tài liệu học tập của cô. Cô bé chạy tới, lục lọi. Mẹ cô xếp mọi thứ rất ngăn nắp, thứ tự, nên không mất bao lâu cô đã tìm thấy thứ mình cần. Tập đề văn ôn luyện cho bậc Tiểu học. Cô bé lấy chừng 10 đề, rồi sau đó nhăn trán suy nghĩ, lấy thêm 30 đề nữa,

rồi lại phân vân, cô lại lấy thêm. Tất cả chừng 100 đề viết luận, cùng 100 đề đọc hiểu. Mỗi đề đều có hướng dẫn và đáp án đi kèm.

Cô bé nghĩ bụng, nếu học hết đồng đề trên thì dù là con khỉ cũng có thể tốt nghiệp được tiểu học, chứ đừng nói thẳng Văn. Linh cầm đồng đề về phòng học, hì hục ngồi soạn ra một bộ giáo án của riêng mình.

Làm được một lúc, cô chợt nhận ra, soạn giáo án quả thật vô cùng khó khăn. Hôm nay là ngày thứ 2 của kì nghỉ hè. Cô giáo Vân vẫn đang lên kế hoạch cho kì nghỉ của mình. Cô muốn được đi du lịch, nhưng đồng lương ít ỏi của cô khiến cô đau lòng. Vốn là một học sinh giỏi cấp thành phố, sau đó tốt nghiệp Cử nhân Sư phạm, cô tin rằng mình yêu nghề hơn bất cứ ai. Cô có mơ ước sẽ đào tạo nên những nhân tài kiệt xuất, những đại thi hào, những vị Tiến sĩ lừng lẫy. Cô sẽ truyền tình yêu Văn chương cho từng thế hệ học trò đầy tiềm năng. Cô miễn cưỡng lựa chọn Hải Thành như một điểm xuất phát, dù cô nghĩ rằng trình độ của mình thừa đủ để dạy học ở Kinh đô. Vậy mà khi cạnh tranh vào trường chuyên Hải Thành, cô trượt. Một cú giáng thẳng vào lòng tự hào của cô. Trong lúc thất nghiệp, cô bắt buộc phải lựa chọn trường Kinh Ngự, ngôi trường mà như cô thấy, là nơi dạy dỗ bọn nhà quê.

Dù sao, trường Kinh Ngự cũng có những học sinh khiến cô rất vừa lòng, như bé Linh. Như Thiên Anh. Nghĩ tới Thiên Anh, lòng cô lại có những bồi hồi lạ lẫm. Cô là người hướng dẫn môn Ngôn ngữ học của hần. Cô cũng rất hiếu kì vì sao một thiên tài Thể thao như hần lại cũng chịu khó học Ngôn ngữ học, mà lại còn học vô cùng khá. Thật sự là một hạt giống tốt. Cô Vân cũng nghe qua những lời bàn tán về việc Thiên Anh không được học bổng. Cô cũng thấy tiếc cho một thiên tài mà không có được một cơ hội để phát triển. Cô bất chợt cảm thấy, hần sao giống mình tới vậy, đều là những kẻ sinh bất phùng thời.

“Có những người dù tài năng bao nhiêu cũng không được công nhận, còn những đứa chả có tài năng gì, lại kéo người khác thụt lùi”. Cô Vân chợt

nghe đến thằng Văn. Cô không hề có chút thiện cảm nào với thằng này. Con nhà lao động nghèo, đến lớp thì dơ dáy bẩn thỉu, tư chất thì kém cỏi, lại hay trốn học. Nó xuất hiện trong lớp cô như 1 thứ tai ương, kéo thành tích học tập của cả lớp đi xuống. Thử tưởng tượng lớp của cô có 1 đứa không tốt nghiệp Tiểu học mà xem! Trời ơi! Sự nghiệp huy hoàng mà cô mơ ước sẽ đâm sầm xuống biển.

“Tại sao những phụ huynh có con em học kém như vậy mà vẫn còn cố chấp cho chúng đi học. Họ nghĩ để con em mình đổi đời dễ đến vậy sao? Rốt cuộc thì bọn nó cũng sẽ bỏ học giữa chừng mà thôi. Thay vì đi học, dạy chúng nó một nghề gì để sống không phải tốt hơn sao?”. Cô chợt nghĩ ra điều này, và thấy vô cùng hợp lý. Dù sao thì những đứa như thằng Văn vốn không thể đào tạo được, cho chúng nó đi học nghề là tốt nhất. Phải rồi, nếu sau này cô trở thành Bộ trưởng Bộ giáo dục, cô sẽ ra đề xuất như vậy.

Giờ đây, cô chỉ trông cậy vào bé Linh. Cô bé rất thông minh, hoàn toàn có thể mang về cho cô giải Nhất thành phố, thậm chí là giải quốc gia! Được như vậy, ngôi trường nhà quê này sẽ phải nhìn cô bằng con mắt khác.

Reng!!

Vừa nghĩ tới Linh, cô bé lại gọi, thật là dễ thương quá đi mà. Cô Vân vui vẻ nhắc máy.

- Alo! Linh à? Có chuyện gì không em?

- Em chào cô ạ. Em nhờ cô một việc được không ạ?

- Ừm, cứ nói đi em. Cô nhất định sẽ giúp!

- Em mượn giáo án của cô để tham khảo có được không ạ?

- Ừm, được thôi em. Nhưng tự nhiên lại muốn mượn giáo án của cô thế?

Đầu dây bên kia giọng tươi cười.

- Dạ, em muốn soạn giáo án để dạy bạn Văn lớp mình học.

Cụp!!

Cô Vân cúp máy cái rụp một cái.

Linh thở dài. Đáng lẽ, đây có thể là dịp để cô Vân làm lành với Văn.
Vì sao người lớn lại cố chấp như vậy?

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Ngài Pháp Y Phá Án

Thầy Thạo là chuyên gia pháp y của thành phố. Tốt nghiệp cử nhân 2 ngành Pháp y và Vật lý, thầy Thạo được bên Cảnh sát vô cùng kính nể. Đến cả Sở trưởng sở cảnh sát cũng phải mời thầy uống rượu. Danh hiệu “thầy” cũng là do giới cảnh sát phong cho.

Mùng 3 tháng 6, 1h sáng, thầy tỉnh ngủ bởi 1 cú điện thoại. Là Sở trưởng sở cảnh sát. Giọng nói vô cùng khẩn thiết. Đã có 1 vụ án mạng, vẫn là tên sát nhân hàng loạt. Nạn nhân lại là 1 công dân Vrahta. Vrahta, hình như là cái nước đang họp Thượng đỉnh tại Hải Thành ấy à? Thầy Thạo lơ mơ. Thầy vẫn đang buồn ngủ. Thầy rất bức mình khi bị đánh thức như vậy. Thầy định từ chối, nhưng ngài Sở trưởng lại nói, “chúng tôi rất cần tới tài năng của thầy”, thì thầy lại đổi ý rồi. Thầy rất thích cảm giác người khác phải trông cậy vào mình. Thầy mặc quần áo rồi lên đường. Lúc thầy đến nơi đã là 3h sáng. Khu biệt thự phía Tây. Đám cảnh sát loanh qua loanh quanh làm thầy vô cùng ngứa mắt. Cứ thế này thì hiện trường bị huỷ hết mà thôi. Thầy tăng hăng, vài nhân viên cảnh sát chạy ra dẹp đường cho thầy đi, vừa đon đả nịnh bợ thầy.

Mất hơn 4 tiếng đồng hồ, thầy đã xem hết các đoạn băng ghi hình, tình trạng hiện trường, và khám nghiệm tử thi. Nạn nhân là người Vrahta, tử vong trong phòng riêng. Kẻ đột nhập đã đi vào từ phía cửa sổ. Bị Bộc Phá Quyền đánh nát nội tạng. Ngoài ra, còn có 1 tử thi nữa nằm trên mái nhà. Đó là người bảo vệ mà nạn nhân đã thuê. Bị một vật sắc cắt đứt yết hầu. Trong thời điểm xảy ra 2 án mạng, nạn nhân có thuê tất cả 6 người bảo vệ. 5 người còn lại đều không nhận thấy gì bất thường, chỉ khi người đồng nghiệp trên tầng không trả lời tín hiệu của bộ đàm như thường lệ, họ mới

bắt đầu phát hiện thấy sự bất thường. 1 người bảo vệ đã phát hiện ra nạn nhân người Vrahta trong phòng, đồng thời những người khác đã gọi điện ngay cho Đại sứ quán. Cuộc điện thoại phía cảnh sát nhận được cũng là do bên sứ quán gọi.

Vụ này căng nha, thầy Thạo thầm nghĩ. Vụ việc liên quan tới công dân nước ngoài, và camera ghi hình toàn bộ khu nhà không ghi lại được bất cứ điều gì bất thường. Bảo sao lại gọi mình, thầy Thạo nghĩ thầm. Ngoài chuyên môn Pháp y, thầy cũng thường đưa ra rất nhiều kiến giải táo bạo và khác thường.

Ngoài rìa hiện trường bỗng có tiếng xôn xao. Hình như là bên sứ quán tới. Đi cùng bọn họ có 2 người Đại Nam, chắc là nhân viên phiên dịch. Thầy từ trên mái nhà nhìn xuống, nhưng thầy không để ý lắm. Bỗng thầy thấy 2 người đó leo lên mái nhà. Thầy nhú mào, viên cảnh sát chạy ra ngăn cản. Bọn họ nói chuyện gì đó, sau đó nhân viên cảnh sát không ngăn cản họ nữa.

- Họ là ai thế?

- Người của bên Vương Triều Kiến Nghiệp. Họ đại diện tiếp đón sứ đoàn Vrahta. Vụ việc lần này họ muốn thông báo cho Vua của Vrahta biết tình hình.

Hừm, người của Vương Nghiệp thì có gì oai chứ, cũng chỉ đi theo hầu hạ người khác mà thôi. Thầy Thạo vừa nghĩ, vừa liếc qua 2 người vừa lên. Một thanh niên ăn mặc lịch thiệp, và 1 người gần 40 tuổi, đeo kính đen, ăn mặc xộc xệch. Trông chả ra sao cả. Cậu thanh niên cứ nhìn ngó khắp nơi, cứ như thể lần đầu tới hiện trường án mạng vậy. Gã trung niên thì cứ đứng đó cười cười, tay chấp sau lưng như thể đi thị sát tình hình. Nhìn rõ cái bộ dạng quan liêu. Thầy chả có tí thiện cảm nào với 2 người này.

- Vậy là trong camera không hề thấy ai khả nghi?

- 5 người bảo vệ không phát hiện thấy gì bất thường?

- Mỗi phút lại bộ đàm lại yêu cầu nhấn nút để đảm bảo tình hình? Mỗi 15 phút phải trả lời trực tiếp?

...

Tay trẻ tuổi cứ hỏi han viên cảnh sát không ngớt, gương mặt cứ ra vẻ đắm chiêu suy nghĩ. Thầy thấy bức mình rồi. Nhân tiện, thể hiện cho 2 tên này biết thế nào là dân chuyên nghiệp.

- Cậu này, cậu tập trung mọi người lại đây. Mình có chút giả thuyết thế này.

- Thầy Thạo, thầy nghĩ ra rồi ạ.

- Chỉ là tổng kết lại 1 chút mà thôi.

Thầy vừa nhìn 2 người mới đến vừa cười. Gã trung niên cũng mỉm cười nhìn lại thầy. - Hung thủ phải là 1 cao thủ, ừm, có ít nhất là học vị Thạc sĩ. Nhiều khả năng là công dân Phú Sơn Đảo đã định cư tại Đại Nam nhiều năm. Khả năng thấp hơn là công dân Đại Nam đã từng du học tại Phú Sơn. Tầm tuổi trung niên. Giàu có, hiện đang cư trú trong khu này hoặc có người quen ở đây. Trong nhà có thể tàng trữ 1 thanh kiếm.

Thầy Thạo vừa đắc ý nói, vừa thưởng thức vẻ mặt ngơ ngác của tay Sở trưởng.

- Sao thầy có thể đưa ra kết luận như vậy ạ? Chúng tôi, chúng tôi chưa nhìn ra điều gì?

- Vậy mới nói, các anh chỉ nhìn, mà không quan sát. Để tôi phân tích cho anh xem.

Thầy Thạo cười, giống như một thầy giáo đang giảng bài cho trẻ nhỏ, bắt đầu nói.

- Hiển nhiên nạn nhân người Vrahta mới chính là mục tiêu thật sự của hung thủ. Việc giết hại tay cảnh vệ là bất đắc dĩ mà thôi. Nạn nhân bị đánh nát nội tạng, nên các anh nghĩ ngay tới Bộc Phá Quyền? Quá ngây thơ.

“Cái kết luận này là do ông đưa ra mà!!” Viên Sở trưởng oan ức muốn nói, thầy đã giơ tay chặn họng gã lại.

- Hiển nhiên là tôi đã từng đưa ra ý kiến như vậy, nhưng chỉ là giả thuyết mà thôi. Mọi giả thuyết đưa ra đều là để được phản bác. Hơn nữa, đây rất có thể chính là hướng đi mà tên sát nhân mong muốn chúng ta nghĩ tới, nên tôi bắt buộc phải cân nhắc cả giả thuyết đó. Bộc Phá Quyền là 1 kĩ thuật Võ thuật cấp 12, thậm chí ngay cả cấp Cao trung cũng có nhiều học sinh học được. Phạm vi tìm kiếm sẽ vô cùng khó khăn. Nhưng, nếu, không phải Bộc Phá Quyền, mà là kĩ thuật cấp cao hơn của nó thì sao?

- Ý ngài là Phá Không Quyền? - Người thanh niên hỏi.

“Cũng có chút hiểu biết đấy”, thầy Thạo bỗng có thêm chút hảo cảm với anh ta, thầy nói tiếp.

- Phá Không Quyền, lên học vị Cử nhân là có thể sử dụng. Nhưng các anh hãy thử nhìn hiện trường vụ án xem. Cửa sổ căn phòng quay về hướng Tây. Hung thủ chỉ cần đối diện với cửa sổ phòng là có thể tung ra Phá Không Quyền kết liễu nạn nhân. Hiện trường cho thấy nạn nhân chết quay mặt lại với cửa sổ. Vậy là tôi nghĩ ngay tới việc, hung thủ chờ nạn nhân mở cửa sổ thì dùng Phá Không Quyền từ toà nhà đối diện.

Nói đoạn, thầy đưa tay, chỉ hướng vào ngôi nhà 23D. Tất cả mọi người nhìn theo.

- Đó là nơi có thể nhìn thấy cửa sổ phòng nạn nhân. Nhưng các anh nhìn xem, từ đó tới đây phải hơn 10m. Phá Không Quyền hơn 10m, không phải chỉ có bậc Thạc sĩ mới làm được sao?

Tất cả cảnh sát trầm trồ.

- Vậy còn nạn nhân thứ 2 trên mái nhà thì sao? - Cậu thanh niên hỏi.

“Ham học hỏi lắm, tuổi trẻ, hà hà”. Thầy Thạo tự đắc nghĩ, thầy luôn thích được mọi người hỏi han.

- Phá Không Quyền có động tĩnh không nhỏ. Chắc chắn hung thủ đã bị người bảo vệ trên mái nhà phát giác. Để tránh bị báo động, hắn cần ra tay diệt khẩu. Như đã nói, từ nhà 23D tới mái nhà này là hơn 10m, nạn nhân lại nằm cách rìa mái nhà 6m. Nạn nhân bị cắt cổ bởi 1 vật sắc, từ khoảng cách hơn 16m, các anh nghĩ tới thứ gì?

Đám cảnh sát mờ mịt. Gã thanh niên đang định nói, người đàn ông đứng cạnh gã đã lên tiếng.

- Phi Thiên Bạt Kiếm của Phú Sơn Đảo?

“Khà khà, cũng có chút từng trải”, thầy cười.

- Đúng vậy, là Phi Thiên Bạt Kiếm. Trong vòng 1s mà thôi, phi thân qua khoảng cách 16m và rút kiếm cắt cổ nạn nhân. Giết người diệt khẩu. Sau đó lại sử dụng Phi Thiên Bạt Kiếm để trở lại nhà 23D. Phi Thiên Bạt Kiếm là một kỹ thuật vô cùng khó học, phải mất nhiều năm khổ luyện. Và chỉ được lưu truyền tại Phú Sơn Đảo, và rất ít lưu truyền cho người nước ngoài. Vì vậy, nhiều khả năng hung thủ là công dân Phú Sơn Đảo. Tuy nhiên, trên Phú Sơn Đảo không dạy kỹ thuật Phá Không Quyền, vì vậy hung thủ chắc chắn đã học tập và tu luyện kỹ thuật này tại Đại Nam trong nhiều năm. Nhiều năm tu luyện Kiếm Pháp, lại nhiều năm tu luyện Quyền Pháp, hung thủ tuổi không hề nhỏ. Lại vẫn có được thể lực tốt như vậy,

chắc chắn hẳn cũng không quá cao tuổi. Bởi vậy, gần như chắc chắn hẳn ở độ tuổi trung niên.

- Vậy việc camera không ghi lại bất cứ ai khả nghi?

- Chuyện này lại vô cùng đơn giản. Hung thủ chính là người ở trong nhà 23D! Như vậy hẳn có thể trèo lên mái nhà mà không bị ai phát giác. Bởi vậy, có thể thấy hẳn là người sở hữu nhà 23D, hoặc có người quen tại nhà 23D. Cũng có thể hẳn ở trong khu này, và dùng Phi Thiên Bạt Kiếm để có thể bay từ nhà hẳn qua nhà 23D. Dù là bất cứ trường hợp nào, tôi cũng đã gói gọn vào trong kết luận của mình. Hẳn có người quen tại trong khu này. Và trong khu biệt thự phía Tây, quen thân hoặc thậm chí là sở hữu 1 ngôi nhà ở nơi này, chắc chắn hẳn phải rất giàu có.

Thầy điềm đạm nói xong, đám cảnh sát trở mắt nhìn thầy với vẻ bội phục. Ngay lập tức, bọn họ lao đi tìm kiếm như những gì thầy nói.

2 vị khách mỉm cười, không nói gì, chào thầy và ra về.

“Nhân viên của Vương Nghiệp cũng chỉ tới vậy mà thôi”, thầy Thạo tự đắc.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Câu Đố Của Lão Phương

Lên xe, Vương Vũ Hoành rút 1 điếu thuốc, mời Quang. Quang không hút.

- Tay pháp y vừa rồi phân tích thú vị phết! - Hắc rút điếu thuốc.

- Em không ngờ anh cũng xướng hoạ cùng thể loại hoang tưởng như vậy được.

- Thỉnh thoảng cũng phải lắng nghe ý kiến con dân của mình chứ.

Quang không nói, chỉ phì cười. Vũ Hoành lại hỏi, lần này vẻ mặt hắc đã trở nên nghiêm túc, chứ không thoải mái như trước nữa.

- Vậy, với tư cách là chuyên gia về ám sát, cậu thấy sao?

- Hung thủ vẫn đang là học sinh, cao 1m8, đã thông qua nhiều huấn luyện chuyên nghiệp. Thông thạo Đạp Không Bộ cấp 1, thông thạo Tam Bộ, thông thạo Bộc Phá Quyền, thông minh, quyết đoán, hành động chín chu, nề nếp. Năm bắt thời cơ vô cùng chuẩn xác. Hắc quan sát nạn nhân từ mái nhà 23D, nhưng nơi bắt đầu hành động lại là mái nhà 22D.

- Cậu giải thích tiếp đi.

Quang nhìn Vũ Hoành qua gương chiếu hậu. Một người sở hữu 8 học vị Tiến sĩ đang nhờ hắc giải thích. Hắc biết, đây là 1 bài kiểm tra.

- Mái nhà 23D là nơi có thể quan sát được phòng nạn nhân. điểm này tay pháp y kia nói đúng. Lúc đi qua vườn nhà 24D, em có thể nhìn thấy

những dấu vết lấy đà. Nhà 23 và 24D cách nhau 3m, tầng 2 mỗi nhà cao 4m. Chạy đà nhảy lên tường nhà 24D, sau đó sử dụng Đạp Không Bộ để bay tới tầng 2 nhà 23D, chỉ cần 1 lần Đạp Không Bộ là đủ. Từ mái nhà 23D sang mái nhà 22D, cũng chỉ cần 1 lần Đạp Không Bộ. Không phải ngẫu nhiên mà hung thủ chỉ sử dụng Đạp Không Bộ cấp độ 1 nhiều lần, có thể thấy đây là phương pháp tốt nhất mà hắn có. Trên mái nhà 22D, em phát hiện thấy những dấu vết rất khó nhận ra. Là bước giậm, 3 bước tất cả, bước đầu tiên là 1m, bước thứ 2 là 2m, bước thứ 3 là 3m, tổng cộng là 6m, vừa đúng vị trí của nạn nhân. Chắc chắn là dấu vết của Tam Bộ. Nạn nhân đầu tiên là bảo vệ chuyên nghiệp, chắc chắn sẽ phát giác tiếng bước chân của Tam Bộ. Tuy nhiên, việc hạ sát xảy ra rất bất ngờ, không có một dấu hiệu nào được phát ra, nạn nhân chỉ vừa quay lại đã nhận 1 nhát dao vào cổ. Vậy là nạn nhân đã không nghe thấy 2 tiếng bước chân đầu tiên. Vì sao? Em nhìn thấy chiếc bộ đàm. Loại bộ đàm này mỗi 60 giây lại kêu 1 lần. Hung thủ đã lợi dụng chính tiếng kêu ấy để che đậy tiếng bước chân của mình. Đạp Không Bộ cấp 1 và Tam Bộ, đều là những kỹ thuật cỡ trung, cho thấy người sử dụng rất có thể chỉ mới là học sinh, chưa được tiếp cận với các kỹ thuật cao cấp hơn. Nhưng việc hung thủ sử dụng chúng thuần thục và hiệu quả như vậy, chứng tỏ hắn đã tính toán kỹ càng. Một kẻ làm việc thận trọng và nề nếp. Thực hiện được một nhiệm vụ khó như vậy với chỉ những kỹ năng tầm trung, ngoài việc được đào tạo bài bản, hắn còn khá là ưu tú. Đoạn sau thì khá đơn giản, hắn từ trên mái nhà tiếp cận phòng của nạn nhân người Vrahta, tung Bộc Phá Quyền kết liễu ông ta.

- Cậu phân tích rất đúng ý mình, nhưng có một chuyện mình chưa rõ ràng. Cậu làm việc ở Hải Thành lâu như vậy rồi, mình thì mới tới. Cậu có đoán được hung thủ đột nhập khu biệt thự bằng cách nào không?

- Đường cống ngầm. Ở Hải Thành, đường cống ngầm được xây dựng từ 200 năm trước và rất rộng lớn. Dưới chân mình là cả 1 thế giới ngầm, và chỉ cần 1 cái bẫy nắp cống là chúng có thể xâm lăng tới bất kì chỗ nào. Thiên đường của sát thủ đó anh.

- Vậy nếu là cậu, cậu sẽ làm thế nào?

Quang ngẫm nghĩ một chút, sau đó phì cười. Hắn trả lời.

- Đúng Phá Không Quyền từ mái nhà 23D và kết liễu nạn nhân qua cửa sổ.

Vũ Hoành cũng cười. Một vụ ám sát chưa đủ để khiến hắn phải lo nghĩ. Hắn đang bận tâm tới ý nghĩa thật sự đằng sau vụ án này. Một công dân Vrahta chết ngay tại Hải Thành, nơi đang tổ chức Hội nghị Thượng đỉnh với Vrahta. Những sự liên tưởng quá lộ liễu. Hắn đã báo cho chi nhánh Vương Nghiệp tìm hiểu thân thế của nạn nhân. Nạn nhân liên quan như thế nào với cao tầng của Vrahta? Nếu gã là 1 nhân vật trọng yếu, đáng lẽ gã phải ở Đại sứ quán mới phải.

- Ở Hải Thành, ngoài Thanh Hải thuộc Vương Nghiệp của chúng ta, vẫn còn Thịnh Doanh nhỉ? - Đột nhiên hắn hỏi Quang.

- Đúng vậy anh, Thịnh Doanh, điều hành bởi Trần Thịnh. Bên đó nắm giữ khá nhiều bang hội tại đây.

- Trần Thịnh?

- Không liên quan tới Trần gia đâu anh, nhưng ông ta lại là con rể của Phạm Viết Phương.

- Khả khả.

Lại là lão cáo già Phạm Viết Phương, tộc trưởng của Phạm thị. Vương Vũ Hoành không thấy ngạc nhiên chút nào. Toàn bộ vụ ám sát này, là một câu đố. Lão cáo già rất thích ra câu đố cho người khác trả lời. Lần này, lão ta dàn xếp cả 1 vụ ám sát để khiến nó trở thành 1 câu đố. Một sở thích bệnh hoạn.

Tít! Tít!

Vương Vũ Hoành nhận được tin nhắn. Một tệp tài liệu. Hắn đọc lướt qua. Là thông tin về nạn nhân người Vrahta.

- Nạn nhân là Tiến sĩ ngành Kỹ thuật Khai thác Mỏ. Cậu có thấy mọi thứ quá lộ liễu không?

- Ý anh là sao?

- Mình cá 99% toàn bộ vụ này do lão cáo già Phương bày ra. Hung thủ chắc chắn là một sát thủ được đào tạo bởi Thịnh Doanh. Nạn nhân là Tiến sĩ Kỹ thuật Khai thác Mỏ, vào đêm bị ám sát ông ta được bảo vệ vô cùng nghiêm ngặt. Sự liên hệ quá lộ liễu đến Hội nghị Thượng đỉnh với Vrahta lần này. Cũng tức là liên quan tới vấn đề sản lượng Linh thiết của Vrahta bỗng nhiên sụt giảm. Và cậu thấy điều gì còn thiếu không?

- Nhất tộc, Nhị thị, Tam gia.

- Đúng vậy, chúng ta là Vương tộc, lão Phương là Phạm thị, vậy chỉ còn lại Trần gia. Trần Thịnh, Trần. Lão dùng chính tên của con rể mình để gợi ý cho chúng ta. Có quá nhiều từ khoá liên quan tới nhau. Vrahta, Khai thác, Linh thiết, Trần gia, Hải Thành...

- Vậy theo anh nghĩ, việc Linh thiết bỗng nhiên sụt giảm có liên quan tới Trần gia? Một sự cấu kết?

- Rất có thể. Nhưng đám Trần gia chỉ là 1 lũ thùng rỗng kêu to, thật sự không đáng để ta phải lo ngại. Anh thấy hứng thú hơn với câu hỏi: Đồng Linh thiết bị sụt giảm kia ở đâu rồi?

- Là sản lượng Linh thiết năm nay vẫn như mọi năm, nhưng bằng cách nào đó chúng đã giấu đi và nói với chúng ta rằng sản lượng đã bị sụt giảm? Em nghĩ việc này rất khó. Những mỏ Linh thiết quá khổng lồ, không thể dễ

dàng man thiên quá hải(1) như vậy. Cũng có thể sản lượng Linh thiết năm nay thật sự sụt giảm. Vậy thì nguyên nhân của chuyện đó là gì? - Quang đưa ra những suy luận của bản thân. Những sự kiện vĩ mô như thế này, người ngồi sau gã mới là chuyên gia.

- Lão Phương không bao giờ đưa ra những gợi ý giữa chừng. Lão muốn nhìn ta vắt óc với những câu đố của gã. Dù ta thành công hay thất bại, lão vẫn nhìn ta bằng cái nhìn cao ngạo của trưởng bối. Rồi có một ngày anh sẽ chu di cả gia tộc nhà lão!

Vũ Hoành nghiêng răng. Quang nhìn hẩn qua gương chiếu hậu, cười. Rất hiếm khi thấy được một biểu cảm như vậy ở Vương Vũ Hoành. Với hẩn, Phạm Viết Phương vừa là địch nhân, vừa là 1 người thầy. Hẩn vươn lên tới địa vị Đế vương, vốn không đội trời chung với tộc trưởng Phạm thị, nhưng lại không thể không nhắc tới sự dạy dỗ của lão.

- Ta còn bỏ sót từ khoá nào nữa chẳng? - Vương Vũ Hoành trầm ngâm. Hội nghị Thượng đỉnh còn 1 tháng nữa mới kết thúc. Hẩn còn 1 tháng để cân nhắc về những giả thiết trong đầu.

Chiếc xe tiếp tục chạy, hướng về Trung tâm Hội nghị.

Hôm nay, Hội nghị Thượng đỉnh với Vrahta tiếp tục diễn ra. Hộc! Hộc! Hộc!

Chiều mừng 6 tháng 6. Văn đang chạy về nhà. Chân nó đã phòng rộp lên rồi. Sáng nay nó đã chạy 3 cây số đến trường. Sau đó luyện Thấu Quyền hơn 10 nghìn lần. Giờ nó lại chạy về nhà. Nó cảm thấy chỉ trong 1 ngày mà thể lực của mình đã cao hơn trước. Sáng nó chỉ chạy được 3 cây, giờ nó đã có thể chạy hết 5 cây số để về đến nhà.

Vừa về tới nhà, nó lại ngửi thấy mùi thơm. Khác với mùi hôm qua, lần này đậm hơn, và có chút gì đó... cay cay. Bụng nó réo ọc ọc, nước miếng chảy ra. Chị Thanh đang nấu cơm. Hôm nay “hẩn” lại ghé qua. Hẩn lại ghé

qua chợ mua đồ. Chị không từ chối hẳn. Chị không biết vì sao, có lẽ là sự thương cảm. Chị biết, hẳn đạt tới địa vị như hiện tại cũng là để bảo vệ 2 mẹ con chị. Bản thân hẳn cũng đã phải hi sinh quá nhiều. Nhưng trở trêu thay, địa vị ấy cũng khiến 2 người ngày càng xa cách.

Có nhiều chuyện chỉ bằng nỗ lực của bản thân thì không thể thay đổi. Chị không còn là cô gái trẻ ngây thơ lạc quan như ngày trước nữa, chị không còn mơ ước có thể thay đổi một người đàn ông, và sống vui vẻ cùng hẳn bất chấp thế sự nữa. Con người không thể nào bất chấp được thế sự, mà ngược lại, thế sự sẽ tác động khủng khiếp tới con người.

Thằng Văn là cầu nối còn lại duy nhất giữa cả 2. Chị hiểu điều đó. Hẳn cũng vậy. Vậy nên sự quan tâm của hẳn với Văn, chị không nỡ từ chối.

Có lẽ hôm qua hẳn đã quan sát thấy sự thiếu thốn trong nhà. Hôm nay hẳn mang tới cả nước mắm, hạt nêm, hành tỏi,... đủ loại gia vị. Một mớ rau. Và một miếng thịt. Đều là những thứ bình thường. Như một ông chồng vẫn thường đi chợ thay vợ mình. Nhưng chị liếc mắt cũng nhận ra, đây là thịt cá sấu. Đánh bắt tại Thượng nguồn sông, giá trị cao hơn nhiều cá thu 3 sừng ngày hôm qua.

Chị nói rằng hẳn có thể ở lại dùng cơm. Hẳn ngần người một lúc. Rồi từ chối. Hẳn còn Hội nghị với Vrahta. Lại là công việc. Người như hẳn làm gì có thời gian rảnh rỗi. Nếu là ngày trước, chị còn có thể giận dỗi với hẳn. Giờ thì khác rồi. Có lẽ do chị cũng đã trưởng thành chăng? Chị thấy thông cảm với hẳn.

Giờ đã là chiều tối. Thằng Văn đi học nhóm từ sáng. Thấy nó chăm chỉ như vậy chị rất vui. Chị đang làm dở món thịt cá sấu. Cá sấu sông Than, thịt đậm màu và mùi rất hắc. Không phải ai cũng có thể chế biến được món này. Nhưng chị có thể. Không ai ngờ rằng người phụ nữ đơn thân sống cuối chợ cá lại là người có học vị rất cao về nấu nướng.

Chị đang nấu nướng thì thằng Văn về. Người nó nhể nhại mồ hôi. Có lẽ nó lại chơi đá bóng hay trò gì đó. Mùa hè mà. Chị không hỏi. Chị bảo nó chuẩn bị dọn mâm bát.

Cá sấu sông Than là thực phẩm cấp 12 trung phẩm, lại qua tay chị chế biến, thằng Văn vừa ăn vừa xuýt xoa. Chị không ăn mấy, chị chủ yếu gấp cho nó. Hôm nay nó ăn tới 4 bát cơm. Chị thích nhất là khi thấy nó ăn ngon.

Chưa bao giờ chị thấy thằng Văn ăn nó như thế. Nó no tới mức nằm lên giường ngủ 1 mạch lẫn quay. Mỗi tối nó thường phải ngồi học bài. Nhưng hôm nay có lẽ nó nô đùa bên ngoài đã mệt, lại ăn lắm như thế, chị để mặc nó ngủ.

Chị dọn mâm bát, rồi ra đầu giường, xoa đầu con. Nhìn mái tóc bù xù, cái mặt đen nhẻm của nó. Nghe nó ngáy khò khò. Khó tin rằng nó vẫn mang họ Vương, là kẻ thừa kế Vương quyền. Chị không mong rằng nó có thể trở thành bậc Đế vương hay Vĩ nhân nào, chị chỉ mong nó được sống 1 cuộc đời bình dị, và hạnh phúc, tránh xa mọi mưu mô toan tính ngoài kia. Vương Thành Văn. Đó là cái tên mà chị đặt cho nó. Trưởng thành và nên người. Chị khe khẽ hát ru nó.

- À ơi... à ời...

Trong tiếng ru của mẹ, Văn dần chìm vào giấc ngủ. Cộp!!

Linh ném tập đề dày cộp lên trước mặt nó, mặt hăm hở.

- Gì vậy?

- Đề Văn. Từ hôm nay mình sẽ ôn đề cho bạn. Đây là tất cả các đề Văn cho bậc Tiểu học kinh điển nhất mà Cố Giáo sư Tiến sĩ Nguyễn Mạnh đã soạn ra. Đề thi các năm của thành phố hầu như đều lấy lại từ trong các đề này. Đọc hiểu 100 đề, Luận 100 đề. Hôm nay là ngày 3/6, tính tới ngày

thi là 1/7, bạn còn 27 ngày. Trong 27 ngày đó, bạn phải luyện hết 200 đề này! Mình đảm bảo trăm phần trăm bạn sẽ đỗ.

Văn nhìn tập giấy dày cộp, nuốt nước bọt cái ực. Nó run rẩy lấy 1 tờ đề ra xem. Chi chút là chữ! Ừc! Mắt nó nhìn Linh như muốn xin khoan hồng.

Cô bé nhoẻn miệng cười, lắc đầu.

(1) Man thiên quá hải: Giấu trời qua biển, một kế trong binh pháp tôn tử. Che mắt người khác để làm chuyện mờ ám.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Luyện Tập

Luyện tập mới đầu luôn rất thú vị, nhưng càng về sau thì càng nhàm chán. Giai đoạn đầu, nó thú vị bởi vì sự mới lạ. Bước vào một lĩnh vực mới, thực hiện những thao tác mới, và sự tiến bộ vô cùng rõ rệt. Nhưng dần dần, nó nhàm chán bởi những lịch trình lặp đi lặp lại, những động tác thực hiện không biết bao nhiêu lần và sự tiến bộ không dễ để nhận ra.

Ai cũng biết cường giả trên đời đều phải thông qua luyện tập, thậm chí là luyện tập điên cuồng. 30 tỉ người trên thế giới này đều khao khát trở thành cường giả, ai cũng nghĩ mình có thể tập luyện điên cuồng để trở thành cường giả. Tất cả đều tin rằng mình sẽ có thể vượt qua sự khó khăn, đau đớn của việc luyện tập. Đúng vậy, hầu hết mọi người đều có thể chịu được khó khăn và đau đớn, nhưng gần như tất cả bọn họ lại đầu hàng trước sự nhàm chán.

Bởi vậy, trong 30 tỷ người trên thế giới này, các cường giả chiếm tỉ lệ vô cùng ít ỏi. Người đạt tới học vị Tiến sĩ, càng ít hơn rất nhiều. Người đạt tới vị trí Cường giả tối cao, càng chỉ có 5 vị. Trong đó, lục địa Viễn Đông có 2 vị. “Nam Đế, Bắc Hoàng”. Trong đó, Nam Đế là Đế vương của Đại Nam Đế quốc, Vương Vũ Hoàn, sở hữu 8 học vị Tiến sĩ, 26 học vị Thạc sĩ, và hơn 100 học vị Cử nhân. Năm nay, Nam Đế mới 37 tuổi. Trong tương lai, hẳn ta còn có thể đạt thêm bao nhiêu học vị, cả thế giới đều nín thở theo dõi.

Đối với Vương Thành Văn, việc luyện tập lại không hề nhàm chán một chút nào. Hay nói cách khác, nó thấy biết ơn về sự nhàm chán đó. Đã 10 ngày nay, Thiên Anh không tới sân tập. Một mình nó vẫn giữ lịch trình

như mọi khi, sáng chạy bộ tới trường, được Linh dúm đồ ăn sáng, 2 đĩa luyện đề, đến trưa nó chạy tới luyện với bao cát, chiều lại chạy về, bữa tối ở nhà đã đợi nó sẵn, ăn xong, nó lại luyện đề. Đồ ăn sáng của Linh rất ngon, nhưng bữa tối của mẹ nó lại càng ngon hơn.

Nó không còn đau nhức như trước nữa, nên nó vô cùng thoải mái luyện tập. Nó biết mình ốm yếu, lại không có tài năng, nó không còn cách nào khác ngoài việc nỗ lực. Nó không muốn bị đánh đau, không muốn thi trượt. Nó không muốn bất cứ ai cười nhạo mình, cười nhạo cả mẹ mình. Nó muốn làm mẹ nó vui lòng, muốn đạt được những kì vọng của Linh. Có quá nhiều lý do để nó phải nỗ lực, cả luyện Võ lẫn luyện Văn, nó đều vắt kiệt sức lực của mình mới chịu dừng.

Lạ một điều, sau một đêm ngủ dậy, mọi mệt mỏi đều biến mất, nó lại thấy khoẻ khoắn và tỉnh táo như thường. Vậy nên, việc luyện tập và học hành của nó có thể diễn ra đều đặn và thường xuyên, không hề bị gián đoạn. Bản thân cơ thể nó cũng đã rắn chắc và đầy đặn hơn trước rất nhiều.

Thằng Văn không hề biết, đồ ăn sáng Linh mang cho nó, thực phẩm mẹ nó dùng để nấu bữa tối, đều là những thực phẩm cao cấp có tác dụng rất lớn trong việc khôi phục nguyên khí và tăng cường cơ bắp. Thực đơn của nó ăn 10 ngày nay, chỉ có con cháu những thế gia Võ học lâu đời mới dám có. Thằng Cường vẫn luyện tập không ngừng. Nó đã có thể một mình đẩy cả chiếc xe tải đi khắp khu phố. Một ngày nó chạy chừng 50 vòng sân, khiến thầy Kiên sung sướng vô cùng. Thầy nhìn nó như nhìn 1 con gà đẻ huy chương trong tương lai. Ở nhà, nó ăn tợn. Mẹ nó là người phân phối hàng hoá, có bao nhiêu thực phẩm tăng cường sức khoẻ, mẹ nó đều tổng cho nó ăn.

Nó hỏi mẹ, con đã mạnh hơn thằng Văn rồi, lại được bồi bổ đầy đủ như vậy, thằng Văn đánh sao lại chứ? Mẹ nó nói, thế giới này không có sự công bằng. Con sinh ra là con của mẹ, đã là điều may mắn của con. Thằng con hoang đó nhà đã nghèo lại còn không có bố, là sự xui xẻo của nó. Đã

xui xẻo, lại còn không biết thân biết phận, trêu chọc vào con của mẹ, đó là sự ngu dốt của nó. Đây, con ăn nhiều vào, rồi ra luyện tập với bố. Những kẻ ngu dốt, con cần đánh cho chúng nó tỉnh người ra!

Điều mẹ nó dạy rất khác với điều bố nó dạy. Dù sao bố nó là dân giang hồ, vô cùng nghĩa khí, mẹ nó lại là con buôn, tính cách hẹp hòi. Nhưng không hiểu sao, thằng Cường thấy cách kiến giải của mẹ nó nghe êm tai hơn. Đúng vậy, bố mình là giang hồ đất cảng, mẹ nắm giữ cả chợ đầu mối. Cả chiến lược, cả tiền tài, mình đều được thừa hưởng. Trong cái lớp toàn con nhà lao động này, mình mới là người ưu việt nhất. Một thằng khố rách áo ôm như thằng Văn lại dám động tới nữ thần của mình... Nghĩ tới đây sự tức giận trong lòng nó lại nổi lên. Nó vừa có sự hung hãn của bố, vừa có cái nhỏ nhen của mẹ.

Cơm nước xong xuôi, thằng Cường lại ra ngoài sân đâm bao cát. Cái bao cát tự chế, nặng trĩu. Bộp! Bộp! Nó không biết Thấu Quyền, thứ nó sử dụng là Trọng Quyền, và Trọng Chưởng. Sử dụng sức mạnh cơ bắp, sức nặng của cơ thể, vận dụng eo và hông, dồn toàn bộ sức nặng ấy vào mặt đối phương. Kỹ thuật này cực kì phù hợp với những kẻ to, cao, nặng vốn có thể tung đòn theo chiều từ trên xuống, lợi dụng cả trọng lực để tăng tốc cho đòn đánh của mình. Một quyền hoặc một chưởng áp thẳng vào mặt đối phương sẽ làm hấn choáng váng, bất tỉnh.

Ở cấp độ thấp, người ta thường vận dụng kỹ thuật này một cách thô kệch, đàn áp những kẻ nhỏ yếu hơn mình, không cho chúng bất kì cơ hội phản kháng nào. Nhưng ở những cấp bậc cao hơn, kỹ thuật này đòi hỏi sự tinh tế rất nhiều. Nó vốn là một phần trong Tứ Linh Quyền, kỹ thuật sử dụng Chưởng pháp để đánh từ trên xuống, được gọi là Toạ Sơn Hồ Chưởng, tương tự vậy nhưng sử dụng nắm đấm, lại là Kim Quy Trấn Thiên. Hai kỹ thuật khá tương tự nhau, nhưng lại tổng quan vận dụng khác nhau.

Chỉ bằng Trọng Quyền và Trọng Chương, thằng Cường đã có thể vô đối ở trường Tiểu học. Nó vừa tung quyền vào bao cát vừa tưởng tượng ra cảnh Văn ngồi học nhóm với Linh. Cơ thể béo phịch phịch của nó cũng rung lắc dữ dội, cái bao cát oằn mình chịu từng quyền của nó. Từng vùng mỡ trên khuôn mặt nó va vào nhau, tạo nên những nét tàn ác.

- Cường! Bố bảo cái này!

Thằng Cường đang tập, quay qua nhìn bố nó. Trong ánh đèn le lói góc sân, bố nó không cao lớn, nhưng cơ bắp cuộn cuộn, từng hình xăm lẫn khuất quanh đường nét cơ thể. Bố nó đưa cho nó một chiếc áo, giống như áo gile vậy.

- Mà cũng sắp lên Sơ trung rồi, bớt gây chuyện với người ta đi. Bố mày làm trong băng nên biết, nhiều đứa Sơ trung đã biết buôn vũ khí với tuần nhau ma túy rồi. Vũ khí mày có thể tham 1 cái, miễn đừng lộ ra ngoài, nhưng ma túy thì đừng ngu mà dính vào. Tao là bố mày mà cũng là thằng chuyển tiếp ma túy, nên tao nói thẳng cho mày, ma túy chỉ là để kiếm tiền từ bọn ngu mà thôi, mà con trai tao thì không được ngu.

Thằng Cường gật đầu.

- Còn nữa, Mày cũng biết bố mày thuộc băng Hải Long. Ở Hải Thành này nói to thì không to, nói nhỏ cũng không nhỏ. Ở bậc Sơ trung có con trai của đại ca tao đang học. Thằng đó rồi sẽ kế nghiệp bố nó. Mày theo hầu hạ nó, sau này tốt nghiệp bố mày thuận thể đẩy thuyền giới thiệu mày vào trong băng. Ở đời này thân cô thế cô là không làm được cái tích sự chó gì. Nhớ chưa?

Thằng Cường lại gật đầu. Nó hãnh diện, so với thằng con hoang tội nghiệp nào đó, tương lai của nó đã được bố mẹ lo chu đáo.

- Sau này, dù có làm gì, cũng phải nhớ mạng của mình quan trọng. Bố mẹ cũng chỉ có mình mày. Bố cho mày cái hộ giáp cấp 5 này. Tao phải

chinh chiến cả đời mới có được. Mày mặc lấy mà phòng thân. Giáp này dao chém không rách, súng bắn không xuyên, mà mấy thằng Cao trung cũng phá không nổi. Nhớ giữ gìn cẩn thận. Mày mà làm hỏng là xong đời với tao đấy!

Thằng Cường lại gật đầu một mạch 7 cái liền. Mắt nó nhìn hau háu vào cái áo. Bố nó đưa nó mặc thử. Dù người nó béo tròn, cái áo lại nhỏ xiu, nhưng nó mặc tới đâu là giãn tới đấy. Nó cái quai lại, vươn vai, cử động một hồi, không thấy gì khác biệt. Cái áo nhẹ tênh. Nó nhắm về phía bao cát, tung 1 quyền. Bang! Không hề vướng víu. Nó cười khành khạch.

- Cuối tháng đấu với bạn, nhớ nhẹ tay thôi. Mày đánh bị thương con nhà người ta thì bố mẹ lại rách việc...

Nó không nghe thấy bố nó nói gì nữa. Trong đầu nó chỉ còn một suy nghĩ, kì này, thằng Văn chết với nó.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Bi Kịch

Hôm nay đã là 16/6. Gần hết kì nghỉ rồi, cô Vân vẫn không lên được kế hoạch nào để đi chơi. Cô gặm nhấm 1 mùa hè lướt web, xem phim, mà cảm giác như đang gặm nhấm tuổi xuân của mình. Cái trường Kinh Ngự ở chốn khi ho cò gáy này rõ ràng là 1 vũng lầy mà cô không thoát ra nổi. Những anh chàng hợp ý cô, họ lại không hạ mình hẹn hò một cô giáo vùng xa vùng xôi. Những anh chàng hâm mộ cô, cô lại không thấy họ vừa mắt.

Thầy Kiên là một trong số đó. Đồng nghiệp cùng trường, thầy lại chưa vợ, cô lại chưa chồng. Thầy hay tìm cơ hội để bắt chuyện với cô. Nhưng cô cảm thấy ghê sợ, trong mắt cô thầy không khác gì một ông nông dân tứ chi phát triển. Thầy cũng từng là một vận động viên đó, nhưng hiện nay hơn 30 tuổi mà chưa có thành tựu gì, vẫn chỉ là 1 giáo viên quèn, cô không vừa mắt. Dù cô cũng chỉ đang là một giáo viên quèn, cô tin rằng thành tựu tương lai của mình sẽ huy hoàng hơn rất nhiều.

Tối nay thầy Kiên lại nhắn tin. Thầy nhắn chừng nửa tiếng, cô mới ướm trả lời. Sau một cuộc trò chuyện nhạt như nước ốc điển hình của mấy tay đàn ông thô kệch, cô Vân bỗng nhiên nghiêm túc hẳn lên. Bởi thầy Kiên vừa nhắc tới Thiên Anh.

“Cô Vân biết không. Thiên Anh là một đứa rất chăm chỉ. 3 năm nay nó luyện tập vô cùng đều đặn. Nhưng hơn 10 ngày nay, Thiên Anh đã không đến sân tập rồi. Tôi thấy khá là bất thường...”

Cô Vân không kịp đọc tiếp nữa. Có chuyện gì xảy ra cho Thiên Anh chẳng? Cô chạy tới tìm cuốn Danh bạ, địa chỉ nhà của Thiên Anh... Đây

rồi... Nhà của Thiên Anh nằm trong một hẻm nhỏ khu phố Công chức. Nhà cửa ở đây xây dựng đã quá lâu đời, tồi tàn, xập xệ. Bước qua cái hẻm tối tăm và ẩm ướt, cô Vân đã tìm tới địa chỉ nhà của Thiên Anh. Cô không nghĩ rằng tài năng quý giá của cả một học viện lại xuất thân từ một gia cảnh khó khăn như vậy. Cô thấy xót xa. Cô cũng quên luôn rằng khi nói về gia cảnh khó khăn của thằng Văn, cô đã nói rằng nó chỉ là gánh nặng của gia đình. Còn khi thấy gia cảnh khó khăn của Thiên Anh, cô lại thấy khâm phục một tài năng vượt lên số phận. Tâm lý con người vốn rất chi là thiên vị như vậy.

Chuông cửa đã hỏng từ lâu. Dây điện lòi cả ra ngoài. Cô định gõ cánh cửa sắt đã han gỉ, thì một tiếng quát tháo vọng ra.

- Rượu ở nhà hết rồi sao không đưa nào đi mua? Vợ với chả con!

- Thằng Thiên Anh đâu rồi? Lại học à? Học, học đéo gì mà học lắm! Học cho to cả đầu ra mà có kiếm được cái học bổng nào đâu. Rõ là thằng ăn hại!

- Bểng tuổi mày tên tuổi bố mày đã vang danh khắp cả thành phố. Nếu số tao không như cút chó thì giờ này tao đã phú quý gấp vạn lần thằng Thịnh rồi!

- Mẹ cái thằng Trần Thịnh! Tao là anh trai nó, tao biết rõ nó đéo có tài cán gì đâu. Chỉ vì làm rể Phạm thị mà vênh vênh váo váo! Thằng bất tài ấy chỉ ăn may là giỏi!

- Phải rồi, là vì mẹ con mày! Vì cuộc đời tao vương phải cục nợ là mẹ con mày, nên tài năng của tao mới bị chôn vùi, cuộc đời tao mới bi kịch!

...

- Ông im ngay!

- A thằng chó! Tao nuôi mày khôn lớn, để rồi mày cãi bố mày như thế à? Thằng mất dạy, mày đi đâu? Mày quay lại tao xem nào?

Những tiếng lè nhè vẫn còn tiếp tục, nhưng không nghe rõ nữa. Cô Vân đang bàng hoàng thì một bóng người chạy ra khỏi cửa.

- O, Thiên Anh!

- O, cô Vân!

- Cô nghe nói 10 ngày nay em không ra sân tập, cô không biết em có gặp vấn đề gì không nên đến thăm...

Thiên Anh thở phào. Mười ngày qua, hấn đã phải tạm lánh đi bởi vụ ám sát ngày trước. Lúc nhìn thấy cô Vân, hấn đã nghĩ tới tình huống xấu nhất.

- Em không sao, tuần vừa rồi em bị sốt một chút thôi. - Hấn nói, quay đầu nhìn vào trong nhà. Bố hấn còn đang say xỉn - Em không mời cô vào nhà uống nước được. Hai cô trò mình đi chỗ khác nói chuyện đi.

Trong nhà, bố hấn nằm dài trên ghế sofa cũ kĩ, quay ánh mắt lơ đãng nhìn theo.

- A thằng chó. Bố mày đang thèm rượu, còn mày lại bỏ đi chơi với gái. Được lắm! Được lắm! Ha ha ha! Tao đúng là vô phúc mà. Cuộc đời tao đúng là cút cho mà! Ha ha...

Tiếng cười khàn khàn quanh quẩn khắp cả hẻm. Bố của Trần Thiên Anh là Trần Thái, anh trai của Trần Thịnh, cũng là ba của Trần Phương Linh. Trần Thịnh là một doanh nhân thành đạt, rất có tiếng trong thành phố. Vợ của Trần Thịnh, mẹ của Linh, bà Phạm Tố Uyên, là con gái rượu của Phạm Viết Phương, tộc trưởng Phạm thị, một đại nhân vật không ai không biết ở Kinh thành.

Thưở thiếu thời, Trần Thái từng là học sinh giỏi cấp thành phố, tiền đồ vô lượng. Trong khi Trần Thịnh chỉ là một học sinh thường thường bậc trung. Nhưng những năm tháng trưởng thành, vận đổi sao dời, Trần Thái gặp hết từ thất bại này sang thất bại khác, cuối cùng nợ nần chồng chất, vợ ốm con côi, phải lánh mình trong một gian nhà tồi tàn, sa sút trong rượu chè cờ bạc. Trần Thịnh, lại trở thành con rể của Phạm thị, công việc làm ăn càng lên như điều gặp gió, nợ nần của anh trai cũng do gã trả.

Nhưng, Trần Thái càng đem lòng thù hận, ghen tức với em trai mình. Lão dồn hết sự căm ghét ấy vào con trai lão. Từ nhỏ, Thiên Anh đã phải chịu những đòn roi khủng khiếp, bị bắt học tập điên cuồng để rồi một ngày vươn cao hơn chú ruột của hăn, để cả chi thứ phải ngược nhìn vào chi trưởng, để Trần Thái có thể vênh mặt lên coi thường Trần Thịnh. Lão bắt vợ phải quần quật nuôi mình, bắt Thiên Anh điên cuồng học tập, còn lão, lại suốt ngày nốc rượu và chửi cuộc đời.

Nghe Thiên Anh kể lại gia cảnh của mình, cô Vân vô cùng xúc động. Công viên tối om, cột đèn hiu hắt, đom đóm bay chập chờn, đêm hè nóng nực, tiếng ve ran. Một chiếc ghế đá, hai con người. Bàn tay Thiên Anh chống lên ghế, Bàn tay nắm chặt. Bàn tay cô ngập ngừng đặt lên bàn tay hăn. Tay hăn thật lạnh. Tay cô rất ấm.

Thiên Anh quay đầu lại. Cô Vân e dè nhìn hăn, nói nhỏ nhẹ.

- Nếu em có bất kì điều gì cần cô giúp, em cứ nói với cô. Nếu làm được, cô nhất định sẽ làm.

Thiên Anh ngẫm nghĩ một chút.

- Em có 1 đề tài cần nghiên cứu. Một đề tài liên quan đến... Ngôn Ngữ học.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Thầy Của Những Người Thầy

Trở về 10 ngày trước đó, dưới tầng hầm nhà 248 ngõ số 3 đường số 8, trụ sở băng Hắc Long, Phan Thành đang vân vê cái ria mép của mình. Mỗi lần muốn che giấu tâm trạng của mình, gã đều vân vê hàng ria mép.

Gã đang ngồi sau chiếc bàn làm việc quen thuộc. Trước mặt gã, là Thiên Anh. Hắc vừa thực hiện nhiệm vụ thành công. Âm sát một công dân Vrahta tại khu biệt thự phía Tây.

Phan Thành rất bất ngờ. Hắc giao nhiệm vụ cho Thiên Anh mà không hề mong thằng nhóc này có thể thực hiện được. Độ khó rất lớn. Đối tượng có đến 6 người bảo vệ. Hắc chỉ mong Thiên Anh thu thập được tình hình. Đội ninja số 1 của gã mới là những kẻ ra tay hạ sát.

Gã vừa vui vừa buồn. Gã đã đánh giá hơi thấp thằng nhóc trước mặt mình. Gã buồn vì dưới trướng mình có một con sói đang trưởng thành quá nhanh. Gã vui vì nhiệm vụ này đã thành công. Lần này, vị thế của Hắc Long sẽ lên cao hơn rất nhiều.

Tại Hải Thành, người ta hay đồn rằng Hắc Long dưới trướng của Thịnh Doanh, còn Thịnh Doanh thì được tập đoàn Phạm Thị hậu thuẫn. Nhưng điều đó cũng không hoàn toàn chính xác. Hắc Long nhận lệnh trực tiếp từ Phạm Thị, hoàn toàn độc lập với Thịnh Doanh. Nhưng vợ của Trần Thịnh lại chính là con gái của Phạm Viết Phương, nên Thịnh Doanh với Hắc Long là cùng hội cùng thuyền, hợp tác cùng có lợi, thậm chí, xét về địa vị, Trần Thịnh còn cao hơn Phan Thành rất nhiều. Bởi lẽ đó, có đôi lúc Hắc

Long có vị thế độc lập, đôi lúc lại giống như là song trùng trực thuộc. Yêu cầu của Trần Thịnh, Phan Thành đa phần là phải tuân thủ.

Nhiệm vụ lần này là chỉ thị trực tiếp của thầy Phương, dù là Thịnh Doanh hay Hắc Long, bên nào thực hiện cũng được. Trần Thịnh đùn đẩy nhiệm vụ này cho Hắc Long, bởi Trần Thịnh là một con buôn, hắn rất tinh táo.

Phạm thị đụng chạm với Vương tộc, đây là chuyện giữa những thế lực lớn với nhau. Thịnh Doanh hay Hắc Long đều như những cái lá dập dềnh giữa dòng nước, rất có nguy cơ trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết. Trần Thịnh sợ, hắn đùn đẩy cho Phan Thành, nhưng Phan Thành lại vui vẻ. Vì gã không sợ. Hắc Long thực hiện thành công nhiệm vụ ám sát này, vị thế sẽ gia tăng, nhưng quan trọng nhất, là gã có thể khiến thầy Phương sẽ hài lòng.

Thầy Phương, Phương lão, Thầy của những người thầy. Đó là những danh hiệu mà giới kinh doanh cũng như thế giới ngầm cả nước tôn kính gọi Phạm Viết Phương, bất kể người đó có theo phe Phạm thị hay không.

Phạm Viết Phương đã từng là một thầy giáo cấp 3, nhưng không phải vì thế mà ông được gọi là thầy. Sự nghiệp sư phạm của ông không có gì vẻ vang, thậm chí có thể nói là thất bại. Năm 40 tuổi, thất nghiệp, hết tiền, tuổi cũng không còn trẻ, cùng đường mặt lộ, Phạm Viết Phương bước vào con đường kinh doanh chỉ với một gánh hàng rong. Ai ngờ, sự nghiệp kinh doanh của ông bùng nổ từ đó, dần dần, ông lập nên Tập đoàn Phạm Thị, gồng gánh cả gia tộc họ Phạm trở thành một trong Tam đại Gia tộc của cả Đế quốc.

Phạm Viết Phương không phải là một thiên tài học tập, phần lớn sự nghiệp, ông không có một học vị nào. Đến năm 80 tuổi, khi đã thoái nhượng công việc cho con cháu, ông mới đạt được 4 học vị Tiến sĩ. Đến nay đã 120 tuổi, lão vẫn là trụ cột của cả Tập đoàn.

So với Vương Vũ Hoàn mới chỉ là biểu tượng sức mạnh của Đế quốc trong 10 năm gần đây, Phương lão đã là biểu tượng của trí tuệ Đại Nam trong nhiều thập kỉ. Thậm chí, nghe đồn rằng Vương Vũ Hoàn trở nên cứng cỏi như ngày nay là cũng là nhờ công Phương lão. Hầu như tất cả mọi người tôn sùng thầy Phương bởi ông là một tấm gương rõ rệt nhất cho những con người bình thường. Không có thiên phú, không có tài nguyên, không có cả tuổi trẻ, không có chiến lược kinh người, chỉ bằng 1 cái đầu suy nghĩ không ngừng mà vẫn có thể vươn tới đỉnh cao.

Khắp Đại Nam, giai thoại về thầy Phương có rất nhiều, càng kể càng ly kì. Những thủ đoạn kinh doanh của thầy được phân tích lại làm sách gối đầu giường cho các doanh nhân. Tiểu sử của thầy càng là kim chỉ nam cho dân giang hồ. Chỉ có số ít những thiên tài ưu tú mới mong muốn trở thành giống như Vương Vũ Hoàn - đương đại Ngũ Đại Cường Giả, còn đại đa số người dân bình thường, lại nhìn vào Phạm Viết Phương mà phấn đấu.

Phan Thành cũng như vậy. Hắn là dân anh chị, hẳn lại phục vụ Phạm Thị, hẳn lại nhận lệnh trực tiếp từ thầy Phương. Không cách nào diễn tả nỗi lòng trung thành của hắn với thầy. Đừng nói là Vương tộc hay Trần gia, dù là đắc tội với Bắc Hà lãnh thổ, khiêu chiến với Thành Bang Zenia, dù là xúc phạm cả Tân Lục Địa, chỉ cần thầy Phương nói một tiếng, hắn cũng đi làm.

Phan Thành không dám tư tưởng tới Phạm Tố Uyên, nhưng rất không thuận mắt Trần Thịnh. Hắn thậm chí nghi ngờ lòng trung thành mà Trần Thịnh đối với bố vợ của mình. Hắn tin rằng, rồi sẽ có ngày hắn và Hắc Long sẽ vượt qua vị thế của Thịnh Doanh, đạt được tín nhiệm của thầy Phương.

Nhiệm vụ này là một cơ hội tốt.

Nhiệm vụ thì đã xong rồi. Sơ hở cũng gần như không có. Nhưng kẻ thực hiện được nhiệm vụ ấy lại làm gã đau đầu.

Trần Thiên Anh, trở trêu thay lại là cháu họ của Trần Thịnh. Thăng nhóc này rất ác cảm với chú ruột của mình, điều này Phan Thành cũng đã nắm được. Hắn càng hài lòng vì lòng căm ghét này sẽ trở thành động lực để Thiên Anh đóng góp cho Hắc Long lớn mạnh. Nhưng thăng nhãi này cũng không dễ kiểm soát. Vì hắn quá ỉn nhẫn, quá biết cúi mình. Những kẻ cúi đầu càng thấp thì sức bật lại càng lớn. Phan Thành biết, vì hắn cũng là người như vậy. Thứ mỗi câu duy nhất mà hiện nay Phan Thành có để điều khiển Trần Thiên Anh, chính là hứa hẹn về tương lai. Đó là thứ duy nhất mà thăng nhóc này còn thiếu.

Bình thường thì cũng thôi, nhưng sau 1 nhiệm vụ khó khăn như vậy, hắn phải thưởng cho thăng nhóc thứ nó cần. Nếu hắn không liên tục quăng mồi, con sói sẽ không đi theo hắn nữa. Lòng hắn không ngừng suy tính, tay vẫn vuốt vuốt chòm ria.

- Lần này cậu làm rất tốt. Thành công vượt ngoài mong đợi. Đối tượng vừa rồi là công dân nước ngoài, động tĩnh sẽ rất lớn. Tạm thời cậu đừng lảng vảng gần khu phía Tây, cũng không cần thực hiện nhiệm vụ gì nữa. Tạm lánh mặt một thời gian, tiện thể nghiên cứu thứ này thử xem.

Vừa nói, gã vừa quăng lên bàn 1 tập tài liệu.

- Anh rất muốn tìm kiếm giáo trình phù hợp với cậu, nhưng khó quá. Tập tài liệu này tôi cũng phải rất mất công sức mới có được. Thời gian tới cậu có thể nghiên cứu thử. Đây là một luận án liên quan tới Chú Ngữ và Thần Chú cổ, đồng thời là cách vận dụng nó vào trong Quyền Pháp, tạo nên kĩ thuật Chú Quyền! Anh biết đây là tài liệu cấp Thạc sĩ, khá là quá sức với cậu, nhưng thời gian tới cậu có thể nghiên cứu thử. Cậu cũng có học lực khá môn Ngôn Ngữ học, nếu may mắn cũng thể tìm ra vài điểm có lợi cho mình.

Thiên Anh nhìn tập tài liệu, tiến tới cầm lấy. Hắn quỳ xuống.

- Cảm tạ ngài. Còn lại một mình trong phòng, Phan Thành lại vuốt ria mép. Hiển nhiên hắn có những tài liệu trình độ Cử nhân phù hợp với Thiên Anh, nhưng hắn không muốn lộ ra quá nhiều mối câu như vậy. Vừa đủ vừa thừa. Tập tài liệu trình độ Thạc sĩ ấy sẽ không giúp được gì nhiều cho Thiên Anh, nhưng cũng thể hiện được rằng hắn đang hết mình giúp đỡ thẳng nhai tiến bộ. Một mũi tên trúng hai con chim.

Đối với hắn, Thiên Anh là một con sói non. Hắn là kẻ nuôi sói. Kẻ nuôi sói không thể nào để con sói mình nuôi có nanh vuốt quá nhọn được.

Đây là một câu nói của thầy Phương mà hắn vô cùng tâm đắc.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Lời Giải Chưa Trọn Vẹn

Giờ đã là 17/6, những ngày này lịch trình của Vương Vũ Hoành kín đặc. Là tài xế của hắn, Quang càng bận rộn hơn nữa. Không chỉ lo chuyện bên Thanh Hải, chi nhánh của Vương Nghiệp tại đây, hắn còn phải túc trực bên Vũ Hoành mỗi khi ra ngoài. Với địa vị Đế vương của mình, Vương Vũ Hoành chỉ cần tham dự các cuộc gặp mặt giữa các Nguyên thủ, nhưng không hiểu sao, suốt 10 ngày nay, Vương Vũ Hoành còn sử dụng cả địa vị CEO Tập đoàn Vương Nghiệp của mình để tham dự vào hơn 80 cuộc Hội thảo Khoa học phía dưới. Chuyện này cũng báo hại Quang, hắn gần đây mất ngủ trầm trọng.

- Hôm nay là Hội thảo về Kỹ thuật Khoan thăm dò và Lịch sử kỹ thuật khai thác Linh thiết tại Vrahta trong 10 năm vừa qua, cậu có muốn đi vào trong cùng mình không?

Wong Vũ Hoành ngồi sau xe, hỏi hắn.

- Oáp! Em muốn tranh thủ ngủ 1 chút, đâu phải ai cũng trâu bò như anh đâu!

Quang ngáp dài, trả lời. Nếu có người ngoài chứng kiến cảnh này, hắn sẽ thất kinh. Trên khắp thế giới này, người có dũng khí ngáp trước mặt Nam Đế không phải là nhiều. Vũ Hoành vẫn cười.

- Cậu có oán mình cũng hợp lý mà thôi. Nhưng lần này, cậu nên tham dự với mình. 87 Hội thảo Khoa học lần trước mình tham dự, chỉ là đánh lạc

hướng mà thôi. Nam Đế bỗng nhiên tham dự một Hội thảo Khoa học cấp thấp, chẳng phải là đánh răn động rừng sao?

Quang lập tức hiểu ra vấn đề. Hội thảo về Kỹ thuật Khoan thăm dò và Lịch sử khai thác Linh thiết, đề tài này có liên hệ mật thiết với cái chết của vị Tiến sĩ Vrahta vào 10 ngày trước. Và Vương Vũ Hoành, muốn dùng tư cách một doanh nhân chứ không phải một Đế vương, để tham gia Hội thảo này mà không gặp quá nhiều nghi vấn.

Câu đố của lão Phương, là gửi tới Vương Vũ Hoành. Dù Quang có được chia sẻ, hẳn biết mình không phải là người dự thi. Có lẽ, Vũ Hoành đã phát hiện ra nhiều điều mà hẳn chưa nhìn ra. Người chủ trì Hội thảo người Vrahta đang rất hồi hộp. Hẳn đã được thông báo sẽ có Vương Vũ Hoành tới tham dự, với tư cách là CEO của Tập đoàn Vương Triều Kiến Nghiệp. Chốc nữa thôi, hẳn sẽ phải ra tiếp đón một Đại nhân vật có quyền lực bậc nhất thế giới. Vishtal năm nay 45 tuổi, sở hữu 3 học vị Tiến sĩ chuyên ngành Kỹ thuật, là 1 nhân vật rất được trọng vọng trong triều đình Vrahta. Bản thân hẳn cũng đã từng gặp mặt Quốc vương Vrahta rất nhiều lần. Nhưng Vrahta chỉ là 1 nước chư hầu bé nhỏ, vị Quốc vương đem so sánh với Nam Đế Vương Vũ Hoành không khác gì một con mèo so với một con rồng.

Vishtal nhìn đồng hồ, đã 8 giờ 37 phút. Các quan khách đã đến gần như đầy đủ. Mọi người vẫn chờ đợi Vương Vũ Hoành. Người trợ lý chạy đến báo cáo cho Vishtal, hẳn lục tục chạy ra ngoài cửa. 2 người đàn ông đang bước vào Trung tâm hội nghị. Một người gần 40 tuổi, và 1 thanh niên trẻ. Vishtal nhận ra ngay người đàn ông lớn tuổi là Vương Vũ Hoành. Thay vì bộ hoàng bào như thường ngày, ông ta mặc một bộ vét đen vô cùng lịch thiệp. Hẳn nhiên ông ta có mặt tại đây với tư cách một doanh nhân, chứ không phải một vị Đế vương.

- Hoan nghênh Ngài. Tên tôi là Vishtal, người chủ trì buổi họp hôm nay.
- Bằng 1 thứ tiếng Đại Nam khá sành sỏi, Vishtal tiến lên bắt tay Vũ

Hoành. Tiếng Đại Nam là 1 trong 3 thứ tiếng phổ biến nhất trên thế giới, chưa kể Vrahta là chữ hầu của Đại Nam, người Vrahta có khi thông thạo tiếng Đại Nam hơn cả tiếng mẹ đẻ nữa.

- Chào ngài. Vương Vũ Hoành mỉm cười đáp trả. Vishtal không xưng học vị, còn hẵn còn không xưng cả tên.

Trong vài giây ngắn ngủi, Vishtal cố gắng quan sát người đàn ông trước mặt. Không có gì quá khác biệt so với người bình thường, hẵn thăm nghĩ. Nếu bắt gặp ngoài đường, hẵn sẽ không bao giờ tin rằng người đàn ông này sở hữu 8 học vị Tiến sĩ khi chỉ mới ở tuổi 37. Chưa kể tới hơn 20 bằng Thạc sĩ và 100 bằng Cử nhân nữa. Một thành tựu phi nhân loại.

Tốt nghiệp Cao trung là mức độ Phổ thông, là ranh giới dễ dàng nhất mà trí tuệ trung bình của nhân loại có thể đạt tới. Sau đó, từng bậc học vị như Cử nhân, Thạc sĩ, rồi Tiến sĩ, độ khó tăng dần theo cấp số nhân, thậm chí là cấp số mũ. Có những người dùng cả đời chỉ để theo đuổi giấc mơ Tiến sĩ mà không thành. Vishtal năm nay 45 tuổi, vừa hoàn thành học vị Tiến sĩ thứ 3 vào năm ngoái, hẵn đã là nhân tài hiếm có ở trên đời. Và để tập trung cho 3 bằng Tiến sĩ ấy, hẵn không còn một học vị nào khác.

Nhưng, người đứng trước mặt hẵn, lại là một thứ gì bất khả tư nghị. Không nói tới 8 học vị Tiến sĩ, bỏ qua 20 bằng Thạc sĩ, chỉ xét thành tựu 100 chuyên ngành đạt Cử nhân, cả đời Vishtal cũng không làm nổi. Hẵn biết, địa vị cũng là một nguyên nhân rất quan trọng. Là Nam Đế, Vương Vũ Hoành có thể tiếp cận với kho tri thức, tài liệu khổng lồ mà thường nhân không cách nào có được. Hẵn có nhiều phương pháp để rút ngắn đi thời gian tiếp nhận tri thức. Nhưng, rút ngắn thời gian, không có nghĩa là giảm bớt đi khối lượng tri thức, Vương Vũ Hoành đã hành hạ não bộ và thân thể của mình như thế nào để đạt tới trình độ như ngày nay, để có được chiến lược kinh thiên động địa? Thiên phú, nghị lực, độ điên cuồng, Vishtal tự nhận mình không thể làm nổi. Trên thế giới này, cũng chỉ có 4 người khác là có thể sánh vai với người đàn ông này mà thôi. Hội nghị bắt đầu. Vishtal

và 6 người nữa lần lượt trình bày về các kỹ thuật khoan thăm dò hiện nay. Các kỹ sư của Đại Nam cũng lên phát biểu. Các kỹ thuật khoan và khai thác Linh thiết đều là những dự án hợp tác giữa hai nước. Sau đó, là tới phần Lịch sử các kỹ thuật khoan cắt. Một nửa số quan khách đều đang gật gà ngáy ngủ.

- ... Khoan Tán Hoa là một kỹ thuật khoan khá độc đáo được đề xuất bởi Cố Tiến sĩ Bulitah. Khi đưa xuống lòng đất, mũi khoan sẽ toẽ ra làm nhiều mũi khoan nhỏ, và những mũi khoan nhỏ lại toẽ ra các mũi khoan nhỏ hơn. Kỹ thuật này theo ông có thể phát hiện ra đến 99% những vị trí quặng Linh thiết trong bán kính hơn 3000m, từ đó nâng hiệu suất khai thác lên cao gấp 2, 3 lần. Được đề xuất từ cách đây 6 năm, nhưng kỹ thuật này lộ ra những điểm không khả thi và bị bác bỏ. Chúng ta cùng đến với kỹ thuật khoan tiếp theo...

Quang nhìn sang Vũ Hoành. Hắn đang đắm chiêu suy nghĩ. Bulitah, chính là nạn nhân bị ám sát 10 ngày trước ngay tại Hải Thành này. - Cậu nghĩ sao?

- Em đoán anh đã suy ra chuyện này từ trước rồi, buổi Hội thảo hôm nay là dành cho em, chứ không phải cho anh.

- Khà khà, cậu cũng tinh ý đấy.

Vừa lên xe, 2 người đã nói chuyện.

- Mấy hôm nay em đã nghĩ tới vấn đề này. Không thể tự nhiên mà sản lượng khai thác Linh thiết của Vrahta lại sụt giảm một cách bí ẩn như vậy. Nhưng người của ta trong các đội khai thác Linh thiết tại Vrahta rất nhiều, Vrahta không thể nào báo cáo láo về chuyện này. Vậy chỉ có 1 kết luận, sản lượng sụt giảm là thật.

- À ha.

- Vì sao sản lượng lại sụt giảm? Liên quan tới Tiến sĩ Bulitah chẳng? Bởi lão Phương đã chỉ điểm ông ta. Khi đó em đã nghĩ tới Kỹ thuật khoan và khai thác các mỏ Linh thiết. Nếu vấn đề nằm ở đây, chỉ có 1 lý giải duy nhất: Những năm trước Vrahta đã khai thác quá nhiều Linh thiết, nhiều tới mức độ các mỏ Linh thiết không thể tái tạo kịp, cho tới năm nay, sản lượng sụt giảm chính là hậu quả.

- Ủm hừm. - Vương Vũ Hoàn động viên hẳn nói tiếp.

- Kỹ thuật Khoan Tán Hoa. Đã được ghi nhận là không khả thi nên không được sử dụng. Nhưng thật ra, Vrahta đã lén sử dụng kỹ thuật này suốt 5 năm nay khiến sản lượng khai thác Linh thiết tăng đột biến! Vậy tại sao Đại Nam chúng ta không phát giác ra chuyện này? Em đã thấy bất thường khi suốt 6 năm trời sản lượng Linh thiết của Vrahta không tăng lên, cũng không giảm đi, đều là 1000 tấn quặng thô mỗi năm. Đó là vì những năm trước Vrahta đã báo cáo láo! Có lẽ những năm gần đây Vrahta đã khai thác được 2000, thậm chí 3000 tấn quặng mỗi năm, từ đó chiết xuất ra chừng 1500 cho tới 2000 tấn Linh thiết. Chúng xuất sang Đại Nam 500 tấn một năm, vậy mỗi năm có hơn 1000 tấn Linh thiết không rõ tung tích! Đây chính là lý do mà hôm đó anh đã đặt câu hỏi: Đồng Linh thiết đó đâu rồi, phải không ạ?

- Đúng vậy. - Vũ Hoàn cười tán thưởng. - Vậy cậu đã nghĩ ra chưa?

- Dựa theo gợi ý của lão Phương, em đã dần mừng rỡ ra rồi. Trần gia có nhúng tay vào việc này. Và ngay tại Hải Thành này! Vậy chỉ có thể là, toàn bộ số Linh thiết ấy không biến đi đâu cả, mà cũng theo đường biển tới Đại Nam, đi tới chính Hải Thành này, và đã bị tẩu tán! Và có thể tẩu tán hơn 1000 tấn Linh thiết ngay trước mũi chi nhánh của Vương Nghiệp, vậy hẳn là một con đường lưu thông vô cùng kín kẽ. Chính là đường cống ngầm! Tại Hải Thành chỉ có thể lực của Phạm Thị và Vương Nghiệp, vậy chắc chắn Trần gia đã âm thầm phân bố lực lượng của mình tại nơi khác. Đó chính là đám vô gia cư ẩn trốn dưới cống ngầm!

- Rất táo tợn, phải không? Ngay dưới chân chúng ta. - Vương Vũ Hoành tươi cười. Hắn không coi chuyện đó là sự đe dọa gì, hắn quan tâm hơn tới khả năng tư duy của Quang. - Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Tại Hải Thành, chúng ta dường như đã bỏ quên mất Trần gia.

- Em đã từng rất ngạc nhiên khi thấy đám vô gia cư dưới cổng ngầm sở hữu nhiều vũ khí tới vậy, em cứ nghĩ đó là từ chợ đen tuồn xuống. Nhưng có lẽ, tham vọng của Trần gia không hề nhỏ. Hải Thành là khu vực do em quản lý, là lỗi của em khi đã sơ hở như vậy. Có lẽ lão Phương đã biết trước chuyện này, lão ta muốn gửi lại lời nhắn cho anh: “Vrahta và Trần gia đang cấu kết tạo phản”. Tuy vậy, em vẫn chưa rõ chúng sẽ hành động như thế nào. Em đã cân nhắc mọi từ khoá của lão Phương, nhưng lời giải này vẫn chưa trọn vẹn.

“Hải Thành”, “Vrahta”, “Trần gia”, “Linh thiết”, “Kĩ thuật khoan”, “Cổng ngầm”. Chỉ từ 1 chỉ thị của lão Phương, 1 vụ ám sát đã được dàn xếp. Và từ vụ ám sát ấy, các từ khoá đã xuất hiện. Và khi xâu chuỗi những từ khoá ấy lại với nhau, ta tìm ra cả một đại bí mật. Không thể không thừa nhận, câu đố này là 1 siêu phẩm, và chỉ có Thầy của những người Thầy như Phương lão mới có thể nghĩ ra. Quang âm thầm thán phục. Hắn đã hiểu vì sao Vương Vũ Hoành lại kính trọng Phạm Viết Phương, có khi còn lo sợ lão hơn cả 4 vị Cường Giả trên thế giới. Thật tiếc, Phạm thị và Vương tộc vốn không thể dung hoà, người thầy đáng kính nhất của Vương Vũ Hoành lại cũng là đối thủ không đội trời chung của hắn.

- Khà khà. Lời giải đúng là chưa trọn vẹn. Từ giờ đến cuối tháng này, cậu vẫn còn thời gian suy nghĩ mà. Cố lên.

Vương Vũ Hoành cười. Ở hắn toát ra một sự tự tin ngạo nghễ. Quang cảm thấy an tâm. Dù hắn chưa nghĩ ra rốt cuộc Vrahta và Trần gia đang mưu đồ chuyện gì, nhưng hắn biết Vương Vũ Hoành đã tìm ra. Hắn cảm thấy, Vương Vũ Hoành giống như một ngọn lửa rực rỡ, và 2 thế lực kia chỉ như 2 con thiêu thân lao đầu vào lửa mà thôi.

- Hôm nay anh lại qua chợ cá phải không?

- Ừ, cậu rẽ vào chỗ nào cho mình mua đồ một chút.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Người Xưa Đã Sai Rồi!

17/6, như mọi ngày, Văn lại học nhóm với Linh. 10 ngày qua, nó đã giải luyện 50 đề đọc hiểu rồi, đến cả Linh cũng phải ghi nhận sự nỗ lực của nó. Điểm số cũng dần dần gia tăng. Giờ nó đã được 4/5 rồi.

- Ngày mai sẽ chuyển sang ôn viết Luận! Tối nay bạn cố gắng làm vài đề Luận nha.

Linh rút tập đề Luận đưa cho nó rồi ra về. Văn thu dọn sách vở. Nó lại đi tới phòng tập. Thiên Anh vẫn chưa quay lại phòng tập. Văn có hỏi Linh về chuyện này, cô bé nói Thiên Anh bị ốm. Những ngày này nó vẫn duy trì tập luyện một mình. Nội dung tập luyện vô cùng đơn giản, luyện đấm bao cát và tập chạy. Dù vậy nó vẫn chưa thấy tiến bộ gì nhiều. Năm đấm của nó hình như chả tác động được tẹo nào tới cái bao cát. Tiến bộ duy nhất là cườm tay nó không còn đau khi tung quyền nữa, và bàn chân nó không còn phồng rộp lên mỗi khi chạy bộ nữa. Nó cũng không biết đến cuối tháng này mình có luyện được Thấu Quyền hay không nữa, nhưng nó không vì thế mà ngừng tập luyện.

Tè! Tè! Thẻ từ bị từ chối. Đã hết hạn đăng kí. Phòng tập mùa hè không có ai sử dụng, chỉ có mình nó. Nó nhìn cái cửa đóng kín, thử đẩy 1 cái, không mở được. Nó đành phải ra về. Giờ mới 10 giờ sáng. Nó đành chạy về nhà.

Như thường ngày, nó không chọn đường thẳng. Nó không muốn phải gặp bố con thằng Cường trên đường. Nó chạy đường vòng. Về tới phố

cảng. Chạy qua bãi biển. Nó ngừng lại. Lâu lắm rồi nó không ra biển. Nó nhìn những đợt sóng đánh vào bờ.

Nó bước xuống, giẫm chân lên mặt cát, bước tới bờ biển.

Cát lún xuống dưới từng bước chân nó. Anh Thiên Anh đã nói gì nhỉ, cát hấp thụ lực rất tốt. Mỗi bước chân cũng giống như nắm đầm của nó, như bị nhấn chìm trong cát.

“Cát thật tuyệt, nền cát rất mềm, chỉ 1 luồng gió cũng có thể thổi bay bao nhiêu hạt cát, nhưng ta muốn công phá nó, thì nó lại nuốt chửng nắm đầm của ta.” Nó bước từng bước, cố cảm nhận độ lún của cát. “Tại sao nhỉ? Ta có thể tác động lên 1 vùng cát nhỏ, nhưng lại không thể tác động lên toàn bộ bãi cát?”.

Nó nhìn sóng biển, sóng biển đánh vào bàn chân nó, lạnh lạnh, nhột nhột. “Biển cũng thật kì lạ. Biển đôi khi tĩnh lặng, đôi khi lại hoá thành sóng dữ. Mình đã từng nhìn thấy những con tàu đắm. Những con tàu thật khổng lồ. Nhưng sóng biển có thể đánh đắm cả những con tàu như vậy. Ấy thế mà, lúc này đây, sóng biển chỉ vỗ nhẹ nhẹ dưới chân mình”.

“Tại sao nhỉ? Sóng biển có lực công phá lớn như thế, nhưng ngay lúc này đây nó không công phá nổi hai bàn chân mình. Sức huỷ diệt lúc đó đâu rồi? Nó đã biến đi đâu?” Văn bắt đầu lẩm bẩm to dần. Nó đang đắm chìm trong 1 thứ suy nghĩ kì lạ.

Có đôi lúc, điên cuồng tập luyện chỉ khiến bạn đắm đầu vào một bức tường. Càng cứng rắn đụng vào, bạn càng u đầu mẻ trán. Dừng lại, và suy nghĩ, bạn mới có được những sự giác ngộ. Nhưng sự giác ngộ ấy lại phải dựa trên nền tảng của sự miệt mài tập luyện trước đó.

Và, có lẽ, sự giác ngộ cũng cần một chút cơ duyên.

- Này cháu bé, cháu còn nhỏ mà đã suy nghĩ những điều kì lạ như vậy?

Một giọng nói đánh thức Văn khỏi dòng suy nghĩ. Một người đàn ông đang đứng cạnh nó, ông cũng đang nhìn ra biển. Ông ta mặc một bộ vét đen, gương mặt mỗi một nhưng đôi mắt đang nhìn nó trù mến.

- Bác nghe thấy cháu nó gì rồi à? Cháu, cháu cũng chả biết nữa, thỉnh thoảng cháu không kiểm soát nổi những suy nghĩ kì quặc. Vì vậy mà đám trẻ hàng xóm cũng không ưa cháu, mọi người cũng không ưa cháu...

- Bác không nghĩ những điều đó là kì quặc. Chỉ là ở tuổi cháu, người ta thường không nghĩ được nhiều như vậy. Bác nghĩ, cháu không cần lo lắng nếu cháu không giống mọi người, điều đó chứng tỏ, cháu đặc biệt.

- Cháu không đặc biệt gì đâu, hay ít ra thì chỉ có hồi bé xiu cháu mới nghĩ như vậy. Mẹ cháu dạy không nên ảo tưởng viễn vông, cháu chỉ là người bình thường mà thôi, và cháu phải vui vì mình là người bình thường.

Người đàn ông nở một nụ cười, xen vào một chút biểu tình kinh ngạc. Ông thu hồi sự kinh ngạc của mình rất nhanh. Mắt ông nhìn nó, rồi chuyển sang nhìn biển.

- Vậy thì mẹ cháu đã dạy dỗ cháu rất tốt. Trước đây bác cũng từng mong muốn như vậy.

- Bác mong muốn điều gì? Trở thành người bình thường sao? - Thăng Văn khó hiểu, nó uốn éo người quan sát ông bác một hồi, rồi nó nhú mày - Bác mặc vét sang trọng hơn người ở đây, nhưng cháu thấy bác chẳng có gì khác người bình thường cả.

- Khà khà, vậy à? Vậy được rồi, bác cũng là người bình thường. Thế vấn đề mà cháu vừa nghĩ, cháu giải thích cho bác nghe được không?

- Bác thật sự muốn nghe à? Sẽ kì quặc lắm đấy.

- Không sao đâu.

- Cháu đang nghĩ về cát, và về biển. À phải rồi, vì sao cát và biển lại có nhiều tính cách như vậy.

- Tính cách ư?

- Đúng vậy, cát khi bị gió thổi, nhìn nó vô cùng yếu ớt. Bác nhìn thử xem - Thằng Văn chọc tay vốc một vốc cát - Mình chỉ cần thọc tay xuống là bốc được một nắm, vô cùng dễ dàng. Nhưng khi mình muốn tấn công nó - Thằng Văn giẫm mạnh chân xuống nền cát - Nó lại không yếu ớt một chút nào. - Rồi nó chỉ tay ra biển - Biển cũng vậy, lúc thì hiền lành, lúc thì hung dữ. Lúc hiền lành thì cho con người bơi lội, lúc hung dữ thì có thể đánh đắm cả tàu thuyền.

- Ra vậy, cháu đang muốn nói tới những trạng thái khác nhau của cùng 1 sự vật?

- Bác có thấy, biển và cát, rất giống con người không? Lúc thì hiền lành, khi thì hung dữ. Lúc đứng yên thì vô hại, khi tung quyền, lại đã thương được người khác.

- Bác hiểu rồi, cháu đang thắc mắc về con người? Ngay cả bác đôi khi cũng thắc mắc về loài người nữa là...

- Không phải, con người đúng là rất khó hiểu, nhưng cháu quan tâm tới vấn đề khác cơ. Lực, đúng rồi, lực ấy, chúng đi đâu rồi? Lực mà cát hấp thụ của chúng ta, lực mà sóng biển dùng để đánh đắm tàu thuyền. Bên trong chúng rõ ràng tồn tại rất nhiều lực, lực ấy biến thành sức công phá! Nhưng, tại sao, ngay khi ta muốn tìm kiếm những lực ấy, chúng lại biến mất? Liệu là chúng thật sự biến mất, hay là...

Trong lúc Văn đang tự hỏi, người đàn ông cầm một vốc cát, đứng dậy. Ông giơ tay lên, cát rơi khỏi kẽ tay ông, từng hạt từng hạt, bay theo gió.

- Đúng rồi! Là những hạt li ti. Cát là những hạt li ti, nước cũng vậy! Chúng là một tập hợp quá phức tạp, giống như con người vậy. Con người có mắt mũi, chân tay, có xương, có cơ bắp. Cơ bắp khiến chúng ta chuyển động, cũng khiến chúng ta đứng yên... Và... và - Mắt thẳng Văn ngày càng sáng - Có cơ bắp giúp chúng ta tung nắm đấm, ắt phải có cơ bắp giúp chúng ta thu nắm đấm về!

Người đàn ông mỉm cười, nghiêng đầu nhìn Văn tán thưởng.

- Hai loại cơ bắp, đối chọi lẫn nhau. Đó là lý do vì sao khi tung nắm đấm, ta phải thả lỏng cơ thể! Cháu đã hiểu rồi! Nếu ta co cứng tất cả cơ bắp, thì 2 loại cơ ấy sẽ triệt tiêu lẫn nhau. Giống như khi bố con thằng Cường đẩy xe tải, 2 người phải đẩy cùng 1 phía, chẳng có ai vừa đẩy xe lại vừa cản nó lại! Và... và... một hai một hai... đúng rồi! Là nhịp điệu! Cả 2 người phải phát lực vào cùng 1 thời điểm, như vậy mới đủ sức để khiến chiếc xe di chuyển! Cát và biển cũng vậy. Lực vốn không hề biến mất, chúng vẫn nằm trong cát, và nằm trong biển. Mỗi hạt li ti lại có lực của riêng nó. Nhưng, nếu những lực nhỏ ấy triệt tiêu lẫn nhau, tất cả sẽ không còn lực nữa. Nhưng nếu tất cả các thành phần cùng tung lực về một hướng, giống như sóng triều, vậy thì lực công phá, là kinh người!

Người đàn ông khẽ gật đầu, Văn lại tiếp tục hào hứng nói.

- Nhịp độ! Chính là nhịp độ! Con người có nhịp độ. Hít vào thở ra nè, rồi lại hít vào và thở ra. Nhịp tim đập nè. Tung nắm đấm rồi thu nắm đấm nè. Nếu ta có thể hoà hợp tất cả các nhịp độ ấy lại, phát lực ra cùng 1 lúc, thì đó sẽ là toàn bộ sức mạnh của cơ thể. Đó chính là, theo như anh Thiên Anh nói, kỹ thuật quan trọng hơn sức mạnh!

- Cháu nói rất có lý đấy. Nhưng chẳng phải môn Võ thuật ở trường cũng dạy cháu điều đó sao?

- Chưa hết đâu! Cháu còn nghĩ ra một vấn đề khác nữa! Cát và biển cũng có nhịp độ. Bác đã từng đầm bao cát chưa ạ? Mỗi ngày qua cháu từng đầm nó rất nhiều. Dù cháu có tung bao nhiêu sức lực, bao cát cũng nuốt chửng toàn bộ. Là vì lực của cháu không thể lan truyền, bởi mỗi hạt cát trong bao, chúng phân tán sức lực của cháu ra, và rồi lực của cháu tự triệt tiêu chính nó! Ra vậy. Nếu cháu bắt được nhịp độ của cát, cháu có thể khiến lực của mình lan toả ra khắp mọi hạt cát mà vẫn giữ nguyên lực của mình! Đó, đó chính là - Càng nói, Văn càng không dám tin vào suy nghĩ của mình.

- Bộc Phá Quyền phải không? - Ông bác lạ mặt nhìn nó cười. - Bác chưa bao giờ thấy ai lý giải về Bộc Phá Quyền như cháu. Nhưng cháu phân tích rất có lý. Mọi người bình thường đều cần luyện tập Thái Quyền đến một trình độ nhất định, sau đó mới bằng trực giác của mình nắm bắt Bộc Phá Quyền. Nhưng, nếu đúng như cháu nói, bắt được nhịp độ của đối tượng mình tấn công, cháu hoàn toàn có thể sử dụng Bộc Phá Quyền!

Không hiểu sao, lời tán đồng của người đàn ông khiến nó vững tin một cách mạnh mẽ. Nó như được tiếp thêm tự tin để tiếp tục.

- Không chỉ là Bộc Phá Quyền đâu bác. Nhất định còn có một cấp độ cao hơn. Nếu biển cũng là những hạt li ti như cát. Nếu không khí cũng giống như biển. Và nếu ta có thể truyền lực của mình xuyên thấu qua những vật chất như thế, vậy là có thể... cách không tung quyền vào đối thủ!

-!!

Tới đây, người đàn ông không còn có thể giữ được sự bình tĩnh của mình nữa. Trên gương mặt ông có cả sự ngạc nhiên, kinh hãi, vừa có sự đắm chìm, suy ngẫm. Những điều thẳng Văn vừa nói thật sự quá chấn động,

nhưng chấn động hơn nữa là cách mà nó tìm kiếm trọng điểm, cách mà nó suy nghĩ, bỏ qua những điều không cần thiết để tiếp cận vào yếu tố cốt lõi.

- Giả thiết vừa rồi của cháu rất có lý. Cấp độ cao hơn của Bộc Phá Quyền có tồn tại, nó là Phá Không Quyền. Đúng như cháu đã suy đoán, kỹ thuật này cho phép tung quyền vượt qua cả không khí, đánh bại đối thủ ở khoảng cách xa. Thấu Quyền, Bộc Phá Quyền, rồi đến Phá Không Quyền, trong bộ môn Võ thuật những kỹ thuật này đã được khám phá và sử dụng từ lâu, nhưng chưa có ai đưa ra những kiến giải như cháu vừa nói.

- Cháu cảm thấy vẫn có gì đó không đúng...

- Cháu nói đi.

- Về những cái tên. Thấu Quyền cháu còn có thể hiểu, nhưng Bộc Phá Quyền, Phá Không Quyền, chỉ là miêu tả lại biểu hiện bề ngoài của kỹ thuật, chứ không miêu tả đúng bản chất thật sự của nó. Những kỹ thuật trên, đều dựa vào việc nắm bắt nhịp độ, và sử dụng nhịp độ ấy để lan truyền sự công phá. Giống như sóng biển vậy. Và Bộc Phá Quyền cùng Phá Không Quyền, tuy có vẻ khác nhau, nhưng thực chất đều chung một nguyên lý. Nếu là cháu, cháu sẽ không tách chúng ra làm 2, mà chỉ là một kỹ thuật duy nhất thôi, và tên gọi của nó, nên là... Triều Quyền!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Nhất Bộ Nhất Quyền

Vương Vũ Hoành chẳng bao giờ tin rằng, lần nói chuyện đầu tiên với con trai của hắn, lại khiến hắn sững sờ tới vậy.

“Thằng bé là thiên tài vượt trên tất cả thiên tài. Nó là người sẽ đem Vương tộc đạt tới vinh quang vô hạn! Ta không thể để nó phí hoài tài năng tại nơi này. Nhưng, phải nói chuyện với mẹ nó thế nào đây...” Ngón ngang những suy nghĩ trong đầu, Vương Vũ Hoành vẫn bảo trì một nét mặt bình thản. Hắn nhìn thấy thằng bé vẫn đang đắm chiêu suy nghĩ.

- Những điều cháu nói rất có lý, nhưng cháu còn suy nghĩ chuyện gì nữa vậy?

- Cháu đang nghĩ, tìm được cách để lực của mình không bị triệt tiêu là tốt rồi, nhưng vấn đề then chốt là lực của cháu phải đủ lớn. Nếu lực của cháu không đủ mạnh thì dù không bị triệt tiêu đi nữa thì cũng không tác dụng gì.

- Vậy bình thường cháu ra đòn như thế nào?

- Cháu đứng hai chân bằng vai, và tung quyền.

- Khà khà, vậy cháu thử nghĩ xem, theo như cách thức mà cháu vừa phân tích, vẫn còn phương pháp để gia tăng lực lượng mà.

Văn cúi đầu ngẫm nghĩ. Theo như những điều nó vừa nói, nó cần nhịp điệu. Hơi thở, nhịp tim, cơ bắp, đều cần có nhịp điệu. Theo như Thiên Anh dạy, nó đã sử dụng tất cả những yếu tố đó vào trong năm đấm. Liệu còn thứ

gì cũng có nhịp điệu nữa không? Theo tầm mắt, nó nhìn thấy 2 bàn chân của mình đang ngập trong cát...

- Là bước chân! Bước chân cũng có nhịp điệu. Khi ta tung nắm đấm, ta có thể bước chân lên, vừa có thể tăng tốc độ của nắm đấm, vừa để bổ sung thêm 1 loại nhịp điệu. Hơn nữa, phải rồi, không chỉ có bước chân, mọi cơ quan có thể vận động của cơ thể đều có nhịp điệu. Ngón chân, ức bàn chân, cổ chân, đầu gối, cổ đùi, hông, lưng, bụng, ngực, bả vai, bắp tay, khuỷu tay, cẳng tay, cho tới nắm đấm. - Vừa nói, nó vừa sờ dọc theo thân mình - Lạ chưa nè, tất cả đều chạy dọc theo 1 đường. Nếu ta dung hoà nhịp điệu của tất cả các cơ quan đó, và phát 1 lực chạy xuyên suốt đường thẳng này, lực bộc phá sẽ vô cùng mạnh mẽ!!! Xem nào, để các cơ quan ấy nằm trên 1 đường thẳng, vậy khi cháu đấm bằng tay phải, cháu phải bước chân trái lên.

Vừa nói, nó vừa bước về phía trước tung thử 1 quyền.

- Chà, không thể tạo 1 đường thẳng được, nếu thế thì cơ thể sẽ bị chúi về phía trước. Nếu hạ gục được đối phương ngay thì không sao, chứ nếu đối phương không gục mà có thể phản công, thì mình sẽ rất khó xoay sở. Để không chúi về trước, thì lưng phải thẳng. Vậy thì từ ngón chân chạy tới ngón tay, chỉ có thể tạo thành 1 đường cong.

- Tuy không phát được uy lực mạnh nhất, nhưng đường cong này sẽ giúp cơ thể cháu chống chịu tốt hơn trước phản lực của chính cú đấm. Nên nhớ, nếu cháu tác động lên đối phương một lực, cháu cũng nhận lại một phản lực tương đương.

Nghe người đàn ông nói, Văn gật đầu. Nó chưa học Vật lý, nhưng nguyên lý này, bất cứ ai cũng có thể cảm nhận được. Ông ta nói tiếp.

- Suy nghĩ vừa rồi của cháu rất chính xác, thậm chí không phải ai cũng nhận ra. Nhiều người cho rằng Quyền chỉ là do cánh tay tạo nên, mà không

biết rằng để tung một Quyền, mọi bộ vị của cơ thể đều phải vận động! Cách kiến giải của cháu về nhịp điệu có hơi khác lạ, bản thân ta cũng mới nghe tới lần đầu. Các Võ đạo Tông sư cũng có những kiến giải hơi khác cháu, nhưng về mục đích cuối cùng lại là tương đương nhau. Họ không nói về nhịp điệu, nhưng có nói về sự hoà hợp của toàn cơ thể. Và ranh giới tối thiểu để thể hiện điều đó, chính là kết hợp giữa Bộ Pháp với Quyền Pháp. Một bước một quyền. Nhất Bộ Nhất Quyền!

Nhất Bộ Nhất Quyền! Gia tăng tối đa lực lượng mà cơ thể con người có thể tạo ra. Nếu có thể cảm nhận thuần thục được thứ mà mình gọi là nhịp điệu, mình hoàn toàn có thể đạt tới cảnh giới đó. Bộc Phá Quyền, không, phải là, Triều Quyền! Vắn hít một hơi thật sâu. Nhưng...

- Theo như bác nói, Nhất Bộ Nhất Quyền, phải sử dụng Bộ Pháp. Mà Bộ Pháp, phải đạt đủ yêu cầu môn Điền Kinh mới có thể học được. Mặc dù mỗi ngày cháu có chạy vài cây số, nhưng cũng chưa đủ yêu cầu...

- Bác thì lại nghĩ khác. Chẳng phải lý thuyết về nhịp điệu của cháu vừa rồi, có thể khiến cháu bớt đi rất nhiều thời gian đó sao? Cháu cứ nghĩ đơn giản rằng Bộ Pháp là cách thức di chuyển. Mà di chuyển, thì cần đôi chân, cần cả việc điều khiển trọng tâm nữa...

- A! Phải rồi! Sao cháu không nghĩ ra nhỉ. Đôi chân muốn cử động, đều cần nhịp điệu, trọng tâm con người muốn di dời, cũng cần nhịp điệu. Triều Quyền cũng thế, Bộ Pháp cũng vậy, tất cả những gì cháu cần, là cảm nhận được nhịp điệu.

Nó phóng tầm mắt nhìn ra xung quanh, hớn hờ nói.

- Nơi để cảm nhận nhịp điệu, không gì lý tưởng hơn bãi cát này. Nếu miệt mài tập chạy trên cát, nhất định cháu sẽ có thể cảm nhận được nhịp điệu của cát! Phải rồi, cháu phải luyện tập ngay. Nếu không nỗ lực, cháu sẽ chẳng đạt được cái gì cả.

Tiếng sóng đánh vào bờ. Vương Vũ Hoành mỉm cười nhìn thẳng bé. Ông quay người bước đi.

- À phải rồi bác ơi! Nếu bác có gặp mẹ cháu, đừng kể với mẹ cháu là cháu đang tập võ nhé. Mẹ cháu không thích cháu đụng đến mấy thứ bạo lực đâu. À, còn mẹ cháu là ai thì, mẹ cháu sống trong cái nhà nhỏ phía cuối chợ cá ấy. À, mà tốt nhất thì bác đừng kể cho bất kì ai trong chợ là cháu đang tập võ nha.

Thằng Văn gọi với theo. Người đàn ông dường như đã nghe thấy lời nó, ông giơ cao ngón tay cái lên trời. Thằng Văn nhìn theo, giờ nó mới để ý ông ta cầm theo một chiếc túi đựng đầy rau quả và thịt cá.

“Chậc, ăn mặc sang trọng vậy mà cũng phải tới đây đi chợ, lạ ghê”. Nó nghĩ thầm, sau đó bắt đầu tập chạy trên nền cát.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Những Con Cú Chó

Xí nghiệp cá vừa tanh vừa hôi, nằm ở gần chợ. Chị Thanh làm việc tại đây. Dạo này, thằng Văn không về nhà buổi trưa, nên chị cũng ở lại chỗ làm suốt buổi trưa. Tay nghề xử lý cá của chị rất tốt, cộng thêm ông chủ đang cảm mến chị, nên chị được đề bạt làm quản lý nhân công. Lương của chị cao hơn những nhân viên khác một chút, nhưng vì chị một mình nuôi con, nên số tiền ấy chỉ đủ để tằn tiện.

Đã hơn 10 ngày nay, trưa nào “hắn” cũng tới tìm chị. Lạ một điều là khi hắn bước vào, chẳng ai chú ý tới hắn. Chị không nghĩ hắn dùng cả kỹ thuật Thôi Miên cấp cao như vậy chỉ để tới thăm chị. Chị biết thân phận của hắn đặc biệt, nhưng người đàn ông này thường hay phô trương hơi quá đà.

Trưa nay Vương Vũ Hoành lại tới. Như mọi khi, hắn nhíu mày quan sát cái xưởng bán thiu, hôi hám này. Hắn nhíu mày nhìn tay chủ xí nghiệp vừa già vừa xấu cười cợt với chị Thanh. Chị Thanh nhìn thấy hắn đến, chị cũng thấy hắn muốn ra tay thôi miên lão khom già này, chị vội trừng mắt ngăn cản hắn. Xua khéo lão chủ ra một bên, chị tới gặp hắn.

- Nàng có tin chỉ bằng 1 ánh mắt, ta cho lão ta tin rằng mình là con Cú Chó hay không? Mà con Cú Chó cũng còn đẹp hơn lão ta cả chục lần.

Chị phì cười. Những ngày này, gặp hắn liên tục, chị cũng bớt đi phần nào xa cách.

- Xung quanh tiện nữ còn cả chục người theo đuổi, ngài có xử lý hết được chăng?

- Có gì mà không được chứ! Dù là 1 tỉ rưỡi đàn ông Đại Nam theo đuổi nàng, ta cũng cho bọn chúng thành Cú Chó hết.

Cú Chó là loài chim sống trong rừng biên giới phía Tây. Mặt của chúng vừa giống Cú, vừa giống Chó, nhìn rất tức cười. Khi hót, nó hót ra những tiếng Oăng oăng. Ngày trước, khi cả 2 còn sống tại Hoàn thành, khi thằng Văn còn chưa ra đời, chị và hấn đã từng nuôi 1 con. Vương Vũ Hoàn cứ mở miệng ra là nhắc tới Cú Chó như vậy, hiển nhiên là hấn cũng không quên được những ngày tháng ấy.

- Nàng không muốn về cung với ta thì cũng thôi, ta không khuyên được nàng. Nhưng ít nhất đừng có làm việc ở chỗ bắn thiu này chứ, ta có thể chu cấp cho 2 mẹ con nàng.

- Để vương như ngài sao hiểu được chứ. Tiện nữ muốn được sống bằng chính sức lao động của mình.

- Hừ, ở chỗ này thì lao động gì chứ. Nàng được trả lương bao nhiêu vậy. Khỏi phải trả lời, nguồn tin của ta ở khắp nơi mà. 5 hào 1 tháng, đây đâu phải lao động, đây là bị bóc lột giá trị thặng dư!

- Mấy kiến thức cao cấp như vậy, tiện nữ không hiểu nổi đâu. Ngài có muốn ở lại dùng cơm tối chứ?

- Hình như đây là lần đầu tiên nàng mời ta?

- Tiện nữ thấy ngày nào ngài cũng phải hạ cố xuống nơi bần cùng này, hấn ngài cũng có mục đích chứ. Nếu ngài muốn nán lại dùng cơm, tiện nữ cũng không thể quá keo kiệt.

- Khả khà, đúng là ta có ý định ăn chức một bữa, không biết nàng có phục vụ nổi bản vương không? Nếu nàng đã nhất quyết, tối nay ta lại tới.

Hắn ra về. Bộ vét đen dần mất hút trong cảnh nhốn nháo của khu chợ. Phương Linh về tới nhà. Cô bé chợt nhớ ra thẻ từ đưa cho Văn đã hết hạn. Cô bé vội bảo tài xế quay lại trường để nạp thẻ cho Văn. Nhưng bỗng nhiên, trời đất quay cuồng, Linh lao đảo. Mọi thứ tối sầm lại.

Trần Thịnh cuống cuồng gào thét. Tay tài xế luống cuống chạy tới chạy lui. Cả nhà bị tiếng gào thét của ông chủ Trần làm cho hỗn loạn. Không gì đáng sợ hơn là khi cô công chúa nhỏ của ông chủ gặp chuyện. Chỉ có bà Phạm Tố Uyên, mẹ của Linh là giữ được bình tĩnh cần có. Bà bế cô bé vào nhà, vừa bảo người nhà gọi điện cho bác sĩ riêng. Bác sĩ khó nhọc bắt mạch cho Linh, khi một bên ông Trần Thịnh vừa kéo áo vừa léo nhéo hỏi han liên hồi. Bác sĩ nói Linh không gặp vấn đề gì nghiêm trọng, chỉ là học hơi quá sức mà thôi.

Ông Thịnh vã hết mồ hôi trán, ngồi phịch xuống nền nhà, thầm khẩn vái tạ ơn trời phật. Bà Uyên nhìn dáng vẻ trẻ con của chồng, cười tủm tỉm. Bà sai gia nhân lấy khăn mặt để chườm cho con gái.

Đêm nay, bà Tố Uyên thức trông con gái mình. Bởi bà biết, suy nhược cơ thể chỉ là chuyện nhỏ, những thứ sẽ xảy đến với cô bé sau những lần ngất xỉu mới là chuyện lớn. Nơi đây không rõ không gian, thời gian. Chỉ còn có cô bé Phương Linh, một mình đơn độc. Và những âm thanh không rõ là cười hay khóc. Từng gương mặt người xuất hiện trước mắt cô, rồi lại đột nhiên biến mất, rồi lại đột nhiên thay thế bằng một gương mặt khác. Có những người cô biết, như bà ngoại cô, bà mất khi cô mới 3 tuổi, cô đã dự lễ tang của bà tại Kinh thành. Có những người cô không quen biết. Bằng một cảm giác khó tả, cô biết trong số họ, có những người còn sống, có những người đã chết.

Những gương mặt xuất hiện trước mắt cô, lăm băm những điều cô không thể nào nghe rõ. Âm thanh quá hỗn loạn, quá đáng sợ. Linh rất sợ hãi. Cô bé muốn thoát khỏi nơi này. Cô biết đây chỉ là một giấc mơ, cô tự nhủ đây chỉ là một giấc mơ, nhưng cô không cách nào mở nổi mắt.

Cô bé không nhớ được gì quá nhiều, nhưng cô biết đây không phải là lần đầu. Không phải lần đầu cô ở đây, không phải lần đầu cô nhìn thấy “họ”.

- Biến đi! Làm ơn biến đi! Hãy để tôi yên!

Cô muốn mở mắt ra và tỉnh giấc, nhưng không được. Cô muốn nhắm mắt vào để không còn chứng kiến “họ”, cũng không được. Trong chốn này, mọi khái niệm dường như đã tan biến, chỉ còn lại những dòng suy nghĩ mơ hồ, những gương mặt dần mờ nhạt, phát ra những thanh âm ghê rợn.

Giống như, những con Cú Chó.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Tâm Linh Sư

11 giờ đêm. Linh không sốt cao, nhưng con bé mê man bất tỉnh. Phạm Tổ Uyên ngồi bên giường con bé. Nàng không gọi chồng mình dậy, vì thể chất đặc biệt của Linh là bí mật của cả dòng họ bên ngoại, và dù Trần Thịnh là chồng nàng, hẳn ta cũng chưa đủ tư cách để nắm được nhiều bí mật của Phạm thị.

Từ khi sinh ra, Linh vẫn là một con bé bình thường, cho tới khi lên 3, khi mẹ của Tổ Uyên mất, nàng dẫn con gái về viếng bà ngoại. Trong đám tang, con bé đã nói với cả gia tộc rằng, nó thấy... bà ngoại đang ngồi trên quan tài! Nó còn kể, xoay quanh bà là những bóng đen, xoắn vào nhau, chia làm... một hai ba bốn... tám tầng. Đó là lúc, cả Phạm thị thất kinh.

Trong gia tộc, có không ít người là Tâm Linh Sư cấp 7, rất nhanh chóng họ đều xác nhận rằng... có ít nhất 7 tầng Linh Cảnh đang hiện hữu! Một cô bé 3 tuổi đã có thể đạt tới 8 tầng Vô Thức, vừa là chuyện kinh hi, vừa là bí mật của Phạm thị.

Phạm Tổ Uyên là con gái thứ 9 của Phạm Viết Phương, địa vị trong gia tộc nhìn lên thì không cao, nhìn xuống thì không thấp, lại nhất quyết lấy một phạm nhân không địa vị. Nàng biết, việc làm ăn của chồng được Phạm Thị hậu thuẫn nhiều như vậy, đều là vì Linh. Nhưng đối với Tổ Uyên, tiềm năng của con gái chẳng phải điều gì đáng mừng, mà chỉ là những gánh nặng và sự xót xa. Chỉ có những người làm mẹ mới hiểu, chăm sóc con cái vất vả như thế nào. Mỗi khi con bé ốm yếu, những oán linh đều tới quấy nhiễu nó, gây cho nó những ám ảnh kinh hoàng. Đêm nay cũng vậy, nàng xót xa nhìn con gái mình mê man, la hét và hoảng loạn. Nhiều lúc, bản

năng làm mẹ còn vượt trên cả trách nhiệm đối với gia tộc, nàng đã từng xúc động muốn tiêu huỷ đi thứ thể chất quái quỷ này của con bé.

Bởi, nàng cũng là một Tâm Linh Sư. Từ cấp Tiểu học, môn Văn học là phương pháp để khám phá nội tâm của người khác, cũng là để khám phá nội tâm của chính mình. Lên tới Sơ trung, chuyên ngành Tâm Lý học tách ra từ Văn học, là chuyên ngành có tính ứng dụng vô cùng rộng rãi trong mọi ngành nghề. Nhưng đặc thù nhất, chính là Phân Tâm học ở cấp Cao trung, nghiên cứu về những tầng ý thức, và chuyên sâu hơn là môn Siêu Ngã học ở Đại học, khi sinh viên học cách tiếp cận và duy trì trạng thái Siêu Ngã của bản thân, chìm sâu vào các tầng Vô Thức. Khi vượt qua 4 tầng Vô Thức và học cách để tiếp cận những tầng đó một cách thuần thực, bọn họ được gọi là các Tâm Linh Sư.

Phạm Tố Uyên là một Tâm Linh Sư với học vị Thạc Sĩ. Tầm tối đa nàng có thể đạt tới là 9 tầng Vô Thức. Nàng có thể giao tiếp với vô vàn linh thể ở 9 tầng Linh Cảnh, và cảm nhận rõ ràng hơn về sự hiện diện... của một dòng sông.

Đêm nay, cũng giống như bao nhiêu đêm trong quá khứ, nàng phải giúp con gái vượt qua những ám ảnh này.

Nàng rút trong túi lụa ra ba miếng Dạ Liên Thạch, hai miếng đặt vào bàn tay con bé, một miếng đặt lên trán nó. Trong ánh đèn mờ, ba miếng đá phản quang những ánh tím kì dị. Nàng đốt 3 miếng Ngải xông lên trên ba hòn đá.

Sau đó, Tố Uyên lấy ra những mảnh giấy dó màu trắng, dài hẹp, tổng cộng 8 mảnh. 8 mảnh giấy trôi nổi trên không trung, tạo thành một vòng tròn trước mặt nàng. Theo truyền thống, Tâm Linh Sư phải chuẩn bị một nghiên mực và một cây bút, khi mài mực phải sử dụng nước sông Mẫu Hà, mài với mực của làng Văn Cũ, hoà vào đó Văn Lực của bản thân. Loại mực đó được gọi là Linh Mực, ngòi bút đã phết qua Linh Mực có thể xuyên qua

2 thế giới. Nhưng thời hiện đại, không ai còn thời gian làm những thủ tục rườm rà đó, Linh Mặc được sản xuất theo dây chuyền bán đầy ngoài chợ. Tổ Uyên rút ra cây bút máy đã bơm đầy Linh Mặc, nàng nhắm tới 8 mảnh giấy trên không, bắt đầu viết.

Để trở thành một Tâm Linh Sư, không chỉ cần học vị môn Siêu Ngã học, càng cần thêm những môn học phụ trợ khác. Tâm Linh Sư là một ngành nghề mang tính truyền thống và truyền thừa rất cao, mỗi một Tâm Linh Sư không chỉ cần nhà trường trao học vị, mà còn cần được các Trưởng bối thừa nhận. Một tiêu chí quan trọng để chứng nhận Tâm Linh Sư, chính là Văn Lực. Một khái niệm bắt nguồn từ môn Thư Pháp, Văn Lực vừa là khả năng viết chữ của một người, vừa là thước đo cho tố chất, phẩm chất, nghị lực, giác ngộ, thông hiểu của người đó. Một Văn Lực mạnh là nền tảng cơ bản để một Tâm Linh Sư có thể tiến xa hơn trên Linh Đạo.

Nhìn theo một cách thực dụng hơn thì, Văn Lực là công cụ quan trọng để giúp Tâm Linh Sư viết bùa chú. Phạm Tổ Uyên đang sử dụng Văn Lực của nàng để viết ra 8 lá bùa. Nhưng 8 lá bùa của nàng không phải là những hàng chữ Đại Nam như thông thường, mà là những kí tự khó hiểu của vùng Bắc Hà. Cùng với đó là những đồ hình kì lạ.

Người Bắc Hà xây dựng nền văn minh phía Bắc dòng sông Mẫu. Đối với người Đại Nam, Bắc Hà là dân tộc “phía bên kia bờ sông”. Đó là vùng đất kì bí, thấm đẫm Linh Lực. Người Bắc Hà sống hài hoà với âm dương, người chết đi dạo cùng người sống, người Bắc Hà coi trọng quan niệm Nhất Thể Đồng Nguyên, tuyệt đối tin tưởng vào Luân Hồi, vào Vô Ngã. Cách sống đó, bị người Đại Nam cho là ghê rợn, man rợ, u minh. Người Đại Nam phát triển khoa học kĩ thuật, con người phải chạy đua với kinh tế thị trường, với cạnh tranh xã hội, Dương thịnh Âm suy, vốn không hề tán đồng cách sống ngây thơ của người phương Bắc.

Văn hoá trừ tà của hai bên, cũng vì thế mà khác biệt. Tâm Linh Sư của Đại Nam, tinh thông Khước Tà Thuật, dùng Linh Lực cường hãn của bản

thân mà thanh trừng, tiêu diệt, xua đuổi tà ma, bắt chúng trở lại phía bên kia bờ sông. Tâm Linh Sư Bắc Hà, lại coi trọng Khế Linh Đạo, thông qua thấu hiểu, đồng cảm và thương lượng mà đạt tới một Khế ước với Linh thể, sử dụng Linh thể làm một phần chiến lực của bản thân.

Sự khác biệt này, phần nhiều cũng bắt nguồn từ 2 vị vua. “Nam Đế - Bắc Hoàng”, Bắc Hoàng vốn đa cảm, nhân từ, Nam Đế thì quân phiệt, tàn nhẫn. Bắc Hà lãnh thổ lấy đức trị làm đầu, lấy Văn học làm cội. Đại Nam Đế quốc lấy Pháp trị làm gốc, lấy Khoa học làm trụ.

Mà hiện giờ, thứ Phạm Tố Uyên đang sử dụng, chính là Khế Linh Đạo của Bắc Hà. 8 lá bùa phong ấn 8 phương vị. Đông, Tây, Nam, Bắc, Thượng, Trung, Hạ, và Ngã. Phong ấn 7 phương trời đất để tránh ngoại cảnh can thiệp, phong ấn bản thân để cái Phàm Ngã không làm ảnh hưởng tới cái Siêu Ngã. Tố Uyên bước vào trạng thái Siêu Ngã. Nàng cần đạt tới ít nhất là 8 tầng Vô Thức.

“Chìm sâu, chìm sâu dần. Xung quanh ta là một dòng nước. Ta đang chìm sâu xuống đáy nước. Như đang bước xuống cầu thang. Một bước, một bước, một bước... Sâu, sâu dần.” Nàng đã đạt tới tầng Vô thức đầu tiên, đó chính là dòng sông Dục Hải, chảy qua chính ngôi nhà của nàng. Ngày ngày, nàng vẫn nằm đọc sách và nhìn ra dòng sông. Tầng vô thức đầu tiên luôn gắn với những kí ức gần với hiện tại nhất. Nàng nhìn thấy từng con cá thu nước lợ, những đoàn thuyền buồm từ Cận Tây đại lục...

Nàng chìm xuống sâu hơn nữa. Không còn là con sông Dục Hải, nàng đã ngược theo dòng sông trở về gần tới Kinh thành. Đây là nơi mà Phạm Tố Uyên trẻ tuổi từng rời nhà để lên đường khám phá thế giới...

Từng tầng Vô Thức sâu hơn, là hành trình ngược về nguồn cội. Tầng Vô Thức thứ 4, tầng cột mốc của sự Vô Ngã, tầng Vô Thức Tập Thể của cả nhân loại. Nàng đã trở về một đứa trẻ sơ sinh, sơ khởi hơn nữa, là một bào thai, một trái tim, một nhịp đập. Hình ảnh mẹ nàng lướt qua, hình ảnh của

cha nàng, Phạm Viết Phương lúc đó vẫn chưa nổi danh khắp cả Đế quốc, gian nhà xập xệ chật hẹp nhưng đầy nụ cười, nàng nhìn thấy những kí ức mà nàng sớm đã quên, kí ức về ngày đầu tiên chào đời. Hình ảnh vụt qua rất nhanh, nàng đã bỏ qua cột mốc hình thành Bản Ngã của bản thân mà chìm vào cái Vô Ngã của cả nhân loại.

Tầng Vô Thức thứ 5. Một dòng sông xuất hiện. Một dòng sông trung gian giữa thực chất và hư ảo. Đây là dòng sông Mẫu, thứ đã nuôi sống cả 2 vương triều vĩ đại, mà cũng không phải là nó. Nàng nhìn thấy những con cá trôi lững lờ, mà cũng không phải là cá. Nhìn như oan hồn, mà cũng không phải là oan hồn. Nàng nghe thấy tiếng sóng vỗ rì rào, mà cũng như những lời thì thầm cổ xưa.

Tầng thứ 6, Tầng thứ 7. Khó mà tả nổi những hình ảnh diễm lệ mà thần bí qua mỗi tầng Vô Thức. Những nháy mắt chứa đầy bí mật của vũ trụ, xuất hiện nhanh, tan biến cũng nhanh. Trong một khoảnh khắc, nàng như nhớ lại một kí ức cổ xưa tồn tại trong từng góc gen của bản thân, một sự khai sáng vĩ đại nhất đời nàng, trong một khoảnh khắc sau, nàng lại quên hết tất cả. Không còn ngôn ngữ, không còn khách thể hay chủ thể, không còn nhận thức, không còn cảm xúc, không còn thời gian hay không gian...

Tầng thứ 8, nàng đã nhìn thấy con gái mình. Cô bé đang mê man, cánh tay vươn ra như tìm kiếm một thứ gì đó. Nàng đưa tay vươn lấy tay con bé.

Còn 1m, còn 50 cm, còn 10 cm, ngón tay nàng chạm lấy ngón tay con bé, bàn tay nàng nắm chặt lấy bàn tay con bé...

Phạm Tố Uyên rùng mình, mở mắt. Nàng vẫn ngồi trong phòng. Bàn tay nàng đang nắm chặt lấy bàn tay con gái. Nàng nhìn xuống.

Trần Phương Linh cũng đang trợn trừng mắt, nhìn thẳng vào mắt nàng.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Cảm Thức Siêu Nhiên

- Người là ai?

- Người là ai?

Phạm Tố Uyên hỏi con gái mình, cô bé cũng hỏi ngược lại nàng. Hay nói chính xác hơn, Linh Thể đang chiếm cứ thể xác cô bé hỏi ngược lại nàng. Một Linh Thể ở tầng thứ 8.

- Ta là một Tâm Linh Sư, đồng thời cũng là mẹ con bé.

Gương mặt của Linh lại mở miệng, giọng nói xa lạ và vang vọng.

- Đây là đâu?

- Hải Thành, Đại Nam Đế quốc.

- Đại Nam? Chà, ta đã ngủ lâu quá, chả còn nhớ Đại Nam là chỗ khi gió nào! Vậy người dám kêu gọi bản linh, là muốn làm gì? Diệt trừ ta chắc?

- Ta muốn nói chuyện.

- Ha ha ha. Bản linh cũng rất thích nói chuyện. Ngủ quá lâu rồi không có ai giao lưu. Người cứ nói đi.

- Vì sao người lại nhập vào con gái ta?

- Làm sao ta biết, lúc đó ta còn đang ngủ say. Là chính con gái người hút ta vào!

- Con bé có thể chất tâm linh đặc biệt.

- Thảo nào! - Gương mặt của Linh ra vẻ bất đắc dĩ.

- Nhưng chính ta cũng không biết rõ về thể chất đó. Chỉ biết, khi con bé hôn mê, nó sẽ không kiểm soát nổi Vô Thức của bản thân. Người là Linh Thể tầng 8 đầu tiên nhập vào con bé, không biết người có biết gì về loại thể chất này không?

Linh Thể trong hình dạng của Linh hơi nhú mào một chút. Nó bị trói buộc vào cơ thể cô bé bởi ba miếng Dạ Liên Thạch, không thể cử động, nó chỉ có thể biểu lộ một chút cảm xúc.

- Xem nào, ta đã ngủ tầm... 5000 năm rồi. Đây là lần đầu tiên ta bị hút vào thể này. Cùng bị hút với ta còn cả rất nhiều Linh Thể khác, nhưng người gọi được ta là vì ta ở tầng cao nhất trong đám. Tức là trong 5000 năm nay, ta chưa từng gặp một thể chất nào như vậy. Nhưng vào thời của ta, thể chất kiểu này, hình như ta đã từng nghe nói. Nhưng cũng rất hiếm. Ừm, không rõ nữa. Ta mới tồn tại có 5000 năm thôi á. Nếu người có dịp, hãy hỏi chuyện những Linh Thể ở tầng cao hơn, à, ngài Diêm La ở tầng 18 nhất định sẽ biết mọi thứ. Người có thể đạt tới tầng bao nhiêu?

- Tối đa là tầng thứ 9.

- Châc! Tâm Linh Sư ngày nay càng ngày càng kém. Tên Tâm Linh Sư mạnh nhất hiện nay đạt tới tầng bao nhiêu?

- Bắc Hoàng của Bắc Hà lãnh thổ, tầng 15.

- Hẳn bao nhiêu tuổi?

- 45 tuổi.

- Pfff! Quá gà! Nếu vậy có dùng hết Thọ Mệnh hãn cũng không đạt tới tầng 18. Nếu vậy, để sau này con bé tự hỏi đi.

- Người nghĩ con bé có thể đạt tới tầng 18?

Bắc Hoàng là một trong Ngũ Đại Cường Giả đương đại. Đạt tới Vô Thức tầng 15 ở tuổi như vậy, đã là thành tựu kinh thiên động địa. Dù là trong bất kì sử sách nào ghi chép, mỗi vị Tâm Linh Giả tầng 15 xuất hiện đều dẫn nên một hồi phong bạo, những tầng sâu hơn càng tới cân bằng giữa hai thế giới. Một câu “quá gà” này, Phạm Tố Uyên biết rằng tên Linh Thể chỉ đang ra vẻ. Nên nhớ, tên nhãi này mới chỉ ở tầng 8 mà thôi.

- Chả biết nữa. - Linh Thể cười - Nhưng nếu con bé không thể, cả thế giới này không ai có thể. Giờ quay trở lại chuyện của hai ta nào. Người muốn gì nào?

- Ta hỏi người mới đúng. Người muốn điều gì?

- Ta muốn chiếm thể xác này.

Linh Thể cười ranh mãnh. Phạm Tố Uyên lắc đầu.

- Chưa kể đến chuyện ta là mẹ con bé. Dù ta có cho phép, người cũng chưa đủ sức.

- Hề hề, đúng là ta vẫn chưa đủ sức. Người tiễn ta về bên kia bờ sông được chứ? Ở nơi này Linh Khí quá ít ỏi, ta hít thở cũng khó nhọc!

- Mi không có đòi hỏi gì nữa sao?

- Còn đòi hỏi gì nữa chứ! Dù sao cũng không phải ta cố tình tới đây!

- Có muốn làm Khế ước với ta không? Linh Thể tầng 8 dù sao cũng rất hiếm.

- Nè bà chị, hiện giờ ta không hề có một ước vọng hay khao khát nào. Bà chị cũng hiểu làm Khế ước với một Linh Thể không có mong muốn là một điều vô cùng nguy hiểm, vì bà chị sẽ không thể nào kiểm soát được ta. Hiện giờ ta không căm ghét gì bà chị, nhưng cần thận có một ngày ta cần trả đó!

- Vậy người có thể biến đi được rồi, nhớ gọi cả đám đồng bọn theo.

Linh Thể lại dùng gương mặt Linh để làm ra cái vẻ châm biếm.

- Bà chị lại không hiểu rồi. Tụi tui có mặt ở đây không phải để quấy rầy cô bé, mà là để bảo hộ. Có lẽ chính cô bé cũng không nhận ra, nhưng cô công chúa nhỏ đang cảm nhận thứ đó.

- Thứ đó?

- Cảm Thức Siêu Nhiên. Trong cõi u mang, Linh chỉ còn một mình. Những gương mặt quái dị đã tan biến. Đối với cô bé hiện nay, giống như một cơn ác mộng đã trôi qua, và hiện giờ, là một giấc mơ kì lạ. - Cô công chúa nhỏ sắp tỉnh dậy rồi, bà chị, tụi em biến đây! Nếu có duyên thì lần sau gặp lại!

Linh Thể cất lên một câu nói, sau đó nhắm chặt mắt lại. Những lá bùa đang trôi nổi trên không trung cũng rơi xuống. Những miếng Dạ Linh Thạch cũng tan biến thành khói tím.

Tay Phạm Tố Uyên vẫn nắm chặt lấy tay con gái mình. Trong cơn mơ hồ, cô bé liên tục gọi tên mẹ. Nàng đáp lại, nàng khẽ gọi tên cô bé.

- Mẹ! Mẹ à!

- Mẹ đây con.

Linh đã tỉnh giấc, cô bé nhìn thấy mẹ mình. Cô bé oà vào lòng mẹ, mắt bỗng nhiên đỏ hoe.

- Mẹ à! Con mơ thấy một giấc mơ đáng sợ lắm. Con mơ thấy, thấy anh Thiên Anh...

- Anh Thiên Anh làm sao?

- Con mơ thấy anh ấy, và một cái bóng đen ghê sợ lắm. Cái bóng đen dần nuốt chửng anh ấy. Con thấy tất cả mọi người xung quanh con, bố, mẹ, cả các cô giúp việc, bác lái xe, cả chú Phan Thành hay tới nhà mình chơi, mọi người đều bị nuốt chửng. Cả cô giáo Vân và thầy Kiên dạy thể dục ở trường nữa. Con còn thấy... con không nhớ nữa. Nhưng con sợ lắm!

- Ngoan nào, có mẹ ở đây rồi. Chỉ là mơ thôi. Không có gì đâu. Để mẹ gọi bố dậy cho con yên tâm nhé?

- Thôi, không cần đâu mẹ. Bố đang ngủ mà.

Cô bé ôm chầm lấy mẹ, sụt sùi. Bà xoa đầu Linh.

- Tối nay mẹ ngủ với con nhé?

- Được thôi con yêu. Sáng hôm sau, cô bé nhắn tin cho Thiên Anh. Cô bé chợt lo lắng cho anh họ mình.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Bạn Và Thầy

Từ buổi sáng, thằng Văn luyện tập tới chiều tối. Cả buổi này nó chỉ tập chạy trên bãi cát. Đã lâu rồi chân nó lại phồng rộp lên như vậy, cả người cũng mỏi nhừ. Nhưng nó vẫn chưa cảm nhận được thứ “nhịp điệu” mà nó muốn tìm.

Nó về nhà. Nhà sáng đèn. Mẹ nó đã về. Nhưng nó còn nghe thấy tiếng cười nói vọng ra từ trong nhà. Hình như mẹ có khách. Nó đã từng thấy những nhà hàng xóm tiếp khách, nhưng từ nhỏ tới giờ nó chưa thấy một vị khách nào tới nhà. Đây là lần đầu tiên. Nó ghé đầu vào.

Trong gian phòng nhỏ, tiếng dao thớt và tiếng xèo xèo phát ra. Một mùi rất thơm. Mẹ vừa nấu nướng vừa nói chuyện. Một người đàn ông vừa nói chuyện vừa giúp mẹ nấu nướng. Giọng ông ta nghe quen quen.

- Con chào mẹ, cháu chào..., a, là bác ban trưa.

- Chào cháu.

- Con gặp... bác ấy rồi à?

- Vâng, hồi trưa con gặp bác ấy ngoài bãi biển, hai bác cháu có nói chuyện với nhau về... về nhiều chuyện lắm mẹ.

Chị Thanh lờm “hắn” đầy ắp ý, kiểu “tuỳ ông giải thích”, hắn chỉ mỉm cười đáp lại.

- Trùng hợp quá nhỉ. Bác là bạn của mẹ cháu. Hôm nay bác ở lại dùng cơm với hai mẹ con được không?

- Được chứ ạ! - Ngay từ lần đầu gặp mặt, Văn đã rất quý “ông bác” này. Nó cảm giác ông ta rất quen thuộc, và cuộc nói chuyện ban sáng giúp nó nghĩ ra rất nhiều thứ.

- Văn, con sắp bắt sắp bữa đi.

Bữa cơm hôm nay có một món thịt rán và một món rau xào. Thăng Văn chả biết là rau gì thịt gì. Nó chỉ biết bữa ăn rất ngon. Mà lại vui nữa, vì hôm nay có thêm một người khách.

- Bác ơi, bác đến từ Kinh thành thật ạ?

- Cháu nghe bạn ở lớp kể Kinh thành to lắm, rộng lắm, rộng gấp nhiều lần Hải Thành.

- Bác ơi, có phải ở Kinh thành nuôi rồng không ạ? Có phải người dân ở Kinh thành ngày nào cũng thấy rồng bay trên trời không ạ? Vì thế nên Kinh thành mới được gọi là Long Thành phải không ạ? Nhưng ở đây người ta chỉ gọi Kinh thành là Kinh thành mà thôi.

- Có phải xung quanh Kinh thành có một bức tường rất to bao quanh phải không ạ? Thế người ta đi vào bên trong kiểu gì ạ? Hay người ta trèo qua ạ? Không biết bức tường ấy có cao hơn nhà cháu không nhỉ?

- Oa, bức tường ấy cao hơn cả ngọn hải đăng ấy ạ? Thế thì... người ta phải trèo qua hay bay qua hả bác? Mẹ cháu còn không cho cháu leo lên ngọn hải đăng chơi, thế thì làm sao người ta trèo qua tường cao như vậy hả bác?

- À, vậy bên dưới sẽ có cửa để đi vào ạ? Vậy mà cháu cứ tưởng... Thế thì Long Thành giống như 1 ngôi nhà khổng lồ ấy bác nhỉ, nhưng không có

mái...

...

Thằng Văn cứ riu rít hỏi chuyện không ngừng. Nhà chỉ có 2 mẹ con, nó lại ít người chơi cùng, nó rất ít khi được trò chuyện với người khác, chưa kể người đó còn mang tới những câu chuyện lạ lùng thoả mãn trí tò mò của trẻ con.

- Văn, trật tự cho bác ăn cơm.

Nó trật tự được một lát.

- Bác ơi, thế bác đã ra nước ngoài chưa ạ?

- Oa, bác đi hết tất cả các châu lục rồi ạ? Các châu lục nằm ở phía bên kia bờ biển phải không bác?

... Thoắt cái đã tới tối muộn. Người khách phải ra về. Thằng Văn cứ nài nỉ ông bác ở lại với nó. Mẹ nó thì nhất quyết không cho. Không đành lòng, nó đòi đi tiễn ông bác cho bằng được.

Hai bác cháu đi qua khu chợ, đi qua bờ biển. Nước đã tràn lên lấp kín bờ cát hồi chiều. Sóng đánh vào bờ đê dữ dội. Hôm nay là ngày 16, bắt đầu từ hôm nay là con nước nhỏ kéo dài đến cuối tháng.

- Hôm nay là con nước nhỏ đó bác. Kéo dài 2 tuần. Sau đó là một con nước lớn, kéo dài một tháng. Đúng dịp Trung Thu luôn. Mà mọi người vẫn gọi là Mãn Nguyệt Triều. Hôm nay chỉ là Khuyết Nguyệt Triều mà thôi.

- Đúng vậy. Cháu có biết vì sao lại có thủy triều không?

- Mẹ cháu nói đó là do biển đang hô hấp.

- Khà khà, chắc là mẹ cháu muốn diễn tả theo Văn học mà thôi. Thủy triều là do mặt trăng. Mặt trăng càng gần quả đất thì lực hút của nó càng lớn. Khi đó nước biển cũng bị hút mạnh hơn, gây ra thủy triều.

Thằng Văn nhìn lên mặt trăng trên trời. Đêm 16 trăng tròn vành vạnh. Về mặt nó hoài nghi.

- Mặt trăng ấy ạ? Cháu chả tin đâu. Mà cháu thấy “biển hô hấp” nghe hay hơn nhiều. Mà tại sao đêm nay là trăng tròn, mà người ta lại gọi thủy triều hôm nay là Khuyết Nguyệt Triều ạ?

- Vì đêm nay trăng chưa có được năng lượng mạnh nhất. Khi đến giữa tháng 7 và giữa tháng 8, trăng sẽ sẽ đạt tới viên mãn. Lúc đó, nó được gọi là Mãn Nguyệt. Nhưng, cứ vài năm một lần, mặt trăng còn có thể đạt tới trạng thái mạnh hơn cả khi viên mãn nữa. Cháu có biết không?

- Là trăng máu hả bác?

- Đúng vậy, là Huyết Nguyệt. Khi đó thủy triều cũng mạnh hơn bao giờ hết, và nước biển có màu đỏ lôm. Người ta gọi nó là Huyết Nguyệt Triều Cường. Và biển ở đây cũng vì thế mà tên là Xích Hải.

- Xích Hải? Biển đỏ ấy ạ? Cháu chưa nghe bao giờ.

- À, cái tên đó cổ lắm rồi. Giờ ít ai nhắc tới nữa.

- Mà sao bác hiểu rõ về nơi này thế? Bác từng đến Hải Thành rồi ạ?

- Khà khà, đây là lần đầu tiên bác đến Hải Thành. Nhưng không cần tới đây bác cũng biết được nhiều chuyện về nơi này lắm. Vì bác đọc trong sách.

- Sách ấy ạ? Mẹ cháu cũng bảo cháu cần phải đọc sách, nhưng cháu mới chỉ đọc quyển giáo trình của cháu thôi mà đã hoa hết cả mắt rồi.

- Khà khà, sau này lớn lên cháu cần phải đọc nhiều sách hơn.

- Đọc hết giá sách của mẹ cháu đã là nhiều chưa ạ?

- Ha ha, nhiều hơn thế nữa rất nhiều. Có một Đại thư viện, sau này khi cháu lớn bác sẽ dẫn cháu vào xem. Trong đó có gần như đủ mọi quyển sách trên đời, từ thời thượng cổ cho tới ngày nay, và bằng đủ mọi thứ tiếng.

Thằng Văn nhú mày lè lưỡi.

- Mọi quyển sách trên thế giới ấy ạ? Thế thì chắc là nhiều lắm bác nhỉ. Không biết đọc bao giờ mới hết. Bác đã đọc hết chưa ạ?

- Ta cũng mới chỉ đọc được một số rất ít trong đó mà thôi. Nhưng ta vẫn cố gắng đọc được nhiều bao nhiêu hay bấy nhiêu. Bởi sách vừa là thầy, vừa là bạn ta. Và sách không bao giờ phản bội ta.

- Kể cả khi sách viết sai ấy ạ?

- Sách viết sai cũng giúp ta biết cái gì là sai. Cũng hữu ích không kém gì sách viết đúng.

- Ủm... Nhưng, thầy và bạn của bác, từng phản bội bác rồi ấy ạ?

- Cháu đã từng bị bạn phản bội chưa?

- Cháu có vài người bạn cùng lớp, cháu từng đi chơi net với các bạn ấy. Nhưng ngày hôm sau, không hiểu vì sao các bạn ấy vây đánh cháu. Cháu không biết như vậy có phải là phản bội không, vì cháu cũng không biết vì sao mình bị đánh nữa. Một thằng to con và khoẻ nhất trong đám còn thách đấu cháu nữa. Chính vì thế mà cháu đang phải tập luyện. Còn thầy thì, cháu chưa được học thầy giáo bao giờ, cháu chỉ học cô giáo thôi. Nhưng cô giáo cháu khinh thường cháu, cô bảo rằng cháu không thể nào tốt nghiệp Tiểu học được, cô bảo cháu đi học chỉ làm gánh nặng cho mẹ...

Thằng Văn càng nói càng nhỏ dần, tiếng sóng biển dần át tiếng nói của nó.

- Khả khà, người thầy là bất cứ ai dạy cho cháu một điều gì đó, dù nam hay nữ cũng đều là thầy, dù bất kể tuổi tác hay địa vị. Nhưng cô giáo như vậy không xứng đáng làm thầy của cháu. Thầy phải là người mà cháu tôn trọng, người thay đổi được cả cách nhìn và cách suy nghĩ của cháu, là hình mẫu mà cháu luôn noi theo.

- Vậy hả bác. Vậy thì mẹ cháu, mẹ cháu vẫn dạy cháu học. Cả bạn Linh nữa, bạn ấy dạy cháu rất nhiều. Cả anh Thiên Anh nữa, anh ấy là người cháu ngưỡng mộ nhất. Anh ấy dạy cháu tập đấm, anh ấy nói cho cháu rằng người tập võ bắt đầu từ đâu không quan trọng, mà quan trọng là tiến xa được tới đâu. Và cháu ngưỡng mộ anh ấy, bởi dù mọi người gọi anh ấy là thiên tài, nhưng cháu biết anh ấy không phải là thiên tài.

- Vì sao cháu lại ngưỡng mộ một người không phải là thiên tài?

- Vì cháu đã từng nhìn thấy anh ấy nỗ lực. Ngày nào anh ấy cũng tập luyện. Cái bao cát cứng lắm đó bác, cháu tập mà đau cả tay. Ngày nào anh ấy cũng chạy bộ nữa. Cháu cũng luyện tập theo cách ấy, nhưng chỉ bằng một chút của anh ấy thôi, nên cháu cảm nhận được luyện tập như vậy gian khổ tới mức nào. Mọi người không nhìn thấy những gian khổ đó, mà chỉ nhìn thấy những thành tích anh ấy đạt được, nên họ gọi anh ấy là thiên tài. Nhưng cháu thấy được, cháu cảm nhận được, nên cháu hiểu anh ấy không phải là thiên tài. Mọi thành tựu anh ấy đạt được đều là do công sức của bản thân. Thiên tài là những người sinh ra đã giỏi phải không ạ? Giỏi một cách dễ dàng như vậy có gì vui đâu ạ. Cháu là một người bình thường, nên cháu rất ngưỡng mộ những người bình thường mà có thể khiến mọi người lầm tưởng rằng mình là thiên tài! Cháu cũng muốn sau này được như anh ấy.

- Vậy thì đó hẳn phải là một người thầy rất tốt.

- Còn bác, bác có được một người thầy tốt không ạ?

- ... Bác có, một người thầy rất giỏi, nhưng cũng rất... kì lạ.

- Kì lạ ra sao hả bác?

- Nói sao nhỉ, bác không chắc có thể giải thích dễ hiểu cho cháu. Nhưng, thầy của bác, tất cả mọi người đều gọi ông ấy là Thầy, nhưng ông ấy lại chỉ coi mình bác là học trò. Ông ấy rất thích ra câu đố để làm khó bác. Có vẻ ông ấy rất hả hê khi thấy bác gặp khó khăn. Và, ông ấy rất ưa thích sự hoàn mĩ và hoa lệ nữa. Ông ta thích dàn xếp nên những câu đố, những sự kiện đạt tới tầm hoàn mĩ vượt xa thông thường. Nếu có thứ không hoàn mĩ, ông ta sẽ không thêm để ý tới. Cháu thấy ông ta có kì quặc không?

- Cháu lại thấy ông ấy rất bình thường.

- ... Vậy sao?

- Ở trường cháu có một thầy dạy Thể dục, là thầy Kiên. Cháu không đăng kí học Thể dục, vậy nên cháu không phải là học sinh của thầy, nhưng cháu vẫn phải gọi thầy là “thầy”. Và tất cả các bạn khác cũng thế. Rồi cô giáo cháu cũng hay ra bài tập về nhà cho học sinh làm. Bạn Linh cũng đưa cho cháu một tập đề bài dày cộp, rồi bắt cháu về nhà làm. Mà thôi chết, tối nay cháu phải thức làm bài nữa! Rồi thì cả sự yêu thích hoàn mĩ nữa. Bạn Linh cũng bắt cháu phải trả lời đúng ý câu hỏi. Trả lời không đúng là không có điểm. Bạn ấy còn bắt cháu phải viết chữ thật đẹp nữa. Cháu viết chữ xấu là bạn ấy bĩu môi chê bai. Cháu nghĩ thầy của bác, cũng là một người thầy rất bình thường, không có gì kì quặc cả. Hơn nữa, ông ấy thích ra câu đố cho bác, có lẽ không phải vì ông ấy thích nhìn bác gặp khó khăn, mà là vì ông ấy mong chờ bác đưa ra một câu trả lời thật hoàn mĩ. Cô giáo cháu rất vui mỗi khi Linh làm bài tốt. Linh cũng rất vui vẻ mỗi khi cháu làm bài tốt. Chắc người thầy nào cũng vui khi thấy học trò của mình tiến bộ cả!

Một thoáng im lặng.

- Vậy à? Bác hiểu rồi. Đúng là bác nghiêm trọng hoá vấn đề quá nhỉ. Cháu nhìn mọi thứ lại rõ ràng hơn bác. Bác có một cậu em họ ấy, bác cũng coi cậu ta như học trò của mình. Cậu đố của thầy giành cho bác, bác lại đem đố cậu ta. Thấy cậu ấy trả lời được gần như tất cả, bác cũng thấy rất vui. Có lẽ thầy bác... cũng đang mong chờ bác trả lời một đáp án khiến ông ấy vừa lòng.

- Cháu cũng nghĩ vậy đó bác. Hơn nữa... đối với cháu, bác cũng vừa là bạn, vừa là thầy của cháu.

- Vậy sao?

- Vâng. Bác đến ăn cơm với mẹ con cháu, bác còn nói chuyện với cháu, như vậy bác là bạn của cháu. Bác cũng dạy cháu rất nhiều điều, nên bác cũng là thầy của cháu.

- Ha ha, vậy à? Cháu làm bác rất vui đó. Vậy trước khi ra về, để ông thầy này dạy cháu một thứ.

- Thứ gì hả bác?

- Cách thức để điều khiển trọng tâm và di chuyển. Căn cơ của toàn bộ võ học trên đời. Tấn Pháp!

Chương này viết thật dài.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Giác Mộng Đêm Hè

Ngay từ đầu, khi nói cho Văn nghe về Nhất Bộ Nhất Quyền, Vương Vũ Hoành đã có ý định dạy thẳng bé Tấn Pháp rồi, vì Tấn Pháp là yếu tố cơ bản nhất để thực hiện Nhất Bộ Nhất Quyền. Nhưng hẳn muốn để thẳng bé thử cảm nhận bằng bản năng trước đã.

Bởi, Tấn Pháp vốn là những tư thế được đúc kết nết nên từ việc di chuyển của con người. Những tư thế này vừa có tác dụng rèn luyện, vừa có thể áp dụng vào thực chiến. Việc thay đổi giữa các thế Tấn để di chuyển, chính là Bộ Pháp. Bởi vậy, tu luyện Tấn, cũng cần năng lực môn Điền Kinh.

Thật ra, nhìn nhận một cách khoáng đạt, mọi tư thế của con người đều là Tấn Pháp, mọi cách di chuyển của con người đều là Bộ Pháp. Những kẻ nhập môn đều sẽ nhìn nhận như vậy, những bậc tu luyện đại thành cũng quay lại với cách nhìn nhận như thế.

Sáng nay, thẳng Văn là kẻ nhập môn, vì vậy Vương Vũ Hoành để nó tự cảm nhận theo bản năng. Đến bây giờ, nó không còn là kẻ nhập môn nữa, càng không phải là bậc đại thành, vậy nên Vương Vũ Hoành dạy nó những Tấn Pháp chuẩn mực.

- Thời gian không nhiều, và cũng chưa cần thiết. Ta sẽ chỉ dạy cháu ba tư thế Tấn Pháp cơ bản nhất mà thôi. Trung Bình Tấn, Âm Dương Tấn và Đỉnh Tấn. Trung Bình Tấn chủ yếu dùng để luyện tập, còn Âm Dương Tấn và Đỉnh Tấn có thể áp dụng rất nhiều trong thực tế. Và cháu cũng phải tập thông thạo cách chuyển đổi giữa các thế Tấn này nữa. Như vậy, khả năng

nắm được Nhất Bộ Nhất Quyền cũng cao hơn. Đầu tiên là Trung Bình Tấn... - Trung Bình Tấn là thế Tấn cơ bản nhất để rèn luyện đôi chân. Nhớ giữ thẳng lưng. Hít thở đều. Duy trì tư thế ấy càng lâu càng tốt. Còn bây giờ là Âm Dương Tấn. Một chính một phụ, chính là Âm Dương. Trọng tâm dồn toàn bộ vào chân sau, chính là Dương, chân trước hoàn toàn không có lực, chính là Âm. Hai tay đưa lên thủ thế, đây chính là tư thế chuẩn bị chiến đấu phổ biến nhất. Nhớ kỹ, hoàn toàn không dồn bất cứ trọng lực nào vào chân trước. Từ tư thế này, cháu có thể công thủ rất toàn diện... - Cuối cùng là Đinh Tấn. Tư thế này, chính là thứ mà hồi sáng cháu đã nghĩ ra. Chân trước vuông góc, chân sau duỗi thẳng, cả người lao lên như một mũi tên, nhưng vẫn trụ vững vàng như bàn thạch! Từ Âm Dương Tấn chuyển sang Đinh Tấn, là một bước lao lên trước, cũng chính là Nhất Bộ. Phối hợp với bước chân đó mà tung ra một quyền, chính là Nhất Quyền! Nhất Bộ Nhất Quyền, chỉ đơn giản vậy thôi... Chết... Mẹ cháu ra...

Văn đang chăm chú nghe ông bác giảng giải, bỗng nghe tới câu cuối, nó cũng giật mình. Nó quay về phía nhà, vẫn không nhìn thấy mẹ nó đâu, nhưng nó tin lời ông bác, nó vội thu tư thế lại. Hai bác cháu giả vờ như đang ngắm biển. - Hai bác cháu làm cái gì mà lâu vậy? Muộn rồi thẳng Văn còn phải về nhà nữa!

Quả nhiên mẹ nó ra thật. Đi tiễn gì mà nửa tiếng rồi không về, chị Thanh cũng sốt ruột. Nếu mà là nói chuyện tán gẫu thì cũng thôi, chứ nếu “hắn” nhân cơ hội mà bắt cóc con chị về Kinh thành, chị sẽ lật tung cả Hoàng thành nhà hắn lên.

- Cháu phải về rồi. Khi nào rảnh bác lại qua chơi với mẹ con cháu nha. Nếu sau này có dịp bác nhớ dẫn cháu đi xem cái Thư viện mà bác nói nhé.

- Hai mẹ con về cẩn thận nhé. - Hắn vừa nói vừa liếc nhìn nàng. - Khi nào rảnh bác lại qua.

Chị nhú mày nhìn hăn, kiểu “còn tùy thái độ”, sau đó dặt thẳng Văn về. Hăn nhìn theo hai mẹ con. Sóng triều đánh lên bờ đá, ầm ầm. Hơi nước phả vào đêm hè nóng nực. Mặt trăng tròn vành vạnh giữa tháng 6. Quang đón hăn ngoài chợ. Nguyên một ngày nay, Quang ngủ gà ngủ gật trong xe. Gã tự nhận rằng mình đã trải qua nhiều thử thách khắc nghiệt, nhưng khi làm việc với Vương Vũ Hoàn, gã mới hiểu mình còn non kém lắm.

Công việc ở chi nhánh Thanh Hải cũng cần gã phải điều phối. Không thể ung dung như Vương Vũ Hoàn, Quang cần ngày đêm phòng bị phía Phạm thị, và Trần gia. Phái đoàn bên phía Vrahta cũng cần giám sát chặt chẽ. Nửa tháng này, chi nhánh Thanh Hải làm việc bằng một năm bình thường. Dù nhân lực đều là hàng xịn do Vương tộc đích thân tuyển dụng, nhưng ai cũng cảm thấy căng như dây đàn. Bù lại, mạng lưới giám sát khá kín kẽ. Thịnh Doanh, Hắc Long, chợ đen, đám vô gia cư, cống ngầm, đám học sinh buôn ma túy, các băng đảng nhỏ..., tất cả biến động đều được báo cáo 24/7.

Gã biết, không chỉ Vương tộc căng. Phạm Viết Phương là người ra câu đố, Phạm thị chắc chắn cũng không đứng ngoài cuộc. Trần gia là kẻ đầu têu tất cả vụ này, nên bọn chúng càng phải sẵn sàng. Và Vrahta, trung tâm của vụ việc, cũng đã mang một đồng học vị Tiến sĩ sang đây rồi. Toàn bộ Hải Thành này đang nóng như một chảo gang, mà chỉ cần một giọt dầu đổ vào cũng làm mọi thứ sôi sùng sục.

Wương Vũ Hoàn trở lại xe.

- Vui vẻ chứ ông anh?

Quang hỏi han, giọng cười đùa. Một hai bận hăn còn giả vờ ngờ nghệch, chứ đã đến nước này rồi mà còn giả vờ không biết thì cũng quá giả tạo rồi. Hơn nữa, hăn ở vị thế để có thể tỏ ra là mình hiểu biết.

- Thoả mãn.

Vương Vũ Hoành cũng không tỏ thái độ gì với Quang. Người ở bên mình, cần nhất là sự tín nhiệm. Lão Phương đã dạy hẳn, từ rất lâu rồi. Hẳn chỉ đang đắm chiêu suy nghĩ. Về Văn.

- Vương Minh Quang này.

- Hiếm khi nào thấy anh gọi cả họ tên em như thế. Anh biết là em đang dùng họ Trương mà.

- Trong gia tộc mình, cậu cũng là người có thiên phú xuất sắc nhỉ?

- Anh nói đùa, em sao so với anh được.

- Khả khả, khi chưa bước vào Đại Thư viện, tư chất của anh còn kém hơn cậu. Từ Thấu Quyền, lên Bộc Phá Quyền, rồi Phá Không Quyền, người thường phải mất tầm 10 năm nhỉ?

- Thấu Quyền là kỹ thuật cấp 7. Bộc Phá Quyền là kỹ thuật cấp 12. Vậy là mất 5 năm. Phá Không Quyền là kỹ thuật cấp Thạc sĩ, vậy là mất 5 năm nữa, tổng cộng là 10 năm.

- Còn cậu?

- Em luyện từ năm 10 tuổi, đến năm 15 tuổi có thể nắm giữ, là mất 5 năm. 1 năm để luyện từ Thấu Quyền lên Bộc Phá Quyền, 4 năm còn lại là luyện lên Phá Không Quyền. Nhưng đó là luyện tập cường độ cao. Với lại, từ Bộc Phá Quyền lên tới Phá Không Quyền, độ khó quá lớn. Em thậm chí còn nghi ngờ 2 kỹ thuật đó liệu có liên quan gì tới nhau không nữa. Một cái thì phát lực trực tiếp, một cái lại là cách sơn đả ngược.

- Mình cũng mất tới 7 năm. Sau này, khi bước vào Đại Thư viện, mình nhận ra có một cách để luyện từ Thấu Quyền lên Phá Không Quyền chỉ trong 1 năm!

- Vậy à? Không hổ danh là Đại Thư viện.

- Cậu không hứng thú gì với Đại Thư viện à?

- Chẳng phải chỉ có Đại Nam Đế vương mới có thể bước vào đó sao. Em không muốn lãng phí thọ mệnh của mình như thế.

- Ý cậu là thọ mệnh của mình không cao chứ gì?

- Ha ha, đâu dám. Ông anh là chân mệnh thiên tử, đại phúc đại thọ, hoàng long quần chân, phàm nhân như em đâu dám sánh.

- Tên láu cá này...

Vương Vũ Hoành lại trầm ngâm. Quang cũng không nói nữa. Hẳn dám nói chuyện Đại Thư viện với Quang, vì hẳn biết Quang không có hứng thú với nó, cũng như không hứng thú với Vương quyền. Nếu một người họ Vương ham muốn Đại Thư viện, gã đã chẳng ngồi đây lái xe cho mình.

Vương Vũ Hoành suy nghĩ về một chuyện khác. Cảm nhận của thăng Văn về “nhịp điệu” của Thấu Quyền, nói đúng thì là đúng, nói sai thì cũng sai. Mọi kiến giải trên đời, đều xuất phát từ chủ quan con người, khó mà nói được đúng sai. Nhưng, vấn đề là, kiến giải của thăng bé có thể giúp nó rút ngắn khoảng cách tập luyện.

Tài liệu trong Đại Thư viện, lại có một kiến giải khác về Thấu Quyền. Đó là sự thông suốt của khí lực trong cơ thể. Kiến giải khác nhau, nhưng đều có một tác dụng: Rút ngắn đi rất nhiều đường vòng trong các giáo trình thông dụng, giúp người luyện tập đạt tới cảnh giới Phá Không Quyền chỉ trong vòng 1 năm.

Phá Không Quyền chỉ là một kỹ thuật nhỏ trong vô vàn tri thức tại Đại Thư viện. Và Ngũ Đại cường giả trên thế giới, không kẻ nào là không nắm giữ cho mình một Đại Thư viện. Bằng lượng tri thức khổng lồ ấy mà bọn

họ có thể trong thời gian một kiếp người đạt tới được những cảnh giới phi nhân loại.

Văn mới chỉ phát giác ra một lối đi tắt cho một kỹ thuật cấp thấp. Nhưng nó mới chỉ 11 tuổi. Và quyển sách duy nhất mà nó từng đọc là Giáo trình Văn học! Thằng bé này, tương lai của nó sẽ như thế nào? Liệu ta có thể sống tới lúc ấy mà chứng kiến được chăng?

“Khi con trưởng thành, ta hứa sẽ đưa con đi xem Đại Thư viện, không chỉ 1 cái của ta, mà là toàn bộ 5 cái Đại Thư viện! Không kể nào trên thế giới này có tư cách ngăn cản Vương Vũ Hoành ta dẫn con trai mình đi đọc sách!”. Một bữa cơm với vợ, một buổi nói chuyện với con trai. Sự ấm áp sau nhiều năm lạnh giá, sự vui mừng trước tư chất của con mình. Như một giấc mộng đêm hè, một bữa cơm này, đánh đổi bằng mười năm chém giết. Vì sự an toàn của hai mẹ con, mọi xác thân hãn đã đạp lên, mồ hương máu thịt hãn đã đổ, mọi quyền lực hãn từng tranh đoạt, đều đáng giá.

Mộng đẹp rồi cũng phải tỉnh, Vương Vũ Hoành trở về với thế giới tàn khốc của mình. Hãn còn nợ Phạm Viết Phương... một câu trả lời!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Lịch Sử Và Ngôn Ngữ

- Mùa hè mà chăm lên thư viện như cháu là hiếm lắm.

Bác thủ thư mỉm cười với cô Vân. Cô cũng ngượng ngịu cười đáp lại. Mỗi ngày nay, ngày nào cô cũng lên thư viện tìm tài liệu. Cô không tiếc nuôi gì kì nghỉ hè chán ngắt của mình, thật ra, cô lại thấy rằng mình đang tiêu xài kì nghỉ một cách có ý nghĩa. Bởi vì Thiên Anh.

Tập tài liệu Thiên Anh đưa cho cô là một công trình Thạc sĩ bằng tiếng Bắc Hà. Dịch thứ tiếng này ra không khó. Tuy nhiên, điều khó khăn nằm ở phía sau. Đây là một công trình Ngôn Ngữ học, nghiên cứu về những Chú thuật cổ xưa viết bằng cổ ngữ. Bản thân văn phong Bắc Hà đã khó hiểu, những kiến thức chuyên môn về ngôn ngữ cổ xưa này lại càng khó hiểu hơn.

Cô Vân có học vị Cử nhân ngành Sư phạm Văn. Đồng nghĩa với việc cô sở hữu thêm trình độ Cử nhân ở một số môn học liên quan, trong đó có Ngôn Ngữ học. Với trình độ Cử nhân, nếu cô cố gắng hết sức thì cũng có thể miễn cưỡng hiểu được tập Tài liệu này. Và vì Thiên Anh, cô cảm thấy mình có thể cố gắng hết sức được. Vậy nên những ngày này cô tới thư viện tìm hiểu.

“Những chú thuật này dù nghiên cứu cách nào cũng thấy giống... Nguyên Rửa! Đề tài lại còn là cách áp dụng những thuật Nguyên Rửa ấy vào Quyền Pháp. Chú Quyền, Nguyên Rửa Quyền... Nghe cứ Bàng môn Tả đạo sao sao ấy.” Cô đã hỏi Thiên Anh về vấn đề này, hẳn nói rằng chỉ khi nào đọc hiểu được Tài liệu này, hẳn mới có cơ hội để xin học bổng Đại học.

- Em muốn rời khỏi thành phố này càng sớm càng tốt. Vì thế em phải xin được học bổng. Cô sẽ giúp em chứ?

Hắn vừa nói vừa nhìn thẳng vào mắt cô, đôi mắt sâu thẳm không thấy rõ được cảm xúc. Cô không cưỡng lại được đôi mắt ấy.

“Mình cũng muốn rời khỏi thành phố chết tiệt này. Nếu mình và em ấy cùng rời đi, thì sao nhỉ...”. Suy nghĩ của cô bất giác kéo tới tận đâu, khiến cô bỗng chốc đỏ bừng mặt. Không được, mình là giáo viên cơ mà.

Cô lại cặm cụi vùi mắt mình vào trong trang giấy, nhưng mãi mà cô không tập trung đọc được nổi một dòng.

Xa xa, người thủ thư già nhìn cô, khẽ lắc đầu. Trên thế giới này, ai cũng biết Ngôn ngữ ra đời từ bao giờ, nhưng lại không biết nó ra đời ra sao. Nếu ai quên rằng Ngôn ngữ đã ra đời được bao lâu, chỉ cần nhìn vào ngày tháng năm trên cuốn Kỉ lịch, là họ lại nhớ lại. Bây giờ là tháng 6 năm 6011, vậy là Ngôn ngữ đã ra đời được 6011 năm và 6 tháng rồi.

Chỉ là, cách nó ra đời quá đột ngột, bất thành linh loài người ngu muội được khai sáng, có được trí tuệ, có được học vấn. Đồng thời với Ngôn ngữ ra đời, bộ Sử đầu tiên cũng được khai sinh, và tiếp nối một mạch cho tới ngày nay, đã được 6011 năm. Dù vật đổi sao dời, dù thiên hạ hợp tan, dù nường dâu bãi biển, dù trải qua bao bước thăng trầm của nhân loại, bộ Sử vẫn chưa từng bị gián đoạn. Càng ngày, nó càng được trải rộng ra khắp các vùng đất, các sự kiện được ghi lại càng ngày càng nhiều, càng kĩ càng. Bởi lẽ, những kẻ nắm giữ bộ Sử ấy không phải là nhân loại.

Bộ Sử đầu tiên ra đời bởi một con khi già. Người ta kể rằng, con khi già ấy cũng là kẻ đã dạy cho nhân loại học nói. Đó là một thứ ngôn ngữ cổ xưa của loài khi, mà sau này người ta gọi là Cổ Ngữ. Không ai biết vì sao con khi ấy lại dạy nhân loại học nói, có lẽ là vì nó quá thương hại loài người ngu dốt, hoặc đơn giản là một thí nghiệm để nó có thể quan sát loài

người. Sau khi quan sát con người, con khỉ già đó có lẽ đã quyết định sẽ không bao giờ dạy đồng loại mình Ngôn ngữ nữa, vì thứ này quá nguy hiểm. Cứ nhìn lịch sử tang tóc của loài người thì biết. Vậy nên phần lớn loài khỉ ngày nay không biết nói.

Nhưng cũng có những ngoại lệ. Đó là dòng dõi của con khỉ già ngày đó, mà ngày nay người ta vẫn gọi là những Kẻ Chứng Kiến. Những con khỉ này toả ra khắp các lục địa, tay cầm theo một quyển sách, vẻ mặt trầm tư suy nghĩ, mắt hau háu nhìn, tai vểnh lên nghe, mũi hít hít ngửi ngửi. Chúng thoắt ẩn thoắt hiện, và biết rất nhiều thứ.

Có nhiều lời đồn đại về mối quan hệ giữa những Kẻ Chứng Kiến và Đại Thư viện. Không rõ đúng sai, nhưng mối liên hệ giữa chúng là quá hiển nhiên. Người ta kể, quyển sách mà bọn khỉ ấy mang theo chính là một phiên bản riêng biệt của Sử. Và trong mọi ngôn ngữ, người ta đều gọi những bộ Sử ấy là những “Quyển Sách”. Có một “Quyển Sách” lưu giữ lại toàn bộ những ghi chép của những “Quyển Sách” khác, và nó nằm trong một gian sách nào đó trong số các Đại Thư viện. Dù là Ngũ Đại Cường giả đương đại, những người đã bước vào Đại Thư viện, nghe đồn cũng chưa tìm được “Quyển Sách” ấy.

Dù sao, bằng một cách nào đó, các chính phủ đã thương lượng với những Kẻ Chứng Kiến để có được một bộ Sử cho riêng mình, và lưu trữ trong các thư viện phổ thông. Mỗi bộ Sử đều có ấn kí của Kẻ Chứng Kiến, các quốc gia đã tìm mọi cách để xào xáo lại sử sách, mà không được. Sử ở các thư viện dù không đầy đủ, nhưng chắc chắn không sai lầm. Hơn nữa, gõ trên net là ra hàng đống.

Bởi vậy, trong mọi học viện, không có môn Lịch Sử. Nhưng không có ai là không biết vài câu chuyện về lịch sử. Chém gió về Lịch Sử đã là một thú vui quốc tế, người ta thách đố nhau về lịch sử, phân tích luận bàn, rồi lại đem bản Sử ra để bắt bẻ nhau lúc trà dư tửu hậu.

Được bàn luận nhiều nhất vẫn là 3000 năm về trước, một hồi chiến loạn trên toàn thế giới. Máu chảy thành sông, xương chất đầy đồng, anh hùng hào kiệt giẫm lên xác nhau mà thành danh. Trong cơn hỗn loạn ấy, lão tổ họ Vương từ hai bàn tay trắng dựng nên cả một cơ nghiệp, chính là Đại Nam Đế quốc ngày nay. Lại nói về Ngôn ngữ, đã từ lâu người ta nhận ra rằng, Ngôn ngữ có sức mạnh. Biểu hiện nhẹ nhàng nhất, là Văn học, làm người ta chảy nước mắt, làm người ta hồi hộp, làm người ta vui thú. Những câu ngổ lời khiến tim con người loạn nhịp, những lời trách móc khiến người ta đau đớn.

Biểu hiện mạnh hơn một chút, thì những lời dạy dỗ có thể thay đổi số phận một con người, những lời buộc tội có thể dồn con người vào cái thòng lọng. Những lời động viên có thể thúc giục cả một đạo quân, những lời đối trá có thể đẩy kẻ khác xuống đáy vực.

Mạnh hơn nữa, thì là Chú Thuật. Có thể chúc phúc, có thể sai khiến, có thể... nguyên rủa!

Bởi vậy, mà người ta xếp Chú Thuật là ngành học cấp cao của môn Văn học. Tại mỗi quốc gia, lại có quan niệm khác nhau về Chú Thuật. Có nơi dạy Chú Thuật ngay từ bậc phổ thông, để học sinh có trách nhiệm hơn với lời nói của mình. Có nơi, như Đại Nam, lại xếp Chú Thuật vào bậc Thạc sĩ, vì khi đó người học mới có đủ sự trưởng thành để cân nhắc về hành vi.

Tuy nhiên, gây tranh cãi nhất, vẫn là thuật Nguyên Rủa. Ở Đại Nam, Nguyên Rủa là một cấm thuật, chỉ được phép dùng trong quân đội. Thịnh thoảng, các gia tộc lớn cũng có người sử dụng, và người ta nhập nhằng cho qua. Còn thường dân thì tuyệt đối không được dùng.

Ở Bắc Hà Lãnh thổ thì lại khác, mảnh đất này lấy Linh Khí làm gốc, đủ mọi thứ tà ma ngoại đạo đều có đất dụng võ. Lời Nguyên Rủa bay đầy trời, thậm chí hai bà bán hàng chửi nhau cũng văng ra gần 10 câu Nguyên

Rửa. Nguyễn rồi lại giải. Luyện Nguyễn Rửa nhiều, trình độ giải Nguyễn ở đây cũng phát triển đến mức dọa người.

Dân Bắc Hà thất nghiệp di cư tới Đại Nam, một nửa khấm khá nhờ nghề thu thập tà ma, rồi lại giàu sụ vì bán lại những tà ma đó đi ám người khác. Một nửa thì kiếm sống chui lủi nhờ nghề Nguyễn Rửa thuê, rồi lại quang minh chính đại phát tài nhờ đi giải chính những lời Nguyễn Rửa của mình.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Xúc Cảm Thiếu Nữ

Hội nghị Thượng đỉnh với Vrahta tiếp tục diễn ra tại Hải Thành. Các cuộc gặp mặt cấp cao diễn ra dày đặc hơn. Vương Vũ Hoành cũng phải xuất hiện với tư cách Đế vương.

Hắn mặc một bộ hoàng bào được thiết kế khá gọn gàng, kiểu dáng khá giống một bộ vest, đầu quần khăn theo truyền thống Đại Nam. Trang phục cho một nguyên thủ luôn được thiết kế với rất nhiều hàm ý. Trang phục của Vương Vũ Hoành gọn gàng, linh hoạt, càng nói lên rằng Nam Đế vừa là một đế vương, vừa là một võ giả, và cả con người hắn toát ra cảm giác có thể ra quyền bất cứ lúc nào.

Quốc vương Vrahta mặc một bộ áo trắng thùng thình quần quanh người, đế râu quai nón, mắt ti hí luôn cười toe toét. Hai bên gặp nhau, tay bắt mặt mừng, thăm hỏi riu rít. Chỉ có điều, chả ai biết cả 2 đang mưu toan những gì trong đầu.

Người dân Hải Thành cũng có dịp được chứng kiến các đoàn xe sang trọng diễu hành trong đường phố. Những người dân lao động nghèo đứng xem, trầm trồ, chỉ trỏ. Đám học sinh tiểu học trường Kinh Ngư, hè này tụ tập chơi bời với nhau, cũng có nhiều thứ để nói. Nào là khoe hôm qua tao nhìn thấy đoàn xe này to, thấy tàu hải quân đổ trên cảng, thấy quốc kì Vrahta bị gió thổi bay... Rồi lại xôn xao về vụ thách đấu 1 tháng 7 này. Thăng Cường lớp 5 to con thách đấu với thằng Văn gầy còm cùng lớp. Thầy Kiên còn xin phép nhà trường để sử dụng nhà thể chất rồi. Sự kiện cũng đăng rầm rộ trên mạng xã hội. Nhiều đứa Sơ trung vốn không coi

chuyện trẻ con đánh nhau ra gì, nhưng cũng mở nhà cái để cá cược. Tỷ lệ của thằng Văn bây giờ là 1 ăn 150.

Nghe nói tiểu nữ thần trường Kinh Ngự Trần Phương Linh đặt 500 hào cho thằng Văn, khiến chúng thuyết xôn xao. Lờn đồn về vụ tay ba tình ái dẫn tới hai con đực lao vào cắn xé nhau ngày càng rầm rộ. Nhiều đứa kêu ầm rằng thằng Văn chuột sa chĩnh gạo, nhiều đứa cười thằng Cường đũa mốc mà chòi mâm son.

Nhiều người còn nghi ngờ rằng tiểu nữ thần âm thầm dàn xếp vụ đánh nhau này, từ đó ăn tiền cá độ. 500 hào mà ăn 150 lần, chắc tiểu thư đang thiếu tiền tiêu vặt chẳng. Nếu thằng Văn bằng cách kì khôi nào đó mà thắng trận này, chắc chắn nhiều đứa phá sản. Đúng là con nhà giàu, kiếm tiền cũng tinh vi ác độc hơn phàm nhân rất nhiều nha. Ất xì! Ất xì!

Cô tiểu thư hắt hơi 2 cái liền. Sau hôm ngất xỉu, cô bé bị chỉ định là học nhiều quá nên mất sức. Ông Trần Thịnh lập tức la toáng lên, không có học hành gì nữa hết. Cô bé cứ ở nhà chơi cho sướng đời, chỉ cần đạt 5 điểm qua môn thôi ông cũng hài lòng rồi. Linh nài nỉ bố cho đi học mãi mà không được. Cô bé phụng phịu làm nũng mẹ, nhưng mẹ cô bé chỉ cười. Chuyện giữa hai bố con, bà chưa bao giờ can thiệp.

Cô bé lo rằng Văn không qua nổi kì thi, lại còn không có thể để vào tập võ. Linh rút điện thoại gọi cho mẹ của Văn, vì thằng Văn không có điện thoại. Qua điện thoại của mẹ, Văn nói với Linh rằng nó vẫn đang cày đề mỗi ngày, nên có lẽ không có gì đáng lo. Cô bé lại hỏi nó có cần nạp lại thẻ tập võ không, nó bảo rằng đã tìm ra một nơi lý tưởng để luyện tập rồi. Cô bé cũng yên tâm hơn. Cô bảo rằng mỗi ngày cô sẽ gọi điện để giảng bài cho nó. Thằng Văn xuýt xoa nói rằng không đủ tiền để trả từng đó cước phí đầu, cô bé phì cười.

Gọi cho Văn xong, cô bé lại nhắn cho Thiên Anh. Không biết ông anh đang ốm đau thế nào. Cô bé bảo mình đang phải nằm nghỉ ốm ở nhà, chán

ơì là chán. Nhấn nửa tiếng mà không thấy trả lời, cô bé phụng phịu.

Cộc cộc! Ngoài cửa sổ có tiếng gõ. Là Thiên Anh. Cô bé biết ngay. Từ năm lớp 8, mỗi lần muốn đến tìm Linh, hắt lại trèo cửa sổ. Lúc đó hắt kể với cô bé là đã luyện được Đạp Không Bộ, từ giờ có thể đến chơi với cô bé bất cứ lúc nào. Ngày đó 2 anh em còn quăn quít với nhau lắm, nhưng dần dần bố của Linh cũng khó chịu với Thiên Anh ra mặt. Thiên Anh cũng không ưa gì ông. Linh biết thế.

Đã lâu lắm rồi hắt mới lại trèo lên cửa sổ thế này.

- Ốm đau thế nào vậy cô nhóc?

- Anh đừng gọi em là cô nhóc nữa coi - Linh phùng má - Em khoẻ re à! Ở nhà hoài chán thấy mồ. Anh đưa em đi chơi nhé?

- Ok, lên đây anh công.

Cô bé nhảy lên vai hắt. Hắt nhảy khỏi cửa sổ, đạp trên không, nhảy qua bờ rào, đáp xuống con đường phía sau nhà. Rất thuần thục, không một tiếng động. Buổi tối mùa hè. Nhiều nhà đã tắt đèn đi ngủ. Con phố vắng.

- Trốn nhà đi chơi buổi đêm thế này, không sợ bị người ta bắt cóc à?

- Sợ gì chứ! Em có ông anh võ nghệ cao cường ở đây rồi!

Từ ngày nhỏ, Linh đã vô cùng hãnh diện khi có một ông anh cao lớn, đẹp trai lại giỏi vận động. Thiên Anh cũng rất dịu dàng với cô bé. Nhưng những năm gần đây, 2 đứa càng ngày càng ít gặp gỡ, cứ như thể đã xuất hiện một loại xa cách. Càng lớn, Linh càng biết quan hệ giữa 2 nhà không vui vẻ cho lắm. Bố của cô khinh nhà bác Thái ra mặt. Nhà bác Thái cũng không ưa gì nhà cô.

Chuyện phức tạp của người lớn, Linh chẳng thể làm gì được. Linh chỉ ước mình và anh Thiên Anh sẽ mãi thân thiết như ngày còn nhỏ. Vịn vào lưng hẳn, cô bé bỗng cảm thấy một sự thân thiết ủa về.

- Phố đêm đẹp nhỉ anh nhỉ? Em chẳng bao giờ được ra ngoài vào buổi tối cả, nên em chưa từng được ngắm phố đêm. Yên tĩnh thật đấy. Ban ngày và ban đêm cứ như hai thế giới khác nhau ấy.

- Ủ, ở Hải Thành này ban ngày và ban đêm là hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

- Anh chỉ nhại lời em thôi à!

Thiên Anh im lặng. Hẳn nghĩ về Hắc Long, về những tên sát thủ, về những tên vô gia cư dưới cổng ngầm giắt súng trong cặp quần, về những hoạt động mờ ám của Trần Thịnh... Đối lập với cuộc sống học đường thanh bình, vui vẻ của hai đứa, cứ như hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

- Linh này, em có thích thành phố này không?

- Thích chứ. Trường học rất vui. Biển cũng rất đẹp. Hơn nữa, ở đây có ba, có mẹ, có cả anh nữa.

- Vậy sau này em có thích ở lại đây không? Hay muốn đi những nơi khác?

- Tất nhiên là em muốn đi những nơi khác rồi. Ở một chỗ chán chết đi được. Em muốn quay lại Long Thành. Lần trước em chưa kịp nhìn thấy rồng bay lên. Em muốn đi khắp đất nước nữa. Nếu có dịp, em còn muốn được ra nước ngoài. Mẹ nói, Bắc Hà là thiên đường của các Tâm Linh Sư. Em muốn sang đó du học. Rồi thì...

Cô bé lại thao thao bất tuyệt về những điều mẹ kể. Thiên Anh mãi đuổi theo những suy nghĩ trong đầu. “Em có thể đi tới bất cứ đâu, trừ thành

phố này. Anh biết về nó rõ hơn em, nó không đẹp như em tưởng tượng đâu. Sẽ có một ngày, anh đủ sức để đưa em đi. Đưa cả mẹ anh đi nữa. Rồi xa ông bố khốn nạn của anh. Rồi xa lão Trần Thịnh cáo già. Hải Thành này, sắp không yên ổn nữa rồi”.

- Anh này, anh có nghe em nói không đấy! Hoá ra này giờ em độc thoại một mình đấy à?

- Đâu có, anh vẫn nghe mà.

- Thì thế, anh có tin là Bắc Hà có chung một dòng sông với mình không? Ấy thế mà 2 nhánh sông lại khác nhau lắm nhé...

Cô bé nói không ngừng, cho tới khi gần trở về nhà, cô bé mới nhỏ giọng lại. Hẳn công cô trèo qua bờ rào, về lại cửa sổ. Chưa có ai phát giác, cô bé đã khoá cửa phòng mình trước khi đi. Nhảy xuống đường, Thiên Anh hít một hơi.

- Cô còn định theo dõi em tới khi nào nữa?

Từ cây cột điện trong góc tường, cô Vân bước ra. Mặt cô đỏ lừ, ngượng nghịu, cô nhìn lảng đi phía khác.

- Cô mới từ thư viện về, chỉ tình cờ thấy hai em mà thôi. Bởi cô có chuyện muốn nói với em, mà sợ Linh biết, nên...

Thiên Anh thở phào. Hẳn biết cô Vân không nói dối, cô giáo này không có khả năng nói dối. Từ sau vụ ám sát, sự phòng bị của hẳn cao hơn rất nhiều. Bất cứ ai cũng có thể là kẻ khả nghi.

- Là về tập tài liệu ạ?

- Đúng vậy, cô đã giải mã được tương đối rồi. Nhưng... - Cô nhỏ giọng
- Thứ này... nói ở ngoài... hơi bất tiện nhỉ?

- Em hiểu - Thiên Anh biết cô muốn nói gì. Nguyễn Rửa, hiển nhiên không phải là chuyện có thể đem nói ở ngoài. - Có chỗ nào kín đáo hơn không ạ?

- Ờ. - Cô Vân lại đỏ bừng mặt. Câu thoại vừa rồi, sao cô cứ nghe ra ý vị khác. Cô tự đưa tay vả vào mặt mình. Lại nghĩ linh tinh rồi.

- Sao thế cô?

- À! Không sao... không sao. Vậy thế này đi, em ghé qua phòng trọ của cô, rồi mình thảo luận.

Nói tới 2 chữ phòng trọ, mặt cô lại đỏ như quả gấc. Trời tối, chắc tên này không phát hiện ra. Trời đất, mình là người lớn cơ mà.

- Được thôi cô. Phòng trọ không lớn, giá thuê cũng vừa phải. Dụng cụ trong phòng lại khá đầy đủ. Có cả máy tính, tivi, bếp điện. Thiên Anh nhìn lướt qua một vòng. Theo thói quen nghề nghiệp, hăn bắt đầu đánh giá.

“Tiền lương không cao. Sự nghiệp chưa ổn định. Thể hiện qua giá thuê phòng. Nhưng đối tượng là con nhà gia giáo, khá giả. Biểu hiện qua sự đầy đủ về nội thất, và sự ngăn nắp. Đối tượng hăn là một con người có giáo dục, học lực khá, thậm chí rất tự tin vào năng lực bản thân, nhưng sự nghiệp lại không được như ý muốn, đâm ra chán nản. Điều khiến tivi được sử dụng thường xuyên, máy tính được đặt ngay gần giường ngủ, chứng tỏ mùa hè này đối tượng chỉ nằm trong nhà, đó là biểu hiện của sự chán nản và mất định hướng trong cuộc sống...”

Giờ, trong mắt hăn, ai cũng là “đối tượng” rồi. Hăn không còn là một thằng học sinh ngây thơ nữa, hăn hành nghề sát thủ đã vài năm, hăn đã bỏ hàng nghìn giờ để quan sát hàng chục đối tượng. Biểu hiện của cô Vân, dù là một đứa khờ khạo cũng có thể nhìn ra. Nhưng hăn cần thêm bằng chứng.

“Chán nản và mất định hướng, cô ta thường sẽ không muốn làm thêm bất cứ thứ gì, thậm chí là tự cắt đứt các mối quan hệ. Nhưng cô ta sẵn sàng vì mình nhờ vả mà tới thư viện tra cứu. Một quyển sách trên bàn có đóng dấu của thư viện. Về chuyên ngành Ngôn Ngữ học. Nhà cửa có ít dấu vết sử dụng, chứng tỏ những ngày gần đây ra ngoài rất nhiều. Là do miệt mài nghiên cứu tại thư viện. Vậy thì, chỉ có một kết luận...”

- Em nè. - Cô Vân khề ho. Một thằng con trai vào phòng rồi nhìn khắp xung quanh khiến cô ngượng chín mặt. - Ngồi xuống đây. Nhà còn trà khô, để cô pha.

Cô lấy trong túi ra tập tài liệu. Và một cuốn sổ ghi chép rất chi chít, chẳng chít. Cô bắt đầu giảng giải cho hẳn. Bỗng nhiên, hẳn cắt ngang lời cô.

- Cô Vân này. - Hẳn cố tình gọi tên cô.

- Sao em?

- Cô cũng biết đấy, ở nhà em, bố em rất hay la mắng, khiến em không thể tập trung học được. Em cũng không thể học những kiến thức như thế này ở công viên hay các quán cà phê được, nhà bạn bè cũng không được. Em rất có thể sẽ bị tước tư cách học sinh, hay thậm chí là bị đi tù. Em chỉ chia sẻ chuyện này với mình cô mà thôi, vậy nên, cô có thể giúp em được không?

- Em yên tâm, cô hứa sẽ không bao giờ nói chuyện này với ai.

- Còn nữa ạ, những ngày sắp tới, em có thể ở lại chỗ này để học được không ạ?

- Hả? Em... em nói sao?

Cô Vân lại đỏ bừng mặt. Thiên Anh cẩn thận quan sát từng phản ứng của cô, hần cười. Hần đã đoán đúng, cô giáo này đã thích hần rồi.

Hần cần lợi dụng cho triệt để lợi thế này của mình. “Ở một mình, và tự cắt đứt đi những mối liên hệ, cô ta sẽ không hé răng với ai chuyện mình ở lại đây”.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Tung Năm Đấm Về Phía Biển!

Những ngày cuối tháng 6, thẳng Văn vô cùng bận rộn. Buổi tối, nó thức đêm luyện đề. Buổi sáng, nó ra bờ biển tập luyện.

Đồng đề Luận nó đã luyện được kha khá, mẹ nó là người chấm điểm. Điểm số của nó không còn sát đáy nữa, mà đã đạt tới mức trung bình, tuy nhiên lúc cao lúc thấp, khiến nó chưa thể yên tâm.

Còn về luyện võ, nó không muốn mẹ nó nhìn thấy, cũng không thích bị đám trẻ con hàng xóm trêu chọc, nên nó chọn một vùng rất khuất để luyện tập. Nó luyện tập từ lúc sáng sớm. Vùng biển này bị che khuất bởi cây cối, rất hoang vu. Những ngày nay nó chỉ thấy một người dân chài đi bắt cá. Ông ta sống ở làng khác, da nâu sạm, mặt nhăn nheo. Ông ta nhìn nó, nở một nụ cười, những nếp nhăn kéo lên tận mang tai. Nó cười đáp lại, rồi lại bắt đầu luyện tập.

Trước tiên, nó tập chạy bộ. Bãi biển này dài chừng 500m, nó chạy 10 vòng mỗi ngày. Cát lún khiến nó chạy chậm và mất sức hơn trên đất bằng. Sau đó là luyện Trung Bình Tấn. Nó cố gắng giữ vững 2 chân, nhưng chỉ tầm 1 phút là nó mỏi như đến nỗi ngã thụp xuống. Nghỉ ngơi tầm 2 phút, nó lại luyện Trung Bình Tấn. Lần này chân nó rung bần bật đến nỗi không kiểm chế được, nhưng nó vẫn cố chịu. Mỗi ngày nó luyện 5 lần như thế.

Tiếp đến là Âm Dương Tấn, và từ Âm Dương chuyển sang Đinh Tấn. Đây là bước di chuyển cơ bản trong Nhất Bộ Nhất Quyền. Bước chân này làm gia tăng lực công phá cho năm đấm. Nó luyện thêm vài chục lần, cho đến khi mỏi như. Nó nằm vật xuống nghỉ ngơi.

Nó đã duy trì lịch trình luyện tập như vậy hơn 1 tuần nay rồi. Bắp chân, đùi, hông của nó cũng đã săn chắc hơn, nhưng nó vẫn chưa cảm nhận được thứ “nhịp điệu” mà mình muốn tìm. Nó thở hồng hộc nhìn sóng biển đánh vào bờ, nhìn con thuyền chài neo bên bãi cát, đập dừ theo từng làn sóng.

Giờ là 6 giờ sáng. Đêm tháng năm chưa năm đã sáng. Mặt trời đã lên. Bờ biển quang đãng, tĩnh lặng. Người dân chài ngáp ngáp dài xách theo một cái lưới, bước ra bờ biển. Dân chài nơi đây thường phải ra khơi từ rất sớm, tầm 3 – 4 giờ sáng, để sáng sớm có thể mang mẻ cá trở về bán cho chợ. Người đàn ông này lại ngược lại, 6 giờ sáng, khi mọi người từ biển trở về, ông mới ra khơi.

- Hôm nay vẫn tập hả cháu?

- Hôm nay bác vẫn ra khơi muện như mọi khi.

- Ha ha, khi người khác đồng loạt ra biển thì cháu muốn chen cũng không có chỗ. Chờ người khác về hết rồi ta ra khơi, chẳng phải là một mình một biển sao?

- Suy nghĩ của bác... rất thú vị.

- Cháu cũng thấy thế, phải không? Thế mà người ta ai cũng chê cười bác. Bác thấy người ta ngu ngốc quá nên không thèm đáp lại. Tại sao cứ phải chen chúc tranh giành nhau như vậy? Rõ là tự mình làm khổ mình. Giờ trời hửng sáng, biển vắng lặng, một mình bác giống buồm ra khơi chẳng phải là ung dung tự tại, vừa ngắm trời ngắm biển, vừa thành thói suy nghĩ. Có phải rất sảng khoái không? Giống như cháu một mình một bãi cát, luyện những tư thế kì cục không ai hiểu, đểch cần người khác nghĩ gì, rất sảng khoái phải không?

- Đúng vậy bác. Rất sảng khoái.

Người đàn ông lại cười. Ông ta có vóc người nhỏ thó, nhưng chân tay thoăn thoắt. Ông quăng tấm lưới lên thuyền. Ông cởi dây buộc, đẩy con thuyền ra xa bờ. Ông quay lại nói.

- Giờ cháu còn bé. Khi nào cháu lớn bác sẽ cho cháu ra khơi một chuyến. Cháu là người đầu tiên hiểu được tầm nhìn của ta, thì bản thân cháu cũng không đáng bị ràng buộc ở nơi chật hẹp này. Nếu có dịp, bác muốn là giúp cháu nhìn thấy cái gì gọi là “biển rộng trời cao”.

- Bác nhớ giữ lời nhé! Cháu muốn được ra khơi từ lâu lắm rồi!

Thằng Văn vẫy tay chào ông bác. Ông ta đứng trên thuyền vẫy tay với nó. Nó tự nhủ thật kì lạ, tại sao ai cũng hứa hẹn khi nó lớn sẽ đưa nó đi đâu đó. Nó cũng không hiểu vì sao những người đó cứ thừa nhận rằng họ là người kì lạ, khi mà bản thân nó thấy họ rất bình thường. Tỉ dụ như người đàn ông đánh cá vừa rồi, suy nghĩ của ông ấy rất hợp lý, hợp lý đến mức hiển nhiên.

Nó nhìn theo con thuyền đang vượt sóng để ra khơi. Trên con thuyền đó có một kẻ thích đi ngược lại với suy nghĩ của người thường. Giống như bơi ngược dòng nước.

“Vậy là còn lại riêng một mình ta, với một bãi cát, và một bờ biển”. Nó thầm nghĩ, nó nghĩ câu này viết vào bài Luận sẽ rất hay. Bãi cát thì đôi bàn chân ta đã đạp nát rồi, biển thì lại quá nguy hiểm nên ta không dám ra khơi. Nhưng, đã ở đây rồi, ít nhất ta cũng muốn gửi ra biển một thứ gì đó.

Nó đứng dậy, bước tới. Sóng biển vỗ lăn tăn vào bàn chân nó. Nó bước ra xa hơn, nước biển đã ngập tới ống chân. Lực đẩy đã mạnh hơn, nó phải dùng sức để không bị đẩy lùi. Nó nhìn những đợt sóng biển đang xô tới.

“Biển xô làn sóng đẩy ta lùi lại. Ta lại muốn... tung một Quyền về phía biển!”.

Nghĩ vậy, nó khuyu người xuống, hít thật sâu, bước lên...

Uỳnh!!

Một cơn sóng biển xô tới, đẩy nó ngã dúì dụi.

Ặc ặc! Nước biển tràn vào miệng, vào mũi, vào mắt nó, mặn chát, cay xè.

Nó cố ngoi đầu lên. Gió thổi vào cái đầu ướt nước biển của nó, lạnh buốt.

Nó đứng dậy, cố thử lại một lần nữa. Xuống tấn, bước chân, ra quyền.

Uỳnh!

Lần này nó không ngã nữa, nhưng mất thăng bằng phải lùi lại mấy bước về sau.

Phiu! Được lắm. Cát làm lún chân ta. Sóng cản bước chân ta. Gió thổi bạt năm dặm của ta. Tất cả chúng mày đều muốn cản trở ta. Nó nhìn xuống chân mình. Từng đợt sóng vỗ vào chân nó. Nó chợt nhớ tới hình ảnh con thuyền neo trên biển, dập dềnh theo từng làn sóng.

“Nếu con thuyền không được neo lại, sóng sẽ đánh nó dạt vào bờ. Nó sẽ mắc lại trên bờ cát. Nó sẽ không còn cảm nhận được sóng biển nữa. Sóng, cũng chính là nhịp độ của biển. Ta cũng như con thuyền, nếu ta thả lỏng để con sóng cuốn trôi, làm sao ta có thể cảm nhận từng đợt từng đợt sóng vỗ vào chân mình. Giống như ông bác giọng buồm ra khơi lúc các đoàn thuyền về hết. Chỉ có đi ngược chiều với mọi người, ta mới nhìn thấy được tất cả những con thuyền. Chỉ khi nào kháng cự lại với dòng chảy, ta mới cảm nhận được nhịp điệu của nó!”.

Nó lại xuống tấp, mắt hướng ra biển. Nó lại hít một hơi thật sâu, gió thổi tạt vào mặt nó. Cát lún dưới chân nó. Nó chờ đợi một đợt sóng biển đánh tới. Biển rất rộng lớn. Bầu trời rất rộng lớn. Bãi cát cũng rất rộng lớn. Chỉ có mình nó bé nhỏ. Như một con thuyền ngược sóng.

Nhưng, nó vẫn muốn tung nắm đấm của mình đánh về phía biển.

=====

Mạch truyện của nhân vật chính hơi quá chậm rồi. Cần tăng tốc lên.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Vết Phấn Hoa

Tháng 6 dần kết thúc. Mỗi người lại có một cách tiêu xài tháng 6 của mình. Trần Phương Linh ở nhà đọc sách với mẹ. Trần Thịnh quần quít bên vợ con. Trần Thái ngập trong rượu chè và chửi bới vợ con. Trần Thiên Anh không về nhà, hẩn luyện tập Chú Thuật tại phòng trọ của cô Vân. Cô Vân bận rộn với việc bếp núc cho 2 người, vừa giảng giải cho hẩn. Thăng Cường vẫn đều đặn ăn uống và bắt nạt cái bao cát. Văn vẫn miệt mài duy trì việc học hành và luyện tập của mình.

Ngày 30 tháng 6, là sinh nhật nó.

Mọi năm, 2 mẹ con thường tổ chức một buổi sinh nhật nhỏ. Có thể là đi ăn món gì đó ngoài tiệm, hoặc mẹ nó mua cho nó một cái áo mới, hoặc dẫn nó đi công viên giải trí. Vé vào công viên giải trí là 50 xu 1 người. 2 người là 1 hào. Lương của chị được 5 hào 1 tháng. Bởi vậy, công viên giải trí đối với 2 mẹ con là 1 thứ vô cùng xa xỉ. Sau lần đó, thằng Văn cũng không đòi mẹ cho đi công viên nữa, vui thì vui thật đấy, nhưng nó thấy không đáng.

Nó bảo mẹ năm nay không cần tổ chức gì cho nó hết, vì nó thấy sinh nhật và ngày thường chẳng khác nhau chút nào.

Quả thật, dưới những cái nhìn vô cùng lý trí, ngày sinh nhật cũng chỉ là một ngày trong năm mà thôi. Gia tộc nổi tiếng về sự lý trí đến lạnh lòng của mình, Vương tộc, cũng không ai tổ chức sinh nhật, hay mừng thọ, kể cả là ngày sinh của Nam Đế. Vì trong mắt họ, sinh nhật chẳng là gì ngoài tồn

kém không cần thiết, và lãng phí thời gian. Giữa một ngày làm việc và một ngày ăn chơi vô cớ, họ thích chọn cái đầu tiên hơn.

Chị Thanh hỏi nó, nó có thích mời bác lần trước về ăn cơm cùng gia đình không.

- Thật hả mẹ?

Nó cười rạng rỡ. Không có đứa trẻ nào không thích thú với ngày sinh nhật của mình cả. Chỉ là người lớn có tạo điều kiện để chúng bộc lộ niềm yêu thích ấy hay không mà thôi. Đối với Văn, có một người cùng đến chia sẻ ngày sinh nhật với mình, nó cảm thấy vô cùng vui mừng.

- Vậy để mẹ mời bác ấy. Sáng nay, cô Vân đi chợ sớm. Hôm nay là ngày cuối cùng cô nghỉ hè. Ngày mai, cô phải tham gia coi thi tốt nghiệp, rồi phải tham gia chấm bài. Cô ghét việc coi thi, nhưng rất thích chấm bài. Cô muốn đọc thật kĩ từng bài văn và tìm ra những viên ngọc thô đầy tiềm năng, và đánh trượt những thằng vô tích sự. Cô thích thú với nhiệm vụ vun đắp các hạt giống tốt trưởng thành, và loại bỏ các hạt giống yếu kém ra ngoài. Đối với cô, đó mới là nghĩa vụ thiêng liêng của giáo dục: phân loại học sinh cho thật chính xác.

“Mình đi làm, không biết "hắn" có muốn ở lại đây nữa không. Ít ra ở đây hắn còn có thể tập trung học tập”.

Gần 2 tuần qua, Thiên Anh bắt đầu nghiên cứu tập tài liệu, dưới sự hướng dẫn của cô Vân. Nội dung tài liệu thật sự rất khó, nhất là đối với một đứa học sinh vẫn còn Cao trung như hắn. Phải sử dụng tổng cộng 3 thứ Ngôn ngữ, Cổ ngữ, tiếng Bắc Hà, và tiếng Đại Nam. Bản dịch tiếng Đại Nam của cô Vân chỉ có tác dụng tham khảo để hiểu nghĩa, chứ không thể nào thay thế bản gốc bằng tiếng Bắc Hà được. Thậm chí, có rất nhiều chỗ cô Vân không thể hiểu, càng cần 2 cô trò phân tích và phán đoán.

Cho dù đã quen với cường độ nghiên cứu trên Đại học, cô Vân cũng chịu không nổi. Nhưng cô càng thấy được điểm tốt của Thiên Anh. Hấn rất cố chấp, và cứng đầu. Mỗi ngày, hấn vừa duy trì chế độ luyện tập của mình, vừa vui đầu vào nghiên cứu và thử nghiệm. Cô nam quả nữ ở chung một nhà, nhưng không như cô lo ngại, hấn chỉ chăm chăm vào nghiên cứu. Nhiều đêm cô chợt tỉnh ngủ, đã hơn 3 giờ sáng, vẫn thấy hấn ngồi trước bàn làm việc. Đến 6 giờ sáng hôm sau, hấn đã đi chạy bộ rồi.

“Thật là một học sinh tốt. Nếu nó không thành công, ông trời đúng là không có mắt”. Hôm nay cô đích thân chọn lấy rất nhiều đồ ăn bổ dưỡng. Nuôi thêm 1 người có phần gánh nặng với tiền lương của cô, nhưng điều đó không đáng kể. Nhiều lúc, cô tự giải thích rằng, mình đang bồi dưỡng nên một hạt giống tốt. Đây là sự hi sinh vì giáo dục.

Hấn không có ở nhà. Như thường lệ, giờ này hấn đang chạy bộ. Có một mảnh giấy để lại.

“Em ra trường có chút việc. Trưa nay em sẽ không về đâu. Cô cứ ăn trước đi.”

Cô Vân cảm thấy có chút gì hụt hẫng. Nhưng rất nhanh cô lại vui vẻ. Hấn nói trưa nay không về, tức là tối sẽ về. Ít ra thì, tối nay vẫn có thể giảng bài cho hấn... Cô ngồi xuống bàn. Một cơn gió ùa qua cửa sổ. Cô nhìn vào đồng giấy tờ trên bàn. Bằng mọi giá, mình muốn giúp đỡ tên học sinh này. Muốn giúp đỡ người đàn ông này. Đã 2 tuần rồi Thiên Anh không đến trường. Thầy Kiên có gọi điện hỏi thăm hấn vài lần. Hấn không nói gì về việc đang ở phòng của cô Vân. Tình cảm của ông thầy với cô giáo này, không cần đến cỡ hấn mới có thể nhìn ra.

Hôm nay là ngày cuối cùng trước vụ tỉ thí. Hấn muốn kiểm tra xem thằng Văn luyện tập tới mức nào. Mấy lần trước hấn có tới trường, nhưng không thấy. Linh nói thằng nhóc tự kiếm được chỗ để tập luyện. Mỗi ngày

hắn đều nhờ Linh hỏi xem thằng nhóc có gì thắc mắc không, nhưng thằng Văn bảo rằng nó vẫn đang luyện tập rất siêng.

Dù sao thì hôm nay cũng là ngày cuối cùng, Thiên Anh cũng muốn kiểm tra nó một lần.

Bề ngoài, hắn đối với Văn khá là lạnh nhạt, dù sao thằng bé cũng chỉ là bạn của em họ hắn. Nhưng thật lòng, mỗi lần nhìn thấy thằng Văn, Thiên Anh lại thấy hình ảnh của mình khi trước. Nghèo túng, nhếch nhác, không có tài năng, không được bất cứ ai coi trọng. Mọi thứ mà hắn có bây giờ, cái danh hiệu Thiên tài mà cả trường ngưỡng mộ, mọi ánh mắt tình tứ của các em nữ sinh, mọi lời xu nịnh của thầy cô, đều do chính hai bàn tay hắn mà ra. Chính từng năm đêm không ngừng, từng bước chạy đều đặn, và thứ khao khát vươn lên mãnh liệt bên trong hắn mà thành.

“Thành hay bại, vậy để xem ta và nhóc có duyên hay không”. Thằng Văn sáng nay phải tới trường. Bởi không chỉ Thiên Anh muốn kiểm tra nó, Linh cũng có ý nghĩ tương tự. Nó phải làm 1 đề trong áp lực thời gian y như khi thi thật, và không được giở tài liệu.

Nó nhìn Linh đang chăm chăm bài cho nó. Văn rất ít khi quan sát cô bé, vì nó thật sự rất ngại. Ngại con gái. Nhưng cô bé thật sự rất dễ thương, điều này làm nó còn ngại hơn nữa. Với phái đực, nhìn chòng chọc một con mụ xấu xí đôi khi còn dễ dàng hơn lén nhìn một cô gái xinh đẹp.

Lần này, có cơ hội nhìn cô bé lâu như vậy, Văn có thể xác nhận. Cô bé thật sự rất xinh, nhưng không phải kiểu xinh một cách lộ liễu, mà là một nét duyên dáng của một cô bé 11 tuổi. Thanh thoát, trên gương mặt nhỏ nhắn là một cái cau mày, bĩu môi, mắt cô bé vẫn lướt theo bài viết của nó. Cô nghiêng đầu đọc chăm chú.

Bất chợt, nó nhìn thấy một vết phẩn trắng sau tai cô bé.

Sau tai là nơi người ta rất ít khi để ý mỗi lần tắm gội. Và vết phấn này rất mờ, chỉ khi nhìn gần mới thấy rất rõ. Một đường chéo. Và có, một chút mùi hương. Giống như là phấn hoa. Nó đưa mũi người. Là hoa sữa. Tạo thành một vết, như là quệt qua.

- Chỗ này bạn phải... Á, bạn làm gì thế?

Linh vừa quay đầu lại, thấy mặt thẳng Văn kề sát mặt mình. Cô bé hét lên, mặt đỏ ửng tai. Cô trừng mắt nhìn thẳng Văn. Thẳng này vẫn tỉnh bơ, nhìn lại mình. Nó nhú mày. Nó thấy con gái thật khó hiểu. Quan sát cái tai thôi mà, có phải làm quá lên vậy không.

- Tai bạn, có vết phấn hoa.

- Phấn hoa gì chứ! - Linh gắt. Cô bé ngượng chín rồi.

- Là phấn hoa sữa, một vết. - Vừa nói, thẳng Văn vừa đưa tay ra sau tai mình, mô phỏng lại cái chỗ đó.

Linh cũng đưa tay sờ lên tai. Đúng là có một vết phấn.

- Thì sao chứ? - Cô bé bĩu môi nhìn Văn. Nếu nói là do thấy mình xinh quá nên không tự chủ được, có khi mình còn tha. Kiểm soát này nọ là không xong đâu. Con gái vốn rất thích được người khác khen xinh đấy, dù là cái phương thức khen này nó hơi không đúng. - Sau nhà mình có một cây hoa sữa. Chắc là mình quệt vào đó.

Đúng vậy, có gì kì lạ đâu nhỉ? Văn thầm nghĩ. Nó không biết vì sao lại chú ý tới vết phấn hoa tới vậy. Bởi khoảnh khắc đó, có gì loé lên trong đầu nó. Nó chưa biết tìm từ ngữ để diễn tả. Nó đành nói vu vơ.

- Cây hoa sữa nhà bạn chắc đẹp lắm.

- Đúng thế. Hiện giờ nó nở rộ hoa, đẹp lắm luôn. Từ cửa sổ phòng mình, có thể nhìn thấy rất nhiều hoa. Thơm sực nức luôn ấy...

!!

- Khoan đã, cửa sổ phòng bạn, ở tầng mấy?

- Tầng 2.

- Vậy cây hoa sữa cao lắm nhỉ?

- Cao lắm chứ, bộ bạn chưa nhìn thấy cây hoa sữa bao giờ sao? - Linh bĩu môi.

Cây hoa sữa vốn không thể coi là cao được. Nhưng hai đứa mới có 11 tuổi. Một cô bé 11 tuổi lại có một vệt phấn hoa quệt qua sau gáy, đây mới là điều khiến nó chú ý. Nhưng, thứ khiến nó chú ý nhất, là hương quệt chéo. Giống như là...

- Bạn nhảy từ cửa sổ xuống à?

-!! Sao bạn lại hỏi thế?

Khó khăn lắm Văn mới giải thích được ý nghĩ của mình. Nó vốn không giỏi diễn đạt, nhất là với người lạ. Ngày còn nhỏ, những câu nói lạ lùng của nó luôn bị đám trẻ con trêu chọc. Nhưng Linh đã học nhóm với nó suốt thời gian qua, đã buôn chuyện với nó rất nhiều, nên nó đã bớt e ngại cô bé.

Nghe những suy nghĩ của Văn, Linh phì cười.

- Bạn phân tích cứ như thám tử ấy. Ba mình có quen một bác làm nghề pháp y, bác ấy cũng thích phân tích y như bạn ấy. Ủm, mình không có nhảy cửa sổ, ngài thám tử ạ. Có người công mình nhảy xuống. Là anh Thiên Anh đó.

- Sao anh Thiên Anh lại công bạn nhảy xuống cửa sổ?

- Vì ba mình không cho mình đi chơi buổi tối, nên anh Thiên Anh tới đón mình đi. Từ năm lớp 8 tới giờ anh ấy đều trèo qua lối cửa sổ.

- Oa, làm sao trèo được lên cửa sổ tầng 2 nhỉ. Cao lắm ấy.

- Đương nhiên! - Cô bé vênh mặt, trong lòng rất hãnh diện về anh họ của mình. - Bạn có biết, có một kĩ thuật cao cấp của môn Nhảy cao ấy, tên là Đạp Không Bộ. Khi bạn nhảy lên, thay vì rơi xuống, bạn có thể đạp lên không khí để nhảy thêm một lần nữa! Đây là kĩ thuật cấp 12 đấy, nhưng anh họ mình đã luyện được từ năm lớp 8 rồi! Sao, thấy anh mình giỏi không?

- Giỏi thật ấy!

Nhìn vẻ mặt ngưỡng mộ của Văn, Linh vô cùng hài lòng.

- Thôi, không nói chuyện linh tinh nữa. Bài của bạn, mình chấm xong rồi. Đạo gần đây bạn rất tiến bộ, đề này theo mình chấm cũng phải được 5 điểm rưỡi đó!

- Vậy sao? Vậy là mình đỗ rồi sao?

- Bạn đừng có chủ quan! Mỗi đề Văn lại mỗi khác, mà 5 điểm rưỡi cũng rất là bấp bênh. Ngày mai bạn cần phải giữ tinh thần thật tốt, làm hết sức mình. Vào phòng thi thật áp lực lắm, chứ không thoải mái như bây giờ đâu.

Văn gật đầu.

- Quan trọng là bạn phải tự tin vào chính mình. Mình tin là bạn có thể thi qua được. Bạn phải chứng minh cho cô Vân biết chứ. Bạn cũng phải...

không để mọi người cười mình chứ, mình không thể để mọi người cười là bỏ công sức vô ích được!

Linh nói, vẻ mặt ủ khuất. Cô bé rất thích chứng tỏ bản thân. Bị bạn bè chê cười như vậy, không cam lòng. Giống như những fan hâm mộ cuồng đặt niềm tin vào đội bóng mình yêu thích, hay những ông nông dân kì vọng tung con gà chọi của mình ra chiếu. Ai cũng muốn chứng minh rằng lựa chọn của mình là đúng đắn. Huống hồ...

- Còn nữa! Trận tỉ thí ngày mai, mình đã đặt 600 hào là bạn sẽ thắng! Bạn cũng đừng có phụ lòng tin của mình. Nếu bạn thắng, mình sẽ chia cho bạn một nửa luôn.

Nghe tới đây thì Văn méo miệng. 600 hào, có khi mẹ nó làm vài chục năm cũng chưa kiếm ra nổi. Nó chẳng biết mình có thắng được không, mặc dù theo như kế hoạch thì nó phải thắng, vì hiển nhiên, thắng thì ít bị ăn đòn hơn là thua. Đánh bại kẻ địch trước khi bị kẻ địch đánh. Tiên phát chế nhân. Nó nhớ anh Thiên Anh rất tâm đắc với ý nghĩ này. Nhưng không có gì chắc chắn cả. Nó không biết khi thua cược Linh có bắt nó đền số tiền ấy không. Nếu vậy thì chắc nó sẽ phải bán thân trả nợ, dù không biết thân nó đáng bao tiền...

Suy nghĩ lung tung một hồi, nó quay lại với thực tế. Nó nhìn cô bạn nhỏ đang chìa tay ra với mình, như ông Phi bên hàng xóm đưa thóc cho con gà trước khi nó ra trận. Nó chìa tay ra bắt. Tay Linh rất mềm, và ấm.

Dù nói thế nào, nó vẫn rất biết ơn cô bé. Dù nó không quan tâm người khác nghĩ gì về mình, nói gì về mình, nhưng cái cảm giác, có một người tin tưởng, có một người coi trọng, có một người sẵn sàng cược 600 hào cho mình, thật tốt.

Linh nói tiếp:

- Mình thấy trong danh bạ, hôm nay là sinh nhật bạn. Mình nghĩ rất nhiều, nhưng cuối cùng mình cũng quyết định rồi. Mình... mình sẽ tặng bạn thứ quý giá nhất của mình.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Trước Một Cuộc Chiến (Thượng)

Thứ quý giá nhất là cái gì? Văn không biết. Nhưng Linh là con nhà giàu, chắc hẳn cô bé sẽ tặng nó thứ gì vô cùng giá trị.

- Bạn nhắm mắt lại đi.

- Ừm. - Nó nhắm tịt mắt lại.

- Không tí hí nha!

- Ừm!

- Nè!

Nó mở mắt ra, trước mặt nó, là một quyển sách.

60 cách khẩn trừ tà. Tác giả người Bắc Hà. Bản dịch năm 6004. Có bổ sung và chỉnh sửa.

- Cuốn sách này là thứ quý nhất của mình đó. Bạn phải biết, trừ tà là vô cùng quan trọng. Bạn không thể lơ là được. Mẹ mình mua cho mình quyển này từ năm mình 5 tuổi, đến nay mình đã thuộc lòng cả 60 cách rồi. Mình tặng lại cho bạn. Bạn phải nhớ, dù học hành hay luyện tập miệt mài đến mấy đi chăng nữa, mỗi tối cũng phải tụng lấy một lần! Tâm linh ổn định thì mọi thứ mới suôn sẻ được!

Thằng Văn giơ cái vế mặt nghi hoặc nhìn cô bé. Cô bé bĩu môi, lườm lại nó. Nó đành gãi đầu nhận lấy.

- Cám... cám ơn bạn.

Mới 5 tuổi đã cần mua sách trừ tà, 11 tuổi đã thuộc lầu 60 bài cúng. Hết trò cửa sổ để đi chơi cho đến trừ tà. Nó cũng không hiểu lắm. Rốt cuộc thì cuộc sống của cô tiểu thư này có vấn đề gì không. Trên đời này, có nhiều thứ nó không hiểu cho lắm.

Nhưng, ngoài mẹ nó ra, Linh là người đầu tiên tặng nó quà sinh nhật. Nó rất vui.

- Nếu tối nay bạn có tổ chức sinh nhật, mình có thể nhờ anh Thiên Anh giúp mình trốn ra ngoài...

- Ờ... ừm. Cám ơn bạn, nhưng mình không có tổ chức đâu.

- Vậy à. Vậy thì, bạn đi theo mình.

- Đi đâu thế?

- Xuống căng tin. Mình gọi cả anh Thiên Anh nữa. Thiên Anh đang tập bao cát. Đã lâu rồi hần mới luyện lại cái bao cát này. Hần lại điều chỉnh nó tới 116kg. Hần vốn muốn chờ thằng Văn đi tới sân tập thì Linh gọi.

Hần xuống căng tin. Tìm thấy 2 đứa đang ngồi. Con bé muốn tổ chức sinh nhật cho thằng Văn. Hần thở dài. Hần làm sao không biết trong đầu cô bé này nghĩ gì. Đừng nhìn cái Linh còn nhỏ tuổi, con bé có óc kinh doanh còn hơn cả bố nó nữa.

Lần này gọi hần xuống đây, vốn là để cho cả trường nhìn thấy, thằng Văn quen biết với Trần Thiên Anh. Như vậy sau cuộc tỉ thí ngày mai, dù kết quả có ra sao, thằng Cường cũng không dám gây chuyện với Văn nữa.

“Phô trương thanh thế”. Con nhỏ này, thật là... không biết nói sao nữa.

Linh nhìn thấy hần, vẫy vẫy tay, gọi to:

- Anh Thiên Anh à, em với Văn ngồi ở đây này!

Căng tin không ít học sinh, dù sao hôm nay cũng là ngày trước khi thi, những đứa tới đây ôn luyện, gà bài nhau, bán phao, tung tin đồn... cũng không thiếu. Giọng của Linh vốn đã rất khác biệt, ngay lập tức thu hút mọi ánh mắt.

Tiếng xì xào bàn tán.

Tiếng gõ điện thoại.

Thiên Anh cũng đã đoán trước rồi. Hắn chìa cái vẻ mặt cam chịu, hứng chịu mọi cái nhìn và mọi lời bàn tán, chỉ trỏ, bước xuống ngồi bên thằng Văn. Linh đã muốn hắn diễn, hắn liền diễn cho trót. Linh yêu cầu cái gì, hắn đều không nỡ từ chối. Hắn vỗ đầu thằng Văn.

- Lâu ngày không đến tập. Anh cũng muốn biết trình độ chú mày ra sao!

Tiếng xì xào lại nổi lên. Linh mỉm cười. Thằng Văn hết nhìn Thiên Anh rồi nhìn Linh, nó nhúm mày. Mọi người xung quanh hay nghĩ nó ngu, nhưng nó không ngu. Nó chỉ gặp vấn đề về biểu đạt mà thôi. Nó đã ngờ ngợ ra vấn đề rồi, nhưng nó bỗng nhiên lại nghĩ tới một chuyện khác. Nó đau khổ nghĩ, giá mà Linh không đặt cược 600 hào, ngày mai nó đã có thể nhận thua rồi. Dám cá bây giờ đám thằng Cường không dám gây chuyện với nó nữa.

- Em cảm ơn anh. Nhưng em sợ anh chỉ tốn công vô ích mà thôi. Em vốn không thông minh gì, những điều anh dạy em luyện mãi mà không được.

Tiếng xì xào lại nổi lên.

Đến lượt Thiên Anh nhú mày. Linh vẫn cười tủm tỉm. Ai bảo thằng Văn này ngu vậy, nó khôn như chấy! Thiên Anh thầm nghĩ. Không cần biết thằng oắt này có luyện được cái gì lợi hại không, nhưng câu nói vừa rồi ý đồ quá rõ ràng: em có chút tự tin, nhưng em không muốn làm thằng Cường cảnh giác. Vừa phô trương thanh thế vừa giả bộ làm ngu, thằng oắt này, thật là... không biết nói sao nữa. Thiên Anh nuốt nước bọt ừng ực.

Linh đưa cho hắn một cốc trà đá, tủm tỉm cười, nói nhỏ.

- Hi hi. Em cũng muốn tổ chức buổi gặp mặt nho nhỏ này từ lâu rồi. Nhưng không có dịp á, mãi đến tận hôm nay.

Hôm nay cái búa! Vừa uống được một ngụm trà, hắn suýt sặc. Dù không hay tới trường, vụ tỉ thí này náo nhiệt như thế, làm sao hắn lại không biết gì. Linh đặt cược 600 hào cho thằng Văn, vì ai cũng nghĩ thằng Cường sẽ thắng nên tỉ lệ đặt cược cao vút. Cô bé cố tình ém nhem vụ này, chờ tới ngày các nhà cái đều đóng kèo mới gọi Thiên Anh tới để phô trương thanh thế. Như thế, dù có ai muốn đối ý đặt cho thằng Văn cũng không kịp nữa rồi. Bởi vậy, mới có ngày “hôm nay”.

“Phải rồi, con bé là cháu ngoại của Phạm Viết Phương”. Hắn suýt đã quên.

Cuộc đời này vốn là bất công như vậy. Những đứa trẻ được di truyền nguồn gen tốt luôn vượt trội hơn người. Nhưng cũng chính vì nó bất công như vậy, mà những kẻ không “hơn người” mới có động lực để phấn đấu, để con cái của mình cũng có thể “hơn người”. Nguồn gen tốt hiển nhiên là một lợi thế, nhưng không phải là tất cả. Ít ra thì, Thiên Anh tin như vậy. Người không có nguồn gen tốt, không có nghĩa là hậu duệ của người không thể có...

Hắn không biết rằng, ngồi cạnh mình cũng còn một đứa con ông cháu cha khác.

- Cô ơi, cho cháu gọi món... - Linh vui vẻ gọi to. Sau bữa tiệc nhỏ, Linh được đón về nhà. Còn lại 2 thằng đàn ông bước vào phòng tập.

- Nào, mấy ngày vừa rồi chú em đã tập luyện ra sao rồi?

Văn háo hức nhìn Thiên Anh.

- Đây anh! Em có thứ muốn cho anh xem. Em cũng muốn thử với bao cát nữa.

Thằng Văn bước tới trước cái bao cát Thiên Anh vẫn tập. Nó đưa tay lên sờ cái bao cát. Nó cố gắng mừng tượng tới từng hạt cát trong bao. Cát lấy từ biển. Biển có sóng. Sóng vỗ dập dềnh. Nó nhớ lại từng đợt sóng. Nó hít một hơi, mở mắt ra, đứng thẳng.

Thở ra. Chân phải nó khụy xuống, chân trước bước lên trước. Hai tay giơ lên thành thế thủ. Toàn bộ trọng tâm dồn vào chân phải, mắt nhìn thẳng, thở sâu.

“Âm Dương Tấn!”. Thiên Anh kinh ngạc. Tài liệu về Âm Dương Tấn rất phổ thông, trong thư viện có đầy. Hắn chỉ không nghĩ rằng thằng Văn thật sự nghiêm túc với Võ thuật tới mức đi tra cứu. Hơn nữa, dáng Tấn này rất chuẩn. Một thằng nhóc chỉ tra cứu tài liệu có thể luyện chuẩn tới vậy sao.

Vẫn chưa hết. Thằng Văn nhìn chăm chăm vào bao cát. Nó như đang tưởng tượng thấy trước mặt từng đợt sóng biển vỗ tới. Nó hít thở, điều hoà nhịp thở theo từng con sóng trong tưởng tượng. Dưới chân nó là cát, phả vào mặt nó là gió.

Hít sâu, bước chân, tung quyền, thở ra, phát lực!

Bang!!!

Cái bao cát phát ra một tiếng kêu. Nó bị đánh giật lùi về phía sau, nảy từng từng lên khoảng 10cm, rồi rơi xuống, lắc lư.

“Ừa, vậy thôi sao”. Thằng Văn thu tay về, mặt mày khó hiểu. Triều Quyền, theo nó nghĩ, phải tương đương với Bộc Phá Quyền. Mà Bộc Phá Quyền của anh Thiên Anh, rõ ràng đánh bao cát bay vút lên không trung. Quyền của mình, chỉ khiến bao cát lắc lư nhẹ, hình như không đúng lắm. Hay là, mình đã nghĩ sai ở đâu...

Thiên Anh ngạc nhiên tới tột độ. Cái này chính là... Nhất Bộ Nhất Quyền!

- A... em học chiêu này ở đâu vậy?

- Có một bác dạy em các thế Tấn. Trung Bình Tấn nè, Đinh Tấn nè, Âm Dương Tấn nè. Nhưng chiêu này, là em ra bãi biển gần nhà, rồi tự nghĩ ra được đó. Vì em không có khoẻ như anh, nên năm đấm của em không đủ lực. Nhưng em cứ nghĩ, nếu kết hợp thêm một bước chân, em sẽ đủ sức để tạo nên sức công phá của Bộc Phá Quyền. Nhưng mà, - Nó nhìn vào cái bao cát vẫn còn rung rinh, mặt tiu nghỉu – Chắc là chưa đủ.

- Tự nghĩ ra sao! Cái này... cái này... Anh không biết nữa, nhưng chiêu vừa rồi rõ ràng là Nhất Bộ Nhất Quyền. Cú đấm vừa rồi, uy lực có thể không so được với Bộc Phá Quyền, nhưng lại cũng đã... mạnh hơn Thấu Quyền!

Thiên Anh nhìn cái bao cát đang rung rinh. Thấu Quyền chỉ đấm lún mặt bao, không thể làm bao cát chuyển động như vậy được. Nhưng, hẳn nhớ khi mới lĩnh ngộ được Bộc Phá Quyền, vài năm trước, cái bao cát phải nảy lên tới 1m. Hẳn có rất nhiều phỏng đoán. Nhưng hẳn không nói ra. Hẳn không bắt được mạch suy nghĩ của thằng Văn. Nhưng, mặc kệ là cái thế loại chiêu thức gì, uy lực này, chắc chắn là tốt hơn Thấu Quyền. Hơn nữa,

bước chân thẳng bé vừa bước ra, dường như đã đạt tới cảnh giới Bộ Pháp... Không, Bộ Pháp đâu dễ học tới vậy!

Vả lại, hăn lại tìm thấy một điểm yếu khác.

- Xuất ra một quyền này, hình như em phải chuẩn bị hơi lâu.

- Vâng, đúng rồi anh. Em phải điều hoà được nhịp điệu của cơ thể. Để bắt kịp được với nhịp điệu của làn sóng...

- Sóng gì cơ?

- Sóng biển đó anh. Em tập cú đâm này trên bờ biển ấy, chờ từng cơn sóng đánh vào là em cũng tung ra một quyền...

Thiên Anh lắc đầu. Dù hăn đã gần đạt tới đỉnh cao của Võ thuật cấp phổ thông rồi, hăn vẫn không hiểu thẳng bé nói nhăng nói cuội cái gì. Nhưng, về mặt lý luận, hăn biết một điều.

- Anh dạy em ra chiêu thật nhanh để đánh bại đối thủ. Chiêu này lại tốn nhiều thời gian như thế, chắc chắn là em sẽ bị ăn đòn rồi.

- A! - Thăng Văn ngớ người. Đúng là nó đã quên mất. - Vậy phải làm sao bây giờ hả anh?

- Anh không biết. Tình hình bây giờ hên xui lắm, còn phải xem ngày mai em thể hiện ra sao nữa.

Văn sắp khóc rồi. Sao cả 2 anh em nhà này đều đưa cho nó nhận xét không chắc chắn như vậy. Còn tùy vào biểu hiện ngày mai sao. Thà ngay từ đầu để nó không học hành gì, rồi ngày mai chắc chắn nó tạch, còn hơn là cho nó cái trạng thái mơ hồ thế này. Nó thấy bứt rứt không yên.

Thấy nó tiu ngriu ra về, Thiên Anh gọi giật nó lại.

- Văn!

- Dạ?

- Anh biết ngày mai là một ngày rất khó khăn. Anh cũng không thể tới xem em thi đấu được. Nhưng nhớ cho anh một điều, không phải ai sinh ra cũng bình đẳng. Dù kẻ địch có mạnh tới đâu, dù em có yếu ớt tới mức nào, oán trách hay than thở cũng không giúp được gì cho em. Chỉ có không ngừng tiến lên, không ngừng mà nỗ lực, em mới đạt được những thứ em muốn!

Văn nhìn hẩn. Thằng bé khẽ gật đầu. Nó còn hồi hộp, và lo lắng. Nhưng nó không sợ nữa.

Những kẻ dồn toàn tâm toàn ý đối với một trận chiến, đều hồi hộp mỗi khi đối mặt.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Trước Một Cuộc Chiến (Hạ)

- Tối nay, chắc ta không tới được rồi.

Vương Vũ Hoành nói với nàng. Nàng không nói gì cả, chỉ nhìn hắc, đôi mắt mang theo chút gì đó quan tâm, và ái ngại.

- Ngày mai rất hệ trọng phải không?

Hắc gật đầu. Ngày mai là ngày tổng kết cuộc Hội nghị Thượng đỉnh lần này với Vrahta rồi. Cũng là thời hạn mà hắc cần đưa ra câu trả lời. Hắc biết, lần này, cả thế giới sẽ nhìn vào cử động của hắc.

- Nàng không giận ta sao?

- Tiện nữ đâu có quyền gì để giận ngài. Hơn nữa, tiện nữ biết, chuyện khiến ngài cần phải tập trung như vậy, không phải là chuyện nhỏ... Chỉ có điều... Sau này khi thăng Văn lớn, ngài không sợ nó sẽ hận ngài sao?

Một chốc im lặng.

- Ta là Nam Đế, chẳng lẽ ta còn sợ người khác hận hay sao.

Hắc cố tình nhẫn mặt nói. Sau đó, cơ mặt hắc duỗi ra.

- Ta có món quà cho thăng bé, nàng cầm hộ ta được không?

- Để khi nào có dịp, chính tay ngài đưa cho nó đi.

Hắn ra về. Người họ Vương không tổ chức sinh nhật, không có nghĩa là bọn họ không cảm thấy cô đơn vào mỗi ngày sinh nhật. Ngày còn trẻ, hắn đã từng tự nhủ, hắn sẽ không để con trai mình phải đón những ngày sinh nhật như vậy. Có lẽ... dòng họ này thật sự bị một lời nguyền rửa chằng. Dòng họ của những kẻ vô cảm. - Đến sinh nhật con trai mình cũng không tới. Anh không sợ thằng bé lớn lên sẽ hận anh sao?

-!! Moá! Hai người thông đồng đấy à?

Vương Vũ Hoàn đang khẽ nhấp ngụm trà, hắn suýt nữa phụt ra ngoài. Trong một căn phòng khách sạn nào đó tại Hải Thành, một chiếc bàn làm việc rộng lớn bày la liệt những địa đồ, tài liệu, và hơn 1 chục chiếc điện thoại không ngừng đổ chuông. Hắn và Quang đang bận rộn lên kế hoạch cho ngày mai.

- Ta là Nam Đế. Ta còn sợ người khác hận hay sao!

- Ngày sinh nhật của một đứa trẻ, luôn là thứ đeo bám cả đời nó.

- Quang này, cô chú có từng tổ chức sinh nhật cho cậu không?

- Mẹ em họ Vương, anh cũng biết rồi đấy - Gã nhún vai - Nhưng bố em không phải người họ Vương, nên mỗi lần sinh nhật hai bố con lại lén lút đi uống vài ly bia. Lúc đó em mới mười mấy tuổi, mẹ em biết, nhưng bà không cấm. Đối với bà, chỉ có 2 loại người trên đời, được việc hay không được việc. Đến tận bây giờ, em vẫn cố chứng minh cho bà là em được việc.

Con cháu nhà họ Vương, dù là dòng nội hay dòng ngoại, đều mang họ Vương, đều có tên trong gia phả, đều có thể tranh đoạt Vương quyền. Gia phả nhà họ Vương không phải cái gì bí mật, mỗi một cái tên đều được dân thường nhớ kĩ. Nhưng, có những kẻ thuộc họ Vương mà không có tên trong gia phả, cũng không phải hiếm. Ít nhất, Vương Vũ Hoàn biết đến 2 kẻ như vậy.

- Vương Minh Quang. Vì sao cô chú lại đặt tên cậu là Minh Quang?

- Là bố em đặt đấy. Có lẽ vì thiếu thứ gì thì cần đặt tên thứ đó sao. Tướng số của em hơi mờ nhạt, nên bố em muốn em có thể phát sáng rực rỡ sau này. Minh ở đây chính là sáng chói, là rực rỡ. Nhưng trong mắt mẹ em, em lại chẳng rực rỡ gì. Nên đôi lúc em nghĩ, đối với bà, Minh là chữ Minh trong mờ mịt, u minh.

Vương Vũ Hoành cười. Minh vừa có nghĩa là sáng, vừa có thể là mờ. Tự chơi chữ tên mình như vậy, có thể thấy được bao nhiêu nỗi ai oán chứ.

- Mình lại nghĩ, quá rực rỡ cũng không phải chuyện tốt. Mình đã từng mong rằng mình sẽ mờ nhạt. Nếu mình có thể mờ nhạt được như cậu, thì bây giờ mình đã không phải gánh cái gánh nặng Đế vương này, cũng không thể bỏ rơi con trai mình trong ngày sinh nhật như vậy. Mờ nhạt, âm đạm, lại có thể tự do tự tại, vô tung vô ảnh, cũng là rất tốt.

Một thoáng im lặng. Quang hiểu, anh họ mình muốn nói gì. Quá rực rỡ, quá bắt mắt, cũng là một loại bi kịch.

- Nếu mình mờ nhạt hơn nữa, thì buổi tiệc ngày mai, đã có thể không tham gia rồi.

Vương Vũ Hoành thở dài.

Nếu được lựa chọn, hẳn muốn tới dự sinh nhật của con trai hơn.

Ngày mai, hẳn sẽ đại diện cho Đại Nam tham dự buổi yến tiệc đưa tiễn phái đoàn Vrahta.

Bữa tiệc cuối cùng.

Từ khoá cuối cùng của lão Phương, hẳn cũng đã nghĩ ra.

Lão già quái đản thích xếp đặt những câu đố hoàn mỹ, vậy thì, hãn cũng phải đáp trả lão bằng một câu trả lời hoàn mỹ. Một câu trả lời để không chỉ mình lão phải vỗ đùi cười khàn khạch, mà tất cả thế giới phải bàng hoàng.

Bởi vậy mà hãn đang phải vùi đầu vào đống tài liệu và kế hoạch này.

Những kẻ dồn toàn tâm toàn ý đối với một trận chiến, đều hồi hộp khi đối mặt.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Thiên Mệnh

- Hôm nay bác ấy không tới chơi ạ?

Thằng Văn tiu ngriu. Mẹ nó nhìn thấy mặt nó như vậy, chỉ nhẹ lắc đầu. Chị lấy trong túi ra một cái bánh sinh nhật nhỏ.

Chị lấy 11 cây nến, cắm chen chúc lên cái bánh. Chị đốt cho nó thối. Chị bảo nó hãy ước gì đi.

Văn nói nó muốn ước ngày mai có thể tốt nghiệp. Nó muốn tốt nghiệp cả Sơ trung, Cao trung rồi trở thành Viên chức, như thế nó sẽ kiếm được tiền cho mẹ. Chị cười. Nó thối nến cái phup.

Hai mẹ con cắt bánh ra ăn.

Cái bánh mua ở đầu chợ, từ ban chiều. Chỉ có chút gato phủ bởi lớp kem trắng. Cả bánh lẫn kem đều chẳng phải loại hảo hạng gì. Nhưng thằng Văn ăn rất ngon lành. Nó xơi đến $\frac{3}{4}$ cái bánh. Đêm đã khuya rồi. Mẹ nó đã lên giường ngủ. Nó nhìn mẹ. Nó đã ước hôm nay bác ấy có thể tới. Nó muốn nhìn thấy mẹ tươi cười như ngày nọ. Nó cũng muốn mời cả Linh và anh Thiên Anh tới chơi nữa. Trong thế giới rộng lớn này, chỉ có vài người nọ là toàn bộ nhân sinh quan bé nhỏ của nó.

Nhưng, như mọi năm, mẹ nó vẫn một mình. Một mình mẹ tổ chức sinh nhật cho nó. Một mình mẹ lắng nghe lời ước của nó. Nó tự hỏi, ngày này 11 năm về trước, khi sinh nó ra đời, liệu mẹ cũng chỉ có một mình hay không. Đêm mùa hè. Biển xào xạc. Trăng cuối tháng đã tàn. Thằng Văn

nằm dài trên bờ đá. Sóng đánh vào nó man mát. Hôm nay là ngày cuối cùng của đợt Khuyết Nguyệt Triều.

Nó nhìn lên bầu trời. Bầu trời trong, và cao. Và hăng hà sa số những ngôi sao. Nó giơ tay lên đếm. 14 chòm sao. Mẹ nó từng kể có tất cả 60 chòm sao trên trời, nhưng tại Hải Thành, chỉ có thể nhìn thấy nhiều nhất là 14 chòm mà thôi.

Mẹ nó kể mỗi chòm sao đều có 1 sinh mạng, mang theo một ý nghĩa. Và mỗi người lại ứng với 1 chòm sao. Chòm sao ấy sẽ quyết định vận mệnh người đó.

Nhưng nó đã nghe ở đâu đó, có thể là từ vài đứa bạn cùng lớp, lâu rồi, rằng những ngôi sao chỉ là những quả cầu khổng lồ bay trên trời. Có khi chúng còn xa xôi hơn cả mặt trời nữa. Và thứ gọi là “chòm sao” cũng chỉ là tưởng tượng mà thôi, vì mỗi ngôi sao trong một chòm sao lại cách nhau rất xa, xa hơn cả khoảng cách giữa chúng với quả đất nữa. Vậy thì chúng đâu có liên quan gì tới nhau, và đâu có liên quan gì tới vận mệnh con người?

“Thay vì những ngôi sao xa xôi như vậy, sao con người không gắn sinh mạng của mình với mặt trời và mặt trăng nhỉ? Ít ra thì, mặt trời cho ta nắng ấm, còn mặt trăng có thể điều khiển sóng biển”.

11 tuổi, có rất nhiều điều nó thấy khó hiểu về loài người.

- Bởi vì sao à? Vì con người nhìn thấy bản thân mình trên bầu trời. Giống như khi cháu soi mình vào mặt nước vậy.

- A!!

Nó giật mình. Nó lại nói ra suy nghĩ của bản thân rồi. Nó ngồi dậy, quay đầu lại.

Là ông chú bán tò he trong phố. Ông đeo một cái kính đen. Ông đã ngồi cạnh nó từ bao giờ, quầy hàng tò he vẫn đặt trên mặt đất.

- Ra là chú à? Đã tối muộn rồi sao chú vẫn còn bán tò he?

- À. Sáng hay tối đối với chú không quan trọng. Vì chú bị mù.

- A... Chú bị mù mà vẫn nặn được tò he ạ? À... mà không phải, đó không phải là điều cháu quan tâm. Cháu thường không bắt kịp suy nghĩ của bản thân. Điều cháu muốn nói là... có thể sáng với tối không quan trọng với chú, nhưng lại quan trọng với người khác đó ạ.

- Vậy sao?

- Vâng, chú bị mù, nên chú không quan tâm tới sáng hay tối. Nhưng những người khác không bị mù, họ cần có ánh sáng để tỉnh táo, để làm việc. Buổi tối họ đều đi ngủ hết. Nên giờ này chả ai ra ngoài mua tò he cho chú nữa đâu.

- Vậy sao? Chú thấy vẫn có một người mà?

- Ai hả chú?

- Cháu.

Ồ. Cũng đúng.

- Nhưng cháu không có tiền để mua tò he của chú đâu.

- Đâu phải cứ có tiền mới mua được thứ gì đó.

- Vậy chú muốn thứ gì?

- Cháu có thể bán cho ta “tầm nhìn”.

-!!

...

- Chú định móc mắt cháu đấy à!

- Bậy nào. Ta muốn nhìn thấy vận mệnh của cháu. Cháu đưa tay trái cho chú.

Thằng Văn vừa e dè vừa tò mò đưa tay trái ra. Ông chú mù chớp ngay lấy cánh tay nó, như thể ông ta chả mù chút nào. Tay ông sờ dọc theo bàn tay nó.

- Quả nhiên là Thiên mệnh.

- Cái gì là Thiên mệnh hả chú?

- Chú cũng không biết. Nói đúng ra là chú biết nhưng chú lại không cách nào diễn tả cho cháu biết.

Thằng Văn gật đầu. Câu này mẹ nó hay nói. Ông bác cũng từng nói. Cô Vân mỗi lần bị nó hỏi cũng đều nói. Thật kì lạ. Nó bị gặp khó khăn khi diễn đạt ý nghĩ của mình. Nhưng hoá ra người lớn cũng vậy. Có rất nhiều điều họ không diễn tả được.

- Nếu chú nói cháu là thiên tài nghìn năm, không, cả vạn năm mới có một, cháu có tin không?

Lần này nó phì cười.

- Ha ha, sao cháu tin được. Làm thiên tài đâu có dễ như thế. Và cháu không việc gì phải mong mình thành thiên tài cả. Mẹ cháu nói ấy, làm người bình thường đã là điều rất tốt rồi. Ngày bé cháu cũng từng nghĩ rằng biết đâu mình là thiên tài. Mà cả đám trẻ con trong xóm cháu cũng đều nghĩ thế. Nhưng đâu dễ gì để cả xóm đều là thiên tài đâu đúng không? Mà mơ ước mình là thiên tài cũng không thay đổi được tình hình của cháu. Ngày

mai cháu phải cố gắng tốt nghiệp được Tiểu học, và đánh một trận với một thằng to con. Mơ ước viễn vông không có giúp được gì, vì cháu mơ ước nhiều rồi. Chỉ có nỗ lực của bản thân mới giúp được mình mà thôi.

- À hà. Đúng vậy. Chú chỉ hỏi đùa cháu như vậy mà thôi. Nỗ lực, đôi lúc cũng có thể thắng cả Thiên mệnh. Đây, chú bán cho cháu con tò he này.

Ông chú rút một con tò he đưa cho nó. Hai mảnh trắng đen quện vào với nhau. Giống như là... Âm Dương.

- Cái này là Âm Dương hả chú?

- Đúng vậy. Ngày mai, cháu nhớ quan sát thật kĩ Âm Dương nhé. À, cái này làm từ bột mì, cháu hơ lên lửa là ăn được đó. Thôi chú đi đây.

- Cháu nghĩ chú nên về ngủ, ngày mai đi bán hàng sớm. Những người bán hàng sớm thường được nhiều người mua.

- À hà. Ngày mai chú không bán hàng nữa đâu.

- Sao thế hả chú?

- Chú đã bán hàng ở đây 10 năm rồi. Cũng đã nhìn thấy những gì cần thấy. Chú muốn đi tới những nơi khác, ngắm nhìn những bầu trời khác.

- Cháu vẫn chưa biết tên chú.

Người đàn ông giương cặp kính đen nhìn lên trời. Nó không biết ông ta có nhìn thấy gì không nữa.

- Thiên.

...

- Nếu có duyên sẽ gặp lại.

Ông chú ấy đã đi rồi, xách theo đồng tờ he theo. Thằng Văn cầm cây tờ he Âm Dương, lại nằm xuống bờ đá.

Nó tự hỏi tại sao mỗi lần ra biển suy ngẫm, lại có người ra bắt chuyện với nó. Có lẽ, bọn họ cũng thích buôn chuyện sao. Giống như những bà hàng xóm hay ngồi lê đôi mách với nhau.

Nó nhìn lên bầu trời sao. Hình ảnh phản chiếu sao. Là vì khi ta ngắm sao, ta không nhìn vào bầu trời, mà là nhìn vào chính nội tâm của mình sao? Nó nghĩ tới mẹ.

“Mình không biết, chòm sao của mẹ ở đâu. Có cô đơn, có vất vả như mẹ hay không?”

7h38 phút sáng ngày 1/7, thằng Văn bắt đầu câu đầu tiên của bài Luận như thế.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Đối Giám Thị Khẩn Cấp!

Kì thi tốt nghiệp Tiểu học, gồm 3 môn Văn, Toán và Thể dục. Học sinh chỉ cần thi qua 1 trong 3 môn là đỗ. Tất nhiên, những ai muốn thi cả 3 môn hay 2 môn, đều được. Vì vậy, lịch thi 3 môn không trùng nhau. Toán và Thể dục, đã thi trong ngày hôm qua. Đặc biệt là môn Thể dục, thằng Cường đã phá kỉ lục của trường, nhận được học bổng toàn phần.

Đối với đám học sinh nhà giàu, học bổng toàn phần của nhà trường, chẳng đáng bao nhiêu, chỉ có 50 hào, tương đương với 5000 xu. Nhưng đối với con nhà lao động, 5000 xu là cả một gia tài.

Và mọi người đều nhớ rằng, 50 hào này đã được đem ra đặt cược cho vụ tỉ thí vào chiều nay. Nhưng, ai cũng biết, so với số tiền cược cho trận đấu này, 50 hào chả là cái gì. Tỉ lệ cược cho thằng Văn là 1 chọi 18. Tức là, nếu thằng Văn thắng, Linh sẽ có 10 800 hào, tức là 1 triệu tiền xu. Con số này khiến nhiều đứa không dám tính nữa.

Lại nói, tin đồn Trần Thiên Anh dạy võ cho Vương Thành Văn cũng đã lan truyền rộng rãi. Rất nhanh, người ta tra ra được ngay, Trần Thiên Anh chính là anh họ của Trần Phương Linh, chuyện này trước đây rất ít người biết, nhưng cũng không phải là chuyện tuyệt mật gì.

Tất cả những đầu óc mang thuyết âm mưu đã xâu chuỗi mọi thứ lại, Trần Phương Linh cố tình đem sắc đẹp của mình ra quyến rũ 2 thằng con trai, một thằng béo khỏe, một thằng gầy yếu, rồi lại kích động 2 đứa thách đấu nhau. Khi đó, các nhà cái ngày thơ bắt đầu nhảy vào cuộc. Con số 1 chọi 18 cũng là do nhà cái hô lên đấy, vì lúc đó tỉ lệ đặt cho thằng Văn quá

ít. Đúng lúc này đại tiểu thư xuất cả gia tài 600 hào ném vào mặt các nhà cái, khiến bọn nó mừng hóm như bắt được vàng.

Nhưng âm thầm đằng sau, đại tiểu thư lại nhờ anh họ mình, Trần Thiên Anh, thiên tài võ thuật của cả trường Kinh Ngự, dạy võ cho thằng Văn. Nhiều người nói rằng, chỉ trong 1 tháng thì dạy dỗ làm sao nổi một thằng còi để đánh với một thằng béo, mà thằng béo đó còn học võ từ trước. Vậy là các thuyết âm mưu lần 2 nổi lên, cho rằng đại tiểu thư Trần Phương Linh vốn đã đào tạo Vương Thành Văn từ nhiều năm rồi, Vương Thành Văn vốn là gia vệ bí mật cho Trần Thịnh, đào tạo bài bản, võ nghệ cao cường. Vì một trận chiến này, mà đại tiểu thư đã âm thầm chuẩn bị nhiều năm trời.

Rồi các kiểu thuyết âm mưu lần 3, lần 4, nào là thằng Cường cũng là diễn viên phụ, nào là có các nhà cái đều ngầm kích động tăng tỉ lệ chọi, vân vân. Cuối cùng, thằng Cường tím tái vì những lời bàn tán, các nhà cái nghi kị lẫn nhau. Đám nhà cái này vốn chỉ là đám học sinh nhà giàu hùn vốn lập kèo cá độ trong trường mà thôi, nhưng nhiều năm hợp tác vốn đã rất trơn tru, nay chỉ vì một vụ đánh nhau của trẻ con mà chia rẽ.

Bất kể nói sao, chỉ trong 2 ngày, tên tuổi của đại tiểu thư Trần Phương Linh vang dội không chỉ trong trường Kinh Ngự, mà còn khắp các học viện khác của Hải Thành.

“Cháu ngoại của Phạm Viết Phương!”

“Con gái cưng của Trần Thịnh, tương lai sẽ nắm giữ một nửa Hải Thành trong tay!”

“Mới 11 tuổi mà đã dàn xếp ra cả đại kế hoạch!”

“Cô bé năm ngoái mới lớp 4 còn được giải Khuyến khích Học sinh giỏi Văn cấp Thành phố. Má ơi, ta từng đọc Văn của bé, văn phong êm dịu ngôn từ trong sáng, ta còn tưởng Tiểu thiên thần giáng xuống thế gian, ta đã

quyết định độc hành 10 năm chờ cô bé lớn. Nào ngờ, hoá ra là một Tiểu Quỷ!”.

“Nào phải là Tiểu Quỷ, là Tiểu Ác Ma!”

“Đúng thế, cháu ngoại của Phạm Viết Phương, con gái của Trần Thịnh, làm sao chỉ là Tiểu Ác Ma thông thường. Phải là Tiểu Nữ Ma Thần! Là con Quỷ hút máu! Một triệu xu nha, lại chia đều cho các con em quý tộc, nói không trả nổi thì rõ ràng là nói láo, nếu trả thì lại đứt từng khúc ruột, nếu không muốn trả thì sẽ bị Hắc Long tới hỏi tội! Cái này không phải là ép người ta vào đường cùng, chỉ là vả cho toàn bộ quý tộc một cái bạt tai, đánh văng cả thể diện xuống cống!”

“Đại tiểu thư nhà Trần Thịnh mới 11 tuổi nhưng đã muốn đánh một đòn Hạ Mã Uy cho toàn bộ các quý tộc phải khiếp sợ. Kiểu "Chị mày sẽ là người nổi nghiệp Thịnh Doanh, chúng mày đừng nghĩ thời thế sẽ thay đổi" sao. Sư tử con vẫn không phải là mèo a. Gầm một tiếng là lũ linh dương phải vãi cả đái”.

“Dem người ta lên Thiên đường, rồi mới dìm người ta xuống Địa ngục, cái này là đỉnh cao của sự ngược đãi a!”

“Nữ Ma Thần!”

“Quỷ hút máu!”

... “Nữ Ma Thần đó sao?”

Phòng thi 302. Thầy giám thị coi thi hôm nay cũng toát mồ hôi hột. Tin đồn giữa đám học sinh, cánh nhà giáo cũng nghe được phong phanh. Ma xui quỷ khiến thế nào, hôm nay thầy coi thi đúng vào phòng của... Trần Phương Linh.

Thầy giáo phát xong đề, thấy tay mình run lấy bầy, chân đứng không vững. Thầy đành đi lại loanh quanh trong phòng cho bớt run. Nhiều lần, thầy không tự chủ được nhìn về phía Linh. Cô bé đang chăm chú làm bài. Gương mặt nhỏ nhắn, trắng trẻo, làn tóc mai lưa thưa... Một tiểu nữ thần như vậy lại là Nữ Ma Thần sao. Thầy ực một tiếng. Đúng là thầy sống vẫn chưa đủ lâu, không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Linh đang hí hoáy viết, bỗng ngẩng đầu lên suy nghĩ. Cô bé thấy thầy giáo đang nhìn mình, cô khẽ mỉm cười đáp lại. Nụ cười rạng rỡ như hoa hướng dương nở vào ngày Tết. Nhưng trong lòng thầy giáo, nụ cười kia như đến từ địa ngục. Trái tim thầy thắt lại. Nào thầy gia tước chưa từng có.

“Nụ cười này, là ý gì đây? Bảo ta mang phao cho nó, không, cho Ngài chép sao? Nhưng ta mà vi phạm quy chế, sự nghiệp giáo dục của ta cũng tan nát a. Ngài hỏi ta giữa sự nghiệp và tính mạng nên chọn cái nào sao? Nhưng Ngài đã học rất giỏi rồi. Có lẽ không phải là đưa phao cho Ngài, mà là đưa cho gia vệ của Ngài sao? Phải rồi, gia vệ Ngài học hành rất tốt, là muốn ta trợ giúp sao? Được thôi, Vũ Kiên Cường ta, dù có bị kỉ luật đuổi khỏi ngành Giáo dục, cũng muốn giúp Ngài một phần nhân tình này. Sau này, khi đã thống trị cả Hải Thành, mong ngài nhớ đến sự hi sinh của ta!”.

Thầy tên Vũ Kiên Cường, dù thầy rất nhát gan, nhưng đôi lúc thầy cũng rất kiên cường đấy. Thầy quay sang tìm Văn. Thằng này đang viết bài. Viết cái chó gì nó! Thầy thầm nghĩ, học dốt như mày thì viết được cái gì. Có mà đang viết ám hiệu để mình tới cứu! Trong trường Kinh Ngự, tin đồn về độ dốt nát của thằng Văn vốn đã lan xa rồi. Được thôi, nể mặt Nữ Ma Thần, tao giúp mày một ân huệ.

- Em này.

- Dạ?

Thằng Văn đang nghĩ ngợi, bỗng thầy giám thị tới hỏi nó. Cả phòng thi nhìn theo, có lẽ là bắt phao, hay là gì chẳng.

- Em làm bài có thấy khó không?

- Em thấy bình thường ạ.

- Trong đề có gì không hiểu cần thầy giải thích không?

- Không ạ.

- Em có thấy khát nước, hay cần gì ăn không, để thầy đi mua cho.

Thằng Văn cau mày. Nó đang trong mạch suy nghĩ. Ông thầy giám thị này bị làm sao vậy? Nó thấy thật sự bị làm phiền.

Linh cũng nhíu mày, bĩu môi. Cô bé giơ tay, nói với thầy, giọng có chút gì giận dỗi.

- Thầy ơi! Thầy đừng làm phiền bạn Văn làm bài chứ!

Vẻ mặt này, giọng nói này, đánh vào tâm hồn thầy Kiên Cường. Hình như thầy đã làm Nữ Ma Thần giận dỗi. Thầy cảm thấy, đời mình coi như bế tắc.

Trời đất quay cuồng. Thầy quay cuồng. Thầy Kiên Cường ngã vật xuống đất, ngất xỉu.

Phòng 302, đổi giám thị khẩn cấp!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Hai Chiếc Đũa

Tách! Tách! Tách!

Đồng đèn flash loé lên. Hai nhà lãnh đạo bắt tay nhau. Nam Đế Vương Vũ Hoành đứng bên phải, Quốc vương Vrahta Abdar đứng bên trái.

Khi hai người đưa tay phải ra bắt tay nhau, Nam Đế có thể chìa mu bàn tay của mình về phía ống kính. Mu bàn tay là thể hiện của quyền lực. Lòng bàn tay thể hiện sự phục tùng. Tất nhiên là còn tùy từng hoàn cảnh cụ thể, nhưng ngay lúc này điều đó lại vô cùng chính xác.

Đại Nam và Vrahta trên danh nghĩa là những đối tác chiến lược trong khối kinh tế - quân sự Đại Nam. Về lý thuyết mà nói, vị thế hai quốc gia là cân bằng. Nhưng người Đại Nam nhiều khi còn không biết Vrahta là đâu, còn người Vrahta thì ai cũng biết tiếng Đại Nam, biết ăn cơm bằng đũa kiểu Đại Nam, biết hát nhạc Đại Nam. Vị thế của hai nước như thế nào, ai cũng biết rõ.

Vũ Hoành tươi cười vỗ vai Abdar, đưa tay ngỏ một lời mời. Buổi yến tiệc này, Đại Nam là bên tổ chức. Cùng tham dự còn có các vị Tiến sĩ của cả hai bên.

Hai nhà lãnh đạo cùng bước tới một bàn ăn tại trung tâm. Các vị Tiến sĩ hai bên cũng trao đổi vô cùng vui vẻ. Hội nghị Thượng đỉnh vừa qua, đối với giới học giả mà nói, là một thiên đường. Chưa kể tới quy mô và tiếp đãi, chỉ riêng việc ý kiến của bản thân được các cấp lãnh đạo xem xét ngay

lập tức, đã làm cho họ cảm thấy được tôn trọng. Nghiên cứu khoa học, chính là mong muốn có người lắng nghe mình.

Thảo luận Khoa học hơn 20 ngày, rốt cuộc đã có rất nhiều đề án được đưa ra để khắc phục tình trạng thiếu hụt Linh thiết. Điển hình nhất, là sử dụng một nguồn tài nguyên mới có tính chất tương tự, và đang sẵn sàng phát triển kỹ năng khai thác. Đặc biệt, nguồn tài nguyên này được cho rằng khó bị làm giàu hơn Linh thiết. Linh thiết bị làm giàu chính là nguyên nhân gây nên những vụ cháy nổ khủng khiếp trong công nghiệp chế tạo.

Các món ăn dần được bày ra. Toàn là sơn hào hải vị xứ Đại Nam. Điển hình là các món hải sản thượng cấp tại Hải Thành.

Mọi người đã thèm chấy cả nước miếng rồi, nhưng đều ngóng nhìn về chiếc bàn của 2 lãnh đạo. Vương Vũ Hoành từ tốn cầm lên chiếc đĩa, đưa mắt nhìn Abdar. Abdar mỉm cười.

- Xin phép ngài Nam Đế, người Vrahta vốn có truyền thống ăn bốc đã quen.

- Ta biết! Ta biết! Nhưng bữa tiệc này là Đại Nam ta tổ chức. Tất cả món ăn đều theo phong cách của Đại Nam, không dùng đĩa không ăn được. Ngài Abdar học rộng hiểu nhiều, hiểu biết nhiều nền văn hoá, hẳn cũng biết sử dụng đĩa chứ?

- Dĩ nhiên là tôi biết! - Abdar tươi cười, vội cầm lấy đôi đĩa - Chiếc đĩa của người Đại Nam, thật kì diệu.

- Khà khà, đúng vậy phải không? Có thể xăn, có thể chọc, có thể cắt, có thể xiên, cũng có thể gắp. Hai chiếc đĩa giống hệt nhau, dài bằng nhau, ngay thẳng, không cong queo, đó chính là đức tính của con người Đại Nam, công bằng, ngay thẳng. Hai chiếc đĩa tuy giống nhau, nhưng một chính một phụ. Đại diện cho Âm và Dương, cho thứ bậc rõ ràng, đó cũng là Đạo của Trời vậy! Đĩa được tiền nhân bên dòng sông Mẫu truyền lại cho Đại

Nam và Bắc Hà, nhưng người Bắc Hà nào có hiểu được tinh hoa của đôi đũa. Đã thế lại còn du nhập thêm những thứ dụng cụ kì quái của Cận Tây, phá hỏng cái tinh tế của mâm cơm! Ngài nói xem, có đúng không?

- Ngài nói phải. Đối với tôi, chỉ cần một đôi đũa là có thể ăn được một bữa cơm ngon lành! - Abdar cười cười.

- Khà khà. Với một đôi đũa ta có thể gấp cả Vrahta bỏ vào miệng!

Vương Vũ Hoành cười nói. Câu nói này, nghe rất tự nhiên, như là tùy tiện nói ra, lại như là một đời toan tính. Abdar giật mình hoảng hốt, đập mạnh xuống bàn, đứng dậy.

- Ý ngài là sao!!!!

Ngay lập tức, 3 vị Tiến sĩ đã xuất hiện bên cạnh hắn, khoá chặt tay, đè hắn xuống.

Tất cả hội trường xôn xao. Tất cả cảnh vệ, và cả các Tiến sĩ Đại Nam đều đã hành động, phong toả mọi người bên phía Vrahta.

- Đừng manh động! Bất cứ hành động nào của các người bây giờ đều sẽ bị coi là tòng phạm.

- Tòng phạm... tòng phạm gì cơ?

Trong đám người có Vishtal. Hắn đã bị ngạc nhiên quá mức rồi. Hắn chỉ đơn thuần theo phái đoàn Vrahta tới tham quan Đại Nam một chuyến, giao lưu học thuật với bạn bè, sau đó dùng một bữa cơm vui vẻ rồi ra về. Sự việc tiến triển thế này, không chỉ gã, hầu như tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

Vương Vũ Hoành cười.

- Người không phải là Abdar, nhỉ. Khéo quá hoá vụng sao? Hay là trước khi nhiệm vụ bắt đầu hẳn không dặn dò gì người? Abdar vốn du học từ Cận Tây về. Hẳn quả là biết dùng đũa, nhưng hẳn không có dao đĩa là không ăn được cơm đâu! Lục soát!

Ba vị Tiến sĩ hành động chớp nhoáng. Chiếc áo trùm ngoài của tên kia ngay lập tức bị lột ra.

Xôn xao.

- Cái này... cái này là...

- Bom Linh thiết!

- Là Linh thiết đã được làm giàu sao?

- Nhưng, lượng bom này không đủ để gây tổn thương cho một Cường giả a...

- Thằng đàn, mày có còn là Tiến sĩ nữa không? Quả bom này chỉ là ngòi kích. Phản ứng hạt nhân dây chuyền! Chắc chắn là còn một số lượng lớn Linh thiết được làm giàu trong bán kính 100m! Nếu nó phát nổ, chắc chắn dù là Nam Đế cũng không thoát khỏi!

- Ông nghĩ mang số lượng lớn bom vào hội trường này dễ thế sao? Có khi 1km quanh đây cũng không vào nổi ấy.

...

- Ha ha ha ha ha! Giờ chết của người đã điểm rồi, Nam Đế! Ta không ngờ có một ngày chính tay ta có thể đưa tiễn cả một vị Chí Tôn Cường Giả! Người thấy sao? Đại thủ bút chứ? Hi sinh gần 1 nửa số lượng Tiến sĩ của Vrahta, để đổi lấy mạng người. Đám Tiến sĩ của Đại Nam chỉ là quà

khuyến mãi thôi, chỉ cần không còn Vương Vũ Hoành, Đại Nam sẽ mất đi một nửa chiến lực, đúng chứ? Người vẫn tự xưng như vậy cơ mà?

Vương Vũ Hoành giơ tay ra hiệu, đám Tiến sĩ bên cạnh không dám ra tay. Ngồi nỏ này, đã không cách nào có thể huỷ bỏ...

- Anh bạn, ta nói chuyện chút nhé.

- Được thôi, ta cho người vài phút cuối đời nhé, Nam Đế. Muốn thuyết phục ta sao? Muốn chiêu dụ ta sao? Ta cũng muốn nghe thử, cái đám Vương tộc máu lạnh các người khi sắp chết có biết van xin người khác hay không.

- Anh bạn...

- Sao? Định hỏi ta bao nhiêu tuổi? Nghề nghiệp gì? Có vợ con chưa? Có mẹ già không? Hay thứ gì khác? Muốn hỏi ai sai ta sao? Tâm lý chiến à? Muốn ta phản bội đất nước sao?

- Haizz...

Vương Vũ Hoành thở dài. Anh bạn này cũng hơi mất kiên nhẫn quá nhỉ. Chưa đánh đã khai.

- Anh bạn có thấy món Cá thu này ngon không? Cá thu 6 sừng, được xếp vào Thượng phẩm Mỹ thực, lại được đầu bếp nổi tiếng khắp cả Đại Nam nấu. Đẳng nào cũng sắp chết, anh bạn thử một miếng đi, rồi nhận xét cho ta một câu.

Gã giả danh Abdar ngồi xuống. Hắn lấy đôi đũa, gắp 1 miếng.

- Cũng ngon đấy. Ngon hơn đồ ăn của Vrahta.

Vương Vũ Hoành cũng cầm đũa gắp 1 gắp.

- Cũng ngon, nhưng... không bằng vợ ta nấu.

- Thôi đủ rồi đấy, người muốn làm ta mất kiên nhẫn phải không? Tưởng câu giờ thì ta sẽ sợ chết chắc? Anh hùng vì nghĩa, sợ gì cái chết! Mà có sợ chết cũng vậy thôi, nói cho người biết, công tắc cũng không nằm trong tay ta đâu.

Vương Vũ Hoành ngao ngán. Vrahta kiếm được tên sát thủ thật bất khả tư nghị. Là vì bọn chúng nghĩ rằng chắc chắn sẽ thành công sao? Quả thật, kế hoạch này khá chí mạng đó.

- Đến giờ rồi.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Hải Thành Đệ Nhất Thú Cưng

- Bạn làm được bài không?

- Mình không biết nữa. Nhưng lúc viết mình cũng không thấy sợ hãi hay gì hết. Chắc do mình tập trung quá. Mình chưa kịp nhận ra thì đã viết xong rồi.

- Lúc thầy Kiên Cường ngắt xiu, cũng sợ thật ấy nhỉ? Không biết thầy ấy có khoẻ không.

- Thầy giám thị? Ngắt xiu? Mình không để ý nữa...

-!!

Tên này. Linh thầm nghĩ. Sức tập trung của hắn ghê thật đó.

Hai đứa chưa đi được bao xa, đám học sinh đã vây quanh chặt kín.

Tiếng xì xào bàn tán, chỉ trỏ. Hai đứa tiến đến, đám đông tự giác dạt hẳn một lối đi.

Linh cũng bó tay rồi. Cô bé chả biết vì sao lại có những dư luận đáng sợ tới vậy về mình. Cô bé giúp Văn, cũng là vì muốn lớp mình không ai bị đúp mà thôi. Vì mình mà Văn bị dọa đánh, cô bé cũng nhờ anh họ mình giúp đỡ mà thôi. Rồi ở trong căng tin, đúng là cũng có chút chủ ý phô trương thanh thế, nhưng là để sau này Văn không bị bắt nạt nữa. Mà 600 hào đặt cược, là vì cô bé tin rằng, được anh họ đáng tự hào của mình dạy dỗ, không lí nào Văn có thể thua được.

Tất cả mọi thứ, đều xuất phát từ mong muốn rất hồn nhiên, vậy mà không hiểu sao, cô bé bị đồn thổi thành Nữ Ma Thần, rồi thì Quỷ hút máu, rồi thì Bà chúa tương lai của Hải Thành. Chưa kể đến mấy cái thứ gọi là Tranh đấu tình ái, hay gì gì đó, cô bé càng là chưa hề nghĩ đến.

Bó tay toàn tập rồi. Ủy khuất trong lòng, cô bé lườm đám đông, bừ môi một cái.

Vạn chúng lại xôn xao. Nghe đâu đó có đứa chém đinh chặt sắt rằng đêm nay thế nào cũng có vài đứa bị Bá chúa đốt nhà.

Thằng Văn cũng ngạc nhiên. Đời nó chưa từng bị nhìn chăm chăm bởi nhiều người như vậy. Có liên quan tới mình hay không nhỉ? Sau khi nghĩ một hồi, không thấy mình có làm gì nên tội, nó đưa ra kết luận là chả liên quan gì tới nó.

Nó quay sang hỏi Linh:

- Mình đi căng tin ăn trưa nhé? Dù sao tớ cũng không kịp về nhà. 2 giờ là tỉ thí rồi.

Linh cũng cười.

- Ah, đúng rồi. Hôm nay mình cũng mang cơm hộp cho bạn đây. Bạn ăn thật no mới có sức mà uýnh với thằng Cường được.

Lại là xôn xao. Xôn xao dần trở thành rầm rộ. 2 giờ chiều. Nhà thể chất. Thầy Kiên đã mặc xong bộ đồ phòng hộ. Võ đài đã được mang ra. 8 sợi dây được căng lên 4 cạnh. Võ đài không lớn lắm, tầm 5m mỗi chiều.

Thằng Cường đứng trên võ đài. Mặt tím tái. Những tin đồn mấy ngày nay, như từng mũi dao đâm vào tâm hồn non trẻ của nó. Nào là nó là chuột bạch cho đại tiểu thư kiếm tiền. Nào là nó là thằng bị ra rìa trong cuộc tay ba tình ái. Nào là còn chả phải tay ba gì, là người ta đang đẹp đôi nó nhảy

vào phá đám. Nào là tự dưng nó bày trò bày chuyện gì, để bây giờ ối người mất tiền oan. Chưa kể các con em quý tộc, mất tới 1 triệu đồng xu.

Các thiếu gia công tử mở nhà cái, không dám trêu chọc Trần Phương Linh, chỉ dám đề cả họ thằng Cường ra mà chửi. Thậm chí, nếu thua trận này, còn chưa biết gia đình nó có yên ổn không nữa. Bối cảnh nhà nó, khấm khá hơn những nhà lao động, nhưng cũng chả phải tai to mặt lớn gì.

Thằng Cường ngiên răng kèn kẹt. Nó không còn kiêng kị gì nữa. Trận này, nó phải thắng. Nó phải thắng oanh liệt. Nó phải cho mọi người biết, thằng Văn chả là cái đích gì cả. Nó phải cho Trần Phương Linh biết, nó mạnh mẽ tới đâu. Nó phải cho Trần Thiên Anh biết, nó mới xứng đáng là đệ tử của anh ta. Nó phải cho tất cả Hải Thành này biết, có tư cách làm trâu làm ngựa cho đại tiểu thư, chỉ có mình Phùng Huyết Cường này mà thôi!

Đám nhà cái cũng kéo tới chật cứng, mang băng rôn cổ vũ cho thằng Cường. Nào là

“Kì đà cổ lên”

“Phá đám muôn năm”

“Gái gú chỉ là phu du”

“Cướp bồ mới là chính đạo”

“Giành lấy thân phận thú cưng của đại tiểu thư!”

“Nếu mày thắng toàn bộ băng Đầu Bò mang ơn mày”

“Mày không thắng tao đốt nhà!”

“Thằng con heo, không thắng mày chết với bố”

...

2 giờ đã điểm. Một đám đông khác rầm rộ bước vào. Đi đầu là đại tiểu thư kiêm ông bầu Trần Phương Linh, sau đó là võ sĩ Vương Thành Văn. Đi sau nữa là một đám đông, Tiểu học có, Sơ trung có, Cao trung có, giáo viên cũng có. Trong đám đông có những đứa không tham gia cá cược, chỉ đi hóng hớt, cũng có đứa bỏ tiền cược cho thằng Cường đó, nhưng số tiền không lớn, nên chả để tâm.

Bên này băng rôn cũng không kém.

“Sức mạnh của tình yêu!”

“Đánh bại thằng mập đáng ghét”

“Ta mãi là fan của Nữ Ma Thần”

“Ta nguyện làm thú cưng của Nữ Ma Thần”

“Ta nguyện làm đàn em của thú cưng của Nữ Ma Thần”

“Hải Thành đệ nhất thú cưng Vương Thành Văn”

“Ta nguyện theo chân Hải Thành đệ nhất thú cưng!”

...

Hai võ sĩ bước lên đài, bắt tay nhau. Cả 2 đều nhìn thấy những khẩu ngữ đăng sau lưng đứa đối diện, mặt đều biểu tình khó tả.

Thầy Kiên bước ra giữa hai đứa.

- Trận quyết đấu này thuần túy là vì thể thao. Vì khí phách đàn ông! Tuyệt đối không được để bị ảnh hưởng bởi bên ngoài. Thi đấu công bằng, hết mình, thượng võ. Nếu có sử dụng vũ khí, phải qua phong ấn. Sử dụng

vũ khí trái phép, tà thuật, gian lận, không những bị xử thua, mà còn bị đưa lên Ban Giám hiệu để kỉ luật tùy mức độ. Đã rõ chưa?

- Rõ. - Thăng Cường hét to.

Thầy Kiên liếc nhìn nó. Hai thằng đều không dùng vũ khí, nhưng thầy thấy rõ thằng Cường đang mặc Hộ giáp cấp 5. Cái này, cũng không khác gian lận là bao. Thầy không hài lòng. Thầy coi trọng tinh thần thể thao hơn tất cả mọi thứ.

- Thầy đếm từ 3 đến 1. Sau đó trận đấu bắt đầu, rõ chưa?

- Ba.

- Hai.

- Một...

- Bốp!

Một cú trời giáng đánh thẳng xuống mặt thằng Văn. Trọng Cường, đánh thẳng từ trên xuống, cộng thêm với sức nặng của thẳng mập, cơ thể gầy gò của thằng Văn bắn thẳng vào rìa võ đài. Người nó đập vào sợi dây bao, nảy như 1 con tôm, rơi cái rầm xuống nền. Nhưng nó không để ý được những điều đó, nó đã thấy mọi thứ mơ hồ. Nó đã mất dần ý thức.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Khuyết Nguyệt Triều Quyền

- Ăn gian!

Linh ngay lập tức hô lên. Cô bé chạy tới chỗ thẳng Văn.

- Ăn gian gì chứ?

- Nữ Ma Thần của tôi, cô em nói thế có vẻ hơi ngây thơ quá?

- Không phải lại là âm mưu đấy chứ? Để nó giả vờ thua khiến Cường huynh đệ chủ quan đấy chứ?

- Cường huynh đệ, quả nhiên đa mưu túc trí!

...

Đám công tử nhà cái quang quác cái miệng lên cãi lại. Chúng nó đang hả hê trong lòng.

Đám đông bên này cũng không vừa.

- Má. Một còn chưa hô xong đã lao vào đánh người ta rồi?

- Quá đê tiện rồi. Này thằng mập, ta nói cho mà biết, Bà chúa nhà chúng ta ghét nhất là lũ đê tiện biết không?

- Thôi im đi ba. Bà chúa chúng ta vốn là rất thích đê tiện đấy. Nhưng đê tiện kiểu này quá lộ liễu rồi, quá đáng khinh!

- Đúng vậy, đề tiện cũng phải có nghệ thuật. Đồ hữu dũng vô mưu. Xuống đi! Nhận thua đi!

...

Linh hai mắt đỏ hoe, quay lên nhìn Cường.

- Bạn Cường, bạn cùng lớp với nhau sao bạn nặng tay vậy? Vậy mà mình cứ nghĩ tốt về bạn. Hoá ra, bạn hèn như vậy!

Một câu này, hơn ngàn cơn bão tuyết. Thằng Cường cũng có chút hối hận rồi, lúc này nó quá xúc động muốn thể hiện bản thân. Nhưng lỡ may, nó đánh chết thằng Văn thật, thì phải làm sao? Quả này to chuyện rồi. Đến nữ thần cũng hận nó.

Toàn nhà thi đấu ồn ào.

Tiếng ồn ào không rõ rệt nữa, hoà vào nhau. Như những tiếng sóng biển.

Tai Văn văng vẳng tiếng sóng biển vỗ bờ. Nó nhớ lại, từng cơn sóng, từng cơn gió, từng bước chân trên cát.

Nó nhớ tới, những cơn sóng dữ dội đánh ầm ầm vào bờ đá mỗi buổi tối. Khuyết Nguyệt Triều!

Nó nhớ tới cú đánh vừa rồi của thằng Cường.

Nó nhận thấy, so với Khuyết Nguyệt Triều, chả là gì hết.

Nó đứng dậy, như những lần nó bị sóng đánh té sấp mặt, nó tìm cách ngoi lên. Một bước chân, giẫm mạnh về phía trước. Ta phải ngoi lên. Miệng nó mồm mạp. Nó mở mắt ra. Không phải là mặt nước, đứng trước nó, là thằng Cường, là đối thủ của nó.

Vạn lại câu tỉnh.

Rồi âm thanh vỡ oà.

“Thú cưng đứng dậy rồi!”

“Cố lên, thú cưng!”

“Đánh bay thằng mập đê tiện ấy đi!”

“Đúng thế, dạy cho nó biết thế nào mới là nghệ thuật đê tiện đi!”

- Văn! Bạn chảy máu kìa!

Linh rơm rớm nước mắt, cười rặng rờ, cô bé rút khăn mùi xoa đưa cho nó. Văn cảm thấy mũi và miệng mình ươn ướt, nhưng nó từ chối. Trong đầu nó hiện giờ chỉ có một suy nghĩ mà thôi.

Nó khuyu chân phải xuống, đưa chân trái lên, giơ tay thủ thế. Mắt nhìn thẳng. Tay trái nó đưa ra vẫy thẳng Cường.

Lại đây.

Thằng Cường nhanh chóng chuyển từ hồi hận sang phần nộ. Bị dư luận chửi bới như vậy, ai mà chịu nổi. Lại thêm nụ cười vui vẻ của Linh lúc này đối với thằng Văn, làm trong lòng nó ngổn ngang trăm mối.

Nó bình bịch lao tới. Từng ngón mỡ trên người nó nảy từng từng. Sàn sân đấu rung chuyển dưới bước chân nó. Năm tay to phác của nó giơ lên cao.

Văn nhìn thằng Cường lao tới, như một con thú khổng lồ chồm lên người nó. Lần này, nó đã cảm nhận rõ ràng hơn khí thế của đối phương. Đừng nói là Nguyệt Nguyệt Triều, dù là so với những đợt sóng biển yếu ớt mỗi sáng, cũng không bằng!

Nó hít sâu, chân trái bước lên, năm tay đưa ra, tạo thành một đường xoắn ốc.

Năm đấm của thằng Cường cũng bắt đầu giáng xuống.

Năm tay Văn chỉ còn cách bụng thằng Cường một chút mà thôi. Đúng lúc này, nó thở mạnh.

Từ chân phải kéo lên tới tay phải, toàn bộ vị trí: Úc chân, gót chân, gân chân, bắp chân, đầu gối, hông, eo, lưng, mạn sườn, bả vai, bắp tay, khuỷu tay, cẳng tay, cổ tay, và cuối cùng là năm đấm, trong cùng một khoảnh khắc này, phát lực!

Toàn bộ sức mạnh mà cơ thể nó có thể cung cấp!

Trong khoảnh khắc này, thứ thằng Cường nhìn thấy, không còn là thằng Văn gầy gò ốm yếu nữa, mà là một cơn sóng triều dữ dội đang ập về phía nó. - A!

Cô Vân đã đi coi thi từ sáng, chưa trở về. Thiên Anh đang ngồi một mình trong phòng, nghiên cứu tài liệu về Chú Thuật. Hắn sức nhớ ra điều gì.

“Cái bao cát hôm qua, hình như mình vẫn để ở mức 116kg nhỉ? Đánh bay cả bao cát 116kg, mà thằng bé mới chỉ 11 tuổi.

Mà thôi, hi vọng là không có án mạng”. Bốp! Bang! Toác! Phập! Uỳnh! Hự!....!!

Hàng loạt âm thanh vang lên gần như đồng thời, làm người ta trong giây lát khó có thể phân biệt nổi.

Có những người nhắm tịt mắt lại vì giật mình. Khi mở ra, đã thấy trên võ đài, chỉ còn lại thằng Văn đang giữ tư thế đấm. Tay nó run lên bần bật.

Ở góc đối diện, sợi dây bao võ đài đã đứt toác. Phía sau, đám nhà cái ngã dúm dụi. Có thể thấy thằng Cường mập mạp nằm đè lên cả đám. Nó cố đứng dậy, biểu tình kinh hoàng, nhìn về phía thằng Văn.

- Mày... mày...!!

Nó thấy bụng mình lạnh lạnh. Khi nhìn xuống, nó thấy áo của mình bị đã rách toác. Hộ giáp cấp 5 bố nó cho, vốn cả học sinh Cao trung cũng phá không nổi, cũng đã thủng một lỗ to đùng. Bụng nó quặn lại.

- Oẹ!

Toàn bộ đồ ăn ban trưa, theo nhau xổ ra ngoài.

- Oẹ! Oẹ! Oẹ!

Tiếng nôn khiến đám đông nhăn mặt, không dám nhìn. Sau khi xổ hết cả dịch vị dạ dày ra ngoài, thằng Cường không còn sức lực nữa, ngã lăn xuống đất.

- Bị sao rồi? Bị sao rồi?

Thầy Kiên ngay lập tức chạy tới.

- Không sao cả! Chỉ bị ngất xỉu thôi!

Đám đông ồn ào. Phía này la ó, phía kia hò reo.

- Chỉ một quyền!

- Chỉ một quyền đánh bay khỏi võ đài!

- Thú cưng vô địch!

Thằng Văn ngơ ngác đứng trên võ đài. Nó nhìn vào nắm tay mình. Thằng rồi sao? Một tháng qua luyện tập, chỉ vì một đám này sao. Dù rằng

đây chính là mục đích ban đầu của nó, nó chịu bao nhiêu gian khổ cũng là để đạt được một đấm này. Nhưng khi đạt được rồi, nó vẫn cảm thấy một cảm xúc chưa từng có trong đời. Mãn nguyện.

“Mẹ nói đúng. nỗ lực không ngừng là sẽ đạt được tất cả”.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Ta Chỉ Tự Vệ Thôi Nha

- Ăn hại!
- Khốn nạn!
- Toàn bộ tiền thua cược, tao đề nhà mày ra trả!
- Bốp! Bốp!!
- Hự!

Đám công tử vừa bị đề ngã, lồm cồm bò dậy. Thế diện đã không còn, lại nhớ tới khoản thua cược, bọn nó điên tiết. Chúng nó không dám động vào Trần Phương Linh, càng khiếp sợ một quyền vừa rồi của Vương Thành Văn, nên bao cơn giận dữ trút cả vào Phùng Huyết Cường.

Khổ thân thẳng mập, nó vừa mới xỉu đi, lại ăn vài cái đập vào bụng, dạ dày nó quặn thắt lại, đau đớn không tả nổi. Nó ú ớ rên rỉ, mắt trợn lên.

Cả hai phe nhìn thấy cảnh này, ai cũng hả hê. Dù sao trong mắt mọi người, thẳng này cũng là nhân vật phản diện, chơi bẩn đã đành, lại là nguồn gốc khiến mọi người mất tiền oan.

Chỉ có Linh là không nghĩ vậy. Đối với cô bé, Văn hay Cường cũng đều là bạn cùng lớp. Cô bé giúp thẳng Văn, là vì thẳng Cường hơi quá đáng, nhưng khi thẳng Cường bị người ngoài bắt nạt, thân là cán bộ lớp, cô bé không thể để yên được.

Linh định bước lên, thì đã có một người đi tới trước cả cô.

Là Văn.

- Nó đang đau lắm đấy.

- Hả??

Một thằng khoá trên, người đô con, đang đạp lên bụng thằng Cường. Nó quay lại nhìn xuống Văn. Nó xếch môi lên hỏi:

- Tao thích đánh nó đấy, mày có ý kiến gì không?

- Đánh người là không tốt.

-!!

Vạn lại câu tỉnh.

Cái tên thủ phạm vừa đâm cho thằng mập nôn thốc nôn tháo, giờ lại dạy người ta đánh người là không tốt. Thiên lý ở đâu!!

Thằng Văn không lấy gì làm lạ. Mẹ nó vẫn dạy, đánh người khác là không tốt. Vừa rồi là tỉ thí, nên không còn cách nào khác, nó phải đánh gục người ta trước khi bị người ta đánh. Nếu được lựa chọn, nó muốn không có cuộc tỉ thí nào càng tốt. Với lại...

- Anh đừng đánh nó được không?

- Oắt con, mày lấy tư cách gì mà sai bảo tao?

Thằng to con này là con cháu một doanh nhân khá thành đạt tại Hải Thành. Công ty của bố nó không phải quá tiếng tăm gì, nhưng cũng là phe phái của Thanh Hải, chi nhánh của Vương Nghiệp. Trần Phương Linh nó không dám đụng thì cũng thôi, đến thú cưng của tiểu thư mà cũng dám ra lệnh cho nó? Cái này là cố tình gây sự phải không?

Thằng Văn chỉ vào thằng Cường.

- Nó là bạn em.

-!!

Việc này Văn vẫn còn nhớ rõ. Thằng Cường nói sau khi đánh nhau, dù thắng hay thua, nó đều sẽ mời thằng Văn đi uống nước, sau đó hai đứa làm bạn.

Nước còn chưa kịp uống đây, đã thấy thằng Cường nôn một bãi ra sàn rồi.

Nhưng thằng Văn không phải là người câu nệ. Nước nôn gì, bạn thì vẫn là bạn chứ.

Có điều, trong mắt thằng to con đối diện, bạn bè là cái kiểu củ cải gì. Rõ ràng là Trần đại tiểu thư mượn tay thú cưng đi gây chuyện với mình.

“Thằng Lương ấy có bố làm to lắm, vậy mà Nữ Ma Thần cũng dám động vào”.

“Còn chả đáng để đại tiểu thư phải động vào. Rõ ràng là xuýt chó đi cắn cho một cái”.

“Quả nhiên là Bà chúa của ta. Mượn dao giết người. Xuýt chó cắn trộm. Tay không hề vấy máu”.

“Các em nói đúng. Thầy lăn lộn ở trường 30 năm rồi mà giờ mới nhận ra mình ngây thơ thuần khiết tới mức nào”.

“Thằng Lương ấy không phải dạng vừa đâu. Cũng đã lớp 8 rồi, lại là thành viên Câu lạc bộ Thể hình. Nó cũng Luyện Thể tới cấp 8 rồi, dao đâm cũng không thủng da ấy.”

...

Cả đám đông, học sinh lẫn giáo viên, đều xì xào.

- Đến chó mà cũng dám cắn càn!

Thằng Lương điên tiết. Sĩ khả khuất bất khả nhục. Huống hồ một thằng lớp 5 mà nghĩ rằng có thể ra oai được với nó.

Năm đám giơ lên, cũng là Trọng Quyền, nhưng mạnh hơn của thằng Cường rất nhiều.

Bốp! Toác! Uỳnh! Rắc! Hự!!

Lại là một loạt những âm thanh vang lên đồng thời, khiến người ta đình tai nhức óc. Chỉ thấy sau loạt âm thanh ngắn ngủi ấy, thằng Lương bị đánh dính vào tường, áo rách toác, cái bụng đầy cơ bắp cũng bị lún xuống 1 lỗ. Gạch đá cát bụi rơi đầy lên người nó, máu học ra từ miệng.

Thầy Kiên lại chạy tới xem.

- Không chết! Nhưng... xương cốt gãy nhiều lắm. Mau... mau gọi cho bệnh viện!

- Thầy à? - Tiếng thằng Văn gọi.

- Đừng lo em ạ. Ở đây mọi người đều làm chứng. Không có truy tố hình sự gì đâu. Những ngày tới em có thể trốn ở trường, dù là người nhà thằng Lương cũng không dám áp lực với Hiệu trưởng đâu! Em...

- Ý em không phải thế. - Thằng Văn khó hiểu, thầy Kiên nói luyện thuyên gì vậy. - Thầy nhớ bảo người ta đem thằng Cường đi chữa trị nữa nhé.

Ngay lập tức, từ phòng y tế người ta đã đem 2 cái cáng xuống. Thằng Lương đã ngất xỉu rồi. Còn thằng Cường thoi thóp gượng dậy. Khi cáng nâng lên, nó nhìn vào mặt thằng Văn, vẻ cảm kích. Nó nhớ rõ vừa rồi ai đã ra tay cứu nó. Nó thì thào:

- Cảm... ơn mày. Phùng Huyết... Cường tao... không phải loại người vô ơn bội nghĩa. Nhà thằng Lương có tới tìm mày, tao sẽ... ra sức... hức!

Nó đang nói dở thì ngất xỉu.

Đám công tử nhà giàu cũng thất kinh, liếc nhìn Văn một cái. Vẻ mặt vừa có chút gì khâm phục, thương hại, lại có chút gì hả hê. Kiểu "phen này mày toi chắc rồi".

Thằng Văn nhú mày. Bỗng Linh chạy ra vỗ vai nó.

- Bạn này! Mình sẽ làm chứng cho bạn! Mình sẽ nhờ ba mình nói giúp cho bạn! Thậm chí nếu ba mình không đồng ý, mình sẽ nài nỉ mẹ mình. Nếu mẹ không chịu, mình sẽ gây áp lực cho ông ngoại! Đúng vậy, ông ngoại mình là Đại nhân vật của Đế quốc, ông lại cưng mình nhất. Bạn yên tâm, dù gia đình anh Lương có gây áp lực gì với bạn, cứ nói với mình!

Vương Thành Văn thấy khó hiểu. Sao ai cũng nói với nó những chuyện như kiểu “đừng lo” với lại “đừng sợ” vậy? Nó bất đắc dĩ nói với Linh:

- Bạn đừng lo. Gia đình anh ấy chắc sẽ không tìm mình gây chuyện đâu.

- A! Vì sao thế?

- Vì anh ấy làm sai mà!

- Hả??

- Nếu con cái mình làm sai, phụ huynh chắc sẽ không bao che cho con mình đâu chứ? Mẹ mình nói, mọi người đều rất tôn trọng đạo lý, sẽ không làm những chuyện vô lý như vậy đâu. Vừa rồi, anh ấy vô cớ muốn đánh mình, mình chỉ tự vệ thôi nha.

Tên này!! Linh thất kinh. Không có từ gì để diễn tả cái sự ngây thơ này nữa. Cô bé không hiểu, loại mẹ nào lại dạy con mình những tư tưởng quá thuần khiết như vậy. Đây không phải là đồ ngu con a, đây là đẩy con mình vào chỗ chết đó!

Không ổn rồi! Cô bé mới 11 tuổi, lại được nuôi dạy trong nhung lụa, nhưng cũng không đến mức tin vào mấy cái điều ngây thơ đó. Phen này thằng Văn khó sống nổi. Người đời đồn đại thế nào, chứ Linh biết Văn chả liên quan gì tới nhà mình, mà cho dù có là thú cưng, à nhầm, người hầu của cô bé đi nữa, ba cô cũng không vì chuyện nhỏ này mà đắc tội với phía Thanh Hải.

Chỉ còn ông ngoại! Phải làm sao để ông ngoại chịu giúp đây. Trừ khi... Cô bé chợt nảy ra một ý tưởng.

- Bạn cứ yên tâm. Mình sẽ không để bạn phải chịu oan ức đâu. Cứ tin ở mình.

Linh vỗ ngực, nói với Văn.

Thằng Văn cảm thấy mọi người đều bị làm sao vậy á. Đúng sai rành rành như vậy, tại sao ai cũng nói chuyện với nó như thể nó sắp gặp họa thế kia?

“Con người, thật là khó hiểu”.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 43+50% Chiến Lực!

Đám học sinh đang bu quanh mấy nhân viên y tế, bỗng có một đứa học tốt chạy vào, vừa thở hổn hển vừa hét:

- Bật tivi mau! Bật tivi!

- Có chuyện gì thế?

- Ngài Nam Đế... Bệ hạ.. Bệ hạ... Mau.. Mở tivi mau! - Vâng! Thưa quý cư dân của Đại Nam! Đoàn phóng viên chúng tôi đang có mặt tại buổi yến tiệc của ngài Nam Đế và phái đoàn Vrahta. Hiện tại, đang có một kẻ tình nghi là thủ phạm mang bom đòi ám sát Bệ hạ! Theo thông tin nhận được, đó là một lượng nhỏ Linh Thiết được làm giàu. Vâng, khối lượng này khi phát nổ sẽ không đáng kể, nhưng đối tượng đe dọa rằng có một khối lượng rất lớn Linh Thiết được làm giàu cất giấu trong bán kính 100m xung quanh hội trường này. Được biết, khi quả bom phát nổ, sẽ phát sinh cộng hưởng dẫn tới phản ứng dây chuyền. Ước tính, vụ nổ này sẽ có sức công phá vô cùng khủng khiếp. Lúc này đây, tôi đang phải liều lĩnh có mặt tại đây để truyền tin cho các bạn. Xin các bạn hãy tưởng nhớ đến tôi, phóng viên của đài Truyền hình Đại Nam, Hạnh Phú...

- Nam Đế! Chết đi!

Uỳnh!!

Một tiếng động khủng khiếp truyền qua sóng truyền hình. Khói bụi.

- Vâng! Thưa các bạn. Kẻ đánh bom đã phát nổ. Nhưng tôi... tôi vẫn không sao cả thưa quý vị. Không hề có phản ứng dây chuyền nào hết, chỉ là một vụ nhỏ thưa quý vị! Tạ ơn trời đất. Và Bệ hạ... Bệ hạ kia rồi. Bệ hạ cũng không bị sao cả. Đúng vậy! Bệ hạ của chúng ta tuy có bị bụi đất làm lấm lem một chút, nhưng vẫn oai phong lẫm liệt như thường ngày! Vị Đế vương đáng kính với 8 học vị Tiến sĩ của chúng ta sao có thể bị vụ nổ nhỏ nhoi ấy làm ảnh hưởng chứ! Và bây giờ, Thần xin mạn phép được phỏng vấn Bệ hạ vài lời...” Bên dưới trung tâm hội nghị, là một không gian cống ngầm rộng lớn.

Quang lau mồ hôi trán. 6 container chứa đến hơn 20 tấn Linh Thiết đã được làm giàu, cất trữ tại ngay dưới này. Phủ trên đó là những tấm kim loại làm bằng Vitalium.

Vitalium chính là loại vật chất mới được phát hiện, có khả năng thay thế cho Linh Thiết rất tốt, nhưng đáng kể nhất là khả năng hấp thu neutron gần như vô hạn, vừa không thể bị làm giàu, vừa có thể hoá giải trạng thái làm giàu vốn rất nguy hiểm của Linh thiết.

Biện pháp để xử lý Linh thiết bị làm giàu vốn có rất nhiều, không phải là chuyện gì quá khó khăn. Nhưng vấn đề chính là, có tìm ra được số Linh thiết ấy hay không.

Nếu không có lời gợi ý của Phạm Viết Phương, hãn và Vương Vũ Hoành có thể phát giác được kế hoạch này hay không, còn khó nói. 20 tấn Linh thiết bị làm giàu, khi phát nổ, có thể thổi bay cả Hải Thành này từ cảng biển thành vùng vịnh. Dù là Chí tôn cường giả như Vương Vũ Hoành cũng chưa chắc thoát chết.

Dàn xếp một vụ ám sát, lão Phương đã đưa ra những từ khoá gợi ý rất tinh tế. Nhưng bản thân vụ ám sát, cũng là một từ khoá.

“Ám Sát”.

Sản lượng Linh thiết sứt giảm, đã là một chuyện được tính toán từ nhiều năm về trước. Nó chỉ là cái cớ, để phía Vrahta có cơ hội gặp gỡ với Vương Vũ Hoành. Ngay tại Hải Thành này.

Dù vụ ám sát thành công hay thất bại, kẻ được lợi vẫn là Trần gia. Nếu Vương Vũ Hoành chết, Vương tộc như rắn không đầu, Đại Nam một ngày không vua. Nếu Vương Vũ Hoành còn sống, với tính sát phạt của hãn, hãn sẽ dẫn đại quân đi chinh phục Đại Nam. Kết quả cũng không có gì khác, Đại Nam vẫn rơi vào một ngày không vua. Trần gia, lại có đồng Linh thiết khổng lồ để chế tạo vũ khí, có thể gọn gàng chiếm lấy Vương quyền. Nếu Vương tộc không xuất quân, mà chịu để thua thiệt về mặt vị thế, muốn dẹp loạn trong nước, xử đẹp Trần gia, thì Vrahta sẽ dẫn quân đánh úp. Hai mặt giáp công, đánh thẳng vào Vương tộc. Nên nhớ, ở Hải Thành hiện nay còn một nửa hạm đội hải quân và gần 1/3 các cường giả của Vrahta đang chờ.

Câu đố của Phạm Viết Phương gửi tới Vương Vũ Hoành, cũng là xoay quanh vấn đề đó. Lựa chọn của người sẽ như thế nào? Và tùy vào lựa chọn đó, Phạm thị sẽ đưa ra quyết định tương ứng. Vào hùa với Trần gia để lật đổ Vương tộc, hay trợ giúp Vương tộc đánh đổ Trần gia, hay là toạ sơn quan hổ đấu, dù thế nào, Phạm thị mới là kẻ có lợi nhất.

Một câu đố, ba Đại gia tộc, hai thầy trò, hai quốc gia. Rốt cuộc, Vương Minh Quang chỉ là một kẻ đi ngang qua, có được cơ hội ngàn năm có một để chiêm ngưỡng một hồi nội đấu ngoại đá chồn cao tầng. Việc của hãn hiện nay, chỉ là xử lý đồng Linh thiết này.

- Báo cáo, Linh thiết đã xử lý xong xuôi.
- Có bắt được tên nào khả nghi không?
- Thưa, sạch bách không còn một dấu vết. Nhưng tiểu đội 2 báo cáo, bọn họ phát hiện thấy một tên người Phú Sơn.

- Người Phú Sơn?

- Vâng, hắn cầm theo một thanh kiếm. Kiếm thuật rõ ràng là của Phú Sơn Đảo, nhưng không kịp bắt lại, hiện em đang cho người đuổi theo.

- Không cần thiết, nhiệm vụ chính của chúng ta là ở đây. Gọi bọn họ về đi.

Người Phú Sơn Đảo. Hình như tay pháp y gì đó có nói tới. Mà thôi, kệ đi. Chắc chả liên quan gì đâu. Sắp tới mới là bước quan trọng nhất trong kế hoạch, Quang thầm nghĩ. Lúc này, người dân toàn Đế quốc Đại Nam, Vrahta, cũng như không ít người trên thế giới đang chăm chú nhìn lên truyền hình.

Trong phòng thể chất trường Kinh Ngự, một chiếc màn hình to treo trên tường. Cả đám học sinh lẫn giáo viên đều chăm chú nhìn lên. Có cả Vương Thành Văn.

Trên màn hình, là một người đàn ông, tuổi gần 40, mặc hoàng bào.

- Bệ hạ!

- Là Bệ hạ đấy!

- Nam Đế, biểu tượng sức mạnh của chúng ta!

- Một trong năm người mạnh nhất thế giới!

...

Đây là lần đầu tiên Vương Thành Văn nhìn thấy Nam Đế, hay đúng ra là nó nghĩ vậy. Giữa một ông bác bụi bặm, xuề xòa bên bãi biển và một vị Đế vương nghiêm trang lãnh khốc trên truyền hình, cách biệt quá lớn.

- Hồi toàn con dân Đại Nam!!

Giọng nói bắt đầu vang vọng, đánh thép. Dù là trong nhà thể chất trường Kinh Ngự, trong bất cứ một ngôi nhà nào, hay trên bất cứ một đại lộ, một ngã tư nào, giọng nói này vang động vào sâu trong mỗi người, khiến họ phải rùng mình.

- Hỡi toàn thể người dân Vrahta!! Và tất cả mọi người trên thế giới!!

- Ta, Đại Nam Đế vương, Vương Vũ Hoàn, có vài lời muốn nói!!

- Đại Nam, và Vrahta, chung nhau một đường biên giới, uống chung nước một con sông, ngắm nhìn cùng một bầu trời! Đại Nam và Vrahta, vốn đã là đối tác chiến lược quan trọng trong suốt hàng trăm năm qua, người dân hai nước cũng không khác gì anh em ruột thịt!!!

- Năm vừa qua, sản phẩm khai thác mũi nhọn của Vrahta là Linh thiết đã bị sụt giảm nghiêm trọng!! Là đối tác chính nhập khẩu Linh thiết, Đại Nam ta cũng ngày đêm lo lắng về vấn đề này. Vương Vũ Hoàn ta, càng đích thân dùng danh khí và uy tín nhỏ nhoi của mình, đứng ra tổ chức Hội nghị Thượng đỉnh tại Hải Thành, cử hơn 100 vị học giả để cùng tham gia thảo luận giúp đỡ cho Vrahta. Vậy mà!!

Wương Vũ Hoàn nhắm mắt, cau mày, vẻ mặt bi thương, nắm chặt lấy trái tim mình, cúi gằm đầu xuống.

- Quốc vương Vrahta, Hoàng tộc Vrahta đã phản bội lại niềm tin của ta, phản bội lại mối giao kết linh thiêng hàng trăm năm qua, càng phản bội lại toàn bộ người dân Vrahta!!!

Hắn ngẩng đầu lên, mắt sáng quắc, giọng hùng hồn.

- Linh thiết, nguồn tài nguyên vô giá của Vrahta, bị sụt giảm nghiêm trọng, hoá ra là vì Hoàng tộc tham tàn đã vơ vét một cách ngu xuẩn, khiến nguồn tài nguyên vô giá này dần cạn kiệt!! Hỡi người dân Vrahta, tài nguyên thiên nhiên là tài sản của tất cả các người, tài sản của con cháu các

người, lý nào lại để Hoàng tộc Abdar vơ vét cho cạn kiệt?!!! Thân là Đế vương của Đại Nam, ta phần nộ thay cho hậu duệ của các bạn!!

- Chưa hết!! Lợi dụng sự đón tiếp thành tâm, khẩn khoản của nhân dân Đại Nam, của chính Vương Vũ Hoàn ta, Hoàng tộc Abdar lại dàn xếp một sát thủ để mưu sát ta! Mưu sát toàn bộ hơn 100 vị học giả Đại Nam, đồng thời là toàn bộ 118 vị học giả Vrahta đang có mặt tại đây, những người đang phải lao tâm khổ tứ, làm việc cực nhọc để giải quyết cho thứ hậu quả khốn kiếp mà Hoàng tộc Abdar gây ra!!

- Đây là đạo lý gì?! Đây là cách hành xử thế nào?! Lấy oán báo ân!! Ăn cháo đá bát!! Giết người diệt khẩu!! Bất tín bất nghĩa!! Đây là phản bội lại tình bạn thiêng liêng!! Phản bội lại toàn bộ dân chúng!! Phản bội lại Mẹ Thiên nhiên!! Phản bội lại lời thề bên dòng Mẫu Hà 600 năm trước!!

- Mỗi tội danh đều là Nghịch Thiên Đại Tội!! Trời không dung đất không tha!! Nay, ta, Vương Vũ Hoàn!! Với tư cách là Chủ tịch khối kinh tế - quân sự Đại Nam, với tư cách là một người bạn trung thành của Vrahta, nén đau thương ra quyết định này!!

- Toàn bộ quân đội của Đại Nam Đế quốc, nhận lệnh!! Chinh phạt Hoàng tộc Vrahta. Lôi những kẻ đại nghịch bất đạo ấy ra trước công lý!!

Lời nói văng vẳng trong tai tất cả mọi người trên khắp Đế quốc. Là tiếng bàn tán kêu la thảm thiết của người dân Vrahta. Là tiếng ồ kinh ngạc của mọi người trên thế giới.

Tại Long Thành, trong một gia viên của Phạm thị, một lão già lợm khộm đang ngồi lim dim trên ghế, chiếc radio đặt bên cạnh. Mắt lão lim dim nhìn lên bầu trời xanh.

“Hàaaa. Chỉ vậy thôi sao? Đây là câu trả lời của người sao? Cũng không sai... Nhưng... Ta đã mong chờ một thứ gì hoàn mỹ hơn...”

- Tuy nhiên!!

Giọng nói tiếp tục vang lên. Vương Vũ Hoành đạp một chân xuống mặt đất. Uỳnh một cái!! Hẳn đã xuất hiện trên bầu trời.

Như đã được chuẩn bị từ trước, đài truyền hình ngay lập tức đổi máy quay. Hình ảnh Nam Đế ung dung đứng trên bầu trời lại xuất hiện trước máy truyền hình.

- Bay!!

- Đây rõ ràng là Khinh công trong truyền thuyết sao? Chỉ có những bậc Đại Cường giả mới có thể thực hiện!

- Còn cao cấp hơn cả Đạp Không Bộ! Đây rõ ràng là đạp lên không mà đứng!

- Không nghĩ cả đời này ta có dịp chứng kiến một Đại Cường giả bay trên trời!!

- Lần chinh phạt này chỉ nhằm vào Hoàng tộc Vrahta, không phải xâm lược toàn bộ đất nước Vrahta!! Đội quân Đại Nam là đội quân chính nghĩa, không phải là những kẻ xâm lược!! Bởi vậy, lần chinh phạt này, ta ra lệnh!!

- Đại Nam Đế quốc, xuất 50% chiến lực!!

Lời này vừa ra, khiến không ít người cảm thấy khó hiểu. Không lâu sau đó, những kẻ nhanh trí, như đã nhận ra vấn đề.

- 50% chiến lực, đừng nói là...

- Là Bệ hạ! Một mình Bệ hạ chính là 50% chiến lực của Đại Nam!!

- Bậy nào!! Đó vốn chỉ là một lời nói đùa! Ai dám cho là thật chứ?

- Thì đó, ông xem!! Rành rành trước mắt đây...

Toàn Đế quốc xôn xao. Vương Vũ Hoành ngừng lại một lát, như một vị diễn giả tạo khoảnh lặng cho đám thính giả. Hắn chấp tay sau lưng, bộ hoàng bào của hắn bay phất phơ trong gió. Vẻ mặt hơi hột, hơi ngẩng lên nhìn trời.

- Đúng vậy!! Đích thân một mình Trẫm, sẽ chinh phạt Hoàng tộc Vrahta!! Ngay bây giờ!!!!!!

Những lời kinh hô dồn dập vang vọng! Một cá nhân, đơn độc khiêu chiến cả một quốc gia!!! Đây mới chính là Cường giả. Đây mới chính là Nam Đế, là biểu tượng sức mạnh của Đại Nam. Là biểu tượng cho Vương triều vô địch mà bọn họ sùng bái.

- Nam Đế vô địch!

- Bệ hạ vạn tuế!

- Bệ hạ vạn tuế!

- Đại Nam vạn tuế!

Trong gia viên nhỏ, lão già bỗng nhiên nhồm dậy.

- Ồ hơ. A ha. Ha ha ha ha ha....!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng cười dài quanh quẩn, vang vọng, như hoà vào những tiếng tung hô.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Đại Phúc Tinh Báo Chí Chiêu Mệnh

Trong tiếng tung hô, Vương Vũ Hoành đạp một bước vào không trung, bay vút đi. Hắc nhắm thẳng về Vrahta.

Từ Hải Thành tới biên giới Vrahta, là 2000km. Từ biên giới đi tới Thủ đô Vrahta, là 1000km nữa.

Đạp Không Phi Hành, với tốc độ của hắc, là 800m/s, tức gần 3000km/h. Vậy là hơn 1 tiếng hắc mới tới được thủ đô của Vrahta.

Vương Vũ Hoành đạp thêm 2 bước về phía sau. Kỹ thuật Đạp Không Gia Tốc. Tốc độ của hắc lại tăng vọt gần như gấp rưỡi.

Toàn bộ đài truyền hình như đã được chuẩn bị kỹ càng từ trước, bắt đầu bật bản đồ vệ tinh lên, trình chiếu lộ trình của Nam Đế. Đô thành Vrahta. Toàn bộ người dân kinh đô, đang hỗn loạn. Kẻ thì dắt gia đình chạy trốn, người thì trốn trong nhà, lại có nhiều người ra ngoài đường ngóng trông. Giao thông thì tắc nghẽn, các phương tiện quá tải. Tiếng bấm còi, tiếng la ó, tiếng than khóc, tiếng cãi nhau, tiếng đánh lộn, ngập trời. Cảnh sát vốn đã chạy trước, cũng chả có ai đứng ra dẹp loạn.

Đô thành cũng là nơi Hoàng tộc cư ngụ. Nếu Nam Đế muốn chinh phạt Hoàng tộc, không thể không tới đây.

Rất nhiều phóng viên thường trú cũng như hoạt động ngầm tại Đại Nam cũng đã giương sẵn máy quay lên trời. Bọn họ đã phục tại những địa điểm quan trọng từ nhiều ngày nay rồi. “Sẽ có tin sốt dẻo chờ bọn mày”, mấy tay biên tập đều hứa với bọn hắc như vậy.

Chỉ thị là chia nhau phục kích tại tất cả các tỉnh thành của Vrahta, nhưng những tay phóng viên kì cựu đều đã chiếm hết suất trong thủ đô này. Chỉ có đám le te mới vào nghề mới phải đi các nơi khác. Rốt cuộc thì tin sốt dẻo đã tới! Được trực tiếp quay lại cảnh Nam Đế đích thân chinh phạt Vrahta, đây có lẽ là thành tựu cả cuộc đời báo chí của bọn hăn.

Một loạt điện thoại reo lên. Là tin nhắn của đài truyền hình. Ngay lập tức, rất nhiều tiếng hô lên đầy uất ức.

“Cái gì? Bộ hạ không đi tới Đô thành sao?”

Phía theo dõi vệ tinh cũng đau đầu. Giá mà Bộ hạ cho bọn hăn biết rõ hơn 1 ít kế hoạch, thì bọn hăn sẽ dàn xếp 1 chương trình hoành tráng hơn rất nhiều. Nhưng hiển nhiên là không được, đây vốn là việc quân cơ tuyệt mật, phía đài truyền hình chỉ được biết 1 thông tin duy nhất thôi, phủ phóng viên khắp Vrahta.

- Hình như, Bộ hạ muốn tới Pháo đài Vira.

- Đúng rồi. Phía đó có ai? Gọi ngay cho tôi! Hữu Thành là một tay phóng viên mới vào nghề. Thường ngày hăn chỉ lon ton làm những việc rót nước mời trà cho cả phòng, các tin hot thì cũng không đến lượt hăn săn. Để có tiền đút miệng, hăn chỉ có thể tìm kiếm những thông tin lá cải trên mạng, ảnh lộ hàng của các sao, ảnh hot girl nào đó, viết mấy bài kiếm xu. Sự nghiệp báo chí của một tiểu nhân vật, ảm đạm mà nhàn rồi.

Lần này đàn anh hăn rủ hăn đi tới Vrahta. Nhiệm vụ hình như không có gì nhiều, là chụp ảnh sao trên trời để cấp trên tổng hợp tư liệu. Hăn được dặn phải mang 6 bộ máy quay theo người. Hăn nói hăn không có, phóng viên quen nha, tiền đâu mà sắm đủ thế. Ngay lập tức, hăn được cho mượn 5 bộ máy còn lại.

Bỗng nhiên có máy để xài, trả công lại hậu hĩnh, bao chi phí đi lại ăn ở, tội gì hăn không đi. Địa điểm của hăn nghe cũng rất nên thơ, pháo đài

Vira.

Pháo đài Vira là một pháo đài rất nổi tiếng tại Vrahta, thậm chí người Đại Nam cũng biết tới nó. Một trong 3 pháo đài kiên cố nổi tiếng trong lịch sử, được xây từ 600 năm về trước. Nó mang một nét đẹp cổ kính của Cận Tây, dựa lưng vào núi. Giống như một lâu đài trong câu chuyện cổ tích. Bình thường, khách tham quan chỉ được quan sát bên ngoài, chứ không được bước vào trong.

Hữu Thành cũng vậy. lần làm việc này, hẳn hạ trại cách pháo đài khoảng 1 cây số. Đêm đêm, hẳn vừa húp mỳ gói, vừa ngắm cảnh pháo đài, vừa tận hưởng khí hậu mát mẻ vùng trung lục địa. Hẳn nghĩ, đời phóng viên chỉ cần bình bình ổn ổn như vậy trôi qua, thật sự rất tuyệt.

Giờ là 3 giờ chiều. Điện thoại réo vang. Số máy lạ. Ai đó? Là phía đài truyền hình.

- Chuẩn bị toàn bộ ống kính hướng lên trời ngay!!! Về phía pháo đài Vira!!!

- Ủa... A!!! Sao thế?!

- Đâu má mày không coi tin tức à?! Mà thôi, nói nhanh này, Bệ hạ sắp đích thân tới Vira, có thể sẽ có 1 trận chiến ở đó, mày cố quay cho thật tốt nghe không, tui tao sẽ truyền hình trực tiếp toàn bộ những gì mày quay được. Tao cho mày 3s để giới thiệu mày là ai...

- Em... em là Hữu Thành của báo...

- Đồ ngu!!! Sao tao lại không biết mày là ai!! Tao bảo là chốc lên hình mày có 3s để giới thiệu mày là ai, coi như đài của tao làm phúc cho mày. Cơ hội nổi tiếng đấy con ạ!! Có muốn đoạt giải Báo chí của năm không?!!!

Đầu dây bên kia là Giám đốc đài truyền hình Đại Nam. Đài truyền hình của quốc gia, thì giám đốc không thể nào không là thân hữu của Vương tộc. Một đại nhân vật như vậy thường không rảnh hơi đi nói chuyện với mấy tên lính mới. Nhưng lần này quá ngoại lệ rồi. Cũng tại gã chuẩn bị sơ sót. Bây giờ chỉ trông mong vào thằng lính mới này. Nếu không, Bộ hạ cũng sẽ không hài lòng với chương trình của gã.

- V...vâng!! Anh cứ tin ở em!

Hữu Thành lóng ngóng lắp đặt máy quay, nhớ lại những lần quay chụp thể thao. Nam Đế sắp bay tới, vậy thì phải để một ống kính tele chĩa lên trời. 1 cây số, các ống kính có thể zoom tới được. Gã cũng cẩn thận ra nổ thử chiếc xe máy. Còn ngon. Nếu có gì nguy hiểm quá mình còn có thể chạy được.

Trong vòng 15 phút, gã đã chuẩn bị xong xuôi. Thật lòng Hữu Thành chỉ mong muốn Bộ hạ không tới đây, hoặc là không có đánh nhau, hoặc là đánh nhau cho nhanh nhanh rồi về.

Ta chỉ muốn sống một cuộc đời an nhàn, đăng tin lộ hàng để sống qua ngày, nào ngờ đại sự kiện cứ tìm tới ta. Haizz.

Lẽ nào, ta là người có Đại phúc tinh Báo chí chiếu mệnh?!

Ta chả muốn đâu!

Cuộc đời, thật là bất công.

Bỗng hần cảm thấy một luồng uy áp đè nén lên người, khiến hần nghẹt thở. Trên bầu trời, một âm thanh như máy bay cất cánh, bay tới đây, rất gần.

Hữu Thành ngay lập tức chĩa máy quay lên phương hướng đó.

Bệ hạ đang tới!! Vương Vũ Hoàn bay tới pháo đài Vira, hân giảm tốc, dừng lại, đôi ủng da giẫm một bước vững vàng trên bầu trời. Bộ hoàng bào tung bay trong gió. Hân đứng tại đó, quan sát một vòng. Từ xa, hân đã thấy một tay phóng viên chĩa ống kính lên phía hân.

Hân cất giọng, vang vọng khắp cả 1 vùng.

- Abdarr Kadi!!! Hoàng tộc Abdarr!! Bản vương đã tới, sao còn không đón tiếp!!!

Âm thanh vang vọng qua ống kính, làm rung động cả tâm thần của Hữu Thành. Tay giám đốc truyền hình sung sướng. Hình ảnh rất rõ nét, âm thanh rất sống động. Tay lính mới này, được!!

- Ê thằng kia!!! 3s giới thiệu của mày đó!

- V.. vâng, thưa quý vị. Tôi là Hữu... Hữu Thành của tờ báo Cộng đồng. Chúng ta.. chúng ta đang được chứng kiến... ừm...

- Một thời khắc lịch sử!!! - Tay giám đốc khẽ nhắc bài.

- Vâng! Một thời khắc lịch sử thưa các vị! Ngài Nam Đế đã đặt chân tới bầu trời trên pháo đài Vira. Đúng vậy! Là đứng trên bầu trời!! Một dáng đứng thật là oai phong lẫm liệt, cao cao tại thượng! Vì sao Ngài lại tới đây? Tại sao Ngài lại hô tên Hoàng tộc Vrahta? Liệu sẽ là một cuộc chiến sao? Vâng!

Hữu Thành càng nói càng hùng hồn.

- Vâng! Tôi cũng như các bạn, hoàn toàn không hề hay biết! Chúng ta cùng nín thở theo dõi nào!! Tôi là Hữu Thành, của tờ báo Cộng đồng, xin được đồng hành cùng quý vị!

- Moá! Thằng này thật sự không cập nhật tin tức hả?!!

Tay giám đốc kêu trời. Vương Vũ Hoành khiêu chiến với cả Vrahta, hẳn là toàn Đại Nam ai cũng biết. Vậy mà tay này thân làm phóng viên lại hoàn toàn mù tịt. Phóng viên trình độ cỡ này mà lại vớ được trận chiến này, thật sự là ông trời không có mắt!!

Nhưng mà, nói đi thì cũng phải nói lại.

- Dạ, thưa anh! Phản hồi của khán giả gửi về. Phóng viên dẫn rất thú vị, rất kịch tính. Hiệu suất truyền hình đạt tới 99,5%. Lượt xem trên mạng đã đạt tới hơn 1 tỉ lượt!!

Tay giám đốc thở dài. Hẳn lên tới vị trí này, cũng đã là do có Tiểu Phúc tinh Báo chí chiếu mạng. Cái thằng lính mới này, chẳng lẽ còn được Đại Phúc tinh chiếu mạng hay sao? - Vương Vũ Hoành!!! Người xâm phạm vào không phận Vrahta, ngang ngược bất kính! Toàn bộ quân đội Vrahta, nghe lệnh ta, tiêu diệt kẻ xâm lược!!

Lời động viên này, so thế nào cũng thấy thua kém bài phát biểu của Vương Vũ Hoành lúc nãy. Nhưng giờ là lúc chiến đấu, không ai dùng mồm để thắng cả. Toàn bộ pháo đài Vira chấn động. Từng tiếng kim loại vang lên.

Từ xa nhìn lại, có thể thấy rõ.

- Một hai ba... Là 20 bệ phóng tên lửa Đất đối Không, thưa quý vị!! Và... 3 khẩu đại pháo Laser! Hàng trăm ụ súng máy!! Không thể tin được!! Pháo đài Vira thường ngày chỉ là một điểm du lịch nổi tiếng, ai ngờ lại cất trữ một lượng khí tài khủng khiếp như vậy!!

- Nhưng.. Chưa hết!! Thưa quý vị, đó là... 70 con robot cỡ trung. Mỗi con đều cao hơn 6m. Bên trong chắc hẳn phải có ít nhất 4 người điều khiển. Được biết, để chế tạo một con robot cỡ trung cần tới ít nhất 6 tấn Linh thiết tinh luyện, cùng với rất nhiều các tài nguyên hiếm khác. Ôi!! Chu choa!! Thật không ngờ có ngày tôi được chứng kiến nó!

Lời cảm thán của Hữu Thành lọt vào máy quay, tỏ rõ sự không chuyên nghiệp trong cái hoàn cảnh căng thẳng thế này. Giám đốc cau mày. Nhưng những lượt bình luận lại vô cùng thích thú.

“Anh phóng viên bình luận vui ghê”

“Y như đang xem đá bóng ấy”

“Đang căng thẳng nghe ông này bình luận... phụt cả trà sữa:))”

...

Đời thật bất công a. Tay giám đốc than thở. Đối mặt với một Chí Tôn Cường giả đương đại, quân lính bình thường không có ý nghĩa. Bởi vậy, Vrahta đã phô hết toàn bộ khí tài của mình. Phải biết rằng, số lượng khí tài bậc cao này không phải một nước chư hầu bé nhỏ có thể xuất ra được. Vrahta có một lượng Linh thiết khổng lồ, nhưng lại thiếu thốn công nghệ chế tạo cao cấp.

Và không một siêu cường nào đại đột giao công nghệ chế tạo cấp cao cho một nước đã dồi dào về tài nguyên. Như thế là mãi vuốt cho hổ. Chế tạo công nghệ cao, thật tình cờ, Trần gia cũng sở hữu.

- Ôi!! Thật đáng sợ!!! Giữa một đồng vũ khí hạng nặng như vậy, Bệ hạ của chúng ta... Bệ hạ... sẽ đối phó ra sao đây?? Ôi, cầu trời khẩn phật... Cả tính mạng của tôi nữa...

Lượt bình luận lại bộc phát chóng mặt. Đa số đều là cười sặc trà sữa. Sau ngày hôm nay, cười sặc trà sữa đã thành meme nổi tiếng rồi.

- A!! Bệ hạ, ngài Nam Đế, đang lấy trong túi áo ra một cái gì đó. Có lẽ là một cái Chí bảo Thượng phẩm nào đó chẳng? Chí bảo có thể đương cự lại hàng trăm ụ súng, 70 con robot, và 3 pháo laser chẳng?

- A!! Rút ra rồi!! Tôi thấy rất rõ rồi! Bệ hạ!!! Rút ra... Một đôi đũa?!

Ngay lập tức, hơn 1 triệu lượt bình luận phọt trà sữa, bùng phát.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Đèn Là Sắt Vụn

Một đôi đũa, ta có thể gấp cả Vrahta, bỏ vào miệng.

Vương Vũ Hoành bình thản nhìn đội quân của Vrahta. 70 con robot đang tạo thành trận hình bao vây hãn trên không. Pháo laser đang tích tụ. Các ụ súng đang bắt đầu nhắm vào mục tiêu.

Đương đại Chí Tôn Cường giả. 8 học vị Tiến sĩ, 26 học vị Thạc sĩ, 100 học vị Cử nhân. Mỗi học vị đều khiến người ta kinh hãi, nhưng ai cũng biết, khi kết hợp những học vị ấy với nhau, sự đáng sợ tăng lên theo cấp số mũ.

Liệu một Chí Tôn Cường giả có thể đối địch với một quốc gia hay không, đây chính là lần đầu tiên thế giới được chiêm nghiệm.

- Đội súng, chuẩn bị!

- Tách!!

Hai chiếc đũa gõ vào nhau, tạo nên một tia lửa. Ngay sau đó, tia lửa ấy hoá thành một ngọn lửa đỏ rực, cháy trên đầu hai chiếc đũa.

Tự Nhiên Thuật! Nhiều người theo dõi qua truyền hình đều đã nhận ra.

Là một phân nhánh của Pháp Sư, Tự Nhiên Thuật Sư sử dụng các kiến thức Vật lý và Hoá học, lợi dụng các yếu tố tự nhiên, tạo nên những nguyên tố.

Chuyên ngành Pháp Sư vốn là một ngành rất bao quát, một Pháp Sư không bị ràng buộc bởi bất cứ một phân ngành hay một trường phái cụ thể nào. Trên thực tế, một Pháp Sư có thể sử dụng đa dạng rất nhiều kỹ thuật thuộc rất nhiều phân ngành, thậm chí là cả những môn học ngoài ngành.

Đa dạng, sáng tạo, khó lường. Đó là những điểm mạnh nhất của Pháp Sư.

Vương Vũ Hoành chập hai đôi đũa lại, vẽ một hình tròn vào không trung. Một vòng tròn lửa bắt đầu hiện ra, hần tiếp tục vẽ.

“Đây là... Thư Pháp!! Không phải, là một nhánh của Thư Pháp, Văn Lực!”

“Bệ hạ, đang dùng đũa làm bút, dùng lửa làm mực, tạo nên Văn Lực, dùng Văn Lực để vẽ ra Trận Pháp!”.

“Cái này... cái này là mấy tầng Tư duy vậy?”

Tầng Tư duy! Một khái niệm trong các chuyên ngành Hội họa. Giống như những chuyên ngành Tâm lý có Tầng Vô thức. Chia ra làm: Mô Phỏng, Tái Tạo, Kiến Tạo, Ấn Tượng, Trừu Tượng, Siêu Hình.

Trong đó, Kiến Tạo, Ấn Tượng và Trừu Tượng được đánh giá là ngang nhau, chia thành 3 trường phái Hội Hoạ lớn.

Siêu Hình, vốn là một cảnh giới không rõ ràng, còn đang gây nên nhiều tranh cãi. Bởi đương đại, chưa ai đạt tới cảnh giới này. Trưởng lão của Thành Bang Zenia, thống trị Cận Tây, đồng thời cũng là đệ nhất Danh họa đương đại, mới chỉ đạt tới viên mãn cả 3 cảnh giới Kiến Tạo - Ấn Tượng - Trừu Tượng mà thôi.

Tuy nhiên, khái niệm Tầng Tư duy còn được áp dụng vào trong rất nhiều hoạt động khác. Bởi, ngành nghề nào mà chẳng cần tư duy.

Bởi vậy, nói dùng đũa như bút, dùng lửa như mực, lại có bao nhiêu tầng tư duy, cái này chỉ là than thở cho vui mồm mà thôi. Người Đại Nam chú trọng kết quả, không chú trọng quá trình.

Và kết quả, là Vương Vũ Hoành trong vòng 1 giây đồng hồ đã vẽ xong một cái Trận Pháp. Hoả Trận!

Hắn cầm đôi đũa, vẩy một cái, lập tức Hoả Trận hoá thành hàng ngàn mũi tên lửa, nhắm thẳng về hơn 600 ụ súng.

Uỳnh!! Uỳnh!!

Tất cả ụ súng đều ngập trong lửa. Tiếng gào thét vang vọng, ghê rợn khắp cả pháo đài.

- Vương Vũ Hoành!!

Tiếng của Abdarr hét lên phần nộ. Trận chiến còn chưa kịp bắt đầu, hắn đã tổn thất một lượng lớn chiến lực.

20 bộ phóng tên lửa bắt đầu khai hoả. 70 con robot cũng bắt đầu bay tới.

- Trong thời đại của học vấn này, con người theo đuổi tri thức, chứ không theo đuổi tài nguyên! Ta sẽ cho người biết, đứng trước mặt Cường giả đích thực, đám khí tài này của người không khác gì sắt vụn!!

Hắn lại gõ 2 đôi đũa vào nhau.

Tách- tách- tách! Tách- tách! Tách- tách- tách- tách!...

Một chuỗi âm tiết tạo nên một nhịp điệu kì lạ, vang vọng khắp đất trời.

“Đây là nhịp điệu gì vậy?”

“Sao ta thấy khó chịu quá”

“Ta cũng thấy khó chịu”

Tất cả những người đang xem truyền hình, đều nghe thấy chuỗi âm thanh này. Mọi người cảm thấy nó rất khó nghe, trong người cứ nôn nao khó tả.

Vương Vũ Hoành không gõ nữa, chuỗi âm thanh vẫn quanh quẩn không tán. Hắn xoay đôi đĩa lại, nắm tay vào thành năm đấm. Xung quanh hắn là 70 con robot. Hắn đấm ra tổng cộng 6 đấm, với tốc độ vô cùng nhanh. Trên dưới trái phải trước sau.

BANG!! Bang bang bang!! Bang Bang!! Bang Bang Bang Bang!!....!!

Toàn bộ chuỗi tiết tấu vừa rồi như được cộng hưởng, vang dội. Cách đó 1km, Hữu Thành không nhịn nổi, nôn thốc nôn tháo. Nhà đài ngay lập tức phải giảm âm lượng phát sóng.

“Đây là... Âm Ba Quyền!”

“Sử dụng Âm Nhạc kết hợp với Quyền Pháp! Phải rồi, Bộ hạ có bằng Thạc sĩ về Âm Nhạc đó. Quyền Pháp thì càng là vô địch thiên hạ! Âm Ba Quyền, có thể đưa sóng âm đi xuyên không khí, dùng sóng âm công phá đối phương, gần giống với Phá Không Quyền!”

“Nhưng đây không phải là Âm Ba Quyền bình thường. Anh có biết, đặc trưng của Âm Ba Quyền là gì không? Là kết hợp tiết tấu vào trong âm thanh! Tiết tấu khó chịu vừa rồi, ta dám chắc là...”

“Tiết Tấu Thôi Miên!”

“Thật kinh khủng! Kết hợp Thôi Miên vào Âm Ba Quyền, cả đời ta không nghĩ ra nổi, cũng không dám tưởng tượng đến kết quả nữa...”

...

Âm Ba Quyền, cộng hưởng với Tiết Tấu Thôi Miên, binh sĩ Vrahta không thể nào phòng bị kịp. Hơn nữa, tiết tấu này dường như cộng hưởng với tần số liên lạc của chúng. Những tên điều khiển robot, chịu không nổi sức công phá cả về thể xác lẫn tinh thần như thế này. Thất khiếu học máu, kẻ thì ngất xỉu, đứa thì thiệt mạng.

70 con robot, không ai điều khiển, đâm sầm vào nhau phát nổ, hoặc lao đầu xuống đất.

Cùng lúc này, 20 quả tên lửa bay tới.

Bùm!! Bùm!!

Chỉ thấy 20 quả tên lửa bay tới vị trí của Vương Vũ Hoành trên không, đồng loạt nổ tung. Tiếng nổ làm rung cả máy quay. Hữu Thành vừa nôn thốc nôn tháo, vừa mếu máo đứng dậy đã bị uy lực vụ nổ đẩy cho ngã dúi dụi.

Khói đen mịt mù. Tất cả mọi người nín thở chờ đợi. Chờ khói đen tan đi.

Thân ảnh Vương Vũ Hoành vẫn đứng sừng sững trên bầu trời, áo quần nguyên vẹn.

- Ta đã nói, tất cả đều là sắt vụn!!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Đại Lực Giả Kim

- Báo cáo! Tên lửa không có tác dụng!

- Cái quái gì chứ! Quá vô lý!

Trong pháo đài Vira, các lãnh đạo cấp cao của Vrahta, do Andarr cầm đầu, đang điên đầu bàn luận. Sự thật là dù kế hoạch đã chuẩn bị trong nhiều năm trời, vạch ra quá nhiều biến cố để chuẩn bị, nhưng diễn biến của ngày hôm nay khiến bọn hắn đau hết cả não.

Ám sát không thành, cũng thôi. Bị Đại Nam tuyên chiến, vẫn nằm trong kế hoạch. Nhưng một mình Vương Vũ Hoàn xuất chinh, cái này.. cái này... Đã thế, vừa mới bắt đầu cuộc chiến chưa đầy 5 phút, toàn bộ khí tài chiến tranh bọn chúng chuẩn bị, hoặc là tan nát, hoặc là vô dụng.

Đây thật sự là Chí Tôn Cường giả sao. Đứng trước mặt hắn, mọi khí tài chiến tranh mà nhân loại phát triển hàng ngàn năm nay, đều vô dụng sao? Giờ phút này, trong đầu mỗi người đều là hoảng loạn, mất phương hướng.

- Không còn cách nào khác, tất cả các vị Cường giả, tương lai đất nước chúng ta phụ thuộc vào các vị!

10 người đứng trong phòng đồng loạt gật đầu. Một trận chiến này, vừa là hộ quốc, vừa là vì tương lai của đời sau. Hỗ trợ Trần gia, lật đổ Vương tộc, nằm gai nếm mật hơn 10 năm, vét cả tài nguyên đất nước lên cho ngoại bang, cũng là vì tương lai huy hoàng của đất nước, của con cháu mình.

- Vương Vũ Hoành đã tự vác xác tới đây, đây là cơ hội không thể nào tốt hơn để lật đổ Vương tộc! Vương tộc đổ, Trần gia nắm quyền, nhưng Đại Nam cũng suy yếu đi rất nhiều. Lúc đó, bọn chúng cũng không thể kiểm soát nổi 21 nước chư hầu. Vrahta ta nếu tồn tại tới ngày đó, có thể thu phục thiên hạ, dựng nên một triều đại của riêng mình! Chia đại lục này làm ba!

- Chia đại lục này làm ba!!

- Giết chết Vương Vũ Hoành!!

Từ thành Vira, 10 vị cường giả bay lên trời.

Vương Vũ Hoành vẫn đứng đó, gương mặt thờ ơ. Tay hắn vẫn cầm đôi đũa. Đôi đũa này từ buổi yến tiệc hơn 1 tiếng trước, hắn vẫn mang theo.

10 người trước mặt hắn, hoặc là Tướng quân lòng lầy, hoặc là học giả nổi danh, không ai là hắn không biết. Thậm chí, trong các buổi tiệc rượu, đã từng khoác vai cùng chén.

Tổng tư lệnh của Vrahta, 5 bằng Tiến sĩ.

3 vị Bác sĩ, 1 người 5 bằng Tiến sĩ, 2 người 4 bằng Tiến sĩ.

6 vị học giả, mỗi người đều có 4 bằng Tiến sĩ.

Đây là 10 vị Cường giả mạnh nhất của Vrahta. Đối với một đất nước chư hầu nhỏ không sở hữu Đại Thư viện, 10 người này đã là thành tựu đáng tự hào của cả đất nước. Thậm chí, trong các nước nhỏ, Vrahta luôn nằm trong top đầu về việc học hành.

“Một đất nước đáng nể. Dù sinh ra trên một mỏ tài nguyên, nhưng lại không bằng lòng với cảnh mức Linh thiết lên kiểm tiền. Bất cứ dân tộc nào đề cao việc học, dân tộc đó đều đáng để lo sợ”. Vương Vũ Hoành thầm nghĩ.

- Nam Đế, lại gặp mặt rồi. Lần giao lưu học thuật này, mong là sẽ thành công tốt đẹp!

Tên Tổng Tư lệnh cười gằn. Hắn nhại lại những lần phát biểu của Vương Vũ Hoành ngày trước. Trên vai hắn khoác một cái ba lô to. Hắn giơ tay phải lên, cánh tay phải cuộn cuộn cơ bắp, xăm những đồ hình vô cùng phức tạp.

- Đại Lực Giả Kim Thuật. Lâu lắm mới được thấy tận mắt như vậy.

- Ha!!!

Tổng Tư lệnh thét to một tiếng. Từ trong ba lô của hắn, một lượng lớn Linh thiết lỏng tràn ra, lơ lửng giữa không trung, rồi như bị hút vào cánh tay phải của hắn. Một luồng sáng chói mắt. Toàn bộ cánh tay phải, và nửa người bên phải của hắn, đã được bao phủ bởi một ụ pháo.

Vật Lý học. Có phân ngành là Thiết Kế Kỹ Thuật. Và sau đó là Sáng Chế. Các nhà Sáng Chế thiết kế nên những cỗ máy hiện đại, những vũ khí cao cấp, luôn rất hiếm, và được quân đội các nước khẩn khoản tuyển mộ, coi như con cưng của mình.

Chúng chỉ Thiết Kế Kỹ Thuật, dù không được săn đón như vậy, nhưng lại có thể kết hợp với Hoá Học, luyện thành một ngành nghề rất nổi tiếng trong giới Pháp Sư, Giả Kim Thuật Sư.

Giả Kim Thuật Sư, thay vì phải sử dụng vũ khí người khác thiết kế cho mình, lại có thể tự mình luyện chế ra vũ khí, vừa có độ phù hợp cao, lại vừa có thể chuyển đổi vũ khí tùy theo tình hình. Cấp độ của Giả Kim Thuật Sư, được đánh giá dựa theo độ phức tạp của các Thiết Kế có thể mô phỏng, và dựa theo số lượng, chất lượng của kim loại có thể chuyển hoá.

Chiến lược của Giả Kim Thuật Sư, phụ thuộc vào chiến lược thứ vũ khí mà họ luyện chế ra được.

Tổng Tư lệnh Vrahta, không chỉ nổi danh là một Giả Kim Thuật Sư, ông ta còn nổi danh là Lực Sĩ.

Lực Sĩ, dựa vào luyện tập Thể Hình, sau đó là Luyện Thể. Các Lực Sĩ, có sức khoẻ kinh người, sức chống chịu của cơ thể cũng vượt xa người thường. Thông thường, các Lực Sĩ luyện tập cơ thể để gia tăng chiến lực bản thân. Nhưng cũng nhiều người, sử dụng sức mạnh của cơ thể để đạt tới mục đích khác.

Ví dụ như ngài Tổng Tư lệnh đây. Toàn bộ cơ thể cường tráng này, chỉ có một tác dụng: chịu được lực phản chấn từ chính vũ khí do mình luyện chế ra!

Hắn giẫm một bước thật nặng nề lên không trung, khiến không trung như sắp vỡ nát. Kinh Thiên Trụ! Một thế Tấn, mà giới quân đội còn gọi vui là giá pháo tấn, lấy thân mình làm giá pháo. Hắn giương khẩu pháo về phía Vương Vũ Hoàn.

Khẩu pháo này do hắn luyện chế ra, cũng vô cùng nổi danh trên đại lục. Đại Lực Pháo! Với thiết kế nòng súng 50cm, đạn bắn theo cơ chế vặn xoắn, có thể công phá cả một ngọn núi. Điều này khiến rất nhiều Giả Kim Thuật Sư phải lè lưỡi lắc đầu, thứ vũ khí hạng nặng như vậy, cơ thể bọn hắn không điều khiển nổi.

Hắn nhe răng cười. Uỳnh!! một tiếng. Cơ thể hắn giật mạnh về phía sau.

Đạn pháo đã bắn ra.

=====

Lại giới thiệu thêm 2 class mới: Giả Kim Thuật Sư và Lực Sĩ.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Nét Bút Này Xấu Tệ!

Viên đạn pháo giống như một mũi khoan, bay tới đâu tạo nên luồng khí xoăn tới đó. Luồng khí này khuếch trương thành một cơn cuồng phong. Không tránh né, sẽ bị đạn pháo khoan thủng. Tránh né, sẽ lại bị cuồng phong cuốn vào.

20 năm trước, khi Tiên Đế Đại Nam vẫn còn trị vì, Vrahta đã từng xuất quân hỗ trợ Đại Nam chiến đấu tại biên giới Bắc Hà. Viên đại pháo này đã trở thành nỗi khiếp sợ kinh hoàng cho quân đội Bắc Hà.

Đại Lực Pháo! Cuồng Phong Đại Lực Đạn!

Ngay khi đạn pháo bắn ra, hai vị Bác sĩ cũng xuất thủ, một trái một phải, vây lấy đường lui của Vương Vũ Hoàn.

Vị bên trái đã già, da nhăn nheo, mặc chiếc áo blouse cẩu bần. Ông ta rút ra một ống tiêm, tiêm thẳng vào bắp tay trái của mình.

Cánh tay trái nhăn nheo bỗng gồng lên gân guốc, trong chốc lát đã biến dị thành một cánh tay quái thú, dài gần 2m.

Hoá Hình Sư. Sử dụng các ADN đột biến để biến đổi chính cơ thể mình.

Cánh tay đột biến vung vẩy trên không, những móng vuốt bắn thủi quơ về phía Vương Vũ Hoàn.

Vị bên phải, tuổi đã trung niên, rút ra 10 cái ống nghiệm, bên trong đựng các loại máu có màu sắc khác nhau, có đỏ, có đen, có cả màu xanh lá cây, có loại còn đang sủi bọt.

Gã hất 10 loại máu vào trong không trung, các loại máu pha trộn lại trên không, tạo thành 1 thứ dung dịch đặc quánh sủi bọt xèo xèo.

Hắn giơ tay, kéo lấy đồng chất lỏng, rút ra thành một thanh Huyết Kiếm. Cây Huyết Kiếm này, pha chế bởi máu của các loài hung thú và bản thân hắn, với một tỉ lệ nhất định, chứa kịch độc, lại sắc bén vô cùng.

Huyết học, và Di truyền học, đều là 2 phân ngành của Y học, phát triển từ môn Sinh học. Hai vị Bác sĩ này, đều đã đạt 4 học vị Tiến sĩ, tuy không nói là những giáo sư đầu ngành trên thế giới, nhưng cũng có rất nhiều tiếng tăm trong giới học thuật.

Cuồng Phong Đại Lực Đạn, chỉ là yểm hộ cho 2 người lao lên. Bọn họ đã nhắm sẵn đường lui của Vương Vũ Hoàn.

Vương Vũ Hoàn không tránh. Không phải vì hắn ngại 2 người giáp công, mà bởi vì không tránh là lựa chọn tốt nhất. Hắn tách đôi đũa ra thành hình chữ V, hướng về viên đạn, lắc cổ tay một vòng.

Một vòng lắc này, đôi đũa như cánh quạt, thổi ra cuồng phong, ngược chiều với cuồng phong của viên đạn. Hai cơn lốc bắt đầu triệt tiêu nhau. Tiếng gió rít gào càng âm ỉ hơn nữa.

Gió hình thành từ chênh lệch áp suất. Nghiên cứu cách tạo ra chênh lệch áp suất, là có thể tạo thành gió. Tự Nhiên Thuật Sư, có thể tạo ra gió.

Vương Vũ Hoàn có thể tạo ra gió, nguyên nhân thật ra rất đơn giản, đôi đũa của hắn vừa bị đốt lửa. Lửa tạo nên khí nóng. Khí nóng có áp suất thấp. Gió từ nơi có áp cao thổi tới nơi áp thấp.

Nguyên lý nghe có vẻ đơn giản, nhưng thực tế, Tự Nhiên Thuật Sư, phải biết cách điều chỉnh khí lực của bản thân, để trợ lực cho chiêu thức của mình. Đâu thể chỉ hươ hươ đôi đũa là có thể tạo nên cả một cơn cuồng phong.

Hai luồng gió triệt tiêu nhau, phong áp cũng giảm, lúc này Vương Vũ Hoành mới ung dung bước một bước sang trái. Hắn thấy rất rõ ràng, vị Bác sĩ cầm thanh Huyết Kiếm đang chém xuống người mình.

- Không hổ danh du học Phú Sơn Đảo. Huyết học rất có bài bản, mà Kiếm Pháp, cũng rất tự nhiên.

Vị Bác sĩ này nhú mày. Lời nói này, nghe thế nào cũng thấy giống trường bối động viên hậu bối. Trong bối cảnh sinh tử này, nghe càng mỉa mai.

Gã chỉ thấy, chớp qua trước mắt mình, một đôi đũa, lại giống như một chiếc bút, vẽ trong không trung một nét tuyệt đẹp, vụt qua gã. Hay đúng hơn, là gã đã vụt qua Vương Vũ Hoành.

Huyết Kiếm của hắn chém vào không khí. Trong khi bụng của hắn, máu đã tuôn chảy ào ào. Hắn lịm dần, rơi xuống đất.

Vị bác sĩ có cánh tay đột biến cuối cùng đã tới kịp. Nhìn đồng nghiệp của mình tử trận, ông già thét luôn, vung cánh tay to lớn đập về phía hắn.

“Phập!”

Đôi đũa cắm thẳng vào một điểm khuỷu tay của ông ta. Cả cánh tay to dùng bỗng nhiên nặng nề, không thể động đậy, gân mạch cuộn lên, phồng rộp. Ngay cả những bộ phận khác không bị đột biến, cũng bắt đầu run rẩy, quắn quại.

- Phương pháp đột biến rất khá, nhưng lại quá dựa vào kinh nghiệm, khuyết thiếu lý luận. Độ tương thích khá tốt, nhưng vẫn còn rất nhiều sơ hở. Kinh mạch quá hỗn loạn. Nếu bị địch nhân điểm vào tử huyệt, cẩn thận bị phản phệ nha. À mà, phản phệ mất tiêu rồi còn đâu...

Ông già trợn mắt, không còn kịp nghe Vương Vũ Hoành chép miệng làu bàu nữa. Toàn bộ thất khiếu của ông ta lùng bùng, trào máu. Ông ta rơi xuống đất, đôi mắt vẫn còn trợn trừng.

Cho tới giờ, Vương Vũ Hoành vẫn chỉ dùng hai chiếc đũa. - Nè! Bạn thấy chiêu vừa rồi không?

Văn giật mình nghe giọng nói của Linh. Giống như đa số những học sinh trường Kinh Ngự khác trong nhà thể chất này, nó cũng há hốc mồm ngơ ngác chứng kiến trận chiến trên màn hình.

- Cầm cây đũa chọc vào tay ấy á?

- Không phải! Trước đó kìa. Bệ hạ cầm đôi đũa mà chém ra một đường nhìn như Kiếm Pháp ấy!

- Ừm. Nhìn rất đẹp!

- Bạn thì biết cái gì gọi là đẹp chứ - Linh bĩu môi chê bai - Mình muốn nói là chiêu ấy xấu tệ luôn!

- Xấu sao? - Thăng Văn ngơ ngác.

- Chiêu đó nhìn như Kiếm Pháp, nhưng rõ ràng lại là Thư Pháp. Mẹ mình cũng biết Thư Pháp, mình vẫn hay nhìn mẹ viết. Bệ hạ biến đôi đũa thành bút, nét vừa rồi chắc chắn là Vịnh Sơn Hoạ Thuỷ! Nhưng vẽ ra một nét này, ngòi bút vừa phải cứng rắn, kiên quyết, vừa phải mềm mại, thanh thoát. Vịnh Sơn Hoạ Thuỷ, phải vừa có Sơn, vừa có Thuỷ. Sơn thì hùng vĩ, Thuỷ thì uốn lượn. Nhưng nét vừa rồi, Sơn thì lùn tịt, Thuỷ thì cứng đơ, cứ

như là dùng quãng đường nhanh nhất để đi nét vậy, Như vậy là theo đuổi kết quả, buông tha cho thẩm mỹ, không thể chấp nhận được!

- Chỉ cần đạt được kết quả... là ổn rồi mà. - Văn gãi đầu, nó nghĩ như vậy cũng rất hợp lý.

Linh trừng mắt nhìn nó, bĩu môi. Thằng này cũng không biết nghệ thuật là cái quái gì. Trên toàn thế giới, Vương tộc vốn nổi tiếng là gia tộc thống trị một phương. Điển hình của gia tộc này, là tộc nhân vô cùng thông minh, khả năng suy luận học hỏi cực cao, nhưng lại vô cảm, lạnh lùng. Bởi vậy, các môn ngành Nghệ thuật như Văn học, Hội hoạ, Âm nhạc,... trong mắt bọn họ, khác với thường nhân.

Thứ mà mọi người gọi là Âm nhạc, trong mắt Vương tộc, chỉ là một chuỗi âm thanh có tiết tấu. Hội hoạ, chỉ là màu sắc, đường nét, hình khối đứng chung với nhau trên một trang giấy. Văn học, chỉ là tổ hợp các ngôn từ.

Trong lúc hai đứa nhóc đang tán nhảm, trên bầu trời thành Vira, chiến sự vẫn tiếp diễn.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Lời Ta Nói, Ai Lắng Nghe?

- Chết đi!!

3 vị Bác sĩ, đã tử vong 2 người, chỉ còn lại một vị, người sở hữu 5 bằng Tiến sĩ, là Bộ trưởng Bộ Nghiên cứu Khoa học Vrahta. Cho dù là trong giới học thuật thế giới, ông ta cũng thanh danh vang dội với các công trình về Tâm Lý học.

- Tay đồng bóng xuất hiện rồi. - Vương Vũ Hoàn cười.

Gọi ông ta là tay đồng bóng, bởi ngoài nghề Bác sĩ, vị này còn đam mê với ngành Tâm Linh Sư, hay nói cách khác là rất thích gọi vía cho Hoàng tộc. Hoàng tộc Vrahta mê tín đến cực đoan, nên ông ta rất được trọng dụng.

- Khế Linh!! Vishara Alaya!! Thủ hộ thần của Vrahta!!

Một bàn tay bỗng nhiên xuất hiện, xé rách bầu trời. Từ trong khe hở, một vị thần 6 đầu 18 tay xuất hiện, to lớn như một ngọn núi, cất tiếng gào thét vang trời.

Đến cả Hữu Thành cũng phải đổi camera mới có thể quay được toàn bộ thân hình vị thần này.

“Vishara!!”

“Thật kinh khủng”

“Là thần Vishara của người Vrahta. Ta không ngờ có ngày nhìn thấy vị thần này xuất thế”

“Là Linh Thể tầng 10! Thậm chí là chương quản tầng 10!!”

“Chương quản tầng 10, chẳng phải là Diệt Thế Ma Vương của người Đại Nam sao?”

“Đồ ngốc, người không biết gì về các Tầng Vô thức sao? Những vị thần ấy, vốn chỉ là do con người tưởng tượng mà thành thôi! Linh Thể vốn không có tên gọi, cũng không có quốc tịch!”

“Vậy sao Bệ hạ không gọi Diệt Thế Ma Vương ra?”

“Má, người có phải người Đại Nam không? Không biết Vương tộc có yếu điểm gì sao?”

...

Yếu điểm của Vương tộc, chính là không thể đạt thành tựu quá cao tại các ngành Nghệ thuật, và Tâm lý. Bởi các ngành này, đều bắt nguồn từ Văn học. Bằng khả năng phân tích của mình, bọn họ có thể đạt được những lý luận cơ bản, nhưng những bằng cấp cao hơn, vốn rất cần tới tư chất về xúc cảm, họ không thể đạt tới.

Vương Vũ Hoành, đạt tới Thạc sĩ Âm nhạc, Thạc sĩ Hội họa, Thạc sĩ Tâm lý, đã là thành tựu cao nhất trong Vương tộc suốt ngàn năm qua.

Linh Thể tầng 10, đó đã là cấp bậc Tiến sĩ. Với lại, một giáo sư đầu ngành của Vrahta, thủ đoạn không thể chỉ có vậy.

- Shivata, Thần Kiểm hộ quốc của Vrahta. Ta dâng cho Ngài. Điều kiện chỉ có một, tiêu diệt Nam Đế Vương Vũ Hoành!

Trong pháo đài Vira, một trận pháp xuất hiện. Nghe rõ những tiếng xiềng xích vỡ tung. Một thanh kiếm nhỏ màu vàng kim, từ từ bay lên, sáng chói.

Vị thần Vishara hét lên một tiếng, hút thanh kiếm nhỏ ấy vào trong miệng. Sấm chớp bùng bùng. Mây đen vần vũ. Từ 18 bàn tay của Vishara, mọc ra những mũi nhọn. Mũi nhọn ngày càng dài ra, hoá thành 18 thanh kiếm, vẫn mọc trên lòng bàn tay.

Vishara hét một tiếng. Mây mù xoay quanh hắn, hoá thành 11 tầng mây.

Cảnh này, dù là người bình thường cũng có thể nhìn thấy.

Văn bất chợt cảm thấy một bàn tay bấu mạnh vào tay mình, run rẩy. Nó quay lại, thấy gương mặt của Linh có chút gì đó hoảng sợ.

“11 Tầng Linh cảnh!!”

Tiếng nghị luận khắp mọi nơi.

“Ta không phải là Tâm Linh Sư, nhưng ta vẫn nhìn thấy Linh cảnh. Rõ ràng là 11 tầng!”

“Đây là Linh Thể tầng thứ 11, có thể tác động tới thế giới vật chất!”

“Vishara mới là Linh Thể tầng 10, sao có thể bước vào tầng 11 nhanh như thế!”

“Quá bàng môn tả đạo rồi!”

Vương Vũ Hoành vẫn đứng đó, một mình đối diện với vị thần Vishara hung dữ. Hắn cười lạnh nhạt.

- Nốt đi!

- Ta dâng Người!! Thứ mà người Vrahta gìn giữ đã hơn nghìn năm nay!! Di vật của nền Văn minh Vashala của tổ tiên chúng ta!! Một phần cuốn kinh Vashala Tripitaka!! Với mật chú của đoạn kinh này, ta cầu chúc Người!! Chuyển kiếp!!

- Gate, gate, pāragate, pārasaṃgate, Bodhi, svāhā!

Gate, gate, pāragate, pārasaṃgate, Bodhi, svāhā!

Gate, gate, pāragate, pārasaṃgate, Bodhi, svāhā!

Tiếng tụng vừa vang lên, đã có thêm rất nhiều tiếng tụng khác, đến từ 6 vị học giả còn lại.

Hô!! Tốn sức nhọc công vậy sao? Vương Vũ Hoành lại cười mỉm.

Keng!!

Tay Tổng Tư lệnh đã đánh tay. Cánh tay hăn đã biến từ khẩu đại pháo thành một thanh đại đao. Cây đại đao chém tới, nhưng lại bị chặn lại, bởi... một đôi đũa!!

- Giả Kim Thuật, chỉ là biến đổi kim loại thôi sao? Người nhìn kĩ xem đôi đũa của ta, hiện giờ là chất liệu gì?

Nghe thấy lời Vương Vũ Hoành nói, hăn quan sát thật kĩ đôi đũa. Đôi đũa... bằng gỗ.

- Haizz. Từ buổi yến tiệc, ta rút bừa một đôi đũa gỗ. Bay tới Vrahta, đôi đũa vẫn là gỗ. Lúc ta đánh nhau, đôi đũa vẫn là gỗ. Giờ đỡ một trăm này của người, đũa vẫn bằng gỗ. Vậy có phải là ta không hề luyện hoá nó không?

Đầu óc Tổng Tư lệnh bắt đầu lùng bùng. Giống như thế, một đại đao vừa được hé ra, nhưng đại đao này, lại song song với sinh tử đao. Hăn

muốn ra sức chém tới, nhưng đại đao này vẫn không cắt đứt nổi đôi đũa.

Vương Vũ Hoành lắc đầu ngao ngán.

- Những kẻ đã bước vào Đại Thư viện, không ai chấp niệm với tri thức. Bản thân ta không hề keo kiệt với tri thức, nhưng liệu những lần hội thảo trước, mấy ai lắng nghe ta? Các người quá miệt mài với suy nghĩ của bản thân mình, mà bịt tai trước ngoại âm. Huyết học cũng vậy, Hoá Hình cũng thế. Còn Giả Kim Thuật, thứ người cần luyện chế, không phải kim loại, cũng không phải vũ khí, mà chính là suy nghĩ trong đầu người!

Hắn đưa đôi đũa gấp lấy thanh đao.

Choang!! Cây đại đao vỡ nát.

- Ha ha!! Ra vẻ làm thầy người khác!! Cái gì cần luyện chế chứ? Thứ ta cần chính là mạng của người!

Cây đao vừa vỡ nát, Tổng Tư lệnh như bớt đi rất nhiều khối lượng. Trong giây lát, tốc độ của hắn vọt lên một cách giật mình. Hai cánh tay cơ bắp, khoá chặt Vương Vũ Hoành lại.

Chiu!!

3 khẩu laser đã tụ điện xong!

3 tia laser như đốt cháy bầu trời, bắn tới!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Một Quyền Này, Là Quà Sinh Nhật!

3 tia laser mang theo nhiệt lượng khổng lồ bắn tới. Vương Vũ Hoàn bị khoá chặt trên không. Hắc không nhúc nhích.

Chỉ thấy, 3 tia laser bắn tới ngay sát hắc, bỗng nhiên bị bẻ cong, đổi hướng, bắn tứ tung 4 phía.

- Cái gì?? Hự!

Tên Tổng Tư lệnh chưa kịp bày tỏ sự khó hiểu của mình, hắc đã ăn một cùi chỏ vào bụng. Cùi chỏ này tung ra từ khoảng cách gần, rất nhẹ nhàng, nhưng lực đạo bắt đầu công phá khắp vùng bụng của hắc.

Hắc không chịu nổi, hôc 1 tiếng, buông tay, giật lùi ra sau.

Là một Lực Sĩ, cơ bắp của hắc đã rắn hơn sắt thép. Kể cả khi ra trận, hắc cũng không thềm mặc áo giáp. Nhưng một chỏ này, cơ bắp của hắc đang không ngừng co thắt.

A!! Hét lớn một tiếng, hắc dồn toàn bộ Thể Lực vào vùng cơ bắp quanh bụng, đối kháng lại cỗ lực kì lạ này.

Bang!!

Một tiếng nổ vang. Cơ bắp quanh bụng hắc bị đánh nổ, máu thịt đầm đìa. Nhưng hắc thở phào. Cỗ lực vừa rồi vừa công phá mạnh, vừa không ngừng lan toả. Hắc phải điều một lực của bản thân vào đối kháng lại, khi

hai cổ lực triệt tiêu nhau, vùng bụng của hắn chịu sức công phá nhiều gấp đôi nên vỡ toác.

Nhưng bù lại, cổ lực kia đã tiêu tán.

Hắn nhìn về phía Vương Vũ Hoàn ở xa phía trước, mắt trợn trừng. Hắn vốn vô cùng tự tin vào đẳng cấp Luyện Thể của mình, nhưng đối phương tùy tiện một chỗ, hắn đã bị đẩy lùi tới hơn trăm mét.

- Vừa rồi! Là... Chí Cường Hộ giáp?! Không đúng! Chí Cường Hộ giáp rất nặng, người không thể mặc nó bay tới đây nhanh như vậy! Chỉ có thể là... hà hà... Thanh Long Hộ giáp? Giờ ta đã hiểu, vì sao cả tên lửa, cả laser đều không làm gì được người!

Thanh Long Hộ giáp, là Hộ giáp duy nhất ở cấp 12 có thể sánh ngang với các Thượng phẩm Hộ giáp. Tạo nên một tầng năng lượng xung quanh, gây nhiễu bất cứ loại sóng năng lượng nào chạm tới. Gọn nhẹ, ưu việt, nhưng bù lại...

- Thanh Long Hộ giáp vốn có lực phòng ngự vật lý hoàn toàn bằng 0, ta nghĩ màn loè bịp của người kết thúc được rồi!

Tổng Tư lệnh cắn răng, giang rộng hai tay, lồng ngực đầy cơ bắp phồng lên, hút một hơi thật mạnh. Dưới mặt đất ngay gần đó, một con robot nằm đó, bị phân giải thành từng dòng chất lỏng, bị hút lên không.

Dòng chất lỏng tụ tập quanh người Tổng Tư lệnh. Hợp thành một khẩu đại pháo to gấp đôi, gấp ba khẩu pháo lúc trước. Hắn phải giương khẩu pháo bằng cả 2 tay. Cả người hắn gồng lên.

Cường Long Đại Lực Pháo!!

Cần tới 6 tấn Linh thiết, chỉ để luyện chế nên khẩu pháo này. Đường kính đạn 1m. Chiều dài nòng pháo là 5m. Viên đạn này có sức xuyên phá

đủ để phá huỷ cả một thành trì. Thanh Long Hộ giáp không có lực phòng ngự vật lý, một phát đạn này, đủ để xuyên thủng cả người Nam Đế. Lực hút do cuồng phong tạo ra, khiến không ai có thể thoát khỏi.

- Để xem mi còn dám dùng đôi đũa gỗ ấy nữa không?

Nhưng Vương Vũ Hoành không quan tâm tới hắc. Tên đó còn như đang suy tư điều gì.

“Tri thức trên đời, mỗi người có một kiến giải. Không có đúng, không có sai. Kiến giải của con, là của riêng con, ta không thể giúp được gì. Thứ ta giúp được con, là cho con được một lần quan sát thứ mà con đang tìm kiếm. Một quyền này, coi như là quà sinh nhật muộn đi”.

UỶNH!!!!

Đại pháo nổ một tiếng oanh liệt. Tổng Tư lệnh Vrahta học cả máu mồm, bị giật mạnh về phía sau. Viên đạn bay ra, kéo theo cuồng phong kêu gào ghê rợn.

Hữu Thành cách đó 1km, cũng suýt bị bay bởi sức gió. Hắc cố hết sức giữ chặt camera. Từ xa nhìn lại, thấy rõ cả vòi rồng đang cuồn cuộn, cát bay mù mịt.

“Kinh khủng quá”

“Đây là chiêu thức của Siêu Cường Giả sao?”

“5 học vị Tiến sĩ đó!”

Trong thâm tâm, mọi người mới chỉ kịp nghĩ như vậy, chưa nói ra được thành lời, bởi viên đạn bay quá nhanh.

Nhưng cùng lúc này, Vương Vũ Hoành cũng cất cây đũa đi. Đây là lần đầu tiên trong cuộc chiến này, hắc không dùng tới đũa. Hắc chùng chân

xuống, bước một chân lên, hình thành thủ thế...

- A!!

Thằng Văn cũng đang quan sát truyền hình. Nó như thấy một cái gì đó.

“Là Âm Dương Tấn”.

Là Âm Dương Tấn. Và một bước bước lên, chính là Nhất Bộ. Năm đâm tung lên, chính là Nhất Quyền!

Một quyền này, tung ra rất nhanh, nhưng lại quá mượt mà, nhìn lại như rất chậm.

Một quyền này, quá mẫu mực.

Một quyền này, là của một Chí Tôn Cường giả đương đại, người đã bước vào Đại Thư viện, người lấy sức bản thân mình địch lại một quốc gia, người cai quản một phần ba thế giới.

Một quyền này, là của một người cha làm mẫu cho con mình.

Một quyền này, là quà sinh nhật.

Chỉ là một kỹ thuật phổ thông ở cấp bậc Thạc sĩ, mà hầu như ai cũng sẽ luyện. Từ kỹ thuật phổ thông nhất Thấu Quyền, cho tới kỹ thuật Cao trung Bộc Phá Quyền. Tới mức cao nhất, Phá Không Quyền.

Năm đâm đâm ra, dừng lại, nhưng Quyền Áp, phá không mà tới!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Vì Sao Ta Lại Hứng Thú Tới Vậy?

Từ Tiểu học cho tới Cao trung, là để học sinh khám phá và cải thiện khả năng của mình.

Kỹ thuật cấp bậc Cử nhân, vẫn chỉ xoay quanh câu hỏi “Làm sao để sử dụng hết tiềm năng của bản thân”.

Kỹ thuật cấp bậc Thạc sĩ, lại đòi hỏi “Vượt qua giới hạn bản thân”.

Kỹ thuật cấp bậc Tiến sĩ, sẽ là câu hỏi “Làm thế nào để phàm nhân như ta sánh ngang với trời đất”.

Bộc Phá Quyền, chính là kỹ thuật ưu tiên sử dụng càng nhiều tiềm năng của bản thân càng tốt. Nói cách khác, là bớt hao phí khí lực vào những tác dụng thừa thãi càng nhiều càng tốt.

Sử dụng được 50% sức của bản thân để gây sát thương, cũng là Bộc Phá Quyền. Mà 100%, thì là Bộc Phá Quyền viên mãn. Đây chính là cột mốc Cử nhân trong Võ thuật.

Đạt tới 100%, Cử nhân có thể bắt đầu luyện tập nó, Phá Không Quyền.

Phá Không Quyền cũng trên cơ sở sử dụng 100% tiềm năng của cơ thể, nhưng lại truyền lực đạo ấy vào không khí, có thể tấn công kẻ địch tại khoảng cách xa.

Nâng cao tầm đánh, miễn cưỡng có thể coi là đột phá giới hạn bản thân, nên được xếp vào bậc Thạc sĩ.

Một kĩ năng nói thấp không thấp, nói cao cũng không cao. Trong hàng triệu kĩ thuật của Võ thuật, Phá Không Quyền cũng không có gì quá nổi bật. Thậm chí, không cần bỏ công sức tập luyện gian khổ để nắm được Phá Không Quyền, chỉ cần chịu khó học thêm 1 môn học khác để kết hợp với Quyền Pháp, cũng có thể tạo nên kết quả tương tự.

Ví dụ như Âm Ba Quyền. Cũng cấp bậc Thạc sĩ. Dùng năm đấm để truyền đi Sóng Âm. Dùng Sóng Âm kết hợp với các kĩ thuật Âm nhạc khác, tạo nên sức công phá. Lại còn có thể tạo nên nhiều hiệu quả khác nhau, như thôi miên, như quấy nhiễu.

Ví dụ như Chú Quyền. Thậm chí là Nguyễn Rửa Quyền. Dùng năm đấm để đánh ra Chú Thuật. Chú Thuật chạm vào người đối phương, gây Nguyễn Rửa, giết chết đối phương từ xa. Hiệu quả có khi còn chắc chắn hơn.

Vân vân.

Nhưng, nếu nói đơn giản về uy lực. Về thuần túy Quyền thuật, Quyền áp. Phá Không Quyền, mới là chính đạo. Mới là gốc rễ. Mới là xây nhà từ móng. Mới là nền tảng để tiến xa hơn.

Quyền áp rất thuần túy, tạo thành 1 vòng xoáy nhỏ, phá không lao tới, đối chọi với vòi rồng cuồng bạo đang cuộn cuộn chồm lên.

- Cái này là...

Văn nhìn không chớp mắt. Nó há hốc mồm. Nó kinh ngạc. Nó như phát hiện ra điều gì, mà chưa kịp nắm bắt. Khoảnh khắc này, đối với nó, chính là lần đầu tiên trong đời, chứng kiến điều mà mình suy diễn, thành hiện thực.

Nó không cần biết cái gì gọi là Phá Không Quyền, cái gì gọi là Cử nhân, Thạc sĩ. Những thứ đó nó vốn không biết. Nó chỉ biết rằng, theo suy đoán của nó, chiêu thức này, hẳn phải tồn tại. Và nó thật sự tồn tại!

Vậy là, không phải nó suy đoán lung tung, không phải đầu óc nó có vấn đề. Loại xúc cảm này, bất cứ ai cũng đều đã từng trải qua. Nhưng lại rất khó để nói nên lời.

“Phá Không Quyền!”

“Dùng kỹ thuật cấp Thạc sĩ để đấu với kỹ thuật cấp Tiến sĩ, thậm chí là mấy học vị Tiến sĩ kết hợp lại!”

“A! Não ta đau quá!”

Trong lúc nhiều người đồng loạt thốt lên, Quyền áp và Đạn pháo, đã va chạm.

Không có khác biệt gì quá lớn. Vẫn là âm thanh ầm ầm của Vòi rồng, nuốt chửng lấy Quyền áp nhỏ bé.

Chỉ thấy, cơn vòi rồng dần tiêu tán. Tiếng gió cuốn giảm dần, đất đá cũng không còn bay tán loạn nữa. Khi gió đã tan, người ta chỉ thấy Vương Vũ Hoành đứng trên không, vẫn đang trong tư thế tung quyền. Máy quay đảo một vòng, rốt cuộc tìm thấy Tổng Tư lệnh bị đánh dính vào núi đá, sống chết không rõ. Trong nhà thể chất trường Kinh Ngự, những tiếng xôn xao lại nổi lên.

“Thấy gì không?”

“Chỉ là kỹ thuật cấp Thạc sĩ, vào tay Bệ hạ lại có thể đánh bại cả một Siêu Cường giả!”

“Cái này... Phá Không Quyền xếp vào bậc Thạc sĩ, là vì nó chỉ sử dụng sức mạnh cơ thể mà thôi, thậm chí khi truyền qua không khí cũng sẽ bị hao hụt. Nhưng như thầy thấy, chỉ cần 90% lực lượng của Bệ hạ cũng đã quá khủng khiếp, ngay cả Cuồng Long Đại Lực Pháo cũng không bằng!”.

“Đối phương có 5 bằng Tiến sĩ đó”.

“Chỉ cần dùng sức lực cơ thể cũng có thể đánh bại 5 bằng Tiến sĩ!”

...

Nhưng Văn không nghe thấy gì nữa.

Trong mắt nó, như in lại hình ảnh lúc ấy, ngài Nam Đế tung ra một quyền. Từ thế tấn, bước chân, đến cách ra quyền. Trong đầu nó bất giác liên tưởng tới con nước lớn trên bờ biển Hải Thành.

Không phải Bộc Phá Quyền, không phải Phá Không Quyền, mà là Triều Quyền! Bộc Phá Quyền tương đương với Khuyết Nguyệt Triều Quyền, còn Phá Không Quyền lúc này, giống như, Mãn Nguyệt Triều Quyền!

Nó nắm chặt năm đấm.

Ta muốn thử nghiệm, Ta muốn tìm tòi. Ta muốn theo đuổi thứ tri thức mà chỉ mình ta biết ấy.

Vì sao, ta lại hứng thú với điều này tới vậy?

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Âm Dương Hoàng Long

- Gate, gate, pāragate, pārasaṃgate, Bodhi, svāhā!

Qua rồi. Qua rồi. Qua bờ rồi. Qua bờ hết rồi. Giác ngộ. Kính chúc!

Một lời tụng niệm trong Kinh sách cổ, được lưu truyền qua hàng ngàn năm, giờ lại được cất lên. Một lời nhắn nhủ vượt qua cả không gian và thời gian.

Tiếng tụng kinh vẫn đang quanh quẩn. 11 tầng mây đang dần dần phát ra màu vàng xám.

- Vẫn chưa tụng xong à?

Vương Vũ Hoành quay ra hỏi, vẻ mặt mỉa mai.

- Để ta giúp một tay nhé.

- Yết đế Yết đế Ba la Yết đế Ba la tăng Yết đế Bồ đề Tát bà ha! Yết đế Yết đế Ba la Yết đế Ba la tăng Yết đế Bồ đề Tát bà ha!

Nói là làm, hắc vừa vỗ tay theo nhịp gõ, vừa tụng cùng đám học giả Vrahta. Âm thanh quanh quẩn, khiến cả đám học giả run sợ. Ai cũng thấy rõ ràng, từ khi Vương Vũ Hoành cùng tụng, 11 tầng mây quanh Visshara dần ánh lên ánh kim, sáng rực rỡ.

- Gì mà ngạc nhiên vậy? Kinh sách này các ngài giấu giếm mấy ngàn năm nay? Ở Đại Nam in 5 xu 1 quyển bán cho bà con mà? Chỉ có điều là ngôn ngữ hơi khác một chút, tại các người không chịu đọc Kinh Đại Nam

ấy chứ... Với lại... yên tâm đi, ở Đại Nam, người biết Chúc Phúc, không nhiều đâu... - Vương Vũ Hoành vội giải thích. Hắn sợ đám học giả Vrahta chết ngất vì shock.

Lời chúc phúc của Chí Tôn Cường giả, quả nhiên lợi hại. Visshara Alaya phát ra một tiếng gầm thét động trời, bước lên một chân, giẫm về phía trước!

Uỳnh!! Một tầng mây nữa xuất hiện, sáng chói rực rỡ.

“Mười hai tầng Linh Cảnh!!”

“Linh Thể ở 12 tầng Vô thức!”

Thậm chí, trên tầng mây thứ 12, xuất hiện một chút khói vàng, như muốn bay lên, như muốn ngưng tụ.

“Nhìn kìa... Là chớm bước xuống tầng 13!”

“Chớm tầng 13! Tầng 13 sẽ là tương đương với Thiên Vương Chiến Thần của Đại Nam ta đó!”

“Ngay cả Bắc Hoành cũng chỉ mới triệu hồi được Linh Thể tầng 15 thôi à”

“Vrahta dám cất giấu bí mật khủng khiếp như vậy, bảo sao chúng dám ám sát Nam Đế!”

“Chỉ cần Đại Nam nội loạn, Vrahta đủ sức để thôn tóm toàn bộ các chư hầu khác”.

“Nhưng sao ta cứ thấy sai sai a”.

“Bệ hạ có hơi tự tin quá mức không?”

Vị Bác sĩ 5 học vị Tiến sĩ lúc này thân hình tiều tụy, nhìn về Vương Vũ Hoàn.

- Người vẫn ngạo mạn như xưa. Linh thể chồm bước xuống tầng 13, người không nghĩ tới phải không? Hay người nghĩ mình có thể sánh với Bắc Hoàng? Người nghe thiên hạ tung hô Nam Đế Bắc Hoàng quá nhiều khiến người sinh ảo tưởng rồi chăng? Nên nhớ, Bắc Hoàng đã bước vào Đại Thư viện từ 28 năm về trước, còn người, mới chỉ tròn vẹn 10 năm mà thôi. Ta lần này rất hả hê, khi được tát vào cái mặt ngạo mạn coi trời bằng vung như người.

- Ngài Visshara Alaya!! Chiến Thần của người Vrahta!! Mời Ngài xuất trận!!

Vị Bác sĩ này, và 5 học giả khác, dồn hết khí lực để thỉnh cầu tới Visshara. Vị thần này mang 3 cái đầu khổng lồ, cùng rống lên một tiếng. 18 thanh kiếm mọc ra từ 18 bàn tay, giơ lên, tụ lại với nhau, chĩa về phía Vương Vũ Hoàn.

Đối diện với 18 thanh kiếm khổng lồ vàng óng, Vương Vũ Hoàn ung dung rút ra... đôi đũa.

- Hồn láo!!

Vị Bác sĩ hét lớn một tiếng, Visshara bắt đầu sải bước chân lao tới hẳn. Mỗi bước chân làm mặt đất run rẩy.

Chỉ thấy, Vương Vũ Hoàn, mỗi tay cầm một chiếc đũa. Tay trái hẳn, chỉ chiếc đũa lên trời, tay phải, chỉ đũa xuống đất.

Hắn đưa hai tay vòng thành một vòng cung, vẽ thành một hình Âm Dương trong không khí, rồi hai chiếc đũa, hai bàn tay, chạm vào nhau tại chính giữa. Tay phải xoay đôi đũa nằm ngang, giữ vững, tay trái, cầm dọc đôi đũa, kéo dần về sau.

Giống như, đang kéo một cây cung.

Toàn bộ người dân Đại Nam, nhất là người dân Long Thành, chợt nhớ tới điều gì.

“Tư thế này, giống hệt với bức tượng của Vương Thái Tổ ngay tại quảng trường!”

“Chú em này kém cỏi thế. Không biết đây là tuyệt chiêu của riêng Vương tộc Đại Nam à?”

“Là Âm Dương Long Khí Tiễn!” Thăng Văn chợt nhớ tới cây tò he mà ông chú hôm qua đưa cho nó. Dặn nó hôm nay phải quan sát Âm Dương. Từ lúc học Âm Dương Tassin, nó đã tò mò.

“Cái gì gọi là Âm Dương?” Dịch học cho rằng, vạn vật đều sinh thành từ Khí. Khí nặng và đục rơi xuống, tạo thành đất, chính là Âm. Khí nhẹ và trong bay lên cao, tạo thành trời, chính là Dương.

Âm Dương đều hình thành từ Khí. Âm và Dương ma sát với nhau, cũng sinh ra Khí.

Loài rồng nuốt Khí mà trưởng thành, nương theo Khí mà bay lượn.

Vương tộc, theo như truyền thuyết, có được một phần huyết mạch của loài rồng, dựa vào Âm Dương ma sát, có thể nương theo Khí mà huyền hoá ra rồng.

Thiên hạ gọi đó là Âm Dương Long Khí.

Lấy Âm làm Cung, lấy Dương làm Tiễn, Long Khí bắn ra có thể đồ diệt triệu triệu quân địch, bình định vạn dặm giang sơn.

Thiên hạ gọi đó là Âm Dương Long Khí Tiễn! Graoooooooo!!!!!!!!!!!!!!!

Vương Vũ Hoành chỉ kéo hai chiếc đu, mà gồng người như thể kéo đại cung. Tay trái hẳn càng kéo về sau, tiếng rống gầm càng vang dội.

Ngoeo!!! Grùuuu!!!!!

Trên khắp Vrahta, tất cả các loài thú vật đều phải run rẩy quỳ lạy. Dân chúng hoảng sợ.

Ngay trên đất Đại Nam, âm thanh truyền qua vô tuyến, như đánh thẳng vào tâm hồn mỗi người. Bất giác sờn hết da gà. Tim đập chân run.

Uy áp này như lan qua hàng nghìn km, băng qua mọi loại biên giới, khiến con người, như không còn không khí để thở.

Hữu Thành, cách đó hơn 1 cây số, đã hoảng loạn, không còn biết đây là đâu hẳn là ai. Ôm đầu lẩm bẩm những điều ngớ ngẩn, chạy lòng vòng.

Cánh tay hẳn đã giương hết cỡ, tiếng rống gầm đã tới mức đỉnh tai nhức óc, càng khiến tinh thần con người hoảng loạn. Đằng sau hẳn, một dải lụa vàng óng ánh xuất hiện, chói mắt hơn cả mặt trời.

Khi mắt người đã quen nhìn lấy, chỉ thấy một hình ảnh Hoàng Long khổng lồ uốn lượn gào thét!

“Đây đâu phải là Âm Dương Long Khí!”

“Đây là cảnh giới chỉ còn lại trong truyền thuyết của Vương Thái Tổ!”

Trong Bát Quái, có Càn, Khôn, Chấn, Tốn, Cấn, Đoài, Ly, Khảm. Trong đó, Càn, tượng trưng cho Trời, là Chí Dương Chí Cường. Khảm, tượng trưng cho Đất, là Chí Âm Chí Nhu.

Nắm cả mặt đất lên làm Cung, tóm cả bầu trời xuống làm Tiễn, tạo ra Hoàng Long Khí vang động khắp đất trời, chính là hình ảnh của Vương Thái Tổ 3000 năm trước đặt cả nền móng cho một Vương triều khổng lồ.

Âm Dương Hoàng Long Tiên!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Đồng Thuận!

Âm Dương Hoàng Long Tiễn, giương lên, nhắm thẳng vào Visshara Alaya khổng lồ đang lao tới.

- Đủ rồi!!

Visshara cũng dừng bước. Abdarr Kadi, Quốc vương của Vrahta, đã từ pháo đài Vira bay lên.

- Nam Đế, nếu ngài bắn ra thứ đó, e rằng toàn bộ Vrahta sẽ không còn ai có thể sống sót!

Hắn hít một hơi thật sâu.

- Là Ngài đang ép ta, có tội với tổ tiên sao? Ta sẵn sàng từ bỏ Vương vị, chỉ cần người dân Vrahta...

- Tội đồ!! Im miệng!!

Abdarr Kadi còn chưa nói xong, Vương Vũ Hoành đã lớn tiếng quát hẳn. Tiếng quát vang vọng, như hoà vào khí thế của Hoàng Long, át cả lời nói của Abdarr.

- Hoàng tộc Abdarr Kadi!! Âm sát ta, là âm mưu ngoại giao, ta tuy tức giận, nhưng nghĩ người vẫn còn tâm huyết vì dân chúng Vrahta!! Ta có thể cho qua!!

- Nhưng các người nhìn xem!! Trận chiến vừa rồi, Vrahta xuất ra bao nhiêu khí tài quân sự?! 620 ụ súng máy!! 20 bộ phóng tên lửa!! 3 khẩu đại

pháo laser!! 70 con robot chiến đấu!! Chỉ trong một pháo đài?!

- Hỡi người dân Vrahta!! Hẳn các người cũng biết tài lực của Vrahta ra sao?! Mỗi năm 243 triệu dân chúng Vrahta, đóng cho Hoàng tộc trung bình 72 tỉ hào. Trong đó, chỉ có 2 tỉ ngân sách được chi cho giáo dục, y tế, giao thông, phúc lợi. 70 tỉ được chi vào việc xây dựng quân đội!! Và vơ vét tài nguyên!!

Màn hình như đã được lên kế hoạch từ trước, xuất hiện những con số thống kê của... chính cơ quan Vrahta. Những con số này dù đã được thông báo từ nhiều năm nay, không dấy lên lo ngại gì, nhưng trong hoàn cảnh này, lại khiến dân chúng oà lên phẫn nộ.

Cùng lúc đó, hạm đội viễn chinh của Đại Nam cũng đã tới Vira. Các quân nhân bắt đầu phong toả các vị học giả còn sống sót. Các vị này cũng không còn quá nhiều sức lực để chống cự. Visshara Alaya cũng từ từ tan biến.

- Các binh sĩ Đại Nam, nghe lệnh ta, đối xử thật chu đáo với các vị học giả và binh lính Vrahta!! Bọn họ là những anh hùng đã mạo hiểm ra sa trường để thủ hộ đất nước!! Tất cả những người đã hi sinh trong trận chiến vừa rồi, ta xin hứa sẽ lập bia tưởng niệm cho họ!!

- Rõ! Thưa Bệ hạ!!

Hắn lại quay sang nhìn Abdarr, tên này thật sự cảm thấy có rất nhiều điều oan ức cần nói, nhưng khí thế của Vương Vũ Hoành khiến hắn nín ngẹn.

- Còn người!! Trả lời ta đi Abdarr!! Gần như toàn bộ chiến lực của Vrahta, được tập trung tại pháo đài Vira này, chỉ để phòng hộ cho một mình Hoàng tộc của người?!!!

- Thân là Quốc vương một nước, người từ bỏ dân chúng của mình, lén lút đưa cả gia tộc trốn tới nơi hẻo lánh này, càng huy động hàng nghìn khí tài cũng như 10 vị Siêu cường giả để bảo vệ mình!! Không còn ai bảo hộ cho người dân!! Người có còn đáng là Quân vương không?!!

- Người đẩy các binh sĩ ra chết trận thay cho mình, còn người trốn chui trốn nhủi trong pháo đài, bình an vô sự, người có còn đáng là bậc Quân vương không?!!

Câu nói này, làm toàn bộ người dân Vrahta phần nộ tới đỉnh điểm. Đúng vậy, rõ ràng các thành phố lớn không còn quân đội bảo hộ, không có chính quyền trị an, hỗn loạn và hoảng sợ lên tới nóc. Những người dân vừa trải qua tình trạng ấy, nghe tới câu nói này, lập tức vỡ oà.

Abdarr cảm thấy ngàn vạn uỷ khuất không nói nên lời. Chiến tranh, bất cứ Hoàng tộc nào cũng cần được bảo vệ, không phải sao? Đầu tư cho quân sự và khai thác nhiều như vậy, chẳng phải là vì áp lực từ Đại Nam của người sao?! Dân chúng Vrahta hoảng sợ đến gà bay chó chạy, chẳng phải vì người địch thân tới gây chiến sao?!! Người cậy người là Chí Tôn Cường giả, một mình người tung hoành chiến trận. Nhưng người có thể làm được như người, chẳng phải chỉ đếm được trên đầu ngón tay một bàn tay sao?!

Hắn định mở miệng ra cãi, Vương Vũ Hoành đã lập tức cất tiếng, khí lực to lớn, át cả trời đất.

- Quân đội Vrahta, xin hãy hợp tác cùng ta, lục soát toàn bộ pháo đài Vira, tìm kiếm tài sản bị Hoàng tộc Vrahta giấu giếm!!

Ngay lập tức, trong quân đội, một vài sĩ quan ngay lập tức đứng ra, hô lớn:

- Bẩm báo Nam Đế!! Hạ thần là Đại Tá trong quân đội Vrahta!! Hoàng tộc Abdarr bóc lột nhân dân, vơ vét tài nguyên, tư tàng của cải, đã nhiều năm nay!! Thân là sĩ quan quân đội, ta không dám đứng ra ngăn cản, tự

thấy ô nhục với bản thân!! Nay, cho dù có mang danh phản quốc, cũng thu hết can đảm đứng lên báo cáo chuyện này với Ngài, không mong Ngài tha thứ cho mạng hèn này, mà chỉ mong Ngài mang lại công lý cho người dân Vrahta!!

- Nói đi!

- Thần biết kho cất giấu của cải của Hoàng tộc Abdarr!! Ước tính... lên tới 800 tỉ hào!! Thần xin được dẫn đường cho Ngài!!

- Người...!!

“800 tỉ hào!!?”

“Tăng giờ làm, giảm lương, tăng thuế, mỗi năm một cao, lại luôn kêu gào là ngân sách cạn kiệt!”

“Vợ ta làm 1 ngày 10 tiếng, con cái nheo nhóc không ai chăm sóc, ấy thế mà lương có 50 hào một tháng!!”

“Quá khốn nạn!”

...

Abdarr Kadi không cần Thiên Lý Nhĩ cũng có thể đoán ra tiếng phẫn nộ của người dân khắp cả nước. Oan ức chồng oan ức, bao nhiêu miệng có thể cãi. Đất nước tích trữ tài lực chuẩn bị chiến tranh đó, tại sao lại trở thành Hoàng tộc tư tàng của cải rồi? Mà tất nhiên là Hoàng tộc nào chẳng tư tàng của cải, nhưng lần này rõ ràng là oan ức thấu trời.

- 800 tỉ hào?! Abdarr, người còn gì muốn nói không?!!

Tiếng quát này, khiến Abdarr run lấy bấy. Hắn đã nhận ra, kẻ trước mắt này, một mình tới Vrahta không phải chỉ với vũ lực.

Hơn 11 năm trước, khi Đại Nam Tiên đế qua đời, Vương tộc hỗn loạn, các hoàng tử công chúa sát phạt nhau vì quyền lực, Trần gia đã chủ động liên hệ với hãn. Vương tộc đang suy yếu. Dù sau đó, Vương Vũ Hoành có bước lên ngai vàng, bước vào Đại Thư viện, hãn vẫn là kẻ yếu nhất, nếu so sánh với Bắc Hoàng Tây Công gì đó.

Trong 10 năm nay, Trần gia và Vrahta, đã gấp rút chuẩn bị cho kế hoạch này. Lật đổ Vương tộc, lật đổ Vương Vũ Hoành.

Nhưng, Vương Vũ Hoành từ khi bước vào Đại Thư viện, tiến bộ thần tốc, đạt đến 8 học vị Tiến sĩ, chuyện này cứ coi là còn trong dự liệu. Nhưng một mình hãn bay tới Vrahta, sử dụng Âm Dương Hoàng Long trong truyền thuyết, đe dọa tới toàn bộ tính mạng công dân Đại Nam, có chút vượt ngoài dự kiến. Nhưng Abdarr tin rằng, chỉ cần lấy hành động hung hăng càn quấy của hãn ra chỉ trích, công lý vẫn nằm trong tay mình.

Nhưng, toàn bộ kế hoạch 10 năm nay, lại bị giăng bẫy ngược lại, hãn từng bước từng bước bị Vương Vũ Hoành dẫn vào một mạng nhện, càng giăng giụa càng dính cứng.

Hãn mất bao lâu? Rốt cuộc Vương Vũ Hoành mất bao lâu để dệt nên cái mạng nhện này? Hãn rất rõ ràng, tên Đại tá kia là gián điệp của địch đấy. Toàn bộ phóng viên chờ chực tại Vrahta, cũng là do sắp xếp từ trước. Còn bao nhiêu những chuẩn bị tỉ mỉ nữa, để có thể dọn ra sân khấu hoành tráng này cho Nam Đế? Và mất bao lâu?

- Hoàng tộc Vrahta ám sát đồng minh, đó là bất nghĩa!! Phản bội lại lời thề với Mẫu Hà, đó là bất tín!! Phá huỷ đất nước, phá huỷ chính quê hương của mình, đó là bất trung!! Phản bội lại chính người dân của mình, vơ vét chính tiền thuế đã nuôi sống các người, đó là bất hiếu!! Mỗi tội ác đều là đại nghịch bất đạo, trời không dung đất không tha!!

- Ta, Vương Vũ Hoàn, tạm thời đại diện cho toàn bộ người dân Vrahta, thất vọng vì người, phẫn nộ vì người, nhục nhã vì người!! Đại diện cho người dân Vrahta, ta tuyên bố phế truất Hoàng tộc Abdarr!!

Hữu Thành đã tỉnh táo lại này giờ rồi. Nhìn thấy cảnh này, hắn cũng phê lòi. Trình độ quay phim càng lúc càng nghệ. Hắn zoom thẳng vào Nam Đế, Nam Đế cũng rất phối hợp, nhìn thẳng vào ống kính. Gương mặt nghiêm nghị, hắn cất tiếng hỏi:

- Toàn thể người dân Vrahta!! Các bạn, có đồng thuận không?!!

Lúc này, trên tất cả các thành phố lớn của Vrahta, những gián điệp của Đại Nam được gài vào quần chúng, bắt đầu giơ cao tay, hô to.

- Đồng thuận!!

Ngay sau đó, toàn bộ mọi người, đang trong trạng thái kích động tới cực hạn, đều giơ tay, hét vang.

- Đồng thuận!!

- Đồng thuận!!

- Đồng thuận!!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Vương Quyền Và Thần Quyền

Tiếng hô ngập trời dậy đất.

Hoàng tộc, sinh ra để cai trị người dân. Khi người dân không còn chấp nhận, Hoàng tộc cũng trở thành vô nghĩa.

Abdarr biết vật đã đổi, sao đã dời. Hãn thở dài. Thế lớn đã mất. Hãn cũng không quá tham niệm. Giờ đây, hãn chỉ thắc mắc, rốt cuộc kẻ này đã mất bao lâu để lên kế hoạch hạ bệ mình. Hãn định mở miệng...

- Phế vương!! Còn gì muốn nói!!

Hãn vừa mở miệng, Vương Vũ Hoành đã lại chặn họng hãn. Abdarr Kadi uấn ức nghẹn ngào. Từ này tới giờ, mình chưa mở miệng được một câu!

- Đại tá, người dẫn binh sĩ Đại Nam đi kiểm toán và thu thập kho tài sản ấy lại.

Rồi hãn lại nhìn về ống kính.

- Hỡi người dân Vrahta!! 800 tỉ hào này, vốn là mồ hôi công sức của các bạn! Các bạn không may bị Hoàng tộc vơ vét bóc lột, ta rất cảm thông. Nhưng các bạn chịu để Hoàng tộc vơ vét mình như vậy, cũng là lỗi một phần của các bạn!! Nay, Vương Vũ Hoành ta thân chinh tới đây, không thể nào tay trắng ra về!! Một nửa số tiền trên, 400 tỉ hào, sẽ là phí tổn chiến tranh của Đại Nam!! Còn một nửa còn lại, ta... trả lại cho các bạn!!

-!!!!!!!

Tiếng ồ lên kinh ngạc. Có tiếc nuối, có bàng hoàng, nhưng cũng có... vui mừng.

Trả lại toàn bộ, người ta sẽ cảm thấy thứ đó vốn là của họ. Lấy đi toàn bộ, người ta sẽ oán trách. Nhưng lấy một nửa, trả một nửa, lại khiến người ta hàm ơn. Một nước đi này, đến cả Abdarr nghe tới cũng như sấm đánh bên tai.

- 400 tỉ hào, trả lại vào ngân sách của toàn Vrahta. Đích thân ta sẽ đứng ra bảo hộ số tài sản này khỏi bất cứ kẻ nào muốn tư tàng, cho tới khi đất nước này có một chính quyền mới!!

Ngay lập tức, 3 chữ “chính quyền mới” này gây xôn xao khắp mọi nơi.

- Một tháng sau, bầu cử trên toàn bộ Vrahta sẽ diễn ra!! Chỉ người có quốc tịch Vrahta được phép tham gia!! Dù là ta cũng sẽ không tác động tới kết quả cuối cùng!! Mong các bạn bầu ra người đại diện thật xứng đáng để chèo chống quốc gia này!!

- Thừa Ngài!!

Tay Đại tá vừa rồi lại quỳ xuống, hô to. Khi các Siêu Cường giả đều đã bị phế, hẳn trở thành người có quyền nhất tại đây.

- Cứ nói!

- Tất cả các Siêu Cường giả của Vrahta, hoặc là đã hi sinh, hoặc đã bị trọng thương. Đất nước lại trải qua phế truất Hoàng tộc. Một nước Vrahta non trẻ làm sao có thể chống chọi trước ngoại xâm?!!

Vương Vũ Hoành cười. Sau này phải cất nhắc tên Đại tá này, rất có tài tung hứng.

- Người nói rất đúng!! Vrahta lâm vào suy yếu như hiện nay, một phần do lỗi của ta!! Vì vậy, ta tuyên bố, Vrahta vẫn là thành viên khối kinh tế - quân sự Đại Nam. Toàn bộ việc quốc phòng của Vrahta, cũng là việc chung của toàn bộ các thành viên khác, trong đó có Đại Nam!! Ngoài ra, toàn bộ công dân quốc tịch Vrahta, từ giờ phút này đều sẽ là công dân danh dự của Đại Nam!! Bất cứ kẻ nào xâm phạm Vrahta, cũng chính là xâm phạm Đại Nam!!

“Công dân danh dự của Đại Nam?!”

“Vậy là chúng ta bị sáp nhập vào Đại Nam?”

“Thế này là... mất nước sao?”

“Nhưng, ít nhất thì, chúng ta là công dân Đại Đế quốc đó!”

“Đồ đần. Ta là người Vrahta, công dân Đại Nam là cái quái gì?”

Tiếng nghi hoặc xôn xao lớn dần.

- Hỡi tất cả người dân Vrahta!! Nghe đây!! Dù là công dân danh dự của Đại Nam, nhưng các người đừng quên rằng mình vẫn là người Vrahta!! Các người có trách nhiệm bảo vệ, giữ gìn lấy toàn bộ giá trị của Vrahta!! Kinh tế!! Lịch sử!! Văn hoá!! Thiên nhiên!! Những sai lầm mà Hoàng tộc Vrahta đã mắc phải, các người, và con em các người, phải lao động, phải nỗ lực, phải cố gắng để khắc phục!! Đó vừa là gánh nặng của các người, nhưng đồng thời, cũng là cơ hội của các người!!

Từng tiếng nói như thức tỉnh lòng tự hào trong mỗi người. Tất cả ngừng hết mọi tranh cãi, hướng đôi mắt dõi lên màn hình, dõi theo người đàn ông này.

- Gánh nặng này rất khó khăn!! Đại Nam ta sẽ giúp hết sức có thể, nhưng đừng quên rằng, các người mới là nhân tố chính để gây dựng lại một Vrahta huy hoàng!! Một Vrahta trọng tình nghĩa, một Vrahta sáng suốt, một Vrahta nỗ lực không ngừng!! Nay ta đảm bảo, mọi hoạt động kinh tế xã hội của người Vrahta vẫn diễn ra bình thường!! Trường học vẫn mở cửa, cán bộ vẫn đi làm, nhà máy vẫn hoạt động!! Vrahta đã lùi một bước rất lớn trong lịch sử, và các người phải vươn lên!! Mọi sự trì trệ bây giờ đều là tội ác!!

“Ngài nói rất đúng!”

“Chúng ta không được phép trì trệ!”

“Phải cố gắng! Vì Vrahta! Vì cả niềm tin của ngài Nam Đế nữa!”

“Con trai! Con hãy nhìn ngài Nam Đế mà làm gương! Con phải học tập chăm chỉ hơn nữa!”

...

Sau một hồi bão tố, người dân Vrahta từ quay cuồng bối rối, đã bình tĩnh. Họ nhận ra rằng, mình vừa bước qua một dấu mốc hết sức đặc biệt. Tất cả mọi người nắm chặt tay, sáng rực đôi mắt, nhìn chăm chăm vào người đàn ông trên màn hình, như nhìn vào tương lai.

- Tất cả công dân của Vrahta!! Tất cả công dân danh dự của Đại Nam!! Một tương lai vất vả nhưng vinh quang đang chờ đợi mọi người ở phía trước!! Ta, Vương Vũ Hoành, xin hứa, sẽ bước đi cùng mọi người cho tới cuối con đường!!

Giọng hân không còn vang dội uy nghiêm nữa, mà trở nên ôn tồn thân thiện.

- Một tháng tới, quân đội Đại Nam sẽ tạm thời tiếp quản nơi đây và chuẩn bị cho cuộc bầu cử. Nếu quân đội Đại Nam có gây bất kì ảnh hưởng

nào cho mọi người, xin hãy báo cáo ngay với ta. Ta xin lỗi trước vì những bất tiện nếu có.

Hắn nhẹ cúi đầu, vừa như một lời xin lỗi, vừa như một lời chào. Sau đó, hắn xoay người. Camera zoom xa dần, chỉ thấy một thân ảnh đơn độc trong trời chiều, bộ hoàng bào bay phất phới trong gió.

Toàn bộ người dân Vrahta tuôn trào nước mắt.

“Dù Ngài không phải người Vrahta, nhưng Ngài lo lắng tới người Vrahta còn hơn cả Hoàng tộc Vrahta!”

“Đúng vậy, ta ước gì ngài Nam Đế mới là Hoàng tộc đích thực của chúng ta”

“Này mọi người, chúng ta có thể là công dân danh dự của Đại Nam, vậy thì tại sao ngài Nam Đế không phải là Hoàng đế danh dự của Vrahta?”

Chẳng biết từ đâu, những lời gợi ý như vậy cất lên, đánh động vào tâm trí mỗi người. Ngay lập tức, rất nhiều người hưởng ứng.

“Đúng vậy, là Hoàng đế danh dự của Vrahta!”

“Ta không biết cái gì gọi là bầu cử, nhưng đối với ta, Ngài mới thật sự là Hoàng đế, là Hoàng đế vĩnh viễn của Vrahta!”

“Ngài khai sáng cho chúng ta, thức tỉnh chúng ta khỏi mê muội, giải thoát chúng ta khỏi hôn quân!”

“Nam Đế!”

“Nam Đế!”

Một vài người quỳ xuống, cúi đầu. Hàng loạt người bắt đầu làm theo. Trên khắp lãnh thổ Đại Nam, tất cả mọi người đều quỳ xuống, đầu hướng

về phương Nam. Những tiếng tụng niệm rì rầm cất lên. Nam Đế. Nam Đế. Nam Đế.

Một cuộc chiến này, thứ Vương Vũ Hoành muốn, không phải là để chinh phạt, không phải để thị uy, cũng không phải là giết gà dọa khỉ.

Một cuộc chiến này, hãn không nhắm tới Vương quyền, mà là nắm lấy Thần quyền. Hãn hoá thành Thần Thánh ngay trên chính mảnh đất mà hãn chinh phạt.

Vương quyền rồi sẽ thay đổi theo từng triều đại, nhưng Thần quyền, lại trường tồn với thời gian.

“Nam Đế!”

“Nam Đế!”

“Nam Đế!”

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Cường Giả Cô Đơn

- Rốt cuộc ngươi mất bao lâu?!!!!

Vương Vũ Hoành chuẩn bị rời đi, chỉ thấy Abdarr hét lên. Một lời hét mang đầy uất ức và bất lực. Một kẻ mà hắn bỏ 10 năm ra hồng phế truất, lại phế truất hắn, lại hoá thân thành Thần Thánh ngay trên chính đất nước của hắn. Rốt cuộc, mất bao lâu chứ?

Vương Vũ Hoành quay đầu lại.

- 15 ngày.

Câu nói này khiến Abdarr hộc máu. 15 ngày? Chỉ 15 ngày! Bởi vì sao? Bởi vì hắn là Chí Tôn Cường giả sao? Bởi vì hắn đã bước vào Đại Thư viện sao? Hay bởi vì...

Bởi vì hắn là kẻ duy nhất, mà Phạm Viết Phương nhận là học trò.

Abdarr bị binh sĩ Đại Nam áp giải đi. Đầu óc hắn trống rỗng. Toàn bị dư vị trên đời này, hắn đều đã trải qua. Tay Đại tá bay tới gần Vương Vũ Hoành.

- Ngươi tên gì?

- Hạ thần là Vidal Trần. Thần là con lai.

- Vừa rồi làm khá tốt. Việc ở Vrahta, ngươi lo liệu đi. Ta đi đây.

Vidal cúi xuống vái lạy Nam Đế. Hãn biết, cuộc đời mình giờ đã lên voi. Hãn ngay lập tức bắt tay vào việc. Có rất nhiều việc để làm đây, khắc khắc.

Hãn chợt nhìn thấy tay phóng viên ở đằng xa. Tên này, cũng cần phải tiếp đón cẩn thận. Một chiếc phi thuyền tới đón Vương Vũ Hoành. Hãn bay lên, bước vào khoang. Phòng dành riêng cho hãn khá khang trang. Hãn khoá cửa, ngồi xuống ghế, vẽ mặt mới. Chiếc phi thuyền bay thẳng về Hải Thành.

Hãn không đủ sức để tự mình bay về nữa. Hãn cũng không đủ sức để đánh thêm một trận với bất kì ai.

Toàn bộ cuộc chiến này, nhìn như nhẹ nhàng ung dung, nhưng thật ra không hề như vậy. Khách sạn ban đêm. Vương Vũ Hoành bước vào. Vương Minh Quang đã ngủ gục bên bàn làm việc. Những giấy tờ tài liệu la liệt chiếc bàn, rơi vương vãi xuống cả mặt đất.

Hãn mỉm cười, không đánh thức Quang dậy. Hãn lấy một chiếc áo khoác đắp cho em họ mình.

Để chuẩn bị cho cuộc chiến này, hãn và Quang đã phải không ngừng tính toán lấy từng tình huống khả dĩ. Thông tin tình báo về chiến lược của đối phương, địa điểm khai chiến, từng bước đi, từng cử chỉ, đều không được thừa thãi.

Đạp Không Phi Hành, lại thêm 2 lần Đạp Không Gia Tốc, vượt hơn 3000 km, khiến Vương Vũ Hoành mất gần một nửa khí lực của bản thân. Lại không thể mang theo Hộ Giáp nặng, để đảm bảo tốc độ.

Nhưng, cái giá này, rất đáng. Là vì hành quân thần tốc, là để toàn bộ Vrahta trở tay không kịp.

Hoàng tộc Abdarr đã bí mật lui về cố thủ tại Vira, hãn cũng đã nắm chắc. Nhưng hãn không thể không dự tính tới việc phải chiến đấu tại bất kì địa phương nào khác.

Chiến lược của pháo đài Vira, tuy rất lớn, nhưng vẫn chưa phải là toàn bộ chiến lược của Vrahta. Hãn phải đánh nhanh thắng nhanh, để bên kia không thể điều động kịp quân lực.

Bỗng nhiên có một Chí Tôn Cường giả tới gõ cửa, toàn bộ cao tầng Vrahta hỗn loạn. Đây cũng là điều hãn mong muốn đạt được, khiến quân lực của chúng tác chiến rời rạc, thiếu khoa học.

Thanh Long Hộ Giáp có lực phòng hộ vật lý bằng 0, nên hãn phải ra tay phá huỷ ngay lập tức 600 ụ súng máy. Nếu 600 ụ súng này xả đạn lên trời, hãn sẽ thành tổ ong ngay lập tức.

Cố ý thể hiện rằng, khí tài đối với Chí Tôn Cường giả, chỉ là sắt vụn, cũng là ép đối phương không thể sử dụng khí tài mà phải tung ra Cường giả. Nếu quả thực khí tài chỉ là sắt vụn, Sáng Chế Gia cũng không được thế giới săn lùng tới như vậy.

Tất cả những hành động mà hãn làm, nhìn như tùy tiện, càn quấy, nhưng thật ra lại vô cùng chuẩn xác, tỉ mỉ. Tất cả nhằm tạo nên trong lòng đối phương, một nỗi sợ hãi ám ảnh trong suốt trận chiến.

Từng lời nói của hãn, đều đã được soạn ra một cách cẩn thận. Vì thứ hãn cần, vừa là khiến người khiếp sợ, vừa khiến người phải bái phục.

Nhất nhân địch quốc, không phải chuyện đùa. Sai một ly là đi một dặm.

Bởi vậy, dù đã được tính toán thật tỉ mỉ, điều kiện quan trọng nhất trong cả chiến dịch này, chính là dũng khí kinh khủng của Vương Vũ Hoàn.

Trên thế giới này, có lẽ cũng chỉ mình hăn có dũng khí như thế. Dũng cảm tới liều mạng.

Mà hăn đạt tới thành tựu như ngày nay, cũng đều nhờ sự liều mạng như vậy. Đêm đen, đây đó hắt lên những ánh đèn vàng vọt. Quang đang ngủ khò khò. Tiếng ngáy đều đều.

Gian khách sạn không lấy gì làm sang trọng, thậm chí là xập xệ, nhưng Vương Vũ Hoành không quá để ý. Hăn ngồi trên chiếc ghế đã ọp ẹp, rót một ly rượu rẻ tiền, chậm rãi nhắm nháp.

Một thắng lợi quá vang dội, đổi lấy bằng mồ hôi nước mắt, bằng nỗ lực và gian khổ. Nhưng thắng lợi này, hăn có thể chia sẻ với ai?

Với tất cả mọi người đang sùng bái hăn, đang hào hứng phấn khích vì hăn? Liệu họ có đủ trình độ để hiểu được sự sâu xa này?

Với Vương Minh Quang? Đây là kẻ duy nhất hăn tin tưởng, nhưng mọi thứ tên nhóc này biết, đều là do hăn dạy. Hơn nữa, thắng nhóc này đã chứng kiến cả quá trình, hăn còn gì để mà khoe khoang?

Với Phạm Viết Phương? Lão già khốn kiếp này sẽ xoa đầu hăn và cười một cách khinh bỉ. Kể cả lời giải của hăn có hoàn mỹ tới đâu, lão ta cũng tìm ra cách để khinh bỉ hăn. Một lão già khốn kiếp. Có chết hăn cũng không khoe với lão.

Với 4 tên Chí Tôn Cường giả khác? Chuyện trong nhà, hăn lại đi vạch áo cho người xem lưng? 4 tên này, vừa là bạn của hăn, vừa nhắm nhe đâm sau lưng hăn. Hơn nữa, đám cáo già này, chắc cũng có thể đoán ra toàn bộ.

Vương Vũ Hoành lại nhấp một ngụm. Nhớ ngày đó, 10 năm về trước. Không, trước nữa kia. Hồi hăn vẫn chỉ là một Thứ Tử tư chất bình thường trong Vương tộc. Mỗi lần hăn đạt điểm cao, khi hăn tốt nghiệp Đại học, rồi đạt được một bằng Thạc sĩ, hăn cũng không dám khoe với anh chị em trong

nhà, cũng không dám khoe với Tiên Đế. Hãn cứ nghĩ rằng, nếu có một ngày hãn thật sự giỏi giang, hãn có thể thoải mái khoe khoang với người khác công sức của mình.

Ai biết rằng, có một ngày hãn bỏ xa nhân loại ở phía sau, nhân loại cũng bỏ rơi hãn ở phía trước.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Giai Thoại

- Ngày hôm qua, thật vô cùng hoành tráng!

Quang đã thức dậy, vươn vai một cái. Gã nhìn Vương Vũ Hoành đang ngồi đọc báo, tươi cười buông một câu.

- À hôm qua em chờ anh về thì ngủ quên mất. Lúc anh chinh phạt xong Vrahta, Ngài Công tước Edward và Bắc Hoàng có gửi điện chúc mừng.

- Ồ, thế cái tên tóc vàng hoe nói sao?

- “Chệch mất 20 độ. Không được hợp lý lắm”.

- Thế tên xăng pha nhớt?

- “Đang đi dạo Thuỷ Hành Kinh đôn đốc đề điều, cứ tưởng con tắc kè nhà người tiện tay nhắm thẳng về phía Thuỷ Hành Kinh của ta. May quá, chệch về Tây Bắc 20 độ. Cảm ơn!”.

Vương Vũ Hoành cười khà khà.

Vương Minh Quang cũng mỉm cười, coi như chưa nghe thấy gì.

Xăng pha nhớt, là cách Vương Vũ Hoành gọi Bắc Hoàng Hà Chí Thương. Tên này là đệ nhất Tâm Linh Sư, khí chất lúc Âm lúc Dương, phiêu hốt không rõ ràng, vui giận thất thường, thậm chí còn có biểu hiện Đa nhân cách. Bắc Hà lãnh thổ lấy Đức trị dân, nên câu cửa miệng của Bắc Hoàng là “Cảm ơn”, dù đôi lúc nghe sáo rỗng đến thảm hại.

Thủy Hành Kinh là một trong năm kinh đô của Bắc Hà. Bắc Hà chia làm 14 vùng lãnh thổ, với 5 kinh đô, được gọi là Ngũ Hành Kinh. Nghe đồn, Bắc Hoàng Hà Chí Thương không dám ở trong một Kinh đô nhất định, vì sợ bị ám sát, mà mỗi tháng lại chạy tới một nơi. Cũng chả biết có thật hãn đang ở Thủy Hành Kinh hay không, hay là lại tung hoành mù.

Tóc vàng hoe, là chỉ ngài Công tước Edward của Thành Bang Zenia, lục địa Cận Tây. Lão này từ nhỏ đã là một Thiên tài tuyệt thế về Hội họa và Âm nhạc. Nhưng tính cách thì lơ đãng lơ đãng, hành xử tùy theo cảm hứng, vượt xa logic người thường. Từng siêu phẩm do lão tạo ra, lão cũng không biết vì sao mình lại vẽ như vậy, tại sao lại soạn nhạc như vậy. Chỉ với một câu giải thích mơ hồ, vì thấy nó “hợp lý”.

Hải hôn hơn, vào năm 20 tuổi, Edward được mời đến chơi nhạc cho Hội nghị Thượng đỉnh thường niên của 37 quốc gia tại Cận Tây lục địa. Trong buổi Hội nghị, Edward lắng nghe giọng nói, quan sát nét mặt của 37 vị đại biểu, mặt ngơ ngếch hơn hờ như nghĩ ra cái gì vui. Đến khi nhìn thấy sau lưng mình có bản đồ quân sự 37 nước Cận Tây, hãn rút ra một cây bút, trước sự ngỡ ngàng của mọi người, khoanh một vòng bao trọn cả 37 quốc gia Cận Tây lại!

Sau khi bị bắt, và bị tra khảo, hãn chỉ giải thích một câu, vì hãn thấy như vậy “hợp lý”. Người ta thả hãn ra, vì những tên nghệ sĩ thường chập chây thần kinh. Ấy thế mà, 30 năm sau, chính tay Edward thống nhất toàn bộ 37 quốc gia ấy thành một Thành Bang thống trị Cận Tây đại lục, Thành Bang Zenia. Chỉ bởi vì, hãn cảm thấy như vậy rất “hợp lý”.

Những đại nhân vật trên thế giới, Sử sách chép rất nhiều giai thoại, đủ để cho người dân bàn luận hăng say.

Sau ngày hôm nay, dân chúng Đại Nam lại có thêm một giai thoại mới.

Nam Đế Vương Vũ Hoành, đang ăn tiệc thì bị đồng minh ám sát. Ngài nổi giận, cầm một đôi đũa bay đi chinh phạt cả một quốc gia.

Chưa hết, Ngài còn sử dụng tuyệt chiêu trong truyền thuyết của Vương Thái Tổ, Âm Dương Hoàng Long, chấn động cả thế giới.

Chưa hết, vì người ta đã rất nhanh chóng đếm đi đếm lại 8 bằng Tiến sĩ mà Ngài có.

Toán học, Triết học, Ngôn Ngữ học, Vật Lý học, Sinh học, Hoá học, Võ thuật, Khinh công.

Ngoại trừ Khinh công là môn học mà hầu hết Siêu Cường giả đều tập luyện, 7 bằng Tiến sĩ còn lại đều thể hiện khả năng tư duy hơn người của Vương tộc.

Nhưng chưa hết, vì Âm Dương Hoàng Long của Ngài, điều khiển cả Càn Khôn, giơ 2 chiếc đũa mà bắt lấy cả trời đất, rõ ràng là cần tới Dịch học.

Vì vậy, Hiệp hội Khoa học Thế giới lập tức công bố, Nam Đế Vương Vũ Hoành đã đạt tới bằng Tiến sĩ thứ 9. Dịch học.

Lập tức người dân Đại Nam lại xôn xao.

“9 bằng Tiến sĩ!”

“Bệ hạ mới 37 tuổi thôi mà!”

“Bậy nào! 37 là tính cả tuổi mụ, Bệ hạ mới 36 mà thôi!”

“36 tuổi đạt 9 bằng Tiến sĩ, là trẻ nhất trong lịch sử sao?”

“Ta vừa search, đúng là trẻ nhất!”

“Giờ ai còn dám nói Nam Đế là Chí Tôn Cường giả yếu nhất nữa đi. Ta thấy Ngài là người tiến bộ nhanh nhất, nhanh đến đáng kinh ngạc!”

“Ngài chính là Thiên tài tuyệt thế đó. Làm vẻ vang cả Đại Nam ta!”

“Các cháu nhỏ, nhầm rồi. Bệ hạ vốn không phải là Tuyệt thế Thiên tài gì đâu. Ta còn nhớ rõ, 10 năm trước, Bệ hạ còn bị coi là phế vật của Vương tộc”.

“Đúng thế. Chuyện này bà còn nhớ. 26 tuổi mới chỉ đạt một học vị Thạc sĩ, tuy so với bên ngoài đã rất hiển hách, nhưng đặt trong Vương tộc, chỉ là phế vật”.

“Vậy là chỉ sau 10 năm, Ngài đạt tới 9 học vị Tiến sĩ, 25 học vị Thạc sĩ, với hơn 100 học vị Cử nhân sao?! Không thể nào? Là do Đại Thư viện sao?”

“Đại Thư viện kì diệu như vậy à? Ôi, ước gì ta cũng được bước vào Đại Thư viện!”

“Nhóc con! Đời đơn giản như vậy sao? Chú mày có biết, để bước được vào Đại Thư viện ấy, Bệ hạ đã phải trả những cái giá thảm khốc thế nào sao?”

“Vợ con bị giết sạch. Bản thân cũng bị truy sát thập tử nhất sinh. Nếu không nhờ Phương lão ra tay cứu mạng, dạy dỗ, Bệ hạ cũng không có được cơ hội báo thù”.

“A, Ngài báo thù ai?”

“Chính anh chị em ruột của mình chứ ai?! Tiên Đế băng hà, nội tộc đấu đá thật thảm khốc. Cuối cùng, chính tay Vương Vũ Hoành, dưới sự giúp đỡ của Phương lão, đã giết chết cả gia đình người anh cả, cầm tù 6 anh chị em, nô dịch toàn bộ gia đình bọn họ, cuối cùng đường đường chính

chính bước lên ngai vàng, sau đó được Hoàng Long chấp thuận, bước chân vào Đại Thư viện, trở thành Chí Tôn Cường giả!”

“Cái giá này thật quá thảm khốc nhỉ! Vợ con bị giết hại, rồi lại chính tay mình chém đứt máu mủ ruột rà”.

“Trên thế gian này, không có một Đại Thư viện nào mà không ngập trong tinh phong huyết vũ. Chú mày chỉ nên vui vẻ làm một người bình thường mà thôi”.

Phạm Viết Phương và Vương Vũ Hoành. Những năm gần đây, người ta thường nhắc tới những giai thoại của 2 con người này. Có người nói họ là thầy trò, một tối một sáng cai trị Đế quốc này. Có người nói, họ là kẻ thù không đội trời chung. Bất kể thế nào, mối liên hệ giữa 2 đại nhân vật này đều rất ly kì. Trong gia viên nhà họ Phương tại Long Thành, Phạm Viết Phương đang nằm dài trên ghế. Bóng chiều đã đổ. Mắt lão lim dim. Hai hàm răng đã rụng gần hết, đang nhe ra cười. Lâu lắm rồi lão mới vui như vậy. Thứ mà lão vừa chứng kiến, đúng là một siêu phẩm, rất hoàn mỹ.

- Phương lão, người có điện thoại ạ!

Tiếng gia nhân gọi. Lão vẫn nằm lim dim.

- Là tiểu thư Trần Phương Linh ạ!

Lão ngẩng đầu dậy, cười cười. Gia nhân chạy tới đưa điện thoại cho lão.

- Cháu yêu à? Ông ngoại đây!

...

- Sao?! Đứa nào dám bắt nạt bạn của cháu? Để ông lột da cả nhà nó ra!!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Đừng Làm Lớn Chuyện

Vương Vũ Hoành đánh một trận chiến, khiến thanh danh Vương tộc rực rỡ như mặt trời ban trưa. Cuộc sống ở Hải Thành bề nổi không có gì xáo trộn, nhưng thế giới ngầm lại đang hỗn loạn.

Cổng ngầm bị kiểm soát vô cùng chặt chẽ. Những thế lực ngầm, vốn lẫn khuất vô hình của Trần gia tại Hải Thành, cũng dần dần bị phơi ra ánh sáng.

Đông Vinh là một kẻ như vậy. Hắc mở một công ty kinh doanh nhỏ, dưới trướng của Thanh Hải. Về lý thuyết mà nói hắc theo phe Vương tộc. Nhưng, thật ra, hắc là tay sai ngầm cho Trần gia, là một trong rất nhiều mắt xích ngầm tại thành phố này.

Những ngày này, Đỗ Vinh như đứng đông lửa ngồi đông than. Hắc luôn lo nghĩ làm sao có thể bảo toàn được mạng sống, bảo toàn được gia đình. Người trong giang hồ, thân bất do kỉ. Để sống sót giữa nhiều chiều gió cuốn, đám cỏ cây như hắc buộc phải nghiêng về một bên, nào có dám đứng thẳng.

Hắc nghiêng về một bên rồi, giờ gió ở chiều ngược lại bỗng chốc biến thành bão tố.

Làm sao để chống chọi được cơn bão này.

Hắc đi đi lại lại, suy suy nghĩ nghĩ.

- Ông à! Ông lại đây mà xem! Ở trường thằng con ông bị người ta đánh cho nhập viện kia kìa!! Ông không ra mà giải quyết cho nó, ông còn ở đây làm cái gì?!! Trời ơi, chồng không ra chồng, con không ra con!!

Tiếng vợ hăn cất lên chua loét. Đổ Vinh bực mình! Chỉ chuyện con con này mà cũng đi làm phiền hăn lo toan đại sự. Nhưng, hăn không dám nói ra, hăn vốn sợ vợ.

- Chuyện trẻ con đánh nhau, bà tự giải quyết đi. Thế đứa bên kia là ai, có vai vế gì không?

- Tôi chỉ biết nó tên Vương Thành Văn, mẹ nó làm công nhân gần chợ cá.

- Chỉ là con một đứa công nhân, dẫn mấy đứa tới đập cho một trận là được rồi. Bà đừng làm quá tay là được, tôi còn phải lo công chuyện.

Đuổi được mẹ vợ đi xong, bỗng điện thoại réo vang. Đổ Vinh giật nảy mình, chạy ra nghe điện thoại. Là người kết nối bên Trần gia.

- Đổ Vinh này. Gần đây bên Vương Nghiệp và Phạm Thị cũng làm căng lắm. Tạm thời phải án binh bất động. Nếu có chuyện gì, cũng cố gắng mà hoà giải, đừng làm lớn chuyện.

Hăn vâng vâng dạ dạ. Nịnh nọt vài câu, sau đó cúp máy. Hăn cũng đau đại đến mức gây ra động tĩnh gì quá to lớn. Liệu thằng con mình đánh nhau, có nên bỏ qua không nhỉ?

Bỗng chuông điện thoại lại reo.

Là bên Thanh Hải. Là ngài quản lý Trương Minh Quang.

- E hèm! Dạo này làm ăn thế nào?

- Không.. không có gì ạ! Công việc vẫn tốt anh ạ! - Đỗ Vinh lắp bắp. Quản lý gọi điện hỏi han, vốn không có gì lạ, nhưng giờ là thời điểm nhạy cảm, hẳn cũng rất nhạy cảm.

- Ủ! Vậy thì tốt. Mà mình bảo này, hôm qua con trai cậu có đánh nhau với con nhà người ta. Nhà đó lại có chút họ hàng với mình, cậu cố gắng đừng làm lớn chuyện nhé.

Cúp máy.

Há! Lại là người nhà của ngài quản lý! Chết rồi! Mà sao câu này nghe quen quen. Đừng làm lớn chuyện. Chẳng lẽ vừa rồi phía Trần gia cũng dặn hẳn đừng làm lớn chuyện, là vì chuyện này sao? Không, chắc là trùng hợp thôi.

Nhưng mà,,kiểu gì cũng phải gọi mẹ vợ về.

Hắn vừa chuẩn bị chạy đi, điện thoại lại reo. Hắn nóng nảy nghe điện. Ai đó? Hắn gần như quát lên.

- Ông nội mày là Phạm Viết Phương.

- Phạm Viết Phương thì sao? Có biết ta đang bận...

Đang nói giữa chừng, hắn bỗng nhiên nhận ra điều gì. Hắn nhìn lại số điện thoại.

Bỏ mẹ! Là mã đường dây của Phạm thị. Hắn không biết mình có làm gì đắc tội Phạm thị, nhưng đầu dây bên kia, chắc chắn là... Phạm Viết Phương!

- A...a! Thầy Phương ạ! Thầy có gì dặn dò con ạ? Con xin cung kính lắng nghe.

- Mả cha mày! Mày thích làm lớn chuyện phải không? Mày thích làm lớn chuyện ông nội mày sẵn sàng làm lớn chuyện này với mày. Mày nghĩ ông nội mày dễ bị mày chọc thế à?!

Cả đời cũng không ngờ rằng được một đại nhân vật như Phạm Viết Phương gọi tới, lại còn bị chửi một trận, làm Đỗ Vinh sợ hãi run rẩy.

- Bấm.. bấm thầy! Con đâu dám ạ...

- Mả cha mày! Vương Thành Văn, mày mà dám động vào nó, tao lột da cả nhà mày!

Cúp máy.

Đỗ Vinh không chạy được nữa rồi. Hắn bò, bò bằng 4 chân ra ngoài cửa. Vừa bò vừa la toáng lên. Hắn phải gọi mẹ vợ về.

Hoạ sát thân rồi. Trần gia nói là đừng gây động tĩnh, hắn còn chưa hiểu. Người của Vương Nghiệp, bóng gió một hồi, hắn đã ngờ ngợ. Nhưng đến tận Phạm Viết Phương cũng chỉ đích danh Vương Thành Văn!

Thằng nhãi con này là ai mà Tam Đại gia tộc phải nhúng tay vào?

Vương Thành Văn, chẳng lẽ là “Vương” đó?

Dù có là người nhà họ Vương, thì cũng chỉ cần họ Vương lo thôi nha, đến Phạm Viết Phương cũng phải lên tiếng?

Đỗ Vinh không nghĩ được gì nữa, giờ không phải lúc để nghĩ.

Hắn vừa bò, vừa la hét.

Mẹ vợ hắn đã ra khỏi nhà rồi.

Phen này lớn chuyện rồi.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Thời Đại này, Cái Gì Cũng Đưa Lên Mạng

- Văn ơi! Mình đi thăm Cường, bạn đi với mình nhé!

Biển xào xạc. Cát rất vàng. Trời rất nắng.

Thằng Văn ngơ ngác quay đầu lại. Là Linh.

Kì thật. Cứ mỗi lần ra biển là lại có người đến tìm nó.

Thi cử xong xuôi rồi, điểm thì chưa biết, cũng không cần tỉ thí gì nữa. Nhưng nó vẫn giữ thói quen ra biển luyện tập. Trận chiến ngày hôm qua của Nam Đế, như đã khơi gợi trong nó một thứ gì đó. Nó có khao khát tìm được đến thứ đó. Mãn Nguyệt Triều Quyền.

- Mình hỏi mọi người ở chợ để tìm đến nhà bạn. Nhưng không ai có nhà. Mình đang định về thì thấy bạn ở đây. Xe của mình đang đợi ngoài đường ấy, bạn đi với mình nha.

Cô bé rất mong thằng Văn đi theo mình. Cô sợ người nhà thằng Đỗ Lương hôm qua tới trả thù Văn. Rủ Văn đến bệnh viện, cũng tiện thể đến thăm thằng Đỗ Lương, và làm lành với nó luôn.

Cháu ngoại của Phạm Viết Phương, làm việc không bao giờ thừa thãi. Đây là lần đầu tiên Văn được ngồi xe hơi. Lại là xe hơi sang trọng. Nó mở lớn mắt nhìn ngó. Bác tài xế hơi tỏ vẻ khó chịu, chợt thấy cái trừng mắt của tiểu thư qua gương chiếu hậu. Ông ta đành hắng ho một tiếng.

Bệnh viện thành phố nằm gần trung tâm. Khuôn viên rộng rãi, gần 6000 m². Văn nhớ ngày nhỏ nó từng bị ốm 1 lần, rất nặng, phải tới đây nằm viện. Nó không nhớ nhiều thứ, chỉ nhớ viện phí ở đây rất cao, ít ra là đối với gia đình nó. Mỗi lần mẹ nó ốm, mẹ chỉ dám nghỉ ở nhà hoặc khám thầy lang, chứ không bao giờ tới bệnh viện.

Bệnh viện thành phố do thành phố mở, viện phí đã coi là mức thấp nhất. Các bệnh viện tư nhân ở ngoại thành, mức phí cao như trên trời.

Thằng Cường nằm ở khoa hồi sức. Sức khoẻ không đáng ngại, chỉ trong ngày hôm nay đã có thể ra viện. Bố mẹ nó nhìn thấy Văn, cũng không biết quý hay ghét. Bố nó gọi Văn ra nói nhỏ, Đỗ Lương là con trai của Đỗ Vinh, một doanh nhân khá có máu mặt trong thành phố. Bố thằng Cường nói, bác chỉ là thành viên một băng đảng nhỏ, so với Đỗ Vinh chẳng là gì hết, nhưng nếu Đỗ Vinh muốn tìm nó gây chuyện, bác có thể giúp nó đền bù một ít tiền.

Văn cảm ơn ông bác, nó nghĩ ông bác này thật tốt, dù khuôn mặt có hơi bặm trợn. Nó bảo ông bác không vấn đề gì đâu. Nó nghĩ ông Đỗ Vinh cũng biết phải trái, y như bác vậy.

Bố thằng Cường nhìn thằng Văn, biểu tình quái dị.

Đúng lúc đó, tiếng huyên náo xôn xao trong bệnh viện. Một bà béo dẫn một đám người hùng hổ xông tới.

- Hoá ra thằng Phùng Huyết Cường cũng nằm viện này. Bà muốn hỏi mày xem, đứa nào đánh con tao, liệu hồn mà khai ra cho bà. Cho bà mày biết, thằng Vương Thành Văn ở đâu?

Mụ béo hùng hổ đi vào, hét toáng lên. Các bác sĩ y tá không ai dám ra can ngăn. Đám người đằng sau bà thằng nào thằng nấy đô con lực lưỡng, xăm trổ rỗng phượng, mặt mày lắc cắc.

- Đứa nào hô tên con trai bà ra đấy?!

Mẹ thằng Cường cũng hùng hổ từ trong phòng bệnh chạy ra. Bà cũng béo không kém gì con mụ kia. Hai mụ béo bắt đầu bấu môi nhìn nhau.

- Tao gọi tên thằng con trai mày đấy! Gọi cả dòng họ nhà mày ra đấy! Con trai mày cố tình gây chuyện, rồi lại gọi bạn đánh gãy xương con trai yêu quý của tao, mày khôn hồn gọi cả nhà mày ra mà đền!

- Á à, con trai mày đánh con trai tao, bị đánh lại nhục nhã như chó, phải nằm cẳng mà về. Mày còn ở đây to mồm à? Mày thử hỏi cả cái trường Kinh Ngự này xem, người ta nhìn thấy hết đấy. Đường đường học lớp 8, to như con tịnh ấy mà đi bắt nạt học sinh tiểu học, không biết nhục à? Bị đánh cho nằm viện còn không lo mà giấu cái mặt đi, còn thích chường ra đây?

- Á à, con mụ nhà quê này. Con trai mày bày trò lừa tiền con trai tao, chưa bị tao lột da đã là may, còn dám đánh lại? Đời thừa nhà ai, con cái lừa lọc, mất dạy! Đéo biết do ai dạy dỗ! Đây, mày cứ hô to lên, hô cho cả cái thành phố này biết con nhà mày học cái thói lừa đảo từ ai?!

- Tao cũng muốn hô to đấy. Cho cả cái thành phố này biết con trai ông Đỗ Vinh bị học sinh tiểu học đánh cho nằm viện đấy!

- Mày giỏi mày hô to hơn tao xem! Ồi bà con nhìn mà xem, thằng Phùng Huyết Cường nhà này mới nứt mắt ra đã biết lừa đảo, đã biết mất dạy!

- Các cô các bác cứ nhìn mà xem! Thằng Đỗ Lương nhà này học lớp 8, tứ chi phát triển, mà đánh không lại một thằng tiểu học!

Đám côn đồ đi sau cũng lúng túng không biết làm sao, đứng đấy một hồi cũng ngại ngùng, hai tay cũng lúng túng không biết để thế nào cho phù hợp. Bố thằng Cường cũng gãi đầu gãi tai. Đám y bác sĩ vây xem, mặt hơn

hở như đang xem kịch. Có người còn lấy điện thoại ra quay. Ngay lập tức có hơn 1 triệu lượt xem trực tuyến, đọc bình luận toàn là dân Hải Thành.

“Á há! Vui vãi! Ở bệnh viện thành phố à? Nhà tui gần, tui phải chạy ra coi mới được!”

“Hôm qua xem Bệ hạ chiến đấu sừng cả con mắt, hôm nay lại nghe hai mụ béo cãi nhau sừng cả lỗ tai”

“Há! Vụ gì vụ gì?”

“Nghe nói thằng Đỗ Vinh trường Kinh Ngự lớp 8 bị một đứa tiểu học đánh cho gãy xương”

“Đầu đuôi là do vụ cá cược của Nữ Ma Thần á”

“Lại là nạn nhân của Nữ Ma Thần à...”

“Là thú cưng của Bà chúa gây chuyện”

“Á há! Nhà ta gần chợ, cũng không ưa gì mụ béo làm nghề phân phối. Lại càng không ưa mấy thằng công tử nhà giàu. Hai mụ này lôi cả tông ti họ hàng nhà nhau ra chửi, nghe thật là sung sướng”

“Ừ, nghe mà cười phọt cả trà sữa”

“(Emo phọt trà sữa)”

...

- Tao không muốn lằng nhằng với mày. Tao chỉ cần một điều thôi, gọi thằng Vương Thành Văn ra đây?

- Hứ! Tao đéo biết đấy, mày có giỏi mày đi mà tìm...

- Cháu đây.

Nghe thấy người khác gọi tên mình, thằng Văn bước ra.

Á, Linh đứng bên thằng Văn này giờ, không kịp ngăn nó lại.

- Oắt con, mày là Vương Thành Văn.

- Vâng.

- Chính mày đánh thằng Đỗ Lương con trai tao?

- Chắc vậy...

- Đéo gì mà chắc với chả không chắc?

- Tại cháu không biết tên anh ấy.

- Mày đùa bà mày à? Tao hỏi thật, cái loại mất dạy nào mà ra tay đánh con người ta phải nhập viện hả? Có con mẹ mất dạy nào không biết dạy con, để nó ra tay đánh người bừa bãi, như bọn đầu đường xó chợ thế hả?

- Cháu không có đánh người bừa bãi.

- Á à, mày còn cãi. Mày nói thử xem, mày không đánh người, thế mày làm cái gì?

- Là vì anh ấy đánh người bừa bãi. Cháu chỉ tự vệ.

-!!!!

Đám y bác sĩ đang vây xột phụt cười. Bình luận trên mạng càng phọt trà sữa hàng loạt. Kể cả đám côn đồ đi theo mụ béo cũng phải bụm miệng.

- Chúng mày câm hết! Bà nói cho mày biết, bà mày đéo cần biết lý do lý trấu gì của mày, con tao bị đánh nhập viện, mày phải bồi thường cho tao!

- Bồi thường nghĩa là gì hả bác?

- Mẹ kiếp! Mà chơi bà mà à? Bồi thường... tức là mà trả tiền cho tao, để tao trả tiền viện phí cho con tao!!

- Trả bao nhiêu hả bác?

- 300 hào!!

- Cháu không có đủ...

- Thế mà có bao nhiêu?!

- Cháu chỉ có tiền ăn sáng của cháu thôi... - Nó móc túi ra, chìa cho bà xem – 2 xu.

- Khục khục khục.

Xung quanh phát ra tiếng cười, lần này có người không nhịn được ôm bụng rồi.

- A, đúng rồi. Cháu quên mất.

Thằng Văn quay sang Linh.

- Bạn hứa cho mình một nửa tiền cược nha.

Linh cười.

- Ủm, mình có hứa thế, nhưng giờ mình chưa lấy được tiền cược về?

- A! Thế làm sao để lấy về?

- Đi đòi nhà cái.

- Ai là nhà cái.

Linh chỉ tay về phía mục béo.

- Mình đặt nhiều người á. Anh Đỗ Lương cũng là nhà cái đó. Ảnh đang cầm tiền của mình.

- Bao nhiêu?

- Mình đặt anh ấy 30 hào, 1 ăn 20, vậy là anh ấy cầm của mình 600 hào. Chia cho bạn một nửa, vậy là còn 300 hào.

- Vậy à?

Thằng Văn quay lại.

- Cô thấy đó, anh Lương cầm 600 hào. Trong đó có 300 hào của cháu. Giờ cháu đền cho cô 300 hào ấy, cô về lấy của anh Lương nha. Nhớ nhắc anh ấy còn nợ bạn Linh 300 hào.

-!!!

Đoạn hội thoại này vừa tải lên mạng, đám đông đã phát cuồng.

- Moá! Kinh dị thiệt! Ta đang xem cái gì thế này!

- Bà chúa! Bà chúa ra mặt rồi!

- Bà chúa! (Thả tim)

- Nữ Ma Thần của ta! (Thả tim)

- (Một loạt bình luận Nữ Ma Thần)

- Nữ Ma Thần ra tay, thiên hạ vô đối á.

- Làm sao? Làm sao? Tui là người tỉnh khác, Hải Thành có trào lưu mới gì vậy?

- Mà không biết hả? Đây chính là Bà chúa nhỏ của cả Hải Thành này.
Đừng nhìn Ngài dễ thương nhỏ nhắn như vậy mà nhầm.

- Cháu ngoại của Phạm Viết Phương đó.

- Thủ đoạn vô số.

- Tàn nhẫn vô tình.

- Ra tay không từ thủ đoạn.

- Thằng nhóc đó là thú cưng của Bà chúa đấy, không thấy hai người
tung hứng nhau đập cho mụ béo kia một trận bẽ mặt sao?

- Moá, ước gì ta cũng được làm thú cưng của bà chúa!

- Làm thú cưng thật là oai phong!

- Thú cưng vô đối!

Những dòng bình luận vẫn tiếp tục.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Có Một Hồng Nhan Tri Kì Như Vậy, Thật Tốt Quá!

- Chị Thanh ơi! Hình như con trai chị xuất hiện trên mạng kìa!

- Hả? Là sao? Có chuyện gì sao?

Giờ đang là 9 giờ sáng. Nhà máy chế biến cá, chị Thanh còn đang dở việc. Có người đưa cho chị cái điện thoại, chị cời găng tay ra rồi cầm lấy.

- Thế này, là sao?

- Há! Cũng vui mà.

Giọng đàn ông. Chị giật mình, quay lại. Lại là hắc. Hắc tới lúc nào mà chị không biết.

Vương Vũ Hoành đứng trong xưởng chế biến, mọi người dường như không biết hắc tồn tại. Hắc ghé đầu xem điện thoại. Hắc cười cười.

- Thăng bé ra ngoài gây chuyện, tiện nữ đoán ngài phải biết đầu tiên?

- Há! Ờ... ừm. Thiếu niên, gây chút chuyện đã là gì? Hồi còn trẻ, ta cũng như vậy thôi. - Hắc tặng hắc vài cái. - Ừm, nàng yên tâm, ta có cử người theo dõi thăng bé mà. Không vấn đề gì đâu.

- Theo dõi thăng bé? Chắc ngài không cử người theo dõi tiện nữ luôn nhỉ?

- Làm gì có chứ! Nàng... nàng nghĩ đường đường Nam Đế như ta mà phải làm vậy? Ta không có lo nàng bị người khác tán tỉnh đâu...

Đứng trước nàng, hấn lại bắt đầu nói năng lúng củng. Khí chất ngạo nghễ hùng hồn ngày hôm qua tan biến sạch.

- Ngày hôm qua, ngài cũng đã vất vả rồi.

Câu chuyện đột ngột chuyển chủ đề, cũng bất thường như tâm trạng phụ nữ. Nhưng câu nói này, ánh mắt nàng nhìn hấn, khiến Vương Vũ Hoành lại cảm thấy bồi hồi.

Rốt cuộc, trong cuộc đời này, chỉ có nàng là hồng nhan tri kỉ. Có rất nhiều điều, chỉ có nàng hiểu. Bao nhiêu công sức, bao nhiêu nỗ lực, cả niềm vui thú khi đạt được thành tựu, hấn muốn khoe cho cả thế giới biết, mà đứng trước nàng, mọi thứ đều không còn cần thiết nữa.

- Rất vất vả đó. Nhưng mọi thứ, chỉ vừa mới bắt đầu.

- Tiện nữ ước gì, sau này ngài cũng có thể hành xử sáng suốt như ngày hôm qua.

- ... Nàng cũng biết, ngày hôm qua, chỉ là để lấy lòng người dân Vrahta mà thôi. Vrahta là tiền tuyến ngăn cách với Bắc Hà, ta không thể để nơi đó hỗn loạn. Nàng cũng biết, ta không phải kẻ nhân từ tới vậy...

- Vậy nên, tiện nữ mới mong, ngài có thể trở thành kẻ nhân từ.

Vương Vũ Hoành nhìn nàng. Nhân từ, có thể là một loại tính cách sao? Phạm Viết Phương từng dạy hấn, nhân từ, hay tàn nhẫn, chỉ là 2 trong rất nhiều bộ mặt của một vị quân vương. Có lẽ, đằng sau những lời nói này, nàng còn mong muốn ở hấn một điều gì sao? Hấn chưa hiểu. Dù có 9 học vị Tiến sĩ, có những lời nàng nói, hấn vẫn chưa hiểu.

Liệu có một ngày, ta hiểu được chăng?

- Ngài phải đi sao?

- Phải. Về lại Long Thành. Nơi đó mới là sân chơi của Tam Đại gia tộc. Nàng không muốn đi cùng ta sao? Cùng với Văn...

Lời nói này, có lẽ là lời thật lòng nhất của hắn trong 10 năm qua.

Chị khẽ lắc đầu.

- Không phải ta căm ghét gì ngài, cũng không phải ta còn vương bận những chuyện hồi trước. Nhưng Long Thành, quá ồn ào, quá náo nhiệt.

- Nàng sợ chuyện ngày đó lại xảy ra sao? Tại Long Thành, có ta tại đó, ai dám động tới mẹ con nàng?

- Chốn phồn hoa đô hội, không thích hợp với thằng Văn. Đó cũng không phải là kiểu sống mà tiện nữ mong nó sẽ sống. Hơn nữa, Long Thành chẳng phải sắp có bão tố sao?

Vương Vũ Hoành im lặng một lúc. Quả thực, hắn cũng cảm thấy rất nhiều mâu thuẫn trong lòng. Thứ suy nghĩ còn vương bận này, là gì? Hắn cảm nhận thấy được, nhưng hắn chưa tìm ra từ ngữ để diễn tả. Hắn vốn rất kém phần diễn đạt này.

Cuộc đời, đâu phải lúc nào cũng có kịch bản sẵn như ngày hôm qua.

- Còn thằng Văn? Nàng cũng không thể bắt nó sống trong cảnh nghèo khó này mãi. Nó đang trưởng thành, nó cần học tập, cần dinh dưỡng, cần rất nhiều thứ khác.

Lại một thoáng im lặng.

- Tiện nữ muốn nuôi nó bằng chính khả năng của mình. Nhưng nếu Bệ hạ có nhã ý giới thiệu cho tiện nữ một nơi làm việc, tiện nữ... có thể, sẽ cân nhắc.

Ta là Nam Đế á! Ân huệ của ta, người khác còn dám nói là sẽ cân nhắc sao! Nhưng nàng lại khác, vì hẳn biết, đây là lần đầu tiên, nàng đưa ra một thoả hiệp lớn tới vậy. Nàng chấp nhận sự giúp đỡ của hẳn.

Có lẽ là vì Văn. Hẳn nói đúng, nàng không nỡ để con mình phải sống quá thiếu thốn như vậy. Dù có phải hạ lòng tự tôn của mình xuống, nàng cũng đành.

Nhưng sự thoả hiệp này đã là giới hạn. Hẳn biết. Hẳn không thể đưa ra một sự giúp đỡ quá phô trương.

- Ta... à không, Vương Nghiệp sắp mở một nhà hàng tại Hải Thành. Với tư cách là chủ đầu tư, ta cũng muốn tìm kiếm một bếp trưởng. Nàng thấy thế nào, có muốn ứng tuyển không?

Chị cười.

- Vương Nghiệp đầu tư vào nhà hàng từ bao giờ thế?

- Há! Mới đây, mới đây... Ta là CEO của tập đoàn, ta cũng đang xem xét có nên lấn sân sang ngành dịch vụ hay không. Chuyển đi Hải Thành này... đúng rồi, chính là để khảo sát thị trường! Cứ quyết định vậy đi, mở nhà hàng tại đây, vừa là để thử nghiệm luôn. Đúng rồi, trong thời gian ở đây, ta đã ăn qua rất nhiều nhà hàng sang trọng. Nói thẳng ra, trình độ còn không đủ để đi rửa bát cho nàng. Ta đã tính toán, phân khúc trung lưu, rất thiếu thốn địa điểm ăn uống, nàng có thấy con phố...

Hẳn bắt đầu diễn thuyết hùng hồn. Hẳn là CEO của Vương Triều Kiến Nghiệp. Nói chuyện với vợ, hẳn có thể áp dụng. Nói chuyện kinh doanh, hẳn là Chí Tôn Cường giả.

Chị chỉ nhìn hẳn, cười cười.

- Vậy được rồi, bao giờ thì nhà hàng của ngài khánh thành? Bao giờ thì tuyển đầu bếp?

- Tuyển đầu bếp, ngay từ bây giờ luôn. Còn ngày khánh thành, thì bây giờ ta mới đi mua đất. - Ông chủ này!

- Tôi nghỉ việc.

- Ủ... Hả! Sao thế? Có phải là nhân viên có thái độ với cô à? Hay là do tôi làm phiền cô? Hay là cô muốn tăng lương? Có chuyện gì, cô cứ nói với tôi chứ?

Ông chủ xưởng chế biến tên là Cường, đã luồn tuổi. Ông theo đuổi chị Thanh đã lâu, mà không dám ngỏ lời. Nhưng ông vẫn rất tự tin, mình có một xưởng nhỏ, cũng là có chút cơ ngơi đấy, thừa sức lo toan cho hai mẹ con chị.

Chị cười.

- Không có gì đâu, tôi đã tìm được một chỗ làm phù hợp rồi. Ông cũng không cần thuê quản lý nữa, xưởng cũng không lớn đến vậy, phí tiền lắm.

- Nhưng...

Có rất nhiều lời muốn nói, nhưng nhìn nụ cười của chị, ông Cường không nói nữa. Nụ cười này, đẹp như hoa Hoàng Lan nở rộ vào đầu xuân. Đây là nụ cười đẹp nhất mà cả đời ông từng chứng kiến.

Nụ cười này, là lời cảm ơn cho những ưu ái tài chính mà ông dành cho chị. Chị biết, ông cũng không phải quá dư dả gì để thuê một vị trí quản lý trong xưởng. Nụ cười này, là lời tạm biệt.

Chị đã dọn đồ đi rồi. Ông vẫn còn ngẩn ngơ. Mất mát. Một thứ gì đó.

Cuộc đời này, còn có thể gặp được một người phụ nữ như vậy, cũng là một dư vị khiến nhân sinh phong phú. Để sau này còn có thứ mà nhớ lại.

Một người phụ nữ thật đẹp, thật cao quý, thật tinh tế, thật tốt bụng.

Giá như có được một hồng nhan tri kỉ như vậy, thật tốt quá.

Tạm biệt.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Vẫn Là Đường Làm Lớn Chuyện

Bệnh viện. Vụ um xùm huyên náo ở khoa hồi sức. Mụ béo mẹ của Đỗ Lương cãi nhau với thằng Văn một hồi, đuối lý. Mụ trừng mắt, quay sang một đứa đàn em đằng sau.

Tên này mặt dơi tai chuột, nhìn vừa khôn lỏi, lại vừa ác ôn. Hắc bước lên, cười nham hiểm.

- Ê nhóc, mày đánh cậu chủ Đỗ Lương của tao một cái, giờ tao đánh lại mày một cái, có được hay không?

- A?

Thằng Văn ớ người ra. Giải thích thế này, hình như cũng vô cùng hợp lý?

Bốp!!!

Chưa kịp nghĩ ngợi gì, một cái tát giáng thẳng xuống mặt nó, nó bị đánh bay về sau, tai lùng bùng, mặt nóng rát.

- Bạn Văn!!

Linh hoảng hốt chạy ra đỡ nó. Cô bé căm tức nhìn tên vừa rồi. Hắc hơi run, hắc cũng nghe danh Bà chúa nhỏ này, nhưng hắc đã dám làm vậy, hiển nhiên hắc ý thức được. Chó cậy gần nhà gà cậy gần chuồng, hắc chạy tới núp sau bà chủ.

Mụ béo cười khàn khạch.

- Đúng thế, bọn này đều là đàn em của thằng Lương con tao. Mày đánh nó một cái, vậy thì để bọn nó đánh lại mày một cái!

- Chị để em.

Một tên đồ con khác bước lên, bố thằng Cường bước ra cản, mắt trợn lên. Đám còn lại bước ra cản ông lại. Bác sĩ trong bệnh viện xôn xao. Việc này cần phải gọi viện trưởng ra giải quyết. Một đám to cao bặm trợn đã vây kín thằng Văn lại.

Thằng Văn vừa bị một tát vừa rồi đánh cho lảo đảo. Nó thấy đầu vầng mắt hoa. Một người lớn, lại là dân giang hồ, dùng hết sức tát một đứa trẻ, nó chưa ngất đã là may. Nó thấy những bóng hình mờ ảo vây quanh nó, nó nằm chặt nằm đấm lại. Đến một người, thì đấm một người vậy.

Không đánh người, sẽ bị người đánh. Nếu đánh người, sẽ bị người đánh lại. Thế giới này, thật sự không tốt đẹp như mẹ vẫn kể sao?

- Bọn mày!! Lộn xộn cái gì ở đây!! Cút hết ra cho tao!!

Tiếng Đỗ Vinh hét lên thất thanh, mặt đỏ phừng phừng, miệng thở hồng hồng, lập bập chạy tới.

Hắn đã cố gọi 2 chục cuộc cho mẹ vợ, nhưng mẹ không nhấc máy. Hắn đang chạy loanh quanh không biết phải tìm mẹ vợ ở đây, thì đã có người chỉ trỏ nói thấy mẹ trên mạng. Hắn vội vã không kịp bắt cả xe, dùng Bộ Phap chạy một mạch tới bệnh viện này.

Đỗ Vinh lên tới vị trí này, cũng là thành quả của vài chục năm lăn lộn giang hồ, võ thuật cũng không kém chút nào, đã Thạc sĩ.

Nhìn cảnh nhốn nháo trong bệnh viện, huyết áp của hắn tăng vọt. Con mẹ này, mới hờ ra một tí thôi là đã tụ tập một đồng đàn em đi gây chuyện. Ngày xưa gã rất thích mẹ ở điểm này, sau này hắn có bị bắt nạt là có thể về

ôm gấu vấy vợ. Nhưng hôm nay, tình hình rất khác. Bây giờ đang có hoạ sát thân treo trên đầu.

- Ông giỏi lắm, giờ ông mới vác mặt tới à? Ông xem...

- Bốp!!

Một cái tát vỗ thẳng vào khuôn mặt to béo của mụ. Mụ văng mạng vào tường, mặt hõm vào, vài cái răng văng ra.

- Con trai đã gây chuyện lung tung, lại không biết dạy bảo, còn hùa theo nó, bao che cho nó! Đúng là con hư tại mẹ, cháu hư tại bà!

Rồi hấn quay sang đám đàn em.

- Đứa nào vừa đòi đánh một đòn thì trả một đòn?

Tên mặt dơi tai chuột vừa rồi run rẩy chạy ra, quỳ sụp xuống chân ông chủ.

- Dạ, là em ạ!

- Mà là ai? Tao không nhớ có đứa đàn em nào như mày.

- Dạ...?

Bốp!!

Tên này vừa ngóc đầu lên thắc mắc, đã bị Đỗ Vinh tung một cước sút hấn văng về cuối hành lang, và loảng xoảng vào đồng dụng cụ y tế. Lũ bác sĩ hoảng hồn trốn tránh.

Bình luận trên mạng lại bùng phát.

“Há há, mày là ai, tao không biết”

“Mày đi ra đi”

“Há há, qua cầu rút ván, không hổ là doanh nhân đất cảng”

“Đá rất hay”

- Mẹ kiếp! Còn không phải là người trong nhà tao, dám xúi giục vợ tao làm chuyện khốn nạn! Còn cả đám kia, lại đây!

- Dạ...

Bốp!!

Lại một đứa bị ăn tát.

Bốp!!

Bốp!!

..

6 đứa, 6 cái tát. Càng tát càng mạnh hơn trước. Đỗ Vinh tát dần cũng thành quen, đâm ra nghiện. Tát xong đứa thứ 6, hắn còn quen tay, muốn tìm thêm một đứa nữa để tát.

- Đứa tiếp theo! Úi...

Định giơ tay tát xuống, mới nhận ra là thằng Văn đứng đó. Hắn vội kìm tay lại, biến thành một cái vỗ vai, miệng cười mở rộng đến tận mang tai.

- Ôi, Vương Thành Văn thân mến. Vừa rồi là vợ của ta sai, ta đã dạy bảo sơ sơ như vậy, nếu anh bạn muốn, ta còn có thể treo mụ lên đánh. Chỉ mong anh bạn bỏ qua chuyện này. Bao nhiêu tiền, gia đình ta cũng có thể đền mà. Nhé? Nhé?

Hắn vừa nói cười với Văn, vừa liếc trộm sang phía Trần Phương Linh. Cô bé cười tươi nhìn lại hắn. Hắn chột dạ.

- Anh bạn có yêu cầu gì cứ nói, đừng ngại. Chuyện này, là gia đình ta sai trước, đúng thế, toàn bộ tội lỗi là của ta, ta xin tạ tội.

Nói xong, hắn cúi rụp người xuống.

Đoạn này đăng rất rõ nét trên mạng. Đám quần chúng đang xem trực tuyến cũng bắt biểu tình hoảng hốt. Đa số đều phỏng đoán xem Vương Thành Văn là ai mà khiến Đỗ Vinh của Hải Thành cũng phải lễ độ như vậy.

- Cháu không cần gì nữa đâu.

Thằng Văn suy nghĩ một hồi. Nó vừa bị ăn đòn, nhưng người đánh nó cũng lại bị ăn đòn, nó nghĩ như vậy chắc là huề rồi, dù sao cũng không phải là nó đánh người ta, người ta cũng không thể tìm nó đòi đánh trả chứ. Bên đó đòi viện phí, nó cũng đã trả cho người ta rồi.

- Chú nhớ bảo anh Lương trả bạn Linh 300 hào nha.

- Vâng! Vâng! 300 hào chứ gì? 3000 hào, 3 vạn hào, ta cũng sẽ trả...

- 300 hào là được rồi, nhỉ? - Nó quay sang Linh, chuyện tiền nong của người khác, nó không tự quyết được.

- 300 hào là được rồi. - Linh cười.

- Vâng! Vâng! 300 hào.

- Với lại...

- Vâng! Anh bạn cứ nói đi!

- Chú đừng làm lớn chuyện nha.

Câu này Văn nói thật lòng. Cái chuyện này, từ bé dần dần xé ra to rồi. Nó vẫn nhớ rõ, cuộc đời nó xáo trộn từ khi nó gặt đầu đồng ý học nhóm với Linh, rồi thằng Cường ra gây sự với nó, rồi thì... chắc, nó càng không muốn bị đánh, người ta lại càng đòi đánh nó. Không làm lớn chuyện nữa, thì sẽ không bị đánh nữa, đơn giản vậy thôi.

Nhưng câu nói này, lại làm Đỗ Vinh giật bắn cả mình. Hình như, nghe hơi quen quen. Hình như, rất nhiều người đều bảo hăn như vậy?

Đừng có chuyện bé xé ra to, đạo lý này vốn cả trẻ con cũng hiểu. Nhưng, hình như, hăn lại không hiểu? Có phải từ trước đến nay, hăn cứ chuyện bé xé ra to, nên đến giờ ông trời mới gửi điềm báo cho hăn? Có phải hăn chỉ cần yên phận là một tay bốc vác có chút địa vị ở cảng là đủ? Hay, khi lên tới chức đại ca, hăn nên yên phận là đủ? Rồi, tới khi mở một chi nhánh phân phối hàng của Thanh Hải, có cửa ăn của để, cũng đã quá hài lòng rồi? Tại sao hăn còn phải leo cao hơn, dây vào chiến tranh cao tầng, để rồi bị gió lốc từ 4 phương 8 hướng quật vào mình?

Đạo lý của trẻ con, đơn giản như vậy, mà hăn, lòng tham vô đáy, càng không giữ mình, càng sa xuống hố. Tất nhiên, nhiều thằng cũng rơi xuống hố cùng với hăn.

Mà thằng nhóc Vương Thành Văn trước mắt hăn, rõ ràng hiểu rõ đạo lý này hơn hăn. Người ta rõ ràng muốn mai danh ẩn tích, người ta hài lòng với việc làm con một người công nhân, người ta vốn hài lòng với cái trường Kinh Ngự hạng bét này, tại sao hăn còn tới đây lấy lòng? Một đứa bé được cả Tam Đại Gia tộc quan tâm, còn đến lượt hăn tới đây lấy lòng sao?

Lần này, hăn lại quá phô trương rồi.

Đâm lao thì đành theo lao, hăn phải tìm một cái cớ. Hăn thấy Trần Phương Linh, hăn bố nhào tới.

- Ôi Bà chúa của tôi, tôi đã sai rồi! Đồ Vinh này đã sai rồi! Đồ Vinh này cắn rơm cắn cỏ lạy Bà, Bà tha cho cả nhà Đồ Vinh. Tôi, không, con, con xin bà, bà đừng đốt cả nhà Đồ Vinh này! Con hối hận lắm rồi bà ơi...

Đồ Vinh một lái này quá lẹ, khiến không ai kịp phản ứng. Linh nhúu mày. Văn cũng nhúu mày. Bảo ông bác này đừng làm to chuyện, nhưng hình như chuyện lại càng to ra thì phải.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Những Điều Đúng Đắn

“Lại là Bà chúa!” (Thả tim)

(Một loạt thả tim)

“Ta biết ngay, vẫn là Bà chúa á”

“Bà chúa thả chó ra cắn, đến Đỗ Vinh cũng phải khuất phục”

“Bà chúa chỉ cần một mưu kế nhỏ, đến cả doanh nhân Hải Thành cũng phải khuất phục”

“Tiếp đến sẽ là ai, giới quý tộc chẳng?”

“Mới 11 tuổi, khiến người khác phải quỳ lạy dưới chân!”

“Doạ đốt cả nhà người ta, thật đáng sợ, nhưng không hiểu sao, tui yêu Bà chúa mất rồi!”

“Nữ Ma Thần!” (Thả tim)

(Hàng loạt tim)

...

Linh cười.

- Không có chuyện gì đâu bác. Bác tới đây, có phải là để thăm bệnh bạn Cường không?

- A! Đúng rồi! Đúng là con tới đây thăm bệnh bạn nhỏ Cường.

- Bạn ấy đang mệt, không tiếp khách được, nhưng bố mẹ bạn ấy ở đây, bác cứ thăm hỏi đi.

Nói rồi, cô bé chỉ về bố mẹ thằng Cường.

Đỗ Vinh lập bập chạy tới, hỏi han một hồi. Hai người kia cũng lúng túng đáp lại. Trước khi tạm biệt, Đỗ Vinh vội lén lút dúm cho hai người một đồng tiền, rồi ríu rít chào tất cả mọi người, ra về. Hắn còn phải gặp Viện trưởng để giải quyết vụ lùm xùm này đây.

Viện trưởng bệnh viện thành phố cũng không phải một nhân vật dễ chọc vào, ít nhất là trình của Đỗ Vinh chưa đủ để ông ta phải để mắt. Nhưng, mỗi khi xã hội đen tìm tới bệnh viện gây chuyện, ông ta cũng mắt nhắm mắt mở, miễn là sau đó lễ tạ ông ta cho đủ là được.

Trần Phương Linh rất vui vẻ. Cô bé biết, để được như vậy, mình đã phải nhờ tới ông ngoại. Chốc về cô bé lại phải gọi điện cảm ơn ông. Cô bé cũng muốn dặn thằng Văn, về sau đừng gây chuyện như vậy nữa, nguy hiểm lắm.

Nhưng, nghe giọng thằng Văn đang thản nhiên nói chuyện với bố thằng Cường, cô bé muốn đập cho nó một trận.

- Bác thấy chưa? Mẹ cháu nói rồi, mọi người đều rất biết đạo lý đó. Đến trưa, Linh đưa nó về đến nhà.

Mẹ nó đã ở nhà rồi. Mẹ nó khoanh tay, đứng ở cửa, như chờ sẵn nó về.

- O, hôm nay mẹ không làm ca trưa nữa ạ?

- Con chào bác ạ! Con xin phép bác, con về... - Linh thấy mẹ thằng Văn không vui, mà gần như là có liên quan tới cô bé, cô bé muốn chuồn lẹ.

- Đã đến rồi, ở lại ăn cơm đi cháu, bác cũng muốn cảm ơn cháu đã dạy thằng Văn học.

- Dạ thôi, con..

Chị Thanh nhướn mày. Linh không dám chối nữa, phải đi vào nhà.

Nhà thật sự rất chật. Đây là lần đầu tiên Linh bước vào trong nhà Văn. Cô bé thật sự không biết, hai mẹ con có thể sống trong căn nhà này như thế nào. Bếp lại đặt cùng một chỗ với nơi ăn, và nơi ngủ. Đây là điều mà từ bé tới giờ, Linh không tưởng tượng nổi.

Nhưng có một chỗ thật sự thú vị. Là giá sách của chị Thanh. Đều là những tác phẩm Văn học nổi tiếng. Linh thích thú chạy tới, cẩn thận giờ xem từng trang sách. Sách rất cũ, nhưng được giữ rất cẩn thận.

- A! Quyển này nhà con cũng có. Còn quyển này, con đọc rồi nè cô. Hay lắm đó!

- A! Quyển này nhà con không có. Cô cho con mượn được không?

...

Chị Thanh nhìn Linh, thở dài. Ước gì thằng con mình cũng ham đọc như vậy.

- Chốc cô cho con mượn. Bây giờ, 2 đứa ngồi lên ghế đi, cô có chuyện muốn nói.

- Ấc... - Văn này.

- Dạ.

- Chuyện con tập võ, mẹ không cấm. Nếu bị người ta đánh, mình đánh lại là đúng. Nếu thấy người khác bị bắt nạt, ra tay bảo vệ là đúng. Chỉ cần

con đừng vô cớ đánh người, là được.

- Dạ. - Văn thấy nhẹ nhõm hẳn, trước giờ mẹ nó cứ cấm nó không được dây vào bạo lực.

- Hơn nữa, con nhớ kĩ cho mẹ. Đánh được thì đánh, không đánh được thì chạy.

- Dạ.

Thấy nó gật đầu lia lịa, chị cũng hài lòng. Đánh không được thì chạy, cái đạo lý này bố của nó cũng hiểu rõ, nhưng hẳn ta dường như không bao giờ lùi bước. Đánh không được thì chạy, nhưng để không phải chạy, hẳn luôn nghĩ ra cách để đánh. Chị chỉ mong thằng Văn không cố chấp như vậy.

- Còn Linh...

- Dạ con đây cô. Đạo này con thấy cô càng ngày càng trẻ đẹp ra ấy...

Chị Thanh lại nhướn mày. Cô bé ngậm miệng.

- Mấy chuyện cá cược, con có tiền, con cứ chơi. Nhưng đừng lôi thằng Văn vào nữa.

- Dạ...

- Tiền cược lần này con thắng, con cứ giữ hết đi. Thằng Văn không được phép cầm tiền không phải do sức lao động kiếm ra.

- Nhưng, bạn Văn cũng góp công trong đó mà cô...

- Công? Lên võ đài, đánh nhau thắng người ta, thì gọi là công? Hai đứa nên nhớ, trên võ đài, lúc này con đánh thắng người ta, cũng có ngày người ta đánh thắng con. Lúc này, con thắng được nhiều tiền, rồi cũng có lúc, người ta thắng lại toàn bộ tiền của con. Kiếm tiền như vậy, gọi là bền

vững sao? Không! Chỉ có tiền do sức lao động mình làm ra, mới là bền vững.

- Nhưng...

- Cả Linh nữa, cô khuyên con, nhà con có nhiều tiền, nhưng con cũng không nên tiêu tiền vô tội vạ như vậy. 600 hào, con nghĩ là số tiền nhỏ, nhưng những người lao động như cô, có làm việc cả đời cũng không kiếm nổi một phần số đó. Bố mẹ con hiện giờ việc kinh doanh phát đạt, thậm chí cả Phạm thị bên ngoại của con càng là đại đại đại phú hào. Nhưng, nếu có một ngày, việc kinh doanh không còn tốt nữa, gia tộc sa sút, con phải sống như một người bình thường, rồi con sẽ ước giá ngày đó không phung phí 600 hào này, con đã có thể nuôi sống cả gia đình mình khỏi cơn hoạn nạn. Thậm chí có thể dè sẻn mà sống cả đời không lo lắng.

- Dạ... Con biết rồi cô.

Linh cúi mặt xuống. Đạo lý này, không phải cô bé không nghĩ ra, nhưng thực sự chưa có ai nói vậy với cô. Càng không có ai dám dạy bảo cô, vì cô là đại tiểu thư Trần Phương Linh. Dám đưa cả giả thiết Phạm thị sa sút, có lẽ chỉ có người phụ nữ trước mặt này. Linh chợt thấy tò mò.

- Các con cũng thấy rồi. Không có đồng tiền nào từ trên trời rơi xuống, tiền mà các con lấy được, đều là đoạt từ người khác. Đoạt tiền từ người khác, tất nhiên sẽ khiến người ta tức giận. Họ tức giận, họ lại tìm cách gây chuyện với các con. Có phải không?

- Dạ, đúng ạ.

Văn hiểu. Nếu không vì vụ cá cược, Đỗ Lương cũng không trút giận lên thằng Cường, nó cũng không phải vì thế mà đánh Đỗ Lương, và hôm nay người nhà Đỗ Lương cũng không tìm tới bệnh viện gây chuyện.

- Nhưng, nếu người ta vô cớ tới bắt nạt mình thì sao ạ?

Chị Thanh cười.

- Cứ thẳng tay mà đánh!

- Nhưng nếu đánh không lại?

- Thì lại chạy!

Linh phì cười. Người phụ nữ trước mặt mình, có lẽ không đơn giản như vậy. Không phải một bà mẹ dạy con mình những điều ngây thơ, mà đó đều là những điều vô cùng đúng đắn. Một người có thể tự tin để con mình làm những điều đúng đắn giữa cuộc sống phức tạp này, hẳn phải có một sự tự tin không hề nhỏ.

Cô ấy, rốt cuộc là ai?

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Đế Vương Mua Đất

Bữa cơm rất đạm bạc, chỉ có canh, rau và một món xào. Nhưng rất ngon. Thật sự rất ngon. Linh vô cùng kinh ngạc.

- Sao? Đại tiểu thư cho ý kiến đi.

- Ngon! Ngon lắm đó cô. Cũng... gần bằng cơm mẹ con nấu!

- Vậy à? - Chị Thanh cười. - Nếu thấy ngon, thỉnh thoảng lại tới ăn. Cô dạy con nấu.

- Thật hả cô?

- Ủ, thỉnh thoảng tới, dạy thằng Văn học bài.

- Vâng!

Người phụ nữ này, khiến Linh cảm thấy kính nể, cảm thấy thân thiết. Cô bé muốn được học thêm nhiều điều về cô ấy.

- Văn, hôm nay bài thi con làm thế nào?

- Con... con cũng không biết nữa.

- Bạn ấy làm tập trung lắm đó cô. Chắc chắn sẽ qua mà! Thậm chí, nếu phải thi lại, con sẽ ôn tiếp cho bạn ấy.

- À! Văn này. Mẹ nghỉ làm rồi?

- Sao hả mẹ?

- Sao vậy cô?

- Mẹ có chỗ làm mới rồi. Mẹ sẽ làm bếp trưởng đó.

- Oa! Vậy ạ? Vậy để thỉnh thoảng con tới giúp cô làm bếp! Thế địa chỉ nhà hàng ở đâu hả cô?

- À! Chưa biết nữa... - Chỗ này được không anh? Ngay ngã tư nè, view rất tốt. Chỗ này đám Phạm thị đã nhắm xây trung tâm thương mại, nhưng mình có thể mua lại được...

- Vương Minh Quang, mình thật thất vọng với cái bằng Thạc sĩ kinh doanh của cậu, chỗ này ồn ào, bụi bặm, cách đây vài cây lại có một đồng công trường. Cậu muốn chị dâu cậu làm việc ở nơi ồn ào thế này sao?

- Haizz...

- Sao? Ý kiến gì?

- Mình đi 13 chỗ rồi đó anh! Những chỗ đắc địa mà bên mình và bên Phạm thị đã xí, anh cũng đều chê.

- Há! Mình phải hỏi cậu đó, chi nhánh Thanh Hải cậu quản lý, mà chọn toàn mấy chỗ xấu hoặc vậy à? Đi tiếp đi!

- Haizz...

Cả buổi chiều, Quang phải chở ông anh họ đi tìm địa điểm xây nhà hàng. Đây có lẽ là cái nhà hàng ăn uống đầu tiên của Vương Triều Kiến Nghiệp trong suốt 3000 năm thành lập.

- Chỗ này được nè. - Vương Vũ Hoàn chợt nói.

- Hả?

- Đúng vậy, chấp 3 căn nhà lại, làm 1, ngon đấy chứ. Dân cư khu này tốt, không khí yên tĩnh, gần tuyến xe bus, đi lại cũng tiện, lại kín đáo.

- Anh à, rốt cuộc anh muốn xây nhà hay là xây nhà hàng?

- Xây nhà hàng, nhưng cũng là để ở luôn. Với lại, từ giờ, cậu sẽ là chủ nhà hàng này.

- Hả? Em á?

- Đúng thế, từ giờ, việc ở Hải Thành này, anh giao lại cho cậu.

Trầm ngâm một hồi. Việc ở Hải Thành, vốn không nhiều lắm. Hầu như chỉ có một. Bảo vệ hai mẹ con họ. Và một số việc vặt khác.

- Chuyện Tam Đại Gia tộc, chủ trương thế nào vậy anh?

- Còn tùy vào Phạm Viết Phương. Nhưng xu hướng chung, sẽ là dọn sân khấu.

Dọn sân khấu. Tức là từ Tam Cực, thành Lưỡng Cực. Hẳn lại nhìn khoảnh đất mà Vương Vũ Hoành vừa chỉ. Nếu đây là trụ sở của hắn, thì là một trụ sở rất tuyệt.

- Mình xuống hỏi mua thôi anh. - Không!

- Nhất quyết không bán!

- Có cho cả núi vàng cũng không bán!

Cả 3 nhà đều như 1, dứt khoát từ chối.

- Cụ à, tôi là người của Thanh Hải, cụ muốn đền bù bao nhiêu, tôi cũng lo được cho cụ...

- Anh cần nhắc cho cần thận...

- Chị à...

Rầm!!

Rầm!!

Rầm!!

Tiếng 3 cánh cửa đóng sập lại. Bỏ lại hai người đứng ngoài ngơ ngác.

- Bỏ đi anh! Dân cư ở đây quái dị quá!

- Khà khà, cậu thấy mình bỏ cuộc bao giờ chưa? Thứ mình muốn, mình sẽ có bằng được!

- Ý anh là... cưỡng chế?

- Há! Mình thất vọng về cậu. Cậu xem mình đây nè.

Nói rồi, Vương Vũ Hoành đeo kính đen lên, đi tới quán trà đá đầu ngõ. Ở Đại Nam này, muốn thu hoạch thông tin gì, hãy tới quán trà đá. Quán đã ngồi sẵn 3 vị khách.

- Bác này. Cho cốc trà đá.

- Đây. Của bác đây.

- Bà chủ này. Tôi muốn mua nhà, 3 cái nhà trong ngõ ấy, mà người ta không đồng ý.

- Bác vào nhà số 246, gặp ông Tô.

- Khà khà! Có duyên quá nhỉ? Hoá ra là trụ sở của Hắc Long à?

Vương Vũ Hoành vừa cười nói, chưa kịp nhấp chén trà, 2 vị khách trong quán đã bật dậy, rút vũ khí ra.

Vị còn lại, như mới hiểu ra cái gì, cũng đứng dậy, rút ra một thanh kiếm.

- Ố ồ, người Phú Sơn à? Lại còn học Kiếm Pháp, thú vị. Làm ta nhớ tới 1 người quen.

Vương Vũ Hoành cười cười, nhấp chén trà.

- Anh Takezawa, 2 tên này chính là người của Thanh Hải. Anh giúp chúng tôi, xử lý chúng!

Takezawa, vóc người hơi lùn, đã qua 40 tuổi, rút kiếm ra. Thanh kiếm của hắn lưỡi cong, đặc trưng của Phú Sơn Đảo, ánh lên một màu tím biếc lóng lánh.

- A! Anh bạn, ta khuyên anh nên vứt thanh kiếm đó đi. Thanh kiếm đó mang theo Đại Hoạ Vận, rồi sẽ có ngày anh bạn bỏ mạng vì nó!

- Sao... sao người biết?!

Takezawa hét lên. Hắn đúng là luôn luôn gặp xui xẻo, đời hắn đen như một con rệp vậy.

Lần này, hắn gặp phải Vương Vũ Hoành, lại càng đen đui hơn nữa.

Chuyện về hắn, còn phải nhắc lại mười mấy ngày trước một chút.

=====

Các chi tiết đã từng xuất hiện, không có chi tiết nào là vô nghĩa:3.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Cái Số Con Rệp

Quay lại thời điểm ngày 15/6, hơn 1 tuần sau vụ án liên quan tới công dân Vrahta tại khu Biệt thự phía Tây.

Ngài Sở trưởng sở cảnh sát vươn vai, chuẩn bị rời cơ quan về nhà. Vụ án công dân Vrahta, hẳn đã giao cho quân mình đi truy tìm đúng như những gì thầy Thạo, tay pháp y ấy, miêu tả.

Công dân Phú Sơn Đảo, tuổi trung niên, sở hữu một thanh kiếm.

Ngài Sở trưởng biết, có tìm đến Tết cũng không ra một đối tượng như vậy. Tay Thạo ấy chỉ toàn nói linh tinh. Nhưng ngài cố tình ra vẻ rằng mình tin răm rắp vào những lời hăn nói.

“Cấp trên cần một lời báo cáo”. Đó là cách duy nhất để hăn báo cáo về tiến độ công việc. Bởi vụ ám sát này, mắt mù cũng nhìn ra có liên quan tới cao tầng. Có lẽ là liên quan tới 2 quốc gia, cũng có thể dây dưa tới cả Tam Đại Gia tộc.

Chuyện của cao tầng, để cao tầng lo đi. Hăn chỉ là một con tốt nhỏ, không dám chen vào cuộc chiến của những con Xe, con Hậu.

Vụ án này, cứ nhập nhằng cho qua rồi nói là bế tắc.

Đúng lúc này, chuông điện thoại reo. Thầy Thạo đang làm tại Viện Pháp y. Thầy có những sở thích rất kì quặc. Thầy từng làm một luận án về sự khác biệt giữa các loại khói thuốc lá, thuốc lá, và xì gà. Thầy nghiên

cứu về các loại đất nông nghiệp, đất đá vôi, đất đỏ. Thầy không hề quan tâm tới thiên văn, hay chính trị. Thầy chỉ đam mê phá án.

5 giờ chiều ngày 15/6, khi các đồng nghiệp chuẩn bị ra về, thầy còn đang miệt mài dùng roi quất liên tiếp vào một cái xác chết.

- Há há! Này cậu, cậu nhìn xem! 8 tiếng nữa, chúng ta sẽ biết được những dấu roi trên cái xác này sẽ trở nên như thế nào, từ đó, ta có thể biết được, nạn nhân bị đánh lúc còn sống, hay khi đã chết. Bằng chứng quan trọng đấy!

Bỗng chuông điện thoại reo. Là ngài Sở trưởng.

- Alo! Chào ngài. Ngài có vụ án gì lý thú cần nhờ tới tôi sao?

- ...

- À! Tôi đã bảo mà. Phát hiện ra tên người Phú Sơn mang theo kiếm? Tôi nói không có sai mà!

Cúp máy.

Thầy quay sang cậu trợ tá.

- Cậu thấy chưa? Tôi đã bảo hẳn chắc chắn ẩn núp trong khu biệt thự phía Tây. Nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất mà.

Cậu trợ tá nhún vai, mặc kệ thầy với thú vui quái dị của thầy. Cậu chỉ là nhân viên pháp y, làm công ăn lương, giờ cậu phải về với vợ con. Takezawa là một kẻ thật thâm, rất thâm. Sinh ra trong một Đại Gia tộc Kiếm Thuật đã suy tàn tại Phú Sơn Đảo, hẳn được đào tạo Kiếm Pháp vô cùng bài bản, còn được thừa kế thanh kiếm gia truyền.

Hiunken. Hỉ Vận Kiếm. Thanh kiếm được truyền lưu suốt 300 năm nay của dòng họ Itou. Một trong 13 thanh Thần Kiếm trong truyền thuyết

của Phú Sơn Đảo, tương đương với Cực Phẩm Bảo Vật của Đại Nam.

Kiểm tên là Hỉ Vận, nhưng từ khi sở hữu nó, dòng họ Itou ngày càng sa sút. Các đời tộc trưởng của Itou càng gặp xui xẻo thấu trời, cuối cùng chết một cách lẫm nhách. Nhớ ngày nào, Itou Nhất Tộc phong vân một cõi, có thể sánh ngang với Kumo Nhất tộc. Đến đời Takezawa, Itou Nhất Tộc đã tàn mạt tới không thể thảm hơn.

Tộc trưởng Tộc Kumo ngày nay, đã trở thành một Chí Tôn Cường giả.

Tộc trưởng tộc Itou, Takezawa chơi cờ phiêu, bị thua trắng. Hắn bị chủ nợ truy sát quá nhiều, phải lưu lạc tới Đại Nam.

Đời hắn đã gặp quá nhiều thất bại, nhưng hắn không vì thế mà từ bỏ Hỉ Vận Kiếm. Thanh kiếm này, trước lúc lâm chung, cha hắn đã dặn hắn phải giữ gìn.

Không phải bởi vì nó mang lại vận rủi mà có thể bỏ rơi nó. Cũng không phải bởi nó là 1 trong 13 Thần Kiếm mà giữ gìn nó.

Người Phú Sơn, không bao giờ vứt bỏ thanh kiếm của mình. Ngược lại, thanh kiếm cũng sẽ không bao giờ phản bội người Phú Sơn.

Kiểm Khách dựa vào Kiếm mà sống, Kiếm dựa vào Kiếm Khách mà tung hoành. Dù thanh kiếm có tệ hại tới mức nào, người Phú Sơn cũng tin vào nó hơn cả chính thân nhân của mình. Những ngày đầu tại Đại Nam thật khốn khổ. Thất nghiệp, cháy nhà, tai nạn, bị cướp,..., hơn 20 năm qua, Takezawa cũng không biết mình đã sinh tồn như thế nào. Đã có lúc, hắn chỉ còn lại một manh chiếu và một cái quần đùi, và thanh kiếm.

Đã có người hỏi mua hắn thanh kiếm này với giá 1000 hào, hắn không bán. Rốt cuộc, bị người ta nổi sát tâm, muốn giết người cướp của.

Hắn trốn chạy tới Hải Thành này, hoang mang không biết đi đâu về đâu, nằm vật vã bên vỉa hè. May mắn làm sao, hắn được một ông già tốt bụng giàu có cứu mạng.

Ông cụ là một quan chức đã về hưu, con cháu làm việc xa, chỉ một mình ông sống tại căn biệt thự khu phía Tây. Ông có thú vui sưu tập kiếm, biết hắn là Kiếm Khách của Phú Sơn, mới nhờ hắn ở lại làm nghề thẩm định kiếm cho mình. Lương cao, nhàn hạ, lại có chỗ ăn chỗ ở, hắn bỗng cảm giác, đời mình như đã khổ tận cam lai.

Ai ngờ đời là thế, ngày 15 tháng 6 năm 6011, ông cụ nhân lúc vắng nhà, tò mò xem trộm thanh kiếm của hắn, bất chợt hắn trở về, ông cụ lóng nga lóng ngóng, ngã ra sàn, rốt cuộc bị thanh Hỉ Vận Kiếm đâm chết.

Gia nhân bước vào, chỉ thấy Takezawa và xác ông cụ nằm trong một vũng máu, kêu ầm lên, gọi cho cảnh sát.

Cảnh sát tới, hắn cố gắng giải thích rằng đây chỉ là tai nạn, nhưng họ còn đang truy tìm một tên hung thủ người Phú Sơn, tuổi đã trung niên, biết Kiếm Pháp, lại đang ẩn náu ở khu biệt thự phía Tây, đã gây ra vụ án cũng trong khu này một tuần trước.

Miêu tả một hồi, Takezawa bỗng thấy kẻ đó sao giống mình tới vậy, hắn hoảng hồn, vùng kiếm chém bị thương đám cảnh sát, rồi tháo chạy.

Đó cũng là lúc ngài Sở trưởng nhận được điện thoại.

Toàn bộ lực lượng cảnh sát đều phát truy nã hắn. Giờ thì hắn là nghi phạm giết 2 mạng người rồi.

Oan này ai thấu! Trong cơn hoảng loạn, hắn chui xuống ống cống, nhằm tạm lánh một hồi.

Ai ngờ, dưới ống cống này, lại là cả một hệ thống cống ngầm hoành tráng.

Vậy là, hành trình của Takezawa dưới cống ngầm bắt đầu.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Thế Giới Cống Ngầm

- Ê chú em! Mới tới à?

- Dạ...!!

- Có tiền án tiền sự gì không?

- Dạ em không...

- Hô hô! Giấu làm gì, chú giết 2 mạng người, anh cũng nghe lồm bồm rồi. Không phải sợ, anh đây cũng giết cả 1 gia đình nên mới chạy xuống dưới này. Anh em mình phải giúp đỡ lẫn nhau.

Vừa nhảy xuống cống ngầm, đã có người ra chào hắt. Dường như dưới mỗi một nắp cống, lại có một người.

- Giới thiệu chú, anh sẽ được 10 điểm. Lại đây, anh dẫn chú đi một vòng. Trước lạ sau quen, sợ gì. Cống chú vừa nhảy xuống gọi là ngách số 23 082, là ngách của anh. Anh là trưởng ngách, chú là tân nhân, thuộc ngách của anh. Đây, ra khỏi đây, chính là ngõ. Ngõ cao cấp hơn ngách, mỗi ngõ có một ngõ trưởng. Ngõ trưởng quyền cao chức trọng, chú nhớ đừng đắc tội. A! Chào đại ca, em giới thiệu cho anh thằng ma mới.

Ở trong nhánh cống to hơn mà bọn chúng gọi là “ngõ”, một tên vô gia cư bẩn thỉu, râu ria xồm xoàm, đang nhai đùi gà.

Tên ngách trưởng vỗ vỗ hắt, ý bảo hắt lên chào. Hắt cúi đầu.

- Em chào anh!

- Tên gì?

- Dạ, Itou Takezawa.

- Hô, là người nước ngoài à?

- Dạ, em là người Phú Sơn.

- Phú Sơn. Có biết Kiếm Pháp không?

- Dạ, có.

- Kiếm đẹp đấy, rút ra tao coi.

Hắn buộc phải làm theo. Hỉ Vận Kiếm vừa rút khỏi vỏ, ánh tím lóng lánh sáng rực cả khu cổng tanh hôi.

- Hào kiếm. Được rồi, để lại thanh kiếm này cho tao đi. Tao đổi cho mày 10 000 điểm. Mày còn bao nhiêu tiền “bên trên”, đưa tao, tao đổi luôn cho. Ở đây, 1 xu đổi 2.45 điểm. Tỷ giá còn có thể thay đổi, nhưng cũng không khác bao nhiêu. Phí quy đổi 10%.

Takezawa thực sự không nỡ giao nộp thanh kiếm này. Nhưng trên mặt đất, hắn đang bị truy đuổi, dưới cổng ngầm là nơi dung thân duy nhất. Hắn đành cắn răng đưa thanh kiếm cho tên ngõ trường này.

Hắn móc thêm trong túi ra, còn có 20 xu. Hắn đưa cho tên ngõ trường. Tên đó lăm nhăm 1 hồi, rút ra một cái thẻ, quẹt lên một thiết bị trên tay, rồi quăng cho hắn.

Trên thẻ, con số mờ mờ ghi rõ 10 050 điểm.

- Khuyến mãi cho mày mấy số lẻ. Tiện đây giới thiệu luôn, dưới cổng ngầm này sống dễ dàng hơn trên kia nhiều, miễn là mày chăm chỉ, có chút

thực lực, và có gan. Má thằng Vĩnh giới thiệu tiếp cho nó đi, tao ngủ một giấc đã.

Nói rồi hắn nằm lăn tại chỗ ngủ luôn, ngáy khò khò. Tay ngách trưởng tên Vĩnh mới dẫn Takezawa về ngách của mình, nói với hắn.

- Ở dưới này cái gì cũng đều mua bằng điểm cả. Chú vừa đến, mà đã có 10 000 điểm, là hay lắm. - Tên Vĩnh này trẻ hơn hắn nhiều, nhưng vẫn xưng anh xưng chú vô cùng tự nhiên. - Anh thấy chú là Kiếm Khách, kiếm cũng không còn, chú nên dùng điểm mua một cây. Cây kiếm vừa rồi của chú, đại ca trả giá cũng hơi ép, nhưng vẫn còn tính là hào phóng. Nhiều lính mới còn phải biểu không đồ của mình.

- Ở đây hàng thì ngách trưởng như anh cũng có, dù không xịn lắm, nếu chú ưng thì mua, không ưng thì tới đại ca mua, tuyệt đối không đi mua ở ngách khác. Luật ở đây cực kì nghiêm ngặt, và không phải do bọn anh quản đâu, nếu chú muốn sống, thì biết điều. Với lại, mua ở chỗ đại ca, phí sẽ cao hơn của anh nhiều. Anh chỉ đánh phí 5% mà thôi, anh em với nhau cả mà.

- Anh có mấy thanh kiếm cũng hay hay, chốc cho chú xem. Bây giờ anh giới thiệu qua về ngách của mình. Có tất cả 5 người, thêm chú là 6. Mọi người giờ đều “đi làm” hết rồi, chú cũng nên kiếm 1 “việc” mà làm.

- Việc ở đây thì đa dạng lắm, không lo chết đói. Nếu chú sành sỏi cứng tay thì lên “bên trên” kia giao dịch. Yên tâm, chỉ đi lại trong chợ đen thôi, khu đó an toàn lắm, không có cấm. Hoặc nếu gan dạ thì đi thám hiểm khu cống ngầm này. Có rất nhiều ngõ ngách ít ai dám tới, vì ở đó lắm lũ “chuột” ấy.

- “Chuột” là gì ấy hả? Là đám sinh vật đột biến. Cống ngầm này từng là nơi nhiều tổ chức thử nghiệm Hoá Hình. Cây ghép gen lung tung beng cả

lên. Cá lai chuột này. Rắn lai voi này. Người lai kì đà này. Hả? Chưa thấy bao giờ? Ôi chú em, kiến thức xã hội của chú còn nông quá.

- Nếu may mắn, chú có thể kiếm được mấy cái phòng nghiên cứu bỏ lại từ xưa. Ở ngách mình có một đĩa, tháng trước vớ bở. Nguyên 1 cái phòng nghiên cứu, máy móc thiết bị còn không nói, có thêm cả 1 đồng thịt chuột. Đồng đó bán được ổi tiền đấy!

- Hả, thịt “chuột” tất nhiên là không ăn được rồi. Ăn cái đồng đột biến ấy vào để mà chết à? Nhưng có thể đem bán cho tay bác sĩ ở ngách 267. Tay đó hết xảy luôn, trình cao hơn hẳn lũ bác sĩ có bằng cấp “bên trên”. Lão cấy thịt “chuột” vào người khách hàng, đám đó trở nên mạnh như thú luôn. Mà bộ phận nào cũng cấy được nhé, chú ít tiền thì chỉ 1 thớ thịt thôi cũng cấy vào được. Tiền nào của nấy luôn.

- A, nếu lanh lẹ một chút, có thể đi săn bọn “gián”. “Gián” là gì ấy hả? Là lũ phản bội.

- Chú biết về Tam Đại Gia tộc ở Đại Nam chứ? Nhất tộc Nhị thị Tam gia? À có biết à? Sống ở đây cũng đủ lâu nhỉ. Anh nói cho chú biết, anh em mình không thuộc đám đó, anh em mình là độc lập, anh em mình có thể làm ăn ngang hàng với bọn nó. Sao? Oai không? Thậm chí, anh còn nghe lồm bồm được, hệ thống cống ngầm không chỉ ở Hải Thành thôi đâu, mà còn kéo dài tới khắp cả nước! Nhưng mà ít ai dùng cống ngầm ra khỏi Hải Thành được lắm, vì lũ “chuột” chiếm cứ hết mấy vùng ngoại ô rồi. Nhưng riêng ở Hải Thành này, Tam Đại Gia tộc cũng phải nể anh em mình vài phần. Chúng nó cần mình để tuần hàng cho bọn nó, rồi thuê mình làm những thứ bí mật nữa.

- Ha ha, anh nói cho chú biết, cái bọn nó gọi là bí mật, thật ra đích có gì bí mật. Anh em mình rồi sẽ biết hết! Nhiều chuyện thú vị lắm, khi nào rảnh anh kể chú nghe. Nhưng mà, dạo gần đây, nhiều đĩa phát hiện ra trong đám có những đĩa phản bội. Âm thầm trợ giúp bọn Gia tộc kia. Nếu chú

trình ra đủ bằng chứng để tố cáo đứa nào, chú sẽ nhận được một đồng điểm cống hiến đấy.

- Ví dụ như, có nhiều đứa đang âm thầm hỗ trợ Trần gia, rồi hình như còn liên quan tới Linh thiết... Tay Vĩnh kể lể một hồi, làm Takezawa lòng bùng cả tai. Nhưng cũng thật lý thú, thế giới ngầm ở Đại Nam, còn liên quan trực tiếp tới thế giới bên ngoài, cả một hệ thống vô cùng phức tạp. Thú vị hơn nhiều so với Yakuza ở Phú Sơn.

Hắn đổi 10 điểm để mua một mảnh bản đồ. Ở đây, không có bản đồ là lạ, vì chả ai biết cái hệ thống chằng chịt này ra sao. Bản đồ cũng không đầy đủ, chỉ một khu vực nhỏ mà thôi. Hắn bỏ 500 điểm để mua một thanh kiếm. Cũng là kiếm theo kiểu Phú Sơn, lưỡi cong. Là Takasanagi, hàng sản xuất hàng loạt. Chất lượng khá tốt, khiến hắn bất ngờ, 90% như mới. Có thể xếp vào vũ khí cấp 6. Thế giới ngầm ở Đại Nam khiến hắn mở mang tầm mắt.

Có thể ở đây lập nghiệp được chăng? Biết đâu có ngày chuộc lại được Hỉ Vận Kiếm.

Itou Takezawa thấy hơi mệt mỏi. Hắn được phát một tấm chiếu, nằm xuống, ngáy khò khò.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Phi Thiên Bạt Kiếm

Itou Takezawa là người Phú Sơn, chăm chỉ, tháo vát, thật thà. Đã 10 ngày nay, hắn chăm chỉ làm việc. Sáng thì trèo lên chợ đen khuân vác cho người ta. Mặt hắn lúc nào cũng tươi cười niềm nở, khiến ai cũng quý mến. Chiều thì đi khám phá các góc ngách được đánh dấu “nguy hiểm” trên bản đồ. Nhờ Kiếm Thuật của mình, hắn giết được kha khá “chuột”. Điểm của hắn tăng đều đặn, cơm no rượu đủ, đời sống cũng không có gì để chê.

Hơn nữa, rời xa Hỉ Vận Kiếm, khiến hắn cảm thấy đời mình nhẹ nhõm đi ít nhiều. Hắn lập tức vỗ lên mặt, không đúng, hắn phải tìm cách mua lại Hỉ Vận Kiếm. Ngõ trường ngõ số 23, tên là Thành, từ ngày cầm được Hỉ Vận Kiếm, yêu thích không rời. Ánh tím của kiếm ma mị, cuốn hút. Từ chuỗi, đốc, cho tới lưỡi kiếm, đều tinh xảo, tao nhã. Hắn hay mang thanh kiếm ra lau chùi, rồi ở một góc luyện kiếm.

Mỗi lần nhìn thấy hắn luyện kiếm, ánh tím loé ra nơi đầu ngõ, lòng Takezawa lại thấy bồi hồi. Hắn sống trên đời đã 44 năm, gắn bó với thanh kiếm này hơn 30 năm rồi.

Một đêm, đang ngủ, Takezawa chợt thức dậy. Người Phú Sơn rất nhạy cảm với kiếm. Ngoài ngõ, một ánh sáng tím hắt lên, rất nhanh, rồi biến mất. Nhưng hắn không nhầm được, là Hỉ Vận Kiếm của hắn, vừa được rút ra.

Hắn lén lút mò tới đầu ngách, hé đầu nhìn ra, chỉ thấy tối om. Dòng nước dưới chân hắn, như trôi qua một vật gì, là xác chết. Bộ quần áo rất quen thuộc. Là Vĩnh, tay ngách trưởng ngách của hắn. Hắn nín thở. Hắn cố cảm nhận lấy khí của thanh kiếm. Nó ở đằng trước, khá xa.

Hắn lén lút đi theo.

Người phía trước, chính là Thành, đại ca của ngô hắn. Tên ấy vừa giết Vĩnh, và giờ lại đang đi đâu đó. Giết người diệt khẩu, giết người cướp của, hay chỉ là tranh cãi đơn thuần? Hắn không biết, nhưng nếu tên Thành vì thế mà chạy trốn, hắn sẽ không còn tìm lại Hỉ Vận Kiếm được nữa.

Phía trước có ánh sáng. Mờ mờ. Tên Thành bước vào.

Takezawa cũng lén lút nhìn vào.

Nơi đây giống như 1 căn phòng, không rộng lắm, bên trong có gần hai chục người. Tên Thành vừa mới nhập hội.

“Sao muộn thế?”

“Vừa giết một con gián”

“Gián” là để chỉ những kẻ phản bội. Lẽ nào, tên Vĩnh mới là kẻ phản bội?

“Ai mà biết rằng tên đó nằm vùng cho Hắc Long”.

“Hằng ngày ta vẫn nghe nói tên Vĩnh ở ngách 23 082, cởi mở nhiệt tình, hay bắt chuyện với người, quen biết rộng rãi, ở đây đã gần 10 năm rồi, hoá ra lại là gián điệp của Phạm thị”.

“Những bí mật dưới này, có lẽ Phạm Viết Phương đã biết đôi chút rồi”

“Đã báo cáo lại chưa?”

“Đã báo cáo rồi, nhưng chưa có chỉ thị gì mới”.

“Vậy là vẫn tiếp tục kế hoạch?”

“Đúng vậy, sắp rồi, bọn mình cũng phải chuẩn bị cuốn gói thôi”.

“Đúng thế, đứa nào chậm là nổ banh xác”.

Cuốn gói? Nổ banh xác? Không ổn rồi, hăn phải tìm cách chuồn khỏi đây. Hăn cũng không muốn bị nổ banh xác.

“Ai?”

“Chết tiệt!! Là thằng người Phú Sơn tao mới nhận về?”

“Không phải lại là gián nữa chứ? Thằng Thành, mày giải quyết lẹ đi, tụi tao đi trước”.

“Đường thông sang Nam Lĩnh đã được mở rồi, trong vòng một tiếng mày phải chạy qua bên đó, bọn tao chờ mày ở đó”.

“Vì thống nhất”

“Vì thống nhất!” Hộc! Hộc! Takezawa chạy trối chết. Tiếng bước chân dồn dập đằng sau. Trong lòng cống dường như không còn ai cả. Chỉ còn hăn, và không biết bao nhiêu tên phía sau. Tiếng bước chân vang dội trong cống ngầm rất khó để nhận biết. Bên trên, có một nắp cống mở hé, chút ánh sáng lọt xuống.

Hăn rút ra thanh Takasanagi của mình, giơ lên hứng lấy tia sáng, mắt hăn nheo lại vì một luồng sáng quá đột ngột. Nhưng ngay sau đó, hăn nhìn ra, người đuổi theo mình là tên Thành, chỉ có một mình.

Hăn quay người lại.

- Hê lô đại ca.

- Mày là người của ai?

- Em chỉ là một tên vô gia cư mà thôi, em phải hỏi đại ca mới đúng. Dưới cống ngầm này, đâu phải là không theo phe phái nào chứ?

- Ha ha, thời đại này, ai cũng phải có quan điểm rõ ràng. Đâu thể ung dung tự tại như tên Kumo Chí Tôn Cường giả nào đó bên Phú Sơn Đảo chứ?

- A! Đại ca cũng biết Sasaki?

- Sasaki? Ai mà không biết? Mà hỏi gì kì vậy?

- À, em cứ tưởng đại ca quen hẳn.

- Hô, làm như mày quen tên đó không bằng. Một thằng khố rách áo ôm, quen với Chí Tôn Cường giả ấy hả?

Hắn rút ra thanh Hỉ Vận Kiếm tím biếc, thủ thế.

- Vậy thì gọi thằng Kumo Sasaki ấy ra đây cứu mày đi.

Kiểm Pháp của Đại Nam, thiên về đơn đả độc đấu. Kiểm Pháp của Phú Sơn, lại thiên về quần chiến. Tất nhiên, cũng chỉ là miêu tả tương đối mà thôi. Người Phú Sơn, đơn đả độc đấu cũng không hề kém.

Vả lại, Kiểm Pháp của Phú Sơn lại nổi tiếng khắp cả thế giới, nhờ công quảng bá của Sasaki Kumo trong những bộ phim hắc đóng. Hắn là một trong năm kẻ mạnh nhất thế giới, nhưng đồng thời cũng là một nghệ sĩ được rất nhiều người yêu mến. Không ai biết Sasaki bao nhiêu tuổi, gương mặt thật sự của hắn ra sao, vì hắn có thể hoá trang thành hàng nghìn khuôn mặt. Vô Diện Kiếm Khách, thậm chí theo như đồn đại, so với Nam Đế Bắc Hoàng Tây Công, còn ở một đẳng cấp hoàn toàn khác.

Tên Thành cầm thanh Hỉ Vận Kiếm, đưa tới ngang tai, mũi kiếm chĩa về phía trước.

Tam Bộ Cửu Kiếm. Tất cả các môn Võ thuật Đại Nam, đều rất chú trọng vào Bộ Pháp. Tam Bộ Cửu Kiếm, 3 bước chạy, đâm ra 9 mũi kiếm.

Takezawa cũng chùng người xuống, thanh Takasanagi được đút vào vỏ, cầm bên tay trái. Tay phải hấn đưa ra, như chuẩn bị rút kiếm bất cứ lúc nào.

- Hô, Phi Thiên Bạt Kiếm?

Hitenbakken, Phi Thiên Bạt Kiếm, một tuyệt chiêu quá nổi danh của Phú Sơn Đảo. Phi thân khoảng cách xa, rút kiếm khỏi vỏ chém chết đối thủ, nổi danh về tính nghệ thuật của sự ám sát.

Tam Bộ Cửu Kiếm, so với Phi Thiên Bạt Kiếm, tạm thời chưa ai so sánh được chính xác.

Hỉ Vận Kiếm, một trong 13 thanh Thần Kiếm của Phú Sơn, so với thanh Takasanagi sản xuất hàng loạt cấp độ 6, khỏi cần phải so sánh.

- Ha!!!

Thành hô một tiếng, hấn bước ra một bước rất xa.

Takezawa cũng nắm lấy chuôi kiếm, nhún một bước lao thẳng về phía trước, như đang lướt trên không.

Choang!!

Hai bóng hình lao vào nhau, quá nhanh, rồi lướt qua nhau, rồi dừng lại, cách nhau hơn 10m. Chỉ thấy thanh Takasangi gãy nát, người Takezawa đau nhói tại 8 vị trí, nhưng không vào chỗ yếu hại. Cánh tay tên Thành run rẩy, thanh Hỉ Vận Kiếm bị hất tung lên không.

Thành định đưa tay bắt lại thanh kiếm, nhưng Takezawa đã ngay lập tức quay người lại, đạp một bước, phi thân ngược trở về. Hấn đưa tay, bắt lấy Hỉ Vận Kiếm!

Bắt được Hỉ Vận Kiếm, theo đà lướt, hấn lao thêm một đoạn mới dừng lại. Nhưng vừa mới chạm đất, hấn lại lập tức quay người, dùng lực tiếp đất ấy để nhún thêm 1 lần, tiếp tục phi thân, về thẳng hướng của Thành.

- Hành Vân Thiên Kiếm? Mà...

Phập!!

Ánh kiếm tím biếc đã lướt qua bụng Thành, máu tuôn xối xả.

Takezawa lướt qua hấn, vẫn bảo trì tư thế vung kiếm. Hấn thu hồi tư thế, tra kiếm vào bao, quay đầu lại.

- Kumo Sasaki, là thầy dạy kiếm của Itou Takezawa ta.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Kiếm Tên Hỉ Vận, Mà Toàn Mang Về Xui Xẻo

- Mà... mà...

Thành gục xuống.

Đao kiếm vô tình, kiếm đã xuất thì không thể thu hồi, cũng không thể nương tay. Mặc dù Takezawa có hơi tò mò về cái tổ chức nắm giữ cổng ngầm này, nhưng hẳn biết cách kiềm chế tò mò.

Người tò mò, thường chết sớm. Takezawa có thể sống 44 năm cuộc đời trong xui xẻo bất hạnh, hẳn vô cùng hiểu điều này.

- Rốt cuộc đã lấy được Hỉ Vận Kiếm về. Mi cũng không nỡ bỏ ta đi mà phải không?

Kiếm vừa tới tay, hoạ vận lại ập tới.

- Phía đằng này!

- Có 2 tên, không, chỉ còn 1 tên. Tên kia vừa giết người!

- Mau báo cho ngài Trương Minh Quang!

- Bắt hẳn lại thẩm vấn!

Ngay lập tức, Takezawa đã bị bủa vây.

- Các người... các người là ai?

- Im lặng! Bọn tao là người của Thanh Hải...

- Đồ ngu, phải nói là người của Vương Triều Kiến Nghiệp!

- Đúng vậy, bọn tao là người của Vương Nghiệp!! Phụng mệnh của Nam Đế Bệ hạ!

- Kẻ khả nghi, mau bỏ vũ khí xuống, chịu khó hợp tác... Hự!!

Lời chưa nói hết, kiếm đã xuất. Takezawa vung kiếm, phá mở vòng vây, chạy thoát.

- Mau đuổi theo!!

Hết cảnh sát truy nã, rồi thì tổ chức dưới cống ngầm, rồi lại đến Vương Triều Kiến Nghiệp. Hãn sống rất biết điều, không bao giờ đắc tội với ai, tại sao tai hoạ cứ tìm đến hãn. Hãn chỉ muốn bỏ chạy một mạch, tranh chấp giữa những thế lực khổng lồ thế này, hãn không biết, cũng không muốn biết.

Làm ơn, đừng ai nhớ mặt mình. Hãn chạy rất lâu. Hãn đã lạc. Khu vực này, hãn không có bản đồ. Trên đường chạy, hãn đã vài lần gặp lũ sinh vật đột biến. Hãn đã phải chiến đấu vật vã để vượt qua.

Hãn nghĩ mình đã chạy rất xa rồi, hãn tìm thấy một nắp cống, hãn phải bò lên, ở mãi trong bóng tối khiến hãn hoảng loạn.

Ánh sáng ủa vào mắt hãn. Một lúc sau, hãn mới có thể nhìn thấy rõ ràng. Đây là một con hẻm. Hãn bò lên.

- Ai thế?

Takezawa giật mình, sẵn sàng rút kiếm. Hãn biết mình đang bị truy nã. Vì đặc thù công việc, Phan Thành phải ở dí trong hầm nhà 248 ngõ số 3 đường số 8. Hãn rất đam mê Trà Đạo của Phú Sơn Đảo, hãn ước rằng sau

khi công việc kết thúc, hẳn có thể mua một biệt thự thật đẹp, có sân vườn, để hàng chiều ra sân uống trà, ngắm cây cối chim chóc.

“Cái biệt thự của tay Trần Thịnh thật đẹp! Cưới được Phạm Tố Uyên tiểu thư, là có được một cái biệt thự như vậy. Đời này thật là bất công!”.

Hắn mong rằng, có một ngày thầy Phương sẽ để ý tới bề tôi tận trung phục vụ ngài này, mà thưởng cho hắn, không cần một căn biệt thự đâu, mà chỉ một ngôi nhà có sân vườn là được.

Không có sân vườn, mỗi chiều, hắn phải kê ghế ra ngồi tại con hẻm cụt đằng sau nhà, uống trà đạo.

Chiều nay cũng vậy, hắn đang nhâm nhi ly trà, bỗng nhiên, dưới nắp cống gần đó, có... có người chui lên! - Tiên sinh! Ngài... ngài là người Phú Sơn Đảo, lại còn là Kiếm Khách?!! Xin... xin hỏi... quý tính đại danh của ngài là gì?

Được người lạ trước mặt mình vỗ vập như vậy, Takezawa cũng buông lỏng rất nhiều.

- Tại hạ, là Takezawa.

Hắn buột miệng, sau đó hối hận. Hắn lỡ xưng tên thật mất rồi.

-Ồ! Tiên sinh chính là người đang bị cảnh sát truy nã vì tình nghi ám sát một công dân Vrahta tại khu biệt thự phía Tây.

- Xin ngài, đừng nói cho ai biết. Tại hạ... bị oan...

- Tiên sinh yên tâm. Người khác không biết, chứ tôi biết chắc, 100% tiên sinh bị oan.

- Hora (cảm thán bằng tiếng Phú Sơn), sao ngài có thể dễ dàng tin tôi như vậy?

- Vì vụ ám sát đó, là tôi sai người làm mà.

- ...!!

Phan Thành là ông trùm của một băng đảng tại Hải Thành. Băng đảng này, ngoài sáng thì làm bảo kê, vận tải, ngoài tối thì làm thêm một số những việc mờ ám khác, như buôn hàng nóng, buôn thuốc phiện, đánh nhau, giết người... Khá giống với Yakuza ở Phú Sơn, Takezawa thầm nghĩ.

Phan Thành còn tự hào khoe, Hắc Long, băng đảng của gã, dưới trướng Phạm thị, một trong Tam Đại Gia tộc của Đại Nam, hay đúng hơn, là dưới chỉ đạo trực tiếp của thầy Phương.

Thầy Phương, Phạm Viết Phương, Takezawa biết cái tên này. Hẳn bươn chải ở Đại Nam cũng đã 2 chục năm rồi.

Trên thực tế, dưới cổng ngầm, có rất nhiều kẻ thần tượng Phạm Viết Phương. Có kẻ còn đưa cho hắn 1 tấm ảnh của ông, một lão già lồm khồm rụng gần hết răng và tóc, để “thờ”.

Nghe Phan Thành hào hứng kể về Phạm Viết Phương như vậy, hắn chìa tấm “ảnh thờ” của mình ra.

- Tiên... tiên sinh!! Ngài cũng thần tượng thầy Phương!! Ta không thể ngờ, đến cả người Phú Sơn Đảo cũng biết đến thầy! Ôi, ta thấy hạnh phúc quá!! Ta vốn cũng rất thích người Phú Sơn. Tiên sinh Itou, ngài hãy ở lại đây, giúp đỡ ta xây dựng một đội quân Nhấn Giả thật hùng mạnh, xưng vương xưng bá tại Hải Thành này!!

- Nin...ninja?

- Ôi, đúng! Đúng thế! Nghe một người Phú Sơn phát âm từ này, mới cao quý làm sao?!

- Nhưng, tại hạ là Samurai, không phải là Ninja...

- Ôi, không cần thiết! Ngài chỉ cần với tư cách là một người Phú Sơn, đưa cho tôi những nhận xét thật lòng về đội Nhẫn giả mà tôi đã khổ công xây dựng. Hơn nữa, đội quân của tôi chỉ biết Quyền Thuật, không biết Kiếm Thuật, ngài có thể ở lại đây đào tạo Kiếm Thuật cho quân của tôi! Ngài yên tâm, tuy băng Hắc Long này không giàu có gì, cũng đảm bảo sẽ tiếp đãi ngài tử tế!!

Việc nhẹ, lương cao, bao ăn ở. Câu này nghe quen quen. Trong đời hăn, đã nghe nhiều lần, mà không hiểu vì sao mỗi lần hăn nhận lời, tai hoạ lại ập tới đầu hăn.

Nhưng, làm gì còn cách nào. Hăn cũng không còn chỗ để đi. Người trong giang hồ, thân bất do kỉ.

Đành nhắm mắt đưa chân. Tuỳ dòng đời xô đẩy.

- Tại hạ đồng ý. Ngay ngày hôm sau, có 2 tên bảo vệ băng Hắc Long mời hăn ra ngoài uống nước, vừa muốn bắt chuyện lấy lòng hăn.

Thì có 2 vị khách bước vào ngõ, gây ầm ĩ một hồi. Hai tên bảo vệ cũng nhìn nhau, ra ám hiệu.

Một vị khách, cũng gần 40 tuổi, đeo kính râm, ăn mặc xuềnh xoàng, rất tự nhiên, ngồi vào quán nước.

Rồi chả biết tại sao, hai tên bảo vệ bật dậy, chuẩn bị đánh nhau.

Hăn cũng phải rút kiếm rồi.

Hỉ Vận Kiếm, lại sáng loé lên ánh tím huyền hoặc.

Kiếm tên Hỉ Vận, mà toàn mang lại xui xẻo.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Đế Vương Mua Đất (Phần 2)

Những kí ức không mấy tốt đẹp gì trên đất Đại Nam nhanh chóng ùa về tâm trí của Itou Takezawa, khi hắn bị ông khách này một quyền đánh bay.

Hai tên bảo vệ cũng bị đánh bay y như hắn. Takezawa hộc ra một ngụm máu, ngất xỉu.

Trước khi ngất đi, hắn còn mơ hồ nghe thấy.

- Kiểm thuật không tệ, nhưng sao cứ làm ta nhớ tới tên con nhện...

Con nhện, Kumo, là đang nhắc tới Kumo Sasaki sao... Hắn đã ngất rồi. Phan Thành vẫn ngồi sau chiếc bàn làm việc quen thuộc, một cốc trà vẫn nghi ngút khói. Sắc mặt của hắn khó coi. Hắn chỉ biết liên tục vôn vê ria mép.

Ung dung ngồi trước mặt hắn là Nam Đế Vương Vũ Hoàn.

Hắn đã hiểu cái cảm giác bồn loạn của cả Hoàng tộc Vrahta, ngay ngày hôm qua đó, khi một Chí Tôn Cường giả đột ngột tới tận nhà mình. Thật sự là rất bồn loạn, hắn không biết phải xử lý ra sao nữa. Ngộ nhờ tên này muốn giết mình, ai có thể cứu bây giờ?

Hắn lấy bầy rót một tách trà.

- Nam Đế Bệ hạ, Bệ hạ đường đột tới chơi thế này, thật sự làm tiện nhân không kịp tiếp đón...

- Khà khà, đâu có đường đột. Ta có bấm chuông rồi á.

Chết tiệt! Nói vậy có khác gì chứ?! Cách nói chuyện này, khiến hăn chỉ muốn chửi, mà vẫn phải nuốt vào trong.

- Đừng có căng thẳng, ta muốn tới mua đất.

Vương Vũ Hoành nói thẳng vào vấn đề. Hăn mà im lặng lâu hơn chắc tên này đái ra quần mất.

- Mua... mua đất?

- Đúng thế, toàn bộ cái ngõ này, bao nhiêu tiền ta mua?

- Tiểu nhân nào dám...

- Sao?

- Tiểu nhân... tiểu nhân... xin biểu không ngài...

- Vậy à? Cũng được. Dọn khỏi đây luôn đi, ta còn gọi người tới xử lý.

- Vâng..vâng...

Phan Thành không biết trong đầu mình còn chút oxy nào nữa không. Đầu óc hăn giờ đang trì trệ quá. Gian phòng này bị Chí Tôn Cường giả đốt sạch oxy rồi sao? Mình cần phải ra khỏi đây, càng nhanh càng tốt, mình đích cần cái gì khác nữa.

Hăn lục tục dọn hết đồ đạc.

- Há, cứ để đó, chốc ta kêu bên Vương Nghiệp tới dọn hộ cho.

- Vâng..vâng!! Vậy tiểu nhân xin phép... ra ngoài. Chỗ này giờ là của... ngài.

Trong căn phòng này còn bao nhiêu tài liệu tuyệt mật đây. Nhưng hãn đã không còn nghĩ được tới đó rồi. Người ta đã tới tận đây, hãn còn muốn che giấu được gì sao? Hiện giờ, hãn chỉ cần chút không khí...

- Người thần tượng Phạm Viết Phương lắm phải không?

- ... Dạ...?!! Tiểu nhân... đâu dám...!!

- “Vào trong ngõ, gặp lão Tô”. Đây là một câu mật mã mà lão ta từng dùng, lão còn viết trong sách nữa, phải không?

!! Chỉ bởi vậy sao?! Hãn đã quá sơ hở sao? Sử dụng mật mã mà thần tượng từng sử dụng, sơ hở tới vậy sao?

- Thế gian này, kẻ thần tượng Phạm Viết Phương, thật sự rất nhiều.

Vương Vũ Hoành thở dài, tiếp tục nói, không quan tâm tới Phan Thành đang run lẩy bẩy một góc.

- Những kẻ xưng lão là thầy, liệu người có hiểu được mục đích của lão không?

- Tiểu nhân... thật sự không biết...!!

- Cứ nói thử xem.

- Tiểu nhân... chỉ là một tiểu nhân vật... không dám bàn luận về vấn đề cao tầng...

- Bảo người nói người cứ nói, ta không có thích lẳng nhăng.

Nam Đế Vương Vũ Hoành, quả thật không thích lẳng nhăng.

- Dạ... thưa, tộc trưởng của Phạm thị, chắc hãn luôn muốn gia tộc của mình hùng mạnh...

- Phạm thị hùng mạnh, vậy chắc là muốn nhắm tới Vương quyền?

- ...!!

- Chắc là cũng muốn diệt cả Vương tộc và Trần gia luôn?

- ...!!

- Khả khả, chuyện đó thì cả thiên hạ này ai cũng biết. Nhưng người có biết, lão án binh bất động hơn 60 năm nay, là vì sao không?

- Bẩm... thần không... - Vương Vũ Hoành lại ho một tiếng, Phan Thành phải nói tiếp. - Dạ, là vì thầy... Phạm Viết Phương, thích sự hoàn mỹ.

Wương Vũ Hoành trầm ngâm một hồi.

- Đúng vậy. Là sự hoàn mỹ. Lão già khốn nạn đó. Lão đang âm mưu một kế hoạch thật hoàn mỹ. Sẽ là gì? Là một câu đố, là một màn kịch, là một màn biểu diễn? Có thể là bất cứ thứ gì, một thứ gì hoàn mỹ tới mức khiến cả thế giới phải thốt lên kinh hô. Thậm chí, lão có thể biến cả Phạm thị của mình thành một gia tộc hoàn mỹ? Hay là một hậu duệ của lão? Ha, lão có khi còn có thể hi sinh toàn bộ gia tộc của mình, để tạo nên thứ hoàn mỹ của lão.

Phan Thành im lặng lắng nghe vị Nam Đế này độc thoại. Hắn chỉ muốn bịt tai lại. Biết nhiều chết sớm. Hắn không hề muốn chết sớm. Nhưng hắn cũng không thể kìm lại suy nghĩ của mình, người đàn ông đang ngồi trong phòng gã, cũng vô cùng ưa thích sự hoàn mỹ. Quả nhiên là học trò duy nhất của thầy Phương. Và tên học trò này đang lần theo chính suy nghĩ của thầy mình.

- Đoán được lão muốn gì, ta mới có thể đi trước lão một bước. Lão còn có thể sống được bao nhiêu năm nữa chứ? Năm nay lão đã 120 tuổi rồi.

Thứ hoàn mỹ đó, thứ công trình cả đời của lão, sẽ là cái gì? Nó đã được xây dựng chưa? Hay nó đang thai nghén? Là chính tay lão thực hiện? Hay sẽ là một người khác? Ai có thể xứng đáng để lão giao phó lại công trình của mình chứ?

Vương Vũ Hoành nói tới đây, không tiếp tục nữa.

Hắn ngồi trầm ngâm có tới nửa tiếng đồng hồ. Phan Thành không dám di động, dù chỉ một bước.

- Người đi được rồi.

- D... dạ...!!

Phan Thành nghe thấy câu đó, run lấy bầy, hai chân nửa bò nửa quỳ lao tới thang máy. Người dân đường số 8, ngày hôm đó, thấy rất nhiều xe tải của Thanh Hải chạy tới, gấp rút dọn dẹp, đập phá. Tiếng xây dựng bắt đầu vang lên, tới tận tảng sáng, khiến rất nhiều người mất ngủ.

Chỉ biết sáng hôm sau, một nhà hàng đã khai trương tại chỗ đó.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Tạm Biệt Phố Chợ

- Mình chuyển nhà thật hả mẹ?
- Đúng vậy. Giờ mẹ con mình ở trong nhà hàng luôn.
- Thế nhờ sau này mẹ không làm ở nhà hàng nữa thì sao ạ?
- Thì mẹ con mình lại tìm chỗ ở khác.
- Lúc đấy mình lại về đây được không ạ?

Chị Thanh nhìn con.

- Con thật sự thích ở đây sao?

Văn nhìn quanh ngôi nhà, giờ đã được dọn trống trơn. Nó không biết nữa. Chỉ nhớ, từ khi biết nhận thức, nó đã ở trong ngôi nhà này. Ngôi nhà tranh, có chút nhỏ, chật hơn so với những ngôi nhà hàng xóm, nhưng nó chưa bao giờ thấy quá chật chội. Trẻ con, nhìn mọi thứ, luôn thấy to lớn hơn người lớn.

- Dọn đến nhà hàng, sẽ rộng rãi hơn ở đây rất nhiều. Con cũng có phòng riêng. Con trai lớn rồi, cũng không thể ngủ cùng mẹ mãi được.

Nó không biết phòng riêng là thế nào. Liệu có giống như 2 ngôi nhà khác nhau không nhỉ? Hay chỉ như 2 phòng học mà thôi.

Mẹ nó nhắc nó dọn đồ. Đồ đạc của nó cũng không có gì nhiều. Chỉ có vài bộ quần áo, một cuốn giáo trình, một cuốn sách do Linh tặng, và một

cái tò he.

Cái tò he này, nó được cho từ 3 ngày trước, mẹ bảo đem lên hơ lửa, sẽ giữ được lâu. Hơ lửa xong, nó cứng như đá vậy. Nó hỏi mẹ, có ăn được không, mẹ bảo, lỡ có phẩm màu công nghiệp thì chết, tốt nhất là đừng ăn. Vậy là nó giữ lại chơi.

Mẹ cũng không có nhiều đồ đạc. Chủ yếu là sách. Mẹ cất vào một cái túi to thùng, đã cũ sờn, mà mẹ gọi là vali. Hai mẹ con bước ra ngoài.

Thằng Văn nhìn lại ngôi nhà này lần cuối. Nó đã nghĩ rằng cả đời mình sẽ sống tại ngôi nhà này. Một nơi đã quá quen thuộc với nó. Khi nó đi học về, nó về lại đây. Khi nó đói, nó lại về đây. Khi nó bị bạn bè bắt nạt, nó chạy về đây. Khi buồn ngủ, nó lại về đây. Khi nhớ mẹ, nó cũng lại về đây. Khi nó bị mẹ đánh, mẹ cũng lôi nó về đây. Khi mẹ công nó về nhà, cũng lại ở đây.

Những đêm thức trắng học bài, có hai mẹ con, và cái đèn dầu. Cũng là dưới mái nhà này. Những chiếc bánh sinh nhật, những lời hát ru, những câu chuyện cổ tích. Từ bé tới giờ, thế giới quan mà nó cảm nhận, mà nó tưởng tượng ra, mà nó ước ao, đều gắn với ngôi nhà này.

Có thể sau này lớn lên, nó sẽ đi nhiều nơi, nó sẽ ra biển, bơi đến những vùng đất xa xôi, nó sẽ tới Long Thành, nó sẽ ra nước ngoài, đến nhiều nơi xa lạ mà nó chỉ được nghe kể. Nhưng toàn bộ tiềm thức của nó, đều không rời khỏi ngôi nhà này.

Rồi nó nhìn qua chợ cá. Nhìn phố cảng. Mẹ dắt nó đi. Đây là nhà bà Ba bán bún. Thỉnh thoảng mẹ nó lại nhờ nó đi mua. Ăn bún ngon hơn ăn cơm. Chỗ này bán kẹo. Chỗ này là nhà thằng Tèo. Đã lâu lắm rồi nó không chơi với thằng Tèo. Có lẽ, cũng không còn cơ hội nữa. Đây là nơi bán bánh gato đầu ngõ. Bánh rất ngon. Đó là thứ bánh duy nhất mà nó từng được ăn...

Hai mẹ con đi tới bờ biển. Biển vẫn xào xạc. Qua tháng 7, con nước êm dịu xuống. Không còn Khuyết Nguyệt Triều, lại chưa tới Mãn Nguyệt Triều. Biển rất bình yên. Những con thuyền lớn vẫn đang neo ngoài xa. Đi qua bãi biển vắng, nó nhìn thấy con thuyền nhỏ đang dập dềnh ngay gần bãi cát. Ông bác vẫn chưa ra khơi. Liệu, sau này, khi nó lớn, ông bác có còn ở đây nữa không? Để còn dẫn nó ra biển...

Rất nhiều thứ quen thuộc, trôi qua. Hai mẹ con dắt nhau đi.

Lần này, sao lạ lòng tới vậy. Cứ như thế, ngày hôm nay, nó sẽ không bao giờ quên.

Thứ cảm giác khó chịu dâng lên trong lòng, là gì vậy?

Một số người quen tới tiễn đưa mẹ con nó. Mọi người vỗ vai mẹ nó, nói những lời an ủi, động viên. Nhiều người khóc, nó thấy mẹ nó cũng khóc.

Nó cũng chột muốn khóc.

Chỉ là chuyển nơi ở mà thôi, cũng không xa nơi đây, nếu muốn, nó có thể quay lại đây bất cứ lúc nào.

Nhưng mà, quay lại, so với trở về, không hề giống nhau. Không hề giống nhau một chút nào.

Ra đi, tức là không thể trở về nữa.

Nó muốn quay lại, nhìn một lần cuối, phố chợ này, nhưng không dám. Liệu sau này mình có hối hận vì đã không quay đầu lại nhìn một lần chẳng? Để hình ảnh hôm nay in sâu vào tâm trí mình? Liệu sau này, khi quay lại đây, vẫn là khung cảnh ấy, nhưng lại không phải là nó nữa. Sau ngày hôm nay, mọi thứ nơi đây, đều không phải là “của mình” nữa.

Nhà của mình.

Khu phố của mình.

Hàng xóm của mình.

Bãi biển của mình.

Không còn nữa. Sự mất mát này, vốn đâu phải là mất mát, vậy mà vẫn cứ là mất mát. Đôi khi, có những thứ vẫn còn đó, mà đối với riêng ta, lại không còn nữa.

Sự hụt hẫng này, nên diễn tả thế nào?

Không lời có thể diễn tả. Có lẽ, chỉ bằng dòng nước mắt.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Khai Trương

Đích thân Vương Vũ Hoành tới đón hai mẹ con. Quang lái xe chở cả 3 người về nhà hàng.

Nhà hàng mới khai trương, cũng không quá lớn. Chỉ dựng một tấm biển ngoài cửa, phát ít tờ rơi, và đặt một vòng hoa.

Nhà hàng này vốn xây trên khu đất của ba nhà 246, 247, 248, ngõ số 3 đường số 8. Không quá xa khu trung tâm, vẫn nằm trong phố công chức. Toàn bộ ngõ nhỏ, giờ trở thành lối đi vào. Nhà hàng kê khoảng 6 dãy bàn, chứa được tối đa tầm 40 – 50 người.

Phía sau là quầy tính tiền, gian nhà bếp, tầng 2 là phòng ở. Thăng Văn được ở trong một phòng rộng gấp đôi nhà cũ của nó. Phòng chỉ có 1 cái giường, chưa có đồ đạc gì nhiều.

Nó chạy sang xem phòng của mẹ, cũng rộng lớn y như thế. Nó rất thích thú.

Cất đồ đạc xong, hai mẹ con xuống bếp.

Dự kiến là 12 giờ trưa mới mở cửa, mà khách hàng đã xếp chặt cả 6 dãy bàn.

- Anh tên là Quang, Minh Quang, là chủ cửa hàng, từ giờ em phải làm việc giúp đỡ nhà hàng nhé.

Đây là lần đầu tiên Văn gặp Quang. Nhưng ở người thanh niên này, nó lại thấy vô cùng thiện cảm, và gần gũi. Nó cũng không biết tại sao nữa.

- Lúc nữa sẽ đông khách lắm, không biết chị kham nổi không?

Quang quay sang hỏi chị Thanh. Người phụ nữ này, vốn là chị dâu của hắn. Hoàng Bích Thanh, ngày đó, tại Long Thành, hai người cũng không xa lạ gì.

Chị Thanh liếc nhìn người trong quán, nhúu mày.

- Cần 3 người.

- Khụ! Chị thông cảm, hôm qua cấp tốc quá mới xây xong, còn chưa tuyển được nhân viên, để em gọi vài đứa đàn em tới vậy...

- Gượm đã. Ở đây có 2 người rồi.

- Ai vậy?

Chị Thanh chỉ vào Văn.

- Một người.

Rồi chỉ tiếp vào Quang.

- Hai người.

- Em... em á?

Chị Thanh nhướn mày, ý bảo “Cậu định làm ông chủ thật đó à?”

Quang bất đắc dĩ gật đầu.

Chị Thanh lại lắc đầu.

- Không được, cậu không quen nấu ăn với chị, cậu ra tính tiền đi. Thăng Văn giúp mẹ nấu nướng quen rồi. Giờ cần thêm một phụ bếp lành nghề nữa.

- Tôi... tôi, lúc ở Phú Sơn, cũng biết chút bếp núc.

Itou Takezawa đang đứng tần ngần trong bếp, lúng túng không biết nên làm gì, bây giờ mới giờ tay nói. Lúc tỉnh dậy, Takezawa thấy mình nằm gần bãi rác. Đám Hắc Long mãi dọn đồ chuyển đi, bỏ quên cả gã. Người của Thanh Hải tới xây dựng nhà hàng, thấy gã vương vãi quá, bèn quăng gã ra bãi rác.

Sáng nay, khi nhà hàng đã xây xong, Quang đi một vòng xem xét, bất chợt thấy gã nằm quắt queo.

Tỉnh dậy, việc đầu tiên Takezawa làm là quơ tay tìm Hỉ Vận Kiếm. May quá, vẫn nằm đây. Sau đó, gã phát hiện thấy người thanh niên đối diện.

- Hình như ông anh là người đang bị truy nã...

- Bạn trẻ à, bạn đừng... báo cảnh sát, tôi... tôi bị oan.

- Vụ ở khu biệt thự phía Tây phải không? Tôi biết rõ ông anh bị oan mà.

- Sao, sao cậu biết?

- Vì chính tôi đã xem xét vụ đó.

Đoạn hội thoại này, sao mà cứ thấy quen quen.

- Ông anh Kiếm Thuật không tệ. Hay là tới nhà hàng của tôi làm bảo vệ đi. Việc nhẹ lương cao bao ăn ở.

Lại là một lời mời. Việc nhẹ lương cao bao ăn ở. Đây là đâu ta là ai? Deja vu chẳng? Sao ta cứ thấy cảnh này lặp đi lặp lại.

Rốt cuộc, Itou Takezawa đã trở thành nhân viên của nhà hàng này. -
Bác phải đi ạ?

- Khà khà, đúng vậy. Bác phải về nhà.

- Nhà của bác, ở Long Thành ạ?

- Ừm, đúng vậy.

- Được về nhà, hẳn là rất vui bác nhỉ? Nhưng, giờ cháu không thể về nhà được nữa.

- Khà khà, miễn nơi nào có người thân của cháu, thì nơi đó chính là nhà. Từ giờ, nhà hàng này chính là nhà của cháu.

- Vậy, ở nhà của bác, cũng có người thân của bác ạ?

Vương Vũ Hoành im lặng một hồi.

- Chà, không có. Ở đó không có người thân của bác. Vậy chắc là bác không có nhà rồi.

Văn muốn nói điều gì với hắn, mẹ nó đã bước ra.

- Thỉnh thoảng ngài có thể tới chơi mà.

- Để khi nào giải quyết xong công việc đã.

- Chúc ngài thành công.

- Nàng cũng vậy nhé.

Chỉ vài câu tạm biệt, không có quá nhiều nội dung. Có hàng ngàn lời nói, nhưng lại không thể cất lên. Hắn quay lưng, rời đi.

Hắn không tạm biệt Quang, vì những gì cần giao phó, cũng đã giao phó xong. Với lại, thời đại này, điện thoại và internet dùng để làm gì. Lần này, Quang cũng không phải chờ hắn đi nữa, đã có người tới đón hắn. Ra thẳng sân bay.

Chuyến đi Hải Thành lần này, thật sự đáng nhớ. Nếu có thể, hắn thật sự rất muốn ở lại đây, ở lại với hai mẹ con nàng.

Nhưng, hắn biết, có rất nhiều chuyện, hắn không thể trốn chạy. Ngày còn trẻ, hắn đã từng trốn chạy khỏi rất nhiều thứ, nhưng những thứ đó, càng đeo bám lấy hắn. Hắn chỉ có thể đối mặt.

Long Thành, mới là nơi để hắn vùng vẫy. - Anh Itou, chạy ra chợ mua cho tôi ít nguyên liệu nhé! - Tiếng chị Thanh.

- Vâng!

- Ông anh nhớ đeo khẩu trang vào nhé, đừng có lộ mặt ra đấy. - Tiếng của Quang.

- Sao bác Itou không được lộ mặt ra ạ? - Tiếng của Văn.

- Vì mặt bác ấy quá xấu, ra đường sẽ khiến người khác ngất xỉu. - Quang trả lời.

- E hèm!

Takezawa đằng hắng một tiếng, xách giỏ bước ra ngoài. Bỗng hắn thấy một chiếc xe sang trọng tới đỗ trước ngõ.

Một thiếu phụ và một cô bé bước xuống xe.

“Lại khách hàng sao? Nhà hàng này khai trương thành công thật đấy”.
Hắn thầm nghĩ, bước qua hai người. - A!!

- Sao thế con?

Là hai mẹ con Linh. Cô bé dẫn mẹ tới nhà hàng này, vì mẹ của Văn làm bếp trưởng ở đó.

- Bác vừa rồi. Toát ra thứ gì... lạ lắm.

Phạm Tố Uyên nhìn theo. Nàng không cảm nhận thấy điều gì cả.

- Thôi, mình vào đi mẹ. Oa, đông khách quá! Văn! Mình đến chơi nè!

Thằng Văn đang mặc một bộ đồ phục vụ rộng thùng thình, chạy lăng xăng rót nước mời khách. Chưa đến giờ mở cửa, không có đồ ăn, chỉ có mấy chén trà cho khách.

Khách khứa trong cửa hàng, vốn đều là người của Thanh Hải, tới đây ủng hộ quán nhà mình, thấy Trần Phương Linh bước vào, đều xôn xao. Cháu ngoại của Phạm Viết Phương đó. Rồi sau đó là Phạm Tố Uyên cũng bước vào, nở nụ cười với mọi người. Xôn xao càng lớn hơn. Là con gái ruột của Phạm Viết Phương!

Nhà hàng này là đoạt từ địa bàn của Hắc Long mà xây dựng nên, chuyện này bên Thanh Hải ai cũng biết. Mà Hắc Long là quân của Phạm thị, cũng không cần giới thiệu. Giờ, con gái của Phạm Viết Phương, dắt theo con gái của mình tới nhà hàng, ai cũng phải giật mình.

Vương Minh Quang, đang ngồi ung dung nghịch điện thoại sau bàn tính tiền, cũng lục tục chạy ra.

- Trần phu nhân, Trần tiểu thư, thất lễ, thất lễ quá.

- Không có gì. Hoá ra là nhà hàng của cậu Minh Quang. Bọn chị chỉ tới làm khách thôi, tiện đây, cũng có bó hoa chúc mừng khai trương.

Vốn là quản lý của Thanh Hải, quen biết với người nhà Trần Thịnh cũng không phải điều gì quá lạ lùng. Hải Thành này dù sao cũng rất nhỏ bé, giới thượng tầng cũng gặp nhau suốt. Đối với Vương Minh Quang, hẳn thậm chí còn biết tới Phạm Tố Uyên từ khi còn ở Long Thành, nhưng nàng lại không biết tới gã. Thận phận của Quang trong Vương tộc, cực kì mờ nhạt, mờ nhạt tới mức không tồn tại. Dù sao, hẳn cũng không có tên trong phả hệ, càng không mang họ Vương.

Tới lượt chị Thanh bước ra. Phạm Tố Uyên nhìn thấy chị, cặp mắt hơi mở to một chút, rồi rất nhanh trở lại bình thường. Người phụ nữ này, là Hoàng Bích Thanh.

So với Phạm Tố Uyên ăn mặc sang trọng, khí chất thanh thoát, thì chị Thanh, đeo một bộ tạp dề, gương mặt hốc hác, phong sương, đối lập rất nhiều.

Nhưng cách hai người phụ nữ này chào nhau, mỉm cười, lại có chút gì đồng điệu.

Phạm Tố Uyên biết, Hoàng Bích Thanh xuất hiện tại đây, ngay chính Hải Thành này, là một chuyện có tính nghiêm trọng nhất định. Nhưng chuyện đó, hẳn cha nàng cũng đã biết. Chuyện giữa Phạm Viết Phương và Vương Vũ Hoành, không tới lượt Phạm Tố Uyên phải quan tâm. Nàng cũng không quan tâm.

Nhưng Vương Thành Văn, rõ ràng là con trai của Vương Vũ Hoành.

Trần Phương Linh, lại chơi với Vương Thành Văn.

Thật là trùng hợp kì lạ.

Mà càng không giống như trùng hợp.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Đây Mới Thật Sự Là Văn Học!

- Cô Thanh à? Cô có bận lắm không? Để con giúp cô!

Chị Thanh nhìn Tố Uyên cười:

- Trần phu nhân thấy sao? Cho chị mượn đại tiểu thư một chút nhé?

Tố Uyên cười lại.

- Cứ tự nhiên!

Phạm Tố Uyên đối với con gái mình chưa bao giờ quá khắt khe. Con bé không làm điều gì sai trái, thì cứ để nó làm. Những chuyện quản giáo, cứ để cho Trần Thịnh lo là được rồi. Mà giờ Trần Thịnh không có mặt.

Trần Phương Linh nhanh nhẹn chạy đi rót nước mời mọi người. “Mọi người” ở đây vốn đều là người của Thanh Hải, thấy Trần Đại tiểu thư mấy ngày nay danh tiếng vang dội khắp Hải Thành rót nước cho mình, ai nấy đều thất kinh. Người thì kính cẩn đón ly trà bằng hai tay, kẻ thì lén lút rút kim bạc ra thử độ.

- Mẹ à, thỉnh thoảng con tới đây phụ việc nhé. Mẹ đừng cho ba biết nha.

Cả đám khách khứa đều đồng tai lên nghe. Trong mắt mọi người, Trần Phương Linh vốn thủ đoạn đầy mình, tâm cơ ngoan độc, mỗi hành động, đều hàm chứa sâu xa. Chuyện này, chắc chắn không đơn giản!

Nhưng mà, nếu tin Trần Đại tiểu thư tới đây phục vụ, chắc quán này sẽ đông khách lắm...

Takezawa cũng đã đi chợ về, hai tay xách theo hai cái giỏ to tướng, còn ôm thêm một túi rau to đùng.

Quang thấy thế, vội chạy ra đỡ, mặt cảm thông.

- Làm phiền ông anh rồi. Cả Vương Nghiệp chưa từng mở nhà hàng bao giờ, thiếu sót nhiều quá. Chiều nay mới đi tìm đối tác cung cấp.

- Văn, vào giúp mẹ nấu ăn nào.

- Cho con giúp với cô nhé!

So với thằng Văn lù đù khù khờ, Linh nhanh nhẹn hơn rất nhiều. Chị Thanh nhìn rất ưa mắt.

Phạm Tố Uyên tùy tiện tìm một chỗ trong góc, ngồi xuống, thanh nhã nhấp một ngụm trà, thần thái cao quý như hoa lan, khiến tất cả đám khách khứa phải liếc nhìn trộm. Nàng chỉ nhẹ nhàng cười đáp lại.

Takezawa rõ ràng không nói khoác. Con trai Phú Sơn Đảo, từ nhỏ đã được rèn giũa rất nhiều, không hề e ngại chuyện nữ công gia chánh. Gia tộc Itou lại càng trong cảnh khó khăn túng quẫn, hẳn càng phải tự chăm lo cho bản thân. Tài nghệ bếp núc của hắn, dù không có bằng cấp gì, nhưng rất khá.

Linh chưa từng động tay vào chuyện bếp núc, nhưng cô bé vốn đã khéo tay, lại lanh lợi, dạy đến đâu hiểu tới đấy.

Quang đứng nghịch điện thoại ở quầy thu ngân một hồi, thấy trong bếp nhộn nhịp quá, bèn chạy vào hóng hớt.

- Chị, chị cứ để em giúp!

- Sao, chị nghĩ em là ai chứ, em là V... Trương Minh Quang, là Thạc sĩ Toán học, Thạc sĩ Kinh tế học, Thạc sĩ Dịch học, chưa kể đồng bằng Cử nhân... Có củ cà rốt mà em không thái được sao?

- Sao? Em đang làm gì á? Em đang đo độ cứng của củ cà rốt, góc độ thái của con dao... Chặt, Văn, lấy cho anh mày cái thước kẻ.

Bịch bịch bịch... Tiếng thẳng Văn chạy lên tầng.

Một lúc sau, lại là tiếng bịch bịch bịch chạy xuống.

- Anh Quang à, nhà mới dọn, không có thước kẻ...

- Thôi không cần nữa, anh sẽ dạy cho mày một thủ thuật Toán học đỉnh cao, chỉ sử dụng 3 đỉnh của hình tam giác, tính toán được...

Năm phút sau, trước mặt Linh là một bát cà rốt thái mỏng hình ngôi sao, còn trước mặt Quang, là đồng cà rốt sứt mẻ, cái dày cái mỏng, cái vuông cái tròn.

Thằng Văn thì lơ mơ, không biết cái lý thuyết tam giác gì ấy là sao.

Chị Thanh thở dài.

- Thôi, cậu đi ra ngoài hỏi người ta gọi món gì đi. Ngày khai trương rất mệt, nhưng cũng rất vui. Hết buổi trưa, Linh phải ra về. Cô bé khen tất cả đồ ăn của quán, còn check in và viết review về quán. Trang cá nhân của cô bé ngay lập tức có hơn 60 000 lượt bình luận. Đa số đều là muốn đi ăn thử quán mà Bà chúa review.

Văn phụ giúp mẹ tới tối mịt.

Nó nghĩ, mọi người cùng làm việc như vậy, rất vui.

Lỡ mà nó không tốt nghiệp được Tiểu học, nó ở đây làm phụ quán, cũng ổn mà. Hôm nay là ngày chấm thi tốt nghiệp Tiểu học. Các giáo viên hai môn Văn và Toán của trường Kinh Ngự phải tập trung lại một chỗ, tắt hết điện thoại, cách ly khỏi thế giới bên ngoài, rồi bắt đầu chấm bài.

Bài thi được cắt phách, tránh thiên vị, tiêu cực.

Cô Vân cùng phòng chấm bài với hơn 10 giáo viên khác, trong đó có một vị là chủ khảo, học vị cao, uy tín cũng rất cao.

Tiết trời tháng 7 nóng nực, cô vừa chấm bài vừa đầu vầng mắt hoa. Những bài thi đầu, cô còn mang tinh thần “sẵn sàng phát hiện tài năng mới” của nền Văn học nước nhà, nhưng chấm khoảng 10 bài, cô chỉ thấy những kiểu viết máy móc, lặp lại, bình thường, không có gì đặc sắc. Cô chỉ việc rà theo barem điểm, có được ý nào là cô tích ý đó, cuối cùng cộng lại. Thật quá nhàm chán!

Đây là lần đầu tiên cô chấm thi. Không thể tin được là lại nhàm chán một mội tới vậy. Cả tập bài thi dày cộp này, liệu có thể kiếm được một tài năng hay không? Nản quá!

- Ôi! Cái gì thế này?

Bỗng giọng vị chủ khảo reo lên, hơi khàn khàn, xúc động.

- Thầy chủ khảo khóc rồi!

- Mười năm nay chấm thi, cơ mặt thầy chưa từng giãn ra một lần nào. Sao lần này thầy có thể khóc được chứ?

- Qua xem, qua xem!

Chấm thi Văn vốn là như vậy. Có bài văn nào hay, hoặc có bài nào ngô nghê quá mức, cả làng cùng xúm vào.

- Híc! Híc!

- Cảm động quá!

- “Từ nhỏ tới giờ, chỉ có 2 mẹ con nương tựa lẫn nhau. Có rất nhiều người theo đuổi mẹ, nhưng mẹ em vẫn một mình nuôi em”.

- Đêm sinh nhật chỉ 2 mẹ con cùng đón sao. Sao tui nhớ lại ngày bé của tui vậy nè?

- Cái cách nó tả dáng nằm của mẹ, co ro, mệt mỏi, chi tiết này đắt giá quá! Những nhà văn lớn, dường như cũng bắt đầu từ những chi tiết đắt giá như vậy.

- Bài văn này, như dồn toàn tâm can ra viết vậy.

- Nhưng dung lượng chữ chưa đủ, diễn đạt nhiều chỗ còn hơi cứng nhắc...

- Đúng là nếu so barem điểm, hơi thiếu...

Thầy chủ khảo không tham gia thảo luận, để mặc đám đông chuyển tay nhau bài văn này. Thầy ngồi trầm ngâm, vẫn tuôn hai hàng nước mắt. Đợt vừa rồi chính là giỗ đầu mẹ của thầy. Hơn ai hết, thầy hiểu được nỗi mất mát khi không còn mẹ. Bài văn này, khơi gợi cho thầy những cảm xúc không thể kìm nén nổi.

Thầy thấy cô Vân, cô giáo trẻ nhất trong phòng, đang đọc bài văn, cũng xúc động không kém.

- Cô Vân, cô mới tới chấm thi, cô cho ý kiến đi. Bài văn này, nên chấm thế nào?

- Hành văn đúng là hơi ngô nghê, lại thiếu ý để ăn điểm, nhưng Văn học vốn là khai phá cảm xúc của con người. Viết văn để đạt đủ ý mà lại

máy móc, cứng nhắc, liệu có còn là Văn học không? Barem điểm, chỉ là công thức để làm nên một bài văn. Mà Văn học, vốn làm gì có công thức? Cháu thấy bài văn này, khơi gợi nên cảm xúc trong mỗi người, đây mới là Văn học thật sự!

- Em Vân nói rất đúng!

- Bài luận này, nên cho điểm tối đa!

Các giáo viên cũng xôn xao.

- Bài Đọc hiểu, tuy không được chính xác lắm, nhưng ngẫm lại, cũng có thể miễn cưỡng cho 4 điểm!

- Đúng vậy, dồn quá nhiều công sức vào bài Luận như vậy, bài Đọc hiểu hơi đuối một chút là chuyện bình thường.

- Bài Luận mới là nơi học sinh thể hiện tài năng, còn đọc hiểu, cả nghìn đứa đều như một, đâu có gì đặc biệt!

- Đúng vậy, cho bài Đọc hiểu 4 điểm, với bài Luận 5 điểm, vậy là 9 điểm rồi.

- Đúng thế, bài thi này, 9 điểm, vô cùng xứng đáng!

- 9 điểm, có khi đã là Thủ khoa rồi, vừa được nhận Học bổng, còn được chọn vào đội tuyển thi Văn nữa!

Thầy chủ khảo giơ tay lên. Mọi người đều im lặng.

Thầy cầm cây bút đỏ, hạ xuống.

9 điểm.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Chỉ Cần Nỗ Lực Là Sẽ Đạt Được Tất Cả

Hôm nay công bố kết quả thi tốt nghiệp hai môn Toán và Văn. Môn thể dục đã được chấm ngay trên sân rồi.

Giám khảo sau khi chấm xong bài, sẽ gửi lại cho một bộ phận ráp lại phách và làm danh sách điểm. Ngay cả giám khảo cũng không biết học sinh mình được bao nhiêu điểm.

Nghe nói, môn Văn chỉ có 2 điểm 9. Một bài văn hay chữ tốt, chắc chắn của Trần Phương Linh. Một bài văn còn lại, ai cũng háo hức chờ đợi xem là tài năng phương nào.

Linh tới rủ Văn đi từ sáng. Sân trường Tiểu học đông đúc, không chỉ có khối lớp 5 tới xem điểm, mà còn cả các đàn anh Sơ trung, Cao trung, tới tuyển mộ đàn em, hoặc kêu gọi Câu lạc bộ.

Cao trung Kinh Ngự hiện có 4 người mạnh nhất, xưng là Tứ Đại Thiên Vương. Trong đó, Trần Thiên Anh là người đứng đầu, nhưng lại không gây dựng phe phái. 3 người còn lại, đều xây dựng một thế lực, rải xuống cả cấp Sơ trung.

Ngoài ra, cũng có những thế lực người đông sức mạnh, có các băng đảng hậu thuẫn đằng sau. Những thế lực này, ngoài tác dụng mở thêm địa bàn hoạt động cho băng, còn để ngấm chiêu mộ những học sinh ưu tú gia nhập băng đảng chính. Những thế lực này, dù là Tứ Đại Thiên Vương cũng phải kiêng kị.

Hải Long, ở Hải Thành, là một băng đảng không lớn không nhỏ. Tại Kinh Ngự, cũng có thành lập một thế lực không lớn không nhỏ. Vũ Hải Hùng, đang học lớp 9, là con trai của ông chủ băng Hải Long, ở Kinh Ngự không đến mức xưng vương xưng tướng, nhưng cũng có kha khá máu mặt. Từ nhỏ, hắn bị bóng 1 nửa bên mặt, nhìn vô cùng bặm trợn, ai thấy cũng kinh hãi, lại xăm trổ đầy người, bất chấp nội quy.

Học sinh lớp 5, bước từ Tiểu học lên Sơ trung, cần được bổ túc những kiến thức cơ bản, nếu không rất có thể vì bờ ngõ mà gặp vạ.

Ví dụ như 2 em nhỏ lớp 5 đang chỉ trỏ Vũ Hải Hùng, nói nhỏ to gì đó, khiến hắn điên tiết. Vết bóng này, là nỗi đau cả đời nó, người khác khiếp sợ vì nó, hắn rất hài lòng, nhưng người khác chỉ trỏ nó, hắn lại đau đớn. Vì vậy, hắn cho gọi 2 đứa kia đến, đập cho một trận.

- Anh không nên làm thế.

- Gì cơ?

Hải Hùng vừa ngẩng đầu lên, chỉ thấy một thằng nhãi còi cọc đứng trước mặt mình. Thằng nhãi này, hình như hơi quen quen.

- Hai bạn ấy có làm gì anh đâu mà anh lại đánh?

- Làm gì á? Chúng nó chỉ trỏ vào vết bóng của tao, như thế là không tôn trọng tao. Tao đánh bọn nó, liên quan gì đến mày?!

- Anh bị bóng, là sự thật, công nhận là nhìn rất ghê. Các bạn ấy thấy lạ, thì chỉ trỏ thôi, chuyện rất bình thường mà?

-...Moá!!

Hùng nhìn thằng nhóc trước mặt mình, máu dồn lên mặt đỏ tía. Hắn muốn đập cho thằng nhãi này một trận.

Bỗng có thằng đàn em kéo giật cánh tay hấn lại.

- Đại ca!! Thằng này... là Vương Thành Văn đó!

Wương Thành Văn!!!

Đảng này xôn xao, khiến rất nhiều học sinh tụ tập lại. Là Vương Thành Văn, thú cưng của Bà chúa, Nữ Ma Thần, Trần Đại tiểu thư Trần Phương Linh đấy. Bà chúa sắp lên Sơ trung, lại muốn thả chó ra cắn thị uy sao?

Linh đang bị mấy bạn nữ kéo ra nói chuyện, bỗng thấy xôn xao. Cô bé nghe loáng thoáng thấy tên Vương Thành Văn, lại có cả tên mình. Cô bé bất đắc dĩ chạy tới. Đám đông tách hẳn một lối vào.

Chỉ thấy thằng Văn đang ngây thơ đứng đó, thản nhiên, trước mặt nó là thằng Hùng to cao, mặt đỏ như con gà chọi.

Cảnh này, sao thấy quen quen. Hết nói nổi nữa rồi. Tên tuổi của mình càng ngày càng bị biến tướng, mà cô bé chả biết vì sao. Thậm chí vừa nói chuyện với đám bạn, chúng nó cũng nhìn cô bé e dè không dám nhìn thẳng. Cứ đà này, Trần Phương Linh sẽ trở thành ma nữ cô độc không ai dám chơi mất.

Uất ức, cô bé, trừng mắt, chống tay, giậm chân. Không lời có thể nói. Nhưng điệu bộ này, khiến đám người khiếp sợ. Bà chúa này, từng dọa đốt cả nhà Đỗ Vinh, khiến lão ta phải tới quỳ lạy. Tốt nhất là cứ đứng xa một tí, kéo vạ lây.

Hải Hùng nhìn thấy cảnh này, cũng hốt hoảng lùi lại, lúng túng một lúc không biết nên làm gì, rồi cũng bỏ đi. Trước khi bỏ đi, hấn trừng mắt nhìn thằng Văn một cái.

- Chỉ là chó chạy theo chủ mà cũng dám láo. Mà nhớ mặt bố mày đấy.

- Mày vừa trêu nhảm người rồi!

Có giọng nói vang lên bên người Văn. Là thằng Cường. Thằng mập này đã xuất viện rồi, cũng tới đây hóng hớt.

- Thằng vừa rồi tên là Vũ Hải Hùng. Nó là đại ca của bang Hải Long trong trường, là cao thủ cả khối Sơ trung còn chưa nói, chủ yếu là thằng này siêu hèn. Nó sẵn sàng cúi đầu lạy lục người khác để trả thù cho nó. Thậm chí, mấy trò trả thù của thằng này rất hèn, toàn là ném đá giấu tay, bắn thiêu không thể ngửi được. Thậm chí, không chỉ có trả thù bằng vũ lực đâu, mà hèn hơn rất nhiều...

- Hải Long, là băng của bố bạn phải không? - Linh hỏi - Sao bạn không theo phe nó?

Thằng Cường mập quay lại, giọng xu nịnh.

- Trần Đại tiểu thư, Phùng Huyết Cường đây xin nguyện làm trâu làm chó cho Đại tiểu thư, thậm chí là làm trâu làm chó cho thú cưng của Đại tiểu thư.

Rồi nó quay sang Văn.

- Đại ca. Chuyện ngày trước coi như xí xoá. Sau này dù vinh hiển hay lúc nghèo hèn, em nguyện cùng đại ca tiến bước!

Chả biết thằng Văn có hiểu gì không, chỉ thấy nó ngơ ngác gật đầu. Linh bực mình, thở dài một tiếng. Thằng Cường thì đắc ý, nó tin rằng mình vừa lựa chọn vô cùng chính xác, đi theo Bà chúa, sau này phong quang vô hạn. Học sinh tụ tập lại trước sân khấu của trường. Phong nền của sân khấu

chính là một bảng điện tử rất to, bây giờ bắt đầu hiện lên danh sách học sinh.

“Nguyễn Văn A Văn 7 Toán 3”

“Nguyễn Văn An Văn 4 Toán 5 Thể dục 6”

...

“Phùng Huyết Cường Văn 0 Thể dục 8”

Thể dục 8 điểm, đã có thể coi là rất tài năng. Phùng Huyết Cường có tham gia học Văn với Linh và Văn, nhưng nó bỏ thi, nên ăn con 0 rất là bắt mắt.

Tốt nghiệp Tiểu học quả thực rất dễ, dù là giám khảo cũng không nỡ đánh quá nặng. Danh sách chạy tới bây giờ, không có bé nào bị trượt. Nhưng, mọi người đều biết, khoá năm nay, có một “hiện tượng” về sự ngu dốt, là Vương Thành Văn. Cùng với những sự kiện mấy hôm vừa qua, mọi người lại càng quan tâm tới Vương Thành Văn.

“Trần Phương Linh Văn 9 Toán 8”

Rất nhiều tiếng ồ lên kinh ngạc. Môn Văn 9 điểm, đã là cao nhất từ nay tới giờ, thậm chí hình như chưa ai được tới 8 điểm Văn. Nhưng càng kinh ngạc hơn nữa, là Toán cũng được điểm rất cao. Trần Đại tiểu thư, hoá ra lại giỏi toàn diện như vậy. Cộng thêm đồng âm mưu toan tính trong người, Bà chúa sau này hẳn tiền đồ vô lượng...

Lại xì xào khắp nơi.

Linh nghe thấy những tiếng xì xào này, lại thấy bức, chẳng còn quan tâm tới điểm số nữa.

Với lại, cô bé cũng quan tâm tới điểm của Văn.

Văn “V”, gần cuối danh sách. Danh sách tiếp tục chạy.

“Nguyễn Văn Vẻ Vang Văn 6 Toán 5”

Văn hít thật sâu, sắp tới điểm của nó rồi. Tim nó đập loạn. Tất cả mọi người đều nín thở chờ đợi.

“Vương Thành Văn Văn 9”

Đừng nói là đám học sinh, đám giáo viên cũng hỗn loạn! - Trường ta năm nay thật sự rất vinh hạnh, có tới 2 em cùng đạt 9 điểm, lại cùng là môn Văn, lại cùng... ừm... thân thiết với nhau. Hẳn mọi người đều biết tới 2 học sinh này. Mời em Trần Phương Linh, và em... Vương Thành Văn, lên sân khấu cho các bạn học cùng chiêm ngưỡng.

Văn còn đang chưa hoàn hồn vì điểm số của mình, Linh đã vui vẻ chạy tới dặt tay nó lên sân khấu.

Thành quả của cô bé nha! Một tháng trời dạy tên đàn này học, giờ đã được đền đáp!! Ông trời thật là có mắt!! Linh không còn thấy bức mình gì nữa, cái gì mà Bà chúa Hải Thành, cái gì mà thả chó cắn người, cô bé chả thèm chấp nữa. Quan trọng nhất, là mình vừa chứng minh được, mình là một cán bộ lớp mẫu mực, giúp đỡ bạn bè tiến bộ.

Lần này, chắc chắn phải lấy lại thanh danh của mình, cho tất cả mọi người biết, Trần Phương Linh rất là ngoan ngoãn, chín chắn, trách nhiệm, và dễ gần! Linh tự nhủ.

Hai đứa bước lên sân khấu, cô bé thì vui vẻ ríu rít, Văn thì ngơ ngác không kịp hoàn hồn, mồm vẫn đang há hốc, mắt trợn trừng, nhìn không khác gì thằng thiếu năng.

“Thằng thiếu năng này 9 điểm Văn???”

Không chỉ đám học sinh, mà cả giáo viên cũng nghĩ như thế. Cô Vân chết lặng, thế giới quan, nhân sinh quan của cô sụp đổ. Thầy chủ khảo đứng trên lan can nhìn xuống, cười mỉm.

Lúc này, một suy nghĩ hơi quá đáng, nhưng lại vô cùng hợp lý, dần lan trong đám đông...

- Em Trần Phương Linh, cả Văn lẫn Toán em đều thủ khoa như vậy, em thấy sao? Có thể chia sẻ cho các bạn một ít kinh nghiệm học tập được không?

- Dạ! - Linh vô cùng lễ phép, vui vẻ trả lời - Các bạn chỉ cần chăm chỉ lắng nghe thầy cô giảng bài trên lớp và làm đầy đủ bài tập về nhà thôi ạ!

- Chỉ vậy thôi sao?

- Dạ. Chỉ vậy thôi. Nhưng hôm nay, điều em vui nhất, không phải là em được điểm cao, mà chính bạn Văn cũng được điểm cao. Chắc các bạn cũng biết, mấy tháng trước, thành tích học tập của bạn Văn rất kém, không ai hi vọng bạn ấy có thể lên được Sơ trung.

Nói tới đây, cô bé ưỡn ngực, cười hãnh diện.

- Là chính em đã kèm cặp bạn ấy một tháng nay. Là một cán bộ lớp, em không thể để mặc bạn bè sa sút như vậy được. Hơn nữa, một tháng này, bạn Văn vô cùng nỗ lực, cố gắng từng ngày, vô cùng đáng nể! Em nghĩ mọi người nên học tập tinh thần không đầu hàng của bạn ấy...

“Mua điếm!!”

“Mua điếm!!!”

Đây chính xác là thứ suy nghĩ vừa nhen nhóm trong đám đông, giờ trước lời phát biểu của Linh, không còn ai nghi ngờ điều gì. Một thằng ngu

hiếm có trong lịch sử thành lập trường, lại trong 1 tháng đạt tới thủ khoa? Đùa cũng đùa cho có cơ sở chứ?

Đây, rõ ràng là, Trần Đại tiểu thư lại ra đòn phủ đầu! Bản thân thủ khoa 2 môn không nói, đến cả thú cưng dốt nát của mình cũng đạt thủ khoa! Việc này nghĩa là sao? Việc này nghĩa là, Bà chúa muốn nói rằng, cả nền Giáo dục Hải Thành, cũng đã nằm trong tay người?!

Quá kinh khủng.

Một đòn này, bề nghệ từ trên cao giáng xuống, như cô bé xinh đẹp trên sân khấu cao cao kia, đang nhìn xuống đám học sinh dốt nát bên dưới, như nhìn một lũ vô học.

“Chúng mày học để làm gì á? Người ta chỉ cần một câu nói, có thể đem một thằng vô học trở thành thủ khoa. So ra, chúng mày mới là một lũ vô học!”

Suy nghĩ này, bùng cháy trong đầu đám đông, ám ảnh không dứt, nổi đảng cay trào tới tận cổ họng. Thậm chí, có vài đứa mọt sách, luôn tự hào về học lực của mình, phụt máu suýt ngất.

Ông trời, còn có công bằng hay không?

Đại tiểu thư, Bà chúa, Nữ Ma Thần, cả Hải Thành đều biết người đáng sợ, người ngưng khinh bỉ chúng con đi có được không? Chúng con biết mình là cỏ rác, là đàn kiến, là đám loi ngoi ở tầng đáy, chúng con biết thân biết phận rồi, người tha cho bọn con được không?

Tiếng rì rào lại nổi lên. Linh đang tươi cười hân hoan, bỗng cảm thấy có gì không đúng. Hai hàng lông mày dần nhíu lại.

- Em Vương Thành Văn! Thật sự là một kì tích ngoạn mục! Em có điều gì muốn nói không?

- Ở... - Vương Thành Văn giờ mới trở về quả đất. Nó ngơ ngáo gãi đầu gãi tai một hồi, rồi nói. - Mẹ em nói đúng, chỉ cần nỗ lực là sẽ đạt được tất cả.

“Nỗ lực cái búa!”

“Ăn cắp còn la làng, mua điểm còn dạy đời!”

“Nói phét đéo chớp mắt!”

“Vô liêm sỉ!”

“Mất dạy!”

“Khốn nạn!”

“Cút xuống đi!”

Tiếng la ó, dần dần nổi lên, trở thành một trận hò hét.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Quỳ Xuống!

- Em Vương Thành Văn, và em Trần Phương Linh, sẽ được tuyển vào đội tuyển Văn đại diện cho trường nhé. Hai em là học sinh lớp 6 duy nhất trong đội tuyển đấy. Cố gắng lên!

Vương Thành Văn, đội tuyển Văn học? Nghe cứ thấy sai sai.

“Rồi xong. Danh dự của trường mình sẽ nát bét hết.”

“Mua điểm thi tốt nghiệp Tiểu học, rồi vào đội tuyển? Hình như là lần đầu tiên trong lịch sử rồi?”

“Ta ước gì có Kẻ Chứng Kiến ở đây, chép lại chuyện này, trường Kinh Ngư ta sẽ được lưu vào sử sách đó!”

“Giờ cần gì sử sách nữa, mày không có mạng xã hội chắc?”

Vậy là chuyện này được đăng âm ỉ lên mạng xã hội. Trường Kinh Ngư mấy ngày nay tiếng lành đồn xa, thanh thiếu niên Hải Thành không ai không biết tới, mà sự việc, hình như chỉ xoay xung quanh hai bạn trẻ này: Trần Phương Linh và Vương Thành Văn.

Trần Phương Linh, thì khiến người ta khiếp sợ, còn Vương Thành Văn, lại khiến người ta khinh bỉ.

Bám váy đại tiểu thư, dốt đến mức phải mua điểm tốt nghiệp Tiểu học, phát biểu hỗn xược, lại còn là học sinh lớp 6 tham gia đội tuyển. Cạn lời.

Vương Thành Văn, bỗng nhiên bị rất nhiều người ghét, toàn là các bình luận chửi rửa, phán xét, trù úm. Nếu dân Đại Nam mà giỏi Nguyễn Rửa, có lẽ giờ Văn đã bị vài chục nghìn cái Nguyễn Rửa ám lên người.

Nhưng nó không biết. Oái oăm là nó không biết. Nó không có điện thoại, không có máy tính, không chơi mạng xã hội, nó không biết gì hết. Nó chỉ cảm thấy, tốt nghiệp được Tiểu học, là tốt quá rồi, hình như còn có một suất học bổng đem về, nó muốn mời mẹ đi ăn sủi gòn, lần này nó có thể mời được mẹ nó rồi! Nó sẽ mời cả Linh, mời cả anh Thiên Anh, anh Quang, mời bác Itou nữa.

Chuyện đội tuyển gì đó, chắc chả quan trọng lắm đâu.

Nói mới nhớ, mấy hôm nay không thấy anh Thiên Anh đâu.

À, còn có cô Vân. Cô ấy nói sẽ quỳ lạy mình trước toàn trường, không biết là thật hay là đùa.

Nó nhớ tới ông Đỗ Vinh, hôm ở bệnh viện, cũng quỳ xuống trước mặt Linh.

Nó chợt nghĩ, có lẽ quỳ lạy là một thứ gì đó sung sướng lắm, nên người lớn có cơ hội là lại muốn được quỳ.

Một cái quỳ lạy, mà xí xoá được hết ân oán, nghe có vẻ hay. Sau này, nếu mình có ân oán với ai, ví dụ như anh Vũ Hải Hùng vừa rồi, cứ để người ta quỳ với mình là được. Như vậy hẳn mọi người sẽ vui vẻ lắm.

- Em Thành Văn, em có suy nghĩ gì? Muốn cố gắng hết mình chứ?

- Cô Vân...

- Cô Vân, cô giáo dạy Văn của em đó hả? Muốn cảm ơn cô sao?

- Cô Vân... Quỳ... Quỳ xuống.

- Hà?! Đối với cô Vân, ngày hôm nay, có gì đó hơi phi thực. Giống như là ác mộng, mà mình vẫn đang vô cùng tỉnh táo. Cảm xúc trong lòng cô lúc này, không giống như hối hận, mà giống như không thể chấp nhận sự thật, cô muốn bỏ chạy khỏi nơi này, bỏ chạy khỏi ngôi trường này, chạy thật xa, tới nơi không ai biết tới cô nữa. Cô mong có một ống cống để mình có thể chui xuống.

Thề, cũng là do mình thốt ra. 9 điểm, cũng là do mình gợi ý. Cảm giác này, là thất bại sao? Không, mình không thể nào thất bại được! Mình không thể nào sai được! Thằng khốn này, không hề có tài năng, bài văn đó, nghĩ lại, vừa ngô nghê, vừa ngu xuẩn, chỉ là tình cờ khiến người khác xúc động mà thôi.

Những người có lòng tự trọng rất cao, thường không bao giờ thừa nhận sai lầm của mình. Họ cho rằng, đó vốn không phải là sai lầm.

Ngày hôm đó, mình nổi nóng, là không đúng lắm, nhưng những lời mình nói, không thể sai lầm.

Nhưng, việc đã đến nước này, cô không sai lầm, cô còn có thể làm gì? Nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy. Cô cũng có thể phớt lờ câu nói đó, nhưng cô không phải kẻ mặt dày. Cô có tự trọng rất cao.

Nhưng nếu cô làm theo lòng tự trọng của mình, quỳ xuống, cái lòng tự trọng ấy cũng không còn nữa.

Thật là đau não, thật là khó thở. Tiến thoái lưỡng nan.

Nếu đối phương là một kẻ đủ tinh tế, có thể cho cô một đường lui lúc này, cô cũng sẽ mang ơn người đó cả đời, cũng hoá thù thành bạn.

Nhưng, oái oăm thay đối phương không phải là một kẻ tinh tế.

Với Vương Thành Văn, nói một là một, mà nói hai là hai. Nó không biết dối trá, nó cũng không nghĩ người khác sẽ dối trá, mà nó còn không biết dối trá là cái gì. Trong mắt nó, chỉ có sự thật.

Người không chịu trách nhiệm với sự thật về mình, người đó đã thua ngay từ đầu rồi.

- Cô Vân đã nói, là nếu em tốt nghiệp được Tiểu học, cô ấy sẽ quỳ xuống trước mặt em. Có bạn Linh cũng ở đó.

Toàn trường xôn xao.

“Tôn sư trọng đạo, thằng ôn này có biết là gì không vậy?”

“Đến cả cô giáo nó nó cũng bắt quỳ!”

“Rất một loại vô học, đúng là con hoang không ai dạy dỗ!”

“Mẹ kiếp, nó mà học trong lớp tao, tao đánh nó vỡ mồm rồi!”

“Thôi đi mày, mày cứ như mày kính trọng cô giáo mày lắm ấy!”

“Kệ tao, ít ra thì tao cũng không có huênh hoang như nó!”

“Đến cả cô giáo cũng bắt quỳ! Còn là thủ khoa, còn là đội tuyển Văn. Nền giáo dục này nhất định có sai lầm rồi, sai lầm ở đâu đó rồi, giờ là lúc hậu quả xuất hiện!”

Linh cũng không biết nói sao nữa. Cô bé hiểu thằng Văn không cố tình. Là chính miệng cô Vân nói như vậy. Nói những điều không nên với trẻ nhỏ, lại là trẻ nhỏ ngây thơ như thằng Văn, vậy thì quả báo nhận được, là không thể trốn tránh. Linh thấy cũng tội cho cô Vân, nhưng biết thế nào được, cô bé cũng không phải là người trong cuộc đây.

Linh bất đắc dĩ gật đầu.

“Đã vô học lại còn mất dạy!”

“Chó cậy gần nhà gà cậy gần chuồng!”

“Cậy có Bà chúa đứng ở đây, muốn che trời lấp biển, đổi trắng thay đen!”

“Quá khốn nạn! Chẳng biết chuyện này có thật không đấy, hay là thằng khốn này căm tức giáo viên mà bịa ra!”

“Chắc chắn là bịa ra! Mà nghĩ thử xem, một thằng học sinh cá biệt, tất nhiên là căm ghét thầy cô rồi!”

“Há, đúng là học sinh cá biệt, hiểu nhau ghê nhỉ?”

“Mẹ nó! Tao đúng là học sinh cá biệt thật, nhưng tao cũng hiểu, thầy cô đánh mắng mình, là vì tốt cho mình thôi. Thằng chó này còn cố tình không hiểu, còn muốn lấy oán báo ơn!”

“Đại tiểu thư còn dung túng cho nó nữa! Không ra làm sao cả!”

“Mày ngậm cái mồm lại được không? Không thấy này giờ bọn tao chỉ chửi Vương Thành Văn à? Nhắc đến Đại tiểu thư coi chừng nhà mày sáng nhất đêm nay đấy!”

Vậy là tiếng la ó lại nổi lên. Đều đồng loạt chửi Vương Thành Văn.

Văn ngơ ngác. Nó ngẫm nghĩ một hồi, xem mình có đắc tội đám đông cái gì không. Nghĩ mãi, không có. Không có thì kệ vậy, không liên quan tới mình.

Đúng lúc này, cô Vân, chân run run, cắn chặt môi, bước lên sân khấu.

Toàn trường im lặng.

Một đồng cánh tay mang theo điện thoại hướng lên sân khấu quay. Có đưa còn kịp viết cả caption.

“Vương Thành Văn mất dạy bắt cô giáo mình phải quỳ xuống! (Emo phần nộ).”

Nhờ đó mà dân Hải Thành vừa có dịp xem clip trực tiếp, vừa hiểu mang máng chuyện gì xảy ra. Ngay lập tức, hàng trăm ngàn lượt theo dõi.

Chỉ thấy trên màn hình, một người phụ nữ trẻ, bước đi chậm chạp, loạng choạng, hai tay nắm chặt, đầu cúi gằm, bước từng bước một tới chỗ hai đứa trẻ.

Cô Vân không biết đoạn đường này, mình đã bước đi như thế nào, cô chỉ biết, đã tới rồi. Trước mặt mình, là thằng Văn. Đôi chân thằng bé lấm lem bẩn thỉu, mang 2 cái dép to quá khổ. Cô không dám nhìn vào mặt nó, cô chỉ nhìn xuống dưới chân.

Cô không biết đã bao lâu trôi qua, 1 giây, hay vài phút. Trong lòng cô đang là một sự đấu tranh tư tưởng dữ dội, giữa một bên, là lòng tự trọng của mình, và bên kia, cũng là lòng tự trọng. Cô cảm thấy khó thở, cô nắc nhen. Một sự tủi hổ cả đời chưa từng có dâng lên, trào lên cổ, lên mũi, lên mắt.

“Mình phải quỳ xuống. Chỉ cần khom gối xuống thôi, không có vấn đề gì hết. Chỉ là một tư thế mà thôi”.

Cô không ngừng lấm bầm như vậy, nhưng chân cô không cử động được. Cô muốn hạ đầu gối xuống, làm ơn, hạ xuống đi. Không thể. Mũi cô nghẹt lại. Cơ mặt nhả lại, cô bật khóc. Mặt cô đỏ bừng, nước mắt, nước mũi trào ra.

Linh quay mặt đi, cũng sắp khóc. Cô bé không dám nhìn nữa.

Thằng Văn vẫn đứng đó. Nó nhìn cô. Nó quan sát. Nó không biết thứ cảm xúc của cô lúc này là gì, nó cũng không biết vì sao cô lại có thứ cảm xúc đó. Nó chỉ cảm thấy, điều cô đã nói ra, giờ là lúc cô thực hiện. Nó đang chờ cô, quỳ xuống. Cô không nói phải thực hiện trong bao lâu, cô vẫn đứng đó, nên nó vẫn chờ.

Ngôn Ngữ, luôn có sức mạnh đáng sợ như vậy.

Nó ràng buộc con người ta, bằng những sợi xích vô hình. Lời nói thoát ra khỏi miệng, vô cùng nhẹ nhàng, nhưng người nghĩ rằng, hệ lụy mà nó mang lại, cũng nhẹ nhàng như vậy sao?

Những xiềng xích ấy, đôi lúc khoá chặt con người người xuống hố sâu địa ngục.

Lúc này đây, cô Vân, đang phải nếm trải thứ địa ngục ấy. Thứ địa ngục do chính mình gây ra.

Nói một câu ta sẽ quỳ xuống, quá đơn giản, quá sáng khoái, quá hả hê rồi. Nhưng thật sự phải quỳ, hoá ra, lại khó khăn tới vậy.

Nước mắt cô không ngừng tuôn ra, cô khóc nức thành tiếng. Cô vẫn đứng đó, trước ánh mắt của bao nhiêu con người. Cuộc đời này, còn nỗi tủi hổ nào lớn hơn.

Toàn bộ giáo viên, học sinh, đều không chịu nổi cảnh tra tấn này nữa. Nhiều cô giáo và nữ sinh bật khóc. Nam sinh thì trợn mắt cau mày, cắn chặt răng, nhìn thằng Văn căm thù.

Những bình luận trên mạng cũng bắt đầu chửi bới, chửi thằng Văn không còn ra hình người nữa.

Nhưng Văn không biết điều đó. Dù nó có biết, nó cũng không quan tâm. Loài người nghĩ gì, đâu liên quan tới nó. Trong mắt mọi người là một

cô giáo xinh đẹp khốn khổ đang phải chịu uất ức và tủi nhục, nó có thấy như vậy sao? Trong mắt mọi người là một thằng nhỏ vô giáo dục mất dạy không biết lễ nghĩa, nó có thấy như vậy sao?

Sự vật, trong mắt nó, chỉ là sự vật. Lời nói, là lời nói. Con người, thì tất cả đều là con người.

Không phán xét, không đánh giá, không phán đoán. Đã là con người, thì nên được nhìn nhận một cách bình đẳng.

Cô Vân khóc, cô Vân khốn khổ, vậy thì đã sao? Nó cũng đã từng khóc, cũng đã từng khốn khổ. Mẹ nó cũng vậy. Và có lẽ ai cũng vậy. Nhưng, việc đó có liên quan gì tới những lời cô đã nói, và những việc cô sẽ phải làm không?

Không, đó là hai việc hoàn toàn khác nhau. Lúc này, những việc đó diễn ra cùng một lúc, khiến người ta nghĩ rằng chúng liên quan tới nhau, nhưng đối với nó, không phải như vậy.

Khóc là khóc. Còn quỳ xuống, thì cứ quỳ xuống đi.

Nó vẫn đứng đó, chờ đợi.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Trẻ Con, Biết Gì! Đi Chỗ Khác Chơi!

- Chuyện này, dừng lại ở đây đi.

Trong cơn tuyệt vọng, một bóng người đứng ở đó, trước mặt cô, nói ra lời này. Trong thoáng chốc, cô đã nghĩ đó là Trần Thiên Anh. Cô đã vui mừng, cô đã cảm động.

Nhưng không phải, là thầy Kiên.

- Văn à, em đừng ép cô giáo nữa. Chuyện này, thầy thay mặt cô, xin lỗi em.

Không lảng tránh, không vòng vo, một lời xin lỗi, thẳng thắn, mà chín chắn vô cùng.

Văn cũng chỉ cần có vậy. Thay mặt xin lỗi, cũng không khác gì là xin lỗi. Mà xin lỗi, cũng không khác gì là quỳ lạy. Nó cảm thấy như vậy là đủ.

Đôi lúc, con người ta luôn làm phức tạp mọi chuyện. Nhưng ít ai ngờ rằng, nhiều khi, một lời xin lỗi là đủ.

- Vâng!

Trả lời đơn giản một câu, rồi xoay người, đi xuống sân khấu. Linh cười, nháy mắt với thầy Kiên, rồi chào thầy MC, đi xuống theo.

Toàn trường cũng ngơ ngác. Rồi sau đó, là tiếng vỗ tay. Thầy Kiên, ngày bình thường, có chút gì quê mùa, thô lỗ, lại ấp a ấp úng khi nói chuyện với nữ sinh, khiến mọi người không có mấy thiện cảm, nhiều lúc

còn nói xấu thầy. Nhưng hành động anh hùng cứu mỹ nhân vừa rồi, một câu nói đánh đuổi phường hung ác, đưa bóng lưng mình che chắn cho cô Vân, quá soái rồi, khiến không ít nữ sinh rung động khóc ngất, khiến rất nhiều nam sinh cuồng nhiệt ngưỡng mộ.

Soái ca!

Trên mạng ngập tràn những bình luận hào hứng. Đoạn clip này, tưởng chừng đen tối, đáng sợ, giống y như cách mấy ngày nay Nữ Ma Thần phủ bóng đen lên lòng người Hải Thành. Hôm nay, chỉ sợ lại là một clip tiếp tục reo giắc nỗi khiếp sợ đó, lại là phường gian ác ức hiếp người lương thiện.

Nhưng hành động của thầy Kiên, như một vị anh hùng sáng chói, cứu thoát mỹ nhân, cứu thoát cả lương tâm của người Hải Thành. Đúng vậy, không thể để phường gian ác, nhất là bọn nhóc còn chưa dậy thì, muốn ức hiếp ai cũng được! Thầy Kiên, chính là người anh hùng công lý, dám tiên phong bước lên chống lại tà ác. Dáng đứng vốn không cao ráo, lại hơi thô kệch của thầy, giờ trở nên cao lớn lắm liệt.

Người tiên phong, luôn được mọi người ủng hộ ngưỡng mộ. Cũng bởi vì, người tiên phong thường chết rất sớm. Đám đông vỗ tay hoan nghênh thầy, nhưng trong lòng thì mặc niệm cho thầy. Hi vọng đêm nay, nhà thầy không cháy quá to.

Thầy Kiên quay lại cô Vân, mỉm cười.

- Không sao rồi. Cô đừng khóc nữa. Tôi... tôi... - Thầy lấy hết can đảm để nói ra - Có tôi ở đây rồi.

Lập tức là hú hét hò reo. Các em nữ sinh thì ngất lên ngất xuống. Cộng đồng mạng thì thả tim rầm rộ.

- Cố lên thầy ơi!

- Thầy cô đẹp đôi quá!

- Tiến lên đi thầy!

- Hôn cô luôn đi thầy!

Những lời này, khiến thầy Kiên ngượng đỏ mang tai rồi.

Cô Vân cũng ngượng, nhưng mà lại hơi tức giận. Sự uất ức vừa rồi chưa kể, lại bị gán ghép với ông thầy xấu xí quê mùa này, cô lại càng cảm thấy uất ức.

Đôi lúc, tình cảm chính là như vậy. Người ta làm mọi thứ vì mình, ta lại không cảm động. Nhưng người lạnh lùng hững hờ buông thả vài lời, lại khiến ta xao xuyến. Lạc hoa hữu ý lưu thủy vô tình.

- Thầy đừng xía vào chuyện của tôi!

Tức giận bỏ lại một câu nói, cô quay người đi mất. Để lại thầy Kiên ngơ ngác đứng đó trên sân khấu, đáng vẻ tiêu tụy, cô độc.

Phụ nữ là sinh vật sống theo cảm xúc, không thể dùng lý trí mà thuyết phục họ. Cảm xúc của cô Vân, đã trao cho Trần Thiên Anh mất rồi.

Tuổi thanh xuân của thiếu nữ, chính là như vậy. Ở lứa tuổi này, làm gì có ai để ý đến chàng Trương Chi xấu xí. Tâm hồn họ, bị cuốn theo các chàng trai hào hoa phong nhã mất rồi. Sai lầm có, ngộ nhận có, vui vẻ có, buồn bã có. Để rồi có lúc nhìn lại, khiến người ta tiếc nuối khôn nguôi.

“Đàn ông tốt, đúng là rất khó!”

“Đúng vậy, cô Vân có phúc mà không biết hưởng”

“Sao tao cảm thấy, tao đồng cảm với thầy Kiên vậy nhỉ?”

“Anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng mỹ nhân lại chê anh hùng”

“Đây mới là đời thật, không phải tiểu thuyết đâu”.

Buổi thông báo điểm, cứ như vậy mà tàn. Học sinh tản mát, giáo viên ra về. Nhiều người để lại thầy Kiên những ánh mắt ái ngại.

Thầy chỉ cười buồn. Hơn 30 tuổi rồi, thành công hay thất bại, thầy cũng từng nếm qua. Chỉ là lần này, đắng hơn một chút, cô độc hơn một chút, thấm thía hơn một chút.

- Thầy! Thầy đừng bỏ cuộc nha!

Thầy giật mình. Là Trần Phương Linh.

- Em chưa về à?

- Dạ chưa. Em thấy thầy buồn bã như vậy là không được! Thầy phải kiên trì. Phụ nữ sợ hãi nhất, chính là những ai kiên trì! Và thầy không được kiên trì một cách lỗ mãng đâu. Thầy phải tinh tế, rất là tinh tế nữa.

- Tinh tế, là cái gì thế? - Giọng thằng Văn hỏi.

- Xuýt! Trẻ con, biết gì, đi chỗ khác chơi. - Linh bữu môi, xua tay đuổi thằng Văn đi một bên. Có thằng này bên cạnh, cái gì cũng hỏi, phiền chết đi được.

Thằng Văn nhún vai, kiểu “con bé cũng đâu có lớn hơn mình, không thèm chấp” rồi đứng đó, để mặc Linh kéo thầy Kiên sang một bên thì thầm. Bản thân Văn cũng rất có thiện cảm với thầy Kiên. Hôm nọ, chính thầy đã tỏ ra lo lắng cho nó.

- Sắp tới sinh nhật cô Vân rồi, thầy biết chứ?

- Là... 14 tháng 7, phải không?

- Đúng thế! 15 tháng 7 là bọn em phải đi học rồi. 14 tháng 7 cũng là ngày cuối cùng của kì nghỉ hè. Thầy hẹn cô ấy ra công viên chơi, rồi tặng cô ấy món quà mà cô ấy thích, là được rồi.

- Nhưng thầy đâu biết cô ấy thích gì?

- Vậy nên em mới có mặt ở đây để giúp thầy! - Linh vỗ ngực, ngẩng cao đầu, vô cùng tự mãn. - Cô Vân rất thích hoa hồng! Nhưng thầy không nên tặng hoa hồng bình thường, thầy nên tự tay vẽ ra! Chỉ cần thầy biểu đạt tấm lòng của mình, cô ấy nhất định sẽ rất cảm động. Nếu còn không thành công nữa, em sẽ bày cho thầy dịp khác, thầy yên tâm!

-Ồ! Thật vậy sao! Thầy... thầy cảm ơn em!

Nét mặt thầy Kiên vô cùng cảm động, vô cùng chân thành, nắm lấy hai tay cô bé, lắc lắc.

- Bây giờ, thầy phải đi mua màu đây, thầy nhất định sẽ vẽ ra một bức tranh thật đẹp.

- Thầy nhớ là hoa hồng đỏ nha!

Thấy thầy Kiên vui như vậy, Linh vô cùng phấn khởi. Cái gì mà Nữ Ma Thần, cái gì mà Quỷ hút máu. Cô bé vốn phải là người nhiệt tình giúp đỡ người khác như vậy mới đúng chứ! Linh tự hào.

Hết dạy học, giờ lại là tư vấn tình cảm, mình đúng là sinh ra để giúp đỡ mọi người mà!

Linh mơ ước, rồi sẽ có một ngày, cả Hải Thành này phải thừa nhận là đã đồn đại lung tung rồi, bọn họ phải gọi cô là Thiên thần hay cái gì đại loại thế, mới đúng.

- Bạn vừa bảo thầy Kiên chuyện gì thế?

- Xuýt! Trẻ con biết gì, ra chỗ khác chơi!

Linh lại bĩu môi. Thằng Văn nhún vai. Nó vẫn đi theo Linh.

- Nói bạn đi chỗ khác chơi, sao bạn cứ đi theo mình thế?

Giờ nói mới nhớ, ô danh của mình, đều do thằng đàn này gây ra. Linh cũng thấy hơi bức mình rồi. Thấy nó lẻo đẻo đi sau mình, không khác gì hồn ma bóng quế.

Thằng Văn mặt oan ức.

- Mình tưởng mình đi cùng xe với bạn về nhà?

Hình như lúc sáng có hứa với mẹ nó như vậy. Đưa nó về nhà cẩn thận.

- Thế thì còn đứng đấy làm gì? - Linh cúi - Đi thôi.

Văn nhún vai. Con gái, tính khí rất là khó đoán.

Linh cũng bĩu môi. Thằng này, rõ là một cục nợ.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Bi Kịch, Luôn Kéo Theo Bi Kịch

Nhà hàng hôm nay cực kì đông khách, không còn là quân của Thanh Hải tới ủng hộ nữa. Thậm chí đám quân của Thanh Hải muốn tới ăn cũng không còn chỗ. Chị Thanh bận túi bụi. Khi thấy Văn về, nghe con mình khoe đã được thủ khoa môn Văn, chị luống cuống suýt đánh rơi cả cái bát.

Vương Minh Quang ồ lên kinh ngạc.

- Cái gì? 9 điểm Văn? Chị Thanh, thằng này có đúng là con của chị không? Chị có chắc là không bị đánh tráo không? Nó có đúng họ Vương không...

- Họ Vương, thì sao hả anh?

- Á...

Chị Thanh trừng mắt lườm Quang, hẳn biết mình đã nói hớ.

- À, không, họ Vương thì họ Vương thôi, không có sao hết.

Chị Thanh nhìn Linh, cô bé mỉm cười gật đầu.

- Anh Quang, anh lắm bằng Thạc sĩ như thế, chắc anh cũng giỏi Văn lắm?

- Há? Văn? Văn là cái gì? Có ăn được không? - Quang giả bộ trợn mắt
- Nói cho chú mày biết, môn Văn ngày xưa anh chưa bao giờ quá được 2 điểm!

Văn lè lười.

- Vậy là anh giống hệt em ngày trước. Nhưng anh yên tâm, chỉ cần anh nỗ lực, nhất định sẽ có ngày anh được 9 điểm Văn như em!

Đến lượt Quang lè lười. Người của Vương tộc, môn Văn chưa bao giờ quá 5 điểm. Đến cả Chí Tôn Cường giả Vương Vũ Hoành, cũng là dùng uy thế của Vương tộc để bỏ qua môn Văn, mà học thẳng lên Tâm Lý học. Chuyện này, ai cũng biết. Vương tộc bao đời nay cũng không thêm giầu.

Không học Văn, cũng không ảnh hưởng tới việc trở thành Cường giả. Vương tộc hùng mạnh 3000 năm qua, đâu có phải nhờ Văn học.

Thằng nhãi này, còn dám khuyên mình nên nỗ lực học Văn, mà biết anh mà có bao nhiêu bằng Thạc sĩ rồi chứ?

- Cô à, bạn Văn còn được tuyển vào đội tuyển Văn của trường đấy!

- Đội tuyển Văn?! Thật hay đùa? - Giọng của Quang.

- Hì hì, con của mẹ chỉ cần nỗ lực, không gì là không được. - Giọng chị Thanh.

- Được lắm cậu nhóc, Itou ta lúc ở Phú Sơn Đảo cũng được giáo dục đàn ông hoàng. Bác sẽ dạy cháu làm thơ Haiku, dạy cháu phân tích truyện Genji nữa. - Giọng của Takezawa.

- Truyện Genji, không dạy cho trẻ con! - Giọng của chị Thanh.

- Không được! - Quang hét lên - Thằng bé phải được học Tự nhiên, phải dạy nó Toán, dạy nó Lý, dạy nó Hoá! Vui đập tài năng của nó là một tội ác!

- Anh Quang nhầm rồi, em chả có tài năng gì đâu, đều là do nỗ lực mà có đấy.

- Chú mày im miệng! Trẻ con, đi chỗ khác chơi.

...

- Ông chủ! Đồ ăn sao lâu thế?

Khách hàng bắt đầu la ó. Trên phố công chức có rất nhiều quán trà đá, để dân công chức có thể ra làm một chén trà, chém gió về công việc, về cuộc sống, về thế sự.

Có một quán trà như vậy, do bà Phương, mẹ của Trần Thiên Anh mở. Một quán trà này, bà nuôi được một ông chồng nghiện ngập, nuôi cho một đứa con ăn học lên đến Cao trung. Trong phố này, ai cũng khen bà tảo tần.

Bà Phương ngày đó, cũng là một con gái nhà gia giáo, không quá giàu, nhưng cũng không quá thiếu thốn. Bà phải lòng ông Trần Thái, vì ngày đó, Trần Thái đẹp trai, tài giỏi, có chí tiến thủ, hoài bão cao xa, tiền đồ vô lượng. Bà rất hài lòng vì ông.

Nhưng ông ta lại không hài lòng vì bà. Đó là ngọn nguồn của mọi bi kịch. Đôi lúc, bà thường trách cứ bản thân. Bà không xinh đẹp, không tài giỏi, càng không xuất thân từ Tam Đại gia tộc như Phạm Tố Uyên, vợ của Trần Thịnh, em chồng bà.

Trần Thái luôn ghen tị với Trần Thịnh. Chỉ vì Trần Thịnh lấy được Phạm Tố Uyên. Hay đúng hơn, là Phạm Tố Uyên chịu lấy Trần Thịnh.

Cưới được con gái của Phạm Viết Phương, vốn không nên là điều mơ ước, ảo tưởng, càng không phải là thứ để tiếc nuối. Nhưng, oái oăm thay, điều này lại xảy ra trong gia đình nhà họ Trần, vốn chỉ còn 2 anh em nương tựa vào nhau.

Giá mà họ Trần này là Trần gia hoành tráng kia, giá như Trần Thái lấy được Phạm Tố Uyên, giá như... Quá nhiều câu ước giá như khiến Trần Thái

rơi vào sa đoạ. Lão ta không còn sống với thực tại nữa. Rượu chè bài bạc, để lão quên đi cái cuộc sống mà lão vẫn gọi là như cút chó này. Là lỗi của bà, là lỗi của thằng Thiên Anh, là lỗi của cả thế giới.

Bà Phương vẫn không bỏ rơi lão, không bỏ rơi con trai bà. Bà mở hàng nước, ngày ngày kiếm đồng tiền nuôi sống cả gia đình. Bà vẫn còn trẻ, nhưng sự khắc khổ khiến bà như một bà già.

Lão Trần Thái đã không còn thuốc chữa rồi, nhưng thằng Thiên Anh, là niềm hi vọng của bà. Nó không như cha nó, nó rất thương mẹ. Nó học rất giỏi, cũng kể rằng đã đi làm thêm. Mấy năm nay, tiền nó mang về bà đều không tiêu đến, mà cất giữ cùng một chỗ với số tiền bà để dành.

Nhiều năm bán hàng, bà đã để dành được kha khá. Bà giấu rất kỹ, không cho chồng mình biết được mảy may. Đây là số tiền để thằng Thiên Anh được đi học Đại học. Nó không xin được học bổng, nó rất buồn, nó không nói cho bà, nhưng bà biết. Số tiền này, chính là để chặn cánh cho nó, để nó vươn đến một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Tương lai của nó, cũng chính là tương lai của bà, tương lai của cả gia đình.

Mấy ngày nay nó không về nhà, vì cãi nhau với bố, càng tốt. Bà không muốn nó phải chịu đựng một ông bố khốn nạn như vậy. Chỉ mình bà chịu là được rồi. Thiên Anh nói nó ở nhà bạn.

Hôm nay, như mọi ngày, bà Phương lại mở hàng nước bên đường.

Một tên khách quen lại tới uống nước.

- Chị Phương này, em nói thật, chị tham gia hệ thống bán hàng của Hắc Long, lợi nhuận có thể gấp 4, gấp 5 lần. Chị góp vốn cho em 500 hào thôi, một năm sau chị có 2000, 3000 hào!

- Chú cứ làm như chị nhiều tiền tới vậy! Chị chỉ bán hàng nước, làm sao biết được mấy thứ kinh doanh của các chú.

Tên khách này đã tới đây hơn chục lần rồi. Lần nào cũng liến thoắng về việc góp vốn bán hàng gì đó.

Bỗng nhiên, một ông khách ngồi cạnh, đang uống nước, bỗng nói.

- Hệ thống của Hắc Long ấy hả? Gần đây tôi cũng nghe nói. Chị bạn tôi, tham gia bán hàng đã hơn 2 năm rồi, cũng đã lên tới cấp Bạch kim. Lãi lắm! Đầu tư 2000 hào, 2 tháng sau thu về đến 20 000 hào! Phát tài vô cùng nhanh.

Một ông khách khác thấy vậy, cũng tham gia câu chuyện.

- Ông bạn này, đấy là ông kể những cấp Bạch kim. Những cấp này, nhiều tiền mới leo lên được. Nhưng tôi biết, dù chỉ là đầu tư nho nhỏ, như chú em nhà tôi, bỏ khoảng vài chục hào thôi, sau một năm thu về đến hơn trăm hào!

Tên khách đầu tiên lại nói.

- Các anh nhảy bén thật đấy. Thời buổi này, kiếm tiền dễ vô cùng, nhưng cái thiếu thốn chính là thông tin mà thôi! Không có thông tin, không biết đầu tư vào đâu, thì làm gì có tiền, tôi nói có phải không? Tiền mà cứ cất trong tủ, sau vài năm, nó mất giá đi. Nói ví dụ như cốc nước chè này, mười năm trước, chị bán bao nhiêu? 2 xu phải không? Đến giờ, đã thành 20 xu rồi! Mười năm trước, chị tích lũy được bao nhiêu, coi như là 50 hào đi, giờ chỉ còn đáng giá 5 hào! Nếu chị dùng 50 hào ngày đó, đầu tư kiếm lợi, vừa bằng 500 hào bây giờ, lại còn thêm lợi nhuận, tiền không ngừng tăng lên, thì đến giờ chị đã có bao nhiêu? 5000 hào là ít, các ông thấy tôi nói có phải không?

Hai ông khách kia gật đầu lia lịa. Một ông nói.

- Ông nói tôi mới thấy, tôi thật sự ngu quá. Tiền cứ cất trong tủ, không biết đem ra đầu tư, đến giờ nó mất giá, chả còn lại bao nhiêu! Giá mà tôi gặp được ông sớm hơn!

- Ông ạ! Tôi nói thật! Đầu tư không bao giờ là muộn hết. Anh em mình gặp nhau ở đây, cũng là Thần Phật trao cho duyên số, nên tôi mới khuyên các anh. Đầu tư vào hệ thống của Hắc Long, không cần phải hiểu quá nhiều về kinh doanh, chuyện buôn bán, Hắc Long sẽ lo liệu hộ. Các anh cũng biết Hắc Long buôn bán giỏi thế nào rồi đấy, lại còn có Phạm thị chống lưng. Là Phạm thị đấy nhé! Không bao giờ có chuyện đổ bể. Đầu tư vào đó, là vô cùng khôn ngoan!

- Ôi! Gặp được anh ở đây thật tốt quá. Hiện giờ tôi còn 200 hào, tôi gửi anh đầu tư được không? Nhưng mà lấy gì đảm bảo?

- Ông anh đừng lo, chúng tôi có giấy tờ chứng nhận đảng hoàng! Đây! Tôi có mang theo đây! Anh giao tiền, tôi điền thông tin cho anh, anh kí vào! Tôi cũng kí vào! Còn có con dấu của Hắc Long đây! Cộp một cái! In làm 2 bản! Đó, giờ anh đã là thành viên của hệ thống chúng tôi! Chúc mừng! Anh đọc thấy dòng cam kết này không? Chậm trả lãi, hoàn lại gấp 5 lần tiền! Có cả Pháp luật làm chứng!

- Ôi! Thế thì yên tâm quá rồi! Tôi kí! Tôi kí!

- Anh ơi! Cho tôi tham gia nữa! Nhưng hôm nay tôi không mang theo tiền.

- Không được rồi ông anh. Hết hôm nay là không kịp rồi, hôm nay là hạn cuối chốt sổ tháng này. Ông anh sẽ phải chờ sang tận tháng sau. Chậm 1 tháng, là mất hàng trăm hào như chơi đấy!

- Vậy anh chờ ở đây, tôi chạy về nhà lấy tiền.

Rồi hần lại quay sang bà Phương.

- Sao? Chị Phương, chị cũng tham gia luôn nhé? Ít cũng được, nhiều cũng được! Chị cũng đã già yếu rồi, đâu thể ngày nào cũng bán hàng nước thế này được. Chị tham gia, sau này không cần phải làm gì cũng có tiền. Chị còn cần tiền cho thằng Thiên Anh còn đi học Đại học nữa chứ. Chị có muốn nó học những trường top đầu cả nước không? Học top đầu, tương lai mới sáng sủa, tiền đồ vô lượng, rồi mới lấy được con gái những nhà danh tiếng, đời chị cũng được sung sướng. Khổ tận cam lai! Thật quá mừng cho chị!

Tương lai của Thiên Anh. Tương lai của bà. Đây là điểm chí tử đối với một người mẹ.

- Để... để chị suy nghĩ đã.

- Ôi, còn gì mà phải suy nghĩ nữa chị. Chị xem, hôm nay cũng đã là hạn cuối rồi, chị nhanh chân lên còn kịp. Chậm 1 tháng, là mất hàng trăm, hàng ngàn hào! Sự lựa chọn của chị bây giờ, chính là bước ngoặt cuộc đời. Sau này, thằng Thiên Anh khôn lớn, tương lai sáng sủa, đều sẽ phải biết ơn sự lựa chọn của chị ngày hôm nay.

-...

- Chị, chị có tiết kiệm được hơn một trăm hào, để... để chị...

- Chị cứ để em trông hàng cho. Chị về lấy nhanh lên, kéo em còn phải đi có việc.

- Được... được rồi, để chị về lấy. Lão Trần Thái đã lại say sưa rồi, năm lần ra nói lắm nhảm. Lão lải đòi rượu, đòi thuốc.

Thiên Anh vẫn chưa về. Chắc nó đang học nhóm với bạn.

Gia đình này, chỉ còn bà Phương là có thể gánh vác. Bà muốn cho Thiên Anh một tương lai tươi sáng.

Bà mở khoá tủ. Trong hộc tủ, toàn là quần áo. Bà rút hộc tủ ấy ra. Bên dưới, mới là một chiếc hộp được cất rất kĩ. Bà cất hộc tủ lại như cũ, đem chiếc hộp đến một góc thật kín đáo, lấy chìa khoá mở ra.

120 hào. Là tích góp cả đời của bà, thêm cả ít tiền mà Thiên Anh gửi. Số tiền này vốn có thể giúp Thiên Anh vào học trường Đại học tại Hải Thành.

Học Đại học Hải Thành, cũng có thể làm được một công việc đủ ăn.

Nhưng học Đại học lớn trên Long Thành, mới có thể trở thành ông nọ bà kia, mới có được tương lai tươi sáng.

Bà cắn răng, cầm lấy số tiền này, chạy ra khỏi cửa.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Những Kẻ Thích Suy Luận

Tháng 7 thường có những cơn mưa bất chợt. Rào rào, rả rích.

Chiều nay, có mưa.

Quán vắng khách. Quang ngồi chán nản bấm điện thoại. Văn ngồi gần đó, cố đọc hiểu quyển sách trừ tà mà Linh tặng.

Một vị khách râu ria xồm xoàm bước vào quán, khoác một chiếc áo khoác mỏng, ướt lấm tẩm vài hạt mưa. Chiếc quần jean đã bạc phếch 2 đầu gối, và bạc phếch một bên trái. Đôi giày ướt sũng tạo nên những vệt nước bắn trên sàn.

Thằng Văn vội chạy lấy cây lau nhà. Ông khách tiến đến quầy thu ngân của Quang.

- Có phở không?
- Có phở. Tái hay chín?
- Tái. Bao nhiêu?
- 20 xu.
- Trả tiền trước.
- Ok. Mời ngồi. Chị ơi, một tái nhé.

Ông khách ngồi húp sùm sụp bát phở, rồi ra đi. Ngoài trời, mưa vẫn rất lớn.

Thằng Văn lại lau nhà một lần, rồi nhìn chòng chọc theo ông khách.

Takezawa đang ngồi trên một cái ghế nhựa gần đó, tựa cửa nhìn mưa. Thấy thằng Văn như vậy, hẩn hỏi.

- Ê nhóc, làm gì mà thần thơ vậy? Nhớ Trần tiểu thư à?

- Bác Itou, bác không thấy ông khách vừa rồi có gì lạ sao?

- Sao? Ta chả thấy gì lạ cả. Chú mày thử nói xem ông ta lạ ở đâu.

- Cháu, cháu không diễn đạt được, chỉ là cháu thấy loé lên trong đầu như thế.

- Xì, thế mà cũng...

Đúng lúc này, Quang đang bấm điện thoại, cũng ngẩng lên, xen vào.

- Cá thể bình thường trong một chỉnh thể bất thường. Em để ý tới nó sao? Vậy thì thử bắt đầu phân tích từ điểm đầu tiên mà chú để ý đi.

- Em không biết anh nói cái cá thể chỉnh thể gì, nhưng, anh cũng để ý sao?

Văn ngạc nhiên hỏi. Đây là lần đầu tiên có người cũng nhìn thấy những thứ mà nó để ý. Nó ngẫm nghĩ một chút.

- Là đôi giày.

- Đôi giày làm sao? - Takezawa hỏi.

- Nó ướt, ướt sũng. - Văn trả lời.

- Ướt, ướt thì làm sao? Trời mưa, giày ai chả ướt. - Takezawa ngáp.

- Đúng thế, giày ướt là chuyện rất bình thường, nhưng chính vì thế mà nó lại bất thường. - Thăng Văn diễn đạt hơi lủng củng, nhưng nó mặc kệ. - Chú không thấy, mưa rất lớn sao? Mà chiếc áo khoác của ông ấy, không ướt sũng, chỉ lấm tẩm thôi.

- Ừm, vậy thì, có thể là... ông ta đi ô tô tới đây. Bước vào ngõ thì chỉ đủ để ướt áo lấm tẩm thôi. Còn giày ướt, có thể là do đạp vào một vũng nước nào đó.

- Cháu cũng suy nghĩ như vậy. - Văn trả lời.

- Là sao?

Quang lại xen vào.

- Là chiếc quần jean.

- Hả? Quần jean? Lại gì nữa? Ta thấy cái quần đó rất bình thường mà.

Văn nhìn thẳng vào ông bác Takezawa.

- Bác thấy bình thường, là bởi vì bác đã quá quen với nó rồi.

- Hả? Là sao?

- Cái quần đó, rất giống cái quần của bác đó bác Itou.

Hắn giật mình nhìn xuống cái quần của mình. Hắn chỉ có duy nhất một cái quần jean này, dạo gần đây chỉ mặc khi xuống trông quán. Nó cũng bạc phếch 2 đầu gối, và bạc phếch một bên... phải.

- Bác có thấy, quần của ông khách bạc bên trái không?

- Ờ, cái này! Cái này... nghĩa là sao? - Takezawa cảm thấy vô cùng đau đầu.

- Bác Itou, bác kể bác đã từng là dân vô gia cư?

- Đúng thế, 60% cuộc đời ta là dân vô gia cư.

- Cái quần này bác cũng mặc khi còn là người vô gia cư?

- Hỏi hoài, ta có mỗi một cái quần, tất nhiên là phải mặc nó rồi, chẳng lẽ mặc quần lót lẫn lộn ngoài đường? Ý chú mày là...

- Bác nằm lẫn lộn ngoài đường như vậy, nên mới bác phếch một bên phải không? Là vì, bác nằm nghiêng sang phải. Tại sao vậy? - Văn lại hỏi ngược lại hẳn.

- Ờ nghĩ lại, đúng là ta toàn nằm nghiêng sang phải. Vì sao nhỉ?

- Bác thuận tay nào?

- Ta thuận tay phải. Ờ, có lẽ là, nằm ngoài đường sẽ thấy vô cùng bất an, nên ta phải nằm nghiêng sang bên tay thuận, như vậy có việc gì xảy ra, có thể bật dậy dễ dàng hơn.

- Vậy bác có thấy, ông khách vừa rồi, ống quần bác phếch bên trái không?

- Thì chắc hẳn thuận tay trái...

- Không đâu, ông ấy cầm đĩa ăn phở bằng tay phải.

- Lạ nhỉ? Mà... khoan đã, chắc gì chú mày đã chắc rằng người ta nằm ngoài đường? Lúc nằm trong nhà, ta cũng hay nghiêng sang trái.

- Cháu cũng đã từng nghĩ như vậy. - Văn lắc đầu.

- Cũng? Rốt cuộc mày nghĩ được bao nhiêu thứ trong đầu? - Takezawa thốt lên.

Đến lượt Quang lại xen vào.

- Không quan trọng là nghĩ ra được bao nhiêu thứ, quan trọng là phải hệ thống lại những suy nghĩ đó.

Văn quay sang hăn, gật đầu. Quả thực, chưa từng ai dạy nó xử lý những suy nghĩ vụt loé lên như vậy.

- Lại là đôi giày. Dây giày được buộc, rất cẩn thận, rất đều. - Văn nói.

- Ông ta là một người rất cẩn thận. - Quang gật đầu. - Anh đã nhìn vào ví của ông ta, sắp xếp tiền bạc rất ngăn nắp.

- Một người cẩn thận như thế, sẽ mặc quần jean nằm ngủ trong nhà sao? - Văn lại hỏi Takezawa.

Hăn gật gù. Đúng vậy, khi được ở lại trong nhà hàng, hăn không còn mặc quần jean đi ngủ nữa. Chỉ có trước đây, khi còn vô gia cư, là bất đắc dĩ...

- Vậy tên đó là một tay vô gia cư?

Văn gật đầu. Hệ thống lại suy nghĩ, rất tốt. Một loạt những phân tích vừa rồi, chỉ để xác nhận lại ý nghĩ đã vụt ra trong đầu nó.

- Một người vô gia cư, thuận tay phải, nhưng lại nằm nghiêng về bên trái, bác có thấy lạ không?

- Đúng là rất lạ, nhưng ta không biết vì sao? Nằm bên trái, đúng là rất bất tự nhiên.

- Bình thường, khi bác nằm bên phải, tay phải của bác thường làm gì?

- Ta thường... ừm, gối đầu.

- Người đó nằm bên trái, cháu đoán, chắc là để... tay phải có thể tự do làm việc. - Văn nói.

- Làm việc, làm việc gì? - Takezawa chỉ thấy xuất hiện trong đầu những hình ảnh không trong sáng lắm.

Văn chỉ vào Quang.

- Cái việc mà anh Quang vẫn làm đó. Bấm điện thoại suốt ngày.

Quang gật đầu, xác nhận.

- Khi ngủ, anh cũng toàn nghiêng sang trái, để bấm điện thoại mà.

A! Takezawa cảm thấy, mình sống đã 44 năm nay, mà giờ, mới được thông nào. Đơn giản vậy sao? Nhưng là bao nhiêu bước suy nghĩ, để nhận ra thứ đơn giản như vậy?

- Giờ mới là thứ quái lạ nè. - Văn nói tiếp.

- Ủa, này giờ vẫn chưa quái lạ sao?

- Bác có nghĩ, một người vô gia cư, sẽ có điện thoại để dùng, lại có ô tô để đi không?

Lại đau não. Takezawa làm sao nghĩ tiếp được nữa chứ. Hắn đầu hàng.

- Chú mày giải thích đi.

- Cháu cũng không biết vì sao, nên cháu mới hỏi bác chứ. - Văn xì mặt. Ông bác này làm như cái gì nó cũng biết vậy. - Một người vô gia cư, nằm ở nơi không an toàn, nhưng lại có thể lấy điện thoại ra dùng suốt ngày, không phải rất lạ sao? Trừ khi, ở nơi đó, không ai có thể cướp được điện

thoại của ông ấy. Với lại, nơi đó, rất có thể sẽ khiến ông ấy không bị ướt mưa, mà vẫn có thể di chuyển tới nhà hàng. Kiểu như, đi dưới những mái nhà liên tiếp vậy...

Quang mỉm cười.

- Cu Văn vốn sống còn ít, nên có thứ chưa biết tới. Anh Itou, lăn lộn đã lâu, hẳn phải biết có một nơi như vậy tồn tại.

Một nơi không phải là nhà, nhưng đủ kín đáo, đủ an toàn, lại có thể di chuyển, mà không bị ướt. Những mái nhà liên tiếp. Hay thậm chí, là tất cả đều được che phủ.

- Cổng ngầm!

Tên khách vừa rồi, đến từ cổng ngầm!

- Là sao hả bác? - Văn hỏi.

- Cổng ngầm, chính là nơi chú mày chưa biết tới. Dưới đó, ngay dưới chân chúng ta, là một hệ thống cổng ngầm chằng chịt, có rất nhiều dân vô gia cư sống dưới đó.

- Ồ, ra vậy. - Văn gật gù. Vậy là trí tò mò của nó đã được thoả mãn. Cảm giác này, thật là tốt.

Anh Quang, lại có thể giúp nó phát triển khả năng lập luận, quả không hổ danh là Thạc sĩ Toán học.

Nó không biết rằng, thứ nó nhìn thấy, không phải ai cũng có thể nhìn ra. Takezawa là một ví dụ.

Thằng Văn ngồi xuống, tò mò hỏi Takezawa về cổng ngầm. Hẳn hào hứng kể cho thằng bé nghe. Hoá ra dưới lòng đất Hải Thành còn có cả một

thế giới thú vị như thế. Nhưng cũng rất nguy hiểm. Chắc là mình không nên xuống đó. Văn lẽ lười.

Quang ngồi tại quầy thu ngân, vẫn bấm điện thoại. Nhưng hân vận về đồng 20 xu lúc này.

Người khách này, đối với Vương Thành Văn, chỉ là sự tò mò mà thôi.

Nhưng, đối với Vương Minh Quang, kẻ này tới đây là để tìm hân.

Đồng 20 xu, khắc 1 số kí tự.

Một điệp viên của Vương Nghiệp, chuyên trà trộn dưới cổng ngầm. Một con “gián”.

Những suy đoán của Vương Thành Văn, hầu như đều đúng cả.

Những kẻ mang họ Vương, đều sở hữu khả năng suy luận kinh người.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Phim Bom Tấn, Đầu Nhảm Nhí!

- Bác Itou, bác làm gì thế?
- Ta thả hương cho kiếm.
- Sao lại phải thả hương cho kiếm ạ?
- Vì thanh kiếm này đã vì ta mà chiến đấu, vì ta mà hi sinh. Tên nó là Takasanagi.
- Ai cũng phải thả hương cho kiếm hả bác?
- Không, chỉ người Phú Sơn mà thôi.

Phòng của Takezawa ở tầng 3, nhỏ hơn phòng của Văn. Nhưng hẳn vẫn ở đó một cách vui vẻ. Văn hay lên phòng của hẳn chơi. Trong góc phòng là một cái bàn thờ, đặt một thanh kiếm đã gãy.

Đối với người Phú Sơn, đặc biệt là tầng lớp Kiếm Khách, kiếm là vật vô cùng thiêng liêng. Mạng sống của bọn họ, được đặt lên lưỡi kiếm. Người Phú Sơn chỉ thờ 3 thứ, cha, mẹ, và kiếm.

- Bác lúc nào cũng mang kiếm như vậy, chắc bác giỏi Kiếm Thuật lắm?
- Fu fu, Kiếm Thuật của ta, chính là tinh hoa Kiếm Đạo của hai dòng họ nổi danh về Kiếm nhất Phú Sơn.
- Hai dòng họ nào thế ạ?

- Ha ha, thứ nhất là họ Itou của ta, thứ hai chính là dòng họ Kumo lừng danh.

- Kumo?

- Nhóc không biết dòng họ Kumo? Vậy nhóc có biết Kumo Sasaki không?

- Sa sa... ki?

- Haizz, trẻ con bây giờ, thật quá thiếu hiểu biết.

Đúng lúc đó, Quang đi qua. Phòng hãn cũng ở tầng 3, hãn vừa mới tắm xong. Đang cởi trần, cái khăn tắm trùm lên đầu. Tối mùa hè, trời rất oi.

- Kumo Sasaki? Là Chí Tôn Cường giả của Phú Sơn Đảo Quốc. Xuất thân từ một gia tộc nghệ nhân Kabuki, đam mê diễn xuất, thành danh đã vài chục năm nay, không ai biết gương mặt, tuổi tác thật sự, chỉ biết hãn sở hữu mạng lưới Giải trí khắp thế giới, và Kiếm Thuật đệ nhất. Thiên hạ gọi hãn là Vô Diện Kiếm Khách.

Itou đáp lại.

- Đúng thế, Sasaki chính là kẻ xây dựng nên nền Văn hoá Giải trí có một không hai của Phú Sơn Đảo.

- Văn hoá Giải trí? - Văn tò mò hỏi.

- Chú mày không biết tới Văn hoá Giải trí? Chắc chắc! Đã xem phim bao giờ chưa?

- Phim là gì thế?

-!!

Takezawa vỗ đầu che mặt, đứng dậy, ra chỗ chiếc tủ trong phòng, rút ra một đồng băng đĩa.

- Chú mày mà là dân Phú Sơn chắc người ta coi là sinh vật lạ mắt. Người Phú Sơn, ai cũng sở hữu vài chục đĩa phim.

Hắn quăng cho Văn xem thử. Là những tờ giấy, không, giống như những túi giấy, bên ngoài bọc nilon, bên trong có hình ảnh. Toàn là tiếng Phú Sơn, nó không đọc được, nhưng có một dòng chữ, ghi là Fusan Entertainment.

- Hãng giải trí Phú Sơn, do Sasaki lập ra đấy. Nhớ ngày đó, ta vẫn còn là cổ đông lớn trong hãng này.

Takezawa bồi hồi nhớ lại. Cuộc đời thê thảm này, hắn cũng từng có những ngày sung sướng.

- Người thanh niên trong hình này, chính là Kumo Sasaki.

Quang và Văn cùng cúi xuống xem, một thanh niên rất trẻ, đẹp trai, với những đường nét rất riêng biệt của người Phú Sơn, trên mặt hắn bôi những vệt sơn đỏ văn vện.

Quang nhìn xuống bìa đĩa. Sản xuất năm 5957. Hơn 50 năm về trước.

- Còn đây là phim hắn mới đóng, ta vừa mua được.

Takezawa lại quăng ra một bìa đĩa như vậy. Một hình ảnh khác, nhưng người đứng giữa, vẫn là cậu thanh niên ấy.

Sản xuất tháng 6 năm 6011. Mới tháng trước.

- Sau 50 năm, ông ấy không hề thay đổi ạ?

- Vậy nên người ta mới gọi là Vô Diện Kiếm Khách. Khi đóng phim, hắn luôn sử dụng khuôn mặt này. Thôi, tối nay cũng không có gì làm, để ta cho 2 đứa bây xem thử coi cái gì là phim của Phú Sơn Đảo.

Takezawa cũng rất háo hức muốn xem bộ phim này. Lần đó, hắn ra ngoài để mua cuốn phim này, cũng là lúc ông lão ở khu biệt thự phía Tây lén lút xem trộm Hỉ Vận Kiếm của hắn. Cũng từ đó, chuỗi ngày tai hoạ kéo dài tới tận bây giờ.

Cuối cùng, cũng có thời gian rảnh rồi để xem phim.

Phim mua ở Đại Nam, có phụ đề Đại Nam.

Phim kể về thời xa xưa của Phú Sơn Đảo, khi hòn đảo này vẫn còn là một lục địa rộng lớn, chưa bị chìm ngập gần hết như bây giờ. Thời đó, đứng đầu đất nước là Tướng Quân. Bộ phim xoay quanh một chàng samurai bảo vệ Tướng Quân của mình khỏi những sát thủ của hội ninja, với phần thưởng là được lấy công chúa làm vợ.

Những đoạn hài, rất hài. Takezawa cười ngặt nghẽo. Văn và Quang chỉ nhíu mày xem tiếp. Đến đoạn đánh nhau, Takezawa chồm lên, căng thẳng, hào hứng, Văn và Quang vẫn nhíu mày.

- Đánh nhau gì mà giả tạo vậy?

- Đúng vậy, còn rất chậm chạp, rất phô trương nữa. Tại sao khi đánh nhau còn phải múa mấy vòng, tạo đủ các tư thế? Lần trước đánh nhau, cháu còn chưa kịp thủ thế, đã bị ăn một phát vào mặt!

- Tại sao đánh nhau, còn phải hô tên chiêu thức như vậy? Mà tại sao tuyệt chiêu mạnh nhất, phải đợi đối thủ gần chết mới sử dụng? Dùng càng sớm không phải càng tốt sao? Ít ra cũng khiến đối thủ suy yếu...

- Hai đứa bây biết cái gì? - Takezawa rít lên. - Đây chính là tinh hoa của điện ảnh! Đây chính là đưa yếu tố Kabuki vào trong điện ảnh, cũng chính là tài hoa của hãn! Toàn thế giới đều háo hức đến rạp để xem phim của hãn, đợi đến hai đứa bình phẩm à?

Cả Văn lẫn Quang đều lắc đầu. Điện ảnh gì mà sai sự thật vậy? Lỡ người xem tưởng thật, lúc đánh nhau cũng tạo dáng cũng hô khẩu hiệu, vậy chẳng phải là hại chết người ta rồi?

Takezawa hừ một tiếng, tiếp tục ngồi xem. Đến khi Tướng Quân bị ám sát, dận dò lần cuối, giao phó công chúa cho chàng Samurai do Sasaki đóng, Takezawa rưng rức nước mắt, mũi sụt sịt.

Hai đứa kia vẫn nhú mày. Còn thời gian nói nhiều vậy, sao không đưa tới bệnh viện? Hoặc ít ra cũng phải giao phó nơi cất giấu vàng hoặc bảo vật gì chứ? Nói toàn những lời vô nghĩa á. Nhưng nhìn dáng sứt sùi của Takezawa, hai đứa cũng không nói gì nữa.

Đến đoạn chàng Samurai phá án, tìm ra hung thủ. Văn và Quang mới bắt đầu hào hứng hãn lên, sôi nổi thảo luận.

Takezawa nói.

- Hai đứa bây thấy tên thị vệ mặt mày gian xảo kia không? Bởi vì hãn được tạo hình là mặt mày gian xảo, ngay từ đầu phim đã khó ưa, hãn chắc chắn chính là hung thủ!

- Sao lại vô lý như vậy? - Văn hỏi. - Chỉ vì hãn khó ưa, mà hãn là hung thủ sao?

- Đúng vậy, phán đoán như vậy quá cảm tính rồi. - Quang gật gù.

- Cảm tính là sao? Nói cho hai đứa biết, kẻ nào khó ưa đều sẽ là người xấu. Phim của Phú Sơn, hàng chục năm qua đã là như vậy rồi. Trong các

môn Nghệ thuật biểu diễn, tạo hình của nhân vật cũng nói lên tính cách nhân vật. Không chỉ người Phú Sơn, mà tất cả mọi người đều nghĩ như thế.

Takezawa giải thích, nhưng hai đứa kia vẫn lắc đầu.

- Dù có một vụ án mạng xảy ra, và có một tên ác ôn có mặt ở hiện trường, cũng không thể kết luận là do hắn giết người. - Quang lắc đầu.

Văn gật đầu lia lịa. Nó cảm thấy vô cùng chính xác, ác ôn là ác ôn, thủ phạm là thủ phạm, hai thứ đó đặt cùng một chỗ, không hề có nghĩa là chúng liên quan tới nhau.

Con người, hay bị cảm tính làm sai lệch óc phán đoán, nhưng đối với hai đứa này, thì không.

- Vậy mấy đứa nói, ai mới là hung thủ?

Quang nhìn màn hình một lúc. Hắn lấy điều khiển, tua lại một cảnh quay. Đây là cảnh quay sau khi Tướng Quân bị ám sát, tất cả các thị vệ được gọi về tập trung trong sân.

- Tướng Quân bị ám sát bằng một mũi tên, phải không? Vậy thủ phạm sử dụng cung tên.

- Đúng thế. - Takezawa trả lời. - Người có thấy, tên đáng ghét kia, cũng đang đeo cung tên không?

- Bác không thấy lạ sao? - Đến lượt Văn nói. - Hung thủ đã sử dụng cung tên để giết người, chẳng lẽ vẫn còn đeo cung tên chạy tới hiện trường, để người khác nghi ngờ sao?

- Cái này, cái này là đoàn làm phim cố tình thể hiện như vậy cho khán giả dễ phán đoán. Kabuki của người Phú Sơn, cũng là như vậy, hai đứa còn phải phức tạp hoá vấn đề sao?

Takezawa nói, hăn nói vô cùng có lý, nhưng hai đứa kia không thèm nghe hăn. Chúng nó đã châu đầu vào màn hình rồi.

- Ê Văn, em có thấy, đôi guốc của cả đám này, có dấu bùn không?

- Vậy là bọn họ đang đi tuần ngoài sân, nên dưới chân mới có dấu bùn.

- Nhưng guốc của tên này, lại không có.

- Là vì hăn không đi tuần ngoài sân, mà đứng ở một nơi khô ráo sao?

- Là trên mái nhà? Nếu vậy nhiều khả năng hăn chính là hung thủ...

- Nhưng chưa chắc, anh Quang, anh tua lại đoạn Tướng Quân chết đi. Không, trước nữa, đúng rồi, đoạn buổi sáng ấy...

- Anh hiểu ý chú rồi! Là hướng của gian phòng, phải không? Cửa sổ của Tướng Quân quay về hướng Đông, ánh mặt trời chiếu vào nè. Vậy là, lúc Tướng Quân bị ám sát, là chiều tối, lúc mặt trời sắp lặn...

- Anh lại tua về lúc Tướng Quân bị bắn đi... Đó! Mũi tên bay từ hướng cửa sổ, vậy là hung thủ đứng từ phía Đông, bắn về phía Tây!

- Từ Đông bắn về Tây, khi hoàng hôn, vậy là sẽ bị ngược sáng! Tên đó có đeo kính, kính của hăn rất loá, như vậy hăn không thể nhắm chuẩn từ vị trí đó...

- Mình xem xét kẻ khác thôi...

....

- Hai thằng đàn kia! Chỉ là phim thôi mà, đến đạo diễn cũng không nghĩ nhiều như bọn mày! Thằng chúng mày nghi ngờ, là diễn viên quần chúng, mới tới đoàn, nên trang phục mới hơi khác đám còn lại, guốc của nó cũng không bị bắn như đám kia. Đoàn phụ trang cũng không có trau chuốt

tới mức độ đi cân nhắc những yếu tố trình thám như chúng mày nói! Tin bác mày có được không? Cái tên Saito đáng ghét kia mới là hung thủ.

Hai đứa quay đầu lại.

- Không đâu bác Itou. Mọi bằng chứng đều bảo vệ ông Saito ấy. Bác không nhìn thấy sao?

- Tao chả nhìn thấy gì cả! - Takezawa quạu. - Và tao khá chắc là mọi người cũng không nhìn thấy những thứ mà chúng mày nhìn thấy đâu!

Bộ phim tiếp tục. Chàng Samurai đã tìm ra thủ phạm. Chàng dần đưa tay lên, giơ ngón tay ra, chỉ vào thủ phạm.

Trong phòng, Takezawa hô.

- Saito! Saito! Saito!

Hai đứa kia hô.

- Vô tội! Vô tội! Vô tội!

Tiếng chàng Samurai trong tivi cất lên.

- Saito! Người chính là kẻ thủ ác! Kẻ đã phản bội chủ nhân! Người phải đền tội!

Văn và Quang cùng đồng thanh rên rỉ.

- Không! Ngài Samurai, ngài nhầm rồi! Nhìn vào khuy áo, khuy áo của ông ấy đi... Ông ấy vô tội!

Trên tivi, Saito với tạo hình trơ tráo, đáng ghét, mắt liếc ngang liếc dọc, rồi như hoảng sợ, rút kiếm ra, bày tư thế tạo hình, cười một nụ cười đều cáng, hằn... nhận tội.

- He he he! Sasaki, không hổ danh là Samurai ưu tú của Phú Sơn ta. Không ngờ, người cũng đã phát hiện ra Saito này là một Nhẫn giả. Ngày hôm nay, người hãy xuống địa ngục cùng với chủ nhân của mình đi!

Nhân vậy Sasaki cũng tạo dáng, đáp lại, rồi hai người lao vào nhau đánh một trận cuối cùng. Các chiêu thức được hô lên loạn xạ. Nào là Thiên Tường Long Thiểm, nào là Hành Vân Thiên Kiếm, vân vân. Cuối cùng, Saito yếu thế, bị đánh bại. Sasaki chĩa kiếm lên cổ hắn, Saito cầu xin tha mạng, vậy là Sasaki rút kiếm về, quay đầu lại.

Đúng lúc này, Saito nham hiểm rút kiếm ra, cười khanh khách, đâm lén Sasaki.

Phập một tiếng, Sasaki hoảng hốt quay lại, chỉ thấy nàng công chúa đã lao ra đỡ lấy mũi kiếm.

- Tiểu Hà! Không!!

Lần này, Sasaki không hô bằng tiếng Phú Sơn nữa, mà rõ ràng là tiếng Bắc Hà.

- Tiểu Hà! Nàng đừng bỏ ta.

- Sasaki, thiếp xin lỗi. Có điều này thiếp vẫn giấu chàng. Thực ra, thiếp... là con trai. Giới tính không bình thường. Thiếp xin lỗi...

- Không! Tiểu Hà, dù nàng có là xăng pha nhớt, ta vẫn muốn chữa bệnh cho nàng...

- Sasa... ki...

- Không!!

Cuối phim, Saito bị xử tử. Chàng Samurai Sasaki lên ngôi Tướng Quân, cai trị Phú Sơn đời đời no ấm.

Hết phim.

Văn và Quang gần tò te.

- Phim nhảm nhí vài chương!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Âm Hành Sứ Giả

Bộ phim mới nhất của Kumo Sasaki, tên là Truyền kì về Sasaki, phần 70, một serie đã phát hành 50 năm nay rồi, và vẫn ra đều đều.

Phần này, được bán rất chạy tại Đại Nam, cũng như trên toàn thế giới, nhưng lại bị cấm chiếu ở Bắc Hà. Dân Bắc Hà, rất nhiều người phải mua băng lậu, nhập từ Đại Nam sang để xem. Trời đã khuya, xem xong phim, Văn về phòng ngủ. Takezawa cũng đang mắc màn, Quang đi xuống dưới nhà.

Chị Thanh vẫn đang cặm cụi trong bếp.

- Chị chưa ngủ à?

- Chưa. Chị sắp xếp nốt mấy thứ. Mấy chú cháu làm gì mà rộn ràng thế?

- Xem phim thôi chị. Mà chị này.

- Sao?

- Thăng Văn thật sự rất thông minh.

- Chị biết.

- Nó học Văn, vốn không phải là sở trường của nó, chị cứ ép nó như vậy, nó cũng không thể bộc lộ được tài năng của mình.

- Không phải sở trường, thì không cần phải học sao? Tư duy của các cậu lạ thật.

“Các cậu”, là ám chỉ toàn bộ Vương tộc. Quang im lặng. Đúng là người trong Vương tộc, đều thấy không cần thiết phải học Văn.

- Em không có ý đó. Nhưng, ít ra chị cũng phải để nó học thêm mấy môn Tự nhiên. Toán nè, Lý nè, Hoá nè...

- Nó muốn học gì, chị không có cấm. Cậu thích thì cứ khuyên nó học, nhưng nhớ là phải kèm cho nó, và đừng dạy nó mấy thứ bạo lực. Dù gì, tính theo họ hàng, cậu cũng là chú của nó.

Quang cười ngượng ngịu.

- Chú cháu gì chứ. Em và nó cũng không có tên trong phả hệ. Em coi nó như em trai vậy. Hơn nữa, anh họ bảo em ở lại đây, 9 phần 10 là để dạy dỗ nó. Đến cả anh họ cũng rất coi trọng tài năng của Văn.

- 9 phần 10, vậy 1 phần 10 còn lại, là làm gì?

- Khục, là để làm vài việc không được quang minh chính đại cho lắm.

- Đêm nay, lại có nhiệm vụ à?

- Khục.

Quang ho khan 2 lần liên tiếp. Chị dâu mình, dường như rất giỏi nhìn thấu người khác.

- Nếu cậu có việc thì cứ đi sớm đi, chốc về chị có chuyện muốn nói với cậu.

- Em không vội lắm đâu. Chị cứ nói đi.

- Chị muốn xin ứng trước tiền lương tháng này. Mai chị muốn dẫn thằng Văn đi mua bộ đồng phục mới.

- Chị à, tiền của quán mình, chị muốn lấy bao nhiêu cứ lấy, em cũng đâu có nề hà gì...

Quang nói rất thật lòng. Hấn cảm thấy, mình làm chủ nhà hàng này hơi có hữu danh vô thực. Người phụ nữ này, có khác gì bà chủ nhà hàng đâu cơ chứ.

Nhưng chị lắc đầu.

- Không! Chị chỉ cần tiền lương thôi. Cậu không cho ứng, vậy coi như chị vay cậu, cuối tháng chị trả.

- Haizz, được rồi, được rồi, em ứng cho chị.

- Vậy lương tháng này của chị được bao nhiêu?

- Chị cần bao nhiêu, 5000 hào nhé?

Chị nhúu mày. Hấn lại ho khan.

- Khục, vậy 500 hào nhé?

- 50 hào là được rồi. Nhà hàng cũng không có chắt chém thiên hạ.

50 hào? 50 hào làm sao mà sống? Quang trợn trừng mắt, nhưng hấn phải cố gắng nói chuyện.

- Chị à, nhà hàng dù gì cũng là một bộ phận của Thanh Hải. Chị dù sao cũng là nhân viên của Thanh Hải. Nhân viên Thanh Hải, ăn lương của Thanh Hải, không liên quan gì tới lợi nhuận của nhà hàng.

Chị vẫn lắc đầu.

- 50 hào, là quá thừa rồi. Dù sao ăn ở của 2 mẹ con cũng không mất tiền. Trước đây chị tiêu cả tháng cũng không hết 50 xu.

- 50 xu? Chị là thiên sư trên núi hay sao? Em biết chị giản dị, nhưng ít ra chị cũng cần mua mỹ phẩm, mua quần áo, mua đồ trang điểm...

Chị cười.

- Đúng vậy. Giờ thì mua được rồi. Nên 50 hào là đủ rồi.

Quang bất đắc dĩ gật đầu. Hăn đã hiểu, vì sao anh họ mình lại bất lực trước con người này tới vậy. - Em nên đi ngủ sớm đi.

Cô Vân nhắc Thiên Anh. Hăn vẫn ở lại nhà cô, nhưng cô ngủ trên giường, còn hăn nằm đất. Tên này, rõ ràng còn biết chút đạo lý, cô đỏ mặt nghĩ.

- Có chỗ này, em chưa hiểu lắm, cô giảng hộ em được không?

- Đâu?

- Có một Chú thuật tên là Lugan. Cô dịch hộ em một chút được không?

Cô cúi xuống đọc những dòng miêu tả.

- Đây là một Chú thuật Lừa dối, dòng Thôi miên, nhưng lại khá gần với Nguyên rửa. Nó... đánh lừa những tế bào đã chết rằng chúng vẫn còn sống. Áp dụng rất lớn trong Y học, trong Phẫu thuật chẳng hạn, để tránh tình trạng bệnh nhân bị sốc chết. Cũng có thể dùng khi tách bỏ não bộ, hoặc để lừa dối não rằng nó vẫn còn sống... Còn rất nhiều ứng dụng khác nữa, thậm chí là trong Luyện Thi của Bắc Hà, khiến Thi thể nghĩ rằng nó vẫn còn sống...

Nói đến đây, cô quay mặt đi, thật sự những tri thức này quá gây buồn nôn.

- Ở đây có ghi chú là không phải biện pháp chủ yếu trong Luyện Thi, mà chỉ là phụ trợ mà thôi, vì sao thế ạ?

Cô lại xem xét một chút.

- Chú thuật Lugen, chỉ có tác dụng trong một thời gian ngắn, không quá nửa tiếng, sau đó sẽ biến mất gần như không còn dấu vết. Vậy nên, không thể dùng lâu dài lên Thi thể được. Nhưng trong thời gian ngắn có thể khiến một người đã chết không lâu, hoặc đang hấp hối, tin rằng mình còn sống khoẻ mạnh, có thể hoạt động như bình thường.

- Vậy là, thậm chí, khi chiến đấu, lúc bản thân mình sắp chết, còn có thể áp dụng chú thuật này lên chính bản thân mình, tung ra thêm một vài đòn tấn công nữa?

- Nghĩ như em, cũng có lý... Nhưng, chú thuật kiểu này sẽ gây ra rất nhiều tác dụng phụ. Những bệnh nhân trải qua chú thuật này, đều mất rất lâu mới có thể phục hồi chức năng. Vậy nên, nếu dùng trong chiến đấu, chỉ sợ sẽ rất nguy hiểm.

- Ra vậy. Còn mấy chỗ này, cô giúp em một chút được không?

- Chỗ nào nữa? - Cô Vân đã rất buồn ngủ rồi, nhưng thấy hăng hái như vậy, cô lại không nỡ từ chối hẳn. Dù có thức đêm, thì đã sao, ngày mai cô vẫn có thể ngủ bù mà. Chỉ cần hẳn đạt được thành tựu, là tốt rồi.

- Fluch Faust, Nguyễn Rửa Quyền, vì sao lại chỉ được xếp vào bậc Thạc sĩ ạ? Em thấy, so với Phá Không Quyền, Nguyễn Rửa Quyền có thể đưa Chú Thuật vượt qua khoảng cách, lại trong vòng 4 giây Nguyễn Rửa chết đối phương, ưu việt hơn Phá Không Quyền rất nhiều chứ? Phá Không Quyền còn không đảm bảo sẽ đánh chết được đối thủ...

Cô Vân hơi nhú mảy. Thiên Anh cứ nói tới việc chém giết, rồi nguyên rủa, cô không thích chút nào. Nhưng cô vẫn cố suy nghĩ.

- Cô không rõ lắm về Võ Thuật, nhưng theo như cô biết, Phá Không Quyền, thứ đánh ra, là Quyền Áp của bản thân, còn Nguyên Rủa Quyền, theo như mô tả ở đây, chỉ là sử dụng một chút lực của bản thân làm đường dẫn, thứ truyền đi chủ yếu là Chú Thuật. Nếu là đối đầu trực diện, Nguyên Rủa Quyền không thể so lại Phá Không Quyền. Còn nữa, là vì Chú Thuật cũng có những cách phòng ngừa nhất định.

- Có cách phòng ngừa ấy ạ?

- Đúng thế, người Bắc Hà, rất giỏi hoá giải Chú Thuật, vì vậy những người dùng Chú Thuật lại phải khám phá ra Chú Thuật mạnh hơn, rồi người khác lại cố gắng tìm cách phá giải. Vậy nên Chú Thuật ở Bắc Hà mới phát triển mạnh như vậy. Tuy nhiên, cô có biết một số nguyên lý để hoá giải Chú Thuật của người Bắc Hà, đó là dựa vào Tầng Vô Thức.

- Tầng Vô Thức? Tầng Vô Thức thì có liên quan gì ạ?

- Chuyện này, em phải hiểu, Chú Thuật, là dựa vào sức mạnh của Ngôn Ngữ. Ngôn Ngữ, sẽ tác động sâu vào Vô Thức của người khác. Ví dụ như Thôi Miên, chính là tái lập trình lại Tầng Vô Thức của người khác, khiến họ tin vào điều mình muốn họ tin. Nhưng, nếu người đó có thể bước vào những Tầng Vô Thức sâu hơn, có Linh Lực mạnh hơn, thì Chú Thuật sẽ bị giảm tác dụng đi rất nhiều, thậm chí là vô dụng!

Thiên Anh lại suy nghĩ. Nguyên Rủa, lại có cách hoá giải, quả thực là một mối tai hoạ ngầm. Có 2 cách để giải quyết chuyện này, thứ nhất là không ngừng tăng trình độ Nguyên Rủa lên cao, thứ hai là sử dụng nhiều môn học khác để sử dụng nếu Nguyên Rủa không sử dụng được. Nhưng đó là chuyện của tương lai, vấn đề hiện nay là.

- Cô Vân, những kĩ thuật trong tài liệu này, có thể tác động vào bao nhiêu tầng Vô Thức?

- Ủm, chủ yếu là Tầng 3. Đặc biệt là Nguyễn Rửa Quyền, có thể tác động tới Tầng 4, Tầng Vô Thức Tập Thể. Như vậy đã là khá mạnh rồi! Tại Đại Nam này, mọi người rất kém về Tâm Linh học, ngoại trừ Tâm Linh Sư, những kĩ thuật này có thể có tác dụng lên hầu như tất cả mọi người!

Vậy sao? Thiên Anh cười thầm. Vậy là đủ rồi.

Cô Vân nghiêm nghị nhìn hân.

- Thiên Anh, cô dặn em, tuyệt đối không được sử dụng những kĩ thuật này vào mục đích xấu. Chỉ khi nào cần dùng để tự vệ mà thôi! Thậm chí, không sử dụng là tốt nhất! Em sẽ gặp rắc rối với Pháp luật đấy! Những kiến thức này, cô giúp em tìm hiểu, chỉ là để em mở mang học thuật, dễ dàng lấy được học bổng mà thôi!

Thiên Anh nhìn cô, cười thật tươi.

- Em biết rồi mà cô! Mà hôm nay, hình như cô đổi nước hoa. Rất hợp với cô đấy!

Cái thằng này! Còn để ý được chuyện đấy nữa! Cô Vân đỏ mặt, lườm hân một cái, rồi lên giường đi ngủ.

Dưới nền nhà, Thiên Anh vẫn ngồi đó, mắt đọc tập tài liệu, thỉnh thoảng lại khẽ cười.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Cứ Luyện Thể Thì Là Vô Địch Sao?

Đêm hè, gió lộng, mang theo một chút không khí oi ả sau cơn mưa rào.

Vương Minh Quang khoác một chiếc áo khoác đen mỏng. Không khí Hải Thành, không quá nóng, về mùa đông, cũng không quá lạnh. Bởi vậy, người ta có thể mặc áo khoác cả vào mùa hè, lẫn mùa đông. Hắc mặc như vậy, cũng không ai lấy làm lạ.

Quang năm nay 23 tuổi, cao ráo, đẹp trai, 4 bằng Thạc sĩ, thậm chí còn sắp có đột phá. Xét trong Vương tộc, đã là rất nổi bật, nhưng mãi mà hắc vẫn chưa thấy mình nổi bật, mà càng ngày lại càng mờ nhạt.

Nhưng hắc rất thích sự mờ nhạt này.

Mờ nhạt, vô tung vô ảnh, rất dễ hành động.

Hắc hiểu, thứ mẹ hắc mong ở hắc, chính là điều này. Vương Vũ Hoành mong đợi ở hắc, cũng chính là vậy.

Cũng không thiệt thòi gì. Hắc nghĩ.

Vương Vũ Hoành là ánh mặt trời sáng rực rỡ. Còn hắc là cái bóng của cả Vương tộc.

Hay nói đúng hơn, sắp thành cái bóng của cả Vương tộc.

Hắc còn phải mờ nhạt hơn nữa.

Hắn đeo lên một chiếc mặt nạ. Áo khoác đen, bộ đồ đen. Hắn mất hút vào bóng đêm thành phố này. “Gián”, vừa là những kẻ bé nhỏ hèn yếu, vừa là những kẻ rất có địa vị. Tam Đại Gia tộc, đều rất coi trọng những con “Gián”, vì chúng vừa phải là kẻ đáng tin tưởng nhất, vừa phải được nhận lại nhiều tin tưởng nhất.

Hồng cũng là một con “gián”. Hắn rất thích gián, vì loài này sống rất dai. Ngày ngày, hắn lại nằm bẹp xuống đất bấm điện thoại. Điện thoại của hắn chứa cả tỉ bí mật rồi. Hắn cảm thấy mình thật sự rất quan trọng.

Hắn là “gián” của Vương Nghiệp. Không phải “gián” của Thanh Hải. Thanh Hải chỉ là chi nhánh kinh doanh của Vương Nghiệp tại Hải Thành. Thế lực của Vương Nghiệp tại Hải Thành, không chỉ có Thanh Hải. “Gián” như hắn, có đủ địa vị để không coi Thanh Hải ra cái đinh gì.

Gió thật lạnh. Sân thượng, ngắm trời sao, rất tốt. Kiếp con “gián”, tuy nguy hiểm thật, tuy bị nhiều người căm ghét thật, nhưng cũng thật phong lưu.

- Có chuyện gì, trình bày đi.

Giọng nói cất lên. Hồng lập tức thấy mất cả hứng. Kẻ đang nói chuyện với hắn, vốn chỉ là một quản lý quen ở Thanh Hải, nhưng giờ đã được đề bạt lên để tiếp quản toàn bộ Vương Nghiệp nơi đây rồi. Mà hắn còn rất trẻ, khiến Hồng không phục.

- Đồng chí, cứ bình tĩnh. Anh em mình làm quen với nhau trước đã, sau này còn làm việc nhiều...

- Vụ Linh thiết, các anh đã làm việc không hiệu quả rồi, có lẽ cố gắng, cũng nên trẻ hoá đội ngũ...

- Ô hô, chú em đừng nóng tính thế. Vụ Linh thiết, đúng là bọn anh hơi chậm một tí, nhưng chẳng phải cuối cùng rất là êm xuôi sao, chính anh dẫn

chú em tới chỗ mấy cái container còn gì. Hơn nữa, chú em không biết, vụ đó, “gián” của Phạm thị thính hơn bọn anh, cuối cùng cũng bị người ta đập chết mấy con. Anh có quen một thằng tên Vĩnh, cuối cùng bị ngõ trường của nó chém chết...

- Anh đừng vòng vo nữa. Vương Nghiệp từ khi nào làm ăn kém hiệu quả vậy?

Chắc! Thằng oắt này, ngựa non háu đá à mày! Hồng chắc lừa. Đã vậy, anh cho mày xơi một vụ thật khoai, xem mày còn vênh mặt tới đâu.

- Những con gián của Trần gia trong Thanh Hải, đã lần ra được rồi. Cầm đầu, chính là Đỗ Vinh. Chú em biết chứ?

- Biết.

- Còn có một danh sách - Hồng ném chiếc USB cho người trước mặt. - Nhưng tay Đỗ Vinh là đầu mối lớn nhất. Không biết chú em có dám xử không? Hắn ta cũng bậc Thạc sĩ đó, thâm tàng bất lộ lắm. Hề hề.

- Đêm nay, hắn ở đâu, làm gì?

Hề hề, con ngựa non này, cắn câu rồi. Hồng cười thầm. Ma mới nha, dù có là sếp của hắn, hắn cũng phải dẫn mặt thằng non choẹt này. “Gián” dưới cống ngầm, không dễ làm đệ cho người ta đâu. Quang mỉm cười. Muốn làm việc với đám gián, cần phải bắt chúng nó nghe lời. Đỗ Vinh, vừa là vật tể để lũ gián nghe lời, vừa là giết gà dọa khỉ cho Trần gia phải ra mặt.

Nghĩ cũng tội, mà thôi cũng kệ.

Hắn đạp lên gờ sân thượng, nhảy xuống, gió rít qua chiếc mặt nạ. Hắn đạp vào không khí 6 bước, nhẹ nhàng hạ xuống đất. Nắp cống đã mở sẵn, hắn nhảy xuống.

Hệ thống cống ngầm này, quả là thiên đường cho đám sát thủ.

Vương Nghiệp, cũng đã kiểm soát được một phần lộ tuyến dưới cống ngầm. Hắn dựa theo bản đồ, tìm tới phía Nam thành phố. Nhà của Đỗ Vinh ở đó.

Đám gián, làm việc hơi có ông kềnh, nhưng cũng rất chính xác.

Đỗ Vinh, vừa đi nhậu về. Hắn chỉ có một mình.

Say xin, bước đi loạng choạng. Nhưng bản lĩnh của một kẻ lăn lộn vài chục năm ở đất cảng, trực giác của gã, lại không hề kém.

- Ai?!!

Đỗ Vinh quát lớn một tiếng. Nơi đây rất vắng vẻ. Gió thổi ù ù.

Trong góc tối tăm, một kẻ mặc áo đen, đeo mặt nạ, xuất hiện.

Đỗ Vinh hét lên thật to.

- Muốn tiền hay muốn mạng?!

Hét thật to, không phải là để thị uy, mà để báo động, may ra, còn có người gần đây. Nhưng, không có ai cả.

Đỗ Vinh không hoảng. Hoảng là chết. Gã đến giờ còn chưa chết, là vì gã chưa từng hoảng. Gã cũng không phải là cỡ yếu đuối gì, một mình gã, gã cũng đủ tự tin.

Thạc sĩ Võ Thuật, Thạc sĩ Luyện Thể, Thạc sĩ Khinh công, lại có thêm nhiều bảo vật phòng thân.

Luyện Thể, đạt tới cấp độ Thạc sĩ, thân thể cứng rắn, đao thương bất nhập, chịu nóng chịu lạnh, chịu cả độc dược, ăn mòn, dù là Cường giả,

cũng chưa chắc đã công phá được. Hơn nữa, Luyện Thể, còn giúp người sử dụng khống chế lực đạo trong cơ thể mình chuẩn xác hơn, làm được rất nhiều điều, mà người bình thường không làm được. Là khắc chế cứng đối với các Võ giả.

Vương Minh Quang, đã nhắm tới đối tượng, hẳn phải tìm hiểu kỹ càng. Tay Hồng cổ tình khích hấn xử Đỗ Vinh, vậy thì hẳn xử.

Trong bóng đêm, hẳn lao tới. Đỗ Vinh cũng đã thủ thế, ra quyền. Đại Lực Quyền, cấp độ Thạc sĩ, tốn thời gian để vận lực, nhưng uy lực cực kì kinh khủng.

Khác với Bộc Phá Quyền, Đại Lực Quyền sử dụng, không chỉ là cơ bắp, gân cốt, xương khớp, mà còn cả sức nặng, và da thịt. Không chỉ thông qua 1 lần phát lực, mà là nhiều lần phát lực, nhưng lưu trữ lại trong cơ bắp. Tới khi đánh ra, uy lực sẽ được khuếch đại lên rất nhiều lần.

Tích trữ lực trong cơ bắp, cũng chính là một trong những điều mà chỉ Lực Sĩ mới làm được.

Tích trữ lực rất tốn thời gian, vì vậy, vừa thấy đối phương chuyển động, Đỗ Vinh đã vận sức.

Nhưng kẻ lao tới, lại quá nhanh, nhanh hơn hẳn dự kiến rất nhiều.

Dù là Tịnh Tiến Bộ Pháp, cũng không nhanh tới vậy.

Đôi chân của Quang, không bước ra những bước chạy, mà như đang lướt trên mặt đất.

Thuỷ Hành Bộ!

Bộ môn Khinh Công, chia làm 3 cảnh giới. 3 cảnh giới này có chút liên quan tới nhau, nhưng không nhất thiết phải phát triển từ nhau.

Tịnh Tiến Bộ, là chạy trên đất bằng. Bắt đầu từ Nhất Bộ, Nhị Bộ, Tam Bộ, lên cao dần. Cảnh giới này phát triển từ môn Điền Kinh, còn được gọi là Bộ Pháp.

Thủy Hành Bộ, là chạy trên mặt nước. Phát triển từ Điền Kinh, hoặc Bơi lội.

Đạp Không Bộ, là đạp lên không khí mà chạy. Phát triển từ Điền Kinh, hoặc Nhảy cao.

Cảnh giới cao nhất của Đạp Không Bộ, chính là Đạp Không Phi Hành, chính là bay trên trời. Phải lên tới học vị Tiến sĩ, mới có thể thực hiện. Hơn nữa, nếu không phải là Siêu Cường giả có 3 học vị Tiến sĩ trở lên, chẳng ai luyện tới Đạp Không Phi Hành.

Thủy Hành Bộ, khá kén người sử dụng, thứ nhất là vì rất khó học, thứ hai là hầu hết mọi người đều đánh nhau trên đất liền, Tịnh Tiến Bộ là đủ. Bởi vậy, từ Tịnh Tiến Bộ, người ta thường luyện tới Đạp Không Bộ, chứ không ai học Thủy Hành Bộ.

Nhưng Vương Minh Quang, hẳn lại biết Thủy Hành Bộ, lại có thể sử dụng Thủy Hành Bộ trên mặt đất, lướt trên mặt đất mà nhanh hơn Tịnh Tiến Bộ rất nhiều.

Làm sao có thể!

Đỗ Vinh hơi không tin vào mắt mình. Nhưng hẳn quan tâm nhất, là kẻ địch tiến tới quá nhanh. Đại Lực Quyền, chỉ mới ngưng tụ được 5 lần phát lực. Hẳn đành chấp nhận, đánh ra.

Đại Lực Quyền, 5 lần phát lực, cùng lúc bung ra, Bang!! Một tiếng động, lại giống như 5 âm thanh cùng phát ra, như đấm vỡ cả không khí. Quyền Áp, không bay xa, nhưng lại ngưng tụ ngay trước năm đấm, giáng thẳng về Quang.

Quyền Áp vừa tới, đôi chân của Quang, lại linh hoạt đảo hướng, cả người hẫng, như lướt qua Quyền Áp này, tiếp cận tới đối phương.

Nhất Thốn Đoá Thiên!

Có nghĩa là: chỉ bước lệch đi một chút, có thể né ngàn vạn đòn tấn công! Một kỹ năng né tránh rất cơ bản trong Bộ Pháp, nhưng Quang lại sử dụng Thủy Hành Bộ, một lần né tránh này, nhìn mượt mà như nước chảy mây trôi.

Hành Vân Lưu Thủy!

Mượt mà, không chỉ nói tới bước di chuyển, mà là chuyển động của cả cơ thể. Hành Vân Lưu Thủy, chính là cảnh giới mà thân thể chuyển động nhịp nhàng, thông suốt. Một bước né đòn, thuận theo dòng chảy nhịp nhàng của cả cơ thể, mà ra đòn, như dòng nước chảy.

Bốp!!

Một quyền xuất ra từ phía dưới, nhắm thẳng vào mạng sườn. Quỹ tích một quyền này, mượt mà như nước chảy, khi phát lực, cũng âm ỉ như một mạch nước ngầm, lan toả khắp vùng thân của đối thủ.

Đỗ Vinh vốn tự tin về thân thể cường tráng của mình, một quyền này, hẫng thấy như gãi ngứa, nhưng cơn ngứa này, lại liên tục lan toả, khắp từng thớ cơ, khắp từng mạch máu, giống như...

Toả Mạch Quyền!!

Lại là một kỹ thuật sử dụng quyền. Đại Nam, chính là thiên đường Võ thuật, chỉ là một năm đắm, lại được con người khai phá ra vô vàn cách sử dụng.

Toả Mạch Quyền, chú trọng vào cách phát lực, không chú trọng vào cường độ của lực. Lực đạo phát ra, sẽ âm ỉ lan toả.

Luyện Thể, chính là xây dựng cơ thể cường tráng, rắn chắc, giống như một toà thành. Mà Toả Mạch Quyền, lại như một dòng nước nhỏ, len lỏi vào từng khe đá của toà thành ấy. Tuy dường như không ảnh hưởng gì tới thành trì, nhưng lâu dài sẽ để lại thảm hoạ kinh hoàng.

Đỗ Vinh kinh hãi, vội điều động lực lượng cơ thể tới vùng mạn sườn, đánh tan đi cỗ lực âm ỉ ấy. Vì việc này, hắn phân tâm đi đôi chút, cũng là lúc, Quang xuất đòn tiếp theo.

Toả Mạch Quyền, cốt là để có được cơ hội này!

Hắn đang đứng phía bên trái của Đỗ Vinh, một đấm vừa rồi cũng là vào sườn bên trái, hắn thuận đà của cơ thể, nhịp nhàng xoay một vòng, tay phải vươn ra, vươn qua vùng bụng đối thủ, hai ngón tay chọc thẳng vào một điểm ở sườn bên phải.

Hự!!

Đỗ Vinh vừa dồn lực đạo về phía sườn bên trái, nay sườn bên phải, buông lỏng phòng bị, bị hai ngón tay này, điểm trúng vào huyết đạo.

Điểm Huyết!!

Kĩ thuật này, là trong Y Học, lại cũng có thể áp dụng vào Võ Thuật. Mạn sườn hắn nhói đau, như thấu vào tới phổi, khiến hắn khó thở.

Vương Minh Quang, từ lúc bắt đầu ra tay, di chuyển nhịp nhàng như nước, đòn thế khai phát tự nhiên, không hề gián đoạn. Tay phải hắn đang vươn qua bụng đối phương, bỗng hơi thu về, gập lại, một cùi chỏ húc thẳng vào vùng Chấn Thủy.

Hự!!!

Đỗ Vinh đau nhói, cơn đau đột ngột, bộc phát, khó thể chịu đựng. Hắc hộc một tiếng, như thể toàn bộ khí lực bị phun ra ngoài. Người hắc cong gập xuống.

Từ khi trở thành Lực Sĩ, đã rất lâu rồi, hắc không cảm thấy đau đớn như vậy. Trong tai hắc lòng bùng, mơ hồ nghe thấy tiếng đối phương nói.

- Luyện Thể, thì nghĩ rằng mình vô địch thiên hạ sao? Lạm quá nhiều Tiên Hiệp rồi!

=====

Chấn Thủy: là vùng nằm giữa phần bụng và phần xương ức, cũng là nơi kết thúc của xương ức, là nơi kết nối giữa cơ bụng với xương ức. Phần này rất dễ tổn thương, vì nhiều lý do. Trong Võ thuật, người ta tin rằng, vùng này là một huyết đạo rất quan trọng.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Âm Hành Sứ Giả

Đỗ Vinh hoảng sợ nhảy lùi về phía sau, giữ khoảng cách. Gã phải xem xét lại cách chiến đấu, đối thủ này, khá khó xơi.

Thuỷ Hành Bộ, quá khó để đánh trúng.

Phải hạn chế không gian di chuyển của hắn.

Đỗ Vinh giơ chân lên, dồn 6 lần lực lượng của bản thân, vào bắp chân, giảm xuống.

Uỳnh!!

Cước Đạp Thực Địa!

6 lần lực lượng, không ngừng tụ một chỗ, mà tản mát ra xung quanh, mặt đất bị tàn phá, gồ ghề, lởm chởm.

“Mặt đất lởm chởm như vậy, để xem mi dùng Thuỷ Hành Bộ làm sao!”, Đỗ Vinh đặc ý nghĩ. Địch thủ của hắn, đúng là không sử dụng Thuỷ Hành Bộ nữa, hắn đang đứng đó, bất động.

Cơ hội! Đỗ Vinh vươn cùi chỏ về phía trước, từng bước chân giảm uỳnh uỳnh trên mặt đất, toàn bộ cơ thể gã co cứng lại thành một khối, gã lao tới như một cỗ xe tăng.

Đại Lực Xung Phong!!

Đối thủ của gã không thể dùng Thuỷ Hành Bộ để tránh né, chỉ có thể nhận lấy đòn tấn công này.

Hự!!

Cùi chỏ của gã không húc được vào đối phương, mà bị cản lại. Hai bàn tay của Quang, tạo thành một thủ thế kì lạ, cản lại cái cùi chỏ vạm vỡ kia. Người hăn gồng lên.

“Một kẻ nhỏ con như mi, cũng dám cản ta?”

Đỗ Vinh vẫn lao tới, như một tảng đá lớn, chồm lên người Quang. Quang bị đẩy lùi về phía sau, tầm 1m, nhưng tới đó là hết.

Đỗ Vinh nghiêng răng, dù hăn tiếp tục đẩy, tên này vẫn vững như bàn thạch.

Hăn nhìn xuống hai chân đối thủ. Hai bàn chân, như cắm sâu xuống mặt đất. Hăn và mặt đất như đã trở thành một.

- Là Thiên Cân Trụ? Không, đây là...

Thổ Hành Bộ!! Đỗ Vinh không dám nói ra, vì hăn cũng không dám tin. Khinh công, nếu chỉ chia ra 3 cảnh giới, đúng là có hơi nông cạn. Trên thực tế, 3 cảnh giới chỉ là nói riêng về thuần Khinh công mà thôi, khi kết hợp nó với những môn học khác, lại tạo nên những cảnh giới mới.

Ví dụ như Ngũ Hành Bộ Pháp! Kết hợp giữa Dịch học và Khinh công.

Kim, Mộc, Thuỷ, Hoả, Thổ kết hợp vào bước di chuyển, linh hoạt khó lường.

Thuỷ Hành Bộ, lại có thể lướt trên đất bằng, bởi vì đã sử dụng tới tính uyển chuyển của nước.

Thổ Hành Bộ, lại có thể trụ vững như bàn thạch, biến mình thành một phần của mặt đất.

“Nhưng, cũng chỉ đến vậy mà thôi!” Đỗ Vinh thầm nghĩ. Thổ Hành Bộ, dù có trụ vững tới mấy, cũng có giới hạn. Giới hạn ấy, lại quyết định bởi lực lượng của hai bên. Bước chân có bám chặt xuống đất thì sao chứ, liệu cơ thể hắc có cứng rắn như mặt đất không? Không! Vậy nên chỉ cần gia tăng lực lượng, xương cốt, cơ bắp của hắc chắc chắn sẽ không chịu nổi.

Nhìn thì giống như đà lao tới của Đỗ Vinh đang bị Quang cản lại, nhưng đối với Đỗ Vinh, đây lại là tình thế có lợi. Bị cản lại, gã càng dễ dàng tích súc lực lượng.

Một lần lực, hai lần lực,..., bảy lần lực, tám lần lực,..., mười lần lực!!

Tới mười lần tích súc, không còn là cảnh giới Đại Lực nữa, mà đã là Cường Lực!

Cường Lực Xung Phong!!

Cả người gã đang gồng lên như một cái lò xo, bất ngờ bung ra!!

Mười lần lực đạo, phát!!

Nhưng, ngay lúc này, Quang cũng đã hơi cảm nhận thấy Cường Lực, hắc không chống chọi lấy thứ Cường Lực ấy, mà uyển chuyển, né sang một bên.

Lại là Hành Vân Lưu Thủy!

Sự đáng sợ nhất của Ngũ Hành Bộ Pháp, không phải bởi uy lực của từng loại Bộ Pháp, mà bởi sự chuyển đổi mượt mà từ loại này sang loại khác.

Từ Thổ Hành Bộ, chuyển về Thủy Hành Bộ.

Đỗ Vinh tích sức một đồng lực lượng, nay lại đâm sầm vào không khí, hệt đà, lao thẳng tới trước, đâm đầu vào tường một tiếng rổ to.

Uỳnh!!

Gạch đá rơi vụn, đè lên người gã, thành một đồng ngổn ngang. Bụi bặm bay đầy.

Đỗ Vinh khó nhọc văng hết đồng gạch đá, đứng dậy, chỉ nhìn thấy sau làn khói bụi, kẻ đeo mặt nạ vẫn đứng đó, hai tay giăng ngang, tay trái phát ra khí nóng bùng bùng, bốc lên thành lửa, tay phải toát ra khí lạnh buốt, tụ lại thành nước.

Tư thế giăng ngang này, sao mà giống.... vị trí trong Bát Quái, Ly và Khảm, Lửa và Nước!!

Vương Vũ Hoàn, giơ một cây đũa lên trời, một cây xuống dưới đất, là để bắt lấy Càn và Khôn.

Kẻ lạ mặt này, lại giơ hai tay sang ngang, bắt lấy Ly và Khảm!!

Tư thế tuy khác nhau, nhưng mục đích, dường như lại chỉ có một.

Hai cánh tay ấy vẽ thành một hình tròn, rồi uốn lượn xuống, chạm vào nhau, vẽ nên, một hình Âm Dương!

Nhìn thấy cảnh này, Đỗ Vinh thất kinh. Lấp bắp không nói nên lời. Hắn chỉ có thể phản xạ, ngay lập tức, co người thủ thế, hai tay bắt chéo đưa lên trước mặt.

Toàn bộ người hắn gồng lên.

Mình Đồng Da Sắt!

Toàn bộ lớp da của hắn, cứng lại như thép, đao thương bất nhập. Gân cốt, bắp thịt, đều tạo nên những kết cấu vững chãi không gì lay chuyển.

Đây là chiêu bài phòng ngự cuối cùng của Đỗ Vinh. Dùng chiêu này, hắn bất động, không thể di chuyển, không khác gì bao cát. Nhưng bù lại, có lực phòng ngự kinh người!

Vương Minh Quang, hai cánh tay đã chạm vào nhau. Tay phải hắn, Thuỷ Khí bộc phát ra, tạo thành hình dáng... một cây cung. Tay trái, Hoả Khí, kéo căng về phía sau, hoá thành một mũi tên.

Khí thế này, như bài sơn đảo hải, bộc phát ra. Đỗ Vinh đang gồng người thủ thế, đưa mắt nhìn, thất kinh. Hắn như nhìn thấy... ảo ảnh của rồng!

- Âm Dương Long Khí Tiến!! Mày... mày là người của Vương tộc!!

Quang đã thả tên, mũi tên lửa, bay qua cây cung nước, phát ra những tiếng xèo xèo. Tiếng xèo xèo lớn dần, trở thành tiếng rồng gầm, mũi tên biến thành hình rồng, uốn lượn lao tới, khí thế như muốn nuốt chửng mọi thứ. Sáng hôm sau, người ta nhìn thấy xác của Đỗ Vinh, bị cháy đen, như đóng đinh trên tường. Trên bức tường, còn có dấu hiệu hình rồng uốn lượn, tạo thành Âm Dương.

Tin tức này, lan truyền rất nhanh, mọi thế lực tại Hải Thành, dù là trong sáng hay ngoài tối, đều phải bàn bạc, đều phải giật mình.

Hình rồng Âm Dương này, như báo hiệu một hồi họa kiếp sắp tới. Có lẽ không chỉ ở Hải Thành, mà còn trên toàn Đế quốc.

Ám Hành Sứ Giả, của Vương tộc, đã lại xuất hiện. - Ê, Hồng, có chuyện gì mà hốt hải thế?

- Tay quản lý mới, hần, hần là Âm Hành Sứ Giả. Mới chỉ bằng Thạc sĩ, đã có thể sử dụng Âm Dương Long Khí!! Thiêu chết cả Đỗ Vinh!!

- Cái đế... Mày bịa chuyện để lừa tao à?! Cấp độ Thạc sĩ, làm sao có thể dùng được Âm Dương Long Khí, mà hần có phải họ Vương nữa không?

- Mẹ nó, chính mắt tao nhìn thấy. Âm Dương Long Khí, không phải họ Vương thì là ai?? Nhưng nó không dùng Âm Dương, tao thấy rõ, là dùng Ly và Khảm, Lửa và Nước, thay thế cho Âm Dương!!

- Dùng Ly và Khảm, chắc chắn là mới cấp độ Thạc sĩ rồi, nhưng lấy Ly thay Càn, lấy Khảm thay Khôn, lại có thể tạo ra Âm Dương Long Khí, thằng này, là quái vật rồi!

- Quái vật!

- Từ giờ chúng mày đừng cãi nó, nhất nhất nghe lệnh nó, nghe chưa? - Tiếng thằng Hồng khẩn khoản.

- Thôi đi mày, chẳng phải mày là đưa đi gây sự với nó sao? Âm Hành Sứ Giả của Vương tộc, từ 3000 năm trước, đã nổi danh. Là một người, hay là một quân đoàn, không ai biết. Chỉ biết, Âm Hành Sứ Giả, đã sát cánh cùng Vương Thái Tổ, lập nên cả một triều đại oai hùng.

Từ đó về sau, mỗi đời Đế Vương, đều sở hữu dưới trướng mình Âm Hành Sứ Giả, như một thanh bảo đao trăm bất cứ thế lực nào chống đối. Nền móng Vương triều Đại Nam, không đâu không có dấu ấn của Âm Hành Sứ Giả.

Vô tung vô ảnh, chỉ biết rằng, kẻ đó mang dòng máu Vương tộc, đeo mặt nạ, sử dụng Âm Dương Long Khí Tiên để kết liễu đối phương.

Hình rồng Âm Dương quanh xác chết, dính chặt lên tường, chính là dấu hiệu.

Từ 1000 năm trước, dấu hiệu ấy không còn xuất hiện, ai cũng nghĩ, thiên hạ đã thái bình, Âm Hành Sứ Giả cũng không còn tồn tại nữa.

Nhưng sau 1000 năm, tại một bức tường của Hải Thành, lại xuất hiện một xác chết, và một hình rồng Âm Dương.

Kẻ chết là Đỗ Vinh, một tên gián điệp trong Thanh Hải, lén lút làm việc cho Trần gia.

Vậy là, sau 1000 năm, Âm Hành Sứ Giả đã lại xuất hiện!

Tất cả mọi người, đều nơm nớp lo sợ. Đây là dấu hiệu của một giai đoạn tinh phong huyết vũ sắp đến, trên toàn Đại Nam!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Thầy Kiên

- Văn, đi với mẹ ra chợ nào. Mẹ mua cho con mấy bộ đồng phục mới.
- Sao phải đi sớm thế mẹ?
- Để trưa về còn mở hàng chứ sao.

6h sáng, trời mùa hè, mặt trời đã lên tới ngọn cây. Không khí rất mát mẻ, sáng khoái. Hai mẹ con dắt nhau đi trên con phố công chức, nhiều nhà cũng bắt đầu thức dậy.

Dòng sông Tổng Thủy, chạy dọc theo khu phố công chức. Đi một đoạn, lại có một cây cầu đá, bắc qua bờ sông. Dưới dòng, thỉnh thoảng lại có những chiếc xuồng nhỏ, thậm chí là cả những chiếc thuyền buồm kiểu Cận Tây, ngược dòng chạy qua. Thuyền buồm tới cầu vượt, lại gập cột buồm xuống. Văn nhìn theo, vẻ thích thú.

Phố công chức, thật sự rất đẹp. Rất dễ chịu. Yên tĩnh, trong lành. Không có mùi tanh hôi của hải sản, không có những mụ béo chửi nhau lúc sáng sớm, không có đánh ghen, không có tiếng khóc nhè. Văn rất ghét những tiếng động vào buổi sáng ở khu phố chợ, bởi vì nó ngỗ, tranh cãi, đánh ghen, chả có tác dụng gì mấy, mọi người chỉ đang cố để giải tỏa tâm lý bế bách mà thôi.

Văn không cần phải giải tỏa tâm lý, nên nó thấy, mọi người làm như vậy, rất lãng phí thời gian.

Chợ nơi đây cũng bận rộn, cũng chen chúc, không khác gì khu chợ cá. Nhưng giờ mới sáng sớm, mọi người mới mở hàng. Có rất nhiều mặt hàng kì lạ khiến nó thấy lạ lùng.

Gỗ sứ này. Đồ gỗ này. Đồ trang trí này... Nó hỏi rất nhiều. Nó nhìn ngắm rất nhiều. Khiến mẹ nó phải giữ chặt tay nó, sợ làm rơi vỡ đồ của người ta.

“Thằng bé thật là tò mò. Đây là dấu hiệu của sự khao khát tri thức sao?”, chị Vân nhìn nó. Quả thực, cả dòng họ nó, đều khao khát tri thức, khao khát đến điên cuồng. Kẻ không nhận đủ tình yêu thương, lại bị tri thức choán lấy, rất có thể trở nên vô cảm. Chị không biết, liệu thằng bé đã hình thành đủ nhân cách để tiếp nhận tri thức hay chưa.

Bài văn của nó, được trường Kinh Ngự up lên mạng, chị cũng đã đọc. Chị mừng, vì thằng bé, đã biết nghĩ cho mẹ. Chị mừng, vì nó đã bắt đầu cảm nhận được, thứ gọi là cảm xúc.

Tri thức, có thể bồi dưỡng bất cứ lúc nào, nhưng nhân cách, thì chỉ có thể xây dựng ngay từ khi còn thơ ấu.

Vương Vũ Hoàn, tuổi thơ của hắn, quá thiếu tình thương, quá thiếu sự quan tâm, quá thiếu đồng cảm, đó là thiệt thòi của cả đời hắn, là thiệt thòi mà những năm tháng chung sống, Hoàng Bích Thanh đã cố gắng bù đắp cho hắn.

Nhưng dòng số mệnh, cứ như cuốn phăng đi mong muốn của chị, cuốn hắn vào con đường của Đế Vương. Dòng số mệnh ấy, ẩn ẩn đằng sau, còn có bóng dáng của Phạm Viết Phương.

Mãi suy nghĩ, cũng đã dắt thằng Văn tới hàng quần áo. Không chỉ một hàng, mà là mấy hàng sát nhau.

Một bà béo bán hàng, tươi cười mời hai mẹ con vào chọn. Chị nói chị muốn mua đồng phục cho thằng Văn. Mẫu đồng phục của Kinh Ngự.

Đồng phục của nhà trường, cần chung một thiết kế.

Các học viện nổi tiếng, thì đồng phục của họ, đều làm từ vải đặc biệt, có một ít công dụng, như: kháng nhiệt, kháng lực, kháng phép. Đối với những học viện này, đồng phục cũng là một nơi thể hiện lòng tự hào, thể hiện vị thế.

Nhưng trường Kinh Ngự, sử dụng vải, đều là vải thông thường. Gia đình nào có tiền, đều ra ngoài đặt may riêng, như vậy có thể thoải mái sử dụng các loại vải tốt.

- Chị xem, đây là lụa tơ tằm, dệt tại Đông Hà, sợi lụa đã ngâm qua nước sông Lạch, chịu được nhiệt khá cao, lại kháng được một số loại tà phép cấp thấp...

- Đây là sợi đay miền Nam, hơi dày và thô ráp, nhưng có thể phân tán được một phần lực công phá...

Các loại vải, được đem ra giới thiệu, nhưng giá của chúng, cũng rất trên trời. Những mặt hàng này, đều bán cho những nhà có của.

- 500 hào 1 mét.

- Cái này, 1200 hào 1 mét. Mua 3 mét giảm còn 1000 hào.

...

Văn lè lười, lắc đầu. Chỉ là một bộ quần áo mà thôi, có cần đắt thế không. Chưa kể, còn tiền công may nữa.

Chị nhìn nó, mỉm cười. Chị đưa mắt nhìn quanh gian hàng. Những súc lụa cao cấp, đều được treo lên, rất trang trọng. Đưa mắt xuống dưới, là

những miếng vải rẻ tiền vứt la liệt, co rúm rỏ.

Chị đưa tay sờ lấy một mảnh vải.

- Vải đó là hàng phế phẩm, em lấy làm gì. Đây, chị giới thiệu với em loại này, đảm bảo...

- Em lấy loại này thôi.

- Loại đó, chị bán 50 xu một súc. Còn tiền công may, là 5 hào...

- Em chỉ cần mua vải thôi chị.

Bà bán hàng bỏ súc lụa vào cái túi, đưa cho Văn xách, vừa lăm bầm làu bàu. Đã không có tiền cũng bày đặt đi mua vải.

- Giờ mình đi đâu nữa hả mẹ?

- Tới chỗ này, mẹ biết một cô may đẹp lắm.

Mẹ dẫn nó vào một gian nhà nhỏ nằm ở một góc khuất của chợ. Gian nhà quá nhỏ, chỉ đủ để một người đi vào, lại tối tăm, ghê rợn.

Bên trong, tiếng máy khâu đang chạy tạch tạch tạch.

- A chị Thanh, lâu lắm mới tới.

Trong bóng tối, một giọng nói cất lên. Giọng nói này có chút gì rờn rợn.

- Chị đến may cho thằng Văn bộ đồng phục. Mẫu của trường Kinh Ngư nhé. Mai chị tới lấy. Có gấp không?

- Không đâu chị, còn có mấy đơn hàng của quân đội, nhưng em vẫn ưu tiên chị nhất!

Chị lấy súc vải từ tay thẳng Văn, đưa cho người ngồi sau chiếc máy khâu. Nó vẫn không nhìn thấy mặt mũi người đó, quá tối. Chỉ thấy một bàn tay ghê lở, gân guốc, móng tay dài ngoằng, bẩn thỉu, chìa ra nhận lấy súc vải.

Nó nhớ về những câu chuyện cổ tích của Cận Tây, về những bà phù thủy dệt tầm gai để làm bùa chú.

Bàn tay ghê rợn sờ qua súc vải.

- Ồ, đây là... tơ của cây đay non, rất là hiếm, nhưng mà sao... lại bị xử lý thế này. Quá khốn nạn rồi! Tơ này, nếu được phơi vào đêm Mãn Nguyệt, thì đã thành hàng Thượng Phẩm rồi!

- Cũng không phải kêu ca vậy, chị mua có 50 xu mà thôi. Sao, em xử lý được không?

- Mắt chị vẫn tinh như ngày nào. Cải tạo một chút, có thể đạt tới cấp 12, may ra thì được Trung Phẩm. Nhưng, chị phải đợi lâu đấy.

- Bao lâu?

- Hết ngày 15, đêm hôm đó mới có Mãn Nguyệt. Đêm hôm đấy em sẽ cấp tốc may cho chị.

- Ok, vậy chị đặt 3 bộ nhé, sáng 16 chị tới lấy.

- Một đêm 3 bộ? Không vấn đề gì.

- Cô vừa rồi, là ai thế mẹ?

Vừa bước ra khỏi cửa tiệm chật hẹp, Văn đã hỏi. Nó thấy gian nhà vừa rồi, hơi quái dị.

- À, là bạn của mẹ. Cô ấy không được ưà nhìn lắm, nên thích sống trong bóng tối. Con đừng sợ, cô ấy không ăn thịt trẻ con và phụ nữ đâu!

Mẹ nó vừa cười vừa nói. Nhưng Văn cứ thấy câu nói này sai sai ở chỗ nào. Không ăn thịt trẻ con và phụ nữ, vậy còn đàn ông thì sao?

- A! Cô Thanh, bạn Văn!

- Ô! Linh à? Con cũng đi chợ à?

- Con... hôm nay con muốn đi chợ nấu cho ba mẹ con một bữa, nhưng chưa biết mua gì, cô giúp con được không?

Trần Phương Linh hôm nay mặc một chiếc váy trắng, giày trắng, xách theo một chiếc giỏ to đùng, nhưng chưa mua được gì. Xa xa, mấy tên vệ sĩ đang không ngừng nhìn chòng chọc vào hai mẹ con nó.

- Được thôi, để cô tư vấn cho. Nhưng lần sau con vào chợ, đừng mặc thế này, dễ bị bắt lăm, lại vướng víu. Đi qua đây, nếu con không chê, cô mua tặng con mấy bộ đồ gọn gàng để đi chợ.

- Cô à, con tự mua được rồi mà...

- Không sao đâu, con giúp việc ở chỗ cô nhiều mà thằng cu Quang keo kiệt không có trả lương, coi như lần này cô cảm ơn con đi. Có mấy bộ, cô thấy rẻ lắm, chỉ khoảng mười mấy hào thôi.

- Vậy con cũng mua tặng cô mấy bộ nước hoa nhé, đây cô, con biết tiệm này hay lắm...

- Văn, con về trước đi nhé.

Rốt cuộc, chỉ còn lại một mình Văn ở giữa chợ. Mẹ nó dẫn con đi mua đồng phục, súc vải có 50 xu mà thôi, nhưng lại kéo Linh đi mua những bộ đồ mười mấy hào.

Văn nhún vai, nó cũng không so đo chuyện đó, đồng phục 50 xu cũng không có vấn đề gì. Nó muốn đi dạo vòng quanh khu chợ một chút.

Trong chợ có rất nhiều hàng ăn, nhìn thì đã mắt mà ngửi thì nước mũi, nhưng trong túi nó không có đồng nào. Sáng nay còn chưa kịp ăn sáng, bụng nó kêu rột rột.

- Loại màu này bao nhiêu? 5 hào? Sao đắt vậy? Nhập từ Cận Tây về? Cái gì? Còn có chữ kí của Ngài Edward? Thôi đi ông, chữ kí ngài Edward, tôi cũng in ra được! Tôi cần màu Đại Nam là được rồi. Sao, dính tay khó rửa á? Dây linh tinh á? 3 ngày chưa phai á? Kệ, tôi cần thận một tí là được, cũng chỉ là màu vẽ thôi mà!

- Thầy Kiên!

- O, là Văn đấy à?

Bên một quầy bán hoạ phẩm, Văn thấy thầy đang loay hoay mua đồ.

Màu cũng đã mua xong rồi. Hai thầy trò đi với nhau, thầy Kiên có chuyện muốn nói với nó.

- Văn à, em có tư chất Võ thuật rất tốt, đánh được cả Cường, đánh được cả Đỗ Lương. Sao em không đăng kí học Thể dục đi, sau này tương lai của em nhất định rất xán lạn.

- Em không có tư chất Võ thuật gì đâu, đều là do anh Thiên Anh dạy em đó.

- Thầy biết, nhưng dù có là Thiên Anh dạy đi nữa...

- Rột rột!

- Em đói à? Thầy cũng đói rồi, lại đây, ăn bánh cuốn không? Thầy mời, yên tâm.

Thầy Kiên chưa dạy nó một ngày nào, nhưng thầy đối với nó, lại rất nhiệt tình, và hào phóng. Nó nghĩ rằng thầy là người tốt, nhưng không hiểu vì sao, học sinh và giáo viên trong trường, lại không thích thầy. Là vì thầy tính hơi trẻ con, hay tọc mạch, hay lo chuyện bao đồng, lại không giỏi giao tiếp với con gái sao? Văn nghĩ, những thứ đó đâu nói lên điều gì.

- Văn này, em biết không, cái Linh mách cho thầy, vẽ ra tranh có thật nhiều hoa hồng để tặng cô Vân. 14 này, là sinh nhật cô ấy. Thầy mất cả đêm qua chỉ để nghiên cứu về hoa hồng. Giờ thầy nhắm mắt cũng vẽ được... vẽ... được... Á!!

Thầy la toáng lên.

- Em cứ ăn đi, thầy mua màu mà quên chưa mua cọ! Chờ thầy tí nhé chốc thầy quay lại trả tiền cho!

Thầy Kiên, trẻ con, tọc mạch, khó gần, nhưng lại rất tốt bụng.

Nó nghĩ vậy.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Mỗi Cây Mỗi Hoa, Mỗi Nhà Mỗi Cảnh

Thầy Kiên về nhà, thầy cất tiếng chào mẹ. Mẹ thầy đã già yếu, nhưng vẫn còn có thể nấu cơm và lo một số việc. Bố thầy đã mất sớm, hai mẹ con nương tựa lẫn nhau trong căn nhà nhỏ. Lương giáo viên của thầy, tạm đủ để sống.

- Kiên, mẹ cũng già rồi, mày phải lấy vợ để mẹ còn có cháu bế chứ!

- Mẹ đừng giục, con cũng phải kiếm ai vừa ý con mẹ nữa chứ?

- Mày đừng có điều, có mà mày chưa kiếm ra đứa nào vừa ý mày thì có. Vừa lười, vừa bẩn, vừa vô duyên! Mày thích cô giáo Vân, mẹ biết thừa, mày liệu hồn mà tỏ tình cho sớm, không được, mẹ đi ngỏ lời giúp mày!

- Mẹ này! Mẹ toàn nói gì đâu! Cơm sắp cạn rồi kìa!

Thầy vào phòng, bày bút và màu ra bàn. Thầy lấy giấy ra, và bắt đầu loay hoay vẽ.

“Không biết, có thể kiếm cho mẹ một cô con dâu thật xinh không nhỉ?”. Thầy nghĩ vậy, và lại lúi húi. - Cậu à? Hôm qua tôi gửi cậu tổng cộng là 150 hào, trong đó có 30 hào là thằng Thiên Anh nhà tôi kiếm ra đấy, cậu nhớ trả lãi tôi đúng hạn nhé?

- Chị Phương, chị cứ yên tâm, tiền tôi đã gửi vào hệ thống, tên chị cũng xuất hiện trong danh sách cổ đông rồi, đây, sẵn điện thoại tôi cho chị xem.

- Ôi hay thế à? Tôi thấy trong danh sách này, hình như còn có cả nhiều quan chức thành phố...

- Đó, chị thấy chưa, giờ chị cũng là cổ đông của Hắc Long, ngang hàng với cả ông Tỉnh trưởng rồi nhé! Chị yên tâm! Một tháng nữa tôi sẽ trả lãi đầy đủ.

- Cậu nhớ nhé.

- Vâng! Chị yên tâm! - Thiên Anh! Con về rồi à? Mấy ngày nay, con vẫn ăn uống đầy đủ chứ?

- Con chào mẹ, con về rồi ạ. Mấy ngày vừa rồi vắng nhà, con rất xin lỗi mẹ. Hình như mẹ lại gầy đi, có phải vì con không ạ...

- Ngốc ạ, không phải đâu. Lão vẫn đang say xỉn, con vào nhà nhẹ nhàng thôi không lại đánh thức lão, hai bố con cứ cãi nhau nhiều mẹ cũng không vui đâu.

Thiên Anh nhìn mẹ, so với cái ngày hẵn mới vào Sơ trung, chỉ mấy năm qua, mẹ hẳn đã già đi thật nhiều.

- Mẹ chỉ tiếc, mẹ không có thật nhiều tiền, để thuê cho con một cái nhà riêng, như thế con sẽ được yên tĩnh mà học tập. Mẹ, mẹ xin lỗi...

- Đừng mà mẹ. Mẹ cố gắng chịu đựng, khi nào con tốt nghiệp Cao trung, vào được Đại học, rồi mẹ con mình sẽ rời khỏi chỗ chật chội này, rời xa lão khốn nạn kia.

Bà Phương không dám nhìn con. Nếu nó biết, số tiền nó gửi mình, mình đã đưa cho người ta để làm ăn, nó sẽ nghĩ sao? Bà căn rằng, tự nhủ, mình làm vậy, cũng là vì tương lai của nó. Số tiền lợi nhuận, cũng là để cho nó hết, bà cũng đâu còn cần tiền làm gì.

- Mẹ à, mấy ngày tới, con vẫn phải ở lại nhà bạn, đồ án của bọn con cũng sắp hoàn thành rồi, giờ con về nhà lấy chút đồ mẹ nhé.

- A! - Bà Phương chợt dạ. - Tiền con gửi mẹ, con có cần ngay không?

- Con không, sao mẹ lại hỏi thế?

- À, à không, không có gì, không có gì, không có gì, mẹ tưởng con cần tiền tiêu.

Thái độ của bà, khiến hần hơi nghi ngờ. Óc phân tích của Trần Thiên Anh, không kém một chút nào, nhưng đây lại là mẹ hần. Hần có thể nghi ngờ bất cứ ai, nhưng không bao giờ dám nghi ngờ mẹ mình. Hần gạt đi suy nghĩ ấy.

- Con vẫn còn ít tiền mà mẹ. Với lại, bạn con tốt lắm, bạn ấy cho con ở nhờ, còn đi chợ mua đồ ăn cho cả 2 nữa.

- Vậy à? Bạn con tốt thật đấy. Để hôm nào, con mời bạn về để mẹ mời bạn ấy bữa cơm nhé. Mẹ sẽ mua thêm ít thịt về đãi bạn. Mà mẹ hỏi thật, bạn gái hay bạn trai thế?

Bà vui vẻ nháy mắt với con trai.

- Mẹ nghĩ gì thế? Là con trai!

Nói xong hần chạy vào nhà.

- À, mấy hôm trước Linh có đến tìm con mà không thấy đó. - Bà gọi với theo.

- Vậy hả mẹ?

Bà nhìn theo hần. Lòng vừa vui, lại vừa buồn.

Tất cả, là vì tương lai của nó. Bà tự nhủ. Trần Thịnh vẫn chưa hết bàng hoàng. Đỗ Vinh đã chết. Âm Hành Sứ Giả. Ngay đêm hôm qua.

Cái tin này, như sét đánh ngang tai, không chỉ với Trần Thịnh, mà còn toàn bộ những kẻ lẫn lộn ở Hải Thành này. Dù là Thịnh Doanh, Hắc Long, đám chợ đen, đám côn đồ, đám “gián”, đám cống ngầm, hay kể cả chính Thanh Hải, cũng chấn động không nhỏ.

Đỗ Vinh, dù sao cũng là người của Thanh Hải, lại bị xử bởi chính Âm Hành Sứ Giả. Dù rằng, việc hãm phản bội Vương tộc đã bị phanh phui, nhưng Thanh Hải vẫn chưa tiêu hoá nổi chuyện này.

Cả buổi sáng nay, Trần Thịnh phải đi họp bàn với rất nhiều người, vừa là để cập nhật tin tức, vừa là để quán triệt tư tưởng. Phạm Viết Phương không cho bất kì chỉ thị nào. Hay ít nhất là hãn không nghe được bất kì chỉ thị nào. Không biết phía Hắc Long thế nào, bọn đó cũng ngậm miệng không nói gì.

Phan Thành đang nghi ngờ hãn, hãn biết. Nhưng liệu bố vợ của hãn, Phạm Viết Phương, có nghi ngờ hãn không?

Trước khi gặp Phạm Tổ Uyên, hãn chỉ là một tay sinh viên quèn. Cưới được Phạm Tổ Uyên, có được một cơ ngơi, một sự nghiệp, và một cô con gái đáng yêu hơn thiên thần, đáng lẽ đã là đủ.

Vì sao, hãn lại dẫn quá sâu vào vòng xoáy này.

Hãn rất hối hận, hãn muốn rút. Nhưng, lực hút của Tam Đại Gia tộc, lại dễ dàng để cho phàm nhân như hãn rút khỏi sao? Một con cá nhỏ, có thể bơi ngược khỏi thác nước đang ầm ầm chảy xuống sao?

Hãn đang đi trên dây, không chỉ là một cái dây, mà là 2 cái dây, thậm chí là 3 cái dây. Âm Hành Sứ Giả xuất hiện, chính là sợi dây thứ 3. 2 sợi

dây đã rất khó khăn rồi, thêm 1 sợi, hẳn sợ rồi sẽ bị 3 sợi dây này kéo cho rách toạc người.

Hoặc là lộn cổ ngã nhào.

Từ giờ, hẳn phải thật khôn khéo, cực kì khôn khéo.

Xe vừa về đến nhà, hẳn bỗng thấy bóng dáng của Trần Thiên Anh.

Hẳn chắc lưỡi. Hẳn rất không ưa thằng cháu họ này.

Nó là con trai của Trần Thái, anh trai hẳn. Trần Thái luôn rửa xả hẳn là kẻ ăn may, mè mò vớ cá rán. Hẳn lại luôn cảm thấy đắc ý, vì mình đã có thành tựu vượt xa ông anh vốn rất ưu tú này.

Lòng đổ kị, chẳng biết từ bao giờ, đã khiến 2 anh em luôn dựa vào nhau để sống, trở nên như vậy. Mà lòng đổ kị ấy, lại ần ần có bóng dáng của Phạm Viết Phương.

Nếu không phải Phạm Viết Phương đồng ý hôn ước giữa hẳn và Phạm Tổ Uyên...

- Thiên Anh, cháu đến chơi đấy à? - Hẳn tươi cười một cách giả tạo, chào đón Thiên Anh.

- Cháu chào chú. - Thiên Anh, cũng vô cùng giả tạo, cúi chào hẳn.

- Cháu đến chơi với Linh đấy à? Lâu lắm rồi mới thấy mặt, dạo này cũng cao lớn, đẹp trai lắm, nghe nói ở trường cháu học cũng rất khá? Y hết bố cháu ngày xưa...

Câu nói này, rõ ràng là tiểu lý tàng đao. Hẳn muốn nhìn thẳng cháu ruột này phải lồng lộn lên, phải lộ ra sự non nớt của nó.

Nhưng không. Thiên Anh chỉ mỉm cười, đáp lại.

- Cháu không dám. Em Linh học khá hơn cháu rất nhiều.

- Đúng vậy, cô chú giáo dục em nó rất tốt, những thể loại đầu đường xó chợ là cô chú không bao giờ cho nó chơi cùng. Mà, hình như hôm nay em nó đi vắng hay sao ấy nhỉ?

Câu trước, là cửa miệng vết thương, câu sau, thì là xát muối vào đó. Trần Thịnh, đang không vui. Hắn cần có cái thớt để hắn chém. Trần Thiên Anh, trong mắt hắn, chính là cái thớt đó. Hắn nghĩ, thằng oắt con này, còn có thể làm gì hắn? Đè ra đánh hắn? Có mà bị vệ sĩ của hắn đập cho nát người.

Nhưng Thiên Anh, vẫn cười.

- Cháu cũng vừa hỏi cô Uyên, em Linh đi chợ từ sáng rồi ạ.

- Hà hà, vậy thì tiếc quá. Lần sau lại tới chơi với cô chú. - Cô chú thì vẫn có nhà, nhưng đuổi thằng cháu về, rồi lại bảo lần sau tới chơi với cô chú. Ẩn ý trong câu nói, quá lộ liễu.

“Mày cút về cho tao được rồi. Loại mày, nhà tao không tiếp!”.

- Vâng, vậy cháu chào chú...

- A! Anh Thiên Anh.

Đúng lúc này, Linh vừa đi chợ về. Cô bé xuống xe, mặc theo một bộ đồ tối màu vừa mới mua.

- Anh Thiên Anh, lâu lắm rồi không thấy mặt anh! Em còn không biết là anh có bị sao không?

- Anh bận làm bài tập mà. À anh nghe thấy rồi, dạo gần đây, cô em hơi bị nổi tiếng đó nhé!

Linh phùng má. Những tin đồn về bản thân mình, hình như cũng có chút liên hệ với ông anh họ. Cô giận dữ, nhưng rất nhanh lại vui vẻ.

Hai anh em riu rít nói chuyện với nhau, ngay ngoài đường.

Trần Thịnh khó chịu.

- Thiên Anh à, em Linh còn có việc, cháu lần sau lại đến chơi.

- À đúng rồi, hôm nay em đi chợ để vào bếp nấu cơm cho ba mẹ đấy. Anh cũng vào ăn cùng nhé?

- Anh có vào được không?

- Tất nhiên rồi! Ngại gì chứ?

Hắn cười cười, liếc nhìn gương mặt tím tái của Trần Thịnh. Dám cá, hắn bước một bước qua cổng, Trần Thịnh sẽ rút súng máy ra bắn hắn.

- Ha ha, hôm nay anh bận rồi, để dịp khác vậy nhé.

- Vâng anh!

Cánh cổng màu trắng của căn biệt thự đã đóng lại. Rầm một tiếng.

Thiên Anh ra về, hắn thật sự còn có việc. Nhưng những lời nói của Trần Thịnh ngày hôm nay, hắn không quên, hắn cũng sẽ không bao giờ quên. Hai bàn tay hắn vẫn còn đang nắm chặt, móng tay bầu vào thịt chảy cả máu.

“Sẽ có một ngày, ta mạnh hơn hắn, ta thành đạt hơn hắn, ta có thể giẫm hắn dưới chân, giẫm cả Trần Thịnh, giẫm cả Trần Thái, giẫm cả Phan Thành. Sẽ có một ngày, ta rời khỏi thành phố này, cùng với mẹ, cùng với Linh. Rồi chúng ta sẽ có một cuộc sống thật hạnh phúc. Ta thề!”

Làm người, thứ đáng sợ đầu tiên là sống không có mục đích, đáng sợ thứ hai là mục đích ấy lệch lạc, sai lầm.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Lại Là Một Vụ Âm Sát

- Cô Vân, hôm nay vẫn đang nghỉ hè mà.

- Vâng, cháu chào chú, cháu đến xin mẫu giáo án mới. Nhà xe giáo viên đang đóng cửa hả chú?

- Đúng rồi. Cô gửi tạm xe vào chỗ của học sinh đi, không cần lấy vé đâu.

Tầng hầm để xe, cô Vân phóng chiếc xe máy của mình vào. Sắp tới năm học mới, có một số tài liệu cần phải chuẩn bị, vì vậy cô đến trường. Bỗng nhiên, cô thấy bóng dáng một người.

Áo khoác, trùm đầu, không rõ là ai, nhưng sao cô thấy, thật giống Trần Thiên Anh.

Hắn đã ra ngoài từ sáng sớm. Là đến trường tập luyện sao? Vậy hắn tới nhà xe, chắc là để lấy xe ra về. Cũng hợp lý.

Cô để chiếc xe vào một chỗ, đi theo hắn. Cô muốn làm hắn bất ngờ.

Nhưng càng ngày càng lạ. Cô thấy có gì không đúng. Mùa hè, xe gửi trong trường rất ít, lác đác vài cái, đều xếp ở phía ngoài. Tên này, càng đi vào sâu, càng không có một chiếc xe nào.

Hắn không phải xuống đây để lấy xe.

Trong đầu cô mơ hồ nghĩ như vậy. Cô đi theo hắn, lòng hồi hộp.

“Là đi lên phòng học sao?”, chỗ này có rất nhiều cầu thang dẫn lên các phòng học, học sinh vẫn thường đi những lối này.

Kẻ đó dừng chân tại một chiếc cầu thang bị khoá kín.

Nhà 3E. Khu nhà đã lâu lắm rồi không ai sử dụng. Cả trường đồn đại rằng khu nhà đó có ma.

Tim cô đập thành thịch. Trần Thiên Anh không hề phát hiện ra có người theo dõi mình. Nếu là bình thường, hẳn sẽ nhận ra. Nhưng ngày hôm nay, tâm trạng của hắn không hề ổn định.

Hắn băng băng tiến về phía trước, trong đầu hắn cứ quanh quẩn những lời nói của Trần Thịnh, của Trần Thái, của mẹ, của Linh. Hắn muốn xua đuổi những thứ đó ra khỏi đầu, mà không được.

Hắn chỉ còn tìm cách giữ bình tĩnh, là thực hiện nhiệm vụ. Chỉ tập trung vào nhiệm vụ của mình.

Hắn mở khoá, bước lên cầu thang dẫn tới nhà 3E.

Như thường lệ, hắn mở tủ, lấy túi đồ, trang bị lên người những vật dụng cần thiết, một con dao, một khẩu súng lục, và 2 quả bom khói. Lần này, phía Hắc Long chuẩn bị cho hắn thêm một bao tay kích điện.

Đối tượng lần này rất khó xơi, không khó xơi như vụ ở khu biệt thự phía Tây, nhưng lần đó hắn chỉ được chỉ thị thám thính, còn lần này, là chỉ thị trực tiếp phải ra tay.

Hắn đã được tin nhiệm nhiều hơn chẳng. Đối tượng, là một Võ giả cấp độ Cử nhân. Và khá ngạc nhiên, cũng là người của Hắc Long.

Thanh trừng nội bộ sao, Thiên Anh không quá quan tâm. Hắn chỉ chấp hành nhiệm vụ mà thôi.

Trần Thiên Anh tìm tới cái thang máy trong khu nhà. Hắn bước vào trong. Chỉ có 4 tầng, tầng 1, 2, 3, và tầng hầm B. Hắn bấm lần lượt 3 1 2 B 3 2 B, tổng cộng 6 nút, chiếc thang máy đột ngột hạ xuống, từ tầng 1, tới tầng B, rồi tiếp tục xuống nữa.

Cửa thang máy kêu bíp, mở ra, một mảng tối đen. Hắn bước ra ngoài, rất thành thực, đi thêm một đoạn, rồi nhảy xuống một cái hố.

Hắn chạm đất. Trước mặt hắn, chính là một ngách nhỏ trong cống ngầm.

Một tiếng nói vang lên.

- Người anh em, muốn đi tới đâu?

- Gần khu Thiên Sơn.

- Có bản đồ đây, cần mua không?

- Bao nhiêu?

- 100 điểm.

- 80 điểm, bán thì bán.

- Ok luôn.

Bản đồ cống ngầm, không chỉ là bản đồ đường đi lối lại, mà quan trọng nhất, còn phải đánh dấu được, tuyến đường nào là của Hắc Long, tuyến nào của Thanh Hải, tuyến nào dùng chung, tuyến nào đánh phí, tuyến nào cấm.

Đi lơ ngơ lơ ngơ dưới cống ngầm, sớm muộn cũng sẽ bị thệt. Cô Vân vẫn đứng dưới tầng hầm để xe. Cô chờ rất lâu, đến tận buổi chiều, cầu

thang lên nhà 3E vẫn đóng chặt. Cô chạy lên sân trường, chạy tới khu nhà 3E.

Khu nhà vẫn đứng đó trơ trọi, rờn rợn, cửa sổ tối đen. Cô thử đẩy cửa, cánh cửa đã khoá từ rất lâu rồi. Bụi bặm, mạng nhện phủ đầy.

Cô lại thử mở cửa sổ, không được, cửa sổ cũng khoá.

Cô bất lực, ngược lên nhìn toà nhà này một hồi. Lòng cô đầy mối băn khoăn.

Nếu đó thật sự là Trần Thiên Anh thì sao?

Tại sao em ấy lại bước vào nhà 3E?

Ngôi nhà này, có bí ẩn gì, lại nằm ngay trong trường, không ai phát hiện thấy điều gì sao?

Liệu có thật là Thiên Anh không? Chỉ mong là mình nhầm...

...

Lòng ngổn ngang những suy nghĩ như vậy, cô không đành lòng, rốt cuộc đành bỏ cuộc.

Có lẽ, chốc nữa về hỏi thằng Thiên Anh thử xem. Khu Thiên Sơn, nằm ở phía Tây Nam thành phố. Thiên Anh đã phục kích nơi đây từ chiều. Với những kẻ thành thạo Bộ Pháp, đi lại dưới cống ngầm rất nhanh, vì hẳn có thể thoải mái phóng hết tốc lực, mà không sợ bị ai nghi ngờ.

Điểm phục kích này, là do Phan Thành chỉ định. Hẳn chắc chắn, đối tượng sẽ đi qua.

Đến rồi! Đúng như miêu tả, đầu trục, to lớn. Lại là đầu trục, lòng căm ghét với bố hẳn lại nổi lên.

Xuất kích! Nhưng...

Có hơi sớm rồi!

Thiên Anh bỗng nhiên hồi hận, hôm nay hẳn thật sự có quá nhiều tâm trạng không thể kiềm chế. Hẳn biết, là do mình vẫn còn non.

Đối thủ cũng đã phát hiện ra. Hẳn ngay lập tức nhảy lùi lại, rút ra một đôi gang bằng thép. Hẳn đeo đôi gang vào tay rất nhanh, vừa thấy Thiên Anh chạm đất, hẳn ngay lập tức vọt tới.

Lai giả bất thiện. Còn cần phải hỏi han dài dòng sao, kẻ muốn giết mình, thì mình phải hạ sát hẳn, càng nhanh càng tốt.

Thiết Thủ, vũ khí cấp độ 8, trong giới giang hồ ở Hải Thành, đã là vô cùng cao cấp. Có hai đôi, một tạo lực kéo, một tạo lực đẩy, một kéo một đẩy, có thể gây ra sức công phá gấp đôi.

Đặc biệt, gang tay trái, tạo ra lực kéo, lại có thể phối hợp với một kỹ năng Khí Công: Cách Không Cầm Vật, khiến hẳn có thể từ khoảng cách 2m, kéo đối thủ về phía mình, cũng là lúc, tay phải tung ra năm đấm.

Sử dụng vũ khí, không chỉ vì cấp độ, mà còn phải phù hợp với bản thân.

Trần Thiên Anh, một đòn đánh lén không thành, vừa chạm đất, đã như bị tóm lấy, cả người bị lôi về phía đối phương. Một năm đấm thép tới trước mặt. Năm đấm này mà trúng, mặt của hẳn sẽ nát bét.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, hẳn kịp húc cùi chỏ lên, đánh thẳng vào cánh tay phải đang đâm tới của đối thủ, đồng thời dùng lực phản chấn ấy để cả người rơi xuống dưới.

Huyền Vũ Quyền, trong Tứ Linh Quyền, môn võ cấp độ 12, chuyên sử dụng các điểm cứng của cơ thể, như năm đấm, khuỷu tay, bả vai, đầu gối để tấn công.

Cơ thể hần vừa có xu hướng rơi xuống, vừa né được một quyền, lực hút cũng tác động lên cơ thể hần kém hơn. Nhưng rơi xuống, là vô cùng bất lợi.

Ngay lập tức, hần đưa hai tay xuống, bắt chéo nhau, chống lên mặt đất. Lấy hai tay làm điểm tựa, cả người hần xoay một vòng, chân trái đưa ra, quét đất một cái.

Ngoạ Long Tảo Địa!

Rồng nằm quét đất. Thanh Long Cước Pháp, Tứ Linh Quyền. Một cước này quét ra, đối thủ của hần ngay lập tức nhảy lên, né cú đá quét này.

Nhưng chân của Thiên Anh không quét hết một vòng, mà dừng lại, dùng chân ấy làm trụ, cả người hần dồn lên phía trước, cùi chỏ lại đưa ra. Lại là một thế trong Huyền Vũ Quyền.

Đối phương đang ở trên không, bị một chỏ này húc thẳng vào Chấn Thủy, bay ra phía sau.

Nhưng một chỏ này, uy lực vẫn chưa đủ, ngay lập tức, tên đó gượng lại, đưa hai tay đẩy thật mạnh ra sau lưng.

Khí Công Sư. Lại là một phân nhánh của Võ giả. Lực Sĩ, sử dụng thể lực, còn Khí Công Sư, lại thiên về sử dụng khí lực trong cơ thể.

Hai tay đẩy khí ra sau lưng, giúp cơ thể ngay lập tức lấy lại thăng bằng, hần lại xông tới. Tên sát thủ này, theo hần thấy, ứng biến linh hoạt, nhưng kỹ thuật lại đều cấp thấp, lực lượng công phá cũng không đủ uy hiếp.

Hắn là Võ giả cấp Cử nhân, hắn tin là mình thừa sức đập chết tên hồn láo này.

Nếu là vài người vây công, hắn còn e ngại, nhưng nếu muốn đơn đả độc đấu, hắn là quá hồn láo.

Tên này bước lên một bước, tay phải đánh ra một chưởng.

Khí Công Pháo!

Chỉ đơn thuần là phóng xuất khí lực trong người ra qua lòng bàn tay, lại kết hợp với lực đẩy từ bao tay Thiết Thủ, dòng khí đã trở nên vô cùng mạnh mẽ, tuy không có lực công phá mạnh như Phá Không Quyền, nhưng nếu chỉ so về khí thế, lại không kém.

Trần Thiên Anh bị luồng khí ấy đẩy tới, không trụ nổi, bị đẩy lùi về phía sau 3 bước.

Nhưng đối thủ của hắn cũng không dừng lại, Chưởng Pháp vừa đánh ra, lại ngay lập tức chạy tới phía trước. Luồng khí lưu từ Khí Công Pháo, lại cùng chiều, giúp hắn chạy nhanh hơn.

Chỉ ba bước nhẹ nhàng, hắn đã tiếp cận vào Trần Thiên Anh, một đấm, lại một đấm, vung ra, đánh tới tấp.

Thiên Anh cố hết sức để đỡ đòn, tay hắn đau nhức, người hắn có khi lại bị dính lấy một đòn, bầm tím. Hơn nữa, hắn càng bị đánh, càng bị đẩy lùi về phía sau, vô cùng bị động.

Nhưng hắn vẫn đang kiên nhẫn. Hắn chờ đợi một cơ hội. Cơ hội ấy rốt cuộc đã tới!

Đó là, hắn đã bị dồn tới chân tường!

Ngay khi vừa bị dồn tới bờ tường, Trần Thiên Anh đưa chân, đạp thật mạnh lên tường, hấn co người nhảy qua đầu đối thủ, lại Đạp Không Bộ thêm một bước trên không, xoay người, rút súng.

Nhắm thẳng vào đầu đối thủ!

Đoàng!

Keng!!

Bộp!!

Chỉ thấy, một cánh tay, đeo theo Thiết Thủ, vung ra, ngay lúc khẩu súng vừa nhả đạn. Bộp một tiếng, khẩu súng bay khỏi tay Thiên Anh, văng lên trời. Đối thủ của hắn cười khoái trá, ngay lúc Trần Thiên Anh đạp tường nhảy lên, hắn cũng ngay lập tức quay người, vung tay đánh bay khẩu súng.

- Có chút ý tưởng, nhưng... còn quá non đi!

Đối thủ, cũng là kẻ vào sinh ra tử tại Hải Thành này bao nhiêu năm, làm sao có thể không đoán được ý định của hắn?

Nhưng, vào lúc này, cánh tay còn lại của Thiên Anh nắm chặt lấy bao tay trái của hắn. Bàn tay trái của Thiên Anh, chẳng biết từ lúc nào, đã đeo vào một bao tay. Điện giật tí tách trên đó.

Bao tay kích điện, vũ khí cấp 5. Nếu so với vũ khí cấp 8 Thiết Thủ, vốn chẳng là cái gì.

Nhưng, tiếng điện giật tách tách lại vang lên, to dần, như sấm sét.

- Mà... mà phá cái limiter đi rồi? Thằng điên... mà điên thật rồi!

Đối thủ của hắn hét lên. Limiter, là bộ phận kiểm chế dòng điện. Dòng điện quá lớn, sẽ không thể kiểm soát nổi, không chỉ gây hư hại vũ khí, mà còn tác động trực tiếp tới người sử dụng.

Lúc này, tay trái của Trần Thiên Anh cũng thấy điện rò ra ngoài, tê rần rôi. Nhưng hắn vẫn kiên trì nắm chặt.

Uỳnh một tiếng, cái bao tay kích điện nổ tung, bàn tay trái của Thiên Anh vừa bị bỏng rộp, vừa bị giật tê liệt. Nhưng, bàn tay trái của tên đối thủ, cũng không khá hơn. Thiết Thủ cấp 8 bên trái đã phá huỷ, bàn tay trái của tên đó cũng buông lỏng xuống dưới.

Đối phương mạnh hơn hắn, nhưng một tay trái đổi một tay trái, rõ ràng hắn đã lời.

- Thăng điên!! Mà... rốt cuộc mày là ai?!

Quá điên khủng. Dù gã đã lăn lộn ở đất cảng này bao nhiêu năm, chứng kiến bao nhiêu thể loại hung hăng liều lĩnh, cũng chưa từng gặp một kẻ đánh nhau kiểu dã thú thế này. Mà tên này còn rất trẻ, dường như, mới chỉ học sinh.

Hét thì hét, nhưng gã không có sợ. Đánh nhau sinh tử, không có thời gian mà sợ hãi. Nhân lúc Trần Thiên Anh vẫn còn trên không, hắn vung cánh tay phải, lại một Khí Công Pháo, đánh thẳng vào Thiên Anh.

Một chiêu Khí Công Pháo này, khoảng cách quá gần, lực công phá lại càng lớn. Thiên Anh không né tránh nổi, hắn chỉ có thể trong lúc cấp bách, sử dụng thêm một lần Đạp Không Bộ, lùi về sau, giảm đi lực công phá của đối thủ.

Bốp!!

Uy lực giảm đi đáng kể, nhưng hãn vẫn bị đánh bay về sau, ngã lăn trên đất, bên xương sườn hãn đau đớn.

Đối thủ vẫn tiếp tục lao tới, mặt mày dữ tợn. Gã biết, mình phải giết chết thằng oắt con này càng sớm càng tốt.

Thiên Anh còn đang bò lồm cồm dưới đất, hãn không kịp đứng dậy.

Tên đối thủ, giơ cao cánh tay phải lên. Dồn toàn bộ khí lực vào bàn tay, giáng thật mạnh xuống dưới, nhắm thẳng vào Thiên Anh.

Thiên Thủ Oanh Địa!!

Thiên Thủ Oanh Địa, dồn toàn bộ khí lực vào bàn tay, giáng thẳng xuống dưới đất, kẻ địch sẽ bị mặt đất ép lại, khí lực không kịp phân tán, dồn hết vào tàn phá kẻ địch. Đối với những kẻ đang bị bất động trên mặt đất, đây là chiêu tất sát.

- Ngừng!!

Một tiếng này Thiên Anh hét ra, bỗng nhiên gã đối thủ của hãn khựng lại. Dù chỉ khựng lại một giây mà thôi, nhưng đã đủ để Thiên Anh lăn người, lộn ra đằng sau gã.

“Chú Thuật? Sai khiến? Không thể nào!”

Gã lơ đã, vội cố gắng thu đòn tấn công lại, quay người.

Nhưng đã muộn.

Phía sau, Thiên Anh đã thủ thế. Cánh tay phải thu ngang hông.

Uỳnh!! Bang!! Bốp!! Crack!! Toác.....!!!!!!

Bộ Phá Quyền, đã tung ra.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Nói Làm Chi Vương Quyền Phú Quý

- Nghe gì chưa? Lại có vụ giết người.
- Nghe rồi, gần khu Thiên Sơn, ngay gần nhà tôi.
- Nghe bảo lại bị đánh nát nội tạng.
- Hôm qua thì ông Đỗ Vinh bị giết, còn có dấu ấn của Âm Hánh Sứ giả. Hôm nay lại có người bị giết, mà lại là tên sát nhân hàng loạt ngày trước.
- Nghe nói lần này là người của Hắc Long.
- Ghê quá, Hải Thành này sắp loạn rồi.

Hai vụ giết người trong 2 ngày liên tiếp, khiến dư luận xôn xao. Người ta đoán già đoán non, hầu hết đều cho rằng đây là chiến tranh giữa hai bang phái.

Chỉ những ai hiểu sâu biết rộng, lại tinh ý, mới nhận ra được ý nghĩa của hai vụ ám sát này.

Đầu tháng 6, một vụ ám sát tại khu biệt thự phía Tây, nạn nhân là một học giả người Vrahta. Vụ ám sát này, là một câu đố Phạm Viết Phương gửi cho Vương Vũ Hoành.

“Trần gia đang cấu kết với Vrahta làm phản, người định xử lý ra sao?”

Vương Vũ Hoành một mình chinh phạt Vrahta, là câu trả lời đầu tiên.

Sai Âm Hành Sứ Giả thanh trừng tên phản bội Đỗ Vinh, là câu trả lời thứ hai, đồng thời cũng là câu đố ngược lại mà Vương Vũ Hoành giành cho Phạm Viết Phương.

“Ta sẽ vật sạch lông của Trần gia, lão định hành động ra sao?”

Ngay hôm sau, một sát thủ của Hắc Long lại thanh trừng một tên phản bội của Hắc Long. Vụ ám sát này, rõ ràng là chỉ thị của Phạm Viết Phương.

“Người làm thịt Trần gia, vậy Phạm thị sẽ giúp người”.

Ba vụ ám sát, một cuộc chiến tranh, chỉ giống như những lá thư mà 2 con người này gửi cho nhau. Kết quả, Vương tộc và Phạm thị đứng chung một chiến tuyến, đồng tâm xử lý Trần gia.

Sau khi diệt xong Trần gia, có lẽ, sẽ là Vương tộc đối đầu Phạm thị, một mất một còn. Và từ giờ tới lúc đó, Vương Vũ Hoành phải tìm ra kế hoạch hoàn mỹ mà Phạm Viết Phương đã chuẩn bị mấy chục năm nay, là gì.

Dọn sân khấu, ý nghĩa chính là như vậy. Ngách 267, cổng ngầm.

- May lắm, vẫn nổi lại được dây thần kinh. Suýt nữa là bái bai cái tay trái rồi.

Lão Thuy vừa băng bó, vừa cười cợt. Trước mặt lão, là Trần Thiên Anh.

- Đã dám hi sinh tới vậy để giết người, nhóc con được lắm, ta rất ưng. Sao, đã không màng tới cơ thể như vậy, có dám để ta thử nghiệm mấy mẫu thịt “chuột” lên người không?

- Không cần, không thích, không có tiền.

Trần Thiên Anh vừa cắn răng để lão băng bó, vừa đưa ra 3 lý do.

Lão Thụy, là bác sĩ, ai cũng chữa được, bất kể thuộc thể lực nào. Lão sẽ không hé răng về khách hàng của mình, nhưng cũng không ai được gây chuyện trong khu của lão.

Nếu không, hai con bệnh thuộc hai thể lực, gặp nhau trong phòng khám, lại đánh nhau vỡ đầu.

Lão rất thích thú với công việc bác sĩ chui này, vì lão có quá thừa vật thí nghiệm để cấy ghép.

Bằng cấp làm cái quái gì chứ, toàn một lũ ăn cướp tiền ngân sách. Lão không được đào tạo quá bài bản về Hoá Hình, nhưng ở dưới này vài chục năm, đám sinh vật đột biến, lão đã nghiên cứu không biết bao nhiêu cho đủ.

Cấy ghép, thỉnh thoảng cũng có người chết, nhưng lũ đầu đường xó chợ hoặc làm việc mờ ám dưới cổng ngầm này, đều là lũ tự nguyện cấy ghép, không đứa nào dám ho he gì, mà phần nhiều còn phải biết ơn lão.

Cấy ghép tế bào đột biến, tác dụng phụ vẫn quá lớn, hiện nay chưa ai dám công khai thực hiện. Đám khách hàng được lão Thụy cấy ghép, đa phần chỉ sống được thêm 10 năm, nhiều thì 20 năm, mà hầu hết sau 5 năm là đã có dấu hiệu nghèo dần.

Trần Thiên Anh biết vậy. Hắn không như lũ cùng đường không còn gì để mất kia, hắn còn gia đình, hắn còn sự nghiệp. Có điên mới đi cấy ghép. Cả ngày hôm đó, Thiên Anh không về.

Cô Vân đã rất lo lắng, sốt ruột, và hoảng sợ. Cô bấm số gọi cho gia đình Thiên Anh, thì mẹ hắn nói hắn đã đi tới nhà bạn học nhóm mấy tuần nay, sáng có về qua nhà một chút.

Bạn nào chứ, chẳng phải là mình sao? Nhưng cô không nói gì với mẹ hắn, cô cúp máy.

Lòng cô nôn nao khó tả, cô đứng ngồi không yên.

Đêm đó, cô không ngủ được.

Ngày hôm sau, là tin tức về vụ giết người gần khu Thiên Sơn. Nạn nhân bị đâm nát nội tạng. Theo báo cáo, lại là kẻ sát nhân hàng loạt ngày trước.

Theo phía cảnh sát, nghi phạm lớn nhất vẫn là Itou Takezawa, người Phú Sơn, đang lẩn trốn. - Moá, ta cứ tưởng mình bị tình nghi vì giết 2 người, hoá ra lại bị tình nghi là giết người hàng loạt sao???

- Ông anh để ý làm gì? Dù giết 2 người hay giết hàng loạt thì ông anh cũng bị tử hình thôi.

Takezawa vừa bỏ khẩu trang xuống, vừa rút lên với Quang. Vẫn còn sáng sớm, hắn vừa đi dạo một vòng về, ai dè nghe bàn dân thiên hạ bàn tán xôn xao về mình. Đến giờ, hắn mới biết, cảnh sát nghi ngờ hắn là sát nhân hàng loạt.

- Mấy tay cảnh sát cũng ắt ơ thật chứ. Sát nhân hàng loạt, làm gì có kẻ nào lớn hơn 35 tuổi.

Quang vừa bấm tin nhắn vừa cảm thán. Lấy trình độ của hắn mà nói, cảnh sát thật sự quá gà. Hắn đang thông báo lại vụ việc này cho Vương Vũ Hoành ở Long Thành. Kết quả này, cũng đã nằm trong dự kiến.

- Cái gì hàng loạt thế ạ?

Văn vừa ngáp dài, vừa đi xuống nhà. Nó vừa ngủ dậy.

Quang trả lời nó.

- À, bác Itou nói là ở Phú Sơn có kiểu nấu ăn hàng loạt, chuyên dùng để biểu diễn cho thực khách xem.

Takezawa thở dài, nhìn Quang. Giờ hẳn mới nhận ra, thằng nhãi này không chỉ nói dối như cuội, mà nghĩ ra chuyện dối trá cũng rất nhanh, phong thái lại tự nhiên, như mây trôi nước chảy.

Thật sự là một nhân tài. Tất cả các gia tộc lớn tại Phú Sơn, đều chỉ mong có được một Hắc Tử như vậy.

- Anh Quang, anh hứa hôm nay dạy em học võ mà. Nên em mới phải dậy sớm thế này.

- Ừ, mình lên sân thượng đi. Anh Itou có muốn lên luyện kiếm luôn không?

- Thôi, anh mà nên hạn chế ra ngoài càng ít càng tốt. - Thiên Anh, em... em sao thế? Sao em, lại băng bó khắp nơi vậy? Có.. có chuyện gì à?

Cô Vân thấy Thiên Anh vừa khập khiễng bước vào nhà. Cả người hẳn nóng bừng.

- Em sốt cao quá, nằm xuống đây, nào.

- Cô Vân... cô đừng... nói với ai... là em... bị thương... nhé?

- Cô hứa, cô hứa, em nằm xuống đây, cô đi lấy khăn ướt.

Lão Thụy nói hẳn đã qua cơn nguy kịch, nhưng cơn sốt này hẳn cũng không thể tránh được, cơ thể đã bị tổn thương quá nhiều.

Hơn nữa, hẳn quay lại đây, là để đảm bảo rằng cô Vân sẽ không hé răng với ai. Đột nhiên mất tích mấy ngày, sẽ khiến người khác nghi ngờ. Rồi hẳn sẽ bịa ra một câu chuyện để nói dối cô ta. Thiên Anh đã ngủ rồi.

Cô Vân ngồi trông hẳn. Hẳn sốt rất cao. Lòng cô vô cùng ngổn ngang. Chuyện kì lạ ngày hôm qua, việc hẳn không về, những vết thương này, vụ giết người.

Trực giác của phụ nữ, làm sao không nhận ra điều gì. Nhưng cô không nữ, cô không muốn, cô không biết mình phải làm gì. Người con trai này, trẻ tuổi hơn cô, nhưng lại phải gánh chịu quá nhiều thứ.

Những gì hắn từng kể với cô, cô biết, đều không phải dối trá.

Một kẻ từ nhỏ đã phải chịu áp lực từ một người cha không ra gì, bị cô quạnh từ chính họ hàng của mình, phải chứng kiến, phải chịu đựng những lần bạo hành, những cái tát, những lời mắng chửi. Và cả áp lực phải trở nên xuất sắc.

Một kẻ như vậy, lại tham gia vào xã hội đen, lại trở thành sát thủ, đều không phải do hắn mong muốn.

Một kẻ trong hoàn cảnh như vậy, vẫn chăm chỉ tập luyện, vẫn luôn muốn vươn lên, vẫn muốn thoát khỏi lời nguyền áp đặt lên hắn từ trước cả khi hắn được sinh ra.

Vốn sinh ra trong gia đình khá giả, mọi thứ đều suôn sẻ, chỉ gặp một chút khó khăn trong công việc, cô đã cảm thấy cuộc sống đối với mình thật bất công.

Nhưng, so với người con trai này, một chút khó khăn của cô, đáng là gì chứ?

Nước mắt cô bất giác chảy xuống. Cô nắm chặt lấy mép chăn của hắn.

Tình cảm, là thứ duy nhất mà người con trai này còn thiếu. Cô sẽ bù đắp cho hắn, cô sẽ cho hắn tình thương yêu, cô muốn là ánh sáng hiếm hoi trong cuộc sống đen tối của hắn. Không cần giàu sang phú quý, chẳng màng luân thường đạo lý, chỉ cần có hai người mà thôi. Mãi mãi cùng nhau, vậy là quá đủ rồi.

Cô cầm tấm khăn ướt, chấm lên vầng trán lấm tấm mồ hôi của hắn.

Đúng lúc này, Thiên Anh, bắt đầu mê sảng.

“Linh, Linh! Anh sẽ đưa em, rời khỏi thành phố khốn nạn này!”

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Cần Làm Chi Giới Luật Thanh Quy?

Những ngày đầu tháng 7, dần trôi qua. Đối với mỗi người, tháng 7 này, lại là một câu chuyện khác nhau.

Thầy Kiên vẫn miệt mài với bức tranh của mình. Đôi tay thô kệch của thầy lấm lem toàn sơn đỏ.

Cô Vân vẫn ở nhà chăm sóc Thiên Anh. Thiên Anh cũng đã dần khỏe lại.

Nhà hàng của Quang vẫn phát đạt. Đồ ăn ở đây dần nổi tiếng khắp thành phố.

Ngày ngày, Văn vẫn học võ với Quang.

Học sinh trường Kinh Ngự, chờ tới ngày bắt đầu học hè. Những ngày hè cuối cùng, vẫn vô lo vô nghĩ.

Rốt cuộc, ngày cuối cùng của kì nghỉ, ngày 14 tháng 7, cũng đã tới.

Sinh nhật cô Vân, cũng đã tới.

Cả đêm qua, thầy Kiên không ngủ. Sáng nay, thầy vẫn miệt mài hoàn thành bức tranh.

Mấy ngày nay, mẹ của thầy luôn trêu thầy, nhưng thầy vừa đỏ lựng mặt, vừa cắm cúi vào bức tranh. Bà đành thở dài, vào giúp thầy.

- Để mẹ xem nào? Mày vẽ hoa hồng hay vẽ bánh rán vậy? Nhìn đơ đơ thế này? Đây, để mẹ tô giúp cho...

Đến chiều tối.

- Xong rồi đấy!! Giờ mày hẹn cô Vân đi, để mẹ kiểm tra cho mày một bộ đồ thật phù hợp. Nhớ là lúc ngỏ lời, đừng có nói lắp đấy!

Bà nhìn thầy triu mền. Con trai đi tán gái, bà chỉ có thể giúp hết sức mình. Con trai bà vốn nhát gái, lại vô duyên, bà cũng rất thương thầy. Bà đã nghĩ, phần nhiều là tối nay thầy sẽ tỏ tình thất bại.

Nhưng có sao chứ, bà sẽ nấu một bữa thật ngon để an ủi thầy. Thầy Kiên rất thích ăn cá kho. Tối nay bà sẽ làm cá kho.

Một nghìn bông hồng đỏ. Chả biết có được một nghìn bông không, nhưng rõ ràng rất lãng mạn.

Cô Vân, hẳn sẽ rất cảm động.

“Cô Vân, tối nay cô có rảnh không? Tôi có thứ này muốn tặng cô. 8 giờ tối nay, tôi sẽ chờ ở công viên gần nhà cô. Cô không đến là tôi không về đâu”.

- Chờ chút! Cúi xuống mẹ chỉnh lại cái cổ áo! Được rồi! Con trai của mẹ, bảnh bao lắm rồi! Cố gắng lên con!

- Mẹ này! Con đã hơn 30 tuổi rồi đấy!

- Đối với mẹ, con mãi là một đứa bé.

Bà cười, nhìn theo bóng dáng con trai, bước ra ngoài ngõ.

Con trai bà, thật sự đã lớn rồi. Brum!!

Tiếng báo tin nhắn khiến Thiên Anh tỉnh dậy. Là điện thoại của cô Vân. Hắn nhìn qua. Là tin nhắn của thầy Kiên. Hắn đã đọc được nội dung tin nhắn.

Cô Vân đang nằm gục bên giường. Cô cũng đã thức dậy.

- Em đã khoẻ rồi, cô không thức trông em nữa đâu.
- Em ngủ dậy rồi à? Có đói không? Để cô đi mua ít đồ ăn...
- Em chưa thấy đói. Hôm nay, là sinh nhật cô phải không?

Cô Vân ngạc nhiên, nhìn hắn, rồi đỏ mặt. Ngày sinh của mình, hắn cũng để ý sao.

Hắn chỉ vào điện thoại của cô. Hoá ra, là tin nhắn của thầy Kiên.

- Em xin lỗi, vì em, mà cô không đi chơi ngày sinh nhật được.
- Có gì chứ. Cô với thầy Kiên, cũng chỉ là đồng nghiệp mà thôi, cô cũng không có hẹn trước với thầy...

Một thoáng im lặng.

- Cô... cô vẫn chưa có người yêu, em... biết chứ?

Hắn gật đầu.

Không khí trong phòng dần trở nên khó tả.

Cô không dám nhìn vào mặt hắn, cô quay mặt đi một bên, nhỏ giọng nói. Cô biết, có lẽ sau này, cô sẽ không còn đủ can đảm để nói những lời này nữa.

- Cô đã từng nghĩ rằng, dạy học ở Hải Thành chỉ là một bước dừng chân mà thôi, sau này, cô sẽ có một sự nghiệp thật rực rỡ tại một ngôi

trường danh giá. Gia đình cô cũng luôn mong muốn như vậy. Những năm qua, cô luôn cố gắng vì mục đích ấy...

- ...

- Nhưng, khi nghe em tâm sự, cô chợt nghĩ, liệu mục đích bấy lâu nay của mình, có thật sự đúng đắn, thật sự là mong muốn của cô hay không. Cô chợt nhận ra, mình chưa hề có một mong muốn đích thực nào trong cuộc đời.

Hắn vẫn im lặng.

- Thiên Anh! Cô biết, em, em có nhiều chuyện khó nói. Nhưng, thành phố này, không phù hợp với em, công việc này, không phù hợp với em. Em xứng đáng có một cuộc sống tốt hơn, một tương lai tốt hơn.

Thiên Anh vẫn im lặng.

- Cô trò mình, cùng đi, được chứ? Rời khỏi nơi đây, cô có bằng Cử nhân, cô có thể làm nghề Dịch thuật, hoặc dạy Gia sư, hoặc bất cứ nghề nào. Cô có thể nuôi em, để em tập trung vào việc học. Cô tin, với năng lực của em, em sẽ, không, chúng ta sẽ có được một tương lai tốt đẹp.

Vẫn là sự im lặng.

- Làm ơn...

Rốt cuộc, hắn cũng đã trả lời.

- Cô Vân, cô thật sự rất tốt với em. Từ trước tới giờ, ít ai tốt với em thật lòng như vậy. Tình cảm này, nếu có kiếp sau...

- Là vì Linh, phải không?

Hắn ngưng bật. Ánh mắt hắn, toát lên những cảm xúc khó tả.

- Thiên Anh! Cô cũng rất quý Linh, nhưng... Em và Linh, là anh em họ, em cũng biết mà! Liệu luân thường đạo lý nào cho phép chứ? Cô bé, chắc gì cũng đã nghĩ về em như vậy?

- Giữa giáo viên và học sinh, thì cũng có luân thường đạo lý sao?

Một thoáng im lặng. Rồi sau đó, cô Vân lắc đầu.

- Chỉ là bây giờ mà thôi. Cô sẵn sàng không làm giáo viên nữa, em cũng không còn là học sinh của cô nữa. Hai chúng ta, cũng không còn rào cản, không còn ngăn cách nữa. Em, làm ơn, hãy từ bỏ công việc của mình đi, cô hứa, cô sẽ không nói với ai, quá khứ ấy, hãy cùng vùi sâu vào quên lãng. Hãy từ bỏ thế giới xấu xa ấy đi, cô biết, em là người tốt mà...

Hắn, vẫn lắc đầu.

- Những ngày qua, cảm ơn cô đã cho em ở lại đây. Sau này, nếu có thể, em sẽ đáp trả lại ơn huệ này...

- Em, em vẫn muốn làm theo cách của mình sao? Em dừng lại đã...

Hắn vẫn bước đi. Bóng lưng hắn đã tới cửa.

- Nếu em đi khỏi đây, cô sẽ nói, cô sẽ nói hết, cho tất cả mọi người. Cô biết, em không phải loại người như vậy! Cô không thể để em lún sâu vào nó nữa!

Bước chân của hắn, dừng lại.

- Em nghĩ, Linh sẽ thích em giết người để đạt được ước mơ sao? Một kẻ giết người, đòi lo lắng chăm sóc cho cô bé sao?!

Hắn chậm chậm quay người. Đôi mắt hắn lạnh lùng nhìn cô, như ánh mắt một con sói.

- Linh sẽ không biết. Con bé không thể biết. Cũng sẽ không ai biết cả.

Cô Vân run sợ, lùi về phía sau.

- Em... em... Làm ơn...

Hắn đã lừ lừ tiến về phía cô.

- Cô sai rồi... Cô chỉ đùa thôi... Cô sẽ không nói gì hết... Hãy nhớ lại, những ngày qua, cô đã chăm sóc cho em...

Hắn đã tới trước mặt cô.

- Đúng vậy. Cô đã rất tốt với em. Vì vậy, nếu có kiếp sau, em nhất định, sẽ trả lại mỗi duyên nợ này.

Phập!!

- Em... xin lỗi. Chiếc điện thoại vẫn nằm trên giường. Tin nhắn của thầy Kiên, vẫn còn đó. 8 giờ, tại công viên. Công viên buổi tối. Tiết trời thật đẹp. Dưới ánh đèn đường, có thể nhìn thấy những con thiêu thân bay lượn.

Tiếng dế kêu.

Mọi thứ, thật dễ chịu. Thầy Kiên hít sâu từng hơi một. Thầy tưởng tượng ra những viễn cảnh, những tình huống, thầy sẽ nói thế nào, liệu cô ấy sẽ trả lời ra sao.

Dù lần này thất bại, vẫn còn lần khác. Linh đã khuyên thầy như thế.

Dù thế nào, cũng phải khiến cô ấy nhận món quà này, như vậy là quá thành công rồi.

Chỉ là, liệu nàng có tới không?

Thầy nhìn chiếc đồng hồ đeo tay. Chiếc đồng hồ của bố thầy để lại, cũng đã cũ sòn. 8 giờ rồi.

Đây đó, tiếng chuông nhà thờ vang lên. Tiếng chuông đầu tiên.

- Thầy... thầy Kiên...!!

Một giọng nói thì thào, cất lên. Thầy giật mình, nhìn về phía xa, một bóng dáng đang đi tới. Một bóng dáng phụ nữ, hơi cúi gập đầu, đang khập khiễng, từng bước, đi tới.

Là cô Vân.

Tiếng chuông thứ hai.

- Cô Vân, cô sao thế?

Thầy đánh rơi bức tranh, vội chạy tới.

Tiếng chuông thứ ba, lại vang lên.

Thầy đưa tay dịu lấy cô. Cô ngẩng đầu nhìn thầy, thầy giật mình kinh hãi. Gương mặt cô trắng bệch, đôi mắt, gần như vô hồn, lại có những tia máu đỏ quạch.

- Thầy... Kiên, tôi... đã sai rồi... tôi xin lỗi...

- Cô Vân, cô sao thế? Để tôi gọi cấp cứu...

Tiếng chuông thứ tư, đã văng vẳng nơi xa xôi.

- Thầy Kiên... tôi đã quá ngu xuẩn... xin thầy... hãy tha thứ cho tôi...

- Cô sao thế? Cô đừng nói nữa...

Tiếng chuông thứ năm. Đã rất mơ hồ.

Ừc!! Máu từ trong miệng, từ mũi, từ khoé mắt, từ lỗ tai cô, trào ra ngoài, tuôn ra như suối, đỏ thẫm, dưới bóng đêm, lại đen sì.

- Cô Vân!! - Thầy như hét lên.

- Sao bây giờ... tôi mới nhận ra... chỉ có thầy... ở bên...

...

Thầy điên cuồng gào tên cô, nhưng cô, đã không còn thở nữa. Máu chảy lênh láng khắp nơi.

Tiếng chuông thứ sáu, thứ bảy, thứ tám, như dội tới từ một nơi nào đó, hoang vu, tịch mịch. Những hồi chuông, vang vọng, xa xăm, như đến từ bên kia thế giới. Tiếng sấm ầm vang, rồi sau đó, mưa rào trút xuống.

Dưới mái nhà nhỏ, bà mẹ già đang ngồi phe phẩy chiếc quạt. Bên cạnh bà, là mâm cơm, với nồi cá kho.

"Mưa lớn rồi, thằng Kiên hậu đậu này, lại không mang áo mưa, tí về lại ướt sũng cho xem".

=====

Tạm biệt, cô Vân.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Sự Thật Chỉ Mình Ta Nhìn Thấy

- Tôi đã nói rồi mà! Anh cảnh sát! Tôi chờ cô ấy ở công viên, lúc 8 giờ, để tặng quà sinh nhật. Tôi thấy cô ấy bước đến lúc đó đã 8 giờ đúng, tôi thấy cô ấy có vẻ không ổn, bèn chạy tới đỡ, thì cô ấy hộc máu ra...

- Anh Vũ Đình Kiên, anh đừng bịa đặt! Nạn nhân Lê Huyền Vân, chết do bị đánh nát nội tạng! Anh nói một người bị đánh nát nội tạng, có thể đi bộ tới chỗ anh, rồi sau đó mới chết sao?

- Tôi, tôi không biết...

- Còn nữa, chúng tôi thấy, tin nhắn cũng là do anh gửi, vẫn còn lưu trong điện thoại của nạn nhân. Là chính anh hẹn nạn nhân ra công viên.

- Vâng, tôi đã nói rồi, vì hôm đó là sinh nhật của cô ấy...

- Tôi nghe nói, anh theo đuổi cô Vân đã lâu, mà không được đáp lại tình cảm?

- Vâng, đúng là như vậy, nhưng...

- Buổi thẩm vấn này, vậy là đủ rồi. Anh cứ nghỉ ngơi đi.

- Anh cảnh sát, làm ơn, tin lời tôi!! Tôi... tôi bị oan!! Hãy thả tôi ra!! Mẹ tôi đang đợi ở nhà! Làm ơn!!

Rầm!! - Thầy Vũ Đình Kiên? Với tư cách là đồng nghiệp, tôi cũng không muốn nói xấu thầy, nhưng thầy ấy có vẻ không giỏi nghiệp vụ sư

phạm lỗi. Thầy dạy thể dục cho bọn học sinh, hay giải thích khó hiểu, mà lại hay nổi nóng nữa. Đã nhiều lần anh ta tát học sinh rồi.

- Thầy Kiên? Không biết cách ứng xử, hay nói những điều làm người khác phật lòng.

- Anh Kiên ấy hả? Anh ta hay tọc mạch vào chuyện của người khác, rất khó chịu.

- Thầy Kiên? Là ông thầy dề già đó hả? Em từng học lớp của ông ta, ông ta cứ nhìn chăm chú vào mấy bạn nữ sinh, nhưng khi nói chuyện với các bạn ấy thì ông ta lại ấp úng, mày ngang mắt dọc, nhìn rất đáng nghi, không khác gì mấy tên biến thái.

- Trẻ con...

- Xấu tính...

- Có lẽ, rất dễ có xu hướng phạm tội...

...

- Ý kiến của anh/ chị rất có ích cho công cuộc điều tra, chúng ta sẽ xem xét để đánh giá về nghi phạm. Ngày 15 tháng 7, học sinh trường Kinh Ngự bắt đầu bước vào kì học hè. Học hè 2 tháng, mới bước vào học chính. Kì học hè, là để chuẩn bị những kiến thức ban đầu cho học sinh khỏi bỡ ngỡ khi bước vào năm học.

Hôm nay, là ngày đầu tiên Văn đi học với tư cách học sinh Sơ trung.

Nó phải mặc tạm đồng phục Tiểu học, vì ngày mai mẹ mới đi lấy mấy bộ đồng phục đã đặt may về.

- Văn à!

Vừa bước vào lớp, Linh đã chạy tới chỗ nó. Mắt cô bé đỏ hoe.

Trong lớp, học sinh vẫn đang túm năm tụm ba bàn tán chuyện gì đó. Đám con gái đang khóc thút thít.

- Cậu... cậu biết chưa? Cô Vân... cô Vân... chết rồi!

Thằng Cường cũng chạy tới.

- Đại ca. Thầy Kiên, thầy Kiên bị cảnh sát bắt rồi! Thầy bị tình nghi giết cô Vân!

Một đứa học sinh gần đó, nói to.

- Còn tình nghi gì nữa. Chúng mày không biết, bà hàng xóm nhà tao là nhân chứng. 8 giờ tối qua, bà ta đi ngang qua công viên, thấy xác cô Vân nằm đó, máu chảy lênh láng (vài đứa con gái bịt chặt tai lại), ông Kiên đang ở đó, ôm xác cô Vân, bà hàng xóm kể tay ông ta nhuộm đầy máu. Lúc đưa xác cô Vân lên cáng, còn nhìn rất rõ hai dấu tay đỏ lè nằm trên vai áo cô. Cả công viên vắng ngắt chẳng có ai. Không phải ông ta thì còn ai?

Thằng Cường chồm tới đứa học sinh vừa nói. Nó gào lên.

- Mày... câm mồm! Mày nói nữa, là tao đấm vỡ mồm mày đấy!!

Thầy Kiên là giáo viên của Cường, nó đối với thầy vô cùng quý trọng.

- Ha! Mày có giỏi thì đi mà nói với cảnh sát. Cô Vân bị Bộc Phá Quyền đấm nát cả nội tạng. Rõ ràng lão Kiên này chính là sát nhân hàng loạt trong mấy vụ án tại Hải Thành, hoặc là cố tình bắt chước mấy vụ đó để đánh lạc hướng cảnh sát! Lão là giáo viên thể dục, Bộc Phá Quyền, không phải do lão làm, còn có thể do ai?

Linh cố lau nước mắt, kéo thằng Cường về. Văn cũng phải chạy tới kéo cùng. Thằng mập này khoẻ quá. Vừa bị kéo về, nó vừa kêu gào.

- Chúng mày nói láo! Chúng mày nói láo!

- Cường, bình tĩnh đi. Bạn có gào như thế cũng chẳng được gì đâu... -
Linh vừa kéo nó lại, vừa nói. Mắt cô bé lại giàn giụa.

Văn không nghĩ gì, nó chỉ cố hết sức kéo thẳng Cường về, ngăn thẳng
này đánh người.

Cô Vân đã chết, đối với nó, thật sự là một tin rất bàng hoàng. Thầy
Kiên bị nghi ngờ, đối với nó, chỉ là một thông tin cần được xác minh.

Nghi ngờ, không phải là tuyệt đối.

Dù thầy Kiên đôi lúc có hành xử hơi trẻ con, nó không vì thế mà kết
luận rằng thầy là kẻ giết người. Thầy cũng đã có nhiều lúc đối tốt với nó,
nó cũng không vì thế mà kết luận rằng thầy vô tội.

Kết luận, cần có bằng chứng. Không phải dựa trên cảm tính. Nó chợt
nhớ lại lời bác Itou.

“Cả nhân loại có lẽ không ai nghĩ như chú mày đâu”. Tiết học đầu
năm, giáo viên chủ nhiệm lại chết. Giáo viên dạy thay cũng không có tâm
trí nào để dạy, cô cho lớp tự học.

Bỗng, cả lớp xôn xao nhìn qua cửa sổ.

Là thầy Kiên!

Thầy bị 2 viên cảnh sát áp giải về trường, để vón vén đồ đạc. Sắp tới,
thầy sẽ bị tạm giam.

Cả trường đổ xô ra nhìn thầy. Thầy cúi nhúc cúi gằm đầu xuống đất.
Tay thầy bị còng, ôm lấy túi đồ. Thầy lẻ loi bước đi giữa những tiếng xì
xào.

- Thầy Kiên! Thầy vô tội mà, thầy phải nói gì đi chứ?

Là Linh. Cô bé và Cường đã chạy tới, len qua đám đông, bước lên phía trước. Thăng Văn cố gắng chen theo sau.

Thầy Kiên ngẩng đầu, giương bộ mặt mệt mỏi, vàng vọt, thâm quầng, nhìn về phía ba đứa. Thầy khẽ chìa bàn tay, như muốn chào bọn nó.

Bàn tay thầy, những đầu ngón tay, và lấm tấm vài chỗ trên bàn tay, vẫn còn đây những dấu sơn đỏ!

Một tiếng sấm oanh động toàn bộ trí não của Văn. Hàng loạt suy nghĩ, hàng loạt hình ảnh, hàng loạt ý tưởng, tràn qua não nó. Một đống những suy nghĩ không kịp diễn tả, không kịp lý giải, không kịp trình bày. Chỉ có một suy nghĩ duy nhất, vô cùng rõ ràng.

Suy nghĩ ấy, khiến nó phải hét lên.

- Thầy ấy vô tội!!!

Tiếng hét này, khiến tất cả mọi người, bao gồm cả hai viên cảnh sát, giật mình.

Chỉ thấy thằng Văn lao ra, túm lấy tay một viên cảnh sát.

- Thầy Kiên vô tội! Làm ơn! Hãy nghe cháu nói! Bàn tay của thầy! Thầy ấy vô tội!!

- Thằng oắt con này!

Tay cảnh sát phát bực, văng thằng Văn sang một bên, nó ngã nhào nhào. Nhưng ngay sau đó, nó lại bật dậy, chạy tới túm áo hấn lần nữa. Miệng không ngừng kêu gào.

“Thằng này, bị điên rồi!”

“Chó của Đại tiểu thư, cắn người quen rồi, giờ đến cả cảnh sát, cũng dám cắn”

“Đúng là thằng điên, ngày thường người ta nể Bà chúa mà không gây chuyện với nó, nó lại tưởng mình ngon?”

“Mất dạy nó quen!”

Một đồng những lời xì xào, chỉ trỏ, khinh miệt, nhưng thằng Văn không quan tâm. Thứ duy nhất mà nó quan tâm ngay lúc này, là sự thật.

Là sự thật mà chỉ mình nó nhìn thấy!

Tay cảnh sát bực mình, hấn vung chân, đá thằng bé văng về sau. Nó bị rơi xuống đất, trầy xước, quần áo rách toác. Nó muốn lao lên lần nữa.

Giáo viên, và học sinh, đã chạy ra, khoá chặt nó xuống. Nó muốn gồng người, nó muốn phản kháng, nó giãy dụa. Người ta càng đè nó chặt hơn. Nó chỉ có thể rướn cổ lên, nhìn theo bóng 2 người cảnh sát áp giải thầy Kiên đi xa.

Thầy Kiên quay đầu, nhìn về nó, ánh mắt như hàm ơn.

- Thầy ấy vô tội. Bàn tay của thầy! Những bông hồng đỏ! Các người không nhìn thấy sao? Thầy ấy vô tội! Bộc Phá Quyền! Các người không nhìn thấy gì sao???

Lời của bác Itou lại văng vẳng trong đầu nó.

Thứ nó nhìn thấy, liệu có ai cũng nhìn thấy?

Tại sao, các người không lắng nghe ta?

Các người, thật sự không nhìn thấy sao?

Lời ta nói, vì sao không ai lắng nghe?!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Những Bông Hồng Đỏ

Trong một căn nhà nhỏ. Mâm cơm vẫn đầy lồng bàn từ đêm hôm trước. Chiếc ghế đổ xuống đất. Đôi dép vẫn xếp ngoài cửa. Cảnh cửa mở toang. Nhưng nhà, đã không còn ai. - Nghe nói tay Vũ Đình Kiên này là sát nhân hàng loạt.

- Đã thực hiện mấy vụ rồi, nạn nhân đều bị đấm nát nội tạng, ghê rợn thật.

- Không!! Các người nhầm rồi!! Con tôi vô tội!! Hãy tin lời tôi, làm ơn!!

- Lần này lại giết chính người mình yêu à? Có thật là sát nhân hàng loạt không thế?

- Đồ ngu! Gọi là sát nhân hàng loạt, nhưng tên này rõ ràng là sát thủ, chuyên đi thanh trừng cho các băng nhóm! Mấy vụ trước, nạn nhân đều là dân giang hồ còn gì?

- Sợ thật! Làm giáo viên mà còn đi làm sát thủ cho bọn xã hội đen, xã hội này không còn luân lý đạo đức gì nữa.

- Thật đáng ghê tởm.

- Không!! Các người im đi!! Con tôi vô tội!! Nó vô tội!! Một con kiến nó không dám giết mà!! Nó vô tội.....!! Hự!!

- Cự à!! Cự làm sao thế!! Này ai gọi cấp cứu đi!! - Anh Kiên à, chúng tôi có một tin buồn cần báo cho anh biết.

- Sao thế anh cảnh sát, tôi bị oan mà!

- Chuyện đó chúng tôi đang điều tra, nhưng mẹ anh... đã đột quy mà chết. Chúng tôi xin chia buồn với gia đình...

- Không phải chứ? Chắc là có nhầm lẫn gì... Không thể nào đâu... Không!! Là tại các người, là lỗi tại các người!! Tại các người bắt tôi vào đây!! Không!! Thả tôi ra, tôi phải gặp mẹ! Toàn là lừa dối, các người là lũ dối trá!! Mẹ ơi!! Mẹ!!

- Phạm nhân mất kiểm soát rồi, các anh giữ anh ta lại.

- Không... Mẹ ơi...

"Sao mà làm gì cũng vụng về thế?"

"Vẽ tranh tặng cô Vân chứ gì? Mà vẽ như vậy đến Tết cũng chưa xong. Haizzz, để mẹ giúp cho".

"Đây, mặc bộ này đẹp này. Để mẹ là qua cho"

"Tóc tai sao để lù xù thế này. Gặp cô Vân, nhớ nói năng cho lưu loát"

"Đứng lại, mẹ sửa cái cổ áo một chút. Được rồi, con mẹ bánh bao lắm rồi"

"Nhớ về nhà sớm đấy, mẹ chờ"

Thầy Kiên nắc nhen, gục xuống, cả người run lẩy bẩy từng cơn. Phan Thành ngồi tại trụ sở mới. Trụ sở vẫn còn ngổn ngang bừa bộn, chưa kịp sắp xếp gì. Hắn thật sự đau đầu.

Mấy ngày nay đã lắm chuyện phiền toái rồi. Từ Âm Hành Sứ Giả xuất hiện, rồi chỉ thị của thầy Phương, nay lại vụ giết người này.

Người khác có thể không biết, nhưng Phan Thành thì biết. Thủ phạm chắc chắn là Trần Thiên Anh. Dù là không biết bằng cách nào, có thể khiến một người đã bị đánh nát nội tạng đi bộ ra công viên, nhưng chiêu này rõ ràng quá độc. Gấp lửa bỏ tay người.

Thằng oắt con này, đang trưởng thành sao?

Hắn thấy hơi có chút đe dọa. Nhưng sự thật, là Trần Thiên Anh quá hữu dụng. Một kẻ hữu dụng như vậy, bỏ đi thì thật đáng tiếc.

Chưa bỏ được, vậy thì phải giữ. Muốn giữ, thì phải giúp.

“Trần Đình Kiên, trại giam số 5 à”. Ngay chiều hôm đó, toàn trường Kình Ngư lại xôn xao tin tức.

- Thầy Kiên tự tử rồi!! - Treo cổ. Rõ ràng là nhục quá không chịu nổi nữa. Quả thực, loại như vậy sống làm gì cho chật đất!

- Giết người rồi tự tử. Mẹ nó, chết thì chết mẹ mày đi, còn gây thêm án mạng!

- Làm giáo viên mà còn bị thần kinh như vậy, tao sợ phải đi học quá mày!

- Chỉ khổ thân cô Vân, cô xinh như vậy mà chết.

- Đúng thế, tao còn thầm mến cô ấy bao lâu nay.

...

Những lời xì xào vẫn lan tràn. Thằng Cường cứ nghe thấy ai nói xấu thầy Kiên, nó lại đi gây gổ với người đó. Mặc kệ là người đó nhỏ yếu, hay

là mạnh hơn nó. Nó không còn thích lấy mạnh hiếp yếu nữa. Giờ nó chỉ đơn thuần là muốn gây gổ. Nó đã không còn bình tĩnh nữa rồi.

Rốt cuộc, nó bị đánh một trận bầm dập, quăng vào lớp.

Linh đến đỡ nó dậy. Thăng Cường khóc. Đã rất lâu rồi nó mới khóc. Vì nó đau. Cũng vì nó buồn.

Linh không khóc nữa. Cô bé an ủi thằng bạn, đưa nó lên phòng y tế.

Cô bé không tiếp tục buổi học nữa. Có người đến đón cô bé về sớm.

Có lẽ, cú sốc này, thật sự rất lớn.

Văn nắm chặt năm đấm.

Tất cả những chuyện này, chẳng có chút ý nghĩa nào. Nó cảm thấy vậy. Sự thật, chỉ có một. Nhưng sự thật, đôi lúc rất khó nhìn, đôi lúc, cần rất nhiều nỗ lực mới nhận ra. Mọi người, tại sao lại thích những điều dối trá. Là vì, những điều dối trá, rất dễ dàng tiếp nhận sao?

Chỉ vì thầy ấy đáng ghét, nên thầy ấy là tội phạm? Suy nghĩ như vậy, nghe rất có lý, nghe rất dễ dàng, đỡ phải suy nghĩ nhiều sao?

Nghe chẳng có lý chút nào.

Nhưng, có một thứ, còn vượt qua tư duy lý trí. Một thứ gì đó, cứ ám ảnh trong lòng nó, cứ bóp nghẹt trái tim nó, mà nó không hiểu được.

Tan học, Linh bỗng nhiên xuất hiện ở cổng trường. Cô bé cầm theo một cái túi lớn.

- Văn, đi với mình một chút nhé.

- Đi đâu?

- Đi thăm cô Vân.

Xác cô Vân, vẫn nằm trong nhà xác, thủ tục điều tra đã xong. Ngoài những tổn thương do Bộc Phá Quyền, người ta không tìm thấy điều gì bất thường trên cái xác.

Trong nhà xác, một chiếc quan tài sơ sài đã được đặt. Cô đang nằm trong đó. Ở Hải Thành, cô không có họ hàng thân thích. Nghe nói, người nhà cô ngày mai sẽ mang cô về quê an táng.

Hôm nay là ngày cuối cùng mọi người có thể đến viếng cô. Ở quanh quan tài có rất nhiều lẵng hoa, từ rất nhà trường, từ những tổ chức xã hội trong thành phố.

Không có một cá nhân cụ thể nào. Tức là, không có một người bạn.

Mà, có khác gì chứ. Người chết, luôn nằm đơn độc trong chiếc quan tài.

Có một vòng hoa của một cá nhân cụ thể. Trần Thiên Anh.

Nhà xác, thật lạnh.

Linh rút từ trong chiếc túi ra, một bức tranh. Không to lắm, và có một màu đỏ chủ đạo. Vẽ những bông hoa hồng. Hoa hồng hơi thô kệch, nhưng vẫn có thể nhận ra. Đây đó lại có vài chỗ màu bị nhoe nhoét.

- Đây đáng lẽ là chứng cứ vụ án, nhưng sau khi điều tra người ta lại thấy nó không liên quan gì. Thầy Kiên đã... chết, nên thứ này được coi như di vật của thầy. Mình, đã phải nhờ, một ít mối quan hệ của ba, để lấy lại nó.

Linh cố gắng bình tĩnh nói. Cô bé không muốn khóc nữa.

Hai đứa tới gần cỗ quan tài. Có một ô kính, nhìn vào gương mặt cô Vân.

Trắng bệch, tiêu tụy, nhưng, cũng rất thanh thản.

Linh đặt bức tranh lên chiếc quan tài. Những bông hoa hồng đỏ thắm.

- Đáng lẽ thầy Kiên mới là người tặng cô bức tranh này. - Linh khàn giọng nói - Bọn em chỉ có thể giúp thầy, thực hiện tâm nguyện này.

- Có lẽ, có hai người biết chắc chắn thầy Kiên không phải hung thủ. - Văn đột nhiên nói.

- Là ai?

- Người thứ nhất, là chính hung thủ.

- Hừm! - Linh hừ một tiếng. Nói chuyện với thằng này, rất là mất hứng.

- Người thứ hai, chính là cô Văn.

- A! - Câu nói này, khiến Linh ngạc nhiên. Cô Văn dù gì, cũng, đã chết.

- Cô Văn là người bị hại, lại bị tấn công trực diện, cô chắc chắn biết, hung thủ là ai. Chắc chắn cô biết, người đó không phải là thầy Kiên.

Người chết thì không thể nói ra. Nhưng, ý nghĩ này, lại khiến Linh nhẹ nhõm đi không ít.

Thầy Kiên, thích cô Văn tới vậy. Cô Văn... chết trên tay thầy. Khi thầy chết đi, và bị tất cả mọi người sỉ vả, nghi ngờ, cũng chỉ có mình cô Văn, hiểu được nỗi oan ức của thầy.

Tại sao những điều ao ước khi còn sống, lại chỉ thực hiện được khi đã chết? Có vô nghĩa quá không? Có trở trêu quá không?

Chiều tháng 7, mây mù kéo tới. Hai đứa dẫn nhau ra khỏi nhà xác, bước đi trên con đường nhỏ ra khỏi cổng.

Hạt mưa, bắt đầu rơi xuống.

- Mình vào trú mưa đi.

Linh vẫn đi sau Văn. Cô bé cúi thấp mặt, chột nói.

- Cố chịu ướt một chút, sắp tới xe của bạn rồi còn gì?

- Mình trú mưa đi. - Linh vẫn kiên quyết.

Văn không phản đối nữa. Không biết vì sao, nó cũng muốn trú mưa.

Một mái hiên chuyên bán hương, vàng mã, nhưng hôm nay, đã đóng cửa. Hai đứa chạy tới trú dưới mái hiên.

Đâu đó, văng vẳng lên những câu hát.

Hãy nói về một ngày,

Khi tôi không còn nữa.

Sẽ lấy được những gì,

Ở bên kia thế giới.

Ngoài trống vắng mà thôi?

...

Giọt mưa nặng hạt, rơi ào ào.

Mưa hắt lên người hai đứa trẻ, lạnh lạnh, ướt ướt.

Linh níu chặt lấy tay Văn.

- Bạn... có tin vào, thế giới bên kia chứ?

- Mình... không biết.

- Ở thế giới đó, những linh hồn người chết, sẽ bay đến, sẽ quy tụ.

- Vậy à?

- Ở nơi đó, kí ức của họ tại thế giới này, sẽ tan biến. Họ sẽ hoà vào một vùng tâm linh. Mẹ mình nói vậy.

- Hình như, mẹ mình, cũng từng nói vậy.

- Liệu, ở nơi đó, thầy Kiên và cô Vân, có gặp lại được nhau không?

- Mình không biết. - Đây là Văn thành thật. Thế giới nó không nhìn thấy, làm sao nó biết được.

- Nhất định bọn họ phải gặp lại nhau. Những kí ức tại thế giới này, sẽ không còn ý nghĩa gì nữa. Chỉ cần bọn họ gặp lại nhau, và ở bên nhau.

- Mong là vậy.

Linh không nói nữa. Cô bé bầu chặt lấy cánh tay Văn. Đầu cô bé, gục vào vai nó. Cô bé, đã khóc.

Cơn mưa rào rào, rơi lộp bộp lên bờ hiên, cùng với sấm chớp đùng đoàng.

Văn đứng yên lặng. Một lúc sau, nó mới nói.

- Những bông hồng đỏ.

- Sao vậy? - Linh giật mình.

- Những bông hồng đỏ. Màu sơn đỏ. Thầy Kiên rất vụng về, lóng ngóng, lại vẽ màu nước như vậy, cuối cùng màu dây hết ra tay. Mình đã nghe người bán hàng nói, loại màu này, sản xuất ở Đại Nam, rất rẻ tiền, dây vào đâu là 3 ngày sau cũng không phai.

Linh ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn nó. Nó vẫn tiếp tục.

- Nhân chứng trong công viên đã nói, lúc đó tay thầy Kiên dính đầy máu. Người đó đã nhầm. Đó không phải là máu, đó là dấu sơn đỏ. Trên vai áo cô Vân, cũng có dấu tay màu đỏ, chính là sơn dây ra từ tay thầy Kiên. Bạn nghĩ xem, nếu lúc đó, sơn vẫn còn có thể dây ra vai áo của cô Vân, vậy bất cứ thứ gì thầy động vào, đều sẽ có vết sơn đỏ.

Linh gật đầu. Cô bé đang cố bắt kịp dòng suy nghĩ của nó.

- Lúc thầy đưa tay ra chào bọn mình, lúc sáng nay, bàn tay thầy, vẫn còn những vết sơn đỏ ấy. Rõ ràng không phải là máu. Vì màu đỏ rất tươi. Nếu là máu, nó sẽ đen lại. Nhưng điểm quan trọng nhất, khiến mình nhận ra, thầy không thể nào là thủ phạm, chính là vị trí những vết sơn trên bàn tay thầy.

- Là sao?

- Mười đầu ngón tay, đều dây vết sơn. Và lấm tấm một vài chỗ trên bàn tay nữa, nhưng, mình không nhìn thấy dấu vết đó.

- Dấu vết gì?

Văn quay sang nhìn Linh.

- Dấu vết nằm bàn tay lại. Và phải nằm ở ức bàn tay. Nằm dấm trong Võ thuật, cần phải nắm ngón tay lại trên phần đệm thịt của bàn tay, rất khác với cách nắm tay bình thường. Nếu thầy là người tung nắm dấm, trên phần đệm thịt ấy, phải có... 4 dấu sơn đỏ!

Linh há hốc miệng nhìn nó.

- Nhưng, mình đã quan sát rất rõ. Không có dấu vết nào như vậy trên bàn tay thầy, vì vậy, đêm đó, thầy không hề nắm tay lại, cũng không hề đâm ai. Mình... đã cố nói điều đó với những chú cảnh sát, nhưng mình... mình không kịp tìm ra từ ngữ để diễn tả lại. Và, cũng không ai... nghe mình nói.

Nó cay đắng nhìn mưa rơi. Nó nhớ tới hình ảnh khi Nam Đế Vương Vũ Hoành tuyên chiến Vrahta.

Lời ông ta muốn nói, tất cả mọi người đều im lặng lắng nghe. Vậy tại sao, lời của ta, không ai lắng nghe? Làm thế nào để người khác lắng nghe mình. Rốt cuộc, phải làm sao?

Câu hỏi này, vậy mà phải rất rất lâu về sau, nó mới tìm ra câu trả lời.

Mưa đã dần tạnh. Trời lại bắt đầu hửng nắng.

Linh lau nước mắt, nắm lấy tay nó, dắt nó đi.

- Mình về thôi.

- Ừm.

- Vãn à, cảm ơn bạn.

- Tại sao lại cảm ơn mình chứ?

- Không có gì. Cảm ơn bạn.

- Rốt cuộc là sao?

- Đã bảo không có gì. Không được hỏi nữa. Nhưng mà, cảm ơn bạn.

Ngày đầu tiên bước vào Sơ trung của hai đứa, cứ như vậy mà trôi qua.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Võ Thuật, Là Âm Dương

15 tháng 7, ngày Mãn Nguyệt. Mặt trăng tròn vành vạnh trên trời cao. Mặt trăng này sẽ tiếp tục tròn tới tận ngày 15 tháng 8. Trong một tháng này, bờ biển Hải Thành sẽ xuất hiện Mãn Nguyệt Triều, cũng là tháng biển động dữ dội.

Thuỷ Hải sản trong tháng này sẽ tăng giá rất cao, vì đánh bắt rất khó, bù lại, đều sẽ có chất lượng rất cao.

Văn đứng trên sân thượng, ngắm nhìn vầng Mãn Nguyệt. Hồi chiều vừa mưa một trận lớn, giờ bầu trời rất quang đãng, cao ráo.

Nó không ngủ được. Nó muốn luyện võ. Nó muốn luyện võ để quên đi những suy nghĩ trong đầu.

Nó nhớ về buổi tập võ đầu tiên với Quang, những gì anh ấy đã nói.

- Trước giờ, em chỉ luyện làm sao để đấm ra một cú đánh bại kẻ thù thôi, nếu em muốn luyện tập Võ thuật một cách bài bản, trước hết, cần phải hiểu cái gì gọi là Võ thuật.

- Võ thuật, là những kỹ thuật để con người sử dụng một cách hiệu quả mọi thứ mình có, vừa để tự vệ, vừa để đánh bại đối thủ. Quyền thuật, chính là sử dụng toàn bộ những bộ phận cơ thể, còn Võ thuật hiểu theo một nghĩa rộng rãi, thì là sử dụng toàn bộ những thứ gì em có, bất cứ thứ gì. Bàn, ghế, gậy, cuốc, gạch, bất cứ thứ gì cũng có thể trở thành vũ khí. Đó gọi là Ấu Đả. Mục đích chính là để sinh tồn.

- Từ đó, lại có một phân ngành khác, dần dần trở nên rộng lớn và phổ biến hơn cả Quyền Thuật hay Ấu Đả, chính là Binh Khí thuật. Sử dụng những loại vũ khí được thiết kế cẩn thận, hiệu quả để chiến đấu. Trường côn, đoản côn, song côn, nhị đoạn côn, tam đoạn côn, thương, kích, ngoa, đao, kiếm, dao,..., thậm chí là súng, đều là vũ khí.

- Kiếm Thuật của bác Itou, dù anh chưa chứng kiến, nhưng chắc chắn là Kiếm thuật của Phú Sơn Đảo Quốc, cũng là một phần của thứ Binh Khí thuật mà anh nói. Cách vận dụng binh khí, mỗi trường phái lại một khác. Một người thường chọn cho mình một loại binh khí để sử dụng.

- Tuy nói Binh Khí thuật vô cùng phổ biến, nhưng nó vẫn dựa trên nền tảng của Quyền thuật, đó là Tấn pháp, Bộ pháp, và những nguyên lý phòng thủ, tấn công. Vậy nên, em phải thành thạo Quyền thuật trước khi lựa chọn binh khí. Thậm chí, chỉ sử dụng Quyền thuật thôi cũng được, vì nắm đấm, cũng là một loại vũ khí.

- Quyền thuật, chia làm ba yếu tố chính, Tấn pháp, Bộ pháp, và Kỹ thuật. Tấn pháp và Bộ pháp, em đã được giới thiệu qua, Kỹ thuật, thì cũng rất dễ hiểu, nhỉ?

Văn gật đầu. Quang giảng thật là giản dị, và đơn giản, không làm bộ làm tịch như Thiên Anh. Vô cùng chú trọng hiệu suất. Tiết kiệm rất nhiều thời gian.

- Có rất nhiều trường phái Võ thuật, Quyền thuật khác nhau, mỗi trường phái lại có một tư duy, quan niệm khác nhau. Nhưng, anh đã luyện tập qua rất nhiều trường phái Võ thuật, và đây là lý thuyết mà anh rút ra. Võ thuật, là dựa trên nguyên lý Âm Dương.

Văn bỗng cảm thấy vô cùng hứng thú. Âm Dương, đây là lần thứ 4 nó nghe nói tới rồi. Nó rất muốn biết, Âm Dương là gì.

- Âm Dương, giải thích thì phức tạp, nhưng để hiểu đơn giản, thì đó là những cặp đối lập. To và nhỏ, mạnh và yếu, cứng và mềm, gần và xa, động và tĩnh, nhanh và chậm, nước và lửa, sông và núi, trời và đất... Chỉ cần có bất cứ cặp đối lập nào, là đều xuất hiện Âm Dương.

Văn gật đầu. Nếu nói vậy, Âm Dương, cũng không quá khó hiểu.

- Vạn vật, đều có Âm Dương. Nhưng trong Võ thuật, Âm Dương lại biểu hiện rõ ràng hơn. Em tung ra một quyền, là sự chuyển đổi giữa động và tĩnh, giữa vô lực và phát lực.

Lý thuyết này, có chút tương tự với những gì nó đã nghĩ, càng khiến nó hiểu rõ hơn.

- Âm Dương tăn, một chân nặng, một chân nhẹ, từ đó, sẽ dễ dàng chuyển đổi sang mọi tư thế khác, nặng biến thành nhẹ, nhẹ biến thành nặng, mà cũng có thể, nặng vẫn là nặng, nhẹ vẫn là nhẹ. Thậm chí, từ nặng và nhẹ, biến thành không nặng, cũng không nhẹ. Bởi vậy, Âm Dương tăn là thể tăn phổ biến nhất trong mọi môn võ.

- Và dựa trên lý thuyết Âm Dương, anh có thể tổng hợp lại cho em một trường phái để luyện tập, chính là Âm Dương Quyền!

- Dạy em Võ thuật, không có nghĩa là bắt em nhất mực tuân thủ theo những gì anh dạy. Võ thuật là cần cảm ngộ, cần khai phá, cần thử nghiệm, cần sáng tạo. Mà muốn làm được như vậy, nền tảng cơ bản là điều thiết yếu. Vì vậy, anh lựa chọn Âm Dương là nền tảng cơ bản để dạy em!

Văn lại gật đầu. Điều anh Quang nói, rất phù hợp với nó. Đó là cuộc hội thoại của mười mấy ngày trước.

Giờ, trên sân thượng, Văn đang luyện tập một mình.

Cũng không có gì quá phức tạp. Luyện các thế Tấn, luyện cách di chuyển giữa các thế Tấn với nhau, và tập tung quyền. Năm đấm, là kỹ thuật sơ khai nhất, cơ bản nhất của mọi kỹ thuật tấn công, vì vậy, cứ luyện đấm cho thật thuần thục đã. Quang đã dặn nó thế.

Khuyết Nguyệt Triều Quyền, nó cũng đã đem ra hỏi Quang. Quang xác nhận, Khuyết Nguyệt Triều Quyền của nó, đã đạt tới uy lực của Bộ Phá Quyền.

Bộ Phá Quyền, lên cấp độ cao, có thể đánh nát nội tạng của người khác sao. Nó chợt thấy, đòn tấn công này quá nguy hiểm. Từ giờ, có lẽ nó nên chú ý khi sử dụng đòn này. Nó không muốn giết người. Nó không muốn bị cảnh sát giải đi.

Nguy hiểm là việc của nguy hiểm, còn khai phá, vẫn là việc của khai phá. Nó nhìn lên vầng Mãn Nguyệt trên cao. Ánh trăng sáng rực rỡ ban ngày. Nó chợt nhớ lại những cơn Mãn Nguyệt Triều trên bờ biển.

Mãn Nguyệt Triều Quyền, một quyền đấm ra lại có uy lực khủng khiếp như Mãn Nguyệt Triều, như một làn sóng lan truyền xuyên qua cả không khí, đánh bại đối phương.

Tương đương với Phá Không Quyền!

Liệu nó có thể đạt tới cảnh giới đó không? Đánh một quyền xuyên qua cả không khí, xuyên qua mọi khoảng cách?

Nó đã từng hỏi Quang về Phá Không Quyền. Hắn nói, đây là kỹ thuật cấp độ Thạc sĩ, rất khó, nhưng nếu nó muốn, hắn có thể biểu diễn cho nó xem.

Vậy là mười mấy ngày nay, ngày nào Quang cũng phải biểu diễn cho nó 10 lần Phá Không Quyền.

Giờ, chỉ có một mình trên sân thượng. Nó cố gắng nhớ lại những quyền ấy, nhớ tới một quyền mà ngài Nam Đế đã đánh ra.

Nó hít thật sâu, tung ra một quyền.

Lực đạo, đã phát ra, nhưng vẫn như tan biến vào không khí.

Thật khó, nó thở dài.

Nó lại tung quyền. Một quyền, lại một quyền.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Sự Tầm Thường Của Loài Người

- Anh biết vì sao rồi!

Sáng nay, Văn lại đem chuyện về Phá Không Quyền ra hỏi Quang. Nó đã thử rất nhiều lần, mà cảm giác, vẫn không có gì khác biệt, không có chút tiến bộ nào.

- Không phải hướng suy nghĩ của em không đúng, mà đơn giản là vì... em còn nhỏ quá!

- Là sao anh?

- Các loại môn học, kĩ thuật, đều chia theo cấp độ từ 1 đến 12, rồi lên tới Cử nhân, Thạc sĩ, Tiến sĩ, đều là dựa theo quá trình phát triển của con người. Em xem, cơ thể em còi cọc, cơ bắp còn chưa phát triển, miễn cưỡng đánh ra được Bộc Phá Quyền cấp 12 đã là chuyện khó tin rồi, còn đòi luyện tới Phá Không Quyền cấp Thạc sĩ, là rất quá sức.

Quang lại nói tiếp.

- Kể cả Bộc Phá Quyền của em, cũng có rất nhiều hạn chế. Thứ nhất là phải kết hợp với Nhất Bộ Nhất Quyền, dùng thêm uy lực của bước chân mới đủ bù vào uy lực mà cánh tay em còn thiếu. Hơn nữa, lại phải phụ thuộc vào việc cảm nhận nhịp độ của đối thủ, hay nói cách khác là chỉ có hậu phát chế nhân, chờ đối thủ lao tới rồi mới tung ra được. Bộc Phá Quyền thực sự, phải là tiên phát chế nhân, đánh bại đối thủ trước khi hấn kịp ra đòn! Tất nhiên, nhờ những hạn chế như vậy mà em mới 11 tuổi đã có thể

tung ra Bộc Phá Quyền, cũng đã vô cùng ghê gớm rồi. Còn về Phá Không Quyền...

Quang nhìn cả người nó, ngẫm nghĩ một chút.

- Hiện nay em đã dùng hết toàn bộ lực lượng mà cơ thể đã sản sinh ra, mới đạt tới Bộc Phá Quyền, không còn cách nào để gia tăng thêm lực lượng nữa. Có lẽ, chỉ có thể chờ tới khi cơ thể em phát dục, cơ bắp phát triển nhiều hơn, mới có thể khám phá tiếp.

- Vậy phải chờ bao lâu hả anh?

- Ít nhất cũng phải 3 đến 4 năm.

Văn xịu mặt xuống.

- Sao? Không hài lòng hả? Phá Không Quyền, là kỹ thuật cấp Thạc sĩ! 3 đến 4 năm nữa, em mới bao nhiêu tuổi, 14, 15?! 14 15 tuổi mà sử dụng được kỹ thuật cấp Thạc sĩ, cả thế giới này cũng không có bao nhiêu người làm được, em còn muốn được voi đòi tiên sao?

- Em hiểu rồi.

- Nhưng bây giờ em cứ phải luyện thuần thục Thấu Quyền đi, thì khi đó mới có thể thử khám phá Phá Không Quyền được.

Văn gật đầu. 3 đến 4 năm nữa, có hơi quá lâu so với nó dự tính. Nó cảm thấy, mình đã cảm nhận rất rõ về Mãn Nguyệt Triều Quyền rồi, nó rất tự tin mình có thể luyện được, nó cũng rất khao khát đạt được thứ đó.

Kể từ khi nhìn thấy Nam Đế tung ra Phá Không Quyền, nó đã rất khao khát muốn đạt được đến cảnh giới đó, mà theo nó đặt tên, là Mãn Nguyệt Triều Quyền, chỉ để chứng minh suy nghĩ của mình là đúng. Khao khát đó, đối với bất kì ai cũng đều từng có.

Thứ nó thiếu duy nhất, chỉ là lực lượng sao? Nó thở dài. Hơi lâu, nhưng nó không sốt ruột. Muốn đạt được thứ gì, đều phải nỗ lực. Vì vậy, nó lại luyện quyền, luyện tấn.

Mẹ đã từ chợ về, mang cho nó mấy bộ đồng phục vừa được may.

Đồng phục, gồm 1 cái quần dài màu đen, một cái áo sơ mi trắng, có phù hiệu trường Kinh Ngự. Mẹ bảo nó mặc thử.

Rất vừa vặn. Lớp vải cọ lên da nó, rất mềm, rất mịn, lại có chút mát rượi.

- Nhìn đẹp lắm. Con cầm cơm hộp rồi đi học đi.

Chả biết mẹ nó đã làm cơm hộp từ khi nào. Nó không muốn ăn sáng ở nhà, vì nó phải chạy bộ đi học. Mẹ bảo nó cởi bộ đồng phục ra, đến trường rồi hăng thay.

- Con chào mẹ. Cháu chào bác, em chào anh... Ủa?

- Ủa ủa cái gì, anh cũng phải đi chạy bộ đây. Ngồi trông quán mấy ngày nay ù lì cả người.

- Bác mà cũng phải đi mua mấy con lô. Hôm qua ta vừa nằm mơ thấy nhiều thứ hay ho lắm.

Rốt cuộc cả 2 người cùng thẳng Văn chạy xuống phố.

Chị Thanh nhìn theo mấy người, cười cười, rồi vào bếp chuẩn bị. Trời vẫn còn sớm, sắc trời còn hơi xám. Bờ sông buổi sớm, thật đẹp. Hàng liễu bên bờ. Những chiếc ghế đá. Những con thuyền nhỏ.

Thành phố này vẫn vậy, dù thầy Kiên, dù cô Vân, đã chết. Dù rất nhiều nạn nhân đã chết. Văn chợt nghĩ. Thành phố này vẫn vậy.

- Anh Quang, bác Itou, hai người, đã từng giết người chưa? - Đột nhiên, nó hỏi một câu.

- Sao em lại hỏi thế?

- Mẹ em nói, giết người là không tốt, là không được phép, là điều rất xấu xa. Kẻ giết người, sẽ bị cảnh sát bắt, bị tử hình.

- Đúng thế. Mẹ em dạy rất đúng.

- Vậy tại sao người ta còn giết người ạ? Người ta không sợ bị tử hình sao?

- Có lẽ vì, có những lúc, nếu không giết người, thì chính họ sẽ chết. Ví dụ như, lúc phải bảo vệ bản thân, lúc chiến tranh, hoặc nếu người đó không thể nào bị cảnh sát động tới.

- Vì sao cảnh sát lại không thể động tới ạ?

- Có thể vì người đó quyền cao chức trọng, hoặc có gia tộc lớn đứng sau, hoặc là người trong thế giới ngầm.

- Vì sao người trong thế giới ngầm lại không thể bị cảnh sát bắt ạ?

- Vì thế giới ngầm cũng có những thế lực, những gia tộc lớn đứng sau, cảnh sát chỉ có thể kiềm chế họ, không thể tiêu diệt họ.

- Kiềm chế như thế nào ạ?

- Là thế giới ngầm, xã hội đen, chỉ được phép chém giết xã hội đen, không được phép liên lụy tới dân thường.

Điều này khiến nó suy nghĩ. Cô Vân, chỉ là dân thường. Thầy Kiên, cũng chỉ là dân thường. Nhưng hung thủ đâm nát nội tạng người khác, nghe

nói, lại là người trong thế giới ngầm, chuyên đi thanh trừng những kẻ trong thế giới ngầm khác.

Có 3 khả năng có thể xảy ra.

Thứ nhất, kẻ giết cô Vân là một người khác, không nằm trong thế giới ngầm, chỉ cố tình bắt chước cách làm của kẻ sát nhân hàng loạt kia.

Thứ hai, cô Vân và thầy Kiên vừa là giáo viên, vừa là người thuộc thế giới ngầm. Đây là một cuộc thanh trừng.

Thứ ba, kẻ giết người là người trong thế giới ngầm, nhưng bởi vì một lý do nào đó, hắn phải giết cô Vân, rồi đổ tội cho thầy Kiên.

Vụ tự tử của thầy Kiên, cũng chưa chắc đã là tự tử.

Cả 3 khả năng này, đều có một điểm chung. Nhưng nó cần hỏi lại cho chắc.

- Anh Quang này. Anh am hiểu về tội phạm như vậy, cho em hỏi. Những kẻ giết người hàng loạt, hoặc là sát thủ thuộc thế giới ngầm, hoặc là bị thần kinh, phải không ạ?

- Đúng thế. Những tên sát nhân có vấn đề về tâm lý, thường sẽ chọn mục tiêu một cách ngẫu nhiên, không liên quan gì tới hắn, nên cảnh sát rất khó có thể tìm ra manh mối. Còn sát thủ chuyên nghiệp, chọn mục tiêu rất chuẩn xác, rất có mục đích, không ngẫu nhiên chút nào.

Phải rồi. Sát thủ hàng loạt, không chọn mục tiêu ngẫu nhiên, mà rất có mục đích. Giết cô Vân, hắn phải có mục đích.

Vậy là, cả 3 trường hợp mình nghĩ tới, đều có một điểm chung, thủ phạm, phải quen biết với cô Vân. Phải có lý do để giết cô ấy.

- Chờ bác một tí, bác vào mua con lô. Chị ơi, cho tôi đánh con 33 và 39 nhé. Sao, đánh hẳn 3 con luôn à? Vậy thì 333, và 239 nhé, hôm qua vừa mơ thấy rõ mồn một luôn. Đời tôi gặp xui xẻo nhiều rồi, lần này chắc chắn là vận may sẽ đến!

Hai anh em đứng chờ ngoài đường. Quang chột nói.

- Cảm giác khi lần đầu giết người, thật sự rất khó chịu, thật sự rất bứt rứt, và buồn nôn. Sát thủ chuyên nghiệp, hầu như đều cố gắng coi đối tượng của mình là một “thứ” gì đó, không phải là người, mới có thể giết người dễ dàng như vậy.

Văn hỏi.

- Vậy, nếu một kẻ giết người, lại coi người mình giết vẫn là con người, vậy hẳn sẽ cảm thấy bứt rứt và buồn nôn lắm?

Quang gật đầu.

- Thường sẽ là như vậy. Nhưng sau đó, lại là những chuyển biến tâm lý vô cùng phức tạp. Có thể, kẻ đó sẽ không dám giết ai nữa, thậm chí, không dám nhìn thấy máu, không dám ăn thịt, vân vân. Nhưng cũng có thể, kẻ đó sẽ dần trở nên thích thú với việc giết người, cuối cùng không kiểm soát nổi tâm lý bản thân nữa.

- Nếu là giết người vì tâm thần, thì sẽ rất nguy hiểm nhỉ?

- Đúng vậy, đối với mọi người, một tên tâm thần giết người hàng loạt đáng sợ hơn cả ngàn tên sát thủ chuyên nghiệp.

Takezawa đã mua xong con lô rồi, mặt hớn hở đi ra.

- Phen này bác may mắn chắc chắn phải trúng ít nhất mấy trăm hào! Ta rất tin vào giấc mơ đêm qua!

Hai đứa nhún vai. Ông bác này chuyên gặp xui xẻo, chỉ mong đừng ngốn hết tiền vào đồng lô đề này. Tại một trang viên nào đó trong Long Thành, bày la liệt những bức hoạ. Một ông lão lồm khồm, đang đi hý hoáy trước một bức tranh, tay cầm chổi lông, quẹt quẹt quẹt, điệu bộ vô cùng khoan khoái.

Một gia nhân tiến tới, tay mang theo một khay nước.

- Nước đây ạ, thưa thầy.

Lão nhúng cây bút vào trong khay nước, màu đỏ lan toả ra.

- Này mày, lại đây xem tao vẽ có đẹp không?

Tên gia nhân ghé mắt vào nhìn. Trên một nền giấy trắng, loẹt quẹt vài nét sơn đỏ. Hẩn lắc đầu, không nhìn ra một thứ gì.

- Mày kém vậy à? Để tao dạy cho mày biết một chút, đây chính là những bông hồng đỏ! Phải nghiên cứu Hội Hoạ nhiều hơn nữa con ạ.

Hẩn mặt không biểu tình. Hình như, thầy Phương cũng không biết gì về Hội Hoạ mà?

Lão khồm già trước mặt hẳn, chính là Phạm Viết Phương nổi danh khắp cả Đế quốc, thậm chí còn được cả thế giới biết tới, vì trí khôn, vì tính cách quái dị, vì sự đam mê hoàn mĩ tới biến thái. Kẻ mà tất cả doanh nhân cũng như dân giang hồ ở Đại Nam đều phải gọi là Thầy.

- Sao tự nhiên, tao thèm ăn bánh rán quá.

- Vậy, để con đi mua cho thầy.

- Đồ ngu, mày nhìn tao còn răng để nhai bánh rán không?

- Dạ, vậy để con đi mua răng giả cho thầy.

- Đồ ngu, ai bắt mày tốn nhiều công sức vậy.

- Dạ, vậy con phải làm sao ạ?

- Bé Linh cháu ngoại tao, hồi trước tới Long Thành chơi, có dẫn tao đi ăn một hàng bánh rán rất ngon, lại mềm nữa, tao nhai thoải mái mà không bị làm sao.

- Dạ, vậy để con đi lấy điện thoại cho thầy.

- Điện thoại, để làm gì?

- Dạ, để thầy gọi điện cho tiểu thư, thầy hỏi tiểu thư hàng bánh rán ấy ở đâu là được ạ.

- Đồ ngu! Sao phải hỏi con bé, nếu con bé tới tận đây, chả phải tao vừa được ăn bánh rán mà vừa được chơi với con bé sao? Ta nhớ nó lắm.

- Dạ, vậy thầy gọi tiểu thư tới chơi là được ạ.

- Đồ ngu! Sao mày tốn quá nhiều công sức để thực hiện mỗi một mục đích như vậy?

- Dạ, vậy xin thầy chỉ dạy con với ạ.

Phạm Viết Phương, rất thích dạy người khác. Đây không phải chuyện gì bí mật. Gia nhân của Phạm thị, càng phải biết sở thích này. Bảo lão chỉ dạy, cũng chính là nịnh lão vui lòng.

- Được, để tao đổ mày. Khi nào thì mày cần ăn cơm?

- Dạ, là khi con đói ạ.

- Vậy là mày ăn cơm chỉ vì mày đói? Ăn cơm chỉ để no thôi đúng không?

- Dạ...

- Đồ ngu, mày ăn cơm, lưỡi mày có cảm nhận thấy cay đắng mặn ngọt không? Răng mày có nhai vào thức ăn không? Mũi mày có ngửi thấy mùi thơm không? Tinh thần mày có cảm thấy khoan khoái không? Ăn chỉ để no, vậy tao nhét cút vào miệng xem mày có ăn được không? Ngu lắm, nghe tao dạy đây!

- Vâng ạ, con xin nghe.

- Mày rất tầm thường!! À, đừng buồn, ý tao là loài người đều tầm thường. Cái tầm thường của bọn nó, là chúng nó làm một việc gì, thậm chí nhiều việc gì, cũng chỉ để thực hiện một mục đích mà thôi. Tại sao không dùng một công việc, mà đạt đến nhiều mục đích, chẳng phải hoàn mỹ hơn rất nhiều sao?

Rồi lão ném cây bút vào khay, ngẩng đầu, đi dạo một vòng.

- Mày nhìn thấy thằng học trò của tao rồi đấy, Vương Vũ Hoành. Một chuyến tới Hải Thành, nó làm được bao nhiêu là thứ. Có những thứ mày không nên biết, nhưng có những việc mà cả nước đều biết rồi đó. Nó biết mình sẽ bị ám sát, nhưng nó cố tình để vụ ám sát diễn ra, như thế nó có cơ để chinh phạt Vrahta. Chinh phạt Vrahta, nhưng nó lại cố tình đi một mình, một mình đánh cả một quốc gia! Để làm gì, mày biết không?

- Dạ, con không biết...

- Thứ nhất, là để dẹp yên Vrahta, cái này ai cũng nhìn ra. Thứ hai, là để phô trương cho thế giới thấy sức mạnh của nó. Thứ ba, là bảo lưu được toàn bộ quân đội ở lại phòng thủ Đại Nam. Thứ tư, là để 20 nước chư hầu còn lại sợ hãi ra quân. Thứ tư, là để Bắc Hoàng Tây Công cũng phải e ngại mà không dám can thiệp. Và từ đó, lộ ra mục đích thứ năm, để cô lập Trần gia. Giờ còn thế lực nào dám đứng ra giúp Trần gia nữa! Giờ bọn đó giống như con kiến bò trên lòng bàn tay Phật tổ, mà Phạm thị chúng ta,

cũng không muốn bò vào đó cùng với chúng nó. Mà có thấy, nó làm một việc, không chỉ vì một mục đích, mà còn tính toán tới hàng ngàn hệ lụy tiếp nối. Như vậy, tao thấy, cũng khá là hài lòng.

- Dạ vâng, không hổ danh học trò của thầy.

- Tao ví dụ sơ sơ vậy cho mày thấy, làm thế nào để vượt qua cái sự tầm thường của con người. Tao và mày đều là người, muốn vượt qua sự tầm thường của bản thân, đều cần cố gắng, con ạ.

- Vâng, con xin nghe.

- Giờ trở lại vấn đề ăn bánh rán, mày yên tâm, tao đã chuẩn bị sẵn một đại kế hoạch, một vở kịch, một bữa tiệc vô cùng hoành tráng, mời rất nhiều bạn trẻ tham gia, tất cả sẽ cùng nhảy múa, vô cùng vui vẻ. Để rồi, tiện thể, bé Linh sẽ về lại Phạm thị, sẽ lại dẫn tao đi ăn bánh rán mà thôi.

Tên gia nhân vâng vâng dạ dạ rồi rít, rồi lui ra ngoài. Chuyện hôm nay, hẳn sẽ không dám hé răng với bất kì ai.

Sắp xếp cả một đại kế hoạch, cuối cùng cũng là để ăn được cái bánh rán. Có lẽ, chỉ có Phạm Viết Phương.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Một Ván Cờ Với Hai Đời Tiên Đế

Vương Vũ Hoành ngang nhiên cướp đất, khiến Hắc Long phải rúm ró dọn nhà. Việc này, Phan Thành đã âm ức báo cáo lại với thầy Phương, lão ta cũng không nói gì. Hắc đành thui thủi dọn trụ sở.

Được cái, trụ sở lần này đã có sân vườn. Hắc tạm thời quên đi cơn nhọc nhãi của mình, mà tận hưởng cái thú trà đạo. Hắc chợt nhớ ra, đã không mang Takezawa theo, giờ lại chẳng có ai cùng thưởng trà ngắm hoa với mình.

Trần Thiên Anh tới. Là Phan Thành chủ động muốn gặp.

- Đội trưởng đội Nhấn giả số 3, Tham thượng.

- Thiên Anh này, vụ ở Thiên Sơn, cậu làm tốt lắm. Mà cậu quản lý đội 3, đã bao lâu rồi nhỉ?

- Dạ, thưa, đã 2 năm rồi ạ.

- Cậu cũng đã luyện thành Chú Thuật rồi à?

Thiên Anh giật mình, ngẩng đầu nhìn hắc. Hắc cười.

- Vụ Lê Huyền Vân, cậu xử khá gọn. Gắp lửa bỏ tay người, cũng làm rất tốt. Nếu ta không nhầm, thì là Lugan? Chú thuật đánh lừa cơ thể, khiến cơ thể cô ta tin rằng mình vẫn còn sống, sau đó sai khiến cô ta bước ra công viên gặp Vũ Đình Kiên? Lugan sau 30 phút sẽ tan biến hầu như không còn chút dấu vết gì, đám cảnh sát gà mờ cũng sẽ không tìm ra.

- Thừa vâng, đúng vậy.

- Cậu học được Chú Thuật, là rất tốt. Hắc Long ta, lại đào tạo ra một nhân tài. Vậy còn Nguyễn Rửa Quyền, thì sao?

- Dạ, thưa, em vẫn đang nghiên cứu.

Trần Thiên Anh vã mồ hôi trán. Hắc và Phan Thành, có lẽ đã biết rõ bụng dạ của nhau. Việc hắc luyện thành công Chú Thuật, rồi Nguyễn Rửa Quyền, hắc sẽ trở thành cái gai trong mắt của Phan Thành. Nếu được, hắc vẫn muốn giữ bí mật chuyện này.

Chỉ vì hắc đã quá xúc động mà giết chết cô Vân.

Cơn xúc động này, là từ những lời trêu chọc của Phan Thịnh. Dù hắc đã cố tỏ ra bình tĩnh, những lời nói ấy vẫn tác động tới hắc.

Giết cô Vân, có lẽ là sự ray rứt lớn nhất đời hắc, cũng là nước đi sai lầm nhất.

Nhưng giờ, không phải là lúc hối hận.

- Vậy cậu cứ tranh thủ nghiên cứu đi. Từ giờ, cậu sẽ trở thành thành viên đội 1.

- Dạ?

Thiên Anh kinh ngạc.

- Ngạc nhiên gì chứ? Mình đã muốn đề bạt cậu lâu rồi. Vụ ở Thiên Sơn chính là thử thách cuối cùng. Lên đội 1 công việc sẽ khó khăn nguy hiểm hơn, người đội 1 cũng toàn là Cường giả của Hải Thành, cậu cố gắng bắt kịp nhé.

- Thừa vâng! Tạ ơn ngài.

Thiên Anh quay người, muốn ra ngoài.

- Thiên Anh này!

- Vâng.

- Lần sau muốn bỏ thầy gieo vạ, nên làm cho triệt để.

-!!

- Cái chết của Vũ Đình Kiên, là ta ra tay giúp cậu, có biết tại sao không?

- Thưa, em không biết.

Phan Thành vân vê cái ria mép một hồi, rồi mới ngẩng đầu lên, nhìn Thiên Anh, nói.

- Là mệnh lệnh của thầy Phương. Được Phạm Viết Phương chú ý, là mong ước cả đời của Phan Thành. Người trẻ tuổi trước mắt hần, lại đạt được điều mà hần khao khát. Được thầy Phương để ý.

Nhưng, việc này, là vinh dự, hay là bất hạnh?

Suy cho cùng, chúng ta cũng chỉ là những con Tốt trên bàn cờ.

Phan Thành thở dài. Hần nhấp một ngụm trà.

Trà đắng chát. Long Thành, trung tâm kinh tế, chính trị của cả Đại Nam Đế quốc. Nổi tiếng khắp thế giới bởi 3 lớp tường thành cao ngút, sừng sững bên bờ dòng sông Mẫu. Hướng Tây nhìn ra Mẫu Hà rộng lớn, phía Đông dựa vào dãy Trường Long, hướng Bắc nhìn về vùng đồng bằng phì nhiêu màu mỡ, phía Nam là rừng rậm ngút ngàn.

Nói theo Phong Thủy, chính là tả Thanh Long, hữu Bạch Hổ, tiền Chu Tước, hậu Huyền Vũ. Long Thành, nằm ở nơi đặc địa bậc nhất thế giới, tụ tập Linh khí, Thiên khí, Sinh khí và Long khí.

Dãy Trường Long, là nơi cư ngụ của thần Voi Thần, dòng Mẫu Hà, là nơi loài Rồng nương lấy mà bay lên, rừng rậm bạt ngàn, là lãnh thổ của Ngựa Trắng, đồng bằng màu mỡ, là nơi cư ngụ của Trâu Thần.

Ba lớp tường thành của Long Thành, chia ra 3 lớp thành: Trấn Thành, Sinh Thành, và Hoàng Thành.

Trấn Thành, có 12 cửa ngõ, 4 cửa ngõ sông, 8 cửa ngõ đất để người dân bước vào.

Nằm trong Sinh Thành, kế bên Hoàng Thành, một nhánh sông Mẫu Hà tích tụ thành một hồ nước, chính là chốn ở của Rùa Vàng.

Bên bờ hồ, có một đền thờ của Xung Thiên Thần Vương, Chiến Thần vô địch của người Đại Nam.

Bốn phía của Long Thành, là 4 ngôi đền, thờ 4 vị Thượng Đẳng Thần, còn được gọi là Long Thành Tứ Trấn. 4 vị thần ấy, là Vân, Vũ, Lôi, Điện.

Trấn Thành, là nơi ở của tầng lớp nhân dân lao động.

Sinh Thành, là trung tâm kinh tế, văn hoá, là nơi ở của các doanh nhân, quý tộc.

Hoàng Thành, là nơi ở của Tam Đại Gia tộc, trong đó đứng đầu là Vương tộc. Vương tộc, sở hữu Đế Vương Cung, là nơi ở của Đại Nam Đế Vương.

Đế Vương Cung vươn tận lên trời cao, vươn cao hơn cả tường thành, cửa sổ phía Tây nhìn xuyên qua biển cả, như muốn thu tóm cả Cận Tây

Đại Lục, cửa sổ phía Bắc, nhìn vượt qua dãy Hoàng Sơn, như muốn ôm trọn cả Bắc Hà Lãnh Thổ. Đế Vương Cung, bề ngỗ thiên hạ.

Từ trên đỉnh cao của Đế Vương Cung, xuyên qua trời mây, là nơi ở của Hoàng Long, vị tổ rồng của toàn bộ người Đại Nam, cũng là kẻ canh giữ Đại Thư Viện Hồng Định, niềm kiêu hãnh của toàn bộ Đế quốc. Người dân Long Thành, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng rồng gầm trên đỉnh Đế Vương Cung.

Trên thế giới, hiện nay chỉ phát hiện ra 5 Đại Thư Viện, mỗi Đại Thư Viện lại có một linh vật hùng mạnh canh giữ, chỉ những ai được chúng chấp thuận, mới được bước vào Đại Thư Viện.

Trong đó,

Đại Thư Viện Hồng Định tại Đại Nam, do Hoàng Long canh giữ.

Đại Thư Viện Thiên Mẫu tại Bắc Hà, do Hoả Phụng canh giữ.

Đại Thư Viện Rose, tại Cận Tây, do Nhân Sư Sphinx canh giữ.

Đại Thư Viện Chishiki (Tri Thức) tại Phú Sơn Đảo, do Thần Miêu Nekogami canh giữ.

Đại Thư Viện Rukth"Oar, tại đất tổ Rukth"Oar, do Đại Hùng canh giữ.

Mỗi dân tộc sở hữu Đại Thư Viện, đều sẽ xuất hiện các thế hệ Chí Tôn Cường giả, mỗi một người, đều ảnh hưởng cực lớn tới cục diện thế giới.

Trong truyền thuyết, có tất cả 7 Đại Thư Viện, trừ Đại Thư Viện Phật học Visshala, đã bị phá huỷ, vẫn còn một Đại Thư Viện chưa được tìm thấy. Lại nói về Long Thành, trên một ngọn núi nhỏ phía Đông của Long Thành, có một ngôi chùa nhỏ, đã cũ tàn.

Minh Nguyệt Tự. Ngôi chùa cũ kĩ này, thật ra lại là Trung tâm Phật giáo của cả Đại Nam. Ngọn núi nhỏ này, thuộc dãy Trường Long, cũng mang tên là núi Minh Nguyệt.

Trong chính điện của ngôi chùa, tiếng tụng kinh đang vang lên.

“Bồ tát quán tự tại khi hành Bát nhã ba la mật đa sâu xa, soi thấy ngũ uẩn đều là không, vượt qua mọi khổ ách.

Xá Lợi Tử! Sắc chẳng khác Không, Không chẳng khác Sắc, Sắc tức là Không, Không tức là Sắc; Thọ, Tưởng, Hành, Thức cũng lại như vậy...”

Một tiếng bước chân khê khàng bước vào khuôn viên ngôi chùa. Tiếng tụng vẫn vang vọng.

“...Yết đế, yết đế, ba la yết đế, ba la tăng yết đế, Bồ đề, Tát bà ha!”

- Một câu kinh thật quen thuộc.

Bài tụng đã kết thúc, giọng nói lại vang lên. Là Vương Vũ Hoành, ăn mặc thường phục, ung dung đứng nơi cửa điện.

- Đại Thiên Sư, Vũ Hoành ta đến viếng mộ tổ tiên, không làm phiền ngài chứ? Tiên Đế qua đời 10 năm trước, vì tuổi già. Các đời Tiên Đế của Đại Nam, đều được chôn cất tại Minh Nguyệt Tự.

Các đời Đế Vương Đại Nam, rất thực dụng, dù với xác của bản thân mình, cũng rất so đo tính toán.

Không hoả thiêu, vì hoả thiêu sẽ làm phân huỷ protein, vô cùng lãng phí. Không thuỷ táng, thuỷ táng sẽ ô nhiễm nguồn nước. Chỉ được phép chôn, và không dùng quan tài. Không được bốc mộ, mà chờ phân huỷ. Ít ra, khi chết, cũng có thể trở thành phân bón nuôi cây, như vậy, sẽ không phí phạm.

Nam Đế là vị trí quyền lực bậc nhất thế giới, cái chết của một Nam Đế, còn mang tới những tác động vô cùng kinh khủng lên cục diện thế giới, ấy vậy mà, bọn họ, còn quan tâm tới chút protein để nuôi cây.

Cái gọi là thực dụng đến tận cùng, cũng chỉ có vậy mà thôi.

Mộ của Tiên Đế, nằm sau chân núi, rất đơn giản, không cầu kì, còn không có một nắm đất, chỉ có một bia đá nhỏ, khắc lên vài con chữ đã mờ. Mộ của những đời Nam Đế trước, cũng đều như vậy.

Thống trị một phần ba thế giới, tới lúc ra đi, lại giản dị tới vậy.

- Bệ hạ không cần thắp hương sao? - Đại Thiên sư đi theo Vương Vũ Hoành, cất giọng hỏi hần. Đại Thiên sư đã rất già, gương mặt hiền hậu.

- Phật giáo chính tông, có vụ thắp hương sao? - Vương Vũ Hoành bĩu môi hỏi lại.

- Phật giáo Đại Nam, vốn cũng không phải chính tông. Bệ hạ biết đó, người ở nơi đâu, Đạo ở nơi đó. Đạo sinh ra là để phục vụ người. Người Đại Nam thích thắp hương, chùa của Đại Nam cũng phải bán hương. Đạo mà xa rời con người, thì Đạo trở thành vô nghĩa. Hơn nữa, bát hương của người Đại Nam, hội tụ đủ Âm Dương Ngũ Hành, chứa cả thiên địa, cũng rất đáng để chiêm nghiệm.

- Khà khà, dưới con mắt của khoa học, thắp hương là để người ta có thể hít lấy khói hương ấy, khói hương sẽ kích thích não bộ của con người dễ dàng bước vào trạng thái vô thức. Vương tộc ta, lại rất không coi trọng cõi vô thức.

- Thắp hương, cũng là một hành động để tưởng nhớ người đã khuất. Chỉ cần trong lòng Bệ hạ nhớ về Tiên Đế, có hương hay không, cũng không quan trọng.

Vương Vũ Hoành cúi xuống, vuốt lên tấm bia đá.

- Ha, ta thường nhớ về một con người, qua những việc mà họ đã làm, qua những gì mà họ để lại, ta thường không nhớ về một con người qua những khái niệm mơ hồ. Ngài có biết, vì sao sau mười năm, ta mới tới nơi đây không? Vì sau mười năm, ta mới bắt kịp được những diễn biến mà cha ta để lại.

Hắn đứng dậy, nhìn lên tảng đá phía sau. Tảng đá rất lớn, nhưng trên đỉnh, lại rất bằng phẳng.

- Vậy ra, đây là bàn cờ đá nổi tiếng của bản tự?

- Đúng vậy. Tiên Đế, cha của Bệ hạ, và Tiên Đế đời trước nữa, lão nhân gia cũng rất thích đánh cờ tại đây.

- Thiên sư đã chứng kiến ông nội ta đánh cờ?

- Đúng vậy, khi đó Tiên Đế cha của ngài vẫn còn đang được gửi để tu tập trong chùa, ta và ngài còn mới mười mấy tuổi, đã được chứng kiến lão nhân gia chơi cờ.

- Chà, không biết đối thủ của ông nội là ai?

- Là một giáo viên cấp 3, không nổi tiếng, cũng chẳng thành đạt, lúc đó mới 30 tuổi, chính là người mà Bệ hạ vô cùng quen thuộc.

- Là Phạm Viết Phương sao?

- Đúng vậy, thí chủ Phương, đã chơi cờ với hai đời Tiên Đế.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Văn Học, Cũng Là Âm Dương

Vương Vũ Hoành nhảy phốc lên bàn cờ. Hắc cũng muốn nhìn, cục cờ mà Phạm Viết Phương để lại, ra sao.

- Cái này???

Hắc kinh ngạc. Đại Thiên sư cũng nhảy lên.

Cả bàn cờ, chỉ mới đi có một nước duy nhất.

Đẩy Tướng lên một nước.

- Ha ha, Bệ hạ đừng lấy làm lạ. Thí chủ Phương, đã đánh cờ với hai đời Tiên Đế, nhưng vì lý do nào đó, mà đến ván cờ cuối cùng, ông ấy lại đòi xoá bỏ trận cờ, đòi đấu lại. Sau đó, Phạm Viết Phương chỉ chơi một nước duy nhất đó, khiến Tiên Đế cười vang. Sau đó, hai người ra về, cũng không bao giờ quay lại chơi tiếp. Một nước này, bản táng đã lưu giữ mười mấy năm nay, mà vẫn không hiểu gì về nó.

Đẩy Tướng lên một nước, không phải là một chiêu khai cuộc khôn ngoan, thậm chí là vô cùng ngu xuẩn. Là dụng ý ư? Nhường tiên cho đối phương? Hậu phát chế nhân? Là thách thức? Là kiêu ngạo? Là khinh bỉ? Hay là, có ý đồ gì? Xoá bỏ bàn cờ, đánh lại một ván khác, là muốn nói điều gì?

Sau 10 năm tiếp quản Vương vị, Vương Vũ Hoành mới năm được thế cục mà Tiên Đế để lại cho đời sau. Thế cục này, đang hiện rõ mồn một

trước mắt hẳn, nhưng hẳn lại không thể hiểu ra. Giống như câu đố mà Phạm Viết Phương đang chuẩn bị cho hẳn thấy.

- Bệ hạ đang nhìn vào ván cờ, hay là đang nhìn vào nội tâm của thí chủ Phương?

Đại Thiên sư bỗng nhiên bước tới, hỏi hẳn. Hẳn lắc đầu.

- Chỉ là một ván cờ, sao có thể coi là thực tại chứ?

- Đúng vậy. Chỉ là một ván cờ, hà cớ phải suy nghĩ nhiều. Thứ mà ngài thấy, là thật, hay là hư ảo? Thứ ngài đọc được, là suy nghĩ của Phạm Viết Phương, hay là suy nghĩ của chính ngài? Bản ngã, vốn là thật, vốn cũng không phải là thật. Ngày nhỏ, bản tăng đã từng nghĩ rằng đây chỉ là một bàn cờ, đến khi đã miệt mài tu luyện, lại thấy bàn cờ chính là nhân sinh, đến nay, khi tràng hạt đã sờn, chân đã mỏi, mắt đã mờ, lại thấy bàn cờ, chỉ là bàn cờ mà thôi.

- Bát nhã Tâm kinh? Buông bỏ, chính là giải thoát? Đại Thiên sư, ta vốn chỉ theo đuổi tri thức, không am hiểu Phật học, cũng không hiểu được những thứ trừu tượng, ngài có thể cho ta biết, thứ tri thức ta theo đuổi, thì mãi mãi là tri thức. Tri thức, là do thế giới này quyết định, hư ảo hay chân thực, thì tri thức vẫn mãi là tri thức. Dù ta có muốn nhìn, muốn nghe, muốn đọc, hay muốn nhắm mắt làm ngơ, dù ta có cho rằng nó là hư ảo, tri thức vẫn luôn tồn tại. Vậy, ngài nói thử xem, ta có thể buông bỏ được tri thức hay sao?

- Ngài muốn hỏi, là thế giới quyết định con người, hay con người quyết định thế giới sao? Ta không biết. Nếu ta thật sự biết, ta đã không cần phải tu hành. Ta chỉ biết, con người cần thuận theo thế giới, nhưng cũng có những người, khiến thế giới phải lắng nghe mình.

Một thoáng im lặng.

- Ngài chỉ dùng sức một người, đã có thể bình định cả một quốc gia, đó chẳng phải là dùng ý chí cá nhân để khiến rất nhiều người phải nghe theo đó sao? Bần tăng tu tập Thần học đã vài chục năm nay, mà còn không biết cách nào để trở thành Thần. Ngài chỉ mất có một tiếng đồng hồ, đã có thể khiến hàng triệu con người tôn xưng làm Thần. Vậy chẳng phải là ngài đã tác động vào thế giới đó sao? Ý niệm của mỗi người, dù ít dù nhiều, cũng đều tác động tới thế giới, nhưng khổ nỗi thay, mọi người không cùng chung một ý niệm. Cũng chính vì vậy, mới sinh ra Tăng giới để gõ mõ cầu kinh mong mọi người giác ngộ.

- Giác ngộ thứ gì?

- Trí huệ.

Ngắm nghĩ một chút, hần lắc đầu.

- Mấy thứ trừu tượng này, Thiền sư hãy đem nói với Chí Thương, với Edward, ta thật sự không rành. Ta chỉ biết, ta không thể buông bỏ, cũng không thể trốn tránh. Ta biết Thiền sư muốn nói gì, ta đã từng buông bỏ, nhưng Hoàng huynh của ta, nhưng tất cả mọi người, lại không buông bỏ ta. Đến bây giờ, Phạm thị, Trần gia cũng không buông bỏ ta. Xăng pha nhốt, Tóc vàng hoe cũng không chịu buông bỏ ta. 3 tỉ người dân Đại Nam cũng sẽ không buông bỏ ta. Cả thế giới này, cũng không buông bỏ ta.

Hần buồn bã chấp tay, nhảy khỏi tảng đá, đi về phía chính điện.

- Ta muốn bảo vệ vợ con mình, ta lại phải tiến về phía trước. Càng tiến về phía trước, ta càng dẫn sâu vào vòng xoáy của thế giới này. Liệu lời tụng kinh của Thiền sư, có thể đánh tan vòng xoáy khủng khiếp ấy? Liệu Đại sư có thể khuyên Hoàng huynh ta đừng ám sát gia đình ta, khuyên Trần gia đừng làm phản, khuyên Phạm Viết Phương đừng gây tội ác, khuyên Vrahta đừng mưu đồ, khuyên Bắc Hà Cận Tây đừng nuôi mộng bá chủ? Vòng xoáy này, ngoài ta ra, liệu ai có thể đánh tan nó?

Hắn lắc đầu, rồi đi về phía xa.

Đại Thiên sư nhìn theo bóng lưng hắn. Ông cúi đầu, thở dài.

- Bần tăng không thể tụng kinh cho cả thế giới, nhưng có thể vì ngài mà tụng kinh, một trăm lần, một ngàn lần, một triệu lần, chỉ mong ngài, đừng rơi vào bể khổ. Lớp 6E đã đổi giáo viên dạy Văn mới. Cô có vẻ rất hiền, rất vui tính. Nhưng điều đó không còn liên quan tới Văn nữa, vì nó... đã không còn được học lớp này.

- Vương Thành Văn, em với Trần Phương Linh đã là thành viên đội tuyển rồi, từ giờ em không cần học Văn trên lớp nữa, em lên phòng đội tuyển đi.

Linh dẫn nó lên phòng đội tuyển. Cả lớp thở phào nhẹ nhõm. Có Trần Đại tiểu thư học cùng lớp, không khí rất là khó thở.

Phòng đội tuyển, nằm ở khu E. Nhà 2E. Ngay gần khu nhà ma 3E mà cả trường vẫn bàn tán.

- Bạn có sợ không?

- Có. Mình sợ học không nổi lại bị đuổi về.

- Không phải, ý mình hỏi bạn có sợ khu nhà ma không?

- Ma, có đáng sợ bằng sát nhân thần kinh giết người hàng loạt không?

Câu này làm Linh lúng túng. Cô bé bĩu môi nhìn nó.

Đội tuyển Văn khối Sơ trung, đã có 11 người, trong đó 6 người là học sinh lớp 9, 5 người là học sinh lớp 8, chỉ có 1 người là học sinh lớp 7.

Thi Học sinh giỏi cấp Sơ trung, đều lấy khối cao nhất là lớp 9, vì khi đó kiến thức của học sinh đã đầy đủ, tư duy chín chắn, nói chung là sẽ đạt

kết quả cao nhất. Lớp 8, cũng không ít, vì so với lớp 9, lớp 8 cũng không kém bao nhiêu.

Chỉ có 1 mình Thu Mai là học sinh lớp 7 được chọn vào đội tuyển. Nó đã cảm thấy mình là tài năng hiếm có của ngôi trường này rồi, bỗng nhiên, đầu năm nay, trường thông báo, có 2 đứa lớp 6 được đưa vào đội tuyển.

Trần Phương Linh, là tài năng Văn học chói lọi, làm Thu Mai cảm thấy không phục, luôn tranh đua, kèn cựa, nhưng vẫn còn tạm chấp nhận. Nhưng Vương Thành Văn, là một thằng học dốt có tiếng ở trường, thậm chí là dốt nổi tiếng trong lịch sử thành lập trường, cũng được đưa vào đội tuyển. Thử hỏi còn thiên lý nữa chẳng?

Thầy giáo phụ trách đội tuyển Văn, là Lưu Vĩnh Khang, một thầy giáo cực kì nổi tiếng tại Hải Thành, là cây bồ đề của giới Sư phạm Văn Hà Thành, chứ đừng nói gì trường Kinh Ngư bé nhỏ.

Thầy Lưu Vĩnh Khang đã đạt tới Thạc sĩ Văn học, Thạc sĩ Ngôn Ngữ học.

Toàn bộ Hải Thành có tất cả bao nhiêu thạc sĩ?

Rất ít. Không tính tới các sĩ quan quân đội đóng tại đây, chỉ trên 200 người. Cấp bậc Tiến sĩ, càng ít hơn nữa. Toàn Đế quốc có hơn 200 người giữ học vị Tiến sĩ, phân bố đều trên toàn Đế quốc. Hải Thành là 1 trong 16 vùng kinh tế trọng điểm, có 9 vị Tiến sĩ, trong đó 4 vị là học giả, 5 vị còn lại làm việc trong bộ máy chính quyền.

Sở trưởng Sở giáo dục Hải Thành, là 1 vị 2 bằng Tiến sĩ.

Còn lại, trong hệ thống Giáo dục, người có học vị cao nhất chỉ có các Viện trưởng, chỉ đạt Thạc sĩ.

Bởi vậy, có thể thấy học vị Thạc sĩ của thầy Khang là oanh liệt tới cỡ nào.

Được thầy Khang dạy, là một vinh hạnh, bởi thầy vốn không phải giáo viên của trường. Trường Kinh Ngự bỏ tiền ra mời thầy đào tạo đội tuyển, với lương 100 hào 1 buổi dạy. Đây là một con số cực kì khổng lồ, có thể ngang với hàng năm trời lao động của người bình thường.

Nhưng số tiền này, là rất đáng, vì thành tích của đội tuyển, cũng chính là thành tích của nhà trường, có thành tích, nhà trường lại được đầu tư, được quyên góp ủng hộ nhiều hơn. Hắc Long nè, Thịnh Doanh nè, Thanh Hải nè, Hải Long nè, vân vân... không tổ chức nào dám lơ là mối quan hệ với các học viện.

Mà thầy Khang, nổi tiếng nghiêm khắc, khó tính, nóng nảy, thiên vị, nhưng đưa nào làm thầy hài lòng, luôn có tiền đồ xán lạn.

Thu Mai luôn khao khát khiến thầy hài lòng.

Thầy Khang đang giảng về các biện pháp tu từ, trong đó, thầy dừng lại rất nhiều ở so sánh, và ẩn dụ.

- Mấy đứa chỉ biết so sánh là so sánh, ẩn dụ là ẩn dụ thôi sao? Đưa ra một thứ tương tự với thứ cần miêu tả? Thật là thô thiển! Hôm nay, thầy sẽ dạy mấy đứa những cặp phạm trù đối lập...

- Bọn em xin phép thầy vào lớp ạ!

Hai đứa học sinh lớp 6 bước vào lớp. Thầy hơi bực mình vì bị cắt đứt mạch giảng, đám đội tuyển cũng bực mình.

Thầy đẩy gọng kính, không cảm xúc.

- Hai đứa vào đi. Tên gì ấy nhỉ?

- Dạ, em là Trần Phương Linh, bạn ấy là Vương Thành Văn.

- Thầy hỏi thế thôi, chốc thầy chả nhớ được đâu. Thầy mà nhớ tên người ta kém lắm.

Thu Mai sầm soi 2 đứa mới vào. Trần Phương Linh, quả như lời đồn, xinh xắn, dễ thương, mới 11 tuổi mà đã có khí chất cao sang thoát tục, quả nhiên là cháu ngoại của Phạm Viết Phương. Người gốc Long Thành, luôn có thứ khí chất nhẹ nhẹ, thanh lịch, khác với thứ khí chất mạnh mẽ, chân chất, ăn to nói lớn của người Hải Thành. Không có loại khí chất nào hơn loại khí chất nào, nhưng thứ mới lạ, luôn khiến người ta thích thú. Thu Mai vẫn cho rằng, con nhỏ này được nhiều chú ý, chẳng qua vì nó là sinh vật hiếm mà thôi.

Hiếm, chưa chắc đã quý.

Nhưng...

Còn Vương Thành Văn, ai chấm điểm cho nó vậy? Vì một sự trùng hợp đáng ngờ nào của vũ trụ mà nó xuất hiện trong căn phòng này, nghe thầy Khang giảng bài? Thu Mai neho hết mắt để ngắm nghía. Đồng phục dùng vải dầy rẻ tiền. Đôi dép lê cũ rích, quá khổ quét lượt quét, đầu tóc bù xù, mặt mũi bẩn thỉu, còn ám mùi nhà bếp, gương mặt ngái ngủ, ngáp ngắn ngáp dài.

Không thể nào chấp nhận được thể loại này! Thu Mai bĩu môi. Nó không để ý đến thằng Văn nữa.

Văn bị Linh kéo vào ngồi một góc. Cô bé mỉm cười chào các anh chị khoá trên, mọi người cũng rất vui vẻ chào lại. Khi mọi người tươi cười quay sang Văn, chỉ thấy thằng này... mở mồm ra ngáp!

Buồn ngủ quá! Vì hôm qua thức khuya. Oáp! Sáng nay lại dậy sớm. Oáp!

Mọi người thất kinh, nhìn nó như nhìn sinh vật lạ. Đội tuyển Văn, đều là những học sinh giỏi giang chăm chỉ. Ngáp là cái thể loại gì?

Linh nhìn nó, nhún vai với mọi người, ý nói “em không liên quan nha” rồi kéo nó ngồi xuống.

Bài giảng lại tiếp tục.

Đội tuyển, học không theo chương trình cơ bản, mà là do thầy giáo thích gì dạy nấy, tuy không phải cái gì quá cao siêu, nhưng có mở rộng, có đào sâu, có gợi lên cho học sinh những nguồn cảm hứng nằm ngoài khuôn khổ sách vở.

Đối với Linh và Quang, vừa mới vào đội tuyển chưa nói, lại chỉ mới lớp 6, những bài giảng này, có lẽ vẫn hơi quá sức. Thu Mai nhìn 2 đứa ngơ ngác, đặc ý. Lớp 6 mà đòi học đội tuyển, rõ là không biết lượng sức mình.

Linh cười cười, lấy trong cặp ra... hơn 10 quyển sách, chuyên đề Văn học và Ngôn Ngữ. Thu Mai tròn mắt.

Cô bé vỗ vỗ Văn, ý bảo cho nó xem cùng. Nó nhìn vào mấy hàng chữ, hoa mắt chóng mặt, lại đưa tay lên che miệng ngáp một cái rõ to.

- Quay trở lại với những phạm trù đối lập. Có ai cho thầy biết, có những phạm trù đối lập nào không?

- Dạ, thưa thầy! - Thu Mai giơ tay rõ cao. - Đó là lớn và nhỏ, xa và gần, nhanh và chậm, mờ mịt và rõ ràng, giàu và nghèo, giỏi và dốt, đắt và rẻ, ừm..., lửa và nước, trời và đất, ừm..., hết rồi ạ.

- Em tên gì nhĩ?

- Dạ, Thu Mai ạ. - Nó hí hửng trả lời.

- Ờ, chốc thầy lại quên thôi. Vậy giờ, nói thử cho thầy xem, chiếc ô tô của thầy, chạy 80 km/h, có nhanh không?

- Dạ, có ạ!

- Vậy, chiếc máy bay phản lực, bay 800 km/h, có nhanh không?

- Dạ, có ạ...

- Vậy Nam Đế Vương Vũ Hoành, Đạp Không Phi Hành trong 45 phút bay qua 3000km, có phải là nhanh không?

- Dạ...

- Tại sao chiếc ô tô, máy bay, và Bệ hạ, tốc độ quá chênh lệch như vậy, mà vẫn được xếp chung vào một loại “nhanh”? Em... tên gì ấy nhỉ... giải thích cho thầy xem.

- Dạ, em tên Thu Mai...

- Ờ, thầy chả nhớ đâu. Nếu chỉ suy nghĩ một cách thiên cận như vậy, làm sao em cảm nhận được bản chất của Văn học? Thôi ngồi xuống...

Thu Mai tìu ngửu, ngồi xuống.

- Có em nào trả lời được cho thầy, không ai à? Vất trán hết thế kia? A, có một em không vất trán, mà đang ngáp. Được lắm, trả lời cho thầy, cái gì là phạm trù đối lập, mà em... tên gì ấy nhỉ?

- Dạ..., Vương Thành Văn.

- Ờ, thầy chả nhớ đâu, trả lời đi.

Văn ngơ ngác một hồi, rồi nó chột nói.

- Các cặp phạm trù tương phản, và đối lập, chính là... Âm, và Dương.

-Ồ!

Gương mặt thầy bỗng giãn ra, cặp mắt mở rộng, thầy hạ giọng kính xuống nhìn chăm chăm vào nó.

- Tiếp đi.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Vương Thành Văn, Khá Lắm!

Văn hơi căng thẳng khi bị ông thầy nhìn vào. Nó hơi ấp úng một lát, rồi mới nói.

- Âm Dương, là vạn vật.

Thầy nhìn nó, đôi mắt khích lệ. Nó lại nói tiếp.

- Âm và Dương, có thể là bất cứ thứ gì. Có thể ở bất cứ đâu. Chỉ cần nơi nào có những cặp tương phản, nơi đó, sẽ có Âm Dương. Nhưng, tương phản, có thật sự là tương phản không?

Câu trả lời, bỗng nhiên lại thành 1 câu hỏi. Nhưng thầy Khang không trả lời, thầy nhìn nó với ánh mắt chờ mong.

- Cái gì gọi là tương phản? Là nhanh và chậm, là động và tĩnh, là mạnh và yếu, là xa và gần, là nước và lửa, là trời và đất. Âm Dương, cũng như Võ thuật, không có cái định nghĩa rõ ràng như mạnh và yếu. Ai dám vỗ ngực xưng mình là kẻ mạnh, khi luôn có người mạnh hơn mình? Mạnh và Yếu, vốn chỉ xuất hiện trong một cuộc tỉ thí nhất định, có kẻ mạnh hơn, thì sẽ có người yếu hơn. Mạnh và Yếu, vốn chỉ tồn tại trong sự so sánh lẫn nhau!

Hít sâu một chút. Nói tiếp.

- Mạnh và Yếu, có cái Yếu, mới có cái Mạnh. Có cái gần, mới có cái xa. Có cái chậm, mới có cái nhanh. Có xui xẻo, mới có may mắn. Ô tô cũng nhanh. Máy bay cũng nhanh. Nam Đế cũng nhanh. Nhưng những cái nhanh

đó, là ta bất giác đem so sánh với bản thân ta. Vì ta chậm, nên cái gì cũng nhanh. Nhận định một thứ gì đó, nếu chỉ dựa vào góc nhìn của bản thân, sẽ mất đi rất nhiều cơ hội để nhìn nhận nó dưới một góc độ khác.

Thầy Khang khẽ mỉm cười, gật đầu khích lệ.

- Nếu ta không dám đứng trên góc độ của người khác, làm sao ta có thể đạt tới cảnh giới như họ? Nếu ta không dám đứng trên góc độ của Nam Đế Vương Vũ Hoành, làm sao ta có thể nhìn thấy chiếc máy bay chậm như rùa? Nếu ta không coi ta là trời đất, làm sao ta có thể thấy con người nhỏ bé ra sao?

Câu nói này, làm cả lớp giật mình. Dám đặt điểm nhìn coi mình như Nam Đế, cái này... có hơi ngạo nghễ quá không?

Nhưng thầy Khang vẫn gật đầu.

- Có nhỏ thì sẽ có lớn, có nhanh thì sẽ có chậm, có Âm thì sẽ có Dương. Vì vậy, tả nhỏ, sẽ ra được lớn, tả chậm, sẽ ra được nhanh, tả một cá thể, sẽ thấy được cả chính thể, tả Âm, sẽ nhìn thấy Dương! Ngược lại, cũng vậy.

Câu trả lời của nó kết thúc tại đây. Cả lớp im lặng. Thầy Khang cũng không cười nữa. Thầy đứng đó, không nhìn nó, mà nhìn xa xăm.

Bỗng thầy vỗ đánh đét một cái.

- Hay!! Hay!! Hay!! Lấy lớn tả nhỏ, lấy động tả tĩnh, lấy cái cá thể để tả cái chính thể!! Hay lắm!! Đó chính là tinh túy của Văn học, chính là thứ thanh cao vượt qua mọi sự miêu tả thô thiển!! Lấy người dân thường để tả bậc Đế Vương, lấy người học trò để gọi nhắc về người thầy, lấy cá nhân để tả về Vũ Trụ! Văn học Đại Nam ta, đã bao lâu rồi không đạt tới cảnh giới ấy, cảnh giới mà trẻ con Bắc Hà mở mắt ra cũng làm được!

- Các em hãy nhớ, Văn học, không chỉ là những câu chữ xếp đặt trên một trang giấy. Nó là xúc cảm, là nhân sinh, là Vô Thức, là Siêu Hình, nó không bỏ qua từng hạt bụi nhỏ nhất trong Vũ Trụ, nhưng nó, cũng bao quát cả Vũ Trụ! Đó mới là cảnh giới mà mỗi người học Văn cần đạt tới! Các em, kiến thức sách vở thì nhiều, nhưng kiến thức mở rộng, còn thiếu thốn quá. Âm Dương, Ngũ Hành, Phong Thủy, Văn hoá, Xã hội, mọi thứ, các em phải trau dồi thật nhiều, mới khiến nhân sinh phong phú, mới khiến thế giới Văn học của riêng các em được rộng mở.

- Còn em, em tên là gì... À! Thầy nhớ rồi! Vương Thành Văn, khá lắm!

Cả lớp hít hà. Thầy Lưu Vĩnh Khang, có bao giờ nhớ tên học sinh không?

- Được rồi, ta tiếp tục bài học. So sánh, và ẩn dụ, đúng vậy, cũng chính là dựa trên những tinh túy của những cặp tương phản. Nếu ai không nắm rõ về điều đó, có thể tới hỏi lại bạn Vương Thành Văn. Những cặp tương phản, xuất hiện ở mọi nơi, mọi lúc, chỉ cần các em mở rộng tầm mắt của mình, đều sẽ nhìn thấy, giống như bạn Vương Thành Văn đã nói, quan sát rất tinh tế đấy...

Thầy Kha, suốt buổi hôm đó, một câu Vương Thành Văn, hai câu Vương Thành Văn, khiến ngay buổi trưa hôm đó, cả trường đã rêu rao ầm ỹ lên.

Wương Thành Văn, đã thành học sinh cưng của thầy Khang!

Còn Vương Thành Văn, thì sao? Nghe thầy giảng được 2, 3 câu, nó đã lăn quay ra ngủ mất. - Oáp!

- Ngủ ngon giấc nhỉ?

Thầy Khang đã tới bên bàn nó từ lúc nào.

- Đêm qua, làm gì mà thức muộn thế? - Thầy ân cần hỏi.

- Dạ thưa, đêm qua em mãi suy nghĩ, Âm Dương là cái gì.

- Pfffff!!!!

Nghe câu này, cả lớp đội tuyển khinh bỉ. Mẹ nó, thức đêm thì cứ nói là thức đêm, ngủ gật thì cứ nói là ngủ gật, lại còn bịa chuyện Âm Dương, mẹ nó, bỉ ổi, dối trá, vô liêm sỉ.

Nhưng thầy Khang chỉ cười.

- Nghĩ gì thì nghĩ, phải ăn ngủ cho điều độ. Học trên lớp, em cố gắng nghe thầy giảng được bao nhiêu thì nghe, còn thích ngủ, cứ ngủ thoải mái. Học đội tuyển, cũng không có nội quy gì, thích đi thì đi, thích nghỉ, cứ nghỉ.

Văn há hốc mồm, học đội tuyển, hoá ra lại sung sướng như vậy? Là lấy kết quả làm mục đích duy nhất, không quan tâm quá trình sao? Học cũng được, không học cũng được, miễn có thành tích là được? Nghe cũng... vô cùng logic.

- Nhưng ở nhà, chịu khó đọc nhiều một chút. Óc quan sát và phân tích của em rất tốt, mới 11 tuổi mà có thể suy nghĩ sâu sắc tới vậy. Thầy có quyển sách này, do thầy giáo của thầy viết ra, thầy tâm đắc đã lâu rồi, nay thầy cho em mượn, đọc xong thì trả lại thầy.

Cả lớp xì xào. Nhiều đứa ngóng lên xem đó là quyển sách gì.

“Văn học lý trí”, của cố Giáo sư Nguyễn Mạnh. Bên trong, hình như còn rất nhiều ghi chú bằng tay.

Linh xuýt xoa.

- Đây là bản in nháp cuốn Văn học lý trí của thầy Nguyễn Mạnh, chỉ in thử một bản, sau đó lại bị cộng đồng phản đối dữ dội quá, nên đình bản? Vậy đây là quyển duy nhất trên đời rồi.

Cố giáo sư Nguyễn Mạnh, là người có ảnh hưởng lớn nhất tới giáo dục Văn học trong 100 năm trở lại đây. Những chuyên đề, những phân tích, những đánh giá của thầy, đều đã được chuyển thành chương trình Văn học giáo khoa.

Tuy nhiên, cuốn sách Văn học lý trí, lại được coi là một sai lầm ngớ ngẩn trong suốt sự nghiệp của thầy, vì Văn học, vốn là cảm xúc, là đồng cảm, sao lại đem ra phân tích một cách lý trí được? Vì vậy, cuốn sách này, dần chìm vào quên lãng.

- Ô, em Trần Phương Linh, cũng hiểu biết nhiều đó. - Thầy Khang tán thưởng.

- Thầy cũng nhớ tên em ạ? - Linh cười, nhìn thầy. Chuyện thầy Khang không nhớ tên học trò, cũng không mới lạ gì.

- Tên em mấy ngày nay nhan nhản trên mạng như vậy, khiến giám thị coi thi ngắt xiu, khiến người ta phải nợ đến hơn 10 ngàn hào, còn dọa đốt nhà người khác, thầy không nhớ cũng phải nhớ.

Linh bĩu môi, giơ tay véo thẳng Văn một cái. Chỉ tại thẳng khốn này!

- Au! Sao thế?

- Không có gì, hì hì.

- Thôi, thầy về xem phim đây. Lớp mình cũng nghỉ đi, chiều thầy cũng không đi dạy đâu.

Thầy Khang luôn như vậy. Ăn lương thì nhiều, dạy học thì biếng, hôm dạy hôm nghỉ, cũng chả có kỉ luật kỉ liếc gì. Nhưng đám học sinh vô lo vô nghĩ, cũng không quan tâm lắm. Học đội tuyển, không mất học phí, lại buổi học buổi nghỉ, chúng nó càng vui. Học đội tuyển, còn được miễn thi học kì các kiểu nữa, sướng vãi.

Cả lớp đã lục tục ra về, chỉ còn Thu Mai, ánh mắt căm tức, nhìn 2 đứa lớp 6, tay nắm chặt lại.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Hệ Thống Giáo Dục

- Đăng kí môn học?

Văn hỏi Linh. Hai đứa vừa đi xuống sân trường.

- Đúng thế. Bạn nên đăng kí thêm các môn học khác, như mình học thêm Toán nè, mình cũng định đăng kí thêm Tâm lý học nữa. Bạn cũng nên tìm thêm các môn học mình thích, nếu bạn đạt giải Học sinh giỏi cấp thành phố thì còn được miễn thi tốt nghiệp, nhưng nếu không được, bạn sẽ phải thi ít nhất là 3 môn đó.

Văn lại lè lưỡi. Học sinh giỏi thành phố, chắc chắn là không được rồi. Thi 3 môn, vậy thì phải thi những môn nào? Nếu không thi qua môn Văn, vậy có khi phải học thêm 3 môn khác.

- A! - Linh thở dài - Bình thường thì đội tuyển Văn chắc chắn sẽ thi qua môn Văn, nhưng với bạn thì, mình cũng không chắc nữa, nên bạn nên học thêm một vài môn. Đi nào, mình dẫn bạn lên phòng giáo vụ.

Phòng giáo vụ nằm ở trung tâm ngôi trường. Tiện thế, cũng là lần đầu Văn đi quan sát toàn bộ khuôn viên khu Sơ trung - Cao trung. Trước đây nó chỉ loanh quanh khu tiểu học bé tẹo.

Trường Kinh Ngự, thật sự rất rộng.

Tuy trường không quá danh tiếng, nhưng lại là cụm 3 trường gộp lại, nên rất hoành tráng.

Nhà thể chất, sân vận động, dùng chung. Ngoài ra, trong trường, còn có nhiều công trình khác mà giờ nó mới biết. Như bể bơi, các phòng thí nghiệm, các phòng câu lạc bộ.

Linh vừa dẫn nó đi 1 vòng, vừa giới thiệu cho nó.

- Bạn nên đăng kí 1 câu lạc bộ nữa, hoặc nếu không sẽ phải học Thể dục đó.

- Mình không có năng khiếu gì, học Thể dục cũng được mà.

Linh bĩu môi. Cô bé dẫn Văn vào khu Hành chính, toà nhà to nhất ở trung tâm sân trường. Nó chưa từng vào đây bao giờ cả, ngày trước đều là mẹ đi đăng kí học cho nó. Và mẹ chỉ đăng kí mỗi môn Văn.

Phòng tiếp sinh rất rộng. Toàn bộ Đế quốc Đại Nam, vốn rất tự hào về thủ tục hành chính nhanh gọn nhẹ của mình. Vấn đề của học sinh, thường chỉ cần 5 phút là giải quyết xong xuôi.

Tuy vậy, đầu năm học, nên học sinh đi đăng kí môn học rất đông, xếp hàng chật kín.

Chờ khoảng nửa tiếng, rốt cuộc cũng đến lượt 2 đứa.

- Trần Phương Linh, đăng kí Tâm Lý học à? Ủm, em mới lớp 6, đã đủ chứng chỉ chưa vậy? Ồ, học bổng môn Văn à? Vậy được đặc cách. 1 tuần nữa lớp học bắt đầu nhé, mã số học sinh là...

- Em tên gì? Vương Thành Văn à? Em muốn đăng kí môn nào?

- Ủm...

- Cô ơi, bạn ấy còn chưa biết rõ về các môn học lắm, cần được tư vấn hướng nghiệp ạ.

- Được rồi, đi theo thầy giáo kia sang phòng bên.

Linh kéo tay Văn đi theo thầy giáo, bước vào căn phòng tư vấn hướng nghiệp.

Học sinh học tập môn gì, rất cần hướng nghiệp. Như vậy mới có hướng đi rõ ràng, mới xác định mục đích cuộc đời, không thể học bừa học bãi. Tất nhiên, tư vấn chỉ là tư vấn, quyết định vẫn là do học sinh, hoặc do người giám hộ.

Phòng hướng nghiệp khá rộng. Treo đầy những sơ đồ.

- Các em nhìn, hệ thống giáo dục của Đại Nam, chia làm các cấp: Tiểu học, Sơ trung, Cao trung, Đại học, Cao học, sau đó là Nghiên Cứu Sinh.

- Từ Tiểu học tới Cao trung sẽ được chia làm 12 cấp độ, khi tốt nghiệp 12 cấp độ này các em sẽ được cấp chứng nhận nhân lực phổ thông. Hầu như mọi công việc tại Đại Nam đều tuyển dụng nhân lực phổ thông, lương rất ổn định, cuộc sống không phải lo lắng gì nhiều.

- Nếu trúng tuyển Đại học, và tốt nghiệp cấp độ này, các em sẽ được chứng nhận Cử nhân. Cử nhân, có thể làm những công việc cao cấp hơn, lương cũng cao hơn, có cơ hội thăng tiến rất lớn. Thậm chí, lên tới Cử nhân, sẽ được đa số mọi người công nhận là Cường giả, cũng có thể thử sức mình gây dựng cơ nghiệp rồi.

- Cấp độ Cao học, chứng nhận Thạc sĩ. Cấp độ Thạc sĩ, đã là tầng lớp cao cấp của nhân loại. Chiến lược mạnh mẽ, tri thức phong phú, được rất nhiều tổ chức trọng dụng. Hiệu trưởng trường mình, cũng là cấp độ Thạc sĩ.

- Nghiên Cứu Sinh, chứng nhận Tiến sĩ. Đây là cấp độ mà tất cả mọi người đều ao ước. Tầng lớp tinh hoa, Cường giả chân chính, mỗi một người đạt tới Tiến sĩ đều uy phong lẫm liệt, người người kính nể. Trình độ Tiến sĩ, cũng gần như là đỉnh cao của các môn học.

- Cấp độ Tiến sĩ không có giới hạn, nhưng học lên Tiến sĩ, tốn rất nhiều thời gian và công sức, nên đạt tới 3 học vị Tiến sĩ đã là cực kì khó khăn. Mỗi người nào đạt tới 3 học vị Tiến sĩ trở lên, đều được gọi là Siêu Cường giả.

- Cao hơn Siêu Cường giả, hiện nay, chỉ có 5 vị Chí Tôn Cường giả. Nam Đế Bệ hạ, là 1 trong 5 người này. Để đạt tới cấp độ này, hiện nay chỉ có 1, là được chấp thuận để bước vào Đại Thư viện, đọc sách trong đó, từ đó thay đổi hoàn toàn tư duy, thuận buồm xuôi gió mà đạt đến nhiều học vị Tiến sĩ. Nam Đế Bệ hạ, mới bước vào Đại Thư viện từ 10 năm trước, mà sau 10 năm, đã đạt được 9 học vị Tiến sĩ!

- Tất nhiên, Bệ hạ bước vào Đại Thư viện muộn nhất trong số 5 vị Chí Tôn, nên vẫn bị coi là yếu nhất, nhưng cũng là người tiến bộ nhanh nhất! Còn lại, phải kể tới Bắc Hoàng Hà Chí Thương, 11 học vị Tiến sĩ, Công tước Edward của Thành Bang Zenia, 12 học vị Tiến sĩ! Tuy nhiên, 2 con người này, thường không thể dùng bằng Tiến sĩ mà đo đếm nữa, mà họ có những cảnh giới phi nhân loại mà thế nhân mong rằng họ có thể đột phá!

- Tiếp đó, là Chí Tôn Cường giả của Phú Sơn Đảo Quốc, Kumo Sasaki, cũng là tài tử điện ảnh ăn khách nhất hiện nay trên toàn thế giới. Tuổi tác không rõ, dung mạo không rõ, thâm sâu khó lường. Thực lực của Kumo Sasaki, không ai biết rõ, nhưng chắc chắn, mạnh hơn rất nhiều so với Nam Đế Bắc Hoàng Tây Công. Tất nhiên, chỉ là hiện tại mà thôi, vì 3 vị kia, còn đang tiến bộ nhanh như gió! Đối với Bắc Hoàng, người ta kì vọng ông ta là người đầu tiên trong lịch sử đạt tới 18 tầng Vô thức, đối với ngài Edward, thì là đạt tới tầng Tư duy Siêu hình! Còn Nam Đế Bệ hạ, ai cũng tin rằng, ngài có khả năng trở thành Chiến binh hùng mạnh chưa từng có!

- Cuối cùng, cũng là Chí Tôn Cường giả mạnh nhất, Đại Hùng Kawruh của Đất tổ Rukth"Oar!! Ông ta đã hơn 200 tuổi rồi, và nghe nói, một mình ông ta, kiềm chế cả 4 vị Chí Tôn còn lại!! Vị Chí Tôn của Đất tổ, hàng nghìn năm nay, luôn là người gìn giữ trật tự thế giới!!

- Woww!!

Văn ồ lên kinh ngạc. Lần đầu tiên có người kể cho nó nghe về thế giới này nhiều và toàn diện tới vậy. Trước đây, cứ nghe đến Thạc sĩ, Tiến sĩ gì đó, nó không ý thức được là mấy danh hiệu đó quan trọng ra sao.

- Nói sơ qua vậy về các học vị, để các em có mục đích cụ thể mà nhắm tới. Với tư cách là người đi trước, thầy khuyên các em, nên đặt mục đích vừa sức với bản thân, đừng quá ảo tưởng để rồi thất vọng.

Thầy hướng dẫn thở dài, như nhớ lại trải nghiệm cay đắng của bản thân.

Bỗng thẳng Văn mở miệng.

- Mẹ em nói, chỉ cần nỗ lực là có thể đạt được tất cả.

- Hừ.

Thầy hừ lạnh một cái, rồi tiếp tục giới thiệu.

- Bây giờ là tới hệ thống môn học. Hệ thống các môn học này được phân chia dựa trên những kinh nghiệm học tập từ thời xưa, được bổ sung lại bởi các nghiên cứu khoa học hiện đại.

- Các em thấy, ở dưới cùng đây, là 3 môn: Toán, Văn, Thể dục, cũng là 3 môn cơ bản của cấp Tiểu học.

- Vì sao lại là 3 môn học này, vì nó là cơ sở cơ bản nhất để phân chia tư chất học tập của các em. Học Văn, chính là kiểm tra tư duy cảm xúc, trí tưởng tượng, khả năng sáng tạo. Học Toán, là kiểm tra trí thông minh, khả năng tư duy logic. Học Thể dục, là kiểm tra tiềm năng thể chất của các em.

- Từ 3 môn học cơ bản này, lên Sơ trung, sẽ chia ra thành 3 nhánh chính, từ các nhánh chính này sẽ xuất hiện rất nhiều nhánh phụ. Các em có

thể theo dõi.

- Từ Văn, rẽ nhánh ra Ngôn Ngữ học, Tâm Lý học, Âm nhạc, Hội hoạ, Diễn xuất, Sáng tác, vân vân... Nói chung là các môn Nghệ thuật.

- Từ Toán, rẽ nhánh ra Số học, Hình học, Vật Lý học, Hoá học, Sinh học, vân vân...

- Cũng có những môn học đòi hỏi nhiều nhánh kết hợp lại, ví dụ ở đây, Triết học, là Văn học và Toán học kết hợp lại. Tuy nhiên, Triết học khá đặc biệt, lại là cơ sở của rất nhiều ngành học khác, nên Triết còn được gọi là môn Cơ bản cấp 2, phân biệt với 3 môn Cơ bản cấp 1.

- Đó, từ Triết học, kết hợp được với rất nhiều ngành học khác, ví dụ như Giả Kim thuật, Tự Nhiên thuật, Dịch học, Chuyển hoá thuật, vân vân... Tất cả những Pháp sư nổi tiếng thế giới, không ai không trau dồi Triết học. Ngoài ra, Triết học có thể áp dụng trực tiếp vào hầu như mọi môn học khác, như Toán, Văn, Vật Lý, Hội hoạ, Âm nhạc, Tâm Lý, vân vân...

- Thể dục, rẽ nhánh ra, các môn học liên quan tới thể chất. Võ thuật, Điền kinh, Thể thao, Thể hình... Từ Điền kinh, các em có thể thấy, cấp cao hơn, chính là Khinh công! Từ Khinh công, lại chia ra các nhánh nhỏ, như Bộ pháp, Thuỷ Hành Bộ, và Đạp Không Bộ. Thể hình, cấp cao hơn, chính là Luyện Thể. Võ thuật, thì khỏi phải nói rồi, hàng nghìn hàng triệu trường phái Võ thuật.

- Trước đây, người ta nghĩ rằng các nhánh Thể dục khá biệt lập, không liên quan gì tới các ngành học thuật kia, nhưng quan điểm hiện đại, lại cho đó là sai lầm. Luyện Võ thuật, mà chỉ cắm đầu vào đấm với đá, ít suy nghĩ, ít tư duy, thì chỉ là hữu dũng vô mưu!

- Võ thuật hiện đại, kết hợp với rất nhiều môn học khác, tạo nên rất nhiều kĩ thuật mạnh mẽ, như Âm Ba Quyền, Chú Thuật Quyền, Oán Linh

Quyền, Tự Nhiên Quyền, Tinh Chuẩn Quyền, vân vân... Sự kết hợp là vô hạn!

- Nói chung là 3 nhánh chính như vậy, các em có thể biết được mình có tiềm năng ở nhánh nào, có thể chỉ 1 nhánh, cũng có thể cả 3 nhánh! Từ đó mà lựa chọn môn học cho phù hợp.

- Ví dụ, Vương tộc thống trị Đại Nam ta, cực kì kém ở nhánh Văn học, Nghệ thuật, nhưng lại cực kì giỏi 2 nhánh còn lại, là Khoa học Tự nhiên và Thể chất. Ví dụ Nam Đế Bệ hạ, 9 bằng Tiến sĩ của ngài, đều nằm hết sang phía 2 nhánh này!

- Bắc Hoàng và Tây Công, lại cực kì có tài năng ở nhánh Văn học Nghệ thuật, nhưng lại rất mù mờ nhánh Khoa học Tự nhiên. Nói vậy để các em hiểu, làm người, không thể hoàn hảo!

- Bây giờ, thầy sẽ xem qua kết quả học tập của các em... Trần Phương Linh, Văn 9 Toán 8, khá đều đấy nhỉ. Thầy nghĩ em sẽ tiến rất xa tại các ngành Văn học Nghệ thuật, nhưng điểm Toán cao như vậy, cũng sẽ giúp em tư duy lý luận rất tốt, nếu dùng tư duy để phụ giúp cho Văn học, cũng vô cùng tốt. Thầy nghĩ, lựa chọn Tâm Lý học, là rất chính xác!

- Còn... Vương Thành Văn, ừm, học mỗi môn Văn thôi à? Không biết khả năng 2 nhánh còn lại ra sao? Nhưng 9 điểm Văn, thầy nghĩ, em tiếp tục theo nhánh Văn học Nghệ thuật này, cũng không tồi...

- Phản đối!! Thằng bé là thiên tài tư duy, nó không thể phí thời gian mấy cái ngành Nghệ thuật chết tiệt được. Tôi là người giám hộ của nó, tôi sẽ đăng kí nó học Toán Lý Hoá Sinh!!

Một người lao vào phòng. Đó là Vương Minh Quang. Hắn tới đây, cũng là để đăng kí cho thằng Văn. Nhất quyết, không thể để thằng bé lãng phí tài năng của mình.

Linh phản đối.

- Sao anh lại ép buộc bạn ấy thế? Anh phải tôn trọng lựa chọn của bạn ấy chứ? Hơn nữa, môn Văn cũng đâu có phải chết tiệt gì, học Văn cũng rất tốt mà! Này nhé, học Văn có thể...

- Đừng mơ. Ba cái thứ văn chương lãng nhãng, giúp ích được gì cho sự phát triển của loài người? Phải theo khoa học, phải khám phá mọi bí mật của thế giới...

- Anh thôi đi!! Ai bảo anh Văn học không giúp ích gì cho loài người? Có mà anh quá vô cảm để hiểu...

Bỗng nhiên hai người cãi nhau chí chóe.

- Ờm...

Văn lên tiếng.

- Học hết cũng được mà.

=====

Chương này, cũng là để khái quát lại rõ hơn về bối cảnh truyện.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Đăng Kí Hết Đi!

- Học hết cũng được chứ gì?

- Ờ.

Hai con người này đang cãi nhau chí choé, bỗng quay ra nhìn nó, ánh mắt háo hức.

- Được lắm, anh mày sẽ đăng kí cho mày toàn bộ các môn Tự Nhiên, Toán, Lý, Hoá, Sinh á, đăng kí hết!

- Được lắm Văn ạ, mình rất thích tinh thần học hỏi của bạn, tất cả các môn Xã hội, mình sẽ đăng kí hết cho bạn!

- Thêm Triết nữa.

- Đúng rồi, thêm Triết nữa, và tất cả các môn từ Triết.

- Đăng kí thêm Võ thuật nữa, anh sẽ bồi dưỡng cho mày.

- Là con trai phải biết chơi thể thao, mình sẽ đăng kí cho bạn hết. Bơi lội, Bóng đá, Bóng rổ, Bóng bàn, Bóng chuyền...

- Cờ vua, cờ tướng, cờ vây...

Quang và Linh vừa cãi nhau chí choé, giờ lại như đồng lòng vậy.

Thầy tư vấn hỏi.

- Anh có gì xác minh mình là người giám hộ không?

Quang hớn hờ rút ra tờ giấy giám hộ, còn có chữ kí của chị Thanh, thầy giám thị gật đầu.

- Còn em Phương Linh, em đăng kí như vậy, bạn ấy có đồng ý không?

- Thầy yên tâm, lời em nói cũng là lời bạn ấy nói.

- O...

Văn đang định ý kiến, Linh quay lại trừng mắt nhìn nó. Nó không dám nói gì nữa.

Thầy hướng dẫn thở dài. Đăng kí hết các môn thì cũng được thôi, cũng không phải quá hiếm, nhưng mà...

- Đăng kí nhiều như vậy, thứ nhất là em ấy sẽ không có thời gian để sắp xếp khoá học, thứ hai là em ấy còn đang trong đội tuyển...

- Đăng kí học cấp tốc đi.

- Đúng vậy, đăng kí học cấp tốc đi.

Linh với Quang nói. Văn ngơ ngác.

- Học cấp tốc, là gì vậy?

Quang quay đầu lại giải thích.

- Học cấp tốc, tức là được phép bỏ học, không điểm danh, được phép sử dụng các tài nguyên cao cấp tại thư viện, chỉ cần đạt được kết quả, không quan trọng quá trình!

Thầy hướng dẫn nói.

- Học cấp tốc, có nhiều người chọn, nhưng hai em vừa đăng kí, để thầy đếm xem nào. Toán, Lý, Hoá, Sinh, Ngôn Ngữ, Tâm Lý, Triết, Dịch, Giả Kim, Tự Nhiên, Y, Nhạc, Hoạ, Địa, Võ, Điền Kinh, Bơi, Bóng rổ, Bóng bàn, Bóng đá, Bóng chuyền, Xạ thuật, Khí công, Thể hình, Cờ vua, Cờ tướng, Cờ vây, Poker,... Cộng thêm với môn Văn đang học đội tuyển.

Danh sách dài dằng dặc khiến giữa mùa hè mà Văn rét run. Tai nó lùng bùng chả nghe được tiếp nữa.

Thầy hướng dẫn nói một hơi xong, rà soát xem còn thiếu gì không. Hai đứa đứng bên liên tục gật đầu.

- Cái này, đăng kí học cấp tốc, tốn phí nhiều lắm đó nhé. Em Văn có học bổng, nhưng không đủ đâu...

- Em sẽ cho bạn ấy mượn tiền tiêu vặt của em! - Linh lên tiếng.

- Ha ha, Trần Đại tiểu thư, tiền không do em làm ra, em nên giữ lại đi. Còn tiền học phí, toàn bộ Thanh Hải chẳng lẽ không đầu tư nôi cho Vương Thành Văn. Sau này, khi tài năng của em phát triển rực rỡ, nhớ công ơn của anh mày ngày hôm nay đấy!

- Hứ! Em chỉ cho bạn ấy mượn thôi, sau này tốt nghiệp trả cũng được mà. Em tin là bạn ấy sẽ qua hết mấy môn này cho anh coi!

- Ha ha, Văn à, chú em không cần phải thi qua mấy môn Xã hội vớ vẩn đâu, kiếm mấy cái học bổng các môn Tự nhiên để mà trả tiền cho tiểu thư đây.

- Hứ! Anh đừng coi thường bạn Văn như thế, nếu cố hết sức, bạn ấy cũng học được tất cả các môn Xã hội thôi, Văn nhỉ? Ờ...

Hai đứa mãi cãi nhau, thằng Văn cũng đã không còn trong phòng tư vấn nữa. - Ê, mày đăng kí những môn gì thế?

- Toán, Lý, Hoá, 3 môn dễ ẹt à! Một tuần chỉ đi học có 3 ngày, còn lại 4 ngày là chơi tẹt ga! Còn mày thì sao?

- Toán, Văn, Ngôn Ngữ. Tao đi học 5 buổi 1 tuần, nhưng 1 buổi học có 4 tiếng à! Hay mày đổi lịch học cho trùng với tao, sáng học, chiều đi chơi!

- Ừ nhĩ?! Học Sơ trung, sướng thật ấy!

Đâu đó vang lên đoạn hội thoại, vang vọng vào cõi xa xăm trong đầu Văn. Nó ngồi bệt nơi bậc tam cấp nhà Hành chính, ngơ ngác nhìn trời. Nó không biết, làm sao để sống sót khỏi đời học sinh này.

- Có mấy chục môn học thôi mà, giờ chú mày mới lớp 6, cho tới khi tốt nghiệp còn 7 năm nữa lận!

Quang đi tới vỗ vai nó.

- Anh khuyên chú, mặc kệ mấy môn Xã hội đi, học Tự nhiên là được rồi! Anh sẽ bồi dưỡng chú!

- Hứ! Anh toàn xui đại bạn ấy không! Văn à, cố gắng lên, mình sẽ dạy bạn mấy môn Xã hội, không sao hết, đi học cứ ngồi cạnh mình, rồi mình sẽ cho bạn mượn tài liệu nữa!

- Đại tiểu thư, em vẫn còn là học sinh, liệu dạy dỗ được ai? Anh đây, 4 bằng Thạc sĩ, 10 bằng Cử nhân, anh đảm bảo, thành tích mấy môn Tự nhiên của Văn, cao nhất nhì cái thành phố này!

- Hứ! Em không dạy được, em sẽ nhờ mẹ em dạy! Mẹ em cũng là Thạc sĩ đấy! Mẹ em không chịu dạy, em sẽ thuê gia sư về dạy!

- Ha ha! Đảm bảo thằng Văn không thể nào nuốt nổi mấy Xã hội vớ vẩn...

- Có mà anh coi thường bạn ấy...

- Hai người cứ ở lại nói chuyện, em... về đây.

- Ơ...

Văn thất thểu bước từng bước ra cổng trường. Nhìn thật tội. Nó tự hỏi, không biết 2 con người kia có thật lòng muốn tốt cho nó không, hay chỉ là muốn ganh đua nhau mà thôi. Tất nhiên, đăng kí học cho nó, khiến nó rất biết ơn, mà nó lại không muốn lãng phí công sức của người khác đặt vào mình, nên nó mới thấy khó xử.

Chẳng lẽ, phải học hết thật?! Đếm sơ sơ, cũng mấy chục môn học...

- Trần Thiên Anh! Mày ra đây!!!

Bỗng một tiếng hét cất lên, khiến nó giật mình. Cả trường đều giật mình.

Chỉ thấy, trên sân khấu, một nam sinh, cấp Cao trung, tóc hơi cháy đỏ, mặc đồng phục trường Kinh Ngự, nhưng trên áo lại gắn thêm vài lớp vảy cứng, tay cầm một cây đại đao đỏ quạch, cắm xuống nền sân khấu.

- Trần Thiên Anh!! Mày trốn hoài vậy mà được à?! Ra đây đánh với tao một trận!

“Là Tứ Đại Thiên Vương”

“Lý Thanh Long, một trong Tứ Đại Thiên Vương, mới học lớp 11, cùng cấp với Trần Thiên Anh”.

“Nghe nói anh ấy lúc nào cũng đi săn thú, chẳng mấy khi ở trường”.

“Cây đao kia, có phải là Trảm Long Đao cấp độ 8 không? Thật hoành tráng, thật là oai phong!”

“Trảm Long Dao cấp độ 8! Cả trường Kinh Ngự chả ai có nổi vũ khí cấp độ 7 á!”

“Lần này về, là muốn tranh đoạt ngôi Đệ Nhất sao?”

Lời xì xào nổi lên, cả trường đã vây kín xung quanh sân khấu, ngắm ngắm chỉ chỉ Lý Thanh Long.

Nam sinh tên Lý Thanh Long, vô cùng hài lòng, hếch cằm lên trời, để người khác ngắm nhìn sự oai phong của mình.

- Anh Long, Trảm Long Dao, làm sao mà anh lấy được thế?

- Còn một đồng vảy kia, đồng phục của anh biến thành Hộ giáp rồi à?

Cuối cùng, không thể ra bộ cao ngạo được nữa, Lý Thanh Long bèn cúi xuống cười cười đáp trả đám đông.

- Có cái quái gì mà ra vẻ chứ? Cũng chỉ là mong nhận được chú ý thôi? Quá đáng khinh.

Văn quay lại, là giọng của Quang.

- Anh mà 23 tuổi, 4 học vị Thạc sĩ, còn không khoe mẽ với ai, thằng oắt này còn làm bộ làm tịch!

- Hứ! Có mà ông anh mờ nhạt quá chả ai để ý!

- Hự!

Một câu này của Linh, đâm trúng tim của hắn. Quang ôm lấy tim mình, suýt hộc máu.

Ba người chậm chậm bước tới gần sân khấu hóng hớt.

- Trần Thiên Anh!! Lần này Lý Thanh Long ta, kết thúc kì thực tập trên núi Bách, về lại Kinh Ngự, mục đích chỉ có một! Trần Thiên Anh!! Mau bước ra đây, chúng ta xác định lại xem, ai mới là đệ nhất trường Kinh Ngự này!!

....

- Anh Long à, hôm nay Trần Thiên Anh không đi học...

- Moá!! Hèn hạ, bỉ ổi!! Ta đã phải bí mật về lại trường thế này, cũng để thằng đó không kịp chuẩn bị, mà nó lại nghỉ học!! Đánh khinh bỉ!!

Người ta chỉ nghỉ học thôi mà. Ông anh bí mật về trường để khiêu chiến người ta, còn xách theo một đồng trang bị như vậy, ai mới hèn hạ bỉ ổi đây? Rất nhiều người đã nghĩ vậy, nhưng không dám nói ra.

- Anh Long, Trần Thiên Anh nghỉ học, nhưng hẳn có thu nhận một đệ tử.

- Cái gì?! - Lý Thanh Long hô lên kinh ngạc - Trần Thiên Anh thu nhận đệ tử? Quái lạ à nha! Nhưng mà tốt quá, đệ tử hẳn là ai, gọi lên đây!!

- Là Vương Thành Văn, mới lên lớp 6. Nó chỉ cần 1 quyền là đánh bay cả Đỗ Lương Luyện Thể cấp 8!

-Ồ! Vương Thành Văn, ra đây!!

- Em đây.

Gọi tên nó, thì nó tới. Thằng Văn vẫn luôn thật thà như vậy.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Đẹp Trai, Nhưng Mà Ngu

- Thăng còi này là Vương Thành Văn?
- Vâng, là em.
- Mà còi thế này, có thật sự đánh được Luyện Thể cấp 8 không đấy?
- Luyện Thể cấp 8, là... như thế nào hả anh?
- Moá!! Chúng mày có chắc là nó không vậy?

Lý Thanh Long kinh ngạc, quay xuống hỏi đám phía dưới, cả lũ gật đầu đồng ý. Cả trường đều đang hả hê, muốn nhìn thăng Văn bị đập cho một trận.

- Còi thế này, có thật không vậy? Ê nhóc, đấm thử tao một cái xem.
- Mẹ em dạy không được tự tiện đánh người.
- Moá! Tao bảo đánh thì cứ đánh đi, nói nhiều!
- Em đánh anh là do anh bảo nhé, anh đừng đánh lại em đó, cũng đừng gọi người chặn đánh em đó.
- Moá! Tao hứa, thăng oắt này cũng lòi đời ghê nhỉ? Nào, tới, tới! Ủa...?!

Nói tới, là thăng Văn đưa tay sờ lên bụng hắn, nhắm mắt lại, như muốn lắng nghe cái gì.

- Moá! Tao bảo mày đấm tao, chứ có bảo mày sờ tao đâu? Làm cái trò gì thế? Ê? Mày có vấn đề về giới tính à? Tao biết tao rất đẹp trai, nhưng mà...

Tên Lý Thanh Long này, hình như nói rất nhiều. Văn cau mày. Nó đang cảm nhận được, nhịp độ của cơ thể tên này. Từng thớ cơ co giật, từng đợt co bóp của dạ dày, từng đợt hít thở.

Đây là lần đầu tiên, nó cảm nhận nhịp độ của một con người, được sờ trực tiếp như vậy. Bởi đối phương đứng im cho nó đánh. Tất cả, giống như một vòng tuần hoàn, lên, rồi lại xuống. Nó cũng điều chỉnh nhịp độ của chính mình, lên, rồi lại xuống.

Bắt được rồi! Nó mở mắt, chùng chân xuống, vịn nắm tay đưa lên hông, hít thật sâu, mắt nhìn thẳng. Tay trái chuẩn bị thu về. Nó chuẩn bị tung quyền.

Trong mắt Lý Thanh Long, bỗng như nhìn thấy, một vòng khí xoáy, tụ lại về phía nắm tay thẳng bé. Vùng xoáy này, tạo nên một áp lực vô cùng kinh khủng, như chuẩn bị xuyên thấu mình.

- Moá! Dừng tay! Dừng tay!

Nhưng đã muộn, quyền đã xuất, không còn cách nào cản lại. Ít nhất là với trình độ non nớt của Văn, không cách nào kìm lại. Nó chợt nhận ra, thu tay trái về, đấm tay phải ra, lại có thể khiến uy lực tăng thêm một lần. Một quyền này, như sóng biển sôi trào, nhắm thẳng vào vùng bụng của Lý Thanh Long.

Lý Thanh Long, không hổ danh là học sinh Cao trung, lại là Tứ Đại Thiên Vương của trường, cảm giác được nguy hiểm, vội vàng nhanh chóng né sang một bên.

Quyền áp, phát ra hết tầm, lại như còn muốn phá xuyên ranh giới giữa năm tay và không khí, mà không được, cuối cùng áp súc lại, tạo thành một tiếng nổ nhỏ.

Bang!!

“Bộc Phá Quyền!”, Lý Thanh Long vừa né qua, khí lưu còn phả vào mặt hăn, mát rượi. Hăn thất kinh. “Thằng lỏi con này, mới lớp 6 thật sao? Đã có thể dùng Bộc Phá Quyền!”

- Moá! Đã bảo dừng mà không chịu dừng! Mà muốn giết tao thật đó hả?

Lý Thanh Long mặc dù né được, mặc dù với trình độ của hăn, một chiêu Bộc Phá Quyền của một đứa con nít chưa coi là nguy hiểm, nhưng hăn vẫn nhảy dựng lên như con gà chọi. Tính cách tên này, rất ưa thích phô trương.

Văn nhún vai, nhìn lại hăn. Rõ ràng bảo người ta cứ đâm đi, giờ lại còn kêu ca. Loài người, ai cũng hành động phi logic như vậy à?

- Mà được lắm! Đệ tử của Trần Thiên Anh chứ gì? Nó tưởng chỉ mình nó đào tạo ra đệ tử tốt? Vậy mà thử đấu với đệ tử của tao xem!

Đám đông lại xôn xao. Đệ tử của anh Long, không biết là ai?

Hăn giơ tay đưa lên miệng, huýt sáo một cái lạnh lạnh.

Vài giây sau đó, một tiếng gầm vang vọng. Ai nấy đều thất kinh.

Cả lũ dáo dác đưa mắt nhìn quanh, chợt có đứa hét lên, từ đằng xa, phía khu vườn sinh vật, bay vọt lên khỏi một toà nhà, chính là... một con rồng!

Con rồng bay vọt tới, làm cả lũ hét lên kinh hãi, bay lên sân khấu, quy phục sau lưng Lý Thanh Long. Con rồng phải cao gần bằng một người lớn, có 4 chân, 2 cánh, cổ dài, răng sắc nhọn lờm chờm, đầu to như quả dưa hấu, mắt long sòng sọc nhìn khắp xung quanh. Nó nhìn tới đâu, có đứa sợ hãi tới đó.

Tiếng la hét vang dội.

“Trời ơi! Rồng kìa!”

“Long Đại ca lên núi thực tập có một năm mà thôi, xách về một thanh Trảm Long Dao, một cái Hộ giáp, còn có cả một con rồng!”

“Giờ ở trường này Long Đại ca là vô địch thiên hạ rồi!”

“Hoá ra học sinh Cao trung lại oai phong mạnh mẽ như vậy sao? Đúng là phải cố gắng học lên Cao trung mới được!”

...

- Xí! Chỉ là một con rồng con! Mà còn chả phải rồng, chỉ là một con Drake nhỏ mà thôi!

Quang nhìn thấy cảnh này, lấm bầm. Hắn cảm thấy, trên đời rất nhiều thằng gà mờ, lại được vạn chúng chú mục, được tung hô, được ngưỡng mộ. Hắn đường đường 4 bằng Thạc sĩ, tài năng ngút trời, chiến lực mạnh mẽ, tri thức đầy mình, 23 tuổi đã có thể sử dụng Âm Dương Long Khí, là kẻ trẻ nhất trong lịch sử 3000 năm của Vương tộc có thể làm được, tại sao, không ai quan tâm tới.

Cuộc đời, thật bất công! Hắn than thở. Hắn còn hơi có chút xúc động, nhảy lên sân khấu biểu diễn Âm Dương Long Khí cho cả lũ cùng coi. Nhưng tất nhiên, là hắn không trẻ con tới vậy.

Linh nhún vai, nhìn hẩn, không bình luận gì. Nói thế nào, đối với học sinh, nhìn thấy rỗng, dù có là rỗng con đi nữa, cũng vô cùng xúc động.

Trên sân khấu, thằng Văn nhìn thấy con rỗng, cũng đã sợ vãi ra rồi. Cả đời này, lần đầu tiên nhìn thấy hung thú, trước giờ, nó chỉ quen nhìn mấy con chó ở chợ mà thôi. Mà nó từng bị chó cắn, nó sợ chó lắm. Mà con rỗng này, to gấp 10, 20 lần con chó, nếu mà bị cắn, chắc đau lắm.

- Đây là Kiki, là đệ tử của tao. Trần Thiên Anh không có mặt ở đây, vậy thì tao cũng không có cách nào so đấu. Nhưng đệ tử đấu đệ tử, hẩn là công bằng? Kiki của tao cũng chỉ là hung thú cấp 8 mà thôi, Luyện Thể cấp 8, mà còn đánh được, phải không?

Có con rỗng lại đặt tên là Kiki như chó vậy sao? Cả đám xung quanh bùm miệng cười. Nhưng, dần dần có tiếng cổ vũ.

- Đúng thế, đệ tử đấu đệ tử, vô cùng công bằng.

- Đúng thế, Kiki đại nhân, nhai đầu thằng Vương Thành Văn đi!

- Đại nhân Kiki, phun lửa đốt chết thằng Vương Thành Văn đi!

- Gặm chân nó!

- Moi ruột nó!

- Cái thằng vô thiên bất trị, chuyên đi gây họa khắp nơi, gặp ai cũng muốn cắn, nay đã có Kiki đại nhân cắn lại nó!

- Cắn nó! Cắn nó!

- Cắn nó! Cắn nó!

Tiếng hô dần vang lên, kèm theo cả từng tiếng vỗ tay, như một đoàn quân đồng lòng hướng về kẻ địch.

- Lên! - Lý Thanh Long quát. Kiki cũng chùng người xuống, như chuẩn bị lấy đà vồ lấy thằng Văn.

- Khoan đã!

Thằng Văn đang muốn chạy, nó không muốn bị cản. Bỗng nhiên, một người đã không biết từ lúc nào, bước lên sân khấu, đứng trước mặt nó.

- Anh Quang! Cứu em!

Đám đông cũng xôn xao. Không biết từ khi nào, đã có một người lách qua cả đám người, nhẹ nhàng lưu loát, nhảy lên sân khấu.

“Thằng ất ơ nào thế nhỉ?”

“Người nhà thằng Vương Thành Văn à? Có khi là anh trai?”

“Nhìn mặt ngu ngu như vậy, đúng là anh em, rất giống nhau”

“Mình thấy anh ấy cũng đẹp trai ấy chứ?”, tiếng một nữ sinh.

“Đẹp trai quái gì, đẹp trai mà ngu thì làm được gì? Nhảy lên trước mõm con rồng như thế, chả bị nó đớp cho một cái”

...

Cơ mặt Quang giật giật. Hiếm hoi lắm hăn mới có dịp đứng lên sân khấu trước bao người, đã chắc hẳn các em gái phải phát sốt vì dung mạo tuấn tú của mình, ai dè hăn lại bị cả lũ coi như thằng ngáo đá.

Hăn lại hơi có chút xúc động muốn dùng Âm Dương Long Khí đốt cả lũ này ra tro.

- Ông anh là ai? - Lý Thanh Long hỏi.

- Ha ha, anh đây, là người giám hộ của Vương Thành Văn.

“Há há, tao cứ tưởng là anh trai, hoá ra là giám hộ!”

“Thảo nào cứ thấy kì kì, tao sống ở chợ tao biết, mẹ thằng Văn mới 30 tuổi, làm sao có con trai lớn như vậy!”

“Hoá ra không phải con trai, mà là thấy người ta goá bụa đơn thân, nên mới làm phi công trẻ lái máy bay bà già”

“Moá, đã muốn lái máy bay, không chọn bà nào có tiền có quyền, lại đi chọn cái nhà nghèo rớt mùng tơi như vậy, rõ là ngu mà!”

“Đẹp trai mà ngu!”

“Đúng thế! Đẹp trai mà ngu!”

...

Cơ mặt Quang lại co giật. Hắn đâu biết cái vẻ đẹp trai của mình sẽ khiến đám nam sinh ngứa mắt. Lần đầu xuất hiện trước đám đông, đang muốn ra vẻ oai phong lẫm liệt, rớt cuộc lại bị chửi thê thảm như vậy.

Hắn lại có chút xúc động rồi. Tay phải đã hơi có khí lạnh, tay trái đã hơi có khí nóng, hắn muốn dùng Âm Dương Long Khí lắm rồi.

Số của mình, rõ ràng không thể nào nổi bật được hay sao? Hắn thở dài, nhìn về phía Lý Thanh Long và con rồng.

Chỉ có Lý Thanh Long cảm thấy không ổn. Kẻ đứng trước mình, tư thế thoải mái tự nhiên, nhưng lại không có sơ hở, thâm sâu khó lường, nhưng đáng ngại nhất, là hắn cảm thấy Kiki đang e dè sợ hãi.

Lý Thanh Long xuất thân từ một gia tộc nuôi thú tại Hải Thành, chuyên luyện thú cho các đại gia chơi. Giống Drake này, tuy không phải là Rồng, nhưng cũng đã vô cùng quý hiếm, là mặt hàng kinh doanh trụ cột của

gia tộc hẳn. Có khi 100 năm mới bán được một con, nhưng bán một con cũng đủ để gia tộc trụ vững trong 100 năm sau.

Drake, không phải là rỗng, nhưng cũng có một phần huyết mạch của rỗng. Nhưng đứng trước người này, nó e dè, nó sợ hãi, nó run rẩy. Vô cùng kì lạ.

Lý Thanh Long không thể nào coi thường người trước mặt. Hẳn chỉ có thể lễ phép.

- Ông anh, chuyện ngày hôm nay, chỉ là học sinh vui đùa với nhau, thằng em cũng không muốn gây ra chuyện gì lớn, vụ đánh nhau này, cũng chỉ là đùa thôi...

- Không cần, đánh thì cứ đánh.

- Hả?!

Thằng Văn sừng sốt thốt lên. Nó còn tưởng, anh Quang lên đây cứu nó.

- Chỉ một con rỗng nhép, chẳng lẽ đánh không nổi? Nhưng không phải hôm nay. Một tháng nữa, tỉ thí.

Quang ung dung nói.

“Moá, người ta đã chín chắn như vậy, đã không muốn làm to chuyện, thằng này còn cố tình gây sự!”

“Người nhà thằng Văn, đứa nào cũng thích cắn người vậy à?”

“Đây không phải là thích cắn, đây là ngu!”

“Đẹp trai nhưng mà ngu!”

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Buổi Học Sinh Học Đầu Tiên

- Anh Quang, anh hơi quá đáng rồi đó!

Linh trách Quang. Đám đông cũng tản đi rồi. Tin tức về vụ thách đấu này cũng đã lan đầy trên mạng. Lại là Vương Thành Văn! Trong hơn 1 tháng, gây ra bao nhiêu là chuyện.

Nhiều người đã bắt đầu phân tích, phán đoán. Liệu đây có phải là dụng ý của Trần đại tiểu thư. Vừa lên Sơ trung, đã động tới Tứ Đại Thiên Vương ở Cao trung, chẳng lẽ, là muốn cầm đầu ngôi trường này? Hôm nay là cầm đầu Kinh Ngự, mai sau, sẽ là gì?

Rất nhiều chuyên viên phân tích tài chính của Hải Thành, rảnh rỗi không có gì làm, viết hẳn mấy bài thảo luận phân tích về những động thái gần đây của Trần Phương Linh.

Biết đâu, đất Hải Thành này, lại có thể ra đời một vĩ nhân như Phạm Viết Phương?

Người ngoài cuộc bàn tán xôn xao, người trong cuộc lại thấy oan ức khó chịu. Linh cảm thấy, mình tại sao lại dây dưa với thằng Vương Thành Văn, giờ lại dây dưa với ông anh Trương Minh Quang này. Mấy ông gây chuyện thì sáng khoái rồi, vui rồi, nhưng mọi hậu quả, hình như chỉ có cô bé phải chịu.

- Anh bắt bạn ấy đánh nhau với con rỗng? Hung thú cấp 8, hoàn toàn có thể giết người đấy! Làm sao có thể so sánh học sinh lớp 8 với một con rỗng cấp 8? Mà bạn Văn còn mới lớp 6 á!

- Ha ha, tỉ thí ở trường, móng vuốt, răng nanh, phun lửa gì gì đấy, sẽ bị phong ấn, không gây nguy hiểm cho tính mạng đâu. - Quang chỉ cười - Chỉ có một con rồng nhép, một tháng tới anh sẽ chỉ cho chú cách bắt nó phải quỳ lạy!

Văn lè lưỡi. Nó muốn sống một cuộc sống thật bình yên. Nhưng tại sao người ta cứ dúm vào tay nó những rắc rối không đáng có. - Má nó chứ! Thằng chó này toàn đi gây chuyện khắp nơi vậy!

Trong một cái nhà kho nhỏ của trường Kinh Ngự, là nơi tụ tập của băng đảng Tiểu Hải Long. Đặt là Tiểu Hải Long, là để cho mọi người biết rằng, bọn tao là chi nhánh của băng Hải Long chiếm cứ một góc của Hải Thành này đấy! Dù là cái góc ấy cũng không to lớn gì...

Nhoài người trên ghế, là Vũ Hải Hùng, con trai của bang chủ Hải Long, cũng là người cầm đầu bang Tiểu Hải Long này. Trong trường Kinh Ngự, còn nhiều thế lực lớn mạnh hơn Hải Long hoạt động, nên bang Tiểu Hải Long, nói lớn thì không lớn, nói nhỏ thì không nhỏ, cũng chiếm dụng được một cái nhà kho bỏ không để làm trụ sở.

Vũ Hải Hùng, mới học lớp 9, cũng có chút thực lực tại Sơ trung, nhưng nhìn lên trên, còn có Tứ Đại Thiên Vương, còn có bao nhiêu anh chị Cao trung. Bởi vậy, xét về thực lực, Vũ Hải Hùng, nói mạnh cũng không mạnh, nói yếu cũng không yếu.

Tất nhiên, băng Tiểu Hải Long này, Vũ Hải Hùng không phải là kẻ mạnh nhất, chỉ là hắn có địa vị cao nhất mà thôi.

Vũ Hải Hùng, vừa đọc điện thoại, vừa chửi bới.

- Mẹ kiếp, mới nứt mắt ra, đã thích gây chú ý rồi! Từ hôm báo điểm, thằng chó này đã làm tao ngứa mắt rồi. Chẳng lẽ đàn anh như tao lại bắt nạt em nhỏ? Mà em nhỏ còn có Trần đại tiểu thư chống lưng...

Vũ Hải Hùng thực lực không quá mạnh, nhưng cũng không phải hạng hữu dũng vô mưu. Thời buổi kinh tế tri thức, hẳn rất thích vận dụng đầu óc. Ném đá giấu tay, bỏ thây gieo vạ gì đó, hẳn cũng rất thông thạo. Chỉ có điều, nếu phải đụng tới Trần Phương Linh, đúng là có hơi ngán...

- Anh Hùng!

Một âm thanh nũng nịu truyền tới.

- A Thu Mai yêu vầu! Sao, hôm nay học đội tuyển thế nào? Lại đây tục tưng của anh.

Thu Mai ồng ẹo bước vào, ngồi lên đùi hẳn. Học sinh đội tuyển như Thu Mai, lại dính líu tới học sinh cá biệt như Hùng, cũng không phải chuyện lạ. Một bên thì có thành tích học tập, lại có chút nhan sắc, một bên thì có tiền tiêu xài, lại có một đồng đàn em. Khái niệm này, gọi là Trao đổi đồng giá.

- Anh Hùng! - Giọng Thu Mai ồng ẹo - Hôm nay em tức lắm ấy! Anh phải giải quyết chuyện này cho em!

- Là ai? Là đứa nào dám trêu Thu Mai yêu vầu của anh! Anh xử nó liền!

- Là thằng Vương Thành Văn, anh biết không? Tầng 2 nhà hàng, hai anh em đã lôi nhau ngồi lên bàn học.

- Nghe đây, đánh nhau với rồng, cũng không khác gì đánh nhau với người, cả hai đều là sinh vật. Đã là sinh vật, thì có sinh mạng, có đầu óc, có tứ chi, có lục phủ ngũ tạng. Loài rồng có lớp vảy rắn chắc, cũng chỉ tương đương với loài người Luyện Thể. Loài rồng có răng và móng vuốt, cũng không sắc bén bằng đao kiếm. Loài rồng có thể phun lửa, cũng chả bằng loài người dùng súng! Loài rồng lại không biết lừa lọc, không biết hãm hại,

không biết dối trá, chỉ biết xông lên tấn công. Vậy nên, anh nói cho em nghe, trên thế giới này, con người, mới là sinh vật đáng sợ nhất!

- Bây giờ, anh có mấy quyển sách Sinh học, anh dạy em học. Đối phó với loài rồng, cực kì đơn giản.

Sách Sinh học, không khô khan như môn Văn, mà còn có hình vẽ. Từ cây cối, hoa cỏ, cho tới các loài côn trùng, động vật.

Quang giảng giải cho nó.

- Về nguồn gốc của các loài sinh vật, ừm, đến nay vẫn chưa biết. Bởi vì, Lịch Sử chỉ ra đời khi con người biết đến Ngôn Ngữ, mà khi có Ngôn Ngữ, thì đã có loài người, cũng đã có muôn loài khác.

- Nhưng, bằng những hoá thạch dưới lòng đất, và bằng cách mổ xẻ, phân tích các loài sinh vật, người ta có thể đưa ra phỏng đoán: mọi loài sinh vật đều có chung một nguồn gốc!

- Loài rồng và loài người, cũng vậy. Em xem: đây là sơ đồ xương của loài rồng, đây là sơ đồ xương của loài người. Khá giống nhau chứ? Đầu này, cổ này, vai này, tứ chi, và khúc cụt này ở cuối xương sống con người, chính là đuôi đấy! Hai cánh này, nằm ở vị trí hai bả vai. Nói chung là có đôi chút khác biệt, nhưng điểm tương đồng, lại có rất nhiều.

- Nội tạng, cơ bắp, hệ thần kinh, vân vân, đều không quá khác biệt so với loài người, tất nhiên vẫn có những điểm rất riêng.

- Vậy nên, muốn đánh nhau với rồng, thì nên học về cơ thể người trước đã, rồi sau đó, sẽ đối chiếu lên loài rồng. Cố gắng tập trung, vì anh đang dạy Sinh học cho em đấy, sẽ bớt đi rất nhiều thời gian ở trường.

- Bây giờ, em muốn nghe lý thuyết Sinh học của Viễn Đông trước, hay Cận Tây trước nào? Cơ thể người, theo quan niệm của người Viễn Đông,

gắn liền với Âm Dương Ngũ Hành.

Vạn vật được sinh ra từ Khí. Khí nhẹ và trong bay lên thành Trời. Khí nặng và đục lắng xuống thành Đất.

Trời Đất giao hoà, sinh ra vạn vật. Con người, là một trong vạn vật ấy.

Trời có Ngũ Khí, đất có Ngũ Phương, người có Ngũ Tạng.

Ngũ Tạng của con người, là:

Tâm, hành Hoả, kết nối với ruột non.

Can, hành Mộc, kết nối với mật.

Tỳ, hành Thổ, kết nối với dạ dày.

Phế, hành Kim, kết nối với ruột già.

Thận, hành Thuỷ, kết nối với bàng quang.

Ruột non, ruột già, mật, dạ dày, bàng quang cộng thêm với tam tiêu, tạo thành Lục Phủ.

Lục Phủ kết nối với Ngũ Tạng, Ngũ Tạng lại bị chi phối bởi Ngũ Hành.

Lại có những nguyên lý sau.

Tâm tàng Thần.

Can tàng Hồn.

Phế tàng Phách.

Tỳ tàng Ý, Trí.

Thận tàng Tinh, Chí.

Đó là Ngũ tạng sở tàng. Ngoài ra, còn có Ngũ tạng sở chủ.

Tâm chủ Huyết.

Can chủ Gân.

Tỳ chủ Cơ.

Phế chủ Khí.

Thận chủ Cốt.

Ngũ tạng, còn liên quan tới Ngũ quan, Ngũ dịch.

Ngũ tạng, còn điều khiển 12 đường kinh mạch.

Con người hoạt động nhờ Khí. Nơi Khí của Lục phủ, Ngũ tạng, của Xương cốt, của Cơ bắp giao thoa, tích tụ, nơi đó tạo thành Huyết đạo. Giảng tới đây, cũng đã 11 giờ đêm. Hai anh em đã học một mạch 9 tiếng đồng hồ.

Quang vươn vai. Ngáp dài.

- Nghỉ thôi nhỉ? Mai học tiếp.

- Còn phần quan niệm của Cận Tây, anh giảng nốt đi ạ.

Thằng Văn háo hức nhìn Quang. Những kiến thức mới lạ này, đối với nó, thật thú vị, và dễ hiểu. Khác hẳn khi học Văn. Nó còn chưa thấy một tí nào.

- Thôi được rồi, giảng tiếp. Quan điểm của Cận Tây về cơ thể, là dựa trên các vòng tuần hoàn...

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Hai Con Tắc Kè Con

- Con làm xong đồ án chưa?
- Vâng. Con xong rồi mẹ ạ.
- Con biết gì chưa? Cô Vân giáo viên của con, đã... qua đời rồi.
- ... Con biết rồi mẹ ạ. Con cũng đi viếng cô ấy rồi.
- Thật khổ thân. Nghe nói bị giáo viên cùng trường giết hại vì tình. Đúng là loại người lòng lang dạ thú mà!
- ... Mẹ à, người ta cũng đã không còn sống nữa, mẹ đừng rửa người ta như vậy...
- Con trai mẹ, nhân hậu thật đấy! Mẹ biết con của mẹ sẽ không bao giờ làm những chuyện khốn nạn như vậy. Giờ này chắc lão lại say rồi, con cứ nhẹ nhàng mà vào nhà.

Thiên Anh cúi đầu, đi vào ngõ.

Bà Phương nhìn theo con trai, trù mẩn. Trước tới giờ, nhìn con trai mình khôn lớn, giỏi giang, tuần tú, bà lại quên hết mọi mệt mỏi, vất vả.

- Chị Phương, công việc vẫn tốt chứ?
- Ôi chú, chú đây rồi, mấy ngày nay chú không tới khiến chị sốt cả ruột!

- Ha ha, lại chuyện lãi suất phải không? Em đến báo chị tin vui đây, việc làm ăn vô cùng tốt đẹp, cuối tháng này chị sẽ được nhận lãi. Là 10 hào đấy!

- Ôi vậy à?

- Chưa hết đâu, tháng sau, chị sẽ còn nhận được thêm 10% tháng này, tức là 11 hào, tháng sau nữa, thì là 12,1 hào! Cứ như vậy, sau 1 năm, chị sẽ giàu to!

- Ôi phúc đức quá! Gặp được chú, là may mắn lớn nhất đời chị! - Oáp!!

- Oáp!!

- Hai anh em, học hành gì cũng phải có mức độ, đêm qua sao mà ngủ muộn như vậy?

Chị Thanh mắng hai đứa. Sáng nay, chị phải cầm cả xoong chảo lên khua mới gọi 2 đứa dậy được. Mắt cả hai thâm quầng.

- Chị à, Văn nó háo hức với tri thức như vậy, em không nỡ nào phụ lòng nó.

- Chú cũng đâu dạy nó mãi được. Sinh ra trường học làm gì chứ?

- Chị à, đích thân Trương Minh Quang em, 4 bằng Tiến sĩ, thức đêm dạy con trai chị học bài, chị phải thấy làm vinh hạnh chứ? Giáo viên ở trường, chắc gì đã đủ trình độ để giảng giải dễ hiểu như em, nhỉ, Văn nhỉ?

Văn gật đầu, anh Quang giảng bài cực kì dễ hiểu. Thực ra chỉ có nó cảm thấy dễ hiểu mà thôi. Cả tối qua, những tri thức mà Quang giảng, đều vô cùng cao cấp, không phải dành cho học sinh Sơ trung.

- Nếu chú thích, thì đăng kí làm giáo viên đi.

- Thôi chị ơi. Em mà làm giáo viên, sợ sẽ nổi tiếng khắp cả Hải Thành mất! Đồi em, cứ sống giản dị một chút là tốt rồi...

Chị bữu môi nhìn hằm, ý bảo, chú mày nổi tiếng thử chị coi, chị mày thách đấy.

- Học gì thì học, còn phải để Văn đi học đúng giờ nữa chứ. Mấy hôm nay nó thức khuya rồi.

Thường ngày, mẹ dậy sớm hơn nó, chuẩn bị toàn bộ công việc bếp núc buổi sáng, nhưng vẫn biết rõ là nó thức khuya. Có lẽ, mẹ còn thức khuya hơn cả nó.

- Chị à, em đã đăng kí cho nó học cấp tốc rồi, cái này đòi hỏi tự học là chính, đến lớp hay không, không quan trọng. Thậm chí, cho nó nghỉ ở nhà học với em cũng được...

Văn gật đầu lia lịa.

- Vớ vẩn! Văn, chuẩn bị đi học mau!

- Vâng...

- Đợi tí, chị này, chị cứ để thằng Văn chạy chân đất như vậy đi học sao được? Lại còn để nó đi cái dép loẹt quẹt này nữa, để em mua cho nó đôi giày.

- Tùy chú, thích mua gì cho nó thì mua, nhưng đừng trừ vào lương của chị là được.

- Đợi bác một tí, bác đi theo bọn mày. Còn phải xem kết quả đề về hôm qua nữa đây.

- Ba bác cháu mấy người sao đi đâu cũng dắt dúi nhau đi vậy?

Chị nói vậy, nhưng không cần. Chị ở lại chuẩn bị dụng cụ. Nhà hàng cũng tuyển thêm được vài nhân viên mới, nhưng 8 giờ mới bắt đầu làm việc, với lại chị thích tự mình chuẩn bị hơn.

Huych! Huych!

Như thường lệ, Văn lại chạy bộ đến trường. Hai người kia chạy sau nó.

- Thế lực thằng bé, tốt phết nhỉ?

Takezawa nói với Quang. Quang bĩu môi.

- Gớm, đã là gì chứ? Ngày em bằng tuổi nó, một ngày phải chạy 20 cây số!

Takezawa nhún vai. Thằng cu này, hờ ra một tí là tự khoe mẽ, như thế không ai tán dương hẳn khiến hẳn chịu ức chế quá nhiều.

Ra tới chợ.

- Em dẫn nó vào mua đôi giày. Ông anh cứ đi xem lô đi. Trúng thì nhớ khao nhé.

- Tất nhiên rồi, anh mày mà trúng sẽ dẫn 2 đứa đi nhậu một bữa ra trò. Mà đêm qua, tao lại nằm mơ nữa nhé!

Quang nhún vai. Bài bạc là bác thằng bần. Những thằng đã xui xẻo, còn thích cắm đầu vào lô đề. Hay là vì thích cắm đầu vào lô đề nên mới xui xẻo nhỉ? Đây có lẽ là một vấn đề Triết học, lại có chút liên quan tới Kinh tế học, khi nào nghiên cứu thử xem. Quang biết, nếu tính theo lý thuyết xác suất, càng đánh đề, là càng thua nhiều đấy.

Chọn giày cho Văn cũng không quá phức tạp. Quang xuất thân Hoàng tộc, từ nhỏ đến giờ tuy có hơi mờ nhạt một chút, nhưng tiền cũng chưa bao

giờ túng thiếu, càng không biết đến cái gì gọi là tiết kiệm.

Quan trọng là nên chọn cho nó loại giày trợ lực, hay là loại giày luyện tập.

Loại giày trợ lực, là loại giày tăng trực tiếp chiến lực của người sử dụng. Vô cùng thực dụng, vô cùng phổ biến. Ví dụ như, giúp nhảy cao hơn, giúp chạy nhanh hơn, giúp bước đi nhẹ nhàng hơn, giúp ổn định trọng tâm vững vàng hơn, thậm chí, còn có loại giày cao cấp, giúp người ta dễ dàng thực hiện Đạp Không Bộ. Tất nhiên là chỉ dễ dàng hơn, chứ không phải là không luyện tập gì cũng Đạp Không Bộ được.

Loại giày luyện tập, là loại giày ngược với giày trợ lực. Nó không tăng chiến lực người sử dụng, mà còn làm giảm nó đi. Giống như người xưa đeo đá vào chân, đeo xô nước vào tay để luyện tập vậy. Loại này, rất hiếm người dùng, thứ nhất là quá khắc khổ, thứ hai là được không bằng mất. Giày luyện tập, có thể giúp người ta mạnh lên nhanh hơn, nhưng không thể tăng nhiều như giày trợ lực trực tiếp mang lại, chính bản thân nó lại áp chế chiến lực xuống, vậy là lỗ nặng. Nếu gặp phải cường địch tập kích, chả phải là toi?

Nhưng Quang lại nghĩ, Vương Thành Văn, là ai chứ? Là Vương tử của Đại Nam, là con trai duy nhất của Chí Tôn Cường giả Vương Vũ Hoàn, được Âm Hành Sứ giả Vương Minh Quang giám hộ, có bạn là cháu ngoại của Phạm Viết Phương, ở cùng nhà với đệ tử của Kumo Sasaki, lại có thiên phú tuyệt luân đến mức chính Vương Vũ Hoàn cũng phải kinh ngạc, mà trong tương lai hẳn sẽ kế thừa Đại Thư viện, trở thành Chí Tôn Cường giả.

Thằng oắt con này, ai dám động vào nó?

Chắc, nghĩ đi nghĩ lại, thằng oắt này có hậu trường không hề nhỏ á, đã vậy làm cái gì cũng khiến thiên hạ bàn tán xôn xao, khiến cả Hải Thành nhớ mặt.

Bản thân mình, cũng có thiên phú không tệ, xuất thân không kém, chiến lược cao cường, tri thức phong phú, sắp tới có khi còn đột phá Tiến sĩ, trở thành Tiến sĩ trẻ tuổi nhất trong lịch sử Đại Nam (nếu không tính tới Nam Đế). Vậy mà vì sao nhân sinh của mình lại ảm đạm vô danh như vậy.

Quang thở dài. Ông trời, thật là bất công.

Thôi thì, mua cho nó loại giày luyện tập vậy. Chịu khổ một chút, sau này sẽ tiết kiệm rất nhiều thời gian. - Loại đắt nhất ở đây bao nhiêu vậy? Loại luyện tập ấy. Sao? Ở đây không bán loại luyện tập? Kì vậy? Không ai mua? Má! Dân Đại Nam vì sao mà trở nên thực dụng như vậy?!

Nói xong Vương Minh Quang tự bịt mồm lại. Dân Đại Nam trở nên thực dụng, chẳng phải vì sức ảnh hưởng từ gia tộc nhà hăn sao?

Đi khắp 10 gian hàng, hiếm lắm mới thấy một đôi giày luyện tập, nhưng theo Quang thấy, cùi quá. Chỉ là gia tăng trọng lượng, và tiêu tán sức bật đi một chút. Thế này thì luyện có ích gì? Luyện mấy năm cũng chỉ úp được rổ thoi á!

- Anh Quang, em thấy, đôi nào cũng được mà.

- Vớ vẩn, trẻ con trẻ cái biết cái gì! Anh mày là nhân tài 4 bằng thạch sĩ, đã trải qua bao nhiêu là chuyện, chẳng lẽ còn không chọn được đôi giày cho mày. Mày còn biết hàng nào khác không?

- A! Em biết. Mẹ em từng dẫn em vào một hàng may rất nhỏ. Bộ đồng phục của em, cũng được may ở đấy. Nhưng mà, ở đó, đáng sợ lắm!

- Vớ vẩn, đàn ông con trai, sợ cái gì. Đâu! Dẫn anh đi coi! Góc nhỏ khu chợ. Căn nhà tối tăm sâu hun hút, như một ngách hẻm. Gió rít qua nghe thật kì dị.

Hơ! Quang thầm nghĩ. Cũng hơi rợn rợn đấy.

- Mẹ em nói, cô ở trong ấy, vì vẻ ngoài xấu xí, nên không dám ra ngoài. Đã vậy, còn không ăn thịt phụ nữ và trẻ em. Anh có thấy câu đó có gì không ổn không?

- Anh mày 4 bằng Thạc sĩ, thừa biết có gì không ổn. Không ăn thịt phụ nữ và trẻ em, tức là... có khi sẽ ăn thịt đàn ông, chứ gì?

Văn gật đầu. Nó chợt nhìn thấy, tay anh Quang run lẩy bẩy.

- Anh sợ à? Vậy để mình em vào thôi...

- Vớ vẩn! Anh mày núi đao biển lửa cũng đã trải qua, chỉ là một cái hém, với một con mụ xấu xí, mà còn phải sợ!

Hắn lớn giọng, bước lên một bước, hướng về cánh cửa hẹp, tối om kia.

Một cơn gió chợt thổi tới, lạnh buốt, rít ù ù.

Vương Minh Quang xanh mặt, nhảy lùi về sau.

Một giọng cười ma mị, lạnh lạnh cất lên.

- Ha ha ha! Đàn ông một cái tai hai con mắt, muốn gì được nấy.

Tim hắn đập thình thịch, nhìn thẳng vào cánh cửa đen thui sâu thẳm thăm. Tay phải hắn đã bộc phát khí lạnh, giương lên. Tay trái đã nóng rực, chuẩn bị kéo cung.

- Không có tai, cũng chẳng có mắt. Chỉ có một con rồng mà thôi! Muốn nhận hay không?

- Ha ha ha! Rồng ở đâu, chỉ thấy hai con tắc kè con. Muốn cái gì, cứ nói ra, hà cố lằng nhằng như vậy?!

Giọng cười này, vẫn ma mị, nhưng lại pha thêm một chút tinh nghịch. Rõ ràng, là một cô gái trẻ.

Văn cảm thấy, giọng nói này nghĩ thế nào cũng không hợp với bàn tay xấu xí ngày đó.

- Một đôi giày. Cỡ 35, loại luyện tập, co giãn được, dùng được lâu dài, ít nhất phải cấp 12, có hay không?

- Không có!

- Không có thì thôi! Văn, anh em mình về...

- Ha ha ha! Chưa gì đã muốn chuẩn. Giày thì không có, nhưng nếu có nguyên liệu, sẽ làm được.

- Nguyên liệu gì?

- Bất cứ nguyên liệu gì, miễn là đủ đẳng cấp. Sao nào tắc kè? Có dám không?

Thách thức ta sao? Ta là thiên tài Vương Minh Quang, là Cường giả 4 bằng Thạc sĩ, là Âm Hành Sư giả của Vương tộc, dám thách ta? Bây giờ, Quang có hơi sợ. Những thứ không rõ ràng luôn khiến người khác sợ. Nhưng sợ là sợ, còn tức là tức. Bây giờ bị thách thức như vậy, hấn cũng tức lắm rồi.

Hơn nữa, hấn tò mò về người bí ẩn trong căn nhà tối tăm này. Có thể nói ra “hai con tắc kè”, đối phương, không đơn giản! Đầu óc hấn bắt đầu dùng hết tốc độ để phân tích.

Văn có nói, đối phương, có quen biết với mẹ nó, Hoàng Bích Thanh.

Liệu đối phương biết thân phận của thằng Văn, là vì Hoàng Bích Thanh kể? Hay là từ nguồn nào khác? Nguồn thông tin nào có thể biết

thằng Văn là người của Vương tộc?

Quen biết với Hoàng Bích Thanh, có thể là ai? Đến từ đâu? Vì sao phải ẩn núp ở nơi đây?

- Nghĩ gì mà nhiều vậy? Đàn ông con trai, sao phải lằng nhằng như phụ nữ thế, ha ha ha. Không dám thì về đi, không tiền!

- Ai bảo ta không dám! Chỉ sợ khi ta kiếm nguyên liệu về, mi lại không đủ sức làm. Da Bạch Ngưu, cát Trầm Sa, lông Lợn Biển, sao, đủ sức chứ?

- Ha ha ha, chuyện nhỏ, cứ kiếm về đây đi đã.

- Văn, đi! Hôm nay không học hành gì hết, anh dẫn mày đi kiếm nguyên liệu! Tiện thể dạy mày về Sinh học luôn!

- Ó...

Chưa kịp phản ứng hết câu, Quang đã kéo tay nó đi phăng phăng.

Từ trong gian nhà nhỏ sâu hun hút, tiếng cười quanh quẩn, quý mị phát ra, như có như không. Hai đứa vừa ra tới cổng chợ, đã gặp Takezawa hớn hờ chạy tới.

- Trúng rồi! Tao trúng rồi!

- Cái gì?

- Tao trúng lô rồi!! Giải đặc biệt luôn. 1 ăn 300!! Đánh có 10 xu, ăn 30 hào!! Sao?! Ghê không?!

- Ờ, thế tiền đâu rồi?

Văn thì vô cùng phấn khích, còn Quang thì điềm nhiên hỏi. Chỉ có 30 hào thôi mà, gì mà phải réo lên vậy?

- Đêm qua tao lại nằm mơ thấy con 2478 và 6890, đã dồn toàn bộ 30 hào vào đánh 2 con đó rồi!

- Đánh 1 lúc 4 số? - Quang hỏi.

- 1 lúc 4 số!! - Takezawa khẳng định.

- Hết 30 hào?

- Hết 30 hào!

- Giờ thì đã hiểu vì sao ông anh nghèo.

Quang nhún vai, với tư cách là Thạc sĩ Kinh tế học, hãnh diện. Hãnh dẫn thẳng Văn đi.

- Ế? Hai đứa mày đi đâu thế?

- Đi săn thú.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Vừa Đi Đường, Vừa Giảng Bài

Núi Bách là một ngọn núi thuộc dãy núi đá vôi nằm ở phía Đông Nam thành phố. Trên dãy núi, là hệ thống rừng rậm nguyên sinh lâu đời bậc nhất tại Đế quốc.

Rừng nơi đây, gọi là rừng Bà Đá. Hải Thành, đang xin đơn để Đế quốc công nhận, là rừng nguyên sinh Quốc gia. Rừng nguyên sinh Quốc gia, cần đạt tới ít nhất cấp độ sinh thái 10.

Cấp độ sinh thái 10, tức là thảm thực vật, động vật, hệ sinh thái ở đây, phải đạt tới trung bình cấp độ 10.

Không biết rừng Bà Đá có được xét duyệt không, nhưng đủ điều kiện để nộp đơn đăng kí, chứng tỏ rừng Bà Đá cũng đã đạt tới cấp độ khá cao rồi.

Khu phía Đông Nam thành phố, đã bắt đầu nhìn thấy núi đồi trùng điệp. Nhà ở đây xây dựng dọc theo triền núi, nhưng cửa nhà vẫn gắn dưới mặt đường, tất cả nền nhà đều dốc dần lên trên, nhìn vô cùng thú vị.

Tại đây, đường lên núi nơi nào cũng có, vì cứ cạnh một ngôi nhà, lại là một cái cầu thang dẫn thẳng lên núi.

Văn, Quang và Takezawa, 3 người bắt xe bus đi tới vùng này. Mất khoảng 15 phút. Quang hỏi han người lái xe một hồi. Tên này, dù suốt ngày kêu ca bản thân mình mờ nhạt, nhưng bù lại, lại có thể hoà nhập rất nhanh vào bất cứ đâu. Nói chuyện vài phút, người lái xe đã chỉ cho hắn không ít thứ liên quan tới vùng núi này.

Muốn đi đâu, làm gì, cứ hỏi cánh tài xế. Đó là luật bất thành văn tại Đế quốc này. Tài xế, chưa đến mức trên thông thiên văn dưới tường địa lý, nhưng đã đạt đến trình độ không góc ngách nào không biết.

Xe dừng lại tại một nơi không phải trạm đỗ, là bác lái xe ưu tiên cho Quang. 3 người nhảy xuống. Trước mặt, là một trạm sửa xe. Mùi dầu mỡ bốc lên gay gắt.

- Vào tiệm sửa xe làm gì vậy mày?

Takezawa hỏi.

- Tui có bắt ông anh đi theo đâu. Đây là đường lên núi tốt nhất, tiện lợi nhất, lại có điểm ngắm cảnh đẹp nhất đấy. Khách du lịch bình thường là không thể nào biết đến đâu.

Nói rồi, h dẫn đầu, Văn và Takezawa theo sau. Cả 3 đi qua tiệm sửa xe, hoá ra bên cạnh còn có một chiếc cổng sắt nhỏ, ít ai chú ý. H dẫn mở cổng sắt, cả 3 đi vào. Là một ngách rất nhỏ, và hẹp. Bên dưới mặt đất vút một số rác rưởi, như chai nước, túi nilon, rất may không có kim tiêm.

Đi được một đoạn, là một đoạn cầu thang. Đường cũng bắt đầu rộng dần. Đã đi qua hết ngôi nhà có tiệm sửa xe, thấy được sân sau nhà bọn họ, một cậu bé đang cởi trần, tát nước tắm. Xung quanh, đã là cây cối um tùm.

Cậu bé mỉm cười, nhìn 3 người.

- 5 hào một người, lên núi, đẹp lắm.

- Mả cha mày! Tao là bạn của anh Tiến đây, mày còn đòi tiền tao!

Tiến là tên ông lái xe bus.

- Hề hề! Thế mấy anh cứ lên chơi. Có cần nước uống đồ ăn gì cứ gọi điện vào số này cho em, em mang lên.

Nó chỉ tay vào một tấm bảng sắt, ghi rõ số điện thoại. Hoá ra nơi đây còn bán đồ phục vụ du khách.

- Ủ, nhớ rồi.

Nói rồi, Quang dẫn cả đám leo núi.

Đồ ăn bán tại chỗ, đắt như cắt cổ. Quang biết thế, nên cả 3 đã xách theo 3 cái balo đầy ắp. Cả lũ còn định cắm trại ở trên núi Bách ấy chứ. Mùa này, trâu Bạch Ngưu, sống trên các vùng cỏ trên núi, tai thính mắt tinh, chân lại khoẻ, muốn bắt được, cũng không phải chuyện một sớm một chiều.

Hơn nữa, nếu xài hết đồ ăn, hẳn sẽ báo công ty Thanh Hải gửi một cái trực thăng tiếp tế. Nhà giàu, là phải chơi nông. Nhà giàu có chơi nông thì thị trường mới được thúc đẩy.

Quang vừa đi, vừa giảng giải các kiến thức về thảm thực vật, động vật ở đây. Thăng Văn đi sau, vừa thở hồng hộc, vừa cố gắng lắng nghe.

Đường lên núi, rất dài, rất dài. Càng lên cao, càng thấy khó thở.

- Nhìn này, cái cây này, nếu chạm vào nó, nó sẽ tự rụng về. Không phải là nó biết suy nghĩ đâu, mà là do các cơ quan bên dưới lá của nó, bị mất nước, tự co lại, mọi người đều gọi là cây Trinh Nữ... Sao, đã mệt rồi à?

- Hộc!! Hộc!!

- Hộc!! Hộc!!

Cả Văn lẫn Takezawa đều thở phì phò, mồ hôi nhễ nhại. Quang chép miệng khinh bỉ. Takezawa găm lên.

- Thăng oắt, mày bắt anh mày mang nào là cột chống, nào là bếp ăn, nào là đèn, nào là vũ khí, mày thì mang cái gì? Mìn, chiếu, bánh mì, bánh kẹo? Mày ăn ở thất đức có ngày bị Diêm La nhúng vào vạc dầu đấy con!!

- Chắc chắc! Tại ông anh cứ đòi đi theo đấy chứ? Mà thôi, tui bày cho một cách...

Hắn vẫy tay ra hiệu cho 2 người đi tới một đám cây ven đường.

- Thảm thực vật Đại Nam phong phú hơn Phú Sơn Đảo, nên loại cây này, có thể ông anh không biết. Chỉ mọc tại nơi căn cỗi nhất trên đất đá vôi, nhưng lại có sức sống cực kì khủng khiếp. Văn, em nên nhớ, đặc trưng cơ bản nhất của toàn bộ bộ môn Sinh học, chính là Sinh Tồn! Mọi loài sinh vật, dù với bất cứ đặc điểm gì, cấu trúc gì, đều chỉ phục vụ một mục đích duy nhất mà thôi, là sinh tồn.

Văn gật đầu. Nếu có thể khái quát được mỗi môn học thành một từ khoá, vậy thì thật dễ dàng. Văn học, là cảm xúc. Võ thuật, là Âm Dương. Sinh học, thì lại là sinh tồn.

- Giảng bài gì giảng hoài, tóm lại chỉ cho ta thấy cái cây này để làm gì?

Takezawa nhìn vào cái cây kì lạ, không cao lắm, khá lùn, cành lá xum xuê vòng lên cao, rồi lại rủ xuống, tạo thành một hình nấm. Trên từng cành cây, là các loại bầu màu xanh, không biết là lá, hoa, hay là quả.

- Văn, em nhớ này, thực vật cũng giống như con người. Cũng phải hít vào oxi, thở ra cacbonic để có thể sống. Nhưng ngoài ra, cây cối có thể quang hợp, hấp thụ cacbonic, nhả ra oxi. Lượng oxi này rất cần thiết cho mọi loài sinh vật. Con người, khi mệt mỏi, kiệt sức, cần hấp thụ lượng oxi cũng cao hơn rất nhiều.

Thấy Takezawa dần mất kiên nhẫn, Quang vội nói.

- Loài cây Sinh Thực này, có sức sống không kém gì cỏ dại, lại sống được tại nơi căn cỗi, là nhờ khả năng hoạt động vô cùng mạnh mẽ. Nếu trong điều kiện phù hợp, nó có thể hô hấp mạnh gấp 10 lần các loài cây cỏ

thụ khác, và ngược lại, cho nó một kích thích hợp lý, nó sẽ tiến hành quang hợp cực kì ghê gớm!

Nói rồi, Quang bảo Takezawa quay người lại. Hắn mở balo, lấy ra 3 cái đèn pin. Đây là loại đèn pin quân dụng, điện năng cực kì cao. Hắn điều chỉnh mức độ ánh sáng, sau đó rọi thẳng ngọn đèn vào những cái bầu màu xanh.

Chỉ trong chốc lát, cái bầu xanh bị rọi thành sáng trắng, phồng lên.

- Ực! Ực!

Âm thanh không khác gì con người đang uống nước, ực ực vài tiếng, cái bầu bất chợt mở miệng.

- Ợ!!

Quang vội cúi xuống, hít hà cái thứ khí vừa được “ợ” ra ấy.

- Nhanh nhanh! - Hắn giục 2 người kia - Oxi nguyên chất đấy, hít nhanh! Hồi phục sức lực cực kì vãi luôn!

Hai người nghe vậy, vội vàng chạy tới. Cả 3 ghé mồm vào cái bầu, hít lấy hít để.

Quả thật, thấy cả người khoan khoái hơn hẳn.

Khoảng vài giây sau, cái bầu từ từ khép lại. Cả 3 cầm 3 cái đèn pin, chạy quanh những cái bầu, rọi đèn, hít lấy hít để.

- Há há! Sáng khoái sáng khoái! Lần đầu hít oxi mà nghiện như hít cỏ vậy!

- Cỏ là gì hả bác?

- Ông anh đừng dạy hư trẻ nhỏ!

- Há há, ta cũng là trong một lần lưu lạc biết tới mà thôi. Cũng là một loại cây, khi đốt lên sẽ phát ra những luồng khí làm tâm thần người ta mê muội. Cảm giác ấy, rất là phê.

- Văn, đừng nghe mấy người vô gia cư xúi dại, thứ đó gọi là ma túy, rất là độc hại, chỉ có đám xã hội đen là lén lút buôn bán thôi. Sau này nhóc mày có gặp, tuyệt đối đừng hút đấy.

Quan niệm về ma túy, tại mỗi nước lại khác nhau. Dù sao khi sử dụng ma túy, con người như bước vào một trạng thái phê pha khó diễn tả, lại có thể sử dụng trạng thái ấy để kích thích tư duy, kích thích vô thức. Ví dụ như người Bắc Hà, hít ma túy hàng ngày, ai ai cũng như người say rượu.

Hít đã đời rồi, Takezawa nhìn cái cây Sinh Thực, lưu luyện không thôi.

- Tiếc là loài cây này chỉ sử dụng khi nó còn đang sống, không thể cắt ra để sử dụng. Hơn nữa, lại chỉ mọc ở những vùng căn cỗi, vậy nên ứng dụng duy nhất, là dành cho người leo núi, và cũng chỉ là núi đá vôi mà thôi. Nhưng dựa vào nó, quân đội đã phát minh ra bình nén oxi, có tác dụng tương đương.

- Anh à, tại sao khi chiếu đèn vào, cái bầu lại phát ra oxi vậy?

- Câu này hỏi rất hay. Bởi đèn sử dụng pin. Pin là điện năng. Từ điện năng chiếu đèn lại chuyển hoá thành quang năng. Chính là ánh sáng. Quang năng này, lại được cái cây hấp thụ, biến thành năng lượng sinh học. Năng lượng sinh học này, lại được chuyển hoá vào các phản ứng hoá học, chính là hoá năng. Phản ứng hoá học, biến CO_2 thành O_2 , chính là oxi đó. Đây cũng là lý thuyết Vật lý em cần nhớ, năng lượng, không tự sinh ra, cũng không tự mất đi, chỉ chuyển từ dạng này sang dạng khác.

- Ồ!!

- Chúng bay đi săn thú, hay là đi học ngoại khoá vậy?!

Takezawa gật.

Cả 3 lại tiếp tục. Đã gần tới đỉnh núi rồi.

=====

Lưu ý, đây là thế giới giả tưởng, nhiều loại sinh vật, hiện tượng, khái niệm, tên gọi đều là giả tưởng, không có thực.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Giết Người, Không Đơn Giản

- Oa!!

Vượt qua một tán cây rậm rạp, là ánh sáng chói mắt. Nơi đây, chính là đỉnh núi.

Đập vào mắt nó, chính là một mặt biển xanh ngút tầm mắt, và hàng chục hòn đảo nhấp nhô trên mặt nước.

- Đẹp quá!

- Đây là vùng vịnh Bạch Long phía Đông Nam của Hải Thành, không phải là nơi kinh doanh cảng biển. Vùng biển này, còn rất hoang vu, ít người lưu tới. - Quang giải thích. Hắc cũng chỉ đọc trong sách vở, lần đầu tiên hắc được ngắm nhìn khung cảnh này.

Dãy núi nhấp nhô uốn lượn, trải dài, tạo thành một vòng cung ôm lấy vùng vịnh, không nhìn thấy tận cùng. Thấp thoáng dọc theo triền núi, là từng cánh rừng rậm xanh ngắt, cao lớn. 9 giờ sáng, ánh nắng mùa hè chiếu xuống, vẫn không làm tan hết những làn sương, ánh lên những ánh hồng mờ mờ ảo ảo. Bầu trời cao, và xanh biếc. Biển trải dài ngút tầm mắt.

Một tiếng hót cao vút cất lên, từ đằng xa, một con chim trĩ đỏ khổng lồ bay lượn vòng quanh bầu trời, rồi chao liệng xuống một hòn đảo nơi xa. Không lâu sau đó, từng đàn chim, đủ màu sắc, kích cỡ, bay tán loạn ra mọi hướng. Tiếng hót, tiếng kêu, tiếng vỗ cánh xào xạc.

Trên mặt nước trập trùng không biết bao nhiêu hòn đảo, đủ mọi kích cỡ, hình dáng, cây phủ xanh rì, kéo dài tới tít ngoài khơi.

Len lỏi giữa những hòn đảo, là một con thuyền, với cánh buồm đỏ chót.

Thật đẹp!

Lần đầu tiên, Văn nhìn thấy một cảnh tượng hùng vĩ và hoành tráng tới vậy. Hai người còn lại, dù đã lớn, lịch duyệt cũng nhiều, nhưng cũng nín thở trước thiên nhiên nơi này.

Hoang sơ, và vĩ đại.

“Biển rộng trời cao”.

Văn chợt nhớ tới những điều mà ông bác làng chài từng nói. Biển rộng bao nhiêu, trời cao thế nào, làm sao để miêu tả? Là vì so với con người nhỏ bé, mới có thể cảm nhận rõ ràng hơn sự hùng vĩ của thiên nhiên sao? Giống như những gì thầy Khang từng dạy. Vậy thì, thiên nhiên to lớn này không thể nuốt chửng con người, mà chính con người, mới là chủ thể ngắm nhìn thiên nhiên hùng vĩ.

- Moá nó chứ! Đất Đại Nam, lắm cảnh đẹp thế này, mà còn dám tàn phá môi trường bờ bãi. Ngày còn làm trong hãng phim Phú Sơn, có lòng sục khắp Phú Sơn Đảo cũng không moi đâu ra địa điểm đẹp như thế này!

Takezawa than thở. Hắn nhìn biển, lại nhớ về Phú Sơn Đảo. Dù rằng từ hướng Đông Nam, không thể nhìn tới quê nhà của hắn. Dù 2 chục năm lăn lộn, Đại Nam đối với hắn đã rất thân quen, nhưng quê nhà, vẫn là nỗi ám ảnh xa vời ngoài biển khơi.

- Đợi Takezawa ta kiếm đủ tiền trả hết nợ nần, để xem còn gì ngăn ta về lại cố hương!

Hắn nắm chặt năm tay.

- Hai bác cháu đứng đây làm thơ chắc, ra giúp dựng trại cái nào!

Tiếng của Quang vang lên. Tên này có chút choáng ngợp bởi vẻ đẹp của tự nhiên, nhưng trình độ rung cảm của hắn rất là có hạn, ngay lập tức hắn đã chuyển ánh nhìn tìm kiếm nơi lý tưởng.

Dựng trại, rồi sau đó phải tìm kiếm địa bàn hoạt động của Bạch Ngưu, rồi tìm cách săn bắt, còn lắm việc để làm lắm đây... Phùng Huyết Cường, thành tích tốt nghiệp Tiểu học cũng khá cao, đứng đầu khoá, nhưng cũng chưa phải là quá xuất sắc, chưa tới mức được đặc cách vào đội tuyển.

Nó theo học khoá Thể dục như bao người. Điền kinh, Thể hình, và Đô vật. Với vóc dáng to con và sức khoẻ tốt, các thầy cô cũng đặt rất nhiều kì vọng vào nó.

Càng như vậy, nó lại càng nhớ về thầy Kiên.

Hôm nay Cường cũng ra sân tập chạy. Không còn thầy Kiên đứng đó hô hoán cổ vũ đến điếc cả tai nữa. Những ngày đó, nghe tiếng hò hét của thầy sao mà phiền tới vậy. Nào là đừng dừng lại, nào là cố lên, nào là hãy vượt qua giới hạn bản thân, nào là đừng bao giờ bỏ cuộc. Ấy vậy mà, chính thầy lại bỏ cuộc sớm như vậy?

Sân tập này, bỗng nhiên thấy tĩnh lặng là thường.

Buổi học đã kết thúc, nó ở lại tiếp tục tập chạy. Nó muốn quên đi những suy nghĩ ám ảnh trong đầu. Nó thấy mình quá yếu đuối, quá kém cỏi. Nếu có ngày nó tìm ra ai đã giết cô Vân, đã đổ oan cho thầy Kiên, nó muốn đâm vỡ mồm kẻ đó. Nhưng, nó biết, đừng nói nó không đủ trí tuệ để mà điều tra, dù hung thủ có đứng ra trước mặt nó mà nhận tội, nó cũng không đủ sức mà đánh hắn.

Nghĩ đến đây, sống mũi nó cay cay. Nó hận chính mình kém cỏi.

Bịch! Bịch! Bịch!

Tiếng bước chân chạy sau lưng nó. Cứ ngỡ chỉ mình nó ở đây. Nó quay lại nhìn.

Là Trần Thiên Anh. Anh ta cũng đang chạy. Vượt qua người nó. Tốc độ rất cao. Anh ta chạy rất nhanh, rất nhanh, như thể đang cố vắt kiệt sức lực của mình vậy.

Nó rất hâm mộ Trần Thiên Anh, thầy Kiên cũng từng suốt ngày khoe về Trần Thiên Anh, cứ như đó là thành tựu lớn nhất của đời thầy.

Trần Thiên Anh, cũng là học trò của cô Vân.

Có lẽ, đối với sự việc này, anh ta cũng khó chịu, cũng đau đớn lắm.

Nó đã kiệt sức ngồi nghỉ rồi, nhưng anh Thiên Anh, vẫn còn chạy, 10 vòng, 20 vòng, càng ngày càng nhanh.

Hắn thấy khó chịu. Thứ cảm xúc này, gặm nhấm hắn. Ngoài chạy, hắn không biết phải làm gì để gạt đi suy nghĩ. Nhưng càng chạy, hắn lại càng suy nghĩ nhiều.

Từng buổi học, từng ánh mắt, từng lời nói.

Hắn đã nghĩ rằng tâm lý của mình đã sẵn sàng để làm nhẵn tâm làm những điều độc ác. Hắn đã giết rất nhiều mạng người. Hắn cẩn thận, hắn chu toàn, hắn chưa từng dao động.

Sự ngượng ngùng khi để hắn vào phòng riêng. Bàn tay dán băng chẳng chịt chỉ vì chuẩn bị bữa cơm cho hắn.

Đối với hắn, cô ta chỉ là một con người, như bao con người khác. Con người, là đối tượng, là nạn nhân, là thứ để lợi dụng. Giống như Trần Thái, giống như Trần Thịnh, giống như Phan Thành. Tất cả, đều lợi dụng hắn, và hắn, cũng lợi dụng họ. Trong thế giới tàn nhẫn này, nếu hắn không thể theo kịp, hắn sẽ không thể nào vươn lên. Cô ta đã biết quá nhiều, cô ta là mối hiểm họa của hắn.

Dáng nằm ngủ bên giường hắn. Những lời quan tâm.

Tất cả, vẫn luẩn quẩn trong đầu. Dù hắn đã đưa ra hàng ngàn lý do, hàng ngàn lời giải thích. Nhưng hình bóng ấy, vẫn không biến đi. Hình bóng ấy, với đôi mắt ngơ ngác, trắng đục, hình bóng ấy, là thứ xác chết mà vẫn ngỡ mình đang sống, là thứ đáng lẽ phải tiêu tan trong lò lửa tang lễ. Đôi mắt ấy, vẫn nhìn hắn.

Giết người, không đơn giản.

Con người gặp nhau, đều do ngẫu nhiên, nhưng những thứ mà họ để lại, những việc họ từng làm cho ta, những lời nói họ dành cho ta, suy nghĩ của họ về ta, đều kết nên những sợi dây vô hình. Ta không nhận ra nó, nhưng nó vẫn luôn bám chặt vào tâm thức ta. Không thể cởi, không thể cắt, nó siết chặt, nó ăn mòn.

Người có thể phản bội bất kì ai, nhưng không thể phản bội lương tâm của mình. Vì lương tâm của người, vẫn luôn nhìn người, với đôi mắt mờ đục, ngơ ngác. Nó sẽ không ngừng nhìn người, tới lúc người phát điên.

- Aahhhhh!!

Hắn hét lên một tiếng, hắn cúi gằm đầu, tiếp tục chạy, bước chân càng nhanh hơn nữa. Máu trong người hắn liên tục vận chuyển đến nóng ran, bắp chân hắn mủi mủi, phổi hắn đau buốt. Hắn chỉ có thể không ngừng chạy.

Rầm!!

Hắn không kịp rẽ. Hắn đâm sầm vào một bức tường. Đau. Đau chứ. Tay hắn tím bầm. Mồ hôi ướt sũng. Hắn thở hỗn hển. Hắn nhìn bàn tay phải của mình, vẫn còn quần băng. Lớp băng này, chính là cô ta quấn cho hắn...

Hắn lại gào thét, hắn giật tung cuộn băng, bàn tay hắn lại rỉ máu.

Hắn đâm thật mạnh vào tường, bất chấp đau đớn. Hắn lụu khụu tìm đường về.

Xa xa, thằng Cường vẫn nhìn theo hắn.

Nó chỉ đơn giản nghĩ, một con người chết đi, có thể khiến rất nhiều người đau lòng.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Oan Ưc Quá!

Hôm nay Văn không đi học. Linh gọi điện cho chị Thanh. Chị Thanh gọi điện cho Quang. Quang nói dẫn thẳng Văn đi học ngoại khoá. Có cả anh Itou đi cùng. Chị gầm lên. Chị chửi cho hẵn một trận sắp cả mặt, nào là dạy hư em nhỏ, nào là vô tổ chức vô kỉ luật, nào là nguy hiểm các kiểu. Chửi xong xuôi rồi, chị mới hỏi là bao giờ về. Hẵn nói có lẽ là trong ngày, cũng có thể sẽ phải ngủ lại qua đêm. Hẵn đã chuẩn bị đầy đủ đồ dùng rồi. Chị bảo cố gắng trông nom em nó cẩn thận. Rồi gác máy.

- Phù!!

- Sao thế anh?

- Không có gì, mẹ nhóc cho phép nhóc đi chơi rồi, nhưng dặn là phải cẩn thận.

- Hoá ra anh dẫn em đi mà giờ mới xin phép mẹ em ạ?

- Đàn ông con trai, phải tự lập lên, đừng hơi 1 tí là lại xin phép mẹ! Thôi, lều trại xong xuôi rồi chứ gì?

- Moá!! Chú mày này giờ có phải làm gì đâu, toàn ngồi chỉ đạo! - Tiếng Takezawa.

- Xin lỗi ông anh, tôi quen chỉ đạo rồi. Mà có người chỉ đạo, công việc mới suôn sẻ được. Nào, giờ đi tìm Bạch Ngưu thôi.

Hẵn mở balo, rút ra một cây súng săn. Lên đạn, cạch cạch.

Takezawa cũng rút ra cây Hỉ Vận Kiếm tím biếc.

- O, thế em dùng vũ khí gì?

Quang dúm cho nó cái ống nhòm.

- Chú mày, quan sát cảnh giới là được rồi.

- Cảnh giới là gì hả anh?

- Là thấy ai đến gần thì báo cho bọn anh biết, để còn chạy.

- Tại sao lại chạy ạ?

- Vì săn Bạch Ngưu là phạm pháp đấy.

-!!!

- Yên tâm, nếu có bị bắt anh mày sẽ xì tiền ra lo. Cả Thanh Hải chẳng lẽ không bảo lãnh nổi anh và mày?

- Ê, còn tao thì sao?

- Ông anh cố đừng để bị bắt...

Vừa nói, 3 người vừa đi. Quang soi bản đồ. Cả 3 phải băng qua rừng. Rừng rất rậm rạp. Cây cối rất cao, cao ngút tầm mắt.

- Đi vào rừng, sợ nhất không chỉ là lạc đường, mà còn là côn trùng. Cũng may đã chuẩn bị đầy đủ.

Quang rút trong balo ra một bình xịt, nhãn hiệu Phạm Thị, xịt lấy xịt để lên người thẳng Văn. Nó hắt xì. Mùi cũng khá thơm.

- Hàng của Phạm Thị, chất lượng cũng đạt tầm quốc tế đấy, đỡ phải mua hàng ngoại.

Cả 3 xịt xịt lên người, sau đó lại đi tiếp.

- Ông anh, dọn quang mấy bụi rậm cho tôi với.

- Đưa tao con dao.

- Làm gì có dao, ông anh mang kiếm theo mà.

- Moá!! Thần Kiếm của Phú Sơn, đem ra để phát quang bụi rậm?! Mà cái khu này, đang bảo tồn cơ mà?

- Đến Bạch Ngưu còn dám sẵn, mấy cái bụi này đáng là gì? Tôi là người của Vương Nghiệp. Đến dân đen còn phá hoại môi trường được, chẳng lẽ tôi lại không được? Ông anh phải biết, Vương Nghiệp rất là thực dụng đó. Vài cái bụi rậm, so với sự thoải mái của đôi chân, ông anh thấy cái nào lợi hơn?

- Anh chịu khó đi đường vòng một chút là được mà?

- Há! Trẻ con phát biểu cái gì? Tiết kiệm công sức, tiết kiệm thời gian, phá hoại vài cái bụi đã tính là gì. Chú mày có phải họ Vương không đấy?

- Họ Vương thì sao hả anh?

- Không sao, Vương thì Vương thôi. Anh Itou, cứ chém đi.

- Moá!! Tao cho mày mượn kiếm, mày làm đi.

- Pfff!! Ông anh đang bị truy nã đó, thêm mấy cái tội phá hoại thiên nhiên thì có đáng gì? Hơn nữa, kiếm của ông anh mang Đại Hung Vận, có diên mà cầm vào.

- Sao bác ấy lại bị truy nã hả anh?

- Anh đã nói rồi còn gì, vì bác ấy vừa lùn, lại vừa xấu trai, lại hay đi trộm quần lót con gái...

- Thằng kia, đừng có điều toa nha...

Cả ba vừa tán nhảm, vừa tiếp tục đi tới. Sau tầm 30 phút, đã ra khỏi cánh rừng.

- Suyt!! Cúi xuống.

Quang ấn đầu thẳng Văn ngồi sụp xuống sau một tảng đá. Takezawa cũng lom khom làm theo. Văn hơi ngóc đầu lên nhìn. Xa xa, ngoài bìa rừng, là một đàn trâu màu trắng, to lớn mập mạp, đang ăn cỏ.

Nơi đây đã là triền núi, đi thẳng xuống bãi biển rồi.

- Bạch Ngưu, là động vật hoang dã, chưa thuần hoá, rất là hung dữ. Săn Bạch Ngưu, phải chú ý, không tiếp cận phía sau, nó đá cho thủng bụng! Không tiếp cận phía trước, nó húc cho lòi ruột! Tiếp cận từ bên hông, thật từ từ, nhẹ nhàng. Chúng nó sẽ nhận ra, nhưng theo bản năng, nếu mình không tiếp cận quá 500m, chúng nó sẽ không phản ứng.

Quang dẫn đầu lom khom đi trước. Vừa đi vừa nhìn dáo dác, thỉnh thoảng lại cúi xuống để ý bước chân, bốc một nắm đất lên ngửi ngửi, dáng vẻ vô cùng thành thạo. Tiếp đón mấy phái đoàn cấp cao, đều là dẫn người ta đi săn trộm cả, hẳn đã quen rồi. Tuy đây là lần đầu tiên săn Bạch Ngưu, nhưng trâu gì chả là trâu.

Không có mùi động vật ăn thịt, tốt! Hướng gió ngược, tốt! Không có bảo vệ, tốt!

Hắn tìm vào vị trí, nấp sau một tảng đá, giương súng lên.

Nín thở.

Xạ Thuật, cũng là một môn học. Mà môn học này, Quang cũng đã đạt Cử nhân.

- Hay là... mình thôi đi anh, em thấy tội cho con trâu quá...

- Hứ, ngày thường chú mày ăn toàn thịt cá sấu, ba ba, sơn hào hải vị gì trong quán cũng từng nếm thử, còn bày đặt nhân văn.

Hắn nhắm đúng đầu con trâu.

Luật chống săn trộm, là dành cho dân đen mà thôi, Tam Đại gia tộc, ai mà chưa từng săn trộm? Hơn nữa, cũng chỉ có 1 con...

Đoàng!!

Súng vang lên. Văn hoảng sợ bịt chặt tai lại.

Con trâu không kịp kêu lấy một tiếng, đầu bị bắn nổ toác, rơi xuống mặt cỏ đánh uỳnh một cái. Cả đàn còn lại rú lên, chạy tán loạn.

- Ố đề!!

Quang phấn khích reo lên, chạy tới xác con trâu.

Hai người còn lại còn chưa kịp phản xạ, đã thấy Phập!! một tiếng.

- Oái!! Oái!! Oái!!

Chỉ thấy trên mặt cỏ trống trơn, dựng bật lên một cây cột tre. Trên ngọn tre, treo một sợi dây thừng. Cuối sợi dây thừng, treo ngược Vương Minh Quang.

- Bắt được lũ săn trộm!! Bắt được lũ săn trộm!!

Tiếng trống, tiếng tù và, tiếng giậm chân, không biết từ đâu vang dội. Bỗng nhiên, từ phía bờ biển im ắng, một đội quân xuất hiện, đóng khố, cõ

trần, da nâu, xăm trổ những hình thù giống vảy cá, chân trần chạy nhanh về phía Quang.

- Dám săn trộm Thần Trâu của người Krabei!! Dám săn trộm Thần Trâu hết từ con trăng này sang con trăng khác!! Dám săn trộm Thần Trâu từ khi các ngài còn 50, giờ chỉ còn 20!! Dám săn trộm Thần Trâu, người Krabei giết!! Giết!!

- Má ơi! Oan ức quá!!

Bị treo ngược lên không trung, Quang vùng vẫy, hét lên.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Thần Trâu Không Thiêng Bằng Tiền

Vùng vịnh Bạch Long, còn hoang vu, ít người qua lại, ít ai biết rằng lại tồn tại một bộ tộc nhỏ, sống lẫn khuất cùng những làng chài của người Đại Nam.

Bộ tộc này tôn thờ Bạch Ngưu. Dù bình thường họ rất hiền lành hiếu khách, nhưng chỉ cần có người động tới Bạch Ngưu, thì đều bị họ làm thịt. Bạch Ngưu được xếp vào loại thú được bảo vệ đặc biệt, một phần cũng là để đảm bảo an toàn cho du khách.

Đất Đại Nam rộng lớn, có hàng nghìn loài thú được bảo vệ đặc biệt, làm sao Quang biết được chi tiết về từng loài, loài nào có người thờ, loài nào không. Giờ đây bị treo ngược lên cây, hắn mới thấy hối hận, đã không tra cứu cho kĩ càng.

- Giết!! Giết!! Giết!!

Những thổ dân quây thành một vòng xung quanh cọc tre, nhảy múa, hú hét.

- Ối! Ối! Oan quá đi! Ta chỉ vừa mới giết một con Bạch Ngưu, đâu ra mà nhiều chứ?

- Giết Thần Trâu, dù là một, hay là nhiều, đều chết!

- Giết!! Giết!! Giết!!

- Các bác à, đừng giết anh ấy được không?

- Ai?!

Vị tù trưởng tộc Krabei, cao to, vạm vỡ, mặt bôi những hình thù kì dị, lưng xăm trổ như cá sấu, cổ đeo chiếc tù và từ sừng trâu, tay cầm mũi lao, đang bậm trợn gồ nhip cho đám tộc nhân nhảy múa, chọt giật mình.

Hắn quay lại, thoát nhìn không thấy ai cả.

- Cháu đây.

Tiếng nói phát ra từ dưới chân, hắn nhìn xuống. Là một thằng nhóc. Gầy còm. Đen đúa.

- Mà là ai?!!

- Cháu là bạn của anh ấy. Anh ấy săn trộm Bạch Ngưu, là sai rồi, các bác đừng giết anh ấy. Anh ấy có thể đền tiền.

- Tiền?

- Vâng, tiền. Anh ấy là nhân viên của công ty Thanh Hải, nhiều tiền lắm.

Tên tù trưởng nghi hoặc, quay lại hỏi Quang.

- Mà có rất nhiều tiền?

- Há! Có tiền thì sao? Lũ thổ dân lạc hậu chúng bay biết tiền là cái gì sao? Vãn, chú mày đừng ngây thơ như vậy, Thần Trâu của tụi này, có tiền cũng không mua nổi đầu, chúng nó đòi giết anh mày để hiến tế đây này!

Tay tù trưởng lắc đầu.

- Nếu người nói sớm là người có nhiều tiền, chúng ta đã có thể là bạn. Thậm chí Bạch Ngưu, cũng có thể bán...

- Cái đế... - Quang suýt phải chửi bậy, bị treo ngược này giờ máu dồn lên não quá nhiều rồi. - Thần Trâu của tụi bây, còn có thể đem bán? Chỉ vì tiền? Moá, sao người Đại Nam giờ đây thực dụng vậy?!

Tay tù trưởng ung dung trả lời.

- Thần Trâu đúng là rất linh thiêng, nhưng tiền còn linh thiêng hơn cả Thần Trâu. Bọn ta vẫn làm thịt Bạch Ngưu bán cho du khách hoài. Sao? Có mua không?

- Thả ta xuống đã rồi nói chuyện.

- Mua đi đã rồi thả!

- Thôi được rồi! Một con Bạch Ngưu chứ gì? Các người bán bao nhiêu?

- Một là 500 hào. Các người săn trộm 30 rồi, tổng cộng là 15 000 hào.

- Moá!! 15 000 hào, là cái thể loại gì?! Đã bảo là bọn ta mới chỉ giết có đúng 1 con, là cái con đang nằm chình ình đằng đó kìa! Tại sao phải trả tiền 30 con?

- Tộc Krabei bắt quả tang người săn Thần Trâu, tộc Krabei đã bị săn trộm 30 Thần Trâu, các người có bằng chứng chứng minh không phải không?

- Không có bằng chứng! - Quang cãi. - Không cần bằng chứng. Luật pháp Đại Nam, các người phải chứng minh ta có tội, chứ không phải ta phải chứng minh mình vô tội!

Tay tù trưởng lắc đầu.

- Đây là lãnh thổ tộc Krabei, không phải Đại Nam, không dùng luật Đại Nam.

- Vậy chứ các người dùng luật gì?

- Luật rừng.

- ...!! Khốn nạn, sống trên lãnh thổ Đại Nam, dám không dùng pháp luật Đại Nam, các người không sợ đi tù sao?

Tay tù trưởng rút từ trong gấu quần ra một cuộn giấy, giơ lên cho Quang xem. Thấy Quang lắc đầu, hẳn mới nhớ ra, thằng này còn đang bị treo ngược đây, bèn quay ngược tờ giấy xuống.

Giấy xác nhận vùng tự trị. Diện tích tổng cộng 6ha. Cho tộc Krabei. Chữ kí. Vương Vũ Hoàn.

Má ơi! Đúng chữ kí ông anh họ! Quang uất ức kêu lên.

- Moá nó! Các người có đất, có trâu, giờ lại còn chặt chém du khách, thời buổi này, ai cũng khốn nạn thiệt chứ!!

- Có trả tiền không? Không trả tiền thì đem đi hiến tế.

- 500 hào thì trả!

- 15 ngàn.

- Có mà 15 ngàn xu!

Tiếng cãi nhau ỏm tỏi. Đúng lúc đó, một cơn gió vụt qua. Tay tù trưởng nhìn kĩ, chỉ thấy một bóng người, phi thân lao vào giữa vòng vây, đạp một bước vào cây cọc tre, co người, bật ngược, giữa không trung một ánh tím biếc loé lên, tạo thành một đường vòng cung, cắt đứt sợi dây thừng.

Tuyệt kĩ kiếm thuật của tộc Kumo, Hành Vân Thiên Kiếm!

Người vừa lao tới, chính là Takezawa.

- Chờ ông anh lâu quá!

Dây thừng vừa đứt, Quang trên đà cầm đầu rơi xuống, vừa làu bàu một câu, hai tay, cũng đã vẽ nên một hình vòng cung trong không khí, cả người hẫng, theo đà xoắn lại, xoay tròn.

Âm Dương Phong Quyển!

Hai bàn tay, một nóng, một lạnh, chênh lệch áp suất, xoáy thành một vòng, tạo nên một cơn gió mạnh cuốn ra xung quanh, đẩy lùi đám thổ dân xung quanh.

Thằng Văn cũng bị cơn gió này đẩy lùi ra một chút, nó còn chưa kịp ngã xuống, đã có một người chạy tới, xốc nó lên vai. Là anh Quang. Chạy ngay sau đó, là bác Itou. Đám thổ dân còn đang ngã sõng soài.

- Anh à, còn phải đền tiền cho người ta...

- Đồ ngu, đền điếc gì, chạy mau!!

- Bọn nó chạy, đuổi theo!! - Học học học.

Quang không biết lãnh thổ tự trị của đám thổ dân kéo dài tới đâu, nhưng hẫng căn cứ vào con số 6ha, tính toán một chút, lấy ra một cái chiều dài lớn nhất có thể, rồi chạy một mạch đúng khoảng cách đó. Hẫng đoán là cả 3 đã ra khỏi cái lãnh thổ chết tiệt, đã vào tới đất Đại Nam rồi.

Cũng chỉ là đề phòng mà thôi, vì hẫng và Takezawa, đều thông thạo Bộ pháp, đám thổ dân kia đuổi cũng không đuổi nổi, xem chừng đã bỏ cuộc.

- Anh Quang à? Hình như mình quên cái gì?

- Quên cái gì?

- Bạch Ngưu, mình đến đây săn nó mà.

- Hề hề, nhóc con trứng mà đòi khôn hơn vịt. Thế mà nghĩ ông Itou mất một đồng thời gian làm cái gì?

Takezawa cũng đắc chí, rút trong túi ra một tấm da trắng bóc, Văn nhìn rất giống bì lợn.

Lúc đó, khi Quang bị bắt, hắn còn cố tình kéo dài thời gian. Takezawa tranh thủ lột da con trâu, rồi mới cứu hắn. Không có bất cứ bàn bạc gì, nhưng cả 2, đều trải qua nhiều chuyện rồi, trong lúc nguy cấp vẫn phải xác định điều gì cần ưu tiên. Hơi ngoài dự kiến một chút, là thằng Văn cũng lòe mạt ra đòi được bồi thường, nhưng cuối cùng, may là vẫn êm đẹp.

- Đến đây săn Bạch Ngưu, là vì da Bạch Ngưu thôi. Có điên mà trả lũ lừa đảo kia 15 ngàn!

- Nhưng em thấy họ cũng rất đáng thương. Bị săn trộm đến 30 con Bạch Ngưu như vậy, họ thiệt hại đến 15 ngàn hào.

Quang là một người kinh doanh. Nghe đến 2 chữ “thiệt hại”, cũng cảm thấy có chút mùi lòng. Tài sản kinh doanh, bị kẻ khác cướp mất, nếu là hắn, hắn cũng lồng lộn lên.

- Vậy ý chú mày là sao?

- Anh và bác Itou giỏi như vậy, mình phục kích bắt bọn săn trộm đi. Đêm đã xuống.

Khu biệt thự phía Đông của Hải Thành. Trong căn biệt thự nhỏ màu trắng của Trần Thịnh.

Trần Phương Linh ngồi bên bàn học, nhìn ra cửa sổ. Chiếc laptop nhỏ bị đẩy lệch sang một bên. Gương mặt xin xắn hằn rõ sự khó chịu. Lướt mạng xã hội bây giờ, tại sao toàn hashtag bà chúa, rồi nữ ma thần, rồi gì đó đại loại như vậy.

Phải làm sao để cứu vãn thanh danh tốt đẹp của bản thân? Cô bé vắt óc nghĩ. Làm sao để mọi người phải ấn tượng về một cô bé Phương Linh trong sáng ngây thơ và tốt bụng, luôn hết mình vì lợi ích tập thể, luôn sẵn sàng giúp đỡ người khác?

Từ giờ, không thể làm việc tốt một cách tự phát. Vì mỗi lần như vậy, đều có chuyện ngoài ý muốn xảy ra. Muốn làm việc tốt, cũng cần tuân theo kế hoạch. Phải hệ thống, phải chính xác, phải có tầm vóc!

Cô bé đang suy nghĩ, bỗng từ cửa sổ, một tiếng Oăng oăng vang lên. Linh ló đầu ra khỏi cửa xem xét, thì một bóng đen bay vụt qua mặt.

- Oái oái!

Cô bé luống cuống giật lùi về sau. Chỉ thấy đậu trên bậu cửa sổ của mình, một con chim nhỏ, đáng vẻ như một con cú, nhưng lại có mõm dài, dang kêu lên.

- Oăng oăng.

- A! Một con Cú Chó! Dễ thương quá!

=====

(*) sông soài: viết thế này mới đúng chính tả.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Truyền Thống

Hoá ra người Krabei không sống quá tách biệt như Quang vẫn nghĩ. Hắc biết điều này, nhờ gọi điện hỏi cho đứa nhỏ bán hàng ở dưới đường lên núi. Mọi con số, hắc đều nhớ kĩ, dù miệng thì nói là không cần, nhưng ai biết khi nào sẽ cần chứ.

Theo lời thằng bé kể, đi xuôi xuống phía Nam, khoảng 10 km, sẽ thấy một khu chợ. Đây là nơi người Krabei và người Đại Nam trao đổi buôn bán. Người Krabei sống ven biển, vì vậy cần nhất là nước ngọt. Họ thường trao đổi cá và chim trên các đảo để lấy nước ngọt về.

- Được rồi, chúng ta cùng đến khu chợ ấy nào.

Việc gì cũng cần phải đi thu thập thông tin. Bản thân Quang là một sát thủ chuyên nghiệp, hắc luôn giữ thói quen đó. Vụ đập bẫy vừa rồi, là vì hắc đã hơi lơ là. Từ giờ, sẽ không như vậy nữa.

Văn nói muốn rình bắt lũ săn trộm, Quang không phản đối. Vừa là dịp để dạy thằng bé vài thứ. Nhưng muốn bắt bọn săn trộm, cần phải biết rất nhiều thông tin. Bọn chúng hoạt động vào thời gian nào, cách thức ra sao. Qua những lời hò hét vừa rồi của tộc Krabei, có lẽ tháng nào bọn chúng cũng hoạt động. Vậy thì cần phải biết sẽ là ngày bao nhiêu. Nếu tốn quá lâu để rình bắt bọn này, thì hắc sẽ nhổ trại ra về ngay. Hắc cũng không phải người rảnh rỗi.

12 giờ trưa, nắng nóng như thiêu như đốt. Cả 3 đi được một đoạn, không chịu nổi, đành núp vào một tán cây.

- Moá!! Nói thật chứ hai bác cháu nhà bây quá vô dụng đi. Đi xa như vậy, mà còn không mang đồ ăn theo?! Nhớ hồi đó, ta chỉ mới 15 tuổi, đã phải một mình sinh tồn trong rừng, nào có được ung dung như vậy?

Quang làu bàu.

- Thôi đi ông tướng! Đứa nào bảo mang đồ nhẹ nhẹ thôi, đi cho nhanh?

Tiếng của Takezawa cãi lại.

- Đó là chỉ đạo chung, còn thực hiện như thế nào, ông anh cũng cần linh hoạt chứ?

- Thôi đi ông. Ông làm lãnh đạo quen rồi nên mắc bệnh quan liêu nặng quá.

- Hứ. Đã vậy thi xem ai kiếm đồ ăn nhanh nhất?

- Hô hô. Chú mày đừng coi thường anh, mấy chục năm qua anh mày đã vượt qua bao nhiêu là tai hoạ để sinh tồn tới giờ. Chỉ cần 5 phút...

Đoàng!!

Takezawa còn nói chưa dứt câu, Quang đã rút cây súng trường ra, chĩa thẳng lên trời, bắn một cái.

Quác!!

Một con chim rơi xuống cái bịch.

- Khốn nạn! Vô liêm sỉ.

Takezawa mồm thì rửa, chân thì vẫn chạy tới, tóm lấy con chim.

15 phút sau, bên một đồng lửa, cả 3 đã ngồi nhai ngấu nghiến thịt chim nướng.

- Anh Quang, chim này là chim gì mà lông đỏ chót vậy?

- Chim Hồng Hạc con, loài này đang sắp tuyệt chủng, bị cấm săn bắt đấy.

- Vậy sao anh bắn chết nó vậy?

- Ha ha, chú mày không biết, tiền gây giống bảo tồn loài này đều là do Thanh Hải góp, mà chính là tiền túi của anh bỏ ra góp đấy. Giờ anh mày bắn có một con, có gì phải lo nghĩ?

- Nhóc Văn, nhìn cho kĩ vào. Trước mặt nhóc là tấm gương cực kì bại hoại. Thế hệ nhóc sau này sẽ là chủ nhân tương lai của đất nước, cố gắng đừng bại hoại như hăn. - Takezawa vừa nhai thịt chim, vừa nói.

Văn gật đầu.

- Moá!! Còn nói nữa, ta đòi lại thịt chim!! Ăn no rồi, Takezawa lại chạy đi loanh quanh, mấy phút sau, đem về một nắm lá. Hăn hớn hở khoe.

- Lá trà! Không nghĩ ở trên núi này cũng có người trồng chè!

- Chè mọc hoang thôi ông. Mà ông cũng tinh mắt thật chứ. Người Phú Sơn cũng uống trà giống người Đại Nam mà nhỉ?

- Hứ! Chú mày đừng so sánh cái kiểu uống trà thô tục của Đại Nam với nghệ thuật Trà Đạo của nước ta!

- Thôi đi ông! Cũng là bỏ nắm lá vào nước sôi để đun, đun xong thì uống, bày vẽ tốn thời gian.

Hai người vừa lau bầu tranh cãi, và lấy chai nước inox ra đun. Cơm no chè say, nghỉ ngơi 1 giấc, cũng đã 2 giờ chiều.

Văn thức dậy đầu tiên, nó vươn vai một cái. Năng vẫn còn, nhưng không quá gắt như ban trưa.

Nó cảm thấy, cuộc đi chơi này thật vui vẻ. Vui hơn cả lần mẹ dẫn nó đi chơi công viên giải trí nữa. Có lẽ, lần sau nó sẽ rủ mẹ cùng đi.

- Lên đường thôi!

Quang giục, cả 3 lại tiếp tục đi.

Trên đường đi, 3 người gặp rất nhiều loài thực vật, và động vật. Quang lại giảng bài cho thằng Văn. Có rất nhiều loài chính Quang cũng mới gặp lần đầu, nhưng kiến thức sách vở của hần không hề ít.

Đến tầm 4 giờ hơn, cả 3 đã thấy đường xuống núi. Một biển chỉ dẫn to đùng, chợ Vĩ, 300m phía trước.

Khu chợ bày ngay trên bãi biển, không quá rộng lớn, chủ yếu toàn bán thịt cá, rau cỏ. Mùi tanh bốc lên, khiến 2 người lớn phải bịt mũi, nhưng với Văn, lại thấy vô cùng quen thuộc. Nó vốn lớn lên ở chợ cá.

Nó vừa định đi vào, đã bị túm lại, lôi vào bụi tre.

- Oái! Oái! Anh làm gì thế?

- Yên nào!

Quang lấy bùn đất trét lên mặt nó. Giờ mặt nó đen nhẻm, nhìn không nhận ra nữa.

- Ai bảo chú mày bôi mặt ra cho bọn thổ dân nhìn thấy, đành phải vậy thôi.

Nói rồi, Quang cũng đeo lên cặp kính đen, hăn cũng ném cho Takezawa một cái khẩu trang.

- Dân chuyên nghiệp đi đâu, cũng phải mang đồ nguy trang, nghe chưa? Lần sau nhóc nhớ rút kinh nghiệm đấy.

Hăn vừa nói, vừa đổi quần áo.

- Trí nhớ của con người, không thật sự chính xác, mà đều dựa trên những ấn tượng nhất định. Che lấp những ấn tượng đó đi, sẽ đánh lừa được trí nhớ của con người.

Giờ cả 3 nhìn đã rất khác ban sáng rồi. Quang đánh giá một chút, gật đầu, dẫn đầu đi vào chợ. Chợ mang đậm phong cách của người Krabei, một nhóm dân tộc có nguồn gốc cổ xưa. Trong một cuốn sử nào đó, ghi chép lại nguồn gốc của người Krabei, đã từ rất rất lâu rồi, từ sự giao tiếp lần đầu tiên giữa loài người và loài người cá.

Hơn 6000 năm trước, con khỉ già không chỉ dạy Ngôn Ngữ cho mỗi loài người, mà cho 8 loài khác nhau. Trong số đó, có loài người cá. Bọn họ sống chủ yếu dưới mặt nước, đôi lúc lên bờ, hình dáng y hệt loài người, có 2 tay 2 chân, nhưng làn da trắng bóc, mang vảy ánh bạc khắp người.

Người Krabei, có mối liên hệ huyết thống rất xa xưa với người cá, tuy phần lớn, họ là con người.

Những sạp hàng kì quái của người Krabei, xen lẫn với những sạp hàng đậm chất Đại Nam, người mua kẻ bán lẫn lộn, 2 thứ tiếng được sử dụng tùm lum, nhiều lúc không thể phân ra đâu là người Đại Nam, đâu là người Krabei.

- Thịt Bạch Ngưu! Thịt Thần Trâu đây!

- Ông Tuk! Hôm nay có du khách hay sao mà lại bán thịt Bạch Ngưu vậy?

- Không có khách! Đang mùa biển động dữ dội, làm gì có khách! Chỉ có 3 thằng săn trộm! Chúng nó lại bắn chết Thần Trâu, còn lột da ngài, chỉ còn lại mỗi thịt! Thịt Thần Trâu đây! 50 hào 1 cân!

- Bọn mất dạy! Cứ đến kì trăng tròn, chúng nó lại đi săn trộm.

- Không tránh được. Không tránh được. - Ông tù trưởng, tên là Tuk lắc đầu. - Bà lão đang phải cúng tổ tiên, toàn bộ tộc đang phải chuẩn bị cho nghi lễ. Không đủ người để trông trâu. Bọn săn trộm cứ đúng dịp này là xuất hiện.

- Thôi, các ông cố gắng. Nếu được, cứ để dân làng Vĩ vào trông cùng.
- Vị khách tới, là một người Đại Nam, có vẻ rất thân thiết với ông tù trưởng.

Ông Tuk lắc đầu.

- Ngày lễ thiêng liêng, người lạ không được phép bước vào đất của Krabei. Sẽ bị Thần Trâu quật chết.

- Ông này nói lạ. Bọn săn trộm ngày nào cũng vào săn Thần Trâu của ông, đâu thấy bị quật chết đâu?

- Đó là vì M''Noarr chưa xuất hiện. M''Noarr vĩ đại sẽ đánh chết lũ xâm phạm.

Nói rồi, ông tù trưởng rút từ trong người ra, một bức tượng gỗ nhỏ, hình một con người, đeo một chiếc mặt nạ. Ông vuốt vuốt bức tượng, về trù mẩn.

Vị khách thờ dài, không nói nữa. Người Krabei, rất tôn trọng truyền thống, dù thời đại này có khiến họ thực dụng tới nỗi phải đem Thần Trâu ra bán, vẫn có những thứ, người Krabei không thể từ bỏ. Đời sống của người Krabei, những năm gần đây, cũng đã khá hơn, nhờ quyền sở hữu đất, nhờ kinh doanh dịch vụ du lịch, nhưng vùng biển hoang sơ này, bọn họ cũng không hoàn toàn mở cửa cho du khách, bọn họ vẫn giữ gìn lấy những không gian vô cùng linh thiêng.

Vùng vịnh Bạch Long này, là cái nôi của người Krabei, hàng nghìn hòn đảo ngoài khơi, chính là cội nguồn của người Krabei.

M'Noarr vĩ đại của người Krabei, có lẽ đã từng có thật, nhưng đến bây giờ, chắc cũng chỉ còn một nắm xương tàn. Có lẽ người Krabei cũng biết vậy, nếu họ không tự mình bảo vệ mảnh đất của mình, chẳng có M'Noarr nào xuất hiện để bảo vệ họ. Nhưng, mỗi người, vẫn luôn gìn giữ bên mình một bức tượng.

- Tối nay có lẽ bọn săn trộm lại tới. Các ông cố gắng canh giữ.

Vị khách người Đại Nam chỉ thông cảm dặn dò một câu, rồi ra về. - Nghe thấy gì chưa? Tối nay bọn săn trộm lại tới. Tranh thủ thời gian!

Cả 3 đang quay lưng lại 2 người kia, vừa giả vờ xem xét mấy món hàng lưu niệm, vừa nghe lỏm câu chuyện. Quang đang định quay trở về, chợt một cánh tay đưa ra níu lấy tay hắn.

- Ông anh đẹp trai! Mua cho em một món hàng nhé?

Quang giật mình quay lại. Là một cô gái, trẻ, và rất đẹp. Mặc một bộ đồ thổ cẩm. Ánh mắt trong vắt, sắc lẹm, môi đỏ nõn miêng cười, mái tóc đen dài, vành tai đeo những chiếc khuyên bằng vỏ sò.

Quang chỉ kịp quan sát được bấy nhiêu đó, vì vẻ đẹp này, cũng khiến hắn hơi choáng váng. Đặc biệt là đôi mắt ấy, như nhìn sâu vào hắn, làm tư

duy của hắn như tê dại đi đôi chút.

- Không cần! Bọn anh đang vội, để lần khác nhé.

- Anh đẹp trai, anh không mua, thì em tặng anh vậy nhé?

Nói rồi, cô gái dúi vào tay hắn một vật. Hắn vô thức đưa tay nhận lấy. Cô gái che miệng cười khúc khích. Tiếng cười này, vang vọng, quanh quẩn, ma mị.

Hắn nắm lấy thứ cứng cứng, nhọn nhọn trong lòng bàn tay, mở ra nhìn, là một vật cứng, đen bóng, có một đầu nhọn. Giống như, đầu một cái vuốt, hoặc một cái sừng.

Hắn ngẩng đầu nhìn lại, trước mắt hắn, đã không còn là cô gái ấy, mà là một bà lão người Đại Nam. Bà ta làu bàu.

- Sao? Cứ đứng đấy mãi, có mua hàng hay không? Không mua thì rút.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Kiểm Tra Thực Chiến

- Để ý hướng gió. Cố gắng ngửi mọi loại mùi. Để ý bước chân. Nhớ xoá dấu vết.

Đêm đã dần xuống. Quang dẫn theo 2 người, lần mò trở về bãi chôn thả Bạch Ngưu ban sáng. Trăng Mãn Nguyệt sáng vằng vặc như ban ngày, từng gốc cây ngọn cỏ, từng tảng đá, đều vô cùng rõ nét.

- Dừng lại.

Quang phát tay. Cả 3 dừng bước, nửa quỳ nửa bò, núp ở đó.

- Anh Itou, ông anh nhãn lực không tệ, giúp tôi quan sát phía trái, tôi quan sát bên phải.

Nhãn lực, là một loại khái niệm, đánh giá khả năng quan sát. Nhãn lực, chia làm 4 phạm trù, khả năng nhìn xa, khả năng nhìn bao quát, khả năng bắt kịp tốc độ và khả năng phát hiện chi tiết.

Nhìn xa, và nhìn bao quát, thì cần tới chất lượng của đôi mắt, cộng thêm một ít thiên phú. Còn khả năng bắt kịp tốc độ, và phát hiện chi tiết, lại không do đôi mắt, mà do khả năng xử lý thông tin của não bộ. Nói chung, nhãn lực là do thiên phú, cũng có thể luyện tập mà thành.

Có rất nhiều môn học cần luyện tập Nhãn lực, cũng nhờ những môn đó mà trau dồi Nhãn lực, đó là Xạ thuật, Đấm bốc, cờ bạc... Thực tế, trong hầu hết mọi hoạt động, Nhãn lực đều là một lợi thế.

Ví dụ như đối với những người chuyên hành động lén lút, như Vương Minh Quang, nếu không nắm rõ tình hình, hẳn sẽ không hành động. Hay những kẻ cần đấu tranh để sinh tồn mọi lúc mọi nơi như Takezawa.

Nhân lực, Thính lực, Khứ lực, Xúc lực, những giác quan ấy, biết đâu sẽ có lúc cứu người thoát chết.

Mỗi loại giác quan, tuy cũng có thể luyện tập để trở nên nhạy bén, nhưng cũng có những loại nghề nghiệp, do đặc thù công việc, mà một giác quan nào đó trở nên ghê gớm.

Ví dụ, Xạ thủ thường có Nhân lực vượt trội, Khí Công Sư, thì có Xúc lực vô cùng tinh tế, Nhạc sĩ, thì có Thính lực không kém gì hung thú.

- Hướng 10 giờ, có một đám người. Có ánh kim, là súng, hoặc trang bị, nói chung là hiện đại. Có lẽ là lũ săn trộm. 500m. 5, không, 6 người.

- Có cảm nhận được khí lực không?

- Có. Nhưng xa quá, không rõ.

- Để tôi.

Quang nhào người về phía bên trái. Cả người hẳn, từng lỗ chân lông, đều mở ra, như muốn đón từng đợt không khí ủa vào. Đối thủ ở ngược gió. Gió thổi tới, mang theo khí lực.

Con người, khi học tập tới những đẳng cấp cao, đều toát ra những loại khí lực. Khí lực này, chính là năng lượng thừa bị thải bỏ ra khỏi cơ thể.

Vương Minh Quang là nhân tài hiếm có trong Vương tộc, lại là Âm Hành Sư Giả, khả năng cảm nhận khí của hẳn, có thể tương đương với Khí Công Sư cấp Thạc sĩ. Ngày đó, khi còn ở trên mái nhà khu biệt thự phía

Tây, hẳn chỉ cần nhìn qua, cũng có thể phát hiện được 3 dấu vết của Tam Bộ còn sót lại.

- 6 người. Cao nhất cũng chỉ là cấp Thạc sĩ. Đám còn lại, có Cử nhân, cũng có Phổ thông. Tôi và ông anh, thừa sức xử lý. Nhưng, vấn đề là...

- Hướng 3 giờ, đúng không?

Khi Quang nhoài người sang trái, Takezawa cũng liếc nhìn bên phải. Hẳn lập tức nhận ra, phía 3 giờ, đã có khoảng mười mấy người, cũng đang rình rập. Là những thổ dân Krabei.

- Nếu ta lao ra bây giờ, sẽ bị 2 phía đánh úp lại, không hay ho tí nào. Bọn săn trộm có súng. Tôi sẽ khử đám cầm súng trước. Ông anh, hãy chặn hậu đám thổ dân. Văn, chú mày cố gắng bảo toàn tính mạng.

- Ở...

Nói rồi, hẳn khoác lên chiếc áo choàng đen, đeo lên chiếc mặt nạ, lao người vào trong bóng đêm của rừng rậm. Hẳn đã vạch ra một lộ tuyến, để áp sát vào đám săn trộm.

Takezawa nhìn theo, lẩm bẩm. Nếu tộc Itou có một Hắc Tử như vậy, có lẽ đã không suy kiệt như bây giờ. Hẳn nắm chặt lấy Hỉ Vận Kiếm, cả người căng lên chuẩn bị hành động.

Xa xa, đàn Bạch Ngưu vẫn nhớn nhơ gặm cỏ.

- Đoàn!!

Bỗng một tiếng động vang lên, khiến tất cả đều giật mình. Từ hướng 10 giờ.

- Ai?!

Đám săn trộm nháo nhác, một tên đồng bọn, vừa bị bắn thủng đầu.

- Chết tiệt!

Quang rửa thầm. Hắn muốn phơ ngay đầu tên có học vị Thạc sĩ, đánh rần dập đầu. Nhưng tên này quá cáo già, vị trí của hắn, đã né được mọi điểm bắn tỉa.

Bất đắc dĩ, Quang đành nhắm vào một tên cấp Cử nhân. Có một kích bất ngờ, triệt tiêu một tên, vẫn tốt hơn là không.

Giờ vị trí của hắn đã bại lộ, hắn cũng không muốn lén lút rời sang địa điểm khác. Từ khoảng cách xa, sẽ dẫn tới một vụ đấu súng. Hắn chỉ mang một khẩu súng trường, đương nhiên là bất lợi, hơn nữa, đấu súng, sẽ nguy hiểm tới 2 người kia, đặc biệt là thằng Văn.

Hắn chỉ có thể giáp lá cà.

Tuy nhiên, giáp lá cà, cũng phải có thủ đoạn. Hắn vẫn núp trong rừng.

Bọn săn trộm cũng khá có kinh nghiệm, không dùng súng bắn trả loạn xạ vào rừng, mà cử 2 tên chia 2 đường tiến vào khu rừng. 3 tên còn lại, cũng đã tản ra.

2 tên tiên phong rất nhanh chạy thẳng tới vị trí mà đại ca chúng chỉ. Nhưng không có ai. Cả 2 đang nhìn dáo dác xung quanh, thì... Hự!!

Từ trên cây, một bóng đen nhảy xuống, một chưởng đánh thẳng vào đỉnh đầu một tên. Tên này học máu nằm vật xuống đất.

Tên còn lại hoảng hốt, vừa kịp quay đầu, chỉ thấy một cái mặt nạ Âm Dương, một bên khóc, một bên cười, ma mị ghê rợn, choán hết tầm mắt hắn. Ngay sau đó, là bóng tối mờ mịt. Hắn đã chết.

Còn lại 3 tên.

Mộc Hành Bộ!

Vương Minh Quang đạp lên những cái cây trong rừng, mượn lực nhảy tới, liên tiếp không ngừng, sau đó, đạp thật mạnh một cái, hắn đã bay tít lên cành cây chót vót. Bên dưới hắn, lại là một tên săn trộm, cấp độ Cử nhân.

Lại là đột kích từ trên cao, một quyền giáng thẳng xuống dưới.

6 tên săn trộm, giờ chỉ còn lại 2.

Một tên cấp độ Phổ thông, một tên cấp Thạc sĩ. Những thổ dân Krabei nghe thấy tiếng súng vang lên phía bìa rừng, nhưng quan sát lại Bạch Ngưu, vẫn không con nào chết. Bọn họ xôn xao thảo luận một hồi, rồi quyết định xông lên.

Đúng lúc này, một tiếng hú hét vang lên.

- Hú! Hú! Hú!

Là Takezawa. Hắn rút ra Hỉ Vận Kiếm, quơ quơ vài vòng, ánh kiếm tím biếc hắt lên.

- Là tên ban sáng! Mau đuổi theo!

- Này nhóc, cứ chạy khỏi chỗ này, đừng để bị lộ, nếu bị phát hiện thì cứ chạy. Chú mày chạy rất nhanh, đừng lo. Bác mày phải đánh lạc hướng lũ thổ dân kia.

Nói rồi, hắn bắt đầu chạy. Thăng Văn cũng chạy về hướng ngược lại.

Trong vụ này, Văn là đứa lúng túng nhất. Nó bảo 2 người bắt bọn săn trộm, còn bản thân mình, chỉ làm khán giả là được rồi. Nhưng 2 người này, rõ ràng bỏ nó một mình, còn bắt nó tùy cơ ứng biến.

Nó đang chạy, lòng rối bời, chợt dừng phắt lại.

Không được hoảng.

Hoảng là chết.

Nó không thể cầm đầu chạy bừa bãi. Nó cần quan sát tình hình. Nó phải nắm được cục diện chiến trường. Như vậy, mới biết nơi nào an toàn để chạy.

Lấy đàn Bạch Ngưu làm trung tâm, hiện đang có 3 vị trí chính. Thứ nhất là hướng 10 giờ, nơi anh Quang đang đánh nhau với đám săn trộm. Thứ hai là hướng 3 giờ, nơi những người thổ dân đang đuổi tới. Nơi họ đuổi tới, chính là hướng 6 giờ, nơi bác Itou đang đánh lạc hướng.

Vậy nó cần phải chạy về nơi nào?

Nó không thể chạy về phía đàn Bạch Ngưu, vì đàn này rất hung dữ, có thể đâm nó lòi ruột. Vậy thì, đám người kia cũng sẽ không dám tiến đến gần đàn Bạch Ngưu?

Nơi nguy hiểm nhất, chính là nơi an toàn nhất.

Đàn Bạch Ngưu, vô cùng đáng sợ, nhưng hình như, anh Quang đã từng dạy nó, cách tiếp cận đàn Bạch Ngưu mà không bị chúng nó phản ứng?

Tiếp cận bên hông, không quá 50m.

Chạy theo hướng ngược gió, mùi của mình sẽ không bị phát hiện.

Đây giống như một bài kiểm tra sao? Là anh Quang đang kiểm tra mình. Bắt mình phải vận dụng những kiến thức đã được học sao?

Sắp tới, nó còn phải đánh nhau với một con rồng. So ra, đàn Bạch Ngưu này, không đáng sợ tí nào.

Nghĩ vậy, nó lom khom bò thật nhanh, vừa bò vừa tìm kiếm lộ tuyến an toàn, hướng về trung tâm của chiến trường, là đàn Bạch Ngưu đang nhớn nhơ gặm cỏ.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Kinh Nghiệm, Phải Dựa Vào Tích Luỹ Mà Có

Kiểu huấn luyện sinh tử thế này, vốn rất đặc trưng trong Vương tộc. Sinh ra trong Vương tộc, không chỉ thừa hưởng vinh hoa phú quý, mà còn đối mặt với không biết bao nhiêu hiểm nguy. Nguy hiểm từ người ngoại tộc, nguy hiểm từ chính người trong tộc.

So ra, hiện nay nhiệm vụ của thằng Văn vô cùng đơn giản, là sống sót. Là lẩn trốn. Là sinh tồn. Đây là nhiệm vụ tối thượng mà bất cứ loài sinh vật nào cũng đều cần biết.

Kẻ mạnh mẽ, không phải là kẻ giết được nhiều địch thủ. Kẻ mạnh mẽ, là kẻ sống được lâu nhất.

Không hoảng loạn. Đây là lần đầu tiên Văn rơi vào một tình huống nguy hiểm như thế này. Đánh nhau ở trường, còn có giáo viên, còn có bảo vệ, giống như đi bơi có áo phao. Tình huống này, giống như bơi ra giữa dòng nước mà không có gì bám víu, chỉ có thể tự mình tiếp tục bơi đi. Nhưng nó không hoảng. Vì giữa hoảng loạn và bình tĩnh tìm cách sống sót, cách thứ hai rõ ràng có cơ hội cao hơn. Cao hơn, thì chọn, thế thôi.

Bình tĩnh từng bước một, vô cùng cẩn thận, chắc chắn, nhưng không chậm chạp, nó vừa nghe ngóng tình hình, vừa bò về phía đàn Bạch Ngưu. Nó không ngừng quan sát vật che chắn. Tảng đá, gốc cây, lùm cỏ. Phải luôn hình dung ra tầm mắt của đối phương. Và lợi dụng mọi thứ che chắn có thể.

Nó đã bò được tới sau tảng đá hời sáng. Phù! Nơi đây, có lẽ là rất an toàn. Nó ngồi phịch xuống sau tảng đá, thở hỗn hển. Mồ hôi nó nhễ nhại.

Nó đang quay lưng về phía khu rừng, mà ban sáng cả 3 vừa đi ra.

Chỉ là trốn tránh trong một cuộc chiến thôi, mà khó khăn, mà đáng sợ tới vậy.

Toàn bộ dây thần kinh của nó, này giờ đã căng ra hết cỡ, giờ hơi buông lỏng xuống chưa được bao lâu, lại giật lên hoảng hốt.

Từ trong khu rừng, một kẻ đô con, mặt mày bặm trợn, đang vội vã lao ra. - Quỷ!! Quỷ!! Mặt nửa khóc nửa cười!! Bên đen bên trắng!! Cứu!! Cứu!!

Chính là tên săn trộm cấp bậc Phổ thông. Cấp bậc Phổ thông, tức là đã tốt nghiệp Cao trung, đã có chút thực lực, chính thức được coi là một người có đủ khả năng. Đối với rất nhiều người, tốt nghiệp được Cao trung, không hề đơn giản, mà phải trải qua quá trình ôn luyện vô cùng vất vả, thậm chí là trải qua nhiều năm thi lại, mới bước qua cánh cổng ấy.

Người ta vẫn nói, tốt nghiệp Cao trung, là dấu mốc quan trọng nhất của cuộc đời.

Đối với tên săn trộm này, cũng là như vậy. Hắn đúp tới 6 năm học, chỉ để ôn luyện thi qua được kì thi tốt nghiệp, trở thành nhân lực Phổ thông. Hắn đã nghĩ, với những nỗ lực, những gian khổ mà mình đã trải qua, mình đã có được thực lực không tệ chút nào, đủ để giương oai với đời.

Nhưng, bóng ma áo đen vừa rồi, với chiếc mặt nạ quái dị, không biết từ đâu xuất hiện, đánh cho hắn vô lực hoàn thủ, lột sạch toàn bộ vũ khí của hắn. Chỉ không biết vì sao, hay số hắn may mắn thế nào, mà hắn có thể chạy thoát ra khỏi khu rừng.

Đang trong cơn hoảng loạn, bỗng nhiên hắn nhìn thấy trước mặt mình, một thằng nhóc. - Mày là ai?

Tay thủ lĩnh đám săn trộm hét lớn. Trước mắt hắn, là một kẻ bí ẩn mặc áo choàng đen, mặt đeo chiếc mặt nạ Âm Dương, nửa khóc nửa cười, vô cùng bí ẩn, ma mị.

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Tên thủ lĩnh giơ súng lên, nhắm bắn, nhưng bóng đen ấy, luồn lách một cách quái lạ, né hết toàn bộ đạn, lại không ngừng mà lao tới hắn.

Cốp!

Một bàn tay đeo găng đen, trong tay áo choàng đen, từ dưới đánh lên, khẩu súng trong tay hắn bị đánh bay lên trời, văng ra xa.

- Không học Xạ thuật, mà chơi súng, không khác gì trẻ nhỏ nghịch dao!

Dưới chiếc mặt nạ, giọng nói như mĩa mai cất lên. Giọng nói này, là đàn ông, hơn nữa, còn rất trẻ.

Tên thủ lĩnh không hết hoảng. Sở trường của hắn, đúng là không phải súng. Hắn là Thạc sĩ Võ thuật, hắn cũng rất tự tin vào sức mạnh của bản thân.

Cấp độ Thạc sĩ, có rất nhiều ngành nghề. Nhưng, những kẻ trong giới giang hồ, những kẻ tội phạm, nếu đạt lên cấp độ Thạc sĩ, thường thường đa số đều là Võ thuật, hoặc những phân ngành của Võ thuật.

Vì sao? Thứ nhất vì Võ thuật vô cùng thực dụng. Giới giang hồ, tội phạm, đánh nhau nhiều, hoạt động cơ bắp nhiều, Võ thuật là thích hợp nhất. Thứ hai, Võ thuật không cần quá nhiều lý thuyết xa vời, không cần động tới quá nhiều neuron cũng có thể luyện được. Dân giang hồ hay tội phạm, đa số đều là những người ngại tư duy mà thích hành động. Tất nhiên, đấy là nói

tương đối mà thôi. Luyện võ lên được cấp Thạc sĩ, cũng cần đến tư duy khá nhiều.

Võ thuật Đại Nam, có thể chia ra làm 2 thái cực rõ rệt: Cương Quyền, và Nhu Quyền. Cương Quyền thì cứng rắn mạnh mẽ, Nhu Quyền thì uyển chuyển mềm dẻo.

Hắn ra đòn, đòn thế nhẹ nhàng lưu loát. Tên thủ lĩnh này, hoá ra lại tu luyện Nhu Quyền, một điều khá hiếm thấy.

Vương Minh Quang sử dụng Hành Vân Lưu Thủy, đòn thế cũng liên mạch uyển chuyển. Từ xa nhìn lại, hai người đấu với nhau, đều mang phong cách rất tương tự, quyền, cước, bộ, như quấn lấy nhau, dính liền vào nhau.

Nhưng Vương Minh Quang, thiên tài võ thuật của Vương tộc, nào chỉ biết uyển chuyển mềm dẻo? Thủy Hành Bộ, cũng chỉ là một trong 5 loại Ngũ Hành mà thôi.

Ngay lập tức, bước chân của hắn từ uyển chuyển, trở nên mạnh mẽ. Mỗi bước chân, đều như phát nhiệt, giẫm tàn úa cả cỏ cây bên dưới. Mỗi bước chân, hắn đều xông tới, kết hợp cùng đòn đánh, khí thế càng lúc càng mãnh liệt.

Hoả Hành Bộ!

Như ngọn lửa, càng cháy càng mạnh, càng cháy càng rực rỡ, Hoả Hành Bộ, có nhiều nét tương đồng với Tịnh Tiến Bộ, càng bước về phía trước, khí thế càng mạnh mẽ.

Thay đổi phong cách của di chuyển, cũng sẽ làm thay đổi phong cách đòn tấn công. Mỗi đòn thế hắn tung ra, đều như rực lửa, đều toát ra khí thế áp bức đối thủ.

Tên thủ lĩnh bị choáng ngợp bởi khí thế ấy, từng bước, từng bước một, hần bị lùi về sau, mất dần thế thượng phong.

“Phải chạy”

Đánh không nổi, thì phải chạy. Đây là nguyên tắc tối thượng. Nhưng chạy như thế nào? Không phải cứ đơn giản quay lưng rồi chạy. Chưa muốn chết, thì cứ làm vậy.

Chạy, là phải có nghệ thuật. Phải biết lừa lọc. Muốn lừa lọc, thì phải phong phú kinh nghiệm.

Đối phương còn rất trẻ, mà hần, đã lăn lộn nhiều năm trong giới săn trộm, hần tự tin mình có nhiều kinh nghiệm đối trá hơn. Kinh nghiệm, là thứ phải trải qua lịch duyệt mà có, không phải nhờ thiên phú, cũng không do luyện tập.

Dù cho đối phương có lăn lộn với đời từ khi mới ra đời đi nữa, đến nay, cũng được bao nhiêu năm? Hai mươi năm là cùng. Độ cáo già, chắc chắn không thể sánh bằng hần.

Hần đã đúng. Vương Minh Quang, mới 23 tuổi, so ở độ tuổi này, hần đã cực kì chín chắn, cực kì lão luyện rồi, nhưng kinh nghiệm, đúng là thứ cần dùng thời gian đến tích lũy.

Ra đòn bên trái? Nhầm rồi, là lách sang phải.

Lên gối? Nhầm rồi, là cùi chỏ.

Một cước? Nhầm rồi, là nhảy lùi.

Rất nhiều những thủ đoạn tiểu tiết, chi li, được sử dụng, có thủ đoạn thất bại, nhưng cũng có thủ đoạn thành công. Mục đích cuối cùng, chính là

giãn ra khoảng cách với đối phương, đánh lừa hãn, để bỏ chạy. Thậm chí, nếu giãn được khoảng cách rồi, hãn có thể nhật lại súng, bắn chết đối thủ.

Chỉ là một thằng oắt con, có chút bằng cấp, dám coi trời bằng vung? Hãn cười thâm. - Bắt lấy! Bắt lấy hãn!

- Ủa?! Hãn đâu rồi?

- Vừa thấy ở đây mà.

- Tản ra tìm.

...

Đám thổ dân Krabei đuổi theo Takezawa, lòng vòng một hồi, cuối cùng đã bị hãn cắt đuôi.

- Hề hề hề! Kinh nghiệm, đúng là cần tích lũy qua năm tháng. Tụi chúng bay, đòi chơi đuổi bắt với ta?

Takezawa núp sau một thân cây cổ thụ, đắc ý. Hãn đã 44 tuổi, cả đời chạy trốn đã thành quen, từ chủ nợ, cho tới yakuza, từ xã hội đen, cho tới cảnh sát. Riêng về khoản chạy trốn, hãn tự tin nếu mình xưng đệ nhị, không ai dám xưng đệ nhất.

Hãn cười khàn khạch, bước đi.

Phập!!

- Oái! Oái!

Một thứ gì thắt vào chân. Trời đất quay cuồng. Định thần lại, hãn đã thấy mình bị treo lên.

Từ một góc khuất, tay tù trưởng Tuk lộ mặt ra, cười cười.

- Người Krabei từ nhỏ đã săn thú, đã dành cả đời người để chơi đuổi bắt. Quý khách nói rất đúng. Kinh nghiệm, đúng là phải dựa vào tích lũy mà có.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Tiến Bộ

Xông lên! Nhầm rồi, lại là đảo hướng.

Giống như chơi một ván poker, luôn tìm cách đánh lừa đối thủ. Tay thủ lĩnh dần dần cảm thấy cực kì khoan khoái. Tên trẻ tuổi này, bị hắc đũa bốn trong lòng bàn tay. Thật sung sướng.

Rẽ trái? Nhầm rồi, là rẽ phải.

Ủa? Đối phương cũng rẽ phải?

Đắm này! Nhầm rồi, là lùi về.

Ủa? Đối phương cũng tiến tới?

Là trùng hợp sao? Thử lại lần nữa!

Dù hắc có thử bằng cách nào, Vương Minh Quang vẫn bám sát hắc, thậm chí, còn nhanh hơn hắc, như thế, hắc đã đoán trước được cử động của đối phương.

“Không thể nào!”

Độc Tâm Thuật!!

Độc được suy nghĩ của đối phương.

Một môn học vẫn cực kì cao cấp, bởi nó cần tới 3 yếu tố phụ trợ: Tâm Lý học, Toán học, và Nhân lực. Dù có cả 3 yếu tố đó, cũng chưa chắc đã

nắm được Độc Tâm Thuật.

Nhân lực, là để quan sát từng cử chỉ, từng biểu cảm, từng di động dù là nhỏ nhất của kẻ đối diện.

Tâm Lý học, là để phân tích những thông tin đã tiếp nhận đó, để hiểu được tâm lý, xu hướng hành động, và dự định của đối phương.

Toán học, là sử dụng Lý thuyết trò chơi, phân tích được tình thế của đối phương, những lựa chọn khả dĩ mà đối phương có thể đưa ra, lựa chọn nào tối ưu nhất, lựa chọn nào phổ thông nhất, lựa chọn nào khó đoán nhất, và những lựa chọn ấy sẽ tương tác với lựa chọn của bản thân mình ra sao, từ đó đưa ra phán đoán.

Mục đích cuối cùng, chính là để phán đoán hành động của đối phương, nhưng dù là như vậy, phán đoán này chỉ có độ chính xác khá cao thôi, không phải luôn luôn đúng. Tuy nhiên, chỉ cần độ chính xác trên 50%, đã đủ khiến tất cả mọi người ao ước môn học vấn này.

Bóng đá, bóng rổ, poker, cờ vua, cờ tướng, vân vân, những ai sở hữu Độc Tâm Thuật đều trở thành những tuyển thủ hàng đầu. Trong Võ thuật, thì càng không phải bàn.

Nhưng, trong khoảnh khắc ngắn ngủi, có thể xử lý quá nhiều thông tin một lúc như vậy, cần hiệu suất hoạt động cực cao của não bộ. Hiệu suất này, không phải ai cũng đạt tới, mà cần thiên phú.

Nói về khả năng hoạt động não bộ, không thể không nhắc tới Vương tộc.

Với trình độ hiện tại, Quang chưa thể đạt tới cảnh giới Như Ảnh Tuỳ Hình cao nhất của Độc Tâm Thuật, nhưng ở độ tuổi của hắn, nắm vững được môn học vấn này, đã là chuyện bất khả tư nghị.

Như Ảnh Tuỳ Hình, có thể bắt chước lại toàn bộ hành động của đối thủ. Hiện nay, Quang chỉ đoán hướng di chuyển của đối thủ, và đuổi theo. Nhưng, vì đối thủ của hắn chỉ chăm chăm bỏ chạy, nên việc hắn bám sát đối thủ không rời, lại không khác gì Như Ảnh Tuỳ Hình.

Đối thủ chạy sang trái, hắn cũng đảo sang trái.

Đối thủ lùi lại, hắn tiến tới.

Đối thủ cua phải, hắn cũng cua phải.

Không khác gì cái bóng trong gương.

Tên thủ lĩnh đã mất kiên nhẫn. Hắn thật sự sợ. Nỗi sợ hãi kéo theo sự nóng nảy. Hắn đang đà lui về, kéo đối phương lao lên, rồi đột ngột dừng lại, tung ra một quyền.

Một quyền này, không còn uyển chuyển nhẹ nhàng, mà dồn toàn bộ sức lực.

Quang khẽ lắc đầu, dồn toàn lực vào tấn công, tới nỗi trọng tâm cũng đổ dồn về phía trước, theo hắn thấy, thật là ngu xuẩn.

Hắn biết đối phương sẽ lao lên, nhưng lần này hắn không lùi về nữa. Tay trái hắn đưa lên gạt cú đấm sang một bên, đồng thời vặn cổ tay, nắm chặt lấy cánh tay đối phương, kéo về phía sau. Tay phải, lại đấm thẳng về phía trước, nhắm thẳng bụng của đối phương.

Khá giống với thủ pháp của Khí Công Sư, một kéo, một đẩy, uy lực tăng gấp đôi. Một kéo một đẩy, chính là Âm và Dương. Một quyền này, vô cùng cơ bản, nhưng lại hàm chứa triết lý võ thuật ngàn năm nay của Vương tộc.

Âm Dương Quyền. - Lũ săn trộm! Muốn đền tiền hay muốn mạng?

Tù trường Tuk hiên ngang đứng đó, nhìn Takezawa bị treo trên cây, cất giọng hỏi.

- Moá!! Thằng nhóc ban sáng bị bắt rõ ràng không oan, nhưng ta thì quá oan ức rồi! Ta còn chưa có giết một con Bạch Ngưu nào của các người đấy!

- Nói láo! Kiếm của người, có mùi máu của Bạch Ngưu, đừng có chối!

- ...!!

Takezawa chợt ở người ra. Giờ hẳn đã hiểu, vì sao mình trốn kỹ thế mà vẫn bị bắt. Hồi sáng, hẳn dùng Hỉ Vận Kiếm lột da Bạch Ngưu, mùi máu chưa kịp phai. Lũ thổ dân này, chỉ cần có cái mũi thính một tí, nhiều kinh nghiệm một tí, là dễ dàng tìm ra hẳn.

- Người anh em! Các người cũng đến từ ngoài khơi, phải không? Ta là người Phú Sơn, ta cũng đến từ ngoài khơi. Chúng ta đều không phải người lục địa Viễn Đông, cũng không phải người Đại Nam. Các dân tộc ngoài khơi, đều là anh em với nhau cả, người anh em, thả ta xuống, có gì từ từ nói chuyện, nhé!

- Hoá ra người đến từ ngoài biển! Chính người ngoài biển, đã xua đuổi tộc Krabei chúng ta vào đất liền. Người đến từ ngoài biển, xâm nhập đất của ta, lại giết Thần Trâu của ta, vậy người chết đi!

Ông Tuk phản nộ, giương cây cung lên, nhắm thẳng vào Takezawa.

Chiu! Mũi tên bay tới.

Mẹ nó chứ! Vạ tại miệng! Takezawa rất muốn tự vả mình một cái. Hẳn rút Hỉ Vận Kiếm, vung một cái, mũi tên bị chẻ làm đôi.

Chắc chắc! Bạt Dao Trảm của mình, vẫn ngon như vậy. Hãn vừa xuyt xoa, vừa cong người, chém đứt sợi dây thừng.

Phập!

Trên đà rơi xuống, hãn cầm thẳng bao kiếm vào thân cây, lộn người một cái, đập lên cái bao kiếm, lấy đà nhảy đi. Một bước nhảy này, xa vô cùng.

Phi Thiên Bộ Pháp của Phú Sơn Đảo. Nếu kết hợp Bạt Dao Trảm với Phi Thiên Bộ Pháp, sẽ tạo thành Phi Thiên Bạt Kiếm.

Chí Tôn Cường giả Kumo Sasaki, còn nâng Phi Thiên Bộ Pháp lên một tầm cao mới, sáng lập nên kỹ thuật trứ danh Hành Vân Thiên Kiếm.

Hãn phi thân tới một thân cây khác, đập lên, lại nhảy đi tiếp. Trong thoáng chốc, đã mất hút vào rừng sâu.

- Tù trưởng, để bọn tôi đuổi theo.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, lúc này, đám thổ dân còn lại mới đuổi tới. Tù trưởng Tuk nhìn theo hướng Takezawa chạy, lắc đầu.

- Là đánh lạc hướng đấy. Mau quay lại bảo vệ Thần Trâu. - Oắt con!! Xui cho mày rồi!

Tên săn trộm có cấp bậc Phổ thông vừa hốt hải chạy khỏi bìa rừng, chợt nhìn thấy Vương Thành Văn. Hãn không cần biết Vương Thành Văn là ai, nhưng chắc chắn không phải người phe hãn. Đã không phải là người phe hãn, thì hoàn toàn có thể bắt làm con tin.

Hãn là một lực sĩ cấp độ Phổ thông, cơ bắp cuộn cuộn. Hãn nhe quai hàm bành bạnh của mình ra cười, lao tới thẳng nhóc gầy gò trước mặt.

Úi mẹ ời! Nhìn thấy một kẻ to lớn cơ bắp cuồn cuộn lao tới, Văn hoảng hồn. So với đối thủ, thằng Cường béo ú cũng không khác gì một đứa tí hon.

Nắm đấm của đối phương đã vung lên. Nắm đấm này, to gần bằng nửa khuôn mặt của nó. Nếu ăn cú đấm này, hẳn là sẽ rất thảm.

Đánh không được, thì chạy. Rất đơn giản. Nó nhảy sang một bên, né đòn. Cú đấm này rơi vào khoảng không.

Thằng Văn vừa né được cú đấm, chưa kịp hoàn hồn, một đấm nữa lại đấm tới, nó lại nhảy ra thật xa để né đòn.

Thằng Văn rất nhanh. Đây là điều mà chính nó không ý thức được. Hơn một tháng nay, ngày nào nó cũng chạy hơn 10 cây số. Đợt luyện tập trên bãi biển, nó còn chạy trên cát, cát lún khiến nó chạy khó khăn hơn rất nhiều, nhưng cũng khiến tốc độ của nó tăng đáng kể. Chưa kể tới việc luyện tập Tấn Pháp, luyện tập Bộ Pháp.

Đối phương cứ lao vào đấm nó, nó lại lơi chơi như một con ếch, nhảy khắp nơi, không thể nào đánh trúng.

Hộc hộc!

Nó bắt đầu thấy mệt. Nó đã nghĩ thể lực của nó rất tốt, nhưng đối phương thì chưa mất bao nhiêu sức lực, nó đã thở hồng hộc.

Cứ thế này không ổn. Nó sẽ kiệt sức trước đối thủ. Nó cần phải suy nghĩ.

Là vì nó di động quá nhiều!

Đúng thế, vì quá sợ hãi cú đấm của đối phương, mà nó nhảy đi rất xa để né tránh. Nhảy ra xa, làm nó mất đi cơ hội phản công, càng khiến nó mất

quá nhiều sức.

Nó nhớ lại lời anh Quang dạy. Bộ Pháp, không cốt ở việc di chuyển nhiều bao xa, mà hiệu quả của bước chân được bao nhiêu.

Nhất Thốn Đoá Thiên.

Chỉ một bước di chuyển, có thể tránh né ngàn vạn đòn tấn công.

Đối phương lại đâm tới.

Nó nhìn năm đâm. Năm đâm đâm theo một đường thẳng. Đúng là nó không cần phải tránh né quá xa. Nó chưa đủ can đảm để thực hiện Nhất Thốn Đoá Thiên, nhưng một bước né tránh này, nó đã thu hẹp biên độ lại rất nhiều.

Hụt!

Đối phương lại đâm tới.

Lúc này đây, nó mới nhận ra ưu điểm của Âm Dương Tấn. Một chân làm trụ, đỡ lấy toàn bộ trọng lượng của cơ thể. Một chân nhẹ tựa lông hồng, thoải mái di chuyển không bị ràng buộc.

Nó bước một chân sang trái. Cả người nó, lệch sang bên trái. Lần này, độ lệch đã giảm đi đáng kể.

Lại hụt!

Quyền Áp của đối phương lướt qua mặt nó. Thật nhẹ. Hoá ra, cú đâm nhìn ghê gớm như vậy, cũng không quá đáng sợ. So với sóng biển, chẳng đáng là bao.

Lại một quyền đâm tới!

Lần này, đã không còn sợ hãi, Văn chỉ bước lệch lên một bước rất nhỏ, cú đâm sượt qua mặt nó. Còn thân người nó, đã tiếp cận vào cánh phải của đối phương.

Vì sao lại gọi là Nhất Bộ Chuyển Càn Khôn? Nó đã từng hỏi anh Quang như vậy.

Vì chỉ cần một bước di chuyển, có thể thay đổi tất cả, đảo ngược toàn bộ tình thế.

Trước một bước này, nó đang bị đối phương đâm tới.

Sau một bước này, cú đâm của đối thủ đã trật lất, mà nó, lại có lợi thế phản công.

Một bước nhỏ, được gọi là Tiểu Bộ.

Một bước dài, đi kèm là một cú đâm dài, gọi là Nhất Bộ Nhất Quyền.

Một bước nhỏ, đi kèm là một cú đâm ngắn.

Cú đâm ngắn, gọi là Thốn Quyền. Phát lực chỉ trong một tắc, dùng tốc độ nhanh chóng tấn công đối thủ.

Tấn công vào đâu? Vào điểm yếu. Cái gì gọi là điểm yếu? Hãy nhớ lại bài giảng Sinh học của anh Quang. Phần ngực, đã có xương sườn bảo vệ. Phần hông, đã có xương chậu bảo vệ. Vậy điểm yếu, chính là vùng nằm giữa hai cấu trúc xương ấy, là phần lườn!

Tiểu Bộ Thốn Quyền, nhắm thẳng vào vùng lườn của đối phương!

- Hự!!

Tên săn trộm cảm thấy đau đớn không cách nào tả nổi. Hắn không hiểu, hắn là Lực Sĩ, hắn Luyện Thể, vì sao một thằng nhóc đâm hắn, hắn lại

cảm thấy đau đớn.

Một quyền đặc thủ, nhưng Văn không tấn công nữa, nó lùi ra sau. Cơ thể đối phương rất rắn chắc, nó chỉ có thể đánh vào những vùng yếu hại. Nó không nắm chắc cần phải đánh vào đâu tiếp theo: đầu, cổ, vai, cánh tay? Nếu không nắm chắc về đòn tấn công của mình, thì tốt nhất là đừng đánh. Anh Quang đã dạy nó như vậy.

Thay vì cố đánh thêm những cú đánh yếu xù, để rồi bị đối phương cho ăn một tát liệt giường, thì thà lùi ra ngoài khi đối phương còn chưa kịp phản ứng, thiết lập đợt tấn công mới.

Kiên nhẫn.

Võ thuật không phải hữu dũng vô mưu. Võ thuật không phải là cậy vào cơ bắp. Võ thuật, là lấy yếu đánh mạnh, lấy ít đánh nhiều. Để làm được điều đó, cần dùng điểm mạnh của mình, đánh vào điểm yếu của đối phương.

- Bước ngăn, đấm cũng ngăn. Đây là... Vịnh Xuân Quyền?

Tên kia ôm phần lườn, hỏi nó.

- Không phải. Là Âm Dương Quyền.

Văn trả lời.

Âm Dương Quyền, là tinh hoa võ thuật được tổng kết bởi Vương tộc bao đời nay. Khác với Âm Dương Long Khí mà ít ai sử dụng được, Âm Dương Quyền, lại vô cùng phổ biến, thậm chí người khắp thiên hạ đều có thể theo học. Tuy nhiên, thứ lý luận cốt lõi của Âm Dương Quyền, không phải ai cũng nắm được.

Việc thằng nhóc này có biết Âm Dương Quyền hay không, không quan trọng. Vấn đề là, hẳn rõ ràng mạnh hơn thằng nhóc, nhưng vì sao, tấn công thằng nhóc này, lại khó khăn đến vậy. Trong thời gian ngắn ngủi, hẳn chỉ có thể nghĩ ra một cách.

Hẳn lại lao tới, vung tay phải lên đâm vào thằng nhóc. Lần này, hẳn không đâm thẳng, mà vung cú đâm thành hình vòng cung.

Thằng Văn không thể lách sang trái nữa, nó chỉ có thể né sang phải, nhưng dù đã né sang phải, cú đâm này vẫn nhắm thẳng vào mặt nó.

Không né được, thì chỉ có thể cản. Nhưng không thể dùng nắm tay của mình đối chọi với nắm tay của đối thủ. Như vậy là ngu xuẩn. Nên dùng nắm tay của bản thân, đánh vào điểm yếu nhất trên cánh tay của đối thủ. Đó là bắp tay. Bắp tay vốn là nơi tập trung rất nhiều lực lượng, nếu đánh vào đó, toàn bộ lực lượng cũng sẽ tiêu tán.

Lại là Thốn Quyền, cách một gang tay, phát lực.

Bang!!

Đột nhiên, như hàng ngàn hàng vạn mũi kim đâm phá vào bắp tay, tên săn trộm đau điếng người, chảy cả nước mắt. Lực công phá của Thốn Quyền, như cộng hưởng với lực lượng tích trữ trong bắp tay hẳn, tạo nên sự phá hoại vô cùng khủng khiếp. Bắp tay hẳn, sưng tím, bầm dập, như thể toàn bộ thứ cơ đều bị búa tạ đập lên, đập bẹp.

Nhưng hẳn nín cơn đau. Cánh tay phải của hẳn không còn sức lực, nhưng thằng nhóc, đã bị buộc phải né sang trái. Hẳn vẫn còn cánh tay trái. Hẳn vung lên, nhắm thẳng vào đầu thằng Văn, đập thật mạnh xuống.

Đối thủ đập từ trên xuống, Văn chỉ kịp lộn người, né sang một bên. Nhưng nó vừa đứng lên, đã thấy một cánh tay to lớn vụt về phía nó.

- Cứ tưởng né sang một bên, là tao không làm gì được sao?

Cánh tay trái vừa mới đập xuống đất, đã ngay lập tức vung về phía thẳng Văn. Một cú quật này, có thể khiến thẳng nhóc gãy hết xương cốt.

Nhưng Văn vẫn đứng đó. Nó không né. Không phải bởi vì nó không thể né, mà vì đã không cần thiết nữa.

Đối phương đã tự nguyện dâng điểm yếu của mình ra trước điểm mạnh của nó, tại sao nó phải né?

Nó trụ vững đôi chân, xuất một quyền.

Nắm đấm của nó, nhắm thẳng vào vùng ngay trên khuỷu tay của đối thủ.

Học tập, là một quá trình huyền diệu. Người nghĩ là nó khó khăn, thì nó lại vô cùng đơn giản. Nhưng người mà nghĩ nó đơn giản, thì nó lại vô cùng khó khăn. Những kẻ không chăm chú, không tỉ mỉ, không cẩn thận, coi thường những kiến thức cơ bản, mà lao đầu theo đuổi những tri thức cao xa, cuối cùng dù có đạt được học vị cao tới bao nhiêu, cũng chỉ như chiếc thùng rỗng, như một ngôi nhà lung lay, càng lên cao càng dễ sụp đổ.

Gã săn trộm này, dù có điên cuồng ôn luyện để tốt nghiệp Cao trung, cũng không khác gì những Siêu Cường giả 4, 5 học vị Tiến sĩ của Vrahta, lơ là cơ bản mà vội vã theo đuổi những lý thuyết cao siêu, rốt cuộc có tiếng mà không có miếng.

Một nắm đấm nhỏ gầy của Vương Thành Văn, nhắm thẳng vào vùng yếu hại trên cánh tay Luyện Thể rắn chắc này, cũng không gì một đôi đũa của Vương Vũ Hoành, cắm thẳng vào tử huyệt trên cánh tay Hoá Hình của vị Siêu Cường giả ngày đó.

Rắc!!!!!!!

- Áaaaaaaaaaaa!!!

Cánh tay Luyện Thể cường tráng kia, rắc một tiếng rợn người, gãy gập làm đôi.

Vương Thành Văn thở hồng hộc. Năm tay của nó cũng đau buốt, nhưng không đến nỗi nào. Kẻ địch, rất mạnh, nhưng hình như, quá hổng kiến thức cơ bản.

Một bàn tay vỗ lên vai nó. Nó quay lại, là anh Quang, vẫn đang đeo chiếc mặt nạ kì quái, khoác áo đen. Trên vai anh ấy vác một người, có lẽ là một tên săn trộm.

- Chỉ sau một trận chiến mà nhóc tiến bộ tới vậy, khá lắm. Thấy thế nào? Tên đó là anh cố tình thả ra khỏi rừng cho chú mày đánh đó.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Huyền Thoại M'Noarr

- Chú à, chú không sao chứ?

Văn nhìn tên săn trộm đang quằn quại dưới đất, một bên tay thì sưng vù, một bên tay, thì gãy gập, lòi cả xương ra ngoài. Nó thấy cũng hơi ghê.

- Ngất vì shock rồi. Chốc anh gọi người đến xử lý. Em để ý nhìn, cái xương tay lòi ra này, thấy không? Để anh dạy vài bài về giải phẫu luôn.

- Đại ca, làm ơn, tha cho em, em biết lỗi rồi!

Gã thủ lĩnh bị đánh bầm dập, bị Quang vắt trên vai. Hắn gào khóc van xin. Quang quăng hắn xuống đất.

- Ông anh đi săn trộm Bạch Ngưu, lại tàng trữ vũ khí, lại xâm phạm vào tôn giáo linh thiêng của người Krabei, vi phạm nghiêm trọng luật pháp Đại Nam, ta đây nào phải người kiến nghĩa bất vi, thấy hành vi sai trái táng tận lương tâm như vậy, không thể nào tha thứ.

Quang ưỡn ngực, thẳng lưng, nói.

Thằng Văn nghe hết cả câu, nhúu mày. Săn trộm Bạch Ngưu, tàng trữ vũ khí, sao nghe quen vậy nhỉ?

- Đại ca! Em biết lỗi rồi! Cũng là do hoàn cảnh đưa đẩy, mẹ già con cô, mong đại ca tha cho em, em hứa sẽ hoàn lương, hu hu hu...

- Được rồi, được rồi! Thấy ông anh như vậy tui cũng mừng lắm. Người ta nói đánh kẻ chạy đi, đâu ai đánh người chạy lại, phải không? Nếu

ông anh trả lời tui thật lòng, tui hứa sẽ không giao ông anh cho cảnh sát.

- Thật ạ? Đại ca hỏi gì, em cũng trả lời hết.

- Mạng lưới của ông anh, có rộng không?

- Rộng, rộng lắm ạ! Hoạt động khắp cả Đế quốc, thậm chí còn lan sang tận Bắc Hà. Bọn em thường săn trộm, rồi tuần hàng qua biên giới.

- Chắc, thế thì ông anh cũng là thành viên đa quốc gia rồi nhỉ.

- Hê hê, không dám không dám...

Đột nhiên Quang lớn tiếng.

- Dám cái mả cha nhà mày. Toàn là lũ khốn nạn, táng tận lương tâm, huỷ diệt cả hệ sinh thái chỉ vì lợi ích bản thân. Chúng mày có còn là con người không? Hàng hoá mà chúng mày buôn bán, không phải do sức người làm ra, mà là ăn cướp! Là phá hoại! Khốn nạn!

- Đại ca! Em biết lỗi rồi, em không dám nữa!

- Trả lời cho tao nghe, có muốn tao tha không?

- Dạ, em có em có!

- Vậy nhắn tin cho mấy thằng đồng nghiệp mày, đóng gói cát Trầm Sa, và lông Lợn Biển, gửi đến trụ sở công ty Thanh Hải, tao sẽ cho người lấy.

- Đại... đại ca là người của Thanh Hải ạ? Em... em biết lỗi rồi! Em.. xin...

- Bảo nhắn thì nhắn mau! Sốt ruột.

- Dạ... dạ... Em nhắn rồi ạ... Một tiếng nữa, sẽ có hàng...

- Một tiếng nữa, chắc mày đã trở thành tế phẩm cho tộc Krabei rồi.

- Dạ, 30 phút, 30 phút ạ!

- Nhanh lên đây, tao đang cần gấp.

Câu trước thì nói hàng của bọn săn trộm là ăn cướp, là phá hoại, câu sau thì nói chuyển cho tao, tao đang cần gấp. Đoạn hội thoại này, làm Văn mở mang tầm mắt.

Bác Itou nói đúng, bại hoại, đây là một tấm gương bại hoại, không thể bắt chước. - Bọn săn trộm kia rồi! Bao vây chúng nó lại!

Tiếng của đám thổ dân Krabei. Ngay lập tức, mấy người đều bị vây lại. Những ngọn đuốc được bật sáng trưng cả bìa rừng.

Quang quay lại.

- Đây các người, chính ta đã bắt bọn săn trộm đây...

- M"Noarr!!

- M"Noarr!!

- Là M"Noarr!!

Tiếng hô bắt đầu từ tù trưởng Tuk, dần lan ra xung quanh, vang lên, kinh ngạc, hoảng hốt. Tất cả mấy chục người Krabei, cúi rạp xuống, hô vang.

- M"Noarr!! M"Noarr!! M"Noarr!!

- Hả? Sao thế?

Quang ngậy người nhìn đám thổ dân cúi rạp quanh mình. Tù trưởng Tuk hơi nhồm dậy, nửa quỳ nửa bò, đưa hai tay dâng lên cho hẵn một bức

tượng gỗ.

Bức tượng một con người, đóng khố, cởi trần, đeo mặt nạ. Chiếc mặt nạ được khắc rất khéo, mang hình Âm Dương, một bên đang khóc, một bên thì cười.

Giống hệt chiếc mặt nạ hắc đang đeo.

“Cái quái gì chứ? Cái quái gì thế này?”. Lúc ở chợ, hắc cũng đã nghe nói về M"Noarr M"Noarr gì đấy, là vị anh hùng của người Krabei từ rất lâu rồi. Tại sao M"Noarr trong truyền thuyết của người Krabei, lại có liên quan tới Âm Hành Sứ Giả của Vương tộc? Nếu tỉ mỉ quan sát, chiếc mặt nạ hắc đang mang, so với chiếc mặt nạ của pho tượng, dấu Âm Dương bị xoay ngược, mặt cười và mặt khóc cũng không giống. Nhưng xét việc đây chỉ là pho tượng được khắc lại theo lời kể truyền lại từ rất lâu đời, cũng rất trùng khớp với câu chuyện được lưu truyền về Âm Hành Sứ Giả.

- Các người, cho ta hỏi.

- Vâng, thưa M"Noarr!

- Truyền thuyết về M"Noarr, đã có từ bao lâu rồi?

- Thưa ngài, chính là từ năm Kỷ lịch thứ 3000. Truyện về M"Noarr, đã được tộc Krabei truyền tụng hơn 3 nghìn năm rồi!

- M"Noarr, nghĩa là gì?

- Thưa ngài, M"Noarr tức là dũng sĩ trâu, là sứ giả của Thần Trâu Krabei, là người nắm lấy truyền thừa của người Krabei và bảo vệ bộ tộc. Chúng con, đã chờ đợi ngài 3 ngàn năm rồi! Xin mời ngài, về bộ tộc để gặp Bà lão...

- Haizz, thật đáng tiếc, ta không phải...

Uỳnh!!

Một âm thanh dữ dội vang lên, cả mặt đất như rung chuyển.

Tất cả thổ dân đứng dậy, quay đầu nhìn về một hướng. Từ nơi đó, phía sau những rặng núi, rất nhiều luồng lửa bốc lên, ngưng tụ trên trời cao, rồi đan vào nhau, hoá thành hình ảnh một con trâu khổng lồ. Con trâu ngửa cổ, nhìn lên bầu trời đầy sao, rống lên một tiếng.

Uuuuuuuuuuuuuuhhhhhhhhhhh!!

Quang, Văn và tên thủ lĩnh nhóm săn trộm, thấy cảnh này, rùng mình sợ hãi.

Tất cả thổ dân, quỳ mọp xuống vái lạy.

- Là Thần Trâu Krabei!

- Bà lão, đã hoàn thành nghi thức cúng tổ!

Ngày hôm nay, toàn gặp phải chuyện quái gì thế này! Quang nhủ thầm. Hôm nay là một ngày như mọi ngày. Buổi sáng, hăn khá rảnh rỗi, bèn nảy ra ý tưởng mua giày cho thằng Văn. Rồi vụ việc ở chợ, bị cái giọng nói quỷ quái kia khích tướng, hăn bèn leo lên tận núi Bách để săn Bạch Ngưu. Rồi đám thổ dân, săn trộm, rồi M'Noarr gì đó, và con trâu khổng lồ.

Cả đời hăn, chưa từng gặp chuyện gì kì quái như vậy.

Chắc là mơ chứ?

Hăn đang mãi rà soát lại câu chuyện, thì từ phía đó, thấy nhấp nhô những ngọn giáo, tiến gần về phía này. Tiếng bước chân ngày càng gần.

Là một toán thổ dân khác. Dựa theo cách ăn mặc, cũng là người Krabei.

Dẫn đầu, là một bà lão, lùn dí, da nâu, mặt đầy nếp nhăn, mắt híp lại như đang cười.

Phía bên này, đám thổ dân vẫn đang quỳ mọp.

Đám thổ dân đi tới, giậm một bước chân, hô lên một tiếng, rồi dừng lại. Bà lão kia tiếp tục đi tới, bước qua đám thổ dân đang quỳ, đi qua cả tù trưởng Tuk, tới trước mặt Vương Minh Quang.

- Ngài M"Noarr, ta biết, hôm nay ngài sẽ tới. Chắc ngài đang rất ngạc nhiên, vì ta cũng rất ngạc nhiên. Đêm hôm qua, trong nghi lễ cúng tổ, biển cả đã nói với ta như vậy.

Trước sự ngỡ ngàng của Quang, bà chậm rãi bước tới, cầm lấy bàn tay hắn.

Hắn giật mình, muốn gỡ ra, mà không được. Trong lòng bàn tay hắn, một cảm giác nóng rực khiến hắn thét lên. Hắn giật lùi trở về, mở lòng bàn tay, nhìn thấy trong tay mình, chính là mẫu vật cứng nhọn hồi sáng, đang phát ra ánh sáng nóng rực.

Sức nóng, dần biến mất, vật ấy cũng dần trở về màu đen.

Bà lão lại bước tới, cầm lấy tay hắn.

Một giọng nói vang lên, oang oang trong đầu hắn, như có như không.

“Ngài đừng bao giờ nghĩ rằng mình chỉ là một luồng sáng mờ nhạt. Trong đêm tối, dù là một luồng sáng mờ nhạt, cũng có thể chỉ đường dẫn lối cho rất nhiều người đang lạc lối. Ngài mang dòng máu của rồng, nhưng mang trái tim của Rukth"Oar. Khi thời khắc ấy đến, khi có rất nhiều người cần ngài dẫn lối, mong ngài hãy nhìn thật sâu vào chính mình, và quyết định xem, nên tuân theo dòng máu của mình, hay nghe theo trái tim của mình...”

Giọng nói dần biến mất.

Quang như hồi phục lại lý trí, nhìn xuống bà lão. Bà mỉm cười nhìn lại hắn. Bàn tay hắn, vẫn cảm nhận thấy cái vật cứng cứng ấy.

Hắn quay người.

- Về thôi. - Hắn bảo Văn.

- Nhưng còn bác Itou...

- Anh đã nhắn tin. Ông ta cũng xuống núi rồi.

- Đại ca, em đã cho người chuyển hàng cho đại ca rồi mà, đại ca đừng bỏ em ở lại đây. Em xin đại ca, em sẽ bị đem đi tế thần mất...

Quang không để ý. Hắn hiện giờ không còn tâm trạng để ý nữa. Mấy tên săn trộm này, kết cục ra sao, để mặc người Krabei xử lý đi.

- Ngài M"Noarr... - Tù trưởng Tuk muốn hô lên, bị bà lão giơ tay ngăn lại. Bà khẽ lắc đầu. Ông cũng không nói gì nữa.

Thằng Văn cúi đầu chào bà lão, chào ông tù trưởng. Mẹ nó dạy, phải lễ phép với người lớn.

Bà lão mỉm cười nhìn nó.

Thằng Văn quay đầu, chạy theo Quang.

- Anh Quang, anh có cái mặt nạ đẹp thế, cho em mượn chơi chút được không?

- Trẻ con trẻ cái, biết cái gì? Chú mày chưa đủ tuổi để đeo cái mặt nạ này, cũng đừng kể cho ai nghe về nó, nhớ không?

Văn gật đầu lia lịa.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Không Có Điểm Yếu?

12 giờ đêm, 3 người mới về tới nhà hàng.

Chị Thanh vẫn thức đợi bọn họ. Nhìn cả 3 mặt mũi lấm lem, áo quần xộc xệch, ai nấy đều kiệt sức, chị lại quát cho cả 3 một trận.

- Giỏi nhỉ? Lôi em nó trốn học đi chơi, quần áo thì lấm lem bẩn thỉu, không còn gì để nói.

Quang cúi đầu chịu trận. May quá, khẩu súng trường, hắc đã giấu đi. Kiếm của Takezawa, cũng được lau chùi sạch, đến thằng Văn cũng được dặn dò phải im miệng. Nếu chị dâu biết vụ đi dã ngoại này có súng đạn, lại có người chết, chắc hắc sẽ bị lột da thậm không kém gì con Bạch Ngưu ban sáng.

- Thôi, mấy người cũng đói rồi đúng không? Tôi còn để lại vài bát cơm đấy. Chốc tự khoá cửa rồi đi ngủ, nghe chưa?

Cả 3 gật đầu lia lịa. Chị Thanh lên tầng rồi, mới có tiếng thở phào. Không biết ở cái nhà hàng này, ai mới là chủ nhân nữa. 3 người kéo nhau vào bếp, tìm thấy một nồi cơm còn đang ấm, thức ăn vừa mới được hâm nóng. Chỉ là vài món thông thường thôi, mà mùi thơm làm rõ cả nước dãi.

Thằng Văn khẩu vị không có gì kén chọn, nhưng Quang ăn sơn hào hải vị cũng không ít, mà bữa cơm này, hắc thấy không gì sánh bằng. Đói khát mệt mỏi lại có cơm nóng canh ngọt nhét vào bụng, đúng là thiên đường.

Cả 3 hì hụi ăn uống, tối hơn 12 rưỡi, mới xoa bụng kéo nhau đi ngủ. Đến tầng 3 cũng không kịp lên, kéo nhau cả vào phòng thẳng Văn, quần áo không kịp thay, đặt lưng xuống giường là ngáy khò khò. - Da Bạch Ngưu, cát Trầm Sa, lông Lợn Biển. Ta đã mang nguyên liệu tối đây.

Sáng hôm sau, trước gian hàng nhỏ hẹp tối tăm sâu hun hút trong góc chợ, Quang đứng đó, vai xách một cái túi.

Tổ chức săn trộm, đúng là danh bất hư truyền, cái gì cũng có. Đêm qua, trụ sở Thanh Hải nhận được chuyển phát nhanh, là hơn một cân cát Trầm Sa, và 6 túi lông Lợn Biển. Quang cảm thấy hơi có chút áy náy, vì hăn nhận tiền chuộc, mà bỏ mặc con tin không biết sống chết thế nào.

Nhưng nguyên liệu, chỉ mất một ngày đã kiếm đủ, hăn rất hài lòng.

- Ha ha ha!

Tiếng cười khanh khách, ma mị lại cất lên.

- Khách đến cửa hàng, không dám vào hay sao, chỉ dám đứng ngoài vậy?

Lại là khách tướng. Nói thật thì, núi đao biển lửa hăn cũng không sợ, nhưng những thứ kì bí quái quỷ, lại khiến hăn ngập ngừng. Vương tộc, mạnh nhất về khoa học kĩ thuật, yếu nhất là khoản Tâm Linh đó, nói thẳng ra, là sợ ma.

Nhưng sự việc tối hôm qua, lại làm hăn có nhiều điều muốn nói, mà không biết tâm sự cùng ai. Hăn có cảm giác mơ hồ rằng, con người đang đứng sâu trong bóng tối kia, biết gì đó.

Hăn bước vào.

Tối om.

Ánh sáng ban ngày không thể chiếu sâu vào bên trong.

Hắn bước tới. Đã là Âm Hành Sứ Giả, chẳng lẽ còn sợ bóng tối? Thông thường, bóng tối mới là đồng minh của hắn. Hắn lại từng bước đi về phía trước.

Một bàn tay xấu xí, gân guốc, ghê lở, chộp lấy tay hắn.

Hắn hoảng hồn, giật lùi về sau, nhưng bàn tay ấy nắm chặt lấy hắn.

Một ngọn đèn dầu được thắp lên, ánh sáng mờ mờ. Ánh lửa hắt lên khuôn mặt xấu xí, khiến hắn giật cả mình. Hắn suýt nữa hét ầm lên.

Là một bà lão, nhỏ con, lưng còng, xấu xí, mũi dài, mắt trắng dã.

Y như những mục phù thủy trong truyện cổ của Cận Tây.

Bà ta cất lên một giọng nói khàn khàn.

- Nguyên liệu.

Hắn run run đưa chiếc túi cho bà ta. Đôi tay xấu xí bần thiêu chụp lấy cái túi một cách thô lỗ.

“Giọng nói này, không phải là giọng nói hồi nãy”.

- Chủ nhân của nơi này, là ai?

Bà già giương đôi mắt nhìn hắn. Cánh tay của bà buông tay hắn ra, gương mặt xấu xí dần lùi vào bóng tối. Bóng tối như sâu hun hút, vì ánh đèn dầu, dần dần biến mất.

Lại là tối tăm. Tĩnh lặng.

Đây đó, có tiếng giọt nước nhỏ giọt, rơi tí tách.

Tách! Tách! Tách!

- Đi dã ngoại vui chứ?

Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai hắn. Cùng với đó, là một làn khí nhẹ phả vào gáy. Giống như một hơi thở.

Giọt nước vẫn rơi lách tách.

Hắn không động đậy. Hắn cũng không còn hoảng hốt như trước. Lúc này đây, trí tò mò và khao khát hiểu biết vượt xa khỏi sự sợ hãi.

- Ta muốn biết, toàn bộ câu chuyện ngày hôm qua, là như thế nào. M'Noarr, rốt cuộc là ai? Hắn và Âm Hành Sứ Giả, vốn chỉ là một? Giữa Vương tộc và tộc Krabei, có liên hệ thế nào? Vì sao Nam Đế lại nhượng bộ cho tộc Krabei hắn một vùng vịnh như vậy?

- Ha ha ha. Vương tộc nổi tiếng khao khát tri thức, mà sao chó săn của Vương tộc, lại vô tri thờ ơ tới vậy? Được thôi, để ta kể cho người nghe, câu chuyện về Âm Hành Sứ Giả. Vũ Hải Hùng ngồi sõng soài trên ghế, nhìn những vật dụng vứt ngổn ngang trong nhà kho. Hắn đang nghe đàn em mình báo cáo.

- Anh Hùng, em đã bỏ hắn 1 ngày để điều tra Vương Thành Văn. Từ bạn học, từ các giáo viên, search cả công cụ tìm kiếm trên mạng, thậm chí, về tận nhà cũ của nó ở chợ cá, để thăm hỏi tình hình.

Kẻ đang báo cáo, là Vinh Mũi Chó. Hắn là tay sai thân tín nhất của Hùng, không phải nhờ chiến lực cường hãn, mà nhờ khả năng nịnh bợ tài tình, và tài nghe ngóng thông tin rất tốt.

Thời đại này, cần những kẻ như vậy, chứ không phải lũ tứ chi phát triển. Hùng thầm nghĩ. Hắn và tên thuộc hạ này, rất hợp gu nhau.

- Có nhớ lời ta dặn, chỉ tập trung tìm kiếm điểm yếu của nó để ta khai thác không?

- Đại ca cứ nghe em kể hết đã.

“Vương Thành Văn, theo như hồ sơ đăng kí, sinh ngày 30/6 năm Kỷ lịch 6000. Bố đã mất sớm, không rõ họ tên. Mẹ 30 tuổi, từng làm việc tại một xưởng chế biến hải sản. Từ năm 6002, cho tới ngày 3/7 vừa qua, 2 mẹ con sinh sống trong một gian nhà nhỏ ở chợ cá. Hiện nay, đang sống trong một nhà hàng...”

- Mà nói dài dòng bỏ mẹ. Vào mục chính đi.

“Theo ý kiến đánh giá từ thầy cô, bạn bè, và phần lớn học sinh trong trường, thì thu được những đánh giá rất giống nhau như sau: vô học, mất dạy, vô liêm sỉ, không có đạo đức, không biết lễ nghĩa, hung hãn càn quấy, gặp ai cũng cắn, chó cậy gần nhà, thích bợ đỡ bám váy Trần Phương Linh. Các hoạt động đáng nói gần đây, đó là: lập kèo đánh nhau với Phùng Huyết Cường, dụ dỗ rất nhiều con nhà giàu lập nhà cái đánh cược, rồi cuộc Trần Phương Linh thắng đậm, đám công tử Hải Thành đều mắc nợ hàng trăm hào. Sau đó, là đánh Đỗ Lương đến mức phải nhập viện. Rồi sau đó, Đỗ Vinh bị Trần Phương Linh dọa đốt nhà, nên dù con mình bị đánh, cũng phải cắn răng nhịn nhục đi xin lỗi. Vụ này rùm beng cả mạng xã hội Hải Thành. Nhưng, đáng sợ nhất là, ngay hôm sau, Đỗ Vinh bị giết chết không rõ hung thủ là ai! Còn Vương Thành Văn, đến cả cô giáo dạy mình, còn bắt quỳ xuống. Cuối cùng, nhờ thầy Kiên đứng ra can ngăn mà vụ việc tạm lắng lại. Vụ việc này cũng đăng đầy trên mạng. Và đáng sợ hơn là, ngày 14/7 vừa qua, cô giáo của nó, cô Vân, cũng bị giết chết! Thủ phạm bị nghi là thầy Kiên, nhưng ngay sau đó, thầy Kiên cũng treo cổ tự vẫn ngay trong tù!”

- Khoan khoan! Mà nói lại tao nghe nào. Vậy là đứa nào đắc tội với thằng Văn, cũng đều chết rất thảm thiết?

- Đúng vậy, Đỗ Vinh bị đốt cháy đen, bị treo trên tường. Cô Vân thì bị đâm nát nội tạng.

- Khoan đã, tao nghe nói, cô Vân bị giết, là do tên sát thủ hàng loạt gì đó làm?

- Vâng, nhưng phía cảnh sát cũng nhận định, rất có thể là hung thủ cố tình bắt chước tên sát thủ, nhằm đánh lạc hướng điều tra. Tất nhiên, hiện nay mọi người đều cho rằng thầy Kiên là hung thủ, nhưng...

- Mà nghĩ là thằng Vương Thành Văn làm? Nó mới lớp 6 thôi á!

- Ngày 1/7, trong trận đấu với Phùng Huyết Cường, Phùng Huyết Cường có bí mật mặc một Hộ giáp cấp 5. Vương Thành Văn đã tung ra một đấm làm rách toách cả Hộ giáp...

- Bộc Phá Quyền? Vớ vẩn!

- Ngay sau đó, Vương Thành Văn cũng dùng một đấm, đánh gãy xương Đổ Lương, đến mức phải nhập viện. Đổ Lương, cũng đã Luyện Thể tới cấp 8...

- Ôi mẹ ơi!

- Dùng Bộc Phá Quyền, đánh nát nội tạng của người khác, hoàn toàn có thể. Dù chỉ là giả thuyết, nhưng cũng có thể thấy rằng, Vương Thành Văn là loại người nhỏ nhen, ngoan độc, có thù tất báo, mà báo thù rất thâm. Hơn nữa, nghe nói thằng này còn cực kì mưu mô thủ đoạn.

- Như thế nào?

- Khi thầy Kiên bị bắt đi, nó chính là đưa lao ra kêu rằng thầy ấy vô tội.

- Cái mẹ? Chính nó giết người, đổ oan cho người ta, rồi lại ra kêu người khác vô tội? Cái này là đánh lạc hướng điều tra? Mẹ nó chứ, mới 11 tuổi sao đã khôn nặn tới vậy?

Vũ Hải Hùng đưa ra kết luận, Vương Thành Văn, không thể trực tiếp đắc tội. Nếu không thể trực tiếp đắc tội, thì cần gián tiếp.

Làm người, ai cũng có điểm yếu. Cần tìm ra điểm yếu của nó, phải đánh vào đó, phải khiến nó đau khổ không gì sánh bằng.

- Điểm yếu của nó, theo mày là gì?

- Đây... đây mới là thứ khiến em băn khoăn. Thằng oắt này, dám đứng trước toàn trường, bắt cô giáo mình quỳ xuống. Còn công khai mua điểm để tốt nghiệp Tiểu học, rồi ngang nhiên tham gia đội tuyển. Thứ gọi là danh dự, uy tín, đều bị nó tự tay ném xuống cống. Người đời sĩ vả, chửi bới, nó đều không coi ra gì. Đến cả quý tộc, cảnh sát, nó cũng dám gây chuyện. Trên lớp, nó chả chơi với ai, ngoại trừ Trần Phương Linh, mà Trần Phương Linh, thì chắc không phải là điểm yếu. Thật sự... em không biết, nó có điểm yếu gì nữa.

- Hừm! Khoan đã, mày vừa nói..., là nó sống với mẹ, phải không? Giờ mẹ nó làm gì, ở đâu?

- Mẹ nó đang làm đầu bếp cho một nhà hàng ở gần khu công chức.

- Nhà hàng kiểu gì? Ai làm ông chủ? Có thuộc doanh nghiệp nào không?

- Nhà hàng bình dân thôi anh, đồ ăn đắt nhất cũng không quá 1 hào. Nhà hàng còn chả có tên gọi, nằm trong ngõ số 3 nên mọi người đều gọi là nhà hàng số 3, chắc là không thuộc doanh nghiệp nào. Hôm qua em đã ngó qua cái nhà hàng, không to lắm, nhân viên cũng chỉ có vài người, toàn là phụ nữ. Còn chẳng có bảo vệ trông quán.

Vũ Hải Hùng trầm ngâm suy nghĩ một lát, rồi đánh vào đùi một cái đét.

- Há há há! Mà chuẩn bị vài thứ tao dặn, tao và mày, đi phá cho cái quán đó sập tiệm!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Trà Hội

Đế Vương cung.

Điều hành một Đế quốc, vô cùng mệt mỏi.

Riêng việc lo chuyện sinh hoạt và việc làm cho 3 tỉ con người, đã rất mệt mỏi.

Lại thêm các vấn đề xã hội, môi trường.

Giáo dục, y tế, xây dựng.

Vấn đề tài chính.

Vấn đề kinh doanh của Vương Nghiệp.

Vấn đề thuế khoá.

...

Và đó mới chỉ là đối nội.

Còn đối ngoại, với 21 nước chư hầu, với 2 đại đế quốc, với các nước còn lại, và chính sách quản lý Tân Lục Địa.

Một Đế vương lười biếng, sẽ khiến quốc gia sụp đổ. Một Đế vương cần mẫn, sẽ phải chịu áp lực lên bản thân vô cùng lớn.

Đi kèm với quyền lực, luôn là trách nhiệm. Nói cách khác, người không có trách nhiệm, không thể nắm giữ được quyền lực quá lâu.

Lao động cường độ cao, Vương Vũ Hoành sớm đã quen thuộc. Hiệu suất làm việc của hắn, cũng rất cao. Một ngày, hắn chỉ ngủ có 3 tiếng. 10 tiếng đồng hồ dùng để học tập, 10 tiếng để làm việc, và 1 tiếng còn lại, để suy nghĩ.

Những kẻ cắm đầu vào làm việc mà không suy nghĩ, không thể nào có bước đột phá.

Hiện giờ, chính là thời gian suy nghĩ của hắn.

Người bình thường, muốn suy nghĩ, thường tìm nơi rộng rãi, khoáng đạt, để tầm nhìn được mở rộng, để tinh thần được sáng khoái. Nhưng Vương Vũ Hoành, hắn đã quen ngồi trong một không gian tối tăm, chật hẹp, đối diện với một bức tranh để suy nghĩ. Thói quen này, hắn đã bắt đầu có từ 10 năm trước, khi mà hắn dần bước từ một Thứ tử vô lo vô nghĩ, thành con người thâm trầm như hiện tại.

Trần gia, nắm giữ rất nhiều bí mật, dám liên kết với ngoại bang để lật đổ Vương tộc, chúng hắn phải có chỗ dựa. Chỗ dựa ấy, là gì? Là cống ngầm. Hệ thống cống ngầm trải rộng khắp cả Đại Nam Đế quốc. Nơi ấy, không phải các đời Tiên Đế chưa từng cố gắng kiểm soát, mà nó như một hố đen, hút hết mọi đợt tấn công, mọi nỗ lực chiếm đoạt.

Một hệ sinh thái quái dị nằm ngay dưới lòng đất. Hệ thống này, đã có từ 200 năm trước, và do ai xây dựng? Hắn cũng đã tìm hiểu. Là đời Vương Hiến Đế. Cách hắn 6 thế hệ. Một người nổi tiếng được lòng dân, vì cách giải quyết sự việc nhanh chóng, gọn gàng, nhưng lại hơi kém về tầm nhìn chiến lược. Lúc đó, Trần gia còn là thế lực lớn duy nhất bên cạnh Vương tộc, đã đề xuất đề án xây dựng cống ngầm, giải quyết vấn đề lụt lội cho dân cư.

Một mưu đồ 200 năm. Để đến bây giờ bọn chúng có thể sử dụng. Nhưng đáng lo ngại nhất, không phải là những gì đã biết, mà là những thứ chưa biết. Về một thế lực to lớn hơn, đứng sau Trần gia.

Những thứ thần bí khó hiểu, luôn đáng ghét.

Nhưng dù có ghét, cũng phải làm. Đối phương sở hữu mạng nhện, vậy ta quét dần từng sợi tơ.

Đột nhiên, chuông điện thoại của hắn reo lên.

- Hề lô, Hoành-kun!

- Há, Nhện con à, ta vừa nghĩ tới mạng nhện, người lại gọi. Sao người biết số của ta?

- Ha ha ha, Hoành-kun, người đùa đấy à? Trên thế gian này, không có thông tin cá nhân nào mà Kumo Sasaki ta không thể truy cập được! Người có muốn nghe ta kể về những bí mật của Tiểu Hà không?

Kẻ gọi tới, chính là Kumo Sasaki.

- Bớt nói nhảm, có việc gì, nói cho mau.

- Kuma-chan lại muốn tổ chức Trà Hội. Lần này, vẫn là do ta làm chủ xị.

- Bao giờ?

- Ngay bây giờ. Ta đưa người đường link.

Kumo Sasaki, nắm giữ một hệ thống thông tin và giải trí bao phủ khắp cả địa cầu, nên Vương Vũ Hoành mới gọi hắn là Nhện con.

Đường link mà hần gửi tới, không phải là một đường link truy cập internet, mà là một đường dẫn tới cõi Vô thức. Nói đúng hơn, là một mạng lưới Vô thức do Sasaki kiểm soát. Mạng lưới này, hình thành từ tiềm thức của hàng tỉ con người. Người muốn tham gia, vô cùng đơn giản, cứ mua phim của Sasaki về mà xem, đêm mơ thấy hần, vậy là tiềm thức của người đã gia nhập vào mạng lưới ấy.

Ochakai, Trà Hội, mỗi năm đều diễn ra 1 đến 2 lần, tại Tầng 4 Vô Thức Tập Thể, trong một mạng lưới mà Sasaki thiết kế, tại một căn phòng cũng do hần tạo nên.

Tầng Vô thức thứ 4, dù là Vương tộc, cũng hoàn toàn có thể đạt tới.

Vương Vũ Hoành nhắm mắt lại.

Hần đang đứng trong một căn phòng rộng lớn, bài trí kiểu Phú Sơn Đảo, nhưng đây đó lại trở ra một góc kiểu Đại Nam, gọn gàng đơn giản khoa học, chỗ thì đặc sệt phong cách Bắc Hà, rườm rà cổ hủ, nơi thì lại lòi ra thiết kế Cận Tây, với mái vòm và tranh kính.

- Ha ha, Hoành-kun, gian phòng này ta tự tay thiết kế, thấy thế nào? Ngồi xuống đợi một chút, để ta đi mời thêm khách.

Khách, chắc chắn là những Chí Tôn Cường giả còn lại.

Vương Vũ Hoành ngồi xuống chiếc bàn uống trà kiểu Phú Sơn, ngắm một chậu bonsai nho nhỏ. Bonsai rất đẹp, rất tinh tế. Một cây tí hon, lại mang dáng dấp của một đại cổ thụ, như bao hàm cả vạn vật.

Ấy là sách viết thế. Còn trong mắt Vũ Hoành, cây nào mà chả là cây.

Đợi 5 phút, một bóng người từ trên trời ngã xuống, rơi đánh ụcch một cái lên sàn, cùng với đó là rất nhiều nhạc cụ dè lên người.

- Oái oái! Ta đang dở buổi công diễn, còn đang phiêu đây, tự dừng nhắm mắt lại, đã rơi xuống chỗ chết tiệt này! Chả hợp lý đếch gì! - Tiếng gắt gỏng.

Là một lão già, đã gần 80 tuổi, nhưng thân thể còn tráng kiện. Tóc vàng óng ể dài, buộc đuôi ngựa. Mặc vét, đeo kính. Gương mặt vẫn còn lưu lại nét điển trai của người Cận Tây.

Chính là Công tước Edward, người đứng đầu Thành Bang Zenia, bao gồm toàn bộ 37 quốc gia Cận Tây.

- Hê lô, Tóc vàng hoe. - Vũ Hoành vẫn thản nhiên ngồi đó, nhấp một ngụm trà.

- Hừ, tưởng ai, hoá ra là Tiểu Vương. Có thấy Tiểu Hà đâu không?

Tiểu Vương, là cách ngài Edward gọi Vương Vũ Hoành, vì cho tới 10 năm trước, ngài vẫn còn chơi với Tiên Đế, gọi Tiên Đế là Vương. Đến đời Vũ Hoành, thì gọi là Tiểu Vương. Gọi Bắc Hoành là Tiểu Hà, cũng tương tự như vậy.

Trong số những Chí Tôn Cường giả, chỉ có Edward là tay trắng làm nên, không phải cha truyền con nối. Tất nhiên, kẻ tay trắng làm nên này cũng là thiên tài kiệt xuất.

- Xăng pha nhớt? Không phải vẫn ở đây đó sao?

- E hèm!

- Oái!

Ngài Edward hô lên một tiếng, giật mình nhảy lùi ra sau, vì trên mặt đất, ngài nhìn thấy một cánh tay nhô lên. Sau đó là một cái đầu người, rồi một thân người, cứ như đào đất chui lên vậy.

- Xăng pha nhớt, chẳng phải luôn trốn việc dạo chơi ở tầng Vô thức 15 đó sao? Người xuống tới cõi Vô thức, người còn hỏi hẵn đang ở đâu? - Vương Vũ Hoành nhìn Edward, ra vẻ khinh bỉ.

- E hèm! Tắc kè con, người đừng gọi ta là Xăng pha nhớt nữa, có được không? Cảm ơn.

Bên bàn trà, ngồi đó 3 vị Chí Tôn Cường giả, đồng thời cũng là 3 bậc Đế vương đang chia ba thiên hạ, sở hữu 3 đạo quân hùng mạnh nhất thế giới.

Ngài Edward, như rơi từ trên trời xuống, là vì ngài đang chơi nhạc, đang ở trên tầng Tư duy. Bắc Hoành Hà Chí Thương, bò từ dưới lên trên, là vì hẵn đang ở dưới tầng Vô thức.

Lấy Ý thức của người bình thường làm mốc, thì tầng Tư duy, chính là đi rất cao lên trên, còn tầng Vô thức, là đi rất sâu xuống dưới. Hai khái niệm này, như đối lập nhau, nhưng nhiều người tin rằng, nếu đi đến tận cùng của tầng Tư duy, tầng Siêu hình, và đi xuống tận đáy của tầng Vô thức, tức là tầng 18, thì 2 tầng đó, vốn chỉ là một.

Tất nhiên, đây chỉ là giả thuyết, gây nhiều tranh cãi, nhưng chưa bao giờ được chứng minh, vì 2 con người khám phá được sâu nhất, xa nhất 2 khái niệm đó, đang ngồi ở đây. Bọn họ, cũng chưa khám phá được tới cảnh giới đó.

- Ngồi đây buồn chết mất. Để ta chơi một đoạn violin cho các người nghe, hợp lý không?

Ngài Edward đề nghị.

- Cứ tự nhiên. Cảm ơn.

Bắc Hoành lên tiếng.

- Há! Chơi violin, để ta song tấu cùng người.

Vũ Hoành nói.

Ngài Edward đang nhấp dờ ngậm trà, phọt cả nước ra, nhìn hần cười khinh bỉ.

- Ha ha, Tiểu Hà, người nghe thấy gì chưa? Con tắc kè này, vật vẫ lằm mới lên tới Thạc sĩ Âm nhạc, còn ta thì sao? Đại Hoạ gia, Đại Nhạc gia của thế kỉ! Hần dám đòi song tấu violin với ta? Người thấy, có hợp lý không?

Ngài Edward cười sảng sặc. Gì chứ tự cao tự đại, Chí Tôn Cường giả, luôn có đủ tư cách.

Vũ Hoành nhướn mày, nhìn hần.

- Tóc vàng hoe, làm người nên khiêm tốn một chút. Tài năng nghệ thuật, ta không bằng người, nhưng về Nhạc lý, ta chấp người mười vạn tám ngàn dặm!

Câu này, không phải không có đạo lý. Ngài Edward, sáng tác nghệ thuật, đều là tùy hứng. Thấy cái gì “hợp lý” thì làm. Có khi, sáng tác ra rồi, được cả thế gian trầm trồ khen ngợi rồi, ngài lại chả biết vì sao mình lại sáng tác như thế. Còn Vương Vũ Hoành, một kẻ mù tịt về nghệ thuật, lại có thể ôn luyện nhạc lý mà lên tới học vị Thạc sĩ. Nếu chỉ đơn giản so về Nhạc lý, ai hơn ai, cũng đã rõ ràng.

Vương Vũ Hoành, và ngài Edward, giống như 2 thái cực phân tách dữ dội nhất trên thế giới này. Một người thì tùy tiện tùy hứng, làm việc theo cảm tính, một kẻ thì làm việc tỉ mỉ, chính xác, luôn toan tính, luôn có kế hoạch. Một người là thiên tài kiệt xuất, tay trắng làm nên cơ đồ, một kẻ thì là con cháu thế gia, nhưng thành tựu, đều là do nỗ lực mà có. Một người cứ nhõn nhơ vô lo vô nghĩ mà lại suôn sẻ đạt tới địa vị, một kẻ phải trải qua

thập tử nhất sinh, tinh phong huyết vũ, mới sứt đầu mẻ trán mà giành lấy Vương quyền.

So sánh với hai thái cực trên, Hà Chí Thương, lộ rõ ra Xăng pha nhớt. Hắn lúc thì phiêu hốt bất định như người trên cung trăng, lúc thì lại cẩn thận toan tính đầy mưu đồ. Lúc thì hiền lành dễ dãi, khi thì nóng tính như lửa. Lúc thì tràn đầy âm khí, khi thì hùng hực sinh lực. Thậm chí, nhân cách của hắn, có bị phân liệt hay không, cũng là đề tài bàn tán xôn xao.

- Được thôi, Tiểu Vương, đã thế thì cố gắng mà theo kịp ta.

Ngài Edward ném một cây violin cho Vũ Hoành. Bảo hắn.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Bản Hoà Tấu Của Ba Vị Đế Vương

Ngài Edward đặt cây violin lên vai, chỉnh lại dây đàn. Vương Vũ Hoành cũng làm tương tự.

Ngài nhắm mắt lại, đưa tay trái bấm lấy các nốt. Vương Vũ Hoành ngay lập tức nhận ra, là bản Hoà tấu số 37 do chính Edward sáng tác, âm Đô trưởng.

Ngài công tước bắt đầu kéo cây vĩ, hẳn cũng làm theo.

Tiếng nhạc dần vang lên. Khúc dạo đầu, hai người đều hoà tấu vô cùng nhịp nhàng.

Âm thanh êm đềm, trong trẻo, như gợi lên một buổi sáng mùa thu, có tiếng chim chóc, có cây cối, có dòng sông. Trong không gian âm nhạc này, hai người như đi dạo bên một bờ sông, trôi ngược về những tảng băng tan của mùa đông năm cũ. Những dấu chân chậm rãi in trên nền tuyết tan.

Bỗng nhiên, xuất hiện những thay đổi đột ngột. Không phải vì bản nhạc thay đổi, mà chính người sáng tác ra nó, ngài Edward, lại thay đổi. Ngài nổi tiếng với việc mỗi lần biểu diễn, ngài đều tự ý thay đổi chính bản nhạc của mình, có khi là một nốt, có khi là một trường đoạn, không khi nào giống khi nào. Bởi lẽ, trong mỗi một khung cảnh nhất định, ngài lại cảm thấy, sửa đổi như vậy, mới là hợp lý, mới là tự nhiên.

Giống như khúc dạo đầu đang êm ả vui tai, bất chợt nhấp nhô, bất chợt nhảy nhót, không khác gì đôi tri kỉ đang đi dạo bên dòng sông, chợt ngài Edward đột ngột chỉ cho Vương Vũ Hoành, thấy những điều bất ngờ.

Này là một hòn đá, này là một con sóc, khi là một nụ hoa. Những điểm xuyết chợt xuất hiện, cùng với những tiếng reo vui, như tính cách quái dị của ngài. Đã 80 tuổi rồi, liệu một nụ hoa, một con sóc, còn có thể khiến ngài hứng thú như vậy?

Quan trọng nhất là, những cảm xúc ngẫu hứng của ngài, hoàn toàn không nằm trong nhạc lý, liệu Vương Vũ Hoành có thể bắt kịp?

Hắn bắt kịp!

Ngay khi ngài thay đổi giai điệu, chỉ 0,1 giây sau, hắn bắt kịp.

Độc Tâm thuật!

Ngài Edward cười cười. Cánh tay ngài tiếp tục rung lên cây vĩ. Vibrato, legato, trill, tremello, rung, kéo, láy, vê..., một loạt những động tác chơi đàn, rất réo không ngừng nghỉ, như tiếng chim hót riu rít vào mùa xuân.

Vũ Hoành bắt kịp. Đôi tay của hai người, dần tăng tốc. Như những cơn gió mùa hạ, mang theo khí nóng, thổi qua những cánh đồng.

Một làn gió, hai làn gió, cách nhau chỉ 0,1 giây, đuổi sát nhau, nhưng nếu lắng nghe thật kỹ, lại vẫn có thể tách biệt.

Bản hoà tấu, dần chia thành hai bè chính phụ, rượt đuổi nhau. Gió thổi, ngày càng lớn, khiến cây cối xào xạc, khiến lá khô tung bay. Bầu trời, mây đen như vần vũ, báo hiệu những cơn giông mùa hạ.

Tiết tấu của ngài Edward, dần nhanh hơn, nhanh hơn, như gió lớn tích tụ thành cuồng phong, như chuẩn bị phóng thích ra cơn bão tố thổi bay những mái nhà. Ngài chơi đàn, không còn bằng tay nữa, mà là bằng suy nghĩ. Dựa vào suy nghĩ, để điều khiển cánh tay, điều khiển tiếng đàn.

Không gì có thể nhanh hơn những suy nghĩ như chớp loé của một thiên tài, và chính những suy nghĩ ấy, đẩy tiết tấu bản nhạc nhanh tới mức khó tin.

Tuỳ Tâm Sở Dục!

Một cảnh giới rất cao trong nghệ thuật, giống như sáng tạo nên vạn vật, sau đó điều khiển, kiểm soát chúng bằng suy nghĩ của bản thân. Suy nghĩ, là những ánh chớp chói lòà, còn tiếng đàn, đã trở thành gió rít gào đem theo mưa bão.

Người muốn leo thang, ta cũng leo thang.

Vương Vũ Hoành, vẫn bắt kịp!

Như Ảnh Tuỳ Hình!

Lại là một kĩ năng cao cấp. Hai tiếng đàn, vẫn bám riết lấy nhau, xoắn xuýt với nhau, như hai cơn cuồng phong, xô vào nhau, rít gào.

Bão đã nổi.

Cơn bão này, trải rộng khắp bốn phương, như cơn giận dữ của trời đất, như lời gào thét của Chí Tôn Cường giả.

- Ha ha, nghe các người hoà âm, ta không tham gia, không được nữa rồi!

Hà Chí Thương cười cười, hất búng ngón tay một cái, sau lưng, hàng vạn hư ảnh oan hồn và linh thể, cuồn cuộn nổi lên, hoá thành một Linh Thể nữ giới, cao lớn, dữ tợn.

Man Khải Ca Nương, Linh Thể tầng 14!

Ca Nương ấy cất lên tiếng hát, cao vút, chói tai, như xuyên thấu tâm hồn, như gọi lên nỗi ai oán của lòng người.

Lại một Linh Thể cấp cao.

Buổi hoà tấu này, chỉ tính riêng về kĩ thuật, đã vươn tới một cảnh giới phi nhân loại. Thứ được đem ra để so đấu, đã không còn là Âm Nhạc, mà là ý chí, là đam mê, là tham vọng.

Trong sự hỗn giao và va chạm kinh thiên động địa ấy, Âm Nhạc trở nên cuồng bạo hơn bao giờ hết, nhưng không vì thế mà hỗn loạn, ngược lại, như đang vẽ nên một bức tranh rộng lớn.

Gió nổi mây vần, mưa sa bão táp. Thiên nhiên gào thét, trời đất quay cuồng. Thiên tai địch hoạ lạnh lùng tàn nhẫn, cuốn qua toàn bộ nhân gian, vùi dập bất kì ý chí nhỏ nhoi nào trên thế giới. Tiếng hát kia, nghe như tiếng than thở, oán thán, kêu la, khóc lóc, cầu xin, điên cuồng, hấp hối. Suy nghĩ, tư duy, triết lý, nghiền ngẫm, kinh nghiệm, ý chí, mong muốn, nguyện cầu, niềm vui, nỗi buồn, tức giận, khổ đau, tuyệt vọng. Mọi loại xúc cảm của nhân gian, bị cuốn vào, bị nghiền nát trong cơn bão khủng khiếp ấy.

Máu nhuộm thành sông, thân chất đầy đồng. Thành thị tan hoang, thiên nhiên héo rụi.

Khắp Tầng thứ 4 Vô Thức Tập Thể, nơi tập trung tiềm thức của toàn bộ nhân loại, như run rẩy, như kêu gào, như muốn điên dại nhảy múa cùng bản Hoà tấu của ba vị Đế Vương.

Những âm thanh này, hoà trộn vào nhau, phá vỡ hết từ giới hạn này sang giới hạn khác, dần trở thành một âm thanh quái dị, kinh hoàng, một âm thanh kinh hãi vượt xa hiểu biết của loài người.

Đúng lúc này, một tiếng đàn Samisen cất lên.

- Tăng tăng tăng...

Ngay lập tức, hai cây Vĩ cầm, ngừng lặng. Ca Nường, cũng không hát nữa. Vạn vật, lại trở về tĩnh lặng, như chưa từng có gì xảy ra.

Chỉ có Sasaki đứng đó, tay cầm cây đàn Samisen, vẫn đang đánh tăng tăng tăng, mặt ngơ ngác tẽn tò.

- Má nó chứ! Ta thấy các người hoà tấu vui quá, cũng muốn góp vui mà thôi. Ấy thế mà 3 người, rõ ràng hùa nhau chơi đùa ta, thấy ta chơi đàn, là lập tức im lặng. Khốn lắm!

Cả 3 vị đều nhún vai với hần, ý bảo.

“Không cho người chơi cùng”.

=====

Một chương này, tuy ngắn, nhưng lại tốn đi quá nhiều tinh lực để sáng tác. Có thể nói, đoạn miêu tả này, đã là siêu phẩm của cả đời ta, cũng không ngoa.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Kẻ Gìn Giữ Cân Bằng

- Thôi được rồi, không chơi nữa thì thôi, mất cả hứng. 3 người các người, đã xem phim mới ra của ta chứ? Sasaki no Monogatari (Truyện kì về Sasaki), phần 70, sao? Xem chưa?

Cả 3 đều đồng loạt lắc đầu.

- Hừ! Đối trá! Bom tấn khủng nhất năm, chắc chắn phải xem qua chứ?

Cả 3 vẫn lắc đầu.

- Moá nó! Đối trá không! Sao nào Ed-kun, thấy phim của ta, tạo hình hay chứ? Rất có tính kế thừa truyền thống Kabuki chứ?

Ngài Edward lắc đầu.

- Tạo hình quá dễ đoán. Ai nhìn vào cũng thấy Saito là kẻ xấu. Như vậy, không hợp lý lắm.

- Moá nó!! Ed-kun, người rõ ràng có xem phim của ta, mà còn dám lắc đầu. Sao nào, Hoàn-kun? Thấy tình tiết phim của ta, logic chứ? Ta mất cả năm trời tâm đắc đấy!

Đến lượt Vương Vũ Hoàn lắc đầu.

- Phá án gì sai bét vậy. Saito rõ ràng vô tội.

- Moá nó!! Hoàn-kun, người cũng rõ ràng có xem phim của ta, mà dám nói là không?! Mà tại sao Saito lại vô tội?

- Người nhìn vào khay áo của hân thì biết.

- Moá nó!! Biết bằng niềm tin á?! Người nghĩ ai cũng thông minh như người sao? Người có giỏi thì viết kịch bản giùm ta! À mà, vụ Vrahta, người diễn cũng hết sẩy đấy, sao, có thích theo ta đi đóng phim không? Hai ta sẽ thành cặp đôi tài tử ăn khách nhất màn bạc. Cùng đưa nền điện ảnh lên một tầm cao mới!! Đến lúc đó, đừng kiểm duyệt phim của ta nữa nhé, Tiểu Hà?

Rầm!!

Bắc Hoàng Hà Chí Thương, này giờ hiền hoà vui vẻ ngồi uống trà, bỗng nhiên đổi tính đổi nết, đập một cái thật dữ dội xuống bàn, mặt đỏ au, mắt long sòng sọc, chỉ thẳng ngón tay vào Sasaki.

- Mẹ kiếp, Vô Diện! Người còn gọi ta là Tiểu Hà một lần nữa xem?! Ta nói cho người biết, người có biết thị trường Bắc Hà có bao nhiêu khách hàng tiềm năng tiêu thụ phim của người không? 6 tỉ!! 6 tỉ đấy biết chưa?! Người có muốn ta cấm chiếu phim của người trên khắp lãnh thổ Bắc Hà, người có muốn hãng Fusan chết tiệt của người lỗ vốn mà phá sản không?! Ta nói cho người biết, đoạn cuối phim, người gọi ai là Tiểu Hà? Cái đ* gì mà nam giả nữ? Cái đ* gì mà xằng phá nhót? Cái đ** gì mà giới tính không bình thường? Người ám chỉ ai? Người đá đểu ai? Lại còn cố tình nói bằng tiếng Bắc Hà? Người cứ thử làm phim xuyên tạc về ta một lần nữa xem?! Thị trường 6 tỉ người đấy!! Nhớ chưa? Cảm ơn.

- Moá nó!! Hoá ra tất cả các người đều đã xem phim, vậy mà còn lắc đầu với ta. - Kumo Sasaki bữu môi lắc đầu. - Các người xem, ta rõ ràng quan tâm tới Tiểu Hà như vậy, còn lo cho giới tính của hân, muốn truyền bá tư tưởng bình đẳng giới, ấy thế mà hân dám kiểm duyệt phim của ta, các người xem, có vô ơn bạc nghĩa không?

- Chính xác chính xác. - Tiếng Vương Vũ Hoàn.

- Hợp lý hợp lý. - Ngài Edward gật gù.

- Các người câm miệng lại cho ta có được không? Cám ơn. - Hà Chí Thương quát lớn, cuối câu vẫn không quên nói cám ơn.

- Phim của Nhện con, không có trực tiếp nhắc tới ai cả. Xác suất toán học, trùng hợp là hoàn toàn có thể xảy ra, chỉ những ai có tật giật mình, mới nghĩ sâu xa.

Vương Vũ Hoành điềm nhiên nhấp một ngụm trà, lý giải.

- Hợp lý hợp lý. - Ngài Edward lại gật gù.

- Hai tên khốn nhà người! Cả Sasaki nữa. Nhớ cho ta. Đến cái ngày, ân đức của ta phủ khắp cả thiên hạ, ta thề sẽ đem toàn bộ đàn ông của Cận Tây, Đại Nam, Phú Sơn, đem hiến hết cả lũ! Nhớ cho ta, cám ơn!

- Moá nó!! - Sasaki thốt lên - Che giấu gần 30 năm nay, rốt cuộc Tiểu Hà cũng đã bộc lộ dã tâm của mình. Hắn không đủ năng lực làm đàn ông đã đành, còn muốn biến tất cả đàn ông đều thành xăng pha nhớt như hắn. Các người xem, có độc ác không?

- Chính xác, chính xác!

- Hợp lý, hợp lý!

- ...!!

- Các người tán nhảm như vậy đủ chưa?

Một giọng nói uy phong, trầm hùng vang lên.

- Gấu Béo tới rồi. - Vương Vũ Hoành thở dài.

- Kuma-chan! Lại đây lại đây! - Tiếng Sasaki reo lên.

- Hê lô Big Bear. - Tiếng chào của Edward.

- Đại Hùng, người thấy đấy, bọn chúng hoà vào treu chọc ta! - Tiếng Hà Chí Thương meo mào như sắp khóc.

Cánh cửa phòng mở cái Uỳnh!! một tiếng. Một người đàn ông to lớn, râu tóc xồm xoàm, trắng toát, khuôn mặt tuy đã già nua, nhưng còn vô cùng cứng cỏi, hai cằm bạnh ra, bắp tay cuồn cuộn, nước da nâu bóng, trên thân xăm những hình thù kì dị, khoác trên mình một bộ đồ lông thú.

Chí Tôn Cường giả Đại Hùng Kwaruh, người thủ hộ Đất tổ Rukth"Oar, kẻ mạnh nhất thế giới này.

- Giao lưu xong rồi chứ? Cho các người 5 phút bàn chuyện riêng.

Trà Hội, lần nào cũng chia làm 2 phần. Giao lưu, và bàn bạc. Cần có giao lưu, vì Chí Tôn Cường giả, tuy mạnh mẽ, nhưng cũng là một đám cô đơn. Thế gian này, người có thể đứng cùng một tầm cao, có cùng một tầm nhìn với bọn hắn, thật sự không nhiều.

Có những ngoại lệ như Phạm Viết Phương, như cố giáo sư Vô Thường, nhưng thật sự không nhiều.

Cứ nhìn vào bản hoà tấu kinh thiên động địa vừa rồi, liệu ai có thể theo kịp?

Trà Hội, cũng là một lần tăng lớp lãnh đạo cao nhất của thế giới thảo luận.

Nam Đế, Vương Vũ Hoành, nắm giữ Đại Nam Đế quốc, dân số 3 tỉ người, chưa tính 21 nước chư hầu.

Bắc Hoành, Hà Chí Thương, nắm giữ Bắc Hà lãnh thổ, gồm 13 vùng lãnh thổ, dân số 6 tỉ người.

Tây Công, Edward Kaiser, nắm giữ Thành Bang Zenia, gồm 37 quốc gia, dân số 10 tỉ người.

Vô Diện, Kumo Sasaki, nắm giữ hệ thống thông tin, truyền thông hùng mạnh nhất thế giới, lại có sức ảnh hưởng cá nhân khủng khiếp.

Và cuối cùng, chính là Đại Hùng Kwaruh!

Thảo luận bắt đầu, Vương Vũ Hoành là người đầu tiên nói. Hắn cũng đang có chuyện muốn nói.

- Ta sắp sửa dọn dẹp nhà cửa, các người đừng có tham dự.

- Hợp lý, hợp lý! - Edward gật gù.

- Má người im miệng hộ ta được không, cảm ơn. - Hà Chí Thương nói. - Tắc kè à, Vrahta kẻ sát biên giới người, cũng kẻ sát biên giới ta, người có biết, người chinh phạt Vrahta, ta nhận được bao nhiêu thư cầu cứu không? Phải nhận bao nhiêu dân tị nạn không? Dân nước ta cũng hoảng loạn lắm không? Làm vị vua nhân đức như ta, thấy cảnh máu chảy đầu rơi dân tình hoảng loạn, lại thấy đau lòng... Người nghĩ, người chinh phạt Vrahta hoành tráng rồi, oai phong rồi, nhưng còn ta, đau khổ nào ai biết đến? Người nghĩ thế nào cho ta một câu trả lời, cảm ơn.

- Moá! Diễn thuyết dài dòng, rốt cuộc muốn đòi bồi thường chiến tranh?! Ta khinh bỉ người, đừng có mơ! Trần gia cũng đang như cá nằm trên thớt, đừng có tên nào mơ thò tay vào, ta chém hết đó!

Vương Vũ Hoành nói như chém đinh chặt sắt.

- Người dọn nhà, vậy thì đất ở Tân Lục Địa, chắc không cần quá đâu nhỉ? Cho ta mượn xây vài cái trung tâm ngoại cảm, sau này người cần, thì trả lại, được chứ? Cảm ơn.

- Hợp lý, hợp lý! Cho ta mượn xây vài nhà hát opera nữa. Trình độ nghệ thuật ở Tân Lục Địa thật sự quá thấp kém!

- Moá!! Ta cũng muốn xây vài cái bảo tàng Sasaki ở đó.

- Ha ha ha!! Muốn lấy đất đã cắm cờ Đại Nam lên đó? Các người mơ ngủ đấy à? Còn Nhện con, đừng có đua đòi với tụi từng tưng này, người cứ tiếp tục đầu tư vào phim sex rồi tuồn vào lãnh thổ Bắc Hà cho ta, cho tên Xăng pha nhốt tức chết luôn.

- Vô Diện! Mi biết năm vừa qua, quân của ta bắt quả tang bao nhiêu là văn hoá phẩm đồi trụy chứ? Toàn dán mác Phú Sơn! Khốn nạn! Hà Chí Thương ta lấy ân đức mà dạy người, ấy thế con dân của ta lại xem toàn những thứ trái với luân thường đạo lý!! Cái gì mà chị gái em trai, cái gì mà bố vợ con dâu, rồi thì đề cả cảnh sát, đề cả sếp mình! Mẹ kiếp, người Phú Sơn các người, không biết Tam Cương Ngũ Thường là cái gì sao?! Người tự úp mặt vào tường mà ăn năn đi, cảm ơn.

- Moá nó! Thời buổi kinh tế thị trường, có cầu thì mới có cung, người còn đem Tam Cương Ngũ Thường ra giảng. Hãy hỏi Edward mà xem, mẹ với con, chị với em, có phải là Libido, có phải là Tính Dục Vô Thức, có phải là mặc cảm Eudip không? Đề cả cảnh sát, đề cả sếp, có phải là tâm lý phản kháng bị dồn nén không? Ta chỉ giúp họ giải toả một cách an toàn và không để lại hậu quả, người còn kêu ca cái gì? Đồ lạc hậu!

- Hợp lý! Hợp lý!

- Chính xác, chính xác!

- Các người im mồm cho ta!... Cảm ơn.

Vương Vũ Hoành là người nghiên cứu khoa học, nên rất thích những lời khẳng định kiểu “chính xác”. Edward lại là dân nghệ sĩ, lúc nào cũng

“hợp lý hợp lý”. Còn Hà Chí Thương, luôn muốn tỏ ra là người nhân nghĩa, nên nói “cảm ơn” đã thành nghịen.

- Cho các người bàn chuyện, các người lại tán nhảm như vậy!

Giọng của Kwaruh vang dội. Cả 4 người đồng loạt im bật.

- Không muốn bàn, vậy để ta nói. Thứ nhất, vẫn nhắc lại. Đất tổ Rukth"Oar, không một đứa nào được phép dẫn một tên lính tới. Vi phạm, ta một tát đập chết tụi bay, nghe chưa?

Cả 4 đổ mồ hôi, gật đầu lia lịa.

- Vũ Hoành, chuyện nội bộ của nhà người, người tự xử lý, tất cả những người còn lại, đều sẽ không can thiệp.

Vương Vũ Hoành mỉm cười gật đầu, hẳn chỉ cần một lời khế định chung như vậy. 3 người còn lại cũng phải vội vã gật gật.

- Chí Thương, đất của người, sao Âm Thịnh Dương Suy quá nhiều vậy? Người chết còn nhiều hơn cả người sống, linh hồn bay đầy khắp ngõ, người sống hết cả sinh khí. Còn Vũ Hoành, sao Đại Nam lại Dương Thịnh Âm Suy quá vậy? Cường độ làm việc quá cao, tâm linh bất ổn, bắt đầu có dấu hiệu tự tử tập thể rồi kìa. Hai người các người, tìm cách mà đền bù cho nhau. Cụ thể thế nào, ta không quan tâm!

Hà Chí Thương lại gật đầu. Âm Dương mất cân bằng, cũng sẽ ảnh hưởng tới sự hài hoà của cả thế giới, chuyện này Kwaruh hoàn toàn có quyền lên tiếng.

- Edward, ta biết người thích sống trên cung trăng, không có quan tâm nhiều tới thế sự, nhưng người không muốn làm kinh tế, (thở dài), thì cũng nên nhắc nhở cấp dưới một tí. Đồng tiền chung của người, tại sao lại rớt đến 70% giá trị chỉ trong 5 năm như vậy?!

Edward mở màng, quay sang hỏi 3 người còn lại.

- Đồng tiền chung, là cái gì thế?

- Pffff!!!

Cả 3 cười tụt quần.

- Má ơi! Đồng tiền chung do chính hăn kí sắc lệnh, giờ hăn còn không biết là cái gì?!

- Hoành-kun, cho hăn mượn quả tên lửa, để hăn tìm về quê hương đi!

- Công tước cái rắm gì, có mà đám cấp dưới nó in chữ kí hăn hàng loạt rồi in vào sắc lệnh thì có!

Ai ngờ, Edward gật đầu.

- Đúng vậy, mẫu chữ kí của ta, tất cả mọi người đều có mà.

- Pfffffffff!!!!

Lại cười dữ dội hơn nữa.

- Thôi được rồi. - Kwaruh lên tiếng. - Các người đừng có cười nữa. Cận Tây phá sản, thì các người cũng không thoát khỏi liên lụy. Vũ Hoành, Chí Thương, Sasaki, hùn vốn vào giúp hăn một tí. Mua lại giúp hăn mấy khoản nợ. Nếu không có gì để mua, mua mấy bức tranh của hăn về cũng được. Đồng tệ, đồng hào, đồng yên của các người vẫn còn rất mạnh, cố gắng.

- Há há, hợp lý, hợp lý! - Edward cười khanh khách.

- Vâng...

3 người kia đồng thanh đáp lại. Kinh tế, chết 1 thằng, là 3 thằng cùng chìm theo, nên không thể không cứu. Nhưng có 1 tên ăn không ngồi rồi, chỉ biết sáng tác vẽ vời, kinh tế nát bươm, lại bắt 3 người bọn hăn nai lưng ra cứu, thật là vô cùng chán.

- Còn Sasaki, người... đầu tư ít phim sex thôi! Người biết hiện nay có bao nhiêu thanh thiếu niên, thậm chí cả người lớn tuổi, bị ảnh hưởng rồi chứ! Người có muốn những thế hệ tương lai đều đòi truy suy đồi hay sao?!

Sasaki lè lưỡi.

- Vâng, em biết rồi.

- Còn nữa. Cái mã phim SSNIS-80, ai đóng ấy nhỉ?

- Yuria?

- Không, Yuria là mã SSNIS-80, ta nhầm, mã SSNIS-801 cơ.

- Ý bác là Himeno?

- Đúng rồi, Himeno, cả Yuria nữa cũng được, bảo hai em ấy ta có lời mời đến Đất tổ Rukth"Oar chơi một chuyến.

- Pffff...

Cả 4 người bụm miệng nín cười.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Thế Giới

- Chuyện riêng, thì như vậy là xong rồi. Giờ tới chuyện chung. Vương Vũ Hoành, Kumo Sasaki, ta có chuyện muốn hai người góp ý.

Giật mình. Đại Hùng Kwaruh, lại cần người góp ý, lại gọi đầy đủ họ tên hai người. Chuyện này, có lẽ thật sự nghiêm trọng.

- Là về Tân Lục Địa. Sasaki, Phú Sơn của người xây dựng nền móng từ một lục địa đã chìm. Vũ Hoành, ông tổ nhà các người, càng chính tay đánh chìm hai cái lục địa. Chuyện này, có lẽ hai người sẽ tìm ra manh mối gì đó.

Cả 4 người đều nhìn Đại Hùng, suy nghĩ. Bọn họ, cũng đã đoán ra điều gì.

- Tân Lục Địa, có lẽ tồn tại Đại Thư Viện thứ 7! Tân Lục Địa, một lục địa mới nổi lên gần 1000 năm nay, nhờ sự chuyển động của các mảng địa chất. Nhưng thực tế, 3000 năm trước, nó đã từng tồn tại, là 1 trong 7 châu lục ngày đó. Chính Vương Thái Tổ, đã đánh chìm châu lục này.

Tân Lục Địa, xét về mặt địa lý, gần với Đại Nam nhất. Cách một cái đại dương. Từ Đại Nam, điểm khởi hành gần nhất để đi tới Tân Lục Địa, chính là Vịnh Bạch Long, vùng đất của người Krabei.

Ngày nay, Tân Lục Địa, chưa có chủ quyền, chưa có chính quyền, chỉ có 3 thế lực của Đại Nam, Bắc Hà, Thành bang chia ra cai quản. Tình hình nơi đó, vẫn đang khá hỗn loạn, hoang vu, vô luật pháp. Là thiên đường cho những kẻ phạm tội, ưa mạo hiểm, thích khai hoang, hoặc chỉ đơn giản là

cảm thấy bế tắc tại quê nhà. Tình hình Tân Lục Địa như vậy, mà nếu như xuất hiện Đại Thư viện, vậy sẽ còn ra sao? Cần có một phân định cụ thể.

Đại Thư viện, là một chuyện rất lớn. Rất có thể, sẽ lại xuất hiện một Chí Tôn, thậm chí, là thiên hạ rất có thể sẽ chia làm 4. Chuyện này, rất cần ý kiến của Đại Hùng, vì liệu có chấp nhận một Chí Tôn Cường giả thứ 6, hay không.

Đại Hùng lắc lắc đầu.

- Nếu xuất hiện kẻ thứ 6, đành chấp nhận hẳn. Nhưng tình thế như hiện nay, đã là gần đạt tới bão hoà rồi. Trong số các người, bất cứ ai tìm thấy, hoàn toàn có thể sở hữu.

- ...!!

Sở hữu 2 cái Đại Thư viện? Một thế lực, đang ở thế chia 3, bỗng có 2 Chí Tôn Cường giả, như vậy thế giới chẳng phải lại vẽ lại bản đồ? Nhưng cả đám rất nhanh cũng hiểu được, bọn họ có điên cuồng tìm kiếm, chẳng lẽ Kwaruh lại không? Nếu Đất tổ Rukth"Oar kiểm soát được Đại Thư viện cuối cùng, như vậy thế chia 3 này vẫn giữ nguyên.

Thế cục ổn định của thế giới, sau 3000 năm, rất có thể, vì Tân Lục Địa mà lại dậy sóng. Trà Hội, cũng đã kết thúc. Edward và Sasaki về trước. Edward có vẻ rất vui, vì nợ công đầm đìa, cuối cùng đã có người gánh. Hà Chí Thương gọi Vương Vũ Hoành lại.

- Nè tắc kè. Chuyện hài hoà Âm Dương, ta có một ý.

- Ý quái gì? Không phải bảo ta với người... làm cái chuyện... không có luân thường đạo lý gì đó, chứ?! Ta có vợ con rồi đó!

- Mẹ nó, người nghiêm túc chút cho ta! Cảm ơn. Ta nghĩ, sao không tổ chức một buổi giao lưu nhỉ? Giao lưu Văn học, Khoa học. Học sinh Đại

Nam sẽ được trau dồi môn Văn, học sinh Bắc Hà cũng sẽ được học hỏi về Toán Lý Hoá, thấy sao?

Vương Vũ Hoành thở dài. Hắn còn đang bận trăm công nghìn việc, tên xằng pha nhót này còn vẽ thêm chuyện cho hắn.

- Được thôi, nhưng có 3 điều kiện.

- Cứ nói.

- Thứ nhất, tổ chức tại Đại Nam. Thứ hai, người làm chủ khảo. Thứ ba, việc này... ta giao hết cho người, người của ta, người thoải mái sử dụng, ta đang bận lắm, không rảnh mà chơi mấy vụ này.

- Mẹ nó! Tổ chức tại Đại Nam, người đỡ phải đi đâu, ta đứng ra tổ chức, người chả phải làm gì! Rốt cuộc người có tí trách nhiệm nào với thể hệ con em không? Hứ! May cho người, ta là người nhân đức, chuyện này, coi như ta hi sinh vì việc chung! Mau cảm ơn ta đi!

- Tự đề xuất tự thực hiện, sao ta phải cảm ơn?!

- Mẹ nó, người nhớ đấy!

Nói rồi, Hà Chí Thương lại đào đất chui xuống dưới. Chắc hắn lại vì vu ở tầng 15 Vô thức. Tên này, đã muốn xông vào tầng 16 lắm rồi, hắn chỉ chờ bước đột phá.

- Vũ Hoành.

Hắn cũng định ra về, bỗng Kwaruh gọi hắn lại.

- Chuyện của Trần gia, nếu dưới cổng ngầm có phát hiện thấy điều gì, nhớ bàn bạc với ta.

Kwaruh trầm ngâm nói. Hắn gật đầu. Hắn nhảy phốc một cái lên trên, mở mắt ra, vẫn là căn phòng trong Đế Vương cung quen thuộc.

Lần Trà Hội này, cũng có khá nhiều thông tin bổ ích. Tầng 4 Vô Thức Tập Thể, chỉ còn lại Kwaruh ngồi đó. Hắn thở dài. Rất mệt mỏi. Để có thể kiểm chế 4 tên chết tiệt này, đối với hắn cũng không phải điều dễ dàng gì.

Sasaki còn đỡ, tên này, chiến lược tuy mạnh mẽ, lại nắm giữ hệ thống thông tin quá đáng sợ, nhưng tính cách của hắn, rất trẻ con, thuần phác, lại hơi có chút biến thái. Nếu có lỡ lơ là hắn, cùng lắm chỉ là vài thế hệ suy đồi về đạo đức mà thôi, không phải không thể cứu vãn.

Nhưng Nam Đế, Bắc Hoàng, Tây Công, ba tên nguy hiểm này, buông lỏng bất cứ 1 tên nào cũng không được.

Vương Vũ Hoàn, mở mồm ra là nói ta chỉ truy cầu tri thức. Mẹ nhà hắn, muốn có tri thức, chẳng phải là đi cướp hết Đại Thư viện về tay? Dòng họ Vương nhà hắn, 3000 năm nay luôn nhắm nhe chuyện này.

Hà Chí Thương, mở mồm ra là nói muốn đem ân đức phủ khắp thiên hạ. Mẹ nhà hắn, muốn vậy, tiền đề đầu tiên chính là phải nắm thiên hạ trong tay!

Edward, mở mồm ra là nói chỉ làm việc theo cảm xúc, thấy thứ gì hợp lý mới làm. Mẹ nhà hắn, hắn khoan 37 quốc gia lại làm 1, chỉ vì thấy hợp lý. Nếu cho hắn một quả địa cầu, để hắn khoan lại làm 1, rồi kí tên Edward đầy lên đó, chắc hắn cũng thấy vô cùng hợp lý!

3 thằng khốn này, tính cách tuy có khác nhau, sở thích cũng khác nhau, nhưng tham vọng thì giống nhau như đúc.

Thiên hạ!

Kwaruh cũng đã già rồi. Hãn đã hơn 200 tuổi. Đại Thư viện thứ 7 xuất hiện, hãn cũng rất nỗ lực đem về dưới trướng bảo hộ của mình, hoặc ít nhất, là đưa cho Sasaki. Thực lực của hãn, cũng không còn đỉnh phong nữa. Dù rằng, hãn vẫn có thể một tát đập chết Nam Đế Bắc Hoàng Tây Công. Nhưng, liệu hãn còn có thể gìn giữ sự cân bằng của thế giới, được bao lâu nữa.

Thật là mệt mỏi. Để bắt kịp đám trẻ tuổi, thật sự rất mệt mỏi.

Hãn bước khỏi căn phòng, ngắm nhìn khắp cõi tầng 4 Vô Thức Tập Thể.

Đây là nơi tiềm thức của nhân loại hội tụ.

Những linh thể bay đầy trời, mang theo đủ mọi xúc cảm, đủ mọi trạng thái.

Nhân loại. Từ khi còn là một cậu bé Rukth'Oar, tới khi bước chân vào Đại Thư viện, cho tới khi đã trở thành Chí Tôn Cường giả hùng mạnh nhất, hãn đều mang trong mình một tâm niệm, gìn giữ hoà bình cho nhân loại. Muốn gìn giữ, hãn chỉ có thể không ngừng mạnh mẽ hơn, thời thời khắc khắc không được buông lỏng, không được phép để lộ ra bất kì điểm yếu nào.

Suốt 3000 năm qua, từ khi thế giới vừa bước qua một cơn loạn lạc, trật tự được lập lại, Đất tổ Rukth'Oar, luôn giữ cho mình vị thế tối thượng.

Tầng Vô thức, cũng không khác gì một thế giới, nằm trong một thế giới. Xa xa cuối chân trời, là những núi băng trập trùng.

Nơi đó, ít ai biết rằng, chính là đất tổ Rukth'Oar của loài người. Rukth'Oar, không chỉ nằm tại cực Bắc của quả địa cầu, nó còn nằm tại đây, tại tầng 4 Vô Thức Tập Thể, là cội nguồn của tâm thức thế giới.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Lời Thề Bên Dòng Mẫu Hà

- Thừa thầy, thẳng Văn lại ngủ gật!

Thu Mai giơ tay mách thầy. Nó cảm thấy thật sự quá khó chịu. Được thầy nhớ tên, được thầy quan tâm, lại còn được nước làm tối, đi học được 3 hôm, 1 hôm nghỉ học không có lý do, 2 hôm còn lại, lăn ra ngủ!

Thầy Khang liếc qua, không nói gì, chỉ cười. Thầy tiếp tục giảng bài.

Linh khẽ vỗ thẳng nhóc.

- Văn, sao bạn ngủ gật hoài vậy?

- Ố ố... Đêm qua, đi săn thú, về muộn quá... 1 giờ sáng, mới được ngủ... Thầy... đang giảng cái gì đấy?

- Lịch sử của thế giới.

- Đây là môn Lịch sử sao? - Nó vẫn còn ngái ngủ.

- Ngốc! Làm gì có môn học nào gọi là Lịch sử? Đang học Văn đó, nhưng thầy muốn mở rộng kiến thức.

“Lịch sử, các em lên thư viện là có thể đọc được, nhưng thầy không tin tưởng lắm vào khả năng tự giác của các em, nên buổi học này, coi như là khơi gợi cảm hứng vậy.

Bắt đầu từ 6000 năm trước, về con Khỉ già đã dạy loài người học nói. Có ai biết, con Khỉ già đã dạy bao nhiêu giống loài học nói không?”

Thu Mai giơ tay, ngơ ngác hỏi.

- O, vậy là con Khi già không chỉ dạy mỗi loài người học nói thôi ạ?

- Tất nhiên là không phải, em học hành kiểu gì thế? Vương Thành Văn, em có biết không?

Gọi tên nó, thì nó đứng dậy. Vươn vai một cái, ngáp một cái. A, sảng khoái quá.

Cả lớp đội tuyến nhìn thấy cảnh này, ai cũng lắc đầu ngao ngán. Thầy Khang vẫn kiên nhẫn lắng nghe.

- Con Khi già, 6011 năm trước, đã dạy nói cho 8 loài động vật. Loài người, người cá, người sói, rồng, mãng xà, bướm, ngựa quý, và người lùn.

Hôm trước học Sinh học, anh Quang đã dạy nó, nó vẫn nhớ.

Thầy Khang gật đầu tán thưởng.

- Trả lời như vậy là đã xuất sắc hơn đám bạn cùng lứa rồi, nhưng em còn biết gì thêm về những loài kia không?

- Thưa thầy... em có biết đôi chút, về rồng, và về người cá.

- Nói thử xem.

- Loài rồng, nuốt lấy khí mà sống, nương theo khí mà bay.

- Vậy em có biết, khí từ đâu mà ra không? Thầy hỏi ngoài lẽ thôi không trả lời được cũng không sao.

- Thưa thầy, theo quan điểm của Viễn Đông, vạn vật đều được hình thành từ Khí. Khí nhẹ và trong, bay lên thành trời. Khí nặng và đục, lắng

xuống thành đất. Trời là Dương, đất là Âm. Âm và Dương, khi va chạm, ma sát, sẽ lại sinh ra Khí.

- Chính xác! - Thầy Khang lớn tiếng tán thưởng. - Tiếp tục đi. Nếu đã nói về quan điểm Viễn Đông, vậy liệu em có thể so sánh nó với quan điểm của Cận Tây?

- Thưa thầy, người Cận Tây, tin rằng vạn vật trong thế giới này, chỉ do một loại vật chất cực nhỏ tạo nên. Vàng, đá, sắt, con người, vạn vật, đều mang trong mình thứ vật chất cực nhỏ này. Lại có một nhà hiền triết phương Tây, chia thứ vật chất này ra làm 4 đặc tính: nóng, lạnh, khô, ẩm. 4 đặc tính này, kết hợp với nhau thành từng đôi, tạo thành 4 nguyên tố: Đất, Nước, Gió, Lửa. Nếu con người, có thể rút bớt một số đặc tính, thêm vào một số đặc tính, hoàn toàn có thể thay đổi từ chất liệu này sang chất liệu khác, biến Sắt thành Vàng, vì thế, còn được gọi là Giả Kim Thuật!

- Xuất sắc! Còn gì nữa không? - Đây có lẽ là lần đầu tiên thầy Khang khen ai đó là xuất sắc.

- Quan điểm của Giả Kim Thuật, cũng chính là quan điểm của Triết học Cận Tây, cũng là quan điểm của Sinh học Cận Tây. Đó chính là những vòng tuần hoàn! Vòng tuần hoàn hô hấp, vòng tuần hoàn máu, vòng tuần hoàn nhỏ trong các tế bào, vòng tuần hoàn lớn của thiên nhiên, vòng tuần hoàn vĩ đại của vũ trụ!

Thầy Khang giơ tay ý bảo nó ngừng lại. Thầy ngẩng đầu, nhắm mắt, gương mặt vô cùng xúc động, như sắp khóc.

- Các em! Thầy đi dạy, đã 30 năm rồi, mà lần đầu tiên, thầy gặp một học sinh đam mê tìm hiểu và có tầm hiểu biết rộng lớn và bao quát như vậy. Suốt 30 năm, thầy luôn nhắc nhở học trò, hãy xây dựng cho mình một Bình Nguyên Tri Thức, để làm bệ đỡ nâng dậy tầm học vấn, mà không ai thực

hiện được! Nên nhớ, các em muốn tiến sâu hơn vào một lĩnh vực, các em cần rất nhiều kiến thức phụ trợ từ những lĩnh vực khác.

- Các em biết những Chí Tôn Cường giả chứ? Vì sao họ lại có thể đạt đến những thành tựu học vấn phi nhân loại như vậy? Là nhờ Đại Thư viện sao? Cũng đúng, mà cũng không đúng. Là vì sau khi bước vào Đại Thư viện, bọn họ đã đạt tới Bình Nguyên Tri Thức! Nhờ vào Bình Nguyên Tri Thức, mà bọn họ tiến càng lúc càng xa. Mà Bình Nguyên Tri Thức, các em hoàn toàn có thể dần dần bồi đắp, xây dựng, chỉ cần đọc nhiều, hỏi nhiều, nhìn nhiều, nghe nhiều. Năm thầy bằng tuổi các em, đâu có ai dạy thầy điều đó, khi thầy nhận ra, đã là rất muộn rồi. Thầy muốn nhắc nhở các em, mà các em nào có lắng nghe? Các em còn bận chơi điện tử, còn bận hẹn hò, còn bận mơ mộng hảo huyền!

- Vương Thành Văn! Mới ở độ tuổi như em, đã có thể hiểu biết rộng rãi như vậy, sau này, em nhất định sẽ tiến rất xa!

- Thưa thầy...

- Sao? Em nói đi.

- Em chỉ là người bình thường như mọi người mà thôi. Nếu không nỗ lực, em sẽ không đạt được thứ gì cả.

- Đó, các em, hãy học tập bạn ấy. Một đức tính khiêm tốn đáng nể!

Mẹ nó, khiêm tốn cái búa! Được thầy khen, rồi lại bắt đầu ra vẻ. Cả lớp đội tuyển, không ai thấy thằng Văn vừa mắt.

- Vậy còn người cá? Sao em biết đến những người cá? Qua sách vở sao?

- Thưa thầy, không ạ. Hôm qua, em được đưa đi cắm trại. Em đã gặp những hậu duệ của người cá. Bọn họ không giống như những gì mọi người

vẫn miêu tả về người cá, không có da trắng, không có vây trắng, bọn họ da nâu, và xăm đầy mình những hình xăm như vây cá. Bọn họ còn thờ Thần Trâu, và cứ mỗi đợt trăng tròn, họ lại làm lễ cúng tổ.

- Trời ơi! Lần đầu tiên trong đời, tôi gặp một học sinh như em! Không những tinh thông kiến thức sách vở, lại còn chịu khó đi trải nghiệm thực tế. Ôi, các em, hãy lấy Vương Thành Văn làm tấm gương. Nghỉ học, là để tìm kiếm tri thức, vậy em nghỉ hết cũng được, thầy không cấm, cứ nghỉ học, không cần đến lớp nữa, có gì thắc mắc, cứ gọi điện cho thầy, thầy sẽ trực tiếp giảng bài cho em! Em không đáng phải học chung với lũ đàn độn này nữa, thầy cho em nghỉ, em lên thư viện học bài đi, thầy xin lỗi đã làm em lãng phí thời gian...

Cả lớp nóng bừng cả mặt lên rồi. Khốn nạn thật chứ! Mình nghỉ học, thì bị coi là lũ lười biếng, nó nghỉ học, lại được gọi là chịu khó đi trải nghiệm. Mẹ! Cuộc đời này có chút nào công bằng không?!

Thằng Văn cứ như vậy, bị thầy Khang đùn ra khỏi lớp. Nó ngơ ngác nhìn Linh, Linh mỉm cười, vẫy tay chào nó.

Bơ vơ bên ngoài, nó chẳng biết nên làm gì.

Nó vẫn vờ nhìn sang toà nhà 3E, toà nhà bỏ hoang đã lâu. Nó nhìn qua những cánh cửa sổ mà phía dưới đã bạc phếch màu gỗ, phía trên vẫn còn lớp vecni, bụi bặm phủ đầy, nhìn những tấm rèm, nhìn thấy chiếc ghế gỗ sau lớp cửa kính.

Chợt một cơn rùng mình chạy khắp xương sống nó. Lại là cảm giác này, cảm giác nhìn thấy một thứ bất thường, một thứ mà đáng lẽ phải có ở đó, nhưng lại không có ở đó.

Cửa sổ, rèm che, ghế gỗ. Có thứ gì đó không đúng.

Là thứ gì? Nó không thể hệ thống lại được, nó chỉ biết, không đúng.

Chẳng lẽ, nhà 3E, thật sự có ma?

Nó sợ hãi, ù té chạy.

Tiếng thầy Khang vẫn tiếp tục giảng bên trong.

- Nào, giờ đến câu chuyện nổi tiếng từ 4000 năm trước, một cuộc chiến khốc liệt đã nổ ra... “4000 năm trước, một cuộc chiến khốc liệt đã nổ ra, người có biết vì sao không?”

- Người kiểm tra bài cũ ta đây à? - Trong bóng tối, tiếng của Quang vang lên. - Tranh chấp Đại Thư viện. Chỉ có 7 Đại Thư viện, mà có đến 8 giống loài. Cuộc chiến đầu tiên, chính là giữa tộc Rồng và Người sói, sau đó lan rộng ra, cuối cùng trở thành chiến tranh giữa 8 giống loài sở hữu Ngôn Ngữ.

“Đúng vậy, chiến tranh, loạn lạc, kéo dài suốt gần 1000 năm sau đó. Cuối cùng, loài người là loài thắng thế, kiểm soát được 5 Đại Thư viện, phá huỷ 1 cái, đánh chìm 1 cái, trở thành giống loài thống trị. Câu chuyện này, ai cũng biết, phải không?”

“Trong cuộc chiến ấy, một con người thành danh nhất, được xưng tụng là Anh hùng thời chiến loạn, một bàn tay nắm lấy mặt đất làm cung, một bàn tay kéo xuống bầu trời làm tiễn, Âm Dương Hoàng Long Tiễn càn quét khắp 7 châu lục, chính là Vương Thái Tổ nhà các người, phải không? Câu chuyện này, ai cũng biết”.

“Người ta cũng công nhận, Vương tộc, là hậu duệ giữa loài người và rồng, nên mới có thể tạo nên Âm Dương Long Khí. Cũng vì trí tuệ của rồng, mà Vương tộc thông minh hơn người, nhỉ? Nhưng người có biết, Âm Hành Sứ Giả đã sát cánh cùng Vương Thái Tổ, là ai không?”

- Ta không biết! Nên ta mới tới hỏi người! Người có biết vòng vo đi được không?!

“Ha ha ha, đồ thiếu kiên nhẫn. Chiến sự kéo dài, khốc liệt suốt 1000 năm. Đến trước năm Kỷ lịch thứ 3000, đã có 2 người thanh niên, vì chán nản trước cảnh máu chảy đầu rơi, oán thán vì tranh đoạt vô nghĩa, đã phát một lời thề trước dòng sông Mẫu Hà. Lời thề ấy, chính là cứu vớt người hoạn nạn, bảo vệ kẻ yếu đuối, kiềm chế kẻ hùng mạnh, lập lại trật tự cho thế giới! Một người thanh niên, chính là Vương Thái Tổ, còn người còn lại, chính là người em sinh đôi của ông ta!”

- Người muốn nói, người em sinh đôi của Vương Thái Tổ, chính là Âm Hành Sứ Giả đời đầu tiên? Vậy còn M"NOARR? Vậy còn lời thề ấy? Hai lục địa bị đánh chìm, Tân Lục Địa. Vịnh Bạch Long? Tộc Krabei?

“Người hỏi gì lắm quá vậy? Hôm nay ta hết hứng giảng bài rồi. Người chỉ cần biết điều này, Âm Hành Sứ Giả, ra đời chính là vì lời thề ấy, cứu vớt người hoạn nạn, bảo vệ kẻ yếu đuối, kiềm chế kẻ hùng mạnh, gìn giữ trật tự thế giới. Người nhìn lại mình, nhìn lại những kẻ tiền nhiệm của mình xem? Từ khi nào, Âm Hành Sứ Giả đã chỉ hành động vì lợi ích của Vương tộc như vậy?”

- Dối trá!

Quang mở mắt ra, quát lớn. Nhưng, trước mắt hắn, lại là phố chợ. Hắn đã bước ra ngoài, từ khi nào?

“Ngày mai, tới lấy hàng. Về cẩn thận nhé, tắc kè con. Ha ha ha.”

Tiếng cười ma mị lại quanh quẩn, mang theo chút gì vui thích, tinh nghịch.

Quang còn bao nhiêu điều thắc mắc trong lòng. Vương Thái Tổ có một người em song sinh. Vậy người đó chắc chắn là Âm Hành Sứ Giả trong truyền thuyết? Liệu câu chuyện, chỉ đơn giản như vậy thôi sao?

=====

Từ khi nào, truyện đã trở thành truyện hack nào? Ta chả biết nữa, nhưng nào ta cũng đang bị hack.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Văn Học Lý Trí

Thư viện của trường, là một khu nhà rất rộng, rất cao. Khắp các học viện tại Đại Nam, thư viện luôn là nơi được đầu tư kỹ càng nhất. Người Đại Nam luôn theo đuổi tri thức, mà nơi chứa tri thức, chính là Thư viện.

Học sinh trường Kinh Ngự, trừ thẳng Văn ra, đều dành rất nhiều thời gian học tập tại thư viện. Còn thẳng Văn, thì là lần đầu tìm đến.

Nó vừa bị thầy cho ra khỏi lớp, vì thầy nói nó giỏi quá không cần học cùng nữa. Nó lại chả thấy thế chút nào, giờ nó lại không biết phải đi đâu. Rốt cuộc nó lên thư viện.

Rất nhiều sách. Chỉ sảnh ngoài đã chứa hàng nghìn quyển sách. Nó tự hỏi cả đời mình chắc cũng không đọc hết số sách này.

Lại còn có những thư viện lớn hơn như thế này nữa sao? Chứa toàn bộ số lượng sách trên đời? Nó lè lưỡi. Nó không hiểu, nếu chỉ riêng số sách trong thư viện này, đọc cả đời đã không hết, tại sao người ta còn muốn tìm nhiều sách hơn nữa làm gì.

Một cô thủ thư cười với nó, hỏi nó muốn đọc sách gì. Cô cười, nói ở đây sách gì cũng có. Nó hỏi, vậy cuốn Văn học lý trí của thầy Mạnh, ở đây có không. Cô thủ thư lúng túng, cúi xuống tra cứu tài liệu điện tử, không có. Cô còn hỏi, quyển sách đó, có phải do nó bịa ra không.

Nó mở cặp, lấy ra quyển sách mà thầy Khang đã cho, cho cô nhìn.

Rõ ràng là không có quyển sách này, vậy mà cô dám nói cái gì cũng có. Nó nghĩ vậy, nhưng không nói ra. Nó hỏi nó muốn đọc sách của mình mà thôi, chứ không muốn mượn sách gì. Liệu có chỗ nào cho nó ngồi đọc không?

Cô thủ thư chỉ cho nó lên tầng 2, phòng đọc.

Nó ngồi xuống một cái ghế, bắt đầu giờ cuốn Văn học lý trí ra, bắt đầu đọc. “Từ xa xưa, người Đại Nam, và người Bắc Hà, đều tin rằng, Văn Sử Triết bất phân. Học Văn, là tu tâm dưỡng tính, là học hỏi điều hay lẽ phải từ tiền nhân, để ứng dụng vào đời nhân xử thế giúp đời.

Có một thi nhân đã nói, văn chương, là sự rung động. Sự rung động từ sâu trong tâm hồn. Là đồng cảm với vạn vật. Phải rung động, mới viết được Văn. Xưa tới nay, người Đại Nam, và người Bắc Hà, đều tin như vậy.

Người Đại Nam ta, nhiều thế hệ nay, dần theo đuổi chân lý, phát triển khoa học kỹ thuật, đời sống con người tuy phát triển, nhưng tâm trí mọi người dần trở nên khô khan, thực tế. Về mặt Văn học, đã dần dần thua kém người Bắc Hà. Trẻ Bắc Hà, 7 bước xuất khẩu ra một bài thơ, trẻ con Đại Nam, mới 15 tuổi đã biết khai căn giải tích. Ta không bàn tới vấn đề tốt xấu, theo đuổi tri thức, dù là loại tri thức nào, cũng đều tốt cả. Nhưng, cố gắng đừng dẫn tới cực đoan.

Nguyễn Mạnh ta, dạy học cũng đã 60 năm rồi, giảng giải cho không biết bao nhiêu thế hệ học sinh, cũng đã viết không biết bao nhiêu cuốn sách. Lời giảng của tiền nhân, ta nhớ như in, truyền đạt lại cho học trò, ta cũng chưa bao giờ truyền sai một lời, một chữ.

Ta không có năng khiếu để trở thành một Đại thi hào, thì ta nguyện đem mấy chục năm đèn sách truyền lại cho học trò, nhằm mong rằng có một ngày, sẽ có người thông qua ta mà thốt được với lời dạy của tiền

nhân, để phóng đôi mắt nhìn thông suốt tam thể lục đạo, để ngóng đôi tai mà nghe thấu mọi âm thanh của thế gian. Được như vậy, ta đã rất vui lòng.

6 chục năm đi dạy, lòng đều mang tâm niệm như vậy, không một chút nào vì hư danh, không một tơ tưởng gì tới phú quý. Ấy vậy mà, khi ta chấp bút viết nên cuốn sách này, nhiều kẻ phàm phu tục tử không tiếc những lời lẽ bần thiêu thoá mạ ta, nói là ta vì muốn nổi tiếng mà chơi ngông, vì muốn vang danh mà làm xằng. Đáng buồn thay, rất nhiều trong số đó, còn từng là học trò của ta.

Nổi tiếng, ta còn thiếu sao? Nổi tiếng tới bao giờ cho đủ? Cuốn Văn học lý trí này, ta viết ra, không phải chơi ngông, không phải làm xằng, mà là để thoả mãn những ngọn lửa khao khát đã tích lũy suốt một đời.

Bởi vì trong một đêm mưa gió bão bùng, ngồi thấp hương nhớ vợ, ngồi canh nồi cho đứa cháu, cái ta già cả ốm yếu này mới chợt nhận ra.

Cả đời này, hoá ra, ta đã sai lầm. Sai lầm về Văn chương, sai lầm về chính mình.

Kì quặc thay, cả một đời trau dồi văn học, nhét vào đầu bao nhiêu là chữ nghĩa, mới là để nhận ra một điều vào lúc cuối đời, rằng ta đã ngộ nhận.

Từ xa xưa tới giờ, có thật sự tiền nhân cho rằng Văn học, là tu tâm dưỡng tính, là rung cảm, là xót thương hay sao? Hay là chỉ có ta, và các người, cùng ngộ nhận như vậy?

Các người không thấy kì quặc sao, khi mục đích của Văn học là đưa con người lên một tầm cao mới, vượt xa khỏi thứ bản năng thú vật trong tiềm thức, thì lại phải sử dụng đến phương thức tác động lên chính cái tiềm thức ấy? Người nói muốn đưa con người vượt lên khỏi bản năng, nhưng Văn chương của người lại mua vui cho bản năng của con người, khiến họ bật cười, khiến họ khóc lóc, khiến họ đau buồn, thì văn chương của người

mới bán được. Mâu thuẫn quá phải không? Điều đơn giản như vậy, sao các người không ai thắc mắc?

Kẻ nào nói rằng văn chương đích thực phải âm thầm thấm vào lòng người như những mạch nước ngầm, kẻ đó đích thực là lang băm!

Kẻ đó chỉ có thể viết nên những chuyện tình ba xu sườn mướt, vô nghĩa, kẻ đó chỉ có thể chiều lòng độc giả mà viết nên những câu chuyện giật gân nhưng cũ rích.

Văn chương bắt nguồn từ tiềm thức, đúng, ta thừa nhận. Nhưng, nếu cái đích của văn chương cũng là tiềm thức, vậy chẳng phải nó đã giậm chân tại chỗ? Theo ta nghĩ, cái đích của Văn chương, phải vượt lên tiềm thức, đâm thẳng vào cuộc đời, và vượt lên cao hơn cả cuộc đời.

Văn chương bắt nguồn từ tiềm thức, nhưng phải nhắm tới lý trí.

Đọc Văn, phải suy ngẫm, phải tính toán, phải căng tai, phải động não. Đọc Văn mà êm đềm như nước chảy mây trôi, là vớt! Vớt hết! Những ẩn ý trong Văn học, phải được gửi gắm vào từng con chữ, từng câu từ, để người đọc như một nhà thám hiểm, bóc tách từng lớp ý nghĩa, khám phá dần từng lời nhắn gửi.

Tác động vào tiềm thức, vào xúc cảm sâu xa của con người, chỉ là một trò vớ vẩn. Tác động tới lý trí của con người, mới là mục đích tối cao.

Nhân bất học, bất tri lý. Loài người sinh ra, chỉ là những con thú mông muội. Học tập, tư duy, mới khiến người ta vươn lên tầm cao hơn, trở thành con người.

Những điều ta vừa nói, là phỉ báng vào tiềm thức sao? Là phủ nhận Văn học sao? Là chê bai tiền nhân sao? Không phải. Chỉ những kẻ cực đoan, đầu óc thiển cận, hẹp hòi, mới mang trong mình những suy nghĩ thấp kém như vậy.

Cuốn sách này, là ta dùng toàn bộ sở học của đời mình, phân tích cho các người kết cấu của văn chương. Liệu văn chương có thực sự cần có một kết cấu nào? Câu từ. Liệu câu từ nên được sử dụng ra sao? Thông điệp. Liệu thông điệp sẽ được truyền đạt như thế nào? Và rất nhiều điều khác nữa.

Tiền nhân từng nói, thấy một cái lá rụng, biết cả mùa thu về. Nhìn một hạt cát, thấy được cả 3 nghìn thế giới. Những lời nói đó, là từ trong tiềm thức thốt ra sao? Hay là đã thông qua hàng nghìn lần suy nghĩ, hàng nghìn lần suy tưởng?

Cuốn sách này hơn 3 ngàn trang giấy, đã là sở học của toàn bộ đời ta, nhưng cũng chỉ là một tảng băng nhỏ giữa biển cả mênh mông. Chỉ hi vọng, kẻ hữu duyên đọc được những kiến giải ngu dốt này, sẽ không vì tâm đắc với ta mà tin tưởng ta hoàn toàn, cũng không vì trái ý với ta mà phủ nhận những gì ta viết. Kiến giải của riêng các người, còn cần các người tự giác khám phá”.

Lời mở đầu này, được viết tay. Nét chữ rất ngay ngắn, vuông vức, dễ nhìn.

Giở ra cuốn sách, chỉ chít những ví dụ, những chú giải, nhưng đồng thời, cũng chỉ chít những vết bút bi, được viết thêm vào, do chính tác giả chú giải lại.

Một cuốn sách có thể gửi gắm những gì? Câu, chữ, từ, thông điệp? Một cuốn sách, còn có thể gửi gắm cả tâm huyết của người viết, mã hoá trong từng con chữ, bảo lưu qua không biết bao nhiêu năm tháng, để tìm kiếm một độc giả hữu duyên, hoặc là không cam lòng tan vào mục nát tro bụi.

Thứ mà thầy Mạnh gọi là Văn học lý trí, hình như rất thích hợp với mình. Văn bỗng nhiên nghĩ vậy.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Hai Suất Cơm, Hai Cốc Nước, Hai Cái Bánh

Phá hoại kinh doanh của người khác, thì cần đặt bản thân vào vị trí của người khác.

Người ta kinh doanh bằng cái gì? Người ta cần nhất cái gì? Người ta sợ nhất điều gì? Khách hàng của họ cần thứ gì? Thị trường cần cái gì?

Và đánh thẳng vào điều đó.

Mấy trò cho gián vào bát canh rồi đòi ăn vạ, đã cũ rích rồi.

Hiện giờ, muốn phá hoại việc kinh doanh của người khác, cần đánh vào tâm lý khách hàng.

Vũ Hải Hùng tuy còn nhỏ tuổi, nhưng nắm rất vững lý thuyết này. Bố hắn, Vũ Hải Long, chỉ là một tên võ phu tứ chi phát triển, tay nhanh hơn não, bởi vậy Hải Long chỉ có được một thành tựu nho nhỏ. Hải Hùng rất được bố mình kì vọng, là có thể đưa băng Hải Long lên một tầm vóc mới.

Thời đại này, muốn làm cái gì, hãy động não suy nghĩ trước tiên.

Hiện nay, tâm lý khách hàng Đại Nam quan tâm nhất, là gì? Là vệ sinh an toàn thực phẩm. Muốn phá hoại kinh doanh của một nhà hàng, cần gán cho bọn họ cái mác “mất vệ sinh an toàn thực phẩm”.

Nếu là một nhà hàng thuộc một chuỗi kinh doanh lớn, bọn họ sẽ xì tiền ra để bưng bít chuyện này. Nhưng nếu là một nhà hàng nhỏ vô danh, cái kết phải chịu chắc chắn là sự tẩy chay.

Vệ sinh an toàn thực phẩm à? Lại quay lại chủ đề con gián rồi. Hiện giờ, khi internet lên ngôi, truyền hình dần mất đi vị thế của mình. Rất nhiều hãng sản xuất phim tư nhân nổi lên, với format mới, phim sitcom, thay vì những tập phim truyền hình dài lê thê. Mở đầu cho xu hướng này, chính là Fusan Entertainment, chính là Kumo Sasaki. Tên này, không hiểu rành rồi tới mức nào, mỗi ngày đều tung ra một cái vlog lên mạng. Mà mỗi một vlog, lại ở một địa điểm khác nhau, khi thì ở Cận Tây, khi thì Bắc Hà, lúc lại lang bạt khắp các xứ sở hoang vu.

Fooder là một công ty chuyên về quảng bá đồ ăn, dần dần phát triển đến quy mô đủ lớn, bọn họ cũng sản xuất luôn những clip về ẩm thực. Những clip này, là để quảng bá cho khách hàng. Khách hàng đặt tiền, họ quảng cáo. Nhưng dần dần, khi mọi nhà hàng đều muốn quảng cáo, cái mào “gợi ý ẩm thực” của họ dần nhạt đi, vì nhà hàng đích nào cũng gợi ý, thế thì tao chọn bữa một nhà hàng cho nhanh, còn cần xem chúng mày quảng bá.

Vậy nên, dần dần, Fooder kiếm sống bằng cách mới, nhận tiền của khách hàng để đi “bóc phốt” đối thủ cạnh tranh. Không biết xu hướng này có thể duy trì bao lâu, nhưng hiện tại, rất nhiều nơi cũng bắt chước theo Fooder. Các nhà hàng bóc phốt nhau toé loe cả lên, làm dân Đại Nam không ai dám đi ăn hàng nữa.

Tại trụ sở Fooder ở Hải Thành. Thuý Giang năm nay đã 24 tuổi, là một MC khá có tiếng tăm đối với thanh thiếu niên Hải Thành, thường xuyên được bình chọn vào top hot girl. Không chỉ làm cho Fooder, Thuý Giang còn có blog cá nhân, channel cá nhân, mỗi lần stream hé tí ngực, hôn gió vài cái, đủ làm các thanh niên xiêu vẹo.

Reng!!

- Alo?!

- Chị Thuý Giang ạ? Em Hải Hùng đây, hề hề.

- Hùng nào nhỉ?

- Em Hải Hùng con bố Hải Long đây mà chị, hề hề.

- À, chị nhớ rồi, dạo này thế nào?

- Em khoẻ. Ngày nào cũng xem stream của chị, tâm hồn khoan khoái, yêu đời phơi phới, hề hề. Chị của em càng ngày càng xinh đẹp.

- Chú đừng có nịnh chị, có chuyện gì, nói mau, chị đang bận lắm.

- Em có đơn hàng cho chị đây.

Thuý Giang ít nhiều cũng là người lăn lộn mưu sinh ở Hải Thành, các thế lực tại đây, làm sao lại không biết. Hơn nữa, những quán mà Fooder kí hợp đồng, có không ít là dưới sự bảo kê của Hải Long. Thăng oắt Vũ Hải Hùng, cô cũng có quen biết, không đến nỗi quá thân thiết, nhưng thăng này dẻo mồm dẻo miệng, thích nịnh nọt, cũng khiến người ưa thích.

Việc Fooder có quan hệ tốt với các băng đảng, cũng không có gì lạ. Muốn bỏ tiền ra bóc phốt nhau, thì các băng đảng chính là những khách hàng tiềm năng nhất.

Nhưng lần này, là thăng oắt Vũ Hải Hùng với tư cách cá nhân muốn báo thù. Thật là nhỏ nhen, Thuý Giang nghĩ, nhưng đàn ông mà nhỏ nhen, thường dễ leo cao. Vụ này, coi như giúp đỡ nó, sau này leo cao, nó cũng giúp lại mình. Thuý Giang đâu chỉ hài lòng với vị trí MC hay hot girl này, vị trí này chỉ giữ được khi cô còn trẻ đẹp. Về già, Thuý Giang muốn làm một bà trùm truyền thông, như Kumo Sasaki vậy, nhưng mơ thế hơi ảo tưởng quá, cô chỉ mong năm trùm truyền thông ở Hải Thành này mà thôi.

Ngay lập tức, Thuý Giang triệu tập đội ngũ đạo diễn và quay phim, cả đám lên xe kéo tới đường số 8 phố công chức, ngõ số 3. - Nè mày, sao mày dám nói là không có đàn ông trông quán?!

Vũ Hải Hùng nhéo thẳng Vinh Mũi Chó một cái. Thằng khốn này tình báo kiểu gì vậy? Ngồi chình ình ngoài cửa, rõ ràng là một ông người Phú Sơn, đeo bên hông còn có một thanh kiếm.

- Đại ca, em ngồi theo dõi cả ngày hôm qua, không có bất cứ tên đàn ông nào, nhưng kể cả có bảo vệ đi nữa, mình có làm chuyện gì bạo lực đâu, chốc nữa còn có đài truyền hình xộc vào, có mười tên bảo vệ cũng không dám manh động.

- Được rồi, lần sau mày làm ăn cẩn thận hơn chút. Giờ vào đi, thực hiện theo kế hoạch. - Bà chủ, cho 2 suất cơm được không? Một suất 10 hào, 1 suất 5 hào. Đúng thế, 2 loại cao cấp ấy.

Một lát sau,

- Bà chủ, cho thêm 2 cốc nước, 10 xu đúng không?

Một lát nữa,

- Bà chủ, cho thêm 2 cái bánh bột lọc, 2 hào đúng không?

Ăn uống no say, công nhận cơm ở đây ngon thật, nhưng rất tiếc, có trách thì cứ trách thẳng Văn vậy. Hùng cười, nó dẫn thẳng Vinh Mũi chó ra quầy thu ngân tính tiền.

Người tính tiền, là một cô gái, còn trẻ, xấu, đang lóng nga lóng ngóng. Thế càng hay.

- Cửa hai em... ừm, tổng cộng là 15 hào. Thêm 2 cốc nước, 2 cái bánh bột lọc, tổng cộng, là 17 hào 10 xu.

Vũ Hải Hùng chột nói.

- Ở đây, có 20 hào chẵn, làm sao bây giờ nhỉ?

- Ờ... để chị trả lại em, 2 hào 90 xu...

- Khoan đã chị, tiền nước em mời nó, tiền bánh nó tự gọi, để nó trả. Thằng này, mày đưa tao 2 hào đây, tao đưa mày 10 xu. Chị, tiền nào ra tiền nấy, chị cứ cầm 2 hào của nó này...

- Ê mày, 2 hào này, cứ tính vào 20 hào kia đi, rồi mày trả lại tao 10 xu...

- Thằng đàn, hai cốc nước, tao mời mày, thì tao trả 10 xu cho mày, còn mày ăn hết cả 2 cái bánh, thì mày phải trả 2 hào, đúng chưa?

- Mày bị điên à? Đã trả, thì trả hết một lượt, rồi tao ăn một suất 5 hào, 2 cái bánh 2 hào, thì tao trả lại mày 7 hào, đúng chưa?

- Mày bị ngu à? Đưa tất cả 22 hào, mày trả tao 7 hào, thế coi như tao trả chị ấy 15 hào, trong khi tao chỉ ăn có 10 hào, và 10 xu? Mày tính kiểu gì ngu thế?

- Đồ ngu! Đã bảo là tính riêng ra, mày mời tao uống nước, thì mày đưa tao 5 xu, còn 2 hào, để tao trả chị ấy...

- Thì mày vừa trả chị ấy 2 hào rồi còn gì? Này, chị ơi, chị nói xem, có đúng là em đưa chị 20 hào không?

- Ờ... đúng rồi.

- Rồi nó lại trả chị 2 hào, đúng không?

- Ờ... đúng vậy. - Nhân viên thu ngân bắt đầu lúng túng rồi. Em gái này, đâu có được thuê để làm thu ngân đâu, ngày thường ông chủ Quang

vẫn đứng quầy thu ngân mà, sáng nay ông chủ ra ngoài chưa về.

- Thế còn 10 xu...

- Đồ ngu, đã bảo chia ra, thế còn suất ăn của tao, 5 hào, cộng thêm 2 cái bánh...

- Mà im cho tao...

Thấy vụ lùm xùm này, Takezawa đang ngồi ngoài canh quán, đang gà gât, cũng phải tỉnh dậy, đi tới giải quyết.

Bỗng hăn nhìn thấy từ ngoài đường, có mấy người xách máy quay phim chạy lại.

Bỏ mẹ! Hăn còn đang bị truy nã đó, không thể chường mặt ra trước máy quay được. Thế là hăn nhìn ngó dáo dác rồi lủi mất. - Bật livestream chưa?

- Chuẩn bị này, 5 4 3 2 ...

- Xin chào các bạn! Các bạn có nhớ mình không nè~? Mình là Thuý Giang đây (giơ chữ V lên mắt).

Đạo diễn thấy cảnh này, cũng ớn lạnh. Má này làm như mình vẫn còn tuổi teen ấy.

- Hôm nay, Thuý Giang sẽ cùng các bạn dạo phố phường và thưởng thức vài món ăn đường phố nha~... Ồi, các bạn xem, trong ngõ kia, hình như có một nhà hàng, hay ghê ta~ Thuý Giang chưa được ăn ở nhà hàng này bao giờ, mình cùng vào khám phá nha~.

- Ô kìa, hình như trong quán có vụ lùm xùm gì đó, mọi người bu quanh đông chưa kìa, hôm nay mình đi dạo, ai ngờ tình cờ lại thấy chuyện này, để mình vào xem nha~.

Livestream phát trên cả kênh của Fooder, lẫn kênh cá nhân của Thuý Giang, đã thu hút hơn 20 000 lượt xem rồi.

- Chào bạn, có chuyện gì vậy?

Mặt thẳng Vũ Hải Hùng hiện rõ mồn một trên hình.

- Chị... có phải chị Thuý Giang không ạ? Ôi em hâm mộ chị nhất luôn ấy! Chị nhìn xem, hai đứa em hôm nay đến ăn thử quán này xem thế nào, vì nghe nói quán này đắt khách lắm, ai ngờ, chị xem, hai đứa bọn em ăn 2 suất cơm, hết tất cả 15 hào, gọi thêm 2 cốc nước, hết 10 xu, rồi gọi thêm 2 cái bánh, hết 2 hào, tổng cộng là 17 hào 10 xu, ấy thế mà chị thu ngân này thu của bọn em 22 hào, mà không trả lại.

Thuý Giang vội hướng về phía người thu ngân, hỏi.

- Có thật thế không hả bạn?

- Ơ... mình...

- Có thật là bạn nhận 22 hào không?

- Ơ... thì đầu tiên các em này đưa 20 hào...

- Nhưng có thật là bạn nhận tất cả 22 hào không ạ?

- Ơ... nhưng mình không biết là 2 em ấy muốn tính chung, hay trả riêng...

- Nhưng có thật là bạn nhận 22 hào rồi, đúng không ạ?

- Đúng vậy...

Các loạt bình luận trên mạng lại ồ lên.

“Kiểu này lại nhập nhằng tiền của khách hàng rồi”

“Cậy chúng nó là trẻ con không biết gì nên quýt luôn tiền”

“Các ông ác mồm thế, chắc do tính sai thôi”

“Dù có là tính sai, mới vài chục hào đã tính sai thế này, nhờ hoá đơn lên tới mấy nghìn, có phải chết không?”

“Đúng thế, nuôi nhân viên kiểu này, quán có ngày sập tiệm”

“Quán này làm ăn chắc cũng chẳng ra gì”

“Quán này Trần Đại tiểu thư từng review mà?”

“Má! Nữ Ma Thần review, là để lừa chú bỏ tiền ra thôi, thẳng đần”.

...

- Có chuyện gì vậy?

Chị Thanh từ trong bếp bước ra, vẫn còn đang đeo một chiếc tạp dề, mồ hôi lấm tấm.

- Chị là bà chủ quán ạ?

- Không, chị là bếp trưởng. Ông chủ đang đi vắng, ở đây chị chịu trách nhiệm. Có chuyện gì vậy?

Thằng Hải Hùng hùng hổ tiến lên, to tiếng giải thích.

- Đây cô, cô xem! Nhân viên của cô làm ăn kiểu gì vậy? Bọn cháu ăn 2 suất cơm, hết tất cả 15 hào, ăn thêm 2 cái bánh, hết tất cả 2 hào, uống 2 cốc nước, hết 10 xu, ấy thế mà đưa chị này 22 hào, chị ấy cứ lần khăn mãi không chịu trả tiền thừa!

Cô bé nhân viên đã đỏ lựng cả mặt, sắp khóc tới nơi rồi, chị Thanh vỗ vai cô bé, bảo cô ấy vào trong đi. Chị mỉm cười hỏi.

- 20 hào, là của ai?

- Của cháu.

- 2 hào, là của ai?

- Của bạn cháu.

- Tiền cơm, tính chung hay tính riêng?

- Tính chung.

- Ai trả?

- Cháu trả.

- Tiền nước, ai trả?

- Cháu trả.

- Tiền bánh, ai trả?

- Bạn cháu trả.

- Vậy bạn cháu đưa cô 2 hào, là đúng rồi. Còn cháu, tất cả hết 15 hào 10 xu, cô nhận của cháu 20 hào, cô trả lại cháu 4 hào 90 xu, đúng chưa?

- Ơ...

- Tiền đây. Rất cảm ơn quý khách đã tới quán, hẹn gặp lại. - Chị cười.

Một loạt bình luận lại ồ lên, chủ yếu khen chị bếp trưởng xinh quá.

Thuý Giang ngay lập tức chồm tới.

- Chị à? Quán chị, nghe nói rất ngon? Bọn em đến từ đài Fooder, chuyên làm review các món ẩm thực ngon. Không biết, chị có thể dẫn em vào tham quan khu vực nấu nướng của nhà hàng được không ạ?

Chị Thanh cười.

- Được thôi.

Vũ Hải Hùng, đứng một bên, mặt mày nham hiểm. Trò quyt tiền, chỉ là cái cớ. Khám gian bếp, mới là tiết mục chính. Nó che miệng, cười hề hề.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Đặc Sản

- Oa! Các bạn nhìn xem, gian bếp rất gọn gàng, và sạch sẽ! Ồ, nơi đây có đến 8 cái bếp, và cả những nồi nước dùng. Oa! Mùi rất là thơm~. Chiếc tủ lạnh lớn này, chắc là chứa nhiều nguyên liệu lắm đây~. Chị à, chị có thể nấu ăn tại đây cho các bạn khán giả cùng xem, được không ạ~.... Oái! Oái! Cái gì thế kia? Gián! Gián!

Pha này, Thuý Giang diễn rất thuần thực, rất chân thực.

Vũ Hải Hùng đứng đằng sau, cười khàn khạch.

Dưới nền nhà bếp sạch sẽ, một con gián nhón như bò trên nền đất. Tiếp theo đó, là hai con, ba con, rồi cả một đàn gián!

Thuý Giang hét lên, nhảy nhót, mấy nhân viên nữ của nhà hàng cũng vậy.

Há há há! Vũ Hải Hùng cố nhịn không cười ra thành tiếng. Gián, hẳn mang vào, cả một đàn luôn.

Phá hoại nhà hàng, vẫn xoay quanh câu chuyện về con gián, nhưng làm sao để sử dụng con gián, mới là nghệ thuật. Đang yên đang lành xông vào gian bếp nhà người ta, rồi thả gián ra, chẳng phải quá lộ liễu sao?

Thuê đám Fooder vào review nhà hàng, rồi bỗng nhiên phát hiện ra gián trong bếp, cũng quá lộ liễu. Đám Fooder, đã có quá nhiều ô danh với mấy vụ bóc phốt rồi.

Tất cả, phải được dàn xếp, phải đánh vào tâm lý khán giả, phải khiến cho tất cả mọi thứ, giống như một sự ngẫu nhiên. Không nhờ đích danh Fooder, mà nhờ MC của Fooder, Thuý Giang. Khán giả sẽ có cảm giác như đang xem một Vlog thực tế, mọi sự việc xảy ra đều do ngẫu nhiên, không hề được lên kế hoạch.

Vũ Hải Hùng, sẵn sàng đem bản thân mình ra làm mồi, để tạo nên cái sự ngẫu nhiên ấy, để rồi Thuý Giang, một cách rất tình cờ, bước vào nhà hàng, và rất tình cờ muốn tham quan gian bếp.

Thủ đoạn vô cùng đơn giản, nhưng để thực hiện được thủ đoạn này, cần nắm được rất vững vàng về tâm lý khách hàng.

Các bình luận, cũng thể hiện điều đó.

“Ôi kinh quá, gián kìa!”

“Đen kịt một mảnh luôn!”

“Lúc nha lúc nhúc, kinh quá!”

“Sờn hết cả da gà!”

“Nhà hàng này nhìn bên ngoài thì sạch sẽ, ai ngờ bẩn vậy?!”

“Từ giờ tao không dám ăn nhà hàng này nữa đâu!”

Nhà hàng này coi như đứt. Hải Hùng đặc ý nhìn bà bếp trưởng. Đây chính là mẹ thằng Văn sao? Khó khăn lắm, mới xin được vào vị trí này nhỉ? Có trách, thì trách con trai bà ăn ở không ra gì mà thôi.

Chị Thanh nhìn tất cả hoảng loạn, chị vẫn đứng đó bình tĩnh, mỉm cười.

- Em gái, đừng sợ. Bọn gián này, là chị nuôi để làm nguyên liệu đặc biệt đấy. Hôm nay, em đã ở đây, hay là để chị mời em ăn thử nhé?

- Cái... cái gì? Là chị nuôi? Làm nguyên liệu? Chị định nấu món gián à?

- Đúng thế, nhân dịp này, mời tất cả mọi người cùng ăn luôn! - Chị cố ý nói to lên, cho tất cả khách khứa bên ngoài nghe thấy. Tiếng xôn xao nổi lên.

Dối trá! Gián do tao mua về, nuôi nuôi cái đế*. Vũ Hải Hùng có năm mơ cũng không tin được độ tráo trở của con mụ này. Để xem, hơn trăm con gián, mụ lấy cái gì mà bắt hết bọn nó?

Tất cả khán giả trên mạng cũng đang hồi hộp chờ xem.

Chị Thanh vẫn ung dung lấy từ trong chạn ra hai cái chảo lớn. Chị đặt một cái chảo xuống dưới, huýt sáo một tiếng lạnh lạnh. Nghe tiếng huýt sáo này, bỗng cả đàn gián, rào rào đồng loạt nhảy lên, nằm im trong chảo.

Nhìn cảnh đàn gián đồng loạt nhảy lên, phát ra những tiếng sào sạo, ai cũng sờn cả da gà.

Chị vẫn thản nhiên huýt sáo, lấy chai dầu rưới lên chiếc chảo còn lại. Chị bật một lúc hai cái bếp. Chị đặt chiếc chảo đã rưới dầu lên bếp, dưới ngọn lửa to bùng, chiếc chảo dần phát ra những tiếng sôi xèo xèo.

Cộp!!

Bằng một thao tác vô cùng điêu luyện, chị úp chiếc chảo chứa đầy gián vào chiếc chảo dầu đang sôi, giữ chặt lấy hờ trên lửa. Chỉ nghe tiếng xèo xèo ghê người.

Hấp!!

Chị nhún người, vung một cây chảo ra, đàn gián bị hất văng lên trời, chị lại dùng một cây chảo, nhẹ nhàng hứng lấy.

Hai cái bếp bùng bùng lửa cháy, chị dùng hai chiếc chảo, thuần thực nhẹ nhàng, tung hứng đám gián đã bị rán giòn, từ bên này qua bên kia.

Những động tác của chị, mê đắm lòng người, không khác gì một buổi biểu diễn ẩm thực của những nhà hàng 5 sao.

Rất nhiều bình luận, đều thán phục, và thả tim.

“Đẹp thật”

“Nấu ăn, mà cứ như đang múa vậy”

“Mấy con gián bay bay trên trời, mà ta cứ thấy giống mấy miếng snack”

“Rán như vậy, chắc là giòn lắm”

“Gián rán? Hay là rán gián? Há há, nghe y như nhau!”

“Gián rán! Không biết ăn ra sao nhỉ?”

Cộp!!

Đột nhiên, chị lại úp hai chiếc chảo lại, xoay tròn trên lửa.

- Chị à, chị... chị đang làm gì vậy? - Thuý Giang e dè hỏi.

- Rán giòn mặt ngoài, sau đó nướng, để tạo mùi thơm.

“Úp chảo lại rồi xoay tròn trên lửa, là để nướng sao?”

“Nhìn hấp dẫn quá”

“Nhìn qua màn hình thôi cũng ngửi thấy mùi thơm rồi!” Công nhận, mùi thơm bay ra khắp cả quán. Là mùi của hương liệu, và tẩm ướp.

Thực khách đều chảy hết nước dãi.

Mọi người bị mùi thơm này hành hạ thêm ít lâu, đã thấy chị Thanh mang một đĩa lớn những con rán được chiên, bày biện trên những lá rau diếp, khói còn đang bốc nghi ngút.

Đoàn quay phim của Thuý Giang vẫn theo sát.

Có mấy lần, thằng Hùng kéo kéo tay Thuý Giang, như muốn nhắc rằng bà chị được tui thuê tới đây để bóc phốt người ta, chứ không phải để quảng cáo đặc sản.

Nhưng Thuý Giang vờ như không biết, cứ tươi cười đơn đả chạy theo chị Thanh.

Không bóc được phốt, thì chỉ lỡ một đơn hàng mà thôi. Nhưng giới thiệu được một món đặc sản mới, chắc chắn, tháng này sẽ được tăng lương.

Thực khách trong quán đắm đuối nhìn đám gián, đánh ực một tiếng. Có người đánh bạo, lấy đũa khều khều, gắp một con lên, cho thử vào mồm.

Quay phim ngay lập tức chạy tới, quay cận mặt vào người vừa ăn, như muốn bắt từng biểu cảm của người này. Chỉ thấy, cơ miệng anh ta chảy xệ xuống, lông mày nhíu lên cao hết cỡ, mũi hất lên như muốn hít ngửi.

- Ngon quá! Giòn giòn như cá khô, dai dai như thịt bò, lại thơm thơm. Ngon không cưỡng nổi!

Vị này không nhịn nổi, ngay lập tức bốc một vốc muốn cho vào mồm, bị những người khác ngăn chặn.

- Ê ông anh! Ăn vừa vừa thôi người khác còn ăn với! Có phải chết đói chết khát gì đâu!

Nói rồi, tất cả đều ngấu nghiến xơi món gián này.

Những khán giả nhìn qua màn hình, cũng phát thèm. Clip trực tiếp này, đã có hơn 100 nghìn người xem.

“Ở Hải Thành mấy chục năm rồi, giờ mới biết có món gián này”

“Khi nào phải đi ăn thử mới được!”

“Khi nào là khi nào, đi ăn luôn đi, chắc người ta vẫn còn bán!”

“Đặc sản mới của Hải Thành đây sao? Đi ăn ngay và luôn!”

“Thèm quá!”

...

- Em cũng ăn thử đi. - Chị Thanh cười, bảo Thuý Giang.

- Em... em xin... Ui! Ui! Các bạn ơi~ - Thuý Giang nói vào ống kính- Ngon.. ngon không tả được.

- Nghe nói, ăn gián rất tốt cho da đấy, cải thiện tiết tố rất tốt nữa. Loài gián, là sinh vật tiền sử có sức sống vô cùng dẻo dai.

- Vậy hả chị? Vậy để em ăn nhiều một chút...

Nhìn biểu cảm hot girl ăn con gián mà ngon tới nổi chảy cả cơ mặt, một loạt bình luận vào thả tim.

Vũ Hải Hùng bực tức, lôi thẳng Vinh Mũi chó ra về. Chưa kịp ra tới cửa, đã có tiếng một thanh niên quát tháo lên.

- Sao cơ? Ta mới nghỉ thu ngân có một buổi sáng, đã có đứa dám đến bắt nạt nhân viên của ta?

Ngoài cửa, cô bé thu ngân vừa ầm ức, vừa mách ông chủ. Ông chủ, chính là Vương Minh Quang. Tên này, từ chợ về, bị con người bí ẩn trong bóng tối kia trêu chọc, mặt vẫn còn hiện rõ sự cay cú.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Những Con Số

Bốp!!

- Mà có biết, bố mày là ai không?

Bốp!!

Ồi á!!

- Đời tao sống giản dị, không muốn quá nổi bật, không muốn gây thị phi với người, nên đôi lúc có hơi... ừm, mờ nhạt, nhưng tao hiền quá nên đến oắt con nhà mày cũng dám gây sự, phải không?

Bốp!!

Hự!! Híc híc!! Hu hu!!

- Nhà hàng của Thanh Hải, cũng đến lượt mày đi gây sự?

Bốp!!

- Đời tao sống giản dị, nhưng hôm nay tao đang bức, mày còn dám đến gây sự, cả 2 thằng nhà mày, tao đéo cần biết là con cháu nhà nào, hôm nay tao phải đánh cho nát người!

Bình!!

Ngay trong quán, một vụ đánh đập vô cùng tàn nhẫn diễn ra. Người đánh đập, là Vương Minh Quang, kẻ bị đánh đập, là 2 thằng Vũ Hải Hùng

và Vinh Mũi chó.

Đám quay phim, nghe tới đây là nhà hàng của Thanh Hải, ngay lập tức chuồn lẹ. Vụ đánh đập này, khán giả trên mạng không ai biết đến, chỉ có những thực khách trong quán chứng kiến.

Hai thằng bị đánh đập một hồi, rồi bị vứt ra đường như 2 con chó. Bầm tím, xây xước, đau đớn, hai thằng lủi thủi xách nhau ra về.

- Các vị, ăn uống tại nhà hàng, mọi người cứ yên tâm, không đứa nào dám tới gây sự đâu! - Vừa mang bộ mặt cay cú đánh đập 2 thằng nhóc kia một trận, Quang lại mang gương mặt đẹp trai tươi cười, nói với mọi người.

Gương mặt này thay đổi, cũng hơi quá nhanh. Mọi người còn hơi kinh hãi trong lòng, nhưng thấy người ta chỉ giải quyết đám gây sự, cũng không ảnh hưởng gì tới mình, lại ngồi xuống ăn uống.

- Hôm nay chú có chuyện gì không vui à?

Chị Thanh tựa tay vào quầy thu ngân, nhìn hẩn. Hẩn gượng cười, lắc đầu.

- Thôi, ăn miếng gián này đi. Ngon lắm đấy. Chỉ sợ ngày mai nhiều người lại đòi chị làm thêm.

Hẩn tiện tay bốc một con gián cho vào miệng.

- Ngon lắm! Hồi bé bị ném vào rừng để luyện tập, em cũng từng phải ăn gián, nhưng không ngon như thế này.

- Tất nhiên rồi! - Mẹ kiếp! Thằng Mũi chó này! Mày mũi chó, ai ngờ mày cũng óc chó! Nhà hàng của Thanh Hải, mà mày dám dụ tao chui vào gây sự? Mày muốn hại chết tao phải không?

Vũ Hải Hùng bị đánh cho bầm dập, vừa được thằng Vinh Mũi chó dùi đi, vừa luôn mồm chửi nó.

Khổ thân thằng Vinh, chỉ có thể im lặng nghe chửi. - Bạn Văn! Mình không biết bạn đi đâu, hoá ra bạn ở trên thư viện.

Là Linh.

- Có chuyện gì không?

- Mình vừa thấy mẹ của bạn trên mạng đó.

- Mẹ mình... trên mạng?

Văn ngược mắt nhìn lên tường. Nó nghĩ, mạng, tức là giống như mạng nhện đó. Mẹ mình làm sao ở trên mạng nhện được nhỉ?

- Giời ạ! Ông tướng, không biết mạng là gì à? Internet, internet đó!

Nó lắc đầu.

- Không biết.

Linh bó tay rồi. Mà chuyện cũng không có gì nghiêm trọng, nên cô bé cũng không nói nữa. Chỉ có điều, vừa rồi, trên điện thoại, nhìn thấy rõ ràng Vũ Hải Hùng muốn tìm đến nhà hàng gây sự. Nhà hàng do Thanh Hải mở, chắc là không sao, nhưng cũng có nghĩa là, thằng này vẫn mang thù với Văn. Vũ Hải Hùng nổi tiếng nham hiểm, lại có thể mặt dày mà đi cầu cạnh người khác, chẳng biết, rồi hăn lại nghĩ ra trò gì đây.

Linh rất đau đầu. Cô bé không muốn dây vào thằng Văn một tí nào, vì thằng này chỉ giỏi làm những việc huỷ hoại thanh danh cô bé. Nhưng nếu không lo cho nó, nó hay đi gây chuyện như vậy, thì phải làm sao? Dù sao mình cũng là cán bộ lớp.

Đúng là của nợ.

Linh bực tức nghĩ vậy. Nhưng nhìn thấy Văn đang đọc sách, cô bé cũng rất ngạc nhiên.

- Bạn Văn, bạn cũng biết đọc sách cơ đấy! Ồ, là Văn học lý trí của thầy Mạnh. Cuốn này khó hiểu lắm, mình cũng không hiểu nổi, nhưng biết đâu, bạn lại hiểu được thì sao?

Văn gật đầu.

- Quyển này, viết dễ hiểu hơn giáo trình cơ bản.

- Hứ!

Linh bĩu môi. Động viên xã giao nó một câu, nó lại tưởng thật. Cuốn sách này của thầy Mạnh, nếu dễ hiểu tới vậy, còn cần người ta tranh cãi sao.

- Chiều nay, thầy Khang lại cho nghỉ. Chiều nay bạn học môn gì?

Văn gãi đầu. Nó chỉ biết đến trường mà thôi, chẳng biết phải học môn gì. Linh với anh Quang, đăng kí cho nó tất tần tật các môn học, lại còn không phải đến điểm danh, mà cứ đủ sức thi qua môn nào, là xong môn đó.

Nói cách khác, chiều nay, nó muốn đi học môn nào cũng được, nhưng rồi lại chả biết nên học cái gì. Thậm chí về nhà học với anh Quang cũng được, ngồi ở thư viện học cũng được. Học cấp tốc, vốn là như vậy.

- Bạn chưa từng học Toán đúng không? Nếu không biết cơ bản về Toán học, thì không theo được các môn Tự nhiên đâu. Chờ mình chút.

Cô bé chạy vụt ra khỏi phòng đọc, một lúc sau quay trở lại, tay cầm một cuốn sách.

- Đây là giáo trình Toán cho học sinh Tiểu học. Chiều nay, bạn cứ làm quen với cộng trừ nhân chia đi nhé.

Văn cúi đầu, nhìn cuốn giáo trình.

Toán học, nó đã từng nghe qua. Cũng giống như việc tính tiền ở chợ ấy nhỉ. Nó gật đầu cảm ơn Linh. Cô bé này, giúp đỡ nó nhiều quá, nó không biết nên làm sao để trả ơn nữa. Mẹ nó dạy, khi người khác giúp đỡ mình, mình cũng phải giúp đỡ lại họ.

- Mình thấy đói rồi. Mình có cơm hộp đây, bạn muốn ăn cùng chứ? Sao, mẹ bạn cũng làm cơm hộp á? Đâu, mình xem nào... Sao? Cơm của mẹ bạn là ngon nhất á? Hứ! Cơm của mẹ mình ngon hơn, có muốn thử không?

Trẻ con, cãi nhau về cơm mẹ mình nấu, là chuyện bình thường. Chiều hôm đó, Linh đi học, Văn vẫn ngồi tại thư viện.

Toán học.

Nó đã từng học qua Võ thuật, Sinh học, và Văn học. Theo như nó thấy, mỗi môn học, đều mang theo một ý nghĩa nhất định. Nó ngắm nhìn cuốn giáo trình đăm đăm.

“Toán học, là những con số sao?”

- Cũng đúng, mà cũng sai. Bản chất của Toán học, là sự chính xác.

Nó giật mình. Nó lại bất giác nói to suy nghĩ của mình nữa rồi. Và lạ làm sao, mỗi lần như vậy, lại có người trả lời nó.

Là bác thủ thư. Bác đang đi cất mấy cuốn sách mà người khác đã đọc xong. Bác cười với nó.

- Toán học, là môn học với những con số. Những con số, không bao giờ nói dối, không bao giờ nhập nhằng, chỉ có đúng và sai. Học Toán học,

chính là rèn luyện tư duy về sự chính xác, rèn luyện ý thức về sự chính xác, rèn luyện trách nhiệm với sự chính xác. Tư duy, ý thức, trách nhiệm ấy, sẽ giúp cháu tiến xa hơn trong tất cả các môn Khoa học Tự nhiên.

Sự chính xác, chính là điểm khác biệt lớn nhất giữa Khoa học Tự nhiên và Khoa học Xã hội. Khoa học Xã hội, nghiên cứu về con người, mà con người, rất khó để dùng những đánh giá chính xác để phân tích họ. Tốt và xấu, giàu và nghèo, linh hoạt và ù lì, thông minh và ngu xuẩn, chỉ là những đánh giá mang tính tương đối. Người có thể thông minh hơn người này, nhưng lại ngu xuẩn hơn người khác. Người có thể giàu hơn những người nghèo, nhưng lại nghèo hơn những người giàu.

Toán học, thì lại khác. Một cộng một bằng hai. Và hai trừ một thì bằng một. Nghiên cứu về Tự nhiên, nghiên cứu về những thứ không thuộc về con người, những thứ ra đời trước cả con người, những thứ hùng mạnh gấp trăm, gấp ngàn, gấp tỉ lần con người, thì không thể áp dụng sự nhập nhằng của con người lên đó.

Thì ra là vậy. Có lẽ Toán học, rất hợp với nó. Vì nó cũng không thích sự nhập nhằng. Nó thích sự chính xác.

Bác thủ thư nhìn nó mỉm cười, ôm chồng sách đi ra khỏi phòng.

Những con số. Lịch sử ra đời của những con số. Hoá ra những con số ra đời từ rất sớm. Chỉ muộn hơn Ngôn Ngữ một chút. Đó là khi các giống loài, sau khi tiếp thu tri thức của con Khỉ già, đã bắt đầu phát triển trí tuệ, bắt đầu quan sát thiên nhiên, và bắt đầu biết đếm.

Một que củi, hai que củi, ba que củi. Sau đó, là một bước tiến bộ, khi các giống loài phân biệt được giữa số thứ tự, và số đếm. Que củi thứ 3, khác với 3 que củi. Sau đó, là đếm tới 4. Đếm tới 4, vô cùng dễ dàng, với đa số các giống loài. Không ai biết tại sao, nhưng những con số đếm đầu tiên, luôn dừng lại ở số 4.

Thậm chí không cần phải đếm, người nhìn 4 cái cây, ngay lập tức người biết được đó là 4 cái cây. Nhưng nếu nhìn 5 cái, 6 cái, vậy thì người phải đếm rồi. Nhìn đến 12 cái cây, chắc chắn là phải đếm, nếu không đếm thì không thể nào biết có 12 cái cây.

Người Cận Tây cổ đại, dùng 1 vạch để tượng trưng cho 1 lần đếm. 3 vạch, là số 3. 4 vạch, là số 4. Nhưng đến số 5, họ không dùng 5 vạch, và biến 4 vạch kia trở thành 1, và 1 vạch nữa tượng trưng cho số 5. 2 vạch này, tạo thành 1 chữ V.

Chữ V này, giống như 1 bàn tay, khi mà 4 ngón kia chập lại làm 1, ngón cái giơ ra.

Cũng từ đó, tư duy chập nhiều số lại để đếm ra đời. Các hệ đếm ra đời. Nhị phân, Tam phân, Tứ phân, Ngũ phân, Thập phân, Thập nhị phân, Lục thập phân...

Ngày nay, loài người sử dụng hệ đếm Thập phân, một vòng tuần hoàn gồm 10 chữ số, nhưng hệ đếm này, theo các nhà Toán học, không ưu tú cho lắm. Hệ Thập nhị phân, hoặc thậm chí là Lục thập phân, ưu tú hơn rất nhiều.

Thập nhị phân, là 1 vòng tuần hoàn gồm 12 chữ số, giống như 12 tháng trong năm, như 12 đốt ngón tay trên 4 ngón tay. Số 12, chia hết cho rất nhiều số. 1, 2, 3, 4, 6, 12. Trong khi số 10, chỉ chia hết cho 1, 2, 5, 10. Lục thập phân, là một vòng tuần hoàn 60 chữ số. Giống như 60 chòm sao trên trời. Số 60, chia hết cho cả 10 lẫn 12, tức là tổng hợp được toàn bộ ưu điểm của 2 hệ đếm này.

Nhưng, hệ đếm 60 quá lớn, lớn đến mức loài người không thể làm quen nổi, vậy nên hiện nay, các nhà Toán học chỉ đấu tranh cho việc sử dụng hệ đếm 12.

Lịch sử về các con số, đều rất thú vị, nó đọc hoài không chán. Nhưng có một con số thú vị hơn cả. Con số làm thay đổi cả lịch sử của Toán học.

Con số 0.

Zero, linh, không, nol, $\varnothing$, null, suni... đều là những tên gọi để gọi nó.

Con số ma quỷ, con số thần thánh, con số nhiệm màu, con số tối thượng... Có rất nhiều tên gọi mà loài người đã dùng để gọi nó.

Con số 0, không phải do loài người nghĩ ra. Mà là do loài rồng, đã truyền lại cho con người.

Loài rồng, với năng lực trí tuệ siêu việt vượt xa 7 giống loài biết nói còn lại, đã có rất nhiều thành tựu trong Toán học. Điển hình chính là con số 0.

Không biết bằng cách nào, loài người đã học được số 0 ấy từ loài rồng, và cũng từ đó, loài người trở thành giống loài thông minh gần như nhất thế giới, chỉ sau loài rồng.

Cuốn sách cũng có đề cập qua, Vương tộc, mang huyết mạch của rồng trong người, nên những người thuộc Vương tộc, từ khi sinh ra, đã mang chỉ số thông minh rất cao.

Chắc chắn, thằng Văn nghĩ. Mới sinh ra đã có chỉ số thông minh cao, nỗ lực ít hơn người rất nhiều mà lại đạt được thành tựu cao hơn người khác. Như thế thì tiện lợi quá. Tiện lợi như vậy, có gì thú vị nhỉ?

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Đội Số 1

Nó say sưa đọc sách đến hết buổi chiều. Đến khi Linh tan học, chạy lên tìm, nó vẫn ngồi đó đọc sách.

- Ơ Văn, bạn không đọc giáo trình à?

Linh rất ngạc nhiên, quyển giáo trình còn đang đọc dở, vứt một bên. Sách mà thằng Văn đang đọc, là lịch sử những con số.

- Mình đọc thấy giáo trình giới thiệu về các con số hay quá, nên mình hỏi bác thủ thư có quyển nào viết rõ hơn về các con số không. Thế là bác ấy lấy cho mình quyển này. Bạn có biết, những con số mà ngày nay chúng ta dùng, bắt nguồn từ đất nước Visshala chứ? Một nhánh hậu duệ của họ, chính là người Vrahta trên tivi hôm nọ...

- Hứ! - Linh bĩu môi - Ông tướng này, học cộng trừ nhân chia xong chưa mà đã đọc mấy kiến thức ấy rồi?

- Đọc này giờ, mình cũng khá hiểu rồi. Cộng, trừ, nhân, chia, và cách áp dụng cộng trừ nhân chia để tạo thành các hệ đếm nữa. Bạn có biết, chúng ta đang sử dụng hệ đếm Thập phân chứ? 9 con số, từ 1 đến 9, cộng thêm con số 0 kì diệu, có thể diễn giải mọi loại số trên đời! Số 0 thật sự rất hay đó! Bạn có biết, ngày xưa người Cận Tây chỉ viết được tới hàng triệu, hàng tỉ là hết không? Vì những con số của họ quá dài, không làm sao rút ngắn đi được. Và con số 0 ra đời đã giải quyết toàn bộ điều đó! Đếm được cả thứ không có, đúng là rất hay nhỉ?

- Ờ, thì hay. - Linh thờ ơ. Không hiểu sao thằng này học Văn thì dốt nát, mà động đến Toán học, lại hứng thú như vậy. Mấy con số, từ khi sinh ra ai cũng sử dụng, nên hầu như chẳng ai quan tâm tới chúng. Cô bé cũng chẳng biết số 0 thì có gì khác biệt so với 9 con số còn lại. - Còn gì nữa không?

- Ồ! Có chứ! Thông thường, chúng ta hay đếm theo kiểu 10, 20, 30... đúng không? Rồi 100, 200, 300..., 1000, 2000... Đó là cách đếm theo phép nhân! Vì phép cộng, $10 + 10$, rồi cứ cộng nhiều lần, là thành phép nhân, đúng không? Ví dụ 5 con 10 cộng lại với nhau, thì thành 10 nhân 5...

- Bạn giảng cho mình làm gì, mình biết mà.

- Chưa hết đâu, 5 con 10 cộng với nhau mới chỉ ra 50, nhưng nếu là 5 con 10 nhân với nhau, thì sẽ ra bao nhiêu? Là 100 000! Và người ta kí hiệu ngắn gọn cực. Là 10^5 . Mình đang đọc tới phần đó. Số mũ.

- Số mũ? - Linh kinh ngạc - Đó là kiến thức lớp 9 đó! Bạn đọc mấy cái đó có hiểu gì không vậy?

Văn gật đầu.

- Có chứ. Mình thấy rất dễ hiểu.

- Bạn muốn đọc gì, kệ bạn đó! Bạn cứ đọc không theo hệ thống như vậy, sau này mất căn bản thì đừng trách mình.

Linh bữu môi, cầm quyển giáo trình đi trả thư viện.

Thằng Văn lại nghĩ, có gì mà không theo hệ thống chứ? Học Toán học, chẳng phải nên nắm vững bản chất về những con số trước tiên sao? Mỗi con số, lại mang một ý nghĩa, là một yếu tố nhỏ, hợp lại để miêu tả những yếu tố lớn hơn.

Vạn vật trong vũ trụ này, thậm chí chính vũ trụ này, đều có thể được miêu tả thành những dãy nhị phân chỉ toàn số 0 và số 1. Những dãy nhị phân ấy lại có thể chuyển đổi sang tam phân, tứ phân, ngũ phân, thập phân, thập nhị phân, vân vân.

Giống như triết lý của Viễn Đông, tích tiểu thành đại. Giống như triết lý của Cận Tây, những vòng tuần hoàn nhỏ nằm trong những vòng tuần hoàn lớn.

Hình như, nó lại chợt nghĩ ra điều gì.

- Trả xong sách rồi, về chứ? - Tiếng Linh gọi.

- Ừm, về thôi. - Nó trả lời, cũng muộn rồi.

Nó theo Linh rời khỏi thư viện. Bất chợt, có tiếng “oảng oảng” nhỏ nhỏ vang lên.

- Suyt! Yên nào!

- Gì thế?

Nó thấy Linh cúi đầu nhìn vào balo, như nói nhỏ với thứ gì đó.

- Bạn ra đây, mình cho bạn xem thứ này.

Linh lôi nó ra một góc khuất, mở cặp cho nó nhìn. Nó vừa mới nhòm vào...

- Ui da!!

Có thứ gì đó cắm phập vào mũi nó.

- Tiểu Cầu, hư nào!

Linh đưa tay cầm lấy thứ đó, kéo về. Mũi thẳng Văn tấy đỏ lên. Nó nhìn lại. Là một con chim, không biết là chim gì, nhưng cái mặt nó, nhìn lại giống hệt một con chó, rất là ngộ. Con chim mặt chó này, đang nhìn nó, mắt gườm gườm.

Thằng Văn sợ chó, giờ nó sợ cả con chim mặt chó này.

- Đây là một con Cú Chó con. Đêm qua nó bay vào cửa sổ phòng mình. Mình tìm mãi mà không biết mẹ nó đâu. Mình thấy nó đói quá nên lấy sữa cho nó uống, ai dè nó cứ kè kè bám theo mình. Mình muốn nuôi, nhưng ba mình phản đối. Ba nói, Cú Chó xui lắm, không tốt cho kinh doanh. Bình thường khi mình và ba bất đồng ý kiến ấy, mẹ sẽ không tham gia đâu, nhưng lần này mẹ lại bảo cứ để mình nuôi. Mẹ bảo, Cú Chó có khả năng kết nối Linh Thể rất tốt.

- Linh Thể, là cái gì?

- Là những.... ừm, thế nào nhỉ... giống như những linh hồn, cũng không hẳn là những linh hồn, mà phần lớn những linh hồn, rồi sẽ biến thành linh thể, bọn họ tồn tại chủ yếu ở những tầng vô thức, mà người ta vẫn gọi là cõi tâm linh ấy...

- Ý bạn là, giống như... ma á? - Giọng thằng Văn bắt đầu run rẩy.

- Ừm, cũng có thể coi là vậy.

-!!!

Mặt thằng Văn tái mét lại. Con Cú Chó con nhìn nó, neho mắt khinh bỉ.

- Sáng... sáng nay, lúc thầy Khang bảo mình ra ngoài, mình có nhìn sang nhà 3E, nhà đó... nhà đó có ma đấy.

- Lại mấy tin đồn vợ vẫn ở trường chứ gì? - Linh bĩu môi.

- Không... không phải. Mình nhìn thấy...

- Bạn nhìn thấy gì? Thấy con ma á? Hay thấy các linh thể? - Linh tỏ ra vô cùng hứng thú. Nếu thằng bé có thể nhìn thấy những Linh Thể, vậy thì cô bé sẽ có thêm đề tài buôn chuyện, gì chứ Linh Thể cô bé từng thấy rất nhiều.

- Cũng không phải. Mình thấy khung cửa sổ, tấm rèm, và cái ghế...

- Chúng làm sao? Bay trên trời? Bốc cháy? Hay làm sao?

Văn lắc đầu.

- Không sao cả. Chúng chỉ nằm ở đó thôi.

- Thế thì có gì mà đặc biệt chứ!

Linh bĩu môi, nói chuyện với thằng này, đúng là mất hứng quá đi. Cô bé cho con Cú Chó vào trong cặp sách, rồi ra về. Văn lẻo đẻo đi theo. Nó cũng không giải thích được có gì đặc biệt, nó chỉ biết, nhà 3E, rất kì lạ. Nhà 3E. Trần Thiên Anh lại sử dụng lối cầu thang dưới hầm để vào. Mỗi lần làm nhiệm vụ, hẳn lại phải tới đây. Nơi đây sẽ có người gửi sẵn trang bị cần thiết cho hắn, và những chi tiết về nhiệm vụ.

Lần này hơi khác một chút, hắn không còn hoạt động một mình nữa, mà sẽ theo nhóm. Nhóm của hắn, hình như sẽ gồm toàn thành viên đội 1.

Đội sát thủ ưu tú nhất của Hắc Long!

Tại Hải Thành hiện nay, có hai tổ chức đang hoạt động rất mạnh, cũng là người đứng sau những vụ ám sát vừa qua. Đó là Vương Nghiệp, và Hắc Long. Cả 2 đại diện cho 2 gia tộc lớn nhất cả nước.

Nghe nói, trên khắp Đế quốc, những cuộc thanh trừng cũng dần xảy ra. Mắt mù cũng có thể nhận ra, Trần gia đang bị Vương tộc và Phạm thị phối hợp tiêu diệt.

Nói như vậy, thì Hắc Long, và Vương Nghiệp, hiện nay đang là đồng minh. Nếu có dịp, Trần Thiên Anh muốn được nhìn thấy Âm Hành Sứ Giả của Vương tộc hành động. Ai cũng biết, trên khắp Đế quốc, chỉ có Hải Thành là có dấu vết hành động của Âm Hành Sứ Giả.

Âm Dương Long Ẩn, khắc trên nạn nhân, là đặc trưng của Âm Hành Sứ Giả. Hơn nữa, để sử dụng được Âm Dương Long Khí Tiên, vậy chắc chắn phải đạt tới trình độ Tiến sĩ.

Trình độ như vậy, dù có là đội 1 của Hắc Long, cũng không bằng.

Như thường lệ, hắc tắm rửa, thay đồ, sau đó đi đến chiếc tủ chứa đồ. Hắc gạt chiếc ghế sang một bên, mở tủ, lấy ra túi dụng cụ. Trang bị xong xuôi, hắc lại đóng tủ lại, kéo chiếc ghế trở về chỗ cũ.

Hắc mở cửa, bước ra ngoài. Nhưng thành linh, đập vào mắt hắc.

Lại là cái xác của cô Vân.

Đứng đó, trắng bệch, nhợt nhạt, từ thất khiếu giòi bọ nhưng nhúc nhui ra. Cái xác ấy vẫn đứng đó nhìn hắc.

Nếu là vài ngày trước, hắc sẽ nôn ọe. Nhưng giờ, hắc vốn đã quen. Hắc xua tay, đánh tan cái ảo ảnh ấy. Hắc bước ra ngoài, đóng cửa lại. Điểm tụ họp, là trên một nóc nhà phía Tây thành phố.

Người của đội 1, sẽ mang một dấu hiệu riêng.

Hắc là người cuối cùng đến.

- Chào người anh em! Chú em là người trẻ nhất trong đội 1, rõ ràng là anh hùng xuất thiếu niên mà!

Một người đứng tuổi chạy tới hồ hởi chào đón hẳn. Xung quanh, có 3 người khác đang nhìn hẳn với ánh mắt lạnh như băng.

Những kẻ này, đều là những sát thủ chuyên nghiệp.

Sau một màn chào hỏi giới thiệu, mà do người đàn ông lớn tuổi kia chủ xướng, hẳn mới chỉ cho Trần Thiên Anh, hẳn là số 2, còn Thiên Anh là số 11. Ở đội 1, xưng hô bằng những con số. Hẳn là số 2, tức hẳn là đội phó. Còn đội trưởng, hẳn chỉ về phía xa xa.

Cô độc đứng trên rìa mái nhà. Gió thổi lồng lộng. Dưới chân, là bãi rác thải ô uế. Phía xa xa, là thành thị sáng đèn. Khung cảnh này, nhìn vô cùng kinh điển.

Trần Thiên Anh nghĩ thầm, hình như tên sát thủ nào cũng thích cái tạo hình này. Không sợ bị bắn tia vũ trụ hay sao?

Nhưng hẳn cũng phải tiến lên chào hỏi. Kẻ đó, vừa là đội trưởng của hẳn, vừa là đệ nhất cao thủ của Hắc Long, nghe nói vẫn còn rất trẻ.

Hẳn vừa định bước tới, số 2 đã ngăn hẳn lại.

- Chào hỏi, để sau đi, chờ đại ca xong việc đã.

- Việc gì?

- Đái bậy.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Ngẫu

Đội trưởng đội ninja số 1, bí danh là số 1, vẫn còn rất trẻ. Mới 28 tuổi. Đeo bên hông 1 thanh kiếm. Mái tóc nhuộm bạc vài sợi, gương mặt tươi cười dễ mến, trái ngược hoàn toàn với nghề nghiệp của hắn.

Số 1 nhìn Trần Thiên Anh, cười cười.

Hắn chìa tay ra bắt. Thiên Anh cũng bắt tay lại. Bàn tay của số 1, có rất nhiều vết chai, cộm cộm.

- Chào số 12. Mới 17 tuổi đã lên tới đội 1, rất khá. Nhưng ở đội 1 này, cách hoạt động rất khác so với đội 3. Số 2, anh nói đi.

- Đội 1, có rất nhiều công việc cần phối hợp nhóm. Đoàn kết, hợp tác, bao quát, không được ích kỉ, không được hành động ngu xuẩn. Nhớ chưa? Thiếu số phục tùng đa số, phải chuẩn bị tâm lý sẵn sàng hi sinh để đồng đội chạy thoát. Những kẻ bị thương, cứu được thì cứu, không cứu được, thì bỏ lại. Nhiệm vụ là trên hết. Nhớ chưa?

Thiên Anh gật đầu. Nói lòng vòng một hồi, nghe thì rất nghĩa khí, thực chất là ưu tiên hoàn thành nhiệm vụ, ưu tiên cứu lấy bản thân, mạnh thì sống mà yếu thì bị đem ra làm bia đỡ đạn.

Để rồi xem, đứa nào mới là bia đỡ đạn. Thiên Anh cười thầm.

Số 1 nói tiếp.

- Được rồi, hôm nay là nhiệm vụ đầu tiên của cậu, cũng là nhiệm vụ của cả nhóm chúng ta. Về chi tiết nhiệm vụ, số 2, anh nói đi.

- Cách đây 250m, là một xưởng lưu trữ vũ khí của Trần gia. Nhiệm vụ cũng không có gì phức tạp, đột nhập qua hệ thống phòng ngự, tiêu huỷ kho vũ khí. Chi tiết hơn, có tất cả 36 tên bảo vệ, 2 khẩu súng máy ngoài cổng...

9 giờ tối, nhiệm vụ chuẩn bị bắt đầu.

- Số 12.

Giọng của số 1. Thiên Anh quay lại.

- Run không? (Hắn lắc đầu) Tốt! Có chuyện này, cần nhắc cậu, khi làm nhiệm vụ, tuyệt đối nghe theo lệnh của số 2, không cần nghe theo lệnh của ta, ta sẽ hành động độc lập. Số 2 là người mạnh nhất ở đây, cũng là kẻ khôn ngoan nhất. Cậu có biết vì sao, anh ta giỏi như vậy, mà ta được làm số 1 không?

Ánh mắt của số 1 đang hiền lành, bỗng trở nên lạnh lùng, biểu cảm vô cùng bí hiểm. Gió lại thổi vù vù qua mái tóc loà xoà nhuộm bạc của hắn. Khung cảnh này, khí chất này, vô cùng ngầu.

Thiên Anh khẽ lắc đầu, hắn không biết. Số 1 nhẹ nhàng nói.

- Vì ta đi du học kiếm thuật ở Phú Sơn về. Ông chủ rất thích Phú Sơn Đảo. Có thể thôi.

- Pfff!!

- Nhiệm vụ, bắt đầu! - Số 2 khẽ hô.

Ngay lập tức, toàn bộ 5 người nhảy khỏi mái nhà, Đạp Không Bộ lên không khí vài bước, nhẹ nhàng tiếp đất. Thiên Anh cũng nhảy theo. Hắn có thể Đạp Không Bộ hai lần, vừa đủ để tiếp đất, lộn mèo một cái.

Số 2 liếc mắt quan sát hẳn, gật gù.

Tất cả khễ khàng như những con mèo, chạy về phía trước.

Đến 1 góc tường, số 2 vẫy tay, ra hiệu dừng lại. Hẳn lén nhìn ra.

- Có 1 khẩu ở góc đằng này. Bọn chúng chưa phát hiện ra chúng ta. Không còn đường nào khác rồi, phía trên cũng có lính gác. Số 1, cậu xông qua được không?

- Ông anh lại muốn tôi làm mồi? Chúng nó bắn tôi nát thành tổ ong đấy.

- Có làm được không?

- Ờ, thì được.

Khoảng cách từ bờ tường bên này, sang bờ tường bên kia, là 10m. Thiên Anh cũng đang nhẩm tính. Dùng Tịnh Tiến Bộ, có lẽ mất 4 bước. Nhưng, có lẽ không kịp. Nếu bị phát hiện ngay từ bước đầu tiên, 4 bước là đủ để thành tổ ong.

Số 2 quay lại nói với Thiên Anh.

- Số 12, quan sát kĩ nhé. Sát thủ số 1 Hải Thành, không phải hư danh đâu.

Nói tới đây, số 1 đã lao ra.

Bước đầu tiên.

- Oái!

Số 1 vấp chân, ngã đánh oạch một cái.

Thiên Anh không nỡ nhìn cảnh tiếp theo nữa.

- Ai?! Có kẻ đột nhập!

Tạch tách tách!

Loạt đạn súng máy đã bắn ra, ánh lửa loé sáng cả một vùng.

Chỉ thấy số 1, đang ngã bổ nhào, bỗng lộn mèo về phía trước 2 vòng, sau đó chồm lên, chạm đất, rồi bất ngờ giật ngược lại.

Loạt đạn, lướt qua người hăn, không trúng bất cứ một viên nào.

Vừa hơi giật ngược lại, một phát đạn lại lướt qua chỗ hăn vừa đứng, sau đó, hăn lại lao về phía trước.

- Số 1, là Thạc sĩ Toán học, hăn có thể tính chính xác từng đường đạn!
- Số 2 mỉm cười, nói với Thiên Anh.

Khoảng cách, chỉ còn 3m. Số 1 nhún người, nhảy 1 phát về phía trước.

- Chơi ngu rồi! - Số 2 quát lên.

Nhảy trên không, quỹ đạo là cố định, thì làm sao mà né tránh. Ngay lập tức, một viên đạn đã bắn về phía hăn.

Chỉ thấy, giữa không trung, hăn đưa tay cầm lên chuôi kiếm.

Keng!!

Đường đạn, bị thanh kiếm chém lệch cả đường bay. Cả người số 1 theo đà rơi, lao qua phía bức tường. Đạn vẫn rít gào bắn ầm ầm vào bức tường ấy, nhưng số 1, đã an toàn.

- Má! Bạt Dao Trảm, kết hợp với Toán học, đây là Tinh Chuẩn Kiếm!
Ngầu vãi.

Một tên trong nhóm khê lằm bằm.

Số 2 thì lau mồ hôi, thở phào nhẹ nhõm. Số 1, thật sự rất tài năng, nhưng luôn khiến hăn lo lắng.

Trần Thiên Anh, nhìn thật kĩ số 1 phía xa. Những ấn tượng không tốt về tên này lập tức tan biến. Đọc được cả đường đạn, rút dao chém được cả đạn trên không, vậy ra đây chính là cảnh giới của những sát thủ hàng đầu.

Bên kia bức tường, số 1 còn đang lom lom nhìn thanh kiếm của mình.

“Moá! Nguy hiểm quá! Tinh Chuẩn Kiếm của mình, độ chính xác cũng chỉ có 23% mà thôi. Ăn rùa vãi, tí thì chết!”. Hăn lau mồ hôi. - Chia ra, hành động! Số 2, đi theo ta. Còn lại, cứ theo kế hoạch.

Số 1 vừa chạy sang bên kia bức tường, hăn ngay lập tức lúi vào trong bóng tối. 3 người còn lại, cũng đã tản ra. Chỉ còn lại số 2 và Thiên Anh, hăn ra ám hiệu, sau đó rất nhanh, rút ra một dụng cụ bám dính, bắt đầu leo tường. Kết hợp với Đạp Không Bộ, số 2 thoăn thoắt leo lên tường. Trần Thiên Anh cũng làm theo.

Khi hăn mới bò được một nửa, số 2 đã leo tới đỉnh. Khi hăn bò tới đỉnh, số 2 đã đứng đó bên cạnh xác một tên bảo vệ. Hăn vút cho Thiên Anh khẩu súng máy.

- Biết Xạ thuật chứ?

Thiên Anh gật đầu.

Xạ thuật, bao gồm bắn súng, bắn tên, phóng ám khí, và ném bất cứ thể loại nào khác, như bóng chày, bóng rổ,... Nhưng hiển nhiên, Xạ thuật mà số 2 muốn hỏi hăn, là có biết bắn súng không.

- Giữ lấy đề phòng. Nếu không cần thiết thì đừng bắn.

Nói xong, hắn chạy thẳng về phía trước. Bên dưới, tiếng súng máy vẫn rít gào. Thậm chí, khẩu súng còn nhiều lần chĩa lên bầu trời, như muốn ngắm vào bọn hắn ở trên mái nhà.

- Có đếm được bao nhiêu phát đạn rồi chứ?

- 402. 403.

- Có ý thức như vậy rất tốt, nhưng Thính lực còn hơi sai. Mới 401 thôi. Nhớ nhé, đếm sai 1 viên đạn, cũng có thể trả giá bằng cả tính mạng! Khẩu Mk-686, không qua sửa đổi, 1 băng đạn có 500 viên. Đợi tới viên thứ 500, chúng ta hành động. 500! Số 2 từ trên mái nhà nhảy xuống. Phía dưới, 2 tên bảo vệ vẫn đang cố gắng thay đạn, nhìn thấy số 2, luống cuống muốn lấy súng ra.

Phập!

2 cây kim, đã cắm thẳng vào tay bọn chúng. Ngay sau đó, là 2 lá bùa dán vào mặt chúng.

Hoả Phù.

Hai tên bảo vệ, chợt biến thành 2 ngọn đuốc sống, tiếng kêu la rợn người.

Pằng pằng!!

Từ phía trên, chợt có loạt súng bắn thẳng xuống dưới. Số 2 ngay lập tức nhảy lùi lại, núp sau hai tên đang cháy bùng bùng kia. Ánh lửa chói mắt, khiến những xạ thủ phía trên không thể nào ngắm trúng.

“Thật đáng sợ!” Thiên Anh thầm nghĩ. Mọi hành động, đều tính toán tới hệ quả tiếp theo, chứ không chỉ đơn giản là hạ gục đối thủ. Sát thủ đẳng cấp cao, đều như vậy sao.

Hắn không thể ngồi yên, hắn cũng phải yểm hộ cho số 2.

Pằng pằng pằng pằng pằng!

5 phát đạn, hạ gục 2 tên xạ thủ. Phía dưới, số 2 giơ ngón cái lên với hắn.

Số 2 đã lao vào bên trong, còn Thiên Anh, hắn phải tìm lối đột nhập từ trên mái nhà.

Hai bên, đã nghe thấy những tiếng đấu súng vang dội. 3 người kia, đã cầm chân đám cảnh vệ xung quanh. Thiên Anh giữ nhiệm vụ canh phòng phía trên. Còn số 1 và số 2, sẽ cài bom vào kho vũ khí.

Đánh nhanh rút gọn.

Đây chính là tác phong làm việc của những sát thủ chân chính.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Bể Phong Kiếm Khách

Tiếng súng, tiếng đánh nhau, tiếng kêu gào, xen lẫn vào ánh lửa lập loè trong đêm tối.

Trần Thiên Anh vừa chạy trên mái nhà, vừa đấu súng với một tên cảnh vệ.

Xạ thuật của hắn ở cấp độ 10, còn đối phương, là cấp độ Phổ thông. Đạn của tên kia bắn rất rát.

Thiên Anh không thể đọc được đường đạn như số 1, hắn cũng không có Độc Tâm Thuật để dự đoán hành động của đối phương. Nhưng, hắn có vũ khí của riêng mình.

Hắn tiện tay, quăng tới một cái lựu đạn quang. Đối phương vội vã quay mặt đi né.

Chú Quyền! Sai khiến!

Nhân lúc loạt đạn vừa ngừng, một quyền đâm tới. Những ma lực của Ngôn Ngữ quấn quanh tay hắn, nương theo Quyền áp mà xuyên qua không khí, chạm tới đối thủ.

Súng vẫn bắn, nhưng cánh tay tên ấy, đã bị hướng lên trời.

Thiên Anh nhắm thẳng khẩu súng vào trán hắn.

Lại là cô Vân!

Đứng đó, không phải là tên cảnh vệ nữa, mà là cô Vân, mặt mũi trắng bệch, cặp mắt vô hồn đang nhìn hăn.

Tên cảnh vệ, dần kiểm soát lại cánh tay mình, hạ khẩu súng xuống.

Thiên Anh nghiêng rằng, hăn bóp cò, nhắm thẳng qua trán của bóng ma ám ảnh ấy.

Đoàng!!

Tên cảnh vệ ngã xuống.

Cút đi! Thiên Anh rít thầm.

Lại một tên cảnh vệ leo lên mái nhà. Hăn cầm một lưỡi liềm, xông tới.

Thiên Anh nhả đạn. Nhưng Bộ pháp của đối phương, đã né được hết. Xạ thuật, không phải vô địch.

Tên đó dần tiếp cận hăn. Chỉ còn lại 3m. Ánh liềm sắc lẹm vung lên.

Thiên Anh thụp người xuống, lưỡi liềm sượt qua đầu hăn. Từ phía dưới, một cùi chỏ vung lên.

Huyền Vũ Quyền, sử dụng tất cả những phần cứng trong cơ thể để tấn công. Huyền Vũ Lập Thiên, một chỗ này, đánh thẳng vào cằm đối thủ.

Khuỷu tay đang giơ ra, cánh tay liềm vồ tới, bàn tay tạo thành một trảo, vồ lấy đầu đối phương.

Bạch Hổ Trảo. Hạ Sơn Hổ!

Năm ngón tay, nhắm thẳng vào năm yếu huyệt trên gương mặt đối thủ, kéo giật xuống. Cùng lúc ấy, chân phải đá lên.

Thăng Long Cước. Thăng Long Độc Cước!

Một cước này, đá thẳng từ dưới lên, công phá theo một trục dọc tất cả các bộ vị yếu hại. Từ hạ bộ, lên đan điền, chấn thủy, yết hầu, cằm dưới.

Đối thủ bị đá văng lên trời, hộc máu.

Nhưng mắt của Thiên Anh cũng đỏ ngầu, hàm răng cắn chặt. Ảo ảnh về cô Vân, lại hiện ra.

Cút đi!

Lại một tên nữa lao tới. Trần Thiên Anh như nhìn thấy cái xác bị nguyên rủa của cô Vân đang gào khóc lao về phía mình. Hắn hét lên một tiếng, giậm chân lao về phía đó.

Đối phương vung lên một sợi xích, đầu kia có gắn một quả tạ, quăng thẳng về phía hắn. Hắn vận người, dùng một loạt những bước di chuyển để đảo hướng, vẫn tiếp tục lao tới.

Chu Tước Bộ!

Tứ Linh Quyền, 3 bài quyền để tấn công, 1 bài quyền để di chuyển. Huyền Vũ Quyền, Bạch Hổ Trảo, Thanh Long Cước, Chu Tước Bộ.

Chu Tước Bộ, thoát ẩn thoát hiện, Trần Thiên Anh đã xuất hiện sau lưng đối thủ. Tên đó hốt hoảng quay đầu. Nhưng trong mắt Trần Thiên Anh, hắn lại thấy cô Vân quay đầu, cặp mắt trắng đục, giò bọ nhưng nhúc.

Cút đi!

Hắn tung một quyền đánh tới. - Số 2, trên mái nhà, tiếng ai hét thế nhỉ?

Số 1 vừa vung kiếm chém một người, máu bắn đầy lên mặt hắn, vừa quay sang hỏi số 2.

- Chắc là số 12. Lần đầu ra trận, ai cũng vậy mà. Lần sau sẽ quen thôi.

Số 2 vừa cầm một sợi dây, quay người siết cổ một tên khác, vừa ung dung nói.

Cả 2 đã đột nhập vào kho vũ khí. Trong này, đám cảnh vệ không dám dùng súng nữa. 2 người, đã giết gần 2 chục tên rồi.

- Số 2, anh đi trước đi, khi nào đặt bom xong, ra ám hiệu cho anh em biết.

- Vậy còn cậu?

- Em có việc cần giải quyết.

- Lại buồn đái à?

- Vớ vẩn nào, anh đi trước đi.

Đùa 1 câu, số 2 cũng nghiêm túc lẩn vào một ngõ ngách, biến mất. Những tên sát thủ như số 1, luôn cảm giác được sát khí thính hơn người thường.

Số 1 muốn đuối khéo hăn đi, tức là phía trước có một bữa tiệc chờ hăn.

Số 1, lúc bình thường ngáo ngơ vụng về, nhưng lúc được giết người, hăn vui vẻ và tàn nhẫn tới đáng sợ.

Số 1, hăn đang nhe răng cười. - Yo, còn mỗi 2 ta thôi, sao không ra mặt?

Số 1 nói oang oang. Bất chợt, hăn quay người lại, kiếm cũng rút ra khỏi vỏ.

Keng!!

Vừa kịp chặn một đường kiếm chém xuống.

- Hô, cũng chơi kiếm.

Lại là lời của số 1. Đối phương, gương mặt bặm trợn, từ khi xuất hiện tới giờ, không có một tiếng động.

Tay phải cầm kiếm của số 1 đang run lên. Lực chém vừa rồi, có hơi quá mạnh.

“Sức lực này, không giống như Luyện Thể...”

Hắn chưa kịp nghĩ, đối phương đã lao tới, tốc độ bộc phát tới mức mắt người không thể bắt kịp.

Nhưng số 1 bắt kịp. Kiếm của đối phương chém tới, hắn lại đưa kiếm ra đỡ.

Keng!!

Hự!!

Số 1 bị đánh bay về phía sau. Hắn lộn vài vòng trên không, tiếp đất, cả người gần như nằm rạp xuống, mắt nhìn về đối thủ. Đối thủ, lại bắt đầu chạy tới.

- Cây thịt chuột? Được lắm! Không tiếc tuổi thọ, cây thịt chuột cả vào bắp tay và bắp chân, đúng là ngu xuẩn.

Vẫn trong tư thế gần như nằm rạp ấy, số 1 bắt đầu di động. Hắn nửa chạy, nửa bò, di động sát mặt đất. Đối phương vồ tới. Hắn vận người, né tránh.

Hựt!

Di động với trọng tâm thấp, luôn linh hoạt hơn rất nhiều. Đối phương lại lao tới.

Keng!! Keng!! Keng!!

Tiếng kiếm va chạm với nhau. Đối thủ to con, khoẻ mạnh, lại chém từ trên xuống, như số 1, hấn như búa sát mặt đất, vung kiếm lên chống đỡ. Những lực chém còn thừa của đối phương, lại thành lực để hấn biến hướng. Lăn lộn, đảo hướng, trườn bò, bật nhảy, tất cả những cách di chuyển quái dị ấy, lại giúp hấn đỡ kiếm ngang ngửa với một kẻ vừa nhanh vừa mạnh hơn mình.

- Há há! Kiếm thuật không tệ. Kết hợp với thịt chuột, lấy tốc độ để bù đi khuyết điểm. Cũng hay.

Vừa đỡ kiếm, số 1 còn có thể nói luôn mồm.

Graoooo!!

Đối phương gầm lên một tiếng, hai tay cầm kiếm giơ lên cao, cơ bắp toàn thân cuộn cuộn.

- Ế ế! Làm cái gì thế? - Số 1 lắp bắp hỏi.

Đối phương không trả lời, 2 tay cầm kiếm bổ thật mạnh xuống đất. Số 1 vội vã né sang một bên.

Rầm!!

Mặt đất bị bổ xuống, nứt toác, gạch đá bay đầy. Áp lực này, đẩy bay cả số 1, đập vào tường một tiếng.

Hự!!

Đối thủ quay người, tiếp tục giơ kiếm lên muốn bổ xuống.

Phập! Phập! Phập! Phập! Phập!

Kiểm còn chưa kịp hạ xuống, đã thấy cả người lạnh toát. Số 1 vốn đang ở trước mặt hắn, chớp mắt đã ở phía sau. Toàn bộ cơ thể hắn, chợt có 5 chỗ lạnh như băng, sau đó, dần buốt nhói. Máu nóng trào ra. Hắn đã bị chém thành 6 khúc.

- Định chơi với người thêm một chút, ai dè người ỷ mạnh hiếp yếu.

Số 1 ở phía sau, tay cầm thanh kiếm vẫn còn bốc lên khí lạnh, máu vương lên chưa kịp nhỏ xuống đã đóng thành băng.

Kiểm tên Takasanagi, hàng giới hạn, cấp độ 12. Lưỡi kiếm đóng băng, do kết hợp với Tự Nhiên Thuật, tạo thành Nguyên Tố Kiếm, Băng Kiếm. Lưỡi kiếm lạnh, chém qua da thịt xương cốt như chém giấy. Kết hợp với Tinh Chuẩn Kiếm, kiếm ra ngắn gọn hiệu quả, không có một động tác thừa. Kiếm ra nhanh tới mức không nhìn thấy hình ảnh, chỉ cảm nhận thấy hơi lạnh.

Băng Phong Kiếm Khách. Là tên gọi mà Hải Thành ngầm đặt cho đội trưởng Đội số 1 của Hắc Long.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Ý Nghĩa Của Sự Tồn Tại

Trong khi số 1 đang đấu kiếm, số 2 lén lút mò tới điểm đặt bom. Đây là nơi có cấu trúc yếu nhất trong toà nhà.

Thứ gọi là bom, thực ra, chỉ là những lá bùa.

Trên những lá bùa, vẽ những trận pháp. Trận pháp, là những đồ hình có kết cấu nhất định, dựa theo Văn lực mà dẫn đường cho các loại năng lượng khác, tạo nên hiệu quả nào đó. Trận Pháp Gia, là những người vẽ nên trận pháp, cũng là người kích thích năng lượng của mình vào trong trận pháp, để tạo nên hiệu quả.

Hoả Phù, là trận pháp hệ lửa, nếu kích thích năng lượng theo một cách nhất định, sẽ tạo nên lửa cháy, nhưng nếu kích thích theo một cách khác, sẽ tạo ra một vụ nổ.

Bởi vậy, cầm bùa trong tay, mà không biết cách kích thích, thì cũng không thể sử dụng.

Số 2, là một Trận Pháp gia, Hoả Phù cũng là do hắn vẽ.

Lúc này, hắn dán 9 lá bùa lên mỗi cây cột chống. 9 lá bùa, không đè lên nhau, mà xếp cạnh nhau. Giống như trò chơi xếp đường ray của bọn trẻ con, 9 lá bùa này, kết nối những đường dẫn, để tạo nên uy lực vụ nổ theo cấp số nhân.

Bùa chú liên hoàn. Một kĩ thuật cấp độ Thạc sĩ.

Dán xong, hấn căn ngón tay, vẽ một khoanh máu lên một điểm ở mỗi lá bùa.

Máu, chính là đường dẫn năng lượng tốt nhất.

Xong xuôi.

Hấn vỗ vỗ vào bộ đàm. Báo hiệu đã hoàn thành.

Hấn cũng tìm đường rút. Số 1 và 3 người khác, đều đã tìm đường lui.

Duy chỉ có Thiên Anh vẫn đứng trên mái nhà, mắt trợn trừng, hàm cắn chặt, cả người run rẩy. Xung quanh hấn, là 3 cái xác chết. Địch nhân, đã giết hết, nhưng vì sao, bóng ma của cô Vân, vẫn đứng đó, đôi mắt đục ngầu nhìn hấn.

- Lính mới, rút thôi!

Tiếng số 2 quát. Hấn vừa leo lên mái nhà. Trần Thiên Anh giật mình nhìn hấn.

- Còn đi được không?

Thiên Anh gật đầu. Số 2 thở dài, hấn chờ Thiên Anh nhảy xuống, rồi mới nhảy theo. Cho một thiếu niên 17 tuổi làm sát thủ, hấn vốn không hề đồng tình. Ở tuổi này, tố chất tâm lý còn chưa hoàn thiện.

Đại Nam Đế quốc, từng chứng kiến bao nhiêu tên đại ma đầu ra đời chỉ vì những ám ảnh tâm lý thời niên thiếu rồi. Số 2 trầm nghĩ. Đối với hấn, sát thủ chỉ là một nghề nghiệp. Nhận tiền, giết người. Nghề nghiệp và cuộc sống, cần tách biệt. Nhưng, ở tuổi 17, liệu người ta có thể nhận thức rõ ràng điều đó?

Chạy được đủ xa, số 2 búng ngón tay một cái.

Một tiếng nổ vang, lửa cháy rực trời. Kho vũ khí phía xa đã phát nổ. Tối đó, trăng Mãn Nguyệt vẫn rất sáng. Bầu trời, đầy những ánh sao.

Văn ngồi trên sân thượng, ngắm trời đêm.

- Nhóc con, thơ thần cái gì thế? Nhớ bé Linh à?

Giọng châm biếm của Quang vang lên phía sau.

- Vì sao em phải nhớ bạn ấy?

- Khi nào lớn lên chú mày sẽ hiểu.

- Vậy anh có nhớ ai không?

- Không.

- Vậy tức là anh chưa đủ lớn? Ui da!!

Quang tức mình cốc đầu thẳng Văn một cái. Hắn ngồi xuống cạnh thẳng Văn.

- Anh Quang, anh thấy bầu trời có đẹp không?

- Không biết.

- Tại sao anh lại không biết?

- Chỉ là mặt trăng, và những ngôi sao. Chúng nó có mặt tại đúng nơi chúng nó phải có mặt, như vậy là tất nhiên, có gì mà đẹp hay không đẹp? Chú mày nhìn thấy chúng, là vì ánh sáng của chúng từ hàng nghìn hàng vạn dặm ngoài vũ trụ chiếu tới mắt chú mày. Bây giờ Hải Thành còn chưa quá phát triển, sau này khi đèn đuốc sáng trưng như Long Thành, những ánh sáng xa xôi đó sẽ bị át đi hết.

- Vậy ở Long Thành, người ta không nhìn thấy bầu trời sao ạ?

- Tất nhiên... Ừm, đứng từ trên Đế Vương Cung vẫn có thể nhìn thấy, vì nó rất cao.

- Đế Vương Cung, là gì ạ?

- Nhóc là người từ trên trời rơi xuống đấy à? Đế Vương Cung, là nơi ở của Đại Nam Đế Vương.

- Người bình thường, có thể lên Đế Vương Cung ngắm sao không ạ?

- Tất nhiên là không rồi.

- Vậy tại sao anh lại biết ở trên đó ngắm được sao?

- Ở ừm, tao nghe kể thế.

- Anh nghe ai kể?

- Ở ừm, nghe một người bình thường kể.

- Tại sao một người bình thường lại biết trên Đế Vương Cung ngắm được sao?

- Vì người bình thường đó lại nghe một người bình thường khác kể. Rồi người bình thường khác, lại nghe một quan chức kể, rồi quan chức đó, lại nghe chính Nam Đế kể. Đã hài lòng chưa?

- Ra vậy. Nhưng anh không nghĩ, những vì sao trên trời có ý nghĩa gì sao?

- Có ý nghĩa quái gì? Chỉ là mấy quả đất với mấy khối khí heli trôi lơ lửng ngoài vũ trụ mà thôi.

- Anh không thấy, khi nhìn vào chúng, ta sẽ thấy rất bắn khoăn sao?

- Bắn khoăn cái gì?

- Chúng ta ra đời, vì cái gì?

Chúng ta ra đời, vì cái gì? Một giống loài có trí tuệ, có ngôn ngữ, có nền văn minh, ra đời trên một hành tinh nhỏ bé trong vũ trụ. Ngoài kia, là hàng nghìn hàng tỉ những quả đất, những ngôi sao khổng lồ. So với chúng, xã hội của loài người, thật nhỏ bé. Chúng ta ngắm nhìn những ngôi sao, và tự hỏi về ý nghĩa cuộc đời của mình.

Chúng ta ra đời vì cái gì? Có ý nghĩa gì? Có lẽ, câu trả lời, là chẳng có ý nghĩa gì.

- Chỉ là một sự ngẫu nhiên mà thôi. - Quang trả lời.

- Ngẫu nhiên?

- Đúng vậy, xác suất toán học. Chú mày gieo một con súc sắc, chú mày sẽ được ngẫu nhiên 1 trong 6 mặt. Vũ trụ này cũng vậy. Nó không ngừng gieo những con súc sắc. Và sự sống ra đời, giống như thể con súc sắc này không ngừng gieo ra được số 6 vậy. Một xác suất rất hiếm, nhưng trong hàng tỉ tỉ trường hợp, cũng có thể xảy ra được 1 lần. Chúng ta, chính là 1 lần hiếm hoi như vậy. Nhưng, không vì thế mà chúng ta đặc biệt. Hiếm hoi, chứ không bất thường. Sự sống nhất định phải ra đời, vì xác suất đã nói như vậy, vậy thôi.

Văn ngẫm nghĩ một lát.

- Anh nói vậy, cũng có phần đúng.

- Há! Vậy có phần không đúng sao?

- Em chợt nghĩ, nếu sự sống không có ý nghĩa gì, thì loài người ra đời cũng chẳng có ý nghĩa gì. Mọi việc chúng ta làm cũng chẳng có ý nghĩa gì. Ăn, ngủ, học hành, vui chơi, đi dã ngoại, đánh nhau, giết nhau, chinh phạt đất nước khác, cũng chẳng có ý nghĩa gì. Nhưng bằng một cách nào đó,

người ta vẫn tìm ra những ý nghĩa để gán cho các hành động của mình, gán cho sự tồn tại của mình.

- Há há! Nhóc mày học lỏm ở đâu mấy câu triết lý thế?

- Thầy Nguyễn Mạnh, cuốn Văn học lý trí. Nhưng không phải là em học lỏm thầy ấy, em chỉ thấy, những điều thầy ấy phân tích, cũng có phần chính xác.

- Đúng là nếu tìm ra một thứ ý nghĩa, và gán nó cho những hành động của mình, con người sẽ cảm thấy có mục tiêu để sống. Nhưng, xét theo điểm nhìn vô tận của vũ trụ, những thứ đó, xuất hiện, rồi cũng biến mất, có nghĩa, rồi cũng trở thành vô nghĩa.

- Nhưng, anh Quang này. Chúng ta sống bằng điểm nhìn của chính mình, đâu phải bằng điểm nhìn của vũ trụ?

Chúng ta sống bằng điểm nhìn của chính mình, không phải điểm nhìn của vũ trụ. Cũng không bằng điểm nhìn của bất cứ ai.

Điểm nhìn của ta là gì, ta đã bao giờ nghĩ tới chưa?

Ám Hành Sứ Giả, ra đời vì điều gì?

Quang trầm ngâm không nói nữa.

Văn cũng ngồi im lặng ngắm sao trên trời. Nó chợt nghĩ về những thứ bé nhỏ, và những thứ to lớn.

- Anh Quang à? Em có một ý tưởng này, anh phân tích giúp em được không?

- Ý tưởng gì?

- Để đạt tới Phá Không Quyền.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Ngài Pháp Y Lại Phá Án

- Tích tiểu thành đại. Nếu cú đấm của em không đủ lực, vậy nếu tích lực nhiều cú đấm lại thì sao?

- Tích lực nhiều cú đấm lại? Nghe giống hết Đại Lực Quyền của Lực Sĩ. Lực Sĩ có thể tích trữ nhiều lần phát lực vào trong cơ bắp của mình, rồi giải phóng ra trong một quyền duy nhất, nên được gọi là Đại Lực Quyền. Nhưng tích trữ sức lực như vậy rất lâu, và có giới hạn. Giới hạn này, lại tùy vào trình độ Luyện Thể. Dưới 10 lần, thì gọi là Đại Lực, từ 10 lần, tới 30 lần, gọi là Cường Lực. Từ 30 lần đến 100 lần, được gọi là Siêu Cường Lực. Trên 100 lần, thì gọi là Thần Lực.

-Ồ, ra vậy.

- Nhưng nhóc chưa đủ tuổi để Luyện Thể. Luyện Thể bắt đầu từ tập Thể hình, mà Thể hình, cần phát dục đầy đủ mới luyện được. Luyện từ sớm, cơ thể còn chưa phát triển đầy đủ, rất dễ xảy ra biến dị. Muốn Luyện Thể, cũng phải đợi vài năm nữa.

Văn xịu mặt.

- Thế thì cũng vẫn phải đợi vài năm nữa! Em cứ tưởng, có thể đạt tới ngay lúc này cơ!

- Văn, tại sao em lại khao khát Phá Không Quyền thế?

- Bởi vì, em muốn chứng minh, là em đúng.

- Chứng minh với ai?

- Chẳng với ai cả, với mình em mà thôi.

Nó nhìn lên vầng Mãn Nguyệt trên cao. Mãn Nguyệt Triều Quyền, nó cảm giác rằng, mình đã nắm đúng phương pháp. Thứ nó thiếu, chỉ là một lực đâm đủ mạnh để truyền Quyền Áp xuyên qua không khí.

Giống như sóng biển, muốn đánh đổ cả con tàu lớn, cần có một đợt sóng đủ mạnh.

Nếu chỉ là nhiều đợt sóng nhỏ luân phiên đánh vào con tàu, con tàu chỉ lắc lư đôi chút mà thôi, vì trong khoảng thời gian giữa hai đợt sóng, con tàu đã kịp trở về thế cân bằng.

Nhưng, nếu những đợt sóng nhỏ đánh vào gần như cùng một lúc thì sao? Như nhiều con người cùng đẩy một chiếc xe? Nó muốn hỏi Quang điều này, không phải là Đại Lực Quyền, mà là một thứ khác.

- Anh Quang. Thứ em muốn, không cần thiết phải là tích lũy nhiều lần lực rồi tung ra một lúc, mà là tung ra nhiều cú đâm thật nhanh, gần như cùng một lúc, vào một điểm duy nhất!

- Cái gì?!

Quang sững sờ nhìn thẳng bé. Nhưng hăn thấy nó cũng nhìn lại mình, ánh mắt nghiêm nghị.

- Được rồi, để anh nghĩ thử xem... Gần như cùng một lúc, cũng không phải là cùng lúc, lực tích lũy, có lẽ sẽ bị triệt tiêu đi ít nhiều... Nhưng, nếu em tăng cường cơ bắp thêm một chút, và tích lũy 3 lần lực, cộng thêm với Nhất Bộ, biết đâu lại... có thể?

Quang quay lại nhìn Văn.

- Chưa thể kiểm chứng ngay được, em cũng cần phải rèn luyện cơ bắp thêm một chút nữa. Nhưng cũng đáng để thử. Và thứ kĩ thuật em cần, anh có thể dạy em. Em biết Nhất Bộ Nhất Quyền rồi đúng không?

Văn gật đầu.

- Giờ anh sẽ dạy em một kĩ thuật cao cấp hơn. Một bước đánh ra 3 cú đấm. Nhất Bộ Tam Quyền! Bóng tối, sẽ nuốt chửng tất cả mọi người.

Lại là giấc mơ ấy.

Những con Cú Chó vây quanh mình.

Tất cả mọi người, đều sẽ chết.

Linh giật mình tỉnh giấc.

Một con Cú Chó, đang nhìn thẳng vào mắt cô bé. Đôi mắt lập loè sáng trong màn đêm.

Nó nghiêng đầu, nhìn cô bé.

- Tiểu Cầu à? Làm chị giết hết cả mình.

- Oảng oảng...

Con Cú chạy lại, rúc vào má Linh. Đôi má đã ướt sũng mồ hôi.

Lại là giấc mơ ấy. Và đáng sợ hơn, một phần của nó đã thành hiện thực. Cô Vân, thầy Kiên, đều đã không còn.

Lẽ nào, ba, mẹ, anh Thiên Anh, bác Thái, bác Phương, và mọi người... Cô bé cố lắc đầu, không muốn nghĩ tới nữa. Sáng hôm sau, cảnh sát tụ tập quanh một nhà kho bỏ hoang. Vụ nổ đêm qua được các nhân chứng miêu tả, vô cùng kinh hoàng.

Cả một nhà xưởng cũ cháy ra tro.

Rất nhiều xác chết, thậm chí còn có một cái xác bị cắt làm 6 mảnh.

- Thầy Thạo, thầy nghĩ sao? - Giọng ngài Sở trưởng.

Thầy Thạo chấp tay đứng đó, không nói gì. Thầy quay sang cậu trợ tá của mình.

- Cậu giúp việc cho tôi lâu rồi, vụ này, cậu xem xét thử xem.

- Có mùi khét. Đã có kẻ phóng hoả. - Cậu trợ tá nói.

“Tất nhiên, không thấy cháy đen hết đây à?” Ngài Sở trưởng trầm nghĩ. Nhưng ngài để cậu ta tiếp tục nói.

- Có đến gần 40 xác chết, đa số tìm thấy dấu đạn trong người. Hung thủ hẳn phải rất đông, có lẽ là một nhóm người, được trang bị vũ trang.

- Tiếp đi. - Thầy Thạo nhàn nhạt nói.

- Một đám hung thủ có vũ trang, lại có trình độ khá cao. Cứ nhìn vào những cái xác bị Bộc Phá Quyền đánh chết, và một cái xác bị chém làm 6 mảnh, có thể thấy điều đó. Nhóm hung thủ này, rất có thể là những sát thủ chuyên nghiệp được đào tạo. Ở Hải Thành, ai có thể đào tạo được một nhóm sát thủ như vậy? Có thể là những băng đảng lớn. Đây rất có thể là một cuộc thanh trừng giữa các băng đảng! Chúng phóng hoả, có lẽ để phi tang đi những bí mật gì đó.

Cậu trợ tá nói xong, ngài Sở trưởng gật gù. Ngài cũng nghĩ như vậy. Nhưng buồn phiền là, ngài không thể dựa vào các băng đảng, cũng không thể xuề xòa mà báo cáo lên cấp trên. Ngài cần có một cách giải thích khác, dù là diên rờ cũng được, để lấp liếm với cấp trên.

Vì vậy, ngài mới mời thầy Thạo tới đây.

Quả nhiên, thầy Thạo không làm ngài thất vọng. Thầy nhìn cậu trợ tá, cười cười.

- Các anh cũng nghĩ như vậy, đúng không? - Thầy hỏi ngài Sở trưởng.
- Tôi đã nói rồi, các anh chỉ nhìn, mà không quan sát. Vì sao hung thủ phải phóng hoả? Chúng ta cần phải nghĩ ngược từ nguyên nhân, mới suy ra kết quả, chứ không nhìn vào kết quả mà suy đoán nguyên nhân. Các anh nhìn xem, có đến gần 40 cái xác, nên các anh nghĩ hung thủ là một toán người? Đây chính là lỗ hổng tư duy của các anh!

- Ý thầy là sao? - Ngài Sở trưởng ồ lên kinh ngạc.

- Các anh có thấy, hầu như tất cả xác chết, đều là do đạn bắn, sau đó bị thiêu cháy đen không? Các anh cứ nghĩ rằng bọn họ là nạn nhân trong vụ lần này, nên bị nhầm lẫn về số lượng hung thủ! Thực ra, những xác chết này, hoàn toàn có thể lấy từ trong những nhà xác nào đó, hoặc từ những chỗ chôn người trong các khu ổ chuột, hoặc từ bất cứ nguồn nào đó, sau đó bị xả đạn vào, ném tới đây, bị thiêu cháy. Tất cả, chỉ là để đánh lạc hướng điều tra!

-Ồ! - Đây đó có những tiếng ồ lên kinh ngạc.

- Điều tôi quan tâm nhất, không phải là những xác chết đó, mà là những cái xác bị giết bởi những nguyên nhân đặc biệt. Ngài Sở trưởng, ngài nhìn đây, cái xác này, bị giết bởi Bộc Phá Quyền, đúng không? Còn cái xác này, bị cắt làm 7 mảnh, trên tay còn cầm một thanh kiếm. Rất có thể, người này đã dùng kiếm tự vệ, nhưng đối phương cũng rất giỏi kiếm thuật, và đã bị chém làm 7 mảnh. Biết Bộc Phá Quyền, và biết Kiếm Thuật, các anh thấy có quen không?

- Ý ngài là...

- Đúng vậy! Vụ án ở khu biệt thự phía Tây. Các anh cũng đang truy nã một tên người Phú Sơn mang theo kiếm đúng không? Vậy nên tôi mới bảo

vụ Vũ Đình Kiên các anh đã nghi ngờ nhầm người rồi! Tất cả, kể cả vụ này, đều do tên người Phú Sơn đó gây ra! Mà hử, tên là gì ấy nhỉ?

- Hồ sơ ghi tên hử là Itou Takezawa.

- Vậy thì đúng rồi, hử chính là hung thủ. Các anh đi tìm bắt tên đó đi, đừng phí công điều tra hiện trường nữa, vụ này xong rồi.

Nói xong, thầy Thạo ung dung bước vào xe, để mặc ngài Sở trưởng đứng đó ngơ ngác.

Vụ này, rõ ràng là các bang phái thanh trừng nhau. Tại các tỉnh khác trên Đế quốc, những vụ tương tự cũng dần xảy ra rồi. Ngài Sở trưởng cũng hiểu, ngài muốn làm qua loa vụ này để báo cáo sếp, nên ngài mới mời thầy Thạo tới đây. Tay Thạo này, trình độ chém gió rất giỏi, cho hử ba hoa một hồi, thế nào cũng có thứ để báo cáo sếp.

Nhưng tay này, phân tích giải thích lại quá hợp lý như vậy. Thậm chí vụ biệt thự phía Tây lần trước, cũng tìm thấy nghi phạm như hử mô tả.

Chẳng lẽ, là mình nhầm. Thầy Thạo, thật sự rất giỏi phá án? Hung thủ, thật sự là tên Takezawa gì đó?

Ngài Sở trưởng bắt đầu có nhiều nghi vấn về cuộc đời mình.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Lại Trúng?

Buổi sáng, Văn đi học. Quang ra chợ. Takezawa ra xem kết quả lô đề. Hôm qua, sau chuyến dã ngoại, Takezawa ngủ quên nên không thể đi coi kết quả.

3 người lại đi cùng đường.

Tới cửa hàng đánh lô, Takezawa vầy vầy tụi nhóc. Hắc hứa, nếu lần này trúng lô, cả quán sẽ được ăn uống tẹt ga.

Tới chợ, Quang đi vào, hắc còn phải lấy giày cho thằng Văn. Vì một đôi giày này mà trải qua bao nhiêu là việc.

Chỉ còn mình thằng Văn đến trường. - Ta tới lấy hàng.

Đứng trước gian hàng tối tăm, hắc lớn tiếng gọi.

- Vào đi.

Lần này không phải là giọng nói ma mị ngày đó, mà là giọng khàn khàn của mụ già hôm qua.

Hắc bước vào. Đã vào một lần rồi, lần sau cũng không còn đáng sợ như vậy nữa.

Hắc tiến sâu tới. Một bàn tay xấu xí lại nắm lấy tay hắc. Lần này, bàn tay ấy đưa cho hắc một chiếc túi. Trong túi, có thể sờ thấy 2 đôi giày.

- Chủ nhân của người đâu? - Quang cất tiếng hỏi.

- Đã đi rồi. - Tiếng khàn khàn trong bóng tối cất lên.

- Đã đi rồi? Đi đâu?

- Có chuyện gì sao?

- Không có gì, muốn hỏi vài câu mà thôi. Khi nào thì hẳn... mà chủ của người, là nữ, phải không?

- Đúng vậy.

- Còn trẻ?

- Có gì không?

- Không có gì, muốn xưng hô cho đúng.

- Còn trẻ, rất đẹp. Người muốn tán, phải xếp hàng.

- Ta thêm vào! Khi nào cô ta trở về?

- Không biết. Biết cũng không nói.

- Được lắm, không nói thì thôi. Tiền may đôi giày này bao nhiêu, ta trả.

- Chủ nhân nói, người không cần phải trả. Rồi sẽ có ngày, chủ nhân tới đòi.

- Hừ! Giả thần giả quỷ, không lấy tiền thì càng tốt, ta về.

Hắn nói chưa dứt câu, ánh sáng đã ủa vào mắt hắn. Hắn đã đứng ngoài chợ. Trên tay vẫn cầm chiếc túi.

Lại cái trò này. Giả thần giả quỷ! Quang lầu bầu, hẳn ra về.

Vừa ra tới cổng chợ, hăn lại gặp Takezawa hốt hải chạy tới, vẻ mặt hoảng hốt.

- Ông anh, đừng buồn, có 30 hào thôi mà...

- Trúng!! Lại trúng!! Tao đã nói rồi, tao nằm mơ thì chỉ có chuẩn mà thôi!! Lần này là 1 ăn 200!! Tao có đến 6000 hào!! Mẹ ời, 6 nghìn hào!!

- Suyt! Be bé cái mồm. Nói tôi nghe, 6 nghìn hào, đâu rồi?

- Lại đánh rồi.

- Đánh rồi?

- Đúng thế. Đánh rồi. Lần này là 4 chữ số. 1 ăn 1000 đó! Đêm qua ta lại nằm mơ mà.

Không thể nào! Trúng 2 lần liên tiếp, cũng hơi điều quá đi. Lần 2 lại còn đánh 3 chữ số, tỉ lệ chỉ có 1/1000 mà thôi. Quang biết, có rất nhiều nhà cái cố tình mớm cho người chơi thắng liên tiếp, sau đó khi người đó đã say máu rồi, sẽ bắt đầu thua đến táng gia bại sản. Nhưng mớm đến 6000 hào, mà Takezawa cũng không phải loại có tiền, thì hơi vô lý.

Chẳng lẽ, là tên này thật sự khổ tận cam lai rồi?

- Ông anh, đánh nốt lần này, nếu ngày mai vẫn trúng, ông anh phải chia sẻ giấc mơ cho tôi. Tôi... cũng đánh!

- Há há há! Đứa nào hôm qua còn bảo mình là Thạc sĩ Toán học, Thạc sĩ Kinh tế học? Còn bảo là đánh lô chỉ có thua mà thôi? Há há há! Thạc sĩ cái rắm!

Quang nóng cả mặt lên rồi. Nhưng hăn nhin. Nếu gã này cứ mơ ra kết quả lô đề, thì không khác gì một con gà đẻ trứng vàng. Gà, là phải nuôi tử tế đấy.

- Ông anh, chưa ăn sáng đúng không? Để tôi mời ông anh. Gà tần, vịt quay, thích cái gì cũng được! Thư viện buổi sáng vắng ngắt. Học sinh đều lên lớp học, ít ai tới thư viện giờ này. Chỉ có bác thủ thư ngồi đó.

Bác nhìn nó, mỉm cười.

- Cháu không phải lên lớp học à? Sao sáng nào cũng tới thư viện thế?

- Thầy giáo cháu bảo, cháu không cần phải lên lớp học. Các môn khác, cháu cũng đăng kí học cấp tốc.

- Kì này đăng kí học cấp tốc, hình như chỉ có 1 người thì phải. Cháu là Vương Thành Văn, phải không?

- Vâng, sao bác nhớ được tên cháu?

- Hà hà, vì ta có trí nhớ rất tốt. Cháu muốn đọc sách gì? Lại về những con số à?

- Không, hôm qua cháu đã đọc đủ rồi. Cháu còn phải học theo giáo trình Toán để còn học các môn Tự nhiên nữa. Bác cho cháu mượn quyển giáo trình Toán đi.

- Được rồi, chờ chút, bác đi lấy. Các phép tính, phân số, hỗn số, tỉ lệ, hoán vị, bắc cầu... Các khái niệm này, đều khá đơn giản. Vì sao học sinh Tiểu học phải dùng tới 5 năm chỉ để học những khái niệm này? Nhưng đó không phải điều nó quan tâm.

Thứ nó thấy thú vị, là những đẳng thức. Những phép tính, vốn là một phần nhỏ trong những đẳng thức. Toán học, Số học, xoay quanh những đẳng thức, và bất đẳng thức. Đẳng thức, với dấu "=", và bất đẳng thức, với dấu "<", ">". Bằng nhau, lớn hơn hay nhỏ hơn, đều chính xác, không có nhập nhằng.

Đi kèm với đẳng thức, là cách đưa chữ cái vào thay thế cho chữ số. a, b, c, d, e..., để thay thế cho một chữ số, một con số, hoặc cả một phép tính.

Và rồi, người ta có những hằng đẳng thức cơ bản, và những bất đẳng thức cơ bản. Những hằng đẳng thức cơ bản đều có thể dễ dàng diễn giải ra, nhưng tốt nhất là nên ghi nhớ, vì sẽ giúp ích rất nhiều trong số học.

Nó mất tổng cộng 1 tiếng đồng hồ để cố gắng hiểu và nhớ những bất đẳng thức trên. Vì nó chỉ vừa làm quen với cách sử dụng chữ cái thay cho chữ số, và phải loay hoay để cộng trừ nhân chia với các chữ cái. Nhưng sau một tiếng, nó đã hiểu ra vấn đề. Dùng chữ cái để tính toán, không hề khó khăn.

Nó không biết rằng, đưa chữ cái vào thay thế cho con số, là một bước đột phá tiếp theo của Toán học.

Hình như, có gì đó rất vui ở đây.

Nó thử viết ra những hằng đẳng thức theo bậc, từ bậc 1, bậc 2, bậc 3, bậc 4, bậc 5... với trình tự bậc của a giảm dần, và bậc của b tăng dần.

Sau đó, nó khoanh tròn các thừa số xuất hiện. Nó phải điền thêm 1 đẳng thức bậc 0 vào, tức là $(a+b)^0 = 1$.

Sau đó là: $(a+b)^1 = a + b$

$(a+b)^2 = a^2 + 2.a.b + b^2$

$(a+b)^3 = a^3 + 3.a^2.b + 3.a.b^2 + b^3$

...

Và nó được một tam giác như sau.

1

1 1

1 2 1

1 3 3 1

1 4 6 4 1

...

Cứ hai con số trên, cộng lại, tạo thành con số dưới, còn 2 cạnh của tam giác, luôn là 1.

Thật thú vị, Toán học thật thú vị.

Nhưng dạo này những ý tưởng nó nghĩ ra, đem đi hỏi người khác, đều được trả lời là đã có người nghĩ ra rồi. Vậy nên, nó lại phải đi hỏi bác thủ thư.

- Ồ, tam giác số Pascal đây mà, cháu đọc ở đâu vậy?

Nó lại tiu nghỉu. Trí tuệ của nhân loại, thật khủng khiếp. Nó cứ nghĩ ra thứ gì, là thứ đó đã tồn tại rồi.

Quả thực, mình chỉ là người bình thường. Nghĩ vậy, nó lại ngồi học tiếp. - Đây là tam giác số Pascal, các em có hiểu không?

- Dạ, có hiểu ạ...

- Dùng tam giác số này áp dụng vào các hằng đẳng thức, các em đã hiểu chưa?

- Ơ... Cái này, thầy giảng lại đi ạ...

Trong một lớp học Toán lớp 8, thầy giáo đang toát hết cả mồ hôi ra để giảng cho cả lớp về tam giác số Pascal, và các hằng đẳng thức. Quả thực,

khối lượng toán lớp 8 quá nặng, khi học sinh phải bước từ lĩnh vực những con số sang những lĩnh vực trừu tượng hơn rất nhiều.

Vũ Hải Hùng, nằm bò ra bàn. Mặt hần, tay hần bằng bó chằng chặt. Đau bỏ mẹ. Nhưng hần vẫn phải tới lớp, vì không đủ buổi điểm danh rồi. Lão thầy dạy Toán còn mỗi tiết điểm danh 1 lần chứ.

Vương Thành Văn, vốn định phá chỗ làm việc của mẹ nó, ai ngờ nhà hàng ấy lại thuộc Thanh Hải. Ngu hơn nữa, là hần lại đem mình ra làm mồi, chỉ vì quá chủ quan. Lần này, muốn ném đá, phải giấu tay thật kĩ.

Cả lớp đang ngồi vẽ vẽ tam giác số Pascal, còn hần hí hoáy vẽ ra kế hoạch.

- Hải Hùng, nói cho thầy nghe, tam giác số Pascal ứng dụng vào hằng đẳng thức như thế nào, tại sao 5 bạn lên viết rồi mà vẫn sai?

Hần giật mình, khó nhọc đứng dậy.

- Thưa thầy, các bạn ấy viết thiếu. Phải bắt đầu từ đẳng thức bậc 0, bậc 1, rồi mới tới bậc 2. Như vậy mới khớp với tam giác số Pascal. Đẳng thức bậc 0, nhiều người sẽ bỏ qua. Nó là $(a+b)^0 = 1$.

-Ồ!

Cả lớp gật gù. Thầy cũng trở mắt nhìn Vũ Hải Hùng. Thăng này hay lêu lổng trốn học, mà hoá ra lại giỏi Toán phết.

Vũ Hải Hùng nhếch miệng cười, ngồi xuống, lại tiếp tục hí hoáy với kế hoạch.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Lô Đề Dễ Làm Hư Người

- Đi thử đôi giày xem.

Vừa tan học về, Quang đã kéo thẳng Văn ra một chỗ, đưa cho nó đôi giày.

Nhìn qua, cũng không khác gì một đôi giày bình thường. Nó thử xỏ chân vào. Rất vừa, rất mát.

- Đi thử xem.

Nó vừa bước đi 1 bước, chợt cảm thấy cả bàn chân mình, như lún xuống.

- Ối ối!

- Hà hà, có giống như đang đi trên cát không? Đôi giày này, bên dưới có cát Trầm Sa, phải nạo vét trái phép từ đáy sông Mẫu lên. Da giày, là da Bạch Ngưu, anh với mày đi săn trộm bữa trước. Giày được khâu từ lông Lợn Biển, cũng là động vật trong sách đỏ. Nhờ vậy mà mới có giày cấp độ 12 cho chú mày đi đấy!

- Thế hoá ra, đôi giày này, toàn làm từ nguyên liệu trái phép? Em không dùng đâu.

- Chú mày có biết vì sao chúng lại trái phép không? Là vì Tam Đại Gia tộc cấm người thường đụng tới, một mình biển thủ hàng tốt. Chú mày

không dùng, cũng có người khác dùng. Hơn nữa, hàng cũng làm ra rồi, chú mày không dùng thì sẽ lãng phí.

- Em không thích lãng phí. Vậy để em dùng. - Bác Itou, bác đang làm gì vậy?

- Ta mài kiếm. Hỉ Vận Kiếm, có khi thật sự mang lại Hỉ Vận cho ta rồi! Sau hai mươi năm gian khổ, rốt cuộc ta sắp có đủ tiền để trở về quê hương trả nợ rồi.

- Bác nợ người ta nhiều lắm à?

- Đúng thế. Hồi đó ta bán sạch cả cổ phần ở Fusan Entertainment, cũng không trả nổi một góc nợ. Má nó chứ, đen thật đấy! Cuối cùng, ta phải bỏ quê hương xứ sở đi lặn lội nơi xứ người. Nhưng không lâu nữa, ta sẽ trở về, sẽ cầm một cục tiền đập vào mặt lũ con nợ, há há há!

- Xuỵ xuỵ, trẻ con tránh ra. - Tiếng của Quang. - Đây chính là con gà đẻ trứng vàng của Thanh Hải, chú mày tránh xa ra một chút, kéo làm nhiều Hỉ Vận của hần.

Văn nhún vai. Người lớn sao lúc nào cũng tiền, tiền, tiền thế nhỉ? Mà anh Quang, hình như cũng đâu có thiếu tiền.

Nó đem điều ấy hỏi mẹ. Mẹ nó trả lời, cố tình nói to:

- Văn à, sau này đừng có tham lam như 2 tên đó. Con người chỉ nên kiếm đủ tiền để sống và để tiết kiệm thôi. Tham lam quá, thế nào cũng có ngày gặp họa đó!

Quang nghe thấy câu này, bĩu môi.

- Bà chị đúng là lạc hậu. Tham thì thâm, chỉ là câu tự an ủi của người Đại Nam mà thôi. Chủ nghĩa kinh tế hiện đại, là không bao giờ chê tiền.

Tiền có càng nhiều, thì càng tốt, chứ sao? Gặp hoạ? Vậy chắc các tỉ phú trên thế giới đều gặp hoạ hết?

Chị Thanh như không để ý tới hẳn, tiếp tục dạy thằng Văn.

- Văn à, nhớ nhé, chỉ dùng tiền do sức lao động của mình làm ra, không dùng những đồng tiền từ trên trời rơi xuống. Có ngày gặp hoạ đó.

- Hứ!

Quang xì một tiếng, không để ý nữa. Hẳn khoác vai Takezawa vui vẻ đi uống rượu, vừa đi vừa bàn bạc tâm đắc về việc chơi lô đề. - Cường, hôm nay tập đủ rồi, về ăn cơm thôi.

Tiếng bố nó bảo. Hai bố con vẫn đang đẩy xe hàng cho mẹ. Thằng Cường lắc đầu.

- Bố cứ về trước đi, còn có hơn một cây. Con tự đẩy xe về nhà được.

Thằng Cường mồ hôi nhễ nhại, thở hồng hộc, nhưng mắt nó vẫn đầy kiên quyết. Bố nó thở dài. Làm đàn ông, luôn có những biến cố khiến người ta thay đổi, nhưng con trai mình, biến cố đến cũng hơi sớm quá. Chỉ mong nó không tự ép bản thân mình quá đà. Chăm chỉ luyện tập, cũng tốt.

- Sức mày đẩy làm sao nổi cả cái xe. Để bố giúp mày, tiếp nào. Một, hai! Một, hai!

Nếu mình tìm ra kẻ đã giết cô Vân với thầy Kiên, mình phải có đủ sức để đâm hẳn một cái. Mình phải mạnh mẽ hơn nữa. Thằng Cường tự nhủ. Sáng hôm sau.

- Trúng!! Lại trúng!! 6 ngàn, nhân với 1000, là... là 6 triệu!! 6 triệu hào!!

- Ô ô ô ooooooooo....

Quang cũng há hốc mồm, không biết nói gì hơn nữa.

- Chúc mừng chú! Chúc mừng chú! - Bà bán lô nói. - Chú trúng to như vậy, chị phải liên hệ với công ty mới trả cho chú được. Chú chịu khó đợi...

- Chờ đợi gì chị ơi! Dùng 6 triệu ấy, đánh tiếp!

- Đúng thế! Đúng thế! Đánh tiếp!

- Cả 6 triệu?! Các chú có điên không?!

- Không điên, không điên! - Quang nói, - Tôi cũng đánh thêm. Tôi chơi thêm 6 triệu nữa. Tiền đây!

Hắn cầm cả một vali tiền ném lên bàn. Đây là doanh thu một tháng của 6 chi nhánh kinh doanh của Thanh Hải. Nhưng đã hề gì, chơi là chơi lên nóc nhà luôn.

- Ô kê ô kê! - Bà bán lô cười toét miệng. Chả cần biết 2 thằng điên này có trúng hay không, nhưng tiền hoa hồng chảy vào tay bà vừa đủ để ăn chơi phè phỡn cả năm trời. - Hai chú đánh con gì?

Quang liếc mắt sang Takezawa. Tên này hớn hờ.

- Chơi 5 chữ số! 1 ăn 10 000! 66667! Bác ghi chưa? Đừng ghi nhầm đó! Xem nào, đúng rồi, 4 số 6, 1 số 7 ở cuối. Hai thằng, mỗi thằng 6 triệu hào nha, không phải 6 triệu xu! Ô kê ô kê!

Quang nhắm tịt.

- 6 triệu hào, nhân với 10 ngàn, là 60 tỉ!! Hai thằng, tổng cộng 120 tỉ!! Ôi mẹ ơi!! Hoàng tộc Vrahta, cũng chỉ tư tàng từng đó tiền mà mất cả nước! Chúng ta, giàu rồi, giàu con m* nó rồi!

- Giàu con m* nó rồi!

Takezawa cũng rất kích động, đưa tay ra bắt lấy tay Quang. Hai thằng cùng cười hề hề hề.

Bà bán lô nhìn hai thằng, không khác gì hai thằng điên. Buổi học hôm nay, Vũ Hải Hùng vẫn phải đi học. Vì hắn cần phải điểm danh. Sau giờ học, hắn rủ Vinh Mũi chó chạy ngay tới Vườn sinh vật.

Vườn sinh vật của trường, là do gia tộc Lý của Lý Thanh Long đóng góp cho nhà trường. Nơi đây, cũng gần như là địa bàn của Lý Thanh Long. Lúc này, không có ai trong vườn. Hai thằng lén lút đi vào, tìm đến chuồng rồng của Lý Thanh Long.

- Vinh Mũi chó, lần này mày điều tra, có đúng không đấy?

- Đại ca yên tâm, em xin lấy tính mạng của mình ra thề.

- Thế thì được, hề hề hề.

Vũ Hải Hùng cười khàn khặc. Hắn thật sự không có thù oán quá nhiều với Vương Thành Văn, nhưng bản tính nhỏ nhen, lại vì trận đòn hôm qua, hắn rắp tâm dùng thủ đoạn tàn độc này.

Hề hề hề, có chết, cũng đừng trách anh mày.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Kết Quả Lô Đề

- Kiki, ngoan!

- Grừ!

Vũ Hải Hùng bắt chước cách Lý Thanh Long gọi con Drake, con rồng gầm nhẹ lên một tiếng, hừ hừ mũi. Nó có vẻ không thèm để ý tới con người nhai nhép bên ngoài.

Vũ Hải Hùng lén lút đi một vòng quanh chuồng của nó, Hắc lấy ra một cái khăn, tẩm vào đó một thứ thuốc bột gì, rồi cuộn lên một cây gậy, dí vào cửa chuồng. Con Kiki thò đầu ra ngửi ngửi.

- Hfff!!

Nó hừ một tiếng, gầm lên, bắt đầu lồng lộn. Thằng Hùng giật mình, rút cây gậy về.

- Xong rồi, rút thôi!

- Đại ca, thứ thuốc vừa rồi, là thuốc gì thế?

- Khà khà, đồ gia truyền nhà tao, không nói cho mày biết. Mai mày lại theo dõi Lý Thanh Long đi, nhớ nắm rõ thời gian biểu của hắn.

- Đại ca yên tâm, em điều tra thì không bao giờ có sai sót, mọi ngày 5 giờ 30 phút Lý Thanh Long mới ra vườn sinh vật, mình còn đến hơn nửa tiếng nữa... Oái!

Nói chưa hết câu, đã thấy bóng dáng Lý Thanh Long thấp thoáng đi tới. Thăng Vinh hoảng hồn chạy tuốt vào nấp một chỗ. Hùng cũng hoảng hốt chạy theo.

Lý Thanh Long bước vào vườn sinh vật, đi tới chuồng con Drake.

- Kiki, nhớ tao chứ? Tao cũng nhớ mày lắm, hôm nay được về sớm, tao ra thăm mày nè. Ừm, sức khoẻ vẫn bình thường. Mà sao hôm nay, cử chỉ của mày hơi lạ... Đói à? Tao mang đồ ăn cho mày nè...

“Mẹ kiếp, sao phải trốn? Học sinh vào vườn sinh vật là chuyện bình thường, cứ bình tĩnh mà đi ra, chẳng phải tốt hơn à? Giờ thì làm sao mà ra được nữa?”. Sau một gốc cây, thằng Hùng néo tai thằng Vinh.

“Đại ca, em xin lỗi, lúc đấy, em cuống quá”.

“Sao tao lại có thằng đàn em ngu như mày nhỉ? Thôi, chờ thằng đó về vậy...”

- Ồ, Long đấy à? Hôm nay ra thăm vườn sớm thế?

- Vâng, bác ạ. Hôm nay cháu tan học sớm. Con Kiki vẫn ngoan chứ bác?

- Ngoan lắm, lại khôn nữa. Đúng là mang dòng máu của rồng, nó khôn có khi hơn cả bọn Tiểu học ấy. Chỉ tiếc là không biết nói thôi.

Là bác canh vườn. Người canh vườn, đối với Lý Thanh Long, cũng không xa lạ gì. Từ ngày xưa, trước cả khi nhập học ở trường này, hẳn đã được bố dẫn ra vườn sinh vật rồi. Bác gác vườn cũng làm từ ngày đó.

Bác nhìn ngó một hồi.

- Lúc này có 2 đứa học sinh vào vườn, chả biết đi lúc nào rồi. Mà thôi, hôm nay bác cũng muốn về sớm. Bác gửi cháu cái thẻ, chốc về cháu khoá

vườn lại hộ bác luôn nhé.

- Vâng, bác cứ về đi ạ. Cháu cũng về ngay đây.

...

- Kiki, ngủ ngoan nhé, tao về đây. Sáng mai tao lại đến.

Lý Thanh Long chào con Kiki. Con này vẫn còn đang khịt khịt hừ hừ. Hắn ra khỏi vườn, đóng cổng lại, quẹt thẻ khoá cửa.

Giờ vườn sinh vật trở thành một cái lồng kính, nội bất xuất, ngoại bất nhập.

Bên trong, thằng Hùng và thằng Vinh, mặt mày xám mét.

- Đại ca, chẳng lẽ đêm nay mình... phải ngủ trong này?

- Mẹ kiếp, mày có giỏi thì chạy ra mà kêu cứu. Tao thật ngu xuẩn khi tin cái trò tình báo của mày! Mà thôi, kệ mẹ đi, đàn ông con trai, màn trời chiếu đất, sợ chó gì. Mày xem, cỏ thì êm, không khí thì mát mẻ, đêm còn ngắm được sao trên trời, xa xa có nước chảy róc rách, ngủ một đêm, có khi còn hơn cả khách sạn 5 sao ấy!

- Nghe đại ca tả em cũng thấy hay quá. Vậy đêm nay em và đại ca vừa ngắm sao vừa tâm sự về cuộc đời. Nửa tiếng sau.

- Ồi, muỗi quá!

Bộp!! Bộp!!

- Oái! Nhện! Nhện!

- Á! Rắn! Rắn!

Một đêm này, không biết 2 thằng dùng cách nào mà vượt qua. Sáng hôm sau, khi thằng Văn đi học, nó phải đi đôi giày mới. Đôi giày này như hút sạch sức lực của nó vậy, đi đứng cứ trì trệ khó khăn. Nó không đủ sức để chạy, chỉ có thể đi bộ đến trường.

Quang và Takezawa mặt mày hớn hờ, khoác vai nhau đi theo nó, vừa đi vừa hát. Vụ hai người đặt cược 12 triệu, làm mấy em nhân viên ở quán hoảng hốt đánh rơi cả bát đĩa. Chị Thanh chỉ nhắm mắt lắc đầu, còn thằng Văn thì tròn cả đôi mắt.

Trước đây, nó còn không ý thức được những con số quá lớn, đối với nó, 1 nghìn, so với 1 triệu, và 1 tỉ, cũng không khác gì nhau. Đời nó còn chưa bao giờ sờ quá hàng trăm.

Nhưng giờ nó đã biết. 1 triệu, là 1 ngàn nhân với 1 ngàn, là 10^6 , có đến 6 con số 0 đằng sau. Mà 12 triệu, lại là 12 lần số tiền ấy. Mà còn là đơn vị hào, nếu quy đổi ra xu, lại thêm 100 lần nữa! Quá khổng lồ!

Cứ so sánh đơn giản, ngày trước mẹ nó chỉ có lương 5 hào 1 tháng, đã đủ để 2 mẹ con sống, thì 12 triệu, có thể khiến 2 người sống trong 2 triệu 400 nghìn tháng, tức là 200 nghìn năm!

Con số 12 triệu ấy, mà lại có thể dễ dàng ném vào lô đề như vậy, cờ bạc, thật là đáng sợ.

Văn không thể đi nhanh được như mọi hôm, mà đi rất chậm. Hai người phía sau, cũng không để ý, vừa loạng choạng bước đi vừa tán dóc, mơ tưởng xem nên làm gì với 60 tỉ. Số tiền này, có thể xây hẳn một vương quốc nhỏ!

Cuối cùng, cũng đã tới cửa hàng bán lô.

Bà bán hàng hốt hải chạy ra.

- Đề mới về, mới về đây. Chị cũng chưa kịp xem. May quá! Hai chú cùng xem với chị!

Hai người lập tức chạy vào. Thằng Văn cũng tò mò chạy theo.

- Nặng từng số một, nặng từng số một thôi chị. Cho nó hồi hộp! - Quang đề nghị.

- Mẹ, anh mày bị yếu tim, mày đừng bày trò nữa.

- Yếu tim thì đừng đi đánh lô. - Quang khinh bỉ. - Lật số đầu tiên đi chị.

Bà bán lô chậm chậm kéo tờ kết quả ra.

- Số đầu tiên, là số... 6!

- Ú hú!! Đã nói rồi! Anh mày mơ, chỉ có chuẩn mà thôi!

- Số thứ 2, là số... 6 nốt!

- Hộc hộc hộc!

2 tên kia đã không còn sức để nói nên lời nữa, chỉ còn tiếng thở hổn hển. Hai cặp mắt hau háu nhìn vào tờ kết quả.

- Số thứ 3, là số... 6!

- Hự!

- Cố lên nào ông anh, đừng có đột quy đấy!

- Số thứ 4, là... 6!!

- Ôi!! Còn số cuối, là 7, là 7, là 7!!

- Con lạy 9 phương trời, con lạy 10 phương đất, con lạy chư phật 10 phương, cho con số 7 đi ạ!!

Đến lúc này, Quang cũng đểch cần quan tâm mình là người vô thần, hay là Thạc sĩ Toán học gì hết, hẳn chỉ cần 1 con số 7. Takezawa thì giơ tay bóp chặt lấy lồng ngực, như muốn giữ cho tim mình không nhảy xổ ra ngoài.

Bà bán hàng cũng hồi hộp lắm rồi. Dù không phải là bà trúng thưởng, nhưng mà trúng độc đắc đến 5 con số, cũng có thể coi là một thời khắc lịch sử. Mà thời khắc lịch sử, ai mà không xúc động.

Tay bà run run, kéo tờ kết quả ra ngoài.

- Số cuối cùng đây, chị kéo ra nhé?

- Vâng, chị kéo nhanh nhanh lên đi ạ, em đau tim quá rồi!

- Chị kéo nè!

- Ôi, chị làm ơn, kéo nhanh giùm em!

- Chị kéo đây!

- Ôi, em lạy chị!

- Các chú cứ bình tĩnh. Chị mà... cũng run lắm chứ!

- Vâng, để em bình tĩnh...

Phập! Quang nói chưa hết câu, bà bán hàng đã kéo phăng tờ giấy ra, không khác gì kéo phăng con dao ra khỏi động mạch của 2 người. Tim như ngừng đập, máu như ngừng chảy, phổi như ngừng hô hấp, thần kinh như mất cảm giác, não bộ như không còn hoạt động. Chỉ vì khoảnh khắc này.

- Số cuối, là số 7.

Quang chờ người ra. Còn Takezawa, đã ngất xỉu.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Vọng Cổ Hương

- Ông anh à! Tỉnh dậy, tỉnh dậy đi!

- Hớ... hớ... ui, tao có đang... nằm mơ không?

- Không, không mơ! Ông anh trúng rồi! 5 con số, 1 ăn mười nghìn, ông anh trúng 60 tỉ rồi! 60 tỉ hào, là 6 nghìn tỉ xu đấy!

Takezawa còn đang mơ màng, nghe thấy câu đó, lập tức chồm dậy, vồ lấy tờ kết quả trên tay bà bán hàng.

Giải đặc biệt, 5 chữ số.

6-6-6-6-7.

Đúng y như trong giấc mơ của mình. Đúng như dãy số hôm qua mình đã mua.

60 tỉ hào. 2 hào 1 yên. Vậy là 30 tỉ yên.

Ngày đó, mình chỉ nợ có 1 tỉ yên đã phải bỏ cả quê hương xứ sở ra đi. Sau 20 năm, cộng thêm lãi chợ đen, cũng chỉ tăng thêm có 8 lần, tức là 8 tỉ yên. Hắn, hoàn toàn có thể trả nợ, có thể về lại quê hương, có thể mua lại toàn bộ gia viên, gây dựng lại Itou Nhất Tộc. Lại có thể... thắp hương trước cha mẹ. Và còn gia đình mình, còn những gì mình đã bỏ lại.

Ta, có thể trở về sao?

Cứ tưởng cả đời này, phải chết trên đất khách quê người. Cứ tưởng cả đời này, chỉ ngóng về biển cả xa xa, nhìn về đất mẹ.

Ta... đã có thể trở về.

Hắn khóc.

Đã rất lâu rồi, kể từ ngày bỏ quê hương ra đi, dù có lăn lộn màn trời chiếu đất, dù có bị đuổi giết, bị oan ức, bị truy nã, bị trấn lột, dù có tuyệt vọng tới cùng, hắn cũng chưa bao giờ khóc. Trong lòng hắn, dù trong những thời khắc đen tối nhất, vẫn luôn có một điểm sáng mãnh liệt, một điểm sáng khiến hắn chưa bao giờ lạc lối.

Quê hương!

Đến giờ, quê hương ấy, như đã nằm trong tầm tay, trong mảnh giấy này. Hắn bắt giắc nắm thật chặt thanh Hỉ Vận Kiếm. Dù thế nào, hắn cũng đã không bỏ rơi nó, nó cũng chưa từng bỏ rơi hắn. Người ta nói nó mang theo Đại Hung Vận, nó sẽ dìm cuộc đời hắn xuống hố sâu, nhưng hắn chưa bao giờ tin. Hắn tin rằng, Hỉ Vận Kiếm, là thanh kiếm bảo hộ cho cả dòng tộc Itou, bảo hộ mình, như bao đời tộc trưởng vẫn tin tưởng.

Các người, nói gì nữa đi! Trù ếem ta nữa đi! Ta đã đúng, cha ta đã đúng, ông nội ta đã đúng, tất cả các thế hệ của tộc Itou đã đúng. Hỉ Vận Kiếm, không mang cái gì gọi là Đại Hung Vận cả. Giờ đây, ta đã có 30 tỷ yên, ta vẫn nắm chặt lấy thanh kiếm này tới cuối cùng! Ta đã thắng! Gia tộc Itou đã thắng. Thắng cái thứ chết tiệt gọi là số mệnh! 300 năm! Chúng ta đã giữ chặt lấy thanh kiếm này 300 năm!

Bố ơi! Mẹ ơi! Ông ơi! Cụ ơi! Ước gì... mọi người còn sống để chứng kiến ngày này...

Hắn lại khóc. Rưng rức khóc. Tức tưởi khóc. Thút thít khóc. Nước mắt làm ướt đầm cả mảnh giấy, ướt đầm cả chuôi kiếm.

Dù 60 tỉ, không phải do chính công sức hăn kiếm ra, nhưng cuộc đời hăn, cuộc đời của bao đời tộc Itou, đã bị lấy đi quá nhiều thứ. 60 tỉ này, là phần thưởng cho 300 năm kiên cường và bướng bỉnh kháng cự lại số phận. 300 năm với gần 20 thế hệ, chỉ để thanh minh cho thanh kiếm của mình.

Bà bán hàng thấy tờ kết quả bị ướt đẫm, không nhìn ra mô tê gì nữa, nhưng bà chép miệng, cho qua. Tờ kết quả, còn có thể xin lại được.

Quang cũng không biết nên nói điều gì. Hăn không ngờ, Itou Takezawa, thường ngày vô lo vô nghĩ, lúc nào cũng chí choé với mình, tối tối thích xem phim truyền hình của Phú Sơn, thỉnh thoảng lại như tự kỉ ngồi lau kiếm, lại mang trong lòng nhiều gánh nặng tới vậy.

Văn cũng đứng đó. Nhớ nhà, mãnh liệt tới vậy sao? Nó chợt nhớ đến căn nhà cũ của mình. Dù nơi đó không còn là nhà của nó nữa, nhưng nó đã có nhà mới, đã có nơi ăn nơi ngủ. Quan trọng nhất, nó vẫn còn mẹ tại đó.

Nó tiến tới, vui vẻ vỗ vai ông bác.

- Bác Itou, chúc mừng bác!

Takezawa cũng lau nước mắt, cười lớn.

- Đi! Nhóc nghỉ học một bữa đi. Cả Quang nữa. Về rủ mọi người trong quán. Ta mời mọi người một bữa sushi đến vỡ bụng thì thôi!

- Ô hô! Được! Hôm nay bác Itou của mày mời đó, anh mày đỡ phải chi tiền!

- Bố láo! Chú mày cũng trúng 60 tỉ đó thôi! Đi, đi nào!

- Hai chú, 1 tháng nữa phía công ty sẽ gửi giấy mời đi nhận tiền. Hai chú nhớ đến đây lấy nhé!

- Được rồi! Cám ơn bà chị nhiều lắm! Văn được phép mời bất cứ bạn bè nào đi ăn cùng. Mẹ nó thấy nó nghỉ học, cũng không nói gì. Có lẽ, mẹ cũng thấy được bác Itou đang vui mừng thế nào.

Văn mượn điện thoại của mẹ, gọi cho Linh. Cô bạn đang học đội tuyển với thầy Khang, nhưng nghe nói vậy, cũng vui vẻ bỏ học chạy tới. Thầy Khang dạy đội tuyển rất dễ tính, chả bao giờ quan tâm sĩ số. Thầy còn chả phải là giáo viên của trường.

Văn nói muốn mời thêm anh Thiên Anh, nhưng Linh nói, dạo gần đây anh ấy rất bận.

Văn mời thêm cả thằng Cường. Thằng này nghe nói đại ca rủ mình đi ăn tiệc, rất vui vẻ hớn hở, nhưng ngâm ngùi một lúc, nó từ chối. Nó nói nó cần phải luyện tập.

Văn hỏi mẹ, cái cô bạn của mẹ, làm thợ may ở chợ ấy, cái cửa hàng tối om om ấy, mẹ cũng mời cô ấy đi ăn đi. Câu này, làm Quang suýt nữa đâm đầu vào cột điện. Chị Thanh chỉ cười, nói rằng cô ấy bận mất rồi. Cửa hàng sushi, Sushiya, nằm ở gần khu trung tâm. Là một thương hiệu cực kì đắt khách tại Phú Sơn, sau đó cũng được mở rộng sang thị trường Đại Nam.

Đồ ăn của Phú Sơn, phần vì nguyên liệu đắt tiền, phần vì giá dịch vụ rất cao, nên đều thuộc loại đắt tiền. Ví dụ như sushi, yêu cầu người đầu bếp phải có trình độ rất cao, mà lại phải tự tay làm lấy từng miếng một.

Takezawa hồ hởi dẫn đầu. Dù từ ngày phiêu bạt tới Đại Nam đến giờ, hắn chưa bao giờ có đủ tiền để vào quán sushi này, nhưng lần này tới hắn tỏ ra quen thuộc y như nhà mình.

Khi cô bé nhân viên người Đại Nam cất lời chào bằng tiếng Phú Sơn.

- Irasshaimase. (Chào quý khách)

Thì hẳn không kiềm chế được sự vui vẻ mà đáp lại.

- Tadaima. (Ta đã về rồi)

Tất nhiên là cô bé nhân viên cũng không hiểu nổi hẳn muốn nói gì.

Takezawa rất xông xáo hướng dẫn cho mọi người, vào tiệm Sushi, phải làm gì, ngồi ở đâu, order đồ ăn như thế nào.

Tất nhiên là tiệm sushi ở Đại Nam, ít nhiều theo phong cách Đại Nam, cũng không có khắt khe như ở Phú Sơn, order, cũng không cần phải nói trực tiếp với đầu bếp, mà có nhân viên chạy tới hỏi.

Nhưng nhà hàng cao cấp thì đúng là cao cấp. Một bàn gồm có Takezawa, Quang, Văn, chị Thanh, Linh và 2 cô bé nhân viên nữa, tổng cộng 7 người, yêu cầu đầu bếp ra tận nơi phục vụ.

Đầu bếp lại còn là người Phú Sơn, khiến Takezawa càng vui vẻ. Hẳn buôn chuyện cả buổi với đầu bếp, cười cười nói nói.

Không gian nhà hàng đậm chất Phú Sơn, các nhân viên mặc kimono, người đầu bếp cầm dao thái từng miếng sashimi, và được buôn chuyện bằng tiếng Phú Sơn, làm Takezawa cảm giác, cứ như mình đã về nhà. Mọi người nhìn hẳn vui vẻ như vậy, trong lòng cũng thấy vui lây.

Linh ngồi ríu rít kể chuyện với chị Thanh về tình hình học tập của thằng Văn, rồi kể là thầy giáo thấy nó học giỏi quá, không cho nó vào học cùng các bạn nữa. Chị Thanh hoảng hốt thốt lên, không được, phải đi xin lại với thầy giáo, chứ không thể để thằng bé cách biệt với các bạn như vậy. Rồi chủ đề chuyển sang các món ăn, rồi chị còn giải thích rất cặn kẽ về từng món sushi, còn chính xác hơn cả mấy lời ba hoa của Takezawa.

Văn thì ngồi với Quang, bàn luận về Nhất Bộ Tam Quyền, về Toán học, về Sinh học. Quang chỉ cho nó xem từng thớ thịt trên miếng sashimi,

rồi cả 2 cố phỏng đoán xem nó thuộc bộ phận nào của con cá. Bàn về học thuật chán chê, cả 2 lại dáo dác nhìn quanh tiệm sushi, quan sát tay đầu bếp, rồi xì xào suy luận tên này từng là xã hội đen, chém giết rất nhiều. Takezawa nghe thấy, quay ra cười ha hả. Đầu bếp của tiệm sushi, ai cũng đều có quá khứ đen tối hết.

Hai cô bé nhân viên thì trầm trồ vì lần đầu được ăn sang, vừa to nhỏ bàn tán về phim ảnh, về son phấn, về những thứ rất con gái.

Bữa ăn này, đối với mọi người, đều rất vui, nhưng với Takezawa, là vui nhất. Hắn cười nhiều nhất, uống nhiều nhất, nói nhiều nhất.

Đến cuối bữa ăn, nhân viên tính tiền. Tất cả là 1000 hào.

Takezawa chìa tay ra với Quang.

- Cái gì? Tưởng ông anh mời?

- Đã có tiền chó đâu mà trả! Chú mày trả trước đi 1 tháng nữa anh mày thành tỉ phú, đến lúc đấy trả lại mày gấp 10.

- Nhớ nhé! Gấp 10 đấy.

- Mẹ mày, mày cũng thành tỉ phú rồi đấy, có thần thái chút coi.

2 tên sắp sửa trở thành tỉ phú, lại chí choé nhau vì 1000 hào.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Nuôi Dạy Như Thế Nào Vậy?

- Anh Hùng, sao mặt mũi anh sưng vù vậy? Sao tay anh băng bó ghê vậy? Sao cả người anh sưng tím vậy?

- Ui da!

Thu Mai ngạc nhiên hỏi Hùng. Tên này bình thường cũng đẹp trai lắm mà, sao giờ nhìn thảm hại thế này.

Vũ Hải Hùng không dám trả lời. Chẳng lẽ lại nói là đi hại người nên gặp quả báo? Mà chẳng lẽ quả báo là có thật. Không, nhất quyết không phải. Quả báo mà có thật, vậy từ giờ trở đi hẳn không được đi hại người nữa? Xưa nay lén lút hại người đã quen, làm sao mà bỏ được. Chỉ có thể đâm lao đành theo lao.

- Thu Mai yêu quý, chờ 1 tháng nữa, đảm bảo em sẽ được thấy thằng Văn chịu kết cục thảm khốc, hề hề hề... Ui da, đau!

- Là anh hứa đấy nhá! Em không chịu đâu. Thằng Vương Thành Văn, hôm nọ thầy giáo tuyên dương nó trước cả đội tuyển, còn bảo cái gì mà nó học giỏi quá rồi không cần phải học nữa, cho nó ra ngoài. Em cứ tưởng từ giờ không phải thấy mặt nó trong lớp nữa, ai dè mẹ nó lại xin nó vào học tiếp. Cả ngày hôm nay thầy giáo cứ Vương Thành Văn Vương Thành Văn, nghe khó chịu không tả nổi. Còn anh biết, thằng oắt ấy, nó làm gì không? Nó... ngủ gật suốt cả buổi! Ngày nào cũng như ngày nào! Thầy có gọi nó dậy hỏi vì sao, nó lại bảo thức đêm để suy ngẫm! Ngẫm cái mả mẹ nhà nó chứ! Ưc ời là ực!

.... Những điều Thu Mai kể, đều là sự thật, không có thêm mắm thêm muối chút nào.

Mấy ngày nay, thằng Văn quay trở lại học đội tuyển. Vì thế mà việc học của nó lại nặng hơn nữa. Sáng học Văn, chiều lên thư viện, tối về lại học Sinh học với Quang, đêm đến thì luyện Nhất Bộ Tam Quyền. Cũng vì thế mà buổi sáng nó thường ngủ gà ngủ gật. Cũng may thầy Khang rất dễ tính, lại cũng rất thiên vị nó.

Nhưng đám học sinh đội tuyển thì không ưa thằng này chút nào. Tất cả đều đem chuyện đi kể, những tật xấu của thằng Văn thì phóng đại lên, những câu trả lời rất tốt của nó, thì bị ém nhẹm đi. Vì vậy, câu chuyện Vương Thành Văn mua điểm tốt nghiệp Tiểu học, trơ trẽn bước vào đội tuyển, rồi cứ lên lớp là ngủ gật, lại lan khắp trường Kinh Ngự.

“Một sự sỉ nhục của nền giáo dục!”

Một bài viết trên mạng, không biết của học sinh nào, đăng lên mạng. Bài viết này dẫn chứng vô cùng hùng hồn, lời lẽ sâu sắc, thuyết phục, lên án thằng Văn. Chỉ sau một ngày bài viết nhận được hơn chục ngàn lời bình luận, đồng tình của giáo viên và học sinh. Con số này rất là đáng nể, vì cả trường Kinh Ngự, trên dưới tổng cộng cũng chỉ có 5 ngàn người, tính cả nhân viên vệ sinh đó.

Có người tâm đắc cho rằng, bài viết này phải được đề cử đi thi cuộc thi “viết thư quốc tế”, thậm chí nên đề người nhận là Nam Đế Vương Vũ Hoành, để Bộ hạ biết nền giáo dục của ngài đã cho ra một sản phẩm tồi tệ tới mức nào, để ngài còn kịp sửa chữa.

Thu Mai rất đặc ý vì lời bình luận trên. Bài viết này, cũng là do nó viết. Vũ Hải Hùng cũng tấm tắc khen hay. Cách làm này, huỷ hoại danh dự đối thủ, hẳn rất thích. Chỉ có điều, hẳn đã điều tra, Vương Thành Văn mặt rất dày, vốn không quan tâm tới danh dự, nên hẳn mới không dùng. Nhưng,

nếu Thu Mai có giọng văn sắc sảo thế này, sau này sẽ giúp ích hẳn rất nhiều.

Thậm chí, lấy con bé làm vợ cũng không phải không tốt. Vợ có ngòi bút sắc sảo, chồng biết nhiều mưu hèn kế bẩn, hai vợ chồng lại nhỏ nhen bẩn tính như nhau, sau này lén lút hại người, chắc chắn vô địch thiên hạ.

Vậy nên mới nói, nguời tầm nguời, mã tầm mã. - Văn, khăn mặt của con đâu rồi?

- Con không biết, từ hôm qua con đã không thấy rồi.

- Lạ nhỉ, có cái khăn mặt lại biến đâu mất. Thôi, để mẹ đi mua cái mới.

- Ê, nhóc, đi club với bọn anh không?

- Club là gì ạ?

- Là câu lạc bộ, trong đó có rất nhiều gái xinh nè, có bia ngon nè, có sàn bar nhảy xập xình suốt đêm nè.

- Mẹ không cho em uống bia rượu, cũng không cho đi qua đêm đâu.

- Xí, nhóc mà cứ như vậy, làm sao mà giàu được, anh Itou nhỉ? Có nhu cầu hưởng thụ, mới có động lực kiếm tiền, phải không? Nhìn bọn anh mà học tập đây này.

- Bọn anh kiếm tiền đâu phải do sức lao động của mình?

- Xí, đúng là trẻ con, biết cái gì. Vốn muốn cho chú mày đi hưởng thụ một tí cuộc sống xa hoa của giới thượng lưu, nhưng chú mày không chịu thì thôi. Đi nào anh Itou!

- Ổi kìa!

Tiền bạc, dễ làm hư người. Đặc biệt là 60 tỉ. Một tháng, cứ như vậy thối thoát trôi qua. Takezawa và Quang đắm chìm trong sự tiêu xài phung phí. Vẫn cần mẫn học tập. Mọi người, ai làm cái gì, vẫn làm cái đó.

Hải Thành, lại xảy ra một loạt những vụ án. Lớn có, nhỏ có.

Có lúc, là Âm Hành Sứ Giả hành động. Lúc thì là dấu vết đội ninja của Hắc Long. Nhưng tất cả các báo cáo của cảnh sát, đều hướng sự tình nghi về tên Itou Takezawa nào đó.

Trên Đại Nam Đế quốc, tinh phong huyết vũ cũng đã dấy lên. Vây cánh của Trần gia, bị đánh cho tan tác. Giá lương thực thực phẩm bắt đầu tăng cao, vì Trần gia suy sụp. Mà Trần gia, vốn nắm trong tay thị phần rất lớn về thực phẩm.

Tuy vậy, Trần gia vẫn có thể gắng gượng đứng vững sau cơn giông bão này, dù đã bị cô lập gần như hoàn toàn. Bắc Hà, Thành bang, Phú Sơn, tất cả các quốc gia khác, thậm chí cả Đất tổ Rukth"Oar, đều nhắm mắt làm ngơ trước cuộc thanh trừng lộ liễu này. Nhưng, Trần gia vẫn gắng gượng được, khiến người ta không khỏi liên tưởng tới một thế lực ngầm đang chống đỡ.

Vương tộc, và Phạm thị, cũng đang có những động thái tích cực hơn để công phá vào cái thành trì tồn tại suốt 200 năm qua. Hệ thống cống ngầm.

Những năm vừa qua, dù là dưới nỗ lực của Phạm Viết Phương, hay Vương Vũ Hoàn, hai gia tộc này chỉ kiểm soát được một phần rất nhỏ của hệ thống này mà thôi. Nhưng, đó là khi bọn họ chưa dồn toàn tâm toàn ý vào việc này.

Vương Vũ Hoàn, cùng Phạm Viết Phương, nếu phối hợp với nhau để hành động, liệu trên thế giới này có bao nhiêu người có thể đối phó được?

Những người hiểu biết đôi chút về tình hình Đế quốc, đều đang tự hỏi. Ngày 15/8, ngày mà ở Hải Thành vẫn biết đến là ngày cuối cùng của Mãn Nguyệt Triều. Tại Long Thành, ngày này, còn được gọi, là ngày Trung Thu. Không tính tới Huyết Nguyệt, thì hôm nay là ngày mặt trăng tròn nhất, sáng nhất, và có năng lượng mạnh nhất trong năm.

Đế Vương Cung, phòng làm việc của Nam Đế.

Rầm!

Tiếng mở cửa thô bạo khiến Vương Vũ Hoành giật nảy cả mình. Hắn ngẩng đầu lên, cố gắng nặn ra một nụ cười. Trên Đế quốc này, người có tư cách đập cửa phòng Nam Đế mà vào, không nhiều lắm.

- Cô à?

Người vừa đập cửa bước vào, là một người phụ nữ, đã hơn 50 tuổi. Gương mặt tuy đã phong sương, vẫn lưu giữ đôi chút nét đẹp thời xuân sắc, nhưng lại có chút gì khắc khổ, và nghiêm nghị. Mái tóc ngắn. Cặp môi tô son đỏ. Đôi mắt sáng quắc nhìn trừng trừng vào Nam Đế.

- Hoành à, thằng Quang vẫn làm việc tốt chứ?

- O, vẫn tốt, nhưng dạo này phía Thanh Hải ngân sách có hơi thâm hụt không rõ nguyên do.

- Làm được việc thì tốt. Thằng này từ nhỏ đã thích ăn chơi trác táng, mà nghiêm khắc với nó hộ cô.

Người phụ nữ này, là Vương Tuyết Trinh. Em gái ruột của Tiên Đế, cô ruột của Vương Vũ Hoành, mẹ của Vương Minh Quang, là bà trẻ của Vương Thành Văn.

Vương Tuyết Trinh, được mệnh danh là người đàn bà thông minh nhất, khôn ngoan nhất, và quyền lực nhất Đại Nam Đế quốc này.

Danh xưng chính thức của bà, là một học giả, với 5 bằng Tiến sĩ. Nhưng, ai cũng biết, bà có nhiều quyền lực hơn cái danh hiệu học giả ấy nhiều. Chỉ có điều, người ta cũng không biết rõ quyền lực của bà chính xác là nhiều như thế nào, cũng chỉ là suy đoán mà thôi.

Người biết rõ về bà, chắc chỉ có Vương Vũ Hoành, và Vương Minh Quang.

Vương Tuyết Trinh, là Âm Hành Sứ Giả tiền nhiệm của Tiên Đế. Dưới quyền sai khiến của bà, là cả một đạo quân chuyên hành động trong bóng tối, thậm chí, không tính chiến lược, mà chỉ tính độ hiệu quả, đạo quân này còn nguy hiểm hơn cả quân đội chính quy.

10 năm trước, nếu Vương Vũ Hoành không thuyết phục được bà ta đứng về phía mình, thì hẳn dù có thêm 3 đầu 6 tay cũng không thể giành được Vương vị.

Nhiều người vẫn hay phỏng đoán Phạm Viết Phương là bóng tối của Đại Nam Đế quốc, còn Vương Vũ Hoành là ánh sáng. Lời phỏng đoán này chỉ đúng một nửa. Vương Vũ Hoành là ánh sáng, còn Vương Tuyết Trinh, là bóng tối.

Phạm Viết Phương, là thứ kinh tởm hơn cả bóng tối.

- Vẫn liên lạc với lão ta chứ? - Vương Tuyết Trinh đứng đó, hai tay chống nạnh, ngẩng cằm nhìn xéo xuống Vương Vũ Hoành, hỏi hắt. Lão ta, hẳn là chỉ Phạm Viết Phương.

- Cháu có trao đổi vài điều khái quát, thưa cô. - Hắt thở dài, bà cô của mình, từ cái ngày mình còn là một tên Thạc sĩ yếu nhách, bà đã đáng sợ như vậy. Giờ, mình đã là Chí Tôn Cường giả 9 bằng Tiến sĩ, bà cô này vẫn

đáng sợ như ngày nào. - Đêm nay, đúng 0 giờ, Âm Hành Quân sẽ hành động.

- “Sẽ”? - Bà nương mày hỏi hử.

- “Làm ơn”. - Hử cười khố.

- Được rồi, mọi chuyện cụ thể, tao sẽ tự lo liệu. Mày cũng sắp đột phá rồi, đúng không? Chỉ là Trần gia, tao vật một cái là chết. Dù có là Phạm Viết Phương, ta cũng vật 2 vật là chết.

- Vâng, trông cậy vào cô.

Bà nhếch mép cười, bước ra ngoài, đóng cửa cái rầm một phát.

Vương Vũ Hoành thở ra một hơi. Hử vươn vai. Giờ thì yên tâm hơn trước được một chút. Vương Tuyết Trinh, tuy ăn nói có vẻ ngạo mạn, nhưng khi hành sự, lại khiến người khác vô cùng yên tâm.

Mà hử lại thắc mắc một điều hơn. Vương Minh Quang, là được nuôi dạy như thế nào vậy?

=====

Chú thích về đơn vị tiền. Ở trong truyện, 1 bát phở giá 20 xu. Vì vậy, 1 xu gần tương đương với 1 nghìn VNĐ. 60 tỉ hào, tức là 6 nghìn tỉ xu, tức là 6 triệu tỉ VNĐ. Vì trong truyện, chênh lệch giàu nghèo rất lớn, người nghèo chỉ tiêu tiền theo xu, còn người giàu tiêu theo hàng trăm hào, nên 6 triệu tỉ không phải con số quá lớn.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Hộ Vệ

Người Long Thành đón Trung Thu. Người Hải Thành cũng đón Trung Thu, nhưng Trung Thu của người Hải Thành còn bao hàm thêm một lễ hội khác, có nguồn gốc cổ xưa hơn. Đó là lễ Tiền biển. Thật ra, tên đầy đủ, là tiền thuyền ra biển.

Vì chấm dứt kì Mãn Nguyệt Triều, là bước vào khoảng thời gian hải sản phong phú và béo tốt nhất. Đây chính là khoảng thời gian vàng cho các làng chài đánh cá. Cũng là quãng thời gian vàng cho du lịch.

Đối với Vương Thành Văn, đây là ngày mà nó phải đấu với con Drake của Lý Thanh Long.

Một người đấu với một rồng, cũng là một chuyện hiếm có. Trận đấu này, thu hút gần như cả trường tới xem.

Địa điểm, vẫn là nhà thể chất. Tại nhà hàng.

- Chuẩn bị kĩ chưa? - Tiếng Quang hỏi.

- Rồi ạ! - Giọng Văn trả lời.

- Kiến thức về Drake, nhắc lại cho anh nghe coi.

- Drake, lai giữa loài rồng và thằn lằn. Cánh yếu, thậm chí có nhiều loài đã tiêu biến đi 2 cánh. 4 chi khoẻ mạnh. Có ưu thế lớn nhất khi săn mồi trên đất liền. Lưỡi dài và chĩa, có thể ngửi mùi kẻ địch. Lực đuôi khoẻ. Có

trí tuệ khá, nhưng không biết nói. Có thể phun lửa từ buồng phổi, nhưng không quá đáng sợ. Cần chú ý nhất là răng, móng vuốt, và đuôi...

- Được rồi, cứ nhớ đại khái như vậy. Lúc lâm trận chỉ cần đừng hoảng là được. Nhớ nhé, điểm yếu của nó là mũi, và dưới bụng. Được rồi, đánh thua cũng không sao, anh có 60 tỉ, anh sẽ cho mày nằm viện đến chán chê thì thôi.

- Anh phải chúc em thắng chứ?

- Chú mày muốn thắng à?

- Em không muốn phải nằm viện.

- Được rồi. Vậy thì, chiến thắng.

- Chiến thắng! - Takezawa cũng lớn giọng cổ vũ.

- Chiến thắng cái gì thế? - Tiếng chị Thanh từ trong bếp hỏi vọng ra.

- Không có gì. Anh Itou đang chơi game thôi. - Quang đáp lại, vừa trừng mắt nhìn Takezawa. Sau đó hấn vỗ lưng thằng Văn. - Lên đường nào.
- Thú cưng của Trần Đại tiểu thư, đối đầu với thú cưng của Lý Đại ca, có ai mở kèo không?

- Đồ điên, vẫn còn dám mở kèo với Trần Đại tiểu thư?

- Lần đó là do dàn xếp mà bầy chúng ta mà thôi, còn lần này, chẳng lẽ Lý Đại ca cũng lừa chúng ta? Lý Đại ca cũng không phải loại người như vậy.

- Vớ vẩn! Lý Đại ca không lừa chúng ta, nhưng người cứ thử báo giá kèo xem. Trần Đại tiểu thư lại dốc hết tiền vào cược cho con rồng, rồi bảo thằng Văn nhận thua, thì người cũng phá sản!

- Ờ há! Sao ta ngu vậy nhỉ?

Chim sợ cành cong. Bị ăn đòn một lần rồi, giờ ai cũng e dè.

- Há há há! Đúng là lũ oắt con vắt mũi chưa sạch! Ai lại cá cược kiểu ngu như thế bao giờ?

- Ai nói đấy?!

- Là anh mày đây!

Cả lũ học sinh dáo dác quay lại nhìn. Là tên đẹp trai hôm nọ. Chính là Vương Minh Quang.

- Chúng mày cá độ như vậy, muôn đời cũng không giàu nổi. Muốn làm nhà cái, ít nhất phải kiểm soát được trong tay một bên tuyến thủ, nếu không gạ bên đó bán độ được, thì ít nhất cũng phải đảm bảo là bên đó không cố tình thua. Ví dụ như anh mày nhé, là người giám hộ của thằng Vương Thành Văn. Giờ anh mày cược 500 hào thằng Văn chiến thắng, dám chơi không?

- Ông anh tự tin hơi thái quá nhỉ? Hung thú cấp 8 đó, dù có là học sinh Cao trung cũng chưa chắc đánh lại đâu.

- Ờ, nói thật với tụi mày anh cũng không tự tin.

- Vậy sao anh còn chơi?

- Vì anh mày thừa tiền.

-!!

- Được thôi! Tôi chơi! Tôi cược 50 hào thằng Văn thua! - Là giọng của Vũ Hải Hùng. 50 hào, đã là toàn bộ tiền của nó rồi. Nhưng nó vô cùng tự tin.

- Tao cũng chơi. 5 hào.

- Tao cũng thế. Đặt cho con rỗng.

...

Một lúc sau, tiền cược cho con rỗng đã lên tới hơn 1 nghìn hào.

- Trần Đại tiểu thư, không muốn chơi sao? - Quang lớn tiếng gọi, khiến cả lũ giật mình.

- Không chơi. - Linh mỉm cười, lắc đầu. Lần này cô bé quyết tâm làm người tốt, không dây vào mấy trò cá cược này.

Tiếng xì xào lại nổi lên.

“Thấy gì không? Bà chúa không cược!”

“Chắc chắn có âm mưu gì rồi”

“Đúng thế, tao nghi ngờ quá!”

“Tao đang định cược, nhưng thấy thế này, cứ như có cạm bẫy gì giăng ra chờ mình”

“Bẫy cái mẹ gì chứ, cược có vài đồng con con, còn bẫy gì mình? Tao thấy quá ngon ăn rồi, để tao cược”

... Vương Thành Văn đã đứng đó. Sàn đấu hôm nay rất rộng, vì là người đấu với rỗng. Nó hồi hộp chờ đợi. Trong đầu không ngừng ôn lại về loài Drake.

Nhắm một chưởng vào mũi nó, thật nhanh. Nếu nguy cấp quá, có thể cởi giày ra. Anh Quang đã dặn nó như thế. Nhưng giờ nó đã quen thuộc với đôi giày, nó cũng không cảm thấy bất tiện như ngày trước nữa.

Loèng xẻng. Tiếng xích kéo loẹt quẹt.

Lý Thanh Long dắt con rồng của mình tới. Mặt hắn có chút gì đăm chiêu suy nghĩ. Kiki của hắn cả tháng này dần trở nên lìm lỉ ít nói. Đôi mắt nó ngày càng đỏ quạch lại.

“Có lẽ, sau ngày hôm nay, phải đưa nó về nhà để khám”. Gia tộc họ Lý, nuôi thú đã nhiều thế hệ, đồng thời khả năng chữa bệnh cho thú cũng cao hơn hẳn các bệnh viện thú y thông thường.

Một giáo viên chạy tới, cầm một thứ dụng cụ quét qua người con rồng. Lập tức, móng vuốt, răng nanh, vảy đuôi, mọi thứ nguy hiểm trên người nó đều được phủ một lớp năng lượng mềm mềm.

Phong ấn.

Chỉ có tác dụng trong phạm vi nhà trường, hệ thống này ra đời chính là để học sinh có thể thoải mái đánh nhau mà không lo thương vong.

Lý Thanh Long đưa con rồng lên sàn. Cởi xích.

Con rồng phục người xuống, gầm gừ nhìn Vương Thành Văn.

- Có gì đấy không đúng. - Quang đang ngồi ghi kèo với đám học sinh, bỗng ngẩng lên. Toàn thân hắn, đều cảm giác thấy một thứ khí lực kì lạ. - Há há há, mày có biết, tao cho con rồng người cái gì không?

- Không, em chỉ biết, anh sai em trộm cái khăn mặt của thằng Văn về.

- Đây là liều thuốc bí truyền của bố tao. Ông giấu kĩ lắm, nhưng tao vẫn thò được một lọ. Tao không chắc lắm tên gọi của nó là cái gì, nhưng tao đã từng tận mắt chứng kiến, có một vài đứa được thử thuốc, chúng nó chỉ hơi lơ đãng một chút thôi. Nhưng nếu khi thử thuốc mà người thấy một mùi

hương nhất định, sau này, khi ngửi lại mùi hương đó, chúng nó sẽ phát điên lên, mất hết tỉnh táo, gặp đâu giết đó!

- Đại ca à, em thấy như thế thì thằng Vương Thành Văn chết chắc rồi, đại ca lại đổ hết tội cho Lý Thanh Long nữa, nhưng nhớ con rồng nó quay sang uýnh cả khán giả thì sao? Anh em mình cũng trong số đó...

- Đồ ngu! Mà không thấy mấy giáo viên đứng xung quanh đây à? Chẳng lẽ không kìm chế nổi 1 con hung thú cấp 8? Lúc Vũ Hải Hùng nói chuyện, con Drake cũng đã tiến tới, mũi nó khịt khịt. Nó ngửi thấy mùi của Vương Thành Văn.

Bất chợt, nó gầm rú lên một tiếng. Cổ co rút lại, cả người gồng lên, cơ bắp, gân guốc nổi lên cuộn cuộn. Tiếng thở khò khè phát ra.

Quang ngay lập tức cảm thấy có gì không ổn. Lý Thanh Long cũng muốn chạy lên sàn. Các giáo viên cũng đang muốn chạy tới.

Graoooooooooooo!!!!!!!

Con Drake vươn cổ, rống một tiếng kinh thiên động địa.

Cả người nó như phình to ra. Tứ chi dài hơn. Gai xương mọc nhiều hơn. Cổ dài hơn. Cánh rộng hơn. Vảy trổ ra nhiều hơn. Trên đầu nó, còn mọc ra thêm 2 cái sừng. Cặp mắt đỏ ngầu.

Giống như không còn là một con Drake nữa, mà là rồng, rồng đích thực.

Tiếng gào rú khiến cả trường hoảng loạn. Vũ Hải Hùng cũng sợ hãi chen trong đám đông chạy ra ngoài. Nó chỉ muốn khiến con Drake phát điên lên một chút mà thôi. Vì sao lại thành ra như vậy, nó không biết.

Quang lao tới. Hắn phải đánh chết con rồng trước khi nó kịp làm gì thẳng bé.

Hắn nhảy tới, Đạp Không Bộ, lại Đạp Không Bộ lần nữa, bàn tay phải, đã tích tụ hàn băng.

Băng Hàn Chưởng.

Chỉ đơn giản kết hợp Thuỷ khí trong Dịch học, với Chưởng pháp trong Võ Thuật. Hàn Băng Chưởng, nhắm thẳng vào mũi con rồng, muốn làm tê liệt nó.

Nhưng con rồng phản xạ nhanh bất thường, nó vung tới một trảo nhắm thẳng vào hắn. Năm cái vuốt nhọn hoắt, khổng lồ, chỉ một tầng phong ấn mong manh như không đủ che đi sự chết người.

Âm Dương Phong Quyền!

Lúc nguy cấp, hai cánh tay Quang lại vòng một vòng giữa không trung, cả người hắn xoay vòng, mượn lực né qua một trảo kia.

Sau đó, lại Đạp Không Bộ, nhắm thẳng vào lưng con rồng. Lưng nó được bảo vệ rất kiên cố, nhưng có một vị trí có thể công phá.

Gai xương sống thứ 13.

Hàn Băng Chưởng, có thể truyền Hàn khí vào gai xương sống thứ 13, sau đó, truyền thẳng vào tuỷ sống, khiến con rồng bại liệt cả đời.

Toàn bộ bản lĩnh của Âm Hành Sứ Giả, bị Vương Minh Quang đem ra sử dụng. Không còn là Trương Minh Quang lười biếng hay chơi điện thoại, thích đánh cờ bạc, thích đi club ngày thường nữa.

Âm Hành Sứ Giả, mới là bản chất thật sự của hắn, là thứ mà hắn được nuôi dạy để trở thành.

Lòng trung thành với Vương tộc. Đây mới là tiêu chí tối cao của một Âm Hành Sư Giả. Đây là điều mà Vương Tuyệt Trinh đã dạy hăn từ khi hăn còn thơ ấu.

Cái gì mà lời thề bên dòng Mẫu Hà, cái gì mà bảo vệ kẻ yếu kiềm chế kẻ mạnh, giây phút này, hăn quên hết. Hăn chỉ muốn cứu lấy Vương Thành Văn.

Hăn lao tới. Nhưng con rồng, cũng lao tới.

Nó lao tới Vương Thành Văn.

Quang vồ hụt một bước. Hăn muốn tiếp tục lao tới một bước nữa, chỉ nghe...

Hự!!

Thằng Văn bị cái mũi rồng húc một cái, mắt nó nổ đom đóm, cả người ê ẩm, choáng váng. Nó bị cái đầu rồng hất lên, cả người nó như sắp ngã vào đồng xương gai sắc nhọn sau lưng con rồng.

- Văn!

Quang hét lên, hăn cắn răng chạy tới, nhưng không kịp.

Chỉ thấy, thằng Văn ngã vào đồng xương gai. Phập! một tiếng. Nhưng cái xương gai khổng lồ lại như không thể đâm thủng người nó. Nó lại trượt xuống, cuối cùng, cổ áo của nó bị mắc phải một cái xương, treo tòng teng ở đó. Thằng bé đã bất tỉnh.

“Là bộ đồng phục sao?” Quang nghĩ thầm. Văn từng nói, đồng phục của nó cũng được may bởi con mụ bí ẩn kia. Lại do chính Hoàn Bích Thanh chọn vải. Quả nhiên không tầm thường.

Hắn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, con rồng lại rú lên một tiếng, vỗ cánh bay vút lên. Nó đâm nát cả bức tường nhà thể chất, bay lên bầu trời, kéo theo cả Vương Thành Văn đang bị treo trên lưng.

Chết tiệt! Chết tiệt! Chết tiệt! Quang rửa thầm 3 tiếng. Hắn không hoảng hốt, dù nếu thằng Văn có bị làm sao, chắc chắn Vương Vũ Hoành sẽ lột da mình. Thậm chí Vương Vũ Hoành chưa kịp làm gì, Vương Tuyết Trinh cũng sẽ treo ngược mình từ trên đỉnh Đế Vương Cung nhìn xuống mặt đất. Hắn rút điện thoại gọi cho Thanh Hải, đồng thời gọi cho cả bọn gián của Vương Nghiệp.

Điều động toàn bộ hệ thống trinh thám. Điều động năm cái trực thăng. Đuổi theo con rồng.

=====

Do truyện có thêm 1 cái tựa, bị tính là chương 1, nên chương do tác giả đánh dấu và chương của web bị kênh nhau 1. Vì vậy thỉnh thoảng tác giả hay đánh nhầm số chương, giờ đã sửa lại, đảm bảo nội dung truyện trước giờ vẫn liền mạch, không có đăng sót đăng nhầm.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Bình Nguyên Tri Thức

Giây phút con rồng húc mũi vào bụng thẳng Văn, Văn cảm thấy ngoài sự đau đớn, còn có một thứ gì loé sáng trong đầu. Một hư ảnh. Một sự kết nối.

“Cứu... ta”, “Giải... thoát... ta”...

Tiếng nói này, là của con rồng sao? Mơ hồ quá. Nó không thể tập trung được. Trong đầu nó bỗng nhiên xuất hiện hàng nghìn hàng vạn suy nghĩ không thể diễn tả thành lời.

Hư ảnh ấy phóng to dần. Sáng dần.

Là một bình nguyên. Bình nguyên rất rộng lớn. Nhưng căn cỗi. Xa xa là những dãy núi đồi, cũng căn cỗi. Dưới chân nó, là cát.

Một bình nguyên cát.

Phía chân trời, là một mặt trời đen, viền vàng, chỉ có một nửa nhô lên. Xung quanh, là hàng ngàn hàng vạn vì sao. Những vì sao không đứng yên trên bầu trời, mà di chuyển với một vận tốc đủ để nhận ra. Chúng quay xung quanh mặt trời đen. Cả bầu trời, giống như một cái la bàn quay đều.

Nhìn vào mặt trời đen, đau mắt quá. Nó cúi xuống, bốc lên một nắm cát.

“Tri thức của con người, giống như một hạt cát nhỏ giữa biển cát mênh mông. Trong mỗi hạt cát, lại là ba nghìn thế giới”.

Từng nắm cát tuôn thành dòng, chảy khỏi tay nó, rơi xuống biển cát.

Nó không còn nhớ, mình là ai, đang đi đâu, đang làm gì.

“Giữa vũ trụ mênh mông và rộng lớn này, chúng ta là ai, và chúng ta sinh ra để làm gì?”.

Nó ngẩng đầu nhìn bầu trời, bầu trời mênh mông, vô tận, không có mây, chỉ có những vì sao xa xôi, và một màu đen.

Nó ngửa đầu nhìn lên mãi, lên mãi, cho tới khi nó ngã ngửa ra đằng sau. Mắt nó, nhìn thấy sau lưng mình, lại là mặt trời đen, với những vì sao xoay quanh.

Nhìn phía trước, và nhìn ra sau, tại sao lại giống nhau như vậy?

Hư ảnh, dần thu hẹp, bình nguyên, núi, mặt trời, vì sao, đều trở thành một màu đen.

Nó vẫn đang nằm ngửa. Cả người ê ẩm. Dưới đất lạnh lạnh. Nó cố mở mắt.

Là bầu trời trong xanh.

Bên cạnh nó, là con rồng đang nằm rên ư ử.

Con rồng không còn to lớn như trước nữa, mà đã co rút lại, bé chỉ bằng một nửa lúc nó còn là con Drake.

Cả người nó nứt toác, có máu rỉ ra. Nó nằm co ro rên rỉ. Mắt nó nhìn thẳng Vãn, như sông nước.

Thật đáng thương.

Nó nhìn quanh. Hình như, mình đang ở trên một vùng núi. Cảnh vật khá quen thuộc. Là dãy núi Bách sao?

Con Kiki này, hình như cũng xuất thân từ núi Bách.

Nó nhìn lại mình. Trầy xước. Chỉ có bộ đồng phục là không rách. Đôi giày cũng không vấn đề gì. May quá, mình cứ sợ mẹ phải may một bộ mới. Thân người, và những chỗ quan trọng, cũng không bị làm sao. Chỉ có cánh tay là trầy xước.

- Vừa rồi, là mày không cố ý, phải không?

Nó hỏi con rồng. Con rồng chỉ có thể đáp lại bằng ánh mắt. Nhưng chả biết vì sao, nó hiểu con rồng muốn nói gì.

- Nơi vừa rồi, bình nguyên ấy, mày cũng nhìn thấy, phải không?

Ánh mắt con rồng như muốn thừa nhận.

- Mày có biết, nó nằm ở đâu không?

Lần này, mắt nó biểu hiện rằng nó không biết.

- Thôi được rồi, để tao kiểm thử gì cầm máu cho mày. Nói rồi, nó đứng lên tìm kiếm.

Nơi đây, rõ ràng là núi Bách, nhưng lại không nhìn thấy biển. Nó nhớ, núi Bách rất dài, kéo từ vịnh Bạch Long, men theo đường biên của Hải Thành, ráp gianh với cả các tỉnh khác. Có lẽ, nơi đây cách nơi săn Bạch Ngưu lần trước khá xa.

Nó phải đi tìm Bạch Hoa Thảo, hay dân gian vẫn gọi là cỏ mực, cây nhọ nồi. Nhọ nồi là loài thảo dược cầm máu dễ kiếm nhất, vì nó mọc hoang ở khắp mọi nơi. Lần đi cầm trại hôm trước, anh Quang đã dạy nó như vậy.

Đây rồi, những bông hoa trắng nhỏ, gần giống hoa cúc. Lá dài, mọc đối, có khía răng nhỏ. Thân màu lục hoặc đỏ tía. Chính nó. Văn hái một bó to tướng.

Sau đó, nó tìm củ nghệ. Và các loại thảo dược khác.

Hệ sinh thái núi Bách, được đem đi xét duyệt hệ sinh thái quốc gia, quả nhiên vô cùng phong phú.

Anh Quang đã dạy nó về những cách sinh tồn trên núi. Nó đều nhớ rất kĩ. Hái xong đồng thảo dược, nó chạy về chỗ con rồng.

Chưa tìm về đến nơi, đã nghe thấy tiếng con rồng kêu gào, và một loạt âm thanh khác.

Quác! Quác!

Văn chạy tới, chỉ thấy con rồng bị vây quanh bởi một đàn chim lớn. Là đại bàng vua.

Drake và đại bàng, vốn là thiên địch của nhau tại vùng núi này. Đại bàng vua, còn là loài chuyên ăn xác chết.

Con Drake khốn khổ bị bao vây bởi đám đại bàng. Nó cố gầm rú, hù dọa, đám đại bàng vẫn hung ác vây nó lại. Bản thân con Drake, máu me đầm đìa, kích thích còn bị co rút, không thể nào là đối thủ của loài này.

Văn tức tốc chạy tới, cầm theo một cây gậy.

- Cút đi! Cút đi!

Nó khua khoắng cây gậy, đám đại bàng xáo xác. Nhưng, nếu con bị gậy khua bay giật lùi về sau, đám phía sau lại lao tới trước, mổ trộm, rĩa trộm. Rĩa cả vào lưng thẳng Văn, cả vào con rồng đáng thương.

Từng cú mổ, cú quắp, đều đau thấu trời.

Nó quay lại, tung một cú đâm vào con đại bàng đang bay đến. Phạch phạch phạch, con đại bàng vỗ cánh, giật lùi về sau. Cú đâm của nó, dường như không còn chút sức công phá nào.

A?!

Nó thử lại lần nữa, đều như vậy. Lực của nó, đều bị đối phương giật lùi mà triệt tiêu hết. Nhưng sau một quyền này, nó tung ra, một quyền nữa!

Mày thử lùi nữa xem!

Cú đâm thứ 2 đã có cảm giác hơn cú thứ nhất, và sau đó, lại một quyền!

Nhất Bộ Tam Quyền!

Quyền thứ nhất, phát lực ở tầm rất gần, sau đó, quyền thứ hai, thứ ba, đột ngột phát lực ở khoảng cách xa hơn, khiến con đại bàng không kịp lùi về sau.

Quác! Con đại bàng bị đánh bay về phía sau, loăn quay ra mặt đất, rồi sau đó gắng gượng đứng dậy, trừng mắt nhìn về phía thẳng Văn.

Lực của mình, hình như hơi yếu.

Hơn nữa, đám đại bàng bắt đầu chao liệng trên không, thỉnh thoảng, một con mới nhào xuống rìa trộm.

Cao quá, mình với không tới. Thỉnh thoảng rìa trộm như vậy, cũng thật là khó chịu.

Cần phải nhảy lên.

À, phải cởi giày ra.

Nghĩ vậy, nó nhanh chóng tháo giày. Bàn chân nó cảm nhận độ cứng của nền đá. Dễ chịu hơn rất nhiều cảm giác lún của đôi giày.

Có lẽ, có thể vươn tới. Nó nhún người, bật nhảy!

Hấp! Oái!

Một cú nhảy này, cao gấp đôi cú nhảy thông thường! Nó phóng thẳng tới một con đại bàng. Ở trên không, cả người nó không có điểm tựa để có thể vận vẹo, chỉ có thể cố gắng gồng các cơ bắp lên để xoay người. Nhưng, nó chưa thể nào làm được như vậy, nó chỉ cố gắng đưa ra một quyền.

Bộp!!

Cú nhảy nhanh một cách đột ngột, tạo nên sức công phá vô cùng lớn. Năm đấm này, đấm vào con đại bàng, như cảm nhận thấy xương ức vỡ vụn.

Con đại bàng kêu lên một tiếng thảm thiết, rơi xuống đất. Văn cũng rơi xuống theo, nó đưa hai chân chạm đất. Hai ức chầm chầm vào đá, có chút đau điếng.

Nó nhìn con đại bàng, rất là buồn phiền. Nó muốn bảo vệ con rồng, thì lại phải đuổi bọn đại bàng. Mà nếu chỉ đe dọa, chúng nó lại không muốn bỏ đi.

Cứu được loài này, thì lại phải giết loài khác sao?

Nó biết, đây không phải cái gì nghịch lý. Đây là chuỗi thức ăn. Đây là những vòng tuần hoàn để thế giới này vận hành. Nhưng, liệu cứ là kẻ mạnh thì được phép ăn kẻ yếu ư? Thậm chí, kẻ yếu còn cho mình cái quyền để xúm lại bắt nạt kẻ mạnh?

Nếu là mình, mình sẽ không làm như vậy. Nếu không vì nguyên nhân chính đáng, thì dù là kẻ mạnh, hay kẻ yếu, mình đều sẽ không làm hại họ. Nếu được, mình muốn hạn chế những cái chết không cần thiết.

Nó ngừng tay, nó không đánh lũ đại bàng nữa. Nó lấy đồng thảo được vừa hái về, chất thành một đống.

Nó cần hun khói. Khói đen sẽ xua đuổi bầy chim.

Cách tạo ra lửa, anh Quang đã dạy cho nó biết. Nó có thể thử.

Nhưng mà nó cũng không cần thiết phải thử.

Vì con rồng có thể phun ra lửa.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Bài Tập Sinh Tồn

Khói đen dần nhen nhóm, trong thoáng chốc đã bay mù mịt đầy trời. Đàn đại bàng phần vì khó thở, phần vì bị hun nóng, bắt đầu kêu quác quác bay đi.

Chỉ còn lại nó với con rồng khốn khổ. Mắt con rồng nhìn nó, như muốn cảm ơn.

Loài Drake, quả nhiên rất thông minh. Tuy nhiên, con rồng cũng đang yếu dần.

Giờ đã có lửa để nhóm, cũng tiện cho việc cầm máu. Nó lấy một nắm lá nhọ nồi, hơ lên lửa cho nóng, sau đó dè lên từng vết thương của con rồng.

Xèo!

Con rồng đau đớn, như muốn giãy giụa, nhưng lại cố kiềm lại. Thú vật, kiềm chế đau đớn luôn giỏi hơn con người.

Chườm lá nhọ nồi vào khắp các vết thương, Văn bắt đầu đắp lên đó các loại thảo dược đã được nghiền nát. Nó cũng tiện tay đắp lên tay mình luôn. Hơi xót một chút, nhưng sau đó, là cảm giác êm dịu, khoan khoái.

- Mà có đi được không?

Con rồng gật gật đầu. Nó dẫn con rồng từ từ bò đến gần một cây Sinh Thực.

Không có đèn pin, chỉ có ánh sáng từ bó đuốc do con Kiki thắp lên. Có thể, sẽ kích thích được cây này một chút. Nó đưa bó đuốc xa xa chiếu vào búp cây Sinh Thực. Búp cây lại co bóp, rồi lại “ợ” ra một tiếng. Con rồng như cũng biết, dí mũi vào đó hít. Oxy, đối với những sinh vật bị thương, đều rất cần thiết.

Để con rồng núp dưới bụi cây, Văn lại đi tìm nguồn nước. Muốn sinh tồn, trước hết phải có nước uống. Cần phải đi tìm một con sông. Hoặc là một nơi có người sinh sống.

Nó áp tai xuống đất, cố gắng nghe tiếng nước chảy.

Anh Quang dạy nó thế, nhưng nó chả nghe ra cái quái gì. Làm sao để phân biệt có nguồn nước hay không, nó chịu. Có lẽ cần có kinh nghiệm mới làm được.

Nó đứng trên sườn núi, cố gắng nhìn về phía xa. Cố gắng tìm xem có đám khói nào không.

Khói, hoặc là dấu hiệu của thiên nhiên, hoặc là dấu hiệu của con người.

Nhưng không có.

Nó đành chọn một nơi đất ẩm, đào xuống một cái hố. Xong xuôi, nó cần kiếm một cái cọc. Không có cọc, nó vật luôn cái búp của cây Sinh Thực, nhét xuống dưới đáy hố. Bên trên, lót một lớp lá chuối, khum xuống cái búp. Nước sẽ dần dần lắng đọng và chảy xuống cái búp.

Nó làm vài ba cái hố như vậy, ở cách nhau. Nhưng cách thức này, chỉ là để đề phòng mà thôi. Lúc cần thiết, một giọt nước cũng quý hơn vàng.

Sau đó, cần tìm kiếm một nguồn nước đáng tin hơn.

Nó đi loanh quanh một vòng, phát hiện thấy những vết nứt trên đá, nhìn giống như vết tích của những dòng nước đã cạn.

Nó lần theo những vết nứt. Vết nứt này, dẫn tới một hang động.

Có nên vào hay không?

Trong các hang động, có thể có thú dữ làm tổ. Nó cố tìm kiếm xung quanh. Tìm những dấu vết của các loài thú ăn thịt. Không có.

Nó đánh bạo bước vào.

Nền hang khá khô ráo. Điểm tốt là sẽ không bị trơn trượt. Điểm tệ, là rất ít có khả năng có nguồn nước.

Nó sẽ chỉ bước vào chừng vài trăm mét để nghe ngóng mà thôi, vì vào quá sâu, nó sẽ bị lạc.

Hệ thống hang động trong núi đá vôi, những hang động này sẽ kết nối với những hang động khác, chằng chịt. Mấy câu chuyện về những người bị thất lạc trú ẩn trong hang động rồi xông vào phía sâu tìm kiếm được những di tích bí ẩn hay những thứ kì bí, đều là bịa đặt. Đám người đó, hẳn đều bị lạc trong hang mà chết rục xương. Nếu là những nhà thám hiểm chuyên nghiệp thì còn có thể.

Hơn nữa, vấn đề oxy, cũng vô cùng quan trọng. Nó luôn cố gắng quan sát cây đuốc phía trước. Chỉ cần có chút dấu hiệu tắt thôi, là nó sẽ ra ngoài. Hang động khá rộng, nhưng nó cũng cần để ý lượng oxy. Chưa kể, phải để ý phân dơi. Phân dơi khi gặp lửa sẽ phát nổ. Nó cũng không muốn bị nổ chết.

Cẩn thận tới vậy, nó cũng đã đi được vài trăm mét. Nơi đây, trần hang rất rộng. Nó đưa ngọn đuốc cố gắng soi về phía xa. Xa quá, không thể nhìn

thấy gì. Không có tiếng động. Không có côn trùng. Không có bò sát. Chỉ có tiếng nước rỏ róc rách.

Thứ nước đá vôi nhỏ xuống từ trần hang, có lẽ không uống được. Nó muốn quay ra. Có lẽ, anh Quang cũng sẽ đi tìm nó. Một con rồng to lớn như vậy bay trên trời, hẳn rất nhiều người nhìn thấy. Trường hợp vùng núi này quá khó tìm kiếm, nó vẫn có thể chờ con Drake khôi phục để bò xuống núi.

Xuống núi, có lẽ sẽ gặp được người tìm kiếm, hoặc một bản làng nào đó. Thậm chí, cứ theo phương hướng, tìm thẳng về phía biển, có thể trở về phía Đông Nam của Hải Thành. Nơi đó, chắc chắn có người ở.

Một loạt những phương hướng được vạch ra trong đầu nó. Nó ý thức được mình đang ở trong hiểm cảnh như thế nào, nhưng hoảng loạn cũng không thể giúp được gì. Chỉ có thể không ngừng suy nghĩ về những gì có thể làm được.

Nó lần mò tìm ra ngoài.

Sau lưng nó, là hang động tối tăm và âm u. Thịt đại bàng, đem đi thui rơm. Ít ra nó cũng đã từng phụ mẹ làm bếp, nên khi nướng thịt, dù có hơi cháy một chút, nhưng vẫn chín đều, vẫn ăn được. Nó xé một miếng to ngồi ăn ngẫu nhiên. Con Drake nhòm nhào nuốt chửng cả con đại bàng.

- Kiki, mày sinh ra ở vùng núi này, có thể dẫn tao đi tìm nguồn nước được chứ?

Con rồng gật đầu. Vương Thành Văn, là ân nhân của nó. Hơn nữa, trong máu của thằng bé, có thứ gì khiến nó cảm thấy thân thuộc.

Văn yên tâm, nằm xoài ra bãi cỏ. Chỉ cần có nguồn nước, là có thể sống. Nó cảm thấy hơi mệt mỏi. Mắt nó như díp lại. Cả người nó, cũng không hề lạnh lặn gì, mà đau ê ẩm.

Nó chợt nhớ về ảo ảnh hồi sáng. Một bình nguyên.

Nó không biết nơi đó là đâu, hình ảnh ấy có ý nghĩa gì, nó chỉ biết, đó không phải là một giấc mơ.

Nó còn biết rằng, thứ ảo ảnh ấy có được, như một sự kết nối với con Drake. Con Drake bỗng dừng biến hoá, phát cuồng, lại còn có thể nói được, như làm nó nghĩ tới cái gì.

Tri thức. Loài Drake, mang huyết mạch của rồng, nhưng chúng không có được tri thức và trí tuệ cao như loài rồng.

Những biểu hiện của con Kiki hôm nay, giống như ai đó cưỡng ép nó phải đạt tới một lượng tri thức khổng lồ, khiến cơ thể nó đột ngột biến đổi, đột ngột trở nên mạnh mẽ. Nhưng sau đó, lại phải chịu một tác dụng phụ kinh khủng.

Bây giờ, con Kiki nằm cạnh nó, không khác gì một con chó to, cũng đang thở phì phò. Cặp mắt vẫn đảo dác cảnh giác xung quanh.

Chợt, nó bật dậy, gầm gừ một tiếng. Mắt nó nhìn về một phương hướng trong rừng.

Văn cũng nhồm dậy, nhìn theo.

Có tiếng loạt xoạt. Có bóng dáng, của một con khỉ, đang lao đi rất nhanh trong rừng.

- Chỉ là một con khỉ thôi mà, không có gì đâu... A!

Văn đang cố trấn an con rồng, thì nó nhìn thấy từ xa xa, trên bầu trời, một bóng đen bay tới.

Giống như, một cái trực thăng.

Nó vầy vầy tay.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 128: Trảm Long Dao

Ngồi trên trục thẳng, Vương Minh Quang thở phào nhẹ nhõm. Suốt 4 tiếng đồng hồ, hắn dạo máy bay khắp cả dãy núi Bách. Lượn từ vịnh Bạch Long cho tới tận nơi đây. Còn chưa kịp ăn uống gì.

May quá, thẳng bé biết đốt khói.

Ngồi cùng máy bay với hắn, là Lý Thanh Long. Thẳng bé nài nỉ hắn được đi cùng. Nó thề rằng, chuyện ngày hôm nay, nó không hề hay biết.

Nhìn vẻ mặt khẩn khoản của nó, Quang không nỡ từ chối.

Từ xa, Lý Thanh Long đã nhìn thấy con Drake, hắn thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng, hắn cũng nhìn thấy, con Drake chột nhảy lùi lại, cảnh giác nhìn về cánh rừng phía sau.

“Có gì đó không ổn!”. Lý Thanh Long đã nuôi con Drake khá lâu rồi, hắn biết rõ tập tính của loài này. Trong cánh rừng ấy, có thứ gì đó rất nguy hiểm.

- Bay nhanh lên! - Hắn quát lớn.

Quang cũng nhận ra có điều gì đó không đúng. Hắn tăng tốc chiếc trục thẳng.

Dưới đỉnh núi kia, chỗ cánh rừng ngay sát thẳng Văn và con Drake, một bóng đen khổng lồ lao vụt ra. Văn hơi bị mất cảnh giác vì chiếc trục

thăng, nhưng khi thấy con rồng gầm gừ nhe răng, nó giật mình quay người lại. Chỉ kịp nhìn thấy một bóng đen vồ xuống.

Uych! Con rồng húc nó bay ra một bên. Bản thân con rồng cũng bị cái vuốt to lớn ấy chém phải.

- Kiki!

Văn hét lên. Nó cố nhìn cho rõ đối thủ của mình. Một con vừa giống gấu, vừa giống vượn, đen sì, hàm răng sắc nhọn, những cái vuốt trên đôi bàn tay khổng lồ, đen bóng, như dài tới vài chục phân.

Con gấu khổng lồ gầm rú, hung hãn lao về phía con Kiki. Văn vội nhặt lấy một hòn đá, ném thẳng vào đầu con gấu.

Hòn đá nảy bật lên không. Con gấu, vẫn không chuyển hướng.

Chết tiệt! Văn chỉ kịp tháo vội đôi giày, nó lao vọt tới sau lưng con gấu.

- Dừng lại cho tao! - Nó hét lên.

Một bước chân vừa giẫm xuống, Nhất Bộ Tam Quyền đã tung ra. Một quyền, hai quyền, ba quyền, nhắm thẳng vào cùng một chỗ, tiếp nối nhau gần như khít lịt. Nhưng... da và lông con gấu, quá dày. Nó có cảm giác, lực đâm của mình như hòn đá chìm vào đáy biển.

Ít nhất, con gấu đã để ý tới nó. Nó quay người, vung cánh tay vọt tới nó.

Cái vọt này, quá nhanh, Văn chỉ cảm thấy cánh tay khổng lồ như một vệt đen vung tới. Nó... không kịp né.

Keng!!

Chợt, một ánh lửa đỏ từ trên trời giáng xuống, chém thẳng vào cánh tay khổng lồ kia. Con gấu rú lên một tiếng, cánh tay đứt lìa.

Một thân ảnh, vừa từ trên trời nhảy xuống. Bộ đồng phục trường Kinh Ngự, gần những chiếc váy rỗng. Cây đại đao đỏ rực như ánh lửa. Mái tóc hơi phớt đỏ.

Lý Thanh Long. Một trong Tứ Đại Thiên Vương trường Kinh Ngự.

Vẫn không nhìn thấy mặt hắn, không biết gương mặt ấy đã nổi hết gân guốc lên, cặp mắt đỏ máu long sòng sọc nhìn con gấu.

- Mày nghĩ mày vừa động vào thú nuôi của ai?!

Hắn gằn giọng. Hắn gồng người nhắc lên cây đại đao.

Trảm Long Đao. Binh khí cấp độ 8. Nhưng nếu dùng để trảm hung thú, cấp độ của cây đao, còn cao hơn rất nhiều.

Thực ra, không có thứ gì gọi là đao trảm rỗng. Người ta trảm rỗng, hay trảm bất kì hung thú nào, đều không dùng đao, không dùng kiếm, mà dùng rìu, dùng thương, thậm chí là dùng cung dùng súng.

Vì đao kiếm chỉ là vũ khí đối phó với con người. Hầu hết trọng lượng cây đao, được dồn vào phần chuôi. Như vậy, cây đao sẽ linh hoạt hơn, nhưng lực chém của nó sẽ bị yếu đi.

Rìu, thì khác, dồn hầu như toàn bộ trọng lượng vào mũi rìu. Và chỉ vào một vùng phát lực nhỏ. Dễ dàng bổ xuyên qua lớp da dày của hung thú.

Trảm Long Đao, tuy là đao, nhưng lại có thể sử dụng như rìu. Vì vậy, mới được gọi là Trảm Long Đao, mới có tác dụng nhất khi đấu với hung thú.

Lý Thanh Long rút trong túi ra một viên đá xanh biếc, nặng chịch. Hắn gắn viên đá ấy vào gần mũi đao.

Viên đá này, sẽ dồn toàn bộ trọng lượng về phía mũi đao.

Săn hung thú, gia tộc họ Lý có thể xưng là có tiếng trên Đế quốc.

Con gấu lại gào rú lao tới. Cánh tay còn lại vung lên.

- Lùi lại. - Hắn quát thẳng Văn, sau đó, ánh lửa đỏ rực của Trảm Long Đao lại vung lên.

Phập!

Cánh tay con gấu, bị chém một đường rách toác, máu thịt gân guốc lộ ra đỏ lè. Lý Thanh Long mượn phản lực từ cú tát của con gấu, hắn kéo lê thanh đao, chạy ra phía sau lưng nó. Con gấu cũng phản xạ rất nhanh, quay người, cái miệng đáng sợ như muốn cắn xé hắn.

Bụp!!

Một thứ bột cay xè từ tay hắn ném thẳng vào mắt, mũi con gấu. Nó rú lên. Quay cuồng, vung vẩy, nó không nhìn thấy gì, không ngửi thấy gì, nhưng nó vẫn muốn mò mẫm lấy kẻ thù. Nhưng kẻ thù, đã đứng lên vai nó.

Ánh đao đỏ rực vung lên, chém xuống. Dòng máu đỏ bắn toé lên trời.

Từ trên trực thăng, Quang cũng tấm tắc. Nhà họ Lý, đào tạo hậu duệ khá tốt. Vụ việc lần này, Quang lại bị chị Thanh chửi cho túi bụi. Hắn ngồi im nghe chị chửi suốt 2 tiếng đồng hồ, không dám động đậy, chỉ nhìn trân trân xuống mặt bàn.

Thằng Văn cũng không bị cái gì nghiêm trọng. Cổ chân nó hơi bị trật, có xước xát đôi chút, vậy thôi. Ngày hôm sau nó vẫn có thể đi học bình thường.

Vũ Hải Hùng bị bố mình phát hiện ăn trộm lọ thuốc, bị đánh cho một trận tơi bời.

Lý Thanh Long vui mừng đến chảy nước mắt nhận lại con Drake, con Kiki nhìn thấy chủ, cũng vui mừng chạy tới. Con rồng có bị co rút đi, chiến lực cũng sụt giảm xuống cấp 6, lại có nhiều vết thương nghiêm trọng, nhưng quan trọng nhất, là nó vẫn còn sống.

- Cứu rồng của ta, cũng không khác gì cứu mạng cả gia đình ta! Vương Thành Văn, dù mày có là đệ tử của Trần Thiên Anh hay cái gì đi nữa, Lý Thanh Long ta nhất quyết mang ơn mày! Cả nhà họ Lý mang ơn mày! Chuyện này, tao nhất quyết sẽ điều tra cho rõ.

Gia tộc họ Lý nổi tiếng vì nuôi thú, nhưng hung thú cấp cao như Drake vốn là mặt hàng trấn gia. Mỗi 200 năm mới gây giống được một thể hệ Drake, và một con Drake bán đi đủ để Lý gia trang trải và phát triển trong 200 năm tiếp theo.

Chuyện lần này, có rất nhiều người không muốn bỏ qua. Như Vương Minh Quang và Lý Thanh Long, không muốn bỏ qua chuyện con rồng bị chơi thuốc. Nhưng cũng có rất nhiều học sinh, không muốn bỏ qua vụ cược này.

- Rốt cuộc là ai thắng?

- Cả người cả rồng đều bị out khỏi sàn đấu, vậy ai thắng?

Nhà trường sau khi trải qua một sự việc không mong muốn như vậy, rất muốn ém nhẹm chuyện này đi, nhưng quá nhiều học sinh đứng ra đòi hỏi một kết quả phán định.

Cuối cùng, nhà trường đành kết luận. Trận này, hoà. Không ai thắng, không ai thua.

- Má, hoà thì làm sao mà tính kèo?

Rất nhiều những kẻ đã đánh cược với Vương Minh Quang, giờ cũng xoắn quấy.

Lúc này, Vương Minh Quang hả hê đứng ra phân định.

- Anh mày đặt Vương Thành Văn thắng, chúng mày đặt con rồng thắng, như vậy cả 2 bên đều thua cược! Anh mày mất 500 hào cho tụi mày, còn tụi mày cũng mất tổng cộng 2886 hào cho anh. Hế hế hế!

Lập tức cả lũ bắt đầu chửi rửa.

Quang vẫn cười hề hề. Lũ nhóc con này, chơi cờ bạc sao bằng mình được. Thích chửi thì chửi, anh mày không cấm. Nhưng đứa nào quyt, anh cho cả Thanh Hải tới đòi nợ. Rốt cuộc, bằng một nỗ lực đáng khen của trường Kinh Ngự, vụ việc này cũng được bưng bít. Nếu lộ ra trường Kinh Ngự để học sinh giao đấu với một con rồng, mà giáo viên giám sát còn không thể kiểm soát nổi tình hình, để hàng trăm học sinh gặp nguy hiểm, thì thanh danh của nhà trường coi như vứt vào bãi rác.

Vụ việc này, nhà trường cũng hứa sẽ điều tra tới cùng, nhưng hứa là một chuyện, thực hiện thế nào, còn phải chờ xem.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Địa Long Nữ Chúa

Tối hôm đó, người dân Hải Thành còn mãi bận rộn với lễ hội Trung Thu của mình, cũng là lễ Tống biển truyền thống.

Một con thuyền thật lớn, được chuẩn bị từ rất lâu, dán trên đó rất nhiều những điều ước, và chứa đầy muối, được đẩy ra biển.

Khi con thuyền đã ra xa, ông Tỉnh trưởng sẽ đại diện bà con, bắn một mũi tên lửa đốt cháy con thuyền.

Tất nhiên là ông Tỉnh trưởng không có tài bắn cung gì. Chỉ thấy mũi tên bay mất hút vào trời đêm. Tay trợ lý bấm một cái nút. Một lúc sau thì con thuyền bùng cháy. Bà con hoan hô nhiệt liệt.

Lễ hội này, dần dần cũng trở thành một loại thủ tục. Ý nghĩa của việc đốt thuyền, có hẳn một giai thoại, nhưng mọi người sớm đã quên. Ngày trước, người tụ tập bên bờ biển đông nghẹt để xem lễ tiễn thuyền, giờ thì người ta thường bật tivi xem trực tiếp, thậm chí có người còn chả thèm xem.

Nhưng lễ tiễn thuyền, vì tính chất độc đáo của nó, vẫn thu hút khá nhiều du khách. Lễ hội này dần biến tướng ra, là mỗi du khách cầm một con thuyền giấy, vừa đốt lên vừa thả xuống biển. Mỗi con thuyền giấy tẩm dầu làm ra mất 5 xu, bán được 5 hào, sau đó có cái đốt được, có cái không, nằm la liệt trên mặt biển, vô cùng phản cảm. Người Hải Thành đón Trung Thu, người Long Thành cũng đón Trung Thu. Cả Đế quốc cùng đón Trung Thu. Thậm chí rất nhiều nơi trên Bắc Hà lãnh thổ, cũng đón Trung Thu.

Nhưng, khi mọi người háo hức cho ngày lễ, có những người, vẫn đang miệt mài làm việc.

Một trong số đó, chính là Âm Hành Quân Đoàn do Vương Tuyết Trinh dẫn dắt. Đêm nay, bọn họ sẽ công phá vào một trọng điểm dưới cổng ngầm. Mùi tanh hôi dưới này khiến Vương Tuyết Trinh cảm thấy khó chịu. Gần 20 năm làm Âm Hành Sứ Giả, chứng kiến bao nhiêu thứ bẩn thỉu và đen tối, nhưng bà vẫn giữ đầu đó trong mình một cô công chúa thanh lịch. Bà ghét những thứ bẩn thỉu.

Nếu Long Thành giống như một thiên đường tại nhân gian, thì hệ thống cổng ngầm này, là địa ngục hôi thối. Lũ vô gia cư, lũ tội phạm, lũ sinh vật đột biến, những băng đảng, những thế lực bí ẩn. Tất cả đều chui rúc và ẩn nấp như những con chuột.

Trong bóng tối, chúng là những kẻ đáng sợ nhất, mạnh mẽ nhất, có tầm ảnh hưởng lớn nhất, nhưng biết đâu, khi ánh sáng ban ngày rọi vào, chúng sẽ hiện nguyên hình là những kẻ hèn nhát và bé nhỏ.

Vương Tuyết Trinh cười, bà tiếp tục dẫn đầu đoàn quân tiến về phía trước. Bà không còn giữ thân phận Âm Hành Sứ Giả nữa, nhưng Âm Hành Quân Đoàn, vẫn răm rắp nghe lệnh bà. Đội quân này, đều là những cao thủ trung thành nhất, tài năng nhất, và kín miệng nhất của Đại Nam. Bọn họ là một đạo quân độc lập, không chịu sự chi phối của bất kì cơ quan nào. Một đội quân bảo vệ Vương triều này từ trong bóng tối.

Nhiều người nghĩ rằng hơn 1000 năm qua, Âm Hành Sứ Giả, cùng Âm Hành Quân Đoàn, đã không còn tồn tại, vì Đại Nam đã bước vào thời kì thái bình. Thực tế, bọn họ vẫn luôn luôn tồn tại, giấu mình trong bóng tối, và chờ đợi kẻ thù của mình xuất hiện.

Kẻ thù, luôn luôn tồn tại.

Lần này, kẻ thù cũng đang ẩn núp trong bóng tối.

Vương Tuyết Trinh bất giác mỉm cười. Chúng nghĩ rằng nơi đây là thiên đường của chúng, nhưng thật ra, cũng là thiên đường của bà, dù bà rất ghét nơi bẩn thỉu này.

- Đã phát hiện ra một nơi tình nghi. Có 6 kẻ chống cự rất quyết liệt!

Tiếng vọng trong bộ đàm vang lên. Bà vẫy tay ra hiệu cho quân đoàn tiếp tục di chuyển, một mình bà vọt lên trước.

- Báo cáo tình hình đi.

- Có 6 tên, đều là cấp bậc Tiến sĩ, một tên rất mạnh. Ngoài ra, hình như phía sau còn có phòng thí nghiệm... Á!

Rè rè rè.....

Liên lạc bị cắt đứt. Bà phác trong đầu vị trí của đầu bên kia. Ngay lập tức, bà sải rộng bước chân chạy tới. Bước chân của bà, như dẫm nát mặt đất phía dưới. Đã phát hiện ra! Khi bà tới nơi, xác của tên Âm Hành Quân vẫn nằm đó. Một gã đàn ông khoác áo blouse đã ngả sang màu sắc quái dị, đang ngang nhiên mò mẫm trên cái xác. Hấn ngẩng đầu, nhìn về Vương Tuyết Trinh.

- Tưởng ai, hoá ra là Địa Long Nữ Chúa. Xem ra Vương tộc thật sự muốn mạnh tay sửa chữa sai lầm của đời trước?

- Biết là ta tới, còn ung dung như vậy sao?

- Một mình bà tới đây, vẫn ngạo mạn như ngày nào. 5 bằng Tiến sĩ, thì đã sao chứ? Tổng Tư lệnh của Vrahta, ta cũng đã từng giao thủ vài lần. Ta nghĩ rằng, thiên hạ đã quá đề cao các Siêu Cường giả rồi.

- Giao thủ với cả tên Đại Lực Giả Kim đó, người có lẽ thân phận không tầm thường?

- Không dám không dám, đặc trưng nghề nghiệp mà thôi.
- Nếu muốn biết 5 bằng Tiến sĩ ra sao, cứ bước tới.
- Ha ha ha, nếu ta có bản lĩnh như vậy, hà tất phải chui rúc trong đây?

Nói rồi, hần búng ngón tay đánh Tách! một cái. 5 tên khác từ trong các góc ngách lao ra, vây lấy Vương Tuyết Trinh.

Cả 5 tên, cùng lao tới. Từ khí tức toả ra, mỗi tên, đều có ít nhất 2, 3 bằng Tiến sĩ.

Vương Tuyết Trinh, chỉ cười khẩy.

- Đại Nam chiêu dụ khó nhọc, mới chỉ có 200 vị Tiến sĩ ra phụng sự nước nhà, ấy vậy mà dưới cổng ngầm bắn thủ này, tùy tiện cũng bốc ra mấy tên Tiến sĩ.

Một tên lao tới. Bà giẫm mạnh bàn chân xuống dưới đất.

Rầm!!

Một mảng gạch lớn vô cùng, bật ngược lên, đập thẳng vào tên đó. Cả người hắn bị ép dập, toé máu.

Một tên nữa cầm 2 khẩu súng, bắt đầu nhắm về phía bà mà nổ súng điên cuồng. Chỉ thấy từ dưới chân Vương Tuyết Trinh, đất nứt ra thành từng khe rãnh, những viên đá nhỏ từ đó bắn lên.

Chiu! Chiu! Chiu! Chiu!

Những viên đá nhỏ, cản lại toàn bộ đường đạn. Đối phương bàng hoàng, muốn điều chỉnh Xạ thuật của mình, đã thấy Vương Tuyết Trinh phẩy tay một cái, hàng loạt hòn đá cắm xuyên qua người hắn.

Một tên khác từ phía sau, quăng tới một sợi xích. Sợi xích như có linh tính, uốn éo mà tinh quái, trói buộc toàn thân bà lại.

Một tên cầm kiếm xông tới, nhắm thẳng vào bà đang bị trói bất động.

- Hình như, thiên hạ đánh giá quá cao lũ Tiến sĩ này rồi. - Vương Tuyết Trinh nhếch mép cười, nhại lại câu nói của tên đầu sỏ.

Hai bàn chân bà, như cắm chặt xuống mặt đất, bà khẽ xoay người. Tên cầm xích như bị kéo giật tới, va thẳng vào tên cầm kiếm, cả 2 còn chưa kịp ngã xuống đất, chỉ nghe Vương Tuyết Trinh giẫm mạnh bàn chân xuống đất.

Rầm!!

Từ trên trần cổng ngầm, một mảng đất đá to lớn, như một năm dăm, giội thẳng xuống cả 2. Khối đá đè thẳng xuống đất, ép cả 2 tên thành thịt vụn. Máu bắn tung toé ra bốn phía.

- Chết đi!

Còn một tên, nãy giờ lén lút dùng thủ thuật giấu mình trong bóng tối, đúng lúc này lao ra. Tay hăm lăm lăm một con dao.

Bỗng nhiên, cả hai chân hăn không thể nào bước tiếp. Mặt đất như có lực hút kinh khủng, hút chặt hai bàn chân hăn. Trong cơn hoảng loạn, chỉ thấy lại một tảng đá lao tới, cán nát người hăn.

- Kiểm soát được cả Địa Mạch của đất, không hổ danh là Địa Long Nữ Chúa!

- Không dám không dám, đặc trưng nghề nghiệp mà thôi.

Câu này, Vương Tuyết Trinh lại nhại lại câu nói của tên đối diện khoác áo blouse. Nghề nghiệp của bà, quả là một học giả địa chất. Là giáo sư đầu

ngành về địa chất của Đại Nam.

Nhưng, cũng không đơn giản như vậy.

Truyền thuyết kể rằng, Vương Thái Tổ, là một thiên tài tuyệt thế với rất nhiều tài năng thiên phú chấn động trời đất.

Một trong số những tài năng ấy, là Địa chất. Ông ta có thể nắm bắt được Địa Mạch của mặt đất, đọc thấu những dòng chảy năng lượng, những dòng vận động địa chất. Âm Dương Hoàng Long Tiễn, lấy mặt đất vững chãi làm cung, lấy bầu trời bao la làm tiễn, một mũi tên huyền hoá ra Hoàng Long Khí, có thể bình định cả một phương trời.

Đốt cháy Đại Thư Viện Visshala, đánh chìm 2 lục địa xuống đáy biển, đều là nhờ tài năng Địa chất kinh người ấy. Dù rằng, tới ngày nay, người ta còn thắc mắc đích thật sự của ông ta khi làm vậy là gì.

Tiếc thay, các hậu duệ của Vương tộc, dù được thừa hưởng trí tuệ hơn người, cộng với tài năng trong rất nhiều lĩnh vực, nhưng Địa chất học, lại không ai đạt được thành tựu quá ghê gớm như tổ tiên của mình.

Trừ Vương Tuyết Trinh.

Mặt đất này, là đồng minh của bà. Những dòng Địa Mạch, là vũ khí của bà. Những khối Địa Thạch, là áo giáp của bà.

Nhắc tới Âm Hành Sứ Giả, có lẽ không ai nghĩ tới Vương Tuyết Trinh, nhưng nói về Địa Long Nữ Chúa, không ai không biết.

Người phụ nữ hùng mạnh nhất Đại Nam.

Cống ngầm, nằm dưới lòng đất. Mà lòng đất, chính là thiên đường của bà.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Âm Dương Địa Long

Gã đàn ông khoác áo blouse vẫn đứng đó, cười hề hề.

- Bà chị chỉ cần đứng yên một chỗ cũng đánh chết 5 tên Tiến sĩ sao? Cũng khá ấn tượng đó, nhưng này giờ, cũng đủ thời gian rồi.

Uỳnh!!

Một tiếng nổ vang dội từ phía xa. Bằng cảm giác của mình, bà cảm nhận được phía xa đó có những rung động dữ dội, và những khí chất kinh người dần xuất hiện.

- Là cái gì?!

- Vật thí nghiệm của bọn này. Bà chị cứ chơi vui vẻ nhé.

Nói rồi, hân chuẩn mất.

Rầm! Rầm! Rầm!

Từng tiếng bước chân khiến cả mặt đất phía trên cũng rung động. Một gã to con phá tường mà ra. Hắn nhìn Vương Tuyết Trinh, cặp mắt đờ đẫn, lơ mơ.

Bà không nhiều lời, đã là kẻ địch, chỉ có thể đánh.

Rắc!!

Mặt đất trời sụt lên, hoá thành những cây cột, ép thẳng vào tên to con kia. Chỉ thấy những cây cột vỡ nát, bụi đất bay đầy.

Trong làn bụi, Vương Tuyết Trinh chạy dọc theo những cây cột đá, tiếp cận tới hẳn. Bà nhảy lên không, dùng một chân, đạp thẳng xuống đầu hẳn.

Nhất Trụ Kinh Thiên!

Mặt đất xung quang nứt toác, lan rộng ra đến hơn 10m. Tên to con bị ép cho khuỵ cả gối xuống nền đất.

Vương Tuyết Trinh nhướn mày, một cú đạp này, đã hơn 1 tấn, nhưng kẻ này, liệu có thương tích gì không?

Chỉ thấy, một cánh tay giơ lên, nắm lấy cổ chân bà, quăng bà lên không, va thẳng vào trần cống. Chân bà đạp lên trần cống, trượt dài một đoạn. Bà như treo người trên đó, căng người nhìn thẳng vào đám bụi đất.

Bỗng nhiên, bụi đất bị hút về đột ngột, chính bà, cũng cảm thấy một lực hút kinh khủng kéo mình về.

Khí Công Sư?

Cách Không Bắt Vật.

Cả người Vương Tuyết Trinh gồng lên, chống lại lực hút này, chân bà bám sát vào trần cống, tiếng bàn chân trượt dài trên nền đá, gây ra những tiếng lạo xạo.

Hự! Rắc rắc!

Hàng loạt tấm khiên bằng đá mọc lên để che chắn cho bà. Nhưng lực hút ấy kéo nứt cả những tảng đá.

- Cái chết tiệt gì vậy?!

Cách Không Bắt Vật, từ khi nào mà lại mạnh tới vậy?

Tuy nhiên, hút những tảng đá ấy về, cũng tốt. Bà có thể nghe rõ từng tiếng va chạm của hòn đá lên cơ thể đối thủ. Những âm thanh ấy đủ để bà phán đoán được vị trí của hãn.

Bà đang gồng người, bỗng nhiên buông lỏng. Bàn chân đạp về phía sau. Cả người bà, như mũi tên, lao về trước. Năm dặm, cũng đã thu lại.

Từ phía trước, đối thủ của bà cũng đang vung quyền. Một hút một đẩy, chính là chiêu thức cơ bản của Khí Công Sư. Quyền Áp tới sát sạt, như hàng nghìn cơn lốc áp vào mặt. Giữa không trung, bà vịn người, né qua cú đấm. Bà có thể nhìn thấy rõ từng đường gân trên cánh tay hãn.

- Ha!

Hét lớn một tiếng, Vương Tuyết Trinh điều động những Địa Mạch ở xung quanh, kiến tạo nên những cây cột đá lớn, đan vào nhau, khoá chặt cánh tay của đối phương lại. Tất cả chỉ trong một tích tắc. Riêng bà vẫn tiếp tục lao tới.

Gã to con cố gắng cựa quậy. Cánh tay phải giãy giụa trong cái lưới dệt bằng đá, khiến đất đá nứt toác, nhưng hãn, vẫn chưa thể rút cánh tay ra. Tay trái của hãn, lại không kịp đưa ra để phòng thủ.

Quá to con, rất thiếu sự linh hoạt.

Một quyền của Vương Tuyết Trinh cũng đã tung ra, một quyền này trúng trực diện.

Uỳnh!!

Một quyền này, đạt tới 89 lần súc lực. Siêu Cường Lực Quyền! Thậm chí chỉ còn cách Thần Lực Quyền có 11 lần súc lực nữa mà thôi. Cú gồng người vừa rồi, vừa là để chống lại lực hút, vừa là để tích súc lực.

Cú đấm này, như xoáy sâu vào ngực đối thủ. Trong giây phút va chạm này, Vương Tuyết Trinh cảm thấy, có gì đó không đúng, cứ như toàn bộ lực lượng của bà bị thứ gì đó hấp thu toàn bộ. Như một cái miệng tham lam muốn nuốt hết mọi thứ. Nó hấp thu 10 lần lực, 20 lần lực... 30, 40 lần lực... 60, 70, 89 lần lực đều bị hấp thu sạch sẽ.

“Giải thoát... cho ta...”

Lần đầu tiên, tên to con này cất lên tiếng nói.

- Vậy thì chết đi!

Cú đấm của Vương Tuyết Trinh, vào lúc này, lại phát ra một lần lực khác, trọng điệp với lần lực thứ 89.

Ám Kinh!

Lực ẩn giấu trong lực!

Lần này, cơ thể đối thủ không thể hấp thụ kịp thời, cả người hắt, bị đánh bay về phía sau.

Vương Tuyết Trinh thu nắm đấm, sắc mặt nghiêm trọng. Cơ thể của tên này, rốt cuộc là cái quái gì?

Nếu vậy, đành phải công phá hắt tới khi hắt không thể chịu nổi nữa. Cũng may, tên này khá chậm...

Vừa nghĩ vậy, chợt một luồng gió vụt qua người bà. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đối thủ đã lách qua phía sau mình từ khi nào, nắm đấm to lớn đã vung lên.

“Mẹ kiếp!”, Vương Tuyết Trinh chửi thầm.

Rầm!!

Lần này, tới lượt bà bị đánh bay. Lực đâm này, nhìn rất tuy tiện, ấy vậy mà lực công phá kinh khủng không kém gì 89 lần súc lực. Cơ thể bà, cần tốn rất nhiều sức lực và độ tập trung để triệt tiêu sức công phá này. Bà học ra một ngụm máu.

Thứ đáng sợ nhất, không phải là cú đâm, mà chính là Bộ Pháp vừa rồi. Là Hành Vân Lưu Thủy.

Một kẻ vừa khoẻ mạnh, lại vừa nhanh nhẹn, cực kì khó chơi.

Rốt cuộc, tên quái thai này, là thứ chết tiệt gì? Vừa là Khí Công Sư, vừa là Lực Sĩ, mà đáng sợ hơn, là cả Khí Công lẫn Luyện Thể của hãn, đều quái dị, đều cường hãn. Là vật thí nghiệm của lũ kia? Vậy còn bao nhiêu vật thí nghiệm như hãn? Và liệu còn có thí nghiệm nào thành công hơn cả hãn không?

Không có thời gian nghĩ nhiều, vì tên đó, lại đã lao tới.

Hành Vân Lưu Thủy, chính Vương Tuyết Trinh từng dạy cho con trai mình, chẳng lẽ bà lại không quen thuộc. Thứ gọi là nước chảy mây trôi, chính là nối liền mạch các bước chân vốn rời rạc, tạo thành một mạch chuyển động thông suốt.

Đáng sợ hơn, là Hành Vân Lưu Thủy, có thể tuỳ ý thay đổi dòng chảy, thay đổi nhịp chảy, thay đổi hoàn toàn nhịp độ bước chân, khiến đối thủ khó có thể nắm bắt.

Nhưng nắm bắt dòng chảy, Vương Tuyết Trinh cũng là cao thủ trong những cao thủ.

Phía sau!

Bà không quay đầu nhìn, mà chỉ vung chân, đá vòng về phía sau. Đi cùng với bàn chân bà, là gạch đá, tạo thành một đường vòng cung.

Cốp!

Vòng cung bằng đá, đánh thẳng vào đầu đối thủ. Hắn bị đánh dính vào bờ tường.

Hự!

Vương Tuyết Trinh lại điều khiển những Địa Mạch, từ nơi bà đứng, cho tới vị trí của đối thủ, rồi lan tràn ra phạm vi xung quanh, tất cả những cục đá trời lên, ép chặt vào hắn, tạo thành một nhà giam bằng đá.

Bà đứng đó, vươn thẳng người, hít một hơi thật sâu. Bà giơ một chân lên, như chuẩn bị giẫm xuống mặt đất. Toàn bộ cơ thể bà, từ cơ bắp, xương cốt, huyết mạch, đều đang căng như một cây cung.

Lấy cơ thể mình làm cung. Lấy mặt đất làm tiễn.

Một phiên bản Âm Dương Long Khí Tiễn của riêng Vương Tuyết Trinh.

Bàn chân bà giẫm thật mạnh xuống đất.

Rầm!! Rầm!! Rầm!! Rầm!! Rầm!!

Toàn bộ cổng ngầm rung động. Từ trong các bức tường, trên trần, dưới đất, đều trời lên những vòng xoắn ốc, chạy thẳng về phía địch thủ, giống như một con vật khổng lồ đang đào bới. Tiếng rung động ầm ầm như tiếng gầm của loài rồng, những chấn động lan tới đâu, cục đá đều nát bấy tới đó. Chấn động cứ thế cuộn cuộn không ngừng, xuyên qua vị trí của đối thủ.

Những cục đá đang ép chặt vào người hân cũng nát vụn. Cả người hân, văng mạnh lên không. Những chấn động, như truyền vào từng lóng xương, từng thớ thịt trong cơ thể.

Cả người hân, như có hàng ngàn hàng vạn cơn địa chấn, như có hàng vạn mảng địa chất đang xung đột.

Rắc!! Rắc!! Rắc!!

Lực công phá bị đẩy qua đẩy lại giữa từng bộ phận trên cơ thể, tích tụ, cộng dồn, cuối cùng đánh vỡ nát từng tế bào, từng cấu trúc một. Giống như một mặt đất bị chấn động tan nát, biến thành cát vụn.

Thất khiếu học máu. Da thịt nứt toác, máu nhuộm đỏ toàn thân. Tên to con ấy vẫn còn lằm bằm.

“Giải thoát... cho ta... cảm ơn...”

Khi thân xác ấy chạm đất, tất cả đã tan biến thành tro bụi.

Vương Tuyết Trinh thở hồng hộc đứng đó. Đối thủ, lại ép bà phải dùng tới chiêu thức này.

Âm Dương Địa Long Tiễn! Ở một xó xỉnh nào đó không xa. Tên mặc áo blouse đang núp, tay vẫn cầm một thiết bị theo dõi.

“Thí nghiệm số 29 đã lại thất bại rồi. Chưa kể tới tác dụng phụ, kể cả trong trạng thái kích thích, cũng không đấu lại Vương Tuyết Trinh. Cần rút rất nhiều kinh nghiệm. Nhưng cũng thu hoạch được kha khá dữ liệu.”

Hân cười khàn khạch, lần mò bỏ chạy.

“Bình Nguyên Tri Thức, không cần phải bước vào Đại Thư Viện, chính tay ta sẽ dựng nên nó!”

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Hãy Bước Vào Đó, Và Nhìn Thẳng Vào Cái Chết

Đợt tấn công vào cổng ngầm đêm trước đem lại khá nhiều thu hoạch, nhưng lại gợi lên khá nhiều điều đáng lo nghĩ. Vương Vũ Hoành ngồi đó trầm tư. Bản báo cáo của Vương Tuyết Trinh đặt trước mặt hắn.

Có những đối tượng thí nghiệm, lại có thể mạnh ngang một Siêu Cường Giả. Liệu chúng có thể chế tạo ra bao nhiêu kẻ như vậy? Và bằng cách thức gì.

Cơ sở thí nghiệm của tổ chức bí ẩn đã bị dọn dẹp gần như sạch sẽ. Không có manh mối gì quá trực tiếp. Điều đáng an tâm nhất, có lẽ là từ những vết tích tìm thấy, cơ sở này chỉ thí nghiệm được một trường hợp, và đã bị Vương Tuyết Trinh giết chết.

Một kẻ tình nghi là đầu sỏ, chạy trốn không tìm thấy. Bắt sống được một tên, đang trong tra khảo. Nhưng có lẽ, hắn cũng không biết được gì nhiều.

Khá bế tắc.

Dù muốn hay không, hắn vẫn cần một lời gợi ý. Hắn cần tận dụng trí khôn của “kẻ đó” trong thời gian ít ỏi mà cả hai dừng về cùng một phía.

Phạm Viết Phương. Thầy của những người thầy. Và cũng là thầy của hắn. Gia viên nhà họ Phạm nằm ngoài cùng sát biên Hoàng Thành, yên tĩnh, nhỏ gọn, không khoa trương. Đây là nơi ở của Phạm Viết Phương, cùng một vài gia nhân. Không có bất kì một hậu duệ nào của Phạm thị ở

đây cùng lão. Có lẽ, bởi tính cách của lão quái dị tới mức kể cả người nhà cũng không chịu nổi.

Sống đơn độc không có con cháu, nhưng lão già vẫn vui vẻ tận hưởng những năm cuối đời của mình. Hàng ngày, người ta thấy lão xách giỏ đi chợ, thấy lão đặt mua bàn ghế, thấy lão đem tranh ra ngoài hiên rao bán.

Bất kì ai biết về lão đều khó tưởng tượng rằng con người này là kẻ nguy hiểm bậc nhất Đế quốc, thậm chí còn nổi danh toàn thế giới.

Vương Vũ Hoành cất bước tới gia viên này, đẩy cửa vào một cách vô cùng tự nhiên.

10 năm trước, hắn đã từng tá túc tại đây trong một thời gian rất dài, vừa để dưỡng thương, vừa để lẩn tránh sự truy sát của anh trai, vừa để học hỏi từ Phạm Viết Phương.

Từ khi trở thành Nam Đế, hắn cũng không quay trở lại nơi này nữa. Hai người, đã trở thành thủ lĩnh của hai đại gia tộc, thế bất lưỡng lập, hơn nữa, Phạm Viết Phương cũng không giáo dục hắn để trở thành một con cún nghe lời, lão luôn mong muốn hắn vượt qua mình.

“Nếu có một ngày, mày đủ khôn ngoan để đánh bại tao, cứ việc treo cổ toàn bộ gia tộc của ta lên trước cổng Hoành Thành. Nếu có ngày tao đủ sức lật đổ ngai vàng của mày, tao cũng sẽ làm như vậy với tộc nhân của mày”.

Lão ta đã từng không kiêng kị gì mà nói vậy với hắn, trong chính cái ngày hắn lên ngôi.

Trên thế gian này, dù Bắc Hoành Tây Công có binh lực hùng mạnh, dù Vô Diện có chiến lực mạnh mẽ đến kinh hoàng, dù Đại Hùng một cái tát cũng có thể đập chết hắn, nhưng kẻ duy nhất mà hắn e sợ, chỉ có mình Phạm Viết Phương.

Hơn nữa, con người này, hẳn còn nợ lão ta rất nhiều ân tình. Cách đền ơn duy nhất, có lẽ là vượt qua lão ta. Và treo cổ cả nhà lão lên trước cổng thành, tất nhiên.

Hắn vừa nghĩ, vừa ung dung bước vào trong. Gia viên có thay đổi đôi chút. Khu vườn xuất hiện thêm nhiều “kiệt tác” cắt tỉa lờm chờm không ra hình thù của lão. Đoán chừng lão đang muốn cắt tỉa một con rồng, một con phượng nào đó, nhưng nhìn không khác gì đồng phân.

Đi qua khu vườn, bước tới gian chính. Ngôi nhà làm bằng gỗ lim, đã tồn tại qua vài chục năm. Ngôi nhà này, nghe nói được xây dựng lại theo chính kiến trúc ngôi nhà mà lão từng ở hồi thơ bé. Ngôi nhà ấy, đã bị đốt trụi khi lão ta mới 13 tuổi.

“Nhìn vào một con người, mày có thể biết được quá khứ của nó. Mày hãy thử nhìn vào tao, nhìn vào ngôi nhà tao đang sống, và đoán xem tuổi thơ của tao đã trải qua những gì”.

Lão từng nói với hắn như vậy.

Một lão già quái gở, ưa thích cô độc, bị ám ảnh bởi sự hoàn mỹ, không hề có chút khái niệm nào về đạo đức và tình thương, tuổi thơ của lão, đã trải qua những gì?

Cha mẹ bị chém chết ngay trước mắt.

Chính mắt nhìn anh chị em mình bị thiêu sống.

Ngôi nhà ngày thơ bé bị đốt ra tro.

Phải vùi mình vào đồng phân bò để trốn tránh.

Bởi vì đáng lẽ lão phải chết, nhưng lão lại không chết, chỉ vì những kẻ tới giết cả nhà gã, đã làm việc không chu toàn.

Nhổ cỏ, nên nhổ tận gốc. Làm cái gì, cũng nên hoàn mỹ tới cùng. Bởi vì, vài chục năm sau, chính lão đã thiêu sống những tên sát nhân ấy.

Vương Vũ Hoành vừa ngắm nhìn căn nhà, vừa lục lọi những tri thức trong đầu, về cuộc đời của Phạm Viết Phương.

Tuổi thơ của lão, có lẽ chưa phải là tất cả nguyên nhân tạo nên con người lão. Quãng thời gian lão làm một giáo viên quen, có lẽ cũng có tác động không hề nhỏ.

Thầy giáo Phạm Viết Phương khi đó, nổi tiếng nóng tính, cáu bẳn, và bạo lực. Anh ta tỏ ra khinh miệt sự ngu dốt của học sinh, luôn phát khùng khi phải giải thích những điều mà anh ta cho là khá dễ hiểu. Anh ta coi thường cả những đồng nghiệp với mình, nhiều lần mắng họ là kẻ ngu dốt. Anh ta đánh học sinh của mình như tra tấn.

Phạm Viết Phương bị đuổi khỏi ngành giáo dục năm 40 tuổi, sau sự việc một nữ sinh của hắn bị đánh đập, bị chửi rủa, bị nhục mạ, cuối cùng treo cổ tự tử.

Sau chuyện này, khi bị đưa ra chất vấn trước toàn trường, hắn chỉ cười khàn khặc. Hắn nói, vậy là thế giới này đã hoàn mỹ thêm một ít, vì bớt đi một đứa ngu dốt.

Ông bố của cô bé học sinh đã nổi điên lên, xách dao đi tìm Phạm Viết Phương, bất chấp sự can ngăn của người vợ. Đến tận tối mịt, bà vợ thấy chồng mình vẫn chưa trở về. Bà chạy đến nhà kẻ từng là thầy giáo, Phạm Viết Phương.

Vừa chạy tới đầu ngõ, bà nhìn thấy Phạm Viết Phương đứng đó, máu dầy khắp người, đang ung dung ăn một que kem. Bà bật khóc, túm lấy hắn, hỏi hắn, chồng bà đâu rồi.

Hắn vừa nhón nhơ mút que kem, vừa nói.

“Trong ngõ”.

Khi bà vợ hoảng hốt chạy vào, chỉ nhìn thấy chồng mình nằm be bét trong vũng máu. Da mặt bị lột sạch. Bà vợ lên cơn đau tim và chết ngay tại chỗ.

Toà án xử vụ án này là giết người vì tự vệ chính đáng, nhưng phạt Phạm Viết Phương 6 năm giam giữ và lao động công ích vì tội xâm hại xác chết.

6 năm đó, Phạm Viết Phương chỉ vắt chanh, và bán nước chanh cho trại giam.

6 năm sau, khi mãn hạn tù, cũng là lúc công ty giải khát Phạm Thị ra đời.

Có một điều, mà những kẻ hâm mộ Phạm Viết Phương đều biết tới. Người đầu tiên, và cũng là duy nhất mà lão ta từng giết, chính là người đàn ông đó, bố của cô học sinh. Vì sau đó, lão ta chưa bao giờ để tay mình phải nhuốm máu.

Người đàn ông ấy, tên là Tô.

“Vào trong ngõ, gặp ông Tô” cũng là câu ám hiệu nổi tiếng nhất mà Phạm Viết Phương từng sử dụng.

Ý nghĩa của nó, là “hãy bước vào đó, và nhìn thẳng vào cái chết”.

“Mày có thấy, cái chết rất hoàn mỹ hay không?”. Gia nhân của Phạm thị nhìn thấy Vương Vũ Hoàn bước vào, vội chạy tới cung kính chào đón, và vào gọi chủ nhân.

Khi Phạm Viết Phương khệnh khạng bước ra nhà ngoài, chỉ thấy Vương Vũ Hoàn đứng đó, nhìn ban thờ bố mẹ của lão.

Ban thờ rất lớn, choán hết toàn bộ gian chính.

- 10 năm trước, khi mà rời khỏi đây, tao có bảo mà, thỉnh thoảng tới chơi. “Thỉnh thoảng” của mà là 10 năm hay sao?

Lão mở miệng lè nhè.

- Suốt 10 năm, chưa có khi nào rảnh rồi.

Vương Vũ Hoành bình tĩnh trả lời, hăn vẫn nhìn vào ban thờ bằng gỗ.

- Vậy bây giờ thì mà rảnh rồi hay sao? Tao nói tới chơi, là tao mời thật lòng, mà nghĩ đó là tao đang xã giao? Phạm Viết Phương tao có đối trá như họ Vương chúng mà đâu? Lũ rác rưởi chúng mà nói một mà không phải một, nói hai mà đéo phải hai, chúng mà dùng Ngôn Ngữ để nói ra những lời dối trá, đúng là lũ cặn bã!

Lão vẫn lè nhè nói ra những lời khó nghe.

Vương Vũ Hoành không đáp. Hăn vẫn nhìn vào ban thờ.

Một bát hương, với 3 que hương cắm trên đó, khói bay nghi ngút.

- Đạo này tao rất thích vẽ tranh, mà có muốn xem không? Thích thì mua cho tao một bức. Lũ tầm thường ngoài kia mua tranh của tao chỉ vì thương hại tao, tao thề là chúng nó đéo hiểu gì về nghệ thuật! Tao muốn lột da chúng nó quá, nhưng bọn nó lại toàn là con nhà quyền thế. Mẹ kiếp! Lũ con ông cháu cha, đầu óc thì toàn cứng chó, mà khoác lên người toàn là lụa là, nhìn ngứa mắt thật chứ!

- Tôi về đây. Lão ở lại vẽ tranh vui vẻ.

- Ô hay, đến đây rồi thì ở lại chơi cờ với tao, sao lại về? Đánh cờ với lũ gia nhân ngu ngốc, tao cũng mất hứng lắm. Chúng nó đéo nhường tao thắng được một ván. Mà xem, có điên không? Chúng nó nhường tao

thắng, tao còn có cớ mà tức giận, còn có cớ mà lột da chúng nó. Tao mới lột da được có 10 đứa, mà cũng lâu lắm rồi...

- Tôi về đây. Khi nào lão chết, tôi sẽ đến viếng.

- Mẹ nhà nó. Thôi mày cút mẹ mày về đi. Cái đồ...

Lão vẫn tiếp tục lau bầu chửi bới. Vương Vũ Hoành mặc kệ cái tính quái gở của lão.

Đừng nhìn lão ta như một lão già gàn dở, trí tuệ của lão, đã đạt tới một cảnh giới rất rất cao.

Mục đích lần này tới đây, hắn muốn đặt một câu hỏi. Nhưng hắn chưa kịp hỏi, lão đã trả lời.

Câu trả lời này, khiến hắn vô cùng thoả mãn.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 132: Nhân Sinh Đối Mới

- Trời mùa thu, vì sao lại nóng tới vậy?

Hữu Thành chảy mồ hôi. Hắc rất thèm một que kem.

Trở về từ Vrahta, Hữu Thành được cả toà báo đón nhận và tung hô không khác gì một vị anh hùng chiến trận.

Video trực tiếp cuộc chinh phạt của Nam Đế Bộ hạ, lần đầu tiên trong lịch sử truyền hình, trận chiến của các Siêu Cường Giả được ghi lại. Lần đầu tiên trong lịch sử báo chí, toàn bộ một cuộc chiến tranh được tường thuật trực tiếp và đầy đủ. Lần đầu tiên, một đoạn video đứng đầu bảng xếp hạng lượt xem trong suốt hơn 1 tháng trời, và vẫn còn chễm chệ đứng nhất.

Có rất nhiều những thứ lần đầu tiên, và cũng là lần đầu tiên Hữu Thành được người khác đối xử nể trọng như vậy.

Báo Cộng đồng chỉ là một tờ báo nhỏ đặt trụ sở tại Long Thành, bỗng nhiên phóng viên của báo lại làm một cú oanh liệt như vậy, ai mà không thấy vui mừng?

Tất nhiên có người không thấy vui mừng.

Là đàn anh của Hữu Thành.

Chính hắc dúi máy ảnh cho Hữu Thành, chính hắc rủ Hữu Thành đến Vrahta, chính hắc bảo Hữu Thành trú tại pháo đài Vira, chính hắc, chính

hắn, chính hắn... Và cuối cùng, khi hắn đang mỗi cổ chờ đợi ở đô thành, thì Hữu Thành một mình chiếm trọn toàn bộ công lao.

Chó chết!

Dù Đại Nam có là một đất nước đề cao thực dụng, coi trọng tài năng hơn là kinh nghiệm, hay thứ bậc, nhưng con người, luôn có nhân chi thường tình.

Bị đàn em vượt mặt, bởi chính cơ hội do mình tạo nên, liệu có ai mà không cảm thấy khó chịu?

Hay nói huỵch toẹt ra, là kẻ thành công cũng có lắm kẻ thù. Và mình cũng là kẻ thù của nó.

Đức Tín đã làm việc cho báo Cộng đồng hơn 10 năm, cũng là cây viết chủ chốt, hơn nữa, còn là phóng viên ảnh có trình độ cao nhất, ăn lương cao nhất. Trình độ của hắn chỉ thuộc loại khá, nhưng đặt trong toà báo nhỏ như Cộng đồng, đã là thằng chột làm vua xứ mù. Ảnh hưởng của hắn tới toà soạn, cũng không nhỏ. Dù là Tổng Biên tập, cũng không thể không nể mặt.

Tổng Biên tập, vốn cũng rất hào hứng vì công lao của Hữu Thành, thậm chí rất có thể giải Báo chí của năm sẽ thuộc về báo mình, nhưng suốt hơn 1 tháng nay, Đức Tín ngày đêm rỉ rả vào tai mình những điều không hay về Hữu Thành.

Quả thực, công lao đó thật sự rất vang dội, nhưng cũng chỉ vang dội trong nội bộ ngành Báo chí truyền thông. Người xem có mấy ai nhớ tên tuổi những kẻ đứng sau ống kính. Hơn nữa, nội bộ ngành có thể trầm trồ, nhưng ai cũng biết, vụ việc đó hoàn toàn là ăn may.

Một phóng viên mới vào nghề, đến cái ống kính còn không biết cách đặt, lời dẫn còn không biết cách nói, lại có thể vớ được một tin tức thuộc hàng huyền thoại, đây là phúc đức cha ông ăn ở, không phải là thực lực.

Hữu Thành, đúng là có tư cách đạo đức tốt, nhưng nghiệp vụ, vẫn còn khá non. Tổng Biên tập những ngày này cũng bắt đầu nghĩ vậy. Có lẽ, còn cần luyện tập nhiều.

Đức Tín cũng rất lão luyện, không thẳng mặt chê bai Hữu Thành, mà ngược lại, còn thừa nhận với Tổng Biên tập là Hữu Thành rất có tài năng, nhưng còn cần trau dồi rèn luyện. Tổng Biên tập cũng gật gù đồng ý.

Vấn đề là nên rèn luyện như thế nào? Đức Tín cũng đã đưa ra một gợi ý.

Vậy là vào một ngày nóng như đổ lửa giữa tháng 8, Hữu Thành xách vali tìm tới ga tàu. Hắn lên đường đi Bắc Hà lãnh thổ làm thường trú.

Mệnh lệnh sắp giao chỉ có một, đi vòng quanh Bắc Hà thực hiện vài bài du lịch, coi như mở mang kiến thức, trau dồi các kỹ năng tác nghiệp.

Đức Tín cười thật tươi, đưa tiễn Hữu Thành. Đuổi được thằng này ra khỏi nước, bắt hắn rời xa những sự kiện lớn. Không có sự kiện, đổ một nhà báo nào thành danh. Mà một mình nơi xứ người, không có toà soạn hỗ trợ, đổ mà tham gia được những sự kiện lớn. Tất nhiên, cũng có nhiều nhà báo nổi danh nhờ viết về du lịch, nhưng số đó rất hiếm, và Hữu Thành không phải loại như vậy. Đức Tín cảm thấy rất hài lòng.

Thật ra, Đức Tín không cần thiết phải làm vậy, vì Hữu Thành là một tên lười nhác, chỉ mong muốn yên bình. Hắn chỉ muốn ngày ngày ngồi máy lạnh ở toà soạn, canh me mấy em hot girl lộ hàng rồi viết tin giật gân, hắn vốn không hề có tham vọng xa vời.

Nhưng hắn mong muốn đơn giản như vậy, số phận lại xô đẩy hắn đi xa. Có khi, là rất rất xa. Những ngày giữa tháng 8, thời tiết nóng nực, khiến người dân Hải Thành không ai dám ra đường. Người ta còn ngại phải hoạt động nhiều.

Nhưng trong nhà hàng ngũ số 3, không khí lại vui vẻ rộn ràng.

Vì Quang và Takezawa, không ngừng hò hét ca hát, không ngừng vạch ra những kế hoạch tương lai.

- Nhận được tiền rồi thì tao sẽ đi du lịch vòng quanh quả đất này một chuyến. Tao muốn chiêm ngưỡng các cung điện ở Bắc Hà, đường phố của Cận Tây, muốn đi thăm những pháo đài nằm giữa biển, sau đó dạo qua Tân Lục Địa, thậm chí có thể mua một miếng đất ở đó. Đất ở Tân Lục Địa, giá rẻ như bèo! Tao sẽ thuê hai chục tên chăn bò để khai khẩn đất hoang, lập đồn điền tại đó. Mỗi mùa hè, tao lại rủ mọi người về đó chơi. Sau đó, là trở lại Phú Sơn, mua lại cổ phần của mình, sau đó lập hẳn một công ty buôn bán đồ cổ Đại Nam. Rồi thuê hẳn họa sĩ để vẽ manga về cuộc đời mình!

- Há há há, sao ông anh lại mơ ước những thứ tầm thường như thế nhỉ? Đi khắp nơi, chỉ tốn mỗi chân mỗi cẳng, muốn đi du lịch chỉ cần mở tivi lên là xem được, cần gì phải đi? Lấy tiền về rồi, tôi sẽ chia hết tiền ra gửi vào tất cả các ngân hàng lớn. Mỗi tháng lại rút tiền lãi ra tiêu. Ông anh có biết, tôi sẽ tiêu gì không? Tất nhiên là xây hẳn một quảng trường thật lớn, gắn những màn hình hàng chục nghìn inch, ngày đêm chiếu gương mặt đẹp trai của tôi lên cho bà con ngắm nhìn, để người ta nhớ như in trong đầu, Trương Minh Quang là ai!!! Để xem tôi có còn mờ nhạt như trước hay không?!

- Ra là chú mày muốn nổi tiếng! Được rồi, đợi đến khi ta thành cổ đông lớn của Fusan Entertainment, ta sẽ cho chú mày một vai diễn để đời!

- Ô kê ô kê! Từ hành động cho tới tình cảm mùi mẫn, từ phim cho các em gái mới lớn, đến phim bom tấn kỹ xảo, tôi đều đóng được hết! Cứ quyết như vậy nha!

- Ha ha ha! Tao chờ tới ngày mai quá bây ời! Mai là anh em mình cầm trong tay 120 tỉ rồi!

- Làm như tôi không mong chờ ngày mai bằng ông anh ấy!

- Vậy để xem ngày mai ai dậy sớm hơn!

- Tôi sẽ thức cả đêm luôn! - Văn à, con phải nhìn 2 con người kia làm gương, tấm gương cực kì xấu. Sau này tuyệt đối không được như bọn họ.

Chị Thanh vừa thái thật, vừa nhắc nhở thằng Văn.

Nó gật đầu.

- Cô ơi, cô không biết đâu, hôm nay bạn Văn lại trả lời hay lắm ấy, thầy giáo khen tấm tắc luôn.

Tiếng của Linh. Cô bé vừa đi học về cùng với Văn.

- Thế à? - Chị Thanh cười trêu mếu. - Không biết thầy giáo hỏi điều gì?

- Thầy hỏi về mục đích của một bài văn. Cả lớp thi nhau trả lời, nhưng không ai làm vừa ý thầy, chỉ có bạn Văn trả lời là làm thầy gật gù. - Linh kể tiếp.

- Ô, thằng Văn trả lời thế nào vậy?

Lần này đến lượt Văn nói.

- Viết Văn, không phải là để người khác đồng tình. Nếu viết ra những điều mà mọi người đều đồng tình, vậy thì còn viết để làm gì? Chỉ nên viết ra những điều khiến người ta phải sửng sốt, phải tư duy, phải trăn trở.

Chị Thanh cười.

- Ô, ngày xưa thầy Nguyễn Mạnh cũng hỏi mẹ câu đấy.

- Cô quen thầy Nguyễn Mạnh ạ?

- Tất nhiên! Thầy ấy từng là gia sư của cô. - Là lá la! Ngày mai mau tới đi!

- Cứ chờ ngày mai tới, chi bằng hai ta lại đi uống chén rượu, thức đêm tâm sự về cuộc đời, chờ đợi bình minh? Chờ đợi nhân sinh đổi mới?

- Nói rất hay! Đi!

Hai tên kia lại dắt nhau đi. Vừa đi vừa hát.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 133: Đời Không Đơn Giản

Buổi sáng hôm sau, rốt cuộc đã tới. Hai con người chờ đợi việc trở thành tỉ phú, cả đêm qua không biết đã trằn trọc mất ngủ thế nào. Cơm không muốn ăn nước không muốn uống.

Sáng dậy, Văn đã thấy cả 2 ngồi trong quán, mắt nhìn chòng chọc vào cái đồng hồ. Mới 5 giờ sáng.

Đến khi nó chuẩn bị đi học, đã gần 6 rưỡi. Cả 2 vẫn ngồi đó. Tạch tạch tạch. Tiếng kim giây đồng hồ chạy. Tạch tạch tạch.

Reng!!!

Đúng 6 giờ rưỡi, cả hai nhảy bật lên như cái lò xo.

- Đi!

Hai người tranh nhau chạy ra ngoài.

Văn nhún vai. Nó cũng có phần tò mò muốn biết 120 tỉ thì sẽ nhiều đến thế nào, nhưng hai người đó chạy nhanh quá, nó không theo kịp. Nó đành đi thẳng tới trường. - Vé mời của hai chú đây. Nghe nói gọi điện vào số điện thoại này, sẽ có người ra đón.

Bà bán lô đưa cho 2 người 2 cái giấy mời. Trên đó ghi rõ dấu ấn của công ty xổ số Fidi.

Fidi là một công ty đa quốc gia, chuyên kinh doanh casino, cá cược, thậm chí là mua độ bán độ các môn thể thao. Hoạt động tại rất nhiều nước

trên thế giới.

Lô đề ở Đại Nam, cũng do công ty này bao thầu, dưới sự cho phép của Vương Nghiệp.

Số điện thoại ghi rất rõ trên giấy mời.

Quang rút điện thoại, bấm số.

0987987...

Vừa thông báo cho phía đầu dây bên kia biết mã số, họ đã thông báo sẽ có xe tới đón trong 15 phút.

15 phút sau, một chiếc limousine chạy tới, cửa mở ra, một người ăn mặc lịch sự bước xuống, cúi chào cả 2.

“Đi nhận giải thưởng, mà cũng hoành tráng vậy sao?”

Quang nghĩ thầm. Người tài xế mở cửa sau, mời hai người bước lên xe.

Trong xe, có 2 người vệ sĩ to lớn, đeo kính đen, ngồi sẵn trong đó.

- Hai người này là... - Quang nghi hoặc hỏi.

- Là hộ vệ. Công ty muốn đảm bảo an toàn tuyệt đối cho những người trúng thưởng.

Quang gật gù. Hẳn rất nhạy cảm với sát khí, hai người kia, đều rất ung dung tự tại, không có gì đáng để đề phòng.

Hắn bước vào xe. Takezawa bước theo hắn.

Cửa xe đóng lại.

Nội thất trong xe, vô cùng sang trọng, và rộng rãi.

Kính kéo lên. Đen kịt. Từ bên trong, không thể nhìn ra bên ngoài, mà từ bên ngoài, cũng không có nhìn được vào trong.

Chỗ của tài xế, cũng cách một vách ngăn, giống như thế, không muốn để người trong xe biết mình đang đi đâu.

- Là sao vậy? - Quang nghi ngờ hỏi, hấn chỉ vào kính xe.

- Quý khách thông cảm. Trụ sở của công ty là nơi bí mật, cần đảm bảo an toàn tuyệt đối.

Tiếng người tài xế vọng ra từ phía trước.

Nghe cũng có lý. Quang lại yên tâm, ngồi yên vị.

Bỗng một lúc, hấn thấy Takezawa ngồi bên cạnh run rẩy.

- Ông anh sao thế?

- Đêm qua, hồi hộp quá, quên chưa đi tiểu... giờ... mót quá...

- Haizz, thật là...

Quang gõ lên vách ngăn.

- Anh tài xế ời, bạn tôi cần đi vệ sinh, anh dừng xe chút được không?

- Không được, quý ngài cố gắng nhịn, hoặc “đi” ra xe cũng được, xe không thể dừng lại.

Cái này là cái quái gì? Hấn nghi ngờ, gõ tiếp vào vách.

- Này các anh, nói gì thì nói chúng tôi cũng là khách hàng của công ty, công ty các anh đối xử với khách hàng kiểu gì vậy?

- Kiểu này này.

Cạch!

Tiếng súng lên cò. Một đầu súng lạnh lạnh gí thẳng vào gáy hăn. Phía đằng sau, Takezawa cũng bị tên vệ sĩ còn lại chĩa súng vào đầu.

- Ngoan ngoan ngồi im tại chỗ, mở miệng gào thét là ăn kẹo đấy.

Chết tiệt! Lúc này hăn mới cảm nhận thấy sát khí. Không phải bởi vì đối phương không muốn giết mình. Mà đám vệ sĩ này, luôn nghĩ rằng mình không đáng ngại.

Giống như 1 con kiến, người muốn đập 1 con kiến, người còn cần có sát khí sao? Cũng giống như những kẻ nói dối, mà tin vào lời nói dối của mình, máy móc cũng không phát hiện ra.

Chết tiệt chứ! Mình đường đường là Âm Hành Sứ Giả, bình thường kẻ khác nhìn mình là phải nổi hết sát khí lên, sao lại có ngày để 2 thằng vệ sĩ quèn này coi như con kiến?

Hoá ra, càng ngu dốt thiếu hiểu biết, người ta lại càng đáng sợ. Vì sát khí, là bản năng của con người khi gặp địch thủ, không phải muốn là có thể che giấu được.

Lần này, hăn bị sự ngu dốt của đối thủ dụ vào hố. Hố nặng rồi, vì đối phương đang chĩa súng vào đầu mình!

Chị Thanh, từng nói gì nhỉ? Ham hố những thứ không phải của mình, sẽ gặp báo ứng sao?

Còn Takezawa, hăn đang mắc tiểu muốn chết, lại còn bị chĩa súng vào đầu. Đầu óc hăn, còn vô cùng buồn khổ. Nhìn thái độ của đối phương, dường như 60 tỉ này, không dễ đến tay.

Cuộc đời, rốt cuộc không đơn giản như mình nghĩ. Số phận đen đủi, không phải một tờ vé số là có thể cứu vãn.

Hì Vận Kiếm, vẫn treo bên hông hắc. Sáng hôm nay, Văn tới trường, như mọi ngày. Học xong buổi học với đội tuyển Văn, nó chợt không biết nên đi đâu. Không còn phải lo đấu với con rồng, nó có thể tập trung vào việc học. Môn Toán, nó cũng đã đạt được những nền tảng nhất định. Bởi vậy, nó muốn tranh thủ học thêm các môn Tự nhiên khác.

Nên học Vật Lý càng sớm càng tốt. Anh Quang đã dặn nó như vậy. Vì Vật Lý, sẽ giúp nó khá nhiều trong việc nghiên cứu võ thuật.

Vì sao lại như vậy, nó cũng không biết nữa. Từ trước tới giờ, nó có biết Vật Lý là cái gì đâu. Nó cũng không nghĩ việc học Vật Lý có thể giúp ích gì hay không, mà là nó cần phải hoàn thiện tất cả các môn học. Bởi vì anh Quang và Linh đã bỏ tiền ra đăng kí cho nó, nó không thể phung phí số tiền ấy.

Nó muốn đi học Vật Lý, nhưng lại không biết lớp Vật Lý ở đâu. Trước giờ, ngoại trừ phòng của đội tuyển Văn, nó cũng chưa học lớp nào khác.

Hôm nay, Linh nghỉ học. Thật sự rất hiếm có khi nào cô bạn lại nghỉ học. Thường là, do ốm.

Linh rất hay ốm. Nó để ý thấy điều đó. Thể chất của cô bạn không được tốt. Linh từng kể với nó như vậy. Cô bạn không thể đăng kí học Thể dục được, vì không chịu nổi những vận động cường độ cao.

Ngoài Linh ra, nó chợt không biết nên hỏi ai. Có lẽ nên lên thẳng phòng giáo vụ hỏi.

- Đại ca!

Tiếng thằng Cường béo. Thằng này từ đằng sau chạy lại, vỗ lấy Văn, khiến nó ngã dúm dụi về phía trước.

- Đại ca khỏe không? Bữa hôm nọ đại ca mời, em không đi được, để em mời đại ca ăn cơm.

Văn cố bò dậy.

- Tao không phải đại ca của mày. Nhưng mày từng nói sẽ mời tao uống nước.

Vụ thách đấu lần trước, Cường có nói như vậy. Văn vẫn còn nhớ đến bây giờ.

- Ha ha, đại ca nhớ dai ghê. Giờ mình vào căng tin ăn cơm, sau đó em sẽ mời đại ca uống nước.

Nó cười nói sang sảng, giọng điệu vô cùng hào phóng. Rồi bỗng nhiên, nó ghé vào tai Văn nói nhỏ một câu.

- Hơn nữa, em có chuyện này muốn nói cho đại ca biết. Về vụ con rồng hôm nọ. Cơm ở căng tin khá ngon, dù không ngon bằng cơm mẹ nấu, cũng không ngon bằng cơm hộp của Linh. Thằng Cường hi hục và hăn 2 suất vào mồm.

Cơm nước xong xuôi, nó mới mang bộ mặt nghiêm túc, nói thì thào với Văn. Phải cố gắng lắm mới nghe được thằng mập này nói gì.

- Vụ con rồng hôm nọ, em đã hỏi bố em rồi, bố em cũng khá có máu mặt trong băng Hải Long. Nghe nói, trong băng hiện giờ đang bán một loại thuốc phiện, gây ảo giác. Ở Hải Thành có rất nhiều người muốn mua, từ học sinh cho tới viên chức. Đại ca có biết vì sao không? Thứ nhất là ảo giác ấy rất phê. Nhưng hơn nữa, ảo giác ấy như khiến người ta tiến bộ hơn trong học vấn. Cứ như là trong cơn phê ấy, họ nhìn thấy thứ gì rất hay ho.

Điều này, khiến Văn vô cùng để ý.

- Thứ gì, là thứ gì?

- Nghe những con nghiện miêu tả lại, là một nắm cát!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 134: Tới Tận Cửa

Một năm cát! Thứ ảo giác gì mà là một năm cát? Và năm cát ấy lại khiến người ta thích thú tới vậy? Nó có chút gì không hiểu.

Lúc bị con rồng húc phải, nó cũng nhìn thấy ảo giác. Nhưng ảo giác ấy, là một biển cát mênh mông, có núi non, có chân trời, có mặt trời, có vũ trụ.

Nhưng biển cát ấy, theo nó nghĩ, còn thiếu thốn rất nhiều. Thiếu thốn nguồn nước, thiếu thốn cây cối, thiếu thốn các loài sinh vật. Biển cát ấy, quá khô cằn, và thiếu sót.

Với lại, sau ảo giác ấy, nó cũng không cảm thấy mình có gì giỏi hơn, và cũng không bị nghiện thứ thuốc phiện gì đó.

- Bố em cấm em không được động vào thứ thuốc ấy. Vì ảo giác, hình như chỉ là ảo giác. Người ta ảo tưởng rằng học vấn của mình có thể tiến bộ, nhưng nếu thật sự có thể tiến bộ đến thế, rẽ đến thế, thì thế giới đã đầy rẫy thiên tài. Và lại, dùng thuốc trong thời gian dài, sẽ gây ra rất nhiều tác dụng phụ. Như co rút cơ bắp này, phát điên này, không kiềm chế được bản thân này, nhiều lắm...

- Vậy ý mày là...

- Em đã hỏi ý của bố em, bố nói chuyện này đừng nói cho ai biết, nhưng bố em cũng lẫn lộn giang hồ 2 chục năm rồi, cũng có những suy đoán nhất định. Con Drake, là hậu duệ của loài rồng, nhưng trí tuệ lại không cao như rồng, vì vậy, nếu chơi phải loại thuốc kia, biết đâu trong cơn

ảo giác, nó lại có được một lượng lớn tri thức, nhờ thế mà tiến hoá thành rồng. Sau đó, vì tác dụng phụ, mà bị co rút lại.

- Đúng vậy, rất hợp lý.

Văn gật đầu. Bây giờ, nó chỉ thắc mắc vì sao thằng mập có thể liên hệ được vụ thuốc phiện với vụ con rồng, vì nó chưa từng kể cho ai nghe về ảo giác hôm đó. Còn khi đã nghe về loại thuốc kia, nó cũng đã có thể tự suy luận ra được.

- Thuốc phiện ấy, bố em không tham gia bán, nhưng chuyện này dù sao cũng là phi pháp. Nên em mong đại ca đừng nói cho ai biết, kẻo bố em cũng bị vạ lây. Nhưng có chuyện này em nghĩ là đại ca cũng hiểu ra. Kẻ đánh thuốc con rồng, rất có thể là Vũ Hải Hùng, con trai của Vũ Hải Long, đầu sỏ của băng Hải Long. Dù em vẫn không rõ, vì sao con rồng khi lên sàn đấu rồi mới phát điên như vậy.

- Mày kể rõ hơn, về băng Hải Long được không? Tao cũng chỉ mới nghe qua vài lần mà thôi.

Nếu nói về Thanh Hải, và Thịnh Doanh, Văn còn biết đôi chút. Vì Quang kể rất nhiều về hai tổ chức này. Thanh Hải, chính là nơi đầu tư cho nhà hàng, còn Thịnh Doanh, là công ty của ba Linh. Mỗi lần Linh tới giúp quán, Quang đều đá xoáy về Thịnh Doanh.

- Hải Long, ở Hải Thành này, không lớn, cũng không nhỏ. Không thể sánh được với Thanh Hải và Thịnh Doanh, nhưng so với những băng đảng khác, lớn hơn rất nhiều. Địa bàn chính thì chỉ đặt ở một góc thành phố thôi, nhưng mạng lưới hoạt động cũng bao quát toàn bộ Hải Thành, dù có thừa thớt hơn so với 2 tổ chức lớn kia. Mạng lưới ấy, nghe bố em kể, chủ yếu là để bán thuốc phiện.

- Ra vậy. Vậy bạn nghĩ, Vũ Hải Hùng là người chơi thuốc con rồng? Mà Vũ Hải Hùng, nghe quen quen á, mình có quen không nhỉ?

Thằng Cường lấy tay vỗ mặt.

- Đại ca à, hôm đi xem điểm, chính đại ca gây gỗ với hần đó, hần còn thề sẽ trả thù mà.

- Ờ há, nhớ rồi.

Văn thật sự quên. Vì nó phải học quá nhiều thứ, trải qua cũng khá nhiều chuyện.

- Nhưng không có bằng chứng. - Nó nói.

- Đại ca à, người ta rắc tâm ám hại đại ca như vậy, đại ca còn cần bằng chứng hay sao? Mà bằng chứng, cũng khá khó tìm đó. Tên này, tuy còn trẻ, nhưng hành sự vô cùng kín đáo, hiểm thấy luôn đó.

- Không có bằng chứng, vậy đi hỏi thằng hần đi.

- Hả?!

- Không biết, giờ Vũ Hải Hùng có ở trong trường không? Phòng học bao nhiêu nhỉ? Để tao lên hỏi giáo vụ.

- Đại ca à, không cần hỏi giáo vụ, em biết... nhưng đại ca thật sự muốn hỏi? Ở đó, nhiều cao thủ lắm ấy.

- Thì mình chỉ đến hỏi thôi, có gây sự gì đâu? Muốn biết người ta có làm hay không, thì hỏi thằng bọn họ, không phải thế sao?

- Đúng là như thế, nhưng mà... cái chuyện như thế này, đâu phải ai cũng thừa nhận...

Cường toát mồ hôi hột rồi. Nói chuyện với thằng đại ca này, sao khó khăn vậy nhỉ? Đúng là muốn biết thì hỏi, nhưng đâu phải lúc nào cũng nên

hỏi? Có những thứ, không cần hỏi cũng biết câu trả lời. Muốn biết thì hỏi, nghe ra thì rất đúng đắn, nhưng lại có phần rất ngây thơ.

- Cũng có thể người ta sẽ nói dối, nhưng nhờ họ thú nhận thì sao? Như vậy mình đã biết hung thủ là ai rồi, vẫn tốt hơn là không đi hỏi.

Lời giải thích này, cũng rất logic. Không đi hỏi, thì không bao giờ xác định được, còn đi hỏi, dù chỉ có khả năng rất thấp, nhưng vẫn hơn là không có gì.

Không biết nói sao nữa, Cường đành dẫn thằng Văn tới trụ sở của băng Tiểu Hải Long.

Nó thầm cầu nguyện, đừng có đánh nhau. Thu Mai đang ngồi õng ẹo trên đùi Hải Hùng. Nó đang bắt măn kể lể với người yêu, nào là hôm nay con nhỏ Trần Phương Linh nghỉ học, thầy Khang ngay lập tức hỏi thăm. Trong khi, nhiều lần nó nghỉ học, thầy còn chả biết là có đứ ả vắng mặt.

Vũ Hải Hùng đang bấm điện thoại chơi game, vừa tiện tay sờ soạng lung tung. Vũ Hải Hùng dù có là đại ca một băng đảng, dù có mưu mô đầy mình, nhưng tình yêu của h ả rất là trong sáng nha. Nếu không vì Thu Mai đang cau có kể lể, h ả cũng không có tranh thủ mà khám phá được vài nơi. H ả sướng rơn cả người.

Còn việc Thu Mai l ả nh ả, h ả lại thấy không phiền tí nào. Làm người, là phải biết ghen tị, biết đố kị, biết ganh ghét, như vậy mới có động lực phấn đấu. H ả nghĩ vậy. Và người yêu của h ả rất hợp với mình.

Nhưng câu chuyện, từ Trần Phương Linh, lại lái sang Vương Thành Văn. Thu Mai, có vẻ rất căm tức Vương Thành Văn. Thằng này sinh ra như để chọc giận người khác. Đến khó chịu như ngày đèn đỏ, cũng chỉ có mỗi tháng một lần, còn Vương Thành Văn, ngày nào cũng vác mặt tới lớp.

Tất nhiên, vụ việc con rồng vừa rồi, nghe nói thằng Văn cũng lĩnh đủ. Bị con rồng húc vào bụng, bị treo trên trời, bị quăng xuống một vùng núi, còn suýt bị gấu giết chết. Thu Mai cũng vô cùng hài lòng. Nó biết, đây là Vũ Hải Hùng sắp đặt, giúp mình trả thù đấy.

Còn Vũ Hải Hùng, lại không vui vẻ chút nào. Cho Vương Thành Văn ném được ít mùi vị đau khổ, hẳn phải trả ra cái giá gấp nhiều lần.

Đầu tiên, là đến phá rối nhà hàng, bị chủ nhà hàng đánh cho một trận thừa sống thiếu chết.

Đi chơi thuốc con rồng, bị giam trong vườn sinh vật suốt một đêm.

Đến khi hãm hại được thằng Văn, hẳn cũng bị bố mình đánh cho một trận thừa sống thiếu chết.

Vô vàn vết thương, vẫn còn đang nhức nhối chưa lành.

May mắn một điều, hẳn hành sự cẩn thận, tính toán chu toàn. Hoàn toàn không có bằng chứng chứng minh con rồng bị hẳn chơi thuốc.

Nếu có gì khả nghi, chỉ là việc hẳn và thằng Vinh Mũi chó mò vào vườn sinh vật cách đó gần 2 tuần. Nhưng đến tận 2 tuần sau, đến tận khi lên sàn đấu, con rồng mới phát điên.

Điều kiện để kích thích con rồng, chỉ có bố hẳn, và hẳn biết. Liều thuốc mà hẳn cho con rồng hít, không phải là thứ thuốc phiện thông thường bán đầy ngoài chợ đen.

Ném đá giấu tay, mới là cảnh giới hoàn mỹ mà hẳn ao ước.

Biết đâu, có một ngày, mình sẽ đạt đến sự hoàn mỹ còn hơn cả “thầy” Phương?

Hắn đang mơ tưởng viễn vông, bàn tay bất giác nhéo Thu Mai một cái. Con bé rên một tiếng, rất lẳng lơ mà tát yêu hắn một cái.

Nhân sinh, đến thế này đã là thoả mãn. Hải Hùng nghĩ. Sau này có lẽ cũng vậy, chỉ huy một băng đảng, một tay ôm vợ, một tay tính toán mưu hèn kế bẩn hại người khác, đời sống như vậy, không khác gì tiên cảnh.

Bỗng nhiên, từ đằng xa có tiếng gọi vang lên.

- Ai là Vũ Hải Hùng? Em có chút chuyện muốn hỏi.

Một tên đàn em trong phòng, nghe thấy, chạy vội ra ngoài.

- Ai thế? - Hải Hùng gọi giật giọng.

- Là... Vương Thành Văn! - Thăng đàn em trả lời, đầy nghi hoặc.

Không có bằng chứng gì, nên địch thủ đánh tới tận cửa sao? Là Trần tiểu thư xưa chó ra cắn sao?

- Nó đi bao nhiêu người?

- Ồ, hai người. Một thằng là Phùng Huyết Cường đang dẫn đường. Thằng đằng sau là Vương Thành Văn.

- Phùng Huyết Cường? Bố nó cũng thuộc Hải Long phải không? Tao nhớ, thằng đó cũng học lớp 6. Vậy là, 2 thằng lớp 6 mò mặt tới đây?

Hắn nói chưa hết câu, thằng Văn đã bước vào.

- Chào anh.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 135: Tranh Luận Kiểu Vương Thành Văn

- Vương Thành Văn!

Thu Mai đang ngồi trên đùi Vũ Hải Hùng, quát lên.

- A! Chị này học cùng lớp với mình, tên là... gì ấy nhỉ?

- Tao tên Thu Mai!

- Không, rõ ràng chị tên là “gì ấy nhỉ”.

- Cái đó gì, tao tên là Thu Mai, gì ấy nhỉ là cái đó gì?

- Không, em nhớ rõ thầy Khang toàn gọi chị là “gì ấy nhỉ”.

- Mẹ kiếp! - Thu Mai nổi cáu - Ông Khang đã không nhớ tên tao cũng thôi, đến lượt mày cũng dám không nhớ tên tao? Vì mày lên lớp ngủ suốt ngày nên bạn bè cùng lớp cũng không biết tên! Chị mày tên là Thu Mai!

- Thu Mai gì?

- Thu Mai chứ còn Thu Mai gì?!

- Vậy tức chị tên là “Thu Mai Gì”? Nên thầy Khang mới gọi chị là “Gì”?

- Áaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!

- Thôi được rồi! - Vũ Hải Hùng đành phải cắt ngang. Đợi thêm chút nữa chắc não mình cũng nứt ra mất, cuộc tranh luận thiếu IQ vãi lúa. Hắn phẩy tay, ra vẻ lãnh đạm, cầm cốc trà sữa lên uống một ngụm, ung dung hỏi. - Mà là Vương Thành Văn đúng không? Đến đây có chuyện gì?

- Em muốn hỏi anh một chuyện.

- Cứ hỏi.

- Anh có làm gì con Kiki không?

Phụt!!

Vừa mới nhấp được một ngụm trà sữa, Vũ Hải Hùng đã phụt hết lên người Thu Mai. Con bé ré lên, giầy đành dạch.

- Sao... sao mà biết?

- Vậy tức là anh làm?

- Tất nhiên là tao... không rồi. - Vũ Hải Hùng biết mình đã lỡ mồm rồi.

- Vậy thì ai làm?

- Tao... không biết, sao mà lại hỏi tao chuyện này?

- Vậy sao anh nói là em biết?

- Tao đâu có nói là mà biết?!

- Anh vừa hỏi là sao em biết.

- Thì mà biết thì mà nói đi, mà còn hỏi tao làm gì?

- Nhưng em biết là anh sẽ biết.

- Thôi ngay!

Lần này đến lượt Thu Mai hét lên. Đợi hai tên này nói chuyện thêm chút nữa thì đầu mình nổ tung mất.

- Vương Thành Văn, con Drake của Lý Thanh Long bị chơi thuốc phiện, bọn chị không biết gì hết. Mà đi mà hỏi người khác!

- Sao chị biết là con Kiki bị chơi thuốc phiện?

- Ờ...

Vũ Hải Hùng trừng mắt nhìn Thu Mai một cái. Đàn bà con gái đúng là không nên cho tham gia chuyện chính sự.

- Vương Thành Văn, anh mày lớn tuổi hơn mày, kinh nghiệm đã nhiều, thuốc phiện cỏ đá cũng từng chơi qua. Nên nhìn con rồng biểu hiện như vậy, anh cũng đoán rằng nó bị chơi thuốc phiện. Sau đó, anh mày kể lại chuyện cho chị Thu Mai nghe, nên chị ấy biết, vậy đã được chưa?

Sợ thằng này còn hỏi vặn vẹo, Vũ Hải Hùng đành giải thích thật cặn kẽ.

- Vậy là anh từng chơi thuốc phiện?

- Đúng thế.

- Vậy anh có từng thấy nó không?

- Thấy cái gì?

- Ảo giác.

- Há, tất nhiên là có rồi. Ảo giác ấy, phê lắm, sao? Muốn thử à?

- Em từng thấy rồi. Em chỉ không biết anh có thấy thứ đó không thôi?

- Mà từng thấy? Mà thấy cái gì?

- Em tưởng anh biết?

- Tất nhiên là tao biết, nhưng tao muốn thử xem mà có biết không.

- Một bình nguyên đầy cát.

- Há há há, tất nhiên là tao từng thử rồi. Tao cũng thấy một bình nguyên đầy cát.

- Có rất nhiều đồi núi?

- Đúng vậy, có rất nhiều đồi núi.

- Và một mặt trời màu đen?

- Đúng vậy, đúng là có một mặt trời màu đen.

- Và rất nhiều vì sao?

- Đúng thế. Mà miêu tả chuẩn đấy, y như những gì tao thấy.

Văn lắc đầu.

- Vậy tức là, anh chưa từng chơi thuốc phiện.

Phụt!!

- Sao... sao mà lại... nói thế?

- Vì thằng Cường, bố nó làm trong băng Hải Long, bố nó dặn rằng thuốc phiện vô cùng nguy hiểm, không được phép chơi. Bố anh là trùm băng Hải Long, chắc anh cũng phải được dặn như vậy chứ?

- Thì... thì sao? Tao lén bố tao chơi thuốc đó.

- Anh mua thuốc phiện ở đâu?

- Ngoài chợ đen, thiếu gì? Đàn em của tao bán đầy mà.

Văn lại lắc đầu.

- Thứ thuốc ấy, chỉ có một loại ảo giác thôi. Là một nắm cát.

- Cái gì?!

- Anh nói đàn em của anh bán đầy, mà anh lại không biết sao? Hay bởi vì, thứ thuốc mà anh biết, cho ra một loại ảo giác khác? Hoặc là một ảo giác đầy đủ hơn rất nhiều, ví dụ như, một bình nguyên cát chẳng hạn?

-!!!!

Câu này, Văn đã nói đúng. Thứ mà băng Hải Long bán đầy ngoài chợ đen, chỉ là một sản phẩm không nguyên chất, pha trộn rất nhiều thứ phụ gia.

Còn thứ mà bố của hắn giữ trong nhà, và đem ra thí nghiệm lên nhiều người, lại là sản phẩm tốt nhất. Tất nhiên, thứ ảo giác mang lại cũng đầy đủ hơn rất nhiều.

Thứ thuốc mà hắn đem cho con Drake, là loại nguyên chất đó.

Thuốc phiện nguyên chất, không trực tiếp gây ra tác dụng phụ, mà cần một loại kích thích.

Như mùi hương chẳng hạn.

Khi con rồng ngửi thấy mùi của Vương Thành Văn, nó chợt nhớ lại cái mùi nó ngửi thấy khi bị chơi thuốc. Lúc đó, thuốc mới bộc phát tác dụng.

Kể cả khi người ta không biết về điều kiện kích thích của thuốc, chỉ cần biết rằng loại thuốc dùng cho con rồng khác hẳn loại thuốc phiện thông thường, chứng cứ ngoại phạm của hắn đã vô dụng.

Hơn nữa, xét xử hắn không phải là một phiên toà nào cả, mà có thể chính là Lý Thanh Long. Trêu chọc Tứ Đại Thiên Vương, còn cần bằng chứng buộc tội hay sao? Chỉ cần mọi dấu hiệu tình nghi chỉ về phía mình, đã đủ để Lý Thanh Long ra tay rồi.

Thậm chí, con Drake là tài sản vô giá của gia tộc họ Lý, cả dòng họ nhất định không để yên. Nên nhớ, gia tộc họ Lý là gia tộc kinh doanh hưng thú, có rất nhiều khách hàng khủng. Nếu con Drake được đại gia nào đặt mua từ trước, thì chuyện này, không đơn giản như vậy. Cả băng Hải Long, cũng không cứu nổi cái mạng của mình.

Phải làm sao bây giờ? Hắn tính toán tới lui. Những gì hắn vừa phân tích, vẫn nằm trong thì tương lai. Hiện tại, vẫn chưa có ai biết điều này, trừ Vương Thành Văn. Và thằng béo Phùng Huyết Cường đang thập thò ngoài kia.

Mọi chuyện, không phải là không thể vặn hỏi.

- Văn này, em suy nghĩ rất có lý. Đúng là anh chưa từng chơi thuốc phiện bao giờ, anh chỉ nghe bạn anh kể lại như vậy mà thôi. - Vũ Hải Hùng cố kìm nén sự căng thẳng, hắn ung dung trả lời, với một bộ dạng chân thành nhất có thể. - Nói vậy, có lẽ thằng bạn anh sở hữu loại thuốc đặc biệt như em đã nói. Biết đâu, đi hỏi nó, còn có thể tra ra ai đã đánh thuốc con rồng. Giờ em có muốn đi hỏi với anh không?

- Được. Nhưng có xa không? Hai giờ chiều em còn phải vào học.

- Không xa đâu, ngay trong trường mình thôi.

- Vậy thì đi.

Thằng Cường đứng lấp ló ngoài cửa, thấy Vũ Hải Hùng đi ra ngoài, Văn đi theo. Tên vệ sĩ ra hiệu, bảo nó đi cùng.

Nhìn Vũ Hải Hùng, thằng Cường khá sợ sệt. Nó đã từng có cơ hội xin vào dưới trướng của tên này, nhưng nó đã lựa chọn đi theo Vương Thành Văn, vì tin rằng thằng này bám váy Trần Phương Linh, có tương lai còn tươi sáng hơn Vũ Hải Hùng nhiều. Thấy Vũ Hải Hùng định dẫn Văn đi đâu đó, nó e dè.

Nhưng, nó cũng không thể bỏ mặc Vương Thành Văn ở một mình được, vì vậy nó đành đi theo.

Vũ Hải Hùng để tên vệ sĩ dẫn đường cho 2 đứa kia, hắn đi sau cùng, vừa đi vừa bám tin nhắn.

“Có 2 con chuột nhắt đã biết quá nhiều về thuốc phiện. Đang dụ chúng nó xuống cống ngầm để trừ khử. Mau chuẩn bị”

Người nhận là bố hắn. Vũ Hải Long.

=====

Chương này còn thiếu 3 chữ, nên viết dòng này để bù vào:3.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 136: Hiện Tại Cũng Vậy, Sau Này Cũng Thế

Quang và Takezawa bị nhốt trong chiếc limousine. Hai tên vệ sĩ lăm lăm khẩu súng chĩa vào thái dương 2 người.

“Tốc độ của xe, là 60km/h. Là đang trong nội đô sao?” Quang vừa ngẫm nghĩ vừa nhìn đồng hồ trên tay mình. Ít ai để ý rằng, hắn đang đếm.

“Lúc xe bắt đầu chạy, là 9 giờ 15 phút 32 giây. Tốc độ trung bình của xe, tầm khoảng 58 – 59km/h. Bây giờ là 10 giờ 47 phút 19 giây. Tức là đã hơn 1 tiếng rưỡi trôi qua. Đã đi được 1 quãng đường dài khoảng 90km.”

“Trong bán kính 90km, tính từ khu phố công chức, vậy là ở đâu? Mới có 3 lần rẽ phải, 2 lần rẽ trái theo hướng 90 độ, tức là đã qua 5 ngã tư, một lần rẽ theo hướng 60 độ, là một ngã ba, và một quãng đường vòng cung về bên trái khoảng 6km...”

Hắn lăm lăm tính toán. Đối phương bật đèn kính xe, để hai người bọn hắn không thể xác định được vị trí. Nhưng bọn chúng quá coi thường Vương Minh Quang rồi. Là một sát thủ chuyên nghiệp, điều tối kị là không biết mình đang ở đâu.

Xe bất chợt xóc nảy. Những tiếng lạo rạo vang lên.

“Chết tiệt, chúng đi vào đường đất. Những con đường đất không có trên bản đồ. Là vì chúng muốn đưa ta tới một vùng quê, hay chúng thật sự muốn ta không cách nào xác định được lộ tuyến?”

Hắn cũng đã quá coi thường tổ chức Fidi này rồi.

Một lúc sau, xe lại chạy vào đoạn đường êm ái.

“Giờ thì rất khó xác định rồi. Mẹ nó. Là đang ở một thị trấn nhỏ, ở ngoại ô, hay lại quay ngược về Hải Thành? Rất có thể, lại rẽ sang tỉnh khác.”

Quá nhiều thông tin gây nhiễu, chỉ vì một đoạn đường đất gập ghềnh đầy sỏi đá.

15 phút sau, xe dừng lại, như chờ đợi cái gì. Sau đó, nó từ từ tiến lên.

“Đang xuống hầm. Đến nơi rồi sao?”

Quang thầm nhẩm tính. Hẳn đang dự trù mọi tình huống có thể xảy ra, và cách đối phó. Cả người hẳn căng lên như dây đàn.

Bên cạnh, Takezawa cũng căng như dây đàn. Vì hẳn nhìn tiểu quá lâu rồi. Cả 2 bị bật mắt dẫn vào một căn phòng tối om. Chỉ có chút ánh sáng le lói phía đầu kia. Một người đàn ông đang ngồi ở đó.

Không thấy rõ mặt mũi ông ta, nhưng nhìn ra được ông ta cũng đã già. Tóc đã bạc. Ánh sáng hắt lên những nếp nhăn trên mặt, như đánh lại, giống một bức phù điêu.

- Xin chào.

Ông ta cất giọng.

- Chào ông. Xin hỏi quý công ty đối xử với khách hàng trúng thưởng kiểu gì vậy? - Quang đáp lại.

- Trúng số 3 lần liên tiếp. Lại trúng đến 120 tỉ, liệu có ai tin được đây? Trước giờ kẻ gian lận của Fidi cũng lắm, bị bắt được cũng rất nhiều, kết cục vô cùng thâm hiểm. Chẳng biết, các vị có lời nào thanh minh cho mình không?

- Thanh minh cái đầu nhà ông. Tụi này ra ngoài ghi con lô, trúng thưởng, vì vậy đánh tiếp, có thể thôi, có gì mà phải thanh minh?

- Thật vậy thôi?

- Thật vậy thôi.

- Vậy tạm biệt quý khách.

Cạch, cạch! Tiếng mấy khẩu súng lên đạn phía sau.

- À à, ông bạn, còn nữa, còn nữa. - Quang vội lên tiếng, Takezawa là con gà đẻ trứng vàng của hắn, nhưng so với tính mạng của mình, gà cũng có thể bán, trứng cũng có thể vứt. - Là ông bạn tôi đây, ông ấy nằm mơ được tổ tiên báo mộng cho mấy con số, thế là hôm sau đi đánh, ai ngờ trúng liên tiếp, trúng một mạch tới 60 tỉ, tôi chỉ là người hùn tiền vào đánh cùng mà thôi.

- Vậy sao, ông bạn kia, có gì để giải thích không?

Đến lượt Takezawa lên tiếng.

- Ông anh, cho... đi đái chút... mót quá. Giải quyết nhu cầu xong xuôi, Takezawa sung sướng như từ địa ngục được đưa về thiên đàng. Sau đó, lại từ thiên đàng rớt xuống địa ngục.

Thằng chó Quang này, gặp nguy hiểm là bán đứng bạn bè.

- Ông anh, nằm mơ thấy mộng, đi đánh bừa vài con lô mà thôi, có gì mà căng thế? Bọn tôi không hề gian lận, 120 tỉ, ông anh không trả cũng được, bọn tôi cũng không cần đòi lại tiền đã đặt, suy cho cùng, mạng sống vẫn là trên hết, nhỉ?

- Chính xác, chính xác!

- Khà khà, có tài năng như vậy, sao không xông pha làm ăn lớn một phen, tiếc gì mấy trăm tỉ nhỏ nhoi ấy? - Ông ta cười - Hai anh bạn, có muốn theo tôi làm việc không?

- Hai?

- Đúng thế, cả hai người.

- Quý ngài à, ông bạn của tôi đây, ngài có thể sử dụng tùy ý, hẳn sẵn sàng làm không công cho ngài, còn tôi, ừm, chỉ là người qua đường thôi...

Cạch!

Tiếng súng lại lên đạn phía sau.

- Ừm. Không biết, kẻ hèn này có thể giúp sức gì cho ngài?

- Đừng vội, ta cần hai anh chứng minh năng lực đã.

- Năng lực?

- Năng lực cá cược đó.

Ông ta bỗng nhiên đứng dậy. Dáng lưng còng còng, nhưng động tác rất nhanh nhẹn dứt khoát.

- Đi theo ta.

Cạch! Tiếng súng dí ở đằng sau. Hai người nuốt nước bọt, đành đi theo.

Đi hết căn phòng, là một cánh cửa. Vẫn không có chút ánh sáng nào, chỉ có những chấm đỏ laser dẫn đường. Nơi đây đã thấp hơn mặt đất rồi, nhưng con đường vẫn dẫn xuống nữa.

Takezawa như phát hiện ra điều gì, hẳn muốn nói với Quang, nhưng hẳn không thể nói chuyện ở đây được. Từ khi bước vào đây, hẳn cảm thấy, mọi thứ rất quen thuộc.

Còn Quang thì đang suy nghĩ. Rốt cuộc công ty Fidi này đang làm cái quái gì ở Hải Thành, và ở Đại Nam này vậy? Đi xuống đất nữa, chẳng phải là xuống tới hệ thống cống ngầm sao?

Dù là các quan chức ở Hải Thành, cũng không biết quá nhiều về hệ thống cống ngầm bên dưới.

Những kẻ đang nắm giữ cống ngầm, chỉ có Vương tộc, Phạm thị, Trần gia, và một tổ chức bí ẩn. Ngoài, là một số kẻ có địa vị rất cao. Cuối cùng, là thành phần lớn những tội phạm và dân vô gia cư, những người này được quyền sống dưới cống ngầm, nhưng không thể tiếp cận vào những bí mật ẩn sâu của nó.

Một công ty đa quốc gia, lại có thể can thiệp vào cống ngầm ở Đại Nam, việc này, nghiêm trọng ở nhiều mức độ.

Quang là Âm Hành Sứ Giả của Vương tộc. Dù hiện nay, hẳn chỉ phải hoạt động ở Hải Thành, nhưng tình hình trên toàn Đế quốc, hẳn vẫn nắm được. Cống ngầm, phức tạp hơn Vương tộc dự kiến. Tuy rằng, mọi chuyện vẫn chưa vượt quá tầm kiểm soát của Vương tộc, nhưng kẻ địch ẩn mình trong bóng tối, thật sự đáng sợ.

Đối phương không biết về thân phận của mình. Quang suy đoán như vậy. Trong cơ cấu của Thanh Hải, hẳn chỉ là một quản lý nhân sự. Và phụ trách một nhà hàng. Trong số hàng ngàn nhân viên của chi nhánh Thanh Hải, hẳn không có gì quá nổi bật.

Kẻ duy nhất mà hẳn làm việc trực tiếp, là Hồng, một con gián. Nhưng Hồng là một con gián cao cấp, độ trung thành của hẳn đã được chứng minh.

Tất nhiên, một yếu tố rất lớn giúp cho sự ẩn mình của Quang, chính là sự mờ nhạt bẩm sinh của mình.

Và sự mờ nhạt này, sẽ có lúc phát huy lợi thế. Quả nhiên, con đường dẫn xuống cống ngầm. Quang cứ nghĩ, mình sẽ phải đi bộ tới địa điểm mà bọn họ muốn, nhưng có hẳn một chiếc xe chờ sẵn.

Dưới cống ngầm lại có thể đi xe sao? Từ trước tới giờ hẳn hoạt động ngầm đã nhiều, nhưng chưa từng thấy. Tuyến cống ngầm này, có vẻ khá khác biệt với những tuyến mà hẳn từng đi.

Sạch sẽ hơn, cao ráo hơn, và... mới mẻ hơn.

Cứ như chỉ mới xây dựng trong vài năm trở lại.

Cống ngầm... đang được mở rộng?! Bởi ai? Mục đích gì?

Giờ hẳn mới hiểu, Vương Vũ Hoành nhận lấy ngai vàng trong một tình thế không hề dễ dàng gì. Sức ép từ 2 đế quốc còn lại, từ 21 nước chư hầu đang chớm ý định làm phản, trong nước, lại có Phạm Viết Phương với những công trình hoàn mỹ của lão, và một, hoặc thậm chí nhiều thế lực đang ngang nhiên chiếm cứ lòng đất.

Dù Vương Vũ Hoành có là một Chí Tôn Cường giả, lại có trong tay một đội quân hùng mạnh, có Vương Tuyệt Trinh đứng trong bóng tối hỗ trợ, có 5 vị Đại Tướng trấn giữ các phương, thế cục này cũng không hề dễ dàng.

Trợ giúp hẳn giải quyết thế cục này, chính là sứ mệnh của Âm Hành Sứ Giả, sứ mệnh của bản thân mình sao?

Chuyện xưa tích cũ, nguồn gốc của Âm Hành Sứ Giả, lời thề bên dòng Mẫu Hà, hẳn không còn bận tâm nữa. Đối với hẳn, Vương Vũ Hoành là

anh họ, Vương Tuyết Trinh là mẹ mình, Vương tộc là nhà, còn Đại Nam là quê hương. Tất cả, đều cần tới mình, và mình, cũng cần tới họ.

Hiện tại cũng vậy, sau này cũng thế.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Đặt Cược

Nơi đây như một casino dưới lòng đất. Rộng lớn, tấp nập, đầy những trò chơi, đầy những cô em xinh tươi mặc đồ thổ ngọc nhún nhảy, các bé nữ sinh mặc đồng phục hất váy.

“Quá đáng lắm rồi!”, Quang thầm nghĩ. Ngay dưới lòng đất của Đại Nam, dám ngang nhiên xây dựng một casino bí mật như vậy, và không biết còn có bao nhiêu casino, bao nhiêu chốn vui chơi giải trí khác, cho cái thế giới ngấm chết tiệt của bọn này?

Lũ này, ngang nhiên trốn thuế.

Tiền thuế này, tính ra, là Vương tộc tổn thất bao nhiêu? Và Quang đã có thể biến thủ được bao nhiêu? Đại Nam tổn thất, tức là Vương tộc tổn thất, cũng tức là chính hãn bị tổn thất.

Nhưng, nói gì thì nói, xây dựng được cả một casino dưới lòng đất, khá là ấn tượng. Ấn tượng hơn, là người ta đã che giấu nó hàng năm nay, ngay trước mũi của Vương tộc. Ấn tượng hơn nữa, là nơi đây có rất nhiều chủng loài.

Người sói, người bướm, ngựa quý. Cùng với loài người. Quang đếm được sơ sơ như vậy, không biết còn có giống loài nào khác hay không.

Những giống loài bị loài người xua đuổi, lại tìm đến ẩn náu ngay dưới chân loài người sao? Và còn có tiền để chơi casino nữa?

Nhưng để ý thêm một chút, hẳn nhanh chóng nhận ra. Ở đây, loài người vẫn là chủ. Cùng lắm thì có những tên Nga Quỷ được ngồi ngang hàng mà thôi. Người sói, người bướm đều là những kẻ phục vụ, thậm chí, là nô lệ.

Người đàn ông dẫn 2 người bọn hắn đi thẳng một mạch. Trong đám đông, có nhiều người nhận ra ông ta, chứng tỏ ông ta cũng rất có số có má ở dưới này.

Một em người bướm ăn mặc hở hang kéo lấy tay Quang, đôi mắt rất to, đắm đuối, ươn ướt, nhìn hắn mồi chài.

Nhìn cứ như từ trong mấy bộ anime mà Takezawa vẫn xem bước ra vậy.

Người bướm, hay còn gọi là tiên, một giống loài sống biệt lập phía Bắc Cận Tây, lại cũng có nhiều cá thể lưu lạc tới tận Đại Nam, phải phục vụ trong những ngành dơ bẩn này sao? Các cô nàng, đều bẩm sinh có tư chất mị hoặc, khó cưỡng lại.

Nhưng Quang lắc đầu. Khó cưỡng lại vẻ đẹp của phụ nữ, hắn đã từng bị một lần, và cô gái lần đó, còn mị hoặc hơn các em nữ sinh với thỏ ngọc này rất nhiều. Dù cô ta chỉ là con người.

Cô bé người bướm lại lả lướt đi mồi chài người khác, trong ánh mắt thèm thuồng của đám đàn ông.

Nơi bàn tay cô ta từng níu lấy, vương lại những hương phấn, rất thơm, rất mê hoặc. Ông ta dẫn 2 người tới một đấu trường. Đấu trường được rào kín. Người ở bên trên đứng xem, và hò reo cổ vũ. Bên dưới, những đấu sĩ đấu với nhau đến máu chảy đầu rơi.

Trong những đấu sĩ, phần lớn là con người, phần nhiều trong số đó bị đột biến một vài bộ phận. Có cả những gã đàn ông người sói, và người

bướm. Bọn họ, mang trong mắt sự mệt mỏi, sợ hãi, chờ đợi, điên cuồng. Máu tanh bám lên tóc họ đến hết lại.

“Thật man rợ”, Quang thầm nghĩ. “Khi người ta có quá nhiều tiền và không biết phải tìm kiếm mục đích gì trong cuộc sống, họ lại tìm về những thú vui man rợ của loài thú.” Hãn đã từng chứng kiến nhiều kẻ giàu có tại Long Thành từng tiêu khiển man rợ y như vậy, bắt những nô lệ đánh nhau tới chết, chỉ để thoả mãn cơn buồn chán khốn nạn của mình.

Có lẽ, chỉ mình Vương tộc là không chơi những trò tiêu khiển như vậy. Bởi bọn họ điên cuồng làm việc tới mức không có thời gian để tiêu khiển. Ăn chơi trác táng như Quang, đã là vô cùng hiếm thấy, thứ nhất là vì hãn không phải tộc nhân chính thức, thứ hai là hãn có tài năng thiên phú, thứ ba là hãn chưa có nhiều nhiệm vụ để làm, thứ tư là hãn cần một vỏ bọc, thứ năm, là hãn không có tham vọng.

Trong Vương tộc, kẻ lười biếng sẽ bị đào thải. Kẻ kém cỏi cũng sẽ bị đào thải. Chính vì không muốn kém cỏi, nên người ta lại càng không thể lười biếng.

Làm tộc nhân của Vương tộc, vừa là một cơ hội, vừa là một sự tàn khốc. Đường đến Vương vị, luôn là một cuộc đua đẫm máu. Thậm chí, cuộc đua để làm rể, làm dâu Vương tộc, cũng tàn khốc không kém.

Nhưng chính trong cuộc đua ấy, những kẻ mang họ Vương không ngừng lớn mạnh, không ngừng trưởng thành, khiến gia tộc này liên tục thống trị một phần ba thế giới trong suốt 3000 năm. - Thể hiện đi! - Ông ta đưa 2 người tới một chỗ ngồi, và nói.

- Thể hiện gì ạ? - Quang hỏi.

- Đánh cược đi. Xem xem, đứa nào chiến thắng.

Quang và Takezawa cũng tới gần rào chắn. Xung quanh rào chắn, lấp đặt rất nhiều bảng điện tử. Hai đấu thủ, một con người bị đột biến, và một tên người sói. Thông số về 2 đấu sĩ cũng đã hiện lên.

- Quang, chú mày chuyên đánh đấm, nhiều kinh nghiệm rồi, lựa chọn đi.

- Tôi tưởng ông anh nằm mộng như thần cơ mà, thử nằm ngủ đi, rồi xem trong mộng đứa nào chiến thắng.

- Mẹ kiếp, còn có 5 phút nữa trận đấu bắt đầu rồi, mày còn muốn tao nằm ngủ?

- Ông không ngủ được, để tôi đập ông ngất xỉu.

- Đừng nói nhảm nữa, nhanh phân tích đi.

- Đợi chút tôi quan sát đã. Gã người sói có cơ bắp khá dẻo dai. Sức bật cũng rất tốt. Ông có nhìn thấy đôi giày hắc đang đi không? Phần da giày chỗ ức bàn chân bị mòn đi rất nhiều, chứng tỏ hắc quen chạy nhảy. Móng vuốt, cũng dính máu rất nhiều. Đôi mắt hắc, cho thấy hắc là một chiến binh lão luyện, đã quen với trận mạc. Vết chai ở ngón tay, cũng cho thấy hắc đã từng chiến đấu trong chiến tranh, đã từng cầm súng trường.

- Ờ được rồi, được rồi, phân tích tên còn lại đi.

- Chờ chút, để tôi xem... ... Mẹ nó! Không phân tích được!

- Sao lại không phân tích được? Anh tưởng chú mày giỏi cái trò suy luận lắm mà?

- Ông anh nghĩ tôi là thánh chắc? Tên kia vết thương vết sẹo rồi máu me be bét chẳng chịt khắp người thế kia, bảo tôi phân tích bằng niềm tin à?

Chỉ đọc được vóc người. Khá nhỏ bé, 1m6. Cơ bắp, cũng không quá lớn. Vậy thôi, không đọc được thêm cái gì nữa đâu.

- Nhưng, mày thử nghĩ xem. Vóc người không lớn, lại thương tích đầy mình như vậy, đánh làm sao thắng được?

- Ông anh nói cũng có lý. Vậy nên đặt vào tên người sói. - Quang nói, rồi quay sang người đàn ông kia - Nên đặt bao nhiêu tiền đây?

- Đặt hết đi. - Ông ta trả lời.

- Đặt hết là bao nhiêu?

- 60 tỉ, không phải sao?

-!!! Ý ông là trận này thua, bọn tôi mất sạch số tiền thắng lô?

- Không, trận này thua, chúng mày nợ tao 60 tỉ.

- Cái đi..

Cạch!

Quang chưa định vắng tục, mấy khẩu súng đã lên đạn. Những người xung quanh cũng quay sang chỗ này nhìn.

-...đi...nh mệnh. Thôi được rồi, làm gì mà căng. Đặt thì đặt.

Hắn bấm vào máy đặt cược. 60 tỉ, đặt cho tên người sói.

Xong xuôi, trận đấu cũng chuẩn bị bắt đầu.

Hắn và Takezawa về lại chỗ ngồi.

Người đàn ông ngồi cạnh hắn, bắt đầu nói.

- Mà nhìn vào thằng hói đối diện chỗ mình kia.

Quang nhìn theo. Đối diện, tức là xuyên qua khoảng không của đấu trường, ở đó ngồi một lão béo đầu hói. Lão ta đang ôm một bạch cánh gà rán to tướng, nhai nhồm nhoàm. Bên cạnh ngồi mấy em thỏ ngọc chân dài. Lão cũng nhìn ngược lại hăn, cười hề hề. Hàm răng vàng khè, có mấy cái bít vàng, nhìn vô cùng đáng ghét.

- Để ý hăn nhé. Một trong những ông trùm lớn đấy.

Ông ta nói tới đó, rồi dừng lại. Để mặc Quang suy đoán.

Trận đấu, cũng đã bắt đầu.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Chiến Thần

Hai đấu sĩ từ khu vực chờ, bắt đầu bước ra.

Gã người sói dùng cả tứ chi để bò trên mặt đất, mũi đưa về phía trước, ngửi ngửi. Đuôi hắn quật quật xuống đất.

Người sói, là 1 trong 8 giống loài có trí tuệ, tuy trí tuệ không cao như loài người, nhưng được bù lại bằng thể chất dẻo dai, mạnh mẽ.

Bọn họ, cũng có hệ thống tri thức của riêng mình, và một phần rất lớn những tri thức ấy, được sáng tạo dựa trên bản năng của loài sói.

Đánh hơi đối thủ từ khoảng cách hàng nghìn mét, cảm nhận khí lực của đối phương, và đánh giá sự nguy hiểm, cùng với rất nhiều những cảm nhận tinh tế khác, loài người dù muốn cũng khó lòng làm được.

Những người sói càng mạnh, càng dùng tri thức cường hoá bản năng của mình lên nhiều, và càng chính xác.

Nhưng gã người sói này, đã thăm dò đối thủ của mình rất lâu, hắn không nhận thấy bất kì sự nguy hiểm nào.

Chỉ toàn mùi máu.

Đối phương, máu nhuộm đỏ thảm cả người.

Hắn căng hết toàn bộ giác quan, gồng toàn bộ cơ bắp. Vô cùng căng thẳng.

Đối thủ, vẫn đứng im. Hắc, cũng không dám động dấy.

Đám khán giả đại gia bắt đầu la ó.

Quản lý sàn đấu đành dí dùi cui điện vào trong lồng, ý đe dọa.

Tay người sói không thể nào bất động, hắc đành lao tới.

Bắt chân hắc co lại, rồi bật ra, một cú vỗ cực kì nhanh, cực kì chuẩn. Răng nanh, móng vuốt đều vươn ra, nhắm thẳng vào cái thân hình máu me be bét kia.

Phập!!

Một ngoạm này, cắm đúng vào cổ đối phương. Răng hắc ngậm vào trong thịt, cắm xuyên qua khí quản, thanh quản, máu nóng chảy ngậm vào trong miệng.

Thắng rồi? Chỉ đơn giản vậy thôi?

Chính tên người sói cũng không dám tin vào điều này. Thi đấu ở đấu trường, cũng chưa từng thấy một trận thắng nào dễ dàng. Bởi, đây là thi đấu sinh tử, bất cứ ai cũng đều giãy giụa cầu sinh.

Bộp!!

Đang nghĩ ngợi, đầu óc hắc choáng váng đau buốt. Hắc lao đảo buông ra, rơi xuống đất. Nhìn lại, hoá ra đối phương chỉ tùy tiện giơ tay lên vỗ đầu hắc một cái, hắc đã thấy trời đất quay cuồng.

Tên đó, vẫn sống!

Gã người sói không có thời gian mà băn khoăn, đây là cuộc chiến sống còn, dù đối phương có là thứ quý giá gì, hắc cũng phải xông lên.

Hắn giơ móng vuốt của mình lên, cắm thẳng vào lồng ngực mình. Hự! Móng vuốt của hắn giờ đầy máu đỏ.

Lồng ngực của hắn có 5 vết thương, đang từ từ se lại, như chuẩn bị hồi phục.

Năng lực hồi phục của người sói, cũng là trứ danh.

Móng vuốt đầy máu đỏ, trong máu của hắn, có những huyết tố đặc biệt.

Xèo xèo! Những vết máu đọng trên móng vuốt, bỗng nhiên bốc cháy.

Thiết Hoả Trảo.

Nhưng chưa đủ. Vì đối phương, toát ra một thứ gì khiến hắn sợ hãi. Hắn ngẩng đầu, tru lên một tiếng. - Ồ, tiếng tru này...

Ngồi trên khán đài, Quang buột miệng.

- Mà cũng biết sao?

Ông già ngồi cạnh hỏi hắn.

- Là để bản năng loài sói lấn át lý trí đây mà. Dùng tri thức để cường hoá bản năng của bản thân, sau đó lại vứt bỏ tri thức để bản năng hoàn toàn chi phối, đây là đấu pháp khủng khiếp nhất của tộc người sói. Tốc độ, sức mạnh đều sẽ tăng đến mức kinh dị, nhưng ngược lại, sẽ điên cuồng chiến đấu tới chết mới thôi.

Ông già gật gù.

- Cuồng bạo. Cuồng bạo, chính là tên gọi cho đấu pháp này. Gã người sói giờ như trở thành 1 con sói điên, bị dồn vào chân tường bởi những kẻ

địch, nó không còn cách nào khác là dùng toàn bộ bản năng của mình để chiến đấu. Mắt hăn đỏ ngầu, vuốt bùng cháy, máu bơm thành thạch.

Từ đầu tới giờ, đối thủ chưa hề di chuyển lấy một bước.

Hăn lao tới. Thiết Hoả Trảo vung lên, với một tốc độ kinh hoàng, chỉ kịp nhìn thấy vệt lửa quét qua.

Đối thủ, giơ tay lên chống đỡ. Một trảo này, như chém xuyên qua thịt, nhưng lại không cắt nổi xương, chỉ khiến máu tung toé. Đối thủ bị đánh bay về phía sau.

Gã người sói lại tiếp tục lao tới. Khí thế như chẻ tre, một trảo, lại một trảo, điên cuồng chém tới, ánh lửa đỏ đan vào nhau, thành những lưới lửa.

Đối phương, cứ như một cái bị bông, tùy ý để hăn vung tay chém xuống, mỗi lần chém xuống, là một lần đối thủ bị đánh bay. - Tốc độ thật khủng khiếp.

Rất nhiều người xem cũng phải sờn gai ốc. Đấu trường, nên có một mạng lưới an ninh thật tốt chứ nhỉ, nếu đám tuyển thủ này sống chuồng, sẽ trở thành một cuộc thảm sát mất.

Vừa nghĩ tới, một trảo này, đã chém thẳng vào rào chắn.

Cái rào, ngay lập tức đã bị chém đứt thành 5 vết, vẫn còn đang cháy khét.

Mọi người thất kinh.

- Bà con yên tâm! Bà con yên tâm! Ngăn cách với chúng ta, là hai lớp kính siêu cường lực, và một màn laser cực mạnh, kẻ nào lao qua, đều thành thịt nướng cả, xin hãy yên tâm. Các thượng đế hơi lấy lại bình tĩnh, thì dưới

đấu trường, cuộc chiến vẫn một chiều như vậy. Tên người sói dùng vuốt chém tới tấp, gã nhỏ con liên tục bị đánh bay.

- Có gì đó không ổn...

Quang căng thẳng theo dõi. Đặt 60 tỉ vào tên người sói, ai chả mong hắn chiến thắng. Nhưng tên nhỏ con kia, theo như hắn nghĩ, với một đồng thương tích như vậy, đáng lẽ không thể trụ được tới bây giờ.

Hắn đang cố suy nghĩ, cố lục lại đồng tri thức của mình, cố tìm kiếm xem, có một thứ khái niệm gì tương tự như vậy. Cả thân người đầm đìa máu, và có sức sống kinh người...

Phù Dung Ngạ Quỷ!

- Chết tiệt! Đặt cược thế này, chết bố tôi rồi! - Quang hét lên.

Takezawa cũng giật mình. Hắn cũng đang buồn phiền vì 60 tỉ đây.

Ông già chỉ ngồi cười cười.

Phía đối diện, gã béo hói đầu gào thét kịch liệt.

- Chết tiệt chứ, bỏ cả đồng tiền ra mua nó về, nó đánh đấm thế này đây! Đập chết thằng người sói đó cho tao! Tiếng la hét, chắc chắn là dành cho tên nhỏ con. Đúng lúc này, hắn cũng dừng lại, cả người hắn không bị đánh bay nữa. Móng vuốt của gã người sói, cắm thẳng vào lồng ngực hắn, phát ra những tiếng xèo xèo cháy khét.

Hắn cười. Lần đầu tiên trong trận đấu này. Hắn cười.

- A ha ha ha ha ha ha.....

Tiếng cười nghe mà rợn.

Hắn mở mắt. Cặp mắt sáng quắc trên gương mặt be bết máu.

Gã người sói giật mình muốn rút về, nhưng móng vuốt của hắn như dính chặt vào ngực đối phương.

Bốp!!

Một cú đâm nện tới.

Vài cái răng văng lên không. Gã người sói bị đánh bay thật xa về phía sau.

Áaaaaaaaaaaa!!

Hắn kêu rống lên. Những móng vuốt của hắn, vẫn cắm chặt trên ngực đối phương, đầu ngón tay hắn không còn móng vuốt, máu chảy đầm đìa.

Đối phương, vẫn tiến tới. - Tên kia, được cấy ghép tế bào của Phù Dung Nga Quý?!

Quang như không tin vào mắt mình.

- Phù Dung... cái gì cơ? - Takezawa thắc mắc.

- Là giống loài gần như đã tuyệt chủng. Sớm nở tối tàn như loài Phù Dung, như một khi bùng cháy, thì rục rờ kinh người. Bọn chúng sẵn sàng đưa thân mình cho đối phương tấn công, càng mất nhiều máu, càng mất nhiều sinh lực, càng gần kề cái chết, bọn chúng lại càng mạnh, là cơn ác mộng trên chiến trường. Hay còn được gọi là... - Quang nuốt nước bọt đánh ực một cái. - Chiến thần.

=====

Dạo này ít ngủ. Bạn rộn thiệt chứ. Vẫn cố gắng ra chương đó.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Đi Theo Ta

Bốp!

Gã người sói lại bị đánh bay về phía sau. Một bóng đỏ lại lao tới.

Bốp!

Tên người sói chưa kịp chạm đất, một cú đấm lại đánh tới.

Tên thanh niên được cấy tế bào Phù Dung Ngạ Quỷ, những cú đấm ngày càng nhanh, ngày càng mạnh, ngày càng sắc sảo, cả người hằn đỏ rực màu máu, ra đòn điên cuồng, như một bông hoa đỏ rực đang nở rộ.

Bốp! Bốp! Bốp! Bốp!.....!!!!!! Uỳnh!!! Rắc!!

Gã người sói bị đấm bay vào rào chắn, rào chắn rách bung, hất bay tiếp, chạm vào một lớp kính vô hình, làm lớp kính này rạn nứt. Cả người hất, xương cốt gãy nát, nội tạng bầm dập. Có lẽ, hất còn giữ được chút hơi thở thoi thóp, là nhờ sinh lực dồi dào của người sói.

Người thanh niên kia thu cú đấm, nhìn lên phía khán đài, thẳng về phía lão béo hói đầu.

- Thẳng bại đã rồi. - Người thanh niên nói. - Ta muốn tự do.

- Chưa. - Lão ta trả lời. - Giết chết đối thủ đi đã.

Người thanh niên lắc đầu. Máu lại tuôn ra từ những vết thương.

- Tại sao ta phải giết hăn?

- Vì nó vừa muốn giết mày.

- Hăn cũng chỉ muốn sống.

- Súc sinh, đừng có nói nhiều, hoặc là mày giết nó, hoặc là cả hai đứa mày đều phải chết.

Người thanh niên khẽ lắc đầu. “Loài người, đều lật lọng như vậy sao?”.

Hăn bước từng bước về phía tên người sói. - Ha ha, súc sinh mà cũng đòi tha mạng cho nhau sao? Chúng mày chỉ là lũ súc sinh tao nuôi mà thôi.

Ngồi phía trên, lão béo vừa đưa tay bóp mạnh vào ngực một bé nữ sinh bên cạnh, khiến cô bé này kêu ré lên, vừa cười hả hê.

- Chết tiệt, thua mất 60 tỉ!

Takezawa làu bàu. Giờ hăn đã hiểu, cuộc đời mình, không có cái gì gọi là Hi Vận, thứ tưởng chừng là Hi Vận, lại là một cái bẫy, để lôi kéo mình xuống hố sâu thăm thẳm của Hung Vận.

Trước đây, nợ có 1 tỉ yên đã cảm thấy cuộc đời đen tối, giờ đây lại gánh thêm món nợ 60 tỉ hào, mà sao cảm thấy cảm xúc cũng trở đi rồi, không còn buồn, không còn đau khổ nữa. Quen rồi.

- Nay ông già, hay là để chúng tôi cược lại trận sau...

Quang vừa quay lại định nói, thì ông già, và đám vệ sĩ, đã biến mất từ lúc nào.

- Cái quái... Dưới đấu trường, người thanh niên bước tới bên gã người sói, vẫn đang bị mắc vào rào chắn. Hăn vừa từ cơn cuồng bạo bình tĩnh trở

lại, sinh mệnh cũng chỉ còn thoi thóp, thở từng hơi khó nhọc.

- Giết ta đi.

- Anh bạn, có muốn được sống không?

- Nói nhảm. Ai mà chả muốn sống. Nhưng sống mà phải làm thứ đồ chơi cho kẻ khác, thà chết còn hơn.

- Vậy, anh bạn có muốn được tự do không?

- ... Có. Dù có chết, cũng muốn được tự do.

Người thanh niên vung nắm đấm lên, đánh xuống, vừa nói.

- Vậy, hãy gia nhập với bọn ta. Chúng ta sẽ cùng sống, và cùng tự do.

- Khà khà khà khà khách khách khách - Tên người sói cười lớn. - Được, nếu vậy, ta sẽ theo người tới tận cùng! Ha ha ha!!!

Uỳnh!!

Nắm đấm giáng xuống người hắn. Một sự đau đớn khó có thể hình dung, hắn chỉ thấy máu mình sôi trào, chảy qua từng tế bào, từng nội tạng, qua từng lóng xương, từng thớ thịt. Lượng máu này, như đem cho hắn thứ năng lượng kinh người. Giống như thoát thai hoá cốt.

Hắn ngửa đầu tru lên một tiếng.

Rắc rắc!

Lớp kính phía sau, bỗng nhiên vỡ vụn.

Phụt!

Đèn điện phụt tắt.

- Cái... cái gì vậy?

Đám khán giả hỗn loạn, hoảng hốt.

Lão béo đầu hói cũng vậy, trong đêm tối, hấn ra sức kêu gào vệ sĩ. Bỗng nhiên, một cảm giác lạnh buốt từ bên cổ, sau đó, là đau nhói.

Một con dao, đã cắm vào cổ hấn.

Trong bóng tối, vẫn thấy rõ cô bé mặc đồ nữ sinh, với đôi mắt của người bướm to tròn, sáng quắc trong đêm, đang lạnh lùng nhìn hấn.

Đó là thứ cuối cùng mà lão ta nhìn thấy trong đời. Toàn bộ casino hỗn loạn. Tất cả những nô lệ người bướm, người sói, và cả những nga quý, cùng nổi dậy. Toàn bộ thiết bị điện bị cắt. Chỉ có vài ánh đèn từ điện thoại hoảng loạn chiếu xung quanh. Chỉ thấy hắt qua những ánh đèn đó, là những bóng hình đầy lông lá, nhanh nhẹn lướt qua, và mùi máu tanh xộc lên trong bóng tối.

Trong bóng đêm, loài người chỉ là những con mồi béo bở cho người sói, và nga quý.

Tiếng súng của những vệ sĩ và cảnh vệ vang lên, nhưng đồng thời là những tiếng gào rú, rên rỉ của đám quý tộc.

Tất cả những đấu sĩ của đấu trường được giải thoát, phá huỷ lớp kính cường lực và thoát ra ngoài. Không còn hệ thống laser như một cái lồng vô hình, chúng như tìm thấy được tự do. Và tìm thấy cơ hội để giải phóng những hận thù, điên cuồng, căm phẫn đã dồn đọng bấy lâu.

Lên loài người. Trong cơn hỗn loạn, có hai con người cảm giác rõ rệt sự oan uổng của bản thân. Quang và Takezawa. Bọn hấn chỉ lần đầu tới đây, còn chưa có bóc lột bất kì ai, chưa có làm trò đen tối gì với bất cứ em người bướm nào, chưa đánh đập một tên người sói nào, vụ cá cược, cũng là

bị gí súng vào đầu mới phải làm. Bọn hăn không xứng đáng bị rơi vào vụ thảm sát này.

- Mẹ kiếp, sao tôi lại dây vào với ông anh?! Đáng lẽ tôi nên biết ông anh là vua xui xẻo. Từ giờ, ông anh có làm cái gì, tôi mặc xác, tôi thề tôi không bao giờ đi cùng ông anh nữa!

- Mẹ! Mày im mồm, lo mà chạy đi. Tao có bắt mày phải đi đánh đờ với tao đâu?! Là vì mày tham tiền! Tham thì thâm!

- Mẹ nó chứ, cái vận rủi của ông anh, cái Đại Hung Vận ấy, giờ nó còn tinh vi tới như vậy. Nó bày ra cho ông anh một đồng cái bẫy, để dẫn dắt ông anh tới tình cảnh thế này, còn lôi được cả người khác chết cùng! Mẹ nó chứ, Đại Hung Vận, bố mày đã làm gì mày chưa? Mày muốn dìm, cứ dìm chủ nhân mày xuống địa ngục là đủ rồi...

- Mày im ngay! Dù có xuống địa ngục, tao cũng sẽ lôi mày theo!

Cả hai vừa cãi nhau ỏm tỏi, vừa đánh chém ra một đường để tìm sự sống. - Anh Hùng, đây là đâu vậy?

Được dẫn tới một khu nhà khá xa lạ, Văn hỏi. Hải Hùng dẫn cả lũ bước vào một cái thang máy.

- À, bạn anh sống dưới tầng hầm ấy mà. Để anh dẫn em tới đó, rồi hỏi nó giúp em.

- Vậy à.

Văn cảm thấy Vũ Hải Hùng thật là tốt bụng, bị mình tình nghi như vậy, vẫn muốn giúp mình hỏi thông tin. Nó đi theo. Chỉ có thằng Cường, vừa run rẩy theo sau, vừa nghi hoặc nhìn Vũ Hải Hùng. Tên này không phải loại người đơn giản như vậy. Cường cố gắng kiềm chế nỗi sợ. Nó còn phải bảo vệ bạn mình.

Thang máy dẫn xuống một tầng hầm tối om.

Hùng soi đèn pin xuống dưới đất, bước tới vài bước, sau đó nhảy xuống. Hắn như rơi xuống một cái hố.

- Tới đây, nhảy xuống đây, cẩn thận đó.

Hùng từ dưới nói vọng lên. Hắn soi đèn cho mấy đứa đằng sau nhảy xuống theo.

Văn vừa chạm đất, nó đã đưa mắt nhìn xung quanh. Dù khá tối, nhưng dưới ánh đèn, nó có thể nhìn ra một hành lang khá rộng, và dài, dẫn tới đâu không biết. Bên cạnh, là một con suối hôi tanh, chảy róc rách dọc theo hành lang.

- Đây có phải... là cống ngầm không?

Vũ Hải Hùng giật mình.

- Em cũng biết về cống ngầm?

- Em từng được nghe kể.

Thằng oắt này, biết quá nhiều. Vũ Hải Hùng nghiêng răng. Đẳng nào cũng đã bại lộ nhiều tới vậy, khử nó, là điều chính xác.

- Đi theo anh.

Vũ Hải Hùng soi đèn, vừa dẫn hai thằng nhóc và mấy thằng đàn em đi về phía trước.

=====

Mọi người thấy, ta đặt tên chương có khéo không? Hai mạch truyện, vẫn có thể dùng chung 1 tên chương. Xin thêm đề cử để có động lực ra

truyện nhanh á!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Có Đáng Không?

Trung và Minh là hai sát thủ của Hải Long. Nói là sát thủ cho oai, thật ra cũng chỉ là hai tên có chút trình độ, chuyên đi bảo kê các đơn hàng, thỉnh thoảng tham gia mấy vụ ẩu đả, cũng từng đâm chém, cũng từng giết người. Nói chung là có chút kinh nghiệm.

Lần này, được bang chủ Vũ Hải Long cử đi làm thịt 2 thằng nhóc học lớp 6 mà thôi, cũng không phải chuyện gì quá to tát.

Nhận được lệnh, cả hai đã chờ dưới cổng ngầm này hơn nửa tiếng rồi, chờ cậu chủ dẫn 2 con mới tới.

Là một băng đảng tầm trung ở Hải Thành, Hải Long có thể sở hữu được 1 tuyến ở cổng ngầm đã có thể coi là vô cùng vẻ vang. Tất nhiên, tuyến cổng ngầm này, cũng phải thuê từ những thế lực hùng mạnh hơn, tiền thuê cũng lên tới vài nghìn hào một năm.

Hải Long tuy nhỏ, nhưng cũng khá giàu. Trung thầm nghĩ. Hẳn biết nguồn tiền tới từ đâu. Từ việc buôn thuốc phiện. Loại thuốc phiện của Hải Long là loại bán chạy nhất, được ưa thích nhất. Nhưng miếng ăn ngon như vậy, vì sao chỉ có Hải Long làm, mà các phe khác không nhảy vào giành thị phần, Trung cũng không biết.

Là một thành viên có cấp bậc cao trong băng, lại cũng đã làm nhiều chuyến bảo kê, Trung đã thấy những tác dụng phụ khủng khiếp của thuốc phiện. Vô cùng thâm hiểm. Nếu không thể cứu chữa kịp thời, người dùng có thể tử vong. Nếu may mắn, thì bại liệt, điên khùng.

Có đáng không? Nhiều lúc hăn tự hỏi. Chỉ vì một thứ ảo giác mơ hồ rằng mình trở nên hùng mạnh hơn, uyên bác hơn, mà hi sinh chính cuộc sống của mình. Trung là một tay giang hồ, nhưng trong người hăn, cũng rất có máu thi nhân, cũng hay triết lý. Nhân sinh, vì sao lại bị ám ảnh bởi đỉnh cao tới vậy?

Không thể không nói, xã hội Đại Nam quá coi trọng thực lực, quá coi trọng tri thức, coi trọng tới mức thái quá. Người có bằng cấp, mới được công nhận, mới được nể trọng, mới được tuyển dụng. Kẻ ít học hành, không có thực lực, bị coi thường và khinh miệt.

Trung từng nghe những đàn anh của mình kể, người Bắc Hà, tuy cũng lấy cường giả vi tôn, nhưng mọi người đều thấu hiểu đạo lý, đối xử với nhau rất hoà mục thân ái, không có chuyện người này coi thường người khác, bất kể nghề nghiệp, địa vị. Thánh nhân lấy khiêm tốn làm thước đo giá trị.

Tất nhiên, người Bắc Hà đôi lúc khiêm tốn hơi thái quá, tử tế hơi thái quá, thành ra giả tạo. Nhưng, cũng không thể không nói, giá mà người Đại Nam khiêm tốn đôi chút như người Bắc Hà, còn người Bắc Hà cũng thật lòng đôi chút như người Đại Nam, thì thật tốt.

Minh đứng đối diện với hăn, lấy tay đập muỗi. Hai bọn hăn không quen sinh hoạt trong cống ngầm, muỗi ở đây thật sự khó chịu.

- Hút điếu không?

Minh rút ra bao thuốc, ngậm một cái, chìa ra cho Trung. Trung lắc đầu.

- Tao đang cai mà, mày quên à? Nhà có con nhỏ.

- Mẹ! Ở nhà cai gì thì cai, ở với anh em thì làm một điếu, sợ mẹ gì!

- Ủ, vậy tao xin.

Trung cũng rút một điều. Chờ đợi lâu, cũng thật là buồn chán. Hắn chìa mồm cho Minh châm lửa.

Bật lửa là loại phải dí điều thuốc vào mới đốt được. Lửa không cháy ra ngoài. Vì dưới cống ngầm, không ai dám đốt lửa cả. Nhờ đâu có khí gas thì nổ banh xác cả lũ. Từ đó, dùng loại bật lửa này đã thành thói quen, thành một trào lưu trong giới giang hồ, dù có làm việc dưới cống ngầm hay không.

- Cậu chủ làm cái đó gì mà lâu thế nhỉ?

- Chắc sắp tới rồi, mà cứ bình tĩnh.

- Mà khoan đã, mà có nghe thấy... tiếng gì không? Trong casino tối tăm, tiếng kêu thét giết chóc man rợ vẫn vang lên. Thật kinh hoàng. Bóng tối luôn là nỗi kinh hoàng của con người, một giống loài sống thiên về ban ngày. Bị săn lùng trong bóng tối, càng kinh hoàng hơn nữa.

Quang và Takezawa vừa chém giết, vừa tìm đường chạy. Đối với hai người, chuyện này cũng không quá khó khăn. Một tên là sát thủ chuyên nghiệp, một kẻ thì đã quen sinh tồn với hung vận suốt 2 chục năm.

Hỉ Vận Kiếm loé lên những ánh sáng tím, tạo những vòng cung ma mị trong bóng đêm. Ánh sáng tím lướt nhanh trong chiến trường hỗn loạn, như bay múa, như nhảy nhót. Theo ngay sát sau đấy, là Hành Vân Lưu Thủy của Vương Minh Quang. Hai người, nhanh nhẹn trơn tru, không gì ngăn cản, chạy thẳng một đường.

- Lối ra, sắp tới rồi.

- Khỏi cần chú mày nhắc.

Đi đâu cũng phải nhớ kỹ địa hình chỗ đó, kỹ năng này đừng nói Vương Minh Quang, dù là Takezawa cũng đã thông thạo.

Graooo!!

Một tên người sói lao tới, với mùi hôi hám khó ngửi, tiếng móng vuốt vun vút trong không trung.

Phập!

Takezawa tiện tay chém một cái, Hỉ Vận Kiếm cắt tên người sói làm đôi. Hắn nhảy qua cửa casino, lao xuống cống ngầm. Quang nhảy theo sau.

- Ông anh mà thi đấu trong đấu trường, có khi tôi đặt cược cũng thắng được ổi tiền.

- Đừng mơ. Có mà mà xuống đấu thì có.

- Ông anh làm gì có tiền mà cược.

- Thì tao vay của mà. Nếu mà thắng, tao trả lại cho mà. Nếu mà thua, thì chắc mà cũng không còn sống để mà đòi.

- Moá! Nham hiểm...

Dưới cống ngầm, cũng không yên bình. Đám người sói, người bướm, nga quý, và cả những nô lệ loài người, đã thoát xuống dưới này. Đây đó la liệt xác chết. Của đủ mọi chủng loại.

Giống loài nào, sau khi chết, cũng đều trở thành một đồng thịt thối. Quang vừa chạy lướt qua, vừa nghĩ. Hắn không hiểu, vì sao người ta lại phải quá phân biệt giống loài tới vậy. Thảm kịch ngày hôm nay, cũng là từ điều đó mà ra.

Đồng loại của ta, đôi lúc còn ác độc với ta hơn cả những kẻ khác loài.

Từ trong một cái ngách, một tên người bướm lao ra, xô tới hăn. Trên người gã đã có nhiều vết đạn, máu chảy đầm đìa. Gã người bướm, đã không còn vẻ phong nhã thanh cao vốn có, mà vô cùng chật vật, cơ mặt co lại hung dữ, đôi mắt to giờ nheo lại, hăn lên sùi máu.

Gã người bướm vung mạnh cánh tay, một luồng lửa nóng rực phả vào mặt Quang. Người bướm, vốn rất tư chất về phép thuật.

Hàn Băng Chương!

Quang chỉ kịp tích tụ Hàn Khí vào bàn tay, dùng Hàn Khí át đi sức nóng ấy. Bàn tay kia, tung một chương đánh bay tên người bướm.

Phịch!

Gã người bướm bị đánh bay đi rất xa.

Nhẹ thật. Người bướm, có trọng lượng nhẹ hơn con người, có lẽ chỉ khoảng 40 - 50kg mà thôi. Đây cũng là lần đầu tiên, Quang đánh một tên người bướm.

Phía trước, lại là một bãi chiến trường. Đến cả dân vô gia cư, giới giang hồ, cũng bị liên lụy vào cuộc nổi dậy này. Đám người này, dù đã trải qua khá nhiều tình cảnh hiểm ác, nhưng đây cũng là lần đầu tiên phải đối đầu với chủng loại khác, bọn họ cũng luống cuống tay chân. Lại là một cuộc chiến thảm thiết.

- Rẽ vào đây.

Quang kéo Takezawa chạy vào một ngách khác. Hăn tất nhiên không muốn dấy vào bãi chiến trường kia.

Chạy thêm một đoạn, lại có đánh nhau. Má nó chứ! Đám nô lệ, sao đông tới vậy? Quang chửi thề. Hăn lại cố tìm ra một hướng chạy khác.

Đánh nhau, hắn không ngán, nhưng đánh nhau không có mục đích, là tối kị. Giết được một tên, liệu có giết được một ngàn tên tiếp theo? Hơn nữa, hắn không biết nên chạy tới đâu, vì hắn còn không biết mình đang ở đâu.

Đến lúc này, Takezawa mới nói.

- Quang! Tao có chuyện này bây giờ mới kịp nói. Cái chỗ mà 2 đứa mình vừa bị áp giải tới, tao thấy vô cùng quen thuộc!

- Quen thế nào?

- Kiến trúc. Nơi đó, là tầng hầm đúng không? Tao cũng có đi vệ sinh ở đó. Nhà vệ sinh, cũng rất giống.

- Mẹ nó, giống cái gì, ông anh nói cho nhanh! - Quang sốt ruột.

- Khu biệt thự phía Tây. Tao đã từng ở đó vài tháng mà, nhớ chứ?

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 141: Đào Mộ

Takezawa từng được một ông lão mời về làm giám định kiếm tại khu biệt thự phía Tây. Mà khu biệt thự, có kiến trúc rất giống nhau, kể cả nội thất cũng tương tự. Bởi vậy, hẳn cảm thấy quen thuộc, là điều đương nhiên.

Nếu từ chỗ đó, là khu biệt thự phía Tây, Quang đã có thể suy theo tuyến đường mình đã đi, đoán được casino nằm tại chỗ nào. Từ vị trí của casino, xác định đường về nhà, hoặc đường về khu của Thanh Hải, cũng khá dễ dàng.

- Hướng này, đi!

Có đường về rồi, thì cứ thế mà tiến.

- Ông anh, không thấy lạ sao?

- Lạ cái gì?

- Từ vụ ám sát ông giáo sư người Vrahta, tôi đã thấy nghi rồi?

- Nghi cái gì? Không phải do tao làm đâu nha!

- Tôi đâu có nói ông anh làm. Nhưng ông anh nghĩ coi, lúc đó là hội nghị thượng đỉnh với Vrahta, tất cả các nhân vật trọng yếu của Vrahta đều ở tại Đại Sứ quán, nơi đó an ninh vô cùng chặt chẽ. Vì sao ông giáo sư Bulitah đó, lại có mặt trong một căn biệt thự ở phía Tây, sau đó bị ám sát chết? Tôi đã từng nghĩ, đó chỉ là một lời gợi ý, nhưng, ẩn sâu trong đó, vẫn có rất nhiều thứ khó hiểu.

- Mà kể lẽ dài dòng như vậy làm gì, tao đâu có quan tâm.

- Ông anh không quan tâm?

- Tò mò thì chết sớm. Tao sống được tới bây giờ, đều là vì rất ít tò mò. Đời tao đã đủ thảm rồi, tao không muốn nó thảm hơn nữa.

- Cũng có lý.

- Kể cả thân phận của chú mày, khá là khả nghi đó, nhưng anh mày không quan tâm. Vì anh biết, chú mày rất đáng tin cậy.

- Chậc, vậy sao? Cám ơn.

Chuyện này, Vương Vũ Hoành, hẳn phải để ý chứ nhỉ. Vì sao anh họ không nói ra với mình, là vì muốn thử mình sao? Chuyện ở Hải Thành, giao phó cho mình, là ý như vậy sao? Chết tiệt! Hải Thành này cũng đâu có đơn giản!

Tổ chức Fidi, đặt trụ sở tại khu biệt thự phía Tây. Từ đó, lại có lối thông xuống cống ngầm. Một ông giáo sư chuyên về khoan cắt lại chết trong khu biệt thự phía Tây.

Mẹ nó! Hiểu rồi.

Cống ngầm đang được mở rộng!

Trần gia và Vrahta cấu kết với nhau. Có qua thì phải có lại. Mình chỉ nhìn thấy một chiều của vấn đề. Trần gia giúp Vrahta luyện chế Linh Thiết trở thành khí tài quân sự, sau đó chuyển lại về Vrahta, ngược lại, Vrahta đưa một vị giáo sư chuyên về khoan cắt trong lòng đất, để giúp Trần gia mở rộng cống ngầm.

Quá trình mở rộng, chỉ mới xảy ra trong 10 năm trở lại đây!

Tin tức này, có lẽ nghiêm trọng hơn bề ngoài. Hệ thống cống ngầm đã được xây dựng từ 200 năm trước, vì sao cho đến tận 10 năm trở lại, mới được mở rộng?

Phần mở rộng này, ẩn chứa bí mật gì?

10 năm trước, vậy là từ lúc Tiên Đế băng hà.

Không đúng!!

Hắn muốn rút điện thoại ra. Hắn cần gọi cho Vương Vũ Hoành!

Cần phải đào mộ Tiên Đế lên!! Cú điện thoại đó của Vương Minh Quang không xuất hiện, nhưng ở Long Thành, Vương Vũ Hoành cũng đã làm chuyện tương tự.

Minh Nguyệt Tự.

Nằm trên một ngọn núi nhỏ phía Tây của Long Thành. Cũng là nơi chôn cất hai đời Tiên Đế.

Vì sao các bậc Tiên Đế lại muốn chôn xuống đất, thay vì hoả thiêu, thay vì thuỷ táng?

Chỉ đơn giản vì không muốn phí phạm protein mà lấy xác mình bón cho cây trồng sao?

Như vậy cũng khá hợp lý, nếu là Vương Vũ Hoành, hắn cũng muốn vậy.

Nhưng, nếu việc làm đó, còn có mục đích to lớn hơn, chắc chắn hắn sẽ chọn mục đích to lớn hơn.

Ví dụ như, che giấu một thứ gì đó.

Lúc hăn tới gia viên của Phạm thị, lời gợi ý của Phạm Viết Phương vô cùng rõ ràng. Một bát hương.

Bát hương của người Đại Nam, ẩn chứa cả Âm Dương Ngũ Hành, tràn đầy triết lý nhân sinh. Nhưng tất nhiên, Phạm Viết Phương quan tâm đếch gì tới mấy thứ triết lý ấy. Lão ta chỉ muốn đưa ra một lời gợi ý vô cùng đơn giản.

“Mi đã đi thắp hương cho tổ tiên chưa?”

Minh Nguyệt Tự. Một phần của hai vị Tiên Đế. Bàn cờ đá.

Lần này, Vương Vũ Hoành gọi cho cả Vương Tuyết Trinh, và dẫn cả một đạo quân tới Minh Nguyệt Tự.

Mục đích chỉ có một.

Đào mộ. Tin nhắn của Vương Minh Quang không được gửi, bởi vì hăn không kịp gửi. Bởi vì, hăn đã bị ngăn cản.

Một cánh tay, đã kéo lấy cánh tay hăn.

Cái kéo này, khiến hăn giật mình đánh văng cả điện thoại xuống đất.

Bởi cái kéo này, khiến hăn sợ hãi.

Hăn quay phắt đầu lại.

Là cô ta!

Là cô gái ở chợ Vĩ, cô gái mặc đồ dân tộc đã bán cho hăn một thứ quái lạ, một cái sừng đen nhánh.

Vẫn là gương mặt xinh đẹp ấy, ánh mắt xoáy sâu vào tâm hồn người khác ấy.

- Ta đã hai lần rủ người tham gia.

Cô gái ấy cười, và nói.

- Hai lần?

Quang nghi hoặc. Đối diện cô gái này, hẳn phải rất cố gắng để kiềm chế sự bồn chồn.

- Lần đầu tiên, là ở chợ Vĩ. Lần thứ hai, chính là lúc này.

- Lúc này?

Cô gái khẽ lắc đầu. Bất chợt, những bụi phấn hoa bay ra, phát ánh sáng nhàn nhạt trong không khí. Cô ta, đã trở thành... một người bướm!

- Là cô!

Quang kinh hãi nhảy lùi ra sau.

Keng!!

Hắn thấy Takezawa vừa sượt qua mình, trượt dài về sau. Hỉ Vận Kiếm, vừa đỡ một đòn đánh, vẫn còn rung lắc dữ dội.

Là tên người sói lúc trên sàn đấu lúc này. Tên người sói mà cả hai đã cược 60 tỉ. Tên người sói vừa bị đánh bầm dập đến gần chết.

Lúc này, hẳn sung mãn và mạnh mẽ một cách quái dị.

- Tên Phú Sơn lùn kia, người cứ xử lý đi, để ta nói chuyện với anh đẹp trai đây.

Gã người sói như vâng mệnh, hẳn lao vào chém tới Takezawa.

Tiếng móng vuốt và tiếng chém lại choang choang vang lên.

Cô gái như không để ý tới tiếng ồn ào ấy, cô ta lắc mình một cái, lại trở thành bộ dạng một con người. Cô quay lại nhìn Quang.

- Âm Hành Sứ Giả, hãy theo ta. Đây mới là vận mệnh của người. Vũ Hải Hùng đang dẫn Vương Thành Văn và Phùng Huyết Cường tới điểm hẹn, bỗng nhiên từ phía xa, có hai bóng người hốt hải chạy tới.

- Cậu chủ, nguy... nguy to rồi!

- Sao?!

Hải Hùng giật mình chạy lên. Hai tên này, chính là sát thủ trong băng của mình. Hẳn hiểu, hai người này được bố mình sắp xếp để xử lý Vương Thành Văn. Nhưng, địa điểm xử lý, không phải ở đây. Nơi này còn chưa phải là lãnh địa của Hải Long, nơi đây có rất nhiều tai mắt.

Nếu không, hẳn là đã có chuyện gì đó nghiêm trọng xảy ra.

Hắn chưa kịp chạy tới, đã nhìn thấy hai tên này, mang những vết thương vô cùng nghiêm trọng.

Trung và Minh, đều là những kẻ có thực lực, ít nhất, cũng là băng Cử nhân. Có kẻ đã thương được bọn hắn, thì chính Hải Hùng cũng gặp nguy hiểm.

- Chạy!

Vốn đầu óc minh mẫn, linh hoạt, hắn ngay lập tức phát giác ra nguy hiểm. Đã là nguy hiểm, thì đừng có ngu mà chạy tới chỗ người ta, đỡ lấy rồi hỏi han như trong phim. Đã là nguy hiểm, thì đích cần biết là cái gì, chỉ việc cầm đầu mà chạy.

Quả nhiên, hắn vừa quát lên câu đó, Vương Thành Văn là đứa quay đầu chạy đầu tiên. Nó kéo theo Phùng Huyết Cường. Thằng này ở người ra

một lúc, rồi cũng chạy theo Văn.

- Chuyện gì vậy? - Nó ú ớ hỏi Văn.

- Không cần biết là chuyện gì, cứ chạy đã.

Văn trả lời một câu không thể nào sáng suốt hơn được.

Lúc này, hai tên đàn em của Vũ Hải Hùng cũng chạy theo.

Hai tên sát thủ phía sau cũng hốt hải tăng tốc.

Phía sau, là một đám đủ chủng loại, vô cùng nguy hiểm, đang kéo tới.

Nhưng, hoá ra, phía trước, bên trái, bên phải, đều có. Những sinh vật quái dị chưa từng thấy. Từ loài người bị đột biến, tới người sói, người bướm, tới cả những sinh vật kinh dị như những con quỷ.

Cả đám đã bị vây lấy.

=====

Mọi người có cảm thấy, não mình bị hack không ạ? Nếu thấy đúng như vậy, thì chúc mừng, các bạn vẫn theo kịp câu chuyện.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 142: Mở Đường Máu

- Phá vòng vây, xông thẳng ra!

Vũ Hải Hùng hô lên. Trong cả đám, hắn là người có tiếng nói nhất, và cũng là kẻ được cho là khôn ngoan nhất.

Tình thế cấp bách, không thể nào co cụm lại phòng thủ được, chỉ có thể xông lấy một đường máu ra ngoài. Phương hướng, tất nhiên là quay trở về trường học.

- Trung! Mày lên trước!

Trung lập tức lao lên. Ở đây, chỉ có mình hắn biết sử dụng vũ khí, và có mang theo vũ khí. Là một cây côn nhị khúc.

Để mở đường máu, đối phương lại còn là đám quái vật, vũ khí là thứ khả thi nhất.

Nhị khúc côn loé lên những ánh bạc, xoáy vòng vòng trong không khí, đập vào đám quái vật, phát ra những tiếng bốp bốp.

- Hoàng, mày bên trái. Cường, mày bên phải.

- Em? - Cường ngơ ngác hỏi.

- Tất nhiên là mày rồi. Chẳng lẽ mày định đứng nhìn? Mày cũng hơi biết Luyện Thể, phải không? Còn biết cả Trọng Quyền. Hai đứa, cố gắng giữ vững hai cánh, đừng để chúng nó ập vào.

- Nhưng...

- Làm đi. - Văn vỗ nhẹ vai Cường. Thằng này miễn cưỡng gật đầu.

- Minh, mày chặn hậu. Văn, mày và hai đứa tao, sẽ đánh gục những thằng nào lao vào. Mày biết Bộc Phá Quyền, phải không?

Văn gật đầu. Lúc cấp bách thế này, phải đoàn kết. Hơn nữa, Vũ Hải Hùng thật sự có tài chỉ huy. Nên nhớ, hắn mới học lớp 9 mà thôi.

Cả đám gồm 7 người, bắt đầu xông thẳng vào đám quái vật. Lấy hai người có cấp độ Cử nhân mở đầu và bọc hậu, hai bên là hai đứa biết Luyện Thể, phía trong là 3 người có khả năng tấn công cao.

Trung hăng hái mở đường. Nhị khúc côn dùng để đơn đả độc đấu rất tốt, mà để đánh hỗn chiến cũng rất lợi.

- Ha!

Cường hét lên một tiếng, nắm tay nó đâm thẳng vào bụng một tên người bướm. Trọng Quyền vốn mạnh nhất khi đánh từ trên xuống, nhưng giờ nó là một đứa lớp 6, chiều cao có hạn, nó chỉ có thể sử dụng sức của hông và bắp chân để gia tăng lực đánh.

Cũng may, tên người bướm gầy nhẹ, bị Trọng Quyền đánh bay về sau.

Hai tên đệ tử của Vũ Hải Hùng, dù gì cũng là học sinh Cao trung, tuy không mạnh như Lý Thanh Long, nhưng cũng không phải dạng yếu đuối gì. Đám quái vật này, bọn nó vẫn đủ sức chống cự.

Grao!!

Một con người sói bật nhảy lên không, lao thẳng vào giữa đội hình.

Bốp!

Chỉ thấy Vũ Hải Hùng nhảy lên, giữa không trung tung cước đã thẳng vào mang tai tên đó. Gã người sói bay ra ngoài.

- Góc độ rất chuẩn. - Văn khen ngợi.

- Tất nhiên.

Vũ Hải Hùng học Toán rất giỏi, ra đòn tất nhiên chuẩn xác hơn bình thường. Nhưng giờ không có thời gian để vênh mặt. Bị một đám người không ra người thú không ra thú vây lấy, bất kì ai cũng cảm thấy sợ hãi. Chỉ là lúc này, không thể để sự sợ hãi ấy làm mình hoảng loạn mà thôi.

Đối với Trung và Minh, ít nhiều cũng đã trải qua sóng gió, miễn cưỡng có thể giữ bình tĩnh. Ngoài ra, trong đám, chỉ còn Hải Hùng và Văn là bình tĩnh được, 3 đứa còn lại, đều phải dựa vào đám đông để kiềm chế cảm xúc.

Đặc biệt là Phùng Huyết Cường, một mình nó phải trấn giữ một phía, xung quanh đều là quái thú kinh tởm, hôi thối, những chiếc răng nanh, những cái móng vuốt chực chờ bất kì lúc nào.

Một tên người sói lại chồm tới, nó cố gắng đánh một chưởng đẩy tung tên đó đi, bỗng nhiên, phía bên cạnh, một tên ngựa quỷ lại xô ra.

Bốp! Bang! Rầm! Uỳnh! Toác!...!!

Tên ngựa quỷ bị đánh bay về phía sau, kéo theo cả đám đồng bọn ngã nhào.

Là Bộc Phá Quyền, hay còn gọi là Khuyết Nguyệt Triều Quyền của Vương Thành Văn.

- Cám... cám ơn đại ca. - Cường chảy hết mồ hôi, lắp bắp hoàn hồn.

- Moá!! Bộc Phá Quyền của mày lại mạnh tới vậy sao?! Mày ra giúp thằng Trung mở đường máu với.

Trung và Minh thật sự cũng hết hồn. Thằng oắt này, sao lại mạnh tới vậy. Nếu lúc này, hai đứa phục kích để khử nó, nếu cứ chủ quan, không chừng bị nó khử lại.

Văn đồng ý, nó lao lên trước. Trung cố gắng né sang một bên, không để cây côn va vào nó.

Văn thủ thế. Lúc này, sử dụng Khuyết Nguyệt Triều Quyền thật sự rất dễ, vì đám quái vật lũ lượt lao tới, không khác gì những đợt sóng biển.

Nó nhắm thẳng vào một tên người sói, lại ra một quyền.

Bốp! Uỳnh! Toác! Bang! Rầm!....!!

Lại là vô vàn âm thanh vang lên một lúc, đám quái vật bị đánh ra một đường, ngã nhào nhào.

- Lên!

Vũ Hải Hùng hét.

Đoàn người tiếp tục chạy thẳng về phía trước.

Bỗng nhiên, phía xa xa, có một âm thanh ghê rợn vang lên. Keng! Keng! Keng!

Lưỡi kiếm va chạm với móng vuốt, toé lên những ánh lửa.

- Moá! Ở Đại Nam, sao lại tồn tại những thứ quái dị thế này?

Takezawa vừa đỡ đòn, vừa lau bầu. Hắn biết, ở Phú Sơn cũng có những chủng loài sống âm thầm, chui lủi, nhưng ít ra, hồi còn ở Phú Sơn,

hắn chưa bao giờ phải đụng độ.

Hơn nữa, tên người sói này, so với lúc ở đấu trường, nhanh hơn, mạnh hơn rất nhiều.

Dù là Takezawa, cũng cảm thấy tê dại cả tay.

Hắn không ngừng bị đẩy lùi về phía sau. - Người, chính là người trong cửa hàng may đó, phải không?

- Đúng vậy.

- Thật ra, người là ai? Người là con người, hay là người bướm, hay là một chủng loài khác? Sao người biết nhiều về Âm Hành Sứ Giả tới vậy? Sao người biết ta sẽ tới núi Bách, tới chỗ tộc Krabei? Đó chỉ là ý định bất chợt của ta, thậm chí da Bạch Ngưu cũng là do ta nghĩ ra, làm sao từ tối hôm trước đó bà lão đó đã biết ta sẽ tới? Cái vật người đưa cho ta, là cái gì? Vì sao người lại ở đây?...

- Hỏi nhiều thật. Vương tộc nhà người, rất thích hỏi người khác nhỉ?

- Người cũng quen một người khác thuộc Vương tộc?

- Lại hỏi rồi. Hôm nay ta không có hứng trả lời người. Nhưng ta biết một nơi rất thú vị mà có lẽ người cũng đang quan tâm, liệu người có muốn đi theo ta không?

- Nơi nào?

- Nơi mà Vương Tuyết Trinh đang tìm kiếm.

-!!!

Câu nói này, khiến Quang phải giật mình, suy nghĩ. Nơi mà mẹ hắn đang tìm kiếm, vậy cũng là nơi mà Vương Vũ Hoành đang tìm kiếm. Liệu

có liên quan tới bí ẩn trong cống ngầm này.

- Được thôi, dẫn ta đi.

- Người không sợ ta giăng bẫy người sao?

- Không loại trừ trường hợp đó, nhưng có e ngại cũng chẳng để làm gì.

- Tại sao?

- Ta nghĩ người đã có quá nhiều cơ hội để giăng bẫy ta. Hiện giờ cũng chỉ là một trong số những cơ hội đó mà thôi.

- Nói chuyện với Vương tộc các người, thật là mất hứng. Sao? Có cần ta bảo tên sói con kia dừng tay không?

Quang quay lại nhìn Takezawa đang phải chống cự với tên người sói. Hắn lắc đầu.

- Không cần thiết.

- Moá!! Trương Minh Quang, tao nghe thấy rồi đó! Mà là thằng khốn bỏ bạn bè đi theo gái, mà bỏ mặc tao với con quái vật chết tiệt này! Mà được lắm, mà nhớ đấy!

Bị gọi là quái vật, tên người sói như càng điên cuồng hơn.

- Ối ối, Sói đại ca, Ookami-sama, em sai rồi, em lỡ mồm!

Miệng thì liên tục kêu gào, nhưng tay hắn vẫn không dừng lại. Hỉ Vận Kiếm, vẫn điên cuồng vung lên chống đỡ.

- Thật sự không cần sao? - Cô gái nhìn hắn, cười. Nụ cười này, lại quá mê hoặc, quá ma mị.

- Không cần. Ta lo cho con sói của người hơn đó.

- Tại sao?

- Vì tên đó là đệ tử của Vô Diện.

- Vậy sao? - Cô ta lại cười, tiếng cười này, giống hệt tiếng cười tại khu chợ ngày đó, ma mị, ám ảnh, lại có chút gì tình nghịch. - Nó cũng không phải sói của ta, đi nào, Tắc kè con, ta dẫn người đi.

Cô ta quay lưng, nhảy chân sáo tung tăng bước về phía trước, điệu bộ vô cùng vui vẻ yêu đời. Thậm chí, còn nghe thấy tiếng hát khe khẽ.

Quang vội vã theo sau.

Phía đằng xa, vẫn vang vọng tiếng chửi của Takezawa.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 143: Hạm Đội Số 7

Cách cảng biển không xa, là trụ sở Hạm đội Hải quân số 7, đóng tại Hải Thành.

Nơi đây, Hạm đội Hải quân của Vrahta vẫn còn lưu lại. Cùng rất nhiều học giả của Vrahta.

Đã gần 2 tháng kể từ sau khi cuộc chinh phạt Vrahta kết thúc, nhưng âm mưu ám sát Vương Vũ Hoành, cần được điều tra cẩn kẽ.

Vishtal đi đi lại lại trong phòng của mình. Căn phòng không quá rộng, vốn là phòng kí túc của các binh sĩ Hải quân Đại Nam. Cùng phòng với hắn, còn có 5 người khác, đều là học giả Vrahta.

Hắn cảm thấy khá bồn chồn. Nói gì thì nói, Vishtal cũng là một Siêu cường giả với 3 bằng Tiến sĩ. Hiện giờ, theo như những thông tin hắn thu thập được từ các mối quan hệ, hắn cũng đã được xác định là vô can, chuyện được thả về nước là sớm hay muộn mà thôi.

Nhưng hắn bồn chồn, vì trong nước còn đang tổ chức bầu cử. Hoàng tộc thất sủng, rất nhiều thế lực đang nổi lên. Tất cả những thế lực này, vừa phải tìm kiếm sự đồng thuận từ nhân dân, vừa phải tìm kiếm sự đồng thuận từ Đại Nam.

Vishtal cũng có gia tộc của mình, có thế lực của mình, hắn không thể trở về nước vào thời điểm này, vô cùng sốt ruột.

Điều có lợi duy nhất khi bị cầm chân ở đây, là có cơ hội làm thân với những học giả khác, và những sĩ quan Đại Nam. Đối với các học giả, đồng cam cộng khổ, dễ nảy sinh thân tình. Còn các sĩ quan Đại Nam, cũng không dám thất lễ với các học giả, cũng không ai ngại kết thêm thân tình với các vị Tiến sĩ.

Cộc! Cộc!

Tiếng gõ cửa.

Một người bước vào.

Một chàng trai, khá trẻ. Hơn ba mươi tuổi một chút. Hắn ta nhìn Vishtal cười, Vishtal cũng cười đáp lại hắn. Hai người theo nhau bước ra ngoài.

Người vừa đến, Vũ Minh Kiệt, thiên tài xuất chúng trong quân đội Đại Nam. Đạt tới quân hàm Thiếu Tướng khi mới 30 tuổi. Hắn ta, chính là Đô đốc Hạm đội số 7.

Hai tháng này, Vishtal cũng có chút thân tình với Minh Kiệt. Với tư cách học giả 3 bằng Tiến sĩ, Vishtal thường xuyên là người đại diện cho các học giả Vrahta và Hạm đội Hải quân Vrahta đứng ra bàn bạc về các vấn đề chung, thường xuyên gặp gỡ Minh Kiệt. Người trẻ tuổi này cũng hồ hởi kết giao với hắn. Cả hai đều là Siêu Cường giả, ít nhiều đều có chung tiếng nói về học thuật, về chính trị.

Hơn nữa, Vishtal mong muốn được Vũ Minh Kiệt ủng hộ trong cuộc bầu cử sắp tới. Chưa nói tới quân hàm Thiếu Tướng có thể có tác động ra sao trong chính quyền Đại Nam, chỉ riêng việc Hạm đội số 7 kiểm soát vùng cảng biển giao thương lớn nhất Đại Nam, đã đủ để kết thân.

Vũ Minh Kiệt, có vẻ cũng không ngại việc trở thành một thành viên danh dự trong nội các Vrahta.

Vrahta hiện nay, là miền đất hứa cho các thế lực trong nước, nhưng đâu ai ngờ, cũng là miền đất hứa cho các thế lực Đế quốc. Mỗi vị Tướng đều tham gia ủng hộ một cử tri nào đó, giống như cùng nhau chơi một ván bạc, kẻ thắng sẽ có được những quyền lợi to lớn. Tất nhiên, ván bạc này chỉ dừng lại khi có kết quả bầu cử, và quân đội không được phép vì thế mà chia rẽ.

Quân đội Đại Nam, đều được đảm bảo hết lòng trung thành với Vương tộc. Ví dụ như Vũ Minh Kiệt đây, nào dám đảm bảo Vishtal lại không phải gián điệp hai mang của Vương tộc đi, nói chuyện mà ôm thêm vài quan điểm phản nghịch, biết đâu sáng mai Địa Long Nữ Chúa lại không tới đánh chìm cả Hạm đội của hắn.

Chỉ cần không phải Vương tộc, muốn đấu đá với kẻ khác, tùy thích, miễn là biết lượng sức mình.

Hạm đội số 7, đóng ở Hải Thành, nhưng bao quát 6 tỉnh thành tất cả. Đại Nam Đế quốc chia làm 13 vùng Kinh tế chiến lược, thì 6 tỉnh thành này, cùng Hải Thành, tạo nên vùng kinh tế số 7, lấy cảng biển làm trung tâm, phát triển giao thương buôn bán.

Trong khu kinh tế số 7, Vũ Minh Kiệt cũng có một đại địch, hay ít ra là hắn coi là đại địch, là Thiếu Tướng Nguyễn Thế Sơn, chỉ huy binh đoàn Lục quân đóng tại Nam Lĩnh, kề sát Hải Thành. Hai người trẻ tuổi này đối chọi nhau từ thời còn học trường Sĩ quan, giờ đã thành Tướng rồi vẫn ôm mối thù truyền kiếp. Nghe đâu, là vì một vị nữ Sĩ quan khác.

Nguyễn Thế Sơn, cũng đang hậu thuẫn cho một gia tộc của Vrahta. Cuộc bầu cử này, lại là cuộc tranh đấu ngầm của hai người.

Minh Kiệt vừa dẫn Vishtal đi dọc hành lang, vừa nói chuyện rôm rả. Qua Minh Kiệt, Vishtal cũng rõ ràng hơn về tình hình ở Đại Nam.

Vương tộc, và Phạm thị, đang truy diệt Trần gia. Vũ Minh Kiệt có khá nhiều lần ngầm ý hỏi hãn về hệ thống cống ngầm, nhưng Vishtal đủ khôn ngoan để không trả lời. Vrahta biết bao nhiêu về cống ngầm Đại Nam, hãn thực sự cũng không rõ ràng. Nói linh tinh sẽ chỉ khiến mình bị tình nghi. Hãn chỉ hứa với Minh Kiệt rằng, khi trở về, hãn sẽ tích cực điều tra.

Hiện nay, có lẽ mọi thế lực ở Vrahta cũng đang không ngừng cung cấp những thông tin có thể tìm thấy, về mối liên hệ giữa Hoàng tộc cũ với Trần gia, nhằm lấy lòng Vương tộc.

Người Đại Nam có nói, gió chiều nào che chiều ấy. Vương Vũ Hoành, chỉ một lần xuất chinh, có thể đẩy lên cả một cơn cuồng phong.

Câu chuyện, lại có đá sang Âm Hành Sứ Giả tại Hải Thành. Tin đồn này, giờ nhà nhà đều biết. Vishtal cũng không phải bị cô lập về thông tin.

- Âm Hành Sứ Giả, chính ta cũng chưa được gặp. - Vũ Minh Kiệt lắc đầu. - Thậm chí, hành tung của hãn, cũng rất khó nắm bắt. Kẻ này, trời sinh đã có thiên phú làm sát thủ, quá mờ nhạt, khó nhận biết. Ta chỉ biết, thực lực của người này, chưa đạt tới Tiến sĩ, nhưng đã có thể sử dụng Âm Dương Long Khí, là thiên tài đích thực.

- Âm Hành Sứ Giả, chưa đạt tới Tiến sĩ sao?

- Đúng vậy. Nhưng chuyện này thật sự cũng không quan trọng lắm. Tài năng như vậy, đột phá lên Tiến sĩ cũng chỉ là một sớm một chiều mà thôi. Hi vọng lúc đó, ở Hải Thành này, sẽ nhìn thấy Thiên Kiếp!

- Hi vọng trong lúc ở đây, tôi còn kịp được chứng kiến. - Vishtal cười.

Thiên Kiếp, đối với các Cường giả, đều rất quen thuộc. Nó giống như một bài kiểm tra vậy. Vượt qua được nó, mới được công nhận là chân chính Cường giả.

Việc học của loài người, hay của bất kì giống loài nào, tức là tìm kiếm tri thức, là từ vô tri trở thành hiểu biết về thế giới, hiểu biết về vũ trụ. Nói ngắn gọn, là tìm kiếm trí tuệ.

Nhưng Trí Tuệ, lại là điều cấm kị của vũ trụ. Bất kì kẻ nào đạt tới một thành tựu nhất định, đều sẽ bị xác suất vũ trụ tạo nên Thiên Kiếp, để trừng trị nỗ lực ấy.

Thiên Kiếp, do xác suất vũ trụ tạo nên, nhưng vì là xác suất, nên người ta cũng có vài mảnh khoé để lợi dụng.

Ví dụ như Vương Vũ Hoành, vì sao hấn phải tự mình chúc phúc cho vị thần Visshara Alaya, chính là để biến vị thần đó thành Thiên Kiếp của mình, qua đó thi triển thành công Âm Dương Hoàng Long, thành tựu bằng Tiến sĩ thứ 9, Dịch học.

Quá liều lĩnh, nhưng cũng rất tiện lợi, một công đôi chuyên.

Hai người đang nói chuyện, chợt có một sĩ quan chạy tới nói nhỏ với Vũ Minh Kiệt. Sắc mặt hấn đang vui vẻ, bỗng trở nên nghiêm túc.

- Ông bạn, hôm nay, thời tiết lại không tốt rồi. Tôi đi chống bão chút. Cậu này, đưa ngài Vishtal về lại phòng nhé.

Vishtal theo chân cậu sĩ quan kia trở về phòng, thầm nghĩ Hải Thành có biến rồi. Thời tiết không tốt, chính là cách nói của Vũ Minh Kiệt. Có chuyện gì cần hấn giải quyết sao. Vũ Minh Kiệt chạy tới đài chỉ huy.

- Sao vậy?

- Thưa ngài, là phía Thanh Hải liên lạc.

- Thanh Hải?

Thanh Hải, là chi nhánh kinh doanh của Vương Nghiệp tại Hải Thành. Nói sâu xa, Thanh Hải và Hạm đội số 7, đều trực thuộc Vương tộc, nhưng ở hai lĩnh vực khác nhau, nước sông cũng không phạm nước giếng, rất hiếm có cơ hội để làm việc cùng.

Tuy nhiên, mạng lưới tình báo của Thanh Hải, cũng khá hữu dụng. Hạm đội 7 là một Hạm đội Hải quân, sức ảnh hưởng trên đất liền là có hạn. Về khoản này, Thanh Hải rõ ràng là một trợ thủ đắc lực, nên hai bên quan hệ cũng khá hài hoà.

- Tình báo của bọn họ, cho biết, dưới cống ngầm có... một cuộc nổi loạn. Quy mô khá lớn.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 144: Gia Tộc

Đại Thiên sư đích thân ra đón đoàn người Vương Vũ Hoành. Ông dẫn đoàn người đi về phía sau chùa, nơi có mộ phần của Tiên Đế.

So với lần trước Vương Vũ Hoành tới, năm mộ không có gì thay đổi, dựa lưng vào bàn cờ đá.

Hắn giậm chân nhảy lên bàn cờ đá.

Vẫn vậy.

Một ván cờ, mà bên đi tiên, đã đưa con Tướng lên một nấc.

Đánh lẽ hắn phải nhận ra mới đúng. Phạm Viết Phương, là con người thực dụng trực tiếp, nào có bao giờ quan tâm tới triết lý triết học. Mọi gợi ý của lão ta, không hề sâu xa, mà rất trực quan.

Con Tướng phải dời lên một nấc. Con Tướng, chính là Tiên Đế. Bước thêm một bước, mà vị trí để trống đó, chẳng phải chiếu xuống dưới, chính là nơi Tiên Đế an nghỉ sao.

- Tránh ra, để tao.

Vương Tuyệt Trinh đã nhảy lên đứng cạnh hắn. Hắn vội lùi ra sau.

- Đại Thiên sư, phá hoại danh thắng của bốn tự, thật là thất lễ.

- Ha ha, không vấn đề gì. Mất danh thắng này, còn có thể xây lại danh thắng khác.

Hự!

Bà nhắc chân, giẫm một phát thật mạnh xuống vị trí đó.

Rắc! Rắc! Uỳnh!!!!

Bàn cờ đá đổ sụp. Khói bụi bay đầy trời.

Sau khi khói bụi tiêu tán, chỉ thấy Vương Tuyết Trinh và Vương Vũ Hoành đứng trên không trung. Chỗ đáng ra là bàn cờ đá, giờ đã thành một cái hố to đùng.

- Bên dưới, có đường.

Vương Tuyết Trinh nói.

Vương Vũ Hoành gật đầu. Đáng lẽ, dời cái bàn cờ đi là được, nhưng bà cô mình cứ bá đạo như vậy.

Hắn hạ người xuống dưới. Là một cầu thang dẫn xuống lòng đất.

Vương Tuyết Trinh cũng đặt chân xuống, cảm nhận những địa chấn trong lòng đất.

- Sâu lắm. Không thể cảm nhận nổi.

- Đây là đỉnh núi mà. Chúng ta xuống thôi.

Vương Tuyết Trinh đi trước, hắn theo sau. Sau đó là đoàn thủ hạ.

Đại Thiên sư đứng đó, nhìn phế tích của cái bàn cờ đá nổi tiếng một thời của bốn tự. Thở dài.

Nói người tu hành thì không có tình cảm cá nhân, cũng không đúng. Nếu thật sự đạt được tới cảnh giới đó, người ta đã chẳng cần phải tu hành.

Bàn cờ này, nói là tảng đá vô tri, cũng đúng, mà coi là nơi lưu trữ bao nhiêu kỉ niệm, cũng không sai.

Từ khi Đại Thiên sư vào chùa tu hành, nó đã ở đó, như thế nó luôn ở đó, và sẽ mãi ở đó, như một phần của ngôi chùa. Ngài thở dài.

- Không có thứ gì tồn tại mãi. Bóng tối không ảnh hưởng quá nhiều tới hai người, nhưng đoàn quân phía sau, vẫn cần phải rọi đèn.

Bậc thang khá dốc, trở ra ngoài, bên dưới là cheo leo không thấy đáy.

- Đục hẳn cả đỉnh núi ra như vậy, công phu quá đi. Dù là tao, cũng cần tới 3 ngày. Không ngờ dưới mộ của ông anh, lại có hẳn một công trình như vậy.

Vương Tuyệt Trinh vừa đi vừa nói.

- Vậy là khi xây mộ cho Phụ vương, đã có kẻ nào làm nên con đường này. Là ý của phụ vương, hay là một thế lực khác?

- Tao chịu. Có những điều, thẳng bố mày cũng giấu giếm tao. Không phải là lão không tin tưởng Ám Hành Sứ Giả, mà đó đã là tính cách của lão từ ngày xưa rồi.

- Tính cách của phụ vương, là như thế nào vậy?

- Mày là con trai của lão, mày còn không biết tính cách lão?

Vương Tuyệt Trinh hỏi với giọng kinh ngạc, bà vẫn tiếp tục đi trước.

- Phụ vương, chưa bao giờ thể hiện cảm xúc gì trước mặt cháu. Có lẽ, ông ta cho rằng một phế vật như cháu thì không đáng để ông ta quan tâm chẳng? Theo những gì cháu nhớ được, thì ông ta giống như một cỗ máy chỉ biết làm việc, và học tập.

- Đối với tao, mày cũng giống như một cỗ máy chỉ biết làm việc, và học tập.

Vương Vũ Hoành phì cười.

- Khi trở thành Nam Đế, cháu mới hiểu, cái Vương vị này, cần người ta gồng hết mình lên mới có thể theo kịp, để bản thân kiểm soát cái ngai vàng, chứ không phải cái ngai vàng kiểm soát ta.

- Vậy thì mày hiểu được phần nào ông bố của mình rồi đó. Lão ta, cũng không phải loại người quá vô cảm. Nhưng sai lầm của cái cống ngầm, chắc mày cũng thấy rõ. Vương Hiến Đế, cái tác hại của sự quá mềm yếu khi cai trị, dẫn tới hậu hoạ khó lường cho đời sau. Ông bố mày, treo một bức ảnh Vương Hiến Đế trong phòng, và luôn nhắc nhở mình không được phép phạm những sai lầm như vậy. Vì vậy, cách ông ta đối xử với mấy đứa con, hơi có phần quá khắc nghiệt. Để chuyện 10 năm trước xảy ra, tao cũng rất đau lòng.

Đến cả Vương Tuyết Trinh, ném con trai mình vào trong rừng để luyện tập, gạch tên nó khỏi gia phả để nó thành sát thủ, cũng phải thừa nhận Tiên Đế dạy con hơi quá khắc nghiệt. Im lặng một thoáng. Một lúc sau Vương Vũ Hoành mới lên tiếng.

- Bản thân cháu cũng không thể ngờ, anh trai mình lại có thể làm những chuyện như vậy.

- Thăng Vương Bá Thế đó, từ nhỏ đã có thiên phú kinh người, nhận quá nhiều kì vọng, quá nhiều sự khen ngợi, lại không có ai uốn nắn, tâm tính đã rất không ổn. Nhưng đáng sợ hơn cả, là cả Vương tộc không ai nhận ra tâm tính xấu xa của nó, vì nó che giấu quá giỏi. Chắc lúc đó mày vẫn còn nhỏ, nên không nhớ, năm nó 10 tuổi, tao có tới thăm nó. Lúc đó, tao cũng còn rất trẻ, còn chưa tới 20. Tao đã thật sự bị choáng ngợp, bởi cái phong

thái thanh lịch và chín chắn của nó. Đối mặt một thằng nhóc 10 tuổi, mà tao có cảm giác, mình mới là đứa trẻ chưa kịp lớn ấy.

- Đáng sợ vậy sao?

- Đúng thế. Từ đó, tao đã rất lo sợ. Liệu thằng Vương Vũ Hoàn non nớt ngây thơ có thể sống sót nổi với một đứa anh trai như vậy hay không. Nhưng yên tâm, từ khi mày ở chỗ lão già kia trở về, mày cũng không kém nó là bao.

Lão già kia, là ám chỉ Phạm Viết Phương.

- Trở lại chuyện lão anh trai tao, cũng là bố mày. Lão ta rất thích ôm đồm nhiều thứ. Có những việc, lão chỉ muốn tự mình làm, không muốn nhờ ai giúp đỡ cả. Về điểm này, tao thấy bố con mày có nhiều nét giống nhau. Mày có biết, năm tao mới 5 tuổi, lão ta 12 tuổi, hắn tự mình trốn khỏi Long Thành, leo lên núi, đánh nhau với một con măng xà, móc mắt của nó đem về làm dây chuyền tặng cho tao nhân ngày sinh nhật. Sau vụ đó, lão bị bố mẹ đánh cho một trận tuốt xác...

Sau 10 năm kể từ ngày anh trai mình mất, tại chính cái nơi đáng lẽ là mộ phần chôn cất ông ta, Vương Tuyết Trinh, người phụ nữ nổi tiếng rắn rỏi, mới kể lại về anh trai mình, cho con trai ông ta nghe.

Có lẽ, Vương Tuyết Trinh là người mong muốn về sự đoàn kết của gia tộc hơn bất kì ai. Đó là lý do bà trở thành Ám Hành Sứ Giả, là lý do bà giúp đỡ Vương Vũ Hoàn triệt hạ Vương Bá Thế, là lý do khiến bà dạy con trai mình lòng trung thành tuyệt đối với gia tộc, cũng là lý do bà còn phục vụ gia tộc tới tận bây giờ.

Một người phụ nữ đáng nể. Vương Vũ Hoàn thầm nghĩ. Bản thân hắn không thích mấy thứ cảm xúc tụn mồn, hắn quan tâm nhiều tới lợi ích, nhưng một gia tộc đoàn kết và thống nhất, chắc chắn mang lại lợi ích cao hơn là đấu đá tranh đoạt.

Nếu ngày đó, Vương Bá Thế không truy sát hãn, không truy sát vợ con hãn, có lẽ giờ này, Vương Bá Thế đã trở thành Đại Nam Đế Vương, mà Vương Vũ Hoành, cũng vô cùng vui lòng ủng hộ anh trai mình.

Nhưng những chuyện đã qua, thì không thể nào níu lại. Thứ duy nhất ta có thể làm, là tiến thẳng về phía trước.

Tiến thẳng xuống thứ địa đạo bí ẩn này, và tìm hiểu thứ bí mật nằm sâu trong đó. Đang quen với bóng tối, một ánh sáng chói chang bỗng nhiên dội vào mắt.

Theo bản năng, Quang nhắm chặt mắt lại, nhảy vọt sang một bên như tránh đi cái gì, và căng tai nghe ngóng.

Đó là bản năng của một sát thủ. Vì khi bị ánh sáng đột ngột dội vào mắt, không khác gì trở thành người mù. Đây cũng là lúc dễ bị ăn đòn nhất.

Những tên cướp biển, thường xuyên phải chịu một cảnh trái ngược: phải bước từ boong tàu đầy nắng vào trong khoang thuyền tối om. Mắt bọn chúng sẽ không kịp thích ứng với bóng tối. Nếu trong khoang thuyền có thuỷ thủ làm phản, hay lúc đánh nhau, thì bọn chúng cũng gặp nguy hiểm.

Vậy nên, đám cướp biển bịt một bên mắt, không phải vì bị chói, mà là để che tối bên mắt ấy đi, khi bước vào khoang thuyền tối, mở miếng bịt mắt ra, chúng vẫn có thể dùng bên mắt ấy mà quan sát.

- Mở mắt ra đi, có ai làm gì người đâu cơ chứ?

Giọng nói lạnh lạnh lại vang lên, mang theo chút gì khiêu khích, trêu chọc.

Giọng nói này lại khiến Quang bực mình. Hãn bị người phụ nữ này trêu chọc không biết bao nhiêu lần rồi.

Hắn mở mắt, dần quen với ánh sáng.

- Cái quái! Nơi này... là... một phòng thí nghiệm?

Trong ánh sáng trắng, nơi đây rõ ràng là một phòng thí nghiệm, gọn gàng, ngăn nắp, rõ ràng mới được sử dụng gần đây.

Trên một cái bàn, bày la liệt những ghi chú, những số liệu. Quang cố đọc thử.

Những số liệu này, là cái quái gì vậy?

Hắn bước tới một khu vực, nhìn vào, và hét lên kinh hãi.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Kẻ Thù Của Kẻ Thù Là Bạn

- Tao đã nói, là con cờ tự di chuyển mà!

Gia viên Phạm thị, Phạm Viết Phương cầm quân cờ tướng, giầy đàn đạch.

Tên gia nhân thở dài. Lão Phương mỗi lần đánh cờ thua, lại bày trò nhõng nhẽo. Lão già này, cũng trẻ con thật chứ. Mà lão đánh cờ dở tệ, vì sao suốt ngày gạ hăn chơi cờ.

- Tao nói, mày không tin sao? Là con cờ tự di chuyển! Tao không có động tay gì vào! Khốn nạn thật chứ, tao ghét nhất thể loại cờ mà tự ý di chuyển! Tao phải lột da hết lũ chúng nó.

- Lũ nào cơ ạ?

- Lũ con cờ này!

Tên gia nhân chột hiếu, lão Phương lại một công đôi việc rồi. Nói đến con cờ, nhưng có lẽ, lại có ẩn ý gì khác. Vừa để bao biện cho trận thua cờ của mình, vừa thể hiện sự bức tức với một việc gì ngoài ý muốn.

Sự ngoài ý muốn ấy, so với ván cờ giải trí này, không biết lão ta coi trọng cái gì hơn? Hắc tự hỏi.

- Để con lấy điện thoại cho thầy.

- Khách khách! Được lắm. Mày hầu tao lâu ngày, cũng hiểu tính tao rồi đấy.

Tên gia nhân mang điện thoại tới. Lão già nói.

- Bấm cho tao số của thằng Phan Thành. Phan Thành cũng như đang đứng đồng lửa ngồi đồng than. Chuyện nổi loạn dưới cồng ngăm, hăn không biết do bên nào làm. Là Vương tộc? Hay là Trần gia? Vì sao dưới đó giờ đột nhiên lại hung nhúc đám quái thú như vậy?

Làm sao xử lý? Hăn cần chỉ thị. Giờ này, có lẽ không phải hăn, mà toàn bộ những kẻ nào làm ăn tại Hải Thành, cũng đang phát sốt lên. Thậm chí, có lẽ cả Hạm đội Hải quân đóng ngoài biển cũng sẽ hành động. Chuyện lần này, nếu các phía xử lý không tốt, kết cục ra sao, còn chưa thể biết.

Hăn đi lòng vòng quanh bàn làm việc, thỉnh thoảng nhấp một ngụm trà. Trà nguội ngắt, và đắng chát.

Đúng lúc đó, điện thoại reo lên. - Aaaa!!!

Linh choàng tỉnh giấc. Cô bé sốt cao từ đêm qua, không ngừng mê sảng. Những giấc mơ quái dị ám ảnh lấy cô bé. Một hình ảnh kinh hoàng khiến Linh sợ hãi, choàng tỉnh. Mồ hôi ướt sũng, tim đập mạnh, khắp người mủi nhừ.

- Không sao chứ?

Là giọng anh Thiên Anh.

Anh ấy đang ngồi bên giường mình. Cô bé nhìn quanh một vòng. Nơi này đúng là phòng của mình.

- Anh Thiên Anh, sao anh vào được đây? Anh lại trèo cửa sổ đấy à?

- Không, anh nghe nói em sốt cao, nên tới thăm. Ba em đi vắng rồi, chính cô Uyên mở cửa cho anh vào đó.

Cô bé vẫn còn nhức đầu, và mệt mỏi, nhưng nhìn thấy Thiên Anh, Linh lại thấy vui. Những giấc mơ lúc đó, cô bé vẫn nhớ, có gì đó rất khủng khiếp xảy ra với anh ấy.

May quá, anh ấy vẫn bình an.

- Oăng oăng!

Tiếng con Cú Chó vang lên bên cạnh. Linh nhìn sang. Chỉ thấy con cú nép vào hông cô bé, cảnh giác nhìn Thiên Anh.

- Ha ha, Tiểu Cầu, không có gì đâu, là anh họ tao mà.

- Thôi, em nằm nghỉ một chút đi. Để anh xuống nhà tìm xem có gì không. Em thích uống cái gì? Sữa nhé? Hay nước cam?

- Cái gì cũng được hết, miễn anh lấy cho em là em vui rồi.

- Cô cũng dẻo miệng lắm cơ, nằm đó nghỉ ngơi đi. Cô Uyên đi ra ngoài mua thuốc rồi.

Hắn bước ra khỏi phòng cô bé.

Đã lâu lắm rồi, hắn mới được vào lại ngôi nhà này. Ngày bé, khi mối quan hệ của hai gia đình còn chưa tới nỗi nào, những ngày cúng giỗ, hay giao thừa, hắn lại được đưa tới đây chơi.

Căn biệt thự này, để cho hắn rất nhiều dư vị. Sự choáng ngợp vì quyền quý xa hoa, sự cay đắng vì xuất thân nghèo túng, sự căm hận đối với người chú, nỗi thất vọng vì người cha, và cả những kỉ niệm vui vẻ với cô em họ.

Tới giờ nhìn lại, căn biệt thự cũng không quá rộng lớn, không quá đẹp dễ như ngày bé hắn vẫn nhìn. Ít nhiều gì hắn cũng đã từng trải, đã từng nhìn thấy nhiều thứ rộng lớn, đẹp dễ hơn.

Sẽ có ngày, căn biệt thự này đối với ta chỉ là một túp lều rẻ tiền.

Trần Thiên Anh nắm chặt nắm tay. Hắn bước xuống gian bếp.

Các gia nhân nhìn hắn như soi mói, đề phòng. Cứ như thể hắn sẽ trộm mất món đồ gì đắt tiền của ông chủ. Hắn khẽ cười khinh miệt, không để ý. Hắn mở tủ lạnh, tìm vài quả cam, và vắt ra cốc.

Bất chợt, điện thoại reo lên.

Là Phan Thành.

Có việc gì mà hắn phải gọi trực tiếp cho mình như vậy? - Bác ơi, bán cho tôi mấy đơn thuốc này với.

- Thuốc này á? Tác dụng phụ rất lớn đấy, có chỉ định của bác sĩ không?

- Có, nhưng tôi không mang. Tôi đang gấp lắm rồi, bác lấy nhanh giùm nhé.

- Được rồi, chờ tôi một chút.

Toàn bộ số thuốc hết tất cả 200 hào. Có thể thấy đều là thuốc đắt tiền. Phạm Tố Uyên sốt ruột cầm lấy túi thuốc, chạy vội ra xe. Đã lâu lắm rồi, con gái nàng mới sốt cao tới vậy. Thể chất của con bé, càng ngày càng khó kiểm soát. Ít nhất, một Tâm Linh Sư cấp 9 như nàng khó mà kiểm soát được nữa.

Xe bắt đầu chạy. Nàng mong được về nhà ngay lập tức.

Đường rất tắc. Xe hầu như không thể chen tiếp được. Tiếng còi inh ỏi.

Phạm Tố Uyên sốt ruột mở cửa xe, lao ra ngoài. Từ đây về tới nhà, chỉ có 2 cây số mà thôi. Dù nàng không giỏi thể dục thể thao gì, nhưng đi bộ 2

cây số về nhà, còn tốt hơn là chờ đợi trong dòng người đông đúc này.

Huych!

Mãi chạy tới, Tổ Uyên xô phải một người. Cả hai cùng ngã xuống đất. Gối thuốc văng ra.

- Tổ Uyên!

Người đó, nhận ra nàng.

- Chị Bích Thanh?! Tiếng gào rú điếc tai vang vọng. Đám đột biến và người thú, cũng đều run rẩy quay lại, lùi rất xa về phía sau.

- Có lùi không? - Văn hỏi Hải Hùng.

- Có. Cứ lùi đi! - Hăn trả lời.

Vừa vất vả lắm mới mở đường máu thoát khỏi vòng vây, rồi lại lùi về chính cái vòng vây đó.

- Ông anh, thứ đó thuộc phe ông anh à?

Vũ Hải Hùng lớn tiếng hỏi một tên người sói. Tên này giật mình, như không tin mình đang được hỏi. Hai bên vừa rồi, còn đánh nhau sứt đầu mẻ trán kia mà.

- Mà... hỏi tao? Tao... tao cũng không biết. Ê, thằng bướm, mà biết không?

Tên người bướm được hỏi cũng ngơ ngác.

- Không... không biết.

Rất nhanh, cả đám xông xao. Tiếng gào rú khủng khiếp kia là do đâu, không ai biết. Chỉ biết, nó ở phía trước, và đang tới, rất gần.

Vũ Hải Hùng hét lớn.

- Mọi người, tôi không biết vừa rồi vì sao mọi người vây đánh tội cháu, nhưng tất cả chỉ là hiểu lầm. Tội cháu chỉ là học sinh, vô tình lạc xuống nơi này, không có thù oán gì với mọi người. Hiện giờ phía trước là địch, mọi người nên đoàn kết chống lại, chuyện hiểu lầm này, xin bỏ qua!

Kẻ thù của kẻ thù thì gần như là bạn. Hơn nữa, Vũ Hải Hùng rất nhanh trí mà nói ngắn gọn rõ ràng. Thứ nhất, là nói rằng bọn hắn không phải kẻ thù, đánh nhau là vô nghĩa. Thứ hai, tỏ rõ ràng thái độ coi người thú và đột biến là ngang hàng với bản thân. Thứ ba, trước địch thủ đang tới, cần đoàn kết lại.

Câu nói này, đều được đồng tình.

Ba nội dung muốn truyền đạt, đều thấu tình đạt lý. Đám người thú này, nổi loạn, giết chóc, cũng là vì bị loài người phân biệt đối xử mà thôi. Hiện nay, một đứa học sinh loài người lại có thể đứng ra nói chuyện bình đẳng, lại trước áp lực của kẻ địch đang tới, tất cả đều gặt đầu.

Tiếng gào rú càng ngày càng gần. Kèm theo đó, là tiếng bước chân rung chuyển lòng đất.

Tất cả, đều căng thẳng chờ đợi.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 146: Đoán Thử Xem

Rầm! Rầm! Rầm!

Loảng xoảng.

Trong ánh đèn soi về phía trước, chỉ thấy một bàn chân khổng lồ bước ra, giẫm một cái thật mạnh, rung động trời đất. Sau đó, là một thân hình to lớn. Sợi xích sắt khổng lồ kéo theo sau.

- Cái gì thế này?

Cường kinh hãi hỏi. Thứ này, to như một con voi vậy. Nhưng lại mang hình thù con người. Cái đầu to lớn, trọc lốc, hai mắt trắng bệch, vẻ mặt ngô nghê. Thứ đó lại giậm chân, rống lên một tiếng, tiếng rống mang theo hơi hôi thối, quét qua tất cả đám người.

Vũ Hải Hùng che mũi, lùi về phía sau hai bước. Đám người sói, càng nhảy lùi về sau tới hơn 10 bước. Mũi bọn chúng rất nhạy cảm.

Đối với người sói, bị mùi mạnh sộc vào mũi, không khác gì loài người bị ánh sáng mạnh dội vào mắt.

Văn cũng bịt mũi. Thật sự khó ngửi. Nó quay sang nói với Vũ Hải Hùng.

- Ài ìm ường ạy óát. (Phải tìm đường chạy thoát)

- Ất iên, ó ế à ững ỏi. (Tất nhiên, có thể mà cũng hỏi)

Vũ Hải Hùng kêu gọi đoàn kết chiến đấu, nhưng bản thân hắn, không hề có ý muốn chiến đấu. Làm sao để thoát thân, mới là mục đích chính. Khi quá say đà chiến đấu, người ta thường quên mất mục đích của mình. Nhưng hắn thì không, Vương Thành Văn cũng không.

Không biết mục đích của đám người thú là gì, có lẽ là nổi loạn chăng? Muốn giết chóc để thoả mãn niềm căm phẫn? Hay tuân theo lệnh của ai đó? Chỉ biết rằng kẻ địch này, bọn chúng muốn đánh, còn bọn ta thì không. Bởi vậy, Vũ Hải Hùng giơ ám hiệu cho những thuộc hạ của mình, ra hiệu tìm cơ hội lẩn trốn. Văn cũng kéo thẳng Cường lại nói nhỏ. Thằng mập còn đang định hùng hổ xông lên kìa.

Đang suy tính như vậy, tên khổng lồ kia lại cất lên một tiếng rống. Lần này, khi hắn cất tiếng rống, một hơi nóng kinh khủng phả ra.

“Núp!”

Đám người thú còn chưa hiểu ra tình hình, Vũ Hải Hùng đã giơ tay ra ám hiệu. Bản thân hắn cũng nhảy thật nhanh vào một góc ngách. Theo sát hắn, là đám thuộc hạ.

Uỳnh!!

Một luồng lửa khủng khiếp từ trong miệng tên khổng lồ phun ra, như nuốt chửng đám người thú. Tiếng gào rú, la hét quàn quại, kinh hãi vang lên khắp chốn ngầm.

Trong góc ngách, cả đám lẩn trốn, chỉ thấy hơi nóng phả vào da thịt đỏ rịn mồ hôi.

“Một tên khổng lồ biết phun lửa sao?”

Vũ Hải Hùng kinh hãi, tim đập thình thịch.

“Thằng Văn và thằng Cường đâu rồi?”

“Có lẽ bị thiêu chết rồi ạ”

“Cũng được, coi như xong một mục đích”

Vừa rồi trong cơn nguy cấp, Vũ Hải Hùng vẫn không quên bịt miệng mình lại mà giơ tay ra ám hiệu. Như vậy, chỉ có đám thuộc hạ của mình hiểu mà thôi, hai thằng nhóc kia sẽ không hay biết.

Đồng cam cộng khổ này giờ, nhưng Hải Hùng chưa từng quên rằng, mình tới đây là để khử hai thằng nhóc. Hắn chưa bao giờ quên mục đích chính.

Hắn cười khàn khạch.

“Tìm đường chuồn thôi”. - Không sao chứ?

Văn hỏi. Thằng Cường lắc đầu. May mà Văn kịp nhắc nhở, nó mới kịp chạy theo, trốn vào một cái ngách. Hơi nóng phả ra vô cùng kinh người. Tiếng la hét, gào rú càng làm nó ghê sợ.

Nhưng Vương Thành Văn, có vẻ không bị mấy thứ đó ảnh hưởng. Thằng nhóc còn không đổ chút mồ hôi nào.

- Đại ca không thấy nóng sao?

- Có, nóng chứ! Từ lúc xuống dưới này đã thấy nóng rồi.

- Không phải, ý em hỏi, ngọn lửa kia, rất nóng đó.

- Vậy sao? Tao chẳng thấy gì cả.

Vừa trả lời, nó vừa ló đầu nhìn ra ngoài. Thật thảm. Rất nhiều người đang bốc cháy, vừa kêu khóc, vừa giãy giụa. Lần đầu tiên, Vương Thành

Văn nhìn thấy nhiều người giãy giụa hấp hối như vậy.

Sự kinh khủng trước mắt không khiến nó thấy ghê sợ, mà khiến nó ý thức được độ nghiêm trọng. Hai đứa, rất có thể sẽ phải chịu cảnh như vậy. Tên khổng lồ hít một hơi. Lửa cũng đã tan. Vẫn còn rất nhiều người thú còn sống sót, mắt kinh hoàng nhìn về hắn.

Tên khổng lồ ấy, lại muốn rống thêm một tiếng!

Lần này, không có hơi nóng, mà tiếng tách tách vang lên. Những tia lửa điện nhảy nhót.

Graoooooooooooo!!!!!!!

Tiếng rống này, mang theo một tia sét khủng khiếp, âm ỹ, sáng rực cả đường cống ngầm tối tăm. - Phía trước, là một cánh cửa.

Vương Tuyết Trinh dùng cảm giác của mình, thông báo cho Vương Vũ Hoành. Bà có thể cảm nhận được những thứ đặt trên nền đất trong phạm vi 500m.

- Vậy thì, tới mở nó ra.

Vương Vũ Hoành ung dung đáp. Hắn và Vương Tuyết Trinh tại đây, liệu còn có gì để mà e ngại.

Cánh cổng rất lớn. Khắc những đồ hình. Nhưng trong bóng tối, đồ hình này cũng không rõ ràng.

Vương Vũ Hoành thử đưa tay mở cổng. Rất nặng. Hắn muốn dùng thêm chút thủ đoạn, chỉ nghe Vương Tuyết Trinh xì một tiếng.

- Đàn ông con trai, sao mà yếu xiu.

Bà đẩy hẳn ra một bên, giẫm một chân xuống đất. Siêu Cường Lực 89 lần tích súc, truyền qua địa mạch dưới lòng đất.

Rắc! Kétttttttttt!!!!!!

Cánh cổng, bị tách ra làm hai, từ từ bị đẩy về phía sau.

Ánh sáng, từ trong đó lọt ra.

Vương Vũ Hoành nhún vai, cười khố. Tính cách bà cô mình là vậy, ngắn gọn trực tiếp, không thích lễ mễ.

Đằng sau mình còn có Âm Hành Quân Đoàn đó, bà cô này chẳng giữ chút mặt mũi nào cho mình.

- Bước vào thôi. - Vương Tuyết Trinh lúc này như người thủ lĩnh, quay lại ra lệnh.

- Khoan đã!

Vương Vũ Hoành giật mình. Hẳn vội vàng lao lên trước. Tay phải tích Âm Khí, tay trái tụ Dương Khí, đã vội đưa lên chống đỡ.

Uỳnh!!!!!!!

Chỉ nghe một tiếng động long trời lở đất. Một tia sáng, bắn thẳng tới chỗ hẳn. - Nơi này, là nơi quý quái gì?!

Quang hét lên.

Trong phòng thí nghiệm, có từng hàng ống nghiệm, trong đó, đều là cơ thể người. Thậm chí, còn có những hình hài gần như con người hoàn chỉnh.

- Sao mà ngạc nhiên tới vậy? Chẳng phải tại Đại Nam, cũng có rất nhiều cơ sở như vậy sao?

- Ý người, là thử nghiệm Hoá Hình?

Hắn quay lại, bước về phía đồng tài liệu. Hắn cầm một tập lên xem.

- Không phải. Những số liệu này, không phải là Hoá Hình.

Hắn lại nhìn một tập tài liệu khác.

- Tập này, thì là viết về Hoá Hình. Nhưng bộ phận Hoá Hình, không phải là tay chân, không phải thân thể, mà lại là... não bộ!

Rồi hắn lướt mắt nhìn một vòng.

- Chú Thuật. Y Học. Hoá Hình não bộ. Tâm Linh... Các người, đang muốn chế tạo nên... một ảo giác?!

- Nói cũng gần đúng đó, chỉ có điều, không phải bọn ta làm. - Cô gái bí ẩn bữu môi, nói với vẻ giận dữ.

- Vậy thì là ai?

- Tắc kè con, người đoán thử xem.

=====

Ngày mai, tác phải về quê ăn giỗ.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 147: Ai Mới Có Quyền Phẫn Nộ

Tia sét dữ dội, quét qua cổng ngầm, khiến tất cả đám người thú và người đột biến bị đánh cháy thành than. Mùi khét lẹt tràn khắp cổng ngầm.

- Chạy khỏi đây thôi.

Văn nói với Cường. Hai đứa men theo đường ngách này, chạy thẳng về phía trước.

Phùng Huyết Cường chạy theo Văn, trong lòng thầm hỏi, thằng nhóc này, gây yếu hơn mình rất nhiều, vì sao có thể quyết đoán tới như vậy. Phùng Huyết Cường biết rất ít về cổng ngầm, chỉ biết đây là một nơi vô cùng nguy hiểm. Mà hiện nay, có vẻ nó còn nguy hiểm hơn bình thường rất nhiều. Hai đứa trẻ lọ mọ đi trong bóng tối, mà không biết mình đang đi về đâu.

Nếu là nó, nó sẽ không đủ can đảm để bước chân. Nó sẽ khóc thút thít mà nằm lại chỗ đó, chờ đợi những kết cục bi thảm nhất.

Nhưng, nó lại không có một mình. Nó có thằng Văn dẫn đường. Dù nó không có can đảm để làm bất cứ thứ gì, nó vẫn có thể đi theo thằng Văn, thằng nhóc mà nó từng khinh thường, từng không coi ra gì.

- Cường, mày có điện thoại không?

- Ơ... em có!

- Nhắn tin kêu cứu bố mày có được không?

- Được, nhưng em nghĩ... bố em chưa đủ sức để tới cứu mình đâu.

- Vậy bấm hộ tao số máy này. 098XXXXX...

- Đại ca nhớ được cả số điện thoại ạ?

- Chỉ là vài con số, sao mà không nhớ được chứ? Bấm đi, tao biết một người từng sinh sống dưới này.

Số máy mà nó vừa bảo, là số của Takezawa. Reng!!!!!!!!!!!!

Keng! Keng! Keng!

- Moá!! Đang đánh nhau, còn ai gọi giờ này!

Điện thoại rung lên trong túi quần, khiến Takezawa chửi rửa. Thật ra, từ nãy đến giờ, hắn vẫn chửi rửa. Rửa thẳng Quang bạc tình phụ nghĩa.

Trước mặt hắn, những cái vuốt rọc lửa của tên người sói vẫn vung tới, nhằm nhe chém mình ra làm đôi.

Nãy giờ, hắn vẫn bị dồn vào thế thủ. Hành Vân Thiên Kiếm, cần rất nhiều không gian để thi triển. Khi bị đối thủ ép sát như vậy, rất khó.

- Nãy giờ... người nói hơi nhiều.

Lần đầu tiên gã người sói mở miệng.

- Còn người thì sao? Ta với người, không thù không oán, vì sao phải đánh nhau?

- Không thù không oán? Các người giết chết đồng tộc của ta, giết chết vợ con ta, các người bắt ta từ vùng phía Bắc xa xôi về tới tận đây, bơm vào người ta đủ thứ kì dị, rồi bắt ta đánh nhau tới chết!

- Ta không có làm vậy! Có kẻ làm vậy, nhưng đừng đánh đồng loài người lại với nhau! Làm như thế, ừm, như thằng Quang nói, là rất cảm tính, rất vô căn cứ!

Keng!!

- Im đi! Chính mắt ta nhìn thấy người đứng trên đầu trường, hả hê chỉ trỏ, đánh giá bọn ta, rồi đặt tiền cược. Người cũng thuộc lũ khốn nạn đó!

- Moá!! Oan ức quá! Mà dù ta có đặt cược hay không, chẳng phải đối với người cũng không có gì khác biệt sao?! Thứ người muốn, không phải là tự do sao? Giờ người tự do rồi đó, sao còn không chạy đi, còn tốn thời gian ở đây?!

- Nếu ta chạy, người sẽ gọi người tới bắt ta.

- Ta hứa! Ta hứa là sẽ không gọi người tới bắt người! Bản thân ta cũng đang bị truy nã đây!

- Vì sao người bị truy nã?

- Vì bị tình nghi là giết người hàng loạt, ack!

- Thấy chưa? Mi rõ ràng là một tên ác ôn khốn kiếp!

Choang!!!

Takezawa không trả lời nữa. Hắn vung kiếm, chém ra một đường thật mạnh, đánh văng tên người sói về phía sau. Gã người sói có vẻ không tin vào sức mạnh đường kiếm vừa rồi. Bàn tay hắn, bị chém một vết rất sâu.

Takezawa thu kiếm về, co một chân lên, chân kia chùng xuống, cả người thu lại thật thấp. Tay phải hắn đưa về, vịn người, như chuẩn bị rút kiếm.

Hắn gằn giọng.

- Mẹ kiếp! Tự do còn không muốn, còn thích làm chuyện ngu xuẩn như vậy? Mà ý tưởng, chỉ mình mà mất đi tự do? Mà ý tưởng, loài người trong xã hội hiện đại, không có xiềng xích? Mẹ kiếp, tao bị món nợ 8 tỉ yên xích chân, giờ lại nợ người ta thêm 60 tỉ hào, còn bị truy nã khắp nơi, đặc tội với không biết bao nhiêu người! Thứ xiềng xích vô hình ấy, loài chó chúng mà sao hiểu được? Chúng mà kêu gào phản nộ, chúng mà đòi trả thù, nhưng tao mới là người có quyền được phản nộ đây!

Từ thế kỉ lạ này, toả ra một thứ uy áp kinh hoàng, như đè nén lên bản năng của loài sói. Hắn mơ hồ thấy hoảng sợ. Hắn muốn chạy trốn. Nhưng đúng lúc này, thứ huyết mạch Phù Dung Nga Quý mà tên thanh niên kia truyền cho hắn, bỗng kích phát sự hung hãn.

Hắn gầm lên một tiếng, đôi mắt đỏ sọc, tất cả những vết thương trên người, đều bốc lên hơi máu. Hắn biến thành một con sói đỏ rực.

Graooo!!!!

Con sói ấy, điên cuồng lao về phía trước, kéo theo những tia đỏ rực. Móng vuốt, răng nanh, đều rực lửa, chém tới với tốc độ kinh người.

Vào lúc này, Takezawa cũng rút kiếm.

Kiểm Thuật của Takezawa cấp độ gì? Chính hắn cũng không rõ. Hai mươi năm lăn lộn, hắn chưa từng có thời gian quan tâm. Hắn chỉ biết, mình chưa từng gặp phải Thiên Kiếp, nên Kiểm Thuật của mình, tầm ở mức Thạc sĩ đi. Có lẽ vậy.

Hắn chỉ biết, hai mươi năm sống sót khỏi Đại Hung Vận, hắn đấu kiếm, chưa thua một ai.

Phập!!

Con sói lửa lao qua người hăn, chia làm 2 khúc xẻ dọc từ đầu tới chân, hai con mắt còn mang theo sự kinh hoàng, và ngơ ngác.

Máu bắn toé lên người Takezawa, máu rất nóng, khiến người hăn hơi ran rát. Nhưng có hề gì, vì quan trọng nhất, là mình đã sống sót.

Lại sống sót.

Chiêu vừa rồi, không phải Hành Vân Thiên Kiếm của tộc Kumo, mà là Kiếm Thuật của Itou Nhất Tộc.

Có lẽ hiện giờ, trên thế giới này, chỉ còn mình hăn biết dùng chiêu thức ấy.

Lấy một chân làm trụ, đường kiếm chém thẳng từ dưới lên, cộng với sức bật từ đầu gối, như muốn cắt đôi cả mây trời.

Bunten. Phân Thiên. Vũ Minh Kiệt chạy như bay xuống mạn tàu. Xung quanh, tiếng các sĩ quan chạy tới chạy lui, gấp rút chuẩn bị.

Chuyện dưới cổng ngầm, là ưu tiên hàng đầu của Đế quốc. Hạm đội số 7 đóng ở ngay đây, không thể bàng quan đứng nhìn.

- Điều động 7 người, chuẩn bị tàu ngầm, nhanh lên!

- Rõ!

Vũ Minh Kiệt chống tay lên lan can, nhìn về phía đất liền. Vừa qua mùa biển động, nay lại tới đất liền động sao. - Thiên Anh, cháu phải về à?

Phạm Tố Uyên vừa bước về nhà, đã thấy Thiên Anh đi ra khỏi cổng.

- Vâng, cô ạ. Cháu còn có công việc. Em Linh tỉnh rồi đó cô, đang nằm trên phòng.

- Cô cảm ơn cháu đã trông em nhé. Cháu cố gắng giữ gìn sức khỏe.

- Vâng ạ, cháu chào cô.

Phạm Tố Uyên không nói những lời sáo rỗng như “gửi lời hỏi thăm tới bố mẹ”, khiến Trần Thiên Anh có chút gì cảm kích. Những lời sáo rỗng như vậy, đặt vào hoàn cảnh của hai gia đình, lại trở nên giống lời đùa cợt. Hơn nữa, chắc cô ta cũng ý thức được, mình ít nhiều cũng là nguyên nhân dẫn tới tình cảnh này.

Đi sau Phạm Tố Uyên, là một người phụ nữ. Trần Thiên Anh theo phản xạ đánh giá qua một chút. Dáng hơi khắc khổ, nhưng vẫn khá đẹp, và lịch thiệp. Xuất thân con nhà gia giáo, có điều kiện, không biết vì sao phải chịu nhiều khó khăn. Có những dấu hiệu rõ ràng, chỉ ra rằng cô ta đang làm đầu bếp.

Cô ta nhìn hẩn mỉm cười. Hẩn gật đầu chào lại. Là khách của Phạm Tố Uyên mà thôi, hẩn không quan tâm nhiều. Phạm Tố Uyên dẫn Hoàng Bích Thanh lên phòng con gái. Con bé đang dựa lưng vào thành giường, nhúu mày uống cốc nước cam. Nhìn thấy Hoàng Bích Thanh, cô bé reo lên vui vẻ.

- Linh à, cô gặp mẹ con ngoài đường, nghe nói con đang sốt cao. Nên cô tới xem giúp bệnh tình cho con.

- Cô cũng biết khám bệnh ạ?

- Cũng biết đôi chút.

Bên ngoài, Phạm Tố Uyên dựa lưng vào tường, bồn chồn hồi hộp.

Biết đâu, Hoàng Bích Thanh có thể biết được thể chất của con bé, rồi cuộc là thứ gì.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 148: Là Trần Thịnh

- Đừng có giở trò thần bí với ta! Nói đi, rốt cuộc là ai?

Quang tức giận hét lớn. Tình hình ở đây, không thể không khiến hắn tức giận. Hắn cũng không ngu tới mức không nhận ra, những thí nghiệm ở đây có liên quan tới thứ thuốc phiện đang được bán ở Hải Thành.

Thứ ảo giác này, không đơn giản. Không đơn giản bởi vì người ta phải dùng bao nhiêu sinh mạng để nghiên cứu ra nó.

- Thứ thuốc phiện bán khắp Hải Thành, tất cả những con nghiện, đều chỉ là đối tượng nghiên cứu, phải không?!

- Có lẽ vậy. - Cô gái nhún vai.

- Đừng có nhún vai với ta! - Quang hét lên. - Ta chịu đủ những cái trò bí hiểm của mi rồi! Nói mau, nếu không...

- Nếu không thì sao chứ...

Phập!!

Cô gái chưa nói hết lời, một bàn tay đã vươn tới, bóp chặt cổ cô ta. Hai ngón tay, như sắn sàng cắm sâu vào yết hầu.

- Ta ghét nhất lũ đàn ông vũ phu...

- Im mồm! Đây là vấn đề sinh mạng con người đó! Đừng để ta phải bực!

- Sinh mạng con người, thì đã làm sao? Ngày nào chẳng có người chết. Và người bức thì đã làm sao? Chẳng phải người đang bức rồi đó sao? Tức giận, chỉ là phản xạ của những kẻ vô năng.

Cô gái vẫn nói với hắn bằng một giọng cộc nhả.

- Đừng khích ta, cũng đừng mong ta sẽ nhẹ tay. - Ngón tay hắn siết chặt hơn vào cổ cô ta. Hắn có thể cảm nhận rõ yết hầu cô gái ừng ực từng cơn. - Ta không thể làm được gì, nhưng ít nhất, ta có thể siết người tới chết.

- Hành động đó, không khôn ngoan lắm đâu. - Cô gái vẫn nhìn hắn bằng con mắt cao ngạo.

- Vậy thì im miệng để rồi phải chết, cũng không khôn ngoan lắm đâu.

Bàn tay hắn bắt chợt siết thật mạnh. Hự! Đôi mắt cô gái trợn lên kinh ngạc. Dường như cô cũng không dám tin Vương Minh Quang có thể phản ứng mạnh mẽ tới như vậy, cũng như không dám tin Vương Minh Quang dám giết chết mình.

- Lũ đàn ông, thật đáng ghét.

Lắm bầm như vậy, cô gái vung tay về phía mặt hắn. Một đám bột trắng bay ra.

!!!

Vương Minh Quang vội giật lùi về sau, đưa tay lên che mặt, nhưng không kịp nữa. Hắn đã hít phải thứ đó.

- Cái...

Hắn không kịp nói hết. Mọi thứ trước mặt hắn, dần trở nên mơ hồ, cô gái cũng trở nên mơ hồ. Hắn ngã vật xuống sàn.

- Vương Minh Quang! Ta sẽ nhớ tên người, Vương Minh Quang. - Cô gái cao ngạo đứng đó, nhìn hằm vật lộn trong ảo giác. - Nỗi nhục nhã của ta ngày hôm nay, rồi sẽ có ngày ta bắt người trả đủ! Hãy biết ơn cái thân phận Ấm Hành Sứ Giả của người đi, vì nếu không có nó, ngày hôm nay người đã không còn toàn thân rồi!

Tiếng nói này, vang dội như vào côi hư không, âm âm trong đầu. Mọi thứ xung quanh, đã trở nên mơ hồ. Vương Minh Quang không còn ý thức nữa. Phan Thành sốt ruột đi đi lại lại trong phòng. Thầy Phương bảo hằm phải dẹp yên vụ này, trước khi thầy nổi giận. Nhưng hằm có thể làm gì được đây? Đội 1 cũng đã điều động rồi. Nhưng hằm cũng chỉ điều động được cấp độ Thạc sĩ mà thôi. Ở Hải Thành, số lượng Tiến sĩ đếm được trên đầu ngón tay, mà kẻ hèn mọn như hằm, làm sao có thể điều động. Mà quy mô vụ việc này, Phan Thành tin rằng, nếu không phải cấp bậc Tiến sĩ, không đủ sức để tác động.

Ít ra thì, hằm cũng đang cố gắng làm hết sức.

Nhưng lúc này, Trần Thịnh đâu rồi? Thăng chết tiết ấy ở đâu rồi? Dưới trướng Thịnh Doanh, cũng không thiếu cao thủ, nhưng thăng khốn này, đúng lúc nguy cấp, lại không tìm thấy đâu.

Phan Thành gọi cho hằm hơn 50 cuộc điện thoại, đều chỉ nghe được giọng tổng đài. Gọi thăng về biệt thự nhà hằm, chỉ nghe chính Phạm Tố Uyên trả lời, nói rằng hằm đã ra ngoài từ sáng.

Khốn kiếp thật! Đội 1 được tập hợp cực kì khẩn trương. Thiên Anh là người cuối cùng tập hợp. Tất cả 12 người. Đây cũng là lần đầu tiên hoạt động với đầy đủ 12 người trong đội.

Như thường lệ, số 2 đứng ra giới thiệu công việc và lên kế hoạch.

Nhiệm vụ lần này, khó khăn nhất, không phải sự nguy hiểm của kẻ địch, mà là, còn không rõ kẻ địch là ai.

Hay là có tất cả bao nhiêu kẻ địch. Và bao nhiêu phe? - Này cậu, lái nhanh lên một chút được không?

- Thiếu Tướng, ta đang đi với tốc độ 90km/h rồi, hiện giờ không có tàu ngầm hạt nhân nào nhanh tới vậy đâu ạ.

Cậu sĩ quan bất đắc dĩ giải thích.

Vũ Minh Kiệt thở dài. Hắn không rõ tình hình dưới cổng ngầm thế nào, nhưng hắn biết, với trình độ 3 bằng Tiến sĩ của mình, hoàn toàn có thể thay đổi cục diện. Đế Vương Cung. Long Thành.

Vụ việc ở Hải Thành cũng đã được báo cáo tới đây.

Ngay lúc này, cả Vương Vũ Hoành lẫn Vương Tuyết Trinh đều không có mặt. Một mật thám đã được cử đi tới chùa Minh Nguyệt để báo cáo chuyện này, nhưng đáng lẽ giờ này hắn đã phải trở về.

Khi Vương Vũ Hoành lẫn Vương Tuyết Trinh đều vắng mặt, ai là người có quyền quyết định cao nhất trong Đế Vương Cung?

Chuyện này cũng có nhiều người từng suy đoán. Vương tộc, vốn nổi tiếng chỉ tin tưởng vào huyết thống, quyền lực chỉ được trao cho nội tộc. Hiện nay, quyền quyết định cao nhất, có lẽ cũng là một người họ Vương. Rất có thể là Bộ trưởng Bộ Nội vụ Vương Dĩ Đạt, em họ của Tiên Đế.

Suy đoán như vậy khá là hợp lý, nhưng hoá ra, lại không phải. Hiện nay, người quyết định mọi thứ trong Đế Vương Cung, lại là một gia nô của Vương Vũ Hoành.

Lão đã hơn 80 tuổi. Không ai biết lão tên họ gì, chỉ quen gọi lão là lão Nô. Gọi nhiều thành quen, bản thân lão cũng tự gọi mình như vậy. Lão Nô không có tư chất gì hơn người, cũng không lập nên công trạng gì hiển hách,

lão chỉ hơn những kẻ ở bình thường, là lão phục vụ cho Vương tộc, đã hơn 70 năm nay. Bố mẹ lão là một nô lệ, đến khi đẻ ra lão, cũng là một nô lệ.

Lúc bình thường, lão chỉ là một lão Nô, không thuộc hạ, không chức tước, không quyền lực. Nhưng khi Vương Vũ Hoành ra ngoài, hẳn luôn giao lại toàn quyền quyết định cho lão.

Khi vụ nổi loạn tại Hải Thành được báo về Đế Vương Cung, không biết lão Nô tiếp nhận tin tức này ra sao, chỉ biết toàn bộ Vương tộc đều nhận được một mệnh lệnh.

Án binh bất động.

Khi tất cả các thế lực trên Đế quốc vì sự việc này mà sốt sồn sột, thì Vương tộc lại có vẻ bình chân như vại. Ngoại trừ Hạm đội số 7 lén lút phóng một chiếc tàu ngầm để can thiệp, thì tất cả các binh đoàn khác đều như không hay biết.

Mệnh lệnh này, chỉ biết được truyền ra từ Đế Vương Cung, không ai biết là lệnh của Vương Vũ Hoành, hay Vương Tuyết Trinh, hay của người nào khác. Đã là lệnh của Đế Vương Cung, đối với Vương tộc, luôn là tuyệt đối. Vương tộc bình tĩnh, còn Trần gia, lại hoảng loạn.

Hai tháng nay, kể từ khi vụ ám sát Vương Vũ Hoành thất bại, keo theo sau đó là hàng đông hệ lụy, tới tập đồn dập mà giáng xuống đầu Trần gia, gia tộc này ngỡ như mình đã chuẩn bị đầy đủ và sẵn sàng, hoá ra lại chưa kịp chuẩn bị gì hết.

Thị phần kinh doanh bị o ép, vây cánh ngầm bị triệt tiêu, Trần gia như bị chặt đứt tay chân, khó lòng cự quây. Nhưng bọn họ vẫn còn một điểm tựa, điểm tựa ấy vô cùng mạnh mẽ, là cống ngầm. Một kế hoạch 200 năm của tổ tiên, ít ra cũng cứu giúp gia tộc lay lắt sống sót trong cơn bão tố.

Nhưng, điểm tựa ấy, đang lung lay dữ dội.

Bốp!!

Trần Phùng ném điện thoại vào tường. Chiếc điện thoại vỡ tung thành 6 mảnh.

Sắc mặt hắn còn đang bùng bùng giận dữ.

Trần Phùng năm nay đã hơn 50 tuổi, tiếp quản Trần gia cũng đã được hai mươi năm. Chí lớn của gia tộc, những tương tới thế hệ của mình, đã có thể thực hiện. Cái gì mà Phạm Viết Phương, cái gì mà Vương Vũ Hoành, Trần gia đã luôn nhẫn nhịn. Bởi vì bọn họ tin rằng, so với đại kế hoạch hơn 200 năm, hai tên kia dù có tài năng tới mấy, kinh nghiệm bao nhiêu, cũng chỉ là những đứa oắt con. Hắn còn đặc chí cho rằng, Vương Vũ Hoành chính là mắt xích yếu nhất trong bao nhiêu triều đại nhà họ Vương.

Sự thực đã cho thấy, hắn đã nhầm. Trần gia đã nhầm. Khi hai tên đó hợp sức lại, dù là Trần gia cũng không thể nào chống chọi nổi trong cơn bão tố.

Hai tháng nay, Trần Phùng đã luôn trọng trạng thái căng thẳng. Sự việc bất ngờ này, lại càng như giọt nước tràn ly, đẩy hắn tới gần bờ vực suy sụp.

Giờ, không chỉ Phạm Viết Phương, không chỉ Vương Vũ Hoành, mà còn một thế lực nào khác đang nhắm vào Trần gia, nhắm vào tổ chức hậu thuẫn cho Trần gia.

Có ngây thơ lắm thì Trần Phùng mới tin rằng đám người thú nổi loạn một cách tự phát.

- Thưa ngài, có người gọi tới.

- Là ai?! - Trần Phùng quát.

- Là Trần Thịnh.

=====

Viết truyện này, công đoạn thú vị nhất là sắp xếp để các tuyến nhân vật va chạm với nhau.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 149: Kẻ Đơn Độc

Phạm Tố Uyên lo lắng đợi bên ngoài. Trong phòng, hơn 15 phút trôi qua, Hoàng Bích Thanh chỉ trò chuyện bình thường với con gái nàng. Không có chút gì khác thường.

Sau 15 phút, Hoàng Bích Thanh đi ra ngoài, thấy nàng đang đứng bên mép cửa, ánh mắt vừa lo lắng, vừa chờ mong.

Chỉ thấy Bích Thanh hất đầu, Phạm Tố Uyên biết ý dẫn chị ta vào phòng mình, nhẹ nhàng khoá cửa lại.

- Chị Thanh, bệnh tình của Linh...

- Không đáng ngại, nhưng về thể chất của con bé... - Hoàng Bích Thanh trầm giọng xuống, khiến tim Tố Uyên thắt lại - là Dịch Thể Linh Thể.

- Không thể nào... - Phạm Tố Uyên nghẹn ngào đưa tay lên che miệng, nàng như muốn sụp xuống.

- Đúng là rất hiếm, quá hiếm có, chỉ một phần nghìn tỉ mới gặp, nhưng... chị rất tiếc... - Hoàng Bích Thanh vừa nói, vừa khẽ quay mặt sang một bên.

- Phải... phải có cách... y học ngày nay rất tiến bộ mà, nhất định... phải có cách... - Phạm Tố Uyên lạc giọng đi.

- Chị không rõ ràng lắm, nhưng ít nhất thì ở Hải Thành này không có đủ điều kiện, phải đưa con bé về Long Thành. Biết đâu Phạm thị, lại có

cách...

- Em biết rồi, tối nay em sẽ nói chuyện với nhà em. Không biết, con bé còn có thể chịu đựng được bao lâu?

- Tối đa là vài năm. Tối thiểu thì... chị cũng không chắc... Em là Tâm Linh Sư, chắc cũng rõ, các tầng Vô thức đang kéo con bé xuống.

Phạm Tố Uyên ngồi thụp xuống, mặt thất thần. Hoành Bích Thanh ngồi xuống, vỗ vai nàng.

- Cố gắng vững vàng. Giờ em là điểm tựa duy nhất cho con bé. Em cần phải vững vàng.

- Vâng, em biết rồi.

Phạm Tố Uyên nắm chặt tay, nhìn Hoành Bích Thanh cảm kích. Chị Thanh dịu dàng đứng dậy.

Chị thở dài. Đối với phụ nữ, chẳng có cái gì gọi là ân oán gia tộc. Chị đối với Phạm Tố Uyên, chỉ là 2 người mẹ, lo lắng cho con mình. Những lúc như thế này, nếu có một bờ vai đàn ông để tựa vào, để dựa dẫm, thì tốt biết bao nhiêu. Hơn ai hết, chị hiểu rõ nỗi cô độc của một người phụ nữ.

Những lúc thế này, Phạm Tố Uyên cần chồng mình ở cạnh. Còn tên Trần Thịnh chết tiệt kia, giờ đang ở đâu? Trong chiếc ô tô phóng như bay ngoài xa lộ, Trần Thịnh căng thẳng buông lỏng cánh tay xuống ghế. Cái điện thoại vắng nãy trên mặt đệm.

Cuộc điện thoại với Trần gia vừa chấm dứt.

Mặt Trần Thịnh nổi lên gân guốc, những vết nhăn nheo lại, già nua. Hẳn thật sự đã đi quá xa rồi. Đi trên 3 sợi dây, rồi sẽ có ngày 3 sợi dây ấy kéo người đứt làm 3 phần.

Hắn chẳng nhớ nổi, mọi chuyện trở nên khốn nạn như vậy từ khi nào. Từ khi cưới được Phạm Tố Uyên? Không, lúc đó, Trần Thịnh cảm thấy tốt độ sung sướng. Được làm rể Phạm Viết Phương, có được một người vợ xinh đẹp, có học thức, sự nghiệp như điều gặp gió. Rồi sau đó Trần Phương Linh ra đời, khiến cuộc đời Trần Thịnh lên tới đỉnh cao.

Hắn bất giác mỉm cười. Đó là giai đoạn hạnh phúc nhất cuộc đời mình.

Nhưng sau đó, mọi thứ dần bung bét.

Đó là khi, Trần gia liên lạc với hắn.

Thật lạ kì, khi hai anh em hắn mồ côi vất vưởng chốn Hải Thành, không người thân thích nào tới nhận. Nhưng khi hắn trở thành con rể của Phạm Viết Phương, Trần gia cuống quýt tới nhận họ nhận hàng.

Tra tới tra lui gia phả, rốt cuộc Trần Phùng nhận Trần Thái và Trần Thịnh là hai đứa cháu họ con của ông anh cháu của ông bác mà là con trai của ông trẻ nhà hắn, người mà thuộc chi thứ xa xôi tới nỗi đã đứt đoạn trong gia phả.

Thật hài hước. Giờ nghĩ lại, hắn mới thấy buồn cười. Nhưng lúc đó, hắn đã vô cùng xúc động. Con người có tổ có tông. Những kẻ mồ côi luôn là những người khao khát về tổ tông cội nguồn hơn bất cứ ai.

Những đêm trăng sáng một ngày xa xôi nào đó trong kí ức, hai anh em từng ngồi trên một đỉnh đồi hoang vu, quần áo rách rưới bẩn thỉu, vừa gặm 2 mẫu bánh mì vừa chỉ lên trời. Hắn vẫn nhớ những lời kể của anh trai, về một nguồn gốc huy hoàng của hai đứa, giống như một giấc mơ viễn vông. Nào là cha là tướng quân, mẹ là công chúa, hai anh em mình chỉ vì cơn loạn lạc, mà phải chịu cảnh nghèo hèn. Có lẽ, chính Trần Thái cũng không tin vào điều đó, nhưng hắn vẫn kể cho em trai mình, để hai anh em có chung một ước mơ, để một ngày kia hai đứa trẻ sẽ có một tương lai rực rỡ.

Hắn vẫn nhớ, Trần Thái vừa xoa xoa chỗ bầm dập vì bị người ta đánh, vừa tìm bắt con chấy trong áo hắn, vừa dỗ hắn ngủ. Đêm ngoài trời, đầy muỗi, tiếng muỗi vo ve. Trần Thái kể chuyện rất giỏi. Hắn ta học hành cũng rất khá. Hai đứa bé, ngày thì đi học, tối đi bán dạo kiếm tiền, đêm lại ngủ vật ngủ vờ ở đâu đó.

Những kí ức thơ bé chợt ủa về, khiến Trần Thịnh khẽ lắc đầu. Không còn nữa rồi, hắn cay đắng nghĩ thầm.

Mọi chuyện bắt đầu từ khi Trần gia liên lạc, và Trần Thịnh tìm ra nguồn gốc của mình. Hắn đã muốn nhanh chóng chạy tới chỗ anh trai, thông báo cho anh mình biết tin vui ấy, để hai anh em ôm nhau mà oà khóc.

Đến tận bây giờ, hắn vẫn nuối tiếc vì sao ngày đó đã không làm như thế.

Chỉ bởi vì một câu nói của Trần Phùng, gia chủ họ Trần: “Cậu nên giữ bí mật chuyện này, nếu không muốn bố vợ lột da mình. Gia tộc ta không đối xử hẹp hòi với bất cứ tộc nhân nào, chỉ cần cậu thành tâm đóng góp cho gia tộc”.

Một lời hứa hẹn, rằng hai anh em hắn sẽ được đưa vào phả hệ dòng chính, hắn đã tin tưởng. Không phải vì bản thân, mà là vì anh trai. Vì anh trai hắn có gia đình, có con trai. Vì anh trai hắn còn khó khăn và thiếu thốn. Hắn mong muốn, sau này Trần Thiên Anh sẽ được đưa vào dòng chính, sẽ có tương lai rực rỡ.

Trần Thịnh mong muốn tốt đẹp tới vậy, nhưng buồn thay, hắn không thể nói cho bất kì ai. Hắn biết mình đang chơi vơi giữa hai dòng lũ, chính là hai Đại gia tộc. Hắn phải giữ bí mật. Hắn dần dần xa cách với anh trai.

Hắn biết Trần Thái sẽ căm giận hắn. Thậm chí, Trần Thái sẽ cho rằng, vì được làm rể Phạm Viết Phương, vì có được sự nghiệp phát đạt, Trần

Thịnh đã quên đi máu mủ ruột rà. Trần Thái bắt đầu sa vào nghiện ngập, và suy sụp.

Đến Trần Thiên Anh, cũng ôm lòng căm ghét hẳn.

Khó có thể tả Trần Thịnh đau đớn tới mức nào, khi thấy mình vô tình đẩy anh trai, từ một con người thông minh tài giỏi, vào cảnh cùng quẫn tới vậy. Nhưng đã vài năm trôi qua, hẳn cũng không thể sửa đổi điều đó. Hẳn không thể nói cho anh trai mình bí mật nhỏ ngày đó nữa, vì bí mật ấy, càng ngày càng phình to, càng ngày càng nguy hiểm.

Trần Thịnh, đã dẫn quá sâu vào trò chơi này.

Giờ đây, hẳn không chỉ là con rể của Phạm Viết Phương, là gián điệp cho Trần gia, hẳn còn là người liên lạc với tổ chức bí ẩn.

Tiêu thụ thuốc phiện, là do hẳn làm. Hải Long, là do hẳn ngấm ngấm giật dây. Thí nghiệm trên con người, cũng do vốn đầu tư của hẳn.

“Mẹ kiếp!”

Hẳn chỉ có thể văng tục. Ngoài văng tục ra, hẳn bất lực. Vòng xoáy này, mạnh hơn hẳn tưởng tượng. Vòng xoáy của những ông lớn, mà hẳn, chỉ là một con cờ bé nhỏ, vô năng, vô dụng.

Nhưng, chỉ cần kiên trì. Một con tốt mà có thể kiên trì tới cùng, sẽ có ngày được phong hậu. Sẽ có ngày, hẳn giữ vững cái mạng nhỏ bé của mình, giữ an toàn cho gia đình mình, và hoá giải nỗi thù hận với anh trai. Rồi sẽ có ngày, cái đại gia đình bé nhỏ của hẳn, sẽ được vui vẻ thuận hoà.

Mỗi người, đều có nỗi khổ tâm của riêng mình. Mỗi người, cũng đều có hi vọng mong manh cho riêng mình.

Mà trước hết, hãn cần giải quyết vụ bê bối này. Hãn đã hứa với Trần Phùng như vậy.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 150: Tiểu Hải Vương

Uỳnh!!

Chiếc tàu ngầm bỗng dừng lắc lư dữ dội. Cả đoàn người chơi với, ngã dúm dúm.

- Cái gì thế?!

Tiếng Vũ Minh Kiệt quát.

- Báo cáo, có thứ gì đó đang đâm vào mạn tàu. Rất mạnh!

Uỳnh!!

- Lại nó nữa à? - Vũ Minh Kiệt vừa bám vào một thanh sắt, vừa hỏi.

- Vâng!

- Tàu đang đi 90 km/h, làm sao “nó” có thể theo kịp?

- Em không biết, radar chỉ hiện một mình vật thể đó thôi. Không phải ngư lôi, không phải tàu ngầm. Kích cỡ này, giống... một sinh vật, cũng có thể, là... một con người!

Uỳnh!!

- Đứa khốn kiếp nào dám phá tàu của ta! - Vũ Minh Kiệt bực mình quát lên. - Dừng, mở buồng phóng đi. Anh mày đích thân ra đó.

- Anh có tối đa 5 phút. - Cậu lái tàu đáp. - Sau 5 phút tụi em có muốn cứu anh cũng không được.

- Dám thách thức anh mày dưới đáy biển, 1 phút là đủ rồi. Nơi đây đã là độ sâu 500m. Áp suất của nước biển đã là 5 triệu Pascal. 1 Pascal tương đương với 1 N/ 1 m², 5 triệu Pascal tức là 5 triệu N/ 1 m². 1 m² thì bằng 10 000 cm², vậy mỗi một cm² cơ thể phải chịu tới 500 N. 1 N tương đương với trọng lượng của 1 vật nặng 0,1 kg, vậy 500 N, tương đương với 1 vật nặng 50 kg đè lên.

Nếu mỗi một cm² trên cơ thể người, phải chịu 50kg, thì riêng vùng bụng, với diện tích khoảng 625 cm², sẽ phải chịu một áp lực tương đương 31 tấn đè lên!

Tính sơ sơ vậy để hiểu, ở độ sâu 500m, loài người không thể nào tồn tại, mà sẽ bị bóp bẹp.

Tất nhiên, đó là nói về người bình thường.

Vũ Minh Kiệt, là một Siêu Cường giả với 3 bằng Tiến sĩ, đồng thời là Thiếu Tướng Hải Quân của Đại Nam. Đáy biển, cũng như nhà của hắn.

Sinh ra tại một làng chài ven biển, cách Hải Thành vài trăm cây số về phía Bắc, Vũ Minh Kiệt từ nhỏ đã nổi tiếng về khả năng bơi lội.

15 tuổi, luyện thành Thủy Hành Bộ Pháp.

16 tuổi, được tuyển vào Trường đào tạo sĩ quan.

22 tuổi, tham gia Hạm đội 12, giành công lao lớn trong các trận hải chiến, đạt cấp Thiếu Tá.

30 tuổi, đạt tới 3 bằng Tiến sĩ, trở thành Thiếu Tướng trẻ nhất trong lịch sử ngành Hải quân, được mệnh danh là Tiểu Hải Vương Vũ Minh Kiệt.

Lời hăn nói, không phải sự kiêu ngạo. Dám thách thức hăn dưới đáy biển, hăn muốn biết, là kẻ nào.

Ở độ sâu 500m, đáy biển tối om. Nhưng hăn có thể cảm nhận từng đợt lưu động của dòng nước. Ở phía trước, có một thứ gì đó đang lao vun vút tới.

“Tới đây”, hăn nghĩ thầm, thủ thế. Dưới áp lực nước kinh người này, hăn chuyển động cơ thể nhẹ nhàng không khác gì trên cạn.

Bàn tay hăn vịn một vòng thu về sau. Hăn nhắm thẳng vào thứ đang lao tới.

“Ha!!”

Bàn tay đánh ra phía trước, cuốn theo toàn bộ áp lực của biển cả, như một dòng nước xoáy, nghiền nát mọi thứ.

Hải Vương Thuỷ Áp Thặng Ba Chương!

Chương pháp như một dòng nước ngầm âm thầm dưới đáy biển, không có dấu hiệu báo trước, không có thanh thế dọa người, chỉ có áp suất khủng khiếp hàng chục triệu Pascal, âm thầm đánh tới.

Chiêu mạnh nhất để tới cuối mới dùng, đúng là chỉ xuất hiện trong phim của Sasaki. Thực chiến, còn chưa đợi đối thủ xuất hiện, đã mong muốn dùng chiêu mạnh nhất mà kết liễu hăn.

Trong bóng đêm đen kịt, Vũ Minh Kiệt có thể cảm thấy, sinh vật bí ẩn kia, bị Thặng Ba Chương đẩy ngược về phía sau, không ngừng quay tròn, da thịt bị ép chặt.

“Vậy mà chưa chết?!... Hự!”

Vũ Minh Kiệt chưa kịp bắn khoản, sinh vật đó đã húc thẳng vào bụng hắn, một cú húc cực lực, đẩy văng hắn bay đi.

“Hộ giá! Hộ giá! Hộ giáaaaaaa!!!!!!!!!!!!”

Vũ Minh Kiệt điên cuồng truyền âm vào trong nước, mong rằng đám thủ hạ chết tiệt trong tàu ngầm bắt được.

Đúng là đám sĩ quan bắt được tín hiệu cầu cứu, nhưng đã muộn. Bọn họ chỉ thấy, trên radar, Vũ Minh Kiệt bị sinh vật bí hiểm kia đẩy đi, với tốc độ nhanh khủng khiếp, hướng về phía đất liền. Hồng là một con gián. Hắn rất thích khoe rằng mình là một con gián, vậy nên khi có cơ hội, hắn sẽ lại lái nhái câu giới thiệu đó. Hắn là một con gián. Loài gián không ngỗ nghịch nào không chui lọt. Loài gián sống rất dai. Không có hiểm cảnh nào mà loài gián không sống nổi.

Hồng làm gián cho Vương Nghiệp đã bao năm nay rồi. Hắn vẫn sống dai sống khoẻ. Và hắn mong sẽ sống dai sống khoẻ như vậy tới cuối đời.

Nhưng than ôi! Tai kiếp từ đâu giáng xuống cổng ngầm này, không khác gì người ta dí chai thuốc xịt côn trùng vào tổ của gã.

Một đồng người thú, nào bướm, nào sói, nào quỷ, lại thêm mấy tên đột biến cấy thịt chuột, kéo nhau thành đàn thành lũ, không biết từ đâu chui đầy cổng ngầm, thấy người là giết, thấy đồ là cướp. Chúng man rợ, chúng hung hãn, chúng cuồng nộ. Ôi chao, đám người thú đánh nhau với lũ xã hội đen, loạn lạc, máu me, ghê rợn.

Hồng chỉ là một con gián. Hắn đã dùng mọi kỹ năng sinh tồn để chạy, để trốn. Mà sao hắn vẫn bất lực.

Hồng hót hơ hót hải chạy. Chạy thực mạng. Phía sau hắn, là một đám người, hay là đám thú nữa chẳng biết, điên cuồng đuổi theo hắn.

“Lẽ nào, đời ta chấm dứt tại đây? Loài gián kiêu hùng, rốt cuộc cũng phải đầu hàng tai kiếp sao?”

Hồng kiệt sức, ngã xuống đất. Bên cạnh hăn là dòng nước cống đen ngòm, bẩn thỉu. Dòng nước chảy tới một cửa thoát, có lẽ đổ thẳng xuống biển.

Hồng chột nghĩ ra một cách. Đẳng nào cũng chết, nếu hăn nhảy xuống nước để cuốn trôi ra biển, ít ra còn có một hi vọng được sống. Hoặc ít ra, hăn cũng được chết nhẹ nhàng thanh thản.

Hồng kiêu hãnh khi được làm gián, hăn sẽ không để kẻ khác ngẫu nhiên xẻ thịt, giày xéo thân xác mình.

Nghĩ là làm, hăn chồm tới, chuẩn bị nhảy xuống nước.

Tùm!!

Hăn muốn nhảy xuống nước, bỗng từ dưới mặt nước, một thứ gì đó lao lên. Là một người, không, là hai người.

Một lưng áo Đô đốc Hải quân ướt sũng. Người đó vác trên vai một con người mình trần như nhộng. Hăn ta ném tên đó xuống sàn, kêu bịch một tiếng. Kẻ vừa bị ném xuống, vô cùng quái dị. To béo, mập mạp, nhưng cổ lại rút vào, tay dài ra, các ngón tay đóng thành màng, bên cổ có mang như mang cá. Đầu hăn bị vô số dấu tay đánh vào bẹp dí, máu học ra từ mọi loại lỗ. Hăn gãy đành đập như sắp chết.

Hồng nhìn lên con người mặc áo khoác Đô đốc.

- Ngài Vũ Minh Kiệt! - Hồng sung sướng reo lên.

- Ta có quen người? - Người đó kinh ngạc quay lại nhìn hăn.

- Tôi... tôi là gián của Vương Nghiệp, ở Hải Thành này có gì tôi không biết chứ? Ngài chính là Thiếu Tướng Vũ Minh Kiệt nhân tài nghìn năm có một của quân đội, uy phong cái thế, chiến lược phi phàm, là Tiểu Hải Vương lòng lẫy khắp bốn biển...

Vũ Minh Kiệt vừa dốc nước khỏi tai, vừa nhìn đám người thú hung hãn đang bao vây. Hắn lại nhìn thứ sinh vật quái dị vừa chạm trán. Cả tốc độ, sức mạnh, ngoại hình, đều quái dị. Không phải là người cá, mà giống con người bị đột biến. Vừa rồi, hắn phải liên tục dùng chưởng đánh thẳng vào thái dương tên đó hàng chục lần, mới đánh gục được. Rốt cuộc cái quái gì đang xảy ra ở nơi đây vậy?

- Được rồi, khỏi phải nịnh. Là gián của Vương Nghiệp phải không? Số người may mắn đó, đám tép riu này, ta phất tay một cái là... Hự!

Đang nói, bỗng nhiên Vũ Minh Kiệt khụy xuống.

- Ngài Vũ Minh Kiệt! Ngài sao thế ạ?! Ngài có bị thương không?

Vũ Minh Kiệt thở hồng hộc, chống tay xuống đất, run lẩy bẩy, khó nhọc trả lời.

- Không... không bị sao cả... là... say đất liền...

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 151: Trẻ Đi Lạc

Uỳnh!!

Luồng sáng khủng khiếp dội tới, khiến Vương Vũ Hoành phải oằn người chống đỡ. Tay trái vận Dương khí, tay phải tích Âm Khí, hắc vốn muốn dùng nguyên lý Âm Dương để đối chiều đòn công kích này, nhưng uy lực của nó quá mạnh, khiến hai tay hắc tê dại. Bàn chân hắc bị đẩy lui về sau, một bước, hai bước, ba bước, càng ngày càng xa.

Hự!

Vương Tuyết Trinh nhanh chóng chạy tới, chống đỡ sau lưng hắc. Ai ngờ, cả hai người đều bị đẩy lùi về phía sau.

Rầm!!

Một hòn đá được bà đẩy tung lên. Cả hai người va vào hòn đá, tạo nên một chấn động không hề nhỏ, mới có thể dừng lại. Luồng sáng cũng dần tiêu tán.

- Cám ơn cô.

- Xí!

Các Âm Hành Quân đứng quanh đó hoảng hốt nhìn sự việc xảy ra. Vương Vũ Hoành và Vương Tuyết Trinh, lại có thể bị một đòn công kích đẩy lùi đến hơn chục bước?

- Nhìn kìa!

Tiếng một ai đó hét lên. Tất cả mọi người cùng hướng ánh nhìn về phía cánh cửa. Cánh cửa đá đã bị đòn công kích đẩy cho mở toang, nhưng không có tổn hại gì. Đằng sau cánh cửa, là một căn phòng thật lớn.

Bên trong căn phòng, là một thân người khổng lồ. Chỉ có thân trên, đầu, và đôi cánh tay. Phần bên dưới, kết nối chằng chịt với mặt đất, bằng những xúc tu đá khổng lồ. Sau lưng hắn, là hai đôi cánh cũng lớn không kém, nhầy nhụa máu thịt vì bị cấm lên không biết bao nhiêu gươm giáo. Mỗi chuôi gươm chuôi giáo lại gắn một sợi xích lớn, treo lên trần phòng.

Mái tóc dài bấn thiêu che kín khuôn mặt gã khổng lồ. Hắn từ từ ngước mặt lên, gầm lớn một tiếng.

Gương mặt này, khiến cả Vương Vũ Hoành và Vương Tuyết Trinh đều giật mình sửng sốt.

- Phụ Vương!

- Hoàng Huynh! Reng!! Reng!!

Chuông điện thoại lại réo lên. Lần này không phải điện thoại của Takezawa nữa, mà là một chiếc điện thoại rơi dưới đất.

- Ồ, điện thoại của thằng khốn Quang đây mà. Nó vứt điện thoại ở đây rồi lại đi với gái. Má nó chứ!

Takezawa vừa nhặt chiếc điện thoại lên vừa lau mồ hôi. Một số lạ gọi tới. Hắn muốn nghe máy. Bỗng nhiên, một cảm giác nguy hiểm từ phía sau ập tới.

Hắn giật mình quay lại, nhảy lùi ra sau vài bước.

Phía đó, bên cạnh xác của tên người sói đã bị cắt làm đôi, một thanh niên im lặng quỳ tại đó, dáng vẻ bi thương nhìn cái xác.

- Ai?!

Cậu thanh niên ngẩng mặt lên. Làn da trắng nõn. Gương mặt lạnh lùng. Chỉ có đôi mắt là đỏ rực như lửa. Dưới cổ cậu, vẫn còn dấu hàm răng, đã bắt đầu khép miệng.

- Mi... là tên Phù Dung Nga Quý ở đấu trường lúc này?!

Cậu ta không trả lời, chỉ liếc mắt xuống nhìn cái xác. Cậu khe khẽ nói, giọng nói âm u quanh quẩn bốn phía.

- Hắn... đã nói... sẽ đi theo ta. Sẽ cùng ta... tìm kiếm... tự do...

- Muốn tự do, sao không đi tìm đi, còn muốn hãm hại người khác? Sao?! Người cũng muốn trả thù cho hắn?

Takezawa căng người thủ thế, lưỡi kiếm chìa về phía trước. Những lời Vương Minh Quang kể về Phù Dung Nga Quý, gì mà càng gần kề cái chết càng mạnh, gì mà Chiến thần nào đó, khiến hắn vô cùng e dè.

Người thanh niên chầm chậm đứng dậy, nhìn về phía hắn.

- Tên ngươi, là gì?

- Itou Takezawa.

- Ngươi có muốn... đi theo ta không?

-!!! Đi theo ngươi? Để làm gì?

- Để tìm kiếm tự do.

- Ha ha, cảm ơn! Ta thấy, mình cũng đã có đủ tự do rồi. Với lại, ta hơi sợ mấy lời mời mọc rồi, chưa từng thấy lời mời nào đem lại kết cục tốt đẹp cả, ngươi cứ đi tìm tự do cho riêng ngươi thôi.

- Vậy sao? Thật tiếc quá.

Nói xong, gã thanh niên quay người rời đi.

- Vậy thôi sao? Không muốn trả thù cho đồng đội à?

Tên đó lắc đầu.

- Để làm gì chứ? Thứ ta muốn, là tự do, là được sống.

- Vậy sao? Vậy thì chúc người may mắn. Nhưng ta chưa biết, tên người là gì.

Gã thanh niên quay đầu lại, ánh mắt đỏ nhìn về phía hắn.

- Ta... đến từ một vùng đất rất xa... từ khi còn rất nhỏ. Ta cũng không nhớ tên mình nữa. Chỉ biết, khi bị đem đi làm thí nghiệm, có một con quỷ đã được cấy vào sâu bên trong ta. Nó là kẻ duy nhất làm bạn với ta. Tên nó là... Phù Dung.

Nói xong, hắn quay lưng đi mất.

Takezawa lau mồ hôi, thở phào một tiếng. Không phải đánh nhau, vẫn tốt hơn là chém giết vô nghĩa.

“Phù Dung sao? Một cái tên thật ám ảnh...” - Không nghe máy.

- Vẫn không nghe máy sao?

Văn thắc mắc. Không biết hai người này, đi nhận giải thưởng ở đâu, mà lại không nghe máy. Nó lại quay qua hỏi thằng Cường.

- Giờ mấy giờ rồi?

- 2 giờ 15 phút. Sao vậy đại ca?

Văn tiu nghiêng lắc đầu.

- Lại muộn học rồi.

Cường suýt chết vì căn phải lưỡi.

- Đại ca à! Đại ca nghiêm túc chút được không? Tình huống như thế này rồi, đại ca còn lo chuyện đi học đúng giờ? Đại ca ý thức một chút độ nghiêm trọng của vấn đề được không?

Văn thản nhiên gật đầu.

- Tất nhiên là tao ý thức được. Rất là nguy hiểm, đúng không?

- Đúng vậy!

- Nhưng nguy hiểm là một chuyện, còn đi học đúng giờ, lại là chuyện khác, đâu liên quan gì đến nhau. Nếu được, tao mong mình thoát khỏi nguy hiểm và kịp đi học đúng giờ. Nhưng, haizz...

Tiếng thở dài này, khiến thằng Cường suýt phát điên. Đúng là thằng Văn nói cũng có lý, nhưng cái lý này, người bình thường nghe không lọt.

- Đại ca à, em đã nói với đại ca rồi, đừng tìm tới chỗ thằng Vũ Hải Hùng, mà đại ca không chịu nghe. Thằng đó vốn đã không có gì tốt đẹp.

- Vậy sao? Nhưng tao thấy, anh ấy rất tốt đó chứ?

- Tốt chỗ nào vậy ông nội?

- Thì anh ấy dẫn mình đi hỏi chuyện bạn anh ấy nè, rồi lúc nguy hiểm, còn hướng dẫn tụi mình nữa.

- Sặc! Đại ca cứ tin người như vậy, tai vạ đến đại ca tự chịu, đừng lôi em vào cùng chứ?!

- Đúng vậy, - Vương Thành Văn gật đầu thản nhiên - Tao xin lỗi vì đã bảo mày theo cùng. Bây giờ, nếu muốn, mày có thể về.

- Trời đất ơi! - Phùng Huyết Cường muốn hét lên - Con cũng muốn về lắm, nhưng giờ mình đang bị lạc, bị lạc đó ông nội! Nếu không thì con đi theo ông nội làm cái gì?! Trời đất ơi nói chuyện với ông nội làm con tức chết mất!

- Ờ há, vậy lại đi tiếp.

Phùng Huyết Cường muốn đập đầu vào tường một cái ngất xỉu, đến khi tỉnh dậy mới thấy đây chỉ là một giấc mơ. Nhưng không được. Vậy nên nó vẫn phải tiếp tục đi theo Vương Thành Văn.

- Khoan đã!

Văn giật mình, dừng phắt lại. Cường cũng giật mình, dừng lại theo. Nó không thấy thứ gì, chỉ thấy thẳng Văn dáo dác đưa mắt nhìn lên.

Trong bóng tối, không có chút tiếng động gì, không gian âm u rờn rợn.

- Hù!!!

Bất chợt, một cái mặt nạ trắng bệch, hình thù kì dị, không biết từ đâu thò ra, lơ lửng giữa không trung, ngay trước mặt thẳng Văn.

- Áaaaaaaaaaaaaaa!! Maaaaaaaaaaaaa!!

Vương Thành Văn hét lên kinh hãi. Nó suýt nữa đá ra quần, giật lùi về sau hơn 10 bước, rồi ngã dập mông xuống đất.

Phùng Huyết Cường cũng giật mình kinh hãi, nhưng chỉ lùi về 1 bước, nó đã kịp nhìn thấy, đằng sau mặt nạ, hình như là một con người, trùn cả người màu đen, đang treo ngược trên không trung.

Đúng là có đáng sợ, nhưng không đến mức sợ tới vậy. Nó khinh bỉ quay sang nhìn Vương Thành Văn. Thằng này, gặp quái thú khổng lồ hay kẻ địch đông đảo, cũng chưa từng khiếp sợ, vì sao thấy cái mặt nạ đã sồn ra quần như vậy?

Kẻ đeo mặt nạ quái dị vẫn treo mình trên không trung, cười hề hề.

- Xin chào hai chú bé. Vì sao nơi đây lại có hai chú bé con vậy?

- Bọn cháu vô tình bị lạc xuống đây! Chú làm ơn chỉ bọn cháu đường ra với. - Phùng Huyết Cường lấy hết can đảm nói ra. Giọng nó run lấy bầy.

-Ồ, hai chú bé bị lạc à? Thật tốt quá. Hề hề hề.

- Làm... làm sao mà tốt ạ? - Cường cố gắng để thốt ra câu hỏi.

Chiếc mặt nạ chợt xoay tròn, con người kia cũng bằng một cách nào đó, đang treo mình chột lộn ngược lại, đứng thẳng trên mặt đất. Từ trong tấm áo choàng, lòi ra bốn cánh tay khẳng khiu, cầm những con dao sáng quắc.

- Vì, chú, rất, thích, ăn, thịt, trẻ em đi lạc, hề, hề, hề.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Tiến Hay Lùi

- Không phải Phụ Vương. Khí tức này... rất lạ. - Vương Vũ Hoàn nghi hoặc nhìn sinh vật khổng lồ phía trong.

- Mà có thấy phần nó kết nối với mặt đất không? Tao không cảm nhận thấy gì cả, cứ như mặt đất ở đó bị trơ đi vậy. Cả cái “thứ” đó nữa, có cảm giác như... trống rỗng. Chỉ là cái vỏ mà thôi, bên trong chứa đầy năng lượng.

Hai người cùng đứng đó chờ đợi, vừa quan sát đối thủ. Vài giây sau, vẫn thấy thứ đó đứng im, không có động tĩnh gì.

Wong Vũ Hoàn nhặt một hòn đá, ném qua cánh cửa. Ngay lập tức, tên khổng lồ rống một tiếng, một luồng áp suất ép nát hòn đá thành tro bụi.

- Nó chỉ tấn công những thứ đi qua cánh cổng.

- Âm Hành Quân Đoàn, cùng lên đi. Cẩn thận đấy. - Vương Tuyệt Trinh ra lệnh.

- Vâng!

6 người Âm Hành Quân thận trọng bước qua cánh cổng. Mỗi người đều có ít nhất một học vị Tiến sĩ. 6 người bước vào, chỉ để thăm dò thực lực đối thủ.

Khi 6 người vừa bước qua cánh cổng, tên khổng lồ lại rú lên một tiếng.

- Đủ rồi, bước ra ngay!

Lần này là Vương Vũ Hoành hét lên. Tất cả Âm Hành Quân đều giật mình. Có người nhảy lùi về sau, cũng có người không phản ứng kịp.

Ầm!!!

Một tiếng động khủng khiếp vang lên. Có 5 người bị áp lực đẩy bật về phía sau, đập mạnh vào vách đá, hộc máu. Một người không lui về kịp, đã bị áp lực nghiền nát.

Vương Tuyết Trinh đau lòng chặc lưỡi. Âm Hành Quân, đều là tầng lớp tinh tuý, thiệt hại một người, cũng là tổn thất lớn.

- Sóng năng lượng mạnh thật.

- Không chỉ vậy, “thứ đó” mạnh lên dựa theo số lượng người bước vào. - Vương Vũ Hoành nói.

- Vậy một mình mày solo nó nhé? - Vương Tuyết Trinh liếc sang.

- Dưới này là lòng đất. Cháu không thể dùng Âm Dương Hoàng Long ở đây được.

Âm Dương Hoàng Long Tiễn, lấy đất làm cung, lấy trời làm tiễn. Nơi đây có đất mà không có trời, tất nhiên không thể sử dụng.

- Không có Âm Dương Hoàng Long thì đã sao? Mày vẫn là Chí Tôn 9 bằng Tiễn sĩ cơ mà.

Vương Vũ Hoành nuốt nước bọt cái ực. Một mình hấn bước vào, đương nhiên là khả quan nhất. Hấn đánh giá đối thủ một lần nữa. Hấn quay sang nhìn Vương Tuyết Trinh, thành thật nói một câu.

- Đánh không lại.

- Pfff!!

Chỉ nghe thấy bà cô đáp lại bằng một tiếng xì khinh bỉ. - Chạy!

Văn hét lên. Nó đã chạy đầu tiên. Thằng Cường nghe thấy câu đó, cũng hoảng hốt chạy theo.

Đánh không lại thì chạy. Mẹ đã dạy nó thế. Nó cũng vô cùng tán thành. Chưa cần biết đối thủ có trình độ gì, chỉ thấy 4 cánh tay, với 4 con dao, nó đã biết mình ở thế bất lợi.

Phùng Huyết Cường bình bịch chạy phía sau. Thằng béo này tuy nặng nề, nhưng dù sao cũng 8 điểm Thể dục, nó rất tự tin vào tốc độ của mình.

Nhưng, lạ một điều, Vương Thành Văn vẫn chạy nhanh hơn nó.

- Đại ca, chờ em với!

Văn đang guồng chân lên chạy, nghe thấy vậy, chợt quay lại. Nó nhìn thấy, bóng đen đang đuổi ngay sát phía sau. Nó so sánh tốc độ chạy của thằng Cường, với tốc độ của kẻ đó.

Chạy không kịp. Đây là kết luận nó đưa ra. Nếu bỏ mặc thằng Cường và chạy một mình, có lẽ nó sẽ thoát. Nhưng nó không làm vậy.

Nó giảm tốc độ, rồi quay người dừng phắt lại. Năm đấm thu vào.

Đánh không lại, thì phải chạy. Nhưng chạy không được, thì phải đánh.

Khuyết Nguyệt Triều Quyền đã chuẩn bị tung ra. - Thật là loạn.

Số 2 vừa ngẩng nhìn đồng xác chết dưới cổng ngầm, than vãn một câu. Sau lưng hắn, toàn bộ thành viên đội 1 đã tề tựu. Mỗi người đều che mặt, nhìn không khác gì một đội ninja thực thụ.

Hắn lại nhìn sang bên trái. Bên dòng nước cống đen ngòm, số 1 vẫn đang đi tè.

- E hèm! Nhiệm vụ lần này khá phức tạp. Trước tiên, mọi người chia làm nhóm 3 người, thám thính tình hình và thông báo lại, hạn chế giao tranh với các phe khác. Khi nắm rõ toàn bộ tình hình nơi đây, tôi sẽ ra thông báo tiếp theo. Mọi người đã rõ chưa?

- Rõ!

- Số 12, cậu đi cùng tôi và số 1 đi, cố gắng theo kịp.

- Vâng!

Trần Thiên Anh đi theo số 2. Hắn biết số 2 sắp xếp như vậy dựa trên thực lực. Nếu ném hắn 1 mình vào đồng hỗn loạn này, tin chắc là hắn không sống nổi.

Các nhóm khác đã tản đi 4 phía, cả 2 vẫn đứng lại chờ số 1 tè xong.

Tiếng tờ tờ vang lên, rồi tắt dần.

Số 1 vừa kéo khoá quần, vừa giơ tay chào hắn.

- Hế lô, khoẻ chứ?

- Phí thời gian quá, đi thôi.

Số 2 giục. Cả 3 tiến về phía trước. Tại một ngách khác của cống ngầm, tên khổng lồ vẫn đứng đó. Từng tiếng rống vang lên, kèm theo ánh sáng chói loà. Mỗi lần hắn rống, hoặc là luồng lửa nóng cháy, hoặc là sấm sét khét lẹt, hoặc là mùi thối không chịu nổi.

Giống như một pháo đài di động, án ngữ trước con đường này.

Trước mặt hẳn, là vô vàn xác chết cháy đen.

Phía xa xa, một đám người thú núp vào một bên, căng thẳng quan sát.

Theo như kế hoạch, thì tuyến đường nơi đây vô cùng quan trọng. Bọn chúng đáng lẽ đã có thể đánh chiếm thành công.

Không chỉ nơi đây, mà nghe nói, ở những nơi khác, đều xuất hiện những tên khổng lồ quái dị với chiến lực kinh người, không chỉ giết chết rất nhiều đồng bọn, mà còn tạo thành một vòng tròn vây kín bọn chúng lại.

Cuộc nổi dậy này của đám nô lệ, vốn đã được chỉ huy và tính toán kĩ càng, đối phương cũng là bị động phản kháng, nhưng chỉ dựa vào mấy tên quái thai, lại sắp sửa dập tắt bọn chúng.

Tất cả đã dần tuyệt vọng. Lúc này, dù là người sói, người bướm, hay nga quý, hay loài người, đều không còn quan trọng nữa. Mặt kẻ nào kẻ nấy tràn đầy buồn bã, bi ai. Một lần đánh cược tìm kiếm tự do, cuối cùng chỉ là những nỗ lực vô nghĩa.

Đúng lúc này, tiếng xôn xao từ đằng xa vọng lại.

“Chiến thần!”

“Là Phù Dung Chiến Thần!”

Người vừa tới, chỉ cao 1m60, vẫn còn rất trẻ, da trắng nõn, mơ hồ thấy những vết sẹo chi chít đang mờ dần trên khắp da thịt, đôi mắt đỏ rực trong màn đêm. Kẻ này, chính là Chiến thần bất bại trong đấu trường, là kẻ hùng mạnh nhất trong đám nô lệ, cũng chính là kẻ đứng ra kêu gọi mọi người.

Chỉ cần có Chiến thần, chúng ta có thể thắng! Tất cả mọi người bỗng dấy lên niềm hi vọng.

Đúng lúc này, trước ánh mắt chờ mong của tất cả mọi người, người thanh niên này chỉ nói một câu.

- Rút lui đi.

- Tại sao?

- Sao lại như vậy?

- Bao nhiêu anh em đã chết, tại sao có thể rút lui? Mà rút lui đi đâu?

Lập tức, tiếng nhao nhao nổi lên.

Phù Dung yên lặng đứng đó, lắng nghe tiếng oán thán của mọi người. Sau đó, hần chậm rãi mở miệng.

- Các người muốn tìm kiếm điều gì? Tự do? Hay là cái chết? Ta biết các người thà chết cũng muốn giành lấy tự do, nhưng tự do có ý nghĩa gì nếu các người không sống để tận hưởng nó? Giờ chúng ta đã thoát khỏi cái nhà ngục bé nhỏ kia, nhưng chúng ta lại rơi vào một nhà ngục khác. Đó đã là tự do chưa? Chắc chắn là chưa phải. Còn bao nhiêu anh em, bao nhiêu đồng loại, bao nhiêu kẻ khác có cùng cảnh ngộ như chúng ta, đang bị giam cầm khắp Đế quốc này, ở khắp mọi nơi, các người muốn bỏ mặc họ sao? Các người phải sống, không chỉ vì thứ tự do của riêng mình, mà còn vì sự tự do cho bao nhiêu người khác!

Tất cả im lặng. Hần lại nói tiếp.

- Các người cứ giết chóc, muốn trả thù, các người định giết hết cả Đế quốc này chẳng? Hay là trước đó các người sẽ bị đại bác bắn cháy thành thịt nướng? Thứ các người cần, là tự do, chứ không phải giết chóc. Mà muốn có tự do, muốn tiến về phía trước, thì bây giờ, các người phải lùi lại!

- Nhưng... thứ quái vật đó đang ngăn cản đường lui của chúng ta...

- Đúng vậy! Vì vậy, ta sẽ bước lên trước. Các người, đi theo ta là được rồi!

Lập tức, toàn bộ những kẻ xung quanh phấn khích reo hò. Chiến thần chưa bao giờ làm bọn họ thất vọng. Đám đông nhường đường cho hắn tiến lên, đối mặt với gã khổng lồ quái dị có thể đốt người thành than kia.

Muốn tiến xa hơn, thì lại phải lùi bước. Nhưng muốn lùi bước, thì lại phải tiến lên. Hắn tiến thẳng về phía đối thủ.

Phù Dung Nga Quý trong truyền thuyết, chỉ tiến không lùi.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 153: Người Giữ Cửa

Nơi đây là một bình nguyên đầy cát.

Có những dãy núi xa xa. Có đường chân trời. Có mặt trời đen. Có hàng nghìn vì sao quay xung quanh nó.

Vương Minh Quang không còn nhớ mình là ai, đến từ đâu, đang làm gì. Hắc đã ngồi đây ngắm bầu trời được rất lâu rồi.

Bỗng nhiên, một thứ gì rơi vào đầu hắc, cốc một cái, rồi rơi xuống nền cát. Hắc ngơ ngác cúi xuống nhìn. Là một chiếc mặt nạ.

Hai nửa đen trắng, một bên khóc, một bên cười.

Hắc vô thức cầm chiếc mặt nạ lên, rồi một thôi thúc mãnh liệt, giục hắc đeo vào.

Ngay giây phút hắc đeo chiếc mặt nạ lên, giông bão bỗng nổi lên đột ngột, cát bụi bị mù mịt cuốn bay.

Một mình hắc cố gắng chống chọi trong cơn bão cát.

Chỉ thấy, cơn bão cát dần bị hút vào một chỗ. Nơi ấy, dần xuất hiện một cánh cổng. Một cánh cổng khổng lồ.

Dưới chân hắc không còn cát nữa, mà thấy lạnh buốt. Cơn bão cát tan dần.

Xung quanh hắc, không còn là bình nguyên cát, mà là vùng băng giá lạnh lẽo, trắng xóa. Trước mặt hắc, là một cánh cổng khổng lồ.

Hắc hoảng hốt quay lưng lại, như muốn bỏ chạy.

Sau lưng hắc, xuất hiện.

Một con khỉ già. Vương Vũ Hoành bị bà cô khinh bỉ, cũng rất bất đắc dĩ. Đúng là đường đường Chí Tôn Cường giả, 9 bằng Tiên sĩ, mà nói ra câu đánh không lại, truyền ra ngoài chỉ sợ sẽ thành trò cười cho thiên hạ.

Nhưng hắc không quan tâm tới trò cười hay không, hắc chỉ tôn trọng sự thật. Đối thủ rất mạnh, đánh không lại.

Một tạo vật mà hắc đánh không lại, hơn nữa còn có thể mạnh lên dựa theo số người bước vào, rất có thể là di vật do cha hắc để lại.

Vương Lập Đế, ông nội của Vương Vũ Hoành, thọ tới 129 năm, lúc tạ thế đã đạt tới 15 học vị Tiên sĩ, là nhân tài hiếm có trong các đời Vương tộc.

Đại Nam Tiên Đế, cha của hắc, thọ mệnh không dài, lại có một cái chết gây nhiều tranh cãi, nhưng lúc sinh thời, đã đạt tới 16 học vị Tiên sĩ, là đỉnh cao học thuật trong 3000 năm.

Cụm từ Nam Đế, Bắc Hoàng, cũng là do thực lực của cha hắc mà tạo nên.

Không phải ngẫu nhiên, mà khi Vương Vũ Hoành lên ngôi, bị ngoại nhân đánh giá là giai đoạn suy yếu nhất trong suốt 3000 năm cai trị, bị các thế lực từ trong đến ngoài coi thường.

Bởi, người kế nghiệp Vương Vũ Hoành, không chỉ là phế trưởng lập thứ, không chỉ là chuyển tiếp thế hệ, không chỉ toàn Vương tộc bị chia năm

xé bảy, mà người kế nghiệp còn là một tên phế vật.

Bản thân Vương Vũ Hoành cũng ý thức được thời gian cai trị của mình có quá nhiều bất lợi. Thiên thời địa lợi nhân hoà đều không ủng hộ mình. Nhưng hắn chưa từng than vãn một câu. Hắn chỉ bình tĩnh đối mặt. Giải quyết tất cả mối đe dọa. Cuộc chinh phạt Vrahta là tiếng nói đồng dạng đầu tiên của hắn trên thế giới này, nhưng đó chỉ là bước đầu tiên.

Muốn bảo vệ gia đình mình, hắn phải mạnh hơn nữa, quyền lực hơn nữa, phải mạnh tới mức không ai dám ôm lòng toan tính với hắn.

Muốn né tránh cơn bão tố, cách duy nhất là vượt lên trên nó.

Để rút ra được điều này, hắn đã phải trả quá nhiều cái giá. Vương Vũ Hoành năm 25 tuổi, đã muốn cùng vợ con mình chạy trốn khỏi cơn bão tố, nhưng hắn thật ngây thơ, vì bão tố sẽ đuổi theo hắn, cuốn lấy hắn, cuốn lấy toàn bộ thế giới này.

Hắn sẽ không bao giờ né tránh nữa. Giờ cũng vậy. Đối thủ mạnh tới mức đánh không lại, hắn vẫn sẽ tìm ra cách. Mà muốn tìm ra cách, hắn lại phải tiến lên.

Hắn bước lên trước. Bỗng nhiên, một bàn tay níu vai hắn lại.

Là Vương Tuyết Trinh.

- Bố con chúng mày, đều thích đơn thương độc mã nhỉ?

- Có những thứ, cháu đâu thể đùn đẩy cho người khác được?

- Không phải đùn đẩy, mà là chia sẻ. Nếu tao và mày cùng vào đó, con đó có mạnh lên gấp đôi không?

- Cháu chỉ tính toán sơ sơ, nhưng có lẽ không. Chỉ mạnh lên gấp rưỡi là cùng.

- Vậy tao và mày cùng vào.

Hắn nhìn bà cô mình đầy cảm kích. Đúng vậy, có những thứ, chia sẻ cho người đáng tin cậy, bản thân cũng thấy an tâm hơn rất nhiều.

Hai người cùng bước tới trước cánh cổng.

Một, hai... ba!

Cả hai cùng lao vào ngay lập tức. Tên khổng lồ rống lên. Sóng năng lượng bộc phát.

“Quả nhiên, không mạnh như lúc này”. Vương Vũ Hoành đứng lên trước, dùng thân mình che chắn cho Vương Tuyết Trinh.

Luồng sóng năng lượng chỉ bộc phát trong 5 giây. Điểm này hắn cũng đã đếm được. Sau 5 giây, tên khổng lồ ngửa cổ lên trời, hít một hơi, rồi rống một tiếng. Một luồng sáng bay ra, nhắm thẳng vào hai người.

- Tách!

Cả hai đồng loạt rẽ hướng sang hai bên.

Không cần bàn bạc, cũng biết nên làm gì. Vương Tuyết Trinh vừa chạy, vừa cố ý giảm thật mạnh xuống mặt đất. Bà muốn thử công phá vào phần kết nối giữa cơ thể hắn và mặt đất.

Vương Vũ Hoành nhảy sang bên trái, Đạp Không Phi Hành vài bước lên không trung. Hắn tung cước, nhắm thẳng vào phần thân trên.

Cộp!!

Tên khổng lồ phản ứng rất nhanh, đưa cánh tay bồ tượng lên đỡ. Cánh tay hắn va chạm với chân của Vũ Hoành, vang lên một tiếng Cộp.

“Quả nhiên, chỉ là cái vỏ”. Vương Vũ Hoành có thể cảm nhận thấy, bên dưới lớp vỏ này, là những nguồn năng lượng khổng lồ.

Hắn xoay người, tung chân còn lại, giẫm thật mạnh lên cánh tay đó. Cú giẫm này, kết hợp cả Âm Ba, sóng âm truyền qua lớp vỏ, truyền vào trong vùng năng lượng bên trong, sau đó, bị nuốt chửng.

“Năng lượng thuần khiết thật!”

Không thể công phá từ bên trong, hắn lại tìm cách đánh phá phần vỏ. Bàn tay hắn, lại xuất hiện một trận pháp.

Điện Quang Hoả Thạch!

Trận pháp dùng lửa và sét kết hợp, đánh thẳng vào cánh tay tên khổng lồ. Tiếng xèo xèo phát ra, nhưng không có lấy một vết sém.

- Cẩn thận!

Chỉ nghe tiếng Vương Tuyết Trinh hét lên, hắn ngay lập tức đạp một bước, bay lùi về phía sau.

Bốp! một tiếng, cánh tay còn lại đã vỗ lên chỗ hắn vừa đứng, như động tác đập một con ruồi.

- Khó công phá quá! Chỗ cô thì sao?

- Không được! Đất xung quanh hắn hoàn toàn trơ rồi, không có chút địa mạch nào cả! Hơn nữa, còn có một sợi kết nối, như một cái rễ cây, kéo dài tới mấy nghìn cây số!

- Hắn lấy năng lượng từ lòng đất sao? Vậy thì gần như là vô hạn rồi!

Vút! Vút!

Vương Vũ Hoành vừa phải né tránh từng cú đập của tên khổng lồ, vừa suy nghĩ. Với khả năng hiện tại của hai người, công phá tên khổng lồ này, rất khó.

Bỗng nhiên từ trên cao, hần quan sát thấy, sau lưng gã khổng lồ, là một cánh cửa.

- Cô! Sau lưng hần, một cánh cửa.

- Hiếu rồi.

Vương Tuyết Trinh chạy vòng tới phía đó.

Rầm! Rầm! Rầm!

Bỗng nhiên, những cột đá từ phía dưới tên khổng lồ mọc lên, nhắm thẳng vào người bà. Bà né được hết tất cả, những cây cột cắm thẳng vào vách tường. Bụi đất bay mù mịt.

- Mẹ kiếp! Trước giờ chỉ có tao cầm đá ném người, chưa có đứa nào dám cầm đá chọi tao!

Bà tức giận quát lên một tiếng. Dưới chân bà xuất hiện một tảng đá to đùng.

Bốp!!

Vương Tuyết Trinh giơ chân, sút thẳng tảng đá lên đầu tên khổng lồ. Tảng đá vỡ vụn.

Tên khổng lồ rú lên, một cánh tay từ trên cao giáng xuống, nhắm thẳng vào Vương Tuyết Trinh.

Rầm!!

Vương Tuyết Trinh khẽ mỉm cười, bà lách người sang một bên, mượn nhờ lực của cú đập ấy, lao thẳng về phía cánh cửa.

Giữa không trung, bà văng người, tung quyền đâm thẳng vào cánh cửa.

Rầm!! Hự!

Chỉ thấy, bà bị bật ngược về sau. Cánh cửa vẫn không sút mẻ.

Giữa không trung, bà được Vương Vũ Hoành đỡ lấy.

- Cô nên quan sát rồi mới hành động chứ - Hắc bất đắc dĩ nói - Trên cánh cửa, có một cái ổ khoá.

- Chìa khoá, hắc là do tên này giữ đi?

- Vậy thì hắc là kẻ canh cửa rồi. Không đánh bại hắc, không bước qua được.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 154: Tiến Về Phía Trước

- Suyt!

Số 2 đưa tay lên miệng ra hiệu. Cả 3 người dừng lại. Phía trước không xa, tiếng kim loại va đập chát chúa.

Giống như hai chiếc búa khổng lồ gõ vào nhau. Mỗi lần gõ, âm thanh vang rền làm nảy cả nhịp tim người nghe, và ánh lửa điện chớp lên sáng bừng. Cùng với đó là từng tiếng kêu thảm thiết.

Số 2 ra hiệu cho 2 người phía sau dừng lại, hấn lồm cồm bò lên trước, dán lên tường một lá bùa, sau đó vẽ một trận pháp xung quanh.

Thấu Thị.

Một loại trận pháp cho phép người dùng nhìn xuyên qua vật thể, nhưng thời gian phát động rất chậm, chỉ dùng khi thám thính tình hình, khó dùng trong lúc giao chiến.

Chỉ hơi mơ hồ, nhưng hình ảnh đã đủ để số 2 phán đoán.

Có rất nhiều người vây quanh một tên khổng lồ, cao tầm 3m. Hai tay hấn cầm 2 cây búa, và mỗi lần hấn đập 2 cây búa vào nhau, lại có một người thành thịt vụn.

Hành nghề sát thủ bao nhiêu năm, hình ảnh này vẫn khiến hấn cảm thấy kinh dị. Cứ như dưới tầng địa ngục, những con ác quỷ hành hạ linh hồn người vậy.

Hắn lặng lẽ quay lại, kể lại hình ảnh vừa rồi với Số 1 và Số 12.

Chợt bộ đàm có tiếng báo hiệu.

“Số 2 đây, nói đi”

“Số 9 đây, chúng tôi phát hiện thấy đằng trước có một tên khổng lồ đang nhai thịt người. Hiện tại chúng tôi đang núp ở đằng xa theo dõi. Ở điểm 178, 4”.

Một lúc sau, lại có báo cáo mới.

“Số 5 đây, điểm 622, 27, phát hiện một tên khổng lồ, cao tầm 3m, cả người mọc ra gai nhọn, đang thăm sát bờ bãi”.

...

“Số 4 đây, điểm 98, 145”

...

“Lại là số 9 đây, điểm 32, 788”

...

Số 2 nghe ngóng thông tin tình báo, trải tấm bản đồ xuống đất. Hắn khoanh lại những điểm được báo cáo. Tất cả những dấu đỏ đều vây kín xung quanh Hải Thành. Thậm chí, còn đang có dấu hiệu thu hẹp lại.

Hiện giờ, mới có báo cáo về 6 tên khổng lồ, hình thù quái dị, chiến lược khủng khiếp. Cách chiến đấu của mỗi đứa lại khác nhau, nhưng đều có điểm chung, là có sức phòng ngự kinh khủng, và tốc độ di chuyển chậm chạp.

Số 2 cũng căng hết cả não để suy nghĩ. Hắn tự nhận mình hiểu biết cũng nhiều, thứ quái dị gì cũng đã từng thấy qua, thậm chí cuộc nổi loạn của bọn người thú, hắn cũng không thấy lạ. Nhưng những tên khổng lồ này, từ đâu chui ra, hắn hoàn toàn không biết.

“Alo, số 11 đây. Tôi thấy một tên khổng lồ nữa, có thể phun ra lửa, ra sấm sét, và ra hơi thối. Có một kẻ đang đấu với hắn”.

“Số 2 nghe rõ. Cho biết địa điểm đi.” Phùng!

Một luồng lửa bóng rập thối về phía hắn. Da thịt hắn bóng cháy, quần áo hắn bốc lửa.

“Nóng không?”, một giọng nói không biết từ đâu vang vọng.

“Nóng chứ”, hắn thm trả lời.

“Đau không?”

“Đau chứ”

“Nổi đau này của người, chỉ là tưởng tượng mà thôi. Hãy tưởng tượng, người đang ở trong một làn gió mát, chứ không phải biển lửa hung tợn”.

“Ta không làm được. Nóng quá”

“Vậy người hãy tưởng tượng, thứ đang bốc cháy, không phải da thịt người, mà là sinh mệnh của người, là chiến ý của người. Hãy mở mắt ra và nhìn thẳng về phía trước!”

Hắn mở mắt ra. Ngay lập tức, luồng lửa thiêu đốt con người của hắn, hắn đau đớn quần quai.

“Đau quá!”

“Cứ mở mắt nhìn thẳng! Mắt người đang bốc cháy, nhưng nó sẽ hồi phục lại còn nhanh hơn cả tốc độ bốc cháy nữa! Miễn là người không ngừng tưởng tượng. Người phải nghĩ trong đầu, mình nhìn thấy, mình nhìn thấy được đối thủ, mình nhìn thấy được con đường phía trước! Hãy mở to mắt nhìn, và bước đi!”

Mình nhìn thấy! Mình nhìn thấy đối thủ! Mình nhìn thấy con đường phía trước!

Trong mắt hăn, vẫn chỉ là biển lửa nóng rực. Nhưng hăn vẫn bước từng bước về phía trước.

Cả người hăn bùng cháy. Nhưng hăn càng bùng cháy, bước chân của hăn càng nhanh hơn, dũng mãnh hơn, khí thế hơn.

Phù Dung lúc này, như một ngọn lửa, lao thẳng về phía trước.

Mắt hăn, đã nhìn thấy kẻ địch. Luồng lửa, cũng đã phụt tắt.

Graaaaaaaaaaaaa!!!

Tiếng gào dữ dội phát ra từ cổ họng bỏng rát của hăn, tiếng gào không phải của mình hăn. Một nắm đấm rực lửa đâm thẳng vào bụng con quái vật khổng lồ.

Cú đâm lún sâu vào bụng nó, như sắp sửa bị thứ năng lượng quái dị trong người nó thôn phệ, bỗng bùng phát ra ánh lửa. Ngọn lửa nổ bung thành một tiếng đing tai.

Bang!!

Con quái vật bị đánh bay về phía sau.

Toàn bộ đám đông đằng sau reo hò sung sướng.

Nhưng Phù Dung không dừng lại. Cả thân người hắn vẫn còn bốc khói, hắn lại tiến từng bước về phía trước.

Con quái vật đã gượng dậy. Nó lại ưỡn cổ, rống lên một tiếng.

Graooooo!!!

Lần này, sấm sét phóng tới, nhanh tới mức không kịp phát hiện, sáng loà toàn bộ đường cống ngầm.

Sấm sét đánh vào người hắn. Lượng điện tích khổng lồ chạy qua từng thớ cơ bắp, từng mạch máu, từng khớp xương, qua não bộ, qua dạ dày, qua nội tạng. Nước trong người hắn sôi sục. Tim hắn co thắt lại, vặn vẹo. Dây thần kinh của hắn như phải chịu hàng tỉ mũi kim đâm.

“Chỉ là chút điện tích, đã là gì chứ? Chỉ khiến tim người đập nhanh hơn, máu người tuần hoàn mạnh hơn, cơ bắp người săn chắc hơn. Quan trọng, vẫn là sự tưởng tượng. Hãy tưởng tượng, người nhanh hơn, mạnh hơn, chuẩn xác hơn, hung hãn hơn, khát máu hơn. Hãy tiến về phía trước!”

Cả người hắn, bỗng toát ra những ánh chớp xanh sẫm, kêu tách tách trong không khí. Tóc của hắn cháy xém, cả người hắn đen sì, khói đen khét lẹt bốc lên từng đợt. Nhưng hắn vẫn sống, hắn vẫn bước lên một bước chân, về phía trước!

Uỳnh!!

Khoảnh khắc bước chân hắn chạm xuống đất, một âm thanh như sấm rền vang vọng, một ánh chớp như vụt qua. Hắn đã ở trước mặt tên quái vật.

Bang!!

Lại một đấm đấm thẳng vào bụng nó.

Con quái vật kêu lên một tiếng kêu đau đớn, cả người nó bị đánh bay về phía sau.

Lần này, Phù Dung chạy sát ngay theo nó, bằng thứ tốc độ không thể tưởng tượng, từng cú đâm, đâm liên tiếp lên con quái vật.

Bang! Bang! Bang!

Mỗi một cú đâm, lại phát ra từng vụ nổ nhỏ, bật tung những tia lửa điện chói lòe, phát ra những tiếng nổ đinh tai.

“Giải thoát cho ta... Làm ơn”

Tiếng rên rỉ của tên khổng lồ, bất chợt rơi vào tai hắn. Hắn hơi giật mình.

“Anh bạn trẻ, nghe thấy rồi đó. Giải thoát cho hắn đi. Cho hắn thứ tự do mà hắn mong muốn đi.”

Giọng nói lại vang lên trong đầu hắn.

Hắn giẫm một chân thật mạnh, lao tới. Năm đâm lại tung ra. Nhưng giữa chừng, năm đâm bỗng chuyển thành một trào, năm thẳng vào trán tên quái vật.

Graoooooooooo!! Tạch tạch tạch!!

Một tiếng rú đầy kinh hãi vang lên, kéo dài, cùng với tiếng điện tích phát ra. Mùi khét lẹt xộc thẳng vào mũi mọi người. Con quái vật, bị thiêu đốt thành tro bụi.

Phù Dung nhẹ nhàng hạ xuống đất. Cả người hắn đã cháy đen thành than. Nhưng chỉ một lúc sau, từng mảng than đen bong tróc, rơi xuống đất, lại lộ ra thân thể trắng nõn nà. Mái tóc lại óng mượt trở lại. Và hai mắt hắn, lại xuất hiện màu đỏ rực trong đêm.

Hắn quay đầu, nhìn đám người đang đứng đó bàng hoàng chiêm ngưỡng mình, nhẹ nhàng nói một câu.

- Đi thôi. Đi tìm kiếm tự do của chúng ta.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 155: Đuổi Bắt

- Mẫu thí nghiệm số 16 đã bị đánh bại!
- Ai? Là ai có thể đánh bại hắn? Là Hải quân của Đại Nam sao?
- Đúng vậy, rất có thể là Vũ Minh Kiệt!
- Chết tiệt thật! Vũ Minh Kiệt cũng đã tham gia sao?

Ngồi ở một bên trong phòng thí nghiệm, Trần Thịnh căng thẳng nghe đoạn đối thoại của đám nhân viên nghiên cứu.

Chủ ý đưa những mẫu thí nghiệm ra để dẹp cuộc nổi loạn này, là do hắn đề xuất. Ai nghĩ rằng, vừa mới xuất trận thôi, một tên đã bị đánh chết.

Nếu Hải quân của Đại Nam cũng tham dự, chỉ sợ vụ việc này sẽ chuyện bé xé ra to. Tổ chức cũng sẽ bại lộ rất nhiều điều không mong muốn.

- Ra lệnh cho đám bọn nó, trừ khử lũ nổi loạn nhanh lên, rồi rút!
- Thưa ngài, số 38, vừa bị mất liên lạc.
- Lại là Vũ Minh Kiệt? Hay là Âm Hành Sứ Giả?!
- Không phải. Là từ một tên nổi loạn. Hắn là kẻ mạnh nhất trong Đấu trường.

- Lũ nô lệ trong Đấu trường, còn có kẻ mạnh tới vậy sao? Số 38, canh giữ phía Đông Bắc, phải không?

- Vâng, đúng vậy.

- Chết tiệt, phía Đông Bắc mà bị hồng, lũ khốn đó sẽ bỏ chạy khỏi Hải Thành mất. Chúng ta không đủ lực để mở rộng vòng vây thêm được!

- Này anh!

Đến lúc này, Trần Thịnh phải lên tiếng.

- Sao? - Tên nhân viên gắt lên. Hẳn là người quản lý trạm nghiên cứu tại Hải Thành, còn Trần Thịnh, chỉ là một nhà đầu tư mà thôi, cho tên này bước vào trong trạm, đã là quá nể mặt rồi.

- Tôi chỉ không hiểu, chỉ là một đám nổi loạn thôi mà. Cũng không có gì quá đe dọa. Tại sao lại phải huy động nhiều lực lượng để trấn áp như vậy? Nếu để bại lộ ra những bí mật của tổ chức, vậy thì được không bằng mất.

- Ông thì biết cái gì? Ông có biết, kẻ giật dây lần này, chính là Thánh Nữ của bọn chúng không? Có tình báo cho biết, ả ta đang ở ngay dưới cổng ngầm Hải Thành! Lần này, dù có phải bại lộ thêm nữa, cũng phải bắt cho bằng được ả ta.

- Thánh... Thánh Nữ? - Trần Thịnh ngơ ngác hỏi.

- Haizz. - Tên kia thở dài. - Giờ có giấu ông cũng vậy mà thôi. Ông cố gắng dùng thân phận của mình, nhờ cậy Vương Nghiệp, hay là Hắc Long, chiếu cố giùm những đứa con gái trẻ, đẹp, có thể là loài người, cũng có thể là người bướm, cũng có thể là bất kì giống loài nào. Mọi thông tin đều hữu ích hết.

Không biết Thánh Nữ mà hắn ta nói tới là ai? Trần Thịnh nghĩ thầm. Hắn chỉ cảm thấy không ổn. Tốn bất cứ giá nào cũng phải bắt được cô ta? Vậy nói ngược lại, chỉ cần cô ta xuất hiện, là có thể dụ tổ chức này lộ ra rất nhiều bí mật rồi sao? - Tắc kè con chết tiệt! Là người giở vũ lực với ta! Ta cho người phê pha hết đường về nhà luôn!

Vừa xoa xoa cái cổ thanh mảnh trắng ngần, còn hắn lên mấy dấu ngón tay, cô gái vừa đi vừa bĩu môi giận dỗi.

- Lần này chiêu mộ được không ít, cũng lôi ra được một tên khá thú vị. Cũng đến lúc chuồn rồi. Nhưng mà, - cô chợt dừng lại, nhăn trán suy nghĩ. - Chạy qua chỗ Tiểu Hải Vương một chút. Tên này còn nợ ta tiền mấy lô quân phục đây. - Ha!!!!

Khuyết Nguyệt Triều Quyền của Vương Thành Văn vung tới, nhưng chỉ đâm vào thình không.

“Trượt sao?”. Nó vội vã thu quyền, đưa mắt nhìn quanh. Đấm trượt, không phải cái gì kì lạ, nhưng đối phương né tránh từ khi nào, nó hoàn toàn không để ý được. Đây mới là điều đáng sợ.

- Đại ca, đằng sau!

Tiếng thẳng Cường thẳng thốt.

Văn không biết đằng sau nó là cái gì, nó cũng không quay đầu lại, phản xạ mà nó cần làm, là ngay lập tức lao nhanh về phía trước.

Vút!

Một lưỡi dao sượt qua gáy nó.

- Ô hô, phản xạ khá là khôn ngoan!

Giọng cười của tên đeo mặt nạ lại cất lên.

Thằng Văn quay đầu lại, mới thấy tên đó không biết từ lúc nào, đã đứng đấy, 4 lưỡi dao lập loè trong bóng tối.

- Chú là ai? Tại sao lại muốn ăn thịt trẻ con?

Cái mặt nạ trắng nhợt chột nghiêng đi một cách quái dị. Giọng nói âm u lại cất lên.

- Tại sao à? Vì ta bị bệnh, hí hí hí.

- Chú bị bệnh gì?

- Ta bị bệnh... già. Năm này qua năm khác, mặt ta lại có thêm nhiều nếp nhăn. Ta... buồn... lắm.

Giọng nói, lúc cao lúc thấp, lúc nhanh lúc chậm, dường như cảm xúc của tên này, thay đổi giữa chừng tùy hứng.

- Làm người, ai cũng phải già mà? - Văn hỏi lại.

- Thật vậy sao?

- Thật mà!

- Vậy tại sao chúng mày lại không già?

- Vì bọn cháu, vẫn còn là... trẻ con mà?

- Đúng vậy, trẻ con thì sẽ không già. Nên, chú, mới, thích, ăn, thịt, trẻ, con. Hí hí hí.

4 lưỡi dao sáng quắc lại vung vẩy. Cái mặt nạ quỷ quái lại xò tới.

- Chia ra!

Văn hô lên. Nó chạy sang một bên. Thằng Cường chạy sang bên còn lại. 4 lưỡi dao vung tới, chỉ chém vào không khí.

- Ô hô hô. Chia ra thế này, biết đuổi đứa nào đây? Đuổi thằng mập nhé?

- Không không không! - Tiếng thằng Cường hoảng hốt vọng lại.

- Vậy đuổi thằng gầy nhé?

Lần này thằng Cường không đáp lại, nhưng có thể nghe rõ tiếng nó thở phào nhẹ nhõm.

- Vậy thôi, cứ đuổi thằng mập đi. - Giọng nói lại cất lên.

- Đừng mà! - Tiếng thằng mập kêu la như sắp khóc. Nó gắng sức chạy bình bịch.

4 con dao sáng loáng lại vung lên. Bóng đen đã đuổi theo nó.

“Ế?”

Trong ánh sáng phản chiếu của mấy con dao, Văn đứng từ xa, chợt nhìn thấy có thứ gì đó loé lên.

Giống như, những sợi dây?

Những sợi dây rất mảnh, rất dài, và như nổi tới đâu đó.

Những sợi dây đó, có ý nghĩa gì nhỉ? Vì mọi thứ tồn tại, luôn phải có một ý nghĩa của nó. Ít nhất là đối với con người.

Những sợi dây ánh lên trong phút chốc, rồi lại mất hút trong đêm đen.

Văn không thể nào nhìn thấy những sợi dây đó nữa. Lúc này nó chỉ ước mình có nhãn lực như anh Quang, để có thể nhìn thấu màn đêm ở đây.

Phùng Huyết Cường bị bóng đen đuổi theo. Khi chạy vì mạng sống của mình, nó mới nhận ra mình còn có thể chạy nhanh hơn khi lấy học bổng nữa. Kì hội thao sắp tới, giá mà nó có thể chạy nhanh thế này, chưa biết chừng sẽ được huy chương vàng...

Mà, nó phải sống sót tới lúc đó đã.

- Đại ca, cứu em!!

Cường chạy thực mạng, không dám ngoảnh lại nhìn phía sau. Có lẽ tên ăn thịt trẻ em kia đang đuổi rất sát rồi. Nó chỉ có thể tiếp tục chạy. Sắp tới một ngã rẽ.

- Ú oà!!

Từ ngã rẽ đó, một cái mặt nạ quái dị trắng nhợt, với 4 con dao sáng loáng, chọt vọt ra.

Thằng Cường sợ tới tim suýt ngừng đập. Nó hét lớn một tiếng, luống cuống quay đầu chạy ngược lại.

Tên quái dị kia vẫn vung vẩy 4 con dao đuổi theo, vừa cười khàn khạch.

Thằng Cường cứ chạy, tên đó cứ đuổi. Tới những ngã rẽ, hấn lại quỷ dị xuất hiện chặn đầu nó, lừa nó chạy qua chạy lại. Thằng Cường thở hồng hộc như lợn bị cắt tiết, mồ hôi nhễ nhại, bấp chân tê buốt.

Đùa giỡn thằng mập như vậy, có vẻ khiến hấn ta vô cùng khoái trá.

- Chạy đi, cứ chạy nhiều vào. Càng chạy nhiều, thịt càng săn chắc, ăn càng ngon. Hề, hề, hề.

“A!”

Văn vẫn đứng đó bình tĩnh quan sát, mặc kệ thằng mập bị đuổi bắt. Nó như nghĩ ra điều gì.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 156: Huyết Của Đất

Vũ Minh Kiệt bị say đất liền. Đây không phải chuyện gì bí mật. Thật ra, mọi thuỷ thủ lâu năm đều có dấu hiệu này.

Ở trên tàu, sóng đánh dập dềnh, tiền đình của người bình thường, quen với mặt đất bằng phẳng, sẽ không chịu nổi sự lắc lư này, dẫn đến buồn nôn chóng mặt, còn gọi là say sóng.

Thuỷ thủ thì ngược lại, hệ thống tiền đình đã làm quen với những lắc lư trên mặt biển, khi bước lên đất liền, sẽ thấy không thích ứng kịp.

Nhưng Vũ Minh Kiệt là một Siêu Cường giả, đường đường Thiếu Tướng Hải quân, chút triệu chứng vật vãnh đó chắc không đủ để làm khó hệ thống tiền đình của hắn.

Hắn đã quên mất một số điều, ví dụ như đã mấy năm nay hắn chưa từng đặt chân lên đất liền, hay ví dụ như không khí ô nhiễm dưới cống ngầm cũng làm tê liệt hệ thống tiền đình của hắn.

Hai mắt hắn hoa lên, não hắn thiếu oxi, đầu óc hắn dần mơ hồ.

- Thiếu Tướng, ngài mau gắng gượng, không thì hai chúng ta sẽ bị xẻ thịt mất. - Tiếng tên Hồng văng vẳng.

- Nước! Đưa ta xuống nước. Ở trên bờ, ta không chịu được! - Vũ Minh Kiệt chỉ đủ sức rên rỉ.

Hồng đành gắng sức vắn hắn xuống rãnh nước.

- Gyaaaaa!!!!

Một tên người bướm chọt lao tới. Đôi cánh sau lưng hấn vung vẩy phần hoa, những phần hoa này nhìn lấp lánh mê người, nhưng nào ai biết ẩn chứa thứ gì.

Tùm!!

Vũ Minh Kiệt bị đẩy tồm xuống nước.

Uỳnh!!

Vừa rơi xuống nước, một cột nước khủng khiếp đã từ dưới bắn lên, đẩy văng tên người bướm bay về phía sau.

- Phù!!

Rãnh nước vừa bắn vừa hôi, nhưng ít ra còn thoải mái hơn ở trên đất liền. Vũ Minh Kiệt dần lấy lại được tỉnh táo. Hấn nhìn đám người thú, khề nhếch môi cười. Hai bàn tay lại tung chưởng.

Hải Vương Thủy Áp Thặng Ba Chưởng!

Sóng nước dữ dội cuộn cuộn tràn lên, như đại thủy triều, hung hãn cuốn bay tất cả đám người thú.

- Oái oái!!

Hồng cũng bị sóng đánh trôi.

- Bám vào ta!

Chỉ nghe tiếng Vũ Minh Kiệt gọi, hấn chỉ thấy cười trên cơn sóng khổng lồ ấy, là Vũ Minh Kiệt, đang chồm người bơi bướm, vừa bơi, hấn vừa điều khiển con sóng tiến lên.

“Chặc chặc, Tiểu Hải Vương, đúng là bá đạo”, Hồng hít một hơi, lao tới, túm lấy bờ vai hắn.

Giờ đây, Hồng đang cười lên lưng Thiếu Tướng Hải quân, đang cười cơn sóng lớn, càn quét qua khắp cổng ngầm.

“Làm gián, đôi lúc thật nhục nhã, nhưng cũng có lúc thật oai phong”, Hồng sung sướng nghĩ. Uỳnh!! Uỳnh!! Uỳnh!!

Trong căn phòng rộng lớn, hai bóng người vừa nhảy nhót vừa né tránh những cọc đá nhọn hoắt mọc lên từ dưới đất.

Hự!

Vương Tuyết Trinh vừa lách người qua một cọc đá, vừa đạp lên nó, chạy thật nhanh về phía tên khổng lồ. Thăng cháu yếu đuối của bà vừa thử công phá phần thân trên mà không được, bà muốn đích thân thử nghiệm.

Vừa lao tới gần, một bàn tay lại vung tới.

Rầm!!

Bà nhảy lên, tránh qua nó, đạp lên vai tên khổng lồ.

Bên dưới, quả thật có rất nhiều mạch năng lượng, nhưng lại không có... Huyệt?!

“Thật kì lạ”, bà tự nhủ.

Trên đời này, mọi loại mạch, đều sẽ có những điểm hội tụ khí. Những điểm đó được hình thành, do sự không đồng đều và nhất quán của dòng chảy. Mà thực tế, mọi dòng chảy đều không đồng đều, mà có khúc nhanh khúc chậm, có khúc nông khúc sâu.

Sự lưu động, nhất định sẽ có sự tắc nghẽn. Đó là quy luật. Như Âm và Dương luôn cùng tồn tại. Dù là mạch máu của con người, mạch chảy của dòng sông, hay long mạch dưới đất, đều sẽ xuất hiện những điểm tắc nghẽn. Tắc nghẽn, dẫn tới hội tụ. Nơi hội tụ, chính là Huyệt.

Dòng chảy năng lượng trong người tên khổng lồ này, quá thuần khiết, quá đồng đều, tới nỗi không xuất hiện lấy một cái Huyệt.

Vương Tuyết Trinh là một Địa Mạch Sư. Sức mạnh của bà chủ yếu tới từ Nhân lực và Xúc lực để phát hiện ra những dòng chảy và những Huyệt của đất. Không có Huyệt, bà rất khó thi triển sức mạnh.

Bất chợt, nguồn năng lượng phía dưới như đang co rút lại.

- Sắp sửa bạo phát!

Bà hô to lên, đồng thời nhảy lui về phía sau.

Vương Vũ Hoành cũng bay tới bên cạnh bà.

- Chu kì bạo phát là 30 giây.

- Mà đếm cũng chuẩn đấy.

Graooooooooo!!!!!!!!!!!!

Gã khổng lồ lại rống lên một tiếng. Một luồng sóng năng lượng lại từ trong cơ thể hân phóng ra.

Hự!

Vương Tuyết Trinh vận sức, kéo những tảng đá bên tường lên che chắn cho mình và Vương Vũ Hoành. Những tảng đá khổng lồ bị sóng năng lượng chấn thành đất vụn, nhưng hai người không chịu tác động gì đáng kể.

- Hẳn không có Huyệt, vậy ta không dùng Huyệt của hẳn, mà dùng Huyệt của lòng đất.

- Cô đọc hộ cháu toạ độ.

- Chờ chút.

Vương Tuyết Trinh hơi nhắm mắt lại, rồi mở tròng hai mắt nhìn về khắp căn phòng. Nhân lực của một Địa Mạch Sư, cần rất nhiều công phu rèn luyện, nhưng được bù đắp lại, là một thứ vũ khí vô cùng hữu dụng.

- 38, 127. 67, 89. 360, 182. 180, 97....

Vương Vũ Hoành vừa lắng nghe, vừa vận sức. Tất cả những con số mà Vương Tuyết Trinh vừa đọc, đều là các toạ độ của Huyệt.

Chia căn phòng này ra thành các kinh tuyến và vĩ tuyến như quả địa cầu, sau đó dùng kinh độ và vĩ độ để xác định vị trí của Huyệt. Vương Tuyết Trinh có khả năng phát hiện Huyệt nhanh hơn hẳn, còn hẳn, có năng lực kết nối các huyệt này lại nhanh hơn bà cô.

Hai cô cháu nhà họ Vương phối hợp, dùng hiệu suất cao nhất để vẽ nên một trận pháp khổng lồ.

Giải phóng các Huyệt này, sẽ giải phóng ra một thứ năng lượng khổng lồ.

Các đường kết nối dần loé sáng, bao quanh lấy tên khổng lồ, sắp sửa tạo nên một trận pháp hoàn chỉnh bao trùm cả căn phòng.

Chỉ thấy, tên khổng lồ rống lên, hai tay giương lên, giống như... đang giơ một cây cung.

- Đừng có nói là... - Vương Tuyết Trinh lắp bắp sợ hãi.

- Tư thế này, chắc chắn là Âm Dương Long Khí Tiên. Phụ Vương để lại món đồ chơi thật là thú vị.

Tên khổng lồ nhắm thẳng về phía hai người, hai cánh tay gồng lên kéo dây cung vô hình. Một luồng áp lực kinh hoàng phát ra từ giữa hai bàn tay của hắn.

Graoooooooo!!!!!!!!!!!!

Hắn rống lên một tiếng kêu man dại, buông cánh tay. Mũi tên vô hình bay tới.

- Phát!!!!

Vương Vũ Hoành đồng thời hét lên một tiếng. Trận pháp khổng lồ vừa hoàn thành, cũng được phát động.

Một âm thanh khủng khiếp vang lên, áp lực vang ra như làm rung động cả ngọn núi. Các Âm Hành Quân đang quan sát trận chiến bị đẩy ngã liểng xiểng, trên đỉnh núi, chùa Minh Nguyệt cũng lắc lư dữ dội. Chấn động này, lan tới cả tường thành của Long Thành, làm rung rinh chân thành, sau đó bị tường thành này hấp thu. Người dân Long Thành không thể cảm nhận thấy rung động này, nhưng họ thấy, từ xa xa phía Tây, chim chóc, hung thú bay rào rào như muốn chạy trốn.

Từ gia viên Phạm thị, Phạm Viết Phương đang mặc áo ba lỗ và quần đùi, nằm dài trên ghế gấp, miệng múi que kem.

Tay trái lão, đang vân vê một quân cờ Tướng. Trong làn khói bụi mù mịt, những Âm Hành Quân ho sù sụ, cố gắng đứng dậy. Bọn họ cố gắng nhìn xem kết quả của cuộc chiến giữa Vương Vũ Hoành, Vương Tuyết Trinh cùng tên khổng lồ hùng mạnh kia.

Khói bụi tan dần, chỉ thấy Vương Tuyết Trinh nằm ngã sõng soài dưới đất. Có thể thấy, bà bị áp lực đẩy văng ra ngoài, trên mặt đất vẫn còn dấu vết nứt vụn khi bà tiếp đất.

Cách đó không xa, Vương Vũ Hoành cũng bị đánh văng xuống đất, tuy không chật vật như Vương Tuyết Trinh, nhưng cũng để lại những hố lõm sâu trên nền đá.

Hắn ngồi đó, nhìn thẳng về phía căn phòng, nhìn thẳng về phía tên khổng lồ, mặt tràn đầy suy tư.

Tên khổng lồ vẫn ở trong căn phòng đó, đôi mắt dần dần nhắm lại, như không thèm quan tâm tới hai kẻ nhỏ nhoi vừa thách thức mình.

Vương Tuyết Trinh ho khụ khụ hai tiếng, sau đó gượng dậy. Cả người bà xây xước, và bầm dập, nhưng không hề than một tiếng. Bà quay sang hỏi Vương Vũ Hoành.

- Thử lại lần nữa chứ?

Vương Vũ Hoành đang muốn đáp lời, bỗng nhiên, có tiếng gọi.

- Nam Đế Bệ hạ! Địa Long Nữ chúa! Long Thành có tin khẩn!

Là một Âm Hành Quân đang lao nhanh theo cầu thang đá xuống dưới. Đây chính là người đưa tin do lão Nô gửi tới. Tới chùa Minh Nguyệt, tìm Vương Vũ Hoành và Vương Tuyết Trinh, không ngờ được chỉ tới một hang động bí ẩn đi xuống lòng núi. Đang trên đường xuống dưới, vị này còn trải qua một cơn chấn động khủng khiếp, mặt vẫn còn hơi xanh lét vì khiếp sợ.

- Nói đi.

- Hải Thành, có biến. Lão Nô mời hai người về lại Cung để chỉ đạo.

Vương Vũ Hoành sắc mặt dần trở nên nghiêm trọng. Hắn gật đầu. Sau đó, hắn quay lại nhìn căn phòng, với tên khổng lồ đang nhắm mắt.

- Lần này, tạm tha cho ngươi. Sau này, ta sẽ quay lại.

Khi tất cả đều hướng lên trên, Vương Tuyết Trinh giẫm chân xuống đất một cái. Cánh cổng đá to lớn, dần dần khép lại.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 157: Kẻ Múa Rối

Múa rối, là một môn nghệ thuật được truyền thừa từ xa xưa tại Đại Nam. Từ trước cả khi Vương tộc cai trị mảnh đất này.

Người Đại Nam, xây dựng nền văn minh dựa theo bờ Nam dòng Mẫu Hà, cũng là nền văn minh nông nghiệp đầu tiên. Người Đại Nam giỏi bơi lội, giỏi đi thuyền, giỏi đọc thời tiết. Đời sống của người Đại Nam cổ đại, gắn chặt chẽ với đất và nước. Đất để cày cấy, nước để tưới tiêu.

Tương truyền, từ thượng nguồn dòng Mẫu Hà, truyền lưu tới vùng đất Đại Nam ngày đó, một thứ nghệ thuật cổ xưa. Sân khấu nghệ thuật, kì lạ thay, không được dựng trên mặt đất, mà ngay dưới dòng sông, được gọi là Thuỷ Đình. Người biểu diễn đắm mình trong dòng nước, điều khiển những hình nhân bằng gỗ cử động, kết hợp với lời thoại, với âm nhạc, tạo nên loại hình Múa Rối.

Ít ai biết rằng, dòng sông Mẫu Hà, chính là nơi kết nối với cõi tâm linh con người. Mỗi con rối, đều là nơi giao thoa giữa Linh Thể tầng Vô thức và Ý thức của loài người. Người biểu diễn, không sử dụng máy móc phức tạp, mà sử dụng chính năng lực tâm linh của mình, để điều khiển con rối. Có lẽ, bọn họ gần với Tâm Linh Sư ngày nay.

Ẩn sâu đằng sau loại hình nghệ thuật ấy, có lẽ ẩn chứa một bí mật động trời, và có hẳn một Phường hội được sáng lập để bảo vệ bí mật ấy, Phường hội Nghệ nhân. Phường hội này đã từng có những ảnh hưởng cực kì khủng khiếp trong lịch sử, cùng rất nhiều giai thoại, nhưng dần dần theo thời gian, đã khiến người ta quên lãng.

Liêu là một nghệ nhân hiếm hoi được truyền thừa lại nghệ thuật Múa Rối. Hẳn học được nó từ một ông thầy nghèo trong làng, với tiền học chỉ 3 xu và 2 đấu gạo. Ai mà biết rằng thứ mà hẳn học, lại là truyền thừa cổ xưa trên mảnh đất này.

Liêu có ngộ tính không cao, cũng không chăm chỉ, lại có tâm lý không vững vàng, tiếp xúc với côi Tâm Linh, ngày ngày bị ám ảnh bởi những con rối, những Linh Thể, dễ dàng bị tẩu hoả nhập ma, tâm lý biến dị, luôn sợ tuổi già, từ đó thích ăn thịt trẻ con. Cũng phải nói, ông thầy hẳn, vì cảnh túng quẫn, đã lựa chọn đồ đệ không kĩ càng.

Sống sót sau nhiều lần truy nã, một lần thành công vượt ngục, cuối cùng, Liêu cũng trôi dạt tới cổng ngầm.

Dưới cổng ngầm, cũng không thiếu những kẻ như Liêu, đều gây ra không biết bao nhiêu tội ác, cuối cùng lẫn trốn xuống đây, nương nhờ hệ thống tính điểm dưới cổng ngầm.

Ở dưới này cũng tốt. Nhưng mà thiếu thịt trẻ con. Thỉnh thoảng, Liêu vẫn lên chợ đen mua vài lạng. Chợ đen Hải Thành, không gì không bán.

Tự dưng hôm nay, lạc tới chỗ hẳn hai đứa trẻ, một béo một gầy, nhìn thật là thích mắt.

Con rồi mà hẳn sử dụng, mang Linh Thể hình thành từ những tên tội phạm bắt cóc trẻ con trong quá khứ, được gọi với cái tên Ba Bị. Con rồi này quá thích hợp với mình. Hẳn nghĩ.

Nhìn thẳng mập bị Ba Bị rượt tới rượt lui, nhìn thật là vui mắt. Liêu ngăm nhìn đăm đuổi cặp đùi mập mập, chảy cả nước dãi.

Hí hí hí. Hẳn không kìm được, khoái chí cười lên một tiếng.

- Chú cười gì thế?

-!!

Liêu giật bản mình. Giọng nói này vang lên từ ngay gần hần. Vương Thành Văn đứng đó, nhìn ông chú gầy gò còm nhom, 36 lóng xương sườn như ẩn như hiện, gương mặt hốc hác, đôi mắt sâu hoắm đang trợn trừng nhìn nó.

- Mà... mà... sao mà biết tao ở đây?

- Chú chính là người điều khiển cái “thứ” kia phải không? Lúc này cháu đã thấy nó chạy rất là lạ rồi.

- Lạ... sao mà lạ?!

- Cháu không chắc lắm. Cháu cảm giác, nó không phải là sinh vật sống. Với lại, nó cứ chạy vòng vòng quanh một khu vực như vậy, cháu mới vẽ ra một vòng tròn, rồi xem thử xem ở trung tâm vòng tròn ấy có gì không. Thế là cháu thấy chú ở đây.

Mỗi khi được người khác hỏi, thằng Văn vẫn luôn cố gắng giải thích cặn kẽ. Nhưng đang giải thích, người đàn ông kia đã dữ tợn lao tới, những móng tay dài bắn thiu giương lên.

Bốp!!

Như một phản xạ quen thuộc, thằng Văn tung một nắm đấm, đánh bay ông ta đập dính vào tường.

Chỉ là một cái tuý tiện vung tay, chính nó cũng không dám dùng đến Khuyết Nguyệt Triều Quyền.

Nghệ nhân điều khiển rồi, bất kể con rồi mạnh mẽ bao nhiêu, bản thân nghệ nhân luôn rất yếu đuối. - Đại ca! Cứu em! Học học học...

Phùng Huyết Cường hốt hơ hốt hải chạy bình bịch, vừa kêu cứu. Nó cứ chạy, cho tới một ngã rẽ, theo như bản năng, nó muốn chuẩn bị quay người, vì tên kia sẽ lại xô ra từ đó. Nhưng, không thấy ai. Nó quay đầu lại, cũng không có ai đuổi sau mình.

Thằng mập thầm nghĩ, biết đâu tên đó lại quay sang đuổi thằng Văn.

Trong lúc này, nên bỏ thằng đàn ấy để chạy trốn, hay quay lại cứu nó?

Chạy trốn, thì 2 thằng còn sống được 1. Nhưng quay lại cứu, có lẽ là chết cả 2.

Trong trường hợp này, một kẻ lý trí sẽ lựa chọn cách đầu tiên. Nhưng Phùng Huyết Cường, không phải người lý trí. Nó mang dòng máu giang hồ đất cảng, mà người giang hồ, sống chủ yếu vì tình nghĩa. Chưa kể, lúc này, thằng Văn cũng đã không bỏ nó mà chạy.

Phùng Huyết Cường cắn răng kiềm chế nỗi sợ hãi, nó quay lại.

Im ắng lạ thường. Không còn tiếng cười, không có tiếng đuổi bắt. Lẽ nào... thằng Văn bị tóm rồi?

- Ê!

- Oái!!!!!!

Một cái vỗ vai, khiến thằng mập giật nảy mình.

- Tao đây.

Là thằng Văn. Trên vai thằng này, đang vác một người gầy còm.

Bịch!

Thằng Văn cũng bắt chước anh Quang, ném tên đó cái bịch xuống đất. Tiếng bịch nhẹ hều, vì tên này gầy còm.

- Ai đây?

- Không biết. Nhưng ông chú này, điều khiển cái thứ vừa rồi, mà ông ấy gọi là gì nhỉ? À, rồi. Thứ vừa rồi chỉ là con rồi mà thôi.

- Vậy, tức là... giờ mình không bị đuổi nữa?

- Đúng vậy, giờ tìm đường ra thôi.

Thằng Cường nghe vậy, thở phào một tiếng, ngồi gục xuống đất. Cơ bắp nó rã rời. Nó thở hồng hộc như trâu vừa cày. Vừa rồi nó phải chạy thực mạng, giờ không còn sức mà đứng nữa. Nó nằm vật ra đất.

Văn để mặc thằng mập nằm nghỉ. Nó quay sang ông chú còm nhom này, muốn hỏi lối ra khỏi nơi đây.

Bỗng nhiên, cả thân hình còm nhom của Liêu bị trôi nổi trên không trung.

- Oái! Cái gì... Cứu! Cứu tao!

Liêu hoảng sợ, kêu ầm lên. Hắn không khống chế được thân hình, bị treo lên giữa không trung.

- Nhảy múa đi.

Một giọng nói từ trong bóng tối cất lên.

- Không! Cứu tôi! Dừng.. dừng lại đi!

Khuỷu tay, cánh tay, bàn tay, khớp ngón tay, rồi tới hông, đầu gối, cẳng chân... Tứ chi của hắn, không thể tự chủ được, mà như bị một thứ lực

gì đó ép buộc, vặn vẹo giữa không trung. Không chỉ tay chân, mà xương sống của hắn, cũng bắt đầu vặn vẹo. Cổ hắn dần dần bị bẻ gãy sang một bên.

Nhìn hắn, không khác gì... một con rối.

- Không... Làm ơn! Áaaaaaaaaa!!!!!!

Rắc!!

Khớp tay, khớp chân của hắn trật ra, sau đó vẫn tiếp tục vặn vẹo. Cổ hắn đau đớn, mắt hắn như lồi ra ngoài.

- Đừng mà! Làm ơn!!!!!!!!!!

Rắc!!

Liêu, kẻ thích điều khiển rối, cuối cùng bị vặn vẹo không khác gì một con rối, sau đó, bị gãy cổ mà chết.

- Ai?!!!!!!

Phùng Huyết Cường kinh hãi lom còm bò dậy, Vương Thành Văn cũng nhảy lùi về phía sau, sắc mặt nghiêm trọng. Kẻ vừa tới, quá kinh khủng, quá tàn ác, hơn nữa, còn rất mạnh.

Tim nó đập thành thịch. Thứ áp lực này, nó chưa từng cảm nhận được. Dù là những lần đấu tập với anh Quang, cũng không có thứ áp lực khủng khiếp thế này.

Trong bóng tối ấy, rất có thể, là một kẻ cấp bậc Tiến sĩ. Cũng có thể, là không chỉ một bằng Tiến sĩ.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 158: Bản Đồ

- Số 9 đây! Điểm 52, 18, ngập lụt!

- Cái gì? Ngập lụt?

- Số 7 đây! Điểm 122, 32, cũng ngập lụt! Ọc ọc! Chờ chút, đang bơi đây!

- Cái quái gì?

Số 2 nghe báo cáo mà kinh hãi. Điểm 122, 32, chẳng phải rất gần chỗ hấn sao?

Uỳnh!!

Chỉ nghe từ xa xa, tiếng nước chảy ào ào vang tới. Từ cuối đường, một cơn sóng khổng lồ ập đến.

- Chạ...

Chưa kịp hô hết câu, số 2 đã bị sóng đánh ập vào người. Cơn sóng tanh hôi mùi nước thải. Không chỉ hấn, số 1 lẫn số 12, tức Trần Thiên Anh, cũng chịu chung cảnh ngộ.

Cơn sóng này, vừa khéo, đánh tới đây, ập một cái, rồi chấm dứt.

Số 2 bị sóng đánh lẫn lộn, cố gắng gượng dậy. Hấn nhìn thấy, hùng dũng đứng đó một thân ảnh. Sau lưng con người đó, là la liệt đám người thú bị ướn sững, đang vật vờ nằm đó.

“Là Vũ Minh Kiệt!”

Số 2 còn lạ gì Vũ Minh Kiệt. Nhưng Vũ Minh Kiệt lại không biết hẳn. May thay, hiện tại, Vũ Minh Kiệt cũng không rảnh để ý tới hẳn.

- Là ai? Là ai cản Thặng Ba Chương của ta?!

Chỉ thấy Vũ Minh Kiệt quát lên như vậy.

- Con cá trích nhà người, dừng ngay cái trò bắn thiêu này lại. Mùi hôi thối xộc lên khắp nơi rồi đó.

Một giọng phụ nữ vang lên. Số 2 quay lại nhìn, chỉ thấy một người con gái đang bước tới.

Vũ Minh Kiệt nhìn cô ta, bình tĩnh cúi xuống vắt khô quần áo.

- Sao? Quân phục ta may thế nào? Chống áp suất nước, cũng tốt chứ?

- Cũng tạm được, lặn được thêm 100m nữa.

- Vậy giờ ta đến đòi tiền quân phục đây.

- Vẫn đòi móc mắt cắt tai ta?

- Không cần nữa. Giờ người giúp ta giải quyết tên cốt đột đằng kia.

Rầm!!

Câu nói chưa xong, tiếng giậm chân đã tới.

Graooooo!!!!

Sau lưng cô gái, một tên khổng lồ xuất hiện, hai tay cầm theo hai cây búa khổng lồ. Hắn đập hai cây búa vào nhau, tạo nên âm thanh như sấm rền.

- Chuyện nhỏ!

Vũ Minh Kiệt nhếch miệng cười. Hắn lao tới, kéo theo cả một đợt sóng khổng lồ.

- Xí!

Cô gái bấu môi, nhảy tránh sang một bên, như không muốn dây vào dòng nước hồi thối này.

Cây búa khổng lồ vung lên, giông xuống.

Uỳnh!!

Một cột nước bốc lên, đối kháng với cây búa. Áp suất của nước, va chạm với lực đập của búa, tạo nên một tiếng vang đinh tai nhức óc. “Đến Vũ Minh Kiệt cũng tham dự rồi, còn ra lệnh cho bọn ta làm cái quái gì?”

Số 2 vừa chạy vừa rửa thầm. Ai cũng biết hiện giờ Phạm thị và Vương tộc là đồng minh, nhưng sự hợp tác này, kéo dài được bao lâu? Không biết. Chỉ biết là không phải vĩnh viễn. Mà bọn hắn, là những đội ám sát bí mật dưới trướng Phạm thị, chẳng bao giờ muốn lộ mặt với Quân đội của Vương tộc.

Số 2 thật sự nghi ngờ mệnh lệnh lần này. Nếu Vũ Minh Kiệt đã can thiệp, thế cục dưới cồng ngằm được bình định sẽ chỉ là vấn đề thời gian. Cô gái vừa rồi là ai, hắn không biết, chỉ biết là chưa có liên quan gì tới nhiệm vụ của hắn. Liệu nhiệm vụ lần này, bọn hắn còn cần phải thực hiện sao?

Phía sau, số 1 và số 12 vẫn theo sát hắn. Takezawa nhìn chăm chăm vào điện thoại của Vương Minh Quang. Cuộc điện vừa rồi, hắn không kịp bắt máy. Hắn gọi lại, không thấy ai trả lời.

Ồ vui rồi. Giờ một mình hăn ở nơi này, không biết lối về, cũng không biết tên Quang ở đâu.

Mệt mỏi, hăn ngồi phịch xuống đất.

Làm sao mà không mệt mỏi được. Ngày hôm nay, quá nhiều chuyện xảy ra, hăn đi từ cung bậc cảm xúc này, sang cung bậc khác. Từ vui mừng, hớn hở, tới thất vọng, tới sợ hãi, rồi căng thẳng. Cho tới bây giờ, là mệt mỏi.

Cuộc đời hăn, cũng tối đen như cái cống này, chẳng chịt không lối thoát. Tệ hơn nữa, mọi ngã rẽ, hăn đều đã từng thử, hăn đều kiên trì, đều cố gắng, nhưng mọi ngã rẽ, đều dẫn tới sự xui xẻo, và tai họa.

Hăn rút cây Hỉ Vận Kiếm ra ngắm nhìn. Ánh tím biếc lóng lánh trong màn đêm.

- Hỉ Vận ơi là Hỉ Vận, người còn muốn thử thách ta tới bao giờ? Người muốn chủ nhân người phải vui thây nơi xứ người, người mới vui lòng sao? Đời ta, người nghĩ xem, còn có thể tệ hơn sao? Người còn bao nhiêu tai họa, hãy cứ ném hết cho ta đi, trên đời này còn thứ gì mà ta chưa từng nếm trải chứ?

Graooooo!!!!!!!!!!

Cầu được ước thấy, một tiếng rống ghê rợn vang lên phía đằng xa. - Híc híc! Thối quá à!

Vũ Hải Hùng mang thân hình ướn nhẹp, vừa bò lồm cồm vừa rên rỉ. Vừa rồi, cả đám đang lần mò dưới cống ngầm, chợt một cơn lũ kéo tới, cuốn trôi tất cả. Nước lũ này, toàn là nước cống, vừa hôi thối, vừa bẩn thỉu, khiến Vũ Hải Hùng khóc không ra nước mắt. Thậm chí, hăn còn lơ uống phải vài ngụm. Cả đời này, có lẽ hăn sẽ không bao giờ hết ám ảnh với cái vị kinh tởm hăn vừa được nếm trải.

Vì sao mỗi lần cố gắng hãm hại Vương Thành Văn, mình đều bị thảm hại tới vậy?

Cũng may, vì có lẽ bây giờ, Vương Thành Văn đã bị thiêu chết rồi. Chuỗi ngày khổ khổ của mình, có lẽ đã chấm dứt.

Chỉ có điều, giờ đây, hắn bị cuốn trôi tới nơi nào không biết, và đám đàn em thì không thấy đâu.

Một mình nơi cổng ngầm, nghĩ mà phát sợ. Quần áo hắn ướt sũng, khiến hắn cảm thấy lạnh lạnh. Nhưng hắn biết, cái lạnh còn đến từ trong lòng.

Thật sự muốn khóc. - Từ từ đã!

- Sao vậy?

Số 2 đang tiến tới, bỗng nhiên, một tiếng gọi giật từ đằng sau. Là Trần Thiên Anh.

Nơi đây vẫn là một ngách của cổng ngầm. Không có gì đặc biệt. Số 2 bắt đầu rọi đèn xung quanh, hắn cảm thấy mọi thứ thật bình thường.

Nhưng Thiên Anh vẫn đang quỳ xuống, soi đèn nhìn chăm chăm vào một chỗ trên tường.

- Có gì đó không đúng. Anh xem, chỗ này nước lũ vừa chảy qua, đúng không? Hãy nhìn những khe nứt này, rất sâu, là do đoạn tường này đã được xây dựng từ rất lâu rồi, bắt đầu có dấu hiệu rạn nứt. Nghe nói, khi xây dựng, người ta lắp đặt phía trong tường rất nhiều ống nước ngầm, sau một thời gian dài, bắt đầu rò rỉ.

Hắn vừa nói, vừa áp tai vào nghe.

- Vẫn có thể nghe thấy tiếng nước chảy. Nhưng tới đoạn này. - Hẳn di chuyển tới một chỗ. - Tiếng nước chảy như xa dần. Đoạn tường này, nhìn qua thì giống hệt, nhưng nếu quan sát kỹ, sẽ thấy rất khác biệt. Cũng không hề xuất hiện vết nứt.

- Ý cậu là, đoạn tường này mới được xây gần đây?

- Anh có bản đồ khu vực này không?

Nghe Thiên Anh nhắc nhở, số 2 lôi tấm bản đồ ra. Trên bản đồ vẫn còn đánh những dấu đỏ.

- Địa điểm xuất hiện của những tên quái vật, theo như báo cáo. Kết nối các điểm ấy lại, nó bao quanh thành phố này. Nơi chúng ta đang đứng, là khu vực gần trung tâm. Ở vị trí này, chỗ này nữa, đều có những điểm chung. Những bức tường này dường như hơi quá dày, có lẽ, là để che giấu thứ gì?

- Có lẽ, là những phòng thí nghiệm. - Thiên Anh nói.

- Nơi chúng ta đang đứng, rất có thể có một phòng thí nghiệm như vậy. Sao? Nên tìm lối vào chứ nhỉ?

- Khoan đã! Anh có nhớ, nơi tổ chức Hội nghị Thượng đỉnh với Vrahta đợt trước chứ?

Số 2 giật mình. Hẳn lại tìm kiếm trung tâm hội nghị.

- Nơi này... hình như là trung tâm? Ta nhớ, lũ gián từng đưa tin về, hồi đó, bọn chúng muốn kích nổ Linh Thiết để ám sát Vương Vũ Hoàn, bán kính của vụ nổ, có thể lan ra khắp Hải Thành.

- Vậy, nếu vụ nổ đó không chỉ nhằm ám sát Vương Vũ Hoàn, mà còn để phá hủy tất cả những phòng thí nghiệm này thì sao?

- Rất có thể, giống như là phá huỷ chứng cứ vậy. - Số 2 nâng cằm nghĩ ngợi. - Vụ nổi loạn lần này cũng rất lạ. Anh nghĩ mãi, vẫn không ra. Chỉ là hành vi tự phát, hay còn có mục đích khác?

Oáp!

Tiếng ngáp rõ to.

- Số 1, cậu tập trung hơn chút có được không?

Số 1 vừa lấy tay che miệng, vừa díp mắt ngáp.

- Ồ hớ, mấy người lo lắng những thứ này làm gì? Phá cửa xông vào, chẳng phải tốt hơn sao?

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 159: Nghìn Cánh Anh Đào Bay Trong Gió Xuân

- Không có gì muốn hỏi sao?

Con khi già đứng đó, nói với Vương Minh Quang. Hắc đã sống sờ sờ hồi lâu.

- Đây... chỉ là ảo giác, phải không?

Nó gật đầu.

- Có thể coi là như vậy.

- Ông... chính là... Kẻ Chứng Kiến?

- Có thể coi là như vậy.

- Kẻ Chứng Kiến, cầm theo một quyển sách, đi khắp nơi và ghi chép lại mọi chuyện, có phải không?

- Có thể coi là như vậy.

- Vậy, Cuốn Sách của ông đâu?

- Người nói, ta chỉ là ảo giác của người, bây giờ người còn hỏi ảo giác của mình, vì sao thứ ảo giác người nhìn thấy lại không giống những gì người tưởng tượng?

Vương Minh Quang gật đầu.

- Đúng vậy. Đáng lẽ ra, thứ ảo giác mà tôi thấy, phải dựa trên những gì tôi tưởng tượng.

- Vậy người giải thích ra sao về nơi này?

- Chỉ là một nơi đầy băng giá. Trong đời, tôi đã nhìn thấy rất nhiều nơi như vậy rồi. Giấc mơ, chỉ là cách để con người sắp xếp lại những kí ức của mình mà thôi. Cả bình nguyên cát lúc này cũng vậy. Cả mặt trời đen cũng vậy, rất giống với nhật thực. Cả cơn bão cát, và mọi thứ, đều là những thứ tôi đã từng nhìn thấy.

Con khi gật đầu tán thưởng.

- Biện luận rất hay. Vương tộc các người rất giỏi phủ nhận những thứ mình không tin tưởng.

- Kể cả câu nói đó của ông, cũng không phải thứ gì xa lạ với tôi. Mọi người đều nhận xét về Vương tộc như vậy. Không có gì chứng minh ông không phải là ảo giác do tôi nghĩ ra.

- Thật cứng đầu, vậy người thử nhìn xem, cánh cửa sau lưng người, người đã nhìn thấy bao giờ chưa?

Vương Minh Quang quay lại. Một cánh cửa khổng lồ bằng đá phía sau, điêu khắc những phù văn kì dị.

Hắn lắc đầu.

- Chưa từng nhìn thấy, nhưng trong những giấc mơ, ta vẫn nhìn thấy những điều kì quặc. Một cánh cổng khổng lồ, là thứ mà ai cũng có thể tưởng tượng ra. Chưa có gì vượt quá khả năng rằng đây không phải ảo giác.

- Vậy, người cần một thứ vượt khỏi tầm hiểu biết của người, để chứng minh rằng tất cả những gì người đang thấy, đều không phải là ảo giác.

Hắn gật đầu.

- Đúng vậy. Cho tôi xem đi. “Một tên khổng lồ! Lại mọc đầy gai trên người?!”. Takezawa kinh hãi nghĩ thầm. Hôm nay hắn đã được mở mang tầm mắt quá nhiều rồi. Đám người thú thì cũng thôi đi, Phù Dung Nga Quý thì còn có thể chấp nhận, nhưng một tên khổng lồ mọc đầy gai, hắn bó tay. Thứ này có thật sự tồn tại sao?

- Ừ oa! Đau quá!

- Hu hu! Cứu với!

Cắm trên những cây gai nhọn ấy, là rất nhiều xác thịt bầy nhầy. Có còn sống, có đã chết, đỏ lôm, tanh tưởi, những cánh tay thủng lỗ chỗ giơ lên như muốn cầu cứu.

Takezawa không đành lòng, hắn khẽ quay mặt đi chỗ khác. Hắn là người lương thiện, dù có trải qua bao nhiêu tai hoạ kinh hoàng, dù có phải chém giết mỗi mệ, hắn vẫn rất lương thiện. Những cảnh tượng kinh khủng này, khiến hắn buồn nôn.

Hỉ Vận Kiếm, người không đem tới Hỉ Vận cho ta, ít ra cũng phải đem lại Hỉ Vận cho một ai đó chứ?

Hắn nắm chặt chuôi kiếm trong tay. Hắn vốn muốn bỏ chạy. Hắn không có lý do gì để chém giết người khác dưới chốn này.

Nhưng ít nhất hiện giờ, hắn không muốn bỏ chạy. Hắn thấy rằng mình cần phải làm một việc: giải thoát cho những thân xác đau đớn kia.

Tên khổng lồ bước từng bước xông tới hắn. Hắn cũng lao tới gã khổng lồ.

Còn cách gần 3m.

Bước chân hần giẫm xuống đất, kiếm cũng đã xuất ra.

Hành Vân Thiên Toái Bách Anh Trảm!

Một bước chân, xuất ra hàng trăm đường kiếm, đan thành vòng giữa không trung, như những cánh hoa Anh Đào rơi rụng giữa trời xuân.

Đây là sát chiêu mà hần chẳng mấy khi dùng tới, hay đúng hơn là hần không muốn dùng tới.

Phập! Phập! Phập! Phập! Phập! Phập!.....!!!!!!!!!!!!!!

Những cây gai nhọn trên người tên khổng lồ, đứt lìa. Những thân xác bị cắm trên đó, cũng đều nhận một đường kiếm kết liễu.

“Hãy ra đi thanh thản, dù các người có là ai đi nữa”. Takezawa thầm nhủ, nhưng những đường kiếm, vẫn chưa kết thúc.

Tam Nguyệt Thiên Bản Anh.

Sangatsu no Senbonzakura.

Hàng nghìn cánh hoa Anh Đào rơi rụng giữa trời tháng ba. Sắc hồng phớt bay đầy trời, như khung cảnh thế lương đưa tiễn người Kiếm Khách ra trận.

Nhìn kĩ lại, không phải cánh Anh Đào, cũng không phải màu hồng phớt, mà là màu đỏ lòm, cùng màu tai tái của da thịt, màu trắng hếu của xương cốt.

Tên khổng lồ, bị chém nát thành hàng nghìn mảnh vụn, rơi lả tả giữa không trung.

Takezawa chậm chậm tra kiếm vào vỏ. Hần cố hít thật sâu, nhắm kiếm chế lại sát giới của mình.

Người Kiểm Khách, một khi đã rút kiếm, dù là đất trời cũng không thể ngăn cản. Nhưng một khi đã tra kiếm vào bao, họ lại mong muốn không bao giờ phải rút kiếm ra lần nữa.

Đúng lúc này, điện thoại của Vương Minh Quang lại reo lên. - Bệ hạ, lão Nô bất tài, đưa ra quyết sách ngu xuẩn, kính mong ngài kịp thời chấn chỉnh.

Vừa về tới phòng, Vương Vũ Hoành đã thấy lão Nô quỳ mọp trước cửa.

Hắn cười cười, mệnh lệnh của lão Nô, về tới Đế Vương Cung hắn cũng đã nắm được.

- Lão à, lão đứng dậy đi. Quyết định của lão, rất hợp lý, ta cũng không nghĩ mình đưa ra được quyết sách gì hay hơn.

- Tạ ơn Bệ hạ.

Lão Nô lật đật đứng dậy, rồi lại chạy đi lo việc quét dọn, không có chút nào giống người vừa nắm quyền hành cao nhất đất nước cả.

Đang sau, hắn nghe rõ tiếng Vương Tuyết Trinh chép miệng.

- Thằng chó này, Vương Vũ Hoành gọi thì không nghe máy cũng được, đến mẹ nó gọi mà nó cũng không thèm bắt máy sao?

Wương Vũ Hoành nghe vậy nhướn mày. Hắn gọi điện thì ai dám không nghe máy chứ? Từ khi nghe thông báo về Hải Thành, hắn đã cố liên lạc với Vương Minh Quang, mà không được.

Từ Thanh Hải, rồi từ Hạm đội 7, rồi cả hệ thống gián điệp, hắn không hề thiếu thông tin về Hải Thành. Nhưng hắn muốn được nghe đích thân Vương Minh Quang báo cáo.

Không nghe máy, ắt hẳn có chuyện. Vương Vũ Hoành biết, Vương Tuyết Trinh bề ngoài cứng rắn như vậy, nhưng trong lòng cũng vô cùng sốt ruột.

Hắn ra lệnh cho một gia nhân.

- Tìm cách liên hệ với Vũ Minh Kiệt đi. Nghe nói hắn đã xuống tới cổng ngầm rồi. Hỏi xem có con gián nào tiếp xúc được với hắn không.

Đúng lúc này, từ đầu dây bên kia, Vương Tuyết Trinh nghe thấy một tiếng trả lời.

- Alo, ai đấy? - Người là ai? Có quen biết Trương Minh Quang không?

Ồ, hỏi câu này thật là gọn lẹ, bớt thật nhiều sự vòng vo. Takezawa thầm tán thưởng, không biết đầu dây bên kia là ai. Chỉ biết giọng một phụ nữ.

- Có. Tôi là... người làm thuê cho Trương Minh Quang.

- Xưng tên họ đi.

Chắc! Người phụ nữ này, có vẻ quen ra lệnh cho người khác đây. Hắn khê tặc lưỡi.

- Hiện nay, vì một số vấn đề cá nhân, tôi không xưng tên họ được.

- Chỉ là cái lệnh truy nã vớ vẩn, chứ có vấn đề gì?! Ta biết người là ai rồi, không cần xưng tên cũng được. Người có biết Trương Minh Quang đang ở đâu không?

Ồ, bà ta biết sao? Nhưng có vẻ bà ta chỉ quan tâm tới thằng Quang. Sao hôm nay, cánh phụ nữ chỉ quan tâm tới thằng đó vậy nhỉ? Takezawa chột cảm thấy tủi thân.

- Hiện tại không biết rõ, nhưng nửa tiếng trước, cậu ta còn ở dưới cổng ngầm. Sau đó, ừm... đi cùng với một cô gái...

- Một cô gái?

Nghe tới đây, Vương Vũ Hoàn cũng nghiêng đầu sang nghe ngóng.

- Mà nghe lời người nói, chắc người cũng đang ở dưới cổng ngầm?

- Đúng vậy. - Takezawa trả lời.

- Vậy cũng được, báo cáo tình hình đi.

Người đàn bà này, rõ ràng quen ra lệnh cho người khác đến ngầm vào trong máu rồi. Sao giống hệt thằng Quang thế nhỉ. Takezawa thầm nghĩ.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 160: Mạnh, Nhưng Không Đáng Sợ

- Người muốn nhìn thấy những điều mình chưa biết, hãy mở cánh cổng ấy ra. Đằng sau cánh cổng ấy, là biển cát mênh mông. Tri thức của con người, chỉ như một hạt cát nhỏ. Biển cát ấy, chính là Bình Nguyên Tri Thức mà loài người hằng mong muốn.

- Vậy là khi mở cánh cổng ấy ra, ta sẽ nhìn thấy Bình Nguyên Tri Thức? Nhưng có gì đảm bảo, những tri thức ta nhìn thấy, không phải là ảo giác?

- Vậy người lấy gì đảm bảo, những tri thức người đang sở hữu, không phải là ảo giác?

- Vì khi ta áp dụng những tri thức ấy vào cuộc sống, ta thấy chúng chính xác.

- Vậy người lấy gì đảm bảo, cuộc sống của người, không phải là một loại ảo giác?

- Ý ông là sao?

- Thứ mà người coi là tri thức, chỉ là những ảo giác có độ chính xác khá cao mà thôi. Đúng hay sai, theo thời gian mà thay đổi. Sự thật ngày hôm nay, sẽ chỉ là lời dối trá vào ngày mai. Bình Nguyên Tri Thức, vượt trên mọi sự đúng sai, nó chỉ đơn giản là tri thức.

- Vậy tại sao, lại là tôi? Tại sao tôi có đặc quyền được mở cánh cổng ấy? Tại sao không phải là người khác? Ba mươi tỉ người trên thế giới này,

bất kì ai cũng khao khát đạt tới Bình Nguyên Tri Thức.

- Người nghĩ rằng mình đặc biệt sao? Không, 30 tỉ người, đều có xác suất đạt được Bình Nguyên Tri Thức như nhau. Người chỉ là 1 trong 30 tỉ người, nhưng xác suất lại chọn phải người, đó chỉ là sự ngẫu nhiên. Hiếm, nhưng không đặc biệt. Người cũng biết vậy, phải không? Xác suất vũ trụ, là sự tất nhiên trong cái ngẫu nhiên.

- Vậy, nói chính xác hơn, tôi là kẻ may mắn?

- Đúng vậy, như trúng một con lô mà thôi. Xác suất rất thấp, nhưng luôn có người trúng.

- Vậy thì, việc tôi cần làm, là tới nhận giải thưởng?

Con khi già gật đầu.

- Đúng vậy, mở lấy nó, và tiếp nhận biến cát mệnh mệnh của tri thức. Người sẽ có tầm nhìn vượt xa nhân loại, sẽ có sức mạnh phân định thế giới.

Vương Minh Quang quay lại, nhìn về cánh cổng.

Chỉ cần đẩy cửa ra, đơn giản như vậy sao?

Hắn giơ tay, đẩy thử cánh cổng.

Nặng quá.

Con khi già lắc đầu.

- Người nghĩ dễ ăn vậy sao? Mở cổng, cần có ngộ tính. Có thể một ngày, có thể vài năm, cũng có thể cả một đời. Nhưng, thứ quan trọng nhất, là người đã có cơ duyên chạm vào cánh cổng. Đừng bỏ lỡ nó.

- Ngộ tính, là như thế nào?

- Là như khi thực lực của người đạt tới giới hạn, khi mà người cố gắng hết mình vẫn không đạt được bứt phá, khi thực lực của người bị chững lại, người sẽ làm gì? Cố gắng, không ngừng cố gắng, không ngừng đâm vào bức tường vô hình ấy, cho tới khi người phá vỡ được nó. Mở cổng, cũng vậy.

Cũng chẳng mất gì, hay là thử một chút nhỉ? Quang nghĩ thầm.

Hắn đưa mắt nhìn xung quanh. Một vùng băng tuyết trắng xoá, với những dãy núi xa xa. Hình như, hắn đang đứng trên một dòng sông băng.

- Nơi đây, là đâu?

- Là ảo giác trong tâm trí người. - Con khi già bình tĩnh trả lời. Đôi mắt nó vẫn nhìn chăm chăm vào hắn, không bộc lộ bất kì cảm xúc nào.

- Vì sao trong tâm trí ta, lại có một ảo giác như vậy? Và vì sao, ta lại thấy nơi này quen thuộc đến vậy?

- Vì trong tâm trí tất cả các loài, đều có một ảo giác như vậy. Người không nhận ra sao?

Hắn lắc đầu. Hắn không muốn nghĩ về vấn đề này nữa. Có lẽ, hắn cần đẩy thử cánh cổng.

Đúng lúc này, một tiếng gào thét vang vọng tới. Tiếng gào thét đau đớn, tuyệt vọng, và đầy phẫn nộ.

Là tiếng hét của Vương Thành Văn.

Vương Minh Quang giật mình. Hắn không biết vì sao, nhưng tiếng hét này, hắn biết, là thực. Không phải là ảo giác. Là vì huyết mạch tương lân, hay vì trạng thái này quá đặc biệt, hay vì nơi đây là ảo giác chung của tất cả

mọi người, hắn không biết. Hắn chỉ biết, Vương Thành Văn đang gặp nguy hiểm.

Hắn nhớ ra, mình đang nằm bất tỉnh. Hắn nhớ ra, mình đang ở đâu. Hắn nhớ ra, mình có nhiệm vụ gì.

Vương Vũ Hoành đã giao phó cho hắn, bảo vệ Vương Thành Văn. Hắn cũng đã coi thằng Văn như học trò của mình. Hắn sẽ không phụ sự phó thác của người thân, sẽ không thờ ơ với gia tộc của mình, hắn muốn giữ trọn lời hứa.

- Tránh ra.

Hắn nói với con khi.

- Người muốn rời đi? Người từ bỏ Bình Nguyên Tri Thức mà bao nhiêu người khao khát? Cơ hội này, gần như sẽ không bao giờ có lần thứ 2, người vẫn muốn từ bỏ?

- Đúng vậy. Chỉ là tất cả tri thức trên đời mà thôi, có gì to tát chứ? Ta tin tưởng vào thứ tri thức do chính ta học tập, hơn là những gì người khác nhồi nhét vào đầu mình.

- Tri thức của người, chỉ một hạt cát nhỏ nhoi, so với biển cát của vũ trụ? Ta cho người lựa chọn lại một lần nữa.

- Đừng nói nhiều. Tránh ra!

Hắn hùng hổ xông thẳng về phía trước. Bỗng nhiên, trời đất quay cuồng, hắn vấp ngã xuống đất, một cái ngã đau điếng. Toàn thân hắn ê ẩm, đầu hắn đau nhức.

Ý thức hắn đã trở về. Hắn cảm nhận thấy sức nặng của cái đầu, sau đó là đôi tay. Những dây thần kinh ở tay bắt đầu ngứa ngứa. Hắn cố cọ quây,

ngón tay hần cũng cọ quây.

Sau đó là nhịp tim đập. Rồi nhịp hít thở của lá phổi. Rồi cảm giác về toàn thân.

Hần cố mở mắt. Ánh sáng đập vào sáng loà.

Hần cố bò dậy. Cả người hần lão đảo quay cuồng. Hần cố từ trong cơn phê thuốc để trở nên tỉnh táo.

Hần lần mò bước đi. Về phương hướng mà hần nghe thấy tiếng hét.

“Thằng Văn, phải đi cứu... thằng Văn”. Ông ta không cao lớn. Nhỏ gầy, và chùm áo choàng đen kín mít. Cả người ông ta toát ra thứ khí chất lạnh lùng đáng sợ.

Thằng Văn căng thẳng nhìn người đàn ông. Ông ta có vẻ còn không thèm để ý tới nó.

Văn từng nói, để kết luận một người là tốt hay xấu, không nên đánh giá theo cảm tính. Nhưng lúc này, nó không biết nên kết luận như thế nào, không phải vì ông ta vừa giết người một cách tàn nhẫn ngay trước mặt nó, mà nó kết luận ông ta là người xấu.

Mà là vì, sự xuất hiện của ông ta, khiến nó sợ hãi. Bằng một cách bản năng nhất, nó cảm thấy mình bị đe dọa.

Phùng Huyết Cường bước lên, giơ tay che chắn cho nó. Thằng mập này còn đang hoảng loạn hơn cả Văn, nhưng nó cố để không bỏ chạy.

Sự im lặng kéo dài, căng thẳng tới tột độ. Ông ta đứng đó nhìn hai đứa trẻ, hai đứa trẻ căng thẳng không dám động dậy.

Bất chợt, ông ta mở miệng nói, một giọng nói hời hợt.

- Quỳ xuống.

Hự!

Vương Thành Văn và Phùng Huyết Cường, không thể đứng tiếp được, có thứ gì vô hình kéo đầu gối hai đứa thụp xuống nền đất.

Văn cố đứng dậy, nhưng không được. Cả người nó nặng chịch.

Ông ta bước tới trước mặt nó.

- Hai đứa nhóc con chúng mày, làm gì ở đây?

- Bị lạc. - Văn nhìn thẳng vào mắt ông ta, đáp lại.

Bốp! Một thứ gì vô hình, cứng rắn, đập thẳng vào mặt nó, đau rát. Thăng Cường bên cạnh cũng rú lên.

- Ai cho phép mày nhìn vào mắt tao?

Lão ta gằn giọng.

Hự!

Lại một thứ gì vô hình thụi thẳng vào bụng nó.

- Đại ca!!!! - Tiếng thăng Cường hét lên.

Hự!

Ngay lập tức, thăng mập cũng ôm bụng đau quắn quại.

- Ai cho phép mày hét lên?

Lão ta nhìn thăng mập, sau đó tiện chân, sút nó một cái.

Bàn chân lão còn chưa chạm với người nó, thằng mập đã bị đá bay sang một bên. Nó kêu rên đau đớn.

- Vì sao? - Tiếng thằng Văn hỏi.

Bốp!

- Vì sao ông lại đánh nó?

Bốp!

- Vì sao ông lại đánh bọn tôi?

Bốp!

Ba câu hỏi, được đáp lại bằng ba cú đánh. Văn đau đớn, nó hộc máu mồm, nhưng nó vẫn trừng mắt nhìn thẳng lên kẻ đó. Nó dồn hết sức lực, gượng đứng dậy.

Hự!

Một lực hút khổng lồ, quật nó sấp mặt xuống nền đất, không thể nào cựa quậy.

Quá mạnh. Không thể nào phản kháng.

Nhưng ánh mắt nó, vẫn cố rướn lên nhìn vào mắt ông ta.

Đến lúc này, người đàn ông mới giận dữ mở miệng.

- Tại sao? Tại sao mày vẫn dám nhìn tao?

- Vì... ông... không đáng sợ.

Bốp!! Rầm!!

Lần này, nó bị quăng đi rất xa, đập thẳng vào một bức tường, hộc máu. Cả người nó đau đớn quằn quại.

Nhưng ánh mắt nó, vẫn trừng trừng nhìn về phía trước.

“Những kẻ ỷ mạnh hiếp yếu, thực ra đều là những kẻ vô cùng đáng thương.” Mẹ đã dạy nó như vậy.

Kẻ đứng trước mặt nó, thật sự rất mạnh, nhưng không đáng sợ.

- Tổ chức cử tao tới dọn dẹp đồng hỗn loạn này, vậy mà chưa gì đã gặp một thằng oắt con đáng ghét tới vậy.

Hắn hời hợt giơ lên một bàn tay, hướng về phía thằng Văn.

- Trọng lực của tao, sẽ nghiền nát mày tới chết, đồ ranh con hỗn láo.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 161: Hắc Y Hội

Bùmmmmmm!!!!!!

Trần Thịnh đang ngồi trong phòng thí nghiệm, chợt nghe thấy tiếng nổ mạnh.

- Có chuyện gì vậy?

Hắn hỏi một gã nhân viên.

- Phòng thí nghiệm bị đột nhập!

Đó là câu trả lời mà hắn nhận được.

Trên camera ghi lại, 3 người, trùm kín mặt, phá tường xông vào.

- Trần Thịnh, tôi nghĩ ông nên rời khỏi đây. Bạch Y Hội chúng tôi luôn bảo đảm an toàn cho những người hỗ trợ. Nơi này giờ quá nguy hiểm rồi, chúng tôi sẽ cho người đưa ông lên trên.

Làm việc với tổ chức đã lâu, giờ đây Trần Thịnh mới nghe thấy chính người trong tổ chức tự gọi họ. Bạch Y Hội, là vì luôn mặc áo blouse trắng sao?

Một nhân viên bước tới, dẫn đường cho hắn.

Ra tới cửa, cậu nhân viên bấm mật mã. Đây là đường bí mật thông thẳng lên bên trên mặt đất.

Bỗng nhiên, cánh cửa mở ra. Đứng sau đó, là một người trùm áo choàng đen. Mỗi khi giết người, Thiên Anh lại nhìn thấy cô Vân. Hình ảnh ấy càng ngày càng đáng sợ, càng ngày càng ghê rợn. Lần này, khi vừa đâm nát nội tạng một tên mặc áo blouse trắng, hắn lại nhìn thấy cô Vân, với da thịt phân huỷ thối rữa, vẫn giương đôi mắt trắng bệch nhìn hắn.

Số 1 và số 2 cũng đang bắt đầu cuộc thăm sát.

Tiếng súng đạn, tiếng chém giết.

Sử dụng Hoả Phù phá tan bức tường, bọn họ phát hiện ra một phòng thí nghiệm lớn ẩn giấu phía sau. Nơi đây, có rất nhiều nhân viên mặc áo blouse trắng, được trang bị vũ khí, lao ra chào đón họ.

Một tên cảnh vệ áo trắng, đang điên cuồng xả đạn về phía số 2, khiến hắn phải co rúm trong một góc tường.

- Má, bắn rất vậy? - Tên này lâu bầu. Tiếng đạn rít ngay bên tai hắn. Số 2 lấy ra vài lá bùa, lại hí húi làm gì đó.

Tên cảnh vệ đang xả đạn, bỗng nhiên một đợt khí lạnh tràn tới. Hắn không kịp nhìn thấy thứ gì xảy ra, chỉ thấy cánh tay mình lạnh buốt. Nhìn xuống dưới, đã thấy đứt lìa.

- Aaaaaaaa!!!!!!

Tiếng kêu đau đớn vang lên.

Số 1 lướt qua hắn, tiếp tục xông thẳng về phía trước. Hắn đi tới đâu, như có một luồng gió lạnh theo tới đó, luồng gió này cuốn qua, là tay chân rơi rụng.

- Bắn!

Một loạt đạn lại bắt đầu nổ ra, nhắm thẳng vào số 1.

- Phát!

Uỳnh!!

Một vụ nổ bốc lên ngay sau lưng đám cảnh vệ. Áp suất vụ nổ khiến chúng chết ngay lập tức.

Trung tâm vụ nổ, là một bức tường đã cháy đen, vẫn còn dấu vết của một Trận pháp.

Viễn Tâm Trận.

Áp dụng nguyên lý của Thấu Thị Trận lên Hoả Phù Trận, kích hoạt Hoả Phù ở khoảng cách xa. Tốn thời gian để xếp đặt và phát động, nhưng rất thích hợp khi đánh lén.

Số 1 giờ ngón tay cái về phía số 2. Tên này này giờ hí hoáy trong góc tường để phát động Viễn Tâm Trận. Vị trí phát động, cũng đầy tính chiến lược. Số 2 đã nhìn ra được vị trí mà số 1 cần được yểm hộ nhất, trước cả khi số 1 ra tay.

Hắc Long, tuy chỉ là một chi nhánh nhỏ của Phạm thị, đặt tại Hải Thành, không có những cường giả bậc Tiến sĩ, nhưng những thành viên đội số 1, đều là tầng lớp tinh hoa, trải qua huấn luyện kĩ càng, lại có tiềm năng to lớn.

Chiến lược của Phạm thị, không nằm ở quân đội, mà giống như ngụ binh ư nông, dùng sức ảnh hưởng của Phạm Viết Phương để chiêu dụ những tên côn đồ, những tên sát thủ, những tên tội phạm, hợp lại thành nhiều băng đảng rải rác khắp cả Đế quốc. Nhìn qua có vẻ Phạm thị không so bì được với Vương tộc, nhưng khi đích thân lão Phương đứng ra kêu gọi, những lực lượng ngầm này nổi dậy, chiến lược không thể nào tưởng tượng.

Giống như số 1 và số 2, đều là những hạt giống đầy triển vọng để tiến cử lên Long Thành.

Hắc Long được giao cho Phan Thành quản lý, cũng chỉ theo nhiệm kỳ. Hắc Long, không phải vật sở hữu của Phan Thành, mà là của Phạm Viết Phương.

Số 2 lại sử dụng tài năng chiến thuật của mình, theo dõi toàn bộ chiến địa. Đây mới chỉ là lớp ngoài của phòng thí nghiệm. Cảnh vệ đã ủa ra tiếp đón. Bên trong còn cất giấu bí mật gì, hắc không ngừng đề phòng tới trường hợp đối phương kích nổ phòng thí nghiệm này, thì đôi bên đều không vui vẻ.

Hắc để mặc Trần Thiên Anh phía xa điên cuồng giết chóc, lại sử dụng Thấu Thị Trận. Hắc cần quan sát sâu hơn.

Mất 30 giây, Thấu Thị Trận mới có thể phát động.

Hắc ghé mắt vào nhìn.

Bỗng nhiên, con mắt trái của hắc nổ tung, máu tươi tung toé.

Số 2 căn răng chịu đau đớn, nhảy lùi ra sau, hét lên.

- Lui!! Có cường giả!

Hắc vừa hô hết câu, phía đằng xa, một người trùm áo đen đã xuất hiện. - Người là Vũ Minh Kiệt?

- Đúng vậy. Còn người là ai?

Vũ Minh Kiệt toàn thân ướt sũng, đứng đối diện với một tên mặc áo choàng đen. Bên cạnh hắc, là xác của một tên khổng lồ, hai tay vẫn cầm hai cây búa khổng lồ, giờ đã bị áp lực của nước bóp méo mó không còn hình dạng.

- Tổ chức cử ta tới đây để xử lý người.

- Vậy ra, cái đám quái vật này cũng thuộc tổ chức của người? Xin lỗi nha, ta xử mất hai con rồi.

- Không quan trọng, người lấy mạng ra đền là được rồi.

- Cá trích con, chạy mau! Người đánh không lại đâu!

Tiếng cô gái vang lên từ đằng sau. Vũ Minh Kiệt không quay đầu lại, chỉ lên tiếng hỏi:

- Sao vậy? Ta cảm nhận thấy, tên này cũng chỉ có 3 bằng Tiến sĩ mà thôi. Đúng chứ?

- Đúng vậy. - Người áo đen gật đầu. - Xử người xong, ta sẽ bắt cô ta về.

- Vậy để xem ai xử ai. - Vũ Minh Kiệt cười cười. Cơn say đất liền của hắn, đã tan đi gần hết, chỉ còn lại sự hưng phấn nơi chiến trường.

Cô gái bấu môi, mặc kệ hai tên này lao vào nhau, cô quay lưng bỏ chạy.

“Hắc Y Hội, cũng vì chuyện này mà xuất động, lại còn là cấp cao? Chúng không hề bị động như ta nghĩ.” - Hắc Y Hội?

Trên đường đi lên mặt đất, Trần Thịnh hỏi cậu nhân viên bên cạnh.

- Đúng vậy, trong tổ chức, chúng tôi là những người chuyên về nghiên cứu, được gọi là Bạch Y Hội. Những kẻ vừa rồi, chuyên về chiến đấu, gọi là Hắc Y Hội. Bọn họ thành viên đông đảo, đặc biệt là càng lên cấp cao, thực lực càng mạnh. Không chỉ có bằng cấp cao, mà so với những người đồng cấp, mạnh hơn rất nhiều. Nếu bọn họ đã xuất động, thì vụ lùm xùm này, chắc chắn sẽ bị dẹp yên.

Trần Thịnh hơi hơi cảm thấy yên lòng. Hắn xuống dưới này, cũng vì phải tìm ra cách xử lý vụ việc này, để còn giao đãi với Trần gia. Nhưng một phần, hắn cũng bị choáng ngợp vì quy mô của tổ chức. Hồng là một con gián. Mỗi lần xuất hiện, hắn lại không quên giới thiệu mình là gián.

Hồng vốn ưa thích ngăn nắp, sạch sẽ, dù hắn có là gián. Mà để làm gián, càng cần ngăn nắp. Nhưng lúc này người hắn ướt sũng nước cống hôi rình. Bởi hắn vừa bơi cùng Vũ Minh Kiệt cả đoạn đường.

Hiện giờ, hắn có một nhiệm vụ, nhiệm vụ cực kì quan trọng, và bí mật, mà hắn tự giao cho mình.

Hắn phải theo dõi cô gái bí ẩn kia. Hồng ở dưới cống ngầm đã lâu, đã biết tới một Thánh Nữ bí ẩn trong lời đồn đại. Cô ta rốt cuộc là ai, có mục đích gì, đối với Vương tộc, là bạn hay là thù? Vì sao cô ta có thể hô hào cho đám người thú nổi dậy?

Có vẻ cô ta quen biết với Vũ Minh Kiệt, cũng có thể là quen biết với quân đội, nhưng quen biết, không có nghĩa là đồng minh. Vũ Minh Kiệt đối với cô ta, Hồng cũng có thể nhận ra, là quan hệ làm ăn buôn bán.

Người phụ nữ này, rất quan trọng đối với thế cục hiện giờ của Đại Nam, thậm chí có thể còn hơn thế nữa. Nếu Hồng bắt thóp được cô ta, hắn sẽ trở thành ân nhân lớn của Vương tộc.

Cô gái đi theo một lộ tuyến vòng vo, Hồng bí mật bám sát theo.

Bất chợt, cô ta dừng lại.

- Đã hôi rình như vậy rồi, còn muốn theo dõi ta, tưởng ta bị điếc mũi chắc?

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 162: Tưởng Tượng Của Ta

Trọng Lực Sự, một ngành nghề phát triển từ môn Vật Lý, sử dụng Trọng Lực làm vũ khí.

Trong bộ môn Vật Lý, có 2 loại lực được coi là cốt lõi của vũ trụ, đó là lực điện - từ và lực hấp dẫn.

Lực hấp dẫn, chính là lực hút giữa hai vật có khối lượng, tỉ lệ nghịch với bình phương khoảng cách, tỉ lệ thuận với khối lượng của hai vật. Và có một hằng số G không đổi.

Lực hấp dẫn của trái đất với con người, hay với mọi vật, được gọi là trọng lực. Vì hằng số G không đổi, nên tỉ lệ giữa trọng lực với khối lượng của vật bị hút, khi vật đó cách không quá xa mặt đất, cũng gần như là một hằng số không đổi, gọi là g . Hằng số g được tính bằng cách nhân khối lượng của trái đất, với G , rồi chia cho bình phương bán kính trái đất.

Nói cho đơn giản, thì người ta đã đo đạc được hằng số g này, là $9,8 \text{ m/s}^2$, mang đơn vị của gia tốc, và còn được gọi là gia tốc trọng trường. (*)

Tuy nhiên, Trọng Lực Sự, có thể tạo nên những gia tốc bổ sung, có thể nâng vật lên không, hoặc khiến con người bị ép chặt xuống mặt đất, hoặc là ném người ta đập vào tường.

Văn và Cường đang đối mặt, là một Trọng Lực Sự, hơn nữa, còn là một Trọng Lực Sự 2 bằng Tiến sĩ.

Tên này thuộc Hắc Y Hội, được lệnh tới đây để giải quyết tình hình. Hắc vốn không coi 2 đứa trẻ này vào mắt. Hắc tình cờ nhìn thấy một tên điều khiển rối đang trêu đùa bởi 2 đứa trẻ, hắc ngứa tay muốn thử dùng trọng lực để điều khiển tên đó xem sao. Lỡ tay khiến tên kia gãy cổ chết, nhưng cũng vốn không phải chuyện gì quan trọng.

Hắc Y Hội, một khi đã hành động, luôn có những cuộc thăm sát.

Hai đứa trẻ này, hắc chỉ cần búng tay là nát bét.

Nhưng ánh mắt cứng rắn của thằng Văn, khiến hắc điên tiết.

Hai bằng Tiến sĩ, khoảng cách tới Siêu Cường giả cũng không còn xa. Bởi bằng Tiến sĩ thứ 3, gần như mọi người đều lựa chọn Khinh Công, để có thể bay trên trời. Vì vậy, nếu chỉ xét riêng về sức mạnh, 2 bằng Tiến sĩ và 3 bằng Tiến sĩ cũng không quá khác biệt.

Ấy vậy mà, một thằng oắt con dám nhìn hắc với một ánh mắt ương bướng và quyết liệt.

Hắc muốn cho nó thấy, cái gì gọi là kính trên nhường dưới, cái gì là cường giả vi tôn. Hắc miệt mài học tập, chẳng phải là để nhận được sự kính trọng hay sao?

Hắc sẽ nghiền nát thằng nhóc, nghiền nó từ từ, để nó cảm nhận nỗi đau đớn, sợ hãi, để nó phải hối hận mà van xin hắc tha thứ, để cuối cùng chính trọng lực của thằng bé đè nát nó, trong sự khoái trá của mình.

Hắc tùy tiện vung bàn tay về phía thằng nhóc.

Trọng Lực Quyền.

Quyền áp mang theo trọng lực, nặng như búa tạ, phá không đánh tới.

Quyền này còn chưa tới nơi, Văn đã cảm thấy cơ thể mình bị nghiền áp, một sức đẩy kinh khủng đẩy mình bay về sau. Nó bị dính chặt trên bức tường.

Áp lực này, chỉ cần đè xuống, nó sẽ tan xương nát thịt.

- Đại ca!!!!!!!!!!

Uỳnh!!!

Hự!

Một thứ thật nặng đập mạnh lên người nó, làm nó hộc hết khí trong phổi ra ngoài. Nhưng thứ này, không quá cứng rắn, mà lại mềm mềm, mà lại... nhể nhại mờ mờ.

Là thằng Cường. Thằng mập này đã lao tới, đỡ đòn cho nó, cuối cùng bị đánh đè lên nó.

- Cường! Mà không sao chứ?

Thằng Cường ngã cái bịch xuống đất, Văn vội lao tới xem xét.

Thằng mập còn sống, nhưng cũng rất thê thảm. Văn không biết thằng này gãy bao nhiêu cái xương, nhưng khắp người nó tím bầm, sưng vù vì tụ máu, và máu từ trong miệng nó hộc ra không biết bao nhiêu. Thằng mập nhìn nó, như muốn nói gì, ú ớ mà không nói được, sau đó đau quá ngất đi.

- Khốn kiếp!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng hét này, mang theo vô vàn phần nộ, và đau đớn.

Mẹ nó cấm nó chửi bậy. Đã từ rất lâu rồi nó không chửi bậy, cũng không tức giận. Nhưng lần này, nó không thể kiềm chế được cơn giận của mình. Vì sao nó lại bị đánh, vì sao thằng Cường lại bị đánh. Chỉ bởi vì đối

thủ là kẻ mạnh sao? Cứ là kẻ mạnh, thì được thoải mái đánh người sao? Kẻ mạnh như vậy, nó không thấy sợ hãi, nó không thấy kính trọng.

Thân thể nó vẫn nặng trĩu vì trọng lực, nhưng nó gượng đứng dậy. Ánh mắt nó trợn lên, nhìn thẳng vào đối thủ. Trong đầu nó chia thành 2 nửa, 1 nửa điên cuồng muốn đánh trả, 1 nửa không ngừng suy nghĩ, làm sao để đánh trả.

Nó chợt nhìn thấy bên cạnh, con rối đeo mặt nạ năm chông chơ ở đó, vì đã mất đi người điều khiển.

Nó cười già.

Nắm tay nó nắm chặt lại.

Chỉ cần một quyền chính xác. Nó tin như vậy. Chỉ cần đâm được vào người hắn. Dù là cường giả, cũng sẽ có điểm yếu. Anh Quang đã dạy nó như vậy.

Những kẻ sử dụng Pháp thuật, thường có thể lực rất kém. Chúng sợ nhất, là đánh cận chiến.

Nó lao tới trước. Cơ thể nó vẫn bị trọng lực kéo xuống, nhưng đôi chân nó, đã được giải phóng. Một sức bật kinh người giúp nó lao tới.

Tên áo đen vẫn khinh khinh đứng nhìn nó.

Càng lao tới, trọng lực càng dữ dội hơn. Bước chân của nó như đeo đá. Nó vẫn cắn răng, bấp chân của nó gồng lên hết cỡ, nó vẫn tiếp tục lao tới.

Chỉ còn lại 10 bước!

Chỉ còn 9 bước!

Nó lại giẫm xuống thật mạnh, lấy đà lao về trước.

Chỉ còn 5 bước!

Trọng lực ép cho phổi nó khó thở, tim nó đập chậm hẳn lại, nhưng nó vẫn tiến bước.

Chỉ còn 3 bước!

2 bước!

1 bước!

Xuất quyền!

Khuyết Nguyệt Triều Quyền, bằng nỗ lực kinh người của Vương Thành Văn, đã xuất ra. Một quyền này, khiến phổi của nó, cơ bắp của nó, toàn bộ cơ thể nó quá tải, hộc máu. Nhưng quyền, cũng đã chạm tới!

- Haaaaaaaaa!!!!!!!!!!

Nó hét lớn, xuất toàn bộ lực, đánh thẳng vào kẻ đó.

Nhưng... hình như... không có chút sát thương.

- Ha ha ha ha! - Tiếng cười phá lên - Nhóc con cũng có cố gắng đấy, nhưng mày chưa học Vật Lý cho kĩ càng nhỉ? Hay là chưa đủ tuổi để học vậy? Bản chất của Trọng lực, là gia tốc. Ta không chỉ điều khiển được Trọng lực, ta còn điều khiển được gia tốc. $F = m.a$, sao? Không biết à? Cú đâm của mày không có gia tốc, thì làm gì có lực? Còn đòi đánh được ta? Ha ha ha, buồn cười!

Bỗng nhiên, thằng Văn cũng phì cười.

- Đúng vậy, không có gia tốc, thì làm gì có lực, nhỉ? Giờ tôi mới biết đó, nhưng cũng không khác lắm với tưởng tượng của tôi.

- Tưởng tượng? Mà tưởng tượng cái gì?

- Là trọng lực sẽ khiến con dao này rơi xuống.

Vừa nói, nó vừa vung mạnh cánh tay còn lại lên. Một vật sáng loáng bay lên trời, sau đó bị trọng lực kéo thật nhanh xuống, cắm thẳng vào vai kẻ áo đen.

Phập!!

- Áaaaaaaaaa!!!!!!!

Mục đích của Vương Thành Văn, chỉ là tiếp cận, sau đó, nó cũng không chờ mong gì vào năm đấm của mình, mà chính là con dao nhặt được từ chỗ con rỗi. Nhưng... đáng tiếc, nó đã chờ mong con dao có thể cắm thẳng vào đầu đối phương.

- Thằng chó chết!

Hự!

Một luồng lực kinh khủng đánh thẳng vào nó, khiến nó bay lên trên không, rồi rơi thật mạnh ra phía sau. Đau đốn, vô cùng đau đốn. Nó biết, mình đã chọc giận đối phương. Một thằng nhóc mới lớp 6, có thể đánh bị thương một Cường giả 2 bằng Tiến sĩ, đối với người ngoài, có thể coi là thành tựu kinh khủng, nhưng đối với nó, cũng chẳng là gì. Nó chỉ có một mục đích, là sinh tồn. Nhưng nó đã thất bại.

Có chọc giận kẻ địch hay không, cũng không quan trọng, vì hai đứa, chắc chắn phải chết, và có khi là chết rất đau đốn.

Tên áo đen không còn giữ dáng vẻ lãnh đạm khinh khinh lúc nãy nữa, hăn vận người, chuẩn bị xuất ra một quyền. Hăn muốn nghiền nát thằng oắt con này thành tro bụi

Thằng Văn đã kiệt quệ. Nó không còn sức để chạy trốn, cũng không còn sức để phản kháng. Đối mặt một Cường giả, nó vẫn chỉ là một thằng nhóc lớp 6.

- Người nghĩ, người đang đánh học trò của ai vậy?

Là tiếng của Vương Minh Quang.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 163: Nghiền Áp

- Anh Quang! - Văn hô lên. - Anh đến cứu em à?!

“Thằng nhóc này! Xảo quyết vãi”, Quang thất kinh. Hắc vừa rồi cũng muốn đánh lạc hướng tên kia, nhưng thằng Văn trực tiếp hơn, hô tên hắc lên như cầu cứu. Lúc này, Trọng Lực Quyền của đối thủ sắp sửa tung ra, thằng Văn cũng biết, trước mắt phải tránh được quyền này.

Quả nhiên, so với tung Trọng Lực Quyền vào thằng nhóc vô hại, thà đánh vào kẻ địch bí ẩn mới tới. Tên áo đen cũng quyết định như vậy. Trọng Lực Quyền, nhắm thẳng vào Vương Minh Quang.

Quang đã sớm né tránh.

Trọng Lực Quyền, nén trọng lực thành một khối nặng khủng khiếp, lại tạo ra một lực hút nhỏ, nếu không nhanh chóng né tránh, chỉ sợ né cũng không kịp.

Rầm!!

Mặt đất ngay nơi Quang đang đứng, bị đánh nát ra một cái hố.

- Người là ai? - Tên áo đen cất tiếng hỏi.

- Vậy người là ai? - Quang đáp lại.

- Hắc Y Hội. - Tên áo đen không có chút gì giấu giếm. Có lẽ hắc vô cùng tự hào vì Hắc Y Hội.

Lần này xuất động, Hắc Y Hội đã không hề muốn ở trong bóng tối. Nếu đã xuất hiện trước bàn dân thiên hạ, thì có xưng tên hay không, cũng không quan trọng nữa.

Quang nhìn như bình tĩnh, nhưng thật ra hắn đang vô cùng căng thẳng. Nào hắn thậm chí còn bỏ qua việc phân tích Hắc Y Hội là thứ gì, mà tập trung hoàn toàn vào đối thủ trước mắt.

Trọng Lực Sư, 2 bằng Tiến sĩ. Vật Lý và Lực Sĩ.

Một tổ hợp thực sự khó nhằn. Thăng Văn có thể đã thương được đối thủ, hoàn toàn là quá may mắn. Bởi lẽ, không như nó dự đoán, Trọng Lực Sư là dòng Thuật Sư hiếm hoi không có điểm yếu về thể chất. Quang cũng đang thắc mắc là làm sao Thăng Văn cầm được con dao lên vai đối thủ.

Quang chỉ có 4 bằng Thạc sĩ. Thậm chí, không xét tới trình độ bằng cấp, hắn thiên về một Võ giả, sử dụng cận chiến là chủ yếu. Khả năng tấn công từ xa mà hắn có, là Xạ thuật, nhưng có lẽ, Xạ thuật cũng không có tác dụng.

Bởi vì đối phương là Trọng Lực Sư.

Từ khi bước tới đây, hắn đã nhận ra. Đối phương đã giăng ra một Trường Trọng Lực. Trường Trọng Lực này, lấy chính tên đó làm tâm, càng vào gần, trọng lực càng mạnh. Hơn nữa, hắn còn có thể gia tăng thêm gia tốc trọng trường.

Không chỉ làm sao để đánh bại đối thủ, hắn còn cần bảo vệ Thăng Văn.

“Chạy đi”.

Một loại ám hiệu, được Quang bí mật nháy cho Văn. Văn hiểu ý gật đầu. Trọng lực lớn như vậy, có lẽ không thể chạy được xa, nhưng ít nhất,

càng ra xa bao nhiêu, càng đỡ bị trọng lực ảnh hưởng bấy nhiêu. Quang sợ, nếu đối thủ gia tăng trọng trường, thăng nhóc sẽ không chịu nổi.

Văn bò tới, vực thăng Cường dậy. Thăng mập này còn hơi chút ý thức, 2 đứa bằng cách nào đó, nửa quỳ nửa bò, bò được bước nào hay bước ấy.

Tên áo đen nhìn 2 đứa trẻ vật vờ lăn lộn, hần chỉ khinh bỉ. Ngay lập tức, hần gia tăng trọng trường.

Hự!

Văn và Cường đang lồm cồm bò, bị ép đập mặt xuống đất, không giãy giụa được.

Đừng nói đến hai thăng nhóc, Vương Minh Quang cũng phải khụy người xuống.

- Chỉ là một tên Thạc sĩ nhỏ nhoi, cũng dám tới thách thức ta?

Quang không đáp trả. Hần chỉ lao lên phía trước. Bước chạy sắc bén lao qua Trường Trọng Lực.

Kim Hành Bộ.

Hoả Hành Bộ để tấn công, Thuỷ Hành Bộ để né tránh, Thổ Hành Bộ để phòng ngự, Mộc Hành Bộ để ẩn trốn. Còn Kim Hành Bộ, sắc bén, nhanh chóng, hiệu quả. Đây là cách thức duy nhất để di chuyển trong trọng trường mạnh.

Một quyền, bén nhọn như mũi thương, xuất ra, nhắm thẳng vào kẻ địch.

Một luồng trọng lực cực lớn ập vào mặt hần.

Từ Kim Hành Bộ, lại đổi thành Thuỷ Hành Bộ. Quang rạp người xuống dưới, miễn cưỡng né qua áp lực khủng khiếp của Trọng Lực Quyền. Miễn cưỡng né qua, hắn vẫn bị áp lực ấy đè xuống đất.

Thổ Hành Bộ!

Lần này không chỉ dùng chân, mà dùng cả tứ chi, bám chặt lấy mặt đất, như một loài bò sát. Hắn tiếp tục bò tới trước.

Khoảng cách với đối phương đã rất gần.

Tên áo đen vung tay lên, đâm xuống.

Quyền Phá Thực Địa!

Nói là phá thực địa, nhưng thực ra, là nhắm thẳng vào Vương Minh Quang. Chỉ có điều, năm đâm này, lại đâm vào thực địa, vì Vương Minh Quang đã dùng một động tác vô cùng khó coi, né tránh.

Hạ thấp trọng tâm, sẽ khiến việc di chuyển linh hoạt hơn, dù có ở trong trọng trường mạnh như vậy. Tư thế của Quang, đã có thể coi là hạ thấp trọng tâm tới mức thấp nhất.

Hắn dùng tư thế kì cục đó, vừa né tránh, vừa bò tới. Ngay sau đó, hắn bật nhảy dựng lên, nhắm thẳng tới... con dao cắm trên vai đối thủ.

Lôi Điện Chưởng!

Giống như Hàn Băng Chưởng, chỉ là một kĩ năng đơn giản kết hợp giữa Tự Nhiên thuật cùng Võ thuật, nhưng hiệu quả tạo ra, vô cùng trực quan.

Bàn tay hắn tích tụ lôi điện, nhắm thẳng vào lưỡi dao. Lôi điện theo đó truyền thẳng vào từng thớ thịt, từng mạch máu, từng đầu dây thần kinh của đối thủ.

- Aaaaaaaaaaarghhhhhhhhh!!!!!!

Tiếng rú kinh hãi vang lên, còn kinh hãi hơn cả khi bị Vương Thành Văn cầm con dao vào lưng. Tên áo đen ngoài cảm thấy đau đớn, tê liệt, hẳn còn cảm thấy... nhục nhã.

Đường đường là một Cường giả, với 2 bằng Tiến sĩ, vì sao hết một thằng oắt con, lại tới một tên Thạc sĩ, có thể khiến mình đau đớn tới vậy.

Trong tiếng hét, hắn vận toàn bộ sức lực.

Phản Trọng Lực Bộc Phá!

Ngay lập tức, Vương Minh Quang, cùng con dao, bị một lực đẩy kinh khủng đẩy bắn lên không trung, cả người hắn bị dồn ép như vừa chịu một vụ nổ vô hình.

- Chết đi cho ta!!

Vẫn còn trên không trung, Quang lại bị một khối nặng vô hình đập vào, bị hất bay. Đang trên đường bay, hắn lại bị một áp lực dữ dội ném xuống đất.

Rầm!

Chưa hết, thấy hắn vừa chạm đất, tên áo đen đã lại giộng cánh tay phải xuống đất.

Phản Trọng Lực Ba Động!

Một đợt gia tốc kinh khủng, từ bàn tay hắn, lan truyền trong lòng đất, nhắm thẳng tới Vương Minh Quang.

Hự!!!

Vừa bị đập mạnh xuống đất, hắt lại bị hất lên trời.

- Chết đi!

Hắc Động Thôn Thiên Quyền!!

Một quyền này tung ra, không còn đơn giản là Trọng Lực Quyền, mà đã là Hắc Động Thôn Thiên Quyền, tức là nén một lượng lớn trọng lực lại trong một điểm, tạo nên một thứ có nguyên lý gần như lỗ đen vũ trụ.

Tất nhiên, còn xa mới trở thành lỗ đen vũ trụ, nhưng người ta cứ đặt tên như vậy cho oai.

Dù sao thì, Hắc Động Thôn Thiên Quyền, mạnh tới mức huỷ diệt, nhắm thẳng vào Vương Minh Quang đang lơ lửng giữa không trung.

Một quyền này, trúng trực diện.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 164: Cường Giả Đích Thực

Hự!!! Rầm!!!

Vương Minh Quang bị đánh bay giữa không trung, rơi thẳng xuống gần chỗ thẳng Văn.

Văn cũng đang bị trọng lực đè bẹp dí dưới đất, nó ghé mắt xem xét Vương Minh Quang.

- Anh Quang... còn sống chứ?

Một lát sau, tiếng hỗn hển đáp lại.

- Còn... Sao thế?

- Em cứ tưởng anh đến cứu em, nào ngờ anh đến là để cho người ta đánh.

Tiếng lồm cồm bò dậy.

- Đúng vậy, anh mà đến đây, là để cho người ta đánh đấy!

- Cái gì?!

Tên áo đen ở đằng xa, cũng đã thấy có gì không ổn.

Thiên Kiếp?!

Tên trước mắt này, đang muốn độ kiếp? Và mình chính là Thiên Kiếp của hắn?

Một tên trẻ tuổi như vậy, đã có thể độ kiếp? Mà chưa nói, kể cả khi hắn độ kiếp thành công, hắn cũng chỉ có một bằng Tiến sĩ mà thôi.

Nói thì nói vậy, nhưng Hắc Y Hội, hành động cẩn trọng, không bao giờ chủ quan khinh địch. Hay nói đúng hơn, là tên này đã chủ quan 2 lần rồi, hắn sẽ không chủ quan thêm nữa.

Muốn độ kiếp, vậy thì chết luôn đi.

Hắc Động Thôn Thiên Quyền, lại xuất ra.

Hự!

Quả nhiên, Vương Minh Quang không còn sức lực để tránh né, hắn lại bị trúng đòn. Hắn bị đánh dính vào tường, máu tươi hộc ra đầy mặt đất. Tay chân hắn cũng mềm nhũn, đến đứng còn khó khăn.

Đầu óc hắn lại bắt đầu mơ hồ.

Vương Minh Quang dừng lại ở 4 bằng Thạc sĩ đã 3 năm rồi. Bởi vì suốt 3 năm đó, hắn cần củng cố trình độ Toán học của mình. Một khi đạt được Tiến sĩ Toán học, sẽ là bước đà thuận lợi để đạt được các bậc Tiến sĩ tiếp theo. Bởi lẽ, Toán học là môn cơ bản. Hiển nhiên, Vương Minh Quang cũng không nghĩ đời mình chỉ có 1, 2 bằng Tiến sĩ đơn giản như vậy. Hắn là nhân tài hiếm có trong Vương tộc, thậm chí, đạt 5, 6 bằng Tiến sĩ, vượt qua cả mẹ mình, cũng không phải không thể.

Thời điểm này, đúng là khi hắn có thể độ kiếp, giống như đạt đủ tiêu chuẩn để bước vào phòng thi. Nhưng đề thi này, cũng quá khó nhằn đi.

Không phải là sau khi thi đỗ, đạt được Tiến sĩ, thì xong chuyện. Hãn còn cần nghĩ tới hệ lụy sau đó nữa, vì kẻ địch vẫn còn ở đó. Trọng Lực Sư, 2 bằng Tiến sĩ, một Trường Trọng Lực gần như bất khả xâm phạm, và cả những chiêu thức Phán Trọng Lực kia, không phải thứ mà một Tiến sĩ Toán học có thể đối phó.

- Văn! - Hãn chợt lên tiếng gọi.

- Vâng anh?

- Chú mày có thấy, tên đó mạnh mẽ không?

- Có mạnh, nhưng cũng không mạnh lắm.

- Vậy như thế nào thì mày mới thấy là mạnh?

- Em... chưa nghĩ ra.

- Được rồi, vậy anh sẽ cho mày thấy, thế nào mới là Cường giả đích thực.

- Ngừng nói nhảm!

Tên áo đen điên tiết quát lên. Một cú đập bằng Trọng lực lại đánh tới, đánh bay Vương Minh Quang vào một góc tường.

Góc tường đổ sụp. Trong đồng hồ nát, Quang lồm cồm bò dậy. Mắt hãn đã hơi hoa lên. Thân hình hãn lão đảo. Nhưng trước mắt hãn, trong đám bụi bay mịt mù, hãn chợt nhìn thấy một đốm sáng. Một đốm sáng mong manh, nhỏ nhoi, mờ nhạt.

Giống như chính hãn vậy, một đốm sáng mong manh. Chỉ trong bóng tối, người ta mới nhận ra hãn.

Một đốm sáng, giống như một hạt cát...

Nực cười thật, mình từ bỏ cả một biển cát khổng lồ, chỉ để giữ lấy hạt cát của riêng mình. Vậy thì ít nhất, hạt cát này, ta muốn làm gì với nó cũng là quyền của ta!

Hắn vươn tay, nắm chặt lấy đốm sáng nhỏ nhoi ấy. Uỳnh!! Uỳnh!!

Mây đen nổi tới cuồn cuộn, sấm chớp đánh đùng đoàng trên bầu trời Hải Thành. Biển nổi lên từng cơn sóng dữ. Trên những dãy núi, từng đàn chim bay đảo đảo.

- Vũ Minh Kiệt gỡ mồm thật chứ. Thời tiết hôm nay thật sự rất xấu.

Đứng trong phòng, Vishtal tựa cửa sổ ngắm nhìn cơn bão đang tới. - Ha ha, sao rồi? Vẫn chưa chết à?

Tên áo đen nhìn thấy Vương Minh Quang thất tha thất thểu bước tới, khắp người bầm dập, hắn không khỏi khoái trá.

- Há, cảm ơn. Từ nhỏ ta đã ăn gạch đá của mẹ ta nhiều, muốn chết, cũng không dễ vậy.

Vương Minh Quang dừng lại, hắn đưa một tay lên. Bàn tay hắn dần dần mở ra, một đốm sáng nhỏ nhoi từ trong tay hắn, dần bay lên.

Trong đêm tối, đốm sáng này, lại vô cùng rõ ràng.

- Thứ đó, là cái gì?!

Tên áo đen kinh ngạc hỏi.

- Một thứ không chịu ảnh hưởng bởi thứ trọng lực bé nhỏ của người. Một thứ mà chỉ trong những ánh sáng yếu ớt, mới xuất hiện. Người học Vật Lý, hắn cũng biết tới chứ nhỉ?

- Lượng tính của ánh sáng?!

- Đúng vậy, khi ánh sáng mạnh, nó mang tính sóng. Còn khi ánh sáng yếu, nó lại mang tính hạt. Hạt ánh sáng ấy, gọi là photon. Đây chính là, hạt photon của ta, do vận mạng của ta, do kiến thức của chính ta tạo nên.

- Một hạt photon, thì làm được cái gì chứ?! Buồn cười. Ta còn tưởng, người muốn độ kiếp để trở thành Tiến sĩ nữa chứ?!

- Ai nói với người, ta chưa trở thành Tiến sĩ vậy?

-!!!!

Vương Minh Quang vung hạt photon lên cao. Bỗng nhiên, đốm sáng ấy dao động, phân ra thành 2, thành 3, thành 10, thành 100, thành vô vàn đốm sáng, chi chít dày đặc như một đám mây.

- Lý thuyết Bất định, Vật lý lượng tử, hình như người cúp tiết thì phải?! - Vương Minh Quang nói với giọng đầy châm chọc. - Khi một vật có khối lượng quá nhỏ, di chuyển với một vận tốc quá lớn, thì vị trí của nó, không thể nào xác định, hay nói cách khác, hiện giờ, có đến hàng tỉ tỉ hạt photon đang tồn tại ở khắp nơi trong vũ trụ. Tất nhiên, 90% số đó đang ở trên đầu ta đây, chính là đám mây lượng tử! Lên!!!

Hắn phất tay một cái, hàng tỉ tỉ hạt photon trong đám mây, bất chợt lao tới, như một cơn mưa ánh sáng, bằng những quỹ tích nhất định, phóng tới đối thủ. Những đốm sáng ấy va đập dồn dập lên người tên áo đen, khiến cả người hắn như muốn phát sáng.

- Ta chẳng cảm thấy cái mẹ gì cả?!

Tên áo đen hét lên, đầy phần nộ. Vừa rồi, hắn có đôi chút sợ hãi, nhưng hình như, mình vừa bị đùa cợt. - Cái gì mà photon, cái gì mà đám mây lượng tử, một hạt photon của người mang được bao nhiêu năng lượng cơ chứ?!

Hắc Động Thôn Thiên Quyền, lại tung ra.

Quang cố hết sức né tránh một quyền này, hắc lại tung ra thêm một cơn mưa ánh sáng nữa.

Tên áo đen giương người ra đỡ toàn bộ.

- Ta vẫn chẳng cảm thấy cái quái gì! $E=mc^2$, nhỉ? Hạt photon của người mang vận tốc ánh sáng, nhưng ta thử nhân lên, với cái khối lượng tí tẹo của nó, chưa đủ để khiến ta cảm thấy ngứa!

- Vậy thì... thêm một đợt nữa nhé?

Một cơn mưa ánh sáng lại bay tới, đồng thời, một Hắc Động Thôn Thiên Quyền cũng đã tung ra. Lần này, Quang không thể né tránh, hắc ăn trọn một quyền này, bị đánh bay vào một bức tường. Nhưng cơn mưa ánh sáng, cũng đã dồn hết lên người đối thủ.

- Ta vẫn chẳng cảm thấy... Hả?! Cái gì?

Tên áo đen muốn hét lên khoái trá, bỗng nhiên, hắc cảm thấy có gì không đúng. Hắc... đã không thể cử động tay phải!

Từ phía xa, Vương Minh Quang khó nhọc bước tới, lại nhổ ra một ngụm máu. Hắc lều bàu.

- Ước tính xác suất 50%, vậy mà đánh 3 lần mới được, đúng là đen quá đi mà. Ít ra thì quá tam ba bận, số ta đánh bạc luôn đen như vậy!

Trong khi tên áo đen còn chưa hiểu ra vấn đề, Vương Thành Văn chứng kiến cuộc đấu vừa rồi, nó cũng đã nhận thấy, có gì đó.

- Là xác suất, giống như đánh lô vậy, phải không? - Nó hỏi.

- Hô hô, nhóc đi theo bọn anh chơi lô đề, cũng khôn lên nhiều đó. - Quang cười cười. - Chơi lô, cũng như Lượng Tử học vậy, xác suất trúng càng thấp, phần thưởng càng cao. Trong số tỉ tỉ hạt photon phóng tới người người, chỉ có 1 hạt trong đó là thật, mà nói vậy cũng không chuẩn lắm, tỉ tỉ hạt photon đều là thật, nhưng xác suất để nó trúng người, chỉ có một phần tỉ tỉ mà thôi. Nhưng, nếu một phần tỉ tỉ ấy xảy ra, tác động mà nó mang lại, cũng mạnh gấp tỉ tỉ lần, tức là, dù với một hạt photon, cũng có thể gây ra những tác động đáng kể, ví dụ như... làm tê liệt huyết đạo của người!

- Không thể nào?!!!!!

- Chắc, chiêu đó do ta sáng tạo ra, nên đặt tên là... Hỗn Loạn Chi Vũ nhỉ? Trong sự hỗn loạn, lại có sự trật tự. Trong ngẫu nhiên, lại có sự tất nhiên. Và cái sự tất nhiên, là người phải quỳ xuống.

Một đợt Hỗn Loạn Chi Vũ lại đánh tới. Tên áo đen bỗng cảm thấy chân trái của mình tê dại. Hắn khuỵu xuống.

Vai trái thì bị tê liệt do Lôi Điện Chưởng, tay phải cũng vừa bị điểm huyết. Giờ lại đến chân trái. Hắn đã hoàn toàn bị phong tỏa, mất đi hoàn toàn chiến lực.

Đến lúc này, tên áo đen mới cảm thấy sợ hãi, và bất lực.

Hắn vẫn còn duy trì được Trường Trọng Lực, nhưng hắn biết, đối với tốc độ của ánh sáng, chút trọng lực cón con này không là gì hết. Ước gì, mình có thể tạo ra lỗ đen thật sự. Nhưng hắn biết, điều ước này là quá xa xỉ.

- Người, vì sao? Một Tiến sĩ Toán học, làm sao có thể...

- Ha ha ha, kiến thức của riêng ta, ta làm gì với nó chả được? Cứ tưởng tượng thế này, ta đủ điều kiện vào thi môn Toán, nhưng ta lại vào thi một môn khác, và dùng kiến thức Toán và toàn bộ những kiến thức khác,

để làm bài. Và giờ ta là Tiến sĩ Lượng Tử học. Chắc, cũng may là môn Vật Lý ta cũng biết vừa đủ.

- Nói láo! Chuyện đó... chưa từng có, 6000 năm, chưa từng có ai làm được chuyện đó!

- Chà, vậy thì bây giờ có rồi đó.

Vương Minh Quang giơ tay lên, hai ngón tay hắn đưa ra, giống như cách bọn trẻ con giả làm khẩu súng. Tư thế của hắn, như đang bắn súng, chĩa thẳng về phía tên áo đen.

Hạt photon quay tròn xung quanh hai ngón tay của hắn, quay nhanh dần, nhanh dần, tạo thành một vòng tròn sáng rực rỡ.

- Làm ơn, tha cho ta! Cầu xin ngài, tha cho ta! Ta vẫn còn gia đình, còn vợ con, ta... ta đã hối hận rồi, làm ơn! - Trong sự tuyệt vọng, tên áo đen bắt đầu hoảng loạn. Hắn muốn chạy trốn, hắn muốn đánh trả, hắn muốn né tránh, nhưng hắn đã không thể di động.

Không có một cảm giác nào tệ hại hơn là bị bất động và chứng kiến cái chết từ từ ập tới.

Vương Minh Quang đắm chiêu suy nghĩ, như đang cân nhắc cái gì.

- Làm ơn! Tôi biết rất nhiều bí mật của Hắc Y Hội, hãy tha cho tôi, tôi thề... sẽ kể cho ngài nghe tất cả.

Vương Minh Quang vẫn nhíu mày suy nghĩ. Tên áo đen như tìm thấy cửa sinh trong cảnh tử, mừng hóm, hắn muốn ra sức thuyết phục.

- Cầu xin ngài, tôi biết...

- Chiêu này, là kết hợp giữa Tiến sĩ Lượng Tử, Thạc sĩ Toán học, rồi Cử nhân Vật lý, Cử nhân Hoá học, và Cử nhân Xạ thuật, hoàn toàn do ta

sáng tạo nên, nghĩ mãi mà không ra tên gọi. Thôi thì, cứ lấy tên ta mà đặt vậy.

- Khôngggggggg.....!!!!!!! - Tiếng hét tuyệt vọng cất lên.

- Minh Quang Xạ Tuyến!

Chiu!!!!

Một luồng sáng rực rỡ, hoa lệ, nóng cháy từ ngón tay hắc bản ra, bắn thẳng vào tên áo đen, thiêu rụi hắc trong tiếng hét thảm thiết, tuyệt vọng. Cả cồng ngầm như sáng bừng lên, khiến Văn phải che mắt lại.

Nó vẫn nhớ, trong ánh sáng hoa lệ ấy, anh Quang quay lại nhìn nó, cười cười.

- Này nhóc, nhớ kĩ đây. Cường giả đích thực, không phải là kẻ sở hữu nhiều bằng cấp cao siêu, cũng không phải sở hữu những kĩ thuật mạnh mẽ. Cường giả đích thực, là kẻ có thể vận dụng những tri thức nhỏ nhoi mà mình có, sáng tạo ra những thứ mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Câu nói này, như in sâu vào tâm trí thằng Văn. Đối thủ 2 bằng Tiến sĩ, nó không cho là Cường giả. Nhưng con người đang đứng trước mặt nó, là Cường giả đích thực.

=====

Arc dưới cồng ngầm, cũng sắp kết thúc. Arc này thật là dài hơi. Mọi người hãy đánh giá, đề cử và ném kim phiếu tại truyệnyy nhé, để ta có thêm động lực viết tiếp.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 165: Lời Đáp Trả

Minh Quang Xạ Tuyến, chiêu thức đầu tiên do Vương Minh Quang sáng tạo nên, không thể không nói có đôi chút ảnh hưởng từ Âm Dương Địa Long Tiễn của Vương Tuyệt Trinh. Trước khi tung Âm Dương Địa Long, bà đều phong ấn bất động đối thủ.

Chiêu thức này, cũng dựa trên ít nhiều Âm Dương Long Khí Tiễn của chính hắn, chỉ có điều, uy lực tương đương, thời gian phát động lại ngắn hơn. Chiêu thức này, liệu sau này còn có thể cải tiến hay không, Vương Minh Quang vô cùng kì vọng.

- Anh nên giữ hắn ta lại để lấy lời khai.

Thằng Văn không còn bị trọng lực ảnh hưởng, nó lồm cồm bò dậy.

- Ha ha, đáng lẽ phải vậy, nhưng nhìn tên đó bắt nạt chú mày, anh tức quá không kiềm chế nổi, nên... lỡ tay, hể hể. Sao, thấy anh mày tức giận tới vậy vì chú, có thấy cảm động không?

- Có thật không vậy? - Văn nghi ngờ hỏi.

- Tất nhiên là không rồi. - Quang chìa cho nó một cái tai nghe hắn vẫn đeo bên tai. - Là vì bên ta đã bắt được một tên có cấp bậc cao hơn rồi, nên tất nhiên là không cần giữ tên này lại.

- Bên ta?

- À ừ, không liên quan tới nhóc. Là bên anh. Đã nghe nói tới Đại Hải Vương Nguyễn Hữu Dũng chứ?

Văn lắc đầu.

- Moá?! Chưa nghe? Đại Tướng Hải quân, chú mày không biết?

Văn lắc đầu.

- Đại Tướng gì em không biết, anh có biết lối ra không? Thăng Cường cần được đi bệnh viện. Tại một nơi không xa, Vũ Minh Kiệt đang quần nhau tơi tả với một tên áo đen. Mặt đất, tường, rãnh nước, đều lưu lại những dấu ấn tàn phá khủng khiếp.

- Tiểu Hải Vương, quả nhiên không đơn giản. Nhưng bộ quân phục đó, cũng giúp người rất nhiều đó.

Tên áo đen ướt sũng người, mặt be bét máu pha với nước, đang nghiêm trọng nhìn về Vũ Minh Kiệt.

Vũ Minh Kiệt cũng không tốt đẹp gì hơn, quần áo rách toác, rất nhiều vết thương sâu hoắm, đang thở hồng hộc nhìn về đối thủ.

- 3 bằng Tiến sĩ, còn có chiến lực cao cường như vậy sao? Nhân tài như người, vì sao phải lén lút mà sống?

- Bởi vì ta không thích lý tưởng của Vương tộc.

- Vậy thì rất tiếc, ta không thích những kẻ có lý tưởng.

- Phải rồi, lũ chó săn các người làm gì có lý tưởng.

Cả hai lại lao vào nhau.

- Vô dụng!

Chợt một tiếng quát vang lên. Trong phòng thí nghiệm, Thiên Anh đang chăm sóc bên mắt vừa bị nổ tung của số 2. Cách đó không xa, số 1 ngồi một bên, thanh Takasanagi cắm xuống đất. Hãn thở hồng hộc. Toàn bộ 12 thành viên đội 1 đều đã tụ tập ở nơi đây. Không ai bị thương tích gì, nhưng tinh thần mọi người đều bị choán ngợp.

Thình thoảng, lại có người lén nhìn về phía đó, nơi tấm áo đen rơi trên một vũng máu đỏ.

Một cường giả áo đen xuất hiện, áp lực của hắn khiến tất cả đội 1 đều không thể chống cự.

Đúng lúc đó, lại một cường giả khác xuất hiện, vỗ một chương, và tên áo đen biến thành vũng máu.

Đội số 1, dù sao cũng là những kẻ làm thuê tại một thành phố cảng, bọn họ hiếm có dịp chứng kiến những cường giả mạnh mẽ tới vậy. Kẻ áo đen, 2 bằng Tiến sĩ, bọn họ đã coi như thần như thánh. Nhưng người vừa mới rời đi, còn khủng khiếp hơn vạn lần.

Nguyễn Hữu Dũng. Đại Hải Vương Nguyễn Hữu Dũng. Một trong 5 vị Đại Tướng của Đại Nam, dưới quyền là toàn bộ lực lượng Hải quân. 6 bằng Tiến sĩ.

Bất kì một đặc điểm nào, nói ra cũng đều dọa người ta sợ mất mật.

Nguyễn Hữu Dũng còn không thèm coi đội số 1 của Hắc Long ra gì. Ông ta tới, và đi mất, đáng vẻ vô cùng tức giận. Vì sao Nguyễn Hữu Dũng lại có mặt tại đây, cần phải xem xét lại mệnh lệnh của lão Nô.

Án binh bất động.

Trong mắt nhiều người, án binh bất động xem như một giải pháp nhu nhược, thậm chí là có phần ba phải của lão Nô. Vì án binh bất động, cũng

không khác gì không đưa ra mệnh lệnh. Không ra mệnh lệnh, thì ít phải chịu sai lầm.

Nhưng thực tế, án binh bất động, lại ẩn chứa nhiều ý vị thâm trường.

Trong Toán học và Kinh tế học, có một thứ lý thuyết, gọi là Lý thuyết trò chơi. Lý thuyết này phân tích mọi vấn đề trong xã hội loài người dưới dạng một trò chơi, mà tất cả mọi người tham gia đều được gọi là “người chơi”. Đánh giá các lựa chọn mà những người chơi có thể đưa ra, xem xét kết quả mang lại, và dự đoán trước các tình huống sẽ xảy tới, là mục đích của lý thuyết này.

Nếu sử dụng lý thuyết trò chơi, ta có thể dễ dàng nhận ra, mọi cuộc chiến, đều rất dễ dàng rơi vào tình trạng leo thang.

Ví dụ, cuộc nổi loạn dưới cống ngầm ở Hải Thành, ban đầu chỉ có vài tên Thạc sĩ tham gia chém giết, nhưng khi quân đội gửi tới một Vũ Minh Kiệt 3 bằng Tiến sĩ, Hắc Y Hội lại gửi tới 3 tên Tiến sĩ, đủ để đàn áp Vũ Minh Kiệt. Nếu muốn đáp trả, Vương tộc cần cử ra thêm nhiều Tiến sĩ nữa, cứ như vậy, hai bên sẽ leo thang quân lực.

Chỉ vì một cuộc chiến nhỏ nhoi, mà lại dẫn tới leo thang, thì sẽ leo thang tới mức nào? Chẳng lẽ, đến Chí Tôn Cường giả Vương Vũ Hoành cũng phải thân chinh ra trận? Đến lúc đó, đánh nhau thảm thiết tới mức nào, còn chưa biết. Mà đáng ngại hơn, là mọi thiệt hại đều nằm trên đất Đại Nam.

Để ngăn ngừa một cuộc leo thang đã được đoán định từ trước, Lý thuyết trò chơi đưa ra một giải pháp: cần sự kiềm chế của tất cả các bên.

Giải pháp này, nói nghe thì dễ, nhưng làm lại khó. Bên này kiềm chế, bên kia sẽ lại leo thang. Khi đó, kiềm chế chắc chắn là bất lợi. Trên thế giới này, người ta phung phí hàng núi tiền chỉ để leo thang vũ trang, cũng bởi vì giải pháp kiềm chế rất khó được thực hiện.

Ai cũng biết leo thang thì tất cả các bên đều thiệt hại, nhưng bản thân chủ động kiềm chế, không khác gì tự nhận thua. Ai cũng mong muốn đối thủ kiềm chế trước, và hứa rằng sẽ không lật lọng, nhưng ai cũng biết đó chỉ là lời nói dối.

Nó là một trong những nghịch lý dễ hiểu nhất, trực quan nhất, mà suốt hàng nghìn năm không ai tìm ra lời giải.

Như hai đứa trẻ con đánh nhau, tao đánh 1 đấm, mày đấm lại 2 đấm, tao đáp lại 3 đấm, rồi sẽ có lúc đấm nhau tới chết, vì không đứa nào chịu nhường.

Tất nhiên, còn đặt nghịch lý trên vào từng câu chuyện cụ thể.

Cần xác định rõ, mục đích mỗi bên là gì.

Vương tộc và Phạm thị, cần ổn định lại tình hình cống ngằm. Họ không muốn một biến cố lớn làm ảnh hưởng tới cuộc chiến của Tam Đại Gia tộc.

Trần gia cũng mong muốn như vậy, nhưng là vì họ không muốn bại lộ quá nhiều bí mật về tổ chức đang hỗ trợ mình.

Tổ chức bí ẩn, cũng chỉ mong bắt giữ được Thánh Nữ, sau đó rút lui mà không bại lộ quá nhiều bí mật.

Không ai muốn sống mái với ai, nên hoàn toàn có thể đạt tới sự kiềm chế, nếu khéo léo.

Bởi vậy, Phạm Viết Phương cũng chỉ cử ra đội số 1 của Hắc Long, vốn không có cường giả Tiên sĩ nào, đó là một động thái kiềm chế.

Lão Nô ra lệnh cho Vương tộc án binh bất động, đó cũng là một loại kiềm chế.

Không phải vì hai bên không có cường giả mạnh hơn, đông hơn, mà là vì họ không muốn leo thang.

Một mình Vũ Minh Kiệt được lệnh bí mật tới cổng ngầm, là để ổn định lại tình hình.

Tuy nhiên, tổ chức bí ẩn đã đáp trả, không phải là sự kiềm chế, mà gần như một sự thăm dò.

Bạch Y Hội cử ra 5 mẫu thí nghiệm. Hắc Y Hội cử ra 3 Cường giả.

Vừa là leo thang, vừa là để thăm dò thái độ của Vương tộc, vừa là để bắt giữ nhanh gọn Thánh Nữ.

Nếu Vương tộc chấp nhận thiệt thòi một chút, và tiếp tục kiềm chế, tức là để Vũ Minh Kiệt nhắm mắt làm ngơ để bọn họ bắt đi Thánh Nữ, câu chuyện liền kết thúc êm đẹp.

Nhưng tổ chức ấy, đã nhầm.

Vương tộc, là ai cơ chứ?

Vương tộc có thể ngó ý kiềm chế một lần, nhưng sẽ kiềm chế lần thứ hai sao?

Kẻ nào muốn lấn lướt bọn họ, bọn họ sẽ dùng động thái cứng rắn đáp lại.

Và lời đáp trả của Vương tộc, không thể nào khủng khiếp hơn.

Đại Hải Vương Nguyễn Hữu Dũng, 6 bằng Tiến sĩ, đang đóng quân ngoài khơi, một mình bơi thẳng về Hải Thành, tham chiến.

Một lời đáp trả khiến tất cả các bên đều phải ngậm miệng.

=====

Chương này, giải thích lại toàn bộ những động thái của các nhân vật từ trước, mọi người hãy chú ý.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 166: Ném Con Xuống Đất

- Vô dụng!

- Cha... cha nuôi?! - Vũ Minh Kiệt lấp bắp kinh hãi.

Đại Hải Vương Nguyễn Hữu Dũng, tuổi đã ngoài 60, thọt mất một chân. Ông luôn phải chống một cây nạng, cây nạng rất cao, cao gấp đôi người ông. Phía trên cây nạng, lại treo một lá cờ Hải quân.

Có thể thấy, Nguyễn Hữu Dũng tự hào với quân đội Đại Nam ra sao.

- Đồ lười biếng, chỉ một tên tép riu thế này, mà cũng bị đánh cho thâm như thế kia? Tối nay tao phạt mày bơi 10 vòng quanh Hải Thành.

Vũ Minh Kiệt lè lưỡi kêu khổ. Hắc đã hơi thả lỏng đôi chút. Hắc đã hơi hiểu ra thái độ của Vương tộc với sự việc lần này.

Cha nuôi hắc xuất hiện ở đây, chắc chắn là do Nam Đế Vương Vũ Hoành điều động.

Sự việc lần này, có lẽ đã xong.

Người áo đen cũng không còn thủ thế. Hắc cũng biết, có chống cự cũng không ích gì.

- Đã xong rồi, phải không? - Hắc hỏi.

- Đúng vậy. - Nguyễn Hữu Dũng trả lời.

- Ông định bắt ta về, sau đó tra khảo ta về Hắc Y Hội, đúng chứ?

- Đúng vậy.

- Ông sẽ không moi ra được gì đâu.

- Cứ thử xem sao.

Tên áo đen nhún vai, không nói gì. Hắn ngồi xuống, dựa lưng vào tường. Dáng vẻ vô cùng thanh thản. Hắn biết, mình còn sống, là vì mình có thực lực cao nhất trong đám. 2 tên kia, có lẽ cũng không toàn thây.

Nguyễn Hữu Dũng quay lại nhìn Vũ Minh Kiệt.

- Âm Hành Sứ Giả có lẽ đang bận bịu đôi chút rồi. Chuyện ở đây, giao toàn quyền cho người xử lý. Bên Thanh Hải cũng sẵn sàng làm việc rồi. Còn có quân của Phạm thị, nếu thấy cần thì cứ dùng, dù sao cũng đang là đồng minh.

- Cha đã gặp Âm Hành Sứ Giả rồi sao?

- Rất thú vị. Hơi mày rất nhiều, thẳng vô dụng!

Vũ Minh Kiệt lại gãi đầu gãi tai. Báo cáo cho thấy, sự việc lần này, có hơn 2000 người chết, chủ yếu là đám người thú nổi loạn, và dân xã hội đen, cùng dân vô gia cư. Phát hiện ra một chiếc casino ngầm, hiện đang điều tra. Phát hiện ra 7 phòng thí nghiệm bí mật, hiện đang điều tra. Bắt được 12 tên, tự xưng là người của Hắc Long, đang được giữ an toàn, chờ Hắc Long tới bảo lãnh. Từ giờ cho tới lúc đó, bọn họ được giữ bí mật về danh tính và không phải khai báo bất cứ điều gì.

Phát hiện thấy một người Phú Sơn, có Vương Tuyết Trinh bảo lãnh.

Phần lớn đám người thú, đã trốn thoát theo hướng phía Đông Bắc. Bắt giữ được một số tên còn sót lại, nhưng có lẽ sẽ không tra khảo được nhiều.

Bọn chúng có nhắc tới một Thánh Nữ bí ẩn.

Không tìm thấy dấu vết của Thánh Nữ nào giống lời mô tả.

Vũ Minh Kiệt có vẻ không ngạc nhiên lắm về chuyện này. Hắn cũng có thể đoán ra phần nào, chuyện lần này, là do cô gái đó gây ra. Chuyện này, hắn sẽ phải tốn nhiều công sức để báo cáo lại, về mối liên hệ giữa mình và cô gái đó. - Anh có thấy lạ không?

Trong một lối đi bí mật lên trên, Văn chợt hỏi.

- Lạ cái gì?

- Em không rõ lắm, nhưng em thấy anh cứ đi tới đâu, nơi đó lại xảy ra chuyện. Cứ như... có người cố tình nhắm vào anh...

-!!!

Thằng Văn nói đúng. Quang chợt cảm thấy kì lạ. Vụ Bạch Ngưu, còn có thể cho là trùng hợp. Nhưng, ngay khi hắn tới casino đó, nơi này lại xảy ra nổi loạn. Và quá trình để dẫn hắn tới nơi đây, cũng không hề đơn giản. Nếu nói là tình cờ, thì lại không tình cờ chút nào.

“Trong sự ngẫu nhiên, sẽ có cái tất nhiên sao?”. Hắn thầm nghĩ. Sau sự việc lần này, có rất nhiều điều sẽ được hé lộ. Bởi Vương tộc, không phải là những kẻ không biết tư duy.

Chỉ có điều, những bí mật này, chỉ được tổng hợp lại ở các cấp cao tầng, còn những người ở Hải Thành, mỗi người chỉ biết một góc của bức tranh toàn cảnh mà thôi.

Tổ chức Fidi, Thánh Nữ, Hắc Y Hội, Bạch Y Hội, thuốc phiện, và rất nhiều bí ẩn khác, đối với Vương Minh Quang, vẫn là bí ẩn. Ít ai để ý thấy, một con gián của Vương Nghiệp, tên là Hồng, đã mất tích. Vũ Hải Hùng

được tìm thấy sau nhiều giờ liền nằm co ro trong bóng tối. Băng Hải Long tìm thấy hãn ướt sũng, run rẩy, sốt cao, hoảng loạn, bèn tìm cách đưa hãn trở về mà không bị quân đội phát hiện.

Hãn được đưa về nhà tĩnh dưỡng, dường như cần thời gian mới có thể phục hồi khỏi cơn ám ảnh ngày đó.

Nhưng hãn không tĩnh dưỡng được bao lâu, vì bố của Phùng Huyết Cường đã tìm tới.

Bố của Phùng Huyết Cường, Phùng Huyết Linh, ít nhiều gì cũng đã lăn lộn ở đất cảng này bấy lâu nay. Ông ta cười trần, để lộ ra những hình xăm rồng phượng, xách theo một thanh đao, đơn thương độc mã tới thẳng hang ổ của Hải Long.

- Vũ Hải Long!!!! - Ông ta đứng trước cửa, hét to. - Nhớ ngày đó, Phùng Huyết Linh tao, nguyện ý đi theo mày, nguyện ý cùng mày kết thành huynh đệ, vì tao thấy mày là người trọng nghĩa khí, sống vì anh em, chết cũng vì anh em. Phùng Huyết Linh tao, mấy chục năm nay, xông pha sinh tử, cũng là vì mày, vì băng Hải Long này, cũng vì tao tin rằng, dù tao có chết, mày cũng sẽ lo cho vợ tao, lo cho con tao, không phụ lòng tao! Ấy vậy mà, mày nhìn thử xem, thằng con trai mày, giờ trò ám hại, khiến con trai tao phải nằm viện, suýt chút nữa là mất mạng. Chuyện này, mày cho tao một câu trả lời!!

Vũ Hải Long đích thân ra ngoài cửa, tạ lỗi với Phùng Huyết Linh.

- Người anh em, là Hải Long ta dạy con không tốt, chuyện khốn nạn như vậy cũng dám làm. Vũ Hải Long ta, đích thân tạ tội với người anh em.

- Một mình mày tạ tội, là được sao?

- Tất nhiên là không. - Vũ Hải Long quay người, quát bảo một đứa đàn em. - Lôi thằng Hải Hùng ra đây!

Vũ Hải Hùng đang nằm tĩnh dưỡng trên giường bệnh, bỗng nhiên bị 4 đứa đàn em xộc vào, lôi ra ngoài. Hắn hốt hoảng la toáng lên. Trước mặt hắn, là Phùng Huyết Linh mặt mày bặm trợn, cơ bắp cuồn cuộn, cây đao sáng loáng cầm lăm lăm trên tay.

Hắn đưa mắt cầu cứu bố mình. Chỉ thấy bố hắn lạnh lùng nói.

- Huyết Linh huynh đệ, Vũ Hải Long ta, chỉ có một thằng con trai kế nghiệp. Nhưng ta dạy con không tốt, lại gây ra chuyện không thể chấp nhận như vậy, ta thà mất đi thằng khốn nạn này, còn hơn mất đi anh em. Huyết Linh huynh đệ, muốn chém muốn giết, muốn làm gì với nó, ta quyết không can thiệp.

- Không!!!!!! Bố ơi, làm ơn!!! Cứu con!! Con làm như vậy, cũng là vì Hải Long, cũng là vì bố, con...

- Im mồm!! Vũ Hải Long ta, thà mất đi bằng Hải Long này, dù có bị rơi vào vòng lao lý, dù có mất đi toàn bộ cơ nghiệp, cũng quyết không phản bội anh em!!

Nghe câu này, đám đàn em xung quanh cảm động rơm nước mắt.

Phùng Huyết Linh bước tới, cây đao lăm lăm. Vũ Hải Hùng khóc không ra nước mắt. Hắn sụp người xuống, sợ hãi đến vãi cả đái ra quần.

Phùng Huyết Linh giơ cây đao lên. Hùng kêu khóc ré lên.

Phập!!

- Áaaaaaaa!!!!

Không có đau đớn gì cả. Hùng mở mắt. Con dao cắm phập xuống mặt đất.

- Oắt con, lần này, nể mặt Long đại ca, tha cho mày.

Nói rồi, Phùng Huyết Linh quay người ra về.

Vũ Hải Hùng khuyu xuống, tim vẫn đập thành thịch, vẫn chưa hoàn hồn.

Hắn chỉ cảm thấy, lần này, mình quá oan ức. Hắn muốn làm tất cả, chỉ để bảo vệ bí mật cho băng mình mà thôi. Thấy chương ngại, phải huỷ diệt, là điều tất yếu. Chỉ là, bố hắn quá coi trọng nghĩa khí, có suy nghĩ quá khác với hắn mà thôi.

Vũ Hải Long cũng thở phào. Thật ra, là băng chủ băng Hải Long, con trai nối dõi, đúng là có một đứa này, nhưng con rơi con vãi, cũng không phải là không có. Lỡ may Vũ Hải Hùng bị chém chết thật, hắn tìm cách đưa một đứa con rơi về nối nghiệp, cũng không tới nỗi nào. Quan trọng nhất, là hắn vẫn giữ được nhân tâm, không chỉ khiến Phùng Huyết Linh giải toả cơn bất mãn, còn khiến toàn bộ đàn em kính phục.

Ném con xuống đất, tích xưa này lại được hắn diễn lại, vô cùng tài tình.

Tất nhiên, Vũ Hải Hùng không chết, hắn cũng vô cùng vui vẻ. Thăng bé này, rất có tiềm năng kế nghiệp.

Vũ Hải Hùng không biết rằng, Vũ Hải Long bố mình, leo được tới địa vị như ngày nay, đâu chỉ vì nghĩa khí, mà còn nhờ thủ đoạn. Những thủ đoạn này, tinh vi hơn, xảo trá hơn, không hề lộ liễu và non nớt như cách nó vẫn làm.

Mà cũng đúng, một kẻ hữu dũng vô mưu, làm sao có thể đẻ ra một đứa con thích âm hiểm hại người.

=====

Mỗi ngày có tới 150 lượt đọc, hôm qua còn vọt lên tới 242 lượt, mà sao tương tác thấp vậy nhỉ? Mọi người hãy bình luận thật nhiều đi, chê ta cũng được, giục ta ra chương cũng được, khen ngợi ta cũng tốt, hãy bình luận thật nhiều đi, nhé.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 167: Lấy Cho Chị Cái Roi

Phùng Huyết Cường bị thương khá nặng, cần phải nằm viện tới vài tháng. Viện phí đã được Vũ Hải Long chi trả.

Vương Thành Văn bị gãy xương tay phải, tay trái bong gân, ngoài ra thì các khung xương bị sang chấn đôi chút, nghỉ ngơi vài ngày là được. Riêng tay phải phải bó bột 3 tháng. Ngoài ra nội tạng và thần kinh không có vấn đề gì.

Quang bị bầm dập khắp người, nhưng theo bác sĩ, là không đáng ngại. Chuyện này, hắn cũng không bất ngờ, từ nhỏ tới giờ, hắn trải qua luyện tập vô cùng khắc nghiệt. Chịu trọng lực cao, cũng không phải lần đầu. Vương Tuyết Trinh cũng là một Trọng Lực Sư, và bà tập huấn cho hắn cũng không kém là bao.

Từ khi lên khỏi cổng ngầm, đi tới bệnh viện, cũng đã hơn 2 tiếng. Giờ đã là 8 giờ tối. Một ngày đáng lẽ rất được Quang và Takezawa chờ mong, để thay đổi cuộc đời, rồi cuộc trở thành một ngày vật lộn đầy kinh hoàng.

Không biết nên buồn vì món nợ 60 tỉ, hay nên vui vì mình vẫn còn sống, và trở thành Cường giả, Vương Minh Quang đã quá mệt mỏi để nghĩ rồi. Hắn chờ thằng Văn bó bột xong, sau đó hai anh em ra về. Người của Thanh Hải lái xe chở hai người về.

Trên đường đi, thằng Văn cũng có nhu cầu được giải thích, rằng vì sao Quang lại có mặt dưới cổng ngầm, vụ đánh nhau khủng khiếp dưới đó là sao, và lũ quái vật phun ra lửa ra sét đó là thứ gì.

Trong một phạm vi nhất định, Quang cố gắng giải thích cho nó hiểu. Đại khái là hắc và Takezawa bị người ta nghi ngờ gian lận, cần được kiểm tra, nên được dẫn tới một sòng casino. Tình cờ, đám nhân viên tại casino, chủ yếu gồm người thú, bắt đầu nổi loạn, xông ra ngoài chém giết lung tung. Còn đám quái vật khổng lồ, và Hắc Y Hội, tới giờ hắc cũng không biết gì nhiều, hơn nữa chuyện này thằng Văn chưa cần quan tâm.

Giải thích như vậy, thằng Văn đã thấy hài lòng. Nó chỉ thắc mắc, liệu những sự việc như vậy có ảnh hưởng gì tới an ninh trên mặt đất hay không, vì nếu đám quái vật chém giết trên này, chắc chắn sẽ kinh hoàng lắm. Quang nói chuyện đó chắc sẽ không xảy ra đâu.

Chuyện mà Quang cần quan tâm lúc này, là về nhà cần ăn nói ra sao với Hoàng Bích Thanh. Dù rằng hắc không có liên quan tới việc thằng Văn mò xuống cống ngầm, nhưng cũng không thể phũ trách nhiệm qua loa được.

Quả nhiên, vừa về tới nhà hàng, đã thấy Hoàng Bích Thanh chống nạnh đứng trước cửa. Đằng sau, Takezawa đang ngồi lén lút nhìn cả hai bước vào. - Văn, nằm xuống. Quang, lên phòng lấy cho chị cái roi.

Vừa nghe Quang giải thích đầu đuôi câu chuyện, chị Thanh đã nói vậy.

- Chị à? Sao chuyện này, chị lại trách thằng Văn được? Sự việc như vậy xảy ra, rất là ngoài ý muốn.

- Đúng vậy. - Chị gật đầu. - Chuyện ngoài ý muốn, chị không trách nó. Nhưng Văn, nghe mẹ hỏi đây, vì sao con dám đi theo người lạ, vì sao dám bước xuống cống ngầm?

- Bởi... bởi vì, con muốn tìm hiểu sự thật.

- Không phải. Đó là bởi vì con quá tự tin. Con tự mình tìm tới hỏi chuyện người khác, mà chưa hiểu rõ về người ta, đó là lỗ mãng. Con tự mình theo người ta xuống cống ngầm, dù con biết nơi đó nguy hiểm, đó là ngạo mạn. Con nghĩ rằng, chỉ với chút võ vẽ múa may mà anh Quang dạy cho, là con được quyền lỗ mãng ngạo mạn sao?

- Con... con biết rồi.

- Chị à, thằng bé còn chưa biết gì nhiều, sau chuyện này, nó cũng rút ra bài học rồi...

- Cậu im ngay cho chị. - Quang lập tức ngậm miệng. - Lỗ mãng, hay ngạo mạn, dù sao, cũng là quyết định của con, tự làm thì tự chịu, chuyện này, mẹ cũng không trách con. Mẹ chỉ hỏi con, vì sao con dẫn bạn Cường theo?

- A... - Câu hỏi này, khiến Văn cũng không biết trả lời ra sao.

- Con muốn ngạo mạn hay lỗ mãng, đó là quyền của con. Nhưng đừng vì sự ngạo mạn của mình mà khiến người khác phải chịu liên lụy. Kết quả ra sao? Bạn Cường phải nằm viện mấy tháng trời, tiền viện phí của bạn, con lo nổi sao? Cứ cho là con không phải trả viện phí, thì những tháng ngày chịu đau đớn, quãng thời gian để học hành, để vui chơi, rồi cả những cuộc thi mà bạn không được tham dự, con bù đắp nổi sao?

- Con... không.

- Vậy con đã thấy mình sai ở đâu chưa? Lỗi sai này, đáng ăn bao nhiêu roi đây?

- Con... con không biết nữa.

- Nằm xuống đi, mẹ đánh con 50 roi. Quang, lên phòng chị lấy cái roi xuống đây.

- Chị à, thằng Văn nó còn đang bị thương như vậy, chị chờ nó khỏi hẳn rồi đánh cũng được mà.

- Đừng có lằng nhằng. Cậu còn nói nữa, chị đánh cả cậu luôn đấy.

Quang lè lưỡi. Hăn không dám nói nhiều nữa. Văn à, anh mày xin lỗi. Hăn quay sang Takezawa.

- Anh Itou, anh lên tầng lấy cái roi xuống đây.

- Sao mày lại sai tao?

- Đừng có lằng nhằng, anh còn nói nữa, tôi sa thải anh đấy. - Có đau không?

- Đau chứ anh. Mông em bồng rất lên rồi. Nhưng em cảm thấy, nổi hổi hận, còn đáng sợ hơn cả bị đánh.

Đêm buông xuống. Hai anh em lại ngồi trên sân thượng, ngắm nhìn bầu trời.

- Anh thì lại nghĩ, có được một người mẹ như vậy, chú mày khiến anh rất là ghen tị.

- Vì sao vậy ạ?

- Vì khi mày làm sao, còn có người đề mày ra mà đánh. Anh thì, không được như vậy. Mẹ anh cũng hay đánh anh, nhưng chỉ là khi luyện tập mà thôi. Lúc anh làm sai, mẹ anh chả bao giờ để ý cả. Lúc đó, chỉ có bố anh là mắng anh.

- Bố anh, là người như thế nào ạ?

- Ừm, nói sao nhỉ? Rất là hiền lành. Lúc nào cũng lo lắng khi thấy anh bị mẹ ép luyện tập quá đà. Bố anh hay phàn nàn với mẹ anh chuyện này,

nhưng lần nào mẹ anh cũng quát lại, khiến bố im re luôn.

- Vậy là bố mẹ anh hay cãi nhau lắm à?

- Đúng vậy, chắc bố mẹ ai cũng vậy thôi. Cãi nhau đủ thứ chuyện, mà bố anh lúc nào cũng thua.

- Vậy ạ? Bởi vì mẹ em, chả bao giờ cãi nhau với ai cả... Bầu trời đêm trên Long Thành. Nguyễn Hữu Dũng khập khiễng bước vào Đế Vương Cung.

Vừa tới cổng, ông đã thấy Vương Tuyết Trinh đứng đó chờ mình.

Thật hiếm khi nào Vương Tuyết Trinh đích thân ra đón, mà hình như, cũng là lần đầu tiên.

- Tuyết... Tuyết Trinh...

- Xưng hô cho cẩn thận, kéo ta vật cổ người đấy! - Bà gằn giọng đáp lại.

- Em... em chào chị.

Nguyễn Hữu Dũng hơn Vương Tuyết Trinh đến 10 tuổi, nhưng xét theo họ hàng, lại là phận em.

Bởi vì vợ của ông, Vương Tuyết Mai, chính là em ruột của Vương Tuyết Trinh.

Đại Nam có 5 vị Đại Tướng, thì 2 trong số đó, mang họ Vương, 2 người khác, là con nuôi của Vương tộc, còn 1 người, là con rể Vương tộc. Nói vậy để thấy, quân đội cùng Vương tộc có mối liên hệ khăng khít tới mức nào.

Mà người con rể của Vương tộc, không ai khác chính là Nguyễn Hữu Dũng.

Chỉ có điều, người mà ông thầm thương trộm nhớ khi còn trẻ, không phải là Vương Tuyết Mai.

Chuyện kể rằng ngày đó, khi Nguyễn Hữu Dũng 34 tuổi, là Đại Tá Hải quân, lập nhiều chiến công hiển hách, đã được chính Tiên Đế mời đến hầu chuyện.

Rất hài lòng với chàng trai trẻ này, Tiên Đế ban cho hãn một ân huệ, bất cứ thứ gì, Tiên Đế cũng đều có thể đưa ra.

Nguyễn Hữu Dũng đã đề nghị, muốn được cưới Vương Tuyết Trinh làm vợ.

Tiên Đế nhú mày, sau đó vỗ vai hãn bồm bộp, cười khoái trá. Có điều, việc này ngài không quyết định được, cần phải hỏi ý kiến em gái.

Vương Tuyết Trinh ngày đó mới 24 tuổi, tuy xinh đẹp, nhưng tính tình ương bướng, kiêu ngạo, lại không nữ tính, chỉ thích vui đùa nghiên cứu, ít giao lưu. Cô quận chúa trẻ tuổi bĩu môi nói với anh trai, rằng mình chỉ lấy người nào mạnh mẽ hơn mình.

Điều kiện để khiến Vương Tuyết Trinh mỉm lòng, là phải đánh bại được nàng ta.

Ngày đó Nguyễn Hữu Dũng đã là một Cường giả với 2 bằng Tiến sĩ, chuẩn bị đột phá bằng Tiến sĩ thứ 3, là tài năng hiếm có trong quân đội. Còn Vương Tuyết Trinh, chỉ mới có 1 bằng Tiến sĩ Địa chất. Vậy nên, Nguyễn Hữu Dũng vô cùng tự tin bước vào cuộc đấu.

Dù rằng trận đấu diễn ra trên mặt đất, vốn không phải sân nhà của Nguyễn Hữu Dũng, nhưng chẳng ai tin rằng, hãn đã bại rất thảm. Bại thảm

đến mức từ đó về sau không ai dám nhắc lại trận đấu này trước mặt ông ta.

Tài năng Địa chất của Vương Tuyết Trinh, từ trận chiến đó cũng nổi danh khắp Đế quốc, người ta cho rằng tư chất này đã sánh ngang với Vương Thái Tổ, được người đời xưng tụng là Địa Long Nữ Chúa.

Nguyễn Hữu Dũng đành ngậm ngùi chấp nhận từ bỏ. Sau đó, dưới sự mai mối của Tiên Đế, lấy được Vương Tuyết Mai, trở thành con rể của Vương tộc, đường quan nghiệp từ đây trải rộng, trở thành Đại Tướng trấn giữ mặt biển.

Nhưng chuyện chưa dừng lại ở đó, vì vài năm sau, nàng quận chúa ương ngạnh Vương Tuyết Trinh, lại chấp nhận lấy một công chức quèn tới mức không thể quèn hơn, xuất thân thường dân, mặt mũi bình thường, thậm chí học vị còn không đạt tới Tiến sĩ. Tên công chức may mắn ấy, tên là Trương Minh Tú, được người đời ví là cóc tía đớp được thiên nga.

Chính vì chuyện này, khiến màn cầu hôn thảm bại của Nguyễn Hữu Dũng ngày đó, chính thức trở thành trò cười của thế kỉ.

Cũng vì vậy, mà Nguyễn Hữu Dũng, đối với Trương Minh Quang, cũng mang vô vàn cảm xúc phức tạp.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 168: Mỗi Nhử

Ấn tượng của mọi người về Trương Minh Quang có vẻ khá mờ nhạt, thậm chí nhiều người còn quên lãng hẳn, nhưng Nguyễn Hữu Dũng thì không.

Chiều hôm nay, vừa gặp hẳn dưới cổng ngầm, Nguyễn Hữu Dũng nhận ra ngay.

Nhìn vào Trương Minh Quang, Nguyễn Hữu Dũng vừa thấy một nửa hình bóng của Vương Tuyết Trinh, nhưng nửa còn lại, lại của Trương Minh Tú.

Đối với tài năng của Minh Quang, Hữu Dũng vô cùng vừa mắt, nhưng suy nghĩ rằng đáng lẽ tài năng ấy đã có thể là con trai mình, ông lại thấy chút gì cay đắng.

Nguyễn Hữu Dũng lấy Vương Tuyết Mai, không có con. Cũng vì vậy, mà ông nhận rất nhiều con nuôi. Mà Vũ Minh Kiệt là đứa xuất sắc nhất trong số đó, thậm chí còn tài hoa hơn ông ngày trước.

Vũ Minh Kiệt mới 30 tuổi đã lên hàm Tướng, nhưng Trương Minh Quang, 23 tuổi, đã là Ám Hành Sứ Giả.

Vũ Minh Kiệt có 3 bằng Tiến sĩ, mà đánh chỉ ngang cơ, thậm chí còn đôi chút lép vế trước một kẻ có cùng trình độ, vậy mà Trương Minh Quang còn chưa đột phá Tiến sĩ, dám thách đấu một tên có 2 bằng Tiến sĩ.

Tất nhiên, Nguyễn Hữu Dũng sẽ không bỏ mặc hãn khi hãn gặp nguy hiểm, nhưng hãn biết, dù có mặt hãn ở đó ngày hôm nay hay không, Quang vẫn sẽ làm như thế.

Bản lĩnh này, quả nhiên là con trai của Vương Tuyết Trinh.

Nhưng lại nghĩ tới việc tên đó mang họ Trương, Nguyễn Hữu Dũng tận sâu trong lòng cũng mong muốn Quang bị đập chết luôn cho rồi.

Đi theo Vương Tuyết Trinh, Nguyễn Hữu lại cay đắng nhớ về những điều đó. Dù sao thì cả hai cũng đã già rồi, những chuyện ngày xưa, giờ chẳng còn nghĩa lý gì. Khi con trẻ, người ta đem sự nghiệp ra so sánh. Khi đã già, người ta đem con cái ra so bì.

- Tên Hắc Y Hội, đã được áp giải tới phòng thẩm vấn.

- Vũ Minh Kiệt đánh không lại hãn? - Vương Tuyết Trinh bất ngờ hỏi.

- E hèm. Cũng không hãn, là gần như ngang ngửa. Chỉ là do em can thiệp giữa chừng thôi.

- Không lại là không lại. Làm gì có gần như. Thông tin này rất quan trọng để đánh giá chiến lược của đối thủ, đừng có mập mờ. - Vương Tuyết Trinh đã chặn họng ông ta lại.

Nghe xong câu này, Nguyễn Hữu Dũng cũng không còn gì để nói. Mỗi lần gặp Vương Tuyết Trinh, không khí đều rất ngượng ngùng và áp lực.

- Tuyết Mai vẫn khoẻ chứ?

- Vẫn khoẻ, thừa chị.

- Thế thì tốt.

Lại là im lặng.

Cứ như vậy đi tới phòng của Nam Đế.

Vương Vũ Hoành đang ngồi sau đồng báo cáo.

- Chào cô chú. - Hân lên tiếng.

- Ờ. - Vương Tuyết Trinh hờ hững đáp lại.

- Không dám, bái kiến Bệ hạ. - Nguyễn Hữu Dũng lên tiếng đáp lại.

3 người gặp nhau, cũng có thể coi là gia đình gặp gỡ, nhưng không có đưa đẩy loanh quanh, trực tiếp bàn việc.

- Mẫu thuốc phiện dưới cống ngầm, thần đã mang tới.

- Cám ơn chú, nếu không phải đích thân chú mang tới, cháu không tin tưởng được. Tình hình ở Hải Thành ra sao rồi?

- Thần đã để Vũ Minh Kiệt lo liệu rồi.

- Tình hình bờ biển phía Tây, vẫn ổn chứ?

- Thịnh thoảng có giao tranh với phía Cận Tây, nhưng vẫn trong tầm kiểm soát.

- Tốt. Chú đưa cháu xem mẫu thuốc phiện nào. Nghe nói, rất khác với những loại thuốc phiện được bán ở Hải Thành?

- Đúng vậy. Loại này được tìm thấy ở trong các phòng thí nghiệm bí mật. Loại ảo giác nó mang lại, rất khác.

- Được thôi. Vậy để đích thân cháu đánh giá.

Hân nói xong, cầm một vốc bột trắng lên mũi, hít một hơi. Nơi đây là một biển cát. Có những dãy núi xa xa. Có đường chân trời. Có mặt trời đen. Có hàng nghìn vì sao.

Vương Vũ Hoành đứng đó, lặng im cảm nhận từng làn gió thổi. Hắn ngẩng nhìn mặt trời đen. Hắn đứng đó không biết bao lâu, rồi đột nhiên cử động.

Hắn cúi xuống, bốc lên một nắm cát.

Nắm cát bốc cháy ngay trên tay của hắn. Từng hạt cát cháy rơi xuống đất, cả vùng biển cát bốc cháy. Ngọn lửa lan tới tít tận đường chân trời, đốt cháy cả dãy núi, đốt cháy cả mặt trời, đốt cháy cả những vì sao.

Một mình hắn đứng đó, ngẩng nhìn cả vũ trụ đang bốc cháy. - Sao rồi?

Vương Tuyết Trinh vừa thấy Vương Vũ Hoành tỉnh dậy, đã hỏi ngay.

- Đúng là Bình Nguyên Tri Thức, nhưng... là giả.

- Giả, tức là sao?

- Cháu không biết nữa. Giả, nhưng cũng rất thật. Mà tri thức, không có giả, cũng chẳng có thật.

- Ý của mày là, nếu để bọn chúng tiếp tục nghiên cứu, không gì nói trước rằng giả không thể thành thật.

- Đúng vậy. Việc truy lùng tổ chức này, cần được xúc tiến mạnh hơn. Chú Dũng, nhân chuyện này, cũng cần tăng cường huấn luyện quân đội. Chiến lược của bọn chúng, rất quái lạ.

Nguyễn Hữu Dũng gật đầu. Giờ không phải lúc giữ sĩ diện. Chiến lược của các Cường giả Đại Nam, vốn dĩ đã mạnh hơn các Cường giả cùng trình độ rất nhiều. Bởi Đại Nam là một Đế quốc mạnh, tài liệu học tập phong phú, lại có tài nguyên đầy đủ. Nhưng, nếu tổ chức kia còn sở hữu chiến lược hùng mạnh hơn, vậy thì phía quân đội, cũng cần tăng cường thực lực.

- Vậy, thần xin phép trở về Hạm đội...

- Khoan đã. Lần này cháu gọi chú tới đây, cũng là muốn chú ở lại cùng cô Trinh, trấn thủ Long Thành một thời gian.

- Có chuyện gì vậy?

- Không, cũng không có gì quan trọng. Thời gian tới, cháu sẽ đột phá.

- Đột phá? Vậy là Bệ hạ, sẽ có 10 bằng Tiến sĩ?

- Còn chưa biết có thành công hay không. - Vương Vũ Hoành cười cười.

Thật kinh khủng. Nguyễn Hữu Dũng thầm kinh ngạc. 2 tháng trước, Vương Vũ Hoành vừa đột phá lên 9 bằng Tiến sĩ. Giờ lại tiếp tục muốn đột phá? Tốc độ này, chẳng lẽ 1 năm đột phá 5, 6 lần? Sau 30 năm chẳng phải có trăm bằng Tiến sĩ hay sao?

- Chuyện này, cũng chỉ là thuận thế đẩy thuyền thôi. - Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của ông chú, Vương Vũ Hoành đành giải thích. - Tiến sĩ Dịch học, cháu mất 4 năm mới đột phá, còn lần này, dựa trên nền tảng của Dịch học, thuận đà đột phá luôn Giả Kim Thuật.

- Ra vậy, Toán học, Triết học, sau đó là Dịch học. Là 3 môn Cơ bản cấp độ 1, 2, 3, đều được Bệ hạ trau dồi vô cùng kỹ càng, là để thuận đà cho các học vị sau sao? Hiện giờ đã đột phá được rồi, nên mọi thứ đều đơn giản. Nhưng trước đó, tốn quá nhiều thời gian ở các môn Cơ bản, sẽ khiến Bệ hạ giậm chân tại chỗ rất lâu, quá nguy hiểm.

- Chẳng phải lúc đó, cháu có các cô chú trấn thủ quốc gia đó sao? - Hần lại cười.

Câu nói này, khiến Nguyễn Hữu Dũng vô cùng cảm động. Vương tộc, luôn coi quân đội như gia đình. Mỗi quan hệ này, luôn cần sự khăng khít từ cả 2 phía. Vương tộc có thể thẳng tay trừng trị những kẻ phản bội, nhưng

chỉ cần nhận được lòng trung thành, Vương tộc sẵn sàng đáp lại bằng niềm tin tuyệt đối.

Làm Tướng, chỉ cần có được niềm tin này, là đủ để vẫy vùng.

Nguyễn Hữu Dũng quỳ rạp xuống.

- Thần xin hứa, sẽ dốc toàn bộ sức lực để bảo vệ Long Thành.

Đứng cạnh đó, Vương Tuyết Trinh bĩu môi. Khi Vương Tuyết Trinh và Nguyễn Hữu Dũng đã ra về, chỉ còn Vương Vũ Hoành ngồi lại. Trước khi bế quan, hắn cần liên lạc với Đại Hùng Kwaruh.

Chuyện dưới cổng ngầm, con Gấu Béo này cũng tỏ ra vô cùng quan tâm. Có lẽ, hắn quan tâm tới Thánh Nữ nhiều hơn, dù trong tay hắn, ôm không biết bao nhiêu “thánh nữ” mà Sasaki cống cho rồi.

Lần này, nếu mà bắt được Thánh Nữ, có lẽ đã có chút lợi thế đàm phán với Đại Hùng rồi.

Xem ra, Vũ Minh Kiệt chưa phải một mối câu ngon lành.

Còn Vương Minh Quang...

Đắn đo suy nghĩ một hồi, rốt cuộc Vương Vũ Hoành thở dài.

Hắn sẽ không bao giờ mang Vương Minh Quang ra làm mối nữa.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 169: Một Nỗ Lực Của Loài Người Để Giải Thích Thế Giới

- Anh Hùng, anh bị sao vậy?

Hôm nay, Thu Mai vừa thấy mặt Vũ Hải Hùng, chợt kinh ngạc thốt lên.

Vũ Hải Hùng mặt sưng mày xía, không nói không rằng, ngồi đó lăm lì. Muốn ám hại Vương Thành Văn, mà càng ngày càng thâm. Đau bi hơn nữa, là thằng Văn vẫn còn sống, còn để lọt thằng Cường làm nhân chứng, khiến Phùng Huyết Linh tìm tới tận cửa nhà đòi chém mình.

Quả báo, hình như là có thật nhỉ? Mà càng ngày càng khủng khiếp. Liệu có nên dừng việc hại người lại hay không?

Đúng lúc này, tên đàn em lại hô lên.

- Anh Hùng! Thằng Vương Thành Văn, lại tìm đến.

Câu nói này, khiến Hải Hùng thất kinh, giật bắn cả mình, suýt nữa ngã ngửa từ trên ghế rơi xuống.

Vương Thành Văn tới thật. Lần này là một mình. Cánh tay vẫn còn bó bột, đi đứng khập khiễng, nhưng nó lại một mình tới nơi.

- Mà... mà muốn làm gì? - Vũ Hải Hùng lập bập hỏi. Cú Bộc Phá Quyền mà thằng Văn từng dùng ngày hôm qua, hắc vẫn còn chưa quên. Lỡ may thằng này cay cú đâm mình một cái, chỉ sợ không còn toàn mạng.

- Em tới cảm ơn anh.

- Hả?!

- Hôm qua may nhờ có anh chỉ huy, nên em và thằng Cường mới thoát chết. Vì vậy, em tới cảm ơn anh.

- Vậy thôi?

- Đúng vậy. Chào anh.

Cái này, là... lấy ân để trả oán? Tấm lòng cao cả gì thế này? Vũ Hải Hùng bỗng nhiên thấy vô cùng cảm động. Hắn bỗng thấy, những trò trả thù của mình, thật là trẻ con, thật là nông nổi, nhìn người ta mà xem, không thèm quan tâm, còn tới tận đây cảm ơn mình.

- Khoan đã. Thế còn vụ thuốc phiện, vụ con rồng, mày không muốn biết nữa sao?

- Không cần nữa.

- Sao vậy?

- Vì em có kể lại với anh Lý Thanh Long, anh ấy bảo, em không cần lo nghĩ chuyện này nữa. Anh ấy sẽ đích thân tới tìm anh sau.

-!!!!!!!

Vũ Hải Hùng suýt ngất xỉu. Cái gì mà tấm lòng cao cả, hắn lại sai rồi. Thằng khốn này, rõ ràng muốn trả đũa, nhưng lần này là cậy nhờ Lý Thanh Long để trả đũa mình, khốn nạn tới mức không thể khốn nạn hơn.

Vũ Hải Hùng thừa nhận mình là đứa khốn nạn, nhưng cũng chưa đủ trình để so sánh với thằng nhóc này.

Quả nhiên, một tiếng sau, tiếng Lý Thanh Long đã vang vọng ngay trước cửa.

- Vũ Hải Hùng, mày ra đây cho tao! Vũ Hải Hùng bị đập một trận vô cùng kinh khiếp, khiến cả trường Kinh Ngự rợn cả người, nhưng chuyện này, thằng Văn không hay biết. Vì nó đã tới lớp học Vật Lý.

Sau vụ việc hôm qua, nó chợt nhận ra, học Vật Lý cũng vô cùng quan trọng. Có những lúc, trí tưởng tượng của nó là chính xác, nhưng cũng có lúc, lại không phải vậy. Những thứ mà anh Quang và người đàn ông kia đem ra, gì mà Trọng lực, Gia tốc, gì mà Lượng tử, rồi photon, nó không hiểu. Vì vậy, nó quyết tâm đi học.

Dạy Vật Lý, là một cô giáo, tầm 40 50 tuổi, thân hình phì nộn, nhưng rất hiền lành. Cô hỏi nó, tại sao tới buổi hôm nay mới đi học lần đầu, nó nói, là nó đăng kí học siêu tốc. Cô bảo nó cứ ngồi vào chỗ đi, cũng chưa học đến cái gì cao siêu, nó cứ ngồi nghe, có gì không hiểu thì hỏi.

Vậy là nó ngồi vào chỗ.

Bài học hôm nay, là về chuyển động.

- Như các em đã biết, Vật Lý Sơ trung, chia ra làm 4 lĩnh vực chính, là Cơ học, Quang học, Điện học, và Nhiệt học. 4 lĩnh vực này, thật ra không có ranh giới rõ ràng, nhưng tạm thời chia ra như vậy, để các em có thể làm quen. Hôm nay chúng ta tiếp tục nghiên cứu những hiện tượng cơ bản nhất của Cơ học. Đó chính là sự chuyển động.

- Bắt đầu bài học hôm nay, cô sẽ nhắc lại về sự chuyển động đều một chút. Một vật, chuyển động đều với vận tốc không đổi, trên quãng đường thẳng trong một khoảng thời gian. Ta sẽ có phương trình đơn giản: $S = vt$. Tuy nhiên, S chỉ là tính quãng đường đi được. Sau này, chúng ta sẽ không tính tới quãng đường nữa, mà sẽ là toạ độ của vật. Ví dụ, lấy điểm xuất phát có toạ độ $x = 0$, thì sau thời gian t , toạ độ của vật, $x = vt$. Như vậy, khi biết vận tốc, biết thời gian, biết cả điểm xuất phát, ta sẽ tính được toạ độ của vật.

Bỗng nhiên, Vương Thành Văn giơ tay. Cô gật đầu cho nó nói.

- Thưa cô, em có tình cờ nghe qua về Nguyên lý Bất định, khi một vật có vận tốc xác định, ta sẽ không biết được toạ độ của vật, còn khi xác định được toạ độ của vật, thì lại không biết được vận tốc chính xác. Vậy tại sao ở đây, cô lại xác định được cả toạ độ và vận tốc ạ?

Câu hỏi này, làm cả lớp trợn tròn mắt kinh ngạc.

- Ủm, em tên là gì nhỉ? Vương Thành Văn phải không? Đúng vậy, nếu em đã hỏi, thì cô cũng sẽ mở rộng vấn đề luôn, dù vấn đề này có vẻ hơi quá sức với học sinh Sơ trung. Đúng là Nguyên lý Bất định có thể hiểu đơn giản là khi xác định được vận tốc, thì không xác định được vị trí, và ngược lại, nhưng đó chỉ áp dụng với những vật có kích thước cực kì nhỏ bé.

Cô quay lại viết lên bảng.

$$\Delta x \cdot \Delta v \cdot m \geq h/4\pi.$$

- Các em có thể thấy, Δx là độ bất định của toạ độ, Δv là độ bất định của tốc độ. Nếu $\Delta x = 0$, vậy là toạ độ có thể xác định. $\Delta v = 0$, thì tốc độ có thể xác định. Nhưng bởi vì cả 2 không thể cùng bằng 0, vì nhìn vào biểu thức này, có thể thấy, khi cả 2 nhân với khối lượng m vẫn lớn hơn 0. Vậy là chỉ có thể có 3 trường hợp, hoặc là vận tốc không thể xác định, hoặc là toạ độ không thể xác định, hoặc là cả hai đều không thể xác định. h ở đây là hằng số Planck, xấp xỉ bằng $6,63 \cdot 10^{-34}$ J.s, rất nhỏ. Vì vậy, khi khối lượng m rất nhỏ, thì Δx và Δv mới đáng kể, còn khi m rất lớn, ví dụ lớn chỉ cỡ bằng 1 con kiến hoặc 1 hạt bụi thôi, cũng đủ để Δx và Δv nhỏ tới mức không đáng kể rồi. Các em có hiểu không?

Cả lớp ngơ ngác chóng mặt đau đầu, máu ngừng cung cấp lên não, mắt hoa lên, não từ chối hoạt động.

Nhìn cả lớp ngơ ngác, cô khẽ lắc đầu. Vậy mới nói, Vật lý lượng tử, làm sao có thể đem dạy cho lũ nhỏ được.

Nhưng thằng Văn lại trả lời.

- Em có hơi hiểu một chút rồi ạ. Vậy là đối với những vật có khối lượng lớn, ta không cần quan tâm tới cái... Δx Δv kia, bởi lúc đó chúng nhỏ tới mức không đáng kể, nên ta có được cả tọa độ và vận tốc cùng xác định, phải không ạ? Còn với những vật có khối lượng cực kì nhỏ bé, mới xuất hiện Δx và Δv . Vậy là, với những vật như vậy, cần một môn học khác để nghiên cứu về chúng. Là Vật lý lượng tử, có phải không ạ?

Cô giáo gật đầu.

- Đúng vậy. Ở bậc Sơ trung, các em chỉ học về Vật lý cổ điển, tức là Vật lý áp dụng cho những vật có khối lượng lớn. Đó cũng là thế giới mà các em nhìn thấy. Còn những vật nhỏ hơn cả hạt bụi, các em đâu có thấy được, phải không? Con người tiến hoá, để quen với cuộc sống trong thế giới phi lượng tử, nên mỗi người sinh ra, đều là một nhà Vật lý cổ điển bẩm sinh, nhưng lại rất xa lạ với Vật lý lượng tử, thậm chí nhiều người không thể tin vào lượng tử.

- Vì sao cô lại nói con người là một nhà Vật lý cổ điển bẩm sinh ạ? -
Thằng Văn lại hỏi.

- Vì... ví dụ nhé. Các em không cần học Vật lý, cũng biết được, muốn đi một quãng đường xa, hoặc là tốn nhiều thời gian, hoặc là cần tăng tốc độ, đúng không? Hoặc là nếu ném một quả bóng lên cao, nó chắc chắn sẽ rơi xuống đất, đúng không? Các em hoàn toàn biết những điều đó. Đó là năng lực bẩm sinh.

- Nếu đã là năng lực bẩm sinh, vậy tại sao chúng ta còn cần phải học Vật lý cổ điển ạ?

- Bởi vì, các em chỉ biết về các hiện tượng, mà không hiểu vì sao chúng lại diễn ra. Tìm hiểu nguyên lý tại sao chúng lại diễn ra, mới giúp con người tự mình chế tạo ra những thứ tương tự, thậm chí là ưu việt hơn.

Cô ngừng lại hắng giọng vài tiếng, sau đó cầm viên phấn viết lên bảng một chữ thật to.

“Phân tích”!

- Vật lý học, không phải bắt các em nhớ các công thức hay phải tính toán nhiều. Đó là việc của bên Toán học. Thứ mà cô cần các em nhớ, là cách phân tích hiện tượng. Phân tích được, tại sao những hiện tượng đó lại xảy ra, và dự đoán xem, đối với những hiện tượng mà các em chưa gặp bao giờ, chúng sẽ xảy ra như thế nào. Vật lý học, chính là môn học tìm cách giải thích về thế giới xung quanh. Giải thích về vũ trụ, giải thích về bầu trời, giải thích về mặt đất, giải thích về vạn vật!

Nghe tới đây, cả lớp đang ngơ ngác, lại trở nên vô cùng hứng thú.

- Tuy vậy, các em phải quay trở lại những vấn đề cơ bản nhất. Đây là thứ công thức mà loài người nghĩ ra đầu tiên. $S = v \cdot t$...

“Một nỗ lực của loài người để giải thích thế giới”. Văn chợt nghĩ. Có lẽ, Vật lý không phải môn học đầu tiên để loài người giải thích về thế giới. Những câu chuyện thần thoại mà mẹ từng kể, về thần sấm, thần mưa, thần gió, về vạn vật hữu linh, rồi về thiên đường, và địa ngục.

Con người luôn nỗ lực để giải thích về thế giới này. Nỗ lực ấy, đi ngược lại với mong muốn của vũ trụ. Bất kì kẻ nào đạt được tới một trình độ nhất định, đều sẽ gặp phải Thiên Kiếp. Nhưng khi vượt qua Thiên Kiếp ấy, liệu vũ trụ đã thật sự buông tha cho kẻ đó? Có lẽ, nếu loài người tiếp tục tìm kiếm tri thức, thứ chờ đợi chúng ta ở cuối con đường, chính là sự huỷ diệt. Không phải từ một vũ trụ xa xôi, mà bởi chính chúng ta, bởi chính tri thức của chúng ta.

Người ta tìm kiếm tri thức, để khôn ngoan hơn, hay để ngu xuẩn hơn?
Là để ngăn chặn thảm hoạ ấy xảy ra, hay là để thúc đẩy nó tới nhanh hơn?

Nhưng Văn còn nhỏ, nó không biết về những vấn đề ấy. Nó chỉ cắm cúi ghi vào quyển vở của mình, công thức vật lý đầu tiên của loài người. $S = v \cdot t$.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 170: Thực Tại Mông Lung

- Mình à, em có chuyện cần nói.

Tối hôm ấy, vừa trở về nhà, Trần Thịnh đã thấy vợ mình ngồi đó, dáng vẻ nghiêm túc hiếm gặp.

- Con đã đỡ sốt chưa?

- Nó đỡ rồi, cũng đã ngủ rồi. Nhưng, em có chuyện này...

- Em cứ nói đi, anh nghe đây.

Điều bộ của vợ, khiến Trần Thịnh cũng nghiêm túc hẳn lên. Hắn không kịp tháo cà vạt, ngồi xuống đối diện Phạm Tố Uyên.

- Linh, bị bệnh nan y rất nặng.

- Sao cơ? Không phải chứ? Bác sĩ nào khám? Em có giấy xét nghiệm không? Để anh xem...

- Chuyện này, không phải do bác sĩ khám. Anh chỉ cần biết, là một người rất có uy tín tại Long Thành...

- Uy tín? Uy tín đến cỡ nào? Để mai anh nghỉ làm, đưa con bé đi khám...

- Mình à, mình đừng nói cho con bé biết, cũng đừng hỏi về chuyện này. Có những thứ, em không thể nói cho mình biết, mình cũng hiểu mà...

Trần Thịnh lặng im không nói nữa. Đúng là Phạm Tố Uyên đến từ Phạm thị. Trong Phạm thị, có những phạm trù mà thường nhân như hăn không thể dẫn vào.

- Em không... nói dối anh chứ?

- Em đã nói dối mình bao giờ chưa?

Lại là im lặng.

Trần Thịnh cố giữ bình tĩnh nhìn vợ, nhưng đáy lòng hăn, cũng ngổn ngang trăm mối.

- Em tính... gia đình mình, cùng trở về Long Thành, được chứ?

- Ở Hải Thành, không thể... trình độ y tế ở đây... không đủ sao? - Trần Thịnh lắp bắp.

Chỉ thấy vợ hăn khe khẽ lắc đầu.

- Em biết, công việc của mình ở Hải Thành, còn đang dang dở. Em cũng chưa từng can dự vào chuyện làm ăn của mình. Nhưng dù thế nào, bỏ hết tất cả, về lại Long Thành, vẫn còn ba em...

- Em cũng biết, anh không muốn phụ thuộc quá nhiều vào Phạm thị mà. - Trần Thịnh nghẹn giọng nói.

Lại im lặng.

- Một năm nữa thôi. Không, chỉ 10 tháng nữa, đến tháng 6 năm sau, anh hứa, anh sẽ thu xếp ổn thoả mọi thứ. Đến lúc đó, cả gia đình mình sẽ trở về Long Thành, được chứ? Đến lúc đó, anh sẽ có thể ngẩng cao đầu mà ở cùng Phạm thị, mà em, cũng không phải nhờ cậy gì cha mình.

- Chỉ một năm, mình hứa chứ?

- Anh hứa!

- Nếu bệnh tình con bé chuyển biến xấu hơn, em sẽ bỏ mình ở lại nơi đây mà về nhà.

- Anh đồng ý! Nhưng từ giờ tới lúc đó, mong hai mẹ con em ở lại với anh, thật đấy...

Giọng của Trần Thịnh ngày càng nhỏ lại. Phạm Tố Uyên khẽ khàng bước tới, ôm hẳn vào lòng.

Một lời hứa, đủ để người ta trông ngóng vào tương lai.

Dù hiện tại, có mong lung tới mức nào.

Đêm đen, dần buông xuống. Những ngày tháng 8 qua đi trong sự chán chường của Quang và Takezawa. Một tên vừa đột phá thành Cường giả Tiến sĩ, một tên thì có kiếm thuật vô địch, nhưng cả hai lại vừa mang một món nợ 60 tỉ.

Rốt cuộc, hai tên này tối ngày chìm đắm trong rượu chè, bỏ bê công việc.

Mà thực ra, công việc của hai tên này cũng chẳng có mấy, nhà hàng đã có chị Thanh lo. Linh cũng hay chạy tới giúp chị. Cô bé có vẻ rất thích thú với việc nấu nướng.

Thằng Văn vẫn miệt mài với những môn học. - Lãi tháng này của chị, là 8 hào. Chị nhận đi nhé. Đây là giấy xác nhận, chị kí vào cho em.

- Ôi, cảm ơn chú. Chị không biết lấy gì để cảm ơn chú nữa. Nhà còn có chút chè hảo hạng, chú mang về mà uống.

- Ôi dào chị, khách sáo cái gì, chỗ chị em với nhau cả. Chị cứ giữ lại chè mà bán, em đến uống của chị là được rồi, về nhà ai mà pha!

- Vậy chú cầm mấy cái kẹo này về cho các cháu...

- Em nể chị đấy nhé. Em lấy vài cái thôi. Thôi em còn đi có việc, chị cứ bán hàng đi nhé.

- Chị chào chú!

Cứ thế này, chẳng mấy chốc mà mình đủ tiền cho thằng Thiên Anh đi học Đại học. - Đạo gần đây, vẫn ổn chứ?

Ngách 267, lão Thuy đang khám cho Trần Thiên Anh.

- Vẫn ổn.

- Tôi không hỏi công việc của cậu, tôi muốn hỏi tâm lý của cậu đấy.

- Từ khi nào ông trở thành bác sĩ tâm lý của tôi vậy?

- Tôi là bác sĩ đa khoa mà. Đám giang hồ đến chỗ tôi, ít nhiều đều cần được tư vấn tâm lý.

- Cám ơn, nhưng tôi nghĩ tôi chưa đủ tin tưởng ông để mà cần tư vấn.

- Vậy cậu có thể tin tưởng ai?

Một thoáng im lặng.

- Đám giang hồ tới chỗ tôi cũng vậy, chẳng có ai để tin tưởng cả. Đặc thù công việc hết mà. Chính vì vậy, tâm sự với một kẻ như tôi, hoá ra lại hay. Làm những công việc như của cậu, rất là áp lực, cậu biết chứ? Nếu có thể chia sẻ với một ai đó, chẳng phải sẽ tốt hơn rất nhiều sao?

Trần Thiên Anh chợt nhớ về những ảo ảnh kinh dị của cô Vân, những ám ảnh sau những lần giết chóc.

Nhưng hắn lại nghĩ về mục tiêu sắp tới, nghĩ về mẹ mình, nghĩ về Linh, nghĩ về tương lai tươi sáng của hắn.

- Cám ơn, nhưng tôi tin mình đủ sức để không bị lạc đường.

Nói rồi, hắn bỏ đi.

Lão Thuy ngồi đó, khẽ lắc đầu. Những kẻ quá tự tin vào bản thân mình, lại là những kẻ dễ lạc lối nhất.

Mà lão, lại mất đi một khoản tiền tư vấn. Lão thở dài. - Chú em, làm thêm một tăng nữa chứ? Anh mày biết một quán sake rất là ngon...

Quang cùng Takezawa khoác vai nhau đi loạng choạng trên đường, cả người đầy mùi rượu.

- Khoan đã.

Quang bỗng nhiên dừng lại.

- Chỗ này, bán quán ăn từ bao giờ thế nhỉ? Đây chị chủ, chị mới bán ở đây à? - Hắn đang say xỉn, nói chuyện mà như la hét.

- Cậu này xỉn rồi à? Chị bán ở đây cả chục năm rồi, thôi xỉn rồi, vào ăn bát phở đi.

- Tôi đâu có xỉn! Chỗ này, rõ ràng là một cửa hàng bán quần áo. Lối vào còn tối om cơ mà. Trong đấy, còn có một mụ già vô cùng xấu xí.

- Cái thằng này, mày ám chỉ ai là mụ già hả? Anh ơi, đuổi hai thằng say xỉn này đi cho em với, cản trở làm ăn quá à!

- Thôi mày, đi thôi! - Takezawa kéo vai Quang. - Làm thêm cốc nữa.

- Ông anh cứ đi một mình đi. - Quang gỡ tay hăn xuống. - Tôi đi có chút việc.

- Ở này!

Nhoáng một cái, Takezawa đã đứng đó một mình ngơ ngác. Những ngày này, không phải Quang không muốn làm việc, mà hăn thật sự quá ít việc để làm. Hăn muốn biết nhiều hơn về những bí ẩn đằng sau vụ việc vừa rồi, nhưng các cao tăng ở Long Thành, mà nói trắng ra, là mẹ hăn và anh họ hăn, giấu hăn rất nhiều thứ.

Vương Minh Quang biết, dù hăn có là Âm Hành Sứ Giả đương nhiệm, thì nhiệm vụ của hăn bây giờ vẫn chỉ là bảo vệ tốt Vương Thành Văn và Hoàng Bích Thanh mà thôi. Mọi chuyện, đều do mẹ hăn và Vương Vũ Hoành lo liệu.

Cũng không phải Vương Minh Quang bất mãn gì với công việc hiện tại. Xét theo năng lực, lẫn kinh nghiệm, hăn đều chưa đủ sức cáng đáng những bí mật tầm cỡ quốc gia. Mà hăn, cũng không có tham vọng tới vậy. Hăn chỉ cảm thấy tò mò. Người nhà họ Vương, luôn có sức tò mò vô hạn, cái gì cũng muốn biết.

Tò mò mà không làm được gì, thì đâm ra chán nản. Chán nản, thì đi uống rượu. Bởi vậy, những ngày này hăn mới bá vai bá cổ Takezawa mà chè chén say sưa.

Nhưng hiện tại, hăn chợt nhớ ra một điều.

Manh mối của mọi sự việc, rất có thể nằm tại cô gái bí ẩn kia.

Thằng Văn nói đúng, mọi sự việc, đều như nhắm vào hăn. Cô gái đó, có hứng thú với hăn, hoặc là hứng thú với danh hiệu Âm Hành Sứ Giả của hăn, hoặc là hứng thú với cả hai.

Nếu tự đem mình ra làm mối, chắc chắn cô ta sẽ xuất hiện.

Không cần mẹ hay anh họ hẳn phải bố thí cho chút thông tin ít ỏi nữa, hẳn có thể tự mình tìm ra mọi bí mật.

Hắn khoác chiếc áo choàng đen lên vai, đeo chiếc mặt nạ Âm Dương lên mặt, lao vút vào màn đêm.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 171: Hạnh Phúc, Nghe Thật Đơn Giản

Thế giới này, thật rộng lớn. Tri thức là vô hạn. Và cường giả thì nhiều như mây.

Ta chỉ là một con người nhỏ bé giữa 30 tỉ người, ta mạnh hơn rất nhiều người, nhưng lại yếu hơn rất nhiều người khác.

Học tập tới bao giờ cho đủ, luyện tập tới bao giờ là cùng, mạnh mẽ tới khi nào mới được?

Nếu người mãi theo đuổi những mục đích mộng lung, rốt cuộc người sẽ lạc lối, hoặc gục ngã giữa đường.

Thay vì đặt câu hỏi, đến bao giờ mới mạnh mẽ, đến bao giờ mới giỏi giang, người nên đặt câu hỏi, làm thế nào để hạnh phúc.

Hạnh phúc, nghe thật đơn giản với rất nhiều người, lại là sự xa xỉ đối với rất nhiều người khác. Như thường lệ, Trần Thiên Anh lại chạy bộ mỗi buổi sáng.

Đã từ lâu hắn luôn duy trì những thói quen đều đặn. Vừa chạy, hắn lại vừa suy nghĩ.

Đối với hắn, hạnh phúc là gì? Có một cuộc sống đầy đủ, có thể chăm sóc cho những người thân yêu, và có được một công việc để cống hiến hết mình. Một công việc thật sự, và lương thiện.

Hắn không quan tâm lắm tới tri thức, tới trình độ, tới những cảnh giới cao xa, nhưng thật nực cười, giờ hắn lại đang nhắm tới những điều đó.

Nếu không có trình độ, liệu có ai tuyển dụng hắn vào làm? Làm sao hắn có thể kiếm được thu nhập, để nuôi sống bản thân mình, và chăm lo cho người khác? Hắn đã sống trong cảnh nghèo túng quá lâu và chịu quá đủ sự khinh miệt từ người chú giàu có, để hiểu sự nhục nhã của cái nghèo.

Nhưng, nếu không được nhận vào một Đại học danh giá, hắn lấy đâu ra trình độ cao siêu để mà đi xin việc? Và nếu không có học bổng, hắn lấy đâu ra tiền để trang trải học phí?

Muốn có tiền, thật nhiều tiền, khi chưa có bằng cấp, thì chỉ có một. Đó là đi làm những việc mờ ám, ví dụ như, làm sát thủ.

Hàng loạt hệ lụy, được suy nghĩ thấu đáo bởi Trần Thiên Anh. Khi hắn đưa ra quyết định trên, hắn mới 15 tuổi.

15 tuổi, cái tuổi mà không nói đâu xa, kì phùng địch thủ của hắn ở trường, Lý Thanh Long, còn đang mải ăn uống và chơi bời, hắn đã đưa ra một quyết định khủng khiếp tới vậy. Một tuổi thơ như thế nào mới có thể ép một đứa trẻ lớn nhanh như thế? Nếu là Phan Thành, người chứng kiến Trần Thiên Anh từ ngày đó tới bây giờ, hắn sẽ hiểu được phần nào.

Đòn roi, chửi mắng, kì vọng, áp đặt, hận thù, nhục nhã, đau đớn, cay đắng, tủi hổ... Một đứa trẻ với một tuổi thơ như vậy, lựa chọn trở thành sát thủ, cũng không có gì quá đáng kinh ngạc. Ít ra, trở thành một sát thủ, thay vì trở thành một tên nghiện hút đầu đường xó chợ, đã cho thấy một tham vọng của đứa nhóc này.

15 tuổi, trải qua bao nhiêu đợt huấn luyện tàn khốc, cuối cùng trở thành một thành viên của Hắc Long, đến cả Phan Thành cũng vô cùng kinh ngạc.

Một thằng bé nghèo và vô tư ngày đó, dần dần đã chứng kiến qua bao nhiêu điều, đối mặt với bao nhiêu nguy hiểm.

Từ những học vị Cử nhân, Thạc sĩ, rồi Tiến sĩ, hẳn đều đã đối mặt qua.

Và không biết do may mắn, hay là số mệnh, hẳn vẫn còn sống sót.

Thế giới này, vô cùng tàn khốc.

Hắn bước vào bóng đêm của Hải Thành, vì khao khát tìm được hạnh phúc. Nhưng hoá ra hắn đã nhầm.

Trong bóng đêm này, chỉ có lũ nghiện hút, lũ vô gia cư, lũ xã hội đen, lũ sát thủ, lũ đột biến, lũ người thú, lũ quái vật. Trong bóng đêm này, không hề có hạnh phúc.

Hạnh phúc mà hắn có thể nhớ tới, là tuổi thơ vui vẻ với mẹ, và những lần chơi đùa cùng Linh.

Trên thế giới này, chỉ có 2 người đó thật sự quan tâm tới hắn.

Vượt qua kì tuyển chọn của Hắc Long, khả năng vận động của hắn đã vượt xa đám bạn cùng lứa. Cũng từ đó, mà một “thiên tài” Trần Thiên Anh ra đời, nổi tiếng khắp cả trường Kinh Ngự.

Lúc ấy, từ một đứa học sinh bình thường, mờ nhạt, hẳn bỗng nhiên được bao nhiêu nữ sinh ái mộ.

Hắn chợt hiểu ra rằng, bọn họ ái mộ mình, chỉ vì ánh hào quang giả dối.

Hắn chợt nhận ra, hào quang, có rất nhiều loại. Ngoại hình, tiền bạc, quyền lực, địa vị, sức mạnh... Và rất nhiều người, dùng cả đời mình để tìm kiếm những ánh hào quang.

Trần Thiên Anh năm 17 tuổi, đã nhận ra, hào quang, chỉ là thứ ngoài thân, không liên quan tới con người thật của hắn.

Con người thật của hắn, vẫn luôn được giấu thật sâu sau nhiều lớp vỏ bọc, là một đứa trẻ nghèo đói, suốt ngày bị đánh đập, và nhận những ánh nhìn dừng dừng lạnh lùng của họ hàng. Và chỉ có 2 người phụ nữ chấp nhận cái bản ngã ấy.

Đó cũng là lý do, hắn không thể chấp nhận tình cảm của Lê Huyền Vân.

Thứ mà cô ta yêu, đâu phải là hắn, chỉ là thứ ảo tưởng mà cô ta tự vẽ nên về hắn. Thứ ảo tưởng ấy, hướng cô ta tới những nhận định sai lệch về một con người. Một cơn điên mà người ta vẫn gọi là tình yêu.

Nếu chỉ như vậy, hắn đã không xuống tay với cô ta.

Tất cả bởi vì, người phụ nữ ngu ngốc ấy đã nhắc tới Trần Phương Linh.

Bởi vì, cô ta đe dọa sẽ nói cho Linh biết, một bộ mặt đen tối mà hắn đã giấu giếm bấy lâu nay.

Con bé không thể biết về bộ mặt đáng kinh tởm ấy của hắn. Bộ mặt của một sát thủ.

Bộ mặt ấy, không phải là con người thật sự của hắn. Khi hắn kết thúc công việc khốn kiếp này, và đưa Linh tới một vùng đất mới để sinh sống, hắn sẽ trở về với con người lương thiện của mình, sẽ vui thú quá khứ bản thủ ấy xuống sâu trong kí ức.

Vì bảo vệ điều đó, bảo vệ niềm tin của Trần Phương Linh, hay đúng hơn, là bảo vệ thứ ảo tưởng của con bé về hắn, hắn chấp nhận vượt quá giới hạn. Hắn chấp nhận không còn đường lùi.

Hắn đã giết chết cô Vân.

Đáng lẽ, mọi thứ đều rất hợp lý. Hắn cảm thấy, mình đã hành động đúng đắn. Cho tới tận bây giờ, hắn vẫn chưa từng hối hận.

Nhưng vì sao, ảo giác về cô ta, vẫn xuất hiện, vẫn ám ảnh hắn?

Vì sao?

Một người phụ nữ mong muốn một thứ hạnh phúc tưởng tượng với hắn, không phải lần đầu tiên. Nếu cô ta tỉnh táo hơn, và khôn ngoan hơn, cô ta đã đi tìm Trần Đình Kiên, đã chấp nhận thứ tình cảm chất phác ấy, và bớt ảo tưởng về một soái ca hoàn mỹ. Chính ảo tưởng ấy đã giết chết cô ta, chứ không phải hắn.

Nhưng, đâu đó thật sâu trong lòng, hắn tự hỏi, người đang ôm ảo tưởng, liệu có phải là chính hắn?

Nếu lúc ấy, hắn gật đầu với cô Vân, ôm cô ta vào lòng, và cùng nhau đi tới một nơi thật xa, bất chấp đi mọi luân lý ở đời, liệu giờ đây, hắn đã có được nó, thứ mà hắn suốt đời mong muốn?

Hạnh phúc?

Hạnh phúc, đơn giản như vậy sao? Mà lại khó khăn đến mức tuyệt vọng.

Không có nếu như.

Không được làm lại.

Người đã chết, không thể hồi sinh.

Hay nói đúng hơn, thứ được hồi sinh lại, không còn là người sống nữa, chỉ là một cái xác vẫn nghĩ mình đang sống mà thôi...

Nghĩ tới đây, hắn thấy cồn cào trong bụng. Hắn dừng lại cạnh một gốc cây, gập người nôn ọe.

Suy nghĩ ấy, cho tới bây giờ, vẫn khiến hắn cảm thấy tởm lợm.

Giá mà hắn có thể thừa nhận, rằng hắn đã sai. Rằng hắn đã mắc phải tội lỗi không thể tha thứ. Giá mà có ai đến trước mặt hắn, đánh hắn một trận, và nói rằng hắn là đồ khốn nạn, là kẻ giết người, là đồ súc sinh.

Bởi vì, nếu không có ai cảnh tỉnh, thì người ta, dù biết mình đã phạm sai lầm, vẫn sẽ cố tình cho qua những sai lầm đó.

Không ai muốn thừa nhận rằng mình đã sai cả.

Chỉ có lương tâm, đứng đó trong góc sâu thẳm của tâm hồn, nhìn người, với đôi mắt mờ đục và ngơ ngác. Và thất vọng.

- Anh Thiên Anh?

Một lời gọi, khiến hắn giật mình. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Là thằng nhóc đã từng nhờ mình dạy võ.

Tên nó là... ừm, Vương Thành Văn.

=====

Ở chương trước, quên không chú thích về diễn tích ném con xuống đất (chương trước viết nhầm là giếng), phòng cho ai không biết.

Trong trận Trường Bản, Triệu Vân mình mặc bạch giáp, thân ngự bạch mã tay mang ngân thương tả xung hữu đột giết quân Tào cứu ấu chúa. Trong trận này, ông mang được ấu chúa ra khỏi trận, chém gãy hai lá cờ to, cướp 3 ngọn giáo, cướp được gươm Thanh Công của Tào Tháo, trước sau giết được hơn 50 danh tướng của quân Tào. Sau khi thoát vòng vây, Triệu

Vân dưng ấu chúa cho Lưu Bị, Lưu Bị cầm đứa con giận dữ ném phịch xuống đất, mắng: "Vì mày mà tao suýt mất một vị tướng tài!".

Hành động này, được xem là một mảnh khoé để mua chuộc nhân tâm, thể hiện rõ cái tài của Lưu Bị.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 172: Trí Nhớ Của Thầy Không Tốt

Những ngày này, anh Quang đi vắng. Bác Itou cũng hí hoáy làm gì đó. Cuối cùng những buổi sáng sớm, nó phải đi chạy bộ một mình. Buổi tối cũng không ai luyện tập cùng.

Sáng nay, đang chạy bộ, nó bỗng nhiên gặp anh Thiên Anh.

Lần cuối cùng nó gặp Thiên Anh, là ngày cuối tháng 6, trước hôm đấu võ với thằng Cường. Sau đó là khai trương quán ăn, rồi nhận điểm thi, rồi vào đội tuyển, thách đấu với con rồng, băng đi một thời gian, đã 2 tháng trôi qua.

Đối với anh Thiên Anh, nó vô cùng kính trọng, và biết ơn. Đối với những người giúp đỡ mình, nó chưa từng quên. Dù sao thì, những người đó cũng không nhiều.

Chào hỏi đôi ba câu, sau đó nó cùng anh ấy chạy bộ tới trường.

- Tay của em, bị làm sao vậy?

- Em... đánh nhau với người ta.

- Với con Drake của Lý Thanh Long? - Trần Thiên Anh có vẻ cũng biết về vụ việc này.

- A... ừm, đúng vậy. - Thằng Văn ấp úng nói. Nó không giỏi nói dối. Chỉ là vì anh Quang bảo nó không được nói với ai về vụ cồng ngầm.

- Bao giờ thì lành?

- Có lẽ... là 3 tháng nữa ạ.

- Tiếc thật, 3 tháng nữa, là Hội thao toàn thành phố. Nếu em có thể tham gia, chắc chắn sẽ vô địch toàn bộ khối Sơ trung.

Thằng Văn lè lưỡi. Nó cảm thấy Thiên Anh nói hơi quá. Sức nó làm sao có thể vô địch Sơ trung được chứ.

Bên dòng sông buổi sáng rất mát mẻ. Và im ắng.

Thiên Anh lại hỏi nó.

- Văn, em đi học, là vì mục đích gì?

- Em muốn trở thành một công chức, sau đó kiếm đủ tiền để nuôi mẹ. Em đã hứa sẽ mua cho mẹ một căn biệt thự thật to.

Thiên Anh phì cười. Ước mơ của thằng bé này, rất giống hần.

- Sao anh lại cười?

- Làm công chức, tiền lương không đủ để mua nhà đâu, em không biết à?

- Ồi, vậy hả anh? Vậy làm sao người ta có tiền để mua những căn biệt thự như vậy?

- Anh không biết. Nếu biết, anh cũng đã giàu như người ta rồi.

Thằng Văn đắm chiêu suy nghĩ. Vậy là, nếu tốt nghiệp, chỉ có thể trở thành một công chức quèn. Mà công chức, thì không mua được biệt thự. Có lẽ, nó phải thương lượng lại với mẹ về lời hứa quá đà của mình.

- Thực ra, ở Đại Nam này, có những thứ quyền lực kiểm soát mọi thứ, em biết chứ?

- Là gì hả anh?

- Thứ nhất là gia tộc và huyết thống. Điển hình cho điều này là Nhất tộc Nhị thị Tam gia. Thứ hai là tôn giáo. Thứ ba là quân đội. Thứ tư là dân tộc. Thứ năm là tập đoàn. Cuối cùng, chính là thực lực. Cường giả vì tôn. Chỉ cần trở thành Cường giả, em sẽ có quyền lực, có địa vị, có tiền bạc.

Trở thành Cường giả, giống như anh Quang sao? Văn nghĩ thầm. Nhưng anh Quang, hình như chưa thành Cường giả, cũng đã có rất nhiều tiền rồi.

- Trở thành Cường giả, liệu có hạnh phúc không anh?

Văn chợt hỏi. Nó cảm thấy, anh Quang từ khi trở thành Cường giả, suốt ngày cắm đầu vào rượu chè chán nản.

- Trở thành Cường giả, có thể không hạnh phúc. Nhưng muốn hạnh phúc, nên trở thành Cường giả.

- Vì sao vậy ạ?

- Vì ngoài tiền bạc và địa vị, chỉ có Cường giả mới đủ sức giữ bản thân mình không bị cuốn theo cơn bão cuộc đời. Tất nhiên, những cơn bão đấy, cũng lại do những Cường giả khác gây nên.

- Anh nói trừu tượng quá, em không hiểu gì hết. Nhưng tại sao những Cường giả đó lại muốn gây ra bão? Họ không muốn sống bình yên sao?

- Bởi vì, khi nắm sức mạnh trong tay, người ta sẽ bị cuốn theo sức mạnh ấy và đánh mất bản thân mình.

- Chắc, nếu là em, em sẽ không bị cuốn theo đâu.

- Anh cũng nghĩ vậy. Nếu là anh, anh sẽ không lạc lối. - Hôm nay hai người lại đi chung thế này? Hẹn hò hử?

Linh được ô tô chở tới tận cổng trường, vừa xuống xe, đã bắt gặp 2 người. Cô bé bấu môi mĩa mai.

- Khởi ốm chưa cô nương?

Thiên Anh bước tới xoa đầu cô bé. Linh bấu môi gạt tay hăn ra. Nơi đây là trường học, cô bé cũng khá là ngượng.

- Em khởi rồi. Dạo này anh nghỉ học suốt thế, đừng tưởng em không biết. Anh lo mà chuẩn bị cho Hội thao đi, đừng để em phải mách bác Phương!

- Hà hà, được rồi, anh nhớ rồi.

Thiên Anh cắp sách đi trước. Hăn học ở khu Cao trung. Học sinh đi qua, đều nhìn hăn chỉ trỏ xì xào.

Linh lại nhìn Văn, nhìn cánh tay bị bó bột của nó, bấu môi.

- Cường thì năm viện. Bạn thì bó bột. Hai người lại làm cái trò gì nguy hiểm à?

- Không có gì, chỉ là... đánh nhau với người ta thôi.

- Đánh nhau, với ai?

- Không biết nữa. Người ta không xưng tên.

- Học lớp mấy?

- Ừm, chắc là... Tiến sĩ?

- Pfffff!!!!!!

Linh nghe thấy câu trả lời này, đoán chắc là thằng này tào lao. Cô bé không hỏi nữa. Cả hai lại lên phòng đội tuyển. Lên lớp đội tuyển, nghe thầy

giảng được mấy câu, nó lại ngáp dài vài cái, sau đó lăn quay ra ngủ.

Linh lay lay nó dậy.

- Văn à, sao bạn hay ngủ gật thế? Xấu quá đi à nha!

Nó ngáp vài cái, uể oải trả lời.

- Hôm qua mình mượn được cuốn sách hay quá, thức đêm đọc đến sáng mà không biết.

- Sách gì vậy?

- Vươn tới những vì sao.

- Sách gì lạ vậy? Là tiểu thuyết à?

- Không. Là sách Vật lý. Người ta nói về việc du hành vũ trụ.

- Xíiii.

Linh hừ một tiếng, để mặc nó ngủ.

- Các em, sắp tới chúng ta sẽ chọn đội tuyển để tham gia kì thi Học sinh giỏi cấp thành phố. Sẽ tổ chức cùng lúc với Hội thao. Thật ra năm nay, thầy chỉ nghe phong phanh thôi, ở các cấp cao hơn, sẽ không chỉ là thi Học sinh giỏi như mọi năm đâu, mà còn phối hợp tổ chức một Đại hội giao lưu lớn với các học sinh Bắc Hà. Nghe nói bên Bắc Hà sẽ cử một “tay to” về chủ trì đó, chưa biết là ai. Tất nhiên là do thầy nghe lỏm được thôi, chưa chắc đã đúng.

Câu nói của thầy Khang, khiến cả đội tuyển xôn xao, hào hứng. Năm nay, lại đặc biệt khác với mọi năm, có lẽ phần thưởng cũng to hơn, và hơn hết, là cơ hội tiếp xúc với các nhà tuyển dụng lớn, cũng tăng.

Học sinh đội tuyển, mỗi lần tham gia các kì thi, cũng là để tìm kiếm các cơ hội.

- Ồm, tất nhiên vì thầy không phải biên chế trường Kinh Ngự, nên chọn đội tuyển, thầy chỉ góp ý được cho nhà trường thôi. Tất nhiên là nhà trường cũng sẽ không phớt lờ đánh giá của thầy đâu nhỉ, hà hà. Mà thầy cũng chấm sẵn một số em rồi.

Cả đội tuyển chợt chăm chú, nhìn lên phía thầy.

- Trần Phương Linh?

- Có em ạ.

- Em đi đi.

- Vâng ạ.

Gọi ngay đầu tiên, là Trần đại tiểu thư! Cả đội tuyển lại xì xào. Trần Phương Linh mới học lớp 6, tuy rằng tư chất Văn học vô cùng tốt, nhưng chẳng phải vẫn hơi sớm sao? Hay là thầy muốn đưa hạt giống đi cọ xát dần? Vậy thì cũng tạm chấp nhận đi.

- Vương Thành Văn?

- Oáp!

- Vẫn ngủ gật à? Em cũng đi. Thôi được rồi, ngủ tiếp đi.

Vương Thành Văn! Mà thằng này vẫn ngang nhiên ngủ gật trong lớp! Và nó vẫn được đi?! Cuộc đời này, hình như hơi bất công quá rồi! Các anh chị Cao trung vốn không để ý tới Vương Thành Văn, vì không chấp mấy đứa bé, nhưng đến bây giờ, nhiều người cũng đã nóng mặt rồi.

- Thôi được rồi, chúng ta học tiếp.

- O? Thầy? Đã hết rồi sao?

- Hết cái gì? À, danh sách ấy hả? Nhà trường hỏi thầy chọn ai, thầy chỉ nhớ được 2 cái tên ấy thôi. Trí nhớ của thầy đâu có tốt lắm. Các em còn lại, chờ phòng đào tạo đánh giá kết quả thi nhé. Nào, ta học tiếp.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 173: Dòng Sông Băng Giá

- Chúng ta đang chạy qua dãy núi Ajagar. Khi xưa, dãy núi này là một phần lãnh thổ của Vương triều Phật giáo Visshala, cũng là nơi cư ngụ của loài rồng. Rất nhiều rồng. Chuyện kể, ngày đó, con Rồng hiền triết Naga, sau nhiều ngày lĩnh ngộ, đã từ cắn lấy cái đuôi của mình, tạo thành một vòng tròn khép kín, lơ lửng giữa trời. Loài rồng nhìn thấy vòng tròn ấy, mà sáng tạo nên số 0. Nhưng thật tình cờ, một chàng trai chăn cừu người Visshala, cũng tình cờ thấy được thời khắc lịch sử ấy. Vì vậy, loài người cũng đã học được số 0 từ loài rồng.

Xình xịch xình xịch.

Ngồi trên chuyến tàu hoả băng qua núi, Hữu Thành nghe người ngồi cạnh kể chuyện như vậy.

Dãy Ajagar, là biên giới tự nhiên giữa Đại Nam và Vrahta. Muốn đi từ Đại Nam tới Bắc Hà, cần phải đi qua Vrahta.

Vrahta, là một hậu duệ còn sót lại của Vương triều hoàng kim Visshala ngày đó, hiện đang phải nương nhờ sự bảo hộ của Đế quốc. Sau cuộc chinh phạt của Nam Đế, hiện nay tình hình an ninh tại đây đang khá nóng bỏng. Hữu Thành dù đã nhập cảnh tới Vrahta một lần, lại có thể nhà báo, ấy vậy mà vẫn phải chờ tới 6 tiếng mới được quá cảnh.

“Làm ăn thật là lề mề”. Người Đại Nam như Hữu Thành, đi sang Vrahta, đều sẽ cảm thấy như vậy. Tại Đại Nam, người ta làm việc chú trọng hiệu suất, thủ tục hành chính chỉ cần 5 phút là có thể giải quyết. Tác phong

này được xây dựng qua 3000 năm thống trị của Vương tộc. Người Đại Nam bình thường không nhận thấy, nhưng khi đem so sánh với những nước đang phát triển như Vrahta, là thấy một trời một vực.

Dãy núi quê hương của loài rồng. Ajagar. Không biết có liên quan gì tới Vương tộc. Thiên hạ đồn đại họ là hậu duệ của rồng. Nếu vậy, người Đại Nam, và người Visshala, cũng có chút liên quan với nhau. Mà điểm chung, cũng rất dễ nhận ra, đặc biệt là Phật giáo.

- Anh tới Bắc Hà, để làm gì vậy?

Người ngồi cạnh hẳn là một anh chàng hơn 30 tuổi, khá thân thiện, dễ mến.

- Tôi là nhà báo, tới Bắc Hà để viết về du lịch.

- Vậy anh đã lên kế hoạch đi đâu chưa?

- Tôi cũng chưa rõ. Đây là lần đầu tiên tôi đến Bắc Hà. Có lẽ tôi cần trải nghiệm thêm đôi chút.

- Vậy là anh chưa biết nên đi đâu?

- Đúng vậy.

- Anh có biết tiếng Bắc Hà không?

- Tôi không. Nhưng nghe nói, tiếng Đại Nam phổ biến trên toàn thế giới?

- Ôi anh bạn ơi, đúng là tiếng Đại Nam phổ biến trên toàn thế giới, trừ Bắc Hà ra. Người Bắc Hà và người Đại Nam, sống chung trên một lục địa đã mấy ngàn năm. Vợ chồng chung sống vài chục năm đã chửi nhau chí chóe, anh nghĩ 2 dân tộc đụng thúng đụng niêu bao lâu nay, còn muốn học

tiếng của nhau? Ví dụ như anh đây, tiếng Bắc Hà phổ biến là vậy, mà anh có chịu học đâu? Anh còn đòi người ta phải học?

- Ủ nhỉ, đúng vậy.

- Cũng không phải là toàn dân Bắc Hà không biết tiếng Đại Nam, nhưng nếu dùng tiếng Đại Nam sang đó, anh sẽ gặp rất nhiều phiền toái. Hoặc là học tiếng Bắc Hà, hoặc là đi chung với những người biết cả 2 thứ tiếng, sẽ tiện hơn rất nhiều.

- Ủ nhỉ, nhưng tôi không biết ai cả.

- Vậy thì anh cứ đi theo tôi. Tôi là thành viên một đoàn buôn bán, đi qua rất nhiều lãnh thổ của Bắc Hà. Thậm chí, với mỗi lãnh thổ, còn phải dùng một loại ngôn ngữ riêng. Hiện giờ tôi đang chắt hàng hoá dưới toa cuối, sẽ tới Hoàng Nam để bắt kịp đoàn. Anh cứ đi cùng đoàn chúng tôi, góp chút tiền ăn ở là được.

- Vậy sao? Thật là tốt quá.

- Tầm 12 tiếng nữa, là tới Hoàng Nam, lãnh thổ phía cực Nam của Bắc Hà. Ở đó có khá nhiều người Đại Nam sinh sống, nên anh sẽ thấy không mấy xa lạ đâu. Nhưng càng đi lên phía Bắc, sẽ có nhiều điều anh phải lưu ý...

Anh ta tận tình chỉ bảo Hữu Thành, làm hẳn cảm thấy thật là may mắn. Số của mình, đi đâu cũng gặp may mắn như vậy sao?

Đoàn tàu tiếp tục chạy. Có những người đi đâu cũng gặp may mắn, có những kẻ làm gì cũng gặp xui xẻo.

Người ta hay nói, trong hoạ có phúc. Nhưng với Takezawa, phúc đối với hẳn cũng thành hoạ, mà hoạ thì mãi là hoạ.

Giờ đây hắn mang một món nợ tổng cộng 68 tỉ hào, cái ngày được trở về quê hương còn xa mịt mù, mà chốn nương thân hiện tại chưa chắc đã an toàn.

Ngày đó, mắc nợ đám yakuza, thì chạy khỏi Phú Sơn là được. Đến giờ, nợ luôn một tập đoàn đa quốc gia, vậy thì chạy đi đâu?

Thật ra, có một nơi mà hắn có thể chạy, một nơi mà không một thế lực nào dám đụng đến. Đất tổ Rukth"Oar.

Nằm ở cực Bắc của thế giới, Đất tổ Rukth"Oar là một lục địa quanh năm băng giá, cách biệt hoàn toàn với những lục địa khác, cả về mặt địa lý lẫn kinh tế và chính trị.

Đất tổ Rukth"Oar hoàn toàn nằm ngoài bản đồ địa kinh tế và địa chính trị của thế giới, bế quan toả cảng, tự cung tự cấp, không hề có một loại tiền tệ nào. Nhưng không thể không thừa nhận, cho tới tận ngày nay, thế giới này vẫn xoay quanh Rukth"Oar.

Bởi Rukth"Oar không cần bất cứ loại quyền lực gián tiếp nào như kinh tế, như chính trị, hay tôn giáo.

Rukth"Oar sở hữu thứ quyền lực nguyên thủy nhất, và bá đạo nhất: Sức mạnh.

Đại Hùng Kwaruh, kẻ mạnh nhất thế giới, đang cai trị Rukth"Oar.

Chỉ vậy là đủ.

Ngồi trên tầng 3 của nhà hàng, Takezawa thần thờ ngồi đó suy nghĩ. Đất tổ Rukth"Oar, nghe có vẻ khá hấp dẫn, nhưng vấn đề, là nếu những Đế quốc hùng mạnh còn không dám đặt chân tới Rukth"Oar, hắn làm sao có thể?

Không chạy được sang Rukth"Oar, chỉ có thể trốn sang Tân Lục Địa. Nơi đó, không thiếu những kẻ cùng đường mặt lộ như hăn. Một lục địa mới khai phá, vẫn đang trong quá trình khai phá, vô cùng hỗn loạn, và vô tổ chức.

Chẳng lẽ, cứ tiếp tục phiêu bạt như vậy?

Takezawa thờ dài.

Hăn lại rút Hỉ Vận Kiếm ra ngắm nhìn.

Cuộc đời mình, thật là mờ lung. Đúng như những gì mọi người vẫn nghĩ, Đất tổ Rukth"Oar, là một vùng đất băng giá bao phủ.

Trên một vùng núi rộng lớn dày đặc tuyết, một người đàn ông to lớn đang cố vùi xuống một nhánh cây.

- Ông ơi, ông đang làm gì thế ạ? - Một đứa bé da ngăm đen, mặc áo bông rất dày, lon ton chạy theo.

- Ông đang trồng cây.

- Vùng núi này, làm sao có thể trồng cây được ạ?

Ông ta quay lại xoa đầu đứa bé.

- Vậy ông sẽ trông cho nó thật lớn, thật cao cho cháu xem.

Vùi nhánh cây xuống trong cơn bão tuyết, ông ta dắt đứa cháu ra về. Hai ông cháu đi men theo một dòng sông băng giá. Dòng sông vô cùng rộng lớn, trải dài ngút tầm mắt. Bề mặt bờ sông, đóng một lớp băng dày lạnh lẽo.

- Ông à, dòng sông băng này, chảy tới tận đâu vậy ạ?

- Khà khà, nó chảy tới rất xa rất xa. Nó chính là nguồn nước cho mọi dòng sông trên thế giới.

- Thế giới, có rộng như làng của mình không hả ông?

- Khà khà, thế giới, rộng lớn hơn nhiều chứ. Mà mùa này, có nhiều cá ngừ béo lắm, để ông bắt cho cháu xem.

Nói rồi, ông ta bước lên mặt băng.

- Ông ơi, cẩn thận đấy.

- Không sao đâu, băng dày lắm, không sợ...

Thụp!!

Nói chưa hết câu, ông ta đã rơi thụp xuống, tạo thành một hố băng lớn, bên dưới còn thấy dòng nước lạnh cóng. Nước trong hố, ngay lập tức kết lại thành một mặt băng mỏng.

- Ông ơi! Ông! - Vũ Hoành, người có thôi ngay cái trò này đi được không?

Đại Hùng Kwaruh cả người ướt sũng, đang ngồi run bần bật bên một cái lò sưởi, vừa càu nhàu. Băng giá kết tủa trên chòm râu vĩ đại của ông.

Ngồi đối diện với hắn, chính là Vương Vũ Hoành.

Căn nhà bằng gỗ, không lớn lắm. Bên ngoài, gió tuyết rít gào.

Vương Vũ Hoành lấy que cời đám củi trong lò, lửa cháy tí tách.

Hắn nghe rõ Kwaruh đang lầm bầm cái gì.

- Gấu Béo, người lắm bầm cái gì vậy?

- Gọi người đi đón cháu ta về. Thằng bé còn đang ở bên dòng sông đây.

- Chắc chắc, thật là xin lỗi, gọi người đột ngột như vậy. Mà người xem, căn nhà gỗ này, do Vương Thái Tổ tạo ra đã 3 ngàn năm rồi, vẫn vững chãi thật nhỉ?

- Vương tộc các người, thích nói nhảm từ bao giờ vậy? Vào chuyện chính luôn đi.

Vương Vũ Hoành vẫn đưa tay cời lửa. Ngọn lửa này, đỏ rực, nhưng chẳng có chút sức nóng nào. Bởi, đây không phải lửa thật. Ngôi nhà này, cũng không phải là thật. Cả hãn, và Kwaruh, đều không phải là thật.

Đây là tầng Vô thức thứ 4.

Hãn bình tĩnh mở lời.

- Thánh Nữ, ta không bắt được.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 174: Thánh Nữ

- Vũ Hoành à, ta cứ nghĩ, mi là con rồng con, thứ người nằm trong tay, thì không thể nào chạy thoát. Ai dè, có mỗi con nhỏ ấy, cũng không bắt nổi.

Đại Hùng Kwaruh vừa ngồi hơ lửa bên cái lò sưởi, vừa cười khàn khạch.

- Lúc đó ta còn bận chút việc, không có trực tiếp chỉ đạo. Mà vật người muốn, sao người không tự đi bắt lấy, còn phải nhờ vả đến ta?

- Ý người là sao?

- Giúp ta triệt hạ đám tổ chức giả thần giả quỷ kia, người cũng sẽ có được Thánh Nữ mà người muốn.

- Giao Thánh Nữ cho ta, biết đâu ta sẽ cân nhắc.

- Người cứ giúp ta, Thánh Nữ tự khắc thuộc về người.

- Vũ Hoành à, người có thấy, hai ta đang bước vào vòng lặp không? Cứ vậy thì khó thương lượng lắm. Thế này nhé, ta biết lũ tổ chức ấy muốn chế tạo ra Bình Nguyên Tri Thức, trước cả người cơ. Nhưng người nghĩ, ta quan tâm sao? Mặc kệ lũ tép riu đó có chế tạo ra cái gì, thậm chí có là một quân đội toàn là Chí Tôn Cường giả, người nghĩ ta quan tâm sao? Chỉ cần một cái tát, ta có thể tát chết cả lũ. Còn Thánh Nữ, lại là một câu chuyện khác, người có hiểu vì sao không?

- Cô ta là người được chọn.

- Đúng vậy, lời tiên tri năm đó, ứng nghiệm trên người cô ta. Và 7 giống loài còn lại, sẽ không ít kẻ tin răm rắp vào cái lời tiên tri nhằm nhí đó, và đi theo con nhỏ bịp bợm đó. Điều đó mới thật sự đáng sợ.

- Người nghĩ, ta quan tâm sao? - Vương Vũ Hoành nhại lại lời Kwaruh. - Đại Nam có thể làm ăn với bất kì kẻ nào, miễn là chúng có tiền.

- Tiền? Các người chỉ quan tâm tới tiền? Quá đơn giản hoá vấn đề rồi! Khi 7 chủng tộc còn lại nổi dậy, trật tự của thế giới này sẽ bị đảo lộn!

- Trật tự thế giới, thì liên quan gì tới Đại Nam? Ta tin rằng, không có trật tự nào lay chuyển nổi vị thế của Đại Nam cả.

- Chỉ bằng người?

- Đúng vậy, chỉ bằng ta.

Đại Hùng cười ha hả, hắc chổng tay đứng dậy. Bóng dáng của Đại Hùng cao lớn át như muốn nuốt chửng Vương Vũ Hoành.

- Được lắm, Vương Vũ Hoành. Đến cả cha người cũng chưa từng dám nói với ta như vậy. Xem ra, cuộc thương lượng này không tiếp tục được nữa rồi. Đến khi nào người cảm thấy bất lực với đám tổ chức cón con ấy, ta sẽ rộng lượng mà bàn bạc lại với người.

Vương Vũ Hoành cũng đứng dậy. Dáng người hắc đứng trước Kwaruh, như một kẻ tí hon, nhưng hắc đứng thẳng lưng, và ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt lão.

- Ngày đó, sẽ không tới đâu.

- Vậy thì, không tiến.

Kwaruh giơ ra một cánh tay, chỉa về phía cửa.

Vương Vũ Hoành cũng giơ ra một cánh tay.

- Người nhầm rồi, gian nhà này là di sản của Vương Thái Tổ. Ta mới là người phải mời người trở về.

Tiếng cười khàn khạch lại vang lên.

- Ha ha ha! Được lắm. Vương Vũ Hoành. Ta đã từng chứng kiến 3 đời Nam Đế. Tổ tiên ta đã từng chứng kiến bao nhiêu đời Nam Đế. Nhưng người, là kẻ thú vị nhất! Được thôi, ta đi. Nên nhớ, giao Thánh Nữ cho ta, không chỉ giúp người dẹp được nội loạn, mà còn khiến Kwaruh ta nợ người một mối ân tình. Suy nghĩ cho kĩ. Hẹn ngày tái kiến!

Đại Hùng bước từng bước ra phía cửa. Hắn mở cửa, một cơn bão tuyết xen lẫn những Linh Thể ập tới, hắn bước ra ngoài.

Vương Vũ Hoành ngồi lại bên lò sưởi.

Chuyện nhờ vả Đại Hùng, vậy là toi. Tên này rõ ràng không coi tổ chức kia ra cái gì, chuyện này không đáng để hắn nhúng tay vào.

Vương Vũ Hoành lập tức suy nghĩ tới những phương án dự phòng.

Nhờ cậy Tóc vàng hoe và Xăng pha nhớt, là không thể. Hai tên này đều là kinh địch, không thể vạch áo cho người xem lưng.

Nhờ cậy Nhện con, cũng miễn cưỡng có thể. Nhưng sẽ phải mang nợ hắn một khoản rất lớn.

Nhờ cậy Hoàng Bích Thanh kết nối với Thánh Nữ? Nghe thật là nhục.

Đưa Vương Minh Quang làm mối nhỉ? Tuyệt đối không được.

Vậy thì, chỉ có thể dựa vào chính sức mình, đột phá bằng Tiến sĩ thứ 10, sau đó mở ra cánh cổng bí mật mà Phụ Vương đã để lại.

Hắn tin rằng, thứ mà Tiên Đế để lại, không bao giờ là thứ vô nghĩa.

Dựa vào chính sức mình, không nhờ cậy tới ai, đúng là cách ưa thích của Vương Vũ Hoàn. - Tên Hồng đâu rồi?

Dưới cổng ngầm, tại địa bàn của Vương Nghiệp, một tên gián đang phải tiếp đón một vị khách bất ngờ.

Ám Hành Sứ Giả.

- Hồng? Từ hôm nổi loạn, hắn mất tích không rõ. Chuyện này, em đã báo cáo với phía Vương Nghiệp...

“Mất tích?”. Quang nghi hoặc. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Mất tích, là như thế nào?

Gián, nhìn như hèn mọn, nhưng lại vô cùng quan trọng đối với Vương tộc. Chuyện sinh tử của mỗi con gián, đều được nắm bắt vô cùng rõ ràng.

- Được rồi, chuyện của Hồng, ta sẽ cho người lưu ý. Giờ ta hỏi người một chút.

Đã nghe danh tiếng Ám Hành Sứ Giả, con gián này vô cùng ngoan ngoãn nghe lời.

- Người có biết gì về kẻ chủ mưu cuộc nổi loạn lần trước không?

- Em... em không rõ lắm. Có lẽ là tự phát, cũng có thể có người kích động. Nhưng, em nghĩ, chuyện này có liên quan tới...

- Tới ai?

- Có một tin đồn gần đây đang được lan rộng dưới này, em cũng nghe lờm bõm. Tuy phần nhiều có thể chỉ là đồn nhảm mà thôi, nhưng lời đồn nhắc tới...

- Tới ai? Lãng nhăng quá.

- Thánh Nữ. - Chú Phan Thành!

- A, Phương Linh đấy à? Càng lớn càng xinh nhỉ? Chú mang cho cháu ít quà đây.

- Vậy ạ? Cháu cảm ơn chú!

- Ngoan quá, thôi, dẫn chú lên gặp ba cháu đi.

Phan Thành bước vào nhà, chào hỏi Phạm Tố Uyên, sau đó rất tự nhiên bước lên tầng, vào phòng làm việc của Trần Thịnh, khoá chặt cửa lại.

- Anh Thành, lâu lắm mới gặp.

Trần Thịnh tươi cười chào hân.

- Trần Thịnh, xem ra người vẫn ung dung gồm nhỉ? Chuyện hôm nọ, người trốn đi đâu biệt tăm, ta đã báo cáo với thầy Phương rồi đó. Cứ có chuyện quan trọng, là không thấy mặt đâu!

Phan Thành bực tức nói chuyện.

- Anh thông cảm, chuyện hôm đó, tôi cũng đã báo cáo lại với ba. - Trần Thịnh nhấn chữ “ba” rất mạnh, như sợ Phan Thành không nghe ra. - Hơn nữa, tôi cũng đã nhận được chỉ thị từ ba, hôm nay gọi anh tới đây, chính là vì lần này, ba muốn tôi và anh cùng hành động.

- Hành động gì?

- Tìm kiếm Thánh Nữ.

- Xem ra, người cũng biết khá nhiều.

Trần Thịnh cười hà hà.

- Không dám. Cũng không nhiều hơn anh đâu. Sao, tôi nghĩ, chúng ta cần bàn bạc kỹ lưỡng hơn chút chứ?

Phan Thành kéo ghế ngồi xuống.

- Thánh Nữ, theo nguồn thông tin của phía ta, mới chỉ xuất hiện ở Hải Thành này trong vài năm trở lại đây. Trước đó, cô ta chưa từng xuất hiện ở bất cứ đâu. Thậm chí, còn không có hành tung rõ ràng, hay còn có cảm giác, cô ta chỉ là thứ trong tưởng tượng. Tất cả những kẻ tung tin đồn, ta đều đã dò hỏi, không có ai là trực tiếp gặp gỡ cô ta.

- Thứ tin đồn mà anh nói tới, là như thế nào?

- Là một lời tiên tri. Lan rộng rãi trong đám vô gia cư. Vào ngày Huyết Nguyệt, bầu trời sẽ bị chia làm hai nửa, và kẻ cứu rỗi sẽ xuất hiện, giải thoát cho mọi giống loài khốn cùng trên thế giới.

- Nghe giống như một loại tôn giáo?

- Đúng vậy. Nghe rất hoang đường, và mơ hồ. Nhưng vấn đề là, có nhiều kẻ tin vào nó.

- Từ nay đến ngày Huyết Nguyệt, cũng còn khá lâu thì phải.

- Đúng vậy, còn vài năm nữa. Tuy rất mơ hồ, nhưng nếu thầy Phương đã ra chỉ thị, ta tin thầy đã cho người vài gợi ý?

- Tất nhiên rồi. - Trần Thịnh dần trở nên nghiêm túc, vươn thẳng người về phía trước. - Anh nghe cho rõ từng từ nhé.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 175: Nhập Gia Tuỳ Tục

Hải Thành nằm ở phía Đông của Đại Nam Đế quốc, ở phía Đông Nam của Viễn Đông Đại lục.

Phía nam của Hải Thành, là Nam Lĩnh, có đồng bằng trù phú, và vùng cao nguyên thơ mộng.

Phía bắc của Hải Thành, là Quảng Yên, nổi tiếng với trữ lượng khoáng sản to lớn. Nơi đây phát triển công nghiệp nặng và khai thác, các mỏ than dựng nên ở khắp mọi nơi.

Người đến Quảng Yên, hầu như đều là dân tứ xứ, tham gia đào đãi vàng, và các loại khoáng sản quý hiếm khác.

Người Quảng Yên có câu, đi 3 bước lại gặp một mỏ than.

Những mỏ than này, đều do giới giang hồ đất cảng tại Hải Thành chiếm giữ. Còn được gọi là mỏ “than thổ phỉ”.

Những mỏ than thổ phỉ hoạt động trái phép, nhưng vẫn phải ngấm ngầm đóng phí cho các gia tộc lớn. Bởi vậy, tuy là trái phép, nhưng là trái phép một cách hợp pháp.

Cũng bởi nơi đây là xứ khai thác, phố thị không sầm uất như ở Hải Thành. Người dân tập trung sống thành từng thị trấn, dọc theo một trục đường lớn kéo dài từ Hải Thành cho tới khu quặng.

Quang ngồi trên xe, ngắm nhìn những dãy núi đá vôi đen đúa, bẩn thỉu, trải dài dọc theo đường đi. Những ngọn núi, như ám màu khói bụi nhà máy, đã mất đi cái vẻ thơ mộng nguyên thủy, trở ra cái vẻ khô đét và gầy gò. Người dân nơi đây, cũng đen đúa, cũng khắc khổ không khác gì những ngọn núi.

Tất nhiên Quang không phải loại người rảnh rỗi cho những suy nghĩ thơ thần kiểu như vậy. Hắn chỉ đang sốt ruột vì xe đã dừng lại quá lâu.

- Có chuyện gì vậy?

- Nghe nói là đi qua vùng thu phí của đám “thổ phỉ”. Nhà xe đang bị làm khó dễ.

Xe khách ở Đại Nam, đặc biệt ở Hải Thành, cũng không phải là những doanh nghiệp kinh doanh đơn thuần. Đều là những tay giang hồ có số có má, mới đủ sức cạnh tranh trong ngành vận chuyển.

Tay lái xe bị đám giang hồ chặn đường đòi tiền mãi lộ, vội vàng rút điện thoại gọi cho ông chủ. Hai bên cãi nhau chí choé một hồi, tình hình có vẻ vô cùng căng thẳng.

Quang thờ dài, hắn không có thời gian cho những thứ vô bổ này. Hắn đứng dậy, thu dọn đồ đạc, bước xuống xe.

- Ông anh, có chút tiền mãi lộ mà thôi, tôi có một ít đây, ông anh cầm lấy rồi đưa cho họ. Chạy xe cho sớm mà còn về nhà nghỉ ngơi.

Quang dúm cho tên lái xe một ít tiền, hắn nhìn Quang với ánh mắt đầy cảm kích.

Cánh lái xe, cũng chỉ là dân lao động, dù giẫm nắng phơi sương đã lâu khiến khí chất cũng cứng cỏi, nhưng nếu không phải gây chuyện, thì họ vẫn rất vui lòng. Làm nghề này, mỗi cung đường lại là một thử thách.

Những kẻ ăn chặn, nhiều khi không phải giới giang hồ, mà còn danh chính ngôn thuận hơn rất nhiều.

Quang không lên xe nữa. Hắc chạy tới bắt chuyện với đám giang hồ đang chặn đường.

Bá vai bá cổ một hồi, nhét cho vài đồng bạc, giở ra tài năng hoà đồng bẩm sinh, Vương Minh Quang đã thành anh em với đám giang hồ.

Hắc muốn hỏi thăm về những đám người thú đã tháo chạy từ Hải Thành tới Quảng Yên.

Tên giang hồ có nghe nói về đám người này, nhưng hắc không thật sự biết rõ. Hắc dẫn Vương Minh Quang tới một quán ăn. Nghe nói, bà chủ ở đây biết rất nhiều thứ. - Bác Itou, bác tập võ với cháu đi.

- Nhóc à, để yên cho ta suy nghĩ.

- Bác Itou à, bác xuống ăn cơm này.

- Nhóc mang cơm lên phòng hộ ta với, cảm ơn.

- Bác Itou à, cháu mang cơm lên rồi.

- Nhóc cứ để đó cho ta, ta còn đang bận suy nghĩ.

- Bác Itou ơi, bác có phim gì hay không, cho cháu xem với.

- Nhóc à, nhóc cầm cả đồng đĩa của ta xuống mà xem. Ta còn đang suy nghĩ.

Dạo này, lúc nào Văn cũng thấy ông bác ngồi thiền trên giường, trầm tư suy nghĩ. Không biết ông ta đang nghĩ cái gì. Lại là một kế sách làm giàu nữa hay chăng?

Văn còn nhỏ, không hiểu quá nhiều về chuyện kiếm tiền, nhưng nó biết, mỗi lần ông bác Itou muốn kiếm tiền, đều là tiền mất tật mang. Thế nhưng, ông bác xui xẻo này, vẫn chưa bao giờ muốn bỏ cuộc.

Sự kiên trì này, khiến Văn nể phục.

Nhưng, nể phục là nể phục, còn kết quả của ông bác, nó cũng không mấy hi vọng. Chỉ mong tai hoạ giáng xuống sẽ không nặng nề lắm.

Ăn cơm xong, nó về phòng, lấy sách ra đọc.

Cuốn sách “Vươn tới những vì sao”, kể về những nỗ lực của loài người khi chinh phục bầu trời.

Từ những cái chết thương tâm khi muốn vỗ cánh bay lên trời, cho tới chiếc cánh khí động lực học đầu tiên, rồi động cơ phản lực, sau đó, là những chiếc tàu vũ trụ.

Tốc độ vũ trụ cấp 1, là tốc độ cần có để một vật có thể quay tròn vĩnh viễn trên bề mặt một hành tinh.

Mặt trăng so với trái đất, cũng theo nguyên lý này.

Nếu ta ném một quả bóng bay đi với vận tốc vũ trụ cấp 1, quả bóng sẽ bay đúng một vòng trái đất, và tiếp tục bay mãi, bay mãi. Tất nhiên là không tính tới lực cản không khí.

7,9 km/s, là vận tốc vũ trụ cấp 1 trên bề mặt trái đất (*).

Ồ, vậy nếu ta có thể chạy với vận tốc 7,9 km 1 giây, vậy ta có thể chạy được cả trên mặt nước? Vì khi đó chân ta đâu cần chạm đất?

Vận tốc vũ trụ cấp 2, là vận tốc tối thiểu để một vật có thể thoát khỏi lực hấp dẫn của một hành tinh.

Vận tốc vũ trụ cấp 2 cao gấp 1,414 lần vận tốc vũ trụ cấp 1.

Để tàu vũ trụ có thể bay khỏi lực hút của trái đất, nó cần đạt tốc độ 7,9 km/s hoặc cao hơn thế nữa.

Nhưng, để có thể đạt được tốc độ đó, lượng nhiên liệu cần thiết có khi còn nặng gấp mấy lần trọng lượng của nó.

Bởi vậy, người ta đã thiết kế ra tên lửa nhiều tầng. Mỗi tầng lại chứa một lượng nhiên liệu nhất định.

Sau khi đã dùng hết nhiên liệu ở 1 tầng, tầng đó sẽ bị tách ra và rơi xuống, còn phần còn lại, sẽ tiếp tục bay lên.

Dựa theo công thức cân bằng động lượng, khi tách một phần thân ra khỏi tên lửa, phần còn lại sẽ đạt được vận tốc cao hơn.

Cân bằng động lượng? Có lẽ ngày mai, cần hỏi cô giáo về vấn đề này.

Nó chợt cảm thấy, lúc nhìn Nam Đế Vương Vũ Hoàn Đạp Không Phi Hành trên màn hình tivi, cũng có đôi chút cảm giác tương tự.

Muốn bay được trên trời, phải không ngừng thải năng lượng xuống dưới sao? Như vậy sẽ tốn năng lượng khủng khiếp lắm.

Vậy, Đạp Không Bộ, cũng là đẩy ra một luồng năng lượng lớn khỏi bàn chân, qua đó nâng cơ thể lên cao hơn?

Rất đáng để thử nghiệm.

Dù sao bây giờ tay nó cũng chưa lành, không tập được quyền, vậy thì thử tìm hiểu về Kinh công xem sao. Tàu đã tới Hoàng Nam. Ngồi trên toa hạng bát, gật gà gật gù với cái ghế gỗ suốt mười mấy tiếng đồng hồ, làm Hữu Thành ê ẩm cả người.

Hắn theo anh bạn đồng hành bước xuống tàu.

Ga Hoàng Nam, khá tấp nập. Những người buôn bán làm ăn giữa hai nước, thường xuyên qua lại. Hàng hoá chất đầy lên khắp sân ga. Người qua kẻ lại ồn ào.

- Tránh đường tránh đường.

Một tiếng giục bằng tiếng Đại Nam cất lên sau lưng hắn, hắn vội vàng tránh sang một bên. Một người phụ nữ nhỏ con vác những bao hàng nặng vội vã đi qua.

Ở đây, ai cũng bận rộn.

Hắn đi theo người đồng hành, tới toa cuối đoàn tàu. Ở đây, người ta đã dỡ hàng.

Giờ, hắn mới biết anh bạn này buôn món đồ gì. Là... tủ lạnh cũ. Nói cũ cũng hơi lịch sự quá, phải gọi là tủ lạnh bị dân Đại Nam dùng chán đem ra vứt ngoài bãi phế liệu.

Hắn vừa giúp anh ta dỡ hàng xuống, vừa nghe giải thích.

- Đồ công nghệ ở Đại Nam, là số 1 thế giới. Người Bắc Hà chỉ giỏi viết văn làm thơ, không giỏi sản xuất công nghệ. Tủ lạnh cũ ở Đại Nam, người ta chê không dùng, chỉ cần sửa chữa lại đôi chút, là người Bắc Hà coi như thượng phẩm. Buôn cái này một vốn bốn chục lời đấy.

Ra vậy.

- Chúng tôi buôn món này từ miền Trung trở xuống miền Nam, vì ở phương Bắc, không ai cần tủ lạnh cả. Đến phương Bắc, chúng ta lại buôn máy sưởi ấm. Thị trường Bắc Hà, dân số rất đông, vô cùng béo bở, vấn đề là anh có hiểu được văn hoá của họ hay không. Chỉ khi nào họ coi anh là

người đáng tin cậy, anh mới bán được hàng. Nếu anh muốn viết về văn hoá của Bắc Hà, cứ đi theo tôi, là điều vô cùng đúng đắn.

- Xin lỗi, tôi chưa biết tên của anh.

- Tôi là người lai giữa Bắc Hà với Đại Nam. Tên Đại Nam thì là Hoàng, ở Bắc Hà thì gọi là Hwang.

- Còn tôi tên Hữu Thành. Giờ chúng ta đi đâu?

- Dọc theo hướng Tây Bắc, đi từ Hoàng Nam lên Thuỷ Hành Kinh. Ngũ Hành Kinh của Bắc Hoàng, không có cái nào không phải thẳng cảnh đệ nhất thiên hạ! Ông anh tha hồ mà viết nhé. À quên, ở đây, nếu nói chuyện với người Bắc Hà, anh nên gọi Bắc Hoàng là Ngài. Ở đây, Bắc Hoàng giống như thần thánh vậy.

Hữu Thành gật đầu. Tuy ở Đại Nam, người ta coi Bắc Hoàng như kẻ thù không đội trời chung, nhưng đã sang đây, cũng nên cân nhắc.

Nhập gia thì tuỳ tục.

=====

Hôm qua lên tới hơn 300 lượt đọc. Là nhân phẩm bạo phát sao?

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 176: Tìm Kiếm

Dọc đường từ Hoàng Nam lên Thuỷ Hành Kinh, đã đủ để Hữu Thành mở mang tầm mắt.

Hắc không di chuyển bằng tàu hoả nữa, mà đi cùng xe với hội lái buôn. Những tay lái buôn này, có người Đại Nam, cũng có người Bắc Hà, cũng có cả người lai. Hắc thân nhất với Hoàng, tên này dẫn hắc đi khắp mọi nơi.

Phương Nam có khí hậu khá nóng. Đúng như Hoàng nói, vùng đất này không khác với Đại Nam là bao. Hắc có thể thoải mái dùng tiếng Đại Nam để nói chuyện và sinh hoạt.

Tuy nhiên, về mặt thông tin và dân trí, người Bắc Hà dường như biết rất ít về những vùng đất bên ngoài.

- Hiện nay, 20% dân số Bắc Hà còn chưa biết chữ, một phần vì chữ Bắc Hà quá khó viết, một phần vì dịch vụ giáo dục chưa được đầy đủ. Bắc Hà có tới 6 tỉ người, chia làm 13 lãnh thổ, quản lý vô cùng khó khăn. Giáo dục, y tế luôn là lĩnh vực nóng.

Nói Bắc Hà lạc hậu hơn Đại Nam thì cũng đúng, trên một khía cạnh nào đó. Bắc Hà ít nhà cao tầng, ít xe hơi, ít trung tâm thương mại, ít sản phẩm công nghệ cao. Những nơi hắc đi qua, đều là đồng lúa, núi đồi, và làng bản.

Nhưng bù lại, ở Bắc Hà, ở người Bắc Hà, hắc thấy được sự vui vẻ, thong dong và yêu đời. Hắc cảm thấy vô cùng thoải mái. Sự thoải mái này,

không hề có trong đời sống nhanh và áp lực ở Đại Nam.

- Bắc Hoàng lấy đức để trị dân chúng. Pháp luật không quá hà khắc, thay vào đó là lấy Tam cương Ngũ thường làm căn bản. Trẻ em dù biết chữ hay không, cũng đều đọc thuộc Tam Tự Kinh. Người Bắc Hà dạy học không hỏi về phương trình hay công thức, mà giảng về tích xưa truyện cũ, cách xử thế ở đời. Khoa học kỹ thuật thì cũng có đôi chút thành tựu, dù sao thì Bắc Hà cũng là một đế quốc lớn. Chẳng qua là không thể nào sánh nổi với Đại Nam.

Từ Hoàng Nam, đi qua thêm một vùng lãnh thổ nữa, là Giang Hạ. Nơi đây là xứ sở của sông ngòi.

Mọi phương tiện di chuyển đều là thuyền bè.

Phố một bên, sông một bên.

Mà phố thì tuyệt đẹp.

Không phải những kiến trúc vuông vức và cao tầng như ở Đại Nam, phố ở Giang Hạ, có mái ngói, có cột gỗ, có cửa sổ che bằng vải gấm, thêu những bức tranh tuyệt đẹp. Từ cửa sổ, lại hé ra từng gương mặt thiếu nữ xinh đẹp, lơ đãng ngắm nhìn sông nước, đến mê người.

- Cẩn thận kéo bị con gái Giang Hạ hút hồn đấy. - Hoàng huých vai hân. - con gái Giang Hạ, là đẹp nhất Bắc Hà. Tinh tế, uyển chuyển, gương mặt thanh tú, lại được giáo dục kỹ càng, cầm kì thi họa đều biết. Hoa hậu của Bắc Hà, đều xuất thân từ Giang Hạ.

Vừa ngồi trên thuyền ngắm sông nước, và nhìn những bóng áo dài đủ màu sắc của những mỹ nhân trên đường phố, hơi chút kiêu cách dựng lên một cái ô, cảm giác như mình là vương tử thời xa xưa đang hưởng lạc.

Hữu Thành rút sổ tay viết ra vài dòng cảm nghĩ. Những dòng này, cho vào bài viết, cũng vô cùng thú vị. Xuôi theo dòng sông, đi tới Thuỷ Hành Kinh. Nơi đây có công trình đê điều nổi tiếng hàng nghìn năm của xứ Giang Hạ.

Ngày đó, để xây dựng con đê này, một đời Bắc Hoàng đã đứng ra kêu gọi người dân cùng xây đắp, sau đó, chính ông cũng thiệt mạng trong lúc xây dựng. Người Giang Hạ tôn ông làm thánh nhân, lập bia tường nhớ chung với những tráng đinh đã khuất.

Bia đá ấy cao sừng sững, đoàn của Hữu Thành vừa đi qua.

Con đê này khiến Hữu Thành sửng sốt. Đê điều ở Đại Nam, đã có thể coi là vô cùng tân tiến rồi, nhưng vẫn cần tới hệ thống cống ngầm để thoát nước. Còn Bắc Hà, sở hữu những con đê khổng lồ, cao đến hơn 20 m, nhìn xuống như một vách núi nhân tạo.

Trên vách tường gần như dựng đứng, còn thấy nhiều con đê leo trèo và liếm vào đá.

- Bọn đê ấy tìm muối khoáng trên bức tường để ăn đó. Bọn nó leo trèo giỏi thật, là tôi thì chịu.

Dưới dòng sông, thuyền bè vẫn qua lại.

- Mỗi lần Mãn Nguyệt, là nước sông lại dâng lên rất cao, gần tới 10m luôn, nếu không có bờ đê này, không thể nào chống nổi sức nước. Cũng vì thế, người Bắc Hà kính sợ mặt trăng, không kém gì người Đại Nam. Nhưng đối với Bắc Hà, trăng là ác thần, còn mặt trời, là phúc thần. Bắc Hoàng, chính là đại diện của mặt trời.

Thuỷ Hành Kinh xây dựng ngay cuối con đê ấy, không cao lớn sừng sững như Long Thành, mà nằm ngay sát mặt đất, với rất nhiều kiến trúc lợi dụng địa hình sông nước. Từ đây đi vào, Hoàng dẫn Hữu Thành xuống xe,

vào tham quan Kinh đô này. Hai người bước qua một cây cầu khổng lồ bắc qua sông, phía trên cây cầu, lại xây một toà lầu các.

Vọng Giang Lâu.

- Nơi này là quán trà nổi tiếng nhất của Thuỷ Hành Kinh, do một phú thương xây dựng. Không biết vì sao hôm nay lại đông nghịt như vậy?

Hai người bước lên lầu. Tiểu nhị cũng không thềm tiếp khác, mà hóng hớt rướn mắt nhìn về phía đám đông. Nơi đó bu chặt lấy một người.

Hoàng kéo giắt tay Hữu Thành thật mạnh, mắt trợn lên như không dám tin tưởng. Hấn lăm bầm.

- Là Ngài! Quán cơm bình dân, chuyên bán đồ ăn cho dân lao động. Quang bước vào, không gây nên bất kì sự chú ý nào. Hấn tìm tới cô chủ quán.

- Bà chị, thằng em vừa được anh Quỳnh ngoài công trường chỉ vào đây, có chút chuyện muốn hỏi bà chị.

Hấn vừa nói, vừa đưa sẵn một tờ tiền lên bàn.

Chị chủ quán nhìn thấy, đưa mắt nhìn hấn.

- Muốn nói chuyện gì, ăn cơm đã rồi nói.

- Em đang vội lắm, có chút này làm quà biếu chị...

- Ở đây không nhận tiền không. Muốn ăn cơm thì gọi món, không thì biếu.

Quái lạ thật. Quang đành gọi một suất cơm. Hấn cũng khá đói rồi.

Cơm cho người lao động, đúng là không ngon lành gì. Nếu so với cơm do Hoàng Bích Thanh nấu... mà hẳn cũng không dám so nữa. Dù sao Quang cũng không phải loại kén cá chọn canh gì, hẳn đã trải qua huấn luyện sinh tồn cũng nhiều, nên ung dung xúc cơm ăn. Ăn xong, hẳn còn thản nhiên ra bàn nước, rót một cốc nước trà, bỏ thêm 1 viên đá, rồi hóng hớt chuyện của đám dân lao động.

Ra vậy, chỉ cần ngồi đây một buổi, biết được cũng thật là nhiều.

Đặc biệt là về đám ngoại lai từ đâu tới mấy ngày trước, cũng đã tìm ra được manh mối.

Đám người thú này ẩn trốn cũng thật là ghê, tìm hoài không thấy. Nhưng nghe đám người này nói chuyện, Quang cũng biết được cách.

Ngoài chợ.

Thình thoảng, người ta lại thấy ngoài chợ những tên lạ mặt, đến mua hàng. Rất nhiều đồ ăn. Như để nuôi sống cả một đội quân vậy.

Quang hài lòng. Hẳn trả tiền cơm, rồi hỏi đường ra tới chợ. Chợ Quảng Yên không nhỏ, nhưng cũng không lớn. Cũng giống như hầu hết chợ tại Đại Nam. Tuy nhiên, ở đây còn kinh doanh những thứ rất đặc thù, như sửa máy móc thiết bị, bán dụng cụ đào đãi, bán máy khoan, máy bơm, thậm chí cả dịch vụ đóng quan tài, ma chay... Mọi thứ để phục vụ người dân đào vàng, đều tập trung hết ở đây.

Quang ngồi xuống một góc, bắt chuyện với một ông chủ bán máy móc. Hẳn ngồi đó chờ đợi, đồng thời tìm hiểu xem, khi nào thì tên lạ mặt sẽ xuất hiện.

Kia rồi!

Một tên nhỏ thó, mặt mày quắt queo, giống như một con chuột, dáng đi nhanh nhẹn, tác phong vô cùng quen thuộc, tới quầy thịt. Hẳn mua 20 cân thịt. Một hàng bán không đủ, hẳn mua hẳn mấy hàng. Các bà bán hàng đều hồ hởi bán cho hẳn. Sau đó, lại là 40 mớ rau. Và một đồng đồ ăn khác.

Quang lặng yên theo dõi hẳn, tới khi hẳn rời chợ, Quang cũng nhanh nhẹn bật dậy, bám theo.

Ngoại trừ Quang, có lẽ chẳng thế lực nào bỏ công sức lặn lội tới tận Quảng Yên để tìm kiếm lũ người thú.

Thứ nhất là vì mọi thế lực đều chỉ quan tâm tới Thánh Nữ, đám người thú bỏ trốn, cũng không khác gì đám tội phạm, có đầy nhan nhản trên khắp Đế quốc. Truy tìm bọn chúng, không giải quyết được vấn đề gì.

Thứ hai, là vì không ai biết, sau khi bỏ chạy tới Quảng Yên, bọn chúng có thể đi đâu. Đại Nam Đế quốc rộng lớn là vậy, thậm chí, còn chưa chắc chúng sẽ ở lại Đại Nam.

Mọi người đều quá bị cô nàng Thánh Nữ đó làm phân tâm rồi. Quang thầm nghĩ. Hẳn thậm chí còn tự hỏi, liệu cô ta cố tình xuất hiện, chính là để tập trung mọi ánh mắt lên người mình, như vậy, những kẻ đi theo cô ta, sẽ có vô vàn tự do để hành động.

Chuyện này, Quang vô cùng am hiểu. Vì chính Vương tộc cũng sử dụng chiến lược tương tự. Dùng Nam Đế làm ánh hào quang chói lóa, để Âm Hành Sư Giả có thể thoải mái hành sự.

Quang đã có mặt ở casino hôm đó, đã lắng nghe cuộc đối thoại giữa Phù Dung và gã người sói.

Phù Dung.

Theo như Takezawa kể lại, Phù Dung, rất có thể là kẻ cầm đầu cuộc nổi dậy này.

Bọn chúng, muốn tìm kiếm tự do.

Đây là điều mà Quang tin rằng chỉ mình hẳn lưu ý. Vì những thế lực khác, những kẻ cao tăng, luôn mắc một cái tật, chỉ quan tâm tới những thứ vĩ mô, mà bỏ sót đi ý chí của từng con người nhỏ nhoi.

Có đôi lúc, ý chí của một con người, sẽ ảnh hưởng rất lớn tới cục diện lớn.

Quang bắt đầu tưởng tượng, với một kẻ muốn tìm kiếm tự do, và kéo theo rất nhiều người có cùng mong muốn như hẳn, vậy bọn chúng, sẽ làm gì tiếp theo.

Hẳn nghĩ rằng, Quảng Yên này chính là nơi tiếp theo.

Một thành phố với số lượng khổng lồ những người dân lao động tứ xứ, phải làm việc nặng nhọc, vất vả, và nguy hiểm, và bị kìm kẹp bởi những thế lực ngầm.

Bọn chúng chắc chắn sẽ hoạt động ở đây.

Vì chúng muốn tìm kiếm đồng minh.

Phù Dung, muốn tìm kiếm đồng minh.

Còn Quang, đang tìm kiếm Phù Dung.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 177: Kế Hoạch Của Linh

- Văn, đi với anh một chút.

Hết buổi học đội tuyển, đã thấy Lý Thanh Long đứng đó chờ nó.

- Sao vậy anh?

- Bố anh muốn cảm ơn em, vì vụ con Kiki ấy mà. Đi cùng anh qua nhà nhé.

- Không có gì nguy hiểm chứ anh? - Lần này, Văn đã biết rén rồi, nó không muốn bị quái vật phục kích nữa.

- Làm gì có gì nguy hiểm chứ?

- Ví dụ như, bị đám quái vật khổng lồ phun ra lửa, hay mấy tên thích ăn thịt trẻ em...

- Nhóc xem phim hoạt hình nhiều quá đấy à? Ừ thì có quái vật phun ra lửa, nhưng là do nhà anh nuôi, đảm bảo nhóc an toàn đến tận răng! Anh mời nhóc tới nhà chơi, chứ có phải dụ mày đi để làm thịt đâu.

- Vâng, vậy em đi.

Lý Thanh Long giơ ngón tay, huýt sáo một tiếng.

- Ô Tiểu Long đó à? Tiếng huýt sao vẫn chói tai như ngày nào nhỉ?

Lý Thanh Long giật mình nhìn lên trên. Văn cũng nhìn theo.

Lan can tăng trên, vịn vào đó một cánh tay mềm mại, mái tóc đen dài, và một gương mặt kiều diễm đang nhìn xuống, nhè nhẹ mỉm cười.

Nụ cười này thật sự rất đẹp, và mê hoặc.

Thật ra thì, cứ là con gái đẹp, và cứ cười, là thành mê hoặc.

Mặt Lý Thanh Long đỏ ửng lên.

- Chị Nguyệt, hôm nay lại đến trường sao?

- Hì hì, lâu lâu tới phụ đạo cho câu lạc bộ múa. Sắp có Hội thao rồi, cũng cần chuẩn bị một chút. Sao, cũng có muốn đăng kí vài tiết mục xiếc thú không? Chị sắp xếp cho.

- Ha ha, để em suy nghĩ đã.

Cô gái lại quay sang nhìn thẳng Văn.

- Ồ, cậu bé này, chính là Vương Thành Văn nổi tiếng cả trường đây mà. Chị chào cưng.

- Em chào chị.

Thằng Văn gật đầu chào lại.

- Nhìn cưng dễ thương quá à. Hôm nào lên trên này chơi với câu lạc bộ của bọn chị nhé.

Cô ta cười một cái thật tươi, sau đó đi mất.

- Ai vậy anh?

- Ai? Nhóc không biết ai hả?

Văn lắc đầu.

- Chú mày là người từ trên trời rơi xuống à? Cầm Dạ Nguyệt? Không biết thật? Má ơi, Tứ Đại Thiên Vương trong trường, sao mày có thể nói không biết? Chắc chỉ biết mỗi tao với Trần Thiên Anh thôi?

- Anh... cũng là Tứ Đại Thiên Vương sao?

- Tất nhiên! Thế mày nghĩ tao là ai? Vừa rồi Tứ Đại Thiên Vương còn mời mày về nhà chơi, mày còn dám cân nhắc... Mà thôi, bỏ đi. Dù sao cũng mang ơn mày, để anh nhắc mày thế này: Cầm Dạ Nguyệt, nhìn xin đẹp dễ mẩn vậy thôi, đừng dại mà dây vào. Thù dai lắm đấy. Thù dai nhất cái quả đất này luôn. Mày đắc tội bà ta, dù mày có chạy lên trời bà ta cũng kéo mày xuống đất...

- E hèm.

Tiếng đảnh hắng vang lên từ tầng trên, khiến Lý Thanh Long giật bắn cả mình.

- Chị Nguyệt, chị còn chưa đi sao?

- Không phải chị chưa đi, mà là tai chị rất là thính.

- Ở ừm, này giờ bọn em, đang bàn về mấy cô giáo trong trường ấy mà. Toàn mấy mục già chị nhỉ? Sao sánh bằng nhan sắc khuynh nước khuynh thành của chị Nguyệt đây.

Cầm Dạ Nguyệt không thềm cúi xuống, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Lý Thanh Long, khiến tim hắn đập chậm nhịp.

- Cưng cứ coi chừng chị đó.

Nói rồi, cô ta bỏ đi.

Lý Thanh Long đến lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

- Chị ấy mạnh lắm sao?

Văn chột hỏi.

- Rất mạnh, nhưng không phải nói về chiến lực. Chiến lực thì mù..., nhảm, chị ấy sao sánh bằng anh! Đáng sợ nhất, là chị ấy có rất nhiều người theo đuổi, cả nam lẫn nữ. Chú mày mà đắc tội với chị ta, kết cục sẽ thảm vô cùng.

- Chị ấy... có vẻ rất giỏi chơi đàn.

- Sao mày biết?

- Giờ em không giải thích thành lời được, em chỉ chột nhận ra như vậy thôi.

Quác! Quác!

Từ trên trời, một con chim lớn bay xuống. Lông của nó rơi đầy sân trường.

Lý Thanh Long nhảy phốc lên lưng con chim. Hắn đưa tay cho Vương Thành Văn.

- Lên đi.

- Ó?

- Lên đi, cưỡi chim mới tới được. Con Kiki đang nằm dưỡng thương rồi, không thì anh đã để mày cưỡi nó.

- Nhưng tay em thế này...

- Không sao, anh giữ mày, không rơi được đâu.

Văn đưa tay trái để Thanh Long kéo, khó nhọc lắm mới leo lên được.

- Ngồi vững chưa?

- Chờ em chút... Oái!!!!!!

Con chim vỗ cánh bay vút lên trời. - Bà chúa, bà chúa tới thăm thằng Cường đây à?

Vừa bước lên phòng thằng Cường, Linh đã thấy mẹ nó chạy ra đón. Bà vẫn béo núng nính như ngày nào. Cô bé cười một cách méo mó.

- Bác à, bác cứ gọi cháu là Linh được rồi, bà chúa gì chứ. Bạn Cường thế nào rồi bác?

- Ôi dào ôi, có gì đâu. Dạo này nó tỉnh táo hơn nhiều rồi, chỉ chờ mấy cái xương lành lại, là cho nó xuất viện. Ở nhà còn nhiều việc đang đợi nó làm, chứ một mình bố nào sao làm hết được.

- Bác có việc gì, hay để cháu tới giúp bác nhé?

- Thôi thôi thôi thôi! Bà chúa đừng như vậy, thằng Cường nhà tôi được theo hầu bà chúa đã là phúc phận lắm rồi, đâu thể bắt bà chúa làm mấy việc nặng nhọc như vậy.

Nhìn bà béo quỳnh quáng cả lên, Linh cảm thấy vô cùng bất lực. Xem ra, từ giờ trở đi, muốn giúp đỡ người khác cũng là cả một câu chuyện khó khăn. Cứ như vậy thì đến bao giờ mình mới cứu vãn được thanh danh của mình? Có lẽ, đành phải thực hiện kế hoạch đã ấp ủ bấy lâu...

Linh vào phòng, thấy Cường đang nằm chơi điện thoại. Cả người nó bó bột như một cái xác ướp.

Thấy Linh bước vào, Cường muốn động dậy mà không được. Mặt nó lộ rõ sự hoan hỉ.

- Bạn Cường, còn đau không?

- Không, không đau!

- Thật vậy hử?

- Thật, thật mà!

- Mình vừa hỏi bác sĩ, tầm 3 tháng nữa là bạn xuất viện rồi. Không biết có kịp tham dự Hội thao thành phố không.

- Không tham dự Hội thao được, tui vẫn tới được mà. Lúc đó Linh cần gì, tui sẽ nhiệt tình giúp đỡ.

Linh vui vẻ.

- Vậy hử? Vậy thì tui kể cho bạn nghe, tui có một kế hoạch thế này... Số 2 coi như đi mất con mắt trái. Giờ cả đội gọi hăn là “Hai chột”. Đối với cách gọi này, hăn chỉ cười khi khi đáp lại. Trong đội 1, số 2 giống như một người anh cả vậy, được tất cả mọi người nể trọng.

Lần này, hăn được Phan Thành triệu tập tới. Chỉ thấy số 1 đã ở đó.

- Thuận đấy à? - Phan Thành lên tiếng chào hăn. Thuận chính là tên thật của số 2. - Mắt đỡ đau chưa?

- Thừa ngài, đã đỡ rồi ạ.

- Tốt lắm, có chút nhiệm vụ này, cậu dẫn anh em thực hiện hộ mình được chứ?

- Vâng, thưa ngài, bất cứ nhiệm vụ nào!

Phan Thành cầm một bản tài liệu chi tiết đưa cho hăn, hăn cung kính đón nhận.

Nhiệm vụ lần này, là ở Quảng Yên sao?

- Bên đó có một chi nhánh của Phạm thị, mình đã liên lạc với họ rồi. Các cậu cứ tới, họ sẽ tận lực hỗ trợ. Hơn nữa, phía Thịnh Doanh cũng sẽ tham gia. Nhiệm vụ lần này có tính hợp tác rất cao, nếu không phải cậu, mình sợ không ai có thể làm được.

- Tạ ơn ngài đã tín nhiệm, tôi sẽ dốc hết sức mình!

Được số 2 đảm bảo như vậy, Phan Thành vô cùng hài lòng.

- Thật ra, còn một chuyện nữa, mình muốn hỏi ý kiến cả hai cậu, nhân tiện cũng bàn bạc luôn.

Hoá ra vì vậy mà số 1 ở đây sao? Số 2 thăm nghĩ. Chuyện gì vậy nhỉ?

Phan Thành chống tay lên cằm, dăm chiêu nhìn số 2.

- Cậu nghĩ thế nào, về Trần Thiên Anh?

=====

Hai hôm liền được hơn 300 view rồi, mọi người tiếp tục ủng hộ nhé.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 178: Tiến Cử

- Số 12? Cậu ta... rất có tài. Trực giác bén nhạy. Khả năng suy luận tốt. Tư chất rất khá. Nói chung là, gần như hoàn hảo, chỉ trừ mỗi một khuyết điểm. Tâm lý cậu ta không được ổn định. Mà khuyết điểm này, theo như tôi thấy, là chí mạng nhất. Những sát thủ chuyên nghiệp thành công, hầu như không có ai là quá tài hoa cả, mà ưu điểm lớn nhất của bọn họ, là tâm lý vững vàng.

Số 2 bình tĩnh liệt kê ra những đánh giá của mình về Trần Thiên Anh, kèm theo lời nhận xét khái quát. Điểm hắc muốn nói đã quá rõ ràng, Trần Thiên Anh rất giỏi, rất đặc lực, nhưng khó sử dụng.

Điểm này, Phan Thành cũng đã biết từ lâu.

- Thuận à, vấn đề là thế này. Hắc Long chúng ta đang thiếu chiến lực trầm trọng. Qua vụ việc vừa rồi, cậu cũng thấy rồi đó. Không phải mình chê trách hai cậu, nhưng đột phá được Tiến sĩ, ngoài năng lực, cũng cần cơ duyên. Hai cậu tài năng như vậy, sớm muộn gì cũng làm được. Vấn đề là hiện nay chúng ta đang cần gấp những nhân lực có khả năng chiến đấu cao. Theo những thông tin mà các cậu mang về từ những phòng thí nghiệm đó, mình đảm bảo rằng, có một âm mưu nào đó ngay dưới Hải Thành này.

Phan Thành cúi xuống, khẽ nhìn vào đồng tài liệu, và một cái bản đồ đánh dấu chi chít các điểm đỏ.

- Ngày cơn bão đánh vào Hải Thành, mình mong là Hắc Long có đủ thực lực để bình ổn cục diện. Nếu không, thầy Phương sẽ không tín nhiệm

chúng ta nữa. Dưới trướng của thầy không thiếu những kẻ đang khao khát vùng đất cảng này, hãn cậu cũng biết. Hiện giờ, nếu chưa thể tăng cường về chất lượng, ít nhất ta cũng nên tăng cường về số lượng. Mà nhân tuyển duy nhất mà mình có thể nghĩ tới, là Trần Thiên Anh. Chuyện này, Minh, cậu cũng cho chút ý kiến đi.

Minh, là tên của số 1. Phan Thành quay sang nhìn số 1, ánh mắt đầy chờ mong. Chỉ thấy số 1 đã gục đầu ngủ gật từ lúc nào không hay.

- Minh! - Phan Thành quát to.

- Ố hớ! Sao thế? À, số 12 ấy hả? - Minh giật mình tỉnh dậy. - Tôi biết ông đang lo lắng chuyện gì, nhưng cứ cấp cho hãn tài liệu để học tập đi, không phải lo. Có tôi ở đây, đảm bảo không kẻ nào dám làm phản ông chủ.

Câu nói này, khiến số 2 giật mình. Giờ hãn đã hiểu ra, người đề cử chuyện thăng tiến cho Trần Thiên Anh, chính là số 1 này. Hãn đã hiểu ra tất cả.

Số 1, lòng trung thành của hãn với Hắc Long, là đáng tin tưởng. Nhưng tên này, có một tật xấu. Hãn khao khát muốn đấu với những kẻ mạnh.

Khao khát này, nhiều lúc còn lớn hơn cả lòng trung thành với tổ chức.

Hãn muốn nuôi béo Trần Thiên Anh, để sau đó thịt cho sướng tay sao? Là vì hãn tự tin rằng, cho Trần Thiên Anh cơ hội phát triển, hãn vẫn sẽ kiểm soát được tình hình sao?

Thái độ ngạo mạn này, mới đúng là số 1, mới đúng là đệ nhất sát thủ của Hải Thành.

Nhưng thái độ này, số 2 cực kì không thích. Hãn là người thận trọng.

Không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhất vạn.

- Thưa ngài, chuyện này...

- Được rồi.

Làm sao Phan Thành không hiểu tâm tư của hai thủ hạ. Số 2 cũng hiểu tâm tư của hắn. Đây không còn là vấn đề nói cái gì cho xuôi tai nhau nữa, đây là lựa chọn.

Phan Thành, nên tin tưởng vào tài năng của số 1, hay vào tính cẩn trọng của số 2.

Cộng thêm với áp lực từ tình hình hiện tại, đáp án đã quá rõ ràng.

- Chỉ cấp cho Trần Thiên Anh vài tài liệu cấp Cử nhân mà thôi, chắc không có vấn đề gì chứ?

Số 1 gật đầu. Không có vấn đề gì.

Số 2 khẽ thở dài. Hắn cảm thấy, mình ở tại Hắc Long, có đôi chút không được trọng dụng đúng mực. Nhưng hắn không thể làm gì khác.

- Thuận à, mình biết cậu khá bất mãn, nhưng mình tin rằng cậu có thể kiểm soát được Trần Thiên Anh. Cậu hãy thường xuyên đánh giá cậu ta, rồi gửi cho mình nhé?

Số 2 đành vâng mệnh. Đúng là số 12, chỉ là một nỗi lo nhỏ nhoi, trong số hàng vạn nỗi lo hiện nay của Hắc Long.

Chỉ mong rằng, quyết định ngày hôm nay sẽ không khiến tất cả phải hối hận. - Oaaaaaaaa!!!!!!

Gió thổi bạt vào mắt nó, mũi nó, miệng nó. Gió thổi bạt tiếng hét của nó.

- Ngậm cái miệng lại, viêm họng đấy.

Tiếng Lý Thanh Long nhắc phía sau.

Thằng Văn ngậm miệng lại. Mắt nó đã quen với sức gió. Nó đang bay trên cao, rất cao.

Lần trước, anh Quang dùng trực thăng tới đón nó, nó đã được bay một lần rồi. Nhưng lần này, rất khác. Vì có cảm giác không an toàn cho lắm. Nó bầu thật chặt vào lông gáy con chim.

Bay được một lúc, nó cũng hơi thả lỏng một chút. Từ trên nhìn xuống, nó thấy được gần như toàn bộ Hải Thành.

Một trục đường chính kéo dài từ Đông sang Tây. Dọc theo nó là dòng sông Tống Thủy.

Phía Đông, chính là bến cảng, rồi chợ cá. Nơi nó từng ở. Sau đó là khu phố viên chức, với những mái nhà xanh xanh đều đặn. Nhà hàng ở đâu đó nơi phố công chức. Rồi tới trường Kinh Ngự. Đi xa hơn nữa, là trung tâm thành phố. Rồi vùng phía Tây.

Văn còn nhỏ, chưa đi được nhiều. Nó chỉ biết có nhiều đấy. Nhưng giờ đây, nó mới thấy Hải Thành thật rộng lớn.

Tuy nhiên, lại có chút gì đó khó nói. Nó không biết, cảm giác này là gì.

Con chim chở nó cùng Lý Thanh Long, bay về phía Nam thành phố.

Dãy núi Bách kéo dài qua nơi đây.

Nó thấy mình đang được chở lên trên núi.

- Gia tộc của anh sở hữu vài cái trang trại ở trên núi. Có nhìn thấy mấy cánh rừng lớn kia không? Cũng là do nhà anh trồng đấy. Trong đấy nuôi rất nhiều hung thú.

Con chim chao mình, liệng xuống dưới.

Một trang trại dần hiện ra trước mắt.

Nói là trang trại, nhưng cũng quá rộng lớn đi, Văn cảm thấy, còn rộng hơn cả 10 ngôi trường Kinh Ngự gộp lại.

Những mái nhà, những chuồng chăn nuôi, hồ nước, đàn gia súc..., bạt ngàn.

Con chim hạ cánh xuống một cái sân.

- Ngao! Ngao!

Một tiếng gầm mừng rỡ vang lên. Con Drake lao ra đón. Cả người nó vẫn còn băng bó, nhưng trông nó đã khoẻ hơn, và lớn hơn một chút. Nó chồm tới quần lên người thẳng Văn, làm thẳng này cứ phải để ý đến những cái gai nhọn chọc vào người.

Lý Thanh Long dẫn nó đi theo một con đường lát sỏi, dẫn vào một khu nhà. Những ngôi nhà này, sang trọng và kiểu cách không kém gì những căn biệt thự. Con Drake lon ton chạy theo sau.

Lý Thanh Long vừa xoa đầu con Drake, vừa nói.

- Mỗi một lứa Drake, bán đi, đều đủ để duy trì nơi này trong vài trăm năm. Cu cậu này chính là báu vật của cả gia tộc đấy!

Được chủ nựng, con Drake khè khè lười vui mừng.

- Nhưng, nếu bán đi, chắc nó sẽ buồn lắm.

Văn nói.

- Đúng vậy, nhưng rồi ở với chủ mới, nó lại quen ngay thôi. Người ta đặt hàng nó từ khi mới sinh ra cơ. Cứ mỗi tháng, bọn họ lại tới thăm nó một lần, để nó quen dần. Các đại gia ở Hải Thành, đều rất chi là rảnh rỗi.

Văn lại nhớ đến anh Quang. Anh Quang, cũng vô cùng rảnh rỗi, mà hình như cũng là đại gia.

Bất chợt, con Drake quay đầu, chạy vụt tới một hướng. Ở đó, đang đứng một ông lão, tay chống gậy, gương mặt hiền lành. Con Drake chạy tới, dụi dụi mõm vào tay ông ta.

- Ông Cường, cháu không biết hôm nay ông cũng tới.

- À, Thanh Long đấy à? Hôm nay công việc rảnh rỗi, ông lại nhớ con Kiki quá, muốn xem xem nó đã khoẻ chưa? Mà, cậu bé này, là ai thế nhỉ?

- À, đây là Văn, chính là người đã cứu con Kiki đó ông!

- Ồ, ra cháu chính là Vương Thành Văn à? - Ông lão xúc động đi tới, nắm lấy hai tay nó. - Cám ơn cháu, ông chính là chủ tương lai của con Kiki.

- Văn à, để anh giới thiệu, đây là ông Cường, một đại gia rất lớn ở Hải Thành đó. À mà, ông làm ở đâu ấy nhỉ, cháu lại quên mất rồi.

- À, ông là chi nhánh trưởng của tập đoàn đa quốc gia Fidi.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 179: Quà Tặng

Ông Cường nói chuyện rất vui tính. Ông ân cần hỏi han nó đang học lớp mấy, giỏi nhất môn gì, sau này muốn làm gì.

- Cháu có muốn gì không? Bất cứ thứ gì? Ông sẽ tặng cháu, coi như quà cảm ơn.

- Bất cứ thứ gì ấy ạ?

- Đúng thế, bất cứ thứ gì.

Nó ngẫm nghĩ một lúc.

- Cháu... chẳng biết nữa. Hiện giờ cháu chả muốn gì cả.

- Thật á? - Ông lão tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc. - Cháu nghĩ cho kĩ nhé, ông giàu lắm đó. Bất cứ thứ gì ông cũng có thể tặng cháu được. Thậm chí, nếu cháu muốn có một cái trang trại to như thế này, ông cũng có thể cho cháu.

Nó nhìn quanh một vòng cái trang trại rộng lớn. Rồi lắc đầu.

- Thôi ông ạ. Trang trại lớn thế này, hẳn là đắt tiền lắm. Cháu cũng chưa làm gì to tát để nhận. Mẹ cháu nói, không nên nhận những thứ không phải do công sức của mình làm ra.

- Mẹ cháu có thể dạy như vậy, nhưng nếu cháu nhận quà của ông, ông đoán mẹ cháu vẫn sẽ rất vui đấy.

- Không đâu ông, mẹ cháu không phải người như vậy đâu.

Văn có thể hơi ngây thơ tin người một chút, nhưng nó không phải đờn ngu. Nó hiểu ông ấy muốn nói gì. Nói chuyện với anh Thiên Anh, nó mới biết giá trị của một toà biệt thự là lớn đến mức nào. Nếu gặt đầu đồng ý, thì không chỉ một ngôi biệt thự, mà cả một vùng đất rộng mênh mông thế này, đủ sức để xây hàng nghìn căn biệt thự.

Nó mới 12 tuổi, không phải là nó không biết giá trị của đồng tiền. Nó chỉ cảm thấy, cái gặt đầu này, nó không thích. Căn biệt thự, mà không phải do sức mình mà có, nó thấy không vui vẻ gì. Nó cũng không nghĩ việc cứu một con rồng lại đáng một cái giá lớn đến vậy.

Tiền bạc cũng vậy, mà tri thức cũng thế, nó không thích những thứ từ trên trời rơi xuống.

Không thích, thì từ chối. Vậy thôi.

Nhìn ánh mắt kiên quyết của thằng Văn, ông lão cảm thấy có gì đó khó tả. Nếu chỉ là trẻ con chưa hiểu chuyện, còn ngây thơ từ chối lời cảm ơn, thì cũng còn có thể chấp nhận. Nhưng ánh mắt này, không có vẻ gì là không hiểu biết. Ánh mắt này như muốn nói, cháu hiểu, nhưng cháu không muốn nhận.

Không cần biết quyết định này là khôn ngoan hay ngu xuẩn, chỉ biết rằng, nó để lại ấn tượng rất sâu sắc trong lòng lão.

- Cháu này, Văn phải không nhỉ. Cháu không muốn nhận, thì tùy cháu vậy, ta chỉ muốn cho cháu biết điều này, lòng biết ơn của con người, không tồn tại lâu đâu. Vì vậy, nếu sau này cháu muốn ai đó trả ơn mình, thì hãy bắt họ trả ơn thật nhanh, vì cuộc đời, rất khó biết trước được điều gì.

- Cháu không hiểu lời ông lắm, nhưng cháu nhớ rồi. Cảm ơn ông.

- Thôi, ông phải về đây, hai đứa ở lại chơi nhé.

Ông ta nhìn thẳng Văn cười cười, sau đó quay lưng đi vài bước. Từ trên trời, tiếng phành phạch của trực thăng vang lên. Bằng một động tác vô cùng nhanh nhẹn, ông ta nhảy lên máy bay. Chiếc trực thăng cất cánh bay đi.

Lý Thanh Long đứng đó nhìn Văn, không biết nên nói cái gì. Rốt cuộc, hắn thở dài, dẫn thẳng bé vào trong nhà.

Cả gia đình Lý Thanh Long, vô cùng niềm nở đón tiếp thẳng bé.

Trong nhà hắn có ông nội, bà nội, có 2 bác, 1 cô, 2 chú, và một đồng lứa em họ. Hoá ra cả nhà hắn đều có tóc hoe đỏ, chứ không phải do nhuộm. Đám em họ còn bé loắt choắt, nghịch phá như quỷ.

- Nhà anh là chi trưởng. Phía trang trại đằng sau đó, là của chi thứ. Có tổng cộng 3 chi thứ. Mà sau này, có lẽ sẽ đông hơn.

Bữa ăn trưa rất ngon. Toàn những loại thịt mà nó không biết tên. Chỉ có điều, nó bị ép ăn hơi nhiều. Mẹ của Lý Thanh Long, ngồi dúi cho nó hết miếng này đến miếng khác, làm nó không nỡ từ chối.

Ăn no phê phờn rồi, lại được uống một loại trà thơm vô cùng.

Văn không thích uống trà. Lưỡi trẻ con thường nhạy cảm với vị chát. Nhưng trà này rất thơm, và ngọt.

- Hình như, em từng uống một loại như vậy rồi.

Nó nhớ lại lần đi săn Bạch Ngưu, bác Itou cũng từng hái lá trà về nấu.

- Trà trên núi Bách, đất lắm đó. Cũng vài trăm hào một cân. Nhưng ở đây bọn anh uống thoải mái. Chú thích thì cầm vài cân về làm quà.

Lần này nó gật đầu, làm Lý Thanh Long cũng thấy hơi lạ. Thằng nhóc này, cả cái trang trại thì lắc đầu từ chối, vài cân chè thì lại gật đầu nhận. Thật kì lạ. Lấy một cái trang trại, thì trồng chè đến ngập đầu luôn cũng được ấy chứ.

Còn đối với Văn, nó gật đầu nhận, không phải vì giá trị món quà, mà người tặng quà, khiến nó cảm thấy được sự chân thành. Nó thích sự chân thành.

Thích, thì gật đầu. Có vậy thôi.

Uống xong trà, cũng đã 12 giờ trưa. Nó nói muốn về trường cho kịp giờ học Vật Lý.

- Vội gì, còn sớm. Từ đây bay về trường, có nửa tiếng mà thôi. Ra đây, anh dẫn chú đi thăm thú một vòng trang trại nhà anh.

Nói rồi, Lý Thanh Long kéo tay nó đi ra ngoài. - Ngài? Là Bắc Hoàng đó à?

Hữu Thành như không tin vào tai mình, hần khe khẽ hỏi Hoàng, vừa đi mắt len lén nhìn người đàn ông đang ngồi ung dung trên bàn uống trà kia.

Một người trung niên, gần 50 tuổi, da mặt nhẵn nhụi, gương mặt hiền từ, tai dài miệng rộng. Ông ta vô cùng nhã nhặn đáp lại trước sự hưng phấn của những người xung quanh.

Bắc Hoàng, nghe đồn vô cùng sợ chết, rất thích trốn tránh, vì sao lại có thể ung dung ngồi đây cùng bàn dân thiên hạ được? Hữu Thành tự hỏi.

- Là Ngài, mà cũng không phải là Ngài. Người Bắc Hà ai cũng biết, đó chỉ là một phân thân của Ngài mà thôi. Nhưng dù sao, cũng không khác gì Ngài.

Phân thân? Khái niệm này, ở Đại Nam hình như không gặp bao giờ. Nhưng hãn cũng có biết qua. Là dùng thuật Thôi Miên, thôi miên một thể thân, gửi vào đó một phần nhân cách của mình sao? Hình như, Phân Thân Thuật cao cấp, còn có thể gửi vào đó một phần chiến lực của mình.

Bắc Hà là xứ sở của Tâm Linh và Văn học, những chuyện thế này, hãn là không có gì hiếm. Chỉ là không biết, phân thân của Bắc Hoàng, mạnh mẽ tới mức nào.

- Dù là phân thân, nhưng cũng cực kì hiếm gặp. Không ngờ lần đầu anh tới Thuỷ Hành Kinh, lại có thể gặp được Ngài. Không biết số anh tốt đến mức nào nữa!

Hoàng vô cùng hưng phấn nói. Nhìn hãn có vẻ muốn chồm tới bắt chuyện vì Hoàng đế này. Mà Bắc Hoàng, nghe đồn uy nghi đạo mạo, hoá ra cũng gần gũi dân chúng tới vậy.

- Anh bạn kia, hình như là người Đại Nam?

Bất chợt, Bắc Hoàng quay sang nhìn hãn, nói. Câu nói này, bằng tiếng Đại Nam.

Hữu Thành không có chút hưng phấn gì với Bắc Hoàng như người Bắc Hà, nhưng hãn chợt nhớ ra, mình là một nhà báo. Hãn vội vàng đáp trả.

“Đạo chơi thắng cảnh Thuỷ Hành Kinh, uống trà đàm đạo với Bắc Hoàng”, một bài báo có cái tit như vậy, phát hành ở Đại Nam, không phải là siêu kinh khủng khiếp? Mà hình như vị Bắc Hoàng này cũng vô cùng dễ gần, tùy tiện tới bắt chuyện vài câu, đâu phải khó khăn gì?

Người ta nói, báo chí ra đời là vì sự kiện. Không có sự kiện thì không có báo chí.

Kẻ được Đại Phúc tinh Báo chí chiếu mệnh, người không cần phải đi tìm sự kiện, mà đại sự kiện tự tìm tới người.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 180: Trao Đổi

Nơi đây là một hầm mỏ cũ. Tối tăm. Nóng bức.

Quang đã theo đuôi tên nhỏ con từ chợ tới tận đây. Dọc đường đi, hắn đảm bảo mình không hề bị phát hiện.

Bám đuôi là một trong những sở trường của Quang. Bởi vì hắn rất mờ nhạt.

Ánh đèn pin lấp loé ở phía trước. Quang bám sát phía sau. Từng tiếng nước nhỏ róc rách xuống dưới chân.

Hầm mỏ này, đã bị bỏ hoang khá lâu.

Đường hầm dẫn sâu xuống phía dưới lòng đất.

Các nhánh rẽ cũng bắt đầu nhiều lên, và đường hầm càng trở nên rộng rãi.

Ra vậy. Hệ thống cống ngầm của Hải Thành, lại kết nối với những hầm mỏ của Quảng Yên. Đám người thú sau khi trốn thoát khỏi Hải Thành, đã nương theo đường cống ngầm để tới đây.

Việc sử dụng đường cống ngầm để vượt ra khỏi ranh giới của một thành phố vốn vô cùng khó khăn. Bởi vây quanh những con đường ra ngoại ô, chính là hàng đàn quái vật bị đột biến, mạnh tới mức kinh khủng.

Nhưng từ 2 tháng trước, sau vụ ám sát Vương Vũ Hoành bất thành, các đường cống ngầm bỗng nhiên được thông thoáng một cách kì lạ.

Hiện nay, dựa vào đường cống ngầm, người ta đã có thể di chuyển gần như khắp toàn bộ Đế quốc.

Chuyện này ẩn chứa thật nhiều nguy cơ.

Nhưng trước mắt, Quang cần tập trung vào mục đích của mình. Hắn bám sát theo ánh đèn pin, tai vểnh lên nghe ngóng.

Phía trước, có tiếng nói chuyện.

- Mua đồ về rồi đấy à? Hôm nay có món gì vậy? Ồ, vẫn mua thịt với rau à? Kinh phí của chúng ta đang eo hẹp, đừng nên phung phí như vậy...

- Có gì đâu, anh em ta lâu lắm rồi mới được tự do như vậy, ăn uống ngon lành vài bữa cũng đâu có sao.

- Thôi được rồi, vào đi.

Phía trước, có 2 tên lính gác. Có lẽ từ đây trở vào, sẽ là nơi chúng ẩn nấp.

Làm sao để có thể đi tiếp, đối với Quang cũng không khó. Mẹ hắn có dạy vài mách khoé liên quan tới địa mạch.

Hắn vỗ nhẹ bàn tay vào bức tường. Lực đạo truyền từ tay hắn, chạy theo mạch của đất, tới phía đối diện.

Rầm!

Một viên đá lớn rơi từ trên trần xuống, tạo nên một tiếng động lớn.

- Ai?

Hai tên lính gác nhanh chóng chạy tới kiểm tra. Phía đối diện, Quang đã sử dụng Mộc Hành Bộ nép mình vào đá, lén vào trong.

Hai tên này, may quá, không phải người sói. Trong tất cả các giống loài, Quang chỉ ngại nhất người sói. Đám đó sử dụng thính giác và khứu giác, rất khó chơi. Các giống loài còn lại, đều lấy thị giác làm chủ, mà che giấu thị giác, đối với Quang, vô cùng dễ dàng.

Đặc biệt, trong hang đá này, có một cách vô cùng hữu hiệu để lẫn trốn.

Khúc Xạ.

Ánh sáng có thuộc tính truyền thẳng trong môi trường đồng nhất, nhưng sẽ bị gấp khúc khi đi qua những phân cách giữa các môi trường, hoặc môi trường không đồng nhất. Ví dụ, từ không khí truyền vào nước, hay từ không khí lạnh qua không khí nóng. Cách tạo ra môi trường không đồng nhất, cũng vô cùng đơn giản, sử dụng nhiệt độ.

Bề cong đường đi của ánh sáng, biến không khí xung quanh trở thành một lăng kính. Như vậy, đối phương sẽ không nhìn thấy hẳn, mà chỉ nhìn thấy những vùng đất đá xung quanh. Bởi vì trong hang động, các vùng đất đá đều na ná nhau, nên đối phương sẽ khó nhận ra được, không khác gì đang tàng hình.

Hắn sử dụng Khúc Xạ quanh người, ung dung bò vào bên trong.

Mô hình trú ẩn dưới mặt đất, thường theo một khuôn mẫu quen thuộc, phòng canh gác, kho vũ khí, nhà bếp, sau đó mới là nơi ở và nơi chữa trị.

Sở dĩ phải đặt kho vũ khí và nhà bếp lên trước, bởi nấu nướng, cần tiêu khói lên trên mặt đất, còn vũ khí, để tiện lấy và sử dụng.

Nơi trú ẩn này không quá mới mẻ. Từ hôm xảy ra bạo động đến giờ, mới chỉ có vài ngày. Có lẽ, từ trước đó, kế hoạch này đã được chuẩn bị, cả đường thoát hiểm cũng được tính tới.

Mọi thứ cứ như đều được biết trước.

Một vụ bạo động chắc chắn sẽ xảy ra, nhưng muốn nó xảy ra, lại phải chờ hăn tới.

Người muốn cho ta, thấy cảnh lầm than của những kẻ này sao? Vì lý do gì mà người muốn chiêu mộ ta đến vậy? Ta cũng không phải là chúa trời, thiếu gì kẻ mạnh mẽ hơn ta để người có thể chiêu mộ?

Quang nghĩ trong đầu như vậy. Hăn tiếp tục bò sâu vào trong.

- Các anh này, các anh là sói, là bướm, là quỷ, còn tôi là gián. Về cơ bản, chúng ta đều là súc vật. Các anh nên nghe tôi, đừng cố chấp như vậy...

Giọng nói này, là của Hồng! Con gián này, sao đã bị bắt tới đây rồi?

Giọng nói phát ra từ một căn phòng. Quang ghé mắt vào nhìn. Hoá ra chẳng phải phòng tra tấn gì, mà là một gian bếp.

- Món rau này, phải luộc trước rồi mới xào, ăn mới giòn. Còn món thịt này, nên chia làm nhiều phần, mỗi phần lại nấu một kiểu, ăn cho đỡ nhàm. Các anh cứ ném hết nguyên liệu vào trong chảo dầu như vậy, còn gì là ẩm thực nữa?

Đúng là Hồng. Hơi đen nhẻm vì muội than, nhưng xem ra vẫn béo tốt. Có vẻ như đám người thú này đối xử với tù binh không tệ chút nào. Thậm chí, tù binh còn có quyền lái nhái chỉ bảo cho nhân viên nhà bếp cách nấu nướng.

Quang không rảnh để hỏi chuyện Hồng, hăn tìm vào nơi phơi quần áo, vợ tạm lấy một cái áo để mặc. Áo không được phơi ngoài nắng, có mùi hôi rình, nhưng chính vì vậy, mới ngăn được cái mũi của đám người sói.

Hăn lại mò sâu vào bên trong.

Vào tới đây, mới thấy được sinh hoạt của đám người thú.

Cũng không có gì nhiều, chỉ là tán chuyện, hát hò, vật tay, vật lộn. Đám này đều từ trong đấu trường thoát ra ngoài, ít nhiều còn mang tâm lý e ngại dè chừng. Người pha trò chủ yếu là đám đã quen phục vụ cho khách hàng. Quang còn thấy những bàn chơi mạt chược hay poker. Cái đám này, trốn thoát ra ngoài, còn cuồn theo rất nhiều đồ giải trí.

Quang không tìm thấy Nga Quý. Hắn tiếp tục mò sâu xuống dưới.

Nơi đây chỉ còn lại một lối đi. Hắn không chút do dự bước theo. Một căn phòng không quá rộng lớn. Nơi đây đúc một bức tượng không nhìn rõ hình thù. Phù Dung ngồi trước bức tượng, khoanh chân.

- Ta biết là người sẽ tới.

Quang không còn sử dụng Khúc Xạ nữa, hắn cũng cởi bỏ cái áo, đứng đó. Phù Dung cũng đứng dậy, quay người.

Hai người nhìn nhau.

- Thánh Nữ của các người, có vẻ nắm rất rõ nhất cử nhất động của ta?

- Quang mỉm cười.

- Còn người, có vẻ nắm rất rõ hướng đi của ta. - Phù Dung nói.

- Ta chỉ nghĩ, nếu người thật sự muốn tìm kiếm tự do, bằng vào năng lực của người, là thừa sức. Vì sao còn cần vác thêm rất nhiều cục nợ như vậy? Có lẽ thứ người muốn tìm, không phải là tự do của riêng người, mà là tự do của tất cả mọi người giống như người.

Phù Dung gật đầu.

- Một kẻ nô lệ, quanh năm phải chém giết trong đấu trường, làm sao có nổi một tư tưởng cao cả như vậy. Chỉ có thể do một kẻ nào đó reo giục lý tưởng ấy vào trong đầu người. Vậy thì chỉ có thể là cô gái đó. Và qua

câu nói vừa rồi, người không phản đối, vậy ta có thể xác nhận, cô ta chính là Thánh Nữ trong lời đồn.

Phù Dung lại gật đầu.

Cái tên này, hình như vô cùng thật thà? Quang chợt nghĩ, những thủ đoạn nhỏ hăn giảng ra, bỗng trở nên dư thừa. Vô cùng chán. Giống y như nói chuyện với thằng Văn vậy.

- Người không sợ khi tới đây một mình sao?

- Ha ha ha, tất nhiên là ta không sợ, bởi vì ta chắc chắn mình sẽ không chết.

- Vì người mạnh?

- Không phải, vì ta quan trọng.

- Vậy người tới đây để làm gì?

- Ta muốn thương lượng. Một cuộc trao đổi.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 181: Kim Kê

Thư phòng của Tiên Đế, hắc đã từng tới rất nhiều lần. Nhưng những kỉ niệm trong thư phòng đó, đều không mấy thú vị. Nhàm chán, khô khan, lạnh lùng, căng thẳng. Đó là tất cả những ấn tượng hắc còn nhớ. Không có lấy một bức tranh, một vật trang trí, không có lấy một quyển sách hay bất cứ vật dụng gì.

Chỉ có một bàn làm việc với một đồng giấy tờ. Và cha hắc ngồi sau đồng giấy tờ ấy, gương mặt lạnh lùng đanh thép.

Lâu lắm rồi hắc mới bước vào đây.

Bàn làm việc vẫn vậy, nhưng đồng giấy tờ đã được dọn đi.

Rốt cuộc, thứ ông ta muốn để lại cho người kế nghiệp, là cái gì?

Hắc mở ngăn kéo, tìm thấy tấm hình của Vương Hiến Đế.

Trong hình, Vương Hiến Đế hơi có nét hao hao giống hắc, giống cha hắc, nhưng hiền hậu hơn, tươi cười hơn.

“Tự nhắc nhở mình về một thất bại sao?”.

Vương Hiến Đế, chỉ vì thương cảm với cảnh ngập lụt của dân chúng, mà đồng ý phê duyệt xây dựng cống ngầm, để lại hậu hoạn ngầm tới hơn 200 năm.

Cai trị phải bằng lý trí, chứ không phải bằng xúc cảm nhất thời.

“Đó là điều cha ta luôn tâm niệm sao?”.

Các đời Đế Vương, có công thì cũng có tội. Công tội thế nào, sẽ do lịch sử phán xét. Nhưng, công hay tội, cũng đừng để lại hậu hoạn cho đời sau. Đó là điều mà cha hãn tâm niệm.

Không để lại hậu hoạn cho đời sau, cũng tức là, cha hãn đã tìm ra một biện pháp để chấm dứt mỗi hiểm họa suốt 200 năm này, một cách để triệt phá toàn bộ đường cống ngầm. Hãn tin là vậy. Hãn chỉ chưa đủ khả năng để sử dụng nó.

Hãn cất lại bức ảnh Vương Hiến Đế vào trong hộp bàn.

Vương Vũ Hoành bước ra ngoài, đóng cánh cửa thư phòng lại, khoá chặt. Hãn đi tới một cầu thang, bước lên trên. Hãn cứ đi lên, đi lên mãi. Từng bước chân vang vọng khắp Đế Vương Cung.

Đế Vương Cung, cao chọc cả trời xanh. Trên đỉnh của nó, là nơi ở của Hoàng Long, cũng là kẻ canh giữ Đại Thư viện Hồng Định.

Suốt hàng nghìn năm qua, thiên hạ chỉ biết có 7 Đại Thư viện tồn tại, và đại khái vị trí của chúng. Không ai biết, làm thế nào để có thể bước vào 7 Đại Thư viện ấy. Thế nhân chỉ có thể đoán mò.

Ngày hôm ấy, người dân Long Thành lại thấy Hoàng Long ẩn hiện trên nền mây. Tiếng gầm thanh thúy quanh quẩn khắp bốn phương.

Cùng lúc đó, dù dân chúng không ai hay biết, nhưng an ninh đã đột ngột được thắt chặt hơn. Rất nhiều cảnh sát ngầm đi lại trên đường phố. Đài quan sát hoạt động 24/7, và quân đội thì đóng kín xung quanh Long Thành. Dù mọi hoạt động kinh tế chính trị đều diễn ra bình thường, nhưng người chịu trách nhiệm cao nhất, không còn là Vương Vũ Hoành nữa.

Nam Đế đã bắt đầu bế quan. Vương Thành Văn theo Lý Thanh Long bước vào cánh rừng rậm. Trong này nuôi rất nhiều loài thú kì lạ mà nó chưa từng được thấy.

Grừmmmmm!!!!

- Oái!

Một tiếng gầm vang lên, kèm với một bóng dáng to lớn xõ ra, làm Văn giật nảy mình. Một con hổ to lớn lao ra, nhìn nó gầm gừm.

- Pipi, khách của tao, đừng có dọa nó thế.

Con hổ bước tới, nũng nịu dúi dúi vào người Lý Thanh Long.

- Anh có vẻ thích đặt tên kiểu này cho bọn thú nuôi nhỉ? - Văn dè chừng đứng nhìn. Nó nhận ra con hổ có đến 3 cái đuôi.

Những loài hung thú có nhiều bộ phận đột biến, đều là những hung thú cấp cao, có thể chia đẳng cấp theo số lượng.

Từ 3 đến 5, là hung thú cấp 7 – 12.

Từ 6 đến 8, là Thượng phẩm đến Cực phẩm.

9 bộ phận, là Thần phẩm.

Con hổ này miễn cưỡng có thể coi là hung thú cấp 7.

Cũng có những hung thú không có nhiều bộ phận, vẫn là hung thú cấp cao. Ví dụ như con Drake, là hung thú cấp 8.

- Để anh cho em xem, Mimi, rồi Nana của anh. Huýt!!!

Pfừuuu!!!

Một tiếng khịt mũi rõ to vang lên từ bên trên. Văn ngược nhìn lên, chỉ thấy một thứ gì đen sì, to lớn rơi từ trên xuống.

Nó hoảng hốt nhảy ra.

Rầm!!

Thứ vừa rơi xuống, là một con Khỉ đột rất to.

- Đây là Nana, từ khi anh sinh ra nó đã to thế này rồi, nó được nuôi từ thời ông nội của anh cơ. Vì một số lý do mà không dám bán nó cho người ngoài.

- Lý do gì thế ạ?

- Nó hay bẻ xương người khác.

Văn sợ sệt nhìn con đười ươi. Nó cũng giương đôi mắt đỏ quạch nhìn lại thẳng bé. Hai chiếc răng nanh vàng khè lộ ra.

- Con đười ươi... - Con khỉ khè lên một tiếng, có vẻ không thích bị gọi là đười ươi. - Ủm, con Nana này, có biết nói không ạ?

- Không. Hầu hết mọi loài khỉ đều không biết nói. Chỉ có những Kẻ Chứng Kiến mới biết nói.

Hắn lại xoa đầu con đười ươi. Nhìn kĩ, con khỉ này cũng đã già.

Kéc kéc!!

Lại một thanh âm lạnh lạnh vang lên.

Một con vẹt sắc sỡ, đủ màu sắc bay tới, lượn một vòng trên trời.

Pẹt!!

Văn thấy trên trán mình có thứ gì ươn ướt.

- Đừng có sờ, nó vừa ỉa lên đầu em đấy. Để anh kiểm cho cái khăn.
Con Mimi này hư quá.

- Hư quá, hư quá!!

Tiếng con vẹt nhại lại lời hăn, vang vọng.

Hầu hết hung thú trong rừng đều nghe lời Lý Thanh Long. Nào là Phi phi, Oa oa, Nini, Oho, đủ loại tên gọi, khiến Văn không nhớ nổi con nào với tên gọi nào. Chưa kể, nếu gọi sai tên chúng nó, bọn thú này sẽ nhe răng đe dọa thẳng bé.

- Còn đây chính là hung thú gia bảo nhà họ Lý, đã nuôi sống Lý gia mấy trăm năm nay.

Lý Thanh Long dẫn nó tới một cái hang động. Hăn huýt sáo một cái.

Graooooo!!!!

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Tiếng bước chân làm rung chuyển cả mặt đất, vang vọng từ sâu trong hang động.

Phì! Phì!

Một cái đầu rồng khổng lồ thò khỏi cửa hang, khịt khịt vài cái. Hơi thở của nó, mang theo sức nóng hùng hực như lửa đốt.

Một con Drake khổng lồ.

- Đây là Mama, mẹ của con Kiki, cũng chính là vật gây giống cho toàn bộ những lứa Drake của Lý gia!

Con rồng đã chui ra khỏi hang động, thân thể nó khổng lồ, đầy vảy và gai góc, bàn chân nó còn to hơn cả người Văn.

4 ngón chân, đúng là đặc điểm của loài Drake. Nhưng nó còn to hơn cả con rồng mà con Kiki biến thành hôm trước.

Văn ngược nhìn nó mà mồm cả cổ.

- Nó là mẹ của Kiki, vậy bố của Kiki đâu ạ?

- Không có, chỉ có mình Mama đây thôi.

- Vậy sao mà đẻ được hả anh? Em học Sinh học, các loài đều cần giống đực giống cái...

- Đúng vậy, nhưng loài rồng không như vậy. Chúng tuân theo thuyết Âm Dương, nhưng bản thân chúng chính là Âm Dương, cái này hơi khó hiểu, nói chung là, loài rồng có đực và cái, đực và cái cùng... ờ, làm vài chuyện đặc thù để sinh con, nhưng nếu loài rồng chỉ có một mình, chúng vẫn có thể tự sinh con.

- Ra vậy. Chiêm ngưỡng con rồng xong, hai anh em chuẩn bị ra về.

Hự!

Bỗng nhiên, có một thứ gì đó rất cứng đá thẳng vào bụng thằng Văn, khiến nó ngã khụy xuống đất. Bụng nó đau quặn quại.

- Á á! Con Kim Kê! Bắt! Bắt lấy nó!

Lý Thanh Long hô toáng lên, như muốn khiến cả trang trại nghe thấy. Ngay lập tức, từ đằng xa, cả nhà họ Lý chạy xô ra, mỗi người cầm đủ lồng,

đủ vọt.

Văn đang quẩn quại dưới đất, chỉ thấy một con gà vàng choé, kiểu dáng điệu đà, vừa vươn cổ ngạo nghễ, vừa quẩn hai chân lên mà bỏ chạy.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 182: Giả Kim Và Dịch Học

Giả Kim Thuật.

Tiền thân của Hoá học ngày nay. Ra đời từ rất lâu tại Cận Tây, xoay quanh những triết lý cơ bản của người Cận Tây về vạn vật.

Người Cận Tây phân tích ra 4 yếu tố cấu thành vạn vật, là khô, ẩm, nóng, lạnh.

Khô và nóng, tạo thành Lửa.

Khô và lạnh, tạo thành Đất.

Ẩm và nóng, tạo thành Khí.

Ẩm và lạnh, tạo thành Nước.

Đất, Nước, Khí, Lửa. Đây là 4 nguyên tố cơ bản cấu thành nên vạn vật.

Cùng thời gian đó, ở Viễn Đông, người ta lại cho rằng, vạn vật được tạo nên từ Ngũ Hành, đó là Kim, Mộc, Thủy, Hoả, Thổ.

Hai lý thuyết về vạn vật này, có rất nhiều điểm tương đồng.

Tại Cận Tây, từ 4 nguyên tố cơ bản, người ta mới nghĩ cách để rút bớt một yếu tố này, thêm vào một yếu tố khác, để biến chất này thành chất khác.

Vật chất không tự sinh ra, cũng không tự mất đi, chúng chỉ chuyển hoá từ dạng này sang dạng khác.

Rất nhiều những phương pháp thí nghiệm ra đời, như hơi lửa, chưng cất, hoà trộn..., nhằm thực hiện những quá trình chuyển hoá.

Người ta mong muốn, tìm kiếm ra phương pháp chuyển hoá kim loại thành vàng. Chính vì vậy môn học này được gọi là Giả Kim Thuật, hay Luyện Kim Thuật.

Chỉ có điều, những quan niệm sai lầm và quá ngây thơ của người cổ đại, đã khiến những nỗ lực của Giả kim thuật dần đi tới thất bại, và phải nhường chỗ cho Hoá học hiện đại.

Chỉ tới khi, Vật lý nguyên tử ra đời, đưa ra những cách giải thích rất khác về vật chất, người ta mới nhận ra, Giả kim thuật đã sai ở đâu.

Đúng là vật chất có thể chuyển đổi từ dạng này sang dạng khác, nhưng nó cần năng lượng, rất nhiều năng lượng, hoặc sẽ giải phóng ra rất nhiều năng lượng.

Và trong vật chất, có một loại thành trì bền vững tới mức, nó cần quá nhiều năng lượng để công phá. Một ngọn lửa, dù có vài ngàn độ C, cũng chỉ như một kẻ yếu ớt dùng tay đấm vào tường thành hùng vĩ.

Thành trì ấy, mang tên Nguyên tử.

Mỗi nguyên tử có một hạt nhân. Mỗi hạt nhân có một số hạt proton nhất định. Chừng nào số hạt proton trong một hạt nhân không đổi, thì sắt vẫn là sắt, mà vàng vẫn là vàng. Sắt sẽ không thể nào biến thành vàng.

Muốn đẩy vắng một hạt proton khỏi một nguyên tử, hoặc thêm vào một hạt proton, người ta cần những phản ứng với năng lượng khổng lồ.

Đó là phản ứng hạt nhân.

Phản ứng hạt nhân ra đời, đem đến cho loài người nỗi tuyệt vọng về một cuộc tận thế, nhưng lại khiến cho các nhà Giả Kim Thuật Sư phôi phôi hi vọng.

Chỉ cần có thể thành công công phá bức tường nguyên tử, người ta sẽ có thể đạt tới cảnh giới Luyện Kim chân chính.

Học tập môn học vấn này, từ lúc bắt đầu, sẽ dựa trên cơ sở của Hoá học và Vật lý học, sử dụng thêm nhiều ngoại cụ để cung cấp năng lượng, qua đó bắt đầu chuyển hoá vật chất.

Đột phá tới Tiến sĩ, người ta mới chân chính trở thành một Giả Kim Thuật Sư, có thể dùng khí lực của bản thân để phá vỡ cấu trúc nguyên tử, tiến hành chuyển hoá. Tuy nhiên, những người có học vấn sâu rộng, đều có thể dễ dàng liên hệ Giả Kim Thuật, vốn bắt nguồn từ Cận Tây, với một môn học vấn xuất xứ từ Viễn Đông.

Dịch học.

Dịch là chuyển dịch. Nghiên cứu mọi loại chuyển động của vật chất, của sự kiện, của mọi biến cố, của nhân sinh, chính là Dịch học.

Dịch học, dựa trên Số học, với nền tảng là Ngôn ngữ nhị phân.

Ngôn ngữ nhị phân, tức là chỉ có 2 con số, có thể miêu tả toàn bộ sự việc.

Hai con số ấy, là Âm và Dương.

Một nét liền là Dương.

Hai nét đứt là Âm.

Dịch học ra đời tại đầu đó giữa Vương triều Visshala và vùng lãnh thổ phía Nam Mẫu Hà, tức là Đại Nam ngày nay. Có lẽ vì sớm có thành tựu về Toán học và Dịch học, mà người Đại Nam rất giỏi về Khoa học tự nhiên.

Tổ hợp Âm và Dương lại, ta có 4 hình vẽ, mỗi hình gồm 2 nét, hoặc Âm hoặc Dương. Đó Thái Âm, Thái Dương, Thiếu Âm, Thiếu Dương. 4 hình vẽ này, được gọi là Tứ Tượng.

Từ Tứ Tượng, lại thêm vào một nét, tạo thành Bát Quái.

Đó là Càn, Khôn, Chấn, Tốn, Cấn, Đoài, Ly, Khảm.

Tương truyền, tiên nhân nhìn vào mai con rùa đá, để sáng tạo nên 8 đồ hình trên.

Cách các đồ hình chuyển biến, di dịch từ Càn tới Khôn, từ Ly tới Khảm, chính là cách tiên nhân suy ngẫm về những biến đổi ở đời.

Vạn vật xảy ra trên đời này, Hoạ hay Phúc, buồn hay vui, đều có quy luật của nó. Nắm được những quy luật ấy, mới thấu được Thiên Mệnh.

Thiên Mệnh là thứ ngẫu nhiên, nhưng cũng là thứ tất nhiên.

Khổng giáo ra đời và phổ biến khắp Bắc Hà, chính là dựa trên học thuyết Thuận theo Thiên Mệnh.

Mà Bắc Hoàng, chính là đại diện cho Thiên Mệnh, được gọi là Thiên Tử, là đẳng tối cao để người dân phụng thờ.

Người Đại Nam cũng thuận theo Khổng giáo, cho tới năm Kỷ lịch 3000, khi Vương tộc bắt đầu mở ra một triều đại cai trị mới, lấy nghiên cứu Khoa học làm gốc rễ, dùng việc hiểu rõ tự nhiên mà thống trị tự nhiên. Nói theo cách của người Bắc Hà, là nghịch thiên mà tiến.

Dịch học, cũng vì vậy mà bị cho là thần bí, là mê tín, là lừa bịp, dần dần cũng trở nên ít phổ biến ở Đại Nam, chỉ còn là cái cần câu cơm của những thầy bói, thầy cúng.

Tuy nhiên, Vương tộc, những người ban hành sắc lệnh hạn chế Dịch học trong dân chúng, lại chính là những kẻ nghiên cứu Dịch học điên cuồng nhất.

Bởi vì, Âm Dương Long Khí Tiên, và Âm Dương Quyền Pháp, đều dựa rất nhiều trên cơ sở Dịch học.

Dịch học, vẫn được Vương tộc coi là môn Cơ bản cấp độ 3, sau Cấp độ 1 là Toán, Văn, Thể dục và Cấp độ 2 là Triết học, Võ thuật.

Mối liên hệ giữa Dịch học và Giả kim thuật, cũng quá rõ ràng. Thậm chí, một môn học vẫn nổi tiếng ở Bắc Hà, vốn dựa trên cơ sở của Dịch học, là Luyện Đan Thuật, được cho là Giả Kim Thuật của phương Đông. Vương Vũ Hoành ngồi trong một gian phòng kín. Trước mắt hắn, là vô vàn những ảo ảnh.

Cách tu luyện Giả Kim Thuật của hắn, rất khác với người thường. Bởi như hắn đã nói, thứ cần luyện chế, không phải là kim loại, không phải là vũ khí, cũng không phải là vật chất.

Thứ cần luyện chế, là tư duy của chính bản thân mình.

Đến suy nghĩ trong đầu mình còn không thể thay đổi, người còn có thể thay đổi điều gì?

=====

Chương này ngắn thôi, vì nếu đến chương ngắn người còn không viết được, làm sao người viết được những chương dài?

Mà truyện đã đạt top15, dù ta chả biết là top của tiêu chí gì, nhưng xin cảm ơn mọi người. Xin đề cử, xin buff phiếu, xin đánh giá, xin like, xin share, xin tất cả những gì có thể:).

(Những dòng này, chính là để kéo cho chương dài hơn).

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 183: Dòng Chảy Vạn Vật

- Ta có nhớ ra người rồi, chính là phóng viên đã ghi hình cảnh tắc kè chinh phạt Vrahta đây mà.

- Tắc... tắc kè?

- À quên, là Vương Vũ Hoành. Ta quen miệng.

Quả nhiên là Bắc Hoàng, gọi Nam Đế, cũng bằng thứ biệt danh như vậy.

- Người tới Bắc Hà, đã ngắm được nhiều cảnh đẹp chứ? Rất khác với Đại Nam chứ? Sông núi nên thơ, cảnh vật hữu tình, không có chút khói bụi gì của công nghiệp.

Bắc Hoàng nói tiếng Đại Nam vô cùng sôi. Chuyện này cũng không có gì lạ, người ta dù gì cũng là Cường giả Ngôn Ngữ học mạnh nhất thế giới. Xét về Ngôn Ngữ, Vương Vũ Hoành có lẽ cũng sánh ngang, nhưng chỉ là về nghiên cứu học thuật mà thôi. Có thể nói trôi chảy bất kì thứ ngôn ngữ nào, và sử dụng được toàn bộ những cách nói bản địa, có lẽ chỉ có Bắc Hoàng.

Hữu Thành gật đầu. Vị Bắc Hoàng này, tạo cho hắn một cảm giác vô cùng thân thiện. Hơn nữa, đối phương chỉ là một phân thân, còn mình, lại là đại diện cho báo chí. Nghĩ vậy, hắn càng bạo dạn hơn nữa.

- Về cuộc chinh phạt của Nam Đế, ngài nghĩ thế nào ạ?

- Nghĩ sao à? Khá hiệu quả, nhưng cũng rất màu mè. Cách hẩn xử lý vấn đề, khá tốt, hợp với nhân tâm, nhưng vẫn còn đâu đó chút gượng ép. Nhân tâm, luôn là một khái niệm tương đối. Người được lòng người này, thì sẽ mất lòng người khác. Không có hành động nào là hoàn mỹ cả.

Bắc Hoàng trò chuyện văn thơ lai láng, nhưng cũng vì thế mà lằng nhằng khó hiểu. Hữu Thành mặc kệ. Cứ đăng những lời này lên báo là ổn rồi. Còn suy nghĩ ra sao, tự người đọc ngâm nghĩ.

Bắc Hoàng ghé mắt nhìn qua cửa sổ, ánh nhìn xa xăm.

- Người có biết, dòng chảy của thế giới chứ?

- Dạ?

- Người Bắc Hà, rất tin vào Thiên Mệnh. Ta, cũng vậy. Thiên Mệnh, chính là dòng chảy. Xuân, Hạ, Thu, Đông, rồi lại tới Xuân. Mùa Xuân đến, vừa là mùa xuân, lại cũng không phải mùa xuân trước nữa. Một giọt nước, từ thượng nguồn, chảy xuống thành sông, đổ ra thành biển, bốc lên thành mây, rơi xuống thành mưa, rồi mưa lại rơi xuống thượng nguồn. Khi ta chỉ cho Tóc vàng hoe xem cảnh mưa rơi, hẩn chỉ nói, hẩn bị nhức đầu. Ta đã nghĩ mãi, không hiểu hẩn nhức đầu vì cái gì. Người có biết, hẩn trả lời thế nào không? Dòng chảy của thế giới khiến ta nhức đầu. Ha ha! Tên đó cũng thâm thúy lắm.

Tóc vàng hoe, không phải... là nhắc tới Công tước Edward chứ? Như phù hợp với lời nói của Hà Chí Thương, mưa, đã bắt đầu rơi xuống.

- Thuỷ Hành Kinh trong mưa, đẹp vô cùng. Khi nào có dịp, người nên viết một bài về nó. Nước từ trên trời. Nước từ dưới đất. Nước trên mái nhà. Nước trong lòng người. Cả thế giới, như chìm vào biển nước. Không còn trên, không còn dưới, không còn chủ thể, không còn khách thể.

Bắc Hoàng quay lại, nhấp một chén trà.

- Ngũ Hành Kinh, do Hoàng đế đời đầu tiên xây dựng. Dựa trên Kim, Mộc, Thủy, Hoả, Thổ, hỗ trợ cho nhau, xung khắc lẫn nhau. Thủy Hành Kinh xây dựng ngay trên một dòng sông rộng lớn. Đến một đời Bắc Hoàng thứ 27, cũng tức là 200 năm về trước, một trận lụt to lớn từ thượng nguồn đổ về, suýt nữa đã nhấn chìm Thủy Hành Kinh. Hình như, Đại Nam cũng phải gánh chịu thảm cảnh tương tự. Nhà tan cửa nát, hoa màu trôi sạch, thê thảm vô cùng.

Hắn nói tiếp.

- Bắc Hoàng đời thứ 27, đã đứng ra xây dựng con đê ngoài đó, dài tới hàng nghìn cây số. Người có biết, một Chí Tôn Cường giả như ông ta, vì sao mà thiết mạng chứ? Đó là vì, ông ta đã đứng ở ngã ba sông, ngăn chặn toàn bộ cơn lũ đổ về trong 3 tháng trời ròng rã, chỉ để trảng đình có thời gian đắp đê! Tất nhiên, cũng vì bị chặn đi một nhánh, mà nước lũ âm ỉm đổ về Đại Nam. Cũng vì vậy mà Bắc Hoàng thứ 27 bị dân Đại Nam oán thán, cho là hung thần xấu xa, còn dân Bắc Hà thì lại tôn sùng như một vị thánh. Vậy mới nói, nhân tâm, không bao giờ trọn vẹn.

Bây giờ thì Hữu Thành đã hiểu. Vì sao người Đại Nam lại ghét Bắc Hoàng. Có lẽ người Bắc Hà cũng có cảm xúc tương tự với Nam Đế. Bọn họ, chỉ làm việc vì lợi ích của đất nước, mà lợi ích, không phải vô hạn. Bên này có được lợi ích, đồng nghĩa với việc bên khác mất đi lợi ích.

Chinh phạt Vrahta, là vì lợi ích của Đại Nam. Người Vrahta chắc chắn sẽ mất đi những lợi ích gì đó, chỉ là Vương Vũ Hoành đã khéo léo giảm thiểu những tổn thất ấy xuống thấp nhất, khiến nhân tâm không phẫn nộ.

Nhưng tất nhiên, suy nghĩ này không thể nào cho lên báo được. Hắn chỉ cần đưa mấy lời nói lấp lửng của Bắc Hoàng lên là được, còn suy nghĩ ra sao, người đời tự mà phán đoán.

- Đến cường hãn như Bắc Hoàng đời thứ 27, cũng chỉ chống lại dòng chảy được 3 tháng mà thôi, sau đó kiệt sức mà qua đời. Dòng chảy của thế giới, loài người không thể nào đương cự. Ta không thích thói ngông cuồng của Đại Nam, khi nghĩ rằng con người có thể chế ngự được thế giới. Sống trên đời, phải dựa theo Thiên Mệnh. Chẳng phải, tổ tiên của Vương tộc, loài Rồng trong truyền thuyết, cũng là như vậy sao? Dựa vào Khí mà sống, nương theo Khí mà bay. Từ bao giờ các người lại tham lam muốn giữ Khí làm của riêng cho mình?

Câu hỏi này, nghe vô cùng chính khí lắm nhỉ, khiến Hữu Thành á hợm. Đúng vậy, đi ngược lại với dòng chảy của thế giới, là cách mà Đại Nam đang làm. Theo đuổi tri thức, theo đuổi sức mạnh, theo đuổi quyền lực. Nếu vậy thì cũng thôi, nhưng những khía cạnh khác của một con người, như thời gian, như gia đình, như tình cảm, như đạo đức, đều đang bị xem nhẹ.

Nhưng không cần đợi Hữu Thành trả lời, thì Bắc Hoàng đã tự đáp lấy câu hỏi do chính hãn đặt ra.

- Bởi vì sao ư? Bởi vì chính ta cũng nghịch thiên mà đi.

Câu này làm Hữu Thành suýt phát sắc. Hãn từng nghe nói, Bắc Hoàng Hà Chí Thương có đa nhân cách, tính khí thất thường, giờ mới được chứng kiến. Câu trước thì lên án, câu sau lại tán đồng, thật chẳng biết đâu mà lần.

- Ngài, cũng muốn nghịch thiên sao?

- Đúng vậy. Nếu ta là Bắc Hoàng đời thứ 27, ta cũng sẽ đứng ra ngăn cản dòng chảy. Thậm chí, sẽ có ngày, ta vượt ngược dòng nước để tìm về cội nguồn.

Cội nguồn mà hãn nói, chính là tận cùng những tầng Vô Thức. Cuộc nói chuyện này, để lại trong lòng Hữu Thành nhiều dư vị. Còn những người

xung quanh, nhìn hắn với ánh mắt miễn mộ, pha lẫn ghen tị. Một người Đại Nam, lại được tiếp chuyện với Bắc Hoàng.

Hoàng cũng vô cùng hào hứng hỏi hắn đủ thứ.

- Anh bạn, anh từng ghi hình cho Nam Đế sao? Còn có thể nói chuyện với Bắc Hoàng. Anh, rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Hữu Thành chỉ trả lời qua loa đại khái. Bản thân hắn cũng chẳng biết nên giải thích vận số của mình ra sao nữa.

Phân thân của Hà Chí Thương, đã rời khỏi quán trà. Điều này khiến Hữu Thành thắc mắc, rốt cuộc ông ta tới quán trà để làm cái gì.

- Nghe nói, ngày nào Ngài cũng tới đây, như muốn chờ đợi ai đó. - Hoàng đi thám thính tình hình, sau đó kể lại.

- Ngày nào cũng tới, không phải là để chờ tôi đó chứ?

- Tôi không biết, ông anh cũng chỉ tình cờ tới đây mà, phải không?

- Đúng vậy, tôi cũng không là gì để Bắc Hoàng phải chờ đợi. Có lẽ ngày mai, Ngài lại tới thôi. Chắc là người Ngài cần chờ đợi, vẫn chưa tới.

Hữu Thành nói đúng, vì ngày hôm sau, Bắc Hoàng lại tới quán trà.

=====

Hôm nay đã gần 600 view rồi, chuyện gì xảy ra vậy? Những ai đã và đang đọc truyện, xin các bạn tiếp tục ủng hộ. Chúc mọi người một cuối tuần vui vẻ. Những ai fan evos, chúc mừng các bạn, những ai fan Gam, chia buồn với các bạn. Mình là fan Gam, nhìn những thành viên cố gắng tới vậy, làm mình vô cùng xúc động. Dù sao đi nữa, truyện vẫn phải viết, và độc giả, xin quảng phiêu á!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 184: Ngôi Sao Sáng Giá

- Người tiếp theo!
- Dạ có em ạ!
- Tên gì?
- Dạ, Trương Minh Quang ạ!
- Tên đẹp đấy. - Gã tuyển dụng ngẩng đầu, nhìn lên người thanh niên này. - Mặt mũi cũng sáng sủa đấy, chắc là cũng được ăn học?
- Vâng ạ, em có bằng Cử nhân...
- Mẹ, bằng Cử nhân mà đi làm thợ mỏ thì cũng vứt! Sao mà phải tới nông nổi này?
- Dạ, em tốt nghiệp, sau đó... thất nghiệp.
- Thôi được rồi, anh hiểu mà. Ở đây thiếu gì đứa như chú. Thế bằng cấp là gì? Dùng được không?
- Dạ, là Cử nhân Địa chất.
- Có thật không? Anh nói, không cần bằng cấp gì vào đây cũng học việc được, không cần phải khai láo.
- Không, em có bằng Cử nhân Địa chất thật mà.

- Thật à? - Hấn ngẩng đầu, nhìn vào mắt cậu thanh niên này.

- Thật. - Quang gật đầu.

- Đi theo anh.

Cử nhân Địa chất, thì nên mời đại ca tới hỏi chuyện, chứ để đi làm thợ mỏ thì phí quá.

Quang theo hấn bước lên tầng 2. Nơi đây là một dãy nhà tạm bợ được dựng lên từ không biết bao lâu rồi, phía ngoài có ghi “Trung tâm khai thác than Bình Tứ”. Mà thật ra, là nơi tuyển nhân công cho các mỏ than thổ phỉ. Cách đó không xa, là một hầm mỏ lộ thiên.

Hấn dẫn Quang tới một căn phòng, có treo lệch một tấm biển “giám đốc”. Hấn gõ cửa.

- Mời vào.

“Giám đốc” của mỏ than này là một tay giang hồ chính hiệu. Hai tay xăm hình kín đặc, gương mặt sần sùi, đã dầm mưa dãi nắng, giọng nói rất vang và khoẻ.

- Thưa anh, cậu này khai là có bằng Cử nhân Địa chất.

- Thật vậy à? Cậu tên là gì?

- Dạ, Trương Minh Quang ạ.

- Cậu có mang hồ sơ theo không?

- Dạ có ạ.

Hồ sơ, với địa vị của Quang, làm giả vô cùng dễ dàng. Bằng Cử nhân Địa chất, hấn cũng có, nhưng nơi cấp là ở Long Thành, không tiện đem ra.

Hắn đành làm giả một tấm bằng, của một trường Đại học không lấy gì làm tốt lắm.

- Trường Khúc Lạc à? Nghe lạ nhỉ? Chắc cũng không có danh tiếng gì mấy. Nhưng bằng Cử nhân thì đúng là thật. Anh hỏi, cậu có biết vẽ bản đồ địa chất không?

- Dạ, em có biết.

- Biết điều khiển máy khoan không?

- Dạ, em có biết.

- Số cậu là may lắm đấy. Chỗ anh có một ông làm vị trí Quản đốc, vừa mới nghỉ việc, đang cần nhân lực thay thế. Cậu xuống đó làm Quản đốc đi, làm tốt thì nhận luôn. Lương một tháng 200 hào, thế nào?

- Dạ, sao cao thế ạ?

- Bởi vậy mới nói số cậu may lắm. Thôi được rồi, cậu dẫn cậu Quang xuống đó đi.

Tay tuyển dụng vâng lời, ra hiệu cho Quang đi theo. Cả hai đi ra chỗ mỏ.

Không ngờ lại dễ dàng như vậy. Lại còn được làm Quản đốc, đỡ phải lao động gì nhiều.

Quang cảm thán. Hắn thấy, mình rõ ràng ưu tú như vậy, đi đâu cũng được trọng dụng, vậy mà, cuộc đời hắn lại không được rạng rỡ gì. Thật là bất công. - Hay lắm, tên này đúng là ngôi sao sáng giá mà!

Tổng Biên tập Báo Cộng đồng đang ngồi đọc mail, bỗng nhiên vỗ đùi reo phá lên.

Đức Tín đang cầm tập bản thảo bước vào, nhìn thấy Tổng Biên tập như vậy, ngạc nhiên hỏi.

- Thưa anh, sao thế ạ?

- Cậu Tín, cậu vào đây mà xem. Đàn em của cậu có khác. Cu Hữu Thành vừa gửi bản thảo về. Vô cùng thú vị luôn.

Đức Tín ghé đầu vào máy tính xem xét. Hắn đọc qua loa dòng tít.

“Du ngoạn Thuỷ Hành Kinh, đàm đạo với Bắc Hoàng”.

- Bắc Hoàng, là Bắc Hoàng Hà Chí Thương đó hả? - Đức Tín nghi hoặc hỏi.

- Chứ còn ai nữa! Thăng cu này, đi công tác lần đầu, thì quay được Nam Đế, giờ sang Bắc Hà có vài ngày, đã phỏng vấn được cả Bắc Hoàng! Biết đâu sau này, còn có Tây Công, còn có Vô Diện, cũng phỏng vấn độc quyền nốt, báo ta chẳng phải danh tiếng như lên trời sao?

- Anh à, có chắc là Bắc Hoàng không vậy?

- Cậu ta còn gửi cả file ghi âm với ảnh chụp về đây này! Chuyện này có gì khó, Bắc Hoàng mấy hôm nay xuất hiện ở Thuỷ Hành Kinh, đọc báo Bắc Hà là biết! Nhưng mà, chỉ mình Hữu Thành của báo ta là có bài phỏng vấn! Oai không? Há há há!

Đức Tín như không muốn tin vào mắt mình. Hắn kéo lên kéo xuống bài viết, đọc ngẫu nhiên từng chữ một.

- Anh à, nội dung phỏng vấn này, khó hiểu quá, mà lại hơi hơi có khuynh hướng chính trị...

- Cái cậu này, chính miệng Bắc Hoàng nói ra, báo mình chỉ đăng lại, có cái gì mà khuynh hướng? Đại Nam cũng không có kiểm duyệt báo chí

chặt chẽ như Bắc Hà, miễn cái gì hot là ta đăng, còn ẩn ý sâu xa, để người ta tự đoán, có cái gì mà phải lo ngại? Phỏng vấn độc quyền Bắc Hoàng đó! Ở Đại Nam này, mấy ai làm được?!

- Hình như... là chưa có ai...

- Chính xác!

Cái thằng khốn này! Đức Tín bực mình trong lòng. Đẩy nó ra khỏi toà soạn, bắt nó cắp balo sang xứ người, cũng là để đuổi nó ra khỏi những sự kiện nóng, thì nó lại vả ngay một cái sự kiện nguội!

Cũng may, phỏng vấn được Bắc Hoàng mà thôi, cũng không có liên quan gì tới những sự kiện hot cả.

Sự kiện nóng, gần đây cũng có một vài.

- Anh à, em vừa nhận được tin mật, Nam Đế Bệ hạ đang bế quan, chuẩn bị đột phá.

- Thế à?! Chắc không?

- Chắc chắn! Phía Long Thành đang nhộn nhạo hết cả lên rồi.

- Bao nhiêu báo biết vụ này?

- Không nhiều lắm, chỉ mấy tờ quốc doanh với mấy tờ báo lớn mà thôi.

- Được lắm, anh kí kinh phí, cậu đi Long Thành ngay cho anh!

Khà khà! Đuổi thằng Hữu Thành đi, rốt cuộc vô cùng sáng suốt. Đức Tín thầm nghĩ.

Đại sự kiện, ngoài việc Nam Đế bế quan, hình như còn có một. Là Kumo Sasaki lại sắp ra phim mới. Giá mà mình có thể phỏng vấn được Kumo Sasaki nữa nhỉ? Biết đâu đấy...

- Ồi vãi l**!

Tổng Biên tập thét lên kinh hãi, ông ta suýt nữa ngã ngửa về phía sau.

- Gì vậy anh?

Đức Tín cũng giật mình, hắn nhìn thấy thông báo mail mới lại vang lên.

Lại một bài viết khác của Hữu Thành.

Tựa đề là.

“Phỏng vấn độc quyền tài tử Kumo Sasaki về bộ phim sắp công chiếu”. Bắc Hoàng Hà Chí Thương nói, hắn muốn nghịch thiên mà tiến, ngược dòng mà lên.

Hành trình đột phá tầng 16 Vô thức, sau đó là tầng 17, 18, cũng chính là hành trình ngược dòng của hắn.

Còn đối với Kumo Sasaki, làm thế nào để tấn công vào thị trường Bắc Hà với 6 tỉ khách hàng tiềm năng, cũng là ngược dòng mà lội.

Bởi vì ở Bắc Hà, kiểm duyệt quá chặt chẽ.

Mà phim của Sasaki, thì chắc chắn là sẽ bị kiểm duyệt.

Chuyện này không thể trách hắn. Cũng giống như Edward, Sasaki viết kịch bản phim rất ngẫu hứng, tính cách hắn lại trẻ con, nghịch ngợm, không đá xoáy người khác thì không chịu được. Phim như vậy, có giới mà cho phép hắn chiếu ở Bắc Hà.

Lần này, lại một bộ phim sắp được tung ra.

Người ta nói, Kumo Sasaki sản xuất phim đều đặn như gà đẻ trứng. Mỗi năm một bộ. Nhưng năm nay, vì cay cú lệnh kiểm duyệt của Hà Chí Thương, hẵn ra hẵn hai bộ.

Hắn quyết tâm chiếu được phim tại thị trường này.

Cũng phải nói, Phú Sơn Đảo Quốc, xây dựng lại trên nền móng của một lục địa đã chìm, bởi chính những hậu duệ còn sót lại của nền văn minh cũ, xung quanh một ngọn núi lửa mang tên Phú Sơn.

Lúc ấy, chỉ còn sót lại chút kí ức xa xôi về một nền văn hoá, với thứ ngôn ngữ khó khăn lắm mới có thể truyền lưu lại. Vì vậy, phục dựng lại nền Văn hoá cũ là điều gần như bất khả thi.

Ngày đó, những người phục dựng lại Phú Sơn đã phải vay mượn rất nhiều từ vựng, văn hoá, và tổ chức hành chính từ Bắc Hà và Đại Nam, sau 1000 năm phát triển, trở thành Văn hoá Phú Sơn như hiện nay.

Cũng vì vậy, văn hoá Phú Sơn so với văn hoá Bắc Hà và Đại Nam, có rất nhiều điểm tương đồng. Mà phim của Sasaki, chắc chắn sẽ được đón nhận nhiều nhất tại hai thị trường trên.

Lần này tới Thuỷ Hành Kinh, gặp gỡ Hà Chí Thương, cũng chính là để thương lượng về bộ phim sắp chiếu.

Đây cũng là lúc, hẵn gặp Hữu Thành.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 185: Kim Kê Cước

Kim Kê là một con gà trống có bộ lông vàng chói, là trực hệ của Gà thần, vô cùng quý hiếm. Hai chân nó tay như cổ tay người, cánh nó dài gấp đôi cánh gà bình thường, dáng đứng của nó hùng dũng oai phong. Tính khí hung hăng, khó thuần phục.

Con Kim Kê này được nhà họ Lý mua về, tìm đủ mọi cách thuần hoá mà không được, lại còn bị ăn đá của nó không biết bao nhiêu lần, cuối cùng để nó sống chuồng chạy mất.

Hiện giờ, cả nhà Lý Thanh Long lại nháo nhào đi bắt gà.

- Văn, còn nằm đấy ăn vạ nữa à. Đi bắt gà giúp anh với.

Văn bị một cước vào bụng, còn đang nằm đó quẫn quại, chợt nó nhận ra, nằm đây quẫn quại, chỉ là theo bản năng. Giờ nó cũng không còn thấy đau lắm.

- Tay em thế này, làm sao bắt gà được?

- Chú chạy theo tìm kiếm nó là được rồi, thấy thì hô lên.

Nói rồi, hăn cũng chạy đuổi theo hướng con gà, bỏ thằng Văn ở lại đó.

Tính ra, thằng Văn chỉ là khách tới chơi, nhưng gia chủ đi bắt gà, nó cũng không có ai để đưa về. Nếu không nhanh chóng bắt con gà này, nó sẽ không kịp về trường đi học.

Nghe tiếng người nhà Lý Thanh Long nháo nhác khắp nơi, nó cũng không biết nên làm sao để giúp đỡ. Nó chỉ cầm đầu chạy theo Lý Thanh Long. Lý do rất đơn giản, ở đây một mình sẽ không xong với đám hung thú.

Chỉ có điều, Lý Thanh Long chạy nhanh quá, thoát cái đã không biết ở nơi đâu.

Graoo!!

Nghe tiếng kêu sau lưng, nó quay lại.

- Kiki! Mà chờ tao đi bắt gà nhé?

Con Drake gật gật đầu, hơi cúi xuống để nó leo lên.

Nó nghe thấy rất nhiều tiếng kêu của hung thú trong rừng. Hình như nhà họ huy động toàn bộ hung thú để bắt con Kim Kê này.

Có chút hơi quá đà. Văn thầm nghĩ. Con gà lẩn trốn cũng khá ghê gớm. Cả đồng hung thú dùng khứu giác đánh hơi nó, thỉnh thoảng lại có tiếng trẻ con hô toáng lên, ngay cả Văn cũng đã vài lần nhìn thấy con gà, nhưng rốt cuộc vẫn không ai bắt được nó.

- Kiki, không ổn. Mà để tao xuống. Tao vòng một đường, mà vòng một đường, quay nó lại.

Con Kiki gật đầu như hiểu ý. Chờ thẳng Văn leo xuống, nó mới khịt khịt mũi bò vào một bụi rậm.

Con gà chỉ trốn đâu đây.

Văn khẽ khàng tìm kiếm.

Kia rồi! Nó núp vào một chỗ, cố gắng không gây ra tiếng động. Phía bên kia, nó cũng biết con Drake đang bò tới.

Graooo!!!!

Con Drake lao ra, chồm tới như muốn chụp lấy con gà.

Bộp!!

Văn chỉ thấy, con gà nhảy lên, tung cánh, rồi từ một góc độ thật tinh tế, giương chân đá thẳng vào cằm con rồng.

Cú đá mạnh tới không ngờ, khiến con rồng loạng choạng rơi cái rầm xuống đất.

“A!”.

Một cước này, khiến Văn sững sờ. Một con gà bé nhỏ, làm sao có thể đánh gục cả một con rồng to lớn.

- Ở đây!

Nó hô lên một tiếng thật to, hòng báo cho người nhà họ Lý biết, sau đó lao tới con gà.

Nó đoán rằng, con gà sẽ lại nhảy tới đá nó, như cách nó đá con rồng.

Quả nhiên, con gà lại giương cánh, nhảy lên.

Hấp!

Bất chợt, Văn đang lao tới, bỗng giật lùi lại phía sau. Chân con gà đạp vào người nó, nhưng không còn lực nữa, nó tiện tay đưa tay trái bắt lấy chân con gà. Chân nó to, sần sùi, và nóng rực.

Bị bắt lấy bàn chân, con gà kêu lên quang quác. Văn chỉ thấy, con gà quay người, chân còn lại đá thành một vòng cung, quét ngang mặt nó. Cái cựa sắc nhọn chém tới, khiến nó phải hoảng sợ rút đầu về. Mũi nó bị quẹt qua một vết cắt sắc lẹm.

Vì cú giật lùi này, mà nó lỡ buông chân con gà. Con gà vỗ cánh giữa không trung, nhẹ nhàng dùng một chân tiếp đất.

- Đá rất đẹp.

Không cần biết con gà có hiểu tiếng người hay không, Văn vẫn phải khen nó một câu như vậy.

Mà có vẻ con gà không thêm quan tâm tới lời khen của nó. Con gà trống dừng hết cả lông cả mào lên, mắt trợn trừng, cánh giương ra, nhìn vô cùng dữ tợn.

Con gà đập cánh lao tới. Hai chân nó lại giương ra những móng vuốt sắc nhọn.

Né! Phải né!

Nhìn gương con Drake còn đang nằm đó ngất xỉu, Văn biết, mình không thể trúng một cước của con Kim Kê này. Nó dùng tốc độ nhanh nhẹn của mình, né khỏi một cước của con gà. Mắt nó vẫn dán chặt vào từng động tác của Kim Kê. Những cú đá của con gà khiến nó vô cùng ngưỡng mộ.

Một cú đá lại tới, nó lại né! Nhưng, một cước này, vẫn trúng!

Nó bị đá một cú vào vai đau điếng.

Vì sao? Vì sao cú vừa rồi lại trúng?

Là vì con gà đột ngột đổi hướng trên không trung sao? Nó đã kết hợp với lực đập cánh để có thể đổi được quỹ đạo bay.

Có vẻ khá giống với Đạp Không Bộ.

Nó muốn nhìn lại một lần nữa. Con gà lại lao tới. Nó lại né. Mắt nó cố gắng bắt kịp từng chuyển động nhỏ nhất.

Đầu tiên, là con gà vỗ cánh để đổi hướng. Sau đó, không phải là tung cước, mà là... đập cánh thêm một lần, rồi mới tung cước!

Bốp!!

Cú lần này mạnh gấp mấy lần cú trước đó, vào thẳng bụng thẳng bẻ, làm dạ dày nó sôi ùng ục.

Thằng Văn cúi gập người xuống, cố ngăn cơn buồn nôn.

Con gà vẫn hùng hổ lao tới, hai cái cựa sắc bén như muốn đâm thủng người nó.

Bụp!!

- Bắt được mày rồi nhé!

Một cái lồng ụp xuống, nhốt gọn con gà vào trong. Là Lý Thanh Long.

- Chậc, chả ai dám đánh nhau với con gà này đâu. Kim Kê, có cước pháp vô cùng khủng khiếp. Người ta còn dựa vào cách ra đòn của con gà này, mà sáng tạo ra Kim Kê Cước.

- Kim Kê Cước? Anh có biết không?

- Sao thế? Muốn học à?

- Vâng! Em thấy vô cùng lợi hại.

- Đáng tiếc, môn đó bí truyền quá, giờ chả biết còn có ai dạy. Nhà anh mua con gà này về, cũng là để bán lại cho các võ sư, nhờ họ nghiên cứu. Nhưng mà phải thuần hoá được nó đã.

Văn chợt nghĩ ra một chuyện.

- Anh à, vậy thời gian tới, em tới đây chơi với con gà được không? Những ngày này thầy Thọ không được vui. Công việc pháp y của thầy quá bận rộn. Bỗng nhiên có hàng trăm cái xác được gửi tới cơ quan của thầy, khiến thầy phải tất bật xét nghiệm.

Nhưng cay cú nhất, vẫn là vì, vụ việc lần này lớn như thế, mà phía cảnh sát không để cho thầy tham gia phá án.

Một cuộc bạo động dưới cống ngầm. Mấy trăm người chết. Mà cũng không hẳn là “người”, có rất nhiều người thú trong đó.

Nhiều xác bị cháy đen đến không còn hình thù. Có những xác bị xé, bị nhai nuốt. Có xác bị chém. Cũng có xác là bị đuối nước mà chết. Thầy cũng không hiểu làm thế nào mà có thể đuối nước được. Phía cảnh sát nói là do Vũ Minh Kiệt làm. Còn có một vài vũng máu, không còn chút dấu vết gì của cơ thể. Phía cảnh sát lại nói, là do Nguyễn Hữu Dũng làm.

Đến cả Thiếu Tướng, và Đại Tướng, cũng tham gia sao? Hải Thành rốt cuộc đang xảy ra cái gì? Thầy vô cùng muốn biết. Thầy khao khát được biết.

Thầy cảm thấy, mọi chuyện, đều liên hệ tới một kẻ bí ẩn người Phú Sơn, Ito Takezawa.

Thầy nhất định phải tìm hiểu chuyện này.

Bắt đầu từ một mảnh giấy mà thầy tìm thấy, từ trong túi một cái xác.

“Tập đoàn Fidi kính mời khách hàng Itou Takezawa tới nhận giải thưởng xổ số...”.

Tập đoàn Fidi sao? Thầy hí hoáy ghi chú vào sổ tay.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 186: Đấu Địa Mạch

Quang là một nhân tài làm quản đốc bẩm sinh. Vì hắn đã quen ra lệnh cho người khác. Đối với bề trên, thì biết lấy lòng, đối với cấp dưới, thì giản dị gần gũi. Hiệu suất công việc khỏi phải chê, mà ai ai cũng quý mến.

Những người không toát ra đặc điểm gì quá nổi bật, thường không bị ai ghét.

Làm việc ở đây chỉ mới có 3 ngày, hắn đã như một phần không thể thiếu của khu mỏ này. Công việc cũng nhàn hạ, không phải một nắng hai sương gì. Ngày ngày hắn tới ngồi trong lán trại, lên kế hoạch chỉ đạo, rồi rót nước chè uống, ngắm cảnh núi non, tới khi nhân công có việc gì cần, hắn mới lon ton chạy tới. Đa phần đều là trục trặc về máy móc, hay gặp khó khăn khi đào xới, hắn động tay một chút là ngon lành. Càng như vậy càng khiến đám nhân công nể phục.

Lãnh đạo khu mỏ quý hắn lắm, mỗi tối lại rủ nhau đi nhậu, chén chén anh. Đến ban ngày, lại bị đám nhân công lôi đi uống bia ăn lạc. Quang vô cùng nhiệt tình tham gia ăn uống, nhưng đồ cồn trút vào bụng, lúc về hắn lại nôn ra.

Lúc làm nhiệm vụ, thì không thể bị độ cồn làm ảnh hưởng.

Hơn nữa, cứ uống thế này có ngày hắn chết vì ngộ độc bia rượu.

Xâm nhập đủ lâu vào khu mỏ, hắn dần có được sức ảnh hưởng tại nơi đây. Đám nhân công cũng bắt đầu tâm sự với hắn, và lời nói của hắn, dần có sức ảnh hưởng.

Thực ra, nhiệm vụ lần này của hắn vô cùng đơn giản, làm cầu nối giữa đám nhân công và đám người thú. Dần dần, đã có những cuộc liên hệ đầu tiên, với hắn làm trung gian.

Chuyện này, hắn tin rằng không có ảnh hưởng gì tới lợi ích của Vương tộc. Một cuộc bạo động là những gì Phù Dung đang nhắm tới. Nhưng, dù những kẻ thống trị ở đây bị lật đổ, rồi sẽ có những kẻ khác xuất hiện, và lại đóng thuế cho Vương tộc. Chẳng mất mát gì. Chỉ có điều, hắn phải giữ hành tung thật kín. Đoán chắc Vương Vũ Hoành và Vương Tuyết Trinh sẽ không thích việc hắn tự ý hành động.

Hắn làm nhiệm vụ này, để đổi lấy những thông tin về Thánh Nữ. - Anh Quang!

- Sao?

- Công nhân khu mình có xung đột với khu Hàm Yên, đang đánh nhau to lắm. Anh xem, chạy ra giúp bọn em có được không?

Quang nghe thấy vậy, kiến nghị bất vi vô dũng giả, đành bỏ dở cốc nước chè, hóng hớt chạy tới.

Tại một bãi đất rộng, vốn dùng làm nơi cho lũ trẻ con đá bóng, hai đám người lớn đang đứng găm ghè nhau, tất nhiên không phải để đá bóng.

Mâu thuẫn giữa các mỏ than, không có gì lạ. Phần lớn nhân công lao động đều là những người có trình độ học vấn thấp, dễ nổi nóng, dễ kích động, mà ngoài ra, còn có tính đoàn kết rất cao.

Mâu thuẫn giữa hai con người, rất nhanh chóng trở thành mâu thuẫn giữa hai đoàn thể.

- Quản đốc Quang, quản đốc Quang tới rồi!

Đám nhân công nhìn thấy Quang, hò reo lên. Quang nhìn cả đám mà giật mình. Đứa nào cũng bị u đầu mẻ trán, trông vô cùng thê thảm. Còn phe bên kia, hình như không tổn thất gì mấy.

- Đứa nào là quản đốc của bọn mày?

Một tay to con, bặm trợn bước ra, quát lớn. Quang cũng đứng ra trả lời.

- Là tao đây.

- Ổi hổ, tao cứ tưởng quản đốc mới là ai ưu tú lắm, ai dè chỉ là thằng sinh viên trối gà không chặt thế này.

Một tên ghé tai Quang nói nhỏ.

- Anh Quang, lão Duy này trước là quản đốc của bọn em. Trình độ Địa chất vô cùng cao cường, nhưng đối xử với bọn em không khác gì súc vật. Lão còn ăn xén ăn bớt tiền lương của bọn em, đến khi bọn em khiếu nại lên giám đốc, lão mới bị đuổi đi. Lần này là lão muốn trả thù.

- À há, thì ra chỉ là loại cặn bã ăn bớt tiền lương của cấp dưới. Loại rác rưởi này đúng là trời không dung đất không tha! - Quang cố tình nói lớn. - Trương Minh Quang tao, nhận được đồng lương, còn phải bỏ ra mời anh em châu bìa, nào như loại súc vật này, anh em thấy, ta nói có đúng không?

- Đúng! Đúng! Quản đốc Quang vô cùng hào phóng, lại rất theo phong trào, không có tí gì xa cách với quần chúng lao động!

Một tiếng nhại theo. Sau đó là rất nhiều tiếng đồng tình. Quang nghe thấy lời này, vô cùng cao hứng.

Kẻ vừa hô hào, không ai khác, chính là Hồng. Tên này không hổ danh là gián điệp chuyên nghiệp.

- Quán đốc Quang còn vô cùng giỏi giang. Máy móc phức tạp cỡ nào cũng điều khiển được, giúp cho anh em làm việc nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Từ ngày quán đốc Quang về, năng suất cả mỏ tăng đột xuất, khiến anh em cũng được nhiều lương thưởng hơn!

- Đúng thế! Đúng thế!

Nghe lời hô hào này, khiến phe đối thủ cũng phải nuốt nước bọt. Quán đốc như vậy, ai mà không muốn có. Tay thư sinh này, còn có vẻ trí thức, hiền lành, dễ chịu hơn mấy tên hách dịch nhiều.

Đơn cử như lão Duy đây, từ ngày về mỏ Hàm Yên, anh em nhân công vừa phải lao động quần quật vừa phải nghe chửi nghe mắng.

Nội tình phe Hàm Yên dao động. Phe Bình Tứ thì sĩ khí dâng cao.

Chiến tranh cổ điển, so đấu trước hết chính là sĩ khí. Sau đó là tướng lĩnh. Mà so đấu giữa tướng lĩnh, xét riêng về mặt tài đức và nhân tâm, Quang đã chấp đối thủ mười vạn tám ngàn dặm.

- Oắt con! Chỉ vài ba cái mớ kiến thức trong nhà trường, làm được cái đích gì ngoài đời? Có giỏi thì bước ra đây so tài Địa chất với tao?!

So nhân tâm không được, thì so thực lực.

- Được thôi.

Quang ung dung bước tới trước. Chẳng cần dùng tới thực lực của mình, chỉ riêng về Địa chất học, hắn cũng không nghĩ mình thua kém ai. Bởi vì hắn là con trai của Vương Tuyết Trinh. Chưa cần nói hắn có thiên phú ở môn học này hay không, nhưng hai mươi năm trời “được” mẹ hắn ném gạch đá vào mặt, thì hiểu biết của hắn về Địa chất cũng đã vượt xa người thường.

Hai người bước tới đối diện nhau. Tất cả nhân công đều biết điều né ra thật xa.

Địa Mạch Sư so đấu, có ngu mới đứng gần.

Lão Duy mỉm cười, giẫm một cước thật mạnh xuống đất. Lực đạo của lão, truyền theo các địa mạch, khai phá một Huyệt gần đó, khiến năng lượng phun trào.

Uỳnh!!

Bán kính 6m xung quanh đều rung động. Đám nhân công đã đứng đủ xa, vẫn ngã nghiêng ngửa.

- Úi úi!

Vương Minh Quang cũng giả vờ chới với mất thăng bằng.

Lão Duy mỉm cười, lao tới.

Ngay từ khi bước vào mảnh đất này, lão đã nhìn thấy một điểm Huyệt nho nhỏ, vừa đủ để lợi dụng những lúc như thế này. Làm Địa Mạch Sư, nhân lực luôn là thứ được ưu tiên hàng đầu.

Mấy thằng sinh viên mới chập chững ra trường, làm sao đủ sức để nhìn thấy Huyệt?

Lão lao tới gần Quang, tên này lại ra vẻ muốn chạy. Lão lại giẫm thật mạnh một chân xuống đất.

Mặt đất dưới chân Quang như xoắn lại, một lực hút thật mạnh hút lấy bàn chân hắn.

- Úi úi! Không chạy được!

Quang lại ra vẻ luống cuống kêu lên.

- Còn quá non!

Lão Duy cười khoái trá. Lão đã cách Quang rất gần. Một chân lão đạp vào một mạch đất, lão hít thật sâu. Năng lượng từ Địa Mạch, được hút lên người lão, dồn vào cánh tay, chuẩn bị tung ra một quyền.

Khá giống với Đại Lực Quyền của Lực Sĩ, nhưng lực lượng của một quyền này, không đến từ cơ bắp bản thân, mà là từ mặt đất. Là một kỹ thuật cơ bản của Địa Mạch Sư.

Thổ Thạch Quyền!

Một quyền này, giáng thẳng vào người Quang.

- Hự!!!

Quang giả vờ hộc ra một ngụm khí, hai mắt trợn trừng như đang chịu đau đớn không cách nào tả xiết. Dáng vẻ này, khiến lão Duy đặc ý.

Nhưng đặc ý được vài giây, lão chợt nhận ra có gì không đúng.

Trúng Thổ Thạch Quyền, còn không bị đánh bay đi sao?

- Á há, đánh sướng tay chưa?

Quang vẫn đứng đó, đổi nét mặt thành tươi cười. Thổ Thạch Quyền này so với mấy cú đấm của mẹ hắn, thật là không biết nên so sánh thế nào cho được. Chỉ cần dùng Thổ Hành Bộ một chút, là một quyền này cũng không khiến hắn nhúc nhích được một phân.

- Giờ coi ta nhé?

Hắn giơ lên hai ngón tay, bấm nhẹ vào năm đấm của lão Duy.

- Áaaaaaaa!!!!

Lão Duy hét lên đau đớn, lùi thật xa về phía sau. Vừa rồi, không chỉ là hai điểm bị bấm, mà toàn bộ kinh mạch, cơ bắp trên cánh tay hăn, đều bị đau đớn như kim đâm.

- Mà... mà vừa làm trò gì? Chẳng phải đã nói chỉ đấu Địa Mạch thôi sao?

- Ông anh à? Địa Mạch, chỉ có ở dưới mặt đất sao? Trên người ông anh, chẳng phải cũng có Địa Mạch đó sao? Kinh mạch gân cốt chẳng phải cũng là Địa Mạch sao? Đã là mạch, thì phải có Huyệ, tôi bấm vào huyệt, thì có gì là sai?

- Nói láo! Đừng có mà nguy hiểm! Mạch phải nằm dưới lòng đất, thì mới gọi là Địa Mạch!

- Haizz, thế vừa rồi ông anh lấy mạch từ dưới lòng đất lên trên, truyền qua cơ thể, rồi đâm vào tôi, có còn được tính là Địa Mạch không? Hả anh em?

- Đúng rồi! Không tính! Không tính! Là lão Duy chơi bẩn trước!

- Lão Duy chỉ biết cái sao có lợi cho bản thân mà thôi. Đánh không được thì đầu hàng đi!

Đám nhân công bắt đầu hò reo, khiến lão Duy giận bầm cả mặt.

Quang giơ tay ngăn cả đám lại, rồi nói.

- Thôi được rồi, muốn chơi Địa Mạch, tôi chơi cho ông xem.

Nói rồi, bắt chước lão Duy, hăn cũng giậm một chân xuống mặt đất.

Rắc rắc rắc!

Từ bàn chân hần, vết nứt lan ra nhiều hướng, toả thành một hình tròn lớn, giao nhau tại những hố to. Từ những hố ấy, một luồng năng lượng khủng khiếp trào ra, càng làm vết nứt lan nhanh hơn, lớn hơn nữa.

Ầm ầm ầm!

Lão Duy chưa kịp phản ứng, chỉ thấy mặt đất dưới chân mình sụt xuống, làm lão mất đà, rơi thụp xuống dưới.

- Áaa...

Uỳnh!!

Tiếng hét chưa kịp cất lên, những tảng đất to lớn đã đột ngột ép vào, nhốt chặt gã xuống lòng đất, chỉ nhô lên một cái đầu. Lão cố gắng cựa quậy, mà không được.

- Màyyyy, màyyyy vừa làm trò gì thế này?

- Có gì đâu, khai thông các Huyệt, tạo nên một cái trận pháp đơn giản ấy mà. Nãy giờ tôi đếm sơ sơ, quanh đây cũng có đến 12 cái Huyệt, nên chỉ cần nổi chúng lại là được.

- Nói láo!! Tao làm gì thấy...

Nói đến đây, lão Duy ngậm miệng lại. Nói mình không thấy, vậy chẳng hoá tự thừa nhận là mình kém cỏi.

Bởi lão chỉ nhìn ra được có 1 cái Huyệt duy nhất, mà còn là một cái Huyệt rất nhỏ.

Quang bước tới, ngồi xổm xuống, tươi cười nhìn lão.

- Anh em, giờ thích xử lão như thế nào?

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 187: Trường Học Đêm Khuya

- Em thưa cô?

- Ừm, hỏi đi em.

Sau giờ học, khi cả lớp đã về hết, Văn mới ở lại hỏi cô giáo. Nó không muốn hỏi trong giờ như hôm nọ nữa, sợ làm tốn thời gian học của các bạn.

Nó muốn hỏi về cách tính quỹ đạo của những vật đang bay.

- Ồ, cái này ầy hả, cũng dễ thôi. Có điều em cần tư duy hơi khác một chút. Vừa rồi cô đã dạy về gia tốc rồi phải không? Với một vận tốc ban đầu và gia tốc không đổi, ta có $x = x_0 + v \cdot t + \frac{1}{2} \cdot a \cdot t^2$. Giờ, ta xét 1 vật ném xiên thế này.

Cô vẽ ra một hệ toạ độ, sau đó từ mốc 0, cô vẽ chéo lên 1 đường.

- Vật từ mốc 0, bị ném xiên so với mặt đất một góc α , với một vận tốc là v . Giờ tác động vào vật, sẽ có gia tốc trọng trường g kéo xuống, đúng không? Tạm thời bỏ qua lực cản không khí. Vậy ta cần tính quỹ đạo của vật như thế nào? Đến lúc này em cần chia chuyển động của vật theo 2 phương, phương Ox và Oy . Vật thực hiện cùng lúc hai chuyển động, chuyển động thứ nhất là đi lên trên, chuyển động thứ 2 là đi sang ngang.

Cô vừa nói, vừa từ đầu mũi tên v , hạ vuông góc xuống hai trục Ox và Oy .

- Ồ ra vậy.

- Giờ em xem, trên phương Ox , không hề có gia tốc trọng trường g tác động, lúc này chỉ có thành phần v_x theo phương ngang, vậy đây chính là chuyển động đều.

- Em hiểu rồi. Nhưng làm thế nào để tính được v_x ạ?

- À, em đã học lượng giác chưa?

- Em chưa.

- Vậy để cô giảng qua. Lượng giác, Trigonometry, là sự liên hệ giữa các cạnh và góc của một hình tam giác. Lượng giác có ứng dụng rất nhiều trong đời sống đấy. Đây là các hàm lượng giác cơ bản: sin, cos, tang, cotang...

Cô vẽ ra một tam giác vuông.

- Với một tam giác vuông, có một góc nhọn α nhé, cạnh đối diện gọi là a , cạnh kề góc đó gọi là b , cạnh huyền là h . Ta sẽ có $\sin \alpha = a/h$, ...

Sau khi giảng xong về sin, cos, tang và cotang, cô giáo mới chỉ vào đồ thị ban đầu.

- Vậy em thấy, ở đây v_x đối với v , thì v chính là cạnh huyền, v_x là cạnh kề, vậy $v_x = v \cos \alpha$. Tương tự, $v_y = v \sin \alpha$. Em có theo kịp không?

- Em có mà. Rất dễ hiểu.

- Được rồi, vậy phương ngang là chuyển động đều, ta sẽ có $x = v_x t = v \sin \alpha \cdot t$. Vấn đề là t ở đây, chẳng lẽ vật sẽ bay xa vô hạn? Nhưng như em thấy, vật ném lên rồi sẽ rơi xuống, nên ta phải xét tới phương thẳng đứng.

Cô lại chỉ lên phương Oy .

- Phương thẳng đứng, ta có phương trình $y = v_y \cdot t - \frac{1}{2} \cdot g \cdot t^2$. Vì sao phải trừ, vì em thấy, trọng trường kéo vật xuống dưới, trong khi v_y lại đưa vật lên trên. Vậy khi vật bay lên cao, rồi rơi xuống đất, ta sẽ có điều gì?

- Lúc vật rơi xuống đất ấy ạ?

- Đúng vậy.

- Vậy, $y = 0$?

- Chính xác. Đây mới là một trường hợp đơn giản với $y_0 = 0$, tức là vật được ném từ mốc 0. Nhưng nếu vật được ném lên từ một độ cao bất kì, ví dụ như mái nhà chẳng hạn, em cần thêm vào đó một toạ độ ban đầu, là y_0 . Với $y = -\frac{1}{2} \cdot g \cdot t^2 + v \sin \alpha t + y_0$, ẩn số là t , và $y = 0$, ta sẽ tính ra thời điểm t lúc đó.

- Vậy t đó, cũng chính là thời gian vật bay trên không phải không ạ?

- Đúng rồi. Và dùng thời gian đó, nhân với vận tốc phương ngang, em sẽ tính ra được vật đó ném đi được bao xa.

- Ra vậy. Nhưng, theo như em đọc trong sách, khi v vượt trên 7,9km/s, vật sẽ không rơi xuống đất nữa, mà sẽ quay quanh trái đất.

- Đúng vậy. Đầu tiên, em phải thấy, mối liên hệ giữa x với t như sau: $x = v_x t$. Mà t lại liên hệ với y theo công thức trên. Giờ ta thay $t = x/v_x$ vào y , ta sẽ có $y = -\frac{1}{2} \cdot g \cdot x^2/v_x^2 + v_y x/v_x + y_0$. Đây là một hàm bậc 2. Mà hàm bậc 2 luôn có đồ thị là một hình parabol.

Cô giáo vẽ ra một đường parabol.

- Khi em ném một vật, nó sẽ rơi theo đường parabol. Nhưng với vận tốc đủ lớn, vật sẽ bay đủ xa. Mà trái đất, lại có hình tròn.

Có vẽ ra một hình tròn thật lớn, ngay giữa bảng. Sau đó, từ một điểm trên đường tròn, vẽ xiên lên một đường.

- Giả sử em đứng ở đây và ném 1 vật, với vận tốc ban đầu 7,9 km/s, nó sẽ rơi theo đường parabol. Nhưng rơi mãi cũng không chạm đất, mà thay vào đó, nó sẽ tiếp tục quỹ đạo này, quay quanh trái đất, tạo thành một hình elip. Mặt trăng quay quanh trái đất, cũng là một quỹ đạo elip.

- Vậy tức là mặt trăng bị ném lên từ trái đất ạ?

- Không phải. Mà mặt trăng là một thiên thể vũ trụ, bị kéo vào lực hút của trái đất mà thôi. Nếu muốn nói tới trái đất ném lên, phải nói tới các vệ tinh nhân tạo.

- Nếu muốn thoát khỏi lực hút của trái đất, phải đạt tới vận tốc vũ trụ cấp 2 đúng không ạ?

- Đúng thế, đó chính là vận tốc của tên lửa. Nếu không đạt được vận tốc đó, tên lửa sẽ bị quay vòng vòng quanh trái đất, chứ không bay lên vũ trụ được. Sao? Còn hỏi gì nữa không? Cô phải về đón con đây này. Cũng muộn rồi.

- Một chút nữa thôi ạ, em muốn hỏi về động lượng của vật.

- Chà chà, muốn làm phi hành gia hay sao mà hỏi lắm vậy. Giờ muộn rồi, giải thích về động lượng nữa chắc tới sáng. Em lên thư viện đi, tìm quyển sách này.

Cô lấy ra một mảnh giấy, viết vào đó tên quyển sách.

- Đọc xong có gì không hiểu thì hỏi cô.

Trước khi ra về, cô còn nhìn nó, trù mếu nói.

- Giờ cô đã hiểu vì sao em phải học cấp tốc. Thư viện mở cửa tới tận đêm khuya. Nó trình ra thẻ học sinh, kí tên, mượn sách, sau đó đi về.

- Văn!

Có tiếng gọi khiến nó giật mình. Là Linh. Hôm nay cô bạn có vẻ về rất muộn.

- Bạn làm gì mà giờ này còn chưa về nhà?

Nó chìa ra quyển sách cho Linh xem.

- Mình lên thư viện mượn sách. Còn bạn thì sao?

- Bí mật.

Linh nháy mắt với nó. Nhìn cô bé nháy mắt, dễ thương vô cùng.

Còn Văn có vẻ không quan tâm lắm tới cái sự dễ thương ấy. Nó còn đang băn khoăn, liệu cô bạn có bị đau mắt hay không mà phải nheo mắt lại như vậy. Hay là một loại ám hiệu nào đó chăng? Như vậy thật là vô nghĩa, nếu dùng ám hiệu mà đối phương không hiểu. Ám hiệu đều cần phải được thống nhất từ trước, anh Quang từng dạy nó như vậy.

Sân trường buổi tối vắng vẻ. Một vài đôi lứa ngồi hẹn hò. Đây đó có vài nhóm nhảy đang bật đài lên để tập. Những thứ này không khiến nó để ý lắm. Chỉ có điều, nó thấy Lý Thanh Long đang đi với một chị gái vô cùng xinh đẹp. Là Cầm Dạ Nguyệt.

- Ủa, hai người họ, đang hẹn hò hả?

Linh có vẻ rất thích thú với phát hiện này. Cô bé kéo thẳng Văn nấp sau một gốc cây.

Văn chẳng biết hên hò tức là làm sao, mà vì lý do gì Linh lại hứng thú như vậy. Nó chỉ cảm thấy muốn về nhà. Cả buổi trưa đã phải đi bắt con Kim Kê rồi, thật là mệt mỏi.

- Suyt! Chưa muộn. Chốc mình cho bạn đi nhờ xe về nhà. Chắc chắc, Lý Thanh Long mới học lớp 11 á, lại muốn lái máy bay sao?

- Lái máy bay tức là sao?

- Không cần quan tâm. - Linh hừ một tiếng. - Kìa, bọn họ đi rồi kìa, đi theo mau.

Linh kéo tay nó lôi xềnh xệch theo. Thằng Văn bị kéo đi với một vẻ vô cùng miễn cưỡng.

Hai người phía trước, cũng đi lên một dãy nhà. Đây là dãy nhà mà nó đã gặp Cầm Dạ Nguyệt hôm nọ.

- Ồ, đây là chỗ câu lạc bộ múa. Hai người này muốn làm gì trong đó?

Linh vô cùng hào hứng bám theo.

- Giờ mình mới biết, bạn hứng thú với chuyện đời tư của người ta tới vậy.

- Hi hi, biết được càng nhiều bí mật chẳng phải càng tốt sao? Năm trong tay bí mật của người khác, khi cần có thể đem ra áp lực lên bọn họ. Vẫn tốt hơn là không có gì, đúng chứ?

Cũng đúng. Văn nghĩ. Nhưng cô bạn này bị gọi là Nữ Ma Thần, với Bà chúa gì đó, nó cảm thấy là do hiểu nhầm, nhưng không oan ức tí nào.

Cả hai len lén bước lên tầng, tiến tới phòng câu lạc bộ múa.

Từ đây, tiếng nói vọng ra. Là tiếng của Cầm Dạ Nguyệt.

- Cố lên cưng, sao kém cỏi vậy. Đúng rồi, đúng rồi, cứ theo nhịp của chị mà làm. Đúng rồi, lên, xuống, lên, xuống. Rồi, tốt đấy.

- Học học, chị cho em, nghỉ chút đã.

- Hứ, đàn ông con trai gì mà yếu xìu.

Những lời này, làm cho Linh đỏ lựng cả mặt.

- Hai con người này, làm cái quái gì trong trường học vậy?

Cô bé ngượng chín mặt, muốn quay trở về. Chuyện này đúng là... không thể chấp nhận! Đầu óc trong sáng của cô bé không thể nào tiếp nhận những chuyện suy đồi thế này. Nhưng, thằng Văn đã ghé đầu vào nhìn.

Ồi! Khi Linh nhận ra, đã là quá muộn.

- Ồ, anh Long, chị Nguyệt, hai người đang làm gì vậy? Sao? Tập múa à?

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 188: Khách Của Bắc Hoàng

Tập múa ở đây, là tập múa thật. Không có chút gì là đen tối không phù hợp lứa tuổi. Mà Lý Thanh Long không biết vì sao, bị Cầm Dạ Nguyệt dụ dỗ vào đội múa.

Hội thao thành phố sắp tới, khách tới dự rất đông. Mà đây cũng là dịp để học sinh các trường trổ tài kinh doanh dịch vụ và tổ chức sự kiện.

Cầm Dạ Nguyệt và câu lạc bộ múa sẽ đại diện cho Kinh Ngự tổ chức các tiết mục văn nghệ. Các thế lực khác cũng đang tất bật chuẩn bị cho các kế hoạch kinh doanh sắp tới.

- Nhóc Văn này thân thủ cũng khá lắm, cho nó vào đội múa luôn đi.

Lý Thanh Long thấy Văn xen vào, rất muốn kéo thẳng này xuống vũng bùn với mình. Đường đường là nam nhi đại trượng phu, còn là Tứ Đại Thiên Vương của trường, lại phải hai tay cầm quạt múa múa theo nhạc, hẳn thấy nhục không chịu được.

Tất cả, chỉ vì lần vạ miệng hôm nọ.

Cầm Dạ Nguyệt là loại người có thù tất báo. Thù nhỏ thì báo nhẹ, thù lớn thì báo nặng.

Vương Thành Văn không có thù oán gì với Cầm Dạ Nguyệt, nên Lý Thanh Long nói thế này, cũng chỉ là rủ rê mà thôi.

Nếu là bình thường, Văn sẽ không từ chối. Nhưng giờ đã muộn rồi, nó lại mệt. Nó muốn về nhà, nên nó từ chối.

Cầm Dạ Nguyệt cũng không ép nó. Rốt cuộc Văn và Linh ra về, bỏ lại hai người kia ở lại luyện múa với nhau.

Linh ngượng chín mặt vì những suy đoán sai lệch vừa rồi, nhưng cô bé cố gắng không thể hiện ra.

Dù sao thì biết Lý Thanh Long phải đi tập múa, cũng đã là một bí mật khá khá, biết đâu sau này có thể dùng.

- Hội thao sắp tới, có lẽ bạn cũng đang chuẩn bị gì đó?

Đột nhiên Văn hỏi câu này.

- Ủa, sao bạn biết?

- Mình đoán vậy thôi. Vì không có nhiều lý do để bạn phải ở lại trường muộn thế này.

- Bí mật. Khi nào đến thời điểm, mình sẽ tiết lộ. Đến lúc đó, bạn cũng phải giúp mình đấy.

- Vậy chắc là mình đoán đúng rồi...

Đang nói dở, Văn lại thấy Linh lườm nó. Nó ngậm miệng lại.

Người nhà Linh lại cho Văn quá giang về nhà. Ông tài xế chở Văn về cũng đã nhiều lần, không còn lấy gì làm lạ. Có điều Linh dặn ông ta không được kể với Trần Thịnh.

Thật ra thì, dù có không được dặn, Trần Thịnh cũng sẽ không được biết. Vì người lái xe, là thủ hạ trực tiếp của Phạm Viết Phương.

Những chuyện liên quan tới Vương Thành Văn, Trần Thịnh không biết là tốt nhất.

Đối với những con người tại Hải Thành này, Phạm Viết Phương đều coi như những con cờ quý giá, lão ta đều đối xử vô cùng cẩn trọng.

Bởi vì sẽ có lúc, những quân cờ này phải nhảy múa trong bữa tiệc điên loạn mà lão tạo nên. Nghỉ một đêm tại Thuỷ Hành Kinh rất đắt tiền, nhưng Hữu Thành ở chung cùng với hội lái buôn, không tốn bao nhiêu cả. Hội lái buôn cũng là khách quen của một quán trọ, cơm canh cũng được tươm tất đàng hoàng. Hắn lại cảm thấy, số mình đúng là may mắn.

Thuỷ Hành Kinh chẳng chịt kênh rạch. Nằm ngủ mà nghe tiếng nước róc rách, và tiếng chim hót líu lo, hẳn ngủ rất ngon. Sáng tỉnh dậy, Hoàng dẫn hắn đi thăm thú khắp Thuỷ Hành Kinh. Sau đó, lại tới trà lâu hôm trước.

Phân thân của Bắc Hoàng vẫn ngồi đó, như chờ ngóng một ai.

Đang chờ đợi bữa sáng dọn lên, chợt Hữu Thành nghe thấy tiếng huyền não ồn ào từ ngoài quán vọng lại. Rồi tiếng đàn bà con gái rú lên sung sướng, khiến hắn không thể nào không chạy tới hóng hớt. Làm phóng viên, là cần phải hóng hớt.

Là... là Kumo Sasaki!

Tài tử điện ảnh có sức ảnh hưởng nhất thế giới, là một trong năm Chí Tôn Cường giả, thậm chí còn là kẻ mạnh thứ nhì thế giới. Vô Diện Kiếm Khách Kumo Sasaki!

Chí Tôn Cường giả, mà xuất hiện lại đột ngột tới vậy, như sấm đánh giữa trời quang, không có chút dấu hiệu nào báo trước.

Mà không, dấu hiệu thì có, việc Bắc Hoàng ra tận trà lâu chờ đợi, cho thấy rõ ràng, Kumo Sasaki tới đây, là để gặp Bắc Hoàng.

Tất cả mọi người vây quanh xì xào. Kumo Sasaki cũng vô cùng vui vẻ, dùng tiếng Bắc Hà, đáp trả, kí tặng, bắt tay. Hắn vô cùng hào hứng đón nhận sự hâm mộ náo nhiệt này. Nửa tiếng đồng hồ trôi qua, hắn vẫn kiên nhẫn kí tặng cho từng người một.

Mọi người đua nhau lấy điện thoại ra chụp, ra quay. Người Bắc Hà cũng có quyền sử dụng internet, chỉ là hơi bị hạn chế vì kiểm duyệt mà thôi. Hữu Thành cũng nhanh chóng rút điện thoại ra quay, muốn up lên mạng. Nhưng... hắn không thể nào up được.

Mọi người xung quanh cũng xôn xao. Internet, hoàn toàn không truy cập được!

Là... là do Kumo Sasaki làm sao? Cường giả nắm giữ toàn bộ hệ thống truyền thông trên thế giới, rõ ràng không muốn cuộc gặp gỡ này lan truyền ra ngoài.

Sasaki đón tiếp công chúng xong xuôi, tươi cười bước tới chiếc bàn kia, ngồi đối diện với Bắc Hoàng.

- Mọi người, ta có chuyện muốn đàm đạo cùng bằng hữu, mọi người có thể chịu phiền phức một chút không? Không cần mọi người phải đi đâu cả, cứ ngồi đây là được rồi.

Bắc Hoàng búng tay một cái. Cái búng tay này, hoàn toàn không phát ra âm thanh. Từ giờ, mọi lời nói của hắn, và Sasaki, cũng không phát bất cứ âm thanh nào ra ngoài.

Tiêu Âm.

Triệt tiêu toàn bộ âm thanh. Một kĩ thuật trong Âm Nhạc. Đối với Chí Tôn Cường giả, kĩ thuật này cũng không có gì khó khăn. Mọi âm thanh lọt qua chiếc bàn này, đều bị một tầng năng lượng quấy nhiễu, trở thành những tiếng rè nhỏ. Với năng lực của Bắc Hoàng, những tiếng rè này bé tới mức không thể nào nghe thấy.

- Người tới muộn. Không nề mặt ta một chút được sao? Cảm ơn. - Hà Chí Thương cất lời trước.

- Moá, còn người dám cử phân thân tới tiếp đón ta, không nề mặt ta một chút được sao? Cảm ơn. - Sasaki ngay lập tức nhại lại lời hân.

- Ta cho người bước chân vào Bắc Hà, đã là quá nhân nhượng với người rồi. Người nên cảm ơn ta. Cảm ơn. - Bất người khác cảm ơn, rồi hân lại cảm ơn vì người ta sẽ cảm ơn mình. Hà Chí Thương nghiệm cảm ơn đã thành tật.

- Moá! Từ khi bước chân vào Bắc Hà, ta thấy thật là ngu người! Phí internet thì đắt lời tới, thông tin thì bị kiểm duyệt đủ kiểu, đến phim ảnh cũng nhàm chán. Chuyện này, chắc người cũng biết, nhưng ta cần phải nói, truyền thông là một trong những quyền lực lớn nhất ảnh hưởng tới xã hội loài người. Thông tin, chính là sức mạnh. Người ngăn cản người dân của mình tiếp cận với thông tin, có khác gì tự làm giảm đi sức mạnh của Bắc Hà?

Hà Chí Thương lắc đầu.

- Người không phải người dân Bắc Hà, người không hiểu văn hoá của chúng ta. Người Bắc Hà cần tu tâm dưỡng tính, chứ không phải suốt ngày tiếp nhận những thứ thông tin sai lệch. Người cứ nói thông tin thông tin, nhưng bản thân người chắc cũng biết, được bao nhiêu phần trong số đó là sự thật? Những thông tin giả dối, khiến nhân tâm sai lệch, khiến đạo đức suy đồi, đều là để phục vụ lợi ích của những ông trùm thông tin. Bẻ cong

nhân tâm chỉ vì lợi ích của bản thân, tức là bẻ cong dòng chảy của thế giới, cũng là bẻ cong Thiên Mệnh! Đó không phải tà ma ngoại đạo, thì là thứ gì? Người Bắc Hà rất tin vào Thiên Mệnh, sống thuận theo Thiên Mệnh. Những giá trị đạo đức hàng nghìn năm của Bắc Hà, không thể chỉ vì thứ internet đó mà tan vỡ. Cảm ơn.

- Nói dài dòng như vậy, vẫn là vì người thấy bản thân mình không cạnh tranh được, nên cấm chứ gì? - Sasaki bĩu môi.

- Đây là bảo hộ cho người dân. Chứ không phải là cạnh tranh không lành mạnh. Giống như bầu khí quyển bảo hộ cho con người khỏi những bức xạ cực tím, ta chỉ dùng hết sức mình để bảo hộ cho con dân khỏi những thứ độc hại. Ta đoán người lại đem ra những lý do như, để con người tự lựa chọn, để mọi thứ tự cạnh tranh, nhưng, chắc người cũng biết. Bức xạ cực tím mà rọi thẳng xuống trái đất, sẽ chẳng có thứ gì cạnh tranh nổi với nó. Internet mà quét qua Bắc Hà, rồi sớm muộn gì nền văn hiến của chúng ta cũng sụp đổ. Nền văn hiến là thứ công trình được con người vất vả xây dựng để thoát khỏi cái bản năng thú vật, chẳng ai lại từ bỏ nền văn hiến để nuông chiều những bản năng của con người cả.

- Người coi nhu cầu giải trí là bản năng của thú vật?

- Giải trí có thể cần, nhưng giải trí phải mang tính giáo dục. Người xem, những trò giải trí người bày ra, có thứ nào không nhằm nhí? Đánh tịt thị hiếu, đánh tịt dân trí của người dân, ta nghĩ, người truyền bá thông tin, mà còn làm ngu dân hơn cả việc phong bế thông tin của ta. Người Bắc Hà muốn tu đức tu tâm, chỉ cần nhìn vào Bắc Hoàng là đủ. Bắc Hoàng sẽ là tấm gương để họ tu dưỡng. Bắc Hoàng là người đại diện cho Thiên Mệnh, là kẻ tài đức vẹn toàn, là kẻ gánh vác mọi nỗi lo lắng. Chỉ cần hướng về Bắc Hoàng, thuận theo Thiên Mệnh, là dân chúng sẽ được yên vui. Đó chính là Khổng giáo của người Bắc Hà.

- Tiểu Hà, người cũng thừa biết, Thiên Mệnh, dù có là người, cũng không nắm được trong tay.

- Đúng vậy, ta không nắm trong tay Thiên Mệnh, nhưng ta nguyện xuôi theo Thiên Mệnh. Những kẻ có mong muốn thay đổi Thiên Mệnh, đều là những kẻ đại nghịch bất đạo. - Ồ hớ, ắt xì!

Đang ngồi trong phòng bế quan, Vương Vũ Hoành tự dừng hắt hơi một cái. - Vậy theo người, cái gì gọi là Thiên Mệnh?

- Đó là dòng chảy tất yếu của loài người. Sinh lão bệnh tử. Hoà bình, chiến tranh. Hợp rồi tan, tan rồi hợp. Mọi chuyển động của thế giới, đều là Thiên Mệnh. Nếu Thiên Mệnh nói hoà bình, ta sẽ dốc sức mình lo cho dân chúng. Nếu Thiên Mệnh nói chiến tranh, vậy ta đành mặc lên chiến giáp, diệt đi ngàn vạn sinh mạng. Nếu Thiên Mệnh nói tan, ta sẽ ngồi cai quản một cõi. Nếu Thiên Mệnh nói hợp, ta sẽ thống nhất tám phương.

- Người cứ nói Thiên Mệnh này nọ, nhưng rốt cuộc, thứ kết quả người đạt được, sẽ không khác gì Hoành-kun, không khác gì Ed-kun. Rốt cuộc, vẫn là nổi da nấu thịt, vẫn là chiến tranh tàn khốc.

Hà Chí Thương lắc đầu.

- Chỉ quan tâm tới kết quả, mà không quan tâm tới quá trình, chính là sự khác biệt lớn nhất giữa các người và ta. Dù kết quả giống nhau, nhưng quá trình dẫn đến kết quả ấy lại khác nhau.

- Điểm này, có tạo nên thứ gì khác biệt sao?

- Khác biệt rất lớn.

=====

Lưu ý: Câu chuyện chỉ là giả tưởng, mọi cá nhân tổ chức, mọi khái niệm, mọi loại tư tưởng, đều chỉ diễn ra trong thế giới giả tưởng, không liên quan gì tới thực tế.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 189: Để Ta Tự Trả Lời

- Thôi được rồi, không lằng nhằng với người nữa. Thuận theo Thiên Mệnh, hay chống lại Thiên Mệnh, là chuyện của các người, ta không quan tâm. Ta chỉ cần biết Thiên Mệnh là cái quái gì, ta chỉ quan tâm một điều: người có cho ta phát hành phim tại Bắc Hà hay không?

- Được, chỉ cần một điều kiện.

- Điều kiện gì?

- Người phải học cách tôn trọng.

- Há?

- Tôn trọng văn hoá Bắc Hà, tôn trọng cách sống của người Bắc Hà, tôn trọng những giá trị văn hiến hàng ngàn năm của Bắc Hà, và tôn trọng cả ta. Cám ơn.

- Chỉ vì muốn phát hành phim tại đất của người, mà ta phải gò bó phim của ta tới vậy?

- Nếu người không muốn, ta cũng không ép. Chỉ là thị trường Bắc Hà, sẽ không chào đón người.

Moá! Sasaki cảm thấy vô cùng đau đầu. Vương Vũ Hoành, Hà Chí Thương, Edward Kaiser, thêm cả Kwaruh, mấy tên này ưa thích trò chơi vương quyền. Còn Sasaki, chỉ có một niềm đam mê tột bậc mà thôi, đó là làm phim. Mỗi bộ phim hăng làm ra, đều gửi gắm trong đó cảm xúc, đam

mê, tình cảm, mỗi bộ làm ra đều là một siêu phẩm được trau chuốt kỹ càng. Bảo hân phải thay đổi phim của mình, còn khó hơn bảo Vương Vũ Hoàn cắt đất nộp cho Hà Chí Thương.

- Ta từ chối.

Bắc Hoàng không biểu tình. Có vẻ câu trả lời này hân đã biết trước.

- Nếu điều kiện đó người không chấp thuận được, ta có thể đưa ra một yêu cầu khác.

- Ta đoán, vì yêu cầu đó nên người mới gọi ta tới đây? Sao người không thẳng thắn trực tiếp hơn chút, nãy giờ cứ lòng và lòng vòng vậy? Học tập Hoàn-kun kia, nãy giờ chắc chỉ 5 phút là hân trao đổi xong xuôi rồi.

Hà Chí Thương không để ý lời làu bàu của hân.

- Ta muốn mượn... Chúng Nhân Kính! - Bọn họ nói cái gì vậy nhỉ?

Ngồi ăn bánh bao chấm tương ớt với thịt quay, đúng kiểu bữa sáng Bắc Hà, Hữu Thành không ngừng dòm ngó sang chỗ hai vị Chí Tôn kia.

Hai vị Chí Tôn Cường giả hẹn nhau tới đây, hân phải có sự vụ nghiêm trọng tầm cỡ quốc tế.

Sự vụ tầm cỡ quốc tế, thì lại có rất nhiều, không thể nào đoán ra nổi. Ví dụ việc Nam Đế bế quan để đột phá, cũng là sự vụ quốc tế. Mà Kumo Sasaki sắp sửa ra mắt phim mới, cũng là sự vụ quốc tế.

Hân thấy hai vị này nói chuyện rất say sưa, đôi lúc lại như tranh luận cái gì, cuối cùng mỗi người đều cười vô cùng vui vẻ.

Hữu Thành chỉ ước mình có Độc Tâm Thuật để có thể đoán được họ đang biểu cảm cái gì trên mặt. Nhưng có lẽ, Độc Tâm Thuật muốn dùng lên

Chí Tôn Cường giả, cũng không đơn giản như vậy.

Rốt cuộc Kumo Sasaki đứng lên. Bắc Hoàng cũng đứng lên theo. Hai người bước hướng ra ngoài.

Cuộc nói chuyện có lẽ đã kết thúc.

Ai dè, hai vị Chí Tôn dừng lại tại bàn của Hữu Thành, vỗ vai hấn một cái.

- Ra anh bạn đây chính là Hữu Thành, phóng viên báo Cộng đồng!

Cái vỗ này làm Hữu Thành giật thót cả tim, suýt nữa là đá cả ra quần.

Tự nhiên bị Chí Tôn Cường giả vỗ vai, cảm giác như thế nào còn phải hỏi sao? Kumo Sasaki mang chấp niệm cực sâu với điện ảnh, và giải trí. Không một bảng xếp hạng nào hấn không nhớ, không một bộ phim nào ra lò mà hấn không xem. Và...

Hấn chìa ra chiếc điện thoại của mình cho Hữu Thành. Là bảng xếp hạng trong năm nay. Những bộ phim và clip đạt rating cao nhất và được ưa thích nhất.

Có thể thấy rõ một loạt danh sách phim của Kumo Sasaki. Sasaki no Monogatari, Truyền kì về Sasaki, phần 60, 61, 62,..., 70, xếp thành một cột chễm chệ trên top. Nhưng bắt mắt hơn, chính là chễm chệ trên top 1, một clip chỉ dài vồn vẹn 20 phút, mang tên “Nam Đế Vương Vũ Hoàn chinh phạt Vrahta”. Tác giả, Hữu Thành.

- Anh bạn khá lắm. Mấy chục năm nay, chưa có kẻ nào độ được rating với ta. Sao? Có muốn về làm việc cho ta không?

Làm... làm việc? Làm việc cho Kumo Sasaki, ông trùm truyền thông thế giới? Lại còn đích thân ông ta mời?

Hữu Thành như không tin vào tai mình. Hắn cố gắng nhìn thật kỹ vị Chí Tôn này. Thiên hạ nói, ông ta ít nhất đã trên 100 tuổi. Nhưng bề ngoài của ông ta vẫn luôn như thế này, là một thanh niên đẹp trai, tinh nghịch. Cái vẻ ngoài này đã mê hoặc bao nhiêu chị em phụ nữ rồi. Một Chí Tôn Cường giả có sở thích quái lạ bậc nhất lịch sử.

Ít ai biết, Kumo Sasaki ngoại trừ là một Chí Tôn, một Kiếm khách, một diễn viên, hắn đạt tới vị trí ông trùm thông tin, là vì hắn có Đại Phúc tinh Báo chí chiếu mạng. Trong số các loại Phúc tinh, Đại Phúc tinh Báo chí là thứ đáng sợ nhất, vì nó cho người ta vô hạn quyền lực.

Dù cho Kumo Sasaki có không phải là một Chí Tôn Cường giả, không phải diễn viên đình đám, Bắc Hoàng vẫn sẽ phải thân chinh ra đón tiếp hắn, vì hắn là ông trùm truyền thông.

Giờ đây, hắn muốn nhanh tay hốt lấy một tay phóng viên quèn này về Fusan cùng mình. Bởi vì hắn đã nhìn ra, tên phóng viên quèn này cũng được Đại Phúc tinh Báo chí chiếu mạng. Thay vì để lại một đối thủ trong tương lai, hắn thà hốt ngay tên đó về dưới trướng.

Hơn nữa, nếu qua tay Vô Diện đào tạo, biết đâu, sẽ lại ra đời một con quái vật nữa.

Giống như Takezawa.

Nhớ về Takezawa, Vô Diện lại thở dài. Có đôi lúc, cứng đầu quá cũng không phải cái gì tốt đẹp.

Người Đại Nam có câu, ở bầu thì tròn, ở ống thì dài. Là muốn nói tới nước. Cũng như nói tới người. Làm người, phải giống như nước chảy, tùy từng hoàn cảnh mà thay đổi, mà thích nghi.

Chuyện của Takezawa, chưa khi nào khiến Sasaki thôi phiền muộn.

Nhưng tên phóng viên lần này, còn cương quyết hơn. Hắc, từ chối. Hữu Thành chưa bao giờ quên tôn chỉ của mình. Hắc chỉ mong một cuộc sống an nhàn. Người nghĩ Fusan Entertainment thì ngon lắm sao? Ông lớn trong ngành truyền thông và giải trí. Là thiên đường cho mọi loại phóng viên sao? Hắc không nghĩ vậy.

Ai cũng biết, cường độ làm việc tại Fusan Entertainment, còn khắc nghiệt hơn cả Đại Nam rất nhiều. Tổng giám đốc Kumo Sasaki, chỉ quan tâm tới chất lượng sản phẩm, không thèm quan tâm tới tình trạng của nhân viên. Nghe đồn, hắc cầm roi quất từng người một, bắt họ phải làm việc, phải suy nghĩ, phải cho ra ý tưởng. Không có ý tưởng, hắc quất cho tới khi nào phọt ra thì thôi.

Nhiều người thì nói hoa mỹ rằng đây là nghiêm khắc với nhân viên, là tạo môi trường cạnh tranh khắc nghiệt để nhân viên phát triển, còn Hữu Thành thì cho rằng, nơi đó không khác gì địa ngục.

Cứ ở lại toà báo Cộng đồng, ngày ngày viết tin bài hot girl lộ hàng, tháng kiếm vài hào tiêu xài, vậy là vô cùng sung sướng.

Vậy là, hắc lắc đầu.

- Thật không? - Nhìn thấy cái lắc đầu này, Kumo Sasaki như chồm lên.

- Vâng. Tôi xin lỗi ngài, nhưng...

- Thật không? Người thật sự muốn từ chối? Đã chắc chưa?

Những câu hỏi dồn dập của Kumo Sasaki ập tới hắc, khiến Hữu Thành cũng đâm ra hoảng hốt. Hắc đang cảm thấy hối hận, muốn đổi lại câu trả lời, thì Kumo Sasaki đã xụi lơ.

- Không muốn thì thôi vậy.

Thái độ tiêu ngưu này của Sasaki, khiến Hữu Thành không đoán được tính cách của con người này. Hắn chỉ cảm thấy, bỗng nhiên được một Chí Tôn Cường giả mời về làm việc, nghe cứ có gì đó không thực tế. Có lẽ, người ta chỉ thuận miệng nói đùa mà thôi.

Chí Tôn Cường giả, là một thứ tồn tại gì đó cao hơn Hữu Thành rất nhiều. 3 tháng trước, Hữu Thành còn chỉ là một kẻ đi săn ảnh hot girl mà thôi.

Kumo Sasaki có vẻ khó đoán, nên hắn quay sang nói chuyện với Bắc Hoàng. Vị này thân thiện hơn rất nhiều. Bắc Hoàng vẫn đang đứng đó cười cười.

- Thưa ngài Bắc Hoàng, ngài có thể cho tôi hỏi vài câu được không?

- Được, cứ hỏi đi. Cảm ơn.

- Ngài cho biết, vì sao ngài Kumo Sasaki lại tới tận Bắc Hà để gặp ngài được không ạ?

- À, cái này đơn giản...

- Người không cần phải nói! - Sasaki đột ngột ngắt lời. - Để ta tự trả lời.

Vậy là bài phỏng vấn về Sasaki, cứ như vậy mà ra đời.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 190: Mảnh Đất Linh Hồn

Một lính mới tò te, vừa vào nghề báo, đã quay được Nam Đế, đã phỏng vấn được cả Bắc Hoàng lẫn Vô Diện. Đây là một tin tức vô cùng động trời, ít nhất là trong làng báo ở Đại Nam.

Người ta đua nhau hỏi ông tổng biên tập báo Cộng đồng, Hữu Thành là “thằng” nào mà giỏi như vậy.

Bài phỏng vấn Bắc Hoàng đã thu được khá nhiều tiếng vang, nhưng bài phỏng vấn độc quyền Kumo Sasaki còn tạo nên cơn sốt chưa từng có.

Báo cộng đồng bán chạy như tôm tươi.

Nguyên nhân rất đơn giản, bộ phim mới nhất của Sasaki, còn chưa có bất kì nguồn thông tin nào được lộ ra ngoài. Bài phỏng vấn này không chỉ hé lộ những thông tin đầu tiên, mà còn từ chính nhà sản xuất, kiêm đạo diễn, kiêm diễn viên chính.

Bài phỏng vấn đặt ra câu hỏi đầu tiên, vì sao Sasaki lại tới Bắc Hà. Là để thoả thuận về việc được chiếu phim tại vùng lãnh thổ này. Chính vì tin tức này, mà bài viết này được vô số các tờ báo tại Bắc Hà dịch lại, và cũng được dân chúng Bắc Hà đổ xô đi mua.

Các câu hỏi tiếp theo, nhằm vào nội dung bộ phim. Sasaki cũng đã vui lòng hé lộ những tin tức mới nhất.

Bộ phim lần này, hẳn sẽ không đóng vai diễn cũ nữa, mà sẽ hoá trang thành một nhân vật vô cùng khác biệt. Bộ phim sẽ xoay quanh một vụ án,

và người xem sẽ phải đồng hành cùng quá trình phá án, phán đoán ra xem thủ phạm là ai, và Sasaki đang thủ vai nào.

Một mô tuýp mới lạ như vậy lập tức thu hút rất nhiều sự quan tâm và thảo luận. Mọi người chỉ hận bài phỏng vấn này không đủ dài, không đủ thính để đón. Tất cả những con dân trên khắp thế giới bắt đầu chờ ngóng và hít hà từng tin tức mới nhất về bộ phim.

Tổng biên tập cũng sốt ruột nhắn tin cho Hữu Thành, hỏi hắn còn tư liệu phỏng vấn không, còn có thể viết thêm 1 bài nữa hay không? Vì giờ bài phỏng vấn của hắn như liều thuốc cho đám con nghiện mất rồi. Ấn bản của báo Cộng đồng cũng đạt tới những con số kỉ lục.

Hữu Thành gửi mail trả lời, hắn còn đủ tư liệu để viết thêm 10 bài nữa, đủ đăng trong suốt 3 tháng liền. Nhưng hắn muốn giữ bí mật về loạt bài viết, nên hắn sẽ gửi dần dần.

Tổng biên tập đọc được lời phản hồi này, lập tức sung sướng mất ăn mất ngủ. Hữu Thành, hoá ra không hề ngu ngơ đần độn như lão vẫn nghĩ. Thằng này là thiên tài báo chí nghìn năm có một. Bởi hắn không chỉ khiến đám độc giả thèm thuồng, hắn cũng khiến lão mắc nghiện. Giờ lão sẽ phải mòn mỏi chờ đợi từng bản thảo mà tên này gửi về. - Như vậy được chứ? - Hữu Thành vừa bấm gửi mail, vừa quay sang hỏi.

- Hoàn hảo. - Kumo Sasaki gật gù hài lòng. - Người phải học cách biến công chúng thành những con nghiện, còn người là người phát thuốc. Phát từ từ từng liều một, để chúng giành giật, hít hà, để chúng nó còn tôn sùng người.

Hữu Thành gật gù. Kumo Sasaki, quả nhiên là ông trùm truyền thông. Tên này có niềm đam mê tột độ với showbiz, với giải trí, với sự nổi tiếng.

- Cám ơn Ngài.

Hữu Thành chân thành cúi đầu cảm tạ. Dù hắn từ chối đi theo vị Chí Tôn này để làm việc, nhưng từ ông ta, hắn đã học được rất nhiều thứ. Hai ngày phỏng vấn riêng, đối với hắn, là cả một lần nhân sinh thay đổi.

- Người tên là Hữu Thành phải không? Vượt rating ta được một lần, đã có thể coi là một thành tựu để đời. Nhưng người có hài lòng với thành tựu đó không?

Hữu Thành băn khoăn. Hắn còn không hề mong muốn sẽ vượt rating, hay đạt được bất kì giải thưởng nào.

Sasaki lại nói tiếp.

- Truyền thông là thứ quyền lực lớn hơn người tưởng tượng rất nhiều. Tiểu Hà nói cũng đúng, truyền thông cũng là một công cụ để nhào nặn nhân tâm. Năm được nhân tâm của cả thế giới, cũng có thể biến chuyển Thiên Mệnh. Rồi sẽ có lúc, ý chí cá nhân của người sẽ trở nên vô cùng nhỏ bé trước ý chí của thế giới, nhưng nếu người nắm trong tay một đế chế truyền thông, ý chí của người, cũng chính là ý chí của thế giới.

- Một... đế chế truyền thông sao?

- Đúng vậy. Một đế chế còn hùng mạnh hơn cả Fusan Entertainment của ta, người không tham vọng điều đó sao?

Hữu Thành chầm chậm lắc đầu. Hắn chưa từng cảm nhận thấy, ý chí nhỏ nhoi của mình, có thể gây nên ảnh hưởng gì tới thế giới.

- Cứ suy nghĩ đi. Nếu có duyên, lại gặp lại.

Nói rồi, Kumo Sasaki bước ra khỏi cửa. Hữu Thành chợt muốn đuổi theo, khi hắn bước ra cửa, hắn đã không còn thấy vị Chí Tôn kia đâu nữa.

Nếu có duyên, lại gặp lại. Khi Hữu Thành trở về quán trọ với hội lái buôn, mọi người chột vây quanh hắn trầm trồ hâm mộ. Những bài báo tiếng Đại Nam của Hữu Thành, đã được dịch đầy sang tiếng Bắc Hà rồi.

Hắn chỉ ngượng ngùng đáp lại tất cả.

Mọi người hỏi han hắn chán chê, rồi mới rủ hắn đi chơi phố.

Bởi đêm nay, là một đêm vô cùng đặc biệt.

Mùng 9 tháng 9, ngày Trùng Cửu. Người Bắc Hà đón ngày lễ này rất lớn, và tuý vào phong tục mỗi nơi mỗi khác.

Ở Thuỷ Hành Kinh, ngày Trùng Cửu có một ý nghĩa rất khác biệt.

Đây là ngày Linh Thể tăng Vô thức giao hoà cùng với thế giới thực. Mọi công trình tại Thuỷ Hành Kinh được xây dựng bằng một loại vật liệu đặc biệt, một loại gạch đất nung, làm từ đất bên dòng Mẫu Hà.

Bờ Bắc dòng Mẫu Hà thấm đẫm linh khí, vì vậy loại gạch đất nung này cũng ẩn chứa rất nhiều Linh lực.

Hữu Thành dạo bước theo đoàn lái buôn, hoà vào con phố tấp nập. Từng dãy đèn lồng được treo dọc theo các con phố. nam thanh nữ tú, tài tử giai nhân đổ xô ra đường, trong những bộ áo quần lộng lẫy.

Bất chợt, mọi con phố đều thoi tắt đèn lồng.

Tiếng ồ vang lên khắp nơi.

Cả Thuỷ Hành Kinh giờ tối đen như mực, chỉ còn ánh lóng lánh từ mặt nước hắt lên.

Bất chợt, từng đốm sáng dần xuất hiện, trên những mái nhà. Từng viên gạch ngói giờ đang phát sáng. Tiếp đó, là từng bước tường, từng cây cột,

lan tới từng ngôi nhà. Tất cả những ngôi nhà đều đang phát sáng.

Nhìn qua bờ sông, thấy những cây cầu lớn cũng đang phát nên ánh sáng rực rỡ, rọi bóng xuống dòng sông.

Tất cả các công trình kiến trúc, từ đền, chùa, tháp..., đều đang phát sáng.

Một khung cảnh tuyệt đẹp.

Những đốm sáng ấy, dần dần bay lên cao.

- Anh thấy chứ? Đây chính là điểm khác biệt lớn nhất giữa Bắc Hà và Đại Nam. Đây là mảnh đất linh hồn. Ở nơi này, Linh Thể có thể giao thoa với thế giới loài người, tất cả đạt tới một độ hài hoà tuyệt mỹ. Những đốm sáng mà anh nhìn thấy, chính là những Linh Thể ở tầng sâu Vô thức. Bọn họ không hề e ngại thế giới loài người, mà con người Bắc Hà, cũng không e sợ bọn họ.

Tất cả những đốm sáng dần bay lên cao, chỉ chít trên bầu trời đêm, như hàng nghìn hàng vạn ngôi sao.

- Giờ anh đã hiểu, vì sao người Bắc Hà lại coi mỗi ngôi sao trên trời, như một vong linh đã qua đời chưa? Người Bắc Hà không sống đơn độc ở thì hiện tại, chúng tôi giữ chặt mối liên kết với quá khứ, gìn giữ những nét văn hoá của tiền nhân. Tôi biết, người Đại Nam thích nhìn về tương lai nhiều hơn. Là một người con lai, tôi cũng không chê trách bất cứ nền văn hoá nào, nhưng tôi nghĩ, nếu hai đất nước có thể hoà hợp với nhau hơn, và chịu khó học hỏi từ nhau, thì tốt biết bao.

Mảnh đất linh hồn? Cái tên này nghe thật thơ mộng. Như trong một câu chuyện cổ tích. Không biết, trên bờ Nam của dòng Mẫu Hà, cũng đã từng có linh khí nồng đậm như vậy chăng? Liệu người Đại Nam, cũng từng sống hài hoà cùng cõi tâm linh như vậy chăng?

Một lục địa, chia làm hai Đế quốc. Một Đế quốc hướng về phía trước, một Đế quốc nhìn về phía sau. Hoàng nói đúng, không có nền văn hoá nào là tốt, nền văn hoá nào là xấu. Chỉ là nếu có thể giao hoà được chúng lại với nhau, thật tốt biết bao.

Bất chợt, dị biến trên bầu trời xảy ra. Hàng ngàn đốm sáng bỗng nhiên chuyển động điên cuồng, xoay tròn, tụ tập lại, và kết thành một bóng hình sáng loà.

Biến dị này khiến toàn bộ người dân Bắc Hà cảm thấy kinh ngạc, nên Hữu Thành biết, đây không phải là chuyện thường xảy ra.

Bằng bản năng phóng viên của mình, hắn rút ra chiếc máy ảnh, bật kết nối không dây, lia thẳng lên bầu trời.

Trên bầu trời, hàng ngàn đốm sáng đã kết đọng lại, thành... một con chim khổng lồ.

Bên cạnh hắn, Hoàng như đang hét lên.

- Là... là... Hoả Phụng!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 191: Hoàng Long Hoả Phụng

Đại Nam Đế quốc. Long Thành. Đế Vương Cung.

Đức Tín chực chờ dòm ống kính về phía Đế Vương Cung. Hắn túc trực trên một nóc nhà cao tầng đã nhiều ngày nay.

Cùng trên nóc nhà với hắn, là hơn 10 phóng viên của các toà báo khác.

Ngoài ra, trên rất nhiều nóc nhà xung quanh, phóng viên cũng đã chờ chực bu kín lại.

“Thông tin bí mật cái con khi!”

Mới đầu, khi nhận được mật báo Nam Đế Bệ hạ chuẩn bị bế quan để đột phá, Đức Tín cứ nghĩ rằng hắn là một trong rất ít người nắm được. Như vậy, đây sẽ là cơ hội tốt để bản tin của hắn được mọi người biết tới.

Hoá ra, cả làng cả tổng ngành báo đều biết đến chuyện này. Đã có hơn trăm toà báo cử người tới túc trực, nhắm vào Đế Vương Cung.

Chưa kể tới việc Đức Tín không cạnh tranh nổi với các toà báo lớn, thậm chí là Đài truyền hình Đại Nam, với cả trăm tờ báo như thế này, bản tin của hắn có đưa về cũng không mấy ai quan tâm.

Mẹ kiếp! Hắn bực tức chửi thề. Hắn muốn bỏ về ngay lập tức. Đã có một đồng người cùng quay như vậy, báo của hắn chỉ cần xin lại một bản của bên nào đó, cần gì hắn phải tự mình đến đây cực khổ như vậy? Nhưng

đã lờ xách máy quay đến, giờ lại bỏ về, là mất hết mặt mũi với tổng biên tập.

Đã tới rồi, thì cố cho trót. Hắn tự chửi thầm bản thân mình. Tin tức hot, đâu đến lượt hắn ăn vãi.

Graoooooooo!!!!!!

Một tiếng gầm vang lên, cắt đứt mạch suy nghĩ của Đức Tín. Tất cả phóng viên đều sùng sốt hướng máy quay lên đỉnh Đế Vương Cung.

- Hoàng Long! Hoàng Long xuất hiện rồi!

Không chỉ các phóng viên đang túc trực trên các nóc nhà, mà người dân Long Thành cũng đã nhận ra. Tất cả mọi người chỉ trỏ nhau nhìn lên trời.

Hoàng Long vốn quanh quẩn ẩn hiện trên đỉnh Đế Vương Cung những ngày gần đây, giờ hiện hình nguyên vẹn, hùng dũng uốn lượn trên bầu trời Kinh thành.

Graooo!!!!!! - Mau truyền hình hình ảnh từ Đế Vương Cung!

Trong phòng đạo diễn, Giám đốc Đài Truyền hình đích thân ngồi chỉ đạo. Hình ảnh, tất nhiên lấy từ phóng viên của Đài Truyền hình, vô cùng rõ nét. Từng chi tiết vảy của Hoàng Long cũng có thể nhìn rõ trên màn hình.

Bản tin này ngay lập tức được phát khắp cả nước.

- Hộ thành!

Không chỉ Đài truyền hình bận rộn. Lúc này, Vương Tuyết Trinh và Nguyễn Hữu Dũng, tất bật chuẩn bị quân đội phòng ngừa bất kì biến hoá nào có thể xảy ra.

Người dân Long Thành đổ xô ra đường nhìn lên trời. Người dân khắp cả nước chăm chú theo dõi lên truyền hình.

Bản tin chỉ đề cập một dòng tin tức, một dòng tin tức chấn động.

Nam Đế Bộ hạ chuẩn bị đột phá! Đức Tín vừa giở điện thoại ra nhìn bản tin phát sóng. Hình ảnh trên bản tin, so với hình ảnh mình quay được, có khác nhau là mấy đâu. Khác biệt duy nhất, là bản tin của hắc không ai xem, còn bản tin của Đài Truyền hình, được cả nước theo dõi.

Đức Tín dù là phóng viên gạo cội của báo Cộng đồng, nhưng trong làng báo nói chung, lại chẳng là cái gì cả. Chuyện lần này, hắc có thể cam chịu. Nếu không cam chịu, còn làm được cái đếch gì nữa? Hơn trăm phóng viên túc trực như hắc đây, không cam chịu thì là cái gì?

Nhưng bỗng nhiên, màn hình điện thoại của hắc bị chia làm đôi. Một nửa màn hình bỗng nhảy ra một khung cảnh hoàn toàn khác. Và một giọng nói quen thuộc vang lên. Giọng nói oang oang trên chính kênh Truyền hình Đại Nam này khiến hắc học cả máu. Vì đây là giọng nói của Hữu Thành.

- Thừa quý vị và các bạn, tôi là Hữu Thành của báo Cộng đồng. Các bạn có nhớ đến tôi không ạ? Tôi chính là người đã quay cuộc chinh phạt của Bộ hạ tại Vrahta. Lần này, tôi có một thông tin cũng vô cùng đáng chú ý. Hiện nay tôi đang ở tại Bắc Hà Lãnh thổ, Thuỷ Hành Kinh thưa quý vị. Và ngay vừa rồi, có một hiện tượng khiến tất cả người dân Bắc Hà phải thảng thốt kinh ngạc. Hoả Phụng, Hoả Phụng xuất hiện ngay trên bầu trời Thuỷ Hành Kinh!!! Hoả Phụng là Thủ Hộ Giả của Đại Thư viện Thiên Mẫu tại Bắc Hà. Đại Thư viện Thiên Mẫu, với người sở hữu chính thức, là Bắc Hoàng Hà Chí Thương.

Hoả Phụng xuất hiện tại Thuỷ Hành Kinh, đây là việc người dân Bắc Hà vô cùng hiếm gặp.

Hay thậm chí, cũng giống như khi Hoàng Long xuất hiện, điều này chỉ có một ý nghĩa.

Bắc Hoàng Hà Chí Thương cũng chuẩn bị đột phá! - Cái gì cơ?! Hoàng Long và Hoả Phụng cùng xuất hiện? Trên cùng một cái lục địa này? Không phải trùng hợp chứ?

Nhận được tin báo về, Giám đốc Đài truyền hình nhảy dựng lên. Vì sao cả Nam Đế Bắc Hoàng đều cùng rủ nhau đột phá một lúc thế này? Như mọi người đi vệ sinh vẫn rủ nhau đi cùng vậy.

Thế này làm sao trở tay kịp?

Tất cả phóng viên đều đang chăm chăm nhắm vào Đế Vương Cung, phía Bắc Hà, cũng có thường trú, nhưng không đặt ở Thuỷ Hành Kinh. Dù sao thì đặt thường trú ở Thuỷ Hành Kinh cũng vô cùng tốn kém. Nếu có chuyện gì quan trọng, còn có thể báo trước để thường trú tới kịp mà đưa tin. Nhưng tin lần này quá quan trọng, mà lại quá đột ngột.

- Có ai, có ai ở Thuỷ Hành Kinh không? - Giám đốc gần như hét lên. Câu hét này, nghe quen quen.

Và câu trả lời, cũng quen không kém.

- Có Hữu Thành, Hữu Thành ở báo Cộng đồng. Cái tên hôm nọ vừa có mặt tại Pháo đài Vira!

Câu trả lời này khiến cả phòng sản xuất của Đài Truyền hình dựng tóc gáy. Hữu Thành là thằng nào, mà khi có Đại sự kiện diễn ra, khi mà tất cả các phóng viên đều không thể lấy tin được, thì hần lại xuất hiện ở ngay đó?! Quá kinh khủng khiếp!!!

- Hữu Thành còn đang livestream trên mạng xã hội đây anh! Để em liên hệ với nó, xin chuyển tiếp ngay!

- Chứ còn gì nữa! Chuyển tiếp cái livestream ấy lên truyền hình mau. Để đích thân anh nói chuyện với nó!

Vậy là trong khi Đức Tín còn uất ức vì bản tin của mình không được ai theo dõi, Hữu Thành lại một lần nữa đồng dục cất tiếng trên Đài Truyền hình cả nước. Lúc này, không chỉ người dân Đại Nam, mà người dân Bắc Hà cũng đã nhận ra, Truyền hình Đại Nam, đang đưa ra một tin tức chấn động.

Nam Đế và Bắc Hoàng cùng đột phá!!

Tin tức lan truyền quá nhanh, từ Thuỷ Hành Kinh, lan ra khắp 14 lãnh thổ của Bắc Hà.

Cộng đồng quốc tế cũng không thể nào không để ý tới.

Từ trên tất cả các lục địa, mọi người đều dõi mắt theo Truyền hình Đại Nam.

Còn hơn cả cuộc chinh phạt Vrahta, lần này, rating lại tăng lên gấp đôi, thậm chí còn cao hơn nữa.

Vì Nam Đế và Bắc Hoàng, là 2 trong số 5 người mạnh nhất thế giới.

Sự kiện này, dù kết quả ra sao, cũng sẽ ảnh hưởng vô cùng lớn tới địa chính trị của hành tinh.

Thậm chí, Truyền hình của Bắc Hà cũng phải xin lại tin tức của Đại Nam, vì phóng viên của họ có thể lấy được tin tức từ Thuỷ Hành Kinh, nhưng lại không có được tin tức của Long Thành. Thường trú của họ cũng gặp một vấn đề tương tự, chạy tới không kịp.

Vậy là bản tin của Hữu Thành nghiêm nhiên xuất hiện trước ánh mắt nhìn của cả thế giới.

Và oái ỏăm hơn, một mình hẵn một bản tin này, không ai cạnh tranh.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 192: Nam Có Âm Dương, Bắc Có Ngũ Hành

Trong một thính phòng Opera, Edward đang đứng trước một dàn hợp xướng. Ngón tay ông ta đang đưa theo từng giai điệu. Đôi lúc, ông ta nhíu mày lại, rồi giãn ra, rồi đôi lúc lại giật nảy người như bị con gù đốt, lúc sau lại lim dim như đang ngủ.

Trên một đỉnh núi tuyết băng giá, Đại Hùng Kwaruh đang cố tưới nước cho cái mầm cây mình vun xuống. Nhưng nước vừa rót ra khỏi bình, đã đóng thành băng tuyết. Mầm cây nhỏ co ro trong gió tuyết.

Trên một con thuyền giữa dòng sông tại Thuỷ Hành Kinh, Kumo Sasaki vừa ngẫu nhiên nhai một xiên kẹo, vừa ngắm nhìn những Linh Thể nhảy múa hỗn loạn trên bầu trời.

Hoả Phụng đỏ rực rỡ trên bầu trời đêm. Nó há miệng ra hút. Tất cả Linh Thể trên Bắc Hà lãnh thổ đều bị hút về phía nó.

Hà Chí Thương muốn đột phá tới Tầng 16 Vô thức.

Đó là lý do hắn gọi Sasaki tới đây, dùng quyền chiếu phim tại thị trường Bắc Hà làm cái giá, đổi lấy Chúng Nhân Kính.

Chúng Nhân Kính, một trong rất ít những Thần Phẩm Bảo vật trên thế giới, là một chiếc gương.

Thần Phẩm Bảo vật trong truyền thuyết của Phú Sơn Lục Địa xa xưa, có một viên ngọc, một chiếc gương, và một thanh kiếm.

Vì quyền được phát hành phim của mình tại Bắc Hà, mà Kumo Sasaki sẵn sàng đổi cho Hà Chí Thương một trong ba Thần Phẩm trong truyền thuyết.

Bởi vì hắn chẳng quan tâm đâu.

Dù Bắc Hoàng có mạnh tới cỡ nào, hay Nam Đế có ra làm sao, hay thế giới này sẽ đi về đâu, hắn chỉ cần quan tâm phim của mình có được đón nhận hay không mà thôi.

Chúng Nhân Kính, theo như truyền thuyết của Phú Sơn, là một cánh cổng để bước vào thế giới gương. Khi con người soi thấy mình trong gương, thứ họ đang nhìn thấy, không phải hình ảnh phản chiếu của mình, mà là một thế giới song song. Thế giới gương là thế giới mà người Phú Sơn vô cùng nể sợ. Trong đó có tất cả mọi loại ma quỷ có thể hãm hại loài người.

Chúng Nhân Kính, thực tế, chính là một cánh cổng để bước vào cõi Vô Thức.

Bắc Hoàng muốn từ Tầng 15, sử dụng Chúng Nhân Kính, để đột phá tới Tầng 16.

Mỗi một tầng Vô thức, độ khó lại tăng lên tới vô hạn.

Nhưng lần đột phá này, cũng là một lần so đấu.

So đấu giữa Nam Đế và Bắc Hoàng. “Cái tên xằng pha nhót này, còn muốn quấy phá ta!”.

Ngồi trong phòng bế quan, Vương Vũ Hoành rửa thầm. Hắn không cần bước ra ngoài, cũng cảm nhận được khí thế âm u mà Hà Chí Thương phát ra từ cách đây cả chục nghìn km. Hắn cũng cảm nhận thấy, Hoả Phụng

đang ra sức hút đi rất nhiều Linh Khí, như muốn hút sạch Linh Khí của toàn bộ Viễn Đông.

Linh Khí, cần một thời gian đáng kể để có thể khôi phục. Bên này hút mất, thì bên kia không có gì mà dùng.

Mà Vương Vũ Hoành muốn đột phá Giả Kim Thuật, không thể không có Linh Khí.

Vạn vật hữu linh. Trong kim loại, ai dám nói không có Linh Khí? Chỉ là người Đại Nam không gọi nó là Linh Khí mà thôi. Các kết cấu trong kim loại, đóng vai trò chủ chốt trong việc hình thành nên tính chất của nó. Kim loại một khi đã bị rệu rã về kết cấu, dù có tái chế đến mức nào đi nữa cũng không thể sử dụng.

Nếu hắn không nhanh chóng, thì toàn bộ những tài nguyên hắn đã chuẩn bị, sẽ bị con Hoả Phụng kia hút cho sục hết kết cấu.

- Hoàng Long!!

Graoooo!!!!

Hoàng Long như đáp lại lời kêu gọi của hắn. Tiếng gầm vang dội khắp Long Thành.

- Đến rồi!

Vương Tuyết Trinh nghe thấy tiếng gầm này, bà đã chuẩn bị sẵn sàng. Bà giờ nắm đầm đầm thật mạnh xuống đất.

3 lớp tường thành bao quanh Long Thành, giờ trở thành 3 vòng Trận pháp phong toả.

4 ngôi đền canh giữ bốn phương giờ bỗng nhiên rung lắc, 4 pho tượng Vân Vũ Lôi Điện toả ánh sáng chói lóa chiếu thẳng lên trời.

3 màng chắn vô hình xuất phát từ 3 lớp tường thành, bao phủ toàn bộ Long Thành, chỉ ngoại trừ Đế Vương Cung cao chót vót chọc trời. Và Hoàng Long trên đỉnh đang gào rú.

Vương Tuyệt Trinh quát lớn. Tiếng quát vang vọng khắp Long Thành.

- Tất cả dân chúng tăng cường cảnh giác. Thiên kiếp sắp giáng xuống! Thuỷ Hành Kinh cũng xảy ra tình trạng tương tự. Một màng nước khổng lồ trùm kín toàn bộ thành phố. Người dân ai nấy đều tỏ vẻ căng thẳng và sợ hãi, nhìn Hoả Phụng uy nghi trên bầu trời.

Quaaaaaaaaahhh!!!

Hoả Phụng cất lên tiếng hét thánh thót, như đáp lại tiếng gầm của Hoàng Long phía bên kia dòng sông.

Mây trời trên lục địa Viễn Đông, như bị chia làm đôi, cuốn vào 2 vòng xoáy. Một vòng xoáy quanh Hoàng Long, một vòng xoáy quanh Hoả Phụng.

Hai cơn Thiên kiếp, đồng thời giáng xuống một lục địa. Thiên kiếp của Chí Tôn Cường giả, do chính Thủ Hộ Giả của Đại Thư viện tạo ra. Đây cũng chính là lợi thế mà không ai có được.

Được chính Thủ Hộ Giả của mình giáng xuống Thiên kiếp, không khác gì đi thi mà được chính thầy giáo của mình ra đề. Tuy rằng không làm tăng xác suất độ kiếp thành công, nhưng ít nhất Thủ Hộ Giả sẽ nường tay, đảm bảo về mặt tính mạng.

Chỉ cần còn sống, muốn độ kiếp bao nhiêu lần mà chẳng được.

Những người bình thường, nếu may mắn trải qua 5 tới 6 lần độ kiếp, đạt tới 6 bằng Tiến sĩ, đã cảm thấy vô cùng hài lòng với nhân sinh rồi, vì càng độ kiếp, tỉ lệ tử vong lại càng cao.

Đó cũng là lý do, mà Đại Thư viện quan trọng tới vậy. Không chỉ rút ngắn thời gian học tập, còn miễn phí luôn cả phí thi lại, muốn thi bao nhiêu lần cũng được.

Người xem truyền hình có thể nhìn thấy cả Hoàng Long và Hoả Phụng trên hai nửa màn hình, đều đang tích tụ trong mồm một quả cầu đen to lớn.

Năng lượng đen!

Một thứ năng lượng huyền bí từ vũ trụ, có thể huỷ diệt vạn vật.

Quả cầu trong miệng Hoả Phụng, to lớn hơn, nguy hiểm hơn quả cầu trong miệng Hoàng Long rất nhiều. Vì năng lực hiện tại của Hà Chí Thương, cũng cao hơn Vương Vũ Hoành rất nhiều.

Chí Tôn Cường giả muốn độ kiếp, Thiên kiếp giáng xuống đều khủng khiếp tới vậy.

Ầm!!

Hai luồng năng lượng đen, giáng thẳng xuống. - Âm Dương!!!

- Ngũ Hành!!!

Gần như cùng một lúc, Vương Vũ Hoành và Hà Chí Thương cùng hét lên.

Trên bầu trời Long Thành, xuất hiện một hình Âm Dương cực lớn, xoay tròn, như muốn che chắn đi luồng năng lượng đen.

Mà trên khắp lãnh thổ Bắc Hà, Ngũ Hành Kinh đều xuất hiện dị biến. Trên bầu trời Thuỷ Hành Kinh, xuất hiện đồ thị Ngũ Hành.

Nam có Âm Dương, Bắc có Ngũ Hành. Âm Dương và Ngũ Hành, có vẻ vẫn không thể kháng cự được sự huỷ diệt của Thiên kiếp.

Đây cũng là lúc, hai vị Chí Tôn Cường giả phải phô ra hết tài nghệ để vượt qua bài kiểm tra của mình.

- Man Khải Ca Nương!!

Một ảo ảnh âm u xuất hiện trên bầu trời Thuỷ Hành Kinh, khiến dân chúng kính sợ quỳ lạy. Hữu Thành cũng không dám làm trái, vội vàng quỳ sụp xuống, nhưng máy quay vẫn chĩa lên trên.

Lần đầu tiên, một Linh Thể tầng 14 xuất hiện trên sóng truyền hình, gây nên nỗi sợ hãi kinh dị cho toàn thế giới.

Một con ma, mà không phải là ma do người đóng, là một con ma thực thụ, hơn nữa lại là ma ở tầng 14, là Man Khải Ca Nương trứ danh của Bắc Hoàng. Xung quanh mộ, là 14 tầng mây tím quỳ dị, với những bàn tay, bàn chân trẻ con thò ra.

Man Khải Ca Nương cất lên tiếng hát. Tiếng hát cao vút, the thé, man rợ, xuyên thấu trời đêm, xuyên thấu lòng người. Tiếng hát này khiến bất cứ ai đang xem truyền hình đều phải sởn gai ốc. Trẻ con nghe thấy tiếng hát thì khóc oe oe, người già nghe thấy thì nôn mửa. Cứ như, Man Khải Ca Nương đang kêu gọi trẻ con và người già về với vùng đất chết.

Người dân Bắc Hà nổi tiếng với Linh Lực hùng mạnh, cũng cảm thấy khó chịu trong người. Hữu Thành thì khỏi phải nói, linh hồn hẫng như sắp bị hút ra ngoài. Ngay lập tức, Hoàng phải nhanh tay dán lên lưng hẫng một loạt những lá bùa, mới khiến hẫng hoàn hồn trở lại.

- Cám ơn! - Như vừa thoát khỏi lời kêu gọi chết chóc, Hữu Thành toát mồ hôi nói. Tại Long Thành, Vương Vũ Hoành cũng đã triển khai thủ đoạn của mình.

- Hiến tế!

6000 con robot, mỗi con được làm từ vài tấn Linh Thiết, bị phân rã, bay lên trời, tạo thành một đám mây kim loại khổng lồ, không chỉ che phủ toàn bộ Long Thành, mà bán kính 60km xung quanh, không nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

Bài thi Giả Kim Thuật, giờ mới bắt đầu.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 193: Đại Nam Thần Khí

- Bác à, bác dừng xe cho cháu một chút.

Cửa xe mở ra, Linh kéo thẳng Văn ra ngoài. Nơi đây là một quảng trường rộng lớn, với đông nghịt người, đang dõi mắt lên màn hình lớn.

Văn ngơ ngác hỏi.

- Chuyện gì vậy?

- Nam Đế Bệ hạ đang đột phá. Cả Bắc Hoàng cũng vậy.

- Nam Đế thì hôm nọ tớ thấy rồi, còn Bắc Hoàng là cái ông mà hôm nọ thầy hướng đạo có nói, gì ấy nhỉ...

- Tâm Linh Sư mạnh nhất thế giới.

- Ờ.

Văn hơi hốt trả lời một câu. Nó không hiểu người ta đột phá thì dân tình bu vào xem làm gì. Nó từng nhìn thấy anh Quang đột phá, cũng không có gì đặc biệt lắm. Nếu là bản thân đột phá thì mới quan trọng chứ.

Nhưng trên màn hình, cũng có khá nhiều cảnh lý thú.

Nó nhìn thấy một con rồng vàng, và một con chim đỏ.

Đặc biệt là con rồng vàng, đem lại cho nó cảm giác vô cùng... quen thuộc.

Nhưng cũng chỉ đến vậy mà thôi, chuyện này nó không quan tâm lắm. Nếu rảnh rồi, nó còn đứng lại xem, vì cũng khá là thú vị. Nhưng giờ đã muộn rồi, nó lại mệt. Nó buồn ngủ.

Chí Tôn Cường giả đột phá, đối chọi với Thiên kiếp, rồi Hoàng Long Hoả Phụng, cũng không quan trọng bằng việc nó buồn ngủ.

Nó quay sang muốn nói với Linh, nhưng cô bạn đang háo hức nhìn lên màn hình, nó lại không nỡ.

Nó ngáp một cái sái cả quai hàm. Sau đó quay ra xe. Nó bảo bác tài là chốc cứ chở Linh về nhà đi.

Rồi nó đi bộ về.

Vừa đi vừa ngáp. Tất cả các phóng viên ở Long Thành cố chĩa máy lên trời, zoom hết cỡ, cũng không thể nào nhìn thấy gì qua tầng mây kim loại dày đặc.

Chỉ nghe thấy từng tiếng Uỳnh!! Uỳnh!! như có thứ gì đánh lên tầng mây ấy.

Rầm!!

Một tia năng lượng đen đặc, đen hơn cả bầu trời đêm, đen hơn mọi loại màu đen, phá tan tầng mây kim loại, đánh xuống Long Thành.

Đám phóng viên đang túc trực trên nhà cao tầng, sợ cuống cuồng, che đầu nằm bẹp xuống nền.

Uỳnh!!!!!!!

Tia năng lượng đen đánh thẳng vào màn chắn che phía trên, tạo nên một chấn động kinh khủng, rồi tiêu tán.

Trên tầng mây kim loại, nhiều nơi cũng bị đánh thủng như vậy, những tia năng lượng đen giống như những tia sét, thi nhau đánh xuống màn phòng hộ.

- Cứ thế này không ổn!

Vương Tuyết Trinh đứng trên tường thành, quan sát hiện tượng. Bên cạnh bà, Nguyễn Hữu Dũng cũng đang cau mày suy nghĩ.

- Cứ đà này, đồng Linh Thiết sẽ bị đánh tan mất.

- Thăng Hoành ăn hại này, sao mãi rồi vẫn không chuyển hoá được thế? - Vương Tuyết Trinh càu nhàu.

- Linh Khí đang ít ỏi quá. Cùng lúc ấy, ở Thuỷ Hành Kinh, khi Man Khải Ca Nương cất lên tiếng hát, hầu như toàn bộ Linh Khí trên Viễn Đông đều bị hút về nơi đây.

Thiên kiếp trên bầu trời, như bị tiếng hát của Ca Nương chặn đứng, dồn ứ lại, tạo thành những vệt đen loằng ngoằng trên bầu trời, như sắp bùng nổ.

Kumo Sasaki lười nhác nằm trên thuyền, ngắm nhìn dị tượng trời đất.

- Cứ thế này không ổn. Tên Tiểu Hà này, sao lại để Thiên kiếp tích tụ như vậy, không sợ bị trời đánh chết sao? Còn không mau gọi Hư Vô Thần Quan ra?!

Kumo Sasaki nói chưa hết câu, Thiên kiếp trên trời đã bùng nổ.

Một tiếng đình tai nhức óc vang lên, khiến tất cả mọi người phải sợ sệt nằm sụp xuống đất.

Hư không như bị đánh tan nát thành một hố lớn. Màn nước bao phủ Thuỷ Hành Kinh cũng đang sôi lên sùng sục.

Từ trong lỗ thủng của hư không, một cánh tay khổng lồ thò ra ngoài.

- Hư Vô Thần Quan!!!

- Là Hư Vô Thần Quan!! Đã lâu lắm rồi, Ngài mới triệu hồi ra Hư Vô Thần Quan!!

Một vị thần khổng lồ bước ra từ khe nứt. Hắn đội một chiếc mũ quan, gương mặt mờ mịt nhìn không rõ ràng, khắp người xiên những chiếc vòng kim loại khổng lồ.

Hư Vô Thần Quan, Linh Thể tầng 15, là Linh Thể hùng mạnh nhất mà Hà Chí Thương có thể triệu hồi. Tuy nhiên, triệu hồi ra hắn, cũng không hề đơn giản. Tầng 15, là tầng xa nhất mà Hà Chí Thương có thể đạt tới, không phải là tầng mà hắn thích là có thể chạm vào.

Muốn triệu hồi Hư Vô Thần Quan, lại phải thông qua Man Khải Ca Nương, và dựa vào sức công phá của Thiên kiếp, để đánh vỡ bình chướng.

Hà Chí Thương triệu hồi Hư Vô Thần Quan, chính là để chống lại Thiên kiếp, đồng thời đánh nát bức tường ngăn cách Tầng 16.

Linh Khí trên Viễn Đông, cũng vì Hư Vô Thần Quan xuất hiện mà ít đi rất nhiều. Vương Vũ Hoành toát mồ hôi trán. Trong người hắn, từng ngọn lửa đang hừng hực thiêu đốt. Hắn đói, hắn khát, hắn hoa mắt, hắn chóng mặt.

Hiện giờ, toàn bộ tinh thần của hắn, đều tập trung vào đám mây Linh Thiết lơ lửng trên bầu trời. Mỗi lần Thiên kiếp đánh xuống, hắn phải oằn người ra gánh chịu.

“Xăng pha nhót, người được lắm. Muốn phá ta cho bằng được phải không? Vậy mà sắp tới người sang Đại Nam, ta còn định cho bản đại bác chào mừng. Giờ thì quên khẩn trương nhé!”

Hắn cũng biết rằng Bắc Hoàng hay Tây Công, sẽ không dễ dàng để yên cho mình đột phá. Cả 3 người đều là đối thủ, chẳng ai muốn kẻ khác mạnh hơn mình.

Nhưng hắn không ngờ, Hà Chí Thương lại có thể đột phá ngay bây giờ. Tên đó lấy đâu ra tự tin tới vậy? Chẳng lẽ là chỉ muốn phá mình sao? Muốn cả hai lưỡng bại câu thương? Hắn không rảnh tới mức đó chứ? Vẫn còn tóc vàng hoe ngồi đó ngư ông đắc lợi kia mà.

A! Phải rồi!

Kumo Sasaki! Con nhện chết tiệt này. Vì bộ phim hắn sắp chiếu, sẵn sàng đem cả Chúng Nhân Kính tặng cho Xăng pha nhốt sao?

Xem ra, mình đã đánh giá sai độ điên của tên này. Chỉ vì một bộ phim, mà sẵn sàng làm vậy sao?

Cả hai người các người, dám đi đêm với nhau, ra tay với ta.

Và các người ngang nhiên đi đêm như vậy, mà con Gấu Béo kia còn để yên như vậy, thậm chí còn không thềm cảnh báo ta một tiếng.

Rốt cuộc, vẫn là Gấu Béo Kwaruh muốn vả cho mình một cái đây sao?

Ha ha ha! Được lắm!

Đã vậy, Vương Vũ Hoành ta sẽ đột phá 10 bằng Tiến sĩ ngay trước mũi các người, để xem ai vả ai?

Cười khàn khàn một tiếng, hắn mới dùng hết sức lực, vươn tay lên. Hai bàn tay hắn, như nắm lấy Âm Dương.

- Bạch Mã Hộ Thần! - Hắn quát lên.

Khu rừng rậm phía Nam Long Thành, một con ngựa trắng hí dài một tiếng.

- Đại Tượng Vệ Thần!

Dãy Trường Long phía Đông Long Thành, một con voi lớn ngửa cổ lên trời.

- Thuỷ Ngưu Nông Thần!

Đồng bắc phía Bắc, một con trâu lớn cạp sừng xuống đất, thở phì phò.

- Giao Long Lạc Thần!

Trên dòng sông Mẫu Hà, một con rồng uốn người lao lên khỏi mặt nước.

- 4 vị thần, ta phụng theo di nguyện của Vương Thái Tổ, mời 4 vị giúp ta, Kim Quy Trấn Thần!

Trên mặt hồ nằm gần Hoàng Thành, một con rùa đá bỗng nổi lên.

- Quy Văn Lịch! Đại Nam Thần Khí, xuất hiện!!!

Hai tay hấn gong lên, dùng hết sức để khuấy tròn lại. Đám mây Linh Thiết cũng dần dần chuyển động, quấn lại với nhau, dần thu hẹp phạm vi lại.

Từ 60km xung quanh Long Thành, thu lại còn 30km, 10km, rồi phủ tới Trấn Thành, Sinh Thành, rồi thu nhỏ lại chỉ còn che kín Hoàng Thành, rồi từ Hoàng Thành, chỉ còn thu về Đế Vương Cung, rồi nhỏ lại.

Toàn bộ hàng nghìn tấn Linh Thiết, đã thu nhỏ thành một chiếc mai rùa.

Một trong Tứ Đại Thần Khí của Đại Nam. Là nguồn gốc của Âm Dương Bát Quái.

Lịch rùa.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 194: Công Phá

Người Đại Nam cổ đại, nhìn thấy dáng đi của con rùa mà nghĩ ra làm nhà, nhìn mai rùa mà nghĩ ra lịch.

Loại lịch ấy, chia làm 8 phương, chính là tiền thân của đồ hình Bát Quái.

Cội gốc của Bát Quái, chính là Âm Dương.

Tại Bắc Hà không có rùa lớn, nên người ta không nghĩ ra lịch rùa. Cho tới khi, lịch rùa được người Đại Nam đem qua bên kia bờ sông, giới thiệu với người Bắc Hà, mà được ghi nhận lại bởi chính người Bắc Hà là: “có thể đọc thấu mọi sự việc trong trời đất”. Khi ấy, người Bắc Hà mới biết tới Âm Dương Bát Quái.

Người Bắc Hà lý giải thế giới theo Ngũ Hành, sau đó lại kết hợp thêm Bát Quái, dung nạp 2 môn học vào lại với nhau, tạo nên Dịch học. Dịch học sau đó được phát triển tại cả Đại Nam lẫn Bắc Hà, theo hai hướng khác biệt.

Người Đại Nam dùng Dịch học để tính toán, đạt được rất nhiều thành tựu trong Toán học.

Người Bắc Hà dùng Dịch học làm cơ sở dạy dỗ, tập trung vào đối nhân xử thế và cư xử ở đời.

Đã trải qua rất rất nhiều năm, qua bao nhiêu thăng trầm, cuối cùng người ta chỉ còn nhớ tới Dịch học, chứ thứ lịch rùa thần bí kia, đã không ai

còn nhớ.

Ai biết rằng, thứ lịch rùa bằng đá ấy, được chôn sâu trong một cái hồ, mà ngày ngày người dân Long Thành vẫn dạo ngang qua.

Quy Văn Lịch, mới chính là Thần Khí bảo vệ Long Thành hàng nghìn năm nay. Chiếc mai rùa được luyện bằng hàng nghìn tấn Linh Thiết, giờ ra đời lấy toàn bộ Thiên kiếp do Hoàng Long phun xuống.

Mặc kệ Thiên kiếp mạnh mẽ ra sao, cái mai rùa vẫn trơ trơ không chút sút mẻ.

Từ xa nhìn lại, các phóng viên không thể nào nhìn ra thứ nho nhỏ đang chống lại với Thiên kiếp kia, là cái gì.

Trên tường thành, Vương Tuyết Trinh lau mồ hôi trán. Bà cũng lo lắng cho đứa cháu mình.

- Phù, coi như xong được bước đầu tiên.

- Đúng vậy, mới chỉ là chống lại được Thiên kiếp đánh phá, vẫn còn phải hoàn thành Giả Kim Thuật.

Nguyễn Hữu Dũng tựa lên cái nạng, trầm ngâm.

Lúc này, cả thế giới đều đang dõi theo nhất cử nhất động của phía Vương Vũ Hoành. Bỗng nhiên, ưỳnh một tiếng, phát ra từ nửa màn hình bên kia.

Hư Vô Thần Quan, giờ nắm đấm đấm thẳng vào Thiên kiếp trong miệng Hoả Phụng!

- Bắc Hoàng điên rồi sao?

- Hắc không cần tính mạng mình, cũng không nên lôi hàng triệu con dân Thuỷ Hành Kinh cùng xuống địa ngục chứ?

- Hắc vốn đang muốn xuống địa ngục đó, tầng 16 Vô thức, có khác gì địa ngục đâu?

- Vậy hắc muốn ở lại đó luôn, hay là còn muốn trở về mà tranh đoạt thiên hạ?

Những lời bình luận chủ yếu đến từ Cận Tây, là nơi không phải lo nghĩ gì tới kết quả sự kiện này, vô cùng thoải mái như đang xem phim. Công chúng Cận Tây không thích Nam Đế, nhưng càng có ác cảm với Bắc Hoàng.

Dù sao thì Thành Bang và Bắc Hà, cạnh tranh nhau trong văn học nghệ thuật cũng đã lâu rồi, còn chưa phân rõ xem bên nào xuất sắc hơn bên nào. Nếu Bắc Hoàng đột phá thất bại, rồi kẹt lại tại cõi Vô thức luôn, thì tốt quá.

Người Cận Tây thì cười cợt, người Bắc Hà thì lo lắng. Đấm thẳng vào Thiên kiếp, chuyện này quá điên rồ, ít nhất thì chưa từng có vị Chí Tôn nào dám làm.

Nhưng Hà Chí Thương dám. Không phải bởi vì hắc gan dạ. Hắc nổi tiếng sợ chết. Nhưng lần này, hắc đột phá, rất khác với Vương Vũ Hoành.

Vương Vũ Hoành là đột phá bằng Tiên sĩ, chỉ cần chịu đựng được Thiên kiếp, thành tựu được Giả Kim Thuật, là xong. Còn hắc, vốn đã là Tiên sĩ Tâm Linh rồi, thứ hắc muốn đột phá, là đi sâu hơn nữa, đánh vào một thứ cảnh giới chưa ai từng biết tới.

Muốn phá bỏ bức tường ngăn cách cảnh giới ấy, chỉ có thể đánh!

Hắn muốn dùng sức mạnh của Hư Vô Thần Quan, đánh ra một cánh cửa để bước vào Tầng 16. Sở dĩ mọi người đổ xô đi xem 2 vị Chí Tôn đột phá, một phần là vì việc này sẽ ảnh hưởng tới thế cục quốc tế, một phần vì màn đột phá này quá hào nhoáng và thú vị, một phần nữa, là vì họ mong mỏi, có thể học hỏi được gì từ 2 vị Chí Tôn này.

Nhưng, Văn lại nghĩ khác. Nếu ai cũng xem Chí Tôn đột phá rồi trở nên mạnh mẽ được như họ, thì thế giới này đã có 30 tỉ Chí Tôn. Có thể người ta sẽ hiểu ra được một cái gì đó, còn nó, nó chả hiểu ra cái quái gì, nó cũng chẳng thấy mình giác ngộ được cái gì, nên nó bỏ về.

Thứ Bình Nguyên Tri Thức mà mọi người tôn sùng, nó cũng đã từng thấy qua. Chỉ là một bãi cát, với trời sao. Nó chẳng cảm thấy mình giỏi giang hơn một chút nào, nên nó cũng không hiểu vì sao mọi người lại tôn sùng những thứ đó như vậy.

Rốt cuộc, mọi người theo đuổi tri thức, hay theo đuổi cái hư danh mà tri thức mang lại? Đúng là trong số hàng tỉ người đang theo dõi sự kiện này, tuyệt đại đa số chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra. Dù có là những Cường giả học vị Tiến sĩ ngồi bàn luận với nhau, cũng chỉ hiểu được sơ sơ diễn biến vụ việc, nhưng mạch tư duy của các vị Chí Tôn, không ai hiểu nổi.

Ví dụ như vì sao Bắc Hoàng phải sai khiến Hư Vô Thần Quan không ngừng đâm vào Hoả Phụng, họ không hiểu. Họ sợ hãi. Vì mỗi quyền của Hư Vô Thần Quan, không cần đến Tiến sĩ cũng cảm nhận được, sự run rẩy của trời đất.

Hai cõi Âm và Dương, ranh giới chia cách hai thế giới ấy đang bị công phá. Nếu cứ như vậy, toàn bộ Bắc Hà, thậm chí là toàn bộ Viễn Đông, có thể sẽ biến thành hư vô.

Bắc Hoàng Hà Chí Thương, bị điên rồi sao? Bị đám linh hồn nhập vào tới tấp hoả nhập ma sao? Chỉ có Trần Phương Linh hiểu.

Cô bé không biết vì sao, cô chỉ biết Hư Vô Thần Quan đang muốn làm gì. Hà Chí Thương đang muốn làm gì.

Từng rung động ở cõi Vô thức, ảnh hưởng trực tiếp tới Linh. Đầu cô bé đau nhức dữ dội. Cô bé ngồi thụp xuống.

Những bóng người trên quảng trường, như mờ nhoè đi. Chỉ còn hình ảnh Hư Vô Thần Quan trên màn hình lớn. Ông ta như đang hiện hữu ở ngay đây, như đang tung nắm đấm thẳng vào đầu cô bé.

- Oăng oăng!

Con Cú chó từ trong cặp cô bé, nhảy xổ ra ngoài, nó vỗ cánh sủa inh ỏi.

- Cháu bé, không sao chứ?

Một bàn tay vỗ lên vai Linh, cái vỗ này, khiến cô bé như bừng tỉnh. Không còn những cơn đau, không còn cảm giác khó chịu như trước.

Đối diện cô bé, là một người đàn ông.

Một người đàn ông gần 50 tuổi, mày râu nhẵn nhụi, vẻ mặt hiền lành.

Ông ta, chính là Hà Chí Thương.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 195: Vật Chất Sơ Khai

- Bắc... Bắc Hoàng!

Linh kinh ngọc thốt lên.

Không chỉ Linh kinh ngọc, mà chính Hà Chí Thương cũng sững sốt lặng người.

Vì sao cô bé này có thể nhận ra mình?

Giống như Vương Vũ Hoành, Hà Chí Thương đi tới đâu, hầu như đều sẽ phủ Thôi Miên lên khắp xung quanh, để không ai nắm được hành tung của mình. Trừ khi nào hắn chủ động muốn tiếp chuyện với mọi người, không thì không mấy ai tìm được hắn.

Cô bé trước mặt, mới chỉ 11, 12 tuổi, mà lại không hề bị Thôi Miên của hắn thao túng. Bắc Hoàng Hà Chí Thương có bao nhiêu phân thân, không ai biết rõ. Trong số những phân thân ấy, đâu mới là thật, cũng không ai nắm được. Chiến lược của mỗi phân thân ra sao, thế nhân càng không biết.

Mỗi phân thân của Bắc Hoàng lại có thể độc lập hành động. Phân thân tại Thủy Hành Kinh đang tập trung đột phá Tầng 16 Vô thức, thì phân thân này, lại đã tới Đại Nam được hơn 1 tháng rồi.

Việc có một phân thân của Hà Chí Thương tới Đại Nam, Vương Vũ Hoành cũng nắm được. Bởi vì, Bắc Hoàng cần tới Đại Nam chuẩn bị cho đợt giao lưu Khoa học Văn nghệ mà chính hắn đề xướng ra.

Một tháng qua, hắn đã đi khắp Đại Nam, và còn đang tìm địa điểm. Rất có thể, sẽ tổ chức sự kiện trên tại Long Thành.

Đợt này, Hà Chí Thương chưa từng đi tới Long Thành, nhưng qua vài lần thăm chính thức, hắn cũng chẳng lạ gì Kinh đô phương Nam này.

Dạo một vòng quanh Đại Nam, rốt cuộc phân thân của Hà Chí Thương dừng chân tại Hải Thành, đúng vào lúc một phân thân khác đang chuẩn bị đột phá.

Đột phá tầng Vô thức, chỉ cần 1 phân thân có thể vượt qua, là có thể kéo toàn bộ chân thân vượt qua. Cũng bởi vậy, Bắc Hoàng không ngần ngại dùng cách điên cuồng nhất để đột phá, bởi vì nếu bị Thiên kiếp đánh chết, cũng chỉ là đánh chết phân thân của mình mà thôi.

Hà Chí Thương quay người, nhìn lên màn hình lớn. Hắn không thể liên lạc được với phân thân tại Thủy Hành Kinh, vì tên này đang chìm quá sâu vào các tầng Vô thức. Hắn chỉ có thể nhìn qua màn hình, cảm nhận được khí thế của Hư Vô Thần Quan.

Hư Vô Thần Quan, đang muốn đánh tan dòng chảy Vô thức của thế giới, qua đó mở ra lối vào tầng 16.

Nhưng ở phía Long Thành, Vương Vũ Hoành đang muốn làm ngược lại. Hắn đang muốn dùng Quy Văn Lịch, hút lấy tất cả những dòng Vô thức mà Hư Vô Thần Quan vừa đánh tan.

Trở trêu thay, lời nói của Kwaruh, Nam Đế và Bắc Hoàng nên cân bằng cho nhau một ít Linh khí, giờ lại thành hiện thực. Bắc Hoàng không ngừng đánh bay Linh Khí, Nam Đế lại không ngừng hút lấy Linh Khí.

- Ngài là... phân thân phải không?

Câu hỏi của Linh, khiến Hà Chí Thương giật mình. Hắn chợt nhận ra, không biết xử lý cô bé này ra sao. Dù gì việc hắn tới Đại Nam cũng không phải quá bí mật.

- Đúng vậy, cháu đừng nói với ai nhé.

- Tại sao, ngài lại dùng Hư Vô Thần Quan để đánh vào cõi Vô thức?

Câu hỏi này, khiến Hà Chí Thương giật mình.

- Cháu gái, sao cháu lại hỏi vậy?

- Cháu nhìn thấy, thứ mà ông ta đâm vào, không phải là Thiên kiếp, mà chính là dòng chảy Vô thức. Đang có hàng nghìn dòng chảy Vô thức kêu gào dưới năm đấm của ông ta.

-!!!

Hà Chí Thương sửng sốt nhìn cô bé trước mặt. Vừa rồi, hắn cảm nhận thấy tâm linh của cô bé có chút gì không ổn, có lẽ là do ảnh hưởng từ lời hát của Man Khái Ca Nương, hắn đã tới vỗ vai cô bé. Cái vỗ vai này, chính là dùng Linh Lực của bản thân để điều hoà Tâm linh, nhưng hắn đã cảm thấy có gì không đúng. Linh Lực của hắn, như bị nuốt chìm vào trong cõi Vô thức.

Thể chất của cô bé con này, quá kì dị. Cứ như là... Dị Thể Linh Thể.

Hắn không chắc chắn lắm. Dị Thể Linh Thể, đã vài nghìn năm nay không xuất hiện. Hắn cần thử lại một lần nữa. Hắn cần nhìn vào Vô thức của cô bé.

Hai mắt hắn mở lớn, đồng tử co lại, một luồng Linh Lực phủ mờ lên đôi mắt.

Nhập Thần Chi Nhân. Linh không còn đứng trên quảng trường nữa. Xung quanh cô không còn đông người qua lại, mà chỉ là một vùng đất trống trơn.

Trên bầu trời, từng Linh Thể bị cuốn trôi thành dòng chảy, trôi bồng bênh.

Đứng trước mặt cô, vẫn là Bắc Hoàng Hà Chí Thương.

Ông ta, hình như cũng đang vô cùng kinh ngạc.

Bởi lẽ nơi đây, chính là cảnh giới mà ông ta hằng mong muốn, nhưng mãi chưa thể nào đạt tới.

Tầng 16 Vô thức. Dưới đáy dòng sông Mẫu Hà chảy qua Thủy Hành Kinh, phân thân của Hà Chí Thương ngồi đó. Hắn đã ngồi dưới đáy sông được mấy tiếng đồng hồ. Nơi đây chính là nơi hắn bế quan để đột phá.

Từng cú đâm của Hư Vô Thần Quan lên bầu trời, truyền cả xuống đáy sông, khiến mặt nước dao động thành từng đợt.

Sắp rồi, một chút nữa.

Hàng triệu triệu Linh Thể đang quặn quai gào thét.

Một chút nữa!

Hắn rút trong túi ra, một mảnh gương nhỏ, đã bị vỡ đi một góc.

Chúng Nhân Kính!

Mặt gương này, có thể điều khiển dòng chảy Vô thức. Chỉ cần Hư Vô Thần Quan đâm ra một lỗ hồng, hắn có thể dùng Chúng Nhân Kính, soi tỏ ra cánh cổng để bước vào Tầng 16.

Bất chợt, một lời kêu gọi vô hình, từ Tầng 16, xuyên thấu qua không gian, chạm vào hắn.

Phân thân của Hà Chí Thương học máu mồm. Đế Vương Cung, Vương Vũ Hoành vẫn đang gồng người vận sức. Hắn đã dùng toàn bộ số Linh Thiết mà mình chuẩn bị bấy lâu nay, luyện chế thành Quy Văn Lịch.

Hiện giờ, hắn cần thêm nguyên liệu.

Nguyên liệu khắp Đại Nam Đế quốc, tuy không thiếu, nhưng cũng không thể coi là đủ. Hắn không muốn chỉ vì đột phá bằng Tiến sĩ thứ 10, mà khiến Đại Nam cạn kiệt tài lực.

Nếu Bắc Hoàng và Tây Công có dưới 10 bằng Tiến sĩ, thì cái giá này vẫn còn xứng đáng, nhưng vì Bắc Hoàng và Tây Công còn mạnh hơn như vậy rất nhiều, thì vì 1 bằng Tiến sĩ thứ 10, cái giá này là không đáng.

Vẫn còn bằng Tiến sĩ thứ 11, 12, thậm chí 13, và nhiều hơn nữa.

Nếu được, hắn muốn đem chính tên Khổng Lồ trong lòng núi Minh Nguyệt ra luyện chế, nhưng không được. Hắn không thể tìm ra mối liên hệ giữa tên đó với ngoại giới.

Vẫn còn một thứ có thể, là đồ hình Âm Dương đang lơ lửng trên trời.

Hắn tung hết sức lực, quay tròn hai cánh tay.

Trên bầu trời, hình Âm Dương cũng đang bắt đầu quay tròn.

Đồ thị Âm Dương, với hai màu trắng đen, bắt đầu hoà trộn vào nhau, thành một màu xám. Không còn Âm, cũng chẳng còn Dương, chúng hoá thành một chất lỏng sền sệt.

Vũ trụ này từ thuở sơ khai, đều bắt nguồn từ một chất lỏng sền sệt. Sau đó, chẳng biết qua bao nhiêu thời gian, hay thậm chí, từ khi thời gian

còn chưa xuất hiện, một vụ nổ lớn xảy ra, chia tách thế gian này thành hai phần. Âm và Dương.

Âm và Dương tạo nên sự phân cách về năng lượng, từ đó, dòng năng lượng mới chảy không ngừng từ Dương về Âm, tạo nên dòng chảy của thế giới. Trong dòng chảy đó, vạn vật ra đời.

Đó là cách mà Dịch học mô tả về vũ trụ.

Thái cực sinh Lưỡng nghi.

Đã vậy, khi hoà trộn Âm Dương lại với nhau, thì thứ vật chất trung tính ấy, không khác gì trạng thái sơ khai của vũ trụ.

Trạng thái sơ khai, thì cần một vụ nổ lớn mới có thể công phá. Nếu chỉ là Thiên Kiếp, có lẽ còn chưa đủ sức.

Quả vậy, vì từng tia năng lượng đen đánh xuống thứ chất lỏng sền sệt ấy, đều bị nuốt chửng.

Nhưng như vậy chưa đủ, dù là đồ hình Âm Dương, dù có là Quy Vắn Lịch, dù có là toàn bộ Linh Thể trên thế giới này, dù có là vật chất sơ khai, đối với hần, đều chỉ là nguyên liệu để luyện hoá.

Giả Kim Thuật, thứ cần luyện hoá, không chỉ là kim loại, mà là vạn vật.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 196: Thế Giới Của Kwaruh

- Vương Vũ Hoành!!!

Từ trên đỉnh núi tuyết phủ, Đại Hùng Kwaruh giận giữ hét lên. Hắc là kẻ mạnh nhất thế giới, hơn ai hết, hắc biết rõ thứ gì đang xảy ra.

Nam Đế hay Bắc Hoàng tranh nhau đột phá, dù là kẻ nào thắng hay thua đối với hắc cũng không ảnh hưởng gì mấy. Đúng là lần này hắc cố tình chơi xỏ Vương Vũ Hoành, nhưng cũng chỉ là một lần chơi xỏ mà thôi, hắc cũng không có chấp niệm phải đi phá rồi hoàn toàn việc tên này đột phá.

Bởi vì không cần thiết.

Dù là 10 bằng Tiến sĩ của Vương Vũ Hoành, hay 16 tầng Vô thức của Hà Chí Thương, đối với hắc, đều không đáng kể.

Vậy thì cũng thôi.

Wương Vũ Hoành, còn cố tình chơi lại hắc.

Linh Khí trên toàn thế giới, bỗng nhiên cực kì bất ổn. Là bởi vì Quy Văn Lịch xuất hiện.

Một bên dùng Chúng Nhân Kính, một bên dùng Quy Văn Lịch, dòng chảy của thế giới hỗn loạn chưa từng có. Nhưng chưa dừng lại ở đó, vì Vương Vũ Hoành đang lợi dụng sự hỗn loạn này, mà thừa cơ luyện chế mọi thứ hắc có thể chạm tới.

Giống như khi tạo hình cho kim loại, cần nung nóng nó lên, để các phân tử kim loại chuyển động hỗn loạn, các kết cấu bị phá vỡ, mới có thể thoải mái tạo hình. Hiện giờ không cần nung nóng, mà Linh Khí đã hỗn loạn đến không thể nào hỗn loạn hơn, không khác gì dọn cỗ ra cho hăn xơi.

Cứ thế này, không những hăn có thể thành công đối kháng với Thiên kiếp, mà còn thừa sức vả cho Đại Hùng một vả.

Bởi vì Đại Hùng Kwaruh, đang trồng cây.

Cái cây non này, muốn nuôi dưỡng, không thể nào dùng phương pháp thông thường, mà cần tích tụ Linh Khí. Đại Hùng đã hứa với cháu trai của mình, sẽ ở giữa vùng núi tuyết khắc nghiệt này, trồng lên một cái cây thật cao, thật to.

Nhưng với việc Linh Khí bị luyện chế điên cuồng như vậy, mầm cây non, không ngừng héo quắt lại.

- Thăng dần Hà Chí Thương làm cái gì vậy nhỉ? Tại sao khí thể bên Bắc Hà càng ngày càng yếu như thế? Chẳng lẽ chính ta phải ra tay?

Và Đại Hùng Kwaruh ra tay thật. Phòng bế quan của Vương Vũ Hoành, bỗng nhiên biến mất. Trong mắt hăn, đã là một thế giới rộng lớn và trống trải.

- Gấu Béo, người có nhất thiết phải sĩ diện tới vậy không?!!

Vương Vũ Hoành tức giận quát lớn. Hăn chẳng lẽ còn không biết chuyện gì đang xảy ra, thì uống công cho tài tư duy của hăn.

Nơi đây, chính là vùng đất chết mà chỉ có Ý thức Rukth"Oar mới có thể tạo nên.

Một thế giới độc lập nằm trong một thế giới.

Chiêu thức kinh khủng nhất mà Đại Hùng Kwaruh có thể sử dụng.

“Thế giới của Kwaruh”.

- Vũ Hoành, người chịu khó chờ ở đây cho tới khi Chí Thương hồi phục lại, khi đó hai người thi đấu mới công bằng thú vị. Trong thế giới của ta có rất nhiều thắng cảnh để dạo chơi, đừng buồn nhé.

- Con Gấu Béo, lôi mặt ra đây cho ta!! Đồ khốn kiếp!!

Vương Vũ Hoành tức giận gào thét. Không ăn thua. Gào thét không giải quyết được tình hình. Hắn chỉ gào thét để thử xem, liệu có tiếng vọng đáp lại hay không.

Không có tiếng vọng, tức là thế giới này rộng lớn đến gần như vô tận.

Hắn giơ tay lên trời bắt lấy Thương Thiên, đưa tay xuống đất nắm lấy Đại Địa.

Âm Dương Hoàng Long Tiễn, phát động!!

Chìm ngấm.

Hoàng Long bay ra, như thiêu rụi cả bầu trời, cuồng bạo bay lên cao, cuối cùng... mất hút.

Thế giới của Kwaruh, quá rộng lớn.

Còn hắn, đang bị giam cầm tại đây. Tại một thế giới khác, cũng không phải là thực tế, mà là từ Tầng 16 Vô thức, phân thân của Hà Chí Thương như bị hút về một cánh cổng.

- Không!!!!

Hắn không cam lòng hét lớn. Khó khăn lắm, hắn mới có thể tới được tầng Vô thức thứ 16, nhưng thế giới nơi đây, dường như không chấp nhận hắn, hắn bị ném ngược trở về tầng 15.

- Không!!!

Hắn cố vùng vẫy, cố lao tới, cánh tay hắn với về phía trước.

Theo bản năng, Linh đưa tay ra nắm lấy bàn tay hắn.

Uỳnh!!

Ngay khi bàn tay hai người chạm vào nhau, một tiếng động kinh hoàng vang lên. Phía sau lưng cô bé, một Linh Thể được ngưng tụ xuất hiện.

Ảo Ảnh Ma Thần.

Linh Thể chủ quản tầng 16. - Ảo Ảnh Ma Thần!

- Là Linh Thể tầng 16!!

- Triệu hồi được Linh Thể tầng 16, tức là Bắc Hoàng đã đột phá thành công?!

- Không đúng, Thiên kiếp, nhìn Thiên kiếp kia, Thiên kiếp vẫn còn đó. Thậm chí, Ảo Ảnh Ma Thần, đang đứng về phía... Thiên kiếp?!

Lúc này, trên bầu trời Thuỷ Hành Kinh, qua ống kính của Hữu Thành, một Linh Thể khổng lồ khác lại xuất hiện trên bầu trời.

Ngày hôm nay, có quá nhiều điều chấn động, khiến tất cả mọi người đều không kịp tiếp nhận.

Linh Thể tầng 16, không những có thể huỷ diệt một đế quốc, còn có thể thổi bay một đại lục.

Linh Thể tầng 16 xuất hiện, không còn ẩn hiện trong ranh giới Âm Dương nữa, mà đã bước hoàn toàn vào thế giới thực.

Tất cả mọi người đều cảm thấy, tận thế đã giáng xuống đầu.

Bên trên là Hoả Phụng gào thét, bên dưới là Áo Ảnh Ma Thần ghê rợn. Ngay lập tức, Linh Thể tầng 15 Hư Vô Thần Quan trở nên yếu đuối không thể tả.

Áo Ảnh Ma Thần vươn tay lên trời, đón lấy quả cầu Thiên kiếp của Hoả Phụng, hắt từ từ ném quả cầu xuống Thuỷ Hành Kinh.

Động tác từ tốn, mà như khiến người ta nếm trải tuyệt vọng tột cùng. - Không!!!

Đúng lúc này, phân thân của Hà Chí Thương đang ngồi dưới đáy sông, hét vang một tiếng.

Bắc Hoàng Hà Chí Thương, dù chiến lực còn chưa đến tầm, nhưng truyền thừa hàng nghìn năm của Bắc Hà, lại đầu hàng trước một Linh Thể tầng 16 hay sao?

Ngay lập tức, xuyên suốt dòng Mẫu Hà, chạy dọc theo bờ đê vĩ đại, bỗng nhiên rực sáng. Từ trên nhìn xuống, dòng sông như một con rồng khổng lồ đang quăn quại.

Bắc Hà Long Mạch!!

Nhánh Bắc sông Mẫu Hà, dài tổng cộng 1 triệu 200 nghìn km, với tổng cộng 1800 nhánh sông, mỗi nhánh sông, lại được bao đời Bắc Hoàng yểm lên bùa chú trấn giữ, giờ khắc này như đang thức tỉnh.

Long Mạch khai thông, toàn bộ năng lượng của toàn bộ vùng Giang Hạ, chảy ùa vào người Hà Chí Thương. Ngay lập tức, hấn phải bỏ đi sự bế tắc trong tâm linh của bản thân, tạo được sự kết nối với tất cả những phân thân khác, và quan trọng nhất, là với phân thân đang ở tầng 16 Vô thức.

Một kẻ ở tầng 15, một kẻ ở tầng 16, trong đánh ra ngoài đánh vào, chẳng lẽ còn không thể phá tan cánh cổng ngăn cách?

Đây mới là lúc, Hà Chí Thương cho cả thế giới biết, Tâm Linh Sư hùng mạnh nhất thế giới là như thế nào.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 197: Thiên Kiếp... Đã Tan!

- Con Gấu Béo chết tiệt, muốn o bế ta tới mức nào đây?

Trong thế giới của Kwaruh, Vương Vũ Hoành ngồi đó, không ngừng suy nghĩ. Hắn nghĩ ra tất cả 16 cách phân tích năng lực của Kwaruh, phân tích đặc điểm của thế giới này, và tin chắc rằng trong đó hắn có một cách kiến giải đúng. Hắn tìm ra tổng cộng 23 phương án để đối phó với vấn đề này, và mỗi phương án sẽ phải đổi một cái giá khác nhau.

Hiện giờ, thứ hắn cần ưu tiên nhất là thời gian. Mà để có được thời gian, có lẽ sẽ phải đánh đổi một số yếu tố khác. - Thiên Thượng Đẳng Chú!!

Trên bầu trời Thuỷ Hành Kinh, từng dòng Cổ Ngữ xuất hiện, sáng chói như những vì sao.

- Địa Vô Đẳng Chú!!

Trên mặt đất, xuất hiện vô vàn chú ngữ.

- Nhân Đại Minh Chú!!

Lúc này, trên từng người dân Bắc Hà có mặt tại Thuỷ Hành Kinh, đều xuất hiện một kí tự, rực sáng lên. Kí tự này chỉ xuất hiện trên người, nhưng không mang lại bất cứ cảm giác gì, không có đau đớn, cũng không có thương hại.

Thậm chí từ những lá bùa được dán lên lưng Hữu Thành, đã xuất hiện một kí tự tương tự.

Ba vòng Chú Thuật, Thiên, Địa, Nhân xuất hiện tại Thủy Hành Kinh.

- Thiên Đạo Chúc Phúc!!

Phân thân của Hà Chí Thương vỗ mạnh hai tay vào nhau. Ba vòng Chú Thuật đồng thời bay vút lên, hoà vào nhau, quay quanh Hư Vô Thần Quan.

Grừuuuuuu!!!!

Hư Vô Thần Quan, với 15 tầng mây xung quanh, bất chợt xuất hiện thêm một tầng mây nữa.

- Chúc Phúc để Linh Thể bước qua giới hạn!!

- Giống với lúc Vương Vũ Hoành chúc phúc cho Visshara!

- Vớ vẩn! Giống là giống thể nào? Đây là chúc phúc để Linh Thể tăng 15 bước vào tầng 16! Mà còn là thật sự bước vào tầng 16!

- Kinh dị!

- Nhưng mà... Ảo Ảnh Ma Thần là chương quản của tầng, nếu chỉ là bước vào tầng 16, vẫn đánh không lại!

Trên mạng, những nghị luận đã bắt đầu ầm ĩ.

- Man Khải hiển tế!!

Hà Chí Thương hô lên một tiếng. Ngay lập tức, Man Khải Ca Nương hoá thành sương khói. Sương khói lại ngưng tụ, hoá thành một cây đàn.

Hư Vô Thần Quan cầm lấy cây đàn ấy, bắt đầu gảy ra từng tiếng nhạc.

Cảnh này, khiến người Đại Nam đều sửng sốt kinh ngạc.

- Cây đàn này, sao mà giống...

- Giống Tỳ Bà Cầm, Thần Khí của chúng ta!

- Là ăn cướp sao?

- Không phải, là Tái Tạo. Bắc Hoàng đang làm nhái lại Tỳ Bà Cầm.

- Vô liêm sỉ! Đúng là dân Bắc Hà, đến cả Hoàng đế cũng làm hàng nhái!

Cây đàn này, nói là hàng nhái, nhưng do chính Bắc Hoàng hiến tế Man Khải Ca Nương để tạo ra, ít nhất cũng là nhái loại 1. Tên của nó là Man Khải Cầm. Tiếng nhạc nó cất lên, nghe ai oán đau thương không khác gì tiếng hát của Man Khải.

Hư Vô Thần Quan, vừa bước qua tầng 16, lại có Man Khải Cầm, hiên ngang đón nhận Thiên kiếp do Ảo Ảnh Ma Thần giáng xuống.

Uỳnh!!

Cuộc chiến của 2 Linh Thể tầng 16, khiến trời đất chấn động. - Oáp! Về muộn thế này, không biết mẹ có để cơm cho mình không?

Văn vừa đi trên đường, vừa che tay ngáp. Nó mệt, nó đói.

Nó nhìn lên bầu trời. Từng tầng mây vẫn vũ trên cao.

- Thời tiết cũng kì lạ thật ha.

Nó chỉ cảm thấy vậy mà thôi. Mây trời thiên hình vạn trạng, nó cũng không thể nào nhìn thấy hết mọi hình dáng của mây trời. Vì vậy, trời hôm nay có thất thường như thế nào, cũng chỉ là chuyện bình thường mà thôi.

Chí Tôn Cường giả, có đột phá hay không, cũng là chuyện tất yếu sẽ xảy ra. Nếu không phải ngày hôm nay, sẽ là ngày khác. Nếu không phải người này, thì sẽ là người khác.

Có gì đặc biệt đâu. - Bé con, rốt cuộc cô bé là ai?!

Hà Chí Thương hãi hùng thét lớn. Hắn đang dùng hết sức để bám víu vào tầng 16, lực hút kinh dị từ phía trên hút hắn lên, làm hắn không thể nào buông lỏng.

Xa xa, Trần Phương Linh đang lơ lửng trên bầu trời, trong vòng tay bảo hộ của Áo Ảnh Ma Thần.

Cô bé đã rơi vào trạng thái bất tỉnh.

- Chết tiệt!

Phân thân của Hà Chí Thương rửa thầm. Hắn vốn không liên quan gì tới lần đột phá này, hắn không biết tại sao lại dây vào cô bé trước mặt. Sự xuất hiện của cô bé khiến mọi thứ hỗn loạn cả lên, khiến cuộc đột phá này cũng phức tạp hơn rất nhiều.

Bằng kết nối tâm linh, hắn biết phân thân kia vừa chúc phúc cho Hư Vô Thần Quan. Đây đã gần như là lá bài chủ chốt sau Chúng Nhân Kính rồi, nếu còn không thể đột phá, chỉ sợ cái giá phải trả cũng kinh hoàng lắm.

Hắn cần giúp đỡ tên kia. Dù sao, cả hai đều là một.

Hà Chí Thương buông tay, để mặc cho lực hút kia hút hắn ngược trở về tầng 15.

“Ngay lúc này!”

Hắn dùng tâm niệm gửi đi một thông điệp. Phân thân kia như đã nhận được, ngay lập tức sử dụng Chúng Nhân Kính.

Chiuuuuuu!!!

Ánh sáng chói loà từ Chúng Nhân Kính, chiếu rọi xuyên qua tầng Vô thức 15, chiếu thẳng vào bức tường ngăn cách. Giả Kim Thuật, làm sao để có thể kết nối hai thế giới? Gấu Béo Kwaruh, xây dựng nên thế giới này từ đâu? Hãy suy nghĩ đi, người không được phép ngừng suy nghĩ.

Vương Vũ Hoành không ngừng tự nhủ.

Không phải hăn không có biện pháp, mà là trước khi lựa chọn một biện pháp, hăn cần chắc chắn rằng biện pháp đó là đúng đắn. Và quá trình cân nhắc này cũng không được phép chậm trễ. Hăn cần thời gian.

Thứ duy nhất liên kết thế giới này, với thế giới thực tại, là cái gì?

Là chính hăn.

Là chính Vương Vũ Hoành. Hăn đang tồn tại cùng một lúc ở hai thế giới.

Cánh cổng Giả Kim Thuật, cánh cổng chuyển dịch của vật chất.

Vật chất không tự sinh ra, cũng không tự mất đi, chúng chỉ chuyển hoá từ nơi này tới nơi khác.

Thế giới của Kwaruh, cũng chỉ là vật chất. Không một sinh vật nào có thể kiến tạo nên thứ phi vật chất. Dù có là Linh Thể tầng Vô thức, cũng vẫn là vật chất. Có vật chất, mới có ý thức. Có ý thức, mới cảm nhận được vật chất.

Hăn không thể tác động được vào thế giới của Kwaruh, nhưng hăn lại có thể tác động vào bản thân mình.

Gấu Béo, người nghĩ ta không dám sao?

Luyện hoá chính mình. “Cùng ta, đánh phá nó!”

Cả hai phân thân của Hà Chí Thương như cùng hét lên một lúc. Một kẻ từ tầng 16, một kẻ từ tầng 15, cả hai cùng tung một đòn toàn lực vào bức tường ngăn cách.

Ngoài đời, Hư Vô Thần Quan, cũng đang toàn lực đánh thẳng vào Âm Ảnh Ma Thần.

Uỳnhhhh!!!!

Cả thế giới bỗng cảm thấy rợn cả tóc gáy, bởi một thứ cảm giác quái lạ chạy dọc theo từng dây thần kinh. Tất cả mọi người đều run rẩy trong lòng. Thứ cảm giác này, không thể nào nói rõ.

Mỗi lần có Chí Tôn Cường giả đột phá, đều như vậy. Mà mỗi lần, dị tượng lại càng ngày càng kinh khủng.

Bắc Hoàng, có thể đột phá sao?

Hắn... đã thất bại.

Từ trên màn hình, chỉ thấy Man Khái Cầm tan nát, Hư Vô Thần Quan thương tích đầy người. Ảo Ảnh Ma Thần vẫn sừng sững trên bầu trời, bất khả xâm phạm.

Phân thân của Bắc Hoàng ở tầng 16, cũng thê thảm không kém.

“Lại một lần nữa!”

Hà Chí Thương hét lên. Cả 2 phân thân, lại cùng ra đòn.

Nhưng đúng lúc này, ở Đại Nam, đã xuất hiện dị tượng. Đám mây lỏng sệt trên bầu trời Long Thành, này giờ đang ngưng trệ, bỗng nhiên lại chuyển động. Quay tròn, quay tròn. Không ngừng ngừng tụ về tâm. Càng

ngày càng nhanh. Nhanh tới chóng mặt. Sau đó, tất cả thứ chất lỏng sệt ấy bị hút về chiếc mai rùa. Sau đó, cả cái mai rùa cũng bị co rút lại, biến thành... một hạt cát.

Một hạt cát vàng!

Một hạt cát vàng sáng chói loá giữa trời đêm.

Từ Đế Vương Cung, một tiếng nổ khủng khiếp vang lên.

Vương Vũ Hoành, từ trong hư không xuất hiện, thân thể không chút nào tổn thương, nhưng vẻ mặt lại nhẽ nhõm như vừa thoát khỏi đại hoạ.

Hắn đưa tay nắm lấy hạt cát vàng.

Lúc này, không còn vật gì che chắn, Thiên kiếp toàn lực giáng xuống.

Tất cả mọi người che mắt, bịt tai, lòng run rẩy.

Không có một âm thanh nào phát ra. Toàn bộ Thiên kiếp, bị hút hết vào hạt cát nhỏ, biến mất không chút dấu vết.

Thiên kiếp... đã tan!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 198: Khoảnh Khắc Hoàng Kim

- Thiên kiếp... đâu rồi?!
- Đã tan rồi? Vậy tức là...?
- Bệ hạ đã đột phá rồi?
- Nam Đế Bệ hạ, đã là... 10 bằng Tiến sĩ?
- Hạt cát đó, là cái gì vậy?
- Đừng nói là, hòn đá Mặt Trời?
- Đá Mặt Trời, hay còn gọi là Hòn Đá Triết Gia?
- Bệ hạ, luyện chế ra Hòn Đá Triết Gia?!

Những lời thảo luận này, ngay lập tức bùng phát trên khắp Đại Nam.

Đá Mặt Trời. Hòn đá vạn năng. Hòn đá Triết gia. Mặt trời vàng. Trường Sinh Đan. Tất cả những tên gọi ấy, dùng để gọi một loại vật chất thần kì, một loại vật chất tối cao mà Giả Kim Thuật cũng như Luyện Đan Thuật theo đuổi.

Trong tay Vương Vũ Hoành, là một hạt cát. Hạt cát này, chính là hòn đá Triết gia. Và chỉ có xiu xiu nhiều đó.

Luyện chế hàng ngàn tấn Linh Thiết, luyện chế cả đồ hình Âm Dương, luyện chế cả Quy Văn Lịch, thậm chí phải luyện chế chính cơ thể hãn, mới

có thể ra được một hạt cát nhỏ xíu như vậy.

Nhưng bù lại, năng lượng mà hạt cát ấy chứa, là không thể nào đo đếm.

Trước tiên, là phục hồi lại những bộ phận cơ thể mà hãn bị mất. Bởi lúc hãn luyện chế chính bản thân mình, vẫn còn một số nội tạng sót lại tại Thế giới của Kwaruh.

Hồi phục chỉ mất một vài giây. Năng lượng của hạt cát, cũng mất đi phân nửa.

Việc tiếp theo, chính là vả cho Xăng pha nhót một cái.

Vương Vũ Hoành nắm chặt hạt cát vàng trong tay. Bàn tay hãn loé lên ánh sáng chói loà. Một cây cung bằng vàng xuất hiện.

- Hoàng Long! - Hãn quát.

Tiếng Hoàng Long ồm ồm đáp lại.

- Haizz. Lần này người đột phá thành công, ta thưởng cho người một lần sai khiến vậy.

Nói xong, Hoàng Long hoá thành một dải lụa vàng, quấn vào tay phải hãn. Hãn đưa tay phải, kéo cung. Dải lụa vàng biến thành một mũi tên vàng.

Vương Vũ Hoành giương cung, nhắm thẳng về phía Thuỷ Hành Kinh.

Chiu!!

Tên đã rời cung.

Một tia sáng vàng chói xoẹt qua bầu trời, nhắm thẳng vào phương Bắc, như một ngôi sao băng xẹt qua trời đêm. - Một lần nữa!!

Bắc Hoàng Hà Chí Thương đang điên cuồng công phá tầng 16. Hơn ai hết, hẳn cảm nhận thấy, mối đe dọa kinh khủng đang nhắm tới.

Chiu!!

Không kịp để Hà Chí Thương tung thêm 1 đòn, mũi tên vàng đã bắn tới, xuyên thủng Hư Vô Thần Quan. Một tiễn này, khiến Hư Vô Thần Quan gào thét đau đớn, tan biến vào hư không.

- Vương Vũ Hoànhhhhhhhhh!!!!!!!!!!!!!! - Bắc Hoàng hét lên một tiếng điên cuồng.

Không còn ai chống đỡ, Thiên kiếp từ Áo Ảnh Ma Thần và Hoả Phụng giáng xuống. Hoả Phụng còn có thể nương tay, nhưng Áo Ảnh Ma Thần thì không.

- Khốn kiếpppp!!!!!!!!!!

Từ dưới lòng sông, phân thân của Hà Chí Thương lao lên. Hết cách rồi, đột phá thất bại thì cũng thôi, Vương Vũ Hoành còn bắt hãn làm ra lựa chọn. Hi sinh phân thân của mình, hay hi sinh toàn bộ dân chúng tại Thuỷ Hành Kinh.

Hà Chí Thương rất quý phân thân của mình, nhưng nếu hãn làm vậy, thanh danh của hãn sẽ mất hết. Thanh danh, mới là thứ khiến Bắc Hoàng có thể cai trị đế quốc khổng lồ này. Nếu hãn mất đi niềm tin của dân chúng, hãn sẽ thua cuộc.

- Ác ma Vương Vũ Hoành, đừng có động vào con dân Bắc Hà!!!!

Hà Chí Thương hét vang một tiếng, giờ người ra đỡ lấy Thiên kiếp.

Uỳnh!!

Sau khi chấn động đã tan, người dân Bắc Hà mới dám ngẩng đầu lên nhìn trời. Chỉ thấy Thiên kiếp đã tan, mà phân thân của Bắc Hoàng, cũng đã bị đánh cho tan xương nát thịt.

- Bệ hạ!!!!!!

Tiếng than khóc tức tưởi vang lên. Dù chỉ là phân thân, nhưng đối với dân chúng Bắc Hà, hành động lấy thân mình che chắn Thiên kiếp, bảo vệ con dân, đã nói lên tất cả. Bắc Hoàng, mãi là Thiên tử cai trị Bắc Hà, là cha của hàng tỉ con dân Bắc Hà.

Tiếng than khóc, sau đó là quỳ sụp xuống van lạy.

Không ít người nguyện rửa Vương Vũ Hoành, như một tên ác ma.

- Hắt xì!!

Vương Vũ Hoành lại hắt hơi một cái. Chút Nguyên Rửa này, hẳn không coi vào đâu. Bị người dân Bắc Hà thù ghét, cũng không phải mới lạ, dù có chuyện này hay không cũng vậy.

Cũng phải nói, Bắc Hoàng thua trận không thua người, dù có thua rất thảm, hẳn vẫn có thể dùng thất bại ấy của mình để thu phục nhân tâm. Như vậy đã là quá kinh khủng.

Nhưng lại không thể không thừa nhận, trận này Hà Chí Thương đã thua Vương Vũ Hoành, thua rất thảm. Không thể đột phá, lại không thể ngăn được Vương Vũ Hoành đột phá, lại mất đi một, thậm chí là hai phân thân. Phản phệ nhận về, không phải một sớm một chiều mà khôi phục.

Người Bắc Hà nguyện rửa Nam Đế, còn người Đại Nam, lại hào hứng phát khóc.

Nam Đế đột phá 10 bằng Tiến sĩ, chỉ còn cách Bắc Hoàng Tây Công một chút nữa mà thôi!

Dù Bắc Hoàng Tây Công có những cảnh giới đặc thù, nhưng mặc kệ, từng bước từng bước một, chắc chắn sẽ có ngày Bệ hạ trở thành đệ nhất Cường giả!

Một mũi tên bắn tan cả Hư Vô Thần Quan, phá tan cả lần đột phá của Bắc Hoàng, còn ép Bắc Hoàng phải hi sinh một phân thân.

Quá kinh khủng! Quá mãn nhãn! Không chỉ người Đại Nam, mà mọi người trên thế giới đều thấy như vậy.

Vương Vũ Hoành, từ khi nổi tiếng trên thế giới, làm việc gì cũng đều hoành tráng như vậy. Cứ như sự hoành tráng, đã ăn vào máu của hắn.

Và ai đã hết lần này đến lần khác quay được sự hoành tráng của hắn? Hết lần này đến lần khác ghi lại được những khoảnh khắc hoành kim?

Hữu Thành. Đức Tín có cảm giác muốn nhảy thẳng từ nóc nhà cao tầng xuống đất chết quách đi cho rồi. Hắn không hiểu, vì cái sự ngu xuẩn gì, mà có thể đề xuất với sếp cho Hữu Thành đi Bắc Hà. Tại sao không phải là chính hắn? Với địa vị của hắn, đi một chuyến Thuỷ Hành Kinh, có khó khăn lắm không?

Hữu Thành nếu may mắn thì không nói, coi như hắn tốt số. Nhưng lần này là chính Đức Tín dâng cổ cho hắn xơi. Một bài phỏng vấn Bắc Hoàng, một loạt bài phỏng vấn Vô Diện, một lần lên sóng trực tiếp cho cả nước, không, cho cả thế giới! Mà chưa hết, bởi sau hôm nay, đoạn phim này, sẽ còn được phát đi phát lại, sẽ còn được đưa vào bảng xếp hạng rating, sẽ còn được người ta khoái trá bàn đến trong bao lâu nữa!

Và bây giờ, nếu search tên Hữu Thành, sẽ ra bao nhiêu thành tựu hoành tráng? Giai thoại về hắn, có lẽ sẽ chỉ còn kém các Đại nhân vật chút

xíu mà thôi.

Mà có khi, giờ Hữu Thành cũng đã thành Đại nhân vật.

Giải Báo chí của năm, còn hỏi tên ai sao?

Thậm chí, giải Báo chí Quốc tế, cũng không còn ai thắc mắc. - Được lắm, Vương Vũ Hoàn. Người cũng khéo léo lắm.

Đại Hùng Kwaruh đứng đó lăm bằm, nhìn mầm cây hãn gieo trồng. Mầm cây đã được tưới đẫm bằng một chất vàng rực, đang không ngừng mà vươn lên tươi tốt.

Mũi tên, không chỉ bắn vào Bắc Hoàng, còn cố tình giúp Đại Hùng trồng cây.

Lấy ân báo oán, để xí xoá thù hận sao?

Là vì hiện giờ Đại Hùng quá mạnh mẽ. Vương Vũ Hoàn cũng cảm nhận được, đối phương tuy tiện dùng chút thủ đoạn, nhốt hãn vào một thế giới, đã khiến hãn phải bỏ lại vài mảnh nội tạng.

Đánh không lại, thì nên xí xoá hận thù. Mà nói đúng hơn, là nên kìm nén hận thù.

Vì Vương Vũ Hoàn, không phải loại người vị tha tới vậy.

Nói là giúp Gấu Béo trồng cây, nhưng ẩn đằng sau, vẫn là một ý nghĩa: Ta đã giương cung bắn thẳng về phía Đại Hùng.

Mũi tên lần này, là giúp trồng cây, mũi tên lần sau, biết đâu sẽ giúp hãn về với đất mẹ?

=====

Mỗi lần viết một arc, lại phải ém rất nhiều chi tiết từ trước đó.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 199: Công Nhân Tự Kháng

Lão Duy bị kẹt trong lòng đất, như cá nằm trên thớt, xung quanh là cặp mắt căm phẫn của đám nhân công. Lão đổ mồ hôi như suối.

- Anh bạn, làm thế nào có thể phát động được nhiều Huyệt tới vậy?

Quang giật mình quay lại. Một người đàn ông tầm 50 tuổi đang đứng cạnh hắn, tươi cười hỏi.

- Ông muốn hỏi điều gì?

- Anh bạn, tôi cũng có chút trình độ về Địa Chất. Theo tôi nhìn thấy, trong bãi đất này, cùng lắm chỉ có 3 Huyệt mà thôi. Anh bạn kiếm đâu ra nhiều Huyệt mà phát động như vậy?

- Chuyện này còn tùy xem ông quan niệm thế nào về Huyệt. Không chỉ những nơi dòng chảy bị ứ đọng, khí tích tụ lại, mới thành Huyệt. Đôi khi, chỉ cần một chỗ uốn của dòng chảy, hoặc một đoạn lưu lượng bị hẹp bất ngờ, hoặc dựa theo một thể chảy đặc biệt nào đó, vì dụ như độ uốn của mạch, cũng có thể tạo nên Huyệt. Huyệt, chính là muôn hình vạn trạng.

Trong đám nhân công, không ngờ cũng có một người am hiểu đôi chút về Huyệt. Quang vô cùng vui lòng mà giải thích cho ông ta hiểu. Người đàn ông tươi cười, chìa tay ra bắt lấy tay Quang.

- Anh bạn có vẻ rất giỏi về Địa Chất?

- Tất nhiên rồi. - Quang chưa kịp trả lời, Hồng đã xen vào. - Quản đốc Trương Minh Quang đây, không chỉ đi học bình thường, mà còn bỏ nhiều năm thực địa để nghiên cứu Địa Mạch, vô cùng tài năng.

Lời tán dương này khiến Quang vô cùng thích thú.

- Anh bạn, mỏ Bình Tứ và mỏ Hàm Yên, đều thuộc hệ thống mỏ do tôi quản lý. Anh bạn có muốn về làm cho tôi không? - Người đàn ông nói.

- Ông... ông là quản lý của cả một hệ thống mỏ?

- Đúng vậy, mấy thằng giám đốc ở đây đều là đàn em của tôi.

Quả nhiên, tài năng của mình, làm sao có thể không nổi bật cho được. Quang đắc ý. Địa vị công việc càng cao, hẳn càng sớm hoàn thành nhiệm vụ lần này.

- Được thôi.

Hắn vẫy tay gọi Hồng. Hai người theo ông ta rời đi, để mặc tên Duy lại cho đám nhân công xử lý. Nơi đây được gọi là Tổng công ty. Về mặt pháp lý, nó cũng chỉ là một công ty khai thác mỏ bình thường như bao công ty khác ở Quảng Yên. Nó không hề sở hữu mỏ Bình Tứ hay Hàm Yên. Nhưng ở nơi này, ai cũng biết, hầu hết cả mỏ thổ phỉ đều thuộc quyền kiểm soát của người đàn ông này.

Người ở đây gọi ông ta là Ông Ba.

Công việc không còn nhàn hạ như hồi trước nữa. Quang phải tham gia một đội ngũ đi xác định Địa Mạch và vẽ lại sơ đồ vùng Quảng Yên.

Đội ngũ rất đông, và chia ra nhiều nhóm để làm việc. Quang là nhóm trưởng một nhóm. Những nhóm trưởng còn lại, đều có bằng Thạc sĩ Địa Chất.

Quang dẫn Hồng theo, vì hắn đã chợt giác ngộ ra một điều. Muốn được nổi bật, không thể tự mình đi khoe khoang, mà cần có kẻ hỗ trợ. Hồng chính là kẻ hỗ trợ vô cùng thích hợp.

Dưới khả năng kết nối và truyền bá của Hồng, tên tuổi Trương Minh Quang đã nổi tiếng khắp Tổng công ty.

Hồng rất được việc. Không cần Quang phải nhúng tay vào nữa, vì Hồng đã lo toàn bộ khoản tuyên truyền và kết nối đám nhân công tăng chót với đám người thú phản loạn. Hắn làm vô cùng cẩn thận, và bí mật.

Hồng lập hắn một hội, gọi là hội Công nhân tự kháng, và muốn tuyển dụng bất cứ ai, hắn đều phải xem tận mặt xem kẻ đó có đáng tin hay không, sau đó mới hé lộ kế hoạch.

Hội Công nhân tự kháng với một vài tôn chỉ nhất định, như đảm bảo quyền lợi cho công nhân, chống đối các hành vi bóc lột, đấu tranh để có được một công đoàn đại diện. Hội chia làm nhiều cấp độ, và khi bên phía Tổng công ty bắt đầu phát giác về một hội kín, họ chỉ bắt được những kẻ cấp thấp. Tầng lớp cấp cao của Hội vẫn luôn nằm trong bóng tối.

Không ai nghi ngờ tới Trương Minh Quang, khiến hắn vô cùng hài lòng.

Phong trào về hội Công nhân tự kháng lan rộng ra toàn tỉnh Quảng Yên. Hồng bắt đầu điện thoại cho đám gián của Vương Nghiệp tại đây, lấy danh nghĩa Âm Hành Sứ Giả để bắt chúng giữ bí mật tất cả những hành động này. Kể cả với Đế Vương Cung.

Uy tín của Hồng trong đám gián, và tư cách Âm Hành Sứ Giả của Quang, khiến bọn gián ở Quảng Yên gật đầu răm rắp.

Từ đây, Hội Công nhân tự kháng, dưới chỉ đạo của Quang, mở rộng thành phần ra mọi tầng lớp lao động, chứ không riêng gì công nhân. Về mặt

vũ lực, đã có đám người thú đảm bảo. Về mặt tài chính, đã có Quang bỏ tiền túi ra nuôi. Về mặt mạng lưới, đã có gián của Vương Nghiệp lo lắng. Hội càng ngày càng lớn mạnh.

Trong thời gian đó, Vương Vũ Hoành cũng đã đột phá bằng Tiến sĩ thứ 10. Cả cao tăng đang tập trung vì chuyện này, không ai rảnh mà để ý tới những hành động của Vương Minh Quang. Mà những người đủ thẩm quyền để kiểm soát hẳn, cũng chỉ có Vương Vũ Hoành và Vương Tuyết Trinh.

Hội Công nhân tự kháng mỗi tuần lại tổ chức vài buổi sinh hoạt ngầm cùng với đám người thú. Vì cả hai bên đều là tầng lớp vô sản, nên rất nhanh chóng vượt qua mọi loại rào cản, mà thân thiết với nhau. Quang không biết sự thân thiết này kéo dài tới bao lâu, hẳn cũng không quan tâm. Phù Dung cần đồng minh, hẳn đã gửi tới đồng minh. Khi nào mọi chuyện xong xuôi, Phù Dung sẽ dẫn hẳn đi gặp Thánh Nữ.

Từ giờ cho tới lúc mọi thứ sẵn sàng, cũng chỉ tầm 1 tháng nữa. Quang đang chờ đợi một thời cơ. Việc Nam Đế đột phá tới 10 bằng Tiến sĩ, còn Bắc Hoàng thất bại thê thảm, khiến người dân Đại Nam hưng phấn trong suốt mấy tuần liền. Mọi người đều vui vẻ hơn, sáng khoái hơn, làm chuyện gì cũng suôn sẻ.

Trong bầu không khí vui vẻ ấy, có hai đứa trẻ không vui vẻ chút nào.

Thứ nhất là Vương Thành Văn, vì đối với nó, chẳng có gì khác biệt. Chuyện của người khác, không liên quan gì tới nó.

Thứ hai, là Trần Phương Linh. Vì buổi tối hôm đó, bác tài xế phát hiện thấy cô bé ngất xỉu giữa quảng trường, bèn hối hả đưa cô bé tới bệnh viện.

Không có ảnh hưởng gì xấu tới sức khỏe, cũng không phát hiện ra bệnh lý gì, Linh lại được đưa về nhà để sinh hoạt bình thường.

Cô bé không nhớ rõ lắm những gì đã xảy ra ngày hôm đó, nhưng sâu trong lòng cô bé cứ thấy khó chịu mà không rõ lý do.

Linh không còn mơ thấy những giấc mơ quái dị nữa, nhưng càng như vậy càng khiến cô bé cảm thấy kì lạ.

- Chị Thanh, sao rồi?

Vừa thấy Hoàng Bích Thanh từ phòng Linh đi ra, Phạm Tố Uyên lại kéo chị vào phòng mình.

Chỉ thấy chị Thanh vẻ mặt nghi hoặc, khẽ lắc đầu.

- Chị... không biết nữa. Không còn chút gì dấu hiệu của Dị Thể Linh Thể. Cứ như...

- Con bé... khỏi rồi chẳng?!

Phạm Tố Uyên ngập ngừng nói ra, đôi mắt có chút gì hi vọng.

- Chị... không dám chắc. Dị Thể Linh Thể, không dễ dàng biến mất tới vậy. Vẫn cần quan tâm theo dõi. Nhưng ít ra, giờ thể trạng của con bé cũng tốt hơn trước, có thể để nó chơi thể thao một chút cũng được.

- Em cảm ơn chị. Như vậy cũng đã mừng lắm rồi. Em cứ sợ sức khỏe con bé xấu đi, thì hai mẹ con sẽ phải về lại Long Thành...

- Tên Trần Thịnh đó, không muốn về Long Thành sao?

- Nhà em nói, là cần... một năm nữa...

- Hừ!

Hoàng Bích Thanh khẽ hừ lạnh một tiếng, không nói gì nữa. Chuyện gia đình người khác, chị không muốn can thiệp. - Dị Thể Linh Thể? Chỉ

cần có Dịch Thể Linh Thể, là có thể đạt tới tầng 16 hay sao? Dễ dàng như vậy? Trên đời này không còn công bằng nữa hay sao...

Trên một chuyến bay, Hà Chí Thương lẩm bẩm. Thất bại vừa rồi, hắn cũng không có quá buồn phiền. Dù sao thì hơn 4 năm qua, hắn đã không chỉ một lần thất bại khi đột phá tầng 16.

Cô bé kia xuất hiện, khiến mọi chuyện rắc rối hơn, nhưng cũng khiến hắn tiếp cận tầng 16 gần hơn bao giờ hết. Thậm chí, phân thân của hắn đã nhìn thấy rõ ràng tầng 16, với Ảo Ảnh Ma Thần.

Nhưng hắn đã bị đào thải. Hắn chưa được tầng 16 chấp nhận. Hắn còn thiếu thứ gì đó.

Dù Vương Vũ Hoành có phá hắn hay không, hắn biết, hắn vẫn thất bại.

Rốt cuộc, hắn còn thiếu thứ gì?

Hà Chí Thương nhắm mắt lại. Chiếc máy bay dần cất cánh.

Bay tới Đại Nam. Sự kiện giao lưu Khoa học Nghệ thuật giữa hai nước, sắp tới rồi.

Địa điểm ban đầu hắn đề nghị, là Long Thành. Nhưng bỗng nhiên, hắn đổi ý. Hắn nói với cơ trưởng.

Bay về Hải Thành.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 200: Sự Kiện Sắp Tới

Mỗi ngày, Văn đều tới chơi nhà Lý Thanh Long vào buổi trưa. Nó cười chim đã quen, đâm ra nghiện. Gia đình Lý Thanh Long cũng vô cùng hồ hởi mời nó dùng cơm.

Ăn cơm xong, nó đều ra sau rừng tìm đến chuồng con Kim Kê.

Kim Kê được nuôi trong một cái lồng rất rộng lớn, gần như chuồng nuôi công. Con gà nhìn thấy Văn cũng không ngừng nhảy nhót, đá đá.

Văn đã bỏ ra hơn 10 ngày quan sát con gà. Cùng thời gian đó, nó đọc rất nhiều về động lực học, cân bằng động lượng, và quỹ đạo bay. Nó cũng nhờ Lý Thanh Long chỉ bảo rất nhiều về Đạp Không Bộ.

- Chú mày nói sao? Kim Kê Cước, lấy nền tảng từ Đạp Không Bộ á?

- Đúng vậy. Cô em dạy, một vật khi đã được ném lên không trung, sẽ không thể thay đổi được quỹ đạo bay. Con người cũng vậy, khi đã nhảy lên, thì sẽ theo một quỹ đạo nhất định, rồi rơi xuống đất. Muốn thay đổi quỹ đạo bay trên không, chỉ có thể sử dụng Đạp Không Bộ.

- Vậy thì liên quan gì tới con Kim Kê?

- Em đã quan sát thấy, mỗi lần bay lên, con gà lại đập cánh một lần, để lấy thêm lực đẩy, sau đó mới tung cước. Lực đẩy từ cánh, chẳng phải chính là để thay đổi quỹ đạo bay sao? Nó tương đương với Đạp Không Bộ.

- Có lý. Còn gì nữa không?

- Vẫn còn đôi chút, nhưng em chưa chắc chắn lắm. Để em quan sát con gà thêm vài ngày nữa. Nhưng nếu em sử dụng được Đạp Không Bộ, biết đâu có thể thử nghiệm được vài thứ.

- Đạp Không Bộ, dù sao cũng khó lắm. Còn phải xem Bộ Pháp của chú mày tới đâu đã.

Vậy là hăn bảo thằng Văn chạy một đoạn. Sau đó hăn lắc đầu chèm chẹp.

- Chắc chắc, chạy như vậy là không ăn thua rồi.

Văn nghe thấy vậy, nó cởi giày ra. Sau đó, nó lại chạy lại.

Một luồng gió thốc qua người Lý Thanh Long, khiến hăn lão đảo.

- Quái! Đôi giày của mày bị làm sao thế? Cởi ra thì chạy nhanh tới vậy sao?

Chạy nhanh, kết hợp với trọng tâm ổn định, vậy thì Bộ Pháp hăn cũng không đến nỗi nào. Có thể học được Đạp Không Bộ hay không, cũng còn chưa chắc.

Lý Thanh Long cắp sách đi học đã 11 năm, năm nay 17 tuổi, mới chỉ sử dụng được Đạp Không Bộ cấp độ 1, tức là chỉ đạp được 1 bước trên không.

Trần Thiên Anh không biết đã tiến bộ tới đâu, nhưng chắc cũng chỉ đạt được 2 bước trên không là cùng.

Một thằng nhóc lớp 6 muốn học Đạp Không Bộ là điều bất khả thi, hăn cũng không trông chờ gì. Nhưng ít ra, chỉ dạy nó vài lý thuyết cơ bản, biết đâu lại giúp nó lĩnh hội được nhiều hơn về Kim Kê Cước?

Mà kể cả thằng Văn không có khám phá ra được Kim Kê Cước, thì cũng chẳng mất gì. Coi như là cơ hội để Lý Thanh Long ôn luyện lại cơ bản.

Vậy là những buổi dạy về Đạp Không Bộ bắt đầu. - Các em! Các em!

Buổi học đội tuyển hôm nay, thầy Khang bỗng trở nên vô cùng hào hứng.

- Đây là thông tin gần như chính thức này. Hải Thành chúng ta sẽ là nơi tổ chức giao lưu Khoa học Văn nghệ với Bắc Hà! Thầy không biết vì sao lại chọn Hải Thành ta, nhưng như vậy là cơ hội vô cùng hiếm có. Tức là các em sẽ không cần vượt qua vòng loại thành phố, mà vẫn được giao lưu với học sinh Bắc Hà, còn được gặp gỡ rất nhiều nhà tuyển dụng bên đấy. Học Văn mà lọt vào mắt các nhà xuất bản Bắc Hà, thì không còn gì lý tưởng hơn!

Thầy Khang nói đúng. Nhu cầu tuyển dụng Văn học ở Bắc Hà hơn xa Đại Nam. Học Văn, tất nhiên nếu ôm hoài bão xây dựng nền Văn học nước nhà hùng mạnh thì cũng được thôi, nhưng người Đại Nam đa số đều thực dụng, rất nhiều người đều ôm giấy bút sang Bắc Hà tìm kiếm việc làm. Những văn sĩ ở lại Đại Nam, hầu như không phải vì đam mê nhiệt huyết gì, mà là vì chưa đủ sức mà thôi.

Những điều tương tự cũng xảy ra với các khối ngành khác. Học sinh giỏi Tự nhiên của Bắc Hà, đều chăm chăm sang Đại Nam du học. Kẻ thích Mỹ thuật Âm nhạc, thì xin hết sang Cận Tây, muốn học diễn xuất, lại tới Phú Sơn.

Cứ như vậy, nên nơi nào đã kém ngành nào, thì ngày càng kém, còn giỏi về ngành nào, thì ngày càng phát triển.

Dùng đồ Đại Nam, đọc văn Bắc Hà, nghe nhạc Cận Tây, xem phim Phú Sơn.

Tức là đồ công nghệ của Đại Nam là tốt nhất, văn chương Bắc Hà là hay nhất, âm nhạc và hội họa thì Cận Tây không ai sánh nổi, còn muốn nói về giải trí, không đâu bằng Phú Sơn.

- Lần giao lưu này, các em sẽ được chạm trán với các đội tuyển Văn của vùng Giang Hạ, Bắc Hà. Hai bên thi với nhau, chọn ra vài suất để đến vòng toàn quốc thôi. Nếu cạnh tranh suất với dân Bắc Hà, thì đội tuyển Văn chúng ta chắc chắn là khổ nhất, còn mấy đội tuyển Tự nhiên kia thì chắc đang ăn mừng. Nhưng như thầy đã nói, bản thân việc tham dự sự kiện này đã là một cơ hội quá tốt rồi, có đến được vòng toàn quốc hay không không quan trọng.

Thầy Khang lại nói tiếp.

- Với lại, các em cũng cần thể hiện cho người Bắc Hà thấy, người Đại Nam ta, cũng biết làm văn!

Câu nói này, không khiến đám học sinh phấn khởi lên chút nào.

Nghe nói, trẻ con Bắc Hà 3 tuổi đã biết đọc chữ, 7 tuổi đã biết làm thơ. 10 tuổi là biết 1 vài thứ tiếng. Có lẽ chỉ là nói quá lên thôi, nhưng không thể phủ nhận là về mặt Văn học, Đại Nam bị tụt lại quá xa so với Bắc Hà. Đội tuyển Văn thì bi đát, còn các đội tuyển khác, đúng như thầy Khang nói, đang rót rượu ăn mừng. Dù là nhà trường cấm uống rượu. Đây là dịp để bọn họ hành hạ đám Bắc Hà dốt nát.

Trẻ con Đại Nam lên 5 tuổi đã biết giải phương trình, lên 15 tuổi đã biết làm hàm số, trong khi đó, nghe nói dân Bắc Hà lên lớp 12 còn chưa biết khai căn!

Tất nhiên là lời nói này hơi quá khoa trương. Bắc Hà kém các môn Tự nhiên, cũng chỉ là khi so sánh với Đại Nam thôi. Là một đế quốc lớn, trình độ Tự nhiên của Bắc Hà cũng hơn hẳn các nước nhỏ.

Nhưng cũng chả thay đổi được điều gì, lần giao lưu này, kết quả như đã được định trước. Đội tuyển Văn dù có bị vùi dập, cũng chẳng ai trách móc gì, còn các đội tuyển Tự nhiên thắng lợi vẻ vang, sẽ khiến người ta phổng mũi.

Lần này sẽ giao lưu những môn: Toán, Lý, Hoá, Sinh, Văn, Ngôn ngữ, Nhạc, Hoạ.

- Vũ Hải Hùng! Vũ Hải Hùng đâu rồi?

Đang giờ học, một thầy giáo bước vào lớp, hỏi to.

- Vũ Hải Hùng đang nằm viện rồi thầy ạ. Hôm nọ bị Lý Thanh Long đánh, Pffff....

Một đứa học sinh trả lời, rồi không nhin được cười. Cả lớp cũng cười theo. Vũ Hải Hùng ở trường, được rất ít người ưa, thấy hấn bị đánh như vậy, không kìm nổi sự sảng khoái.

Mà thằng này rõ ràng bị đánh có một trận mà thôi, còn giả bệnh nghỉ học một mạch đến 10 ngày.

- Khi nào đi học, thì nhả em ấy, được tuyển vào đội tuyển Toán nhé.

Cả lớp xôn xao. Sắp đến sự kiện giao lưu Khoa học Nghệ thuật, một thằng chuyên trốn học lại được đặc cách đi thi. Nhiều người thấy không phục. Nhưng vẫn phải thừa nhận, Vũ Hải Hùng rất giỏi Toán. Người khiến người khác thật sự không phục, thì phải nói tới Vương Thành Văn.

Không cần nói cũng biết, sự kiện lần này, thầy Khang đặt rất nhiều niềm tin vào Vương Thành Văn, còn thằng này thì sao?

Nó lại ngủ gật. Lần giao lưu Khoa học Nghệ thuật này lại được gộp chung với Hội thao thành phố, khiến sự kiện lần này quy mô quá lớn.

Chi tiết thế nào chưa ai biết, chỉ nghe đồn đại phong phanh, lần này sẽ có một giải đấu diễn ra, giữa các học sinh.

Các đội tuyển của trường Kinh Ngự thì không háo hức về giải đấu này lắm. Bởi trường Kinh Ngự cũng chỉ là một ngôi trường nho nhỏ ở Hải Thành, sức cạnh tranh không cao. Thi về học thuật còn có thể may mắn vượt qua, chứ tỉ thí thì hoàn toàn dựa vào thực lực.

Trình độ học sinh Kinh Ngự, lên tới Sơ trung, vẫn còn rất mơ hồ về cách chiến đấu. Ít ai áp dụng được những gì đã được học vào trong thực tế. Trong khi ở các học viện lớn trong thành phố, học sinh Sơ trung, đã cực kì mạnh mẽ.

Lần này, thành phố đặt kì vọng vào 3 học viện: Hải Dương, Vô Cực, Phong Ba.

Hải Dương là học viện chính quy, cũng là học viện đầu tiên tại Hải Thành, lịch sử vô cùng lâu đời. Vô Cực là trường chuyên với bề dày thành tích. Còn Phong Ba lại là một thế lực mới nổi lên gần đây.

3 học viện này tranh nhau hầu như mọi loại giải thưởng, những trường như Kinh Ngự hoạ hoãn lắm mới xuất hiện một học sinh ưu tú chen vào top.

Bởi vậy mới nói, lần giao lưu Khoa học Nghệ thuật này, không cần phải vượt qua 3 gã khổng lồ kia, mà vẫn được ra mắt rất nhiều thế lực lớn, là một cơ hội không thể nào tốt hơn của các học viện cỡ trung.

=====

Vậy là đã được 200 chương.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 201: Chuyển Giao Thế Hệ

Hà Chí Thương bay tới Hải Thành một cách lặng lẽ, không kèn không trống, không có báo chí tới đưa tin, dân chúng cũng không ai hay biết.

Sự kiện giao lưu Khoa học Nghệ thuật sẽ diễn ra thí điểm đầu tiên tại Hải Thành, sau đó mới tổ chức một sự kiện tầm quốc gia tại Long Thành. Nghe nói, người ta còn định tổ chức sự kiện này thường xuyên hơn vào những năm sau. Nhưng vẫn chỉ là nghe đồn.

Mà cũng không ai dám tin rằng, đích thân Bắc Hoàng Hà Chí Thương lại tới Hải Thành làm chủ khảo.

Đón tiếp Hà Chí Thương tại sân bay, là Vũ Minh Kiệt. Vương Vũ Hoành nói được làm được, hăn nói để Hà Chí Thương tự mình tổ chức, muốn làm gì thì làm, hăn làm được thật. Để lại toàn bộ thủ hạ tại Hải Thành cho Hà Chí Thương tùy nghi sai khiến, bản thân hăn còn không thèm tới đón tiếp Hà Chí Thương.

Mấy chuyện lễ nghĩa này, nếu đặt trong trường hợp khác, rất có thể dẫn tới chiến tranh, đặc biệt Hà Chí Thương còn là nguyên thủ đại diện cho một nền Văn hoá Khổng giáo, rất câu nệ lễ nghĩa. Nhưng lần này là hăn lặng lẽ tới Hải Thành, hơn nữa chỉ là một phân thân, cũng không có quyền làm um sùm.

Hà Chí Thương muốn lặng lẽ làm việc ở Hải Thành. Hăn cần tìm ra cô bé có Dị Thể Linh Thể.

Đó có thể là manh mối duy nhất để hấn đột phá tầng 16, thậm chí là sâu hơn nữa. Sự kiện giao lưu không biết bao giờ mới bắt đầu. Nếu để Vương Vũ Hoành tổ chức, có lẽ chỉ cần 1 ngày là chuẩn bị xong xuôi. Nhưng đây là Hà Chí Thương làm. Mà Bắc Hoàng luôn rất thông thả và từ tốn. Nhân viên của Vương Nghiệp vốn đã quen làm việc với áp lực khủng khiếp của Vương tộc, nay lại được Hà Chí Thương chỉ đạo, làm chơi ăn thật, thông dong nhàn nhã, một ngày 8 tiếng thì ngồi uống nước chè hết 4 tiếng, ăn sáng hết 1 tiếng, và đàm đạo với Bắc Hoàng hết 3 tiếng. Vậy là hết bốn ngày làm việc.

Bắc Hoàng giỏi văn thơ, lại rất thích lôi nhân viên Vương Nghiệp ra đàm đạo. Nhân viên Vương Nghiệp thì là một lũ giỏi Toán dốt Văn, không đàm đạo được về văn chương sự tích, chỉ có thể lôi Khoa học ra kiến giải. Kì lạ thay, dù có nói chuyện bằng lĩnh vực nào, Bắc Hoàng cũng tiếp được hết.

- Người nói vũ trụ này sinh ra từ một vụ nổ lớn, rồi từ vụ nổ ấy, tạo nên tất cả các loại nguyên tố sao? Nói theo thế giới quan của Đạo giáo Bắc Hà, đó là Thái Cực sinh Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi sinh Tứ Tượng, Tứ Tượng sinh Bát Quái, từ Bát Quái lại kết hợp với nhau tạo nên Lục Thập Tứ Trùng Quái, diễn biến thành vạn vật trong thiên hạ. Làm người trong trời đất, phải thấu hiểu đạo của trời, phải thuận theo trời, làm việc phải hài hoà thoải mái. Làm việc mà nôn nóng vội vàng, dục tốc thì bất đạt...

Chính vì câu “dục tốc bất đạt”, mà việc tổ chức sự kiện do Bắc Hoàng chỉ đạo, cứ chậm ì ì không tiến bộ.

Chỉ có nhân viên Vương Nghiệp và Thanh Hải là sung sướng, vì làm thì ít, mà lương thì nhiều. Thậm chí, Bắc Hoàng lấy rộng rãi nhân, không phải là nói đùa. Lương bổng từ ngân sách Bắc Hà chuyển sang, để “hỗ trợ” cho nhân viên Đại Nam, cũng vô cùng hào phóng.

- Tiền bạc là động cơ, là mục đích, là lẽ sống của con người. Tiền có thiên hình vạn trạng, có đủ mọi hình dáng, có đủ mọi tính chất, nó len lỏi vào bất cứ đâu, khai thông bất cứ bế tắc nào. Ta thân là Bắc Hoàng, nhưng lại một mình sang đất khách quê người, muốn làm việc với nhân viên của người khác, thì tiền bạc, là chất bôi trơn không thể thiếu. Người Đại Nam các người quá liêm khiết, quá thẳng thắn, cũng nên học cách bôi trơn bằng đồng tiền...

Vũ Minh Kiệt muốn giơ tay đập vào mặt mình. Để tên Hà Chí Thương này sang Đại Nam vài tháng thôi, đảm bảo bộ máy của Đại Nam sẽ trở nên quan liêu như Bắc Hà.

Ngược lại, nhân viên Vương Nghiệp thì tôn sùng Bắc Hoàng như thần thánh. Làm chơi ăn thật, lại có tiền đứt lốt, nhân tâm nghiêng về phía ai, còn phải hỏi.

Vũ Minh Kiệt phải tới rí tai từng người một, để cảnh tỉnh quan điểm: “Chính vì làm chơi ăn thật như vậy, mà nhà nước Bắc Hà mới quan liêu trì trệ, Đại Nam ta lấy lao động làm vinh quang, hăng say làm việc, nên mới phát triển như ngày nay”. Nhưng mặc kệ hăn có nhắc nhở thế nào, đám nhân viên cứ một câu Bắc Hoàng, hai câu Bắc Hoàng, nghe ngứa cả tai.

Vũ Minh Kiệt cũng chẳng làm được gì. Dù sao thì nhân viên Vương Nghiệp cũng chỉ là nhân viên. Đến khi Bắc Hoàng về nước, thì chúng nó sẽ lại nhớ ra ai là người cầm sổ hưu của mình. Rồi đâu sẽ vào đấy. Còn đưa nào muốn theo Bắc Hoàng sang Bắc Hà, thì tùy.

Ở Đại Nam, nơi Vương tộc cần tới lòng trung thành nhất, vẫn chỉ có quân đội.

Quân đội, mới là điểm tựa vững vàng của bao đời Nam Đế.

Khi Tiên Đế băng hà, nội bộ Vương tộc rối ren, các hoàng tử công chúa lao vào cuộc chém giết kinh hoàng, thì quân đội vẫn bảo trì một thái

độ trung lập.

Quân đội không can thiệp vào bất cứ cuộc tranh giành nội bộ nào. Quân đội chỉ phụng sự một người duy nhất, là Nam Đế. Bởi vậy, dù trong bất cứ hoàn cảnh nào, quân đội Đại Nam vẫn giữ chung một khối thống nhất. Đó cũng là nguyên do, mà bao lần thay đổi triều đại, bao lần chuyển giao thế hệ, bao lần Đại Nam rơi vào suy yếu, vẫn không có thế lực nào dám trực diện thách thức Đại Nam.

Vì quân đội vẫn trấn thủ tại đó.

Vũ Minh Kiệt chỉ nhỏ hơn Vương Vũ Hoành vài tuổi. Cùng thế hệ với hắn, có Thiếu tướng Lục quân Nguyễn Thế Sơn. Cả 2 người đều không lạ lẫm gì Vương Vũ Hoành, thậm chí còn có thể coi là cùng thế hệ. Chỉ có điều, cho tới 10 năm trước, bọn họ vẫn giữ một khoảng cách nhất định với các hoàng tử công chúa, dù có là phế vật Vương Vũ Hoành, hay thiên tài tuyệt thế Vương Bá Thế. Bởi vì, quân đội cần giữ vững sự trung lập.

Nhưng khi Vương Vũ Hoành lên ngôi, câu chuyện lại khác hoàn toàn. Vũ Minh Kiệt, và Nguyễn Thế Sơn, cũng trở thành nhân tài kiệt xuất trong quân đội, và ai cũng biết rằng, bọn họ sẽ là hạt giống để xây dựng nòng cốt quân đội trong tương lai. Bởi vậy, Vương tộc cũng bắt đầu đưa ra những động thái kết thân với họ, y như Tiên Đế từng kết thân với Nguyễn Hữu Dũng khi xưa.

Nguyễn Hữu Dũng hay Vương Tuyết Trinh, cũng đã là một thời đại sắp qua. Thời đại kế tiếp, sẽ là vũ đài của Vũ Minh Kiệt, của Nguyễn Thế Sơn. Ai cũng biết vậy. Bọn họ sẽ cùng Vương Vũ Hoành, gây dựng nên một vương triều huy hoàng chưa từng có ở Đại Nam.

Đây là điều mà Vũ Minh Kiệt luôn khao khát.

Cùng chia sẻ tương lai huy hoàng ấy, còn có Âm Hành Sứ Giả. - Ất xì!

Vừa xuống xe, Quang đã bị không khí ẩm của Hải Thành làm nhức mũi. Hắn đang quen với mùi than đá và khoáng sản ở Quảng Yên, về tới Hải Thành lại thấy bị shock ngược.

Quang bị triệu hồi về Hải Thành. Mệnh lệnh khỏi nói cũng biết, là do Vương Vũ Hoành đích thân ra lệnh.

Hà Chí Thương cũng thân chinh đến Hải Thành, dù động cơ còn chưa rõ ràng, nhưng chắc chắn không thể không có nguyên do. Mà vợ con của Vương Vũ Hoành, còn đang ở Hải Thành, ít nhất Ám Hành Sứ Giả cũng phải trở về để mắt tới họ.

Những việc làm lén lút của Quang, làm sao qua được mắt của Vương Vũ Hoành. Chưa kể tới việc, hấn huy động cả hệ thống gián ở Quảng Yên phục vụ mình, lộ liễu tới mức không thể lộ liễu hơn.

Nhưng Quang hiểu, cho tới tận bây giờ, thứ kế hoạch nho nhỏ của hắn vẫn không bị ai ngăn cấm, là bởi Vương Vũ Hoành cố tình cho hắn sự tự do.

Ám Hành Sứ Giả, luôn là kẻ độc lập hành động, bảo vệ Đế quốc từ trong bóng tối. Tất cả các đời Nam Đế, đều phải đặt niềm tin tuyệt đối vào Ám Hành Sứ Giả.

Dù rằng Quang còn chưa phải là một Ám Hành Sứ Giả chính thức, dù rằng hiện nay mọi quyền hành đều do mẹ hắn nắm giữ, nhưng riêng lòng tin này, khiến hắn cảm động.

Giờ người ta chỉ gọi hắn về, để bảo vệ hai mẹ con thằng Văn mà thôi. Khi nào xong xuôi, hắn muốn tiếp tục cái kế hoạch nhỏ của mình, hay muốn làm gì khác, đều vô cùng thoải mái.

Khi hắn muốn xin nghỉ phép tầm 1 tháng, ông Ba tiếc lắm, vỗ vai hắn vài cái, dặn dò thật cẩn thận, rồi mới để hắn ra về. Điều này làm Quang vô

cùng khoái chí. Tài năng rực rỡ như hân, đi tới đâu, cũng đều được coi trọng. Xe từ Quảng Yên về Hải Thành, vừa vào bến. Chờ mọi người xuống hết, Quang mới ôm hành lý xuống xe. Vừa bước xuống xe, đã có mấy người khách nhảy lên xe. Hiển nhiên là muốn từ Hải Thành tới Quảng Yên.

Bất chợt, Quang giật mình khi một cậu thiếu niên bước qua người hân.

“Sát khí thật là nặng nề”. Quang hơi sững lại đôi chút, khẽ liếc cậu thiếu niên vừa rồi, sau đó quay đi. - Số 12, sao sững người ra thế?

Trần Thiên Anh quay đầu lại, chăm chăm nhìn theo người thanh niên vừa xuống xe.

Hân lắc đầu.

- Không có gì.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 202: Ngôi Trường Khốn Khổ

- Trần Phương Linh!

Hôm nay, Linh học đội tuyển xong, thì một thầy giáo chạy tới gọi cô bé. Là một thầy giáo trong khoa Thể dục.

- Em đây thầy. Có chuyện gì thế ạ?

Thầy giáo vừa hôc tốc chạy tới, giờ đang thở hốn hển.

- Em có biết, anh họ em, Trần Thiên Anh, có vấn đề gì không? Thăng bé nói kì Hội thao này sẽ không tham gia, sau đó gọi điện mà không liên lạc được. Thầy hiệu trưởng cũng lo sốt vó lên. Kì Hội thao này rất lớn, em cũng biết đấy, không chỉ có các quan chức thành phố đến xem, mà rất nhiều thể lực lớn trên Đế quốc, thậm chí cả Bắc Hà cũng có mặt. Cái này, không chỉ là vinh dự của nhà trường, mà còn rất tốt cho tiền đồ của Thiên Anh nữa! Mà sao thăng bé lại không tham gia, thật là!

Nghe thầy giáo nói vậy, Linh cũng trở nên hoảng hốt. Anh Thiên Anh, vì lý do gì mà lại không tham gia một cơ hội tốt như vậy? Cô bé vội vã rút điện thoại ra gọi cho Thiên Anh.

Tút tut tut. Số máy quý khách vừa gọi...

Quả nhiên là không nghe máy.

- Có chuyện gì vậy?

Vẫn đi qua, nghe loáng thoáng tới tên Thiên Anh, cũng quay lại hỏi.

- Thôi, thầy đi đây. Em là em họ nó, nếu em gặp được nó, nhớ khuyên nhủ nó cho thầy, rồi báo lại cho thầy nhé. Thầy hiệu trưởng đang điên tiết lắm, suýt chút nữa là dán cáo thị tìm người đấy.

Trần Thiên Anh, năm ngoái chỉ mới học lớp 10, đã suýt lọt top Hội thao thành phố, suýt nữa là được tham dự giải quốc gia. Năm nay lại còn là cơ hội lớn như vậy, nhà trường vẫn đinh ninh rằng Kinh Ngư sẽ nở mày nở mặt vì thiên tài trẻ tuổi này.

Ai ngờ sáng nay Trần Thiên Anh gửi đúng một tờ giấy, viết rằng em có việc bận, không tham gia được.

Thầy hiệu trưởng còn tưởng ai đấy chơi khăm, còn muốn xác minh tình hình. Ai dè, gọi điện về nhà Thiên Anh, chỉ thấy một giọng lè nhè nghe máy, còn không cần biết ai với ai, đã chửi toáng lên. Thầy hiệu trưởng vô duyên vô cớ bị chửi, tức đến dồn máu lên não.

Thật ra, tham gia hay không, là quyền của mỗi học sinh, thầy cũng không cách nào can thiệp. Thầy chỉ nghĩ rằng, một cơ hội lớn thế này, một tài năng như thế, trừ khi là bị chấn thương nặng lắm, nếu không, dù có què, cũng cố mà lết đến tham dự.

“Ít ra, vẫn còn Lý Thanh Long...”

Thầy hiệu trưởng chỉ đành nghĩ đến tình huống xấu nhất, trường Kinh Ngư, vẫn còn 3 Đại Thiên Vương cơ mà...

- Thầy hiệu trưởng!

Một thầy giáo dạy Sinh học lại vội chạy vào phòng.

- Sao vậy thầy? - Nhìn thấy thầy giáo Sinh học, thầy hiệu trưởng lại có linh cảm không mấy tốt lành.

- Lý Thanh Long, em ấy... em ấy từ chối vào đội tuyển Sinh, bởi vì... bởi vì...

- Bởi vì sao? - Thầy hiệu trưởng gần như quát lên.

- Em ấy phải tham gia đội múa của Cầm Dạ Nguyệt!

- Mẹ kiếp!

Thầy hiệu trưởng diên tiết đập cái bàn rầm một phát. Sống trên đời hơn 60 năm rồi, thầy thề là thầy chưa bao giờ cảm thấy tức tối đến như vậy.

- Sự kiện nghìn năm có một, cơ hội để kiểm được việc làm ngon lành, vì sao nó dám từ chối?! - Nói đến đây, thầy mới nhớ ra, Lý Thanh Long vốn là con nhà họ Lý, việc làm ăn đã vô cùng ngon lành, không cần phải đi xin việc ở đâu. Thầy lại tìm lý do khác để phát tiết. - Mà thầy cũng thật là! Học sinh như vậy, thầy phải khuyên nhủ nó một câu, tại sao lại chạy lên kể với tôi!!

- Thầy không biết chứ, tôi cũng đã chạy lên phòng múa khuyên nhủ em ấy. Nhưng em ấy vừa khóc lóc vừa quỳ xuống nói với tôi, em ấy không thể nào làm trái lời Cầm Dạ Nguyệt được, nhìn vô cùng khốn khổ, tôi cũng không nỡ...

- Lại còn Cầm Dạ Nguyệt gì ở đây? Gọi cái Cầm Dạ Nguyệt lên đây cho tôi! - Thầy tìm em ạ?

Thầy hiệu trưởng nghe giọng nói ngọt ngào, lại thấy một cô bé nữ sinh xinh đẹp, dễ mến bước vào phòng, cũng nguôi ngoai đi rất nhiều.

- Em Nguyệt này, thầy tìm em hôm nay, là có 2 chuyện muốn nói.

- Dạ vâng, thầy cứ nói đi, em xin nghe ạ.

Cầm Dạ Nguyệt cứ nhìn thẳng vào thầy, làm thầy đỏ bừng cả mặt.

- Thứ nhất, là chuyện Lý Thanh Long nói, không đi thi được vì phải tham gia đội múa của em, có đúng không?

- Dạ, đúng ạ.

- Vậy em từ chối bạn ấy được không? Lý Thanh Long là hạt giống Sinh học vô cùng quý giá của trường ta, lại có chiến lược vô cùng tốt. Môn Sinh học thì không cần phải nói, giờ đến môn Thể dục, cũng cần nó gánh, vì Trần Thiên Anh không tham gia nữa rồi. Em có thể...

- Thầy thật là quá đáng! - Giọng Cầm Dạ Nguyệt bỗng run lên, nghe vô cùng oan ức.

- Ó? - Nghe lời nói này, thầy hiệu trưởng ngây người.

- Thầy xem, Lý Thanh Long muốn gia nhập đội nào, muốn làm gì, là do em ấy tự do lựa chọn. Thầy nói như vậy, khác nào là em cố tình bắt em ấy gia nhập đội múa của em, làm sứt giảm thành tích của trường?! Thầy nói như vậy, khác nào đổ hết trách nhiệm lên em?!

Cầm Dạ Nguyệt vừa oan ức nói, hai mắt đã ươn ướt, sứt sùi khóc, khiến thầy hiệu trưởng cuống cả lên.

- Thôi... thôi được rồi... thầy... thầy... xin lỗi. Là thầy nói sai rồi... Chuyện này, em không có lỗi... để thầy... để thầy đi thuyết phục Lý Thanh Long...

Cầm Dạ Nguyệt nghe vậy, bỗng ngừng khóc, ngẩng mặt tươi cười.

- Thầy nhớ nhé, chuyện này, em không có lỗi gì hết đâu!

“Cáo già!”. Thầy hiệu trưởng cắn chặt hai hàm răng lại. Cầm Dạ Nguyệt, nổi danh ở trường Kinh Ngư cũng phải vài năm nay, là mưu mô

xảo quyết, nhưng thầy vẫn không tin. Một cô học trò dễ thương như vậy, mà dám quay thầy như để.

Giờ thì thầy dám chắc, Lý Thanh Long phải tham gia đội múa, cũng là do con bé này ép buộc. Nhưng thầy không biết làm gì khác.

- Thôi được rồi. Chuyện này, để sau hẵng nói. Vẫn còn chuyện thứ 2.

- Vâng, em nghe đây ạ.

- Sự kiện lần này, môn Nhạc cũng là môn được đem ra để giao lưu. Trình độ âm nhạc của em, cũng là niềm tự hào của trường ta, thầy mong em...

Chưa nói hết câu, đã thấy Cầm Dạ Nguyệt lắc đầu nguây nguậy.

- Thầy đừng mơ! Không thể hiện ra, người ta còn nghĩ em nguy hiểm, chứ giờ giao lưu với học sinh Bắc Hà, thầy còn bắt em so tài âm nhạc với chúng nó, thì khác nào bảo em đem hình tượng nữ thần của mình dìm xuống giếng?! Thầy đừng làm em buồn cười chứ?

Thầy hiệu trưởng tức giận đập bàn.

- Cầm Dạ Nguyệt! Thầy biết là học sinh Bắc Hà rất giỏi thi ca nhạc hoạ, nhưng mà trình độ của em cũng đâu phải là kém. Ít nhất em cũng phải cố gắng vì thể diện của nhà trường chứ? Ít nhất cũng phải cho mọi người thấy, trường ta cũng đào tạo ra được nhân tài chứ? Không cần phải so đo với dân Bắc Hà, chỉ cần sánh ngang được Vô Cực, Hải Dương, hay Phong Ba là được rồi!

Cầm Dạ Nguyệt xì môi.

- Thầy đừng hòng! Nếu chỉ đấu với 3 trường kia, thì còn được, nhưng lần này có cả học sinh Bắc Hà. Em lên đó, sẽ lại bị so sánh. Mà thầy biết,

dù em có chơi đàn hay đến đâu, nếu bị so sánh tương đối như vậy, cũng sẽ không khác gì con ngốc. Mà hình tượng nữ thần của em, cũng không thể vì thế mà vứt đi được!

- Cầm Dạ Nguyệt! Thể diện của nhà trường, so với thể diện của cá nhân em, em nghĩ cái gì đáng giá hơn?!

- Tất nhiên... là thể diện của em rồi.

Cầm Dạ Nguyệt bĩu môi một cái, rồi vẫy tay bye bye thầy, tung tăng bước ra khỏi phòng.

Thầy hiệu trưởng suýt nữa lên cơn đau tim. Thầy nằm gục xuống bàn, uất hận rên lên từng cơn.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 203: Tuyển Thủ Bất Đặc Dĩ

Thầy hiệu trưởng trường Kinh Ngự phải đi chạy tim mấy tuần ở bệnh viện. Huyết áp của thầy tụt không phanh. Không biết nhờ các bác sĩ Hải Thành giỏi, hay tổ tiên thầy tích đức dày, mà người ta kéo lại được cho thầy một mạng.

Không có thầy hiệu trưởng chỉ đạo, thì trường Kinh Ngự vẫn vận hành bình thường. Các đội tuyển đều đang tất bật. Những kẻ có máu kinh doanh, đều đang điên cuồng chuẩn bị.

Lần này sự kiện lớn tổ chức tại Hải Thành, là cơ hội làm ăn không thể nào béo bở hơn, từ học sinh cho tới các doanh nhân, đều hận không có 3 đầu 6 tay để chuẩn bị. Các đơn hàng nhập về Hải Thành nhiều gấp đôi bình thường, cảng biển đông nghìn nghịt. Khách sạn thì kín hết cả phòng, nhiều nhà dân còn mở dịch vụ homestay. Chợ cá tấp nập chuẩn bị các loại đặc sản. Dân chài lưới ra khơi chỉ sợ không vét hết cả đáy biển lên để bán.

Hải Thành còn tấp nập hơn cả mùa du lịch trọng điểm nữa.

Trần Phương Linh là một trong số những kẻ bận rộn đó.

Bởi vì đã đến lúc cô bé thực hiện những kế hoạch đã ấp ủ bấy lâu của mình. Kế hoạch lấy lại danh tiếng tốt đẹp cho bản thân.

Rồi tất cả mọi người sẽ thấy, Trần Phương Linh là cô bé tốt bụng thích giúp đỡ người khác, chứ không phải con quỷ hút máu hay nữ ma thần gì hết!

Người ta nói, hãy tự cứu lấy mình trước khi người khác cứu. Muốn lấy lại thanh danh của mình, thì bản thân phải tự hành động.

Bận rộn với kế hoạch của mình còn chưa xong, Linh còn bị giao thêm 1 sứ mạng.

Tìm ra người bỏ khuyết chỗ trống của Trần Thiên Anh.

Mà chỗ trống của Trần Thiên Anh bỏ lại, không dễ để điền vào như vậy đâu.

Vì trong câu lạc bộ bóng đá, bóng chuyền, bóng rổ, bóng bàn, bắn tên, điền kinh, võ thuật..., đều đã đăng kí Trần Thiên Anh làm thành viên chủ chốt. Giờ hẳn không tham gia, kì Hội thao này đối với trường Kinh Ngự chắc chắn sẽ là một thảm họa.

Cô bé đến hỏi Phùng Huyết Cường, liệu thằng mập này có tham gia được không. Nó nói nó đã đi lại được rồi, nhưng chưa vận động nặng được. Nó bảo, còn có một người nhanh hơn nó rất nhiều, cũng mạnh hơn nó rất nhiều.

Chính là đại ca Vương Thành Văn.

Vậy là Vương Thành Văn, vào một ngày đẹp trời, xuất hiện trong đội hình của đội bóng đá, bóng chuyền, bóng rổ, bóng bàn, bắn tên, điền kinh, võ thuật..., bất cứ loại hoạt động nào mà người ta có thể đăng kí cho nó.

- Thế này là thế nào?

Nó nhìn bảng danh sách thi đấu, nhú mày hỏi Linh. Cô bé chỉ cười cười, vỗ vai nó.

- Cố gắng lên.

- Bạn không thấy tay mình đang bó bột sao?

- Bạn sắp tháo băng rồi đúng không? Chơi nhẹ nhàng thôi là được rồi. Mỗi kì Hội thao, thành phố đều mở kèo cá độ. Năm nay kèo cá độ còn to gấp nhiều lần mọi năm.

Vương Minh Quang bị một lần vẫn chưa tổn, hấn vô cùng hào hứng đặt hết tiền cho trường Kinh Ngư.

- Há há há, rồi tất cả Hải Thành sẽ biết, sự lợi hại của Vương Thành Văn, học trò của ta!

Itou Takezawa, sau nhiều ngày bế quan suy ngẫm, cũng mở lớn đôi mắt. Hấn đập cửa, lao như bay xuống dưới tầng.

- Tao nghĩ ra rồi! Tao nghĩ ra rồi! Tao nghĩ ra cơ hội giàu có rồi! Hú hú! Sáng nay, Văn đi tháo bột ở tay. Bác sĩ nói, tay nó lành lại nhanh hơn dự kiến, cũng cần vận động trở lại cho quen. Nghe nó kể lại, Quang cũng bĩu môi.

- Chú mày biết ở quán được ăn biết bao nhiêu là sơn hào hải vị cao cấp chứ? Chỉ là lành cái xương tay mà thôi...

Đạo này ăn sáng và ăn tối thì nó ăn đồ ở quán, đến bữa trưa lại tới nhà Lý Thanh Long, lại bị dúm cho đầy ứ bụng.

Đạp Không Bộ, nó vẫn đụng phải một giới hạn.

Lý Thanh Long nhìn nó lắc đầu ngao ngán.

- Bí quyết của Đạp Không Bộ, nằm ở các huyết đạo dưới lòng bàn chân. Từ các huyết đạo này, nếu có thể xuất ra khí lực, sẽ tạo nên một lực đẩy. Khi nhảy lên tới vị trí cao nhất, cũng là lúc vận tốc của em bằng 0, thì xuất ra một lực đẩy, sẽ giúp em nhảy lên thêm một lần nữa, giống như đạp vào không khí vậy.

Nó đã thử rất nhiều lần. Bàn chân nó, cũng đã phát ra được khí lực. Nhưng từ điểm cao nhất, nó không thể nhảy được thêm 1 bước nữa, nó chỉ hơi rướn lên trên một chút mà thôi.

Nó cũng đã biết giới hạn của mình nằm ở đâu.

Khí lực không đủ.

Lại là khí lực không đủ.

Nó đã biết về phương trình cân bằng động lượng. $m.v = m_1.v_1 + m_2.v_2$

Khi ở điểm cao nhất, $v = 0$, vì vậy, ta có $m_1.v_1 = -m_2.v_2$.

m_1 là khối lượng của chính nó, còn m_2 là lượng khí lực nó có thể xuất ra. v_1 sẽ là vận tốc nó có thể bay lên, còn v_2 là vận tốc nó thải khí lực xuống. Chính vì cả lượng khí lực lẫn vận tốc thải ra khí lực của nó đều còn chưa đủ, nên v_1 của nó quá nhỏ.

Vấn đề khí lực không đủ, chỉ có một điều lý giải: nó vẫn còn quá nhỏ tuổi.

Chuyện này, khiến nó vô cùng ngao ngán. Nhưng nó không từ bỏ. Vẫn có cách để khắc phục chứ?

Còn Kim Kê Cước, nó đã lĩnh hội được khá nhiều chiêu thức. Đến cả Lý Thanh Long cũng phải trầm trồ. Vì những chiêu thức này, không giống như tùy tiện bịa ra, mà vô cùng có lý. Thi đấu thể thao cấp Học sinh nghiêm cấm dùng Đạp Không Bộ, nên Văn hoàn toàn có thể yên tâm. Trên thực tế, nó chưa học tới Đạp Không Bộ, nhưng vận dụng cách xuất khí lực khỏi lòng bàn chân, nó cũng có thể treo người thật lâu trên không, đây đã là một lợi thế lớn.

Lý Thanh Long phân tích cho nó như vậy, nhưng đồng thời cũng cảnh báo rằng, kĩ thuật đó tốn rất nhiều khí lực, chỉ nên dùng khi cần thiết. Bình thường, với sức bật cao của nó, đã là đủ rồi.

Từ giờ tới khi bắt đầu, chỉ còn hơn 1 tháng. Làm sao để dạy Vương Thành Văn luật chơi tất cả các môn thể thao, từ bóng chuyền, bóng đá, bóng rổ... cho tới điền kinh, là cả một thách thức không hề nhỏ. Sân bóng rổ trường Kinh Ngự, cả đội bóng rổ đang hăng say tập luyện. Tiếng bóng đập trên sân thành thịch, tiếng bóng va vào rổ ken két. Đội bóng rổ, gồm toàn những người cao to, tất cả đều học Cao trung.

- Anh Bình, úp luôn!

Một tiếng hô vang lên, cùng một đường bóng chuyền lên cao. Một cánh tay bắt lấy quả bóng, úp thẳng xuống rổ.

- Alley-oop! Đẹp về lờ!

- Đẹp lắm anh Bình!

Lê Thanh Bình, cũng là một kiện tướng thể thao của trường. Năm nay đã học lớp 12. Dù hơn Trần Thiên Anh đến 1 tuổi, nhưng hẳn luôn bị cái bóng sáng chói của tên này che phủ. Giờ thì đã không còn nữa rồi. Cả Trần Thiên Anh lẫn Lý Thanh Long không biết vì sao không tham dự, khiến cả trường phải lo lắng. Nhưng đây mới đúng là thời cơ của Lê Thanh Bình, là lúc để hắn toả sáng, cứu rỗi lấy ngôi trường khốn khổ này.

Cái gì mà Tứ Đại Thiên Vương gì đó, Lê Thanh Bình chưa bao giờ phục. Hẳn nghĩ, chỉ là đám oắt con thích đánh lộn tự xưng với nhau mà thôi.

Lần giao lưu này, hẳn chắc chắn sẽ toả sáng, sẽ được các đội thể thao lớn để ý tới, đưa ra lời mời. Sự nghiệp của hắn sẽ thênh thang lộng gió.

Bóng đá, bóng rổ, bóng chuyền, cầu mây, điền kinh..., môn thể thao nào hẳn cũng tham gia. Nhất định, người ta sẽ để ý tới hẳn.

Cánh cửa phòng tập mở ra. Một thằng bé còi cọc loắt choắt bước vào.

- Chào các anh, em đến đây thế chỗ cho anh Thiên Anh.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 204: Em Chào Các Anh!

Lê Thanh Bình là đội trưởng đội bóng. Cao tới 1m87, lênh đênh như cái cột đình. Chiều cao này ở Đại Nam đã là vô cùng kinh khủng. Người Viễn Đông vốn rất nhỏ con.

Hắn bước tới chỗ thằng Văn, mà như người khổng lồ tiến tới một đứa tí hon.

- Em tên là gì? Học lớp mấy? Cao mét bao nhiêu? Từng chơi vị trí gì?

Dù sao thì Bình cũng là đàn anh. Với đàn em mới tới, hắn cũng tỏ ra vô cùng hiền hoà.

- Em tên Vương Thành Văn. Học lớp 6. Cao 1m55. Chưa từng chơi vị trí gì.

- Pfff!!

Câu trả lời này, gây chấn động cả đội bóng ở nhiều mức độ.

Thứ nhất là việc chưa từng chơi vị trí gì. Một đội tuyển sắp ra quân vì màu cờ sắc áo của trường, lại nhét vào một đứa lính mới tò te.

Thứ hai, là 1m55. Chiều cao này, muốn sinh tồn trong môn bóng rổ, cần kĩ thuật siêu tốt.

Thứ ba, là lớp 6. Bộ cả trường 4000 học sinh, hết người để tìm hay sao, mà phải nhét vào một đứa lớp 6 vừa lùn, vừa còi, lại còn chưa từng chơi bóng rổ?

Thứ tư, là cái tên Vương Thành Văn. Cái tên này quá nổi tiếng ở Kinh Ngự rồi, chắc không cần phải kể ra nữa. Nhưng đáng nói hơn, là ai cũng biết, Vương Thành Văn là đệ tử của Trần Thiên Anh. Đệ tử môn học nào thì không biết, nhưng có Lê Thanh Bình ở đây, chắc chắn cái tên Vương Thành Văn này đối với hắn cũng không dễ chịu gì.

Cả đội bỏ tập, mà chạy tới chỗ thằng Văn xì xào bàn tán, khiến Lê Thanh Bình nóng mặt quát lên.

- Hóng hót cái gì?! Ra tập luyện tiếp!!

Sau đó, hắn quay về phía thằng Văn, cố giữ cho giọng mình bình thản.

- Thế ai bảo em tới đây? Bản thân anh thì nghĩ, nếu em muốn tập bóng rổ, thì cũng được thôi. Nhưng muốn tập, thì tới đăng kí với câu lạc bộ để tập, còn bọn anh là đội tuyển đi thi đấu cho giải Thành phố, không thích hợp với em đâu.

- Ồ vậy hả anh?

- Ờ vậy đó.

- Vậy thì em về được rồi.

Nghe nói như vậy, Văn thở phào nhẹ nhõm. Không phải là nó không muốn làm tròn trách nhiệm, mà là chính đội tuyển người ta từ chối đó. Không phải tham gia, thì càng tốt.

Nó quay người ra về.

- Vớ vẩn!!

Tiếng quát này, là của thầy giáo dạy Thể dục.

- Lê Thanh Bình, nhà trường chọn người vào đội tuyển, em dám đuổi người ta đi như vậy hả?!

- O, thầy...

- Em Vương Thành Văn này, được chính Trần Thiên Anh dạy võ, chắc chắn là giác quan vận động không tồi, lại được chính Trần Phương Linh tiến cử. Em có không nể mặt thầy, thì cũng nên nể mặt Trần Đại tiểu thư chứ? - Nói tới đây, thầy giáo nhìn Bình với ánh mắt không phải ra lệnh, mà gần như van nài. - Đừng để thầy khó ăn khó nói với Trần tiểu thư!

Nói tới đây, Thanh Bình mới ớ người hiểu ra vấn đề. Trần tiểu thư đưa người vào đội, thì không thể không chấp nhận. Danh tiếng Bà chúa Hải Thành, không ai không biết. Chấp nhận Vương Thành Văn vào đội bóng, cũng không có vấn đề gì to tát, chỉ là viết thêm một cái tên mà thôi, sau đó cho nó ngồi dự bị là được rồi.

Chuyện này giải quyết thì đơn giản, nhưng vẫn khiến cả đội bóng xôn xao.

“Trần đại tiểu thư, hung hăng can quấy thật đấy!”

“Ừ, thấy Trần Thiên Anh không tham gia được, cố tình nhét một đứa vô dụng vào đội bóng của mình!”

“Chúng mày không hiểu rồi, đây là thay mặt Trần Thiên Anh dẫn mặt anh Bình đấy”

“Đúng thế, ý muốn nói rằng anh Bình chỉ đủ trình chơi bóng với thằng vô dụng Vương Thành Văn kia mà thôi”

“Thâm hiểm thật! Thế mà nghĩ mãi không ra!” - O hơ, ắt xìiii!!!

Đang ngồi trong phòng hì hụi tính toán, bỗng nhiên Linh thấy rung mình một cái.

Dạo gần đây cô bé không hề gây chuyện với ai, chắc không có ai thù hận gì mình chứ?

Hơn nữa, mình còn vì nghĩ cho cả trường mà tìm người lấp đi chỗ trống của anh Thiên Anh, tận tụy đến vậy, không khéo người ta còn đang cảm ơn mình ấy chứ!

Nghĩ vậy, cô bé như có thêm động lực để tiếp tục với kế hoạch. - Vương Thành Văn, trước hết, em cần tập những kỹ thuật cơ bản với bóng đã. Em cầm quả bóng lên đi.

Văn cầm quả bóng rồi lên. Loại bóng cho học sinh Cao trung, to hơn cả đầu của nó.

Lê Thanh Bình vẫn nhẫn nại dạy nó những kỹ thuật đầu tiên để làm quen với quả bóng.

- Đúng thế, dùng 10 đầu ngón tay để tiếp xúc với quả bóng, đẩy quả bóng qua lại, tăng dần tốc độ lên. Rồi, bây giờ một tay cầm bóng, đưa vòng ra sau lưng, rồi lấy tay kia bắt lấy...

Bịch.

Quả bóng rồi rơi bình bịch xuống đất. Quả bóng quá to, khiến tay thẳng Văn không thể nào bắt kịp lấy bóng.

- Không sao, tập dần sẽ quen. Giờ em cứ đứng ở đây tập luyện những động tác cơ bản này đến hết buổi cho anh. Cứ đứng đây rồi xem bọn anh chơi bóng, quan sát thử xem nhé.

Văn gật đầu. Nó thấy anh Bình đúng là người tốt. Còn tận tình dạy nó như vậy.

Lê Thanh Bình bước vào sân, một đứa chạy tới vỗ vai.

- Anh Bình, anh định để nó ngồi ngoài cho đến hết giải đấu sao?

Lê Thanh Bình bĩu môi.

- Đệ tử của Trần Thiên Anh, chỉ đáng được đãi ngộ như vậy mà thôi. Luyện tập với quả bóng, mới đầu rất khó, nhưng càng tập, nó lại càng cảm thấy thuần thục. Nó tưởng tượng, quả bóng cũng giống như năm đấm. Thứ mà nó cảm nhận từ quả bóng, không phải là trọng lượng của chính quả bóng, mà là thứ lực được truyền qua nó.

Nó quan sát cách các đàn anh đập bóng xuống sàn. Quả bóng nảy lên, tay người đó lại nương theo nhịp nảy của quả bóng, kiểm soát nó, rồi lại đập nó xuống sàn.

Cứ liên tục như vậy.

Không phải là dùng tay đập liên tục quả bóng xuống sàn, mà phải nương theo nhịp đập để kiểm soát quả bóng.

Nó cũng thử nghiệm y như vậy.

Cũng giống như lần nó đấm con đại bàng. Con đại bàng ngay lập tức lui về sau, triệt tiêu đi lực đấm của nó.

Nó vỗ thử quả bóng xuống sàn, sau đó, khi quả bóng nảy lên, nó đưa tay chạm vào bóng, cố gắng cảm nhận hướng di chuyển, và nương bàn tay mình theo nó.

Tập đi tập lại động tác này, nó đã thấy vô cùng thuần thục. Như thế quả bóng tự bám dính vào bàn tay nó, chứ không phải nó đang điều khiển

quả bóng.

Và chỉ khi quả bóng bám dính vào bàn tay nó, nó mới cảm nhận thấy, sức nặng của lực.

Lực do chính nó truyền vào quả bóng, quả bóng lại đập xuống đất, một phản lực từ đất dội quả bóng lên trên không, và lực ấy lại truyền vào tay nó. Cứ như vậy không ngừng.

Tay phải của nó làm động tác này rất tốt, nhưng tay trái thì không.

Nó cố gắng suy nghĩ xem vì sao lại như vậy.

Là vì tay trái nó cảm nhận lực kém hơn tay phải.

Nếu mình tập đập bóng bằng tay trái, có lẽ, tay trái mình sẽ cải thiện được vấn đề này.

Những ngày bó bột, nó vẫn đều phải cố gắng sinh hoạt bằng tay trái, vì vậy, giờ đập bóng bằng tay trái, nó vẫn cảm thấy không quá khó chịu.

Anh Quang từng nói, luyện võ, phải luyện đều cả hai bên. Không có một võ giả nào chỉ thiên về tay thuận hay chân thuận cả.

Giờ tập chơi bóng rổ, cũng cần như vậy.

Suốt buổi tập, các đàn anh mãi mê chơi bóng, không hề đoái hoài gì tới nó. Nó lại thấy như vậy rất tốt. Nó có thể tập trung vào việc luyện tập. Nó cũng có thể quan sát được rất nhiều điều về môn thể thao này. - Anh Bình, chào anh, bọn em về ạ!

- Ủ, về nhé!

- Giờ anh lại tới câu lạc bộ bóng chuyền phải không?

- Đúng vậy.

- Anh Bình thật chăm chỉ, thật trách nhiệm cứ đi.

- Chúng mày cứ nịnh anh thôi, về đi nhé! Câu lạc bộ bóng chuyền, Lê Thanh Bình bước vào, hít một hơi đầy khoan khoái. Từ giờ, hẳn vừa là chủ công của đội bóng rổ, vừa là tay đập chính của đội bóng chuyền. Đã bao lâu rồi, hẳn mới cảm thấy mình quan trọng tới vậy? Đều là nhờ Trần Thiên Anh rút lui.

- Em chào các anh! Em là Vương Thành Văn, tới thay thế anh Thiên Anh!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 205: Đôi Mắt

Tháng 9 trôi qua, tháng 10 lại tới. Một tháng nay, Vương Thành Văn xuất hiện ở tất cả các đội tuyển thể dục thể thao, và chỉ làm một việc duy nhất: tập những động tác cơ bản. Không ai nghĩ tới chuyện sẽ để thăng này thi đấu chính, cho nó vào danh sách, đã là cực kì nể mặt Trần Phương Linh rồi.

Lê Thanh Bình vẫn là niềm hi vọng của cả trường Kinh Ngự. Hơn nữa, không hiểu vì sao, dạo gần đây, tâm lý của Bình càng ngày càng vững vàng, càng ngày càng hưng phấn, càng chơi càng hay.

Ít ai ngờ rằng, mỗi ngày đi tập, nhìn thấy Vương Thành Văn phải ngồi ở khu vực dự bị, Lê Thanh Bình lại tưởng tượng ra, đó là Trần Thiên Anh, bị mình ném ra khỏi đội hình chính, tâm tình lại vô cùng sáng khoái. Sự có mặt của Vương Thành Văn luôn nhắc nhở Lê Thanh Bình, giờ hắn là chủ công, giờ hắn là át chủ bài, giờ hắn là niềm hi vọng của cả học viện.

Tháng 10 đến với không khí dần se lạnh. Những cơn gió từ phương Bắc thổi tới, kết hợp với khí ẩm của Hải Thành, khiến người ta buốt giá. Nhà trường lại phải phát đồng phục mùa đông cho học sinh. Nhưng Vương Thành Văn, lần đầu tập luyện thể thao, lại không được phép mặc áo khoác, vừa co ro vừa tập những động tác cơ bản.

Mọi người trong các đội nhìn vào, đều thấy Lê Thanh Bình đối xử tệ với thăng Văn quá, nhưng danh tiếng thăng này trong trường vốn không được tốt, nên ít ai thông cảm.

- Chịu lạnh một chút, nhưng sẽ rất tốt cho hệ hô hấp, và hệ đề kháng. Luyện tập quen trong thời tiết giá lạnh thế này, sau này thể lực của em sẽ vô cùng tốt.

Lê Thanh Bình chỉ nói với thằng Văn như vậy, và thằng này ngoan ngoãn nghe theo. Nó cảm thấy, anh Bình nói rất có lý.

Anh Bình, là người rất tốt.

Với suy nghĩ như vậy, mỗi lần Lê Thanh Bình bắt nó đập bóng hàng nghìn cái, hay bắt nó tập khua chân mấy nghìn lần trên cạn, hay tập chạy mấy chục vòng, nó đều răm rắp nghe theo. Vì nó thấy, tập luyện như vậy rất tốt. Tháng 10 dần qua đi, tháng 11 lại tới, khiến hầu như tất cả người dân Hải Thành đều đang thắc mắc, sự kiện giao lưu, rốt cuộc bao giờ mới diễn ra?

Hơn 1 tháng nay, vật giá Hải Thành tăng quá cao, mà thu nhập từ dịch vụ thì lại chưa bù được vào, khiến đời sống người dân càng thêm khốn khó. Người dân Hải Thành bắt đầu khiêu nại âm ỉ, nói rằng ban tổ chức quá quan liêu, quá trì trệ, hay là đang cố tình câu giờ để đòi thêm ngân sách. Khiêu nại bay đầy trời, lòng dân oán thán. Lâu lắm rồi Đại Nam mới gặp phải tình trạng trì trệ thế này. Cán bộ Vương Nghiệp hoảng hốt quá, vội vàng dẹp ngay cung cách làm việc quan liêu của Bắc Hoàng, mà vội vã đốc thúc kế hoạch.

Hà Chí Thương biết mình không thể câu giờ thêm được nữa, đành tặc lưỡi lắt đầu. Hắn vốn muốn kéo dài được thêm chút ít thời gian ở Hải Thành, để tìm kiếm cô bé ngày đó. Nhưng Hải Thành quá rộng lớn, mà hệ thống thông tin của hắn, không hiểu vì sao, lại hoạt động không hiệu quả.

Lại phải nói, vì Hà Chí Thương quá thờ ơ với internet, nên mới xảy ra cơ sự này. Nếu hắn chịu khó lướt mạng xã hội của Hải Thành, sẽ nhận ra ngay cô bé hắn muốn tìm kiếm, chính là Bà chúa Hải Thành vang danh bấy

lâu. Mà có ai ngờ được một cô bé ngẫu nhiên nào đó hăn gặp trên đường, lại nổi tiếng tới vậy, hăn hoàn toàn không nghĩ tới.

Ngoài ra, mạng lưới thông tin của Hà Chí Thương lại hoạt động không hiệu quả ở Hải Thành, vì nơi đây có quá nhiều đặc thù. Nếu không tiến sâu được vào hệ thống cống ngầm, sẽ chẳng khai thác được chút thông tin nào có chiều sâu.

Bắc Hoàng nói đúng, hăn tới Đại Nam, chỉ là dân ngoại đạo. Muốn làm việc êm xuôi, cần có chất bôi trơn. Nhưng dù hăn có bôi trơn đến mức nào, nhân viên Vương Nghiệp cũng không hé răng cho hăn bất cứ thứ bí mật quan trọng nào.

Hăn chỉ có thể thở dài cảm thán về chất lượng nhân viên ở đây.

Chỉ còn một hi vọng duy nhất.

Đó là sự kiện lần này, sẽ thu hút rất nhiều người tham gia. Bắc Hoàng sẽ lại ẩn núp trong đám đông, kiên nhẫn tìm người. - Thầy Phương, ngài đang tính toán điều gì thế ạ?

Tên gia nhân của Phạm Viết Phương, bất ngờ hỏi lão. Câu hỏi này làm lão già giật cả mình.

- Hả?! Sao mà biết?

- Vì mỗi lần thầy suy nghĩ vấn đề gì, thầy lại mút kem.

- Thế đấy! Giờ thói quen của tao, cũng bị mày nắm hết rồi. Tao chỉ đang nghĩ, ra lệnh, nhờ vả, và sắp đặt, có gì khác nhau không?

- Có gì khác nhau không ấy ạ? Con không hiểu lắm?

- Ra lệnh, là tao dùng quyền lực của mình ra lệnh cho người khác, như sai mày đi lấy cho tao một cái kem nữa chẳng hạn.

Nói tới đây, tên gia nhân biết ý, chạy vào trong bếp mở tủ lạnh lấy cho lão thêm 1 que kem. Nhận que kem xong, lão mới nói tiếp.

- Vậy vì sao mà mày phải nghe lời tao? Là vì tao trả tiền cho mày, đúng chứ? Tiền bạc, là quyền lực. Tao có quyền lực, nên tao có thể ra lệnh.

Lão lè lưỡi mút lấy que kem, nhắm mắt vì lạnh, rồi nói tiếp.

- Tao có thể nhờ vả mày đi lấy cho tao cốc nước...

Nói đến đây, tên gia nhân lại chạy đi lấy nước cho lão.

- Vì sao tao có thể nhờ vả mày lấy nước cho tao? Vì tao già yếu sao? Hay vì mày kính trọng tao? Hay chỉ đơn giản là vì mày tốt bụng? Thứ tác động tới hành vi của mày, liệu có thể gọi, là sự đồng cảm hay không? Là cảm xúc nhỉ? Cảm xúc, cũng là một loại quyền lực.

Lão nhấp ngụm nước, sau đó bị sặc, ho sặc sụa.

- Khụ khụ. Những con cờ trong tay tao, tao sắp đặt để chúng nó nhảy múa theo ý tao, vậy có khác gì tao ra lệnh, có khác gì tao nhờ vả chúng nó không? Về mặt kết quả, không có gì khác nhau, vẫn là kẻ khác phải làm theo ý muốn của tao. Nhưng vì sao chúng nó lại tuân theo những gì tao xếp đặt, mà mày có biết không?

- Dạ thưa thầy, con không biết.

- Bởi vì, tao cho chúng nó thấy những thứ mà chúng nó muốn. Con người, đều hành động để đạt được điều mà chúng nó muốn. Có thể, mong muốn của chúng nó đến chính chúng nó còn không rõ, nhưng tao thì rất rõ. Tao biết rõ, chúng nó muốn cái gì. Tao nhìn thấy tất cả. Nếu có điều gì mà tao không nhìn thấy, tao sẽ nhìn chòng chọc vào cho tới khi thấy mới thôi. Đó chính là sự kiên trì. Đó là lòng quyết tâm. Sinh ra trên đời, làm thiên tài cũng được, làm người bình thường cũng thế, nếu không quyết tâm làm thứ

gì đến cùng, mày sẽ chẳng bao giờ đạt được cái gì. Quyết tâm, chính là một loại quyền lực.

- Dạ vâng, thầy dạy chí phải.

- Im mồm nghe tao nói hết đã. Quyết tâm, mày nghĩ là đơn giản, đưa nào cũng nghĩ là đơn giản. Nhưng nếu quyết tâm đơn giản như vậy, thì thế giới này đã toàn những thằng thành đạt. Quyết tâm, là thứ khái niệm đáng sợ hơn mày vẫn nghĩ rất nhiều. Quyết tâm, là dù có phải đánh đổi đi tất cả mọi thứ, dù có giết chết bao nhiêu mạng người, dù có phá huỷ bao nhiêu di sản, dù có phải để mất cả thân nhân họ hàng, dù có phải dùng chính bản thân mình làm cái giá, cũng chỉ nhìn chăm chăm vào mục đích phía trước. Đó mới là quyết tâm. Chỉ khi nào đạt được sự quyết tâm như vậy, mày mới vượt lên được cái tầm thường của nhân loại.

- Ý thầy muốn nói tới... Vương Vũ Hoành ạ?

- Ờ hớ, mày theo hầu tao lâu, cũng dần tinh ý rồi đó nhỉ? Nhưng độ quyết tâm của thằng đó ra sao, tao vẫn còn chưa biết rõ. Dám luyện chế chính mình, dám một mình chinh phạt một quốc gia, chỉ bấy nhiêu đó, còn chưa đủ để tao hiểu rõ về nó. Tao vẫn chưa biết, thứ nó muốn, là cái gì. 10 năm nay, tao đã cố nhìn, tao đã nhìn chòng chọc vào nó, vào từng hành động của nó, nhưng tao vẫn không biết, hay đúng hơn, tao không thể hiểu, vì sao nó vẫn ôm một mong muốn bình thường tới vậy. Mày nghĩ thử xem, với một thứ mà tao không nhìn thấu, thì tao cần làm gì?

- Con... con chưa nghĩ ra...

- Tất nhiên là mày không thể nghĩ ra rồi. Mày còn ngu lắm. Cố gắng nữa đi con. Nếu không nhìn thấu được một vật, vậy thì tao kiếm một vật tương tự, rồi quan sát nó, nhìn chòng chọc vào nó. Như vậy, biết đâu tao sẽ hiểu được thằng Hoành đó muốn cái gì.

Giờ thì tên gia nhân đã hiểu. Dùng một kẻ giống hệt Vương Vũ Hoành, thí nghiệm hăn, thử thách hăn, và quan sát hăn, để tìm ra thứ kẻ đó mong muốn là gì.

- Vậy đó là toàn bộ mục đích mà thầy đang nhắm đến ạ?

- Tất nhiên là không phải. Mày vẫn suy nghĩ theo cái lối tầm thường ấy. Mục đích ấy, chỉ là một mục đích phụ mà thôi. Tao đã nói rồi, mục đích chính của tao, là được bé Linh dẫn đi ăn bánh rán. Đôi mắt của lão Phương, luôn nhìn chòng chọc vào kẻ khác, bất kể kẻ đó là ai, đến từ đâu, hay muốn đi về đâu.

Tại một căn phòng nhỏ tại Quảng Yên, đội số 1 đang ngồi chán nản chờ đợi. Chỉ thấy Trần Thiên Anh vẫn lôi ra tập tài liệu cầm cúi đọc.

Số 2 yên lặng quan sát Trần Thiên Anh đã lâu rồi. Chỉ là một tập tài liệu cấp độ Cử nhân, mà có thể khiến tên này ngẫu nhiên tìm hiểu như vậy, đây là biểu hiện của sự khao khát tri thức.

Những kẻ khao khát tri thức, đều đáng sợ. Cực kì đáng sợ.

Dù có là đệ nhất sát thủ Hải Thành như số 1, cũng không hề khao khát tri thức. Thứ hăn khao khát, là giết chóc.

Một kẻ có tư chất bình thường, chỉ biết không ngừng nỗ lực vươn lên, và hăn lại vô cùng khao khát tri thức, và mang một tham vọng khổng lồ.

Số 2 biết đã có một kẻ như vậy, và kẻ đó không chỉ hăn biết, mà cả thế giới đều biết.

Hăn chợt nhận ra, vì sao Trần Thiên Anh, lại giống Vương Vũ Hoành tới vậy.

=====

Chương này rất dài, đọc cho đã con mắt. Các đạo hữu đừng kêu ta ít ra chương nữa nha. Ta lấy chất lượng bù cho số lượng. Nhìn về dung lượng chữ, không ít đâu.

Trần Thiên Anh xuất hiện từ những chương đầu, nhưng mọi người có tin rằng, từ khi thiết kế ra nhân vật này, ta đã nhìn thông suốt tới tận giai đoạn này của truyện không? Phục ta chứ? Phục thì quăng cho ta vài cái đề cử nha!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 206: Thép Ngọc

- Văn, mày có đi với bác không?

- Có, bác đợi cháu với!

- Này, hai bác cháu làm cái gì mà cứ thậm thà thật thụt bấy lâu nay thế? - Tiếng chị Thanh.

- Mẹ ơi, bí mật!

Takezawa đeo lên một cái khẩu trang, bước ra ngoài. Văn chạy theo sau.

- Haizz.

Chị Thanh thở dài. Chị đang chờ Quang đi liên lạc với mấy bên cung cấp hàng. Cả tháng nay vật giá tăng cao, khiến nhà hàng cũng rất điều đứng. Nhà hàng đã phải tăng giá đồ ăn lên, nhưng vẫn không ăn thua, không bù được chi phí. Mà nếu tăng thêm nữa, chỉ sợ mất khách.

Quang là đại phú hào tiêu tiền như rác, nên chẳng quan tâm gì tới việc này. Hắc nói nhà hàng lỗ đôi chút cũng chẳng sao, phía Thanh Hải đợt này đang tiền về như nước. Nhưng chị Thanh nhất quyết không chịu.

- Giờ chú có tiền, nên muốn nói thế nào cũng được. Nhưng nếu sau này chú phải mở một nhà hàng, hay kinh doanh bất cứ thứ gì, mà phải dựa vào nó để sống, thì chú còn thờ ơ được như vậy hay không? Chi bằng từ

giờ cố mà tập ứng phó đi. Mau! Xách cái mông lên đi tìm nhà sản xuất cho chị!

Quang còn muốn lè nhè từ chối, đã bị chị Thanh cầm cái chối ra khua. Nếu hần không quẩn đít lên chạy, có lẽ bà chị này thật sự sẽ đề mình ra đánh.

Quang sợ chị Thanh, có khi còn hơn cả Vương Tuyết Trinh nữa. Hải Thành rộng lớn, lại là trung tâm của đặc khu kinh tế số 7, nơi đây phát triển rất nhiều lĩnh vực. 50% thu nhập cả thành phố là đến từ nhóm dịch vụ, bởi nơi đây có những bãi biển phục vụ du lịch. Ngư nghiệp chiếm 20%. Còn công nghiệp và nông nghiệp chỉ chiếm 10%.

Nhưng 10% tỉ trọng của công nghiệp, đã là rất lớn. Dù trung tâm công nghiệp nặng nằm ở Quảng Yên, nhưng ở một thành phố lớn như Hải Thành, không thể không có. Dù sao ở đây có khoảng cách gần, giao thông thuận lợi, vẫn tốt hơn Quảng Yên nhiều.

Khu phía Đông Bắc thành phố, chính là các trung tâm công nghiệp. Nơi đây cũng là vùng ráp gianh với Quảng Yên. Khói bụi mịt mù. Hai bác cháu bắt xe bus, đi tới đây.

Vùng phía Đông Bắc thành phố, có cảnh vật khá tương tự như Quảng Yên, với những dãy núi đá vôi, và đồng bằng căn cỗi. Những nhà máy khổng lồ dựng lên. Những chuyến xe chở khoáng sản nặng nề khiến đường sá nơi đây đang bắt đầu xuống cấp, đầy những ổ gà, ổ voi.

Xe đi xóc nảy lên xuống, khiến Takezawa say đờ người. Khi xuống xe, hần rồi rít hít hà từng ngụm không khí.

Không khí nơi đây không quá trong lành, nhưng vẫn còn tốt hơn khói bụi ở Hải Thành rất nhiều.

Hắn dẫn thẳng Văn tới một xưởng rèn lớn. Ở nơi này, có dịch vụ cho thuê xưởng rèn, với giá chỉ 50 xu/ giờ. Với tiền lương tại nhà hàng của Takezawa, chút tiền này không đáng vào đâu.

Sở dĩ có dịch vụ cho thuê xưởng rèn, là để phục vụ những thợ rèn tự do, hay những người có kỹ năng rèn nhưng không phải nghề nghiệp chính. Họ tới đây thuê lò rèn, mua các nguyên liệu cần thiết, sau đó rèn ra thứ mình cần. Ở Đại Nam, mọi loại hình nghề nghiệp đều có dịch vụ phục vụ tương ứng.

- Anh Itou, hôm nay lại tới à?

- Ừ, anh bạn. Vẫn phòng hôm nọ nhé. Nguyên liệu tôi bảo, anh đã chuẩn bị xong chưa?

- Không có loại thép của Phú Sơn, nhưng có thép cao cấp của Quảng Yên, có được không?

- Tạm được, tôi dặn là phải phơi ngoài trời 3 ngày đó.

- Đã làm, yên tâm.

Takezawa trao đổi xong với nhân viên lò rèn, dẫn thẳng Văn bước vào một phòng rèn. Nơi đây có một cái lò bằng đất rất to.

- Đây nhóc, chỗ này là bác đặt làm riêng đấy. Không thể nào dùng lò của Đại Nam được. Đây là kiểu lò Tatara truyền thống của Phú Sơn, chuyên để luyện ra loại thép tinh túy nhất. Loại thép này, mới rèn ra được một thanh Katana đích thực!

Mục đích mà Takezawa dẫn Văn đi theo, là để phụ giúp hắn rèn kiếm.

Văn không biết rèn kiếm có liên quan gì tới kế hoạch làm giàu của ông bác, nhưng nó vẫn làm theo. Nó muốn giúp đỡ bác Itou khốn khổ này bằng

những gì có thể.

- Mà giữ cho bác thanh thép này.

Takezawa đưa cho nó một thanh thép tròn, mỏng, dài, bảo nó giữ một đầu.

- Giữ chắc đấy.

Hắn nói xong, bắt đầu giộng một cây búa xuống đầu kia thanh thép. Choang! Choang! Choang! Làm Văn tê cả tay.

Đầu thanh thép nóng rực lên, đỏ lừ. Takezawa mới đem đầu đỏ rực ấy dí vào một nùi rơm. Nùi rơm bốc cháy. Hắn cho nùi rơm vào lò Tatara, sau đó ném thêm vào rất nhiều than đá.

Lò Tatara rực cháy.

Takezawa lại chạy tới một cái thùng chứa đầy thứ bột xin đen. Hắn cầm xẻng, xúc từng xúc đổ vào lò.

- Bột gì vậy bác?

- Sa thiết, tức là bột thép. Bột thép ở Quảng Yên, không được tốt như ở Phú Sơn, nhưng cũng đã đủ dùng. Vì lượng lưu huỳnh và lân khá thấp. Hai yếu tố ấy thường khiến thép dễ gãy. Văn, giúp bác thổi lò.

Văn được chỉ tới một cái bể, nó đập thành phạch vào cái bể theo nhịp hô của Takezawa.

Lửa bùng lên từ những lỗ thông gió dưới lò.

Takezawa lại cúi xuống, chăm chăm nhìn qua những lỗ thông gió đang rực lửa ấy.

- Lửa cháy to vậy, mà bác vẫn nhìn thấy gì sao?

- Tất nhiên, là cần có Nhân lực. Thăng Quang có dạy chú mày về nhân lực chưa?

- Cháu nói muốn học, anh ấy bảo cần nhìn thẳng vào mặt trời trong 7 7 49 ngày, sau đó mới tiếp được bước sau.

- Xì! Khỏi cần. Mày ra đây, nhìn vào lò lửa này. Cố gắng quan sát. Nhân lực cũng sẽ tăng lên thôi.

Văn bị kéo tới nhìn đắm đắm vào những lỗ thông gió. Hơi nóng phả vào mặt nó. Nó chẳng nhìn thấy gì ngoài ngọn lửa.

- Cố gắng quan sát, đến khi nào thấy được thì mới thôi.

- Thấy gì hả bác?

- Thấy quặng sắt đang thành hình bên trong. Công đoạn nung thép mất tất cả 4 ngày. Văn nhể nhại mồ hôi. Nhưng ít ra nó còn được ngủ. Bác Itou có vẻ không ngủ suốt 4 ngày. Chỗ ngủ được xếp ngay một góc phòng, hơi nóng không phả tới.

Vào lúc 2 giờ sáng, Văn đang yên lành ngủ, nó chợt nghe tiếng Takezawa gọi.

- Văn! Văn! Được rồi! Được rồi! Đến lúc kiểm tra quặng thép rồi!

Văn vừa ngáp dài, vừa theo bác Itou đến cái lò. Lửa đã tắt. Takezawa bốc lần lượt từng miếng quặng ra. Những miếng quặng to cỡ nắm tay, sần sùi.

Takezawa căng thẳng nhìn chòng chọc vào từng miếng quặng, như đang đánh giá. Nếu quặng không đủ chất lượng, hẳn sẽ phải nung lại từ đầu, còn tốn tiền mua thêm nguyên liệu.

- Tuyệt! - Mấy phút sau, hân mới reo lên. - Mày thấy không? Mấy miếng quặng này có màu sáng bạc, cầm rất chắc tay. Chắc chắn là hàng cao cấp. Đã đạt tới đẳng cấp Tama-hagane của người Phú Sơn!

- Tama gì cơ ạ?

- Tama-Hagane. Tama là ngọc. Hagane là thép. Thép mà như ngọc, nên gọi là Tama-hagane.

-Ồ. - Văn hờ hững trả lời. Nó chẳng thấy thép này giống ngọc ở đâu cả.

- Nào, giờ ta đi rèn, giờ mới đến công đoạn khó khăn đây!

Takezawa nói là khó khăn, nhưng hân hào hứng không cách nào miêu tả nổi. Đây là một cơ hội cực kì hiếm có để hân làm giàu. Với một kẻ không mang đồng vốn nào trong người, muốn làm giàu, chỉ có thể dựa vào tài hoa của bản thân.

Một tháng nữa, một cuộc đấu giá sẽ bắt đầu. Một cuộc đấu giá lớn chưa từng có tại Hải Thành. Với rất nhiều thế lực lớn tham dự, thậm chí cả Bắc Hoàng Hà Chí Thương cũng có mặt.

Chỉ cần một thanh Cực Phẩm Thần Kiếm, không, chỉ cần đạt tới Thượng Phẩm Bảo Kiếm, là hân có thể đủ tiền trả nợ.

Lăn lộn 20 năm trời, lại từng làm qua giám định đồ cổ, hân hiểu được giá trị của một món vũ khí Thượng Phẩm, không quá vài tỉ hào. Nhưng là một thanh Thượng Phẩm Bảo Kiếm đúng gốc Phú Sơn, thì được vô vàn những nhà sưu tập săn đón. Hết giá hàng chục tỉ hào, thậm chí còn cao hơn, là hoàn toàn có thể.

Đây chính là cơ hội để hân đổi đời. Vậy mà tới tận bây giờ, hân mới nghĩ ra.

Bên góc phòng, dựng tại đó thanh Hỉ Vận Kiếm, im lìm bất động, mà lại như đang cười cợt mọi nỗ lực đáng thương của một kẻ mặt vận.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 207: Vẽ Văn Cho Kiếm

Quặng Tama-hagane còn lẫn khá nhiều tạp chất, như rơm, bùn, và nhiều thứ khác.

Vì vậy, Takezawa lại phải nung chúng trong lửa, sau đó dùng búa đập để lọc ra những quặng thép hẵn cần.

Tốn hơn 20 tấn than củi mới nung ra được vài cục quặng thép, rồi từ vài cục quặng thép đó, mới lọc ra được một lượng thép vừa đủ để rèn kiếm. Bởi vậy mới nói, kiếm của Phú Sơn, đừng bao giờ dùng hàng đại trà.

Lọc được những mẫu thép nhỏ bé, Takezawa mới bắt đầu quan sát. Văn cũng ghé mắt vào nhìn.

- Nhóc xem nè. Những mẫu thép có đường uốn lượn thế này, cho thấy chúng rất mềm. Những mẫu thép vuông cạnh thế này, là rất cứng. Cứng và mềm, là do tỉ trọng carbon trong thép tạo ra. Thép cứng, sẽ được dùng làm Kawagane, còn thép mềm sẽ trở thành Shingane.

- Kawa... với cái gì... shin cơ ả?

- Kawagane, phần thép cứng, sẽ trở thành mặt ngoài của thanh kiếm. Còn Shingane, phần thép mềm, sẽ trở thành lõi của kiếm. Đây là một kỹ thuật tinh túy nhất mà nền văn minh Phú Sơn hàng ngàn năm trước đã đúc kết ra, truyền lưu của bao nhiêu thăng trầm của lịch sử, vẫn còn được giữ lại tới ngày nay.

- Vì sao thanh kiếm lại phải có hai phần ả?

- Bởi vì, lõi thép mềm dẻo bên trong, sẽ chống chịu lực tác động, sẽ khiến thanh kiếm bền vững không bao giờ gãy. Còn phần thép cứng bên ngoài, sẽ sắc bén và cứng rắn, sẽ chém đứt bất cứ thứ gì cản đường. Mềm và Cứng, cũng như Âm và Dương, như Mâu và Thuần, cùng tồn tại trong một lưỡi kiếm. Bởi vậy, lưỡi kiếm katana của người Phú Sơn, mới là nơi kết hợp tinh hoa của kiếm. Chẳng nào lõi thép Shingane còn chưa hư hại, thanh kiếm đó còn có thể tái tạo và sử dụng lại, dù chịu bất cứ vết thương nào!

- Ồ!

- Để có thể gắn kết hai phần thép khác biệt ấy lại làm một, là dưới ngọn lửa 10 nghìn độ C. Cũng giống như người Phú Sơn ta, lưỡi kiếm nếu không trải qua một thử thách khủng khiếp như vậy, sẽ không bao giờ thành hình.

- Cháu thấy, nếu như vậy thì bác chịu thử thách hơi nhiều...

- Xí! Khổ tận cam lai. Người Phú Sơn vốn rất tin vào thuyết nhân quả đấy. Rồi mà xem, ít lâu nữa bác mà sẽ giàu to. Sẽ mua cho mà hăn một ngôi nhà.

- Sao bác lại mua nhà cho cháu?

- Vì khi Takezawa tao gặp khó khăn, người đối tốt với tao cũng không nhiều. Những ai ở bên tao lúc tao hoạn nạn, tao đều sẽ trả ơn tận tình.

- Vậy bác không cần mua nhà đâu, bác mua cho cháu một cái biệt thự là được rồi. Cháu đã hứa sẽ tặng mẹ cháu một căn biệt thự.

- Đúng là được voi đòi tiên. Được rồi, giờ giúp tao cho xong đã.

Văn cầm lấy cây kìm, kìm chặt khối thép. Takezawa cầm búa gỗ choang choang vào khối thép nóng. Hăn cán đập khối thép, sau đó lại gập

đôi khối thép lại, cán dập tiếp, rồi lại gấp đôi lại.

Cứ như thế 12 lần tất cả.

Với 12 lần gấp đôi rồi cán dập, sẽ có hơn 4000 lớp thép được ép lại chỉ trong bề dày 2cm, những lớp thép này tạo độ rắn chắc kinh khủng cho thanh kiếm, đồng thời tạo nên những đường vân li ti. Những đường vân này, gọi là Jihara.

Sau khi cán xong cả phần Kawagane và Shingane, hãn mới gấp phần Kawagane lại làm đôi, rồi nhét phần Shingane vào giữa, như người ta cho bánh mì kẹp lấy xúc xích. Kẹp xong, hãn lại cán mỏng cái thứ ấy, thành một thanh thép dài.

Tới đây, thanh Katana mà hãn mong muốn, bắt đầu thành hình.

Sau khi nung thanh thép ấy ở 10 nghìn độ C, Takezawa mới nhét nó vào trong xô nước lạnh. Nước bốc hơi xèo xèo.

- Đã xong chưa hả bác?

- Chưa. Còn một phần rất quan trọng nữa. Đó là vẽ Hamon cho kiếm.

- Vẽ Ha môn để làm cái gì ạ?

- Hamon, tiếng Đại Nam là Ba Ván, là đường vân hình sóng. Vẽ nó, ta dùng một loại đất, trộn với các thành phần khác, để che phủ bề mặt sống kiếm, để cách nhiệt nó. Khi nung trong lò nung, phần không được phủ đất sẽ nóng lên rất nhanh, trở nên rất cứng, còn phần sống kiếm, vẫn giữ được sự mềm dẻo. Rồi sau đó, khi ngâm vào nước lạnh, phần lưỡi kiếm lại được làm lạnh đột ngột, còn phần sống kiếm thì được làm lạnh từ từ, nên sinh ra chênh lệch nhiệt độ. Chính sự chênh lệch ấy, khiến thanh Katana của Phú Sơn đều có lưỡi cong.

-Ồ! Ra vậy!

- Vẽ Hamon là giai đoạn vô cùng khó khăn. Rèn, chỉ là giai đoạn quyết định phẩm chất của kiếm. Còn vẽ Hamon, lại tùy vào từng người rèn kiếm. Lúc này, thợ rèn như trở thành một nghệ nhân, truyền linh hồn của mình cho kiếm vậy. Đường Hamon này, sẽ quyết định tính chất của thanh kiếm.

-Ồ!

- Hiếu rồi thì để bác đi pha trộn đất. Trật tự để bác mài vẽ.

- Khoan đã bác!

- Hở! Sao thế?

- Cháu nghe bác tả về Hamon như vậy, khá giống với Văn lực của Tâm Linh Sư. Bạn Linh từng kể cho cháu nghe về các Tâm Linh Sư, vì mẹ bạn ấy cũng là một Tâm Linh Sư. Nếu bác nói dùng đất trộn với các loại chất khác để che phủ thanh kiếm, vậy tại sao không lựa chọn những vật liệu có tính chất đặc biệt, sau đó dùng Văn Lực để vẽ lên kiếm.

- Tính chất đặc biệt mà mày nói, là sao?

- Hồi đi chợ mua vải, cháu có nghe bà bán hàng nói về tính năng kháng độc, kháng lửa, kháng rất nhiều thứ của các loại vải. Cháu nghĩ, hoặc là tìm kiếm những vật liệu có tính năng tương tự vậy, hoặc là ta kiếm những loại vải như thế, nghiền nhỏ ra, pha với mực và đất, sau đó nhờ ai đó biết về Văn Lực để vẽ lên kiếm. Biết đâu, thanh kiếm này sẽ có tính chất vô cùng đặc biệt thì sao?

- Mày nói cũng có lý. Mấy loại vải ấy rất đắt, nhưng mình chỉ cần một ít, thậm chí không cần phải mua, đi nhặt mấy mẫu vải thừa là được rồi. Nhưng còn Văn Lực, làm sao tìm được người biết Văn Lực đây?

- Để cháu hỏi Linh. Thử nhờ mẹ bạn ấy xem. Bác đưa cho cháu mượn cái điện thoại. Sau khi trình bày với Linh đầu đuôi câu chuyện, Văn được nói chuyện với Phạm Tố Uyên, mẹ của Linh.

- Alo, Văn đấy à? Cháu gặp cô hôm khai trương nhà hàng rồi nhỉ. Ừm, vậy có chuyện gì không? Muốn nhờ cô vẽ Văn Lực lên kiếm á? Ừm ừm, cô hiểu rồi, nhưng cô cũng chưa từng vẽ Văn Lực lên kiếm bao giờ, cũng không biết có tác dụng hay không nữa. Chuyện này cô giúp cháu thì cũng được thôi, nhưng cô cũng chỉ là Thạc sĩ mà thôi. Nếu thanh kiếm của cháu quý giá tới vậy, thì nên tìm một Tâm Linh Sư thật là mạnh mẽ, và Văn Lực phải thuộc hàng đỉnh cao. Sao? Cháu không biết tìm ở đâu một người như vậy á? Hì hì hì.

- Sao cô lại cười ạ?

- ...

- Sao rồi?

Thấy thằng Văn cúp máy, vẻ mặt ngơ ngác, Takezawa lo lắng hỏi. Hẳn đang rất háo hức với sự thử nghiệm mà thằng Văn đề xuất. Nếu có thể dùng Văn Lực vẽ Hamon cho kiếm, biết đâu lại tạo nên một thanh kiếm tuyệt tác, sánh ngang với 13 thanh Cực Phẩm Thần Kiếm của Phú Sơn.

- Cô ấy nói, về hỏi mẹ cháu. Vì mẹ cháu,... là một Tâm Linh Sư, cũng là một Thư Pháp Gia vô cùng mạnh. Cô ấy bảo là mạnh lắm ấy, mạnh đến mức không thể tin được.

- Bà Thanh đó á? Thế mà có tin không?

- Cháu cũng không thể tin được. Nhưng cứ để cháu về hỏi mẹ.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 208: Sinh Lão Bệnh Tử

Đợt này chính là quãng thời gian các nhà cung cấp hét giá trên trời, bởi có vô vàn thương nhân muốn tới Hải Thành dựng quầy hàng.

Quang đi tham khảo giá một hồi, chán nản lắc đầu. Sự kiện còn chưa diễn ra, mà dám hét 8 hào 1 cân thịt, đúng là muốn chém người ta làm 3 khúc. Thịt thì chỉ dùng được trong ngày, chúng nó định bán cho ai mua vậy? Chạy thêm vài vòng, Quang cũng nhận ra, giờ đây giá trung bình của thịt lợn là 3 hào 1 cân. Vẫn quá đắt. Một suất ăn chỉ bán có 30 xu, vậy mà riêng 1 lạng thịt lợn cũng đã tốn ít nhất 30 xu rồi, vậy thì còn buôn bán chó gì.

Hàng hoá mua theo số lượng nhiều, thì được bớt đi đôi chút. Chỉ còn 2 hào rưỡi 1 cân thịt lợn. Vẫn chưa được.

Quang cần tiếp cận theo một hướng khác. Hắn không tìm đến các nhà phân phối lớn nữa. Hắn tìm về các khu chợ nhỏ.

Tuy thị trường là chung, giá cả cũng chung, nhưng Quang tin rằng, chợ của người có tiền với chợ của người không có tiền rất khác biệt. Ở những khu chợ nghèo, người ta luôn tìm ra hàng hoá kém chất lượng để bán rẻ cho khách.

Quang tìm tới chợ cá nơi mẹ con thằng Văn từng sống. Đúng là hàng hoá nơi đây vẫn rất rẻ. Lương người lao động ở nơi này chỉ vài hào 1 tháng, mà bọn họ vẫn cần phải sinh sống. Hơn nữa, cá ở đây là tự cung tự cấp, do

chính những người đi biển bán ra. Giá cả có lên hơi cao một chút, nhưng vẫn có thể chấp nhận.

Hắn đặt mỗi cửa hàng một ít, gom lại cũng hơn vài chục cân cá mỗi ngày, kí một cái hợp đồng để giao tới nhà hàng. Vậy là xong khoản về cá. Có lẽ, nên điều chỉnh bữa ăn sao cho cá là món chủ đạo, như vậy cũng tiết kiệm chi phí đi nhiều.

Nhưng còn rau và thịt, thì thật sự không có giải pháp. Không có một nơi nào chịu cung ứng rau và thịt rẻ tiền. Hiện giờ nhu cầu đang quá lớn, mà nguồn cung lại ít.

Quang chợt nhớ ra, thằng Văn có quen với Lý Thanh Long. Mà nhà họ Lý, sở hữu vài cái trang trại. Có lẽ, có thể xin cung ứng được chẳng. Nghĩ vậy, hắn đành đi bắt xe chạy tới phía Đông Nam thành phố. Quang đi mãi không về, làm chị Thanh vô cùng sốt ruột. Chị cảm thấy mình có trách nhiệm với cái nhà hàng này còn hơn cả ông chủ của nó nữa. Chỉ thấy thằng Văn hót ha hót hải chạy về.

- Mẹ à, cô Tổ Uyên mẹ của Linh có nói, mẹ là một Tâm Linh Sư và Thư Pháp Gia rất mạnh.

- Đúng vậy. - Chị cười. - Rất chi là mạnh. Nhưng mà mạnh tới mức nào, con có biết không?

- Cô ấy nói, mẹ mạnh tới mức không thể tin nổi.

- Vậy thế nào gọi là không thể tin nổi?

- Con... cũng không biết nữa, chỉ cảm thấy rất chi là khủng.

- Vậy con có biết, một Tâm Linh Sư khủng có thể làm được những gì?

- Ở ừm, có thể... như ông Bắc Hoàng hôm nọ, triệu hồi ra một con chim đỏ?

- Còn làm được gì nữa?

- Con... cũng chẳng biết nữa. Con chẳng biết cái gì gọi là Tâm Linh cả.

Chị Thanh từng dẫn thằng Văn đi chùa. Vào cái hồi nó còn rất bé. Nhưng thằng bé này từ lúc đó đã chẳng có hứng thú gì với chùa chiền, càng không tin tưởng vào thần thánh. Những không gian tôn giáo được dựng lên để tạo ra tâm lý kính sợ và choáng ngợp, thì đối với nó, chỉ giống như một căn nhà khá đẹp mà thôi.

Thằng bố nó cũng như vậy. Thằng chú nó cũng như vậy. Ông nội của nó cũng vậy, mà bà mẹ của nó cũng vậy. Cả họ nhà nó đều như vậy. Không ai coi thần thánh là thứ để tôn thờ. Trong mắt bọn họ, Tôn giáo cũng chỉ là một loại quyền lực để quản lý xã hội mà thôi.

Điều này làm chị Thanh không đồng tình.

- Tâm Linh, là chỗ dựa tâm lý cho con người, đồng thời cũng là một không gian kết nối. Kết nối giữa cái thực tại, và quá khứ. Kết nối tiềm thức mọi người lại với nhau. Thánh thần, có thể chỉ là một thứ sản phẩm tưởng tượng, nhưng sản phẩm tưởng tượng ấy lại vô cùng hùng mạnh, con có biết vì sao không? Vì thánh thần đại diện cho dòng chảy tiềm thức của con người.

Hôm nay không có đơn vị cung cấp, nhà hàng cũng chẳng bán được gì. Chị kéo tay thằng Văn.

- Đi, hôm nay đóng cửa nhà hàng. Mẹ dẫn con lên chùa.

- Ở, nhưng mẹ à, con đang định nhờ mẹ một chuyện.

- Chuyện gì?

- Bác Itou đang rèn một thanh kiếm, bác ấy muốn nhờ mẹ dùng Văn Lực vẽ Hamon lên kiếm cho bác ấy. Mẹ biết Hamon nghĩa là gì không ạ?

- Biết chứ. Nhưng vẽ Hamon cũng không có gì vội. Cứ bảo bác ấy đợi đi.

- Vâng... Chùa Quảng Trí là ngôi chùa lớn tại Hải Thành, được xây dựng nhờ vốn đầu tư của một doanh nghiệp lớn. Nghe nói, ông chủ doanh nghiệp này vô cùng mê tín, luôn ngày đêm nơm nớp về sự nghiệp của mình, nên xây ra ngôi chùa này, hằng mong tích thêm chút đức cho bản thân. Không chỉ chùa Quảng Trí, người doanh nhân này còn bỏ rất nhiều tiền vào các công trình tâm linh khác trên khắp thành phố.

Có người nói, lão ta xây chùa, chỉ là để rửa tiền mà thôi, có người lại nói, người càng giàu, lại càng tiếc tiền, mà càng tiếc tiền, lại càng coi trọng tâm linh. Nhiều người thấy vợ của lão ta thường xuyên đi các giá hầu đồng với vài xe tải tiền, cho thấy cái nhà này mê tín tới mức nào.

Bất kể ra sao, bà con Hải Thành vẫn được xây dựng miễn phí một ngôi chùa to hoành tráng, vừa là thắng cảnh dừng chân, vừa là nơi phục vụ nhu cầu tâm linh. Các sư sãi cũng vô cùng hoan hỉ mà tụng niệm cho vị doanh nhân kia xuôi chèo mát mái, để hàng năm còn tu bổ cho chùa.

Chùa Quảng Trí thật sự là một thắng cảnh. Nằm trên một sườn núi, nhìn ra biển, khuôn viên lại rộng lớn không lồ. Công trình kiến trúc lại đa dạng bắt mắt.

“Phật giáo được ra đời trên Vương triều Visshala cũ, bởi một vị thái tử. Từ nhỏ, vị thái tử đã phải ở trong cung điện, với ngọc ngà châu báu, với những vũ công xinh đẹp, không có buồn khổ, không có đau đớn, không có bệnh tật. Một ngày, chàng ta xin phép phụ hoàng đi vi hành trong dân chúng. Trên đường đi, tất cả mọi người đều vui vẻ đón chào ngài. Nhưng

ngài chợt nhìn thấy một người nhăn nhó khóc lóc bên đường. Chàng hỏi người hầu rằng, vì sao người đó lại khó coi như vậy. Người hầu trả lời, vì anh ta đang chịu đau khổ. Khi trở về cung, chàng trần trọc không ngủ nổi vì suy nghĩ về nỗi khổ.

Một lần khác, chàng lại đi vi hành. Lần này đức vua ra lệnh cho toàn bộ dân chúng phải tươi cười đón chào ngài, không ai được phép nhăn nhó khóc than. Chàng hoàng tử nhìn thấy những gương mặt tươi cười, trong lòng chàng lại nhẽ nhõm đi không ít. Chợt chàng lại nhìn thấy một cụ già với gương mặt nhăn nheo, với cái lưng còng rụp. Chàng lại hỏi người hầu rằng, vì sao người đó lại khó coi như vậy. Người hầu trả lời rằng, đó là vì ông ta đã già. Con người ta, lớn lên, qua thời trẻ trung, rồi sẽ già đi, sẽ xấu xí và ốm yếu như vậy. Khi trở về cung, chàng lại trần trọc vì sợ hãi tuổi già.

Lần thứ 3 đi vi hành, nhà vua hạ lệnh chỉ cho người trẻ tuổi ra đường tiếp đón, những người già buộc phải ở trong nhà. Lần này, chàng hoàng tử lại thấy một đoàn người khiêng cáng, trên cáng nằm một người. Mọi người xung quanh dù đang đau khổ tột cùng vẫn cố tươi cười chào đón chàng. Chàng mới hỏi, người đó bị làm sao vậy. Chàng người hầu trả lời rằng, người đó đã chết. Sinh, lão, bệnh, tử, là điều không ai có thể tránh khỏi. Chết, là hết. Người chết không còn đau khổ, cũng không còn buồn vui, cũng không thể nào ngắm nhìn cuộc sống được nữa.

Chàng lại hỏi, nếu là ta, rồi cũng sẽ trải qua sinh lão bệnh tử chứ?

Người hầu trả lời, dù có là ngài, cũng sẽ già đi, cũng sẽ mắc bệnh, rồi chết.

Trở về cung, chàng hoàng tử khóc lóc 3 ngày 3 đêm. Chàng quyết chí rời khỏi cung điện lộng lẫy xa hoa, tìm kiếm cách để vượt qua sinh, lão, bệnh, tử”.

Vừa đi tới cổng chùa, chị Thanh vừa kể cho nó nghe như vậy. Chỉ thấy thằng Văn dăm chiêu suy nghĩ.

Nó nhớ tới ông chú Liêu dưới cổng ngằm. Ông ta cũng sợ hãi tuổi già. Ông ta cho rằng, vì trẻ con luôn trẻ, nên chúng sẽ không bao giờ già. Nhưng cách nghĩ đó quá sai lầm. Vì vòng tuần hoàn sinh, lão, bệnh, tử, không chừa bất cứ ai.

- Mẹ kể tiếp đi mẹ!

=====

Tác đang ốm. Tối có ra chương tiếp được không còn tùy vào tình hình sức khỏe. Peace!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 209: Con Người Cần Có Thọ Mệnh

“Chàng hoàng tử đi rất sâu vào rừng. Chàng gặp 5 vị tu sĩ trong rừng. Những người đó sống vô cùng khắc khổ. Sáng chỉ uống nước sương, và chiều chỉ ăn lá cỏ. Họ nói rằng, sống xa hoa sẽ làm con người trở nên phì nộn và hư hỏng. Cách sống kham khổ sẽ triệt tiêu đi lòng tham, triệt tiêu đi dục vọng.

Chàng cảm thấy vô cùng hứng thú với cách tu hành này, nên đã tham gia cùng 5 vị tu sĩ.

Nhưng trải qua một thời gian, chàng nhận thấy, tự hành hạ mình không khiến bản thân vượt qua được sinh lão bệnh tử.

Sống quá sung sướng xa hoa, ngài cũng đã từng trải qua, hành xác khổ cực, ngài cũng đã từng nếm thử. Tất cả đều không phải là giải pháp.

Chàng đã tìm lên dãy núi Araja, hỏi con rồng hiền triết Naga, làm thế nào để có thể thoát khỏi sinh lão bệnh tử, thoát khỏi vòng luân quần của loài người.

Naga đã nói rằng, mọi vấn đề của con người, đều là sự Khổ. Mọi cái Khổ, đều đến từ chấp niệm. Sinh, lão, bệnh, tử chỉ là một loại chấp niệm.

Chàng hoàng tử nghe thấy điều đó, chợt cảm thấy giác ngộ. Chàng ngồi xuống dưới một gốc cây, suy nghĩ về tất cả trong 49 ngày đêm. Tới ngày thứ 49, chàng chợt mở mắt, đói khát và mệt mỏi. Đúng lúc ấy, một cô gái thuộc tầng lớp nô lệ đi qua, đã cho chàng uống một ngụm sữa.

Sau ngậm sữa ấy, chàng chột hiểu về tất cả. Chàng nhìn thấu bản chất của mọi sự ở đời.”

- Tầng lớp nô lệ, tức là sao hả mẹ?

- À, Vương triều Visshala khi đó, chia con người làm 4 đẳng cấp, là Bà la môn, Sát đế ly, Vệ xa, Thu đà la, và một lớp người còn không được xếp vào đẳng cấp, đó là Ba li a. Những người đó không có quyền tự do, là tài sản của người khác, phải hầu hạ người khác, và không có quyền định đoạt sống chết của mình.

- Thật là tàn nhẫn.

- Phật giáo ra đời, chính do chàng hoàng tử ấy đề xướng. Phản đối chế độ đẳng cấp, trả lại tự do cho người nô lệ, phản đối chiến tranh, và cố gắng cứu thoát con người khỏi những cái Khổ. Một khái niệm được ra đời từ lúc đó, gọi là Giác ngộ. Chàng hoàng tử ấy, được tôn sùng là đức Phật tổ.

- Vậy thì, đức Phật tổ này đúng là người tốt.

- Tất nhiên.

Chị Thanh xoa đầu nó. Thằng nhóc này, còn muốn đánh giá cả Phật tổ sao.

- Nhưng con vẫn chưa biết, làm cách nào để có thể thoát khỏi sinh, lão, bệnh, tử. Nếu Phật tổ không phải già, cũng không phải chết, vậy giờ ông ấy có còn sống không?

- Tất nhiên là không, con người, ai cũng phải chết. Cùng thời gian với đức Phật tổ, tại vùng đất mà ngày nay là Bắc Hà lãnh thổ, người ta cũng đã đặt ra câu hỏi, làm sao để không phải chết. Câu trả lời của bọn họ, lại rất khác biệt. Bọn họ điên cuồng nghiên cứu chế tạo ra một thứ gọi là Trường Sinh Đan, để có thể khiến con người trường sinh bất lão. Môn học vấn ấy,

chính là Luyện Đan Thuật ngày nay. Nhưng rồi cuộc, chẳng có vị Hoàng đế nào của Bắc Hà trường sinh bất tử cả. Tất cả, rồi đều phải chết. Bất tử, chỉ là một thứ mơ ước hão huyền.

- Chết, có đáng sợ không hả mẹ?

- Có thể đáng sợ, có thể không. Nhưng bất tử, là một bi kịch.

- Là sao ạ?

- Là con người có thọ mệnh của mình, là để họ biết trân trọng thời gian. Trong thọ mệnh ấy, họ mới cần cố gắng, cần nỗ lực, cần đạt được những khao khát của đời mình. Bất tử tức là thời gian cũng trở thành vô nghĩa, mọi thứ cũng trở thành vô nghĩa. Một cuộc sống vô nghĩa, không phải bi kịch thì là gì?

- Đúng vậy, thật may là con người không bất tử. Người ra kẻ vào chùa tấp nập. Người ta đứng khấn, đứng vái, người ta quỳ lạy.

- Thứ mà người ta quỳ lạy, không chỉ là một bức tượng đâu. - Như đọc được suy nghĩ trong đầu nó, chị cười cười nói. - Những bức tượng đó, là một loại tượng trưng, tượng trưng cho thần thánh. Mà thần thánh, lại là ảnh chiếu của chính tâm thức con người. Vì vậy, thứ người ta đang khấn bái, đang quỳ lạy, là chính mình.

Chị dắt nó đi qua các gian chùa, cuối cùng vào một gian chùa lớn. Nơi đây khá vắng lặng, chỉ có một chú tiểu đang quét sân, và một người phụ nữ đang cúng bái.

Người phụ nữ dâng lên ban thờ rất nhiều tiền bạc, sau đó rầm rì khấn vái.

- Con lạy chín phương trời con lạy mười phương chư phật, con lạy chư phật mười phương, tên con là..., chồng con là..., địa chỉ nhà con là...,

hôm nay con dâng lễ xin chư phật phù hộ độ trì cho công việc của chồng con tấn tài tấn lộc, con cầu cho gia đình con mạnh khỏe, con cầu cho con mua được khoảnh đất ở...

Chị Thanh nhìn bà này khấn vái mà phì cười. Chị ngồi đó với thằng Văn, chờ bà ta khấn vái xong, đang định bước ra ngoài, chị mới cất lời.

- Chị này, chị khấn như thế là không đúng rồi.

- Hả? Cái gì?

- Chị không thể cầu xin cho riêng gia đình mình như vậy được. Đức Phật coi mọi người là bình đẳng, không thiên vị bất kì ai, cũng không ra tay cứu giúp bất kì ai. Ngài đề cao nhân quả. Nếu chị muốn gia đình mình có nhiều phúc lộc, thì chị nên cầu cho toàn bộ chúng sinh đều gặp chuyện tốt lành, như vậy có nhân thì có quả, gia đình chị cũng gặp nhiều điều vui vẻ.

- Hả? Tôi cúng khấn cái gì là việc của tôi, liên quan gì đến nhà chị? - Bà ta bắt đầu gắt lên. Bà chỉ tay vào chú tiểu đang quét sân - Này chú, chú nói thử xem, dân ta bao đời nay đều cầu nguyện như vậy, có gì sai không? Con mụ này nó cứ lảm chuyện...

Chú tiểu lúng túng bước vào, gãi đầu gãi tai.

- Chị à, chị này... nói đúng đấy ạ. Cầu khấn thần phật, cần dựa theo nhân quả...

- Hứ!! - Bà ta hừ một cái. - Chuyện này tôi sẽ nói lại với trụ trì xem ông ta nói sao, sư với chả sãi! Tu hành đã được bao lâu chưa mà dám nói xằng!

Chú tiểu lại gãi đầu.

- Chị có hỏi trụ trì thì thầy cũng sẽ nói vậy thôi ạ...

Bà ta trừng mắt nhìn chú tiểu một lúc, rồi hùng hổ bỏ đi.

Chị Thanh ngồi đó, tươi cười nhìn chú tiểu. Chú ta thở dài một tiếng, chạy tới chấp tay chào chị.

- Chị Thanh, hôm nay chị lại lên chùa ạ.

- Bà vừa rồi, có vẻ hách dịch quá nhỉ?

- Chị không biết chứ, bà ấy chính là vợ của người đầu tư xây chùa. Trông vậy thôi, thật ra chị ấy cũng thành tâm lắm đấy. Mỗi tháng đều nung cúng dường rồi tới nghe giảng kinh. Chỉ có điều, e là chị ấy nghe kinh mà không hiểu gì lắm.

Chú tiểu thở dài. Chị Thanh cười thông cảm.

- Bởi vì Phật giáo ở Đại Nam có quá nhiều đặc thù mà.

Rồi chị quay sang nói với Văn.

- Đây là thầy Thích Quang Hiệu, nhìn trẻ tuổi vậy thôi, cũng đã là Thạc sĩ Thần học đấy, đồng thời cũng là một Khước Tà Sư rất có tiềm năng.

- Chị lại quá khen rồi, em còn chưa được bằng một góc của thầy trụ trì...

Những cái tên đã từng nghe qua, Văn đều sẽ không quên. Thích Quang Hiệu, nghe quen vô cùng.

Cuốn sách mà Linh tặng nó. 60 cách khấn trừ tà. Bản dịch từ tiếng Bắc Hà sang Đại Nam. Dù nó đọc chẳng hiểu gì, nhưng nó vẫn nhớ như in người dịch.

Thích Quang Hiệu. Trao đổi với thầy Thích Quang Hiệu vài câu, chị Thanh lại dẫn thằng Văn đi khám phá tiếp ngôi chùa. Nó vẫn chưa hiểu chuyển đi lần này của mẹ là có mục đích gì.

- Mẹ ơi, vì sao lại nói Phật giáo ở Đại Nam có nhiều đặc thù thế ạ?

- Thế con có nhớ, trên giấy khai sinh của con, khai ở phần Tôn giáo là gì không?

- Là “không” ạ.

- Đúng vậy, mẹ cũng thế. Hầu như người Đại Nam, đều ghi Tôn giáo của mình là “không”, nhưng thực ra hầu hết đều theo đạo Phật, hay đúng hơn là Phật giáo kiểu Đại Nam.

- Phật giáo kiểu Đại Nam, tức là sao ạ?

- Ở Đại Nam, có hai dòng Phật giáo chính, là Thiền tông và Mật tông. Thiền tông thiên về thiền định, gần với Khí Công, còn Mật tông lại thiên về dùng Chú Thuật. Nhưng thật ra, còn một trường phái khác lớn hơn 2 trường phái kia rất nhiều, và bao phủ khắp cả Đế quốc, được gọi là Tịnh Độ Tông. Tịnh Độ Tông, tức là giải thoát cho tất cả mọi người, bất kể người đó có theo Phật giáo hay không. Vậy nên, người Đại Nam, dù là bất cứ ai, có cần hiểu biết về Phật giáo hay không, cũng đều có thể vào chùa khẩn vái.

-Ồ ra vậy.

- Còn đặc thù thứ hai, chính là Phật giáo ở Đại Nam, có tính dung hoà rất lớn. Ngôi chùa này theo trường phái Thiền tông, nhưng thật ra, còn có dấu ấn của rất nhiều tôn giáo khác.

Chị dẫn nó vào một gian thờ.

- Nơi đây là gian thờ các vị thần tiên trong Đạo giáo của người Bắc Hà.

Chị lại đưa nó tới một pho tượng khác.

- Đây lại là tượng voi của người Chàm.

Lại một gian khác.

- Còn chỗ này lại là tín ngưỡng thờ Mẫu bản địa của Đại Nam. Con thấy đấy, thế giới Tâm Linh, không hề có một hình dạng cố định. Cùng là Phật giáo, nhưng sinh ra ở Visshala lại khác, về tới Đại Nam lại khác, sang Bắc Hà lại khác. Thế giới Tâm Linh, phản ánh tâm thức của một dân tộc. Còn không gian tâm linh, lại phản ánh thế giới Tâm Linh đó.

-Ồ!

- Văn Lực cũng như vậy. Từng nét bút viết ra, đều là từng nét tâm thức của bản thân. Người càng hiểu rõ về tâm thức của mình, Văn Lực lại càng mạnh.

=====

Dù đang ốm, ta vẫn viết ra 1 chương 2000 chữ cho các đạo hữu. Xin vài cái đề cử và đánh giá nào! Không cần ném tử linh thạch đâu, phí lắm. Ném ta vài cái đề cử là được rồi!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 210: Những Kẻ Kì Lạ

Chùa Quảng Trí tuy đẹp, nhưng cũng hồ lớn tới mức không thể hồ lớn hơn. Bên trong thì có đủ mọi loại tôn giáo. Tới khi ra sau chùa, lại có vài ông đồ ngồi viết sớ, viết chữ. Trên ngọn đồi xa xa, còn thấy vài cây thánh giá.

Người xây chùa, chỉ muốn nhét hết những gì nghĩ ra trong đầu vào khuôn viên chùa, ngoài ra không nghĩ được cái gì khác.

Nói là hồ lớn, nhưng cũng vô cùng tiện lợi. Đến siêu thị còn nhét hết các loại mặt hàng vào cùng một nơi, hưởng gì là không gian tâm linh. Người Đại Nam thấy tiện lợi là thích, đêch cần quan tâm gì khác.

Nơi đây cũng cho thuê bút và mực để viết sớ, viết chữ.

Chị thuê một chỗ ngồi, để dạy thằng Văn về Văn Lực. Cả họ nhà nó có Văn Lực vô cùng tệ hại, ngày trước mỗi lần nhìn Vương Vũ Hoành viết chữ mà chị chỉ muốn gõ đầu hấn. Nhất quyết không thể để thằng Văn như vậy.

Nào ngờ buổi dạy đầu tiên khiến chị thất vọng vô cùng. Nói nó viết nét sớ, thì nó như kẻ một đường thẳng ra giấy. Viết nét móc, thì cứng đơ đơ. Thằng bé nó vẽ hình học ra giấy, chứ không phải là viết chữ.

Chị thở dài, chuyện này không phải một sớm một chiều có thể rèn luyện.

Thằng Văn tập viết đến toát mồ hôi. Nó cũng cảm thấy chữ nó viết ra có gì không đúng, nhưng nó không biết sai ở đâu. Mà thật ra, chính vì chữ của nó không sai, rất tuân thủ nguyên tắc hình học, nên nó lại không biết nên sửa kiểu gì.

Bỗng nhiên, bàn bên cạnh có tiếng huyên náo.

-Ồ! Chú nhóc này vẽ đẹp quá này!

- Ghê thật! Rừng cây lấp ló ẩn hiện, chỉ vẽ một nhánh cây, mà tưởng tượng ra cả một khu rừng!

- Chú nhóc có bán tranh không? Mấy hào một bức? Ta muốn mua một bức!

- Ta cũng thế!

...

Chị Thanh ngoái đầu sang nhìn, tấm tắc.

-Ồ thật là đẹp. Văn con sang nhìn nè.

Nghe nói vậy, Văn mới bỏ bút xuống, quay sang nhìn. Nếu mẹ nó không nói vậy, nó vẫn sẽ cặm cụi tập viết.

Người ngồi bàn bên cạnh, còn rất nhỏ tuổi. Chỉ lớn hơn nó một chút. Mái tóc quăn, sống mũi dài, nở nụ cười đầm ấm. Anh ta hình như không phải người Đại Nam.

Trước mặt anh ta, bày la liệt những bức tranh thủy mặc. Nó quan sát, vết mực còn rất mới, rõ ràng là anh ta ngồi đây rồi mới vẽ, chứ không phải đem từ nhà tới.

Nó không hiểu lắm về hội hoạ, nhưng nó nhìn những bức tranh này vô cùng thích mắt. Để thưởng thức cái đẹp, cũng không cần quá nhiều sự am hiểu.

Chị Thanh cũng đứng sau nó, nói với cậu bé này.

- Văn Lực cũng khá, nhưng quan trọng nhất, là cách tư duy. Rất ấn tượng!

Cậu bé này giật mình, ngẩng đầu lên nhìn chị. Rồi bằng một thứ tiếng Đại Nam không sôi lắm, cậu ta cất giọng hỏi.

- Cô... cô là ai?

- Cô chỉ là một người đi chùa bình thường thôi. Cháu có vẻ không phải người ở đây?

- Đúng vậy. Cháu là học sinh Giang Hạ, tới đây giao lưu.

- Học sinh Giang Hạ, quả nhiên rất giỏi!

Nói lời tán dương này, chị cứ nghĩ, theo thói quen của người Bắc Hà, cậu ta sẽ khiêm tốn từ chối. Nhưng không. Cậu bé chỉ đưa tay gãi đầu, đảo mắt như suy nghĩ cái gì.

- Cháu không biết nữa. Cháu không rõ lắm về học sinh Giang Hạ.

- Vậy sao? - Chị cười. - Cô tên là Thanh. Còn cháu tên gì?

- Cháu là Phong. Nguyễn Thanh Phong. Còn bạn này là?

Nguyễn Thanh Phong chuyển mắt nhìn sang Văn.

- Nó là con trai cô, tên là Văn.

- Văn? Tên rất đẹp.

- Cô ra đây có chút việc, cháu để em nó ở đây chơi cùng nhé.

Thanh Phong gật đầu. Nguyễn Thanh Phong mới chỉ 14 tuổi. Hơn thằng Văn 2 tuổi. Nhưng đã vô cùng chững chạc. Một mình hăm ngồi giữa đám đông, ung dung lấy giấy bút ra vẽ. Người qua kẻ lại xúm vào bàn tán, khen ngợi, nhưng hăn có vẻ không quan tâm.

- Cháu ơi, bức này bán bao nhiêu vậy?

- Không bán. Bác thích thì lấy.

Trả lời băng quơ, cậu ta lại vùi đầu vào vẽ.

- Tranh anh vẽ ra rồi, nhưng anh có vẻ không quan tâm tới nó? - Bất chợt thằng Văn hỏi.

- Đúng vậy. Tranh đã vẽ ra rồi, cũng chỉ là một tờ giấy. Thứ quan trọng nhất, không phải là bức tranh, mà là quá trình tư duy ra bức tranh.

- Anh có vẻ rất thích vẽ tranh?

Thanh Phong đang hí hoáy vẽ, bỗng nhiên dừng bút, dăm chiêu suy nghĩ.

- Không biết nữa.

Rồi lại vẽ tiếp.

Nét bút của cậu ta như có một mị lực, khiến người ta dăm đuổi nhìn theo. Ai nấy đều tấm tắc khen ngợi.

- Mới 14 tuổi, vẽ tranh đã không khác gì một Đại Hoạ gia như vậy. Đây mới là thực lực của học sinh Bắc Hà sao?

Câu khen ngợi này, vừa như cảm thán, nhưng lại mang cấu trúc của một câu hỏi.

Mỗi lần nghe thấy một câu hỏi, Nguyễn Thanh Phong lại dừng bút, cau mày suy nghĩ, rồi sau đó lại trả lời.

- Không biết nữa.

Rồi lại hì hụi vẽ.

Cậu bé này, chuyện gì cũng không biết, giống như chẳng bao giờ để ý thứ gì. Nhưng với mỗi người cất tiếng hỏi, cậu ta lại không thể không để tâm. Rốt cuộc là sao nhỉ?

- Tại sao tranh của anh lại đẹp tới vậy?

- ... Không biết nữa.

- Tại sao nơi đây chỉ có một cái cây, còn chỗ này lại có 3 cái cây, còn chỗ này lại trắng trơn vậy? Đúng là nhìn rất đẹp, nhưng em không hiểu lắm.

- ... Không biết nữa.

- Nhà anh có bao nhiêu anh chị em?

- ... Không biết nữa.

- Tại sao đến gia đình anh anh cũng không biết?

- ... Vì chưa bao giờ đếm.

- Vậy bố mẹ anh làm nghề gì?

- ... Không biết nữa.

-!!! Tại sao vậy?

- ... Vì chưa bao giờ hỏi.

Thờ ơ?! Ở anh ta toát ra một thứ gì rất giống sự thờ ơ, nhưng không hẳn như vậy. Anh ta không hề thờ ơ với những ai đang nói chuyện với mình. Nhưng khi không ai để ý tới anh ta, thì anh ta cũng không hề quan tâm tới những thứ thường nhật. Con người này, có lẽ luôn suy nghĩ về những điều khác lạ.

Có lẽ mọi người sẽ nghĩ anh ta kì lạ, còn Văn thì không. Chỉ là anh ta quan tâm tới những thứ khác với mọi người mà thôi. Điều đó vốn rất bình thường. Hơn nữa, việc người khác quan tâm điều gì, suy nghĩ ra sao, cũng chẳng ảnh hưởng gì tới nó.

- Lần giao lưu này, anh cũng tham gia phải không?

- Đúng vậy. - Lần này thì câu trả lời rất nhanh.

- Sao riêng chuyện này thì anh biết rõ thế?

- Vì trước khi lên đường, các thầy có tập trung học sinh lại để phổ biến.

- Ra vậy, chỉ cần nói với anh điều gì, là anh sẽ nhớ.

- Đúng thế. Bởi vì có những thứ, mọi người cứ nghĩ anh biết rồi, còn anh thì cũng không bao giờ hỏi.

- Nếu anh không biết, anh nên hỏi chứ?

- ... Bởi vì, cũng chẳng quan trọng lắm.

Văn nhướng mày suy nghĩ. Đúng vậy, quan trọng hay không là tùy ở mỗi người. Nhà có bao nhiêu anh chị em, hay bố mẹ mình làm nghề gì, họ

có biết điều đó hay không, là do họ tự quyết định. Nếu thật sự muốn anh ta biết những điều này, nói thẳng cho anh ta là được rồi.

- Lần giao lưu tới, em cũng sẽ tham gia sao?

- Đúng vậy, em cũng sẽ tham gia!

- Môn gì?

- Môn Văn đó anh.

- Vậy thì chúc may mắn.

- Anh thi môn Hoạ phải không? Chúc anh may mắn!

- Không cần đâu.

- Vì sao vậy?

- ... Không biết nữa. - Hai đứa chơi vui chứ?

- ... Cháu chẳng biết nữa.

- Vui lắm mẹ ạ!

- Vậy thì tốt. Có học hỏi được gì từ anh không?

- Con chẳng học được gì mẹ ạ.

- Haizz. - Chị thở dài, rồi đưa cho nó một cái chai nhựa. - Mẹ đã nhờ các sư thầy chế nước phép cho vào đây. Trong này chứa rất nhiều Văn Lực. Con bảo bác Itou pha nó với đất nung mà vẽ Hamon.

-Ồ! Con thay mặt bác Itou cảm ơn mẹ!

- Sến quá đi, thôi, về được chưa?

- Được rồi ạ!

- Vậy cô về nhé.

- Em chào anh!

Nguyễn Thanh Phong đang hí hoáy vẽ tranh, nghe thấy vậy, cũng ngẩng đầu lên.

- Hẹn gặp lại.

Kì giao lưu tới, rồi sẽ gặp lại.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 211: May Quá

Vương Minh Quang hoạt động tại Hải Thành đã lâu rồi, quen biết với các gia tộc lớn ở đây tuy không thân thiết gì, nhưng cũng không quá xa lạ. Cộng thêm với các mác quản lý của Thanh Hải, ai cũng phải khách sáo với hắn.

Đường lên trang trại của nhà họ Lý, hắn cũng chưa hắn đã quên.

Lên núi Bách, hắn bắt gặp Lý Thanh Long đang huấn luyện cho con Drake.

Lý Thanh Long tươi cười chào hắn.

Lần thách đấu với con rồng, chính Quang là người đề xướng. Lần đó, Lý Thanh Long đã nể Quang lắm rồi. Kẻ chỉ cần xuất hiện, đã khiến con Drake cấp 8 phải mềm nhũn, không thể là kẻ yếu. Sau đó, khi thấy Quang điều động một lúc 5 cái trục thẳng, thì thái độ của Thanh Long với hắn, miễn bàn.

Lý Thanh Long hớn hờ vẫy tay chào hắn, bỗng nhiên cái vật trong tay thẳng nhóc văng đi, bay thẳng về phía Quang.

- Gràoooooooooooo!!!!

Ngay sau đó là một tiếng gầm chồm tới. Con Drake nhảy chồm tới, há to cái mõm đầy răng lởm chởm, đón lấy cái vật đang bay. Nó không kìm được đà bay, chồm cả lên người Quang.

Quảng hoảng hốt nhảy lùi về sau, chỉ thấy con rồng vồ tới chỗ hấn vừa đứng, mỗi chân 4 cái móng vuốt, cào rách cả mặt đất.

- Phù!!!!

- Anh Quang! Không sao chứ?!

- Lý Thanh Long, chú mày chơi cái trò gì mà nguy hiểm vậy?!

Quang vừa bị một cú thót tim, quát ầm lên.

- Anh Quang! Anh bớt giận! Vừa rồi là em lỡ tay. Em đang huấn luyện con Kiki truy tìm đồ vật, nên quăng đồ cho nó nhặt về ấy mà.

Vừa nói, con Drake vừa ngậm trong mồm một cái đĩa, lon ton chạy về chỗ hấn.

- Nào, Kiki, mày xin lỗi anh Quang đi.

Con Kiki như hiểu tiếng người, cúi rạp xuống, chìa 2 chân trước ra, cặp mắt ươn ướt ngước nhìn Quang, mồm kêu ư ử.

- Thôi được rồi. Drake đúng là có cái mũi siêu thính, còn hữu dụng gấp vạn lần loài chó săn. Nhưng mà huấn luyện kiểu này, hấn là do khách hàng yêu cầu?

- Đúng đó anh. Chủ con Kiki nói sau này muốn nó có kỹ năng này. Em huấn luyện con Drake truy lùng dấu vết cũng đã 3 năm rồi.

- Cũng được đấy. Nhà họ Lý dạy thú vẫn bài bản như vậy.

- Anh Quang. Là nhân viên Vương Nghiệp, em đoán anh cũng hiểu nhiều về loài Rồng lắm. Anh chỉ cho em vài mảnh khoé được không?

- Ô hay, anh mày cất công leo lên núi mệt nhọc thế này, công việc còn chưa đề cập tới, nước nôi cũng chưa mời được một ngụm, mày đã đòi anh mày dạy dỗ?

- Ấy chết ấy chết, thất lễ quá! Em mời anh vào nhà xơi nước. Chẳng hay anh tới có chuyện gì? - Bác Itou, bác có Văn Lực chứ?

- Tất nhiên là tao có. Tao đâu có phải dòng dõi Nam Đế đâu mà mù Văn Lực. Người Phú Sơn cũng rất ưa chuộng Thư Pháp. Chỉ là tao không quá giỏi thôi, chung quy vẫn đủ dùng.

- Dòng dõi Nam Đế thì sao hả bác?

- Hả????!!!!

- Dòng dõi Nam Đế sao lại mù Văn Lực ạ?

- Oắt????!!! Nhóc mày có phải con dân Đại Nam không vậy? Chuyện Vương tộc dốt nát mấy ngành Nghệ thuật, mà chú mày không biết? Oắt???

- Vương tộc mù Nghệ thuật ấy ạ? À đúng rồi, cháu có nghe thầy hướng đạo nói Nam Đế Vương Vũ Hoành rất giỏi các ngành Khoa học và Thể chất, nhưng lại yếu hèn về Văn học Nghệ thuật. Nhưng không ngờ cả dòng họ Vương đều vậy. Vậy những ai mang họ Vương đều bị như vậy ạ?

- Không. Chỉ những ai thuộc Vương tộc của Nam Đế thôi. Còn trên Đế quốc này, có nhiều loại họ “Vương” lắm.

- Ra vậy. May mà cháu không thuộc “Vương tộc” đó.

- Hả????!!!! Sao lại may???

- Bởi vậy cháu mới có thể học Văn. Mẹ cháu muốn cháu học Văn mà. Sắp tới còn phải đi thi nữa.

- Oắt??!!!!

- Sao này giờ bác cứ trợn trừng mắt lên vậy?

- À thôi, không có gì...

Takezawa biết rõ, không chỉ người trên khắp Đại Nam, mà miễn là người trên Viễn Đông lục địa, dù có thuộc 21 nước chư hầu, hay là người trên 14 vùng lãnh thổ Bắc Hà, thậm chí là người thuộc bất cứ châu lục nào, đều mang trong mình một cái ảo tưởng nhẹ nhẹ, rằng lẽ đâu mình là hậu duệ bị vương vãi của Vương tộc thì sao?

Trên thế giới này, các gia tộc lớn không hề ít. Các gia tộc khổng lồ cũng có rất nhiều. Những gia tộc gây ảnh hưởng mạnh mẽ tới thế giới, cũng không chỉ có mình Vương tộc. Hà tộc của Bắc Hà, Kumo nhất tộc của Phú Sơn, các đại gia tộc của các Công tước Cận Tây, vân vân. Nhưng nói về độ truyền kì, bí ẩn, hào nhoáng, và thú vị, thì không gia tộc nào sánh nổi với Vương tộc của Đại Nam.

Hậu duệ của rồng, trí tuệ siêu việt, thành tựu học thuật khủng khiếp, khả năng suy luận kinh người, vô cảm và lạnh lùng, lý trí đến tuyệt đối. Ngầu như vậy, ai mà không thấy mê hoặc?

Trên đời này, chẳng ai là không gặp khó khăn với việc học, chẳng ai là không thấy khả năng suy luận của mình quá ngu xuẩn, chẳng ai không từng một lần than thở, ước gì mình là hậu duệ của Vương tộc kia.

Đến cả Takezawa, kẻ luôn rất hài lòng với thứ mình có, kẻ có thể sống dưới đáy xã hội, kẻ có thể an phận đón chịu mọi tai hoạ giáng xuống đầu, nếu có ông bụt xuất hiện và hỏi hắn có muốn trở thành tộc nhân Vương tộc hay không, hắn chả dại gì mà từ chối.

Nói được câu nói “may quá cháu không thuộc Vương tộc”, có lẽ chỉ có mình thằng Văn.

Cảm thán là vậy, nhưng Takezawa cũng không quên chuyện chính. Thăng Văn mang được một lọ nước chứa đầm Văn Lực về, là quá đủ với hắn. Trong lọ nước này, ngoài Văn Lực ra, hắn còn thấy rất nhiều những yếu tố khác.

Takezawa trộn loại mực này với đất dao nung, và một vài hợp chất khác do hắn tự nghĩ ra, sau đó lấy một que tre nhỏ, nhúng vào hỗn hợp đó. Lưỡi kiếm đã đặt trước mặt hắn, chỉ chờ hắn vẽ lên.

- Ê nhóc, mày quên không hỏi mẹ mày, liệu có cách nào chế ra một thanh kiếm có thể xua tan Đại Hung Vận hay sao?

- Đâu có, bác dặn thế nào, cháu hỏi y như thế ấy mà.

- Vậy mẹ mày nói sao?

- Mẹ cháu bảo có. Có một loại kiếm như vậy.

- Vậy mẹ mày có nói làm sao để rèn ra được một thanh kiếm như vậy không?

- Mẹ cháu bảo không cần rèn, mà có sẵn một thanh rồi.

- Thanh nào?

Thăng Văn giơ ngón tay chỉ vào cây kiếm trong góc.

- Hỉ Vận Kiếm.

- Pfff!!!

Takezawa suýt cắn phải lưỡi. Hỉ Vận Kiếm, nếu thật sự triệt tiêu được Đại Hung Vận, thì đời hắn còn phải khổ sở thế này sao? Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Hỉ Vận Kiếm, một trong 13 thanh Cực Phẩm Thần Kiếm của

Phú Sơn, mà còn không thể chống lại Đại Hung Vận, thì hẳn cũng đừng mơ rèn ra một thanh kiếm có thể làm được điều không tưởng kia.

Takezawa cũng chưa phải một thợ rèn tới mức thánh nhân như Fujiwara Tadatoshi, cha đẻ của 13 thanh Cực Phẩm Thần Kiếm. Hay không phải là vị thần Honjou trong truyền thuyết, người đã rèn ra thanh Hắc Long Kiếm, một trong 3 Thần Khí của Phú Sơn.

Nếu có thể rèn ra được một thanh Thượng Phẩm Bảo Kiếm, đã là thành tựu sáng chói trong đời rồi. Cho tới bây giờ, mọi bước đều được thực hiện khá chẵn chu, và gần như hoàn mỹ. Chỉ có một điều là nguyên liệu thép chưa phải loại tốt nhất, nhưng điều đó không thật sự quá đáng kể. Công đoạn tối quan trọng, vẫn là Hamon.

Takezawa cầm lên thanh tre đã quết mực, không ngừng tưởng tượng rằng đây là một cây bút. Lưỡi kiếm, chính là bức tranh, còn hẳn, là một nghệ sĩ.

Giờ khắc vẽ lên Hamon, cũng là thời khắc một linh hồn, một sinh mạng được thai nghén.

Hãy để Takezawa ta, khai sinh ra mây.

=====

Cuối tuần bận rộn quá, sáng nay đi từ 6 giờ sáng mà giờ mới về đến nhà. Nhưng bù lại cũng có thời gian để sắp xếp tình tiết cho arc sắp tới.

Lưu ý mọi người, những lúc ta ra chương ít, hãy nghiền ngẫm lại những chi tiết đã xảy ra, đọc lại các chương cũ, và cố gắng đừng bỏ lỡ điều gì. Vì truyện này vẫn theo tiêu chí, những gì đã nêu ra, không có gì là vô nghĩa. Nhớ để ý cho kỹ từng chi tiết nha!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 212: Ikazuchi - Sấm Sét!

Giống như con người, vũ khí trên đời cũng được chia theo cấp độ. Từ 1 đến 12 được gọi là những cấp độ cơ bản.

Cấp độ 12, là một cột mốc để đánh dấu một vũ khí đạt chất lượng tiêu chuẩn.

Ví dụ điển hình nhất, súng trường mà quân đội Đại Nam sử dụng, là vũ khí cấp độ 12. Cứ dựa vào đó mà so sánh.

Dưới cấp 12 thì đều là vũ khí bình thường, còn trên cấp 12, theo thứ tự, là Trung Phẩm, Thượng Phẩm, Cực Phẩm, và Thần Phẩm.

Dưới góc độ một cá nhân, thì dù kẻ đó có địa vị ra sao, quyền lực thế nào, cũng chỉ có thể sở hữu tới Cực Phẩm.

Bởi vì Thần Phẩm, đều là những bảo vật quốc gia, như Chúng Nhân Kính, như Quy Văn Lịch, như Tỳ Bà Cầm, như Hắc Long Kiếm. Một món Thần Phẩm, đủ sức để thủ hộ cả một Đế quốc, cũng có thể dễ dàng huỷ diệt Đế quốc khác.

Một con người hầu như không đủ sức để điều khiển một món Thần Phẩm. Dù có là Chí Tôn như Vương Vũ Hoành, cũng cần nhờ cậy tới 5 vị thần trấn thủ Long Thành, mới tạo ra được ảnh chiếu của Quy Văn Lịch. Bắc Hoàng phải hi sinh cả Man Khái Ca Nương tầng 14, mới tạo ra được hàng nhái của Tỳ Bà Cầm. Có giới mới biết tên diên Sasaki kia đã trả cái giá gì để cho mượn Chúng Nhân Kính.

Chí Tôn còn chật vật như vậy, huống hồ người thường. Mà với một cá nhân, thì sở hữu một món Thần Khí, không những là không thể, mà còn là hoạ sát thân. Vì vậy mới nói, Cực Phẩm đã là loại vũ khí cao cấp nhất mà người ta có thể sở hữu, có thể sử dụng.

Hơn nữa, sở hữu Cực Phẩm đã là vô cùng ghê gớm, đã đủ sức hoành tảo thiên quân, đủ sức khiến thế giới phải nhớ tên mình.

Gia tộc Kumo chỉ sở hữu một thanh Cực Phẩm Thần Kiếm, đã đủ sức thống trị Phú Sơn Đảo.

Tất nhiên, cũng có những kẻ sở hữu Cực Phẩm Thần Kiếm xong, thì rớt xuống đáy của xã hội.

Kẻ đó là ai thì khỏi cần nói cũng biết.

Hàng Cực Phẩm có giá trị như vậy, nên muốn sở hữu thì có tiền cũng không mua nổi. Tiền, quyền lực, mối quan hệ, vận may, phúc đức tổ tiên, ..., cộng cả vào cũng chưa chắc đã có nổi một món hàng Cực Phẩm.

Vậy nên Thượng Phẩm lại trở thành đối tượng săn lùng. Càng có quyền lực, càng có tiền của, người ta lại càng khao khát sở hữu một món hàng Thượng Phẩm để trưng bày trong nhà.

Hơn nữa, nếu là Thượng Phẩm Bảo Kiếm của Phú Sơn, rèn bằng phương pháp bí truyền hàng nghìn năm, thì càng có giá trên trời. Văn không hiểu gì về Văn Lực, nó chỉ biết ngắm nhìn bác Itou cau mày chăm chú vẽ từng nét mực lên thân kiếm. Mỗi nét vẽ, như là toàn bộ 20 năm trải nghiệm tuôn ra trên đầu bút. Tay hãn càng ngày càng tê dại, mồ hôi hắt tứa ra còn hơn cả lúc thối lò, não hãn khó khăn lắm mới duy trì được sự tỉnh táo. Sau khi kết thúc nét vẽ cuối cùng của Hamon, hãn buông tay quăng thanh tre cái tách một cái, nằm nhoài người xuống đất thờ hồn hển.

Mệt mỏi, rã rời, nhưng hài lòng. Hãn cảm thấy, những đường nét Hamon vừa rồi, đã là tinh hoa nhất mà hiện nay hãn có thể tạo ra.

Thở phì phò đến nửa tiếng, hãn mới lồm cồm bò dậy nhóm lửa.

Lần nung cuối cùng!

Thời khắc khai sinh ra một thanh kiếm, một sinh mạng mới, một tuyệt tác mới!

Lửa đã rực hồng.

Hãn đút thanh kim loại với những nét Hamon văn vận ấy vào lò lửa. Lập tức những tiếng bùng bùng vang lên.

Takezawa chăm chú nhìn theo ánh lửa. Khi ngọn lửa bùng lên rạng rỡ như ánh bình minh trên đảo Phú Sơn, hãn reo lên một tiếng.

- Được rồi!

Nhanh thoăn thoắt, hãn rút thanh kim loại ấy ra, chạy ngay tới một thau nước. Hãn dúng mạnh thanh thép rực hồng vào thau nước.

Đùngggggggggggg!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Không phải là tiếng xèo xèo quen thuộc, mà cả bể nước nổ tung bởi một thứ áp suất khủng khiếp. Hơi nước bay nồng nặc trong phòng.

Hãn giơ cao thanh kim loại lên trời. Thanh kim loại không còn thẳng nữa, mà đã cong lại như một vầng trăng, những đường nét Hamon đen nhánh lấp ló cùng với ánh thép sáng loáng của mũi kiếm.

Giờ đây, thanh thép này đã không chỉ là một thanh thép bình thường nữa, nó đã trở thành một thanh kiếm. Nó cần có tên gọi.

- Ikazuchi! Sấm sét! Nó ra đời với một tiếng nổ như sấm sét. Đây chính là thanh kiếm mà Itou Takezawa ta đã rèn ra!! Ha ha ha ha!!!!!!

Takezawa cười đầy sáng khoái. Hẳn không biết rằng, trên bầu trời cao, mây đen kéo tới, sấm sét đùng đoàng. - Chúc mừng bác Itou! Thanh kiếm thật là đẹp!

- Bậy nào, đã hoàn thiện đâu. Văn, chạy ra ngoài hỏi mấy tên nhân viên, mang đồ mài tới đây.

Thằng Văn mang bộ dụng cụ mài trở vào phòng. Có đến 6 loại đá mài, với từng cấp độ mài khác nhau.

Takezawa chọn lấy loại đá có độ mài thấp nhất, đặt thanh kiếm lên trên, vẩy nước lên, sau đó bắt đầu dùng hai tay ma sát lưỡi kiếm với mặt đá. Cứ như vậy một hồi, lại ngừng lại xem xét, sau đó lại vẩy nước lên làm tiếp.

Được một lúc, hẳn lại đổi một loại đá khác, lại tiếp tục quy trình trên.

Văn ngồi một bên quan sát, cho tới khi Takezawa đã mài hết cả 6 loại đá. Thanh kiếm của hẳn, giờ đã sắc bén vô cùng. Hẳn lấy một tờ giấy, đưa qua lưỡi kiếm.

Xoẹttttttt!!!!!!!

Tờ giấy bị cắt làm đôi.

- Đã xong! Giờ chỉ còn chuôi kiếm, và vỏ kiếm mà thôi!

Làm chuôi và vỏ, mất trọn vẹn một ngày nữa. Rốt cuộc, thanh kiếm này ngốn của hai bác cháu trọn một tuần.

Thành quả thu về khiến Takezawa vô cùng hài lòng. Tay trái hẳn xách Hỉ Vận Kiếm, tay phải xách Thiên Lô kiếm, mặt đầy vẻ mãn nguyện. Bằng

kinh nghiệm đánh giá của mình, Thiên Lôĩ Kiếm, Ikazuchi, không thể nào thấp hơn Thượng Phẩm. Còn thứ hiệu quả mà Văn Lực mang lại, từ từ tìm hiểu cũng chưa muộn.

Văn vui vẻ đi theo. Nó thấy bác Itou vui, nó cũng vui. Nó vui vì đã giúp được ông bác phần nào. Nó mong rằng lúc nào ông bác cũng được vui vẻ như vậy, dù nó biết, điều này cũng khó lắm.

Ít ra thì, hãy tận hưởng cảm xúc vui vẻ ngay lúc này.

- Văn! Mấy ngày ăn cơm bụi cũng chán rồi. Để bác đãi mày một bữa thật ngon! Sushi nhé?

- Vâng! Cháu thích ăn sushi lắm. Trang trại nhà họ Lý. Gia đình Lý Thanh Long nồng nhiệt tiếp đãi Vương Minh Quang cũng không kém gì lúc tiếp đãi Vương Thành Văn. Và hai tên này rất giống nhau, vào nhà người khác, khách sáo không có trong từ điển, vô tư ăn uống không khác gì nhà mình. Ăn uống no nê, Quang lại nhấm nháp vài cốc nước chè cho xuôi bụng, ngắm nhìn cảnh vật núi non ngoài cửa sổ. Sau đó, chợt nhớ ra chị Thanh còn đang đợi ở nhà, hắn mới vội vã nuốt ngụm nước xuống bụng, bắt đầu vào chuyện chính.

Quang muốn thu mua thực phẩm để cung cấp cho nhà hàng.

Tưởng gì! Quản lý của Thanh Hải tới tận đây, làm cả nhà họ Lý vô cùng căng thẳng. Chỉ là chút thực phẩm, cái trang trại này đủ sức cung cấp cho 1000 cái nhà hàng cỡ nhỏ như vậy! Cả nhà họ Lý thở phào. Quang cũng thở phào theo. Hắn nghĩ, chị Thanh nói cũng đúng. Nếu không tự xách mông đi tìm nhà cung cấp, sau này rất có thể hắn sẽ cảm thấy lúng túng khi gặp chuyện.

Hơn nữa, đừng nhìn Lý gia giống như đang biểu không hẵn một món hời. Có qua có lại cả. So với những lợi ích mà Thanh Hải cùng Lý gia có được khi hợp tác với nhau, chút thực phẩm cung ứng này chỉ như một món

quà để lấy lòng ngài quản lý Quang. Thậm chí thu tiền cũng chỉ là cho có cái tượng trưng, chỗ thực phẩm này đem biếu không cũng được!

Chính sự xong xuôi, Lý Thanh Long lại nói về thằng Văn. Nói rằng thằng bé hay tới đây xem xét Kim Khê. Quang nghe xong cười khà khà. Thằng bé này, hẳn rời Hải Thành đi có việc, còn sợ không ai dạy nó học võ, ai dè nó tự biết tìm thầy mà học. Nếu là Quang, nếu không có Vương Tuyết Trinh ngày ngày thúc vào đít hẳn, bắt hẳn tập luyện, hay thậm chí là đang giữa giấc ngủ, bắt cóc hẳn ném vào rừng sâu, thì còn lâu hẳn mới tự giác tập luyện như vậy.

Lười biếng như vậy, bảo sao Vương Minh Quang trong Vương tộc chẳng ai nhớ tới. Còn chẳng ai tin hẳn mang họ Vương nữa kia.

- Chú em đợt này tham gia sự kiện, giúp đỡ thằng Văn hộ anh nhé!

- Anh à, đợt này em có được tham gia đâu! - Lý Thanh Long meo mào kể khổ.

- Ủa, sao vậy?

- Em lỡ đắc tội với một đàn chị, tên là Cầm Dạ Nguyệt. Bà ấy xinh đẹp lắm, nhưng cũng rất nhỏ nhen hẹp hòi. Có thù tất báo, có nợ tất đòi. Mà đáng sợ là, bà chẳng đích thân ra tay đâu, mà trong trường có cả đám người hâm mộ bà, sẽ ra tay. Em có chút số má trong trường, nhưng cũng không thể nào đọ lại. Hôm nọ em lỡ mồm vài từ thôi, mà bị mụ ta nhét vào đội múa vũ đạo. Anh thấy có nhục không cơ chứ?

Câu hỏi này, làm Quang nuốt nước bọt.

- E hèm! Nhục? Vì bất lực trước phụ nữ mà phải nhục? Vớ vẩn. Phụ nữ là phái yếu, là những đoá hoa, đàn ông chúng ta không thềm chấp vật. Nhường cho bọn họ trên cơ một chút, chính là chúng ta tôn trọng cái đẹp, tôn trọng nữ giới, vì chúng ta ga lăng! Vì chúng ta lòng dạ quân tử không

chấp nhật kẻ tiểu nhân! Vì chúng ta sinh ra là để làm đại sự, chứ không phải so đo mấy chuyện lông gà vỏ tỏi! Vì chúng ta tôn trọng cái đẹp...

Nói loăng ngoăng một hồi, lại bắt đầu có vẻ lập ý. Hiển nhiên là Quang đang mất bình tĩnh.

- Anh Quang à, đừng bảo là anh cũng bị phái nữ... ừm, chơi trên cơ rồi nhé?

- Vớ vẩn. Anh mà đường đường là quản lý của Thanh Hải, mà nghĩ anh mà có thể bị đám đàn bà dắt mũi sao?!

Hắn hậm hực quay người xuống núi. Vương Tuyết Trinh không nói, Hoàng Bích Thanh thì còn được. Đến con nhỏ Thánh Nữ từ đâu chui ra mà cũng dám xỏ mũi hắn dắt đi, là không thể chấp nhận!

=====

Chương này rất dài nha, mọi người đọc cho đã mắt đi, kéo lại bảo ta ít đăng chương. Một lần chơi thuốc liều cao chẳng phải vẫn phê hơn là lay lắt hít thuốc liều thấp? Chúc ngủ ngon! Mai lại phát thuốc tiếp.

P/s: Cám ơn bạn Tienlinh92 và bạn Minh Tâm đã đề cử, cám ơn bạn Buithang3058 và bạn Bienxanhty đã ủng hộ TLT. Xin cám ơn tất cả các bạn đã chờ đợi phát thuốc, và cám ơn cả các bạn đã cmt giục mình. Cám ơn mọi tình cảm của các bạn! Một tối về nhà thấy 5000 TLT ném vào mặt ta cũng cảm động rớt nước mắt nước mũi. Hức hức! Cám ơn!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 213: Anh Chàng Giữ Trẻ

Kít! Kít! Kít! Thịch! Thịch! Thịch!

Tiếng giày thể thao ma sát với sàn gỗ, cùng với tiếng đập bóng vang vọng khắp sân bóng rổ.

Như thường lệ, đội bóng rổ vẫn đang tập luyện chuẩn bị cho Hội thao.

Hội thao lần này vẫn là Hội thao Thành phố, chỉ là tổ chức cùng thời điểm với sự kiện giao lưu kia mà thôi. Học sinh Kinh Ngự, vẫn chỉ đấu với các trường tại Hải Thành, không có sự kiện đấu bóng với học sinh Bắc Hà.

Nhưng được chơi bóng trước rất nhiều thể lực chứng kiến như vậy, đã đủ rồi. Không chỉ là các đội tuyển chuyên nghiệp ở Hải Thành, mà sự kiện lần này thu hút rất nhiều giới truyền thông. Nên nhớ, các cầu thủ bán chuyên giành giật nhau suốt thi đấu chuyên nghiệp, cũng chỉ để bản thân được xuất hiện trên truyền hình nhiều hơn mà thôi. Lên truyền hình, sẽ được con mắt của các đội tuyển toàn quốc đánh giá.

Vì vậy, đội tuyển bóng rổ Kinh Ngự tập luyện điên cuồng hơn bao giờ hết.

Bóng lại đến tay Lê Thanh Bình. Hắn là chủ công. Khi cả đội bế tắc về tấn công, bóng lại chuyển tới tay hắn.

Ngay lập tức, 4 người đồng đội đều giãn ra hai bên, đồng thời kéo 4 người phòng thủ ra hai bên.

Giữa sân, chỉ còn lại hai người một đấu một với nhau.

Đây chính là chiến thuật để át chủ bài đánh bại đối thủ và ghi điểm.

Người kèm Lê Thanh Bình, cũng là một hậu vệ rất khá của đội. Cậu ta phòng thủ cũng rất vững chắc.

Lê Thanh Bình đón bóng, xoay người, cả người hấn đối diện đối thủ. Hay nói đúng hơn, là cả người hấn hướng về phía bóng rổ, còn đối thủ là kẻ chặn giữa hấn và đích đến.

Tư thế phòng thủ của cậu ta khá vững vàng. Lê Thanh Bình quan sát. Hai chân đứng ngang nhau. Vậy thì bẻ lái sang trái, sẽ hợp lý hơn...

Thịch!

Nghĩ là làm, Lê Thanh Bình đập bóng sang trái, cả người đồng thời nhào sang bên trái, như một mũi tên sẵn sàng lao đi.

Người phòng thủ phản xạ cũng nhanh không kém, cậu ta đẩy chân phải sang, cả người đã chặn trước đường chạy của Lê Thanh Bình.

Nhưng đúng lúc này, đang như một mũi tên sắp sửa lao đi, Lê Thanh Bình lại kìm người lại, bàn tay trái đang dẫn bóng, bỗng nhiên đẩy bóng sang bên phải. Đồng thời, chân trái đang lao lên, bỗng trở thành trụ, chân phải lại bước về trước.

Giả vờ đảo bóng sang trái, nhưng thực ra lại là rẽ phải.

Một kĩ thuật lừa bóng, gọi là cross over.

Kĩ thuật này không phải quá khó, nhưng dưới khả năng thực hiện nhịp nhàng của Lê Thanh Bình, vẫn khiến người ta mãn nhãn.

Qua rồi!

Giờ Lê Thanh Bình đã vượt qua người phòng thủ. Trước mặt hắn, chính là con đường thênh thang dẫn đến bảng rỗ...

- Coi chừng!!

Một tiếng hô cất lên. Là đồng đội nhắc nhở. Bởi hai trung phong đang phòng thủ ngoài biên, đã ép vào truy cản Lê Thanh Bình.

Ép vào truy cản như vậy, đương nhiên sẽ để hở ra hai tuyến thủ ở hai cánh.

Lê Thanh Bình vừa dẫn bóng lao tới, vừa liếc mắt nhìn sang đồng đội cánh phải.

“Cậu ta sẽ chuyển sang phải!”

Trong giây lát này, trung phong đang truy cản Lê Thanh Bình chợt phân tâm nhìn về phía bên phải. Lê Thanh Bình cũng đưa tay như muốn đẩy bóng sang cánh đó.

- Cản lại!

Vừa nghe tiếng đồng đội hô lên, cậu trung phong đã lao tới, khoá lấy đường chuyển bên phải của Lê Thanh Bình.

Nhưng hắn không chuyển, bàn tay hắn chỉ đưa quả bóng ra nửa chừng, sau đó thu lại. Hắn nhảy thẳng tới bảng rỗ.

- Bị lừa rồi!

Trung phong còn lại không kịp đợi đồng đội nhắc nhở, đã nhảy lên thật cao để cản phá cú lên rỗ của Lê Thanh Bình.

Rầm!!

- Úp rỗ!!

- Đẹp lắm anh Bình!!

- Anh Liêm cao 2 mét nhảy lên chặn rỗ lận! Ấy vậy mà anh Bình vẫn úp rỗ ngon lành!

Hai đội chia nhau đấu tập, đều cùng đội tuyển Kinh Ngự cả. Thấy Lê Thanh Bình úp rỗ mê hồn như vậy, ai nấy đều hưng phấn. Tất nhiên là trừ hai cậu trung phong vừa bị ăn hành kia, thêm cả cậu hậu vệ vừa bị qua người nữa.

- Anh Bình, úp đẹp lắm!

Lê Thanh Bình vừa chạy tới đường biên uống cốc nước, một giọng nói đã vang bên tai. Giọng nói này có chút gì bền lễn, nhỏ nhẹ.

Là Thuý, cô bé này học lớp 11. Tham gia làm quản lý cho vài đội tuyển của trường. Lê Thanh Bình cũng có đôi chút ấn tượng với cô bé. Bởi hẳn thấy cô ta suốt ngày chạy lăng xăng lo việc cho các câu lạc bộ.

Bản tính vốn nhút nhát, lại không muốn làm phật ý người khác, nên Thuý trở thành một đối tượng sai bảo hoàn hảo cho các đàn anh đàn chị. Chẳng hiểu sao cô bé này lại cam chịu trước những sự bóc lột trơ trẽn như vậy.

Mà người ra lệnh cho cô bé nhiều nhất, chính là Cầm Dạ Nguyệt.

Lê Thanh Bình vừa nghĩ tới Cầm Dạ Nguyệt, vừa thấy khó chịu.

Trước khi vào Cao trung, thì ở cấp Sơ trung, mọi người đều đã biết Lê Thanh Bình là ai rồi. Ai cũng kì vọng hẳn bước vào Cao trung và trở thành ngôi sao sáng chói. Nhưng cho tới bây giờ hiện thực thế nào thì ai cũng biết rồi.

Còn Cầm Dạ Nguyệt, trước khi vào Cao trung, có ai biết Cầm Dạ Nguyệt là ai không? Không! Hồi Sơ trung còn chả có đứa nào nghe nói tới Cầm Dạ Nguyệt. Ấy vậy mà từ năm lớp 10, 11, rồi 12, tên tuổi Cầm Dạ Nguyệt cứ nổi như cồn, sau đó, lại còn có hàng đàn hàng lũ những kẻ lẻo đẻo đi theo.

Nghĩ tới là lại thấy bức mình.

Thấy Lê Thanh Bình vừa uống cốc nước vừa bức mình như vậy, Thuý lập tức luống cuống tay chân.

- Anh Bình... anh... giận em ạ? Là do... em nói gì không đúng ạ? Em... xin lỗi...

Thấy cô bé ấp úng như vậy, Lê Thanh Bình cũng dịu dàng.

- Không phải. Làm gì có. Mà em cũng đừng xin lỗi người ta hoài như vậy. Em đâu có lỗi gì đâu. Càng xin lỗi, nhiều đứa lại càng được nước làm tới.

- Vâng, em biết rồi ạ... Em xin lỗi...

Hắn thở dài. Dù sao cô bé cũng là người hâm mộ của hắn. Dù giờ mới chỉ có mình cô bé, nhưng chuyện gì chả có thứ đầu tiên. Hắn tin, rồi người hâm mộ thứ 2, thứ 3, rồi sau đó là cả nước đều sẽ phải dõi theo Lê Thanh Bình!

- Ủa?! Thăng Văn hôm nay không đi tập à? - Lê Thanh Bình giật mình hỏi lớn.

- Nó nghỉ cả tuần nay rồi, anh không để ý à?

- Ờ há! Cho nó ngồi dự bị nhiều quá, đúng là quên khuấy luôn. - Lê Thanh Bình gãi đầu gãi tai.

- Anh Bình à, em thấy anh đối xử với nó như vậy cũng không ổn. Hơi lộ liễu quá. Ít ra anh cũng cho nó vào sân tập ném bóng đi chứ? Không nó về mách lại với Trần Phương Linh...

- Thôi được rồi được rồi! Cứ đem Trần Phương Linh ra dọa, làm như anh mày sợ lắm ấy...

- Anh sợ cái gì cơ?! - Giọng thẳng Văn bỗng dừng cất lên.

- Oáiiiiiii!!!! Thằng chết tiệt này, mày muốn làm anh vỡ tim mà chết đấy à? - Lê Thanh Bình giật bắn cả mình suýt ngã ngửa xuống sàn. Thằng Vương Thành Văn đã đứng cạnh mình từ lúc nào không biết.

- Sao anh lại bị vỡ tim? Tim anh bị sao vậy? Anh đã đi khám bệnh viện chưa? - Văn rất thật thà hỏi thăm.

- Không sao không sao! Văn này, có muốn tập ném bóng không?

- Có chứ anh! Em thấy ném bóng cũng vui lắm!

“Thật là”, Lê Thanh Bình thở dài, “Đội tuyển của trường, mà cứ như trại giữ trẻ thế này!”

Nghĩ tới đây, Lê Thanh Bình lại cảm thấy không ổn. Vậy hử, chẳng khác gì thành người giữ trẻ?

=====

Nói là ngày mai gặp lại, nhưng hôm nay ta lại phát thuốc tiếp! Hề hề hề!

Vậy là hôm nay đã phát đủ 3 liều nhé! Chúc mn ngủ ngon!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 214: Quan Sát Chiến Thuật

Ném bóng rổ cần lấy lực từ bắp chân và đầu gối. Dùng lực của chân bật nhảy, sau đó lực sẽ từ hông, đến bụng, đến cánh tay, sau đó đưa vào quả bóng.

Văn được Lê Thanh Bình chỉ cho tư thế này một lần, chợt nhận thấy ném bóng sao giống Nguyệt Nguyệt Triều Quyền tới vậy.

Nó làm đúng theo những động tác đó, đẩy quả bóng lên, hai ngón tay trở và giữa tiếp xúc cuối cùng với bóng, tạo nên một độ xoáy.

Quả bóng bay lên trời, sau đó, rơi xuống, còn cách rổ cả một đoạn.

- Còn chưa quen, cứ ở đây tập dần, nhé!

Lê Thanh Bình vỗ vai nó, sau đó để mặc nó ở lại với cái bảng rổ. Sân tập có rất nhiều bảng rổ, nó nghiêm nhiên một mình một chỗ, với một quả bóng, không ngừng tập ném.

- Em có gì cần giúp, cứ nói với chị nhé.

Thuý đứng đó, dè dặt nói với nó.

- Em không cần gì đâu ạ, cảm ơn chị.

Nó đưa mắt nhìn chị gái này. Không xinh không xấu. Hơi gầy. Dong dong cao. Dáng đứng hơi khép nép, vai co lại. Là một người không tự tin. Chiếc áo thun được giặt giũ cẩn thận, phẳng phiu, nhưng lại có một nếp gấp

ở bụng. Ống quần jeans cũng có những vết gấp như vậy, đan vào nhau lộn xộn. Đầu ngón tay có chút nhăn nheo, và trắng bệch.

Từ người chị ta, thoang thoảng một mùi hương. Một mùi hương mà nó vô cùng quen thuộc, nhưng lại nhất thời không nhớ ra.

Cặp mắt nó chỉ đảo qua tất cả những chi tiết đó trong một khoảnh khắc. Đầu óc nó vụt ra rất nhiều ý tưởng, nhưng lại chưa kịp hệ thống những ý tưởng ấy lại với nhau.

Nó lắc đầu, không nghĩ nữa.

Nó quay lại tập ném bóng. Muốn chơi thể thao, không chỉ cần kỹ thuật, mà còn cần chiến thuật. Khi nó kể với anh Quang, anh ta mới nói với nó như vậy.

Chiến thuật, chính là cách các tuyến thủ phối hợp với nhau trên sân đấu. Không một môn thể thao nào không xây dựng hệ thống chiến thuật cho mình. Làm cách nào để đội hình có thể vận hành một cách tốt nhất, và ngăn cản được đối phương nhiều nhất, chính là mục đích của chiến thuật.

Xây dựng chiến thuật, không chỉ để đối phó với chiến thuật của đối phương, mà còn phải dựa trên năng lực của từng tuyến thủ.

Thường thì, chiến thuật là nhiệm vụ của các huấn luyện viên. Nhưng trường Kinh Ngự đã đổ kinh phí vào việc thuê những giáo viên như thầy Lưu Vĩnh Khang về dạy các đội tuyển rồi, không thể phung phí thêm vào các đội bóng nữa. Dù sao thì thi đấu thể thao cũng chỉ là một loại phong trào, mà nhà trường chú trọng vào các môn thi đấu phô bày kỹ năng cá nhân nhiều hơn.

Nhà trường mà xuất hiện một học sinh sáng chói tại một môn cá nhân nào đó như điền kinh, hay võ thuật, sẽ được các thế lực lớn chú ý đến, giá trị của nhà trường cũng sẽ tăng lên.

Các thầy cô vẫn gọi, như thế là “bán được giá”.

Như năm ngoái Trần Thiên Anh xuất hiện như một ngôi sao rực rỡ, nhưng lại chưa tìm được một đại học danh giá nào muốn lấy, nên gọi là “được mùa mà mất giá”.

Từ khi giáo dục được xã hội hoá, thầy cô dần trở thành một người cung ứng dịch vụ, còn học trò, vừa là khách hàng, lại vừa chính là món hàng. Lại nói về chiến thuật, các chiến thuật cơ bản trong thể thao, anh Quang cũng đã giảng cho nó. Nhưng đó vẫn chỉ là lý thuyết. Nó còn cần theo dõi thực chiến. Vì vậy, những tháng ngày ngồi ngoài biên theo dõi các đội tuyển tập luyện, nó đã nhìn ra khá nhiều.

Trên sân bóng chuyền, sau khi hoàn thành 1000 lần tập chuyền bóng, thằng Văn hai tay rũ rời ngồi xuống sát đường biên xem đội bóng tập luyện. Chị Thuý đã ngồi ở đó. Bà chị này làm quản lý cho mọi loại đội bóng, vô cùng chăm chỉ.

Mắt chị ta sáng ngời nhìn theo từng động tác của Lê Thanh Bình. Cánh tay khăng khiu và gầy gò của chị ta cầm một tấm bảng nhựa, và một cây bút dạ. Đây là loại dụng cụ dùng để phổ biến chiến thuật cho đội.

- Chị cho em mượn cái bảng và cây bút được không? - Văn hỏi.

- À, ừ... Đẹp lắm! Anh Bình đập một quả đẹp quá!

Văn mặc kệ bà chị này phát cuồng vì Lê Thanh Bình, đón lấy tấm bảng và cây bút. Nó bắt đầu quan sát sự di chuyển trên sân, sau đó ghi chép lại.

Bóng chuyền thi đấu không chỉ dựa vào 6 người trên một bên sân, mà cần liên tục luân chuyển vòng tuyển thủ. Chính nhờ sự luân chuyển liên tục, mà sự có mặt, vị trí đứng của các thành viên cũng thay đổi, người phát bóng thay đổi, khiến chiến thuật sẽ phải thay đổi theo. Do không có tuyển

thủ nào giống tuyến thủ nào, mà qua mỗi lượt luân chuyển, đội hình sẽ rơi vào trạng thái mạnh, hoặc yếu.

Nếu lượt luân chuyển khiến 3 cầu thủ thấp bé đứng lên hàng trên, thì làm sao để chặn bóng là cả một vấn đề.

Còn nếu lượt luân chuyển khiến cho cả 3 tay đập cao to đều ở hàng trên, thì đó là lượt cần tận dụng sức tấn công để ghi điểm.

Bởi vậy, thi đấu bóng chuyền rất ít khi như bóng đá, áp đảo người ta đến mức không ghi nổi một điểm nào.

Một bên muốn thắng một set đấu với 25 điểm, thì bên còn lại bết ra cũng ghi được mười mấy điểm.

Đây cũng là một điểm cần lưu ý.

Ngoài ra, tuy có chia vị trí cụ thể, nhưng mỗi tuyến thủ trên sân về mặt lý thuyết lại không có gì khác biệt nhau. Bất cứ ai cũng có thể đỡ bóng, chuyền bóng, hay đập bóng.

Nhưng có một vị trí cần phải lưu ý, là libero. Vì đây là một vị trí đặc biệt khác hẳn với các vị trí còn lại.

Được thay vào cho bất kì một cầu thủ tuyến sau nào. Chỉ được đỡ bóng, không được đập bóng khi bóng ở cao hơn lưới. Khi chuyền bóng ở vị trí hàng trước, đồng đội sẽ không được đập khi bóng cao hơn lưới.

Vị trí này có rất nhiều cách để tận dụng đây. Văn thầm nghĩ. Nó quan sát trên sân tập. Libero luôn mặc một màu áo vô cùng khác biệt. Mỗi khi đối phương tấn công, libero là người phòng thủ quan trọng nhất. Nhưng khi bị mất điểm, libero dễ là đưa bị ăn chửi nhiều nhất.

Nhưng anh Bình đã đăng kí cho nó làm libero dự bị, cộng thêm một lời động viên, libero là linh hồn của cả đội, anh ta đặt toàn bộ niềm tin vào nó. Lời động viên này, khiến nó vô cùng cảm động.

Nó không biết rằng, libero dự bị, tức là dự bị của dự bị, muôn đời cũng không được vào sân. Mà dù có được vào sân, vinh quang trên sân đấu đều sẽ tập trung vào Lê Thanh Bình, tay đập chính, chứ không phải bất kì ai khác.

Nó không quan tâm tới tính toán nhỏ nhen đó, nó chỉ chăm chăm nhìn vào chiến thuật trên sân.

Bóng đá, bóng rổ, bóng chuyền, cầu mây..., tất cả các môn nó tham gia, nó đều dành rất nhiều thời gian để quan sát. Chiến thuật, còn dựa rất nhiều vào luật chơi của từng bộ môn. Đối với bóng rổ, là các luật đếm thời gian, và luật chỉ cho phép cầm bóng hai lần. Đối với bóng chuyền, thì là luật 3 chạm. Không tính lúc chạm hàng chắn phòng thủ, mỗi bên chỉ được phép có 3 lần tiếp xúc với bóng, trước khi đưa bóng sang phần sân đối phương. Hơn nữa, một người không thể chạm bóng 2 lần liên tiếp.

Luật 3 chạm này hình thành nên một loại chiến thuật cơ bản nhất, gồm 3 bước: đỡ bóng, chuyền bóng, và đập bóng.

Trong 3 khâu này, chuyền bóng là khâu trung tâm, là biến một pha đỡ bóng giới ới đất hồi trở thành một pha kiến tạo đẹp cho tay đập. Thao tác này cần rất nhiều kĩ thuật, độ tinh tế, và trí tuệ.

Ở Đại Nam, tuyển thủ chuyên thực hiện thao tác này, được gọi là “chuyền hai”. Vị trí này tuy không toả sáng quá nhiều như tay đập, nhưng về độ quan trọng, cũng không hề kém.

Mọi chiến thuật, đều phải xoay quanh chuyền hai sao? Văn vừa quan sát diễn biến trên sân tập, vừa suy nghĩ, vừa hí hoáy vẽ lên bảng những sơ đồ.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 215: Những Sợi Tơ Nhện

Rầm!!

Đang làm việc, tiếng cửa đập rầm vào tường khiến Vương Vũ Hoàn giật nảy cả mình. Lại là bà cô hăn đập cửa xông vào.

- Cái “thằng” Hà Chí Thương đó đang yên đang lành tại sao lại mò tới Hải Thành?

Vương Tuyết Trinh oang oang, vẻ mặt vô cùng tức giận.

Vương Vũ Hoàn chỉ biết nhún vai.

- Cô à, cô nắm hết mọi hoạt động tình báo trong tay, cô còn đi hỏi cháu, cháu biết hỏi ai?

Vương Tuyết Trinh nheo mắt nhìn hăn, bĩu môi một tiếng, như muốn nói “Ăn hại”, nhưng lại thôi.

- Không phải vì Bích Thanh đấy chứ?

Vương Vũ Hoàn ngửa người ra sau ghế, đưa hai tay lên gác đầu, mắt nhắm chiêu nhìn lên trần nhà. Vấn đề này, chưa phải là hăn chưa từng nghĩ tới.

- Có lẽ không phải đâu. Nhỉ? - Hăn nói.

- “Nhỉ”?

- Mỗi liên hệ cũng không quá rõ rệt.
- Tạm thời cứ để thằng Quang quan sát tình hình nhé?
- Cứ vậy đã. Cô để ý phía lão Phương hộ cháu. Cả phía Trần Phùng nữa.
- Yên tâm. Lão Dũng cũng đã về Hạm đội rồi. Nếu có chuyện gì, có thể điều động lão ta xuống Hải Thành. “Thằng” Hà Chí Thương đó hẳn sẽ không dám làm chuyện bậy bạ gì ngay trên đất Đại Nam chứ?

Vương Vũ Hoành lắc đầu.

- Không đâu. Hẳn là kẻ rất thận trọng.
- Thận trọng y như mày vậy.
- Không đâu, chỉ là về mặt bề ngoài thôi. Cháu làm việc luôn rất liều lĩnh. Chính vì liều lĩnh như vậy nên cần thận trọng. Còn tên đó, là vì nhát gan. Chính vì hẳn rất nhát gan, nên hẳn mới thận trọng.

- Về kết quả chả phải như nhau sao?

- Cũng chưa chắc.

Vương Vũ Hoành trầm ngâm, rút ra một điếu thuốc, bắt đầu châm lửa.

Vương Tuyết Trinh nhú mày.

- Mày lại bắt đầu hút thuốc đấy à?
- Gần đây mới hút lại. Có cảm giác, não cháu làm việc chưa đủ hiệu suất.

Nói là chưa đủ hiệu suất, nhưng Vương Tuyết Trinh biết, là thằng cháu mình đang căng thẳng. Đột phá 10 bằng Tiến sĩ, vẫn chưa đủ để giải quyết

vấn đề. Hơn nữa, sau khi đột phá, vẫn cần thời gian để có thể làm quen với chiến lược mới, và nghiên cứu các thủ đoạn vận dụng. Mà tình hình hiện nay, càng lúc càng phức tạp.

- Hội đấu giá sắp tới, mày có cần đích thân tới không? Hay chỉ cần cử Thanh Hải ra giám sát?

- Hội đấu giá tại Hải Thành ấy à? Cháu nghe nói, sẽ có một bảo vật vô cùng quan trọng được đem ra? Bảo vật gì mà cả làng cả tổng đều biết tin vậy? Nghe giống như là điệu hổ ly sơn. Hơn nữa, tình hình hiện nay cháu không thể rời khỏi Long Thành được.

- Có cần tao đi chứ?

- Có lẽ không cần đâu. Cô không thấy, gần đây Hải Thành xảy ra rất nhiều chuyện sao?

- Tình hình Tam đại gia tộc thế này, không nơi đâu là không có chuyện. Nhưng đúng là Hải Thành xuất hiện quá nhiều điều đáng nói. Từ vụ Hội nghị với Vrahta, sau đó là cống ngầm, bây giờ lại đến Hà Chí Thương xuất hiện. Không thể lơ lửng hơn nữa, nếu mất cảnh giác một chút thôi là tình hình chỗ đó sẽ không thể nào kiểm soát nổi.

Vương Vũ Hoành rít một hơi thuốc, khiến Vương Tuyết Trinh nhăn mặt bĩu môi.

- Cô có nghĩ, những sự kiện bất thường, phải được gây ra từ những yếu tố bất thường. Ở Hải Thành, có yếu tố gì khiến nó trở nên bất thường?

- Có con nhỏ Thánh Nữ ở đó.

- Vậy thôi sao?

- Ý mày là gì?

- Âm Hành Sứ Giả cũng ở đó.

- Ờ, nếu mày nghĩ thằng ăn hại đó cũng được tính là Âm Hành Sứ Giả.
- Vương Tuyết Trinh vừa gọi con trai mình là thằng ăn hại, vừa nói tiếp. -
Còn có Hạm đội 7 đóng ở đó.

- Còn có Hoàng Bích Thanh và Vương Thành Văn ở đó. - Vương Vũ
Hoàn nói.

- Vịnh Bạch Long cũng ở đó. - Vương Tuyết Trinh tiếp lời.

- Con gái út và cháu ngoại của lão Phương cũng ở đó.

- Quá nhiều yếu tố như vậy, thật sự quá dàn trải. Nếu không thu hẹp
được phạm vi, chúng ta sẽ lơ là đi trọng điểm.

- Cháu biết. Muốn giải quyết chuyện ở đó, ta cần một điểm khởi đầu.
Một điểm kết nối tất cả lại với nhau.

Hắn ngậm điều thuốc trong miệng, cúi xuống lấy ra một tờ giấy, bắt
đầu ghi chú những yếu tố trên. Vương Tuyết Trinh cũng ghé vào nhìn. Một
sơ đồ những cái tên đã hình thành.

- Ghi luôn cả tên mày và tên tao vào nữa.

Vương Vũ Hoàn theo lời, ghi luôn 2 cái tên vào sơ đồ ấy. Sau đó, hắn
bắt đầu vạch nối các mối quan hệ.

Vương Vũ Hoàn, nối với Hoàng Bích Thanh. Hoàng Bích Thanh, nối
với Vương Thành Văn. Vương Thành Văn, nối với Trần Phương Linh. Trần
Phương Linh lại nối với Phạm Viết Phương. Rồi từ Phạm Viết Phương, lại
nối với Hắc Long... Cứ như vậy.

Đây là cách thức đặc thù mà Vương tộc sử dụng để xác định các mối
quan hệ xã hội. Nếu không vẽ ra được một sơ đồ cụ thể, bọn họ sẽ cảm thấy

quan hệ xã hội là một thứ rối rắm và phức tạp. Nhưng khi nhìn vào sơ đồ, mọi thứ lại rõ ràng như ban ngày.

Từ Vương Vũ Hoành, và Vương Tuyết Trinh, lại nối tới Vương Minh Quang. Từ Vương Thành Văn, cũng nối tới Vương Minh Quang. Từ Vương Minh Quang, lại nối tới Thánh Nữ. Tới đây, Vương Vũ Hoành còn ghi thêm một dòng ghi chú. “Ám Hành Sứ Giả”.

Từ cổng ngầm, hắn lại nối một nét tới “Tập đoàn Fidi”, sau đó còn đánh một dấu hỏi chấm to tướng vào tập đoàn này.

Dần dần, hắn bổ sung thêm những cái tên mới. Dù là Lý Thanh Long, Cầm Dạ Nguyệt, Trần Thiên Anh, hay bất cứ ai liên quan tới thằng Văn, hắn đều không bỏ sót. Có thể thấy, Vương Vũ Hoành nắm bắt tình hình ở Hải Thành, không kém bất kì ai.

Viết đến cái tên Itou Takezawa, hắn lại do dự. Có nên mở rộng phạm vi xa tới vậy không. Nếu liệt kê ra Takezawa, rồi sẽ nối tới Kumo Sasaki, rồi sau đó là những tên Chí Tôn khác. Chần chờ một chút, hắn vẫn viết vào “Takezawa”, sau đó liệt 1 dòng ra ngoài lề, ghi tên 4 thằng bạn già của mình lên đó, cùng một dấu hỏi chấm.

- Tập đoàn Fidi, và 4 “đứa” này, có mối liên hệ thế nào? - Vương Tuyết Trinh chột hỏi.

- Chuyện này thì không quá rõ ràng. Nếu hỏi chúng ta liên hệ thế nào với tập đoàn Fidi, thì câu trả lời nhận được sẽ là “làm ăn buôn bán”. Ở tầm đa quốc gia, rất khó để xác định rõ ràng những khái niệm. Nhưng dù sao thì cũng nên lưu tâm một chút. Cháu không tin rằng một cái cổng ngầm to tổ bố như vậy, mà không có chút liên hệ nào đến những Đế quốc lớn.

- Vậy thì 4 “đứa” này cũng là nghi phạm. - Vừa nói, Vương Tuyết Trinh vừa cầm bút đỏ khoanh tròn vào tên 4 vị Chí Tôn.

Vương Vũ Hoàn cau mày. Hắn muốn gạch tên Sasaki ra khỏi danh sách nghi vấn, vì tính cách quá đặc trưng của tên này. Nhưng sau vụ việc Chúng Nhân Kính, hắn không còn dám chắc như vậy nữa. Kumo Sasaki đúng là không quan tâm tới chuyện thiên hạ, nhưng để thoả mãn niềm đam mê của mình, hắn sẵn sàng đi quá giới hạn. Với tên này, thực ra không có giới hạn nào hết.

Đại Hùng Kwaruh, vì bắt được Thánh Nữ, cũng sẵn sàng trả giá. Hắn lại nổi một đường từ Kwaruh tới Thánh Nữ.

Nhìn lại cái sơ đồ mình vừa vẽ ra, hắn chợt phì cười.

Giống y hệt cái mạng nhện.

Kumo Sasaki, vì sao lại có biệt danh là Nhện, vì hắn sở hữu những mạng lưới khổng lồ chằng chịt khắp hành tinh. Cái tên đó, đúng là có thiên phú với cái trò kiểm soát này.

Phải biết rằng, trong một cái mạng nhện, chỉ cần rung một sợi tơ, cũng có thể khiến toàn bộ mạng lưới chao đảo. Sasaki từng nói với hắn như vậy.

Giờ đây, Vương Vũ Hoàn cũng có một cái mạng nhện. Không đồ sộ như mạng nhện của Sasaki, nhưng đã đủ khiến hắn đau đầu.

Hắn có quyền rung một sợi tơ. Phạm Viết Phương cũng có quyền rung tơ. Bất kì kẻ nào cũng có quyền rung tơ.

Vấn đề là, rung ở đâu?

Ai là kẻ kết nối toàn bộ những sợi tơ này?

=====

Đã tới giờ phát thuốc ~~

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 216: Đạo Diễn Và Người Đẹp

Sau vụ đưa tin về món đặc sản Gián tại nhà hàng trong khu công chức, Thuý Giang vẫn chăm chỉ miệt mài với công việc streamer và MC của mình. Giấc mơ về một đế chế truyền thông ở Hải Thành, không thể chỉ mơ mộng mà có.

Trưa nay, Thuý Giang đi ăn trưa với đạo diễn của một đài truyền hình địa phương.

Sắc đẹp và sự quyến rũ, rồi sẽ phai dần đi theo năm tháng. Chỉ có những mối quan hệ, mới là nền tảng vững chắc cho sự nghiệp. Thuý Giang biết rõ điều đó, nên cô tranh thủ kết nối với thật nhiều nhân vật.

Bữa trưa tại chính nhà hàng mà cô từng định bóc phốt, nhà hàng số 3. Bản thân tự đi bóc phốt, tự đảm bảo được nơi nào đủ an toàn để ăn. Tình hình kinh doanh ăn uống tại Đại Nam hiện nay đang rất tốt, mà ăn là để sống, chứ không phải là để chết sớm. Vậy nên có dịp, cô lại dẫn bạn bè tới nhà hàng này. Giá không quá cao, mà đồ ăn thì lại khỏi phải chê.

Thực đơn nhà hàng hôm nay có vài sự thay đổi. Giá cả có tăng lên đôi chút, nhưng đáng kể nhất vẫn là hơn nửa thực đơn đều liên quan tới cá.

- Nhà hàng giờ chuyển sang chuyên về cá hay sao vậy?

Thuý Giang tươi cười nháy mắt với ông chủ quán. Anh chàng này rõ ràng rất điển trai, lại ngang tầm tuổi với mình, đã thế sau vụ lần trước, cô cũng đã biết, anh chàng này là người của Thanh Hải.

Mới 23 24 tuổi, đã là nhân viên của Thanh Hải, còn quản lý cả một cái nhà hàng, tiền đồ vô lượng. Thuý Giang thật sự muốn dùng nhan sắc của mình để câu con cá lớn này thử xem.

Đón nhận ánh mắt tình tứ của Thuý Giang, ông chủ Trương Minh Quang cũng chẳng ngần ngại, cười cười đáp lại.

- Mỡ cá chứa axit béo omega 3, giúp giảm cholesterol, chống đông máu, giảm thiểu nguy cơ nhồi máu cơ tim và các bệnh tim mạch, giảm ức chế thần kinh, giảm stress, có thể tăng tuổi thọ. Vậy nên, nhà hàng điều chỉnh thực đơn để nâng cao sức khoẻ khách hàng.

Thuý Giang phì cười.

- Chứ không phải vì vật giá tăng cao nên mới phải nhập nhiều cá về sao? Cá ở Hải Thành vẫn là rẻ nhất mà?

Cô cảm thấy anh chàng này vô cùng thú vị. Chỉ là một vấn đề nhỏ, mà có thể ngay lập tức nghĩ ra một lý do để bao biện, lại còn nói dối mà biểu cảm không thay đổi. Đàn ông mà dẻo miệng như vậy, phụ nữ vô cùng ưa thích.

- E hèm!

Tay đạo diễn đi cùng, cảm thấy hơi nóng mặt trước cái không khí quái lạ này, ho khan một tiếng.

- Ông chủ, cho một đĩa cá thu rim, một đĩa cá rán, một bát canh cá, thêm ít rau sống, hai suất cơm cá kho tộ. Hết tất cả bao nhiêu nhỉ để tôi trả.

- Anh này, em mời anh mà. Để em trả... - Thuý Giang vội đưa tay đẩy ví của anh chàng đạo diễn này về.

- Thôi được rồi, cứ để anh...

- Quý cô đây cứ để anh này trả đi, anh ta vừa có một dự án vô cùng béo bở đây.

- Hả? Sao anh biết...

- Nếu tôi không lầm, anh đây là đạo diễn?

- Đúng vậy. Chắc cậu từng nghe tên tôi trên tivi?

- Không, tôi không hay xem tivi lắm đâu. Nhưng trên mặt anh ngăm ngăm như vậy, mà lại có quầng trắng ở mắt, đó là vì hay đeo kính râm. Gấu quần anh co giãn về phía sau, chứng tỏ anh phải ngồi nhiều. Làm việc ngoài nắng, đeo kính râm, ấy vậy mà lại ngồi nhiều, thì không có nhiều loại nghề nghiệp như vậy. Chỉ có thể là đạo diễn, hay đi thực hiện các cảnh quay ngoài trời. Và trong đoàn làm phim, đạo diễn là người có quyền ngồi ghế để theo dõi các cảnh quay.

Thuý Giang reo lên.

-Ồ! Anh giỏi quá!

- Khoan đã, vậy sao cậu biết tôi vừa có được một dự án ngon lành?

- Râu của anh vừa mới cạo. Anh đang mặc áo cổ cồn, đóng khuy nghiêm chỉnh. Nhưng nhìn phong cách của anh, rõ ràng không phải là kiểu người nghiêm túc như vậy. Là đạo diễn đi quay phim ngoài trời, cũng không ai mặc lịch sự quá như vậy. Cũng không thể vì đi ăn với bạn bè mà phải mặc như vậy chứ? Vậy là sáng nay, anh vừa đi gặp khách hàng, hơn nữa còn là tầng lớp sang trọng, thượng lưu.

- Wow! - Thuý Giang trầm trồ ngưỡng mộ.

- Khoan đã, sao anh biết, tôi với cô đây, ừm, chỉ là.. bạn bè?

Quang quay sang nhìn Thuý Giang.

- Chuyện này tôi có cần phải giải thích không nhỉ?

Thuý Giang cười khì khì.

- Không cần đâu.

Tay đạo diễn khó hiểu.

- Giải thích cái gì cơ?

- Không có gì đâu. Anh không biết thì tốt hơn.

Quang vừa nói, lại liếc sang Thuý Giang. Cô nàng cũng mỉm cười đầy ẩn ý, lắc lắc đầu.

Tay đạo diễn bực tức quay trở lại bàn ăn. Thuý Giang còn nán lại với Quang.

- Anh có vẻ khá tinh ý?

- Không có gì. Dấu hiệu friendzone, nhìn là ra. Có lẽ không nên nói cho anh ta biết.

- Tất nhiên. Nhưng tôi nghĩ, anh còn điều gì chưa nói hết.

- Cô thông minh hơn tôi nghĩ đó. Tôi nghĩ, cô sắp có được một công việc ra trò đấy.

- Thật vậy sao? Nói thử tôi nghe xem?

- Nếu tôi không nhầm, anh ta sẽ... Thuý Giang liếc mắt nhìn Quang lần cuối, xoay người trở về bàn. Dáng đi nóng bỏng có lên có xuống, nhìn vô cùng thích mắt.

Nhưng Quang vẫn thờ ơ. Có chút mị hoặc đấy, nhưng hẳn từng gặp một người còn ghê gớm hơn vậy nhiều, mà hẳn cũng chẳng nường tay mà

siết cổ người ta. - Em và tên đó quen nhau à?

Ngồi xuống bàn, tay đạo diễn hậm hực hỏi.

- Đâu có, em hay đến ăn ở đây, cũng chỉ thấy anh ta có mấy lần. Đây còn là lần đầu bắt chuyện.

- Hừm.

Thấy tên này có vẻ khó chịu, Thuý Giang ngay lập tức tìm cách dỗ dành.

- Anh Quý này, làm cái nghề MC này, gặp ai cũng phải tươi cười, chứ thật ra, cái thể loại thích phô trương như vậy, em không ưa chút nào. Giá mà ai cũng khiêm tốn như anh, thì thật tốt...

- Em nói quá rồi, anh đâu có khiêm tốn vậy. - Tay đạo diễn ngượng nghịu trả lời. Câu nói vừa rồi làm hấn lại vui lòng trở lại.

- Lại chả khiêm tốn đi, anh có công việc ngon lành, nhất quyết không chịu nói với em nhé!

- Đâu có đâu có. Lần này gọi em tới, cũng là vì việc này đây.

- Ồ, việc gì thế anh?

Thuý Giang tỏ vẻ ngạc nhiên háo hức, nhưng trong lòng thì đang cười thầm. Nếu anh chàng chủ quán kia đoán đúng...

- Em có muốn dẫn cho Hội đấu giá sắp tới không?

Thuý Giang mỉm cười. Quả nhiên. Tay đạo diễn tên là Quý, nhờ bạn bè giới thiệu, mà được chọn làm người chịu trách nhiệm cho hội đấu giá lần này. Hội đấu giá lần này sẽ tiến hành song song, cả offline lẫn online.

Offline, tức là khách hàng tham gia sẽ tới dự trực tiếp để báo giá. Online, tức là khách hàng ngồi ở nơi khác báo giá.

Dẫn cho Hội đấu giá, cần một MC vừa xinh đẹp, vừa thông minh, khéo léo, biết cách đưa đẩy, mời gọi, biết cách kích thích để người ta nâng biển hô giá.

Kiểm soát không khí buổi đấu giá cũng vô cùng quan trọng. Đấu giá, mục đích là ép người ta xì ra càng nhiều tiền càng tốt, vốn không hay ho gì nếu đứng trên khía cạnh người mua. Vì vậy, MC cần duy trì không khí hiện trường thật vui vẻ, thoải mái, để các đại gia hoan hỉ xì tiền ra mà không thấy hậm hực.

Hiện nay, ở Hải Thành, ngoài Thuý Giang, không còn cô hot girl nào đủ bản lĩnh để làm chuyện này. Đứng ở quầy thu ngân, Quang vừa hí hoáy nhắn tin cho Hồng về tình hình Quảng Yên, vừa suy nghĩ. Hội đấu giá lần này, hẳn sẽ là một người mua hàng. Lại có Takezawa là kẻ cung cấp hàng. Nếu có thể tạo được quan hệ với Thuý Giang, vậy thì Hội đấu giá lần này, hẳn có thể nắm chắc trong lòng bàn tay.

Chủ yếu vẫn là thứ báu vật đang được rêu rao khắp nơi kia.

=====

Phát thuốc ban đêm đây ~~

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 217: Từ Quảng Trí

Từ Quảng Trí vốn là người gốc Bắc Hà, lăn lộn kinh doanh ở Hải Thành cũng đã nhiều năm. Người Bắc Hà, vốn vô cùng nhạy cảm với thời và thế. Mười năm trước, Tiên Đế băng hà, Vương Vũ Hoành lên ngôi, thực lực chưa đủ phục chúng, khiến hai mươi một nước chư hầu không phục. Không chỉ có Vrahta, mà nhiều nước đều nhắm nhe kiếm toả Đại Nam, như một liều thuốc thử vị Hoàng đế non trẻ.

Kết quả, là nguồn khoáng sản nhập khẩu bị sụt giảm nghiêm trọng. Tình hình này không phải Vương tộc không nắm được, mà là đất nước chư hầu, dù mang tiếng là chư hầu, nhưng cũng chỉ kiểm soát được ở một quy mô nhất định. Hai mươi một nước nơi này xén một ít, nơi kia biến thủ một ít, tích tiểu thành đại, nhắm nhe đánh thẳng vào nguồn nguyên liệu phục vụ cho quân sự.

Không phải ngẫu nhiên mà Vương Nghiệp phải điều chỉnh, dồn toàn lực vào cung ứng cho quân đội, bỏ lại quá nhiều thị phần cho Phạm thị và Trần gia vươn lên.

Những dòng chảy ở cao tầng, luôn tác động tới mọi doanh nghiệp. Không chỉ Phạm thị và Trần gia được lợi, mà những kẻ thức thời bám được vào đầu cơn sóng, đều có thể vươn lên.

Từ Quảng Trí là một người như vậy. Không chỉ đánh hơi được làn sóng sắp tới, ông ta còn nghĩ ra cách để cưỡi lên nó.

Ông ta là một trong số ít người nhận ra rằng, khoáng sản nhập khẩu sụt giảm, thì Đại Nam sẽ phải chú trọng hơn vào nguồn khoáng sản trong nước. Mà khoáng sản trong nước, ngoài những nơi đã có chủ, chỉ còn lại Quảng Yên.

Ngày đó, Quảng Yên còn là một vùng đất hoang vu hiu quạnh, toàn là núi đá và đồng ruộng. Từ Quảng Trí chỉ tập hợp được 30 anh em, tay không tấc sắt, tới đó dựng lều, làm mỏ, bắt đầu đào đãi. Dần dần, dân tứ xứ nghe nói ở Quảng Yên có mỏ, dần dần tụ tập về, đều bị Quảng Trí thu vào dưới trướng. Bất cứ thế lực nào nổi lên, ông ta lại dim nó xuống, duy trì thế độc tôn ở vùng Quảng Yên.

Giống như đóng sẵn thuyền bè để đợi sóng lên, khi cơn sóng chồm tới, Từ Quảng Trí đã ung dung cười trên nó. Đó là lúc Vương Nghiệp bắt đầu để ý tới vùng đất Quảng Yên, thì nơi đây đã có chủ. Mà Vương Nghiệp chỉ quan tâm kết quả, không quan tâm quá trình. Cảm thấy không cần bỏ quá nhiều công sức để giành lấy hệ thống mỏ nơi đây, cũng không cần mua lại khoáng sản từ tay Quảng Trí, mà là thu lấy Quảng Trí về dưới trướng. Vậy là Quảng Trí ung dung sở hữu hệ thống mỏ than ở Quảng Yên, thế lực càng lúc càng mạnh.

Có khoáng sản trong tay, Quảng Trí dẫn thân vào Hải Thành, đầu tư một lúc 3 cụm nhà máy công nghiệp liên hợp. Đúng lúc quân đội Đại Nam đang có nhu cầu cao về công nghiệp nặng, Quảng Trí lại cười thêm một làn sóng. Cứ như vậy, vùng Đông Bắc Hải Thành, toàn bộ khu công nghiệp nơi đây, đều dưới bàn tay kiểm soát của hắn.

Từ một kẻ vô danh tiểu tốt phải phục vụ cho Vương tộc, giờ Quảng Trí đã có tư cách để làm ăn sòng phẳng với Vương tộc. Tuy không thể lấn sâu vào nội thành Hải Thành, nhưng ngoại ô phía Đông Bắc và toàn bộ vùng Quảng Yên, đã như một thành trì nho nhỏ của hắn.

Lần này hẳn lại đón đầu một làn sóng. Giao lưu Khoa học Nghệ thuật, các thế lực lớn của Bắc Hà cũng sẽ tới tham dự. Quảng Trí tự đem mình ra làm cầu nối giữa hai phía, đứng ra tổ chức một Hội đấu giá lớn chưa từng thấy ở Hải Thành này.

Phía Bắc Hà tham dự còn chưa nói, sẽ có tập đoàn Fidi, sẽ có Thanh Hải, thậm chí là Vương Nghiệp, có Hắc Long, có Thịnh Doanh, thậm chí là cả Phạm Thị, cả các thế lực Trần gia cũng lác đác tới. Cộng thêm hàng ngàn thế lực lớn nhỏ. Vô cùng xôm tụ.

Mỗi thế lực đều cam kết sẽ xuất ra một món bảo vật để đóng góp cho Hội đấu giá. Cộng thêm rất nhiều thợ rèn, thợ chế tác, nhà sáng chế, từ những ẩn thế cao nhân, cho tới mấy thằng võ nợ, đều sẽ đưa bảo vật ra nhờ hẳn bán hộ. Hội đấu giá này là cơ hội quá thích hợp để bán hàng.

Nguồn hàng đồ về vô cùng phong phú, xứng đáng không chỉ là một gia tài, mà là hàng nghìn gia tài. Vấn đề đau đầu nhất là việc bảo vệ đồng gia tài ấy, thì Quảng Trí lại không phải lo. Vì đã có hàng nghìn thế lực tham gia chòng chọc nhìn vào đó hộ hẳn.

Điều làm Quảng Trí bất ngờ nhất, hoan hỉ nhất, nhưng cũng đau đầu nhất, là sự xuất hiện của món Bảo vật kia.

Không biết tin đồn từ đâu dấy lên, nhưng giờ cả nước đã biết tới, Hội đấu giá lần này, có một bảo vật có thể làm rung chuyển trời đất, thay đổi toàn bộ cách cục Đế quốc.

Quảng Trí thật sự phiền não. Hẳn đứng ra tổ chức, nhưng hẳn cũng chỉ là một kẻ trung gian. Hàng nghìn thế lực lớn nhỏ vây quanh nhìn hẳn chăm chăm. Người ta bán bảo vật, hẳn mua lại, sau đó lại bán cho những thế lực này. Ai nấy đều vui vẻ. Giờ thì quá vui rồi, Fidi áp lực lên hẳn, Vương Nghiệp áp lực lên hẳn, Phạm Thị áp lực lên hẳn, Trần Gia áp lực lên hẳn. Ai cũng vui, trừ Quảng Trí mà thôi.

Đôi lúc, hăn có cảm giác, việc tổ chức Hội đấu giá này, là một phần âm mưu của ai đó. Hăn nghĩ rằng mình đón đầu được cơn sóng, thật ra là cơn sóng đó được gửi tới đích danh hăn, để cho hăn cười. Nếu hăn không cười, sẽ có nhiều kẻ sẵn sàng cười.

Hăn chỉ là một mắt xích nhỏ nhoi trong cả một Đại kế hoạch, nhưng giờ đã muộn rồi. Cười lên sóng, không thể nhảy xuống, nếu không sẽ chết chìm. Từ Quảng Trí ôm cái đầu ong ong vì phiền muộn, thất thểu xuống xe. Hăn không muốn lái xe thẳng lên núi, dù hăn có đặc quyền làm điều đó. Hăn chợt muốn giống như bao bà con dân chúng khác, đi bộ hành hương.

Hăn từng bước từng bước leo lên núi, đi thẳng về ngôi chùa do chính hăn bỏ tiền xây dựng, ngôi chùa mang tên hăn, chùa Quảng Trí.

Ngang nhiên xây dựng một ngôi chùa, cũng là để tận hưởng một chút cái tư vị về Thần quyền. Ở Viễn Đông này, Đại Nam cũng thế, Bắc Hà cũng vậy, kẻ nào nắm được Thần quyền, kẻ đó có mọi thứ. Bắc Hoàng Hà Chí Thương nếu không nắm được Thần quyền, liệu 6 tỉ dân chúng Bắc Hà, vốn chia rẽ làm 14 lãnh thổ, giọng nói khác nhau, phong tục khác nhau, nhu cầu khác nhau, tính cách khác nhau, liệu có thể nhất loạt tôn sùng hăn như vậy? Nam Đế Vương Vũ Hoành, nếu không được Giáo hội Phật giáo Đại Nam hết lòng ủng hộ, thì liệu 3 tỉ dân Đại Nam vốn chỉ quan tâm tới lợi ích, quan tâm tới kết quả, thực dụng tới mức không thể thực dụng hơn, vậy mà vẫn có thể tôn sùng hăn như vậy?

Dù là Đại Nam hay Bắc Hà, dù là sống thiên về cảm tính hay lý trí, thì từ sâu trong tâm khảm của cái lục địa Viễn Đông này, tâm linh vẫn là thứ nền tảng không thể xoá nhoà.

Quảng Trí không thể làm nên điều gì hiển hách như hai vị Chí Tôn, hăn chỉ có một chút tiền. Hăn dùng tiền đó để xây chùa, giống như bỏ tiền ra mua về một chút nhân tâm vậy, vừa là để doanh nghiệp của mình được dân Hải Thành nhớ tới, vừa là để an ổn tâm linh cho chính mình.

Quảng Trí dù sao cũng là người Bắc Hà, lại sống lâu ở Đại Nam, hơn nữa lại lấy vợ Đại Nam, hăn vừa sùng bái tâm linh như người Bắc Hà, vừa thấm nhuần cái tinh thần “có thờ có thiêng” của Đại Nam. Thành ra, đạo nào hăn cũng vái.

Quảng Trí xây chùa cũng theo phong cách như vậy, đạo nào cũng có gian thờ, cũng hương khói nghi ngút.

Lên được tới cổng chùa, Quảng Trí dừng bước thở hồng hộc. Hăn làm giám đốc, đã lâu không vận động, thể lực xuống dốc. Mấy tên bảo vệ nhìn thấy hăn, chạy ra tươi cười chào đón. Hăn cười cười vỗ vai, dặn dò vài câu, sau đó lại một mình đi lên chùa.

Lần này không cần bà vợ nữa, hăn đích thân lên chùa cầu nguyện.

Cầu sao cho, Hội đấu giá lần này, thuận buồm xuôi gió.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 218: Đấu Giá Chuyên Nghiệp

- Mời tiên sinh đi lối này.

Một toà sảnh rộng, sang trọng, khiến Takezawa không khỏi hồi hộp. Trong kí ức 44 năm đời mình, mỗi lần tới một nơi sang trọng, là lại có điều không hay xảy ra.

Takezawa sau khi đúc xong Ikazuchi, đã hỏi Quang cách để đăng kí đấu giá. Quang chỉ cho hắn một cái website, và đăng kí hộ hắn. Đúng 2 giờ chiều nay, theo như lịch hẹn, Takezawa tới đây để giám định thanh kiểm.

- Mà đi cùng tao đi, đi một mình tao sợ lắm!

Takezawa đã giục Quang như vậy. Hai tên này từ ngày gặp nhau tới giờ, chẳng biết từ bao giờ đã thành tri kỉ, đi đâu cũng có nhau.

Nhưng lần này Quang kiên quyết lắc đầu nguầy nguậy.

- Ông anh này, từ khi gặp ông anh tới giờ, mỗi lần tôi gặp khó khăn, đều thấy ông anh ở bên cạnh tôi đồng cam cộng khổ. Nên giờ tôi mới nhận ra, ở cạnh ông anh tôi xui vãi đái! Ông anh cứ đi một mình đi có ai làm thịt đầu mà sợ?

Nói rồi, hắn quăng cho Takezawa một cái điện thoại.

- Cái này có bắt sóng định vị GPS đó, mạng lưới của Thanh Hải sẽ theo sát vị trí của ông anh. Nếu có vấn đề gì xảy ra, bấm 117, rồi bấm gọi. Đó là ám hiệu. Kể cả khi không có sóng điện thoại, bên tôi vẫn sẽ bắt được

tín hiệu. Nên nhớ, tuyệt đối đừng có làm rơi điện thoại, cũng đừng cho ai cầm, nhớ chưa?

- Vậy nhờ mất thì sao?

Quang đưa tay vỗ vai hấn.

- Vậy thì ông anh cố gắng sống sót.

- Moá!

- Nên nhớ, vụ ăn sushi, ông còn nợ tui một nghìn hào đấy. Mau chóng bán cái thanh kiếm này, rồi lấy tiền mà trả. Mà ông xem, đi tiếp xúc với đối tác lớn, mà ăn mặc xuề xoà thế này? Đây, tui chỉnh giúp cái cà vạt cho.

Nói rồi, Quang đưa tay chỉnh lại cà vạt cho hấn. Takezawa cũng thấy ngạc nhiên, thằng này hôm nay vừa đưa mình hấn một cái điện thoại, vừa chỉnh trang phục cho mình, sao nó tốt đột xuất vậy ta?

Quang thì vô cùng hài lòng. Bình thường nếu thuê gián điệp đột nhập vào trong Hội đấu giá, cần rất nhiều tiền. Lần này tự đứng lại có gián điệp miễn phí, thật là tốt quá. Quang gọi hấn một cái taxi chở Takezawa tới điểm hẹn. Hội đấu giá lần này sẽ được tổ chức tại phía Đông Bắc thành phố. Ngày giờ tổ chức chưa công bố cụ thể, nhưng công tác tiếp nhận và kiểm kê hàng hoá đều đã vô cùng khẩn trương.

Takezawa đeo khẩu trang bước tới, lập tức được bảo vệ ra hỏi han. Hấn đọc với bảo vệ mã số mà website đã phát, người bảo vệ gật đầu. Ngay lập tức, hai vệ sĩ bước tới dẫn hấn theo sau. Bằng kinh nghiệm sinh tồn của mình, hấn để ý sơ sơ hơn 10 cái camera đang quay mình.

Đi qua một sảnh lớn, tới một căn phòng nhỏ. Hai tên vệ sĩ phát cho hấn một chiếc mặt nạ, mời hấn vào phòng kín đeo lên. Khi hấn bước ra, không còn là hai người vệ sĩ lúc nãy nữa, mà là hai người khác. Họ lại dẫn

hắn qua một hành lang, rồi lại phát cho hắn một chiếc mặt nạ khác. Sau đó, lại là đổi 2 người vệ sĩ khác.

“Làm ăn chuyên nghiệp thật chứ!” Takezawa thầm kinh ngạc. Đổi 3 lần như vậy, khiến cho sự hiện diện của hắn, cũng như của bất kì ai khác tới đây, đều không có người biết được. Tất nhiên là về mặt lý thuyết thì như vậy, đây cũng chỉ là một thủ tục nhằm trấn an khách hàng. Còn nếu đơn vị tổ chức thật sự muốn tiết lộ thân phận của khách hàng, không phải là không thể.

Nhưng Takezawa tin tưởng, các đơn vị muốn làm ăn ở Đại Nam, không thể nào lại có động thái không chuyên nghiệp như vậy.

Bản thân Takezawa đang là một nghi phạm bị truy nã, nhưng hắn tin rằng, người có bảo vật đem tới đăng kí, sẽ có nhiều thành phần kinh khủng hơn hắn. Người ta vẫn có câu, thất phu vô tội, cầm ngọc thì thành ra có tội.

Muốn kinh doanh đấu giá, thì đảm bảo bí mật cho các đối tác là điều kiện tiên quyết đầu tiên.

Không thể nào như trong Tiên hiệp, đấu giá xong cả làng đều biết là nhân vật A nhân vật B đã mua được bảo vật C, rồi đấu giá xong thì cả làng phục kích chiếm đoạt. Nếu như vậy lần 1 lần 2, tiền mất tật mang, rồi thì thiên hạ chẳng ai dám đi đấu giá nữa.

Mà thiên hạ không đi đấu giá, thì các nhà tổ chức lấy đâu ra tiền. Bởi vậy, dù có phải lấy tính mạng ra để đảm bảo bí mật cho đối tác, họ cũng phải làm. Hơn nữa, còn có những cam kết ngầm để đảm bảo về sự an toàn cho người tham gia.

Vừa nghĩ tới đây, một tiếp viên nữ xinh đẹp đã bước tới, tươi cười chào hắn. Cô ta cầm theo một tờ giấy, lịch thiệp mời hắn đọc.

Là một tờ điều khoản cam kết. Không liên quan tới việc đăng kí hay đấu giá, chỉ là tờ cam kết liên quan đến việc hấn bước chân vào nơi này, sự hiện diện và danh tính của hấn đã được đảm bảo. Bù lại, hấn cũng phải tuân theo một số nội quy bắt buộc.

Tờ cam kết có con dấu của rất nhiều tổ chức lớn, ở nơi cao nhất là con dấu của Vương Triều Kiến Nghiệp, sau đó là dấu của các Đại gia tộc lớn, dấu ấn của Tập đoàn Fidi, và cuối cùng là chữ kí của người tổ chức, Từ Quảng Trí.

Điều này khiến Takezawa yên tâm phần nào. Đừng nghĩ hấn chỉ là một tên đen đui đi tới đâu là bị truy đuổi như chó tới đấy, sinh tồn đã lâu, luật pháp ở Đại Nam hấn nắm vô cùng rõ ràng. Hấn đọc lướt qua những điều lệ. Cơ bản đảm bảo đúng luật về cam kết đấu giá.

Hấn gật đầu.

Cô bé tiếp viên đưa cho hấn một con dấu, con dấu có hình chim Đại bàng, hấn đóng con dấu lên tờ giấy.

Ở nơi này, không cần kí tên. Chỉ cần một con dấu. Từ giờ, con dấu Đại bàng sẽ là thân phận của hấn.

Người tiếp viên đưa hai tay lấy lại tờ cam kết, gấp gọn vào một cái phong bì, cầm trên tay, sau đó mời hấn đi tiếp.

Đây mới chỉ là cam kết khi bước vào, còn sau này hiển nhiên sẽ có những cam kết khác liên quan tới việc đăng kí, kiểm định và chia chác.

Takezawa đã từng lo ngại việc sẽ phải trải qua kiểm tra thân thể. Hấn mang theo tới 2 thanh kiếm. Nhưng ngại nhất, vẫn như Quang dặn, hấn sợ người ta bắt hấn để điện thoại bên ngoài.

Nhưng không, hắn cứ như vậy nguyên vẹn đi vào tận phòng đăng kí. Có lẽ người ta rất tự tin về an ninh nơi đây.

Cô tiếp viên mời hắn ngồi, sau đó đưa ra một sổ tờ phiếu để hắn điền. Điền xong, hai người cảnh vệ bước vào, hỏi hắn muốn đưa vật đăng kí trực tiếp hay cần uỷ thác đi lấy, phòng trường hợp vật này hắn không thể mang theo bên người. Hắn trả lời, hắn có mang theo bên người, sau đó đưa ra cây Ikazuchi.

Hai người vệ sĩ cung kính nâng cây Ikazuchi lên, sau đó nhanh nhẹn đưa nó ra ngoài.

Cô bé tiếp viên giải thích, bọn họ đưa nó tới cho các chuyên gia thẩm định. Quy trình thẩm định kiểm, mất từ 4 tới 8 tiếng. Tuy nhiên, sau 15 phút, sẽ có đánh giá sơ bộ.

Quả nhiên, 15 phút sau, người bảo vệ bước vào, nói nhỏ vào tai cô bé tiếp viên. Cô ta gật đầu.

- Thưa Tiên sinh, theo đánh giá sơ bộ, vật phẩm mà ngài đăng kí có đủ tiềm năng để tham gia đấu giá, ngài được xếp vào đối tác tiềm năng loại B. Các đánh giá sâu hơn và chính xác hơn, cần 8 tiếng để đưa ra kết luận. Nhưng theo luật của ban tổ chức, đối tác loại B trở lên đã có thể hưởng thụ đãi ngộ cao cấp, em đại diện ban tổ chức khuyến nghị ngài nghỉ lại nơi đây để đảm bảo tối đa sự an toàn. Ban tổ chức có cung cấp phòng nghỉ với đầy đủ tiện nghi 5 sao và nhiều dịch vụ khác. Ngài có đồng ý không ạ?

Đãi ngộ cao cấp? Tiện nghi 5 sao? Nhiều dịch vụ? Takezawa bắt đầu liên tưởng. Chắc là sẽ có buffet 5 sao chứ? Giường nệm cao cấp chứ? Đãi ngộ như kiểu quan chức cấp cao? Sẽ có tivi 100 inch để xem show truyền hình của Phú Sơn chứ? 44 năm lên voi xuống chó, nhưng đãi ngộ 5 sao là cái khái niệm như thế nào, hắn cũng chưa từng được trải qua.

Không ngần ngại, hắn gật đầu đồng ý.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 219: Cực Phẩm Thần Kiếm!

Vậy là cô bé tiếp viên mỉm cười, dẫn hắc đi tới một cánh cửa. Cô ta bấm mã số, mở cửa, dẫn hắc tới một hành lang. Đi theo hành lang, lại có vài ngã rẽ. Qua một ngã rẽ, lại có một cánh cửa.

Cô ta giải thích.

- Phòng đăng kí được nối liền với nơi này, là nơi ở của các VIP giống như Tiên sinh vậy. Có nhiều phòng đăng kí giống như vừa rồi, và mỗi lần đăng kí bọn em chỉ tiếp từng người một. Một tháng vừa qua đã có hơn 3000 người tới đăng kí bán đồ, nhưng những người được xếp vào VIP như Tiên sinh thì không nhiều lắm. Con số cụ thể thì em không thể tiết lộ.

- Cái thứ Bảo vật kinh khủng nào đó mà mọi người đồn thổi, cũng là do một VIP mang tới?

Nghe câu hỏi này, cô bé tiếp viên hơi khựng người một chút, rồi tươi cười trả lời.

- Những ngày vừa qua, cũng rất nhiều người đặt câu hỏi như Tiên sinh đây ạ. Xin Tiên sinh yên tâm, mọi thông tin về Tiên sinh và vật phẩm Tiên sinh mang tới, đều được giữ bí mật hoàn toàn bởi ban tổ chức. Đây là vấn đề uy tín và danh dự, của không chỉ ban tổ chức, mà còn bởi các đơn vị lớn tài trợ cho chương trình. Vật phẩm tiềm năng cấp A trở lên, thì người đăng kí còn bị bắt buộc ở lại nơi đây, cách li với thế giới bên ngoài cho tới hết Hội đấu giá, nên nếu một Bảo vật như vậy xuất hiện ở Hội đấu giá, người ngoài không thể hay biết. Còn tin đồn bên ngoài, dù sao cũng chỉ là tin đồn.

Hơn nữa, mỗi lần tổ chức đấu giá cao cấp như vậy, luôn sẽ xuất hiện những Bảo vật gây xôn xao dư luận, nên tung ra một tin đồn như vậy cũng không phải điều gì khó khăn.

“Trả lời khéo thật!”, Takezawa thầm tấm tắc. Dù sao đối với người tới đăng kí bán đồ, người ta quan tâm nhất vẫn là bí mật danh tính và độ an toàn của bản thân, còn thứ Bảo vật gì đó, chỉ là thuận miệng hỏi chơi mà thôi, chẳng ai nghĩ mình đủ sức tranh đoạt.

Takezawa cũng chẳng quan tâm gì tới thứ Bảo vật đó, hắn chỉ tiện miệng hỏi hộ Quang mà thôi, thằng này rất quan tâm tới tin đồn đó. Hơn nữa, lần này, nó cũng sẽ tham gia, với tư cách là khách hàng.

Takezawa cũng sẽ xuất hiện ở sàn đấu giá, lẫn trong đám khách hàng, bởi hắn đã có đủ tư cách làm khách hàng rồi. Không biết đến lúc đó, có thể nhận ra thằng Quang không. Dù sao, nếu lỡ mà có chuyện không vui xảy ra, sát cánh cùng thằng chó đó cũng đỡ hơn là đơn thương độc mã.

Nghĩ tới đây, Takezawa lại lắc đầu nguầy nguậy. Không được, không được nghĩ tới chuyện không hay. Lần này nhất định phải suôn sẻ! Phòng nghỉ ngơi đúng là thoải mái như một khách sạn 5 sao. 1 phòng ngủ, 1 phòng khách, một phòng ăn. Nội thất sang trọng, đều là đồ gỗ cao cấp. Hắn lướt qua những tiện nghi như tủ lạnh, máy giặt, điều hoà, máy tập gym, laptop, điện thoại, máy chơi game, hắn chỉ chăm chăm tìm kiếm tivi.

Có đến 2 cái tivi. Một cái đặt trên kệ tủ, một cái đặt đối diện giường ngủ. Nhưng không đến 100 inch. Chỉ tầm 50 60 inch mà thôi.

Vậy cũng tạm chấp nhận. Nhưng... không có đầu đọc đĩa.

Như nhận ra nét mặt thất vọng của hắn, cô bé tiếp viên lập tức hỏi.

- Tiên sinh cảm thấy không hài lòng ở chỗ nào ạ?

- Đầu đọc đĩa, không có đầu đọc đĩa làm sao xem được phim?

Cô ta che miệng cười, sau đó bước tới cầm lấy cái điều khiển, chĩa vào màn hình bấm bấm vài cái.

- Thưa Tiên sinh, màn hình ở đây có lưu trữ tất cả các loại chương trình đang được yêu thích. Ngài muốn xem phim, là thể loại phim gì ạ?

- Phim của Phú Sơn. Có phim của Kumo Sasaki không? Rồi show truyền hình của Nakamura, rồi talk show của Mayuki nữa.

- Tiên sinh cũng thích idol Mayuki ạ?

- Tất nhiên rồi. Idol quốc dân của cả Phú Sơn còn gì!

Cô gái che miệng cười, sau đó lại bấm bấm vài cái nút.

- Phim của ngài Sasaki, Truyền kì về Sasaki, từ phần 1 cho tới phần 70, đều ở đây ạ! Có cả bản thuyết minh lẫn phụ đề. Ngài cũng có thể tắt phụ đề đi ạ. Show truyền hình thực tế của Nakamura cũng có, nhưng không có thuyết minh lẫn phụ đề, ngài có xem được không ạ? Nếu cần phụ đề, có thể yêu cầu đặc biệt với bộ phận dịch vụ...

- Không cần không cần! Xem được mà.

- Còn talk show của Mayuki, ừm, hiện nay chưa có. Tiên sinh viết đơn yêu cầu đặc biệt vào đây ạ, rồi treo lên cửa. Đúng 5 giờ mỗi buổi sáng và chiều, sẽ có người vào dọn dẹp phòng, Tiên sinh có đồng ý không ạ?

- Đồng ý.

- Nếu cần, Tiên sinh có thể rung chuông gọi người bất kì lúc nào. Nhưng xin để ý một điều, một khi đã vào đây, chỉ tới khi kết thúc quá trình kiểm tra, và có người dẫn ra ngoài, ngài mới được ra khỏi phòng thôi ạ. Bởi

vì trong hành lang này đều là những đối tác VIP, và làm vậy để đảm bảo được tính bảo mật cho chính ngài. Ngài có đồng ý không ạ?

- Đồng ý.

- Vậy xin ngài đóng dấu vào tờ cam kết này.

Lại là một tờ cam kết khác. Hẳn đọc rất kỹ, không có gì đáng ngại. Mọi dịch vụ là hoàn toàn miễn phí. Hẳn quan tâm tới điểm này đầu tiên. Sau đó mới là các điều khoản khác. Không vấn đề gì. Ở phòng 5 sao, lại có truyền hình để xem, có máy tính để nghịch. Hạn chế duy nhất là không có sóng điện thoại, đúng như Quang đã dự liệu. Vậy là nếu có nguy hiểm xảy ra, hẳn còn có thể gọi người tới cứu.

Không do dự, hẳn đóng con dấu Đại bàng lên tờ giấy. Phòng giám định của Hội đấu giá rất lớn, đều là các chuyên gia trên toàn Đế quốc tập hợp lại. Phòng giám định chia ra làm nhiều khu vực, như: khu thẩm định chế tác, khu thẩm định tự nhiên, khu thẩm định cơ khí, khu thẩm định Giả kim, khu thẩm định Luyện đan, khu thẩm định Thực phẩm...

Khu thẩm định Chế tác, lại có một phòng chuyên về thẩm định Bình khí. Trong phòng có tới 6 vị Tiến sĩ chuyên ngành Chế tác và Rèn. Giúp việc còn có rất nhiều Thạc sĩ và Cử nhân.

Lúc này, cả 6 vị Tiến sĩ đều đang điên đầu đánh giá một thanh kiếm.

- Đúng là kiếm của Phú Sơn chứ?

Một vị đang căng hết cả nhãn lực ra để nhìn sâu vào kết cấu kim loại của thanh kiếm.

- Sao rồi?

- Kết cấu quá tinh vi, chả nhìn thấy cái mẹ gì. Ông Vinh, lấy cho tôi cái kính hiển vi!

Ông Vinh, một ông già đầu hói, vừa cầm kính hiển vi, vừa bĩu môi.

- Bảo dùng kính hiển vi từ đầu thì không chịu, còn bày đặt ra vẻ!

Vị kia không để ý tới lời mỉa mai, đưa thanh kiếm ra trước kính hiển vi, bắt đầu xem xét.

- Nhìn sơ bộ thì có 4000 lớp thép, dường như là được rèn từ phương pháp truyền thống của Phú Sơn. Kết cấu thép ở phần sống, ừm, rất ngắn. Đúng là Shingawa. Kết cấu ở phần lưỡi rất vát, chứng tỏ là loại thép cứng. Đúng là Katagawa. Đây chắc chắn là kiếm chuẩn Phú Sơn.

Một vị khác lấy ra một cây thước, hí hoáy đo đạc.

- Độ cong cũng rất chuẩn.

- Bên giám định niên đại nói thế nào?

- Vừa mới được rèn ra không lâu. Dựa theo thành phần cấu tạo, rất có thể là bột thép Quảng Yên.

- Chắc chắc, vừa rèn ra không lâu? Ta cứ nghĩ đây là báu vật gia truyền quý hiếm lắm cơ?

- Ngày nay thợ rèn giỏi, cũng không kém ngày xưa. Chỉ có điều là lâu lắm rồi không có ai rèn ra được Cực Phẩm Thần Kiếm. Chỉ tới Thượng Phẩm đã là ngon lắm rồi.

- Ừ, cả Phú Sơn chỉ có 13 cây Thần Kiếm, đều được coi là bảo vật quốc gia. Máy cây đó dù có cả núi tiền cũng không mua được.

- Đừng nói là có tiền, dù là vua một nước, bán toàn bộ vương quốc cho người ta, cũng chưa chắc đã đổi được một thanh.

- Các bố tán gẫu đủ chưa? Còn một núi binh khí đang chờ kiểm định đó. Nhanh nhanh cái tay lên!

6 vị Tiến sĩ lại cúi đầu hí hoáy xem xét. Tuy nói là nhanh, nhưng không ai muốn qua loa. Thanh kiếm này, dù sao cũng đã được xác định là tiềm năng cấp độ B, không thể nào qua loa được.

- Các ông không biết chứ, ngay từ lúc đầu nhìn thấy thanh kiếm này, cứ như có tiếng sấm vang dội trong đầu tôi vậy.

- Đúng thế, cảm giác như tình yêu sét đánh ấy. Nhìn thấy nó một cái, tim đập dữ dội!

- Ủa? Ông cũng thấy thế à?

- Cả ông nữa à? Tôi cứ nghĩ chỉ mình tôi bị sốc thôi.

- Quái lạ thật.

Một ông cụ với 2 bằng Tiến sĩ, có tiếng nói nhất trong cả đám, bước tới cầm thanh kiếm lên, vung vẩy.

- Đây cụ Định, đã kiểm định thông số xong đâu mà cụ lại thử nghiệm thực chiến thế? - Có người trên.

Cụ chỉ đáp lại, hai mắt vẫn nhìn dọc theo lưỡi kiếm.

- Đánh giá kiếm, chỉ dùng cảm nhận, còn cần dùng thông số đo đạc sao? Nếu thông số quan trọng như vậy, thì chỉ cần đúc ra một cái khuôn thật chuẩn, là sẽ tạo ra Thần Kiếm?

Cụ vừa nói, vừa cầm thanh kiếm tới một cuộn chiếu Tatami được dựng thẳng trên một cây cột. Dùng kiếm chém vào Tatami, chính là cách thử kiếm truyền thống của người Phú Sơn, về sau được dùng rộng rãi với mọi loại kiếm.

Bằng một thế cầm kiếm rất chuẩn, cụ Định dù tuổi đã cao, gầy gò ốm yếu, vẫn toát ra một khí thế sắc bén. Cụ cầm lấy chuôi kiếm, rút kiếm, Bạt Dao Trảm.

Thanh kiếm xuất ra khỏi vỏ, vẽ nên một đường vòng cung, chém qua cuộn chiếu Tatami.

Bangggggg!!!!!!

Không như những cây kiếm thông thường, không cắt cuộn chiếu làm đôi, mà dị tượng xảy ra ngay lúc ấy.

Cuộn chiếu nổ bung, kèm theo một âm thanh như pháo rền, khiến cả phòng giám định giật nảy mình. Từng mảnh chiếu bị bắn tung khắp phòng, khét lẹt.

- Cái gì? Cái gì thế?

- Mau báo với cấp trên! Có chuyện rồi! Tiềm năng cấp A! Một thanh kiếm Phú Sơn, tiềm năng cấp A, lại còn mới được rèn ngay trên đất Đại Nam!!

Cậu phú tá có bằng Cử nhân bị thái độ hoảng hốt của các vị Tiến sĩ doạ cho luống cuống.

- Kiếm Phú Sơn tiềm năng cấp A, vậy là... vậy là...

- Còn vậy là cái gì nữa?! Tức là thanh Cực Phẩm Thần Kiếm thứ 14 đã xuất thế!!

=====

Chương này 2000 chữ đó nha, đọc đã mắt không? Đã mắt thì cho xin vài cái đề cử:3

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 220: Lời Nguyên Nghìn Năm

Từ Quảng Trí đang lầm rầm khấn vái trong chùa, điện thoại hân rung dữ dội. Bước ra khỏi gian thờ, mở điện thoại ra xem. Là một tin nhắn báo có chuyện gấp. Hân không bao giờ nghe điện thoại trong chùa, nên hân học tốc chạy từ ra tới cổng. Chùa Quảng Trí thì rộng, hân thì béo, chạy đến mệt đứt cả hơi.

Bật điện thoại lên nghe, nghe được vài câu, Từ Quảng Trí lại học tốc chạy từ trên núi xuống. Xe hân còn để ở dưới chân núi. Thậm chí, Quảng Trí nghĩ rằng, giá mà có thể lăn từ đây xuống núi, có khi còn tốt hơn.

Đại hội đấu giá lần này, tại sao hết chuyện Bảo vật gây xôn xao, lại tới Cực Phẩm Thần Kiếm xuất hiện?

Nếu chỉ là một trong 13 thanh Thần Kiếm của Phú Sơn, vì lý do nào đó lưu lạc sang Đại Nam, rồi vì một lý do gì đó mà người ta không thèm giữ lấy, mà bán nó cho Hội đấu giá, nghe còn đáng tin hơn chuyện một thanh Thần Kiếm thứ 14 ra đời ngay trên đất Đại Nam.

Tên nó là Ikazuchi. Thanh kiếm có sức công phá như sấm sét.

Từ Quảng Trí trở nên tâm phiền ý loạn. Muốn cầu xin trời phật phù hộ cho đợt đấu giá lần này xuôi chèo mát mái, thì trời phật lại gửi cho hân thêm nhiều phiền toái.

Đừng tưởng mở Hội đấu giá, mà xuất hiện nhiều bảo vật là điều may mắn. Người Đại Nam nói ăn cơm thì đi trước, lội nước thì theo sau. Cực Phẩm Thần Kiếm của Phú Sơn, không như hàng Cực Phẩm thông thường,

nó không phải là khoai lang nóng, mà là cục vàng chục nghìn độ, không đứa nào dám cầm. Chỉ xét về mặt giá trị, đã không thể cân đong đo đếm.

Thượng Phẩm Bảo Kiếm, hét giá trăm tỉ cũng có kẻ dám rút ruột ra trả, nhưng còn Cục Phẩm Thần Kiếm, thì hét bao nhiêu cho đủ? Đây là thứ có tiền cũng không mua nổi. Độ quý hiếm, chỉ thua kém các Thần Khí Hộ Quốc mà thôi.

Thủ Hộ Kiếm của người Vrahta, được đem ra sử dụng để chống lại cuộc chinh phạt của Vương Vũ Hoàn, cũng chỉ là một thanh Cục Phẩm Thần Kiếm.

Chỉ một thanh Cục Phẩm Thần Kiếm, đã đủ để Linh Thể tăng 10 bước vào tầng 11.

Vrahta đã còn là một đất nước bậc trung, còn có truyền thừa từ Vương triều Visshala sót lại. Những quốc gia nhỏ yếu khác, có được một món Cục Phẩm để hộ quốc hay không, còn chưa dám chắc.

Từ Quảng Trí đầu vầng mắt hoa chạy tới xe. Hắn dừng lại thở dốc. Hít một hơi thật dài, nhảy lên xe, đút chìa khoá, nổ máy. - Sao rồi? Sao rồi?

Chạy tới trung tâm kiểm định, còn chưa kịp tháo giày, Từ Quảng Trí đã hét ầm lên.

6 vị Tiến sĩ ra đón hắn, đưa vào một gian phòng được canh gác nghiêm mật. Trên mặt bàn, đặt một giá đỡ kiếm. Trên giá đỡ, là một thanh kiếm vỏ gỗ, nước sơn đen bóng, vẽ những hoa văn trắng.

- Có chắc chắn là Cục Phẩm?

- Đã kiểm tra hơn 11 lần. Đã gửi cả cho tất cả các phòng kiểm định, dùng tất cả những phương pháp tối tân nhất. Đưa cho cả bên kiểm định Giả kim xem xét, hoàn toàn không tìm ra dấu hiệu làm giả. Tất cả các công

đoạn, đều được làm thủ công. Hơn nữa, còn là mới đây. Chưa đầy 1 tuần. Nguyên liệu, 100% là thép Quảng Yên. Chắc chắn là được rèn ở Đại Nam, hơn nữa có khi còn ở Quảng Yên, hay thậm chí là ở chính Hải Thành này.

- Ở chính Hải Thành? Cho người đi tìm hiểu ngay!

Khu đông bắc Hải Thành, hệ thống lò rèn ở đó cũng thuộc quản lý của Từ Quảng Trí. Việc này tra vài phút là ra.

- Báo cáo! Một tuần trước, có hai người, một trung niên tầm 40 tuổi, và một thằng nhóc 11 tuổi, thuê một gian lò ở khu đông bắc, còn nhờ nhân viên của ta thu mua nguyên liệu hộ. Nguyên liệu chính là 1 tấn thép bột Quảng Yên. Mục đích là rèn kiếm. Nhân viên nói rằng, một tuần sau, hai người đó mang ra một thanh kiếm thành phẩm!

- Đúng nó rồi! Có tra ra người đàn ông đó tên gì không?

- Theo đăng kí chứng minh thư lúc thuê gian lò, tên là Itou Takezawa, người gốc Phú Sơn, nói rất sôi tiếng Đại Nam, thoát nhìn rất khó nhận ra là người nước ngoài, 44 tuổi.

Từ Quảng Trí nghe thấy lời này, quay đầu sang nhìn cô bé tiếp viên. Cô ta gật đầu.

- Tìm hiểu thêm về tên Itou Takezawa này đi, thử liên hệ với các thế lực khác xem. Người như vậy, không thể nào không để lại dấu ấn ở Hải Thành. Tìm thử xem có thông tin gì khác không. Vấn đề bây giờ, là nên nói chuyện với hãn ta như thế nào?

- Ý ngài là...

- Thanh kiếm cũng khá quan trọng, nhưng chưa phải là thứ đáng sợ nhất. Kiếm cũng chỉ là đồ vật, mà người thì mới tạo ra kiếm. Một thanh Cực Phẩm, có thể kinh thiên động địa tới đâu, cũng không đáng giá bằng kẻ

có thể rèn ra nó. Thậm chí, đã lâu lắm rồi mới có một thợ rèn rèn được ra Cực Phẩm, nếu có thể rèn ra tới Thần Phẩm thì sao? Tầm nghiêm trọng của việc này, chúng ta không thể kiểm soát được. Nhưng nếu không cân nhắc cẩn thận mà bán hăn cho các thế lực lớn, thì cũng không yên ổn đâu.

- Ý ngài là... đem chính tên đó ra làm vật đấu giá? Cho bên nào trả tiền cao hơn thì mua? Như vậy chúng ta sẽ không đắc tội với ai?

- Chính là như vậy! Nhưng chúng ta không thể là người bán.

- Vì sao ạ?

- Nghĩ thử xem, để mua một kẻ như vậy, người ta sẵn sàng dùng cái giá là một quốc gia, thậm chí là một nửa Đế quốc! Cái giá như vậy, ta không nhận được, ta không đủ sức nhận. Người dám thì người nhận đi!

Cậu nhân viên vừa hỏi câu đó, vội im miệng. Đúng vậy, những cái giá như vậy, nhận là mang hoạ sát thân.

- Vậy nên chỉ có thể để hăn tự bán mình. Nên mới cần nói chuyện với hăn cho đàng hoàng tử tế, để hăn xuôi lòng xuôi dạ. Cô Vi, cô làm được việc này không?

Cô bé tiếp viên tên Vi nghe gọi tới mình, giật mình một cái, rồi cúi đầu.

- Chuyện này...

Từ Quảng Trí thở dài. Con bé này, cũng chỉ là một tiếp viên làm công ăn lương mà thôi, chuyện lớn thế này, đúng là quá sức với nó. Nhưng để thuyết phục đàn ông, thì tốt nhất là nên dùng phụ nữ.

- Giám đốc à, nghe nói tên đạo diễn Quý vừa tìm được một MC nữ khá là thông minh sắc sảo, nổi tiếng ở Hải Thành cũng đã lâu, tên là Thuý

Giang. Nhờ cô ta thuyết phục tên này thử xem?

- Được lắm, gọi cô ta tới đây!

Từ Quảng Trí ra lệnh, cậu nhân viên vội vã chạy ra ngoài. Cô bé Vi cũng biết điều lui ra. Chỉ còn lại hăn và 6 vị Tiến sĩ.

- Các vị giải thích qua cho tôi một chút, thanh kiếm này đặc biệt ở chỗ nào?

Vị hói tên là Vinh bước tới.

- Về mặt chế tác và tạo nghệ, chỉ là vừa đạt tới tiêu chuẩn mà thôi. Đó cũng là nguyên nhân vì sao khi mới nhìn vào, chúng tôi đều nhất trí đánh giá đây là một thanh Thượng Phẩm Bảo Kiếm. Chất lượng chỉ vừa đủ tốt, chứ không phải quá xuất sắc. Hơn nữa nguyên liệu cũng không phải loại hảo hạng gì, chỉ là thép Quảng Yên mà thôi. Nhìn sơ sơ cũng thấy được, người thợ rèn không có đội ngũ trợ tá kinh nghiệm, nên những khâu nung và nện có rất nhiều điểm không được hoàn mỹ.

Từ Quảng Trí nhú mày. Hăn nhú mày không phải bởi những khuyết điểm vừa được nêu ra, mà ngầm nghĩ rằng, nếu có được một điều kiện thuận lợi hơn, vậy tên này còn có thể tạo ra thứ siêu phẩm gì nữa?

- Thứ đặc biệt nhất không phải là kết cấu thanh kiếm, mà chính là phần Hamon này. Nó... quá đặc biệt, quá... không biết diễn tả sao nữa, quá... ấn tượng!

- Ấn tượng, tức là sao?

- Chúng tôi có 3 người là thợ rèn kiếm, 3 người còn lại thì chỉ chuyên về giảng dạy, nhưng học trò làm thợ rèn cũng có rất nhiều. Về Hamon, chúng tôi cũng không lạ gì. Nhưng lối suy nghĩ của người làm ra thanh kiếm này quá táo bạo, đến mức không ai dám nghĩ tới.

- Thật vậy sao?

Lúc này, cụ Định mới bước lên nói.

- Dừng Văn Lực và rất nhiều chất liệu có tính năng mạnh, trộn với đất để vẽ Hamon, là quá điên cuồng! Hay nói đúng hơn, là ngu xuẩn! Hamon được vẽ từ đất, vì đất có bản tính hiền hoà, có thể kết nối được vạn vật. Công đoạn nung cuối của Katana, là để kết hợp giữa tính dẻo dai và kiên trì của Shingawa, với tính cứng rắn và chết chóc của Katagawa, để hoà hợp hai phần kiếm ấy lại làm một. Ấy vậy mà trong công đoạn đó, lại pha vào những thứ sức mạnh cuồng bạo như Văn Lực, thì chỉ khiến thanh kiếm trở nên điên cuồng! Thậm chí, chưa rèn được ra kiếm, người rèn đã bị nổ lò mà banh xác! Nghìn năm qua, trong các văn tịch về rèn kiếm của Phú Sơn, chưa từng có ai dám đề cập tới chuyện này. Dù có là văn tịch của thánh nhân Fujiwara Tadatoshi, cha đẻ của 13 cây Thần Kiếm, cũng chỉ một lần đề cập tới nó mà thôi.

Từ Quảng Trí lại tò mò hỏi.

- Chỉ đề cập một lần, như thế nào vậy?

- Một nghìn năm trước, Fujiwara Tadatoshi có rất nhiều học trò, nhưng ông ưng ý nhất là Gassan Kanenaga. Cậu ta được ông kì vọng, có thể vượt xa thầy mình, rèn ra được một thanh Thần Phẩm Hộ Kiếm để dâng lên vị thần Honjou vĩ đại, đưa Phú Sơn trở về thời kì đỉnh cao huy hoàng. Nhưng Gassan Kanenaga đã dần rơi vào con đường Tà đạo, sáng chế nên những thanh kiếm tà ma, gây bao nhiêu sát nghiệp, nên đã bị Tadatoshi chặt bỏ đôi tay, đuổi sâu vào trong rừng. Một trong những thủ đoạn tà ma của cậu ta, chính là chôn sống hàng nghìn dân thường vào lòng đất, để lòng đất ấy thấm đẫm Ma Lực, dùng Ma Lực ấy mà vẽ nên Hamon.

- Kể tiếp đi. - Từ Quảng Trí cố ngăn cơn buồn nôn, kiên quyết muốn nghe tiếp.

- Chuyện về Gassan Kanenaga không nhiều, vì Tadatoshi không thích nhắc về người học trò này, nên đã cấm các Kẻ Chứng Kiến ghi chép về cậu ta. Ngài biết đấy, thánh nhân Tadatoshi là một trong số rất ít người có thể sai bảo Kẻ Chứng Kiến. Hơn nữa, khu rừng mà Gassan bị đuổi vào, dần dần trở thành một vùng đất chết, không ai dám bước vào. Ghi chép về Gassan cũng từ đó mà chấm dứt. Chỉ biết, trước khi bị đuổi đi, Tadatoshi đã hỏi hân ta một câu: Tại sao? Và hân đã trả lời: Thầy quá cứng nhắc và ngu xuẩn. Hắc Long Kiếm, Thần Khí của người Phú Sơn, không thể sử dụng những phương pháp thông thường mà tạo ra được. Làm thợ rèn mà không thử nghiệm cái mới, thì mãi là những kẻ bắt chước mà thôi.

Cụ Định kẻ tới đó, 5 vị còn lại cũng trầm ngâm suy nghĩ. Câu chuyện này, trong giới chế tác đã trở thành kinh điển để dạy người. Ông Vinh hỏi nghe tới đây, chợt xen vào.

- Nghe đồn, Gassan Kanenaga trước khi bị đuổi đi, đã dùng chính hai cánh tay bị chặt đứt của mình, tạo nên một lời nguyện.

Từ Quảng Trí chợt hứng thú hỏi.

- Là lời nguyện gì?

- Là Đại Hung Vận.

=====

Tại sao hôm nay lại ra tới 4 chương? Vì ta thích thế:v. Đầu tuần vui vẻ. Nếu thấy tò mò về diễn biến truyện, nhớ buff đề cử để ta có động lực ra chương!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 221: Vì Tương Lai Con Em Chúng Ta

Sở cảnh sát, phòng Sở trưởng. Ngài Sở trưởng đang phải tiếp chuyện với thầy Thọ.

- Khổ quá! Tôi đã bảo thầy rồi, Hội đấu giá lần này, chúng tôi chắc chắn sẽ cho an ninh đầy đủ, sao thầy phải lo lắng thế nhỉ?

- Anh không hiểu rồi! Vì tên Itou Takezawa đó, có liên quan tới Tập đoàn Fidi. Mà tập đoàn Fidi lại tham gia Hội đấu giá lần này. Nếu anh không tin, thì nhìn cái này đi.

Nói rồi, thầy Thọ đưa cho ngài Sở trưởng một tờ giấy, trên đó chẳng chít những cái tên, và những đường nối.

- Cái gì thế này?

- Sơ đồ quan hệ. Tôi học được khi đọc sách của Tiên đế viết. Đây là cách để Vương tộc hệ thống hoá suy nghĩ của mình. Viết ra những cái tên, kết nối những mối quan hệ, từ đó nhìn mọi chuyện dễ dàng hơn rất nhiều. Anh có biết, mọi sự kiện xảy ra trên đời, đều là kết quả tổng hợp của mọi yếu tố liên quan tới nó. Từ những vụ giết người hàng loạt, tới vụ giết hại Lê Huyền Vân, rồi vụ nổi loạn ở cổng ngầm, mọi thứ đều có chung một điểm mấu chốt: Itou Takezawa! Và giờ, điểm mấu chốt ấy, lại dẫn tới Hội đấu giá.

Ngài Sở trưởng thở dài. Cái tên pháp y hoang tưởng này, tung hô hấn lên, hấn lại tưởng mình là thám tử tài ba chắc? Ngài Sở trưởng có thể hoàn toàn chắc chắn rằng, tên Thọ này là một tên điên. Chỉ là vì một ít đặc thù,

mà phía cảnh sát phải để cho một tên điên chạy tới hết hiện trường này đến hiện trường nó, phán đoán lung tung bừa bãi, chê bai cảnh sát thậm tệ. Đây là vì thời thế đảo điên, mà lũ điên cũng lên ngôi.

Nhưng cũng chỉ tới vậy mà thôi. Một tên ảo tưởng về bản thân, có thể làm nên trò trống gì?

- Thầy Thạo à, Hội đấu giá lần này, là do đích thân Từ Quảng Trí đứng ra tổ chức. Mà không chỉ có ông ta, Vương Nghiệp, Phạm Thị, Trần Gia, rồi tập đoàn Fidi, rồi bao nhiêu thế lực cùng đứng vào để đảm bảo. Thậm chí phía Bắc Hà cũng sẽ tới dự. Về mặt bảo an, không chỉ có cảnh sát, mà quân đội cũng sẽ có mặt. Đích thân Thiếu Tướng Vũ Minh Kiệt ở đây thủ hộ, rồi bao nhiêu Cường giả khác nữa. Thầy còn lo lắng cái gì?

- Tôi không lo lắng, mà tôi nhìn thấu được thứ kết cục sẽ tới, bởi cái sự chủ quan của anh! Chỉ cần cho tôi một vé tham dự mà thôi, còn lại mọi bí ẩn tôi sẽ tự tìm cách khám phá!

- Vé tham dự?! Thầy nói chuyện cũng hợp tình hợp lý một chút! Thầy nghĩ vé tham dự, đến tôi còn không có, mà đòi xin cho thầy?! Tài khoản ngân hàng phải trên một triệu hào mới được cấp vé đó, thầy biết chứ?! Trong đó toàn là VIP của cả châu lục đấy, thầy tưởng ai muốn vào là vào?! Không vào được, nhưng có truyền hình trực tiếp đó, tương tác online cũng có đó, thầy lên đó mà xem!!!

Ngài Sở trường điên tiết hét lớn. Thầy Thạo cũng giận dữ đứng bật dậy. Thầy quay người đi ra ngoài, chỉ buông lại một câu.

- Rồi anh sẽ phải hối hận vì sự tắc trách của mình.

- Nếu có vấn đề gì xảy ra, tôi sẽ quỳ xuống đất mà xin lỗi thầy trước cả thành phố!!!

Ngài cảnh sát hét lớn, sau đó đứng dậy, thô bạo đẩy thầy ra khỏi phòng, đóng rầm cánh cửa lại, trong sự sững sờ của cả Sở cảnh sát. Hiển nhiên là mọi người đều nghe rõ câu nói vừa rồi.

Người ta vẫn nói, khi vui vẻ thì đừng nên hứa hẹn điều gì, khi giận dữ thì đừng nên quyết định cái gì. Bút sa thì gà chết. Mà một lời nói ra thì tứ mã nan truy. Thầy Thạo thất thểu ra về. Thầy vô cùng thất vọng vì sự ngu xuẩn của phía cảnh sát. Tất cả mọi bằng chứng, tất cả mọi mũi tên, đều chỉ về phía Takezawa, tại sao bọn họ vẫn không hiểu? Vì sao chỉ mình thầy thấy được những điều mà không ai nhìn thấy?

Vì sao thầy lại quá ưu tú như vậy? Quá thông minh như vậy? Để rồi những phát hiện siêu phàm của mình, không ai thấu hiểu?

Nhân loại quá ngu xuẩn so với thầy, nhưng thầy lại không thể bỏ mặc nhân loại. Hay đúng hơn là thầy không thể bỏ mặc cái Hội đấu giá lần này. Cảnh sát từ chối để thầy điều tra, thì thầy càng quyết tâm điều tra.

Nhưng bây giờ làm sao có thể kiếm vé vào Hội đấu giá đây?

Một triệu hào trong tài khoản, chắc chắn là thầy không có. Mà một triệu hào này được tính sau khi đã trừ đi mọi khoản nợ nần, chứ không phải vay ngân hàng A một triệu rồi ném vào ngân hàng B đơn giản như vậy.

Làm sao bây giờ đây? Làm sao bây giờ đây? Thầy vừa đi vừa nghĩ. Hội đấu giá thì chưa diễn ra, nhưng sự kiện giao lưu thì đã tới rất gần. Địa điểm tổ chức là học viện Hải Dương, học viện chính quy đầu tiên của Hải Thành, với bề dày thành tích vượt trội.

Chọn học viện này làm nơi tổ chức sự kiện, vì nó quá rộng, đủ chỗ chứa cho hàng trăm ngàn người.

Khu trung tâm của Hải Thành chia làm 4 quận, Đông, Tây, Nam, Bắc, thì toàn bộ quận Nam chính là khuôn viên của học viện Hải Dương, bao

gồm các dãy phòng học, các khu kí túc xá, và các công trình giáo dục khác.

Học viện Hải Dương thành lập từ hơn 1000 năm trước, khi Hải Thành dần dần thay đổi từ một vùng đất ven biển căn cỗi trở thành một cảng biển giàu tiềm năng. Học viện này ngày đó nằm tại một mảnh đất ngoại ô phía Tây thành phố, là nơi học tập cho đám con em làng chài cách đó cả trăm cây số. Cũng vì khoảng cách xa xôi, mà học viện Hải Dương mở ra nhiều khu kí túc xá, xây dựng hệ thống nội trú, và chiếm thêm nhiều đất làm nhà. Ngày đó vùng ngoại ô Hải Thành đất còn rẻ hơn cả gạo, muốn chiếm bao nhiêu thì chiếm.

Đến khi Hải Thành dần phát triển, mở rộng ra về phía Tây, thì học viện Hải Dương đã nằm sừng sững ở đó, phớt lờ mọi lời kêu gọi di dời. Rốt cuộc, không ai chịu nhường ai, thành phố thì cứ mở rộng, còn học viện thì cứ nằm ở đó, rốt cuộc đã chễm chệ ngay giữa lòng thành phố, và rộng lớn ngang với 3 quận trung tâm.

Bù lại, nhờ khuôn viên rộng lớn, mà đến 50% học sinh Hải Thành chọn Hải Dương làm nơi học tập. Số lượng đông, thì xác suất xuất hiện nhân tài cũng nhiều. Nhờ vậy, thành tích của học viện Hải Dương cứ ngày càng cao, trở thành duy ngã độc tôn không ai có thể hạ bệ.

Sau này, khi các học viện khác mở ra, thì Hải Thành đã chật người đông, không thể nào bành trướng như Hải Dương ngày đó, nên dù có muốn lật người lên trên, vẫn bị lấy thịt đè người mà nằm ngửa phía dưới.

Cho tới khi Vô Cực ra đời, như một ngôi sao sáng chói giữa bầu trời đầy ánh sao mờ. Với chiêu bài “quý hồ tinh bất quý hồ đa”, không đi theo lối học viện thông thường, mà là một con đường hoàn toàn mới: Trường Chuyên! Không tuyển sinh ồ ạt, không tuyển sinh đại trà, không tuyển sinh với tiêu chí tài năng toàn diện, mà chỉ cần quan tâm tới một thành tích vượt trội trong một môn học nhất định.

Lối đi này ra đời, khiến toàn bộ các học viện khác ở người kinh ngạc, sững sờ chết lặng. Vì sao đơn giản như vậy mà không ai nghĩ ra? Nhưng cũng không đơn giản tới vậy, mà Vô Cực, còn không biết kiếm ở đâu ra một kẻ hùng mạnh chống lưng, xin được Đế quốc cấp phép cho tự mình tổ chức kì thi riêng, sử dụng tiêu chí riêng, một mình tuyển sinh một kiểu, nhờ đó thoát hoàn toàn ra khỏi cái bóng của Hải Dương, gây dựng nên một vương triều giáo dục cho mình.

Hải Dương lấy số lượng đè ngửa chất lượng, Vô Cực lại lấy chất lượng đâm thủng số lượng. Cứ như vậy ganh đua nhau. Mà cuộc ganh đua này, tất nhiên Vô Cực là người có lợi, vì có thể ganh đua được với Hải Dương, chứng tỏ Vô Cực đã trở thành kẻ ngang hàng.

Con đường giáo dục mà Vô Cực sáng tạo ra, đã khai phá cả một lối suy nghĩ mới cho giáo dục Đại Nam.

Hiện nay, các học viện đều đua đòi cải cách theo mô hình tinh giản, chỉ yêu cầu học sinh tập trung vào 3 môn học nhất định, không nhồi nhét quá nhiều, đều là vì ảnh hưởng từ Vô Cực ngày đó.

Người ta thường nói, kẻ tiên phong thì gặp nhiều nguy hiểm. Nhưng kẻ tiên phong mà thành công, thì sẽ dễ dàng đứng trên đỉnh cao. Mà khi đã có kẻ đứng trên đỉnh cao, những kẻ còn lại, trở thành trâu chậm uống nước đục.

Cũng vì thế, sau khi Vô Cực sáng tạo ra mô hình trường chuyên trong vài trăm năm trở lại đây, tất cả các trường khác đều chỉ bắt chước theo, mà không có gì đột phá.

Lại cho tới khi, vài năm gần đây, Hải Thành xuất hiện thêm Phong Ba.

Thời thế đổi thay, sóng sau xô sóng trước, sóng trước chết ngắc ngoài trên bờ cát. Phong Ba, chính là mang ý nghĩa như vậy. Một cơn sóng mới, thách thức mọi thế lực cũ.

Mà chiến lược học tập của Phong Ba là gì? Buồn cười thay, lại chính là đường lối cũ mà các học viện đã từ bỏ: Giáo dục toàn diện.

Học sinh Phong Ba, từ ngày vào trường, đã được reo giắc một ý chí vươn lên dữ dội. Muốn đánh bại hai gã khổng lồ sừng sững kia, chỉ cần làm duy nhất một điều: Học tập, không ngừng học tập, học cho tới khi đầu to mắt cận là được!

3 thế lực này, cứ như vậy mà hoành bá tại Hải Thành.

Dự kiến là, sự kiện sắp tới, cũng lại như vậy.

=====

5 chương 1 ngày ~~ Hế hế, mai không được vậy đâu:))

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 222: ... Đập Chết Cha Con Em Chúng Nó!

Học viện Hải Dương, phòng hiệu trưởng.

Bùi Kiến Huy, viện trưởng học viện Hải Dương, đang ngồi chờ điện thoại.

Trước mặt hắn là một đồng danh sách học sinh được tuyển chọn. Vút đầu đó là mấy công văn của thành phố, và chỉ đạo tổ chức sự kiện.

Những chuyện này, Bùi Kiến Huy chỉ kiểm tra cho có lệ, hắn không cần phải lo lắng quá nhiều. Cứ để cấp dưới làm.

Bùi Kiến Huy năm nay đã hơn 50 tuổi, theo chân ngài Sở trưởng Sở giáo dục Đàm Đức Vũ cũng đã 20 chục năm nay. Ngày trước, Đàm Đức Vũ cũng là Viện trưởng Học viện Hải Dương, sau đó được cất nhắc lên làm Sở trưởng Sở giáo dục. Bùi Kiến Huy cũng từ đó mà được cất nhắc lên làm Viện trưởng.

Về lý mà nói, 3 bằng Thạc sĩ của Bùi Kiến Huy đã đủ để lãnh đạo một học viện, nhưng lại không đủ để hắn leo cao hơn. Sờ dĩ mà đàn anh của hắn, Đàm Đức Vũ có thể trở thành Sở trưởng, cũng là vì ông ta có 2 bằng Tiến sĩ.

Bằng Tiến sĩ, muốn đạt được cũng vô cùng khó khăn.

Bùi Kiến Huy nói gì cũng đã qua ngũ tuần, sở học cả một đời còn không thể giúp hắn lên được Tiến sĩ, những năm xế chiều này, chẳng có gì đảm bảo một ngày đẹp trời hắn sẽ đột phá.

Dù cho có được một chỗ dựa vững chắc là Đàm Đức Vũ, cũng không thể nào danh chính ngôn thuận mà bước lên cái ghế Sở trưởng. Mà không danh chính ngôn thuận, thì có không thiếu những kẻ rắp tâm triệt phá.

2 tên viện trưởng khác của Vô Cực và Phong Ba, cũng nhăm nhe cái ghế Sở trưởng này dữ lắm. Nhưng kẹt một nỗi, cả 3 đều chưa ai vượt mặt được ai, chưa có ai đạt tới Tiến sĩ.

Đàm Đức Vũ từ giờ tới lúc về hưu, còn có vài năm nữa, nhưng 3 người, nói là đua nhau đến cái ghế, thì chẳng bằng nói là kéo tụt nhau xuống. Không kẻ nào được phép ngoi lên, vì sẽ bị 2 tên còn lại kéo giật về. Cứ như vậy mà giậm chân tại chỗ, đường đến cái ghế Sở trưởng xa xôi vời vợi.

Mà địa phương không tiến cử được người, Đế quốc sẽ cử người từ trung ương về tiếp quản. Đây là điều chắc chắn. Mà cái điều này, chẳng ai muốn cả. Dù là Đàm Đức Vũ cũng không muốn.

Người ta nói, phép vua thì thua lệ làng. Mà làng muốn ra được lệ, thì ông bá trưởng vây cánh phải mạnh. Đàm Đức Vũ giờ đây giống như ông bá trưởng vậy, còn các ông viện trưởng thì đều là vây cánh. Nếu ông bá trưởng về hưu, vây cánh lại không có ai để bổ nhiệm, vậy thì cái “làng” này lại về tay người khác.

Cầm rể ở Hải Thành này quen đất quen nước đã lâu, chẳng ai muốn thế cả. Đừng nghĩ Đàm Đức Vũ hạ cánh là xong chuyện, còn con ông ta, còn cháu ông ta, còn cả họ hàng hang hốc đang cần nương tựa vào phúc đức mà ông ta tích ra một đời. Phúc đức này, sao có thể tự giác dâng cho người ngoài?

Phía Long Thành đã nhiều lần triệu tập Đàm Đức Vũ để bàn luận về vấn đề này. Dù sao trung ương cũng không muốn phải cử một tay mới

toanh về Hải Thành, rồi lạ nước lạ cái, trên bảo dưới không nghe, thì còn làm ăn gì được. Hải Thành cũng đã đủ loạn rồi.

Đại Nam chú trọng giáo dục, thì Sở trưởng Sở giáo dục, có khi còn to hơn Tỉnh trưởng.

Cùng tham dự những lần bàn luận, còn có Thứ sử Châu Quy Hoá, Vương Kiệt.

Toàn bộ đặc khu số 7, gồm có Hải Thành, Quảng Yên, Nam Lĩnh, và một số thành phố khác, được gọi từ xưa là châu Quy Hoá. Mà quản lý một châu, cần có người đứng đầu.

Vương Kiệt, thuộc một nhánh thứ của Vương tộc, đời đời được công nhận trấn thủ phía Đông. Chi nhánh xa xôi, không phải trực hệ, tư chất cũng kém cỏi đi khá nhiều, nhưng vẫn có thể coi là dòng dõi trâm anh.

Gia tộc Vương Kiệt, nói là đời đời làm Thứ sử châu Quy Hoá, nhưng cũng gần như hữu danh vô thực, vì việc ở mỗi châu, đều được phân về tới từng tỉnh thành. Vương Kiệt giống như một thư kí đại diện cho Vương tộc, kiểm soát, ghi chép, báo cáo sự việc, tóm lại là như một hình mẫu tượng trưng.

Hữu danh vô thực, nhưng vì cái danh ấy, mà ai cũng phải nể mặt. Các ngài Tỉnh trưởng, Sở trưởng, đi đâu, làm gì, ăn chia thế nào, đều phải đến chào ngài Thứ sử một tiếng. Bản thân ngài Thứ sử họ Vương này, có lén lút buôn bán làm ăn gì hay không, cũng không ai dám hỏi. Nên mới nói, chức Thứ sử, không có quyền lực, nhưng có danh dự, và tài phú, giống như khi đẻ ra đã nằm trên một đồng tiền, càng ăn chơi thì đồng tiền lại càng nhiều, cứ như vậy cho tới khi nào Vương tộc thất sủng thì thôi. Mà ngày đó chắc còn lâu lắm.

Chuyện lần này, phía trung ương lại cho gọi Đàm Đức Vũ, cùng với Vương Kiệt lên, cũng để thảo luận về vấn đề Ngành giáo dục Hải Thành

khuyết thiếu Tiến sĩ trầm trọng.

Đại Nam Đế quốc xưng bá 3000 năm, kinh nghiệm xử lý trường hợp như thế này không phải là không có. Cũng chỉ là từ Thạc sĩ lên Tiến sĩ mà thôi, thúc ép người ta đột phá, không phải là không có phương pháp.

Lần này thảo luận, chính là ra lệnh cho Thứ sử Vương Kiệt xì ra một viên Cực Phẩm đan dược, cùng vài kho tư liệu học tập, để một Thạc sĩ trong thời gian ngắn đột phá. Nghe điều này, Vương Kiệt mặt ủ mày chau, nhưng không dám trái lời. Còn nhiệm vụ của Đàm Đức Vũ, là chọn ra một người kế nghiệp.

Hiện nay ở Hải Thành, có 3 người làm ông ta ưng ý nhất, bởi cách tư duy và quản lý học viện. Thực lực còn có thể tác động giúp đỡ, nhưng cách tư duy và quản lý, khó mà dạy được.

3 người đó, chính là Viện trưởng của 3 viện: Hải Dương, Vô Cực, và Phong Ba.

Nhưng vì phân vân không chọn ra được một, nên lần này trung ương lại chỉ thị, không chỉ 3 vị này, mà toàn bộ học viện tại Hải Thành, qua đợt sự kiện này cố gắng mà ganh đua. Học viện nào đạt thứ hạng đầu, thì viện trưởng viện đó sẽ được đề bạt.

Khi Đàm Đức Vũ trở về Hải Thành, thông báo ra cái tin trọng đại này, ngoài 3 vị kia ra, chẳng ai mấy may xúc động. Dù sao sự kiện lần này, cũng chỉ là đua tam mã, chẳng ai mơ tưởng viễn vông. Bùi Kiến Huy đương nhiên không nằm trong số đó. Hắn vô cùng xúc động. Không cần bản thân đột phá, chỉ cần đứng nhất kì sự kiện này, là có người mớm đan dược và tài liệu tới tận răng. Thậm chí, dù là Thiên kiếp, cũng sẽ có đế quốc đứng ra gánh hộ.

Tất nhiên, Bùi Kiến Huy cũng hiểu, Đàm Đức Vũ khổ công xin hân miếng ngon về tận cho bọn hắn như vậy, cũng chẳng phải vì tình cảm anh

em đồng chí cái mẹ gì, lão ta cũng chỉ vì giữ lại cái dương trạch cho gia tộc mình. Giả sử, Bùi Kiến Huy có lên được chức Sở trưởng, hẳn sẽ lại phải cút cung tận tụy mà lo lắng cho cả họ hàng hang hốc nhà họ Đàm, rồi sau này, kể nổi ngôi hẳn, không phải con trai của Đàm Đức Vũ thì còn thẳng đẽch nào nữa.

Nhưng vậy cũng được, chẳng sao cả. Bùi Kiến Huy hiểu, đó là luật chơi. Muốn chơi, thì phải biết luật. Leo lên ghế Sở trưởng, dù có phải mang ơn người ta, vẫn tốt hơn là móc mồm ở cái ghế Viện trưởng quèn.

Mà cũng chưa có gì chắc chắn là hẳn sẽ leo được lên cái ghế Sở trưởng. Hẳn vẫn còn 2 đại địch thủ cạnh tranh. Reng!!!

- Alo?

- Alo, anh Huy à? Em Dũng đây mà.

Giọng nói bên kia hồ hởi vui tươi. Hẳn nhận ra là Trịnh Văn Dũng, viện trưởng Vô Cực. Xưng anh em hồ hởi như vậy, nhưng ai biết trong lòng nhau thì nghĩ ra sao. Dù sao thì Bùi Kiến Huy cũng xởi lời đáp lại.

- À, chú Huy à? Sao, khoẻ chứ? Lâu lắm không gặp nhau, anh em mình đi làm cú rượu, nhỉ?! Anh vừa được người ta biếu chai rượu mật voi...

- Ôi dào ôi, anh em mình với nhau, lúc nào gặp mặt chả được. Không biết tình hình chuẩn bị của ông anh thế nào rồi?

- Tốt lắm! Tốt lắm! Khi nào trường chú sang đây, anh hứa sẽ tiếp đón cẩn thận!

- Không dám không dám! Học sinh trường em toàn một lũ nhà quê, được anh Huy cho vào thăm quan quý viện, đã là may mắn lắm rồi!

Cứ như vậy đưa đẩy một hồi, rốt cuộc vào tới chủ đề chính.

- Anh Huy này, lần này tổ chức giao lưu, anh em mình giao tình thì khỏi phải nói rồi, mà ngay cả hai học viện cũng ăn ý với nhau bấy lâu nay. Thằng Phong Ba ngựa non háu đá, chẳng biết từ cái xó nào chui lên, lại dám hô hào sẽ làm thịt anh em mình...

- Hả? Bọn Phong Ba nó dám nói thế á?

- Chắc chắn mà anh, em vừa đi uống với thằng Phương, thằng Phương viện trưởng ấy, chắc anh còn nhớ, em chuốc nó say lè nhè xong nó còn muốn rủ em triệt hạ anh. Nhưng em đâu có ngu. Học viện anh em mình đều là hàng quốc lập, cái lũ tư nhân như nó mà dám nhảy vào tranh giành thị phần, chúng nó chỉ chờ anh em mình đấu đá nhau để rồi ngư ông đắc lợi.

- Chú nói chí phải.

- Nên em có ngu kiến thế này, không biết ông anh có nghe không?

- Chú cứ nói!

- Đợt này, anh em mình hợp tác ăn ý một chút, đá văng “quân” của thằng Phương đi, như vậy mới rộng đường để học trò bọn mình thoải mái so tài.

- Nghe được đấy! Chuyện này, anh sẽ cử thằng Việt tới bàn bạc với bên chú. Tinh thần cứ là như thế nhé!

- Ok ông anh!

Cúp máy.

Khà khà khà!

Bùi Kiến Huy cười phì một cái. Bắt tay triệt hạ? Ờ thì đúng rồi đấy, nhưng đâu thể đơn giản như vậy.

Làm sao để triệt hạ hai thằng kia, mà đem lại lợi ích cho bên mình, mới là tốt nhất.

Hắn lại lấy điện thoại, bấm số.

- Alo?

- Alo? Chú Phương đấy à? Anh Huy đây... Học viện Phong Ba, phòng viện trưởng.

Bạch Thanh Phương còn đang hơi chuẩn choáng hơi men, hứng phần cúp cái điện thoại xuống.

Phía Vô Cực, đã dụ khi sẽ triệt hạ Hải Dương.

Phía Hải Dương, cũng đã hứa sẽ o bế Vô Cực.

Cứ như vậy, chẳng phải Phong Ba sẽ thuận lợi mà đứng đầu sao?

Khà khà khà! Học viện Vô Cực, phòng viện trưởng.

Trịnh Văn Dũng ngồi mân mê cái điện thoại.

Phong Ba đã ngỏ lời triệt hạ Hải Dương.

Hải Dương cũng giao hẹn sẽ đá đít Phong Ba.

Cứ như vậy, chẳng phải Vô Cực thuận buồm xuôi gió mà đứng đầu?

Trịnh Văn Dũng mở miệng cười to một tiếng.

Khách khách khách!

=====

Lại 1 chương dài. Đề cử! Đề cử ở...

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 223: Lời Hiệu Triệu

Hiệu trưởng trường Kinh Ngự tên là Nguyễn Văn Khoái. Ở Hải Thành, leo được tới chức hiệu trưởng, cũng không đơn giản. Ở vị trí này, nhân sinh coi như cũng đã trọn vẹn. Có tiền, có quyền, có tiếng. Con cháu họ hàng của ông ta cũng đã được đưa vào cơ cấu nhân lúc ông còn tại vị. Ít ra thì trong một thế hệ sau, không cần quá lo lắng về của ăn của để, còn sau này thành tựu của lũ con cháu thế nào, còn tùy thuộc vào khả năng của chúng nó.

Nếu lúc sinh thời còn có thể leo cao được hơn nữa, làm Sở trưởng chẳng hạn, thì ít nhất ba thế hệ sau không lo bị người đời ngược đãi. Nhưng Nguyễn Văn Khoái biết, đó chỉ là một thứ ảo tưởng xa vời. Ông ta cũng không nghĩ mình trèo cao được tới vậy.

Năm nay Nguyễn Văn Khoái đã gần 60, cũng sắp tới lúc hạ cánh. Trước khi hạ cánh, ông vẫn muốn hốt một mẻ cuối thật oanh liệt. Tức là đưa thứ hạng trường Kinh Ngự lên thật cao, như vậy không những người ta sẽ ghi dấu thành tích chói lọi cuối đời của ông, mà những năm sau đó tiền đầu tư đổ về Kinh Ngự cũng nhiều hơn. Những năm cuối cùng rồi, còn vét được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

Năm nay là cơ hội ngàn năm một thuở, cứ như ông trời thương lão Khoái cả đời tận tụy vì sự nghiệp trồng người, từ đâu chui ra một sự kiện tầm vóc quốc tế ở ngay Hải Thành.

Mà hơn nữa, khoá học này, vừa hay lại là thế hệ sáng chói nhất của Kinh Ngự suốt bao nhiêu năm qua. Có thiên tài Trần Thiên Anh mới lớp 10

đã đứng top thành phố. Có Lý Thanh Long là hậu duệ của Lý gia nổi tiếng, mới còn học sinh đã là chuyên gia về luyện thú. Có Cầm Dạ Nguyệt sắc đành đòi một tài đành họa hai. Thế hệ này của trường Kinh Ngự, đâu thua kém gì Hải Dương, Vô Cực, Phong Ba? Dù thành tích toàn trường có bớt bớt đi nữa, chỉ cần 3 đứa kia đứng top thành phố, chẳng phải nhà trường được nở mày nở mặt?

Thiên thời địa lợi nhân hoà, ngờ đã vào tới tay, lại vượt mất. Ba cái đứa chết tiệt kia, đứa thì bỏ đi biệt tăm biệt tích, đứa thì bị đàn bà dắt mũi, còn đứa còn lại, ừm, dám dắt mũi cả hiệu trưởng! Uất ức như vậy, một lão già 60 tuổi như Nguyễn Văn Khoái, làm sao chịu nổi?

Sáng nay, lão Khoái mở mắt, chỉ thấy trần bệnh viện trắng phau phau. Mùi thuốc sát trùng nồng nặc. Lão mới nhận ra mình đang nằm viện. Rồi lão chợt nhớ về tình hình thê thảm của trường, lão lại suýt tăng xông. Lão kìm được. Lão còn muốn sống, còn muốn hưởng thời hưu nhàn. Nhưng lão không thể nằm đây mãi. Sự kiện lần này, còn cứu vãn được chút nào thì cứu vãn.

Lão mặc kệ lời khuyên ngăn của người nhà, mặc kệ sự ngăn cản của bác sĩ, lão khoác áo, bắt xe, chạy thẳng về trường. Còn một ngày nữa là sự kiện giao lưu kết hợp với Hội thao thành phố bắt đầu. Thầy hiệu trưởng Nguyễn Văn Khoái vẫn còn đang mặc đồ bệnh nhân, khoác ngoài cái áo vét, tay ôm ngực đi lụ khụ, vừa dôi mắt nhìn đám học sinh đang xếp hàng nhìn mình.

Đây là tất cả học sinh tham gia sự kiện lần này sao? Thầy cố tìm kiếm một ánh mắt sáng để gửi gắm hi vọng, nhưng không. Đứa nào đứa nấy nhìn thộn thộn, ngu ngu, mắt thì lơ đãng. Thầy thầm nghĩ không ổn. Ra quân thế này khác nào làm đá lót đường cho trường khác?

- E hèm! Các em! Ngày mai, đã là ngày trường ta xuất chiến. Vị thế của trường Kinh Ngự ở thành phố như thế nào, hẳn các em cũng đã nắm rõ.

Nhưng thầy muốn nói, trường ta có một lợi thế mà dù là Hải Dương, Vô Cực hay Phong Ba đều không thể nào có! Các em có biết, đó là gì không?

Đám học sinh ngơ ngác nhú mày. Có gì mà trường ta có, còn 3 trường lớn kia không có? Nghĩ mãi mà không ra. Cả lũ nghi hoặc lắc lắc đầu.

Thầy Khoái rửa thềm, cái lũ tự ti này! Chưa ra trận mà đã muốn đầu hàng rồi.

- Đó chính là sự thoải mái! Các em ra trận, không ai đặt kì vọng vào các em! Không ai yêu cầu các em phải làm nên thành tích gì kinh tâm động phách! Các em tới đó, với tinh thần giao lưu học hỏi, để trải nghiệm cái mới, để chiêm ngưỡng núi cao biển rộng! Các em tới đó không phải là để quyết chiến, không phải là để so đo. Điểm này, Hải Dương, Vô Cực, Phong Ba làm được sao? Học sinh 3 học viện lớn, mang nặng trên vai áp lực so tài, áp lực trở thành số 1. Trong 3 học viện ấy, những kẻ đi tham dự sự kiện, không ai không phải là thiên tài trong số thiên tài! Nhưng thiên tài, chỉ là nói về khả năng học tập mà thôi. Dù sao thì học sinh vẫn chỉ là những thiếu niên mười mấy tuổi, có chịu nổi áp lực của việc trở thành thiên tài hay không, còn khó nói! Còn các em thì khác! Các em đến với sự kiện mà không có gông cùm nào giữ chân, không có trách nhiệm gì để gánh vác. Nếu các em thành công, thì đó là niềm tự hào của cả trường, mà nếu các em thất bại, các em cũng không có gì để mất!

Biến điểm yếu của mình thành điểm mạnh, rồi lại biến điểm mạnh của đối phương thành điểm yếu, thầy Khoái vô cùng hài lòng với bài phát biểu vừa rồi.

Nhìn nét mặt của đám học trò, thầy lại thấy đâu đó những ánh mắt rạng ngời như vừa phát hiện ra chân lý. Thầy lại tiếp tục.

- Tuy nói lần này không ai kì vọng gì ở các em, nhưng đó chỉ là người ngoài. Đó là đánh giá chung của cả thành phố, không phải là đánh giá của

thầy! Hơn ai hết, thầy thấy được, những năm vừa qua, trên ghế nhà trường, các em đã phải miệt mài vất vả thế nào, các em đã phải nỗ lực thế nào. Được tham gia đội tuyển, được đại diện cho nhà trường, đã là một vinh dự. Vinh dự ấy, là do chính công sức các em đạt được! Vậy nên, dù cho người ngoài có nói cái gì, có coi thường các em ra sao, riêng thầy, thầy vô cùng kì vọng vào các em! Hãy bước ra ngoài đó, và thể hiện với toàn bộ thành phố, với cả nước, thể hiện cho cả người Bắc Hà thấy, các em là ai!!

Lời hiệu triệu này, khiến cả đám học sinh bùng bùng nhiệt huyết.

- Đúng vậy! Dù gì cũng không có gì để mất! Chúng ta phải cố gắng không làm thầy hiệu trưởng thất vọng!

- Đúng vậy!

- Mang vinh quang về cho nhà trường!

- Oáp!!

...

Khi đám học sinh đang nhiệt huyết bùng bùng, một tiếng ngáp hồn nhiên cất lên, khiến mọi người im bật.

Thầy Khoái cũng giật mình, nhìn theo hướng nhìn của tất cả các học sinh, nơi đó, có một thằng nhóc mới chỉ Sơ trung, đang che miệng ngáp.

Cô bé bên cạnh huých nó một cái, khiến nó ngừng ngáp. Như nhận ra mọi ánh mắt đang đổ dồn về phía mình, thằng bé cười cười nói.

- Thầy hiệu trưởng nói đúng. Chỉ cần nỗ lực là sẽ đạt được tất cả. Mọi người cố lên!

Câu nói này, khiến toàn bộ học sinh mặt mày khó tả, ngạc nhiên khó hiểu cay đắng tức giận buồn cười đau đớn tiếc nuối buồn bã..., không thể

biết khoảnh khắc này, bao nhiêu cảm xúc đang vụt qua.

Thầy hiệu trưởng nhìn thấy những biểu tình trên gương mặt các học trò, mà cảm thấy bồn khoăn. Rốt cuộc thì đứa bé kia có nói gì sai không?

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 224: Ông Nay Tiêu Rồi

Đúng 6 giờ sáng, các đội tuyển tập trung tại sân trường. Hơn hai chục cái xe đã chờ sẵn tại đó. Các thầy cô phụ trách đội tuyển ý ới gọi học sinh của mình.

Sự kiện lần này sẽ diễn ra 2 tuần, và tất cả học sinh sẽ ở lại khu kí túc của học viện Hải Dương trong suốt 2 tuần này.

Văn xách đeo trên vai một cái balo nhét vài ba bộ quần áo, và một số vật dụng khác, trong khi Linh kéo theo cả một cái vali khổng lồ.

- Có gì trong đó vậy? - Nó hỏi.

- Quần áo. - Cô bé trả lời.

Văn chột tướng tượng thử xem, trong cái vali như vậy chứa được bao nhiêu bộ quần áo? Nếu là nó, chắc mặc cả năm cũng không hết.

- Ở trường Hải Dương, không biết có mượn sách đọc được không nhỉ?

- Văn chột thắc mắc. Vì phải đi tới 2 tuần, hôm qua nó đã phải trả sách cho thư viện.

Trong balo nó có nhét được 2 quyển sách, nhưng nó nghĩ 2 tuần mà chỉ có 2 quyển sách để đọc thì không đủ.

- Chắc là được thôi. Bên đó cam kết sẽ tiếp đãi các trường khác tử tế lắm. Học sinh Hải Dương còn được cho nghỉ học để có phòng cho các học viện khác ở đấy.

Nghe tiếng nói đằng sau, Văn giật mình quay đầu. Là anh Vũ Hải Hùng.

- Ủa anh Hùng, mặt anh bị làm sao vậy?

Mặt Vũ Hải Hùng sau khi ăn đòn của Lý Thanh Long, vẫn còn bầm tím, nhiều chỗ vẫn quần băng. Nghe câu hỏi này, Vũ Hải Hùng lại thấy sôi sục huyết quản, thẳng chó này, không phải do mày gây ra sao?

Nhưng hăn nén giận. Sau vụ việc vừa rồi, hăn nhận ra, Vương Thành Văn khó chơi đến thế nào. Tâm địa thâm hiểm còn chưa nói, đáng sợ nhất là thằng này quá giỏi tiểu lý tàng đao, miệng nam mô bụng bồ dao găm. Loại người có thể vừa tươi cười trước mặt vừa đâm được một đao sau lưng, mới là ghê gớm.

Đối mặt với loại người này, không thể để lộ ra suy nghĩ của mình. Đối phương đeo mặt nạ, mình cũng phải đeo mặt nạ. Kẻ nào làm rơi mặt nạ trước, là kẻ đó thua.

Nên lần này, Vũ Hải Hùng quyết tâm chơi vở kịch thân thiện này tới cùng.

Lý Thanh Long cũng chỉ hỏi tội hăn về việc con rồng mà thôi, vụ thuốc phiện, có vẻ nhà họ Lý không quan tâm lắm. Dù sao thì việc làm ăn của mỗi bên, không ai xâm phạm ai. Vụ um sùm dưới cống ngầm, có thể khiến Vương tộc hay Phạm thị để ý tới thuốc phiện, nhưng không ai muốn động tới Hải Long, hay đúng hơn, là Hải Long không phải thứ gì quá quan trọng cần để ý.

Vũ Hải Hùng biết Vương Thành Văn khó chơi, hăn cũng không muốn dây dưa với thằng này thêm nữa. Nhưng Vũ Hải Long, bố của hăn, lại bảo hăn điều ngược lại.

Bám sát Vương Thành Văn không rời.

Vậy nên giờ Vũ Hải Hùng phải thân chinh ra đây bắt chuyện.

- Anh Hùng, anh còn dám tới nữa à?

Nghe lời nói này, Vũ Hải Hùng lại giật mình. Là thằng Cường mập. Nhìn thấy thằng này, Vũ Hải Hùng vô cùng kiêng kị. Lần trước hắn suýt bị Phùng Huyết Linh chém chết rồi.

Phùng Huyết Cường nhìn thấy Vũ Hải Hùng, không ưa ra mặt. Giờ thì nó chẳng có chút gì kiêng nể thằng này nữa. Bối nó một thân một mình xách dao tới trước cửa Hải Long, chả làm thằng này đá ra quần thì là gì?

Với lại vụ cồng ngằm lần trước, nó không thể nào không cảnh giác Vũ Hải Hùng. Nhất là với đứa ngây thơ như thằng Văn.

Quả nhiên, khi cả Trần Phương Linh lẫn Phùng Huyết Cường đều không mấy thiện cảm nhìn Vũ Hải Hùng, Vương Thành Văn lại hồ hởi bắt chuyện với hắn.

- Anh Hùng, anh cũng ở trong đội tuyển à? Anh ở đội tuyển gì thế?

Vũ Hải Hùng cũng tươi cười đáp lại.

- Anh ở đội tuyển Toán. Còn hai em trong đội Văn đúng không? Nhớ giúp đỡ Thu Mai nhé.

- Thu Mai? Là ai ấy nhỉ?

- E hèm!

Vũ Hải Hùng ho khan một tiếng, rồi khó khăn lắm mới nghĩ ra thứ để nói tiếp.

- Lần này ra ngoài giao lưu với trường ngoài, anh nghĩ học sinh Kinh Ngư nên đoàn kết với nhau, đừng để người ngoài bắt nạt.

- Anh nói vậy cũng có lý, nếu anh cần gì em sẽ sẵn lòng giúp đỡ. -
Văn trả lời.

- Ô nhóc Văn!

Một bàn tay vỗ lên đầu nó, nó quay lại nhìn. Là Lý Thanh Long.

- Chốc nữa tới Hải Dương, nhớ qua ở cùng với bọn anh nhé, anh xin các thầy cho.

- “Bọn anh”? Không phải là đội múa đấy chứ...

- Suyt!

Đang nói, Thanh Long đưa tay bịt miệng thằng Văn lại.

Lý Thanh Long, vốn là người rất sĩ diện. Chuyện tham gia đội múa, không thể oang oang như vậy. Mà đội múa, toàn là chị em phụ nữ, một mình hắn ở cùng với đội múa, không bị cả trường cười nhạo, thì cũng bị các nam sinh nguyên rủa. Nên hắn mới rủ thằng Văn sang ở cùng.

Vũ Hải Hùng nhìn thấy Lý Thanh Long, lẩn lẩn rồi chuồn mất.

- Thanh Long cứng! Cứng đâu rồi nhỉ?

- Chết mẹ! Bà la sát gọi, anh mày đi đây. Nhóc mày đi thi may mắn nhé!

Lý Thanh Long vỗ đầu thằng Văn một cái, sau đó cuống quýt chạy tới. Dọc hai bên đường, vẫn có rất nhiều học sinh chào hắn.

- Anh Long! Lần này hốt giải nhất Sinh học về cho trường ta nhé!

- Long đại ca! Cho cả Hải Thành này biết thiên tài luyện thú là thế nào nhé!

...

Nghe những lời này, Lý Thanh Long gượng gạo nặn ra một nụ cười, mà trong lòng thì ai oán. Đợi đến khi hắn xuất hiện trên sân khấu, tay cầm quạt múa múa may may, chắc là cả thành phố này cười đến quặn ruột mất.

- Thanh Long cứng! Cứng đâu rồi?

- Bà chị! Nhỏ tiếng chút được không?

- Ừa sao phải nhỏ? Thành viên đội múa...

- Suyt! Em cần rơm cần cỏ lạy chị, chị muốn em làm gì em cũng làm, đừng để em mất thể diện...

- Dù gì thì cứng cũng sẽ mất thể diện thôi.

- Cứ đến lúc đó hăng hay, giờ em xin chị đấy.

- Hi hi hi.

Cầm Dạ Nguyệt cười cười. Nụ cười này, đẹp như hoa hàm tiếu, khiến cả đám học sinh xung quanh, dù là nam hay nữ, đều nhất thời chết lặng.

Mĩ nhân cười lần một thì khuynh nước, cười lần hai thì khuynh thành. Nhưng trên đời này, có những kẻ cũng không biết thương hoa tiếc ngọc là gì...

Huych!!

Hình tượng xinh đẹp của Cầm Dạ Nguyệt chưa duy trì được lâu, đã có một người từ đằng sau va phải đánh huych một cái. Nàng ta ngã sấp mặt xuống đất, bị kẻ đó đè lên.

Chưa kịp ầm ức kêu lên, kẻ đó đã hét toáng lên.

- Moá!! Chúng mày bê đồ công kênh như vậy, phải để ý chứ?!

Đằng sau, mấy học sinh đang lúi húi bê đồng dụng cụ, gãi đầu gãi tai.

- Em xin lỗi anh, tại bọn em không nhìn thấy anh...

- Không nhìn thấy là thế nào?! Tao đứng chình ình ở đây chứ có tàng hình đâu mà không nhìn thấy? Ý chúng mày là tao mờ nhạt quá nên không thẳng nào để ý?! Được lắm, học sinh Kình Ngư, để anh mày cắt kinh phí tài trợ nhà trường, thử xem chúng mày còn có dụng cụ để mà bê không?!!

Người vừa đề nghị Cầm Dạ Nguyệt, không ai khác, chính là Vương Minh Quang. Tên này vừa chửi bới, vừa phúi quần đứng dậy, không thèm quan tâm tới mỹ nhân vừa bị mình đề sấp ra đất.

- Moá!! Lần sau đi đứng cho cẩn thận đấy! Đừng để anh mày phải lôi ông Khoái hói hiệu trưởng chúng mày ra mách tội!

Nghe đến tên “Khoái hói”, cả đám học sinh tím mặt lại, cúi đầu rồi rít xin lỗi. Dám lôi tên huý của hiệu trưởng ra gọi, lại còn kinh phí tài trợ gì đó, con người này, không dễ trêu chọc. Không chỉ mấy đứa học sinh này, mà cả đám đông xung quanh, cũng sợ hãi né sang một bên, nhường đường cho người thanh niên này.

Thấy vậy, Quang vô cùng đắc ý. Mờ nhạt tới đâu đi nữa, chẳng lẽ không dọa được lũ học sinh này?

Bống... Bốp!!

Hự!!

Một bàn chân từ phía sau đạp thẳng vào khoeo chân của hắn, khiến hắn quỵ gập về phía trước.

- Khoái hói thì làm sao? Mang Khoái hói ra đây thì bốn cô nương sợ chắc? Đụng phải người ta rồi không xin lỗi, phải dút mà đi nhẹ nhàng như vậy sao?

Vạn lại câu tỉnh. Không ngờ hôm nay, nghe được cụm từ cấm kị “Khoái hói” đến hai lần. Mà người dám gọi ra cụm từ này, không ai khác chính là Cầm Dạ Nguyệt, một trong Tứ Đại Thiên Vương của trường.

Bình thường nghe nói Cầm Dạ Nguyệt ghê gớm khủng khiếp, không ai dám đắc tội, ai dè đến cả hiệu trưởng cũng phải kiêng dè.

Quang bực mình quay người lại. Thì ra là một bé nữ sinh mà thôi. Lại còn trước mặt bao nhiêu người, to tiếng với mình. Dạo gần đây, hần hiên lành quá hay sao mà toàn bị chị em phụ nữ bắt nạt?

- Đây em gái, anh đây cũng là nạn nhân, cũng bị người khác đẩy. Em gái muốn được xin lỗi, bảo mấy đứa kia xin lỗi em là được. Phải không?

Vừa nói, hần vừa hát cầm cho mấy đứa học sinh đang bê dụng cụ. Bọn này ngay lập tức cúi đầu đồng thanh.

- Bọn em xin lỗi chị Nguyệt!

- Chúng mày câm ngay cho chị! - Cầm Dạ Nguyệt quát lên, khiến cả đám giật mình. - Ông anh! Ông anh bị ai đụng, tôi không cần biết, nhưng chính ông anh đụng tôi ngã sắp mặt ra đấy, một câu xin lỗi cũng không nói được sao? Đàn ông con trai kiểu gì vậy?

- Hử? Giữa nơi công cộng mà ngoác cái mồm ra cãi nhau như vậy, con gái con đứa kiểu gì vậy? - Quang nhất quyết không chịu thua.

- Ông anh nhất quyết không chịu xin lỗi phải không?

- Có lỗi gì chứ? Là do mấy đứa nhóc kia đụng phải anh!

- Ai bảo anh đứng đấy cho chúng nó đụng?

- Ai bảo cô em đứng đúng chỗ anh ngã?

- Ai bảo anh phải đứng giữa tôi với bọn nó?

Cuộc cãi vã này, dần trở nên không có hồi kết, khiến đám đông cũng trở nên sốt ruột. Nhưng không ai dám ra can. Một người có vẻ là tai to mặt lớn, một người lại là Tứ Đại Thiên Vương, có điên mới ló mặt ra.

Rốt cuộc chỉ có một kẻ dám làm.

- Anh Quang, anh tới đây làm gì thế?

- Há há, Văn đấy à? Anh muốn đi cùng mày tới trường Hải Dương, thăm thú sự kiện chút.

- Nhưng xe chỉ đón đội tuyển của trường thôi mà?

- Chú mày nghĩ anh là ai hả? 50% đóng góp thường niên của trường Kinh Ngự, đều là tiền túi anh mày bỏ ra đấy! Muốn đi nhờ xe thôi, chẳng lẽ không được?

Đoạn đối thoại này, khiến toàn bộ học sinh xôn xao.

- 50% đóng góp, không phải nói quá chứ? Nghĩ mình là người của Thanh Hải sao?

- Không chỉ là người của Thanh Hải, mà chức vụ có lẽ còn rất to nữa.

- Vương Thành Văn quen biết một đại nhân vật như vậy sao?

- Chắc là chém gió chứ?

Tất cả học sinh có mặt tại sân trường lúc này, cũng có đứa có ấn tượng đôi chút với Vương Minh Quang. Là người thay mặt thằng Văn thách đấu

với con Drake. Là người đứng ra mở kèo cá độ.

- Hình như là... đúng rồi đấy mày ạ.

- Đúng cái gì?

- Ông kia đúng là người của Thanh Hải đấy. Lần trước có nhiều đứa nợ ông tiền, bị Thanh Hải đến tận nhà đòi đấy.

- Nợ... bao nhiêu?

- Hình như chỉ vài chục hào.

- Cái đó gì? Người của Thanh Hải, chỉ vì vài chục hào, mà cho người tới tận nhà đòi tiền? Nhỏ nhen đến thế là cùng.

Vậy là tiếng xì xào lại vang lên. Nhỏ nhen, dễ tiện, ki bo, keo kiệt, ấu trĩ, không có phong độ, đòi tiền cả học sinh, ăn không ngồi rồi, không ra dáng người lớn.

Nghe những lời này, Quang tức muốn hộc máu mồm. Hắn lại có xúc động muốn dùng Âm Dương Long Khí đốt cái lũ mất dạy này thành tro. Nhưng hắn kìm lại. Bằng nét mặt khinh khỉnh như không thèm chấp tụi con nít, hắn khề nghếch đầu với cô bé đối diện.

- Giờ đã biết anh mày là ai chưa? Quản lý nhân sự của Thanh Hải đó. Cũng may cho cô em, anh đây vô cùng rộng lượng, vị tha. Chút chuyện nhỏ này, anh bỏ qua cho cô em đó.

Nói xong, hắn xoay người, phẩy tay bước đi.

Cầm Dạ Nguyệt rít lên.

- Mẹ kiếp! Rốt cuộc từ đầu đến cuối cũng không chịu xin lỗi ta một câu! Người nhớ đấy, Cầm Dạ Nguyệt ta có thù tất báo, có nợ tất đòi. Hôm

nay toàn bộ học sinh chứng kiến, Cầm Dạ Nguyệt ta không báo được thù này, sét đánh ta chết!!

Quang chỉ cười khàn khặc một tiếng, không thèm quay đầu lại, dáng vẻ không hề bận tâm. Chỉ là một cô bé nữ sinh mà thôi, có thể làm gì được hắn?

Còn Lý Thanh Long đứng một bên, chứng kiến tất cả mọi chuyện. Hắn kéo thẳng Văn lại một chỗ, khẽ giọng nói.

- Ông Quang này, tiêu rồi.

=====

Chương này dài ngang 2 chương, nên tối sẽ không có thuốc nữa đâu nhé! Thân!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 225: Phụ Nữ Đáng Sợ

- Vậy sao? Vậy để anh ấy tự lo đi.

Thái độ dửng dưng của Văn, khiến Lý Thanh Long ngạc nhiên.

- Ê nhóc, ông Quang chẳng phải người giám hộ của mày đấy sao?

- Đụng phải người ta không xin lỗi, anh ấy làm thế là không đúng rồi. Mà chuyện giữa anh ấy với chị Nguyệt, cứ để hai người đó tự giải quyết với nhau.

- Chú mày cũng dửng dưng gồm nhỉ?

- Vậy chứ em còn biết làm gì khác?

Đúng vậy, còn biết làm gì khác? Đi cảnh báo với ông Quang? Ông này sớm đã coi trời bằng vung rồi. Những ai chưa nếm trải qua sự đáng sợ của Cầm Dạ Nguyệt, đều không coi bà ta ra cái gì. Mà chuyện ân oán, cũng là giữa hai người bọn họ, chẳng có cách nào can thiệp được. Nên thằng Văn trả lời như vậy, nghe như tùy tiện, mà lại không thể bắt bẻ được.

Lý Thanh Long chợt nghĩ, liệu thằng nhóc này có điên độn như người ta vẫn nghĩ không?

- Thôi được rồi, quên chuyện ông Quang đi, anh dẫn mày đi xem cái này.

- Gì vậy ạ?

- Cứ đi theo anh!

Nó muốn quay lại rủ Linh với Cường cùng đi, nhưng hai đứa này đã kéo nhau ra một góc xì xào bàn tán chuyện gì đó. Rốt cuộc Văn bị Thanh Long kéo đi.

Nơi đây là bãi đỗ xe. Ngoài những chiếc xe dùng để chở học sinh, còn có một chiếc xe khá riêng biệt, đặt tại một góc. Lý Thanh Long dẫn nó tới chiếc xe này. Hắn rút chìa khoá mở cửa.

Cửa vừa mở ra, một mùi hôi đặc trưng xộc vào mũi.

- Lên đi. Đây chính là xe do nhà anh cung cấp, để vận chuyển đám thú này.

Văn bước lên xe, đã thấy con Kiki nằm trong chuồng, đang vui vẻ vẫy đuôi chào đón nó. Các chuồng phía sau, là Nana, Mimi, rồi Phi phi, Kaka gì đó, nó không thể nhớ tên.

- Cầm Dạ Nguyệt ân oán vẫn là rất rõ ràng. Có oán thì báo, có ân thì trả. Anh mày giúp bà tham gia đội múa, thì bà cũng cho phép anh có hẳn một tiết mục riêng! Mà chả biết làm sao, bà thuê được hẳn một cái sân khấu. Chú mày phải biết, hiện giờ ở Hải Dương, đang là tấc đất tấc vàng đấy. Thuê được một gian hàng ở đấy, tốn không ít tiền đâu!

- Ồ.

- Nhóc, mày không thể hiện cảm xúc mãnh liệt hơn chút được à?

- Đâu có gì đặc biệt lắm đâu? Em còn đang thắc mắc, không biết đến trường Hải Dương rồi, anh sẽ cho lũ thú này ở đâu?

- Yên tâm, tất nhiên là sẽ có chỗ. Đến đó anh dẫn mày đi xem.

- Thôi, em phải quay lại chỗ tập trung rồi. Phải tới điểm danh mấy đội bóng, rồi đội tuyển Văn nữa.

- Nghe nói ở đội bóng, thằng cha Lê Thanh Bình gì đó o ép mày lắm hả? Có gì cứ bảo anh, cái thằng đàn bà đó anh hét một tiếng là nó vãi đá ra quần ngay.

- Không có. Anh Bình tốt với em lắm.

- Thật hử?

- Thật mà. Văn chạy qua điểm danh đội bơi, sau đó là đội bóng đá, bóng rổ, bóng chuyền, cầu lông, bóng bàn, bóng chày, sau đó là đội điền kinh, nhảy cao... Trong bất cứ đội nào, Lê Thanh Bình cũng là đội trưởng, còn Vương Thành Văn đều là dự bị của dự bị. Trong đội bóng đá, nó là thủ môn dự bị, trong đội bóng chuyền, nó là libero dự bị. Cũng tức là, muôn đời không được ra sân.

Nhưng Văn có vẻ không hay biết tới điều này, hoặc là nó có vẻ không quan tâm. Nếu không phải ra sân cũng không sao, đứng ngoài cổ vũ cũng được, nó cũng đâu có ham hố được ra sân. Toàn những người to cao, va vào nhau huỳnh huych, mà nó lại sợ bị đau.

Ra tới đội tuyển Văn, nó thấy Linh và Cường đã đứng ở đó.

- Ủa, Cường, mày đội tuyển gì vậy?

- Hề hề, đại ca, em làm gì được chọn vào đội tuyển gì, lần này em đi theo tiêu thư Linh mà thôi.

Văn quay sang hỏi Linh.

- Ủa, được dẫn cả người khác theo nữa hả?

Linh bĩu môi.

- Làm gì có! Không phải ai cũng làm được đâu nhé!

Không phải ai cũng làm được, nhưng Trần Phương Linh thì có thể. Dù lúc nào cũng tỏ ra uất ức vì tiếng xấu của mình, nhưng khi cần, cô bé vẫn không ngần ngại dùng cái tiếng xấu ấy để đạt được mục đích.

Văn nhún vai. Nó cảm thấy, con người ta đôi lúc bị gán cho một danh hiệu nào đó, hoàn toàn không oan uổng. Thay vì suốt ngày kêu ca mình bị oan ức, nên thử ngẫm lại bản thân xem có xứng đáng bị gọi như vậy hay không.

Nhưng nó cũng không cảm thấy Linh cần phải thay đổi. Cô bạn này có chút gì xảo quyệt ranh ma, nhưng đồng thời cũng rất ngây thơ và tọc mạch. Người ta có gọi Linh là gì đi nữa, nó chỉ biết rằng Linh từng giúp đỡ nó rất nhiều, và theo lời mẹ nó dạy, nó phải giúp lại cô bé.

- Bạn biết đấy, cái kế hoạch đó, bạn có thể nói với mình. Mình sẽ giúp bạn...

- Xí! - Linh lại bĩu môi. - Thiên cơ bất khả lộ! Hơn nữa, đến lúc đó mình sẽ cho bạn xem! Nói trước mất cả vui!

Văn lại nhún vai. Thật ra nó cũng đã đoán được đại khái cô bé này muốn làm gì rồi.

- Bạn biết đấy, mấy tháng nay mình cũng giúp mẹ làm bếp...

- Trật tự! Mình đã nói rồi, đến lúc cần sẽ cho bạn biết!

Linh nổi quạu. Cô bé biết, có những thứ không qua mắt được thằng Văn, nhưng cô bé không muốn cái gì nó cũng nói huých toẹt ra như vậy. Thật sự mất cả hứng.

- Đội tuyển Văn đâu rồi! Tập hợp nào!

Người phụ trách đội tuyển Văn, không phải thầy Khang. Thầy không phải là giáo viên của Kinh Ngự. Thầy là chuyên viên sở giáo dục. Ngoài đội tuyển Văn trường Kinh Ngự, thầy còn được thuê dạy nhiều đội tuyển khác. Nghe nói lần này thầy cũng sẽ làm giám khảo.

Bỏ ra một đồng tiền thuê thầy Khang về dạy, cũng là vì chức danh giám khảo của thầy. Dù thầy nổi tiếng là không nhớ tên học trò, nhưng ít nhiều gì đi dạy cũng phải có chút cảm tình với bọn trẻ. Biết đâu khi chấm, lại nường tay đôi chút thì sao?

Nhưng nếu trường nào cũng thuê thầy về, thì thầy biết nường tay với trường nào? Nếu tất cả các trường đều nường tay, thì đâu còn gọi là nường tay nữa? Nhưng không thuê thầy về, thầy lại đổi thì sao? Rốt cuộc ai cũng ước tất cả các trường khác đừng thuê chuyên viên sở về dạy nữa, tốn kém quá mà chẳng mang lại hiệu quả gì rõ ràng, nhưng chẳng ai tin rằng nếu mình không thuê, bên khác cũng không thuê. Rốt cuộc tất cả các học viện đều phải cẩn rằng thuê các chuyên viên sở về dạy.

Nghịch lý này cũng tương tự như việc leo thang vũ trang vậy, ai cũng biết vậy, mà không thể làm được gì. Giữa người với người, thứ thiếu thốn nhất không phải là tiền, mà là lòng tin.

Chỉ có Hải Dương, Vô Cực, và Phong Ba, là đủ sức để không làm vậy. Thứ nhất là vì giáo viên của chính bọn họ đã đủ chất lượng rồi, thứ hai là chuyên viên sở phải nể họ, chứ không phải họ nể chuyên viên sở.

Đội tuyển Văn tập hợp, chia làm 2 nhóm. Cao trung và Sơ trung. Nhóm Sơ trung có vẻ háo hức như đang chuẩn bị đi dã ngoại, còn nhóm Cao trung thì lăm lì ủ dột.

Đi chơi xa, thì không phải lần đầu, còn ai háo hức gì nữa. Nói là đi chơi, chẳng bằng nói là đi ăn hành. Bình thường chỉ ăn hành từ 3 học viện

lớn mà thôi, lần này còn ăn hành từ học sinh Bắc Hà nữa, ai mà vui cho nổi.

Chỉ có một điều đáng an ủi, là đội tuyển văn của 3 học viện lớn, cũng sẽ ăn hành từ học sinh Bắc Hà mà thôi.

Cả đám còn tin rằng, với tài năng ngôn ngữ của người Bắc Hà, cho dù bắt chúng nó thi bằng tiếng Đại Nam, thì học sinh Đại Nam cũng đâu không lại.

Niềm tin này hơi quá khoa trương, nhưng phản ánh được sự tuyệt vọng của đội tuyển Văn.

Nhóm Sơ trung, Thu Mai chạy tới chỗ Văn với Linh, méo mó nặn ra một nụ cười. Vũ Hải Hùng đã dặn nó phải thân thiện với thằng Văn.

- E...em Văn, em Linh... lần này... nhớ hỗ trợ nhau nhé?

Vương Thành Văn hồn nhiên đáp lời.

- A, chị Gì!

- Pffff!!

Thu Mai đang méo mó cười gượng, suýt chút nữa thì méo luôn cả mồm. Thằng chó này vẫn nghĩ mình tên là Gì?!

Trần Phương Linh dù thật lòng không ưa Thu Mai, nhưng vô cùng rạng rỡ tươi cười chạy lại nắm tay đối phương, cười cười nói nói như chị em thân thiết. Thu Mai cũng đáp lại vô cùng trôi chảy. Thế mới nói, phụ nữ đáng sợ hơn đàn ông ở chỗ nào. Họ biết thể hiện cảm xúc lúc cần thiết, và cũng biết che giấu lúc cần thiết. Cả hai mặc kệ thằng Văn ở đó, riu rít kéo nhau đi chỗ khác.

Phùng Huyết Cường thở dài.

- Phụ nữ đáng sợ thật đại ca nhỉ?

- Vậy hả?

- Vậy đó.

Phùng Huyết Cường không muốn tranh luận nhiều với thằng này. Nó lo lắng nhìn dáo dác xung quanh, như thể người ta phát hiện ra nó đi ké rồi bắt nó về vậy. Nhưng tụ tập ở sân trường quá đông, chả ai để ý tới nó cả.

- Các em, chuẩn bị lên xe xuất phát thôi! Lần này xuất trận, hãy cho nhà trường tự hào vì các em!

- Uê.....ê!!

Tiếng hô uest oải đáp lại. Cái đám ô hợp này, chẳng ai kì vọng được điều gì.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 226: Mạnh Được Yếu Thua

Ngày 15 tháng 11, là ngày bắt đầu sự kiện giao lưu Khoa học Nghệ thuật giữa học sinh Hải Thành và học sinh Giang Hạ. Dù chỉ là hai địa phương phối hợp tổ chức, nhưng lại mang đậm tính quốc tế, thu hút được rất nhiều sự quan tâm. Ngày 16 tháng 11, sẽ là lễ khai mạc Hội thao thành phố, đồng thời tổ chức cùng với sự kiện giao lưu. Hội thao lần này, phía Giang Hạ sẽ là khách mời danh dự.

Người Bắc Hà cũng có tổ chức Hội thao, nhưng vào một thời điểm khác, vì vậy sự kiện lần này cũng không có phối hợp tổ chức. Hơn nữa học sinh Đại Nam nổi tiếng về quyền thuật và thể thao, phía Bắc Hà cũng không dại gì đem sở đoản của mình ra cọ xát với sở trường của người khác.

Ít ai biết, đang yên đang lành lại lòi ra một cái sự kiện tầm cỡ quốc tế thế này, mà lại tổ chức ở Hải Thành, là vì hai nguyên nhân.

Thứ nhất là lời chỉ đạo của Đại Hùng Kwaruh, bắt Nam Đế Bắc Hoàng cân bằng lại Âm Dương trên lục địa Viễn Đông. Mà cân bằng, chính là tạo cơ hội cho người Bắc Hà giỏi Khoa học Kỹ thuật hơn một chút, còn người Đại Nam thì quan tâm hơn đến Văn học Nghệ thuật một chút.

Thứ hai, là vì Bắc Hoàng tình cờ tìm thấy ở Hải Thành, một manh mối có thể giúp hắn đột phá tầng Vô thức thứ 16. Một cô bé với Linh Thể mạnh mẽ khủng khiếp như vậy, chắc chắn phải có thành tựu lớn về Văn học hoặc Ngôn ngữ, hoặc Tâm lý. Tổ chức sự kiện giao lưu ở Hải Thành, khả năng rất cao sẽ gặp được, mà nếu không, cũng chẳng mất gì.

Chỉ vì vài ý nghĩ của Chí Tôn Cường giả, có thể khiến đời sống dân chúng xáo trộn bấy lâu nay. Truyền thông háo hức đổ xô về Hải Thành, hàng đoàn khách du lịch tìm tới, vật giá tăng cao, người lao động thì khổ, người làm dịch vụ thì toét miệng cười.

Nghe nói, thịt Bạch Ngưu từ vịnh Bạch Long, cũng đã xuất hiện ở các chợ lớn của Hải Thành, bán cho khách du lịch với giá hàng ngàn hào một cân. Mà thịt Bạch Ngưu thật hay giả, các cơ quan còn chưa có thời gian đi kiểm định.

Trung tâm của sự kiện lần này, nơi tổ chức, học viện Hải Dương, ngoại trừ dịch vụ lưu trú, còn lại đều mở cửa đón khách. Một học viện to như một quận dân sinh, bỗng nhiên chật cứng người.

3 quận trung tâm còn lại, bỗng nhiên hồ hởi kinh doanh lưu trú, homestay các loại, tiền đổ vào ào ào như nước. Từ người nhà các học sinh Giang Hạ đi theo con em mình, cho tới các du khách tìm tới, ai cũng sẵn sàng bỏ tiền ra để thuê một gian nhà ngay gần khu trung tâm.

Mà các thiếu phụ Giang Hạ, xinh đẹp lộng người, cao sang quý phái, mặc những tà áo dài biêng biếc mượt mà, đi lại khắp Hải Thành, khiến dân chúng nơi đây được dịp bồi bổ đôi mắt. Đặc biệt là ở bãi biển, người đi tắm biển thì một phần, người đi ngắm gái thì chín phần.

Đi ké đoàn người từ Giang Hạ để trở về Đại Nam, còn có Hữu Thành. Đất Giang Hạ nói riêng, và Bắc Hà nói chung, đều để lại cho hắn quá nhiều sự quyến luyến. Đặc biệt là sự mến khách của Hoàng, và đoàn lái buôn, càng khiến hắn bịn rịn không rời. Hắn còn quá nhiều chủ đề muốn viết, từ Luyện Đan Thuật đầy huyền bí, đến đạo giáo tu tiên, đến Ngũ Hành Kinh thăng cảnh của cả thế giới... Nhưng toà soạn gọi hắn về. Hơn nữa, đích thân Bắc Hoàng ưu tiên cho hắn đi ké phái đoàn lần này về lại Đại Nam. Hữu Thành không thể từ chối đặc ân như vậy. Hắn biết, sự kiện lần này hắn phải theo.

Ngoài hẳn ra, còn ai có thể nữa? Hữu Thành ai oán nghĩ thầm. Quá nổi tiếng, thật là khổ sở. Sau đợt này, có lẽ hẳn nên im hơi lặng tiếng một thời gian, có thể xin nghỉ phép vài tháng chẳng hạn, đi đâu đó du lịch cho khuây khoả. Tiền nhuận bút mà đài truyền hình Đại Nam bỏ ra để mua hai đoạn phóng sự của hẳn, đủ để hẳn ăn chơi phè phỡn cả chục năm trời. Sau khi danh tiếng lắng xuống, lại về báo Cộng đồng làm việc nhàn hạ, soi ảnh lộ hàng, sống yên bình tới cuối đời, chẳng phải tốt sao?

Bịn rịn chia tay đoàn thương lái, trao đổi thông tin liên lạc với Hoàng, Hữu Thành nước mắt vẫn dài bước lên sân bay trở về Đại Nam.

Đây cũng là lần đầu tiên Hữu Thành tới Hải Thành. Đoàn xe của Kinh Ngự chạy bon bon trên đường vào trung tâm thành phố. Trên đường, bắt gặp một đoàn xe khác chạy cùng chiều.

Nhiều học sinh nhòai người ra phía cửa sổ, vẫy tay cười nói ha ha với đoàn xe bên cạnh.

Ra là đoàn xe trường Duyên Hải, một trường cũng ngang ngang với Kinh Ngự, tức là nhìn lên thì không bằng ai, nhìn xuống thì không ai bằng. Hai trường cũng khá gần nhau, giao lưu cũng nhiều, học sinh cũng không quá xa lạ.

Lần đi thi này, có lẽ Kinh Ngự và Duyên Hải lại bắt tay nhau cố gắng sinh tồn. Cả hai đều đến từ khu phía Đông, là khu có nhiều người lao động và dân nghèo, nếu không đoàn kết, rất dễ bị đám công tử nhà giàu ức hiếp.

Đoàn xe chạy tới gần trung tâm, bỗng nhiên tiếng còi inh ỏi vang lên. Tài xế hét lên sợ hãi, bẻ quặt bánh lái sát vào lề đường. Vụt một cái, một cái xe khách 3 tầng, to lớn gấp đôi xe của Kinh Ngự, vùn vụt chạy qua, bành trướng cả lòng đường. Sau đó, là xe thứ 2, thứ 3...

Từ trên xe của Kinh Ngự, ngược lên có thể nhìn thấy, đoàn xe kia không phải ghế ngồi, mà là giường nằm. Nằm chễm chệ trên đó, là lũ học

sinh xác lảo, kiêu ngạo, câng câng nhìn xuống lũ học sinh Kinh Ngự như một lũ nhà quê. Có đứa còn giơ hẳn bàn chân lên chĩa về phía cửa sổ.

- Đ* *!

- M* kiếp!

- Bọn chó Vô Cực, cậ mình nhà giàu mà ngon á?!

- Trường chuyên cái đ* ***!

- Chuyên đáo gì chúng nó, toàn bọn nhà giàu mua điểm để vào, học hành cũng đáo hơn gì ai đâu!

- Mẹ kiếp! Giàu hay không thì đáo biết, nhưng nhân cách đã thấy thối nát đáo ra gì rồi!

- Bọn mày nhìn xem, đi đường mà bành trướng, chèn ép người khác, đáo biết nhìn trước nhìn sau, đã thấy rõ bộ mặt của cái trường này rồi. Lũ này sau này rồi cũng thành một đám ích kỉ đáo coi ai ra gì mà thôi!

- Mẹ kiếp! Nhân cách nhà trường còn như vậy, đào tạo học sinh cái đ** gì?!

...

Một loạt những lời chửi bới vang lên ầm ĩ. Mà trên chiếc xe này, chửi lan lảnh nhắt, hay nhắt, thi vị nhắt, phải kể tới Thu Mai. Quả nhiên là văn hay chữ tốt, chửi người đã quen. Ngay lập tức, Thu Mai được các anh chị khác giơ ngón cái tán thành.

Văn ngáp một cái rở to. Cũng may khôn ai để ý tới nó.

- Ngáp gì ngáp hoài vậy? - Linh huých vào hông nó một cái. - Mình đã dặn bạn hôm qua phải ngủ cho đủ giấc mà!

- Không phải. Là vì xe đóng kín, bí quá.

Đúng là trong xe có hơi bí thật. Văn lại quen sống ở không gian thoáng đãng, nó không chịu nổi. Thiếu oxi, làm não nó buồn ngủ.

- Bạn thấy trường mình bị chèn ép như vậy, không có cảm xúc gì sao?
- Linh chợt hỏi.

- Cảm xúc gì chứ? Xe người ta to hơn, thì xe của mình phải tránh. Theo thuyết động lượng, hai xe va vào nhau, xe nào nhỏ hơn thì sẽ chịu thiệt hại nặng hơn. Có trách, thì trách vì sao trường mình không mua được xe lớn hơn.

Câu này, dùng vật lý để diễn giải, nhưng mơ hồ lại nghe ra một loại hàm ý. Có trách, sao không trách trường Kinh Ngự được oanh liệt như người ta? Hay trách chính các học sinh, vì sao không đủ sức mà thi vào trường tốt như người ta? Nếu không đủ tiền đóng học phí, tại sao không cố gắng kiếm một suất học bổng, rồi vào Hải Dương, Vô Cực, Phong Ba mà học? Mạnh được yếu thua, vốn là chuyện rất bình thường. Mình đứng ở vị trí nào, phải chấp nhận đãi ngộ ở vị trí đó, có gì mà phải ganh tị?

Linh ngẫm nghĩ một chút. Có lẽ bản thân thằng Văn không nghĩ sâu xa tới vậy đâu, nhưng cách lập luận của nó, cũng tương tự như vậy.

- Vậy bạn hài lòng với chuyện này sao? - Linh hỏi.

- Tất nhiên là không. Hôm qua thầy hiệu trưởng cũng đã nhờ vả mọi người rồi đấy thôi. Cũng tức là nhờ cả mình nữa. Giúp cho cả thành phố này biết chúng ta là ai!

Văn nói câu này quá nghiêm túc, quá quyết đoán, khiến Linh giật mình. Thằng này, có thật là tới đây để làm vẻ vang nhà trường không vậy? Nó đừng gây chuyện, đã là phúc đức mười đời của trường Kinh Ngự rồi.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 227: "Đồng Đội" Và "Bạn Bè"

- Bỏ lỡ một sự kiện lớn như vậy, không thấy tiếc chứ?

Trần Thiên Anh giật mình. Giữa gian phòng chật hẹp, số 2 tới bắt chuyện với hắn.

- Tôi không nghĩ anh lại là người thích tọc mạch vào chuyện riêng của người khác như vậy.

- Tôi quan tâm tới cậu, với tư cách là một đồng đội, không được hay sao?

Trần Thiên Anh đưa mắt liếc nhìn những người khác đang ngồi trong phòng.

- Bọn họ cũng cần anh tư vấn tâm lý như vậy hay sao?

- Có người cần, có người không. Nhưng không có ai cảnh giác như cậu. Nên biết rằng, làm nghề này, ta cần có niềm tin tuyệt đối vào đồng đội. Có chia sẻ với chúng tôi hay không, đó là tùy ở cậu, nhưng kết quả vẫn sẽ như nhau mà thôi.

- Như nhau?

- Sống nhờ đồng đội. Chết cũng do đồng đội.

- Cám ơn. Tôi rất tin tưởng vào đồng đội. Nhưng đó chỉ là trong công việc mà thôi. Tôi không muốn người khác làm mập mờ cái ranh giới giữa “đồng đội” và “bạn bè”.

- Cái ranh giới như vậy, có ở khắp mọi nơi.

- Ý anh là sao?

- Cái ranh giới để cậu phân định “bạn bè”, thật ra luôn tồn tại. Ở trường học, cậu hoàn toàn có thể phân định giữa “bạn học” và “bạn bè”, với gia đình, cậu phân định giữa “người thân” và “bạn bè”, trong đội bóng, cậu phân định giữa “đồng đội” và “bạn bè”, với giáo viên...

- Đủ rồi! Thôi được, anh nói đúng, tôi không tin tưởng bất cứ ai cả, nên tôi không có cái khái niệm “bạn bè” đó.

- Một chút cũng không? Tôi lại không nghĩ vậy.

Trần Thiên Anh không trả lời, hắn chỉ đưa mắt chăm chăm liếc số 2, như nghi vấn.

- Nhìn ánh mắt của cậu, là muốn hỏi tại sao lắm phải không? Vì nhìn cậu, tôi cảm thấy rằng, cậu không phải kẻ không còn gì để mất. Cậu có mục đích, cậu có lý tưởng. Chỉ những ai có người quan trọng đối với mình, họ mới có lý tưởng để phấn đấu. Dám chắc rằng, vẫn có đâu đó một người mà cậu tin tưởng, một người quan trọng đối với cậu.

- Anh thật sự rất tinh ý.

- Tôi nghĩ cậu cũng vậy thôi, nghề nghiệp cả mà. Nhưng chúng ta thường tinh ý khi xét đoán người khác, mà thờ ơ với chính bản thân mình. Dù sao thì, chẳng sát thủ nào muốn coi bản thân mình là mục tiêu phải không? Khà khà...

- Vậy anh cũng có người quan trọng phải không? Anh cũng không phải loại quá hưởng thụ chuyện giết người.

- Đúng vậy. - Dù Trần Thiên Anh có đề phòng hăn, hăn vẫn sẵn sàng mở lòng với tên này. - Tôi có vợ con. Tôi có gia đình. Tôi còn có cha mẹ để trông nom. Cậu có biết sự khác biệt giữa những kẻ mỗ heo để sống, và mỗ heo vì thú vui chứ? Sát thủ chuyên nghiệp, so với lũ thần kinh, luôn khác biệt như vậy. Có người trả tiền, thì chúng ta mới giết người. Chúng ta giết người là để trang trải cuộc sống. Chúng ta không phải là anh hùng, cũng không phải kẻ ác. Sự khác biệt giữa những tên anh hùng trừ gian diệt ác, với lũ thần kinh thích thăm sát người vô tội là gì? Đếch có khác biệt gì đâu. Giết kẻ xấu, thì được gọi là anh hùng? Giết người tốt, thì bị coi là phản diện? Nhưng trên đời này, tốt xấu đâu có dễ đánh giá như vậy. Vậy nên, lũ anh hùng hay đám thần kinh, chúng nó cũng chẳng khác gì nhau, chúng nó giết người để thoả mãn niềm vui thú bệnh hoạn của mình, vậy thôi.

- Ý anh là, sự khác biệt duy nhất, là chúng ta chuyên nghiệp hơn bọn đó? - Vừa nói, hăn vừa liếc sang số 1 ngồi đó không xa. - Nhưng một kẻ vừa làm việc chuyên nghiệp, vừa thích tận hưởng thú vui giết người, thì nên gọi là gì?

- Haizz, - số 2 thở dài. - Thì gọi là một kẻ may mắn. Cũng không khác gì một kẻ thích vẽ được làm họa sĩ, hay một kẻ thích viết lách được làm nhà văn vậy. Có nhiều người đâu thể nào kiếm được một công việc trùng với sở thích của mình đâu, đúng chứ? Như tôi và cậu chẳng hạn.

- Sao anh biết tôi không thích công việc này? Tôi thấy mình rất hết mình với nó.

- Chính vì cậu quá tận tụy với nó.

- Hừm?

- Cậu quá chuyên nghiệp. Nhưng chuyên nghiệp thái quá. Cậu cố gắng tách biệt công việc này với cuộc sống của mình. Vì thực hiện nhiệm vụ, cậu sẵn sàng bỏ qua cơ hội đổi đời ngàn năm có một, chính là cái sự kiện giao

lưu kia. Cậu tự nhủ với mình, kẻ không thể hoàn thành nổi công việc hiện tại, thì không có tư cách lo nghĩ cho sự nghiệp tương lai. Thái độ tận tụy ấy, luôn là con dao hai lưỡi.

- Anh nói rõ hơn xem?

- Cậu đặt quá nhiều hi vọng và tâm huyết vào công việc mình làm. Cậu cố gắng coi những người cậu giết như những củ khoai tây, hoặc con heo con chó, hoặc bất cứ thứ gì mà lương tâm của cậu chấp nhận. Nhưng đó chỉ là một thái độ lảng tránh. Lương tâm của cậu, có thể lảng tránh tới bao giờ nữa? Cậu vui đầu vào công việc, cũng chỉ là một thái độ lảng tránh. Cậu gặp bế tắc với những mối quan hệ trong đời sống thực. Cậu không tìm được một lối thoát. Cậu điên cuồng vui mình vào công việc, vì nghĩ rằng sau những giờ lao động mệt mỏi, mọi thứ rồi sẽ tự nhiên trở nên tốt đẹp. Cũng giống như người ta đắm chìm trong ma túy vậy. Nhưng sau những cơn phê pha, rồi thế giới này vẫn như vậy, và cậu bất lực vì chẳng có gì thay đổi.

- Anh nói mọi thứ bằng thể khẳng định, như thể anh hiểu rõ về tôi lắm vậy.

-Ồ, tôi xin lỗi nếu tôi có nói sai điều gì. Nhưng nhìn nét mặt của cậu, tôi không nghĩ cậu hoàn toàn phủ nhận những gì tôi nói.

- Vậy là toàn bộ những lời thuyết giáo vừa rồi, giống như một thủ đoạn thăm dò?

Số 2 lắc đầu.

- Không phải, là một lời tâm sự. Tôi đã từng có 2 người bạn, cậu biết đó. Giờ thì chỉ còn lại một.

Số 2 liếc mắt. Theo ánh mắt ấy, Trần Thiên Anh đưa mắt nhìn sang số 1. Tên này vẫn đang ngáp sái quai hàm.

- Chúng ta đi trên con đường mỏng manh giữa tỉnh táo và điên loạn. Cái chết là sự trừng phạt lớn nhất dành cho con người, nhưng ít ai biết rằng, bản thân sự giết chóc, cũng là một sự trừng phạt.

Trần Thiên Anh trầm ngâm. Sau đó hần mím cười.

- Cám ơn anh. Anh thật sự là một người bạn tốt.

- Thật vậy sao? Rất vui được làm bạn với cậu.

Bất chợt, một người đàn ông bước vào phòng.

- Đội 1 Hắc Long, bắt mọi người đợi lâu rồi! Tôi là quản lý ở nơi này. Ngài Từ Quảng Trí bảo tôi tiếp đón các vị. Thời gian chờ đợi vừa rồi là để bên tôi xác minh một số thứ, thật là thất lễ quá!

Số 2 bước tới bắt tay hân.

- Không biết nên gọi ngài đây là?

- Không dám. Anh em ở Quảng Yên quen gọi tôi là anh Ba.

- Ha ha! Hợp với bọn tôi quá. Tôi là số 2, lần này hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.

- Hợp tác vui vẻ!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 228: Ghen Ăn Tức Ở

Học viện Hải Dương có đến hơn 20 cổng vào. Xe của trường Kinh Ngự đến từ phía Đông, nên vào cổng số 8. Cánh cổng số 8 của học viện được thiết kế từ hơn 300 năm trước, với 6 cơn sóng xếp thành 2 lớp, nhìn kĩ lại giống như một quyển sách đang mở, vừa giống như những cánh chim bay.

Cánh cổng số 8 này từng một thời là biểu tượng của cả Hải Thành, vì Đại Nam chú trọng giáo dục, mà học viện Hải Dương lại là niềm tự hào của nền giáo dục thành phố.

Hình ảnh cánh cổng này xuất hiện trên nhiều tạp chí, poster, khẩu hiệu tới nổi, người ta nhiều lúc không nhớ ra là đã thấy nó ở đâu.

- Hèn chi thấy quen quen.

Văn vừa nghe Linh giải thích về cánh cổng này, vừa gật gù. Nó đã từng nhìn thấy hình ảnh này vài lần, nhưng cứ nghĩ là một công trình nào đó xa xôi lắm, hoá ra lại ở ngay chính Hải Thành.

Cổng số 8 chật ních người qua lại. Thấy đoàn xe của trường Kinh Ngự tới, mọi người nhốn nháo tránh đường, cuối cùng chẳng biết sai ở bước nào, thành ra tắc nghẽn một đồng ở trước cổng. Xe không vào được, người không ra được, tiếng quát tháo chửi nhau chí chóe.

- Moá! Hoá ra toàn dân Bắc Hà! Cái lũ man di mọi rợ này không quen xếp hàng, chỉ quen chen lấn, nên chỉ có mỗi cái chuyện nhường đường cho người ta thôi cũng thành ra tắc nghẽn thế này!

Thu Mai ló ra cửa sổ quan sát, sau đó rút lên.

Các học sinh khác lập tức hưởng ứng.

- Má cái lũ Bắc Hà, chẳng biết được giáo hoá ra làm sao, tự hào nền văn hiến thế nào, mà chen lấn xô đẩy như một lũ mọi rợ!

- Đúng đấy! Đúng đấy!

Tiếng nhao nhao khắp cả xe.

Văn cũng ló đầu qua cửa sổ nhìn. Nó thấy đâu chỉ người Bắc Hà, cả người Đại Nam cũng chen lấn xô đẩy không kém gì, thậm chí còn hung bạo khua tay múa chân, chửi bới chí choé.

Con người ai cũng như nhau cả, vì sao phải tị hiềm nhau như vậy? Chính vì không ai tôn trọng ai, không ai chịu nhường ai, nên có mỗi cái chuyện nhỏ cũng trở nên hỗn loạn như vậy.

Đúng lúc này, tiếng “ầm ầm” từ trên trời vang xuống, khiến mọi người kinh ngạc ngược mắt lên nhìn.

Một chiếc máy bay lên thẳng bay vọt qua bầu trời. Từ trên cao, hàng loạt đốm nhỏ rơi xuống dưới đất.

Nheo mắt nhìn thật kĩ, hoá ra là người. Là rất nhiều người đang nhảy dù.

Mọi người trầm trồ kinh ngạc, quên luôn cả cảnh chen lấn xô đẩy. Đến khi đám người ấy rơi xuống độ cao vừa đủ, tất cả bỗng xếp thành một trận hình nào đó, hơn trăm chiếc dù đồng loạt bung ra.

Hơn trăm chiếc dù, với đủ mọi loại màu sắc, nhưng lại ghép với nhau thành một... biểu tượng.

Một cơn sóng thần nhấn chìm những con thuyền nhỏ bé.

Biểu tượng này, nhiều người đã nhận ra, là Viện huy của Phong Ba!

- Là học sinh của Phong Ba!

- Cái trường này, dạy học hay là huấn luyện đặc công vậy?! Học sinh đi thi còn biết nhảy dù???

- Chơi trội quá rồi!

- Chúng mày ít tiếp xúc mới nghĩ chúng nó chơi trội. Nói cho chúng mày biết, cái đám trên đó, hơn một nửa là thuộc các đội tuyển Toán Văn Lý Hoá đấy, không phải vận động viên đâu. Ở Phong Ba, học sinh phải đăng kí học tất cả các môn học, đứa nào đứa nấy đều toàn năng, nói là đặc công cũng không sai đâu!

- Đăng kí tất cả các môn học? Điên rồi hả? Đâu chúng nó là bọ biển hả???

- Nhồi nhét học sinh quá đáng! Thật đáng thương! Học nhiều đến vậy thì còn gì là tuổi thơ nữa? Cái học viện này quá bóc lột sức học tập của trẻ em!

- Đúng thế, đúng thế! Phải khiếu nại!

Văn nhíu mày. Nó cũng là đứa “bị” đăng kí tất cả các môn học đây. Nhưng nó cảm thấy những học sinh Kinh Ngư đang hò hét kia, chả ai vì cái gọi là “bóc lột sức học tập” mà kêu gào. Chẳng qua họ chỉ gào với học sinh Phong Ba mà thôi. Không ra sức học tập như người ta, đến lúc người ta có được thành quả, thì lại ngồi đây bêu riếu.

Thầy hiệu trưởng nói học sinh Kinh Ngư đến với cuộc thi này có lợi thế thoải mái về tâm lý, nhưng chỉ mỗi lợi thế tâm lý như vậy, có bù đắp

được sự chênh lệch trình độ hình thành qua năm tháng nỗ lực hay không?

Nó hỏi Linh điều này, cô bé chỉ nhún vai.

- Bạn thật sự coi mấy lời của ông Khoái hỏi đó là thật ấy hả? Cứ làm hết sức mình thôi, mặc kệ tập thể đi.

- Nhưng anh Hùng nói, học sinh Kinh Ngự, cũng phải giúp đỡ lẫn nhau đó thôi?

Linh nhúm mày, vẻ mặt bất đắc dĩ.

- Ừ thì... giúp trong phạm vi có thể đi.

Nói xong, cô bé kéo tay nó đứng dậy.

- Kéo hộ mình cái vali.

- Làm gì vậy?

- Xuống xe đi bộ chứ sao nữa. Tắc nghẽn thế này làm sao mà vào?

Quả nhiên, đoàn xe của trường Kinh Ngự hiện giờ vào thì không vào được. Phía sau lại có cả đồng người và xe ùn lên, ra cũng không ra được. Mặc kẹt ở chỗ này.

Học sinh lục tục kéo nhau xuống xe, vừa chen lấn vừa chửi thề. Hơn một tiếng sau, rốt cuộc học sinh Kinh Ngự cũng tập trung đầy đủ tại một chỗ trong sân trường. Ai nấy phờ phạc như vừa đi đánh trận về.

Khu nhà E của học viện Hải Dương, vô cùng nhỏ bé nếu so với cái khuôn viên khổng lồ của trường. Nhưng nơi này được đánh dấu là dành cho ban tổ chức, người không phận sự miễn vào, nên có thể tránh được cảnh nhốn nháo bên ngoài. Giáo viên điểm danh đếm lại từng người, xem có lạc mất ai không.

Văn thở hồng hộc ngồi phịch xuống đất. Vừa rồi nó phải vác vali của Linh lên đầu, vừa chen lấn cố bắt kịp cô bạn. Nó ném phịch cái vali xuống đất, mặc kệ ánh mắt trợn trừng của cô bé, nó ngẩng đầu quan sát nơi này.

Chỉ là một góc khuôn viên của trường Hải Dương, nhưng nó đã thấy rộng vô cùng. Rộng hơn nhiều trường Kinh Ngự của nó. Và dù có nhiều dãy nhà xây mới và hiện đại, toàn bộ nơi này vẫn mang lại một vẻ cổ kính. Sự cổ kính đến từ những hàng cây cổ thụ, những hàng ghế đá, những sân gạch nứt nẻ, và những dấu rêu mốc.

Giống những dãy nhà trong khu công chức. Nó cảm thấy, học viện này có một thứ gì đó vô cùng tương tự. Cả hai nơi, như thể được xây vào cùng một thời đại. Một thời đại thật lâu rồi. Đoàn của trường Kinh Ngự tập trung ở nơi này được tầm 15 phút, thì có người của Hải Dương chạy tới đón.

Thầy giáo này còn khá trẻ, tầm hơn 30 tuổi, hớt hải chạy tới, tươi cười bắt tay với thầy hiệu trưởng. Thầy hiệu trưởng cũng hồ hởi nắm tay, vỗ vai, sau đó ra hiệu cho cả trường đi theo.

Đi được một đoạn, một cô giáo lại tới thay thầy dẫn đoàn đi tiếp, còn thầy hiệu trưởng thì được thầy giáo kia dẫn đi chỗ khác.

- Thầy hiệu trưởng đi đâu vậy? - Văn quan sát hết những chuyện này, nó tò mò hỏi.

- Ông Khoái hỏi ấy hả? Chắc là các hiệu trưởng có buổi tiệc gặp mặt riêng ấy mà, lại rượu bia thôi.

Linh bĩu môi trả lời. Câu trả lời này lọt vào tai các anh chị khoá trên, làm mọi người cau mày nhăn mặt. Ngày hôm nay, số người gọi tên cúng cơm của thầy hiệu trưởng ra cũng hơi nhiều.

Đoàn người lại đi theo cô giáo kia, tới một dãy nhà lớn, sang trọng, bóng loáng.

- Hiện đại quá!

- Đây là kí túc của trường Hải Dương sao?

- Moá! So ra, kí túc của Kinh Ngự như cái chuồng lợn vậy!

- Bớt than thở đi, sắp tới mình sẽ được ở chỗ này rồi đây! Hề hề!

Học sinh Kinh Ngự đang vui vẻ reo mừng, bỗng nhiên một tiếng nói oang oang vang lên.

- Cái bọn nhà quê này, ai bảo chúng mày được phép ở đây?!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 229: Một Cuộc

- Chuyện gì um xùm phía trước thế?

Văn hỏi Linh.

- Tui có phải bà biết tuốt đâu mà chuyện gì bạn cũng quay sang hỏi thế? Nãy giờ tui cũng đứng đây với bạn chứ có biết gì hơn đâu?! Mà thôi, lên xem thế nào.

Nói rồi, cô bé không kiềm được cơn tò mò, kéo tay thẳng Văn chạy lên trước. Thằng Văn còn phải kéo theo cái vali to tướng, rớt cuộc trong lúc bị kéo, cái vali quăng quật lung tung, đập vào chân các học sinh khác. Nhiều tiếng la oai oái vang lên, nhưng không ai dám gây sự với Linh.

Chạy lên phía trước, có tiếng giáo viên phụ trách đang tranh luận với một ai đó.

- Chị Bình, chị nói xem? Phía bọn chị đã xếp cho trường Kinh Ngự vào dãy nhà này rồi, giờ em học sinh này còn muốn ngăn cản, là sao?

Bình, là cô giáo của Hải Dương, phụ trách hướng dẫn cho đoàn Kinh Ngự. Bỗng nhiên sự việc xảy ra thế này, cô cũng không biết nên làm thế nào. Bởi người học sinh trước mặt, không phải là học sinh của trường, mà là học sinh của Vô Cực.

- Bọn Kinh Ngự là một lũ nhà quê, còn dám tranh nhà với bốn thiếu gia? Bốn thiếu gia muốn ở nơi này, không muốn chung đụng với lũ lợn hôi

thối bọn bay. Mấy bé nữ sinh xinh xinh ở cùng còn được, bọn lợn kia cút đi chỗ khác cho tao!

- Em... em... ở đây có cả các giáo viên, em ăn nói lễ phép chút được không? Trường của cô đã sắp xếp cho đoàn Vô Cực khu nhà đẹp nhất rồi còn gì...

Bốp!!

Một cái tát vang lên. Cô giáo Bình bị tên học sinh này thẳng tay tát một cái.

- Tiện nhân, còn muốn bốn thiếu gia lễ phép?! Không biết tao là ai hả?! Tao nói cho mày nghe, bố mày tên là Vương Thế Kiệt, ông già tao tên là Vương Kiệt, là Thứ sử của toàn bộ cái châu Quy Hoá này. Mày là ai mà dám bảo tao lễ phép, hả?!!!

Trước sự việc này, cả giáo viên phụ trách bên Kinh Ngự cũng đều sửng sờ. Đám học sinh càng chết lặng. Ai cũng thấy căm phẫn vì cái thẳng xấc xược này, nhưng không ai dám đứng ra.

Vương Thế Kiệt, con trai Thứ sử châu Quy Hoá, lại còn miến cưỡng xem là hậu duệ của Vương tộc. Một thằng con ông cháu cha chính hiệu.

Nếu có Vương Minh Quang ở đây, hẳn sẽ nhận ra thằng oắt này, nhưng giờ thì...

- Một, hai, ba, dzô!!!

- Một, hai, ba, uống!!!

Trong phòng hiệu trưởng của Bùi Kiến Huy, bày ra 6 mâm tiệc rượu ê hề. Không chỉ các viện trưởng, mà các tai to mặt lớn khác đều có mặt. Sự

có mặt của quản lý nhân sự Thanh Hải, Trương Minh Quang, nói là cần thì cũng không cần thiết, nói là có mặt cho vui thì cũng không ai nói gì.

Vương Minh Quang đưa chén, mời giám đốc Thịnh Doanh Trần Thịnh một cái đầy ắp ý.

Hai thế lực này, Thịnh Doanh và Thanh Hải, đều là hai ông lớn đất Hải Thành.

- Giám đốc Thịnh, lần này nữ tử đi thi, chúc cho kết quả như ý!

- Không dám không dám, chỉ mong con bé đừng làm xấu mặt trường Kinh Ngự là tôi đã vui lắm rồi!

Trần Thịnh cũng đã hơi hơi chệnh choáng, cầm ly rượu uống một ngụm.

Hiệu trưởng Kinh Ngự Nguyễn Văn Khoái thấy vậy, cũng cầm ly rượu chạy tới.

- Anh Thịnh, có em Trần Phương Linh đại diện cho trường, cũng là vinh hạnh của cả nhà trường! Những năm tới, nhà trường nhất định sẽ trọng điểm bồi dưỡng!

- Khà khà! Trăm sự nhờ thầy!!

Trần Thịnh vừa nâng cốc với thầy Khoái, vừa âm thầm nghĩ ngợi.

“Năm tới, con bé còn học ở Hải Thành nữa sao?” - Cái thằng Vương Thế Kiệt này, bố lão thật chứ?

- Nó cậy nó là con của bố nó, đến giáo viên cũng dám đánh!

- Sao Vương tộc lại sinh ra cái loại súc sinh thế này chứ?

- Pfff!! Vương tộc cái đéo gì? Nó chỉ là họ hàng xa bắn đại bác cũng không tới, dám cá là Âm Dương Long Huyết cũng không có!

- Một mình nó mà dám lấy cả dãy nhà này? Còn không thèm coi Kinh Ngự ta ra cái gì!

- Chúng ta chẳng phải vẫn có Long đại ca, vẫn có Nguyệt đại tỉ đó sao? Sợ chó gì thằng mất dạy này!

- Nói mới nhớ, Long đại ca đâu rồi ấy nhỉ? - Trốn vào nhà vệ sinh thế này, cứng không thấy xấu hổ với cả trường à?

Lý Thanh Long giật mình nhìn lên gương. Đã thấy Cầm Dạ Nguyệt cười cười đứng đó.

- Chẳng phải nhờ ơn bà chị đó sao? Đợi đến lúc tui đứng trên sân khấu múa múa may may, lúc đấy còn nhục hơn nữa! Giờ thì càng ít ra mặt càng tốt chứ sao. Chứ họ Lý nhà tôi, sợ đếch gì cái dòng họ Vương đều ấy! Mà sao bà chị không ra giúp đỡ các đồng học đi?

- Đâu phải chị mày không muốn, mà là đã có người làm rồi đó.

- Ủa? Ai vậy?

- Một bé cũng mang họ Vương đó, hì hì. Linh thật sự muốn phát điên rồi. Từ lúc lên đường đi khỏi Kinh Ngự, cô bé đã luôn dặn mình, phải để mắt tới thằng này mọi lúc mọi nơi. Vậy nên dù có hỗn loạn đông đúc thế nào, cô vẫn nắm chặt tay thằng này, không để nó đi lung tung.

Ấy thế mà mới giây trước nó vẫn còn ở đằng sau mình, giây sau nó đã chễm chệ đứng ở chỗ kia, đối mặt với Vương Thế Kiệt rồi.

- Anh làm thế là sai rồi.

- Hà? Cái gì? - Vương Thế Kiệt neho neho mắt, hất cằm nhìn thẳng nhóc trước mặt. - Mà nói cái gì cơ?

- Anh làm thế là sai rồi. Đánh giáo viên, là láo lẫm.

- Pfff!!

Tiếng phì cười không thể nhịn nổi, vang lên. Không phải Vương Thế Kiệt phì cười, mà là đám học sinh Kinh Ngự không nhịn nổi. Thằng Vương Thành Văn, từng bắt cô giáo nó phải quỳ xuống xin lỗi đấy, giờ lại đi dạy đời người khác. Đúng là súc sinh sinh ra để trị súc sinh mà!

Nhưng nghe tiếng cười này, Vương Thế Kiệt lại tưởng mình đang bị cười nhạo. Hắn điên tiết.

- Ranh con!

Hắn vung tay lên, như muốn tát cho thằng nhóc này một cái.

Bốp!!

Một cái gót chân, đã không biết từ khi nào, phang thẳng vào thái dương hăn.

Chỉ nghe bịch một tiếng, con trai ngài Thứ sử Quy Hoá, Vương Thế Kiệt, nằm lăn quay ra mặt đất, sùi bọt mép, mắt trợn trừng.

Thằng nhóc Vương Thành Văn vẫn đứng đó, bảo trì tư thế thu cước.

Kim Kê Cước, Kim Kê Đảo Sơn.

Mọi tiếng cười, không hện mà cùng, im bật.

Im lặng tuyệt đối.

=====

Hồi đầu không phải ta up truyện lên web này đâu, là ai đó không rõ, nhưng ngta gắn mác truyện là 16+. Bản thân ta thấy truyện của ta quá trong sáng và phù hợp với tuổi thơ, nên ta sửa lại độ tuổi là 5+. Truyện rất trong sáng mà ~~.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 230: Em Không Sao, Cám Ơn Thầy

Khi giáo viên phụ trách hót hơ hót hải gọi nhân viên y tế tới nơi, Vương Thế Kiệt đã tỉnh lại đôi chút. Một đồng học sinh Vô Cực quây quanh hăn ân cần hỏi thăm. Đám học sinh Kinh Ngự thì xúm xít một chỗ ngơ ngác run sợ.

Vương Thế Kiệt đã tỉnh, nhưng đầu óc có vẻ vẫn còn mơ hồ. Một cước vừa rồi, khiến hăn lòng mang ám ảnh. Hăn không biết làm gì, chỉ biết giơ ngón tay chỉ thẳng về hướng Vương Thành Văn, không ngừng lắp bắp.

- Mày... mày... mày...

Đương sự Vương Thành Văn, bị một đồng học sinh Vô Cực vây quanh, nhưng không có vẻ gì ăn năn hối cải.

- Làm cái gì? Làm cái gì đây? Giữa thanh thiên bạch nhật còn muốn đánh người hả?

Trần Phương Linh hùng hổ xông xáo lao vào giữa vòng vây, trợn mắt nhìn tất cả học sinh Vô Cực. Nhìn thấy Trần Phương Linh, cả lũ con trai to con xốn xác, bỗng nhiên chùn bước.

Chuyện này, dù sao cũng không phải liên quan tới bọn nó. Cờ như Trần Phương Linh, cứ để nguyên đơn Vương Thế Kiệt tự lo liệu vậy.

Nghĩ vậy, nhưng không đứa nào dám lui về, dù sao Vương Thế Kiệt vẫn còn hằm hè ở đằng sau lưng. Thành ra cả lũ cứ vây lấy Vương Thành Văn, trừng mắt nhìn thẳng này. Còn nó cứ nhờn nhơ như không có gì. Nó

muốn bước tới, không ai cho nó bước tới. Nó muốn lùi về, không ai cho nó lùi về. Nó thấy nhàm chán, ngồi bệt xuống đất, lòi từ trong cặp ra... một quyển sách!

Giữa vòng vây của bao nhiêu kẻ lạ, Vương Thành Văn ung dung ngồi đọc sách, thỉnh thoảng ngáp một cái!

Hình ảnh này, khiến tất cả mọi người thất kinh. Thật sự không biết, đứa nhóc này là ai.

Một cước đá gục cả Vương Thế Kiệt, không phải chuyện đơn giản. Huyết mạch Vương tộc, dù có bị pha loãng, cũng không phải là thứ kém cỏi gì. Vương Thế Kiệt ở Vô Cực, cũng là thiên tài trong thiên tài.

Nhưng đáng sợ hơn, vẫn là bối cảnh của hắn, mới khiến không ai dám trêu chọc. Một kẻ ung dung trước mắt bao người, một cước đá xù Vương Thế Kiệt, rồi thản nhiên ngồi đọc sách, có thể là ai? Hoạ chăng là người của Vương tộc, mới dám làm như vậy.

Vương Thành Văn? Vương Thành Văn? Liệu có phải “Vương” đó không?

Học sinh Vô Cực hải hùng nghị luận, sau đó lục đục giờ điện thoại ra search. “Gia phả Vương tộc”, sau đó kéo lên kéo xuống vài chục lần, cũng không tìm thấy cái tên “Vương Thành Văn” ở đâu cả.

Còn đang hoang mang lo sợ, đã có tiếng quát tháo từ đằng xa vọng tới.

- Sự kiện còn chưa khai mạc, đã có đánh nhau cái gì?! Đứa nào gây chuyện?!

Tiếng quát này, chính là viện trưởng Hải Dương Bùi Kiến Huy.

- Đứa nào gây chuyện, phải đuổi cổ, phải xử lý nghiêm khắc!

Tiếng quát tiếp theo, là của Trịnh Văn Dũng, viện trưởng Vô Cực. Mặt ông này đang đỏ bừng như con gà chọi.

- Bình tĩnh bình tĩnh! Trẻ con đánh nhau, có gì từ từ giải quyết!

Tiếng cười khoan khoái này là của Bạch Thanh Phương.

Chạy theo sau 3 ông này, là viện trưởng Kinh Ngự Nguyễn Văn Khoái. Cái đầu bóng loáng ướt đầm mồ hôi.

Tung tăng theo sau 4 vị trên, thì là Trần Minh Thịnh, và Trương Minh Quang.

Phía sau nữa, thì là bầu đoàn các vị viện trưởng đáng kính, đang hóng hớt chạy theo xem người khác gặp họa.

Lúc này, đang vui vẻ rượu chè gặp gỡ, một giáo viên hốt hải chạy vào phòng thông báo tin này, mà các vị nghe như sét đánh bên tai.

- Cậu quý tử Vương Thế Kiệt, bị học sinh trường Kinh Ngự... đá... đá chết! Nằm sùi bọt mép ở dưới sân trường kia kìa!

Chuyện xảy ra ngay trong sân trường Hải Dương, khiến Bùi Kiến Huy không thể nào trơ mắt đứng nhìn. Chuyện lại xảy ra với học sinh Vô Cực, còn là cậu quý tử con ngài Thứ sử, khiến Trịnh Văn Dũng không thể nào không điên tiết. Hai vị trên gặp họa, khiến viện trưởng Phong Ba Bạch Thanh Phương không thể nào che giấu được sự vui mừng.

Còn với hiệu trưởng Kinh Ngự Nguyễn Văn Khoái, ông ta đến giờ chưa lên cơn đột quỵ, đã là nỗ lực tột cùng rồi.

Đương sự là học sinh Kinh Ngự, khiến Trần Thịnh không thể nào không quan tâm.

Đương sự lại là Vương Thành Văn, khiến Vương Minh Quang không thể nào không đi hóng hớt.

Dọc đường chạy tới đây, mới nghe tin Vương Thế Kiệt không có chết, chỉ bị ngắt xiù, giờ đã tỉnh dậy rồi, khiến vị nào vị nấy thở phào một hơi.

Chỉ có Vương Minh Quang là không để ý chuyện này.

“Chẳng phải là đá chết một thằng chi thứ thôi sao? Có gì mà um xùm như vậy?”

Vương Minh Quang tuy thuộc biên chế của Thanh Hải, nói về chức vụ cũng thấp hơn Thứ sử Vương Kiệt rất nhiều, nhưng hắn chưa từng coi tên này ra cái gì. Vì hắn thuộc chi chính. Hắn là con trai của Vương Tuyết Trinh. Vương Kiệt là ai? Xét theo họ hàng có khi còn là cháu của hắn. Mà họ hàng này xa tới nỗi bản đại bác cũng không đến. Chỉ là hậu duệ của một nhánh Vương tộc từ xa xưa, được hưởng đặc ân làm người trung gian giữa chính quyền trung ương và tầng lớp cai trị địa phương mà thôi. Đối với Quang, nhà của Thứ sử Vương Kiệt, chỉ giống như một cái kho hàng. Khi nào Vương tộc cần cái gì, Vương Kiệt lại phải xì hàng ra. Ăn cũng nhiều, mà nhả ra thì cũng lắm.

Tất nhiên là điểm nhìn của mỗi người mỗi khác. Đối với học sinh Hải Thành, Thứ sử châu Quy Hoá, dòng dõi Vương tộc, vẫn như thần linh vậy. Đối với các vị viện trưởng, cũng không khác gì ông trùm. Con trai ông trùm bị đánh, thì phải cuống quýt lên mà xử lý.

Hiện nay Vương Kiệt còn chưa tới Hải Thành, mấy hôm nữa hắn mới tới đây. Nếu xử lý không ổn thoả, lại to chuyện.

Việc đầu tiên mà các vị viện trưởng đáng kính cần làm, là chạy tới xuýt xoa “cực căng” Vương Thế Kiệt.

- Thế Kiệt à? Con không sao chứ? Có đau ở đâu không? Cần đi uống thuốc không?

- Nhân viên y tế đâu rồi? Làm ăn lễ mễ thế à? Chẩn đoán thử xem thế nào!

- Gọi cáng tới đây!

- Thầy gọi cho bệnh viện thành phố rồi, vài phút nữa họ sẽ tới!

- Con có thấy chóng mặt không? Số mấy đây? Để thầy xoa bóp cho con.

...

Vân vân.

Giống như nãy giờ chịu uất ức đã đủ, nay lại được ân cần thăm hỏi như mẹ xót con, Vương Thế Kiệt mới mếu máo khóc âm lên.

- Các thầy ơi! Các thầy phải giải quyết chuyện này cho con! Thăng khốn nạn kia, con không muốn nó được đi học nữa, con muốn nó bị đuổi cổ vĩnh viễn khỏi cái thành phố này!

Vừa giãy đành đạch, Vương Thế Kiệt vừa chỉ vào Vương Thành Văn.

Thằng này đang đắm chiêu đọc sách, chợt nghe thấy người ta gọi tới mình, mới ngẩng đầu lên.

Các vị viện trưởng đã vây quanh nó, mặt hầm hè. Dù có là Nguyễn Văn Khoái, cũng không có chút thiện ý gì.

Bùi Kiến Huy bước tới, gằn giọng.

- Thấy sao?

Thằng Văn hồn nhiên trả lời.

- Gót chân em hơi tê một tí, nhưng mà không sao, cũng không đau lắm. Cám ơn thầy.

- Á há há há há há!

Vương Minh Quang không nhịn được nữa, phá ra cười.

Đám học sinh Kinh Ngự, mặt mày ngơ ngác.

Bầu không khí, dần dần trở nên vô cùng khó tả.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 231: Toàn Là Con Ông Cháu Cha

Bùi Kiến Huy giận tím tái mặt mũi. Điều cười của Quang càng làm cho lão tức điên lên. Nhưng đường đường là một viện trưởng, lão cũng không thể nào phát tiết ở nơi công cộng thế này được.

Lão nhìn chăm chăm vào đứa học sinh trước mặt. Chuyện này, nên xử lý ra sao?

Trịnh Văn Dũng mặt mũi hăm hè hết nhìn Vương Thành Văn, lại nhìn Bùi Kiến Huy. Nếu được, Bùi Kiến Huy rất muốn phủi tay cho xong chuyện. Học sinh cũng là của Trịnh Văn Dũng, mà đầu đuôi câu chuyện, không phải Bùi Kiến Huy không hiểu. Học viện rõ ràng sắp xếp cho phía Kinh Ngự ở lại nhà B, mà Vương Thế Kiệt, còn không phải là học sinh Hải Dương, lại ngang nhiên đòi cả trường người ta phải nhường chỗ, còn nói người ta không bằng súc vật.

Chuyện này đúng là Vương Thế Kiệt sai, nhưng thằng này sai một cách quá hợp lý. Điểm hợp lý ở đây, là nó có quyền. Nó là con ông cháu cha.

Gây chuyện rồi bị đánh, thì cơn tức giận của ngài Thử sử, tất nhiên sẽ đổ lên đầu Trịnh Văn Dũng đầu tiên. Nhưng bị đánh ngay trên lãnh địa của Bùi Kiến Huy, khiến lão lại phải đứng ra giải quyết.

Đang bực mình lắm rồi, quay sang hỏi tội Vương Thành Văn, còn bị thằng này ngang nhiên coi như là lời hỏi thăm. Nó nghĩ nó là ai chứ? Nó

nghe người ta xúm vào hỏi thăm Vương Thế Kiệt, còn quay sang hỏi thăm nó?

“Không sao? Lại còn gót chân hơi tê?”. Mẹ kiếp! Lão Huy muốn chửi thẳng vào mặt nó, gót chân của mày vừa đá vào mặt con cứng ngài Thứ sử, còn bảo hơi tê? Mày còn muốn thế nào? Để tao bóp chân cho mày chắc?

- Nào nào, chuyện có gì, từ từ tra cho rõ. Làm gì mà các ông căng thẳng thế?

Bạch Thanh Phương tươi cười bước tới. Chuyện này xảy ra, lão là người sướng đến mức không ngậm miệng nổi.

Đừng nói chức Sở trưởng là do Đàm Đức Vũ lựa chọn, người xì ra tài nguyên chính là Vương Kiệt kia. Khiến ông ta không vừa mắt, còn muốn ông ta xì ra đan dược để mà đột phá?

Vụ việc này, lão Huy và lão Dũng muốn xử, lão Phương nhất định muốn phá. Làm gì được nhau?

Vương Thành Văn thấy ông thầy này muốn hỏi mình, định há mồm ra kể.

- E hèm!

Bùi Kiến Huy ngay lập tức ho khan. Vụ việc này nếu mà hai năm rõ mười ra, thì Vương Thế Kiệt sai lè. Chưa kể còn dám tát cả giáo viên của Hải Dương. Nếu lão Huy xử thẳng cho thẳng mất dạy này, thì giáo viên trong trường lại oán thán, lão cũng mất hết tín nhiệm.

- Chuyện này các thầy cũng đã quan sát này giờ rồi, không cần phải trình bày gì dài dòng. Lần này tổ chức sự kiện, các học viện va chạm với nhau, cũng không phải là chuyện không được dự kiến từ trước. Việc lần này, hai bên đều có lỗi sai. Hải Dương là nơi đăng cai sự kiện, nhưng cũng

không phải là bảo mẫu của mọi người, học sinh trường nào gây chuyện, trường đó tự xử lý đi.

Vừa nói, lão Huy vừa đánh mắt về phía lão Khoái. Ý tứ đã quá rõ ràng. Vương Thành Văn là học sinh Kinh Ngự, trường Kinh Ngự làm sao thì làm, đừng để mếch lòng ngài Thứ sử.

Còn thái độ với phía Vô Cực thì cũng không có gì mập mờ: Vương Thế Kiệt là học sinh Vô Cực, Vô Cực cảnh cáo qua loa là được, không cần làm to chuyện.

Bùi Kiến Huy giải quyết chuyện này, đã đạt tới độ hài hoà nhất định về đối nhân xử thế, không làm ảnh hưởng tới lợi ích bản thân, cũng không làm bất cứ ai phải mếch lòng.

Trịnh Văn Dũng gật gù hài lòng. Bạch Thanh Phương thì thở dài tiếc rẻ.

Nhưng các vị này đã không nhận ra rằng, thứ đối nhân xử thế hài hoà của các vị, chỉ xoay quanh những kẻ có quyền mà thôi. Thái độ của các học sinh ở đây, các vị vốn không coi ra cái gì.

- Thầy Khoái, chuyện này thầy phải làm cho ra nhẽ!

Lão Khoái hói giật cả mình. Chuyện này, cứ tưởng như vậy là xong. Chỉ là một học sinh mà thôi, kỉ luật rồi cho nghỉ học là được, vậy là chuyện lớn biến thành bé, chuyện bé trở thành không có gì. Nhưng tiếng khiếu nại lần này, là của Trần Phương Linh.

- Thầy Khoái, Vương Thế Kiệt cậy quyền cậy thế, xúc phạm danh dự của học sinh trường mình, lại còn ra tay đánh người. Ở đây hơn trăm người, đều nhìn thấy bạn Văn đánh người là để tự vệ. Chuyện lần này mà thầy xử phạt bạn Văn, là hoàn toàn sai lầm!

- Ô... thầy... thầy... đâu có nói sẽ xử phạt bạn ấy...

- Anh Khoái, chuyện lần này, Kiến Huy tôi hi vọng anh xử lý cho chính xác.

- Thầy Khoái!

- Anh Khoái.

Đứng giữa hai làn đạn thế này, lão Khoái đau hết cả đầu hoa hết cả mắt. Lúc này, mặc kệ huyết áp của lão có tăng thật hay không, lão vẫn ôm ngực nằm gục xuống đất.

- Ôi, tim của tôi! Tim của tôi vẫn chưa lành! Bác sĩ, bác sĩ đâu rồi?!

Thấy cảnh này, đám nhân viên y tế vội vã chạy tới, đo đạc tim mạch cho lão Khoái. Học sinh Kinh Ngự thì xì xào bàn tán, mặc kệ hiệu trưởng kính yêu đang ôm ngực rên rỉ. Chẳng có đứa nào tin rằng lão Khoái này bị bệnh thật cả.

Chỉ có thằng Văn chạy tới. Nó lo lắng thật sự.

- Thầy hiệu trưởng, thầy không sao chứ? Có phải thầy vui quá nên ngất xỉu không?

Văn nhớ rõ cảnh bác Itou trúng số hơn 100 tỉ, sau đó cũng lăn ra ngất xỉu.

- V...vui? Vì sao tao phải... vui? - Lão Khoái thều thào.

- Vì em đã làm đúng lời thầy dặn. Không để trường khác coi thường Kinh Ngự ta!

- Mà... mà... hự! Hự! Mà... cú đi... cho tao...

Nói được mấy câu này, thầy Khoái ngất xỉu thật sự.

- Vương Thành Văn!

- Có em đây ạ?

Bùi Kiến Huy rốt cuộc không nhin nổi nữa.

- Chuyện lần này, đáng lẽ thầy giao cho thầy Khoái xử lý. Nhưng đến người nhân từ như thầy Khoái cũng bị em làm cho ngất xỉu. Em còn không biết lỗi của mình hay sao?!

- Lỗi? Lỗi gì thế ạ?

- Đánh bạn!! - Lão Huy hét lên. - Ngang nhiên đánh bạn như vậy, em còn coi nội quy trường Hải Dương ra cái gì không?

- Nhưng anh ấy làm sai trước...

- Làm sai? Làm sai thì sẽ có nhà trường xử lý! Em nghĩ em là ai? Em có đại diện cho học viện Hải Dương hay không? Em nghĩ mình có quyền xử phạt người khác chắc?

- Không phải, là anh ấy giơ tay đánh em, nên em mới đánh lại.

- Đánh em? Em có bằng chứng gì không...

- Em làm chứng! - Trần Phương Linh lên tiếng.

- Im ngay! Tôi chưa hỏi đến em! Mà em nghĩ em là ai thế hả? - Bùi Kiến Huy quay sang cô bé, quát lên.

Linh giơ tay chỉ vào Trần Thịnh, đang dờ khóc dờ cười đứng đó.

- Em là con gái của ba em.

Bùi Kiến Huy giật mình, quay sang Trần Thịnh, đưa mắt như muốn xác nhận. Chỉ thấy Trần Thịnh gật đầu.

- Con bé, là cháu của ông nó.

Câu này, ý tứ đã rõ ràng. Con bé là con gái tôi, nhưng nó cũng là cháu ngoại của ông ngoại nó.

- E hèm! Ra em là Trần Phương Linh. Được rồi, lời làm chứng của em coi như là tạm chấp nhận đi, nhưng Vương Thế Kiệt giờ tay đánh người, chắc gì đã là đến mức uy hiếp? Em hoàn toàn có thể né tránh, có thể đỡ đòn, vì sao phải nặng tay với người ta tới vậy?

- Vì em được dạy, nếu cảm thấy có nguy cơ bị ăn đòn, thì không được phép nường tay với kẻ thù.

- Ai? Ai dám dạy em cái tư tưởng bạo lực như vậy? Thật không ra làm sao cả!

- E hèm!

Tiếng hăng giọng này, khiến lão Huy giật mình. Lão quay người lại. Là quản lý của Thanh Hải.

“Lại nữa sao?”

- Thầy Huy à, tôi là người giám hộ của thằng bé.

- Chuyện này... chuyện này...

- Giám hộ! Giám hộ thì sao chứ? Ông anh này là ai? Ô hô, huy hiệu của Thanh Hải! Hoá ra chỉ là nhân viên quèn của Vương Nghiệp! Ông anh, tưởng làm người của Vương Nghiệp mà to á?! Nói thẳng cho ông biết, nhân viên Vương Nghiệp, cũng chỉ là chó nuôi của Vương tộc, mà chó nuôi của Vương tộc, thì cũng chỉ là chó của tôi mà thôi!! Thằng rác rưởi kia là cái gì

với ông? Nghĩ tôi quan tâm hả? Ông biết tôi là ai chứ? Là con của bố tôi đấy!

Vương Thế Kiệt này giờ đang nằm ăn vạ, chọt bật dậy to tiếng. Này giờ toàn con ông cháu cha xuất hiện, rồi ra về ta đây, làm hấn quá khó chịu. Lần này, hấn phải cho người ta biết, hấn là con của bố hấn!

Vương Minh Quang, ở Vương tộc dòng chính còn ít ai nhớ đến hấn. Vương Kiệt ở chi thứ càng không biết Vương Minh Quang là ai, chứ đừng nói tới thằng Vương Thế Kiệt vắt mũi chưa sạch này.

Vậy nên Vương Minh Quang rất rộng lượng, hấn không so đo chuyện có biết hấn hay không. Hấn chỉ nheo mắt nhìn thằng oắt con này, như nhìn một kẻ đã chết.

Ps: Để tiện cho các đạo hữu theo dõi, từ chương này TMKB sẽ up date 2 chương 1 ngày. Thời gian cụ thể bắt đầu từ buổi sáng 8h.Mong các đạo hữu nhiệt tình ủng hộ.

Thêm nữa Có 1 event nhỏ như sau: Hiện tại lượng chia sẻ về truyện còn khá khiêm tốn, lượng người đọc cũng chưa cao. nên mong các đạo hữu gần xa, đã theo dõi truyện chia sẻ thêm nữa để chúng ta có thể đạt được 100 view trong chương 235. Nếu mục tiêu hoàn thành sẽ có bạo chương nhé, cụ thể là 5 chương liên tục đến 340, kính mong các đạo hữu tham gia để giúp TMKB đạt được thành tích này.

Minh Tâm

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 232: Rốt Cuộc

Vương Minh Quang là một tên siêu thù dai. Dù hắc rất chuyên nghiệp trong công việc. Dân chuyên nghiệp, cầm được thì buông được, nếu không phải nhiệm vụ thì sẽ không tốn thời gian đi làm. Hơn nữa, những chuyện vật vãn thì người mang họ Vương thường sẽ không ai đi làm, vì họ còn bỏ thời gian ra tò mò tìm kiếm tri thức.

Nhưng Quang thì khác. Hắc tự cho mình cái quyền không mang họ Vương, lại được buông thả, hắc rất thích tốn thời gian làm những chuyện vật vãn.

Ví dụ như, cho thằng ôn con đồng tộc này một trận.

Nhưng đó cũng chỉ là trong suy nghĩ. Ngoài mặt, hắc vẫn tươi cười lắng nghe.

- Mọi người, dĩ hoà vi quý nào! Sự kiện còn chưa xảy ra, đã bất hoà thế này. Trẻ con đánh nhau mà thôi, rốt cuộc lại là con em chúng ta cả. Người một nhà hết ấy mà!

Câu nói này, như phá tan cái thế bế tắc này giờ. Một thầy giáo người Bắc Hà bước tới. Lập tức, Bùi Kiến Huy được lời như cởi tấm lòng. Thầy giáo này, Đinh Kiến Châu, chính là chủ khảo lần này. Người Bắc Hà giỏi ăn giỏi nói, luôn biết cách cho người ta đường lùi.

- Thầy Châu, đúng vậy, không chỉ mấy em đây, mà tất cả học sinh tham dự, đều như con em chúng ta cả. Các em còn đang ở tuổi trưởng

thành, xích mích va chạm chỉ là chuyện nhỏ, từ giờ chúng ta kiểm soát chặt chẽ hơn một chút là được rồi.

Thứ sử trên cao, tất nhiên là không ai dám động chạm, nhưng Thanh Hải dưới thấp, chẳng thẳng diên nào dám làm mất lòng. Vì Thứ sử cũng chỉ là một cái chức danh mà thôi, còn Thanh Hải mới là nơi cung cấp nguồn tiền. Học sinh ưu tú của trường thì có nhà tuyển dụng chờ sẵn, bản thân trường thì lại có tiền tiêu xài. Thanh Hải trực thuộc Vương Nghiệp, CEO là Vương Vũ Hoành, Thứ sử chỉ là một nhánh họ xa. So ra, Thanh Hải so với Thứ sử châu Quý Hoá, còn to hơn mấy phần.

Đây là so về lợi ích đối với nhà trường, còn trong mắt Vương Thế Kiệt, Thanh Hải chỉ là một lũ nô bộc không hơn không kém.

Nô bộc của Vương Vũ Hoành, không tiện đụng vào, nhưng con cháu của nô bộc, chẳng lẽ cũng là bất khả xâm phạm? Nói vậy chẳng lẽ Vương Thế Kiệt còn không bằng một đứa nô bộc?

Chuyện đến nước này, nhiều người đứng ra giảng hoà, Vương Thế Kiệt không muốn ăn vạ nữa. Nhưng hăn biết chuyện chưa dừng lại tại đây. Giảng hoà, chỉ là bề ngoài. Còn ở cái học viện Hải Dương này, ở cái đất Hải Thành này, Vương Thế Kiệt muốn làm gì mà không được.

Quang thấy ngứa mắt vì Vương Thế Kiệt mang họ Vương, còn thằng này lại thấy ngứa mắt vì Vương Thành Văn mang họ Vương. Vết đau đòn nơi thái dương, không ngừng nhức nhối.

Nhưng đó cũng chỉ là trong suy nghĩ.

Vương Thế Kiệt chủ động đứng dậy, bước tới. Hăn chìa tay ra với Vương Thành Văn.

- Chú em, chuyện này anh bỏ qua cho chú đấy.

Dù sao trước mặt mọi người, hăn cũng là bề trên, không thể quá mất phong độ được. Đối với kẻ thù, phải luôn giữ lấy một nụ cười.

Nhưng “kẻ thù” của hăn thì lại đứng đó ngẫm nghĩ, mặc kệ cái chìa tay của hăn.

- Anh xin lỗi cô giáo Bình đi đã.

- Hả?!

- Anh xin lỗi cô ấy, hoặc cô ấy tha thứ cho anh đã, thì chuyện này em mới bỏ qua cho anh.

- Pfffff!!!

Lại là Quang. Hăn lại lặn ra cười sảng sặc. Mà cười thì có tính lây lan. Toàn bộ học sinh Kinh Ngự cũng phải ôm bụng nín cười. Một số học sinh Vô Cực cũng phải che miệng.

Hài quá mà.

Chỉ có Vương Thế Kiệt là không thấy buồn cười. Hăn thấy mình bị sỉ nhục hết lần này tới lần khác. Từ thuở cha sinh mẹ đẻ tới giờ, có ai dám nói “bỏ qua” cho hăn? Ngoại trừ ông già Vương Kiệt ra. Thằng nhãi này tưởng là người nhà của nhân viên Thanh Hải, thì được tác oai tác quái? Vậy mà nhăm to rồi con ạ!

Vương Thế Kiệt suýt chút nữa không kìm chế được cơn tức giận. Hăn thật sự muốn ra tay đâm chết thằng nhóc ngay tại đây. Một cước vừa rồi, là do hăn chủ quan mà thôi.

- Cô đồng ý! Cô đồng ý! Cô tha thứ cho em ấy!

Cô giáo Bình đứng sau đám viện trưởng, hoảng hốt chạy tới. Chuyện này không thể càng ngày càng xé ra to được, phải cho nó bé lại. Cô còn

muốn giữ số hũu của mình nữa chứ.

- Ồ. - Vương Thành Văn nghe thấy vậy, mới chìa tay ra bắt lấy bàn tay của Vương Thế Kiệt, - Vậy chuyện này em cũng bỏ qua cho anh.

Ewww!!!

Bị cái bắt tay đột ngột này, Thế Kiệt giật mình uốn éo rút ngay bàn tay của mình ra. Cái bắt tay này đối với hắn thật quá sỉ nhục.

- Mà nhớ mặt tao đấy!

Nói xong, hắn lườm thẳng nhóc một cái, rồi quay người bỏ đi. Các học sinh Vô Cực cũng đi theo. Mỗi đứa đều lườm thẳng này một cái, rồi mới quay người.

Bất chợt, Vương Thế Kiệt khựng người lại, vì Trần Phương Linh đã đứng cản trước mặt hắn.

- Vương Thế Kiệt, nhớ mặt tôi đấy.

- A... a... Linh à, em...

Vương Thế Kiệt còn đang lắp bắp, Linh đã lườm hắn một cái, rồi tung tăng chạy tới chỗ thằng Văn. Thấy cảnh này, Quang càng lăn ra cười bò.

Cùng ở Hải Thành, quen biết cũng nhiều, chuyện thằng oắt nhà Vương Kiệt đem lòng thầm thương trộm nhớ con gái Trần Thịnh, chẳng lẽ Quang lại không biết hay sao. Con trai của Thứ sử, muốn tán cháu ngoại của Phạm Viết Phương, nghe ra cũng môn đăng hộ đối. Dù sao thì Trần Phương Linh, là con gái Phạm Tổ Uyên, mà Phạm Tổ Uyên lại là con út của lão, cũng không phải là quá cao không với được.

Nhưng đó cũng chỉ là mong muốn đơn phương. Trần Phương Linh còn nhỏ, Trần Thịnh cũng dửng dăng chưa quyết. Còn chuyện hôm nay, thái độ

của Trần tiểu thư với cậu quý tử này thế nào, ai cũng nhìn thấy.

Vương Thế Kiệt dẫn đám đàn em trở về khu nhà của Vô Cực, mà trong lòng cay đắng nhọc nhằn không cách nào diễn tả. Giờ hẳn chỉ còn biết tới một mục tiêu duy nhất mà thôi, là triệt hạ Vương Thành Văn. - Có gì mà vẻ mặt bất mãn như vậy?

Trong đoàn học sinh của Kinh Ngự, mọi người như nhường hẳn một lối cho thằng Văn, không ai muốn tỏ ra quen biết với thằng này. Chỉ có Linh đi bên cạnh nó, lại càng thêm nổi bật.

Bị hỏi, cô bé mới bẽn lẽn trả lời.

- Bạn còn hỏi tôi câu nữa, tôi đập bạn một trận cho coi. Bạn bớt gây chuyện chút đi có được không? Có biết lần này tôi lại mang tiếng không?

- Mang tiếng? Tiếng gì vậy?

Haizz. Linh thở dài. Lúc này cô bé ra mặt với Vương Thế Kiệt như vậy, không biết có ảnh hưởng tới chuyện làm ăn của ba hay không. Tuy cô bé còn nhỏ, nhưng nhà Vương Kiệt nhiều lần ngó ý, không phải cô bé không biết. Dù Trần Thịnh nhất mực từ chối, nhưng cũng không thể thẳng thừng. Lần này, lại vì thằng Văn mà đứng ra cảnh cáo Vương Thế Kiệt, cô bé cũng rất bất đắc dĩ. Cứ nhìn ông Quang mà xem, không chịu đứng ra hoà giải, còn ở đó cười cợt, chẳng khác gì đổ dầu vào lửa. Nếu không nhờ cô bé, thì không biết thằng Văn này nên nhờ cậy vào ai?

Xung quanh lại có những tiếng rì rầm vang lên.

“Chúng mày thấy không? Oắt con Vương Thế Kiệt, nhiều lần làm phiền Bà chúa, rốt cuộc đã bị Bà chúa thả chó ra cắn!”.

Đúng lịch nhé các đh. hi vọng các đh ủng hộ event này để ta có thể bạo chương.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 233: Đồng Tâm Đoàn Kết

Hà Chí Thương thấy tất cả đều đã giải tán, hắc thở phào nhẹ nhõm. Cô bé vừa rồi, chính là người mà hắc muốn tìm kiếm. Ai ngờ tìm hoài chẳng thấy, ngay ngày sự kiện đầu tiên, đã xuất hiện.

- Thầy Châu, lại làm thầy mất vui. Chúng ta đi uống tiếp chứ?

- Khà khà, có gì đâu. Đi thôi!

Trong mắt mọi người, hắc là Đinh Kiến Châu, một giáo viên Bắc Hà, cũng là chủ khảo lần giao lưu này. Xem ra lần này, hắc tăng mức độ thôi miên lên đủ mạnh, kể cả cô bé kia cũng không thể nhận ra.

Trần Phương Linh? Trần Thịnh?

Cháu ngoại của Phạm Viết Phương?

Hà Chí Thương nén tiếng thở dài trong lòng. Không làm cháu của ai, lại làm cháu Phạm Viết Phương? Chuyện lần này, có hơi phức tạp ngoài dự kiến. Học sinh Kinh Ngự sau vụ việc, rốt cuộc cũng nhanh chóng thu dọn lấy chỗ ở. Đi đường từ sáng sớm, còn chưa được nghỉ ngơi gì, lại gặp chuyện căng thẳng thần kinh như vậy.

Thấy Vương Thế Kiệt bị đánh, ai cũng cảm thấy sảng khoái. Thấy Vương Thành Văn đắc tội với người ta, ai cũng vui vẻ. Sung sướng nhất vẫn là xem súc sinh lao vào hại nhau, bên nào máu chảy đầu rơi cũng đều cảm thấy sung sướng.

Ước gì sức sinh trên đời, cứ lao vào choảng nhau như vậy mãi nhỉ? Có phải cuộc đời vui thú hơn nhiều không?

- Nhóc mày có năng khiếu gây chuyện gớm nhỉ?

Lý Thanh Long bỗng từ đâu chui ra, bá vai bá cổ nó.

- Mấy ngày tới nhớ theo sát anh, đừng để thằng Kiệt đó nó giở trò.

- Em nghĩ anh ấy sẽ không giở trò gì đâu.

- Vì sao vậy?

- Anh ấy nói bỏ qua rồi mà.

- Nó nói vậy, mà mày cũng tin sao?

- Vậy tại sao em phải không tin?

- Chậc, có nói mày cũng không hiểu. Thôi, cứ lên phòng với anh.

Dãy nhà B có 6 tầng. Học sinh nam ở 3 tầng dưới. Học sinh nữ ở 3 tầng trên. Từ tầng 4 trở lên là thánh địa bất khả xâm phạm, còn có hẳn một cái biển treo trước cầu thang. “Con trai bén mảng lên đây là cắt tr*m!”.

Các nam sinh ngơ ngẩn nhìn các bóng hồng tíu tít vui vẻ bá vai bá cổ đi lên tầng trên mà thèm thuồng. Cứ tưởng 2 tuần tới cùng chung một nhà, tối lửa tắt đèn còn có gì tâm sự, biết đâu lửa gần rơm lại bén, ai dè mây Tần khoá kín song the (*) như vậy.

Nam sinh đi lên tới tầng 3, chỉ có thể dừng bước ngược cổ ngóng theo những tà váy áo. Ai dè có hai kẻ, trơ trẽn khoác vai nhau, cứ thế đi tiếp lên cầu thang tầng 4, như thể không có chuyện gì xảy ra.

Là Lý Thanh Long, và Vương Thành Văn.

Lạ lòng thay, các nữ sinh khác chẳng hề quan ngại chuyện này.

- Anh Long! Sao anh lại có đặc quyền như vậy?

- Đúng thế, thật là bất công quá đi!

- Long đại ca, em theo đại ca bao lâu nay rồi, đại ca có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, vì sao lại một mình độc chiếm cõi tiên như vậy?

- Long đại ca, đại ca ăn mảnh có ngày mắc ghen á!

- Đúng thế, sống không vì anh em, chết làm ma không ai thờ á!

- Đúng thế, đúng thế!

Trước những lời chửi rủa này, Lý Thanh Long cố giữ bước chân bình thản, bịt hết mọi giác quan, cố gắng bước từng bước lên tầng 4.

“Các anh em, không phải ta sống lỗi, một mình ăn mảnh, mà là ý trời đã định, ta cũng không thể làm khác”.

- Thằng lỏi Vương Thành Văn kia, nó đút lót gì cho Long đại ca, mà đại ca chỉ dẫn mình nó lên hưởng thụ vậy?

- Đúng thế, loại mất dạy vô học như nó, được đi theo đã là phúc ba đời, sao còn được phép bước lên thánh địa như vậy?

- Các em gái, đừng thấy thằng đó còn bé mà lằm, thú cưng nhà Bà chúa, không việc độc ác đã man gì không làm!

- Đúng thế, cho nó lên tầng 4 là rước hổ về vườn đó!

Tiếng nhao nhao chửi rủa vang lên.

- Nói đủ chưa?

Tiếng Cầm Dạ Nguyệt vang lên.

- Chị Nguyệt, sao bắt công như vậy?

- Đúng thế, sao bọn em không được lên, còn nó thì lại được?

Cầm Dạ Nguyệt chỉ cười.

- Nó dưới 13 tuổi.

Tất cả lặng câm.

Ai cũng muốn hỏi, “thế còn Long đại ca?”, nhưng mọi người nhin được.

Sau khi đám con gái đã lên tầng hết, chỉ còn lại tụi đực rửa với nhau, mới bắt đầu lôi thằng Văn ra chửi rửa.

- Mẹ kiếp, thằng này nó là nổi nhục nhã của Kinh Ngự ta!

- Không phải nổi nhục nhã, mà là hung thần huỷ diệt.

- Sự kiện còn chưa kịp khai mạc, nó đã khiến trường ta đặc tội với Vương Thế Kiệt. Rồi giờ bên Vô Cực cũng ghét mình. Phía Hải Dương cũng không vừa mắt. Đi thi mà bị hai ông lớn ghét như vậy, còn thi được cái chó á!

- Giờ thì chẳng có trường nào chịu giúp đỡ mình nữa!

- Thằng Văn này, chắc chắn là gián điệp!

- Nó là kẻ thù kiếp trước của ông Khoái, giờ đầu thai báo ứng đấy. Chỉ liên lụy tụi mình...

Có ai đó bước tới vỗ vai đội tuyển Văn. Mấy ông này cũng đang mếu máo lo sợ.

- Người anh em, lần này thi với Bắc Hà, đã khổ lắm rồi, lại còn có thăng phá đám này trong đội nữa, đồng cảm.

- Đồng cảm.

- Đồng cảm.

- Đội Văn nhớ cố gắng sống sót qua con trăng này.

Những ánh mắt thương hại đồng loạt ném tới đội tuyển Văn, sau đó là các đội thể thao.

Lê Thanh Bình đứng ra lăm liết phát biểu.

- Các anh em, Kinh Ngư chúng ta mỗi lần ra ngoài thi thố, đều cần đoàn kết. Trước đây là đoàn kết chống lại ngoại bang, nay là đoàn kết đối phó nội hoạ. Chúng ta cùng cố gắng sống sót qua đại hoạ lần này.

- Cố gắng!

- Cố gắng.

- Xin hỏi anh Bình, có cao kiến gì không?

- Ủm, nếu anh em đã hỏi, thì tại hạ cũng có chút ngu ý thế này. Hiện nay Kinh Ngư ta đắc tội với Hải Dương Vô Cực còn không nói, lại chọc cả vào con trai ngài Thứ sử. Bên trong nội bộ lại có một đứa nhiệt tình phá hoại, làm nhân tâm công phẫn. Có thể nói, Kinh Ngư ta hiện nay đang ở vào thế gian nan chưa từng có. Nếu xử lý không khéo, rất có thể còn khiến tất cả các trường khác tẩy chay ta.

- Khoan đã, nếu tẩy chay ta, thì các trường đó được cái gì?

- Chuyện này anh em trải nghiệm chưa nhiều, nên chưa biết. Lê Thanh Bình tôi, dù sao cũng tham gia không ít lần Hội thao rồi, có thể rút ra một

kinh nghiệm thế này. Tranh đấu, không thể chỉ vì ngôi quán quân. Ngôi quán quân, chắc chắn nằm trong túi 3 học viện lớn rồi, anh em có đồng ý không?

- Đúng vậy. Không sai. - Mọi người gật gù.

- Vậy nên các trường còn lại, cũng giống như trường ta, tới đây thi thố, chẳng qua là mong rằng có tổ chức nào vừa mắt, tuyển dụng ta về. Nhưng cái khả năng này cũng rất nhỏ, vì 3 học viện lớn toàn là ngôi sao sáng giá, ánh hào quang che mờ bốn phương, đâu đến lượt chúng ta thể hiện, anh em thấy, có đúng không?

Mọi người lại gật gù.

- Vì thế, các trường như Duyên Hải hay Kinh Ngự, tới đây không phải để thể hiện, mà là để giao lưu, để kết thân. Kết thân với các học viện khác, ví như Vô Cực Phong Ba, học sinh ở đây toàn dạng con ông cháu cha, chúng ta làm quen được với chúng nó, tương lai sau này cũng không sợ cơ cực. Đó mới là mục đích chính anh em ạ. Nhưng lần này, vì thằng Vương Thành Văn, mà mục đích này đổ hết xuống sông xuống biển. Mà các học viện khác, cũng không bỏ qua cơ hội kết thân với Vương Thế Kiệt đâu.

- Ý anh là?

- Là chúng nó sẽ rủ nhau chèn ép trường mình, hòng lấy lòng Vương Thế Kiệt.

- Thế thì hỏng bét!

- Đúng vậy, thế là hỏng bét! Nên chúng ta phải tiên hạ thủ vi cường. Trước hết, phải lấy lại hảo cảm của Vương thiếu gia, sau đó, phải đoái công chuộc tội!

-Ồ, đúng đúng.

- Nhưng phải làm thế nào hả anh?

- Anh em cứ bình tĩnh. Trước hết, Lê Thanh Bình tôi dù sao ra ngoài cộ xát cũng nhiều, các mối thân quen ở Hải Dương Vô Cực cũng có một ít. Để tôi tìm cách tới tạ tội với Vương thiếu gia. Còn các anh em, phải lên kế hoạch giao nộp Vương Thành Văn cho thiếu gia, như vậy ta vừa lấy lòng thiếu gia, vừa đuổi được một cái dịch hạch ra khỏi đội ngũ!

- Chí lí! Chí lí!

- Chuyện lần này, cứ để anh Bình lo liệu nhĩ?!

- Chưa hết đâu, ta còn muốn tiến cử thêm một người.

- Ai vậy anh?

- Vũ Hải Hùng.

Rất cảm ơn đh vôthiênđạo đã ủng hộ event nho nhỏ này. kính mong các đh gần xa ủng hộ. Minh Tâm

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 234: Gặp Gỡ Tình Cờ

2h chiều. Thầy Thạo lang thang trên đường phố Hải Thành. Thầy vẫn chưa nghĩ ra cách tìm vé để vào Hội đấu giá sắp tới.

Những khi bí bách, đầu óc thầy lại có những liên tưởng kì lạ.

Hội đấu giá lần này, có Bắc Hà, có Thanh Hải, có Thịnh Doanh tham dự. Mà phái đoàn Bắc Hà tới đây, vốn là vì tổ chức sự kiện giao lưu. Sự kiện lần này, lại tổ chức ở học viện Hải Dương. Học viện Hải Dương, lại mở cửa free cho bất cứ ai bước vào.

Hai sự kiện giống như có chút gì liên quan, dù không rõ ràng lắm, nhưng một sự kiện cần vé đặc biệt mới được vào, một sự kiện thì free, thầy tất nhiên là tới học viện Hải Dương tìm kiếm vận may.

Chưa cần tới được học viện Hải Dương, mà chỉ ngoài rìa khu trung tâm thôi, người đã đông kín nghìn nghịt. Thành phố đã ra lệnh cấm các phương tiện đi vào khu trung tâm. Thầy Thạo chen chúc đến bầm da tím thịt, mới nhét được cái xe máy vào bãi gửi. Đến lúc ra lấy vé, đưa trông xe hét lớn “50 xu!”, khiến thầy xót hết cả ruột.

Những ngày lễ bình thường, giá gửi xe chỉ dao động từ 10 xu đến 20 xu mà thôi, lần này rõ ràng là dân Hải Thành chật chém người Bắc Hà.

Thầy Thạo là người Đại Nam, nhưng giằng co một hồi cũng không ngã được giá. Hiện nay người đến đây chật kín, có chỗ để nhét cái xe vào đã là tốt lắm rồi, không ai để tâm được chuyện giá cả.

So với cảnh nhốn nháo bên ngoài, trong khu trung tâm dù đông đúc hơn bình thường, vẫn có thể coi là thanh bình. Bao nhiêu hàng quán dựng lên chỉ sau một đêm, làm sặc sỡ cả khu phố.

Vùng trung tâm, xây dựng với kiến trúc cổ, ngày thường mang tới một cảm giác cổ kính thâm nghiêm, còn phang phảng cái mùi già cỗi, bỗng nhiên trở nên náo nhiệt và năng động. Cờ Đại Nam treo đầy trên các lan can. Khách du lịch từ trên các tầng nhìn xuống mặt đường, tay cầm một cốc cà phê pha sẵn, mặt háo hức tò mò. Có người Cận Tây, cũng có người Phú Sơn, nhưng đông nhất vẫn là người Bắc Hà.

- Kẹo mạch nha Bắc Hà đây! Kẹo mạch nha Bắc Hà đây!

- Ấm thực Phú Sơn đây! Mì xào! Mì xào! Bánh rán bạch tuộc đây!

- Pizza lấy ngay đây!

Phong cách ẩm thực đa dạng cũng khiến thầy choáng ngợp. Thương nhân Đại Nam cũng thật là biết cách kiếm tiền. Bảo sao những tuần vừa rồi vật giá leo thang dữ dội, đó là vì người ta tích trữ hàng hoá lại hôm nay mới xả ra bán, giá cao ngất ngưỡng.

“Không khác gì một lễ hội!”. Thầy vừa đi vừa lẩm bầm. Thầy không quan tâm lắm tới ẩm thực hay lễ hội. Dù là trái đất quay quanh mặt trời, hay mặt trời quay quanh trái đất, cũng không ảnh hưởng tới việc thầy phá án. Học viện Hải Dương nằm ở quận Nam, hay đúng hơn thì cả cái học viện chính là quận Nam. Từ quận Bắc đi xuống quận Nam, qua một cái quảng trường thật lớn.

Trên quảng trường này cũng đang có rất nhiều hoạt động hay ho, như ca hát nhảy múa, biểu diễn nghệ thuật, nhưng thầy không quan tâm. Thầy xăm xăm bước tới học viện.

Chen lần qua dòng người đông đúc, thầy Thạo vừa cẩn thận nhìn theo sơ đồ, vừa tìm tới nơi tổ chức buổi lễ khai mạc.

Giờ đã là 2h chiều, người Đại Nam thường tổ chức vô cùng đúng giờ. Nhưng lần này còn phải chờ các quan chức Bắc Hà, nên có lẽ sẽ còn cao su thêm nửa tiếng nữa.

Theo như thông báo của thành phố, lễ khai mạc sẽ tổ chức tại khu trung tâm của học viện, với khuôn viên rộng tới hơn 1ha, sức chứa 10 000 người. Nhưng số người đến xem sự kiện, có thể còn đông hơn. Hơn nữa, khu vực tổ chức phải được ngăn cách để cho ban tổ chức, các thầy cô, các khách mời, và các học sinh ngồi, nên phía bên ngoài chật chội tới mức không thở nổi. Hữu Thành đập vào mặt mình một cái. Hắn đến muộn mất 10 phút, dù ban tổ chức đã dặn hắn tới sớm để chuẩn bị chỗ đẹp.

Hắn vốn là một người đúng giờ, nhưng cái thói quen những ngày ở Bắc Hà đã làm hại hắn. Giờ đây bị kẹt ở phía ngoài, đến ban tổ chức còn không chen ra được, chứ đừng nói dẫn hắn vào trong.

Sự kiện lần này, sự có mặt của Hữu Thành khiến cả thành phố vô cùng hoan hỉ. Sau những thước phim đầy hưng phấn ngày đó, hắn đã trở thành thần tượng của cả nước. Từ trước đến nay, làm gì có ai ghi lại được cảnh Bắc Hoàng thảm bại dưới tay Nam Đế như vậy.

Vì vậy, Hữu Thành lần này được mời tới, không phải với tư cách người đưa tin, mà là khách mời danh dự.

Nhưng giờ thì chả khách mời khách mọc gì nữa, vì hắn đã bị kẹt cứng phía ngoài này.

Đang cố chen lên, hắn bị đám đông dồn đẩy về phía sau, lão đảo suýt ngã.

- Úi úi! Cẩn thận!

- Anh bạn, không sao chứ?

- Tôi không sao.

Hắn va phải một người đàn ông. Người này cũng nhã nhặn trả lời hắn.

- Đừng quá anh nhỉ?

- Đúng vậy, cứ thế này làm sao thấy được gì bên trong đây?

- Vừa rồi tôi có nghe người ta nói, từ dãy nhà D có thể nhìn rõ được toàn bộ buổi khai mạc đấy, mỗi tội không ai được phép vào.

- Vậy hả? Nhưng tôi có thẻ nhà báo, có khi tôi vào được đấy.

- Thật vậy sao? Vậy anh dẫn tôi đi cùng với!

- Được thôi!

Hai người chen lấn ngược trở ra. Đám đông chỉ hùng hổ với những ai muốn chen vào, chứ lại rất khoan dung với những kẻ muốn đi ra. Hai người thoát ra cũng khá dễ dàng. Sau đó, theo người đàn ông kia, tới dãy nhà D. Người bảo vệ nhìn thấy Hữu Thành chìa ra thẻ nhà báo, cũng vài lời khuyên nhủ, rồi cuộc đã để hai người bước vào. Thầy Thạo thở phào một tiếng. Hôm nay thầy thật là may mắn. Bỗng nhiên lại có người dẫn lên chỗ tốt để xem sự kiện như vậy. Thầy muốn nhìn thật rõ ràng xem, các thế lực tham gia sự kiện lần này là ai.

- Anh bạn, tôi là Hữu Thành, phóng viên báo Cộng đồng.

- Vậy hả? Tôi là Thạo, pháp y thành phố.

- Trông anh có vẻ không ngạc nhiên gì khi nghe tên tôi?

- Bộ anh nổi tiếng lắm hả?

- Anh không xem truyền hình sao?
- Ít lắm. Tôi chỉ xem vài show trình thám thôi. Thế vì sao anh lại nổi tiếng?
- Ủm, tôi từng quay phim được ngài Vương Vũ Hoành, và Hà Chí Thương.
- Vương Vũ Hoành, và Hà Chí Thương ấy hả? Nghe quen quen, ai thế nhỉ?
- Trời đất ơi! Nam Đế Bắc Hoành, anh không biết hay sao?
- Ồ, ra vậy.
- Tôi cứ nghĩ mình đã mù mờ về chính trị lắm rồi, hoá ra anh còn mù mờ hơn cả tôi nữa.
- Chính trị đâu có ảnh hưởng tới việc tôi phá án?
- Tôi cứ tưởng anh làm pháp y?
- À, tôi còn một công việc nữa. Một công việc do tôi sáng tạo ra. Thám tử cố vấn. Mỗi khi cảnh sát gặp vụ án nào bí hiểm không thể giải nổi, họ lại đến tìm tôi, tôi tư vấn cho họ để họ phá án. Tôi chính là thám tử cố vấn duy nhất trên thế giới này.
- Thật vậy sao? Thú vị quá đi.
- Còn anh, anh có vẻ là một phóng viên rất giỏi?
- Anh quá khen rồi, tôi chỉ là một phóng viên quen mà thôi. Chẳng hiểu vì sao, tôi cứ tình cờ có mặt ở những sự kiện lớn. Trong khi tôi còn chưa kịp nhận ra, người ta đã coi tôi như đại nhân vật mất rồi!

- Ha ha ha, thật vậy sao? Nếu có thời gian, tôi muốn nghe anh kể về những lần tình cờ đó.

- Nếu có thời gian, tôi cũng muốn nghe anh kể về những vụ án anh từng phá.

- Hiện nay, có một vụ án vô cùng nghiêm trọng, sắp sửa xảy ra ở Hải Thành này, mà chỉ có mình tôi dự đoán được, không biết anh có muốn nghe không?

- Thật vậy sao? Chuyện này có thể cho lên báo sao?

- Tôi nghĩ không nên, như vậy sẽ đánh răn động rùng. Anh có muốn âm thầm điều tra với tôi, sau đó chúng ta sẽ công khai chiến công này lên báo không?

- Anh làm tôi thấy hứng thú rồi đó, rốt cuộc là vụ án gì? Liệu tôi có giúp được gì cho anh?

- Có liên quan tới Bắc Hoàng Hà Chí Thương. Và rất nhiều thế lực lớn khác. Anh có thể giúp tôi đi theo Bắc Hoàng vào tham dự Hội đấu giá được hay không?

=====

Nhân vật thầy Thạo, là phiên bản fail của Sherlock Holmes đó, không biết có ai nhận ra không?

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 235: Thiên Tài Giang Hạ

2h35 phút chiều ngày 15/11, trong cái nắng oi ả và tiếng cẩu gấu của người xem, rốt cuộc thì sự kiện giao lưu khoa học nghệ thuật giữa Hải Thành và Giang Hạ cũng chính thức bắt đầu.

Người phát biểu diễn văn khai mạc, là Sở trưởng Sở Giáo dục Hải Thành Đàm Đức Vũ.

Đám học sinh bên dưới, đưa thì nghịch điện thoại, đưa thì lôi bài ra chơi, chẳng ai quan tâm ngài Sở trưởng đáng kính đang phát biểu cái gì.

- Đã chuẩn bị xong hết rồi chứ?

Ngồi phía dưới, Linh hỏi Cường. Từ sáng tới giờ, thẳng mập này lủi đi đâu mất, giờ mới thấy mặt. Cường gật đầu, giơ ngón tay OK với Linh.

Văn mặc kệ hai đứa này thậm thụt cái gì, nó đưa mắt đảo dác nhìn xung quanh. Xung quanh nó toàn người là người, lại hầu hết là các anh chị Cao trung, khiến tầm mắt nó bị che khuất. Nó muốn tìm Nguyễn Thanh Phong mà không thấy.

Trên sân khấu, ngài Sở trưởng đã nói tới tiết mục giới thiệu đại biểu.

- Lần này, đại diện cho phía Bắc Hà, cũng là chủ khảo lần này, tiến sĩ Đinh Kiến Châu, thành viên Hội đồng Khoa học lãnh thổ Giang Hạ!

Đinh Kiến Châu đứng dậy, đón nhận tiếng hoan hô nhiệt liệt của mọi người.

- Viện trưởng học viện Hải Dương, ông Bùi Kiến Châu!

Tiếng vỗ tay lại rầm rộ vang lên.

Cứ như vậy.

Viện trưởng Vô Cực.

Viện trưởng Phong Ba.

...

- Giám đốc doanh nghiệp Thịnh Doanh, ông Trần Minh Thịnh!

Trần Thịnh đứng dậy, lại là một tràng pháo tay rầm rộ hơn nữa.

- Con rể thầy Phương đấy!

- Doanh nhân tiêu biểu của Hải Thành ta đấy!

- Cha của Bà chúa Trần Phương Linh đấy!

- Đẹp trai phong độ thật á!

- Người sở hữu một nửa Hải Thành trong tay đấy!

...

Tiếng bàn tán xôn xao vang lên, ai nấy đều nhìn Trần Thịnh với con mắt ngưỡng mộ.

“Há há há, đến Trần Thịnh còn được ngưỡng mộ như vậy, chốc tới tên ta, chẳng phải là vạn chúng chú mục sao? Đến lúc cho cả Hải Thành này biết ai mới là đại nhân vật đây!”. Ngồi cạnh Trần Thịnh, Quang khoan khoái nghĩ thầm. Hẳn chờ tới tên mình được gọi.

- Tiếp theo, là ngài Trương...

- Rè rè rè rè rè.....!!

Đàm Đức Vũ đang phát biểu, bỗng nhiên một tiếng rè đình tai nhức óc từ đâu vang lên, át đi cả tiếng phát biểu.

- Sân khấu bên kia đang thử loa hả?

- Ngày mai sẽ khai mạc Hội thao bên đó.

- Vừa rồi có nhắc tới vị nào thế nhỉ?

- Ôi dào ôi, quan trọng gì, ông nào mà chả như ông nào.

- Đúng vậy, phát biểu dài dòng quá.

...

Quang đang định đứng dậy đón nhận những lời hoan hô nhiệt liệt, nghe thấy những lời xì xầm này, cứng cơ mặt lại, đôi chân vừa định đứng lên, lại ngồi phịch xuống. Trong lòng hằn uất ức không thôi.

Sau bài phát biểu lê thê của Đàm Đức Vũ, một tràng pháo tay như để tiễn ông này xuống đài, cũng để chào đón nhiệt liệt vị tiếp theo lên phát biểu, là Đinh Kiến Châu. Dù sao, nghe quan chức Đại Nam phát biểu đã nhiều, nhưng chưa nghe Tiến sĩ Bắc Hà nói ra sao cả, ai cũng tò mò.

- Kính chào quý vị Đại biểu!! Kính chào các thầy cô giáo, các em học sinh! Kính chào toàn thể mọi người đang theo dõi!

- Ồ, tiếng Đại Nam sôi ghê!

- Chào cũng rất lịch sự nữa!

- Thích ông này rồi đấy!

Xem chương trình, không chỉ có những người có mặt tại đây, mà còn cả sau vô tuyến, hay trên mạng. Những lời bình luận dành cho ông thầy Đinh Kiến Châu này rất tích cực.

Bài phát biểu của Hà Chí Thương, mà mọi người vẫn nghĩ là Đinh Kiến Châu, tuy cũng dài, nhưng lại vô cùng mạch lạc trôi chảy, hành văn phong phú, giọng phát biểu có nhấn có thả, khiến người ta như bị cuốn theo. Mọi người bất giác rơi vào trạng thái trầm tư phiêu lãng, như không phải đang nghe một bài phát biểu, mà là một triết gia đang khai sáng.

Đến khi bài phát biểu kết thúc đã 10 giây, mọi người mới như bừng tỉnh. Tiếng vỗ tay như sấm rền vang lên.

- Sau đây, Đinh Kiến Châu tôi xin phép được giới thiệu với mọi người, những học sinh ưu tú của Giang Hạ nói riêng, và của Bắc Hà nói chung. Rất mong sau sự kiện này, các em sẽ học hỏi được nhiều hơn từ các đồng học Đại Nam!

Một tràng pháo tay lại vang lên.

Chỉ thấy, có 3 người bước lên sân khấu. Hai nam một nữ.

Cậu thanh niên đi đầu, dáng người tuấn tú, dung mạo phi phàm, khí chất nho gia toát ra ngời ngời, khiến không biết bao nhiêu con tim đập thành thịch.

Thiếu nữ đi sau, không cao lắm, chỉ tầm 1m6, nhưng dáng đi uyển chuyển nhịp nhàng, lại có chút gì e lệ sau bộ áo dài, gương mặt thanh tú vô cùng đặc trưng của mỹ nhân Giang Hạ.

Ngắm những mỹ nhân Giang Hạ trên phim ảnh đã lâu, nhưng giờ tận mắt nhìn thấy, các nam sinh không khỏi ngẩn ngơ.

Người ta nói, cùng một dòng Mẫu Hà, chia ra bờ Nam bờ Bắc. Phụ nữ Giang Hạ tắm nước sông bờ Bắc, thì da dẻ mịn màng, nhãn thần sáng sủa, tóc tai mượt mà. Còn phụ nữ Đại Nam, nếu đi tắm sông bờ Nam, thì bị chất thải công nghiệp hại cho ghẻ lở hắc lào. Nên phụ nữ Đại Nam chẳng ai dại gì đi tắm sông nữa cả.

Học sinh đi cuối cùng, dáng người gầy yếu, còi còi, lại hơi còng lưng, mặt mày dù dờ ngu ngu, đối lập hoàn toàn với nam thanh nữ tú đằng trước.

Văn dỗi mắt nhìn, nó không thấy Nguyễn Thanh Phong có trong 3 người này.

3 người, mặc 3 bộ đồng phục khác nhau, ai cũng đoán ra, là đại diện cho 3 học viện lớn ở vùng Giang Hạ.

Học viện Văn học Thuỷ Liên, Giáo phường Thanh nhạc Cẩm Giang, và trường chuyên Khoa học xã hội Phàm Triết.

- Hai bạn nhìn nhé, cái anh đi đầu ấy, tên là Triệu Thiên Trúc, thiên tài Văn học hiếm có của cả vùng Giang Hạ đó. Văn viện Thuỷ Liên, chính là học viện do chính Bắc Hoàng thứ 18 mở ra, và từ đó chức danh Viện trưởng luôn là các đời Bắc Hoàng! Hai bạn có hiểu điều này nghĩa là gì không? Tức là Triệu Thiên Trúc chính là học trò cưng của Bắc Hoàng đó!

- Ồ. - Văn lại ồ một tiếng. - Bạn biết nhiều chuyện vậy?

Linh vênh cằm lên.

- Tất nhiên. Bắc Hà là thánh địa của Văn học và Tâm linh, người học Văn, làm sao lại không để ý tới Bắc Hà chứ?

- Ồ. - Văn gật gù.

- Bạn bày tỏ cảm xúc mãnh liệt hơn một chút không được hay sao? Triệu Thiên Trúc, chính là hạt giống Văn học lần này đó, trường ta rồi cũng sẽ phải đối mặt với anh ấy.

- Cao trung với Sơ trung, thi khác đề mà?

- Ai cần bạn thi với anh ấy đâu? Bạn nghĩ bạn thắng được chắc?! Tui muốn nói, là bạn cố gắng học hỏi từ người ta kìa! Học được chừng nào hay chừng đó!

- Ồ.

Linh phòng má lên tức giận. Nói chuyện với thằng Văn vô cùng thử thách sự kiên nhẫn. Mà một đại tiểu thư được nuông chiều, kiên nhẫn là khái niệm không có trong từ điển.

- Tiểu thư à, vậy còn chị gái đi đăng sau thì sao?

Cường lại xen vào. Triệu Thiên Trúc với chả Vạn Trúc, nó không quan tâm lắm, nó chỉ hóng hót chị gái xinh đẹp đăng sau.

- Hoàng Bích Như, Giáo phường Thanh nhạc Cẩm Giang. Trong số năm Giáo phường đạt chuẩn quốc tế của Viên Đông, Đại Nam chỉ có một, Bắc Hà có đến bốn. Một trong bốn Giáo phường đó, chính là Cẩm Giang! Giáo phường Cẩm Giang, vốn ra đời để phục vụ những tiểu thư quyền quý của vùng Giang Hạ, đào tạo từ nữ công gia chánh cho tới cầm kì thi hoạ, mãi tới vài trăm năm trước, mới mở cửa cho con em thường dân vào học. Nhưng điều kiện thi vào đó cũng rất khắt khe. Mấy năm gần đây, còn bắt đầu tuyển thêm nam sinh, nhưng tuyển sinh rất ít, nên hầu như ở Cẩm Giang toàn là nữ mà thôi.

- Ồ! - Lần này Văn ồ to hơn một chút.

- Sao? Thấy ấn tượng rồi chứ gì?

- Có hai thứ.

- Sao?

- Thứ nhất, là Hoàng Bích Như, tên giống mẹ mình ghê. Mẹ mình tên Hoàng Bích Thanh. Thứ hai, là đồng phục Cẩm Giang, hình như mình từng thấy rồi.

- Chỉ vậy thôi?

- Chứ còn sao nữa?

- Bạn không ấn tượng về kiến thức phong phú của mình hử?

- Kiến thức nào mà chả như nhau chứ?

- Hứ! Không thèm nói với bạn nữa!

Linh lại bĩu môi giận dỗi.

Thằng Cường thấy tình hình có vẻ căng thẳng, bèn khều khều thằng Văn nói nhỏ.

- Đại ca, họ Hoàng rất phổ biến ở Giang Hạ, nhưng ở các nơi khác cũng có, dù khá là ít. Mẹ đại ca họ Hoàng, cũng không phải chuyện hiếm. Giống như họ Nguyễn ở Đại Nam, bên đó cũng có rất nhiều vậy.

- À, đúng rồi, anh học sinh Cẩm Giang mà tao gặp, cũng mang họ Nguyễn.

- Anh? Là nam hả? - Linh vừa nói sẽ không thèm nói chuyện với thằng Văn nữa, nhưng vì tính tò mò mà quên ngay chuyện này.

- Đúng vậy. Là con trai. Hơn mình có vài tuổi thôi. Vẽ rất đẹp. Bạn vừa bảo ở Cẩm Giang có tuyển nam sinh còn gì?

- Đúng vậy... Nhưng... dù sao cũng hiếm lắm. Được chọn vào đội tuyển, còn hiếm hơn nữa. Mà tên anh ấy là gì?

- Nguyễn Thanh Phong.

- ... Chưa từng nghe.

Thằng Cường lại hỏi.

- Tiểu thư, tiểu thư biết cái người quái dị đi cuối là ai không?

- Ông đừng có gọi tôi là tiểu thư nữa đi, nghe kì chết đi được. Người đó hả, mình... không biết. Nhìn đồng phục, thì là học sinh của Chuyên Khoa học Xã hội Phạm Triết. Lạ nhỉ, tại sao chưa từng nghe nói vậy ta?

Linh đang thắc mắc, một đàn chị ngồi cạnh đã quay sang nói.

- Thằng đó hả? Nó không phải dân Văn học, nên cũng không biết là đúng rồi. Thằng đó tên là Hồ Việt Khoa, là thiên tài Toán học mà Bắc Hà khó khăn lắm mới sản sinh ra. Xem ra lần này lão Thương muốn chơi hết mình với bên ta đó.

Thằng đó? Lão Thương? Ai mà ăn nói bạt mạng vậy? Nhìn lại, hoá ra là Cẩm Dạ Nguyệt.

- Em đoán, chị thấy ngứa mắt với Hoàng Bích Như lắm? - Linh thấy Cẩm Dạ Nguyệt, không chút e dè bắt chuyện.

- Đừng nói con bé Hoàng Bích Như đó, toàn bộ nữ sinh Cẩm Giang, chị mà đều thấy ngứa mắt.

Cẩm Dạ Nguyệt vẫn cười tươi như hoa, nhẹ nhàng đáp lại.

Vậy là đã đến chương 235. dù event ko đạt được hiệu quả như mong đợi, nhưng vẫn có rất nhiều đh đã ủng hộ, và để tri ân các đh, ta và hắc long

sẽ bọo nho nhỏ gồm 3 chương 236 237 238 vào lần up sau.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 236: Vũ Hải Phong

Mấy đứa ngồi dưới đang bàn tán, phía trên sân khấu người ta cũng đã giới thiệu sơ qua về 3 học sinh này.

- Học sinh Bắc Hà, có vẻ không to cao lắm nhỉ?

- Ủ, nhìn anh Thiên Trúc kia còn cao ráo chút, nhưng nhìn chung thì đáng người bọn họ đều nhỏ nhắn cả.

- Học sinh Bắc Hà sang đây lần này đều giống thư sinh áo vải hơn.

- Bảo sao không dám tham gia Hội thao với bên mình!

- Các chú đừng nhầm, đây là người Giang Hạ nên mới nho nhã thư sinh vậy thôi. Bắc Hà có tổng cộng 14 lãnh thổ, mỗi lãnh thổ lại có tộc người, có phong tục, có khí hậu khác nhau. Các vùng lãnh thổ phương Bắc, đặc biệt là lãnh thổ Mông, tộc người Mông ở đó, sinh ra trên lưng ngựa, chết cũng trên lưng ngựa, là những chiến binh thiện chiến nhất trên chiến trường. Đám đó thể tạng đều to như gấu, cơ bắp cuồn cuộn, cưỡi ngựa bắn tên thì bách phát bách trúng! Các chú có biết dãy trường thành của Thổ Hành Kinh chứ?

- Biết, nổi tiếng vậy mà, sao lại không biết chứ.

- Vậy các chú có biết, người Bắc Hà phải xây một dãy trường thành khổng lồ như vậy, để làm gì không? Chính là để cản bước người Mông tiến xuống phương Nam đó. Mà không được, vì người Mông đã từng giẫm nát

cả trường thành, chinh phạt xuống những vùng lãnh thổ phương Nam! Nơi họ đi qua, không một ngọn cỏ nào có thể mọc!

- Ghê vậy sao? Rồi sau đó thì sao nữa?

- Sao ấy hả? Bắc Hoàng đời thứ 30 phải chạy sang Đại Nam ta cầu cứu, nhờ ta viện trợ đánh đuổi người Mông. Thế là một mãnh tướng Đại Nam qua đó chỉ huy đánh đuổi quân Mông chạy tuốt về phương Bắc, sau đó biến họ thành một vùng tự trị của Bắc Hà.

- Chắc chắc, dân Bắc Hà cùi thật đấy.

- Nói nhỏ thôi, đám Bắc Hà nghe thấy bây giờ đấy.

...

Đâu đó trong đám đông, đoạn tranh luận này vang lên, sau đó truyền ra khắp nơi, đại ý là dân Bắc Hà thật cùi, không đáng để so với dân Đại Nam.

Trên sân khấu, sau khi giới thiệu xong, 3 đại diện của Bắc Hà vẫn đứng đó chờ đợi. Lúc này, Đàm Đức Vũ mới bước lên.

- Cám ơn bài phát biểu vô cùng cảm động của thầy Châu. Trước mặt 3 ngôi sao sáng của Giang Hạ đây, Đàm Đức Vũ tôi cũng xin phép được giới thiệu 3 đại diện có thành tích nổi bật nhất của Hải Thành trong năm vừa qua!

Lúc này, tiếng vỗ tay còn rầm rộ hơn trước.

Từ phía bên kia sân khấu, ba học sinh lần lượt bước lên.

Lúc này, từ dưới đám đông, dần dần xuất hiện tiếng hô vang dội.

“Vũ Hải Phong!”

“Vũ Hải Phong!”

“Vũ Hải Phong!”

...

Tiếng hô cứ như vậy lặp đi lặp lại, át đi mọi loại âm thanh khác. Hiển nhiên, có thể lấy số lượng đông đảo để át đi tất cả, chỉ có học viện Hải Dương mới có thể làm được.

Vũ Hải Phong, cao 1m97, kiện tướng thể thao của trường, là học sinh duy nhất còn đang học cấp 3 mà được tuyển vào đội tuyển bóng rổ chuyên nghiệp của thành phố. Thành tích thể thao đáng nể, nhưng về mặt học tập, cũng là thủ khoa các môn Khoa học.

Ở Hải Dương, Vũ Hải Phong được đông đảo chị em xưng tụng là “nam thần”, sau đó danh xưng này lan truyền tới tất cả học viện.

Linh huých vào tay thẳng Văn.

- Để ý kĩ vô. Nếu bạn thi đấu Hội thao, nhất định sẽ đối đầu với anh ta. Bóng rổ, bóng chuyền, bóng đá, võ thuật, điền kinh..., anh ta đều là chiến thần bất bại đó!

- Ủm. Nhìn vóc người là thấy vô cùng lợi hại rồi.

- Tất nhiên!

- Nhưng chưa có nhiều dữ kiện để kết luận lắm, còn xem anh ta chơi bóng như thế nào đã.

- Hừ! Được tuyển vào đội tuyển thành phố đó, còn cần xem xét sao?

- Không có nghĩa là anh ta không thể bị đánh bại.

Đối với Vũ Hải Phong, Văn mới chỉ biết có vậy. Nếu không biết đủ nhiều về người khác, nó sẽ không phán đoán quá nhiều.

- Nếu anh Thiên Anh tham gia, thì còn sợ gì tên Hải Phong đó chứ!

Linh nghiêng răng cáu kỉnh.

- Anh Thiên Anh, từng đấu với anh ta rồi sao?

- Hội thao năm ngoái. Đối đầu võ thuật. Thua sát nút mà thôi. Nhưng sau trận đó, cả hai đều kiệt sức tới mức không thể tham gia các môn khác được nữa. Mà Hải Dương không có Vũ Hải Phong, còn có nhiều thiên tài khác, nên không bị ảnh hưởng mấy. Còn trường mình, vì không có anh Thiên Anh, nên thua bết nhè hết cả!

- Chẳng phải còn anh Lê Thanh Bình đó sao?

- Hờ? Anh Bình đó hả? Kỹ năng chỉ vừa đủ mức cơ bản, làm được gì chứ?!

- Mình không nghĩ vậy đâu. Kỹ năng đủ mức cơ bản, đã là rất tốt rồi. Chẳng qua là chưa có chiến thuật phù hợp để hỗ trợ anh ấy thôi.

- Bạn thật sự tin Lê Thanh Bình có thể làm nên chuyện?

- Xác suất không cao lắm, nhưng không phải là không thể. Mình còn cần quan sát các trường khác chơi thế nào đã.

Không hiểu sao, nói chuyện với thằng Văn khiến Linh cảm thấy vô cùng khó chịu, vì cái sự thẳng thắn quá đáng của thằng này. Nhưng cũng chính vì nó quá thẳng thắn, nên mỗi lần nó khẳng định điều gì đó, Linh đều cảm thấy vô cùng đáng tin cậy. Nếu nó đã nói có cơ hội cho Kinh Ngự chiến thắng, vậy thì Linh vô cùng yên tâm về điều đó.

- Cố gắng lên.

- Ừm.

Gật đầu xong, nó liếc mắt nhìn người tiếp theo, đi sau Vũ Hải Phong. Người này thì khỏi cần phải giới thiệu, vì nó đã gặp rồi.

Chính là Vương Thế Kiệt.

Nhìn mặt thẳng này, còn đang bất mãn vì lời tung hô dành cho Vũ Hải Phong.

- Vương Thế Kiệt, cũng có tham gia Hội thao thì phải? - Lần này, Linh quay sang hỏi Cầm Dạ Nguyệt.

- Đúng thế, nhưng thẳng này vốn tính thiếu gia, sẽ không muốn đổ mồ hôi vào mấy môn đồng đội đâu. Dám cá nó sẽ ngồi dự bị suốt thôi. Nhưng chị biết chắc, có một lĩnh vực nó sẽ tham dự.

- Chị muốn nói là, giải đấu mở rộng đó à?

- Đúng thế. Lần này Hải Thành với Giang Hạ giao lưu, tại các môn học thì mỗi bên lại có một ưu thế riêng, giao lưu như vậy thì chẳng ai thắng được ai. Giải đấu mở rộng mới là nơi học sinh trổ hết năng lực của mình ra. Kiến thức trong đầu có nhiều đến đâu chẳng nữa, chẳng phải đều là để biến thành chiến lược sao? Nên giải đấu lần này mới là trọng tâm của sự kiện.

- Chị có tham gia không?

- Tất nhiên là không rồi. Trông chị mà y giống loại người thích động tay động chân lắm à? Hì hì. Chị có cho phép thẳng Long tham gia, nhưng hình như nó không khoái lắm. Nó bảo không có Trần Thiên Anh, thì nó cũng không muốn đánh.

- Vậy chị nghĩ Hải Thành mình có cơ hội thắng không?

- Vũ Hải Phong hoặc là Vương Thế Kiệt, đều có cơ hội. Nhưng Triệu Thiên Trúc bên kia cũng thế.

Ngồi một góc gần đó, Thu Mai nhìn lên Vũ Hải Phong mà xao xuyến cả người. “Cùng họ Vũ, tên cũng na ná nhau, mà sao Vũ Hải Phong với Vũ Hải Hùng lại một trời một vực thế nhỉ?”.

Cứ như muốn rụng trứng vì U23 ấy nhỉ. =)))

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 237: Những Cái Bắt Tay

Học sinh cuối cùng của phía Hải Thành, không ngoài dự đoán của mọi người, đến từ Phong Ba. Phong Ba là trường chủ trương đào tạo toàn diện, học sinh nổi tiếng là lũ điên cuồng học tập, không lĩnh vực nào không biết.

Học sinh này mặt đeo một chiếc mặt nạ đặc công, cả người trang bị toàn đồ vũ trang, bao da túi vải dây thừng, không khác gì một đặc nhiệm thực thụ.

Cường lại quay ra hỏi Linh.

- Là ai thế?

Linh lắc đầu. Quay sang hỏi Cầm Dạ Nguyệt.

Chị ta cũng lắc đầu.

- Đeo mặt nạ kín mít như vậy, đồ ai mà biết. Nhìn dáng người có vẻ đô con, nhưng mà Phong Ba nhiều đứa như vậy lắm, đứa nào cũng ưu tú như nhau cả. Chờ xem người ta giới thiệu đi.

Ai dè, phía Hải Thành không thêm giới thiệu học sinh, mà cứ để 6 con người này tiến tới bắt tay nhau. Mọi người lại càng xôn xao hơn về học sinh kì bí của Phong Ba. Nhiều người đã gỡ danh sách học sinh của Phong Ba ra, nhiều người lại dùng trí nhớ của mình phỏng đoán.

- Có phải Vũ Việt không?

- Cũng hao hao giống đấy. Nhưng giống Đặng Bôn hơn.

- Đặng Bôn có chút thành tích đấy, nhưng tuổi gì đòi đại diện cho Phong Ba, còn xếp chung hàng với cả Vũ Hải Phong với Vương Thế Kiệt!

- Thế mà nghĩ là ai?

- Tao nghĩ Phan Văn Linh...

- Xìiiii!! Chắc chắn không phải!

...

Cứ như vậy mà xôn xao, mọi người đều không còn tâm trí nghĩ tới những cái bắt tay đầy tính hào hữu và thiêng liêng giữa những học sinh xuất sắc này.

Vũ Hải Phong bước tới bắt tay Triệu Thiên Trúc, hắc cổ tình nắm tay thật mạnh, như muốn thể hiện cho thư sinh này biết rõ sức mạnh thể chất của mình.

Chẳng ngờ, bàn tay Triệu Thiên Trúc phủ đầy những tầng Văn Lực, lực nắm tay của Vũ Hải Phong tuy bóp nát từng lớp Văn Lực, vẫn không thể chạm được vào tay của đối phương.

Cả hai cùng nhìn nhau cười đầy ẩn ý. Giải đấu lần này, không vượt qua đối phương, đừng mơ xưng bá được. - Giải đấu mở rộng, với giải đấu võ thuật, có gì khác nhau vậy?

Bất chợt Văn hỏi Linh.

- Võ thuật, chỉ được tính là một môn thể thao mà thôi. Người tham gia chỉ được dùng các chiêu thức võ thuật, hơn nữa còn bị rất nhiều luật lệ kiểm soát. Với lại giải võ thuật chỉ là một phần của Hội thao mà thôi, học sinh Bắc Hà không được tham gia, mà hình như họ cũng không muốn tham gia. Còn giải đấu mở rộng, thì không những không giới hạn người đăng kí,

mà còn có rất ít luật lệ. Dùng võ thuật cũng được, dùng binh khí cũng được, hầu như mọi thủ đoạn đều có thể dùng. Từ Văn lực, Hoạ lực, Nhạc lực, Thôi miên..., thậm chí là Chú thuật, đều có thể dùng. Như vậy thì học sinh Giang Hạ mới đủ tự tin đấu lại với học sinh Đại Nam, thậm chí còn có lợi thế hơn khá nhiều nữa.

- Nguy hiểm như vậy, không sao chứ?

- Yên tâm, đây là sự kiện cấp quốc tế đó, không chỉ có giáo viên, mà còn có cả quân đội, cảnh sát bảo vệ. Sẽ không như vụ con Kiki hồi trước đâu.

- Ồ.

- Mà Văn, bạn cũng nên tham gia chứ?

- Thôi, mình sợ bị đánh. Đau lắm.

- Pfff!!

Linh khì mũi coi thường thằng này. Đàn ông con trai, cứ hờ ra là sợ đau, sợ đánh đấm. Chẳng khí phách gì cả. Chẳng bằng anh Thiên Anh của cô bé. “Nữ sinh Giang Hạ, thơm vậy sao?”

Cái bắt tay thoảng qua, nhưng hương thơm còn đọng lại đâu đây, khiến Vương Thế Kiệt bùi ngùi. Hoàng Bích Như, mới 17 tuổi, đã được Giáo phường Cẩm Giang công nhận là Ca Nương, quả là vô cùng hiếm có. Không biết với thân phận con trai Thứ sử một châu, Vương Thế Kiệt có thể tán được tuyệt thế mỹ nhân này hay không.

Hắn xoa xoa tay, như muốn lưu giữ lại mùi thơm này.

Cuối cùng là Hồ Việt Khoa bắt tay với học sinh bí ẩn trường Phong Ba. Cặp đôi này quái dị như nhau, khiến nhiều người tò mò theo dõi.

Hồ Việt Khoa đưa tay ra trước, đối phương cũng đưa tay ra bắt lấy. Bất chợt, Hồ Việt Khoa rút tay lên trên, kèm theo nụ cười khàn khạch.

- Hề hề hề.

Đối phương phản xạ nhanh không kém, đưa bàn tay lên cao như muốn bằng mọi giá bắt được lấy bàn tay hắn. Hồ Việt Khoa lại chạy bàn tay đi chỗ khác, đối phương lại lập tức đuổi theo. Cả hai cứ như vậy, lấy tốc độ mà mắt thường suýt không theo kịp, chơi cái trò chơi dị hợm này.

Toàn bộ mọi người xôn xao bàn tán.

- Ha!

Bất chợt, bàn tay của Hồ Việt Khoa không bỏ chạy nữa, mà đón đúng cái bắt tay đang vươn tới, tay hắn bất chợt thu 3 ngón tay lại, chỉ còn 2 ngón trỏ ra thành... cái kéo!

Ngay lập tức, bàn tay kia đang xoè ra, cũng thu lại, tạo thành... quả đấm!

“Vãi! Đang chơi đuổi bắt, bỗng đổi thành oản tù tì!”

Một số người nhanh trí đã nghĩ ra điều này, nhưng suy nghĩ của họ còn chưa xong, thì hai bàn tay đã lại biến đổi.

Bàn tay của Hồ Việt Khoa, từ hình cây kéo, lại đổi thành cái bao, như muốn bắt lấy quả đấm của đối thủ. Quả đấm kia, ngay lập tức, đã biến lại thành cái bắt tay.

Bằng một cách thức hài hoà quái dị nào đó, cả hai bàn tay bắt chặt lấy nhau, trở thành... một cái bắt tay thông thường.

Đám đông ồ lên kinh hãi.

- Vừa rồi, là... Độc Tâm Thuật?!

- Nhưng mà, ai... ai đọc tâm ai?

- Tao không biết nữa, nhìn ăn ý quá, cứ như là phối hợp biểu diễn vậy.

- Giải đấu lần này, tao nghĩ tao nên rút...

- Tao cũng vậy, toàn thứ quái vật không...

- Một thằng xuất xứ Vương tộc, hai thằng thiên tài tuyệt thế, hai thằng quái dị kì bí, một con nhỏ thì là Ca Nương hiểm có, có điên mới tham gia giải đấu này.

- Tao cũng thế!

... Trên sân khấu, chỉ thấy Hoàng Bích Như núp sau lưng Triệu Thiên Trúc, âm thầm rút ra một cái khăn tay, miệt mài lau chùi bàn tay mình, vẻ mặt vô cùng ghê tởm.

Cô ả lăm bằm.

“Dòng máu Vương tộc, đến mồ hôi tay cũng bắn thiu không ngừng nổi!”.

(Hắc Long:) Trong số các nhân vật mới xuất hiện đây, bọn họ sẽ đóng vai trò gì, và mang những bí mật gì vậy? Mọi người hãy cùng đoán thử xem, hê hê.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 238: Múa Rồng!

Sau màn bắt tay hữu nghị, là tới các tiết mục văn nghệ. Các nữ sinh Giang Hạ, đặc biệt là từ Giáo phường Cẩm Giang khiến người ta xuýt xoa trầm trồ vì những tiết mục múa hát.

- Chị không tham gia biểu diễn ạ?

Linh hỏi Cẩm Dạ Nguyệt.

- Chị mà có điên đầu mà đi khoe sắc khoe hương với lũ nữ sinh Giang Hạ kia?! Cưng còn nhỏ, để chị dặn cưng điều này, đoá hoa thơm thì không cần khoe sắc. Phụ nữ mà chỉ chăm chăm đua sắc đẹp, chỉ có loại phụ nữ rẻ tiền. Phụ nữ có phẩm giá, là phải biết giấu lấy phẩm giá của mình vào trong, không phát lộ ra ngoài, kéo trời xanh lại ghét khách má hồng, một mối lảm.

Linh vui vẻ gật gật đầu.

Cường kéo Văn ra một góc nói nhỏ.

- Bà chị này biết mình không đua đòi được với nữ sinh Giang Hạ, nên cố tình bao biện đó đại ca...

- E hèm! - Cẩm Dạ Nguyệt ho khan một tiếng. - Tai chị rất là thính đó mấy cưng.

- A! a a... - Thăng Cường lắp bắp kinh hãi.

Văn vỗ vai nó, bình tĩnh nói một câu.

- Chia buồn với mày, mày tiêu chắc rồi.

Nói xấu Cầm Dạ Nguyệt, sẽ phải gánh chịu hậu quả thế nào? Cứ nhìn Lý Thanh Long sẽ rõ. Bởi vì... hiện giờ, hắn đang phải mặc váy cầm quạt bước lên sân khấu!

- Á há há há!! Trò đùa gì thế này?! Long đại ca... mặc váy múa?

- Còn là tiết mục múa quạt, ôi Long đại ca một thân nam tử giữa bầy vũ nữ, không khác gì Đường Minh Hoàng lọt vào chốn tiên cảnh vậy!

- Hố hố hố! Tiết mục của Kinh Ngư đặc sắc quá vậy ta?! Vỗ tay, vỗ tay!!

Tiếng vỗ tay cười đùa đồng loạt vang lên, khiến mặt Lý Thanh Long đỏ lựng. Hắn biết rõ, hôm nay mình không có đồng minh, vì ngay cả nam sinh Kinh Ngư cũng hận hắn chuyện một mình được lên tầng 4. Những tiếng hò hét trêu chọc đầy khoái trá cho thấy nam sinh Kinh Ngư thù hận rất chi là dai dẳng.

Các học viện khác thì khỏi phải nói, cười đùa như điên như dại. Lý Thanh Long ở Hải Thành cũng không phải là loại người vô danh.

- Hi sinh vì nghệ thuật! Há há há!

- Các đồng học Giang Hạ hãy xem, ai nói Giang Hạ là thánh đường nghệ thuật của Viễn Đông đây? Nhìn trường Kinh Ngư mà xem, hi sinh vì nghệ thuật tới vậy là cùng!

- Khắc khắc khắc, cứu tao với, tao cười nhiều quặn cả ruột rồi!

Các học sinh Giang Hạ cũng che miệng cười. Dù sao đây cũng là đất khách, không ai nỡ thất thố. Nhưng thấy cảnh tượng này cũng khá mới lạ.

Các nữ sinh Giang Hạ châu đầu vào nhau cười rúc rích, sau đó người này hỏi người kia, người kia lại với sang đám học sinh Hải Thành hỏi chuyện.

Đại loại là,

“Bạn ơi, con trai Đại Nam có truyền thống mặc váy ạ?”

Nghe thấy câu hỏi này, các nam sinh Hải Thành bỗng nhiên lúng túng. Sau đó, một thằng đứng lại đáp lại, cố ý nói thật to.

- Các bạn Giang Hạ đừng nhầm, đàn ông Hải Thành đàn hoàng đình đặc, làm gì có chuyện mặc váy như đàn bà? Chỉ là vì người Đại Nam rất phóng khoáng với vấn đề giới tính, nên rất cởi mở với những ai muốn thể hiện giới tính thật của mình đó thôi.

Lại là một tràng cười lăn lộn.

Đám con gái Giang Hạ vừa cười rúc rích, vừa chỉ trỏ anh chàng vừa rồi, chính là Vương Thế Kiệt. Con gái rất thích con trai hài hước mà.

Vương Thế Kiệt đắc ý cười cười. Hắn đang rất ngứa mắt với trường Kinh Ngự, được dịp muốn hạ nhục bọn này.

- Tưởng ai, hoá ra lại là Lý Thanh Long, Tứ Đại Thiên Vương của Kinh Ngự đây! Không biết đồng học đây có tài năng thế nào mà được xưng tụng như vậy, có lẽ là... giỏi múa sao? Ha ha ha! Múa rất dẻo, rất đẹp nha!

Tiếng chế nhạo dần chuyển hướng sang trường Kinh Ngự.

- Tứ Đại Thiên Vương của Kinh Ngự, múa rất chi là đẹp!

- Bảo sao thành tích của Kinh Ngự tốt vậy, hoá ra là người ta chú trọng nghệ thuật, coi nhẹ việc học hành!

- Khi nào có sự kiện, phải mời các đồng học Kinh Ngư tới múa góp vui mới được!

Những lời này, khiến học sinh Kinh Ngư nóng hết cả mặt mũi. Không ai còn tâm trạng gì để trêu Lý Thanh Long nữa.

- Long đại ca, thể hiện cho chúng nó thấy đi!

- Đúng thế, đừng để bọn nó xem thường trường mình như vậy!

- Long đại ca cố lên!

Cầm Dạ Nguyệt ngồi phía dưới, nhìn thấy cảnh này, lập tức nheo mắt lại.

- Thăng Vương Thế Kiệt này, chị mày thấy thật là ngứa mắt.

Cường đang ai oán vì bị Cầm Dạ Nguyệt ôm hận, bỗng thấy vui vẻ vì có kẻ khác cùng theo mình xuống hố.

- Mày bảo, tên Vương Thế Kiệt kia có tiêu rồi không?

- Ủ, có lẽ vậy. - Văn gật đầu.

- Lý Thanh Long, chuyển này chắc mất hết mặt mũi nhỉ? - Linh hỏi.

- Cái này thì chưa chắc. - Cầm Dạ Nguyệt bỗng nhiên trả lời. - Thanh Long cũng là người rất biết cách thể hiện đấy.

Huýtttt!!!!

Đang múa trên sân khấu, bỗng nhiên Lý Thanh Long đưa tay lên miệng, huýt một hơi lạnh lạnh.

Graooooo!!!

Đáp lại tiếng huýt ấy, là một tiếng gầm, từ bãi đỗ xe vọt lên. Từ trên bầu trời, một bóng đen sà xuống, khiến tất cả những người tham gia phải giật mình kinh hãi.

Một con rồng!!

Học sinh cả Giang Hạ lẫn Hải Thành đều suýt chút nữa hoảng loạn, may mà có các thầy cô trấn an.

Con rồng lượn vòng trên bầu trời, phun ra một luồng lửa, sau đó lượn về phía sân khấu.

Trên sân khấu, Lý Thanh Long vẫn tiếp tục múa. Lần này, từng động tác của hắn như dứt khoát hơn, mạnh mẽ hơn hẳn. Hơn nữa, với mỗi động tác của hắn, con rồng lại vẫy người, lại cử động theo, vô cùng hoà hợp.

- Đây là... múa rồng?!

Trong khu vực khách mời, Bùi Kiến Huy thảng thốt kêu lên. Nguyễn Văn Khoái gật gù vui vẻ.

Chủ khảo Đinh Kiến Châu cười cười.

- Học sinh Hải Thành, khá thật đó chứ.

Dưới sân, đám học sinh Kinh Ngư đã hào hứng nhao nhao lên.

- Múa rồng!! Quả nhiên là Long đại ca!! Tiết mục thể này thì ngay cả Giáo phường Cẩm Giang cũng chưa chắc đã biểu diễn được!!

- Quá hoành tráng!!

- Ăn đứt màn thể hiện của các trường khác!

- Quả nhiên, Long đại ca không bao giờ khiến chúng ta thất vọng!

- Trường Kinh Ngư ta sáng nhất hôm nay rồi!

Đám học sinh trường khác, kể cả Giáo phường Cẩm Giang cũng phải ngơ ngẩn trước màn trình diễn này.

Chỉ có Hoàng Bích Như không quan tâm tới màn biểu diễn, mà nhắm mắt đung đưa theo tiếng nhạc, đôi môi lại như đang lẩm bẩm một lời hát nào đó xa xăm.

“Bản nhạc này, thật hay!”. Trên sân khấu, Lý Thanh Long cũng đã hoàn thành những động tác cuối cùng. Hắn lộn trên không trung ba vòng, con Kiki cũng lộn theo hắn. Sau đó, khi hắn tiếp đất, giơ thẳng cây quạt lên trời, con Kiki cũng ngửa cổ lên phun ra một ngọn lửa rực rỡ.

Tiếng nhạc tới đây vụt tắt.

Toàn bộ hiện trường vỗ tay rầm rộ. Chỉ có Vương Minh Quang tiu nghiu ngồi đó, không ngừng tự kiểm điểm bản thân.

“Múa rồng? Cái trò rẻ tiền này, cũng được đón nhận nhiệt liệt như vậy? Tại sao ta không nghĩ ra chứ? Chết tiệt! Tại sao kẻ khác muốn nổi tiếng thì dễ vậy, còn ta thì khó khăn thế này?”

Hắn rên rỉ chán nản, dí mặt xuống bàn, tinh thần ai oán.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 239: Phô Trương Quá

Thêm một vài tiết mục văn nghệ lúc sau, nhưng ai muốn ở lại xem thì ở lại, ai muốn về, cũng đã lục tục ra về.

Học sinh các trường còn phải chuẩn bị cho kì thi sắp tới, không ai muốn ở lại lâu hơn. Ai ai cũng ấn tượng về màn múa rồng vừa rồi của Lý Thanh Long, ai ai cũng nhớ kĩ cái tên Kinh Ngư.

Ai cũng phải thừa nhận rằng, huấn luyện được một con Drake tới mức độ hoà hợp như vậy, không hề dễ dàng,

Để ý nhiều tới Lý Thanh Long, nên tất cả học viện đều lục tìm tên hắn trong danh sách. Rốt cuộc, mọi người phát hiện ra một sự thật quá đáng ăn mừng.

- Lý... Lý Thanh Long không tham gia giao lưu? Không có tên trong danh sách Hội thao? Cũng không tham gia giải đấu mở rộng? Cái trường Kinh Ngư này, lạ ghê ta?

Tiếng xôn xao lan dần khắp các khu kí túc xá, từ trường này lan sang trường khác.

Khốn nạn thay, ngôi trường biết tin này cuối cùng, lại là Kinh Ngư.

- Long đại ca, tại sao lại như vậy?

- Long đại ca, tài năng như đại ca, vì sao phải uống phí thanh xuân như vậy?

- Cơ hội nghìn năm có một, vì sao đại ca lại bỏ lỡ?

- Trường mình rồi sẽ bị khinh nhục, rồi sẽ bị bắt nạt, rồi sẽ bị ăn ngậ hành, rồi sẽ không thể nào ngóc đầu lên nổi, đại ca nữ nhìn bọn em như vậy hay sao?

- Đại ca hãy cứu lấy Kinh Ngư đi mà!!

...

Lý Thanh Long đóng chặt cửa trên tầng 4, cố gắng phớt lờ những tiếng kêu ai oán từ tầng 3 dội tới. Trong lòng hẫng hụt không thôi.

Đám con gái nhường hẳn một phòng cho hấn và Văn ở với nhau. Thằng Văn đang chăm chú đọc sách, bị tiếng ồn ào gây ảnh hưởng, mới ngẩng đầu nói.

- Người ta gọi tên anh, anh không trả lời ạ?

- Vì sao phải trả lời chứ?

- Mẹ em dạy, ai gọi tên mình, mình phải đáp lại, đó là sự lễ phép.

- Tình cảnh tao như thế này, mặt mũi đâu mà đáp lại chứ? Khốn kiếp thật, chỉ vì trêu phải con mụ Cầm Dạ Nguyệt...

- E hèm!

Tiếng Cầm Dạ Nguyệt vang lên ngoài cửa.

- Muốn tới đây nói chuyện với cưng, ai dè lại nghe thấy điều không nên nghe...

Lý Thanh Long vội lao ra mở cửa. Cầm Dạ Nguyệt đang mặc một bộ pijama hình mèo con, ôm một cái gối, tóc tai rũ rượi, hai mắt ngái ngủ, nhìn

đáng yêu không thể tả. Nhưng Lý Thanh Long nào có tâm trạng quan sát chuyện này.

- Chị Nguyệt!! Chị đổi ý rồi phải không ạ?! Vì lời cầu khẩn thống thiết của các đồng học Kinh Ngự ta, mà chị cảm động đổi ý rồi phải không ạ?! Chị cho em đi thi Sinh học đi mà, em van chị!! Nếu không, cho em tham gia Hội thao thôi cũng được ạ!! Em không thể phớt lờ lời kêu cứu của các đồng học...

- E hèm, cưng mơ ngủ đấy à? Rặt một lũ tham ăn lười làm, học hành thì lười biếng, đến lúc đi thi lại muốn nhờ cậy cưng, cưng nghĩ lũ đó làm chị cảm động được hay sao? Chị biết thừa cưng cũng chả vì danh dự nhà trường gì đâu, cưng chỉ lo bảo vệ sĩ diện của cưng mà thôi. Giờ chị cho phép cưng xuống đó, kiểm ra cái lý do mà giải thích cho chúng nó, đừng để cả lũ léo nhéo như vậy, chị mất cả ngủ!

Lý Thanh Long cố miễn cưỡng cầu xin, nhưng nhìn ánh mắt của Cẩm Dạ Nguyệt, hần hiếu. Bà này chỉ muốn hần bịt miệng lũ bên dưới lại, để bà còn ngủ cho ngon giấc.

Hần cắn răng, trong đầu suy diễn ra hàng vạn ý nghĩ, lăm nhăm vài cái xem thế nào, rồi lao vụt xuống tầng dưới.

Vẫn không quan tâm lắm tới chuyện này, nó liếc qua người Cẩm Dạ Nguyệt một chút, rồi lại cúi đầu đọc sách.

- Cưng có vẻ không quan tâm tới chuyện người khác nhỉ? - Cẩm Dạ Nguyệt chột hỏi nó.

- Chỉ cần người ta không làm gì sai, em không có lý do gì để quan tâm cả.

- Theo cưng thì, cái gì gọi là chuyện sai?

- Ví dụ như, nói dối là mình đang mất ngủ chẳng hạn.

-Ồ!! Sao cứng biết là chị nói dối?

- Do đôi dép chị đang đi.

- Đôi dép?

- Đó là dép đi bên ngoài phải không? Nếu thật sự chị bị đánh thức, và bức mình tới nỗi chạy sang bên này, em không nghĩ chị có thời gian xỏ dép hàng hoàng như vậy. Còn nếu không phải do chị quá vội vã chạy sang đây, thì chị sẽ không ăn mặc như vậy.

- Như vậy là làm sao? Lúc đi ngủ chị đều mặc thế này.

Văn lắc đầu.

- Phô trương quá. Em từng ở cùng mẹ. Mỗi lần mẹ em muốn ra ngoài, thì dù có buồn ngủ tới đâu, cũng sẽ không giữ bộ dạng xuề xoà như vậy. Chị lại là người rất quan tâm tới hình tượng bản thân nữa. Có lẽ chị chỉ muốn thể hiện ra là mình vừa bị phá giấc ngủ mà thôi. Hơn nữa, vừa rồi em có nghe thấy tiếng đàn Nguyệt ở đâu đó. Em đoán là tiếng đàn của chị.

- Sao em biết đó là chị chơi đàn?

- Lần đầu gặp mặt, em cũng đã nói với anh Long như vậy. Có những dấu hiệu nhất định để đoán như thế, nhưng lúc đó em lại không kịp sắp xếp những suy nghĩ trong đầu lại. Đó là do nếp gấp trên tay áo chị.

- Nếp gấp? Có vấn đề gì sao?

- Nếp gấp đó hình vòng cung. Quần áo ta mặc, dù có vận động kiểu gì, cũng không thể tạo nên một nếp gấp như vậy được. Cộng thêm những vết chai trên ngón tay của chị, những dấu hiệu đó làm em nhớ tới ông cụ hát xẩm trong xóm cũ của em. Từ đó em suy ra được đó là dấu hiệu của việc

chơi đàn Nguyệt. Và phải là kết quả của việc luyện tập rất nhiều, rất lâu. Nên em đoán, tiếng đàn vào lúc đêm khuya, cũng là do chị tập chơi đàn mà thành. Là vì tiếng ồn làm át đi tiếng đàn của chị, nên chị mới bực mình chẳng?

- A ha ha, đúng rồi đó. Quả nhiên là không gì qua được mắt cưng nhỉ?

- Quả nhiên?

- Đúng vậy. Quả nhiên.

Phía tầng dưới, đã vọng lại tiếng nói oang oang đồng dục của Lý Thanh Long.

- Các anh em! Lý Thanh Long ta tuy không có tên trong danh sách, nhưng vẫn theo anh em tới tận Hải Dương xa xôi này, là vì sao? Chính là vì ta không yên tâm về anh em, sợ anh em ra ngoài bị người ta bắt nạt. Điều múa rồng ban chiều, chẳng phải vì Kinh Ngư mà lấy lại danh dự cho anh em đó sao?! Còn vì sao ta lại không tham gia thi cử, vì ta muốn anh em độc lập mà thi, không cần mang tâm lý dựa dẫm người khác! Ta muốn làm bóng tối để giúp anh em tỏa sáng! Ta sẽ trợ giúp từ phía sau để anh em có thể nỗ lực hết mình ở cuộc thi sắp tới! Để cho người ta biết rằng, Kinh Ngư ta không chỉ có Tứ Đại Thiên Vương, mà tất cả học sinh, đều là thiên tài!! Còn bất cứ khi nào anh em bị người ta ức hiếp, thì ta lại như hôm nay, đứng ra uy chấn toàn trường!!

- Ôi Long đại ca, anh thật là vĩ đại quá!

- Em đã nghĩ nhầm về anh, em... em xin lỗi! Hức hức!

- Hu hu hu, anh Long ơi, nhân cách cao thượng như anh, cần được nhân giống! Cần được bảo tồn!

- Anh Long, em sẵn sàng trở thành người gầy giống cho anh...

- Cút cút cút! Mày bị gay đấy hả? Chúng mày, đuổi nó ra xa cho tao!!

Cứ như vậy um sùm thêm một lúc nữa, sau đó tiếng ồn ào dần lan đi xa.

Cầm Dạ Nguyệt nhún vai.

- Rốt cuộc cũng yên tĩnh lại! Đám đó chắc lại kéo nhau đi nhậu rồi.

- Tại sao chị lại không tham gia sự kiện lần này? - Bỗng nhiên Văn hỏi chị ta.

- Hử?

- Em không nghĩ chị thua kém bất cứ ai ở phía Giang Hạ.

- Cưng còn không biết gì về âm nhạc, sao dám kết luận như vậy?

- Một người nỗ lực hằng đêm tập đàn như vậy, sao có thể kém cỏi được?

- Ai dạy cưng điều đó?

- Mẹ em.

- Hi hi hi, đó là bởi vì, chị muốn các cưng độc lập mà thi, không cần mang tâm lý dựa dẫm vào người khác. Chị muốn chứng minh cho người ta thấy, ở Kinh Ngự, ngoài Tứ Đại Thiên Vương ra, ai ai cũng là thiên tài. Còn chị, sẽ dùng tiếng đàn của mình, âm thầm trợ giúp phía sau để giúp các cưng toả sáng. Vậy đã được chưa?

Mấy lời này, rõ ràng là nhại lại lời của Lý Thanh Long lúc nãy. Nhưng Văn cảm thấy khó có gì để bắt bẻ. Nó đành gật đầu chấp nhận.

- Oápppp!!! Hai người, một nam một nữ, làm cái gì giữa đêm hôm khuya khoắt thế này?

Là Linh. Cô bé cũng mặc một bộ pijama, đầu tóc rũ rượi, vừa ngáp sái quai hàm, vừa bước vào phòng.

- Cưng thích nghe trộm người khác nói chuyện nhỉ? Có tìm được bí mật gì của chị không vậy?

- Hả? Đâu có? Là tiếng rì rầm của hai người khiến em thức giấc đó!

Cầm Dạ Nguyệt cười khúc khích, sau đó quay sang Văn nói.

- Cưng xem, đâu phải chỉ mình chị mới phô trương chứ?

Văn chỉ cười, khiến Linh ngơ ngác không hiểu mô tê gì.

- Hả? Là sao? Là sao vậy?

=====

Ta thấy con gái đi ngủ cũng mặc nhiều đồ lắm chứ bộ, =)) (Minh Tâm)

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 240: Ngày Thi Đầu Tiên

- Thôi, hai cưng ở lại tâm sự, chị về nhé.
- Chị Nguyệt! - Văn gọi.
- Sao vậy?
- Vì sao chị phải nỗ lực với thứ không phải sở trường của mình như vậy?
- Đúng là không gì qua được mắt cưng nhỉ? Nhưng chẳng phải cưng cũng như vậy sao? Vì lý do gì phải nỗ lực ở thứ không phải sở trường của mình?
- Văn im lặng. Câu hỏi này, nó không nghĩ ra câu trả lời.
- Thôi chào hai cưng, chị về đây!
- Cầm Dạ Nguyệt đã ra về. Linh ngồi xuống một chiếc giường, nhướn mày hỏi Văn.
- Chị ta tâm sự cho bạn nghe nhiều gớm nhỉ?
- Không có. Là mình tự đoán thôi.
- Đoán cái gì?
- Không biết. Mẹ mình dạy, nếu người khác có những chuyện mà họ không muốn nói, thì mình không nên hỏi.

- Mình cũng có những bí mật không muốn kể, bạn biết chứ? - Linh bĩu môi.

- Ủm, nên mình sẽ không nói là mình biết mấy ngày nay bạn bắt thằng Cường làm những gì đâu.

- Hứ!! Thôi, mình về đây. Ngày mai là ngày thi đầu tiên đó. Sẽ có tất cả 5 đợt thi, cách 1 ngày lại thi 1 đợt. Nội dung cũng đi từ cơ bản lên nâng cao. Ngày mai sẽ là bài thi ở cấp độ cơ bản nhất, nhưng mình nghĩ đối với bạn lại là bài thi khó nhất. Bạn cố gắng lên nhé!

- Thì mình vẫn đang chuẩn bị đây.

Văn giờ lên cuốn sách nó đang đọc. Từ vựng và Ngữ pháp cơ bản. Cuốn này Linh bảo nó đọc.

- Đọc một cuốn sách thì cũng không giải quyết được nhiều vấn đề, nhưng bù được chút nào hay chút đó vậy. Bạn chỉ cần đừng để tụt lại quá xa là được, những đợt thi sau có thể bù lại điểm mà.

- Ủm, mình nhớ rồi.

- Không biết ngày mai thành tích của trường mình sẽ thế nào ha?

- Ủa, sẽ biết kết quả luôn sao?

- Tới cuối ngày, họ sẽ công bố tổng điểm của từng trường đấy.

- Ủm, mình biết rồi. Chúc bạn ngủ ngon.

- Chúc ngủ ngon.

Linh rời phòng rồi, nó vẫn còn ngồi đó đọc sách. Cấu trúc từ vựng, cú pháp, và các phép tu từ. Nó đã đọc các kiến giải của thầy Mạnh, nhưng nó chưa đủ thời gian để nghiền ngẫm, và thiếu bài tập thực hành. Kể cả thầy

Khang cũng đã nhận xét, điểm mạnh của nó là các bài luận, còn điểm yếu chính là các bài đọc hiểu.

Nó cũng không còn cách nào khác, ngoài việc tích lũy dần dần, được tới đâu hay tới đó. Vì những kiến thức thầy Khang dạy trên lớp không giúp ích gì cho việc củng cố kiến thức cơ bản, nên nó quyết định ngủ luôn trên lớp, tối về mới lôi sách ra đọc. Cách làm này chắc chắn không được người khác tán thành, nhưng thầy Khang lại cho phép nó. Nó cũng cảm thấy, đây là phương pháp tốt nhất mà nó có thể làm.

Có điều tối nay thì không thể thức khuya được nữa, nó gấp sách lại, tắt đèn đi ngủ.

Hình như tầm tối muộn, có tiếng lè nhè cạnh bên. Chắc là Lý Thanh Long đi nhậu về. Sáng hôm sau, đúng 7 giờ, học sinh các trường tập trung tại sân trường, dựa theo các bảng chỉ dẫn mà tìm kiếm phòng thi.

Những học sinh không có trong đội tuyển, cũng đã lục tục chuẩn bị gian hàng hoặc sân khấu.

Lý Thanh Long hôm qua còn nhậu say lè nhè, sáng nay đã xấn tay áo, xông xáo xây dựng sân khấu. Toàn bộ đội múa trường Kinh Ngự, chỉ có hẵn là đàn ông, làm hết việc này đến việc khác, khiến các chị em vô cùng kính nể.

- Loa đài đâu rồi? Đứa nào gọi hộ chị cái, loa đài sao giao muộn vậy?!

- Phục trang?! Phục trang?!

- Cả đội còn thiếu đứa nào nữa? Điểm danh hộ chị!

- Thăng Thanh, thăng Hùng, thăng Duy..., chúng mày ra giúp thăng Thanh Long hộ chị cái, lằng xằng chỗ này làm cái gì?!

-Ồ, hai cưng đấy à? Đi thi may mắn nhé!

Cầm Dạ Nguyệt đứng đó, một tay xách túi, một tay cầm sổ ghi chép, luôn miệng quát tháo thúc giục. Chuyện Cầm Dạ Nguyệt có rất nhiều đàn em đi theo quả thực không ngoa, rất nhiều kẻ ngoan ngoãn xếp hàng chờ được chị ta sai bảo.

- Xem ra, chuẩn bị sân khấu cũng không đơn giản nhỉ?

Linh cất tiếng.

- Ôi dào! - Chị ta trả lời. - Cái đám này, lẽ mà lẽ mề, chứ nhanh nhẹn được như cưng thì đã tốt. Cưng xem, con nhỏ phụ trách phục trang giờ này vẫn chưa thấy cái mặt đâu! Rồi thì đạo cụ, ánh sáng. Đủ thứ việc! Có mỗi Thanh Long cưng là được việc thôi, cưng nhỉ?!

Lý Thanh Long đang xách hai cây gỗ dài, nghe thấy nhắc tới tên mình, quay lại cười mếu máo một cái, rồi nói.

- Hai đứa đi thi cố gắng nhé. Thi xong qua đây chơi.

- Chốc nữa bọn chị biểu diễn ở đây ạ? - Linh đưa mắt quan sát xung quanh. - Xí được cái chỗ đẹp thế này, chị cũng ghê gớm quá đi chứ?

Cầm Dạ Nguyệt cười cười.

- Cưng khen đều chị đấy à? Thôi, thi xong qua đây chơi với bọn chị. Mà nếu cưng thích, lên tham gia với bọn chị luôn!

Linh không trả lời, chỉ cười vẫy vẫy tay chào, sau đó cô bé ra hiệu cho thằng Văn đi theo. Thằng ất ơ này, nếu không dẫn nó tới phòng thi, sợ nó lạc mất.

Khối Sơ trung, thi ở phía Tây Bắc của trường. Nơi đây lại có các biển chỉ dẫn, thi Văn thì đi hướng nào, thi Toán thì đi hướng nào...

Linh dẫn Văn tới phòng thi, đã thấy Thu Mai ngồi trước cửa, chăm chú mà ôn luyện một quyển sách.

Thấy Linh tới, con bé cười khì khì chạy ra nắm tay nắm chân, cười nói rôm rả, không khác gì bạn bè thân niên.

Văn đưa mắt nhìn một vòng, toàn là những gương mặt xa lạ. Nó xem danh sách, lần này thi là trộn các trường lại với nhau, chứ không phải mỗi trường thi một phòng. Phòng 102 chỉ có Linh với Thu Mai, không có tên nó.

Linh chỉ cho nó tới phòng 108, sau đó dặn nó thi xong nhớ quay lại phòng 102, để cô bé còn dẫn nó về.

- Em Linh có vẻ quan tâm tới cu Văn quá nhỉ? - Khi thằng Văn đi rồi, Thu Mai mới cất giọng trêu chọc.

- Cô Thanh mẹ nó đã nhờ em rồi, em cũng đã hứa rồi. Chị biết đấy, em là người rất có trách nhiệm.

- Thật vậy hử?

- Chứ chị nghĩ em thừa hơi dắt theo cái cục nợ đó sao? Nó toàn gây chuyện không! 7 giờ 30, tiếng keng báo giờ thi vang lên.

Lần này học sinh Kinh Ngự đến với kì thi, đúng theo tiêu chí của thầy hiệu trưởng: Không còn gì để mất!

Thoải mái tự do, lòng vô tạp niệm, không gánh bất cứ áp lực nào, tinh thần khoan khoái tiến thẳng ra chiến trận. Sợ gì Giang Hạ, sợ gì Hải Dương, lo gì Vô Cực, sợ gì Phong Ba, chỉ cần thoải mái tinh thần tập trung trí tuệ, chắc gì không làm nên kì tích?! 9 giờ, tiếng keng báo thu bài.

Học sinh Kinh Ngự thất tha thất thểu bước ra khỏi phòng.

Má ơi, đề gì mà khó dã man!

Đề thi cơ bản cái chó gì, đây là đề cho người ngoài hành tinh mới đúng!

Cứ nhìn lũ Hải Dương Vô Cực Phong Ba cầm cúi làm bài, còn học sinh Kinh Ngư cầm cúi cắn bút, là đủ thấy chênh lệch trình độ ở mức nào.

Cái chó gì mà mang tâm lý thoải mái không gánh nặng đi thi, sẽ hơn đứt cái lũ mang áp lực đứng nhất?! Toàn là bịp bợm không!

Học sinh nhà người ta, dù có đeo theo nhiều loại áp lực, thì xuất phát điểm của bọn họ, đã hơn đứt bên mình.

Thứ trình độ do ngày đêm khổ luyện tích lũy mà có được, hơn đứt những lời chém gió.

Toàn bộ học sinh Kinh Ngư, bất kể là đội tuyển nào, cũng chẳng vui vẻ được gì.

Những đội tuyển Tự nhiên còn có thể tự an ủi mình, “may ra thì hơn được bọn Bắc Hà”, còn đám thi Xã hội thì vô cùng tự tin mình xếp nhất từ dưới lên. - Làm được bài chứ? - Vừa thấy Văn đi tới, Linh đã hỏi ngay. Thằng này mặt vẫn vô cảm như vậy, chẳng ai biết nó thi thổ thổ nào.

Không ngoài dự liệu, Văn lắc đầu nguầy nguậy.

- Quá nhiều từ mới.

Linh thờ dài. Bài thi này đối với cô bé cũng không phải quá suôn sẻ. Dù sao thì hai đứa mới học lớp 6 mà thôi, bài thi này lại là dành cho lớp 9. Linh đoán rằng mình làm được không tệ, nhưng còn Văn thì cô bé không ôm bất cứ hi vọng gì.

Linh vỗ vai Văn.

- Không sao, đừng buồn. Mới là ngày thi đầu tiên thôi mà.
- Tôi đâu có buồn đâu? Sự thật là nó khó mà.
- Gặp đề thi khó, thì cũng nên buồn chứ?
- Khó là khó thôi, có gì mà phải buồn.
- Tui chỉ sợ bạn bị đả kích nặng nề, sau đó mất hết niềm tin vào cuộc sống.
- Chứ không phải bạn mới bị đả kích hử?

Lĩnh bữu môi ưỡn ngực.

- Ha ha ha, giờ tui mới lớp 6. Lên lớp 9, tui vô địch toàn quốc cho bạn coi!
- Bộ bạn biết trước tương lai hả?
- Không có, nhưng tui tin chắc vào điều đó!
- Niềm tin của bạn không dựa trên bất kì cơ sở thực tế nào hay sao?
- Tất nhiên là không cần rồi. Chẳng ai đánh thuế ước mơ cả!

Văn nhún vai. Thế loại tự tin vô căn cứ như thế này, nằm ngoài tầm hiểu biết của nó.

- Thôi, chị về trước đây.

Thu Mai giơ tay chào hai đứa, lùi thúi bước về.

Lần này bị đả kích thật sự, phải là Thu Mai mới đúng.

Dù biết rằng mình mới học lớp 7, nhưng con bé luôn nghĩ, lớp 7 có thể tham gia thi Học sinh giỏi, đã là oanh liệt lắm rồi. Dù biết rằng đề thi sẽ khó khăn, nhưng con bé không nghĩ lại khó khăn tới mức vô vọng như vậy.

Thu Mai vẫn tưởng rằng dù gặp bao nhiêu khó khăn, mình vẫn có thể cố gắng vượt qua. Nhưng khi gặp một đề thi viết rành rành bằng tiếng Đại Nam, mà lại khó hiểu y như cổ ngữ như vậy, con bé như đụng phải một bức tường cao vượt quá tưởng tượng của nó. Lòng tự tin của nó, như bị nghiền nát thành từng mảnh.

So ra, tâm lý của mình còn không vững vàng bằng 2 đứa lớp 6 kia sao? - Chị Thu Mai có vẻ buồn ha?

Linh nhìn theo bóng con bé, bỗng nhiên nói.

- Hử? Sao mà buồn? - Văn hỏi lại.

- Đọc phải một đề thi khó hiểu tới vậy, bạn không thấy bất lực sao?

- Hàng ngày tôi đọc giáo trình Văn, thấy bất lực đã thành quen rồi.

- Ha ha, có lẽ đó chính là điểm mạnh của bạn đấy.

- Vậy bạn thì sao?

- Tui thấy, đề rất khó. Nhưng lần sau tui nhất định sẽ làm được!

- Bạn lại biết tiên tri nữa hả?

- Ờ, chắc vậy! Mới ngày thi đầu đã bị vả một cú đau điếng như vậy, học sinh Kinh Ngư chẳng còn tâm trí đâu mà lết đi xem kết quả.

Nhiều trường khác cũng như vậy. Đề thi lần này khó hơn hẳn so với bọn họ dự kiến.

Càng ngứa tai hơn, là khi nghe bọn học sinh các học viện lớn huênh hoang với nhau, đề cơ bản có khác. Dễ như cho trẻ con làm vậy!

Học sinh Bắc Hà có vẻ không đạt thành tích tốt các môn Tự nhiên, nhưng bọn họ thu liễm rất tốt, lại mang sẵn tinh thần khiêm tốn học hỏi, luôn mỉm cười cần đề đi nhờ học sinh Đại Nam giải thích.

Ai cũng nghĩ, kết quả ngày hôm nay, học sinh Hải Thành sẽ đứng đầu các môn Tự nhiên, còn phía Giang Hạ sẽ đứng đầu các môn Xã hội.

Nhưng khi công bố kết quả, tất cả học sinh lại xôn xao ầm ỹ.

Đứng đầu môn Văn, là học viện Phong Ba của Hải Thành!

Đứng đầu môn Toán, lại là Chuyên Khoa học Xã hội của Giang Hạ!

Nhưng trường Kinh Ngự mới sáng nhất danh sách, vì tất cả các môn, đều... đứng bét!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 241: Phân Tích Điểm Số

Kết quả ngày thi đầu tiên, dù có gây lên đôi chút bất ngờ, nhưng nếu ngẫm kĩ lại, không có gì là không thể.

Người ta nói, học sinh Đại Nam giỏi Tự nhiên, học sinh Bắc Hà giỏi Nghệ thuật, cũng chỉ là nói tương đối. Dù sao cũng là hai Đế quốc lớn, mặt bằng chung đều đã rất khá.

Thứ hai, nói học sinh Đại Nam trội các môn Tự nhiên hơn học sinh Bắc Hà, là nói về độ cao cấp của chương trình học. Khi học sinh Đại Nam đã tinh thông khai căn giải tích đạo hàm, thì học sinh Bắc Hà còn đang loay hoay với giải các hệ phương trình.

Nhưng ngày thi đầu tiên, lại thi những khái niệm cơ bản. Mà vì là thi cơ bản, không cao siêu gì, nhược điểm của học sinh Bắc Hà lại thành lợi thế: học ít nên nhớ được lâu. Còn học sinh Đại Nam, đã sớm học những thứ cao siêu, đôi lúc lại quên đi những điều cơ bản đã học từ lâu. Vì vậy, ở môn Toán, chuyên Khoa học xã hội Phàm Triết, thiên thời địa lợi nhân hoà thế nào, mà vượt lên dẫn đầu. Tuy nhiên, bám sát phía sau vẫn là Hải Dương, Vô Cực, Phong Ba, sau đó là Cẩm Giang và Thuỷ Liên.

Ở môn Văn thì ngược lại, Phong Ba nổi tiếng với sự giỏi toàn diện của học sinh, trong ngày thi đầu đã chứng minh được thương hiệu của mình, dẫn đầu môn Văn. Nhưng bám sát phía sau vẫn là Văn viện Thuỷ Liên, Giáo phường Cẩm Giang, chuyên Phàm Triết, sau đó là Hải Dương và Vô Cực.

6 trường này ganh đua nhau sát nút, bỏ rất xa các trường tuyển sau.

Sau ngày thi thứ nhất, thực sự chưa kết luận được gì nhiều, chỉ nhận xét được là trình độ cơ bản của hai bên khá vững chắc, không ai trội hơn ai. Nhưng những đợt thi sau đó, khi kiến thức dần nâng cao độ khó, hai bên mới bộc lộ rõ ưu nhược của mình.

“Rực rỡ” nhất, vẫn phải kể tới Kinh Ngự. Mang tiếng là học viện của Đại Nam, đứng bét ở các môn Nghệ thuật thì cũng thôi, đến các môn Tự nhiên, kiến thức cơ bản còn thua cả dân Bắc Hà! “Thành tích” này vô cùng rực rỡ, tới mức học sinh Kinh Ngự chỉ biết trốn trong kí túc trùm chăn không dám ra ngoài.

Các học viện khác, thì hả hê đề Kinh Ngự ra chửi.

- Chiều qua thể hiện đẹp mắt nhất vẫn là Kinh Ngự, hôm nay thành tích chói lọi nhất vẫn là Kinh Ngự! Sau vụ này, đảm bảo không ai không biết đến ngôi trường này!

- Đá lót đường là có thật chúng mày ạ! Trước giờ tao vẫn không tin!

- Nhờ có bọn này mà dân Bắc Hà giờ vênh mặt là giỏi Toán Lý Hoá hơn cả Đại Nam!

- Quốc nhục!

- Thôi đừng chửi bọn nó nữa, không thấy nhờ lũ cùi bắp bọn nó mà bọn mình mới thể hiện được bản thân à? Giờ ai cũng biết trường mình còn chưa phải là trường tệ nhất thành phố!

- Đúng thế! Cảm ơn các anh em Kinh Ngự! Há há há...

Ngoài ra, bảng xếp hạng ngày đầu tiên còn đẩy lên một bất ngờ nho nhỏ.

Vì sao Giáo phường Cẩm Giang, vốn là hạt giống số 1 về Hội hoạ, lại chỉ xếp thứ 6? Còn cách khá xa 5 trường phía trên?

Các giáo viên của Cẩm Giang kiến nghị thắc mắc, hơn nữa áp lực từ Giáo phường đối với ban tổ chức, còn đặc thù hơn nhiều áp lực từ các học viện khác, khiến ban tổ chức đành công bố ra kết quả thi của từng cá nhân, để tìm hiểu xem nguyên do vì sao.

Đội tuyển Hội hoạ của Giáo phường Cẩm Giang, 9 nữ 1 nam, nhưng vì nam sinh kia nộp bài trắng, nên bị chấm 0 điểm.

Thi Hội hoạ rất khác với thi các môn khác, vì tuy cũng chia làm 5 đợt thi, nhưng lại xoay quanh 1 tác phẩm duy nhất. 5 đợt thi là 5 bước để các thí sinh tạo nên một hoạ phẩm: bố cục, phác hình, tạo sắc độ, lên màu, và hoàn thiện. Vì vậy, đợt thi đầu tiên chỉ là phác ra bố cục cho bức tranh mà thôi, không quá khó khăn gì, điểm cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Nhưng ai dè, lại có 1 thí sinh nộp giấy trắng, mà thí sinh đó, lại là nam sinh hiếm hoi của Giáo phường Cẩm Giang.

Nguyễn Thanh Phong!

Các giáo viên của Cẩm Giang tức tối đòi cho xem bài thi bằng được, sau đó khi nhìn thấy một tờ giấy trắng phau phau, mới điên tiết cho gọi Nguyễn Thanh Phong tới.

Khi được hỏi “Vì sao em lại nộp giấy trắng”, thì hẳn ta chỉ trả lời “Vì bức tranh của em không có bố cục”.

Câu trả lời thật mà cứ như đùa. Ngay lập tức, chuyện này lan ra khắp các học viện. Vẽ tranh mà không có bố cục, là thể loại tranh gì??? Giáo phường Cẩm Giang sao lại đào tạo ra được một “thiên tài” tới vậy? Muốn tạo nên một cuộc cách mạng hội hoạ chẳng? Tất cả mọi người đều cười khàn khàn.

Tuy nhiên, việc chưa dừng lại ở đó, vì các học viện khác bắt đầu khiêu nại, vì sao chỉ riêng Giáo phường Cẩm Giang được phép soi điểm cá nhân? Vì các học viện lớn như Hải Dương, Vô Cực, Phong Ba còn đang tranh giành nhau cuộc đua đứng đầu, mà đứng đầu là tính thành tích cá nhân, đểch ai cần quan tâm đến thành tích tập thể. Mà quan trọng nhất, vẫn là cần phải biết át chủ bài của mình bao nhiêu điểm.

Vì vậy, dưới áp lực của các học viện, ban tổ chức đành lòng đưa ra báo cáo chi tiết về điểm thi của từng cá nhân.

Hồ Việt Khoa, 10 điểm Toán.

Vũ Hải Phong, 10 điểm Lý.

Vương Thế Kiệt, 9.5 điểm Toán.

Hoàng Bích Như, 10 điểm Nhạc.

Triệu Thiên Trúc, 10 điểm Văn.

Sau đó, ngạc nhiên hơn, là Phong Ba có đến 2 điểm 10 môn Văn.

Phan Văn Linh, 10 điểm Văn.

Vũ Việt, 10 điểm Văn.

Ai nấy xôn xao, không biết liệu học sinh bí ẩn đại diện cho Phong Ba lần trước, có phải là 1 trong 2 người này không. Nhưng có rất nhiều ý kiến phản bác, cho rằng Phong Ba sẽ không đặt kì vọng vào khối ngành Xã hội đâu, nam sinh kia chắc chắn phải ở trong đội Tự nhiên.

Nhưng khi soi điểm các môn Tự nhiên, Phong Ba có quá nhiều điểm cao, khiến khó có thể tìm ra một người nổi bật.

Cũng có một cá nhân khiến người ta vô cùng chú ý.

Trần Phương Linh, 7 điểm Văn.

Số điểm này còn gây chấn động hơn cả những điểm số cao chót vót phía trên. Vì Trần Phương Linh mới chỉ học lớp 6 mà thôi, trong khi phần lớn thí sinh Sơ trung đều đã lớp 9! Đề thi thì khó tới mức lớp 9 cũng căng răng. Cô bé lại còn đến từ cái trường số 1 từ dưới lên, là trường Kinh Ngự nữa!

“Bông hoa nhài cắm bãi cứt trâu rồi!”

“Ở lại Kinh Ngự, sớm muộn gì thiên tài cũng vẫn lạc!”

“Trần Phương Linh lớp 6, điểm còn cao hơn cả đám anh chị lớp 9! Tao thấy nhục nhẽ thay cho tụi bây...”

“Bà chúa tương lai của Hải Thành, không chỉ tâm địa thâm độc, trí tuệ còn cao tới vậy. Ước gì ta được làm nô bộc cho ngài”

“Quên đi cha nội, nô bộc cho Trần tiểu thư, chẳng phải có Vương Thành Văn đó sao?”

“Ừ nhỉ, tao quên bég mất thằng Vương Thành Văn. Nghe đồn nó học dốt đến mức cả trường cùi bắp như Kinh Ngự cũng phải chê bai? Rồi sau đó mua điểm, vào đội tuyển, còn được đi thi lần này nữa???”

“Đâu, xem thằng Vương Thành Văn được bao nhiêu điểm?”

Người ta nhanh chóng tra ra.

Vương Thành Văn, 2 điểm Văn!

Tới lúc này, toàn bộ đội tuyển Văn trường Kinh Ngự gầm lên.

- Đó, chúng mày thấy chưa?! Không phải bọn tao kém, mà là thằng Văn níu chân tụi tao xuống!

- Đúng vậy, tao cùng lắm chỉ bị 4 điểm mà thôi, thằng đó còn bằng 1 nửa của tao!

- Thôi đi ông, ông học lớp 9 rồi, bị 4 điểm mà không thấy nhục hay sao? Còn đem ra khoe nữa? Nhưng mà công nhận thằng Văn đó tệ thật.

- Quá tệ chứ đâu phải tệ? Đã nói thằng này sinh ra là để dìm Kinh Ngự xuống đáy bùn mà!

Cả đám đội tuyển đang nhục nhã vì thành tích thảm hại của mình, chợt tìm ra được một đối tượng để đổ lỗi. Mọi lời sỉ nhục chửi rửa, đều nhắm vào Vương Thành Văn.

- Thằng Vũ Hải Hùng đâu rồi? Gọi nó tới đây, nhất quyết phải tìm ra cách tống khứ thằng ôn dịch Vương Thành Văn đi! Ngồi im một góc không nói gì, chính là Thu Mai. Con bé vốn tự tin vào năng lực của bản thân, ấy vậy mà bài thi này, nó cũng chỉ được 2 điểm.

Ngang với thằng phế vật Vương Thành Văn!

Thu Mai cảm thấy nhục nhã không kể xiết. Dù không ai trách cứ con bé, mà chỉ chửi thằng Văn, nhưng những lời chửi rửa này, như gián tiếp tát vào mặt nó.

Nhục nhã, tủi hổ, con bé một mình lầm lũi bước về phòng, đóng chặt cửa, và thút thít khóc.

.=====.

Ông hắc long thù hận gì thằng Văn mà ghét nó thế. t cũng hay bị gọi là Văn nên mong chờ sự thể hiện của nó mà ông nở lòng nào.:(

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 242: Hải Phong Xuất Chiến (Phần 1)

Học sinh các trường chưa kịp xông xáo vì kết quả điểm, đã phải chuyển sự chú ý sang một sự kiện khác.

Hôm nay cũng là ngày khai mạc Hội thao thành phố.

Thủ tục khai mạc không quá rườm rà phức tạp như hôm qua, chỉ có các đội tuyển tập hợp tại nhà thi đấu, Vũ Hải Phong bước lên tuyên thệ, sau đó Hội thao chính thức bắt đầu.

Trận đấu đầu tiên, cũng là trận đấu đáng quan tâm nhất, là trận đấu bóng rổ, Hải Dương gặp Duyên Hải.

Một đội tuyển ứng cử viên vô địch, một đội tham gia cho đủ sĩ số. Một cuộc tàn sát không hơn không kém, nhưng vẫn thu hút đông nghịt người tới xem.

Bởi trận đấu đầu tiên này, Vũ Hải Phong sẽ xuất chiến!

Học sinh duy nhất của Hải Thành được tuyển vào đội tuyển thành phố. Với chiều cao 1m97, khả năng vận động siêu phàm, Nam thần trong mắt các chị em.

Người quý hãn có nhiều, mà người ghét hãn cũng không ít. Nhưng trận đấu xuất quân của hãn, không đội tuyển nào muốn bỏ lỡ. Không chỉ các đội tuyển bóng rổ, mà ở tất cả các môn thể thao khác, người ta đều muốn tận mắt đánh giá khả năng vận động của thiên tài này.

- Vũ Hải Phong năm sau sẽ vào một Đại học thể thao danh tiếng ở Long Thành, nên năm nay là năm cuối cùng chúng ta còn thấy anh ta chơi ở đây.

Ngồi trên khán đài, Linh nói với Văn.

- Cái thằng ôn dịch! Biến thì không biến cho sớm, đúng năm cuối cấp của tao thì lại án ngữ ở đây!

Ngồi cách đó không xa, Lê Thanh Bình chửi rủa. Hôm nay, với tư cách là đội trưởng của tất cả các đội thể thao, hẳn phải tới nghiên cứu đối thủ. Tất nhiên, đây là nếu Vũ Hải Phong cũng coi hẵn là đối thủ.

Dù là bóng đá, bóng chuyền, bóng rổ, cầu mây, bóng chày, hay điền kinh, bơi lội..., kì Hội thao này ai cũng chắc mẩm chức vô địch sẽ nằm gọn trong túi Hải Dương. Chỉ bởi vì Vũ Hải Phong còn ở đây.

Tiếng còi vang lên, hai đội tuyển thủ bước ra chào khán giả.

“Vũ Hải Phong!”

“Vũ Hải Phong!”

“Vũ Hải Phong!”

Tiếng hô rầm rộ vang lên từ khắp 4 phía khán đài.

- Xìiii!!! Chỉ là con một tên phú hào mà thôi, không kém thường dân bao xa, tại sao lại được hâm mộ lắm như vậy?

Ngồi ở một nơi khác trên khán đài, Vương Thế Kiệt cau có khó chịu.

- Xìiii!! Chỉ là chơi cho đội tuyển thành phố mà thôi, không kém dân nghiệp dư là bao, tại sao lại được tung hô như vậy?

Ngồi ở một nơi khác nữa trên khán đài, Vương Minh Quang cũng cau có khó chịu. Nếu như có cơ hội thi đấu, tin chắc hẳn sẽ cho tên thiên tài này ngâm một rổ hành.

Không cần nhìn tới phong thái vương giả của Vũ Hải Phong, chỉ cần nhìn chênh lệch chiều cao giữa hai học viện, đã đủ biết kết quả trận đấu này ra sao. Người cao nhất bên phía Duyên Hải, chỉ có 1m8, thấp hơn Vũ Hải Phong gần 20cm. Còn 4 đồng đội còn lại, chỉ xấp xỉ 1m7.

Bóng rổ là môn thể thao phụ thuộc rất nhiều vào thể hình. Chiều cao, luôn là yếu tố tiên quyết để đánh giá tố chất tuyển thủ. Dù có ở bất kì vị trí nào, không ai chê chiều cao cả. Sau đó mới xét tới sức bật, phản xạ, độ nhanh nhạy, và các yếu tố khác.

Nếu có vị trí nào trên sân bóng rổ mà không quá phụ thuộc vào chiều cao, chỉ có PG, hậu vệ dẫn bóng. Cuộc đối đầu của các PG, chủ yếu ở trên mặt đất, chứ không phải trên không trung.

Vương Thành Văn, cũng được giao phó nhiệm vụ PG dự bị. Mà nếu PG chính có bị chấn thương, dùng 1 vị trí khác điền vào cũng được, chưa chắc đã tới lượt thẳng Văn ra sân. Quả bóng từ tay trọng tài phát lên cao, cả Vũ Hải Phong lẫn trung phong 1m8 bên kia đều nhảy lên tranh bóng. Bóng từ tay Vũ Hải Phong, thấy về phía đồng đội mình. Lập tức, toàn trường lại hò reo cổ vũ. Đây là lượt tấn công của Hải Dương!

Văn bỏ ra một tháng tập luyện cơ bản, lại được Quang dạy cho rất nhiều về chiến thuật thể thao, nó nhanh chóng nhận ra, Hải Dương đang dồn bóng cho Vũ Hải Phong để chơi chiến thuật ngôi sao.

Chiến thuật ngôi sao, tức là dựa vào năng lực 1 – 1 khủng khiếp của át chủ bài bên mình, đè nát đối thủ, một mình ghi điểm. Muốn vậy, 4 đồng đội sẽ kéo dẫn đội hình tấn công ra 4 hướng, để hàng phòng thủ của đối phương cũng bị dẫn ra theo, tạo khoảng trống cho chủ lực ghi điểm.

Ngay sau khi chủ lực qua mặt được người phòng thủ, hoặc là phần sân trong sẽ trống trải để ghi điểm, hoặc 4 người kia phải thu vào phòng thủ, tạo khoảng trống cho đồng đội phía ngoài.

Chỉ cần dùng một ngôi sao, có thể đảo loạn cả đội hình đối phương, đây chính là lợi thế của việc có át chủ bài mạnh mẽ. Những đội không có át chủ bài đủ mạnh, chỉ có thể sử dụng các loại chiến thuật khác.

Quả nhiên, bóng lại được dồn về phía Vũ Hải Phong.

Ngay lập tức, Duyên Hải cũng đáp lại, bằng cách thu hẹp đội hình phòng ngự thành phòng ngự khu vực. 2 hậu vệ phía trên, 3 trung phong phía dưới, tạo thành một hình thang che chắn khu vực dưới rõ.

- Phòng thủ khu vực thế này, là để ngăn Vũ Hải Phong đột vào sao?

Lê Thanh Bình trầm ngâm. Nếu đối đầu với Hải Dương mà sử dụng hàng phòng ngự cơ bản như vậy, là quá ngây thơ rồi.

Vì Hải Dương, không chỉ có Vũ Hải Phong.

- Trả bóng! Trả bóng!

PG bên phía Hải Dương hô lên. Vũ Hải Phong dáng vẻ uể oải chán chường, trả lại bóng cho PG. Ngay khi vừa nhận được bóng, PG chuyển cho cánh trái. Cánh trái cũng là một vị trí chủ công, hất giơ bóng lên ném. Ngay khi hậu vệ đối phương nhảy lên chắn, cánh trái mới thu tay xuống, đập một nhịp, chạy né sang hất một bên, lúc này mới là ném thật.

- Fake kìa!

Đám đông trầm trồ. Đòn fake này rất mượt. Hải Dương đúng là không chỉ có Vũ Hải Phong biết chơi bóng.

Đồng đội bị fake như vậy, người phòng ngự ở biên lập tức chạy tới chắn bóng, chỉ thấy đối thủ lại tiếp tục không ném, mà chuyển bóng cho đồng đội ở biên. Tuyển thủ ở biên lúc này không còn ai kèm cặp, một đường thênh thang tới cái rổ. Hắn giơ tay ném. Quả bóng vạch trên không trung 1 đường cong, rơi phập vào trong rổ.

Toàn trường vỗ tay ầm ỉ. Một cú 3 điểm. Ngay khi trận đấu vừa bắt đầu, Hải Dương đã cho thấy sức phối hợp quá tuyệt vời.

Tất cả các câu lạc bộ khác đều xanh mặt.

- Tụi Hải Dương trình độ đồng đều như vậy sao chơi? Nếu có tìm được cách khoá chân Vũ Hải Phong lại, thì 4 tên kia đủ sức bán hành cho đội mình!

Ai ai cũng cảm thấy Hải Dương là bài toán quá nan giải.

Nhưng biểu hiện chán nản vừa rồi của Vũ Hải Phong, đã không qua được mắt của Vương Thành Văn.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 243: Hải Phong Xuất Chiến (Phần 2)

Sau đó, thế trận một chiều diễn ra, suốt 10 phút hiệp 1, Duyên Hải chỉ ghi được vào rổ Hải Dương đúng 1 bàn, nhờ 1 pha ném phạt. Tỉ số cả hiệp là 27 – 1.

Hiệp hai, Duyên Hải vẫn kiên trì chơi phòng thủ khu vực, và Hải Dương vẫn sử dụng chiến thuật phối hợp để phá vỡ.

Suốt gần 2 hiệp, Vũ Hải Phong không cần tham gia tấn công gì quá nhiều.

Khán giả dần mất kiên nhẫn.

Tiếng la ó nổi lên.

- Moá!! Đến đây xem anh Phong thi đấu, chứ có phải xem mấy thằng cục súc chơi bóng đâu!

- Đậu má! Bọn tao bỏ thời gian tới đây là để nghiên cứu Vũ Hải Phong! Mấy cái chiến thuật bóng rổ, ai còn lạ gì mà biểu diễn?

- Hải Dương muốn giấu bài thì đừng có cho Vũ Hải Phong đánh chính nữa đi! Tồn thời gian của bọn ta quá!

- Không phải do Hải Dương, mà là do tụi Duyên Hải cố chấp chơi phòng thủ khu vực. Đậu má! Thắng thì có thắng được đâu, mà còn bày đặt?! Bị loại sớm rồi thì ít ra cũng phải làm chuột bạch để anh em còn nghiên cứu, đằng này còn cố tình giúp Hải Dương giấu bài nữa!

Tiếng chửi bới dần vang lên. Hai học viện lớn thì chửi Hải Dương hèn, các học viện nhỏ thì chửi Duyên Hải ngu. Hiệp 2 kết thúc với tỉ số 47 – 3.

Sau hiệp 2, là nghỉ 15 phút. Nhiều người chán nản đã muốn bỏ về, nhưng nhìn thấy Vũ Hải Phong vẫn còn ở trên sân, lại không đành lòng.

Trên khán đài, Lê Thanh Bình cũng vô cùng khó hiểu.

- Tụi Duyên Hải này định làm cái trò gì vậy? Thua thế này cũng quá thảm đi. Tại sao không ép Vũ Hải Phong phải tấn công thật nhiều, từ đó rút bớt thể lực của tên này? Như vậy có khi còn có chút hi vọng...

- Không phải đâu. - Văn chọt lên tiếng.

- Chú mày nói gì cơ?

- Nãy giờ em nghĩ Duyên Hải làm vậy có nguyên do đấy.

- Nguyên do gì?

- Ép Vũ Hải Phong phải bùng nổ.

- Ha ha, nói như dễ lắm...

- Ồhhhhhhh!!!

Lê Thanh Bình chưa kịp phản bác, tiếng reo hò đã vang lên dữ dội.

Bóng... đã chuyển về tay Vũ Hải Phong!

Lần này, Duyên Hải không chơi phòng thủ khu vực nữa, mà là... box-1!! 4 người phòng thủ khu vực theo hình thoi, 1 người phòng thủ 1 – 1 với Vũ Hải Phong!

Đây rõ ràng là mời Vũ Hải Phong solo sao?

Tất cả những ai hiểu đôi chút về bóng rổ đều phần khích tột độ. Những ai không biết thì vẫn bị phần khích lây.

“Vũ Hải Phong!”

“Vũ Hải Phong!”

“Vũ Hải Phong!”

Không khiến người ta thất vọng, Vũ Hải Phong đã chùng người xuống, đưa bóng về ngang đầu.

- Tripple threat?! Hẳn muốn đánh rồi đấy!!

Tripple threat, còn gọi là Tam Nguy, là một tư thế thông dụng trong bộ môn bóng rổ. Từ tư thế này, tuyển thủ cầm bóng có thể dễ dàng đưa ra 3 sự lựa chọn: chuyền bóng, ném bóng, hoặc rê bóng. Chính vì khó đoán được đối thủ sẽ lựa chọn thế nào, nên tư thế này vô cùng hiệu quả khi tấn công.

Mà Vũ Hải Phong này giờ chỉ uể oải chuyền bóng, nay lại nghiêm túc tới như vậy, ai cũng thấy sự khác biệt.

Vũ Hải Phong bắt đầu rê bóng, về phía bên trái! Sau đó, bất thành linh đảo bóng sang phải! Là cross over! Nhưng đối thủ dường như vẫn bắt kịp động tác này, cũng lao sang bên phải! Bất ngờ, Vũ Hải Phong xoay người, quả bóng được đưa từ phía bên phải, ra sau lưng, rồi lại bên trái. Bằng một cách gọn gàng, hẳn đã qua được đối thủ!

Tiếng hô ầm ĩ vang lên.

Sau khi qua được người, giờ Vũ Hải Phong phải đối mặt với 4 người phòng thủ khu vực. 4 người kia cũng đã thu vào ép lấy hẳn.

“Ồ! Lúc này, nếu chuyền sang bên cánh, chắc chắn sẽ có điểm!” Văn chợt loé lên một suy nghĩ trong đầu như vậy, nhưng không hiểu sao, nó

cảm thấy Vũ Hải Phong sẽ không làm thế.

Trước 4 người phòng ngự, Vũ Hải Phong không hề sợ hãi. Hắn ngửa quả bóng lên cầm bằng một tay, sau đó chạy một bước thật dài về bên trái.

Luật bóng rổ, sau khi đã đập bóng, chỉ được phép cầm lên hoặc ngửa bóng một lần, và trong một lần đó, chỉ được phép chạy 2 bước chân.

Đối phương một người nhảy tới chắn phía bên trái, thì bước thứ hai, Vũ Hải Phong đã đổi hướng sang phải.

- Tới đây là hết rồi nhé con!

Vì bước thứ hai đã là bước cuối cùng, nên trung phong 1m8 bên phía Kinh Ngự đã có thể tự tin nhảy lên chắn bóng. Dù chiều cao có không bằng, nhưng hắn tin tưởng, sau khi chạy đà và đổi hướng nhiều như vậy, Vũ Hải Phong cũng không thể kiểm soát cơ thể quá tốt được nữa.

Nhưng đúng lúc này, Vũ Hải Phong lại dùng bàn chân phải làm tựa, nhảy ngược sang bên trái! Một cú bật 200 cm, đồng thời hắn đảo bóng từ tay phải ra sau lưng, sang tay trái, rồi từ tay trái, vòng qua cú chắn bất lực của đối thủ, úp thẳng vào rổ!

- Ohhhhhhhhh!!!!

- Vừa rồi, là Aero step?!

- Nhìn giống Bộ pháp hơn!

- Như nhau thôi. Ở Đại Nam, gọi là Tam Bộ Biến Hướng đó!

- Một mình vượt qua cả 5 người truy cản, rồi úp thẳng quả bóng vào rổ, mà vẫn thanh nhã hào hoa như vậy, quả nhiên là Nam thần của lòng em!

Khán giả ồn ã, các đội tuyển lại trầm lặng. Kể cả Vương Thế Kiệt, cũng không dám ra mặt coi thường như trước.

Kết hợp Bộ pháp vào bóng rổ nhuần nhuyễn như vậy, không phải một sớm một chiều. Một cú bật nhảy 2m như vậy, cộng thêm chiều cao của Vũ Hải Phong, khiến hẳn quả thật là Chiến thần bất bại.

Ai cũng nghĩ như vậy.

Ngoại trừ Vương Thành Văn. Và Vương Minh Quang. Cả hai đứa này đều đang lăm bằm.

- Pha vừa rồi, đánh bậy quá. Hai hiệp cuối của trận đấu không còn gì nhiều để nói. Không nói tới chênh lệch trình độ, chỉ riêng về thể lực, Duyên Hải đã đuối quá nhanh. Hai hiệp cuối chỉ là những màn thể hiện và huỷ diệt bên phía Hải Dương, và hàng phòng thủ tan tác của Duyên Hải.

Người hâm mộ Vũ Hải Phong thì được chứng kiến nhiều hơn những pha hẳn thể hiện, còn các đội tuyển thì tím tái mặt mày.

Trận đấu kết thúc với tỉ số 130 – 6.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 244: Văn, Vào Sân

- Chú mày cũng xem trận vừa rồi hả?

Vừa ra khỏi nhà thể chất, Quang đã chạy tới chỗ nó.

- Phía Duyên Hải, hình như cũng có chút ý tưởng.

Văn không trả lời của hỏi của Quang, mà nói ngay ra suy nghĩ của nó.

- Ủm, đúng vậy, chỉ tiếc là không đủ khả năng để thực hiện. - Quang gật gù.

- Có thể là do trình độ tuyển thủ, cũng có thể là do cách triển khai chẳng? - Văn lại nói.

- Là vì người phòng thủ kèm chưa đủ sát, để thắng Hải Phong đó qua dễ quá. Nếu ép hẳn rê bóng được vào sâu hơn, không gian xoay xở sẽ giảm đi rất nhiều.

- Cũng có thể do cách các trung phong phản ứng...

- Nè nè nè! Gượm đã! - Linh lên tiếng ngăn chặn cái cuộc thảo luận khó hiểu này lại. Văn với Quang, càng ngày nói chuyện càng ăn ý tới mức cô bé không theo kịp. - Nói từ từ giải thích chút coi! Duyên Hải vừa rồi có ý tưởng gì, thực hiện ra làm sao? Sao chẳng ai nhận ra?

Quang quay đầu lại.

- À, vừa rồi bên Duyên Hải sử dụng phòng thủ khu vực suốt 2 hiệp đầu, chính là để xem xét thái độ của Hải Dương đối với át chủ bài Vũ Hải Phong như thế nào. Suốt 2 hiệp đầu, khi phải đối mặt với phòng thủ khu vực, Vũ Hải Phong không được phép tấn công mà phải trả bóng lại cho đồng đội, sử dụng phối hợp để ghi điểm. Thái độ của phía Hải Dương như vậy khá cẩn thận, nhưng lại để lộ ra tâm lý háo thắng của Vũ Hải Phong. Tên này có vẻ ra sân là để được chơi bóng rõ hết mình, chứ không phải là ngồi chờ đồng đội giành chiến thắng.

- Ý anh nói, là Duyên Hải muốn đẩy Vũ Hải Phong vào trạng thái nôn nóng? Nhưng để làm gì chứ? Kết quả chẳng phải vẫn thảm bại đó sao? - Linh nheo mày.

- Từ từ đã cô nương, giải thích cho xong đã! Hiệp 3 là hiệp mà sự khao khát muốn được chơi của Vũ Hải Phong đã lên tới cực hạn, và PG cũng liên tục dồn bóng cho cậu ta. Điều này chứng tỏ PG bên Hải Dương khá nghe lời Vũ Hải Phong, và cách cậu ta một mình chấp 5 lúc này cũng thể hiện lối chơi cá nhân của mình. Đây mới chính là điều mà Duyên Hải nhắm tới. Đối đầu với một cá nhân, vẫn dễ dàng hơn đối đầu với 5 con người ăn ý. Đặc biệt là pha bị 4 trung phong ép góc như vậy, cậu ta vẫn không ngần ngại ghi điểm, thật ra là sai hoàn toàn. Pha đó, chuyển ra cho đồng đội bên cánh là tốt nhất, bọn họ có đủ khoảng trống để ném rổ, an toàn hơn rất nhiều.

- Đó là do kỹ năng của Vũ Hải Phong quá tốt đó thôi. - Linh nói.

- Đúng vậy, pha đó đã chứng tỏ rằng khả năng của Vũ Hải Phong đủ sức một mình một bóng, không cần tới đồng đội, nghiền nát hết mọi đối thủ. - Quang gật đầu.

- Vậy còn làm sao chơi? - Linh băn khoăn.

- Cái này, - Văn giờ mới xen vào, - Là vì phía Duyên Hải làm chưa tốt.

- Chưa tốt ở điểm nào?

- Hai hiệp đầu phòng thủ khu vực, không nên để bị dẫn trước quá xa như vậy. Dù bóng rổ là môn thể thao tấn công dễ hơn phòng thủ, khả năng tấn công của Hải Dương cũng rất khó ngăn cản, vậy thì nên lấy công bù thủ. Tức là đối phương ghi 20 điểm, thì bên mình phải ghi được 10 – 15 điểm. Trận vừa rồi, sức công của Duyên Hải đã kém sẵn, thì không thể nào giành chiến thắng.

- Vậy thôi sao?

- Không, còn điểm chưa tốt thứ hai, chính là sau khi giữ được một khoảng cách không quá xa với Hải Dương, sẽ dễ dàng kích thích Vũ Hải Phong chơi bóng kiểu cá nhân hơn. Tối lúc này, với 4 người ở dưới rổ và 1 người kèm chính, đáng lẽ sẽ có cách tốt hơn để ngăn chặn Vũ Hải Phong ghi điểm.

Quang gật gù.

- Đúng vậy, cường giả không phải là kẻ mạnh, mà là kẻ biết biến những thứ yếu kém thành mạnh mẽ. Với một đội hình đầy rác rưởi đi nữa, cũng không phải không có cách đánh bại Hải Dương.

Đội bóng Duyên Hải vừa khóc lóc ra về, chợt nghe đâu đó có chữ “đội hình rác rưởi”, trừng mắt nhìn xung quanh.

Linh mặc kệ cái đội bóng kia, lại tiếp tục thắc mắc.

- Vậy với Kinh Ngư, bạn có tin là sẽ làm được chứ?

- Làm cái gì?

- Thắng được Hải Dương?

Văn ngẫm nghĩ một chút. Nó đang nhớ lại từng tuyển thủ bên phía mình, và khả năng của họ. Nó đã dành rất nhiều thời gian để quan sát cả đội chơi bóng.

- Chúng ta chẳng phải có Lê Thanh Bình đó sao? - Nó nói.

- Hử?! Bạn nghĩ ông Bình đó có thể thắng được Vũ Hải Phong?

- Thắng được Vũ Hải Phong thì mình chưa chắc, dù sao cũng chưa chơi cùng anh ta bao giờ. Nhưng ít nhất, có thể áp dụng lại chiến thuật của Duyên Hải, và trong 2 hiệp đầu, sẽ đủ sức để ghi điểm và bám đuổi bọn họ.

- Kinh Ngư có thể bám đuổi Hải Dương? Thật không vậy? - Linh tròn mắt.

Ngẫm nghĩ thêm chút nữa, Văn trả lời.

- Nếu mình có mặt trên sân.

- À, chuyện này có gì là khó đâu! - Linh mỉm cười đầy ẩn ý. Hội thao không chỉ có mỗi môn bóng rổ. Ngay sau trận đấu bóng rổ vừa rồi, lại là một trận bóng đá. Lần này, là Kinh Ngư xuất trận.

- Anh em! Lên!

Ở khu vực chuẩn bị, Lê Thanh Bình hét vang hô hào sĩ khí.

- Anh Bình à...

Bỗng nhiên đáp lại chỉ là một tiếng thều thào yếu ớt. Là thủ môn đội nhà.

- Anh Bình à... Hôm nay... em tự nhiên... đau bụng quá... anh cho em nghỉ nha...

- Nghỉ?! Chú mày nghỉ, thì ai bắt thay đây? Nói vớ vẩn!

- Chẳng phải, còn thằng Văn đó sao...?

- Đừng có vớ vẩn, thằng bé còn chưa chơi trận nào đó!

- Anh à... Em van anh... em lạy anh... anh cho em nghỉ đi mà... làm ơn... hu hu hu... thôi... em đau bụng quá rồi... em phải... đi đây.

Sau lời van này thảm thiết, cậu thủ môn nào ngay lập tức chạy ù ra khỏi sân.

Lê Thanh Bình mặt mày nhăn nhó. Danh sách thi đấu đã đăng kí rồi, chỉ có tên kia và thằng Văn đăng kí thủ môn. Mà thay thủ môn dự bị, là chuyện hiếm khi nào xảy ra, sao hôm nay lại...

Haizz. Dù sao đối thủ hôm nay cũng không quá mạnh. Bảo hàng hậu vệ chú ý hơn một chút là được. Hơn nữa, mục tiêu ban đầu của Lê Thanh Bình chỉ là không cho thằng Văn được chơi bóng, như một cách trả thù Trần Thiên Anh, giờ không cho nó có cơ hội bắt bóng là được.

- Văn, chú mày vào thay đi. Nhớ bắt cho cẩn thận đấy. Ngoài sân, anh chàng thủ môn vừa rồi không còn vẻ gì nhăn nhó vì đau bụng nữa, mà mặt mày hớn hời xu nịnh, nhìn cô bé trước mặt.

- Bà chúa, diễn vậy đã đạt rồi chứ?

- Được rồi, cảm ơn anh.

- Không có gì, được Bà chúa dạy bảo, là phúc đức của đời con...

- Anh đừng có gọi em như vậy nữa được không?

- Vâng, thưa Bà chúa.

- Haizz.

- Vâng, thưa Trần tiểu thư. Giờ trận đấu thì con đã bỏ rồi, còn gì con có thể giúp Tiểu thư được nữa ạ?

- Ừm, có chút công việc này, anh đi giúp em chút nhé.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 245: Kinh Ngự, Chiến Thắng

Trận bóng đá hôm đó, đúng là Văn không phải bắt quả bóng nào. Kinh Ngự dè bẹp đối thủ với tỉ số 3 – 0. Tiền đạo Lê Thanh Bình có màn trình diễn vô cùng sáng sủa.

Sau loạt trận bóng đá, lại tới bóng chuyền.

Hôm nay, Kinh Ngự xuất quân tới 2 lần.

Và lần thứ 2, libero của đội bóng chuyền cũng cáo bệnh xin nghỉ.

Vương Thành Văn lại vào thay.

- Lại nữa hả?!

Lê Thanh Bình phát cáu. Hôm nay có vấn đề gì vậy nhỉ? Đứa nào đứa này xin nghỉ, mà toàn ở những vị trí có thằng Văn làm dự bị.

Giờ Lê Thanh Bình đã nhận ra, hăn ngu như thế nào.

Nếu đăng kí Vương Thành Văn vào những vị trí khác, thì dù tuyển thủ ở vị trí đó có chấn thương, vẫn có thể điền tạm một thành viên khác vị trí vào. Nhưng bởi vì Lê Thanh Bình đăng kí cho thằng Văn dự bị ở toàn những vị trí đặc biệt, giờ muốn thay người khác cũng không được.

Nói thì nói vậy, cùng 1 ngày, cả thủ môn lẫn libero đều bị đau bụng, có hơi trùng hợp quá đi?

Có một thế lực trên cao nào ngấm ngấm giúp đỡ Vương Thành Văn hay sao?

Hắn kéo thẳng Văn lại nói thầm.

- Văn, mày vào sân, phải nhớ một điều, Lê Thanh Bình anh đây chính là ngôi sao của cả đội, phải là người toả sáng nhất. Nhiệm vụ của mày, là làm nền cho anh mày toả sáng, nghe chưa?

- Vâng, em cũng định làm vậy mà.

- Thật không đấy?

- Thật mà.

Bán tín bán nghi, Lê Thanh Bình ôm tâm trạng ấy bước vào sân đấu.

Đối thủ lần này, chính là Duyên Hải.

-Ồ, thú vị đây!

Ngồi trên khán đài, Linh vừa nhắn tin cho Cường, vừa theo dõi trận đấu. Bỗng chốc có thêm 2 người muốn tham gia làm việc cho mình, cô bé đều gửi hết cho thằng Cường quản lý. Phía bên đó, kế hoạch của cô bé cũng đã chuẩn bị gần xong rồi.

Duyên Hải, theo lời Văn miêu tả, có tư duy chiến thuật vô cùng thú vị, nhắm thẳng vào tâm lý thi đấu của át chủ bài đối phương. Dù bóng rổ và bóng chuyền có lối chơi khác nhau, nhưng áp dụng tư duy ấy vào các bộ môn khác nhau, thì hoàn toàn có thể.

Kình Ngư cũng chơi xoay quanh dựa theo chủ lực Lê Thanh Bình, mà Lê Thanh Bình lại không quá vượt trội như Vũ Hải Phong, vậy thì chiến thuật của Duyên Hải, càng có cơ hội thành công cao hơn.

Liệu thằng Văn có thể làm được gì đây? Linh không biết. Nó chỉ nói với Linh, ngoại trừ Lê Thanh Bình ra, nó muốn cả đội bóng đều phải nghe theo lời của nó.

Chuyện này đối với Linh vô cùng đơn giản. Cho nó vào sân được, chẳng lẽ lại không cho nó quyền chỉ đạo được hay sao?

Đối với lời hứa hẹn của Văn, Linh vô cùng tin tưởng. Vì tin tưởng rằng thằng này có thể giúp đỡ Kinh Ngư giành thành tích tốt, cô bé không ngại vì nghĩa quên thân, lợi dụng cái địa vị Bà chúa của mình mà giúp đỡ nó. Tất cả là vì thành tích nhà trường! Linh tự hào nghĩ thầm.

Dưới sân, ngoại trừ Lê Thanh Bình bán tín bán nghi đứng ở vạch phát bóng, các thành viên còn lại đều len lén sợ sệt nhìn về phía Vương Thành Văn.

Bóng đã phát! Duyên Hải chặn bóng tốt, bóng được chuyển hai phía Duyên Hải chuyển cho chủ lực. Một đập!

Bốp!

Bóng từ tay chủ lực của Duyên Hải, đập trúng mặt libero đối phương. Cũng tức là... Vương Thành Văn!

Cả sân cười rộ lên.

Quản lý đội bóng, là Thuý, chạy tới xem xét.

- Em không sao chứ?

Văn cảm thấy đầu vầng mắt hoa, nó nghỉ lấy một lúc, mới đứng dậy.

- Em không sao.

Lê Thanh Bình rất không muốn cho thằng nhóc này vào sân nữa, nhưng thầy giáo phụ trách lại khẳng khái đối người.

- Cố gắng đỡ bóng cho tốt, nếu không đỡ được thì cũng đừng làm vướng chân người khác.

Hắn chỉ có thể dặn thằng nhóc một câu như vậy. Nó gật đầu. Cũng chả biết nó có hiểu không.

Duyên Hải phát bóng.

Tuyển thủ hàng sau của Kinh Ngự đỡ được bóng, chuyền hai chạy tới đón bóng. Lê Thanh Bình cũng đã chạy dọc theo đường biên, chuẩn bị nhảy lên đập.

Ngay lúc Lê Thanh Bình nhảy lên, đã cảm thấy không ổn, vì đã có 3 tay chặn đối phương bám sát hắn.

“Bị lừa rồi!”

Lê Thanh Bình thầm nghĩ, nhưng đã quá muộn. Bóng cũng đã chuyền tới. Cú đập này, hắn không thể ngừng lại.

Bốp!!

Bóng chạm tay chặn đối thủ, rơi thẳng xuống bên dưới.

Đúng lúc Lê Thanh Bình nghĩ rằng pha này mất điểm chắc rồi, thì một bóng người đã lao ra cứu lấy bóng.

Là Vương Thành Văn!

Nó cứu được!

Bóng lại bay lên, sau đó tới tay chuyên hai. Rồi lại tới tay Lê Thanh Bình. Dứt điểm!

- Tốt lắm!

- Tốt lắm!

Cả đội khen ngợi thẳng nhóc không tiếc lời. Văn lại gọi tuyển thủ chuyên hai tới, dặn dò điều gì đó.

Lượt tấn công tiếp theo, ngay khi bóng vừa đến tay chuyên hai, Lê Thanh Bình vẫn như mọi khi nhảy lên đập bóng.

Ngay lập tức 3 tay chặn đối phương nhảy lên chặn hẵn.

“Mẹ kiếp, bám gì dai như đĩa vậy!”, Lê Thanh Bình bực tức. Pha này, nếu bóng lại tới tay hẵn, chưa chắc đã vượt qua được mấy cái rào chắn này.

Đúng lúc này, tay đập trung tâm của Kinh Ngư cũng nhảy lên. Bóng từ chuyên hai, không tới tay Lê Thanh Bình, mà tới tay tuyển thủ kia.

Bốp!

Không có ai chặn bóng, quả bóng đập thẳng xuống phần sân của Duyên Hải.

- Hay lắm!

Đội bóng chuyên Kinh Ngư ít có danh tiếng, ít người cổ vũ. Trên khán đài, Linh ngồi lẻ loi một mình, vẫn hào hứng cổ vũ.

Lê Thanh Bình vừa rồi bị đem ra làm mẫu nhử, nhưng kết quả thu lại thì vô cùng tốt đẹp. Hẳn bước tới vở vai chuyên hai.

- Cú vừa rồi, thông minh lắm! Cậu thấy không, một mình tôi kéo cả 3 tay chẵn, khiến anh em thoải mái mà đập!

Đáp lại lời khen này của hần, chuyề hai chỉ chường ra một bộ mặt mờ mịt khó tả, khiến Lê Thanh Bình giật mình.

Hần đâu biết rằng, cú chuyề vừa rồi là do “chỉ đạo” của Vương Thành Văn. Set đầu lợi thế nghiêng về Kinh Ngư. Chiến thuật của Kinh Ngư vốn xoay quanh chủ lực, nay lại thay đổi hoàn toàn. Mà mấu chốt, nằm ở chính chuyề hai. Chuyề hai bình thường chỉ dồn bóng cho Lê Thanh Bình, nay bỗng nhiên linh hoạt hơn hẳn, thường xuyên dùng Lê Thanh Bình làm mồi nhử, rồi chuyề cho các tay đập khác, liên tục ghi điểm.

Duyên Hải vốn đã nghiên cứu kỹ càng lối chơi của Kinh Ngư, bỗng nhiên vì sự thay đổi này mà chóng hết cả mặt.

“Chuyề hai của Kinh Ngư chỉ là một đứa nghiệp dư mà thôi, sao hôm nay pro quá vậy?”

“Đúng thế, cứ như được buff IQ đột xuất vậy!”

“Hay là Kinh Ngư lén thuê huấn luyện viên chuyên nghiệp về?”

“Vớ vẩn, một cái trường nho nhỏ, lại là môn bóng chuyề, ai dại mà phung phí như vậy?”

Set 2, Duyên Hải bỗng nhiên tập trung cả đội lại.

Ngồi ở giữa, chính là một ông già, cũng là huấn luyện viên mà lần này Duyên Hải ra sức lắm mới mời được về.

- Điểm yếu nằm chính ở chuyề hai bên đó. Chỉ cần phát bóng nhắm thẳng về phía chuyề hai, khiến nó phải đỡ bóng, thì sau đó nó sẽ không

được phép chạm bóng lần nữa, cũng tức là không thể kiến tạo được lối chơi. Như vậy, chúng ta chắc chắn sẽ thắng!

- Duyên Hải!

- Duyên Hải!

- Duyên Hải!

Quả nhiên, sang set 2, lời khuyên này đã tỏ ra hữu hiệu. Những lần phát bóng liên tiếp nhắm thẳng vào vị trí của chuyên hai, khiến tên này phải đỡ bóng. Sau khi hấn đỡ bóng, không còn ai có khả năng kiến tạo lối chơi như vừa rồi, khiến lối tấn công của Kinh Ngư trở nên vô cùng dễ đoán.

Không còn lối chơi khó chịu như vừa rồi, Kinh Ngư và Duyên Hải lại trở về thế cân bằng.

Set 2, Duyên Hải thắng với tỉ số rượt đuổi 28 – 26.

Set 3, thế trận cân bằng lại tiếp tục, tỉ số đã là 13 – 14. Duyên Hải 13, Kinh Ngư 14.

Tới lượt Duyên Hải phát bóng.

- Cố lên, thêm một phát này nữa là Deuce rồi!

Deuce, tức là 2 đội bằng điểm, một bên phải cách tới 2 điểm mới giành chiến thắng. Hơn nữa, nếu duy trì được lượt phát bóng, khả năng đánh bại Kinh Ngư vô cùng cao. Nhưng nếu pha này Kinh Ngư ghi điểm, trận đấu sẽ kết thúc.

Bóng đã phát! Lại nhắm vào chuyên hai.

Chuyên hai Kinh Ngư bắt buộc phải đỡ lấy bóng. Lúc này, cả đội lại rơi vào thế không có ai kiến tạo.

Lê Thanh Bình nghiêng rằng nghiêng lợi. Không ngờ bọn nó lại chơi bẩn tới vậy.

- Để em!

Vương Thành Văn bỗng nhiên hô lên. Ngay khi nghe thấy tiếng hô của nó, không hện mà cùng, hai tay đập còn lại cũng đồng loạt nhảy lên. Lê Thanh Bình chẳng biết cái gì đang diễn ra, hăn cũng đang trên đà nhảy lên, nhưng trong lòng thì bẩn loạn không thôi. Cả ba tay đập cùng nhảy lên, chẳng lẽ là để libero kiến tạo? Nhưng libero không được phép kiến tạo kiểu này á?!

Đúng vậy, nếu libero từ vạch phía trên chuyền bóng, thì đồng đội không được phép đập khi bóng ở trên lưới. Nói cách khác là không được phép kiến tạo.

Điểm này, Văn đã lưu ý từ khi đọc luật.

Nhưng, nếu là kiến tạo khi vẫn còn ở phần sân sau thì sao?

Hoàn toàn có thể!

Nó chạy tới sát mép vạch, bật nhảy thẳng về phía trước. Hai tay đã đưa lên đón lấy quả bóng đang rơi.

Chuyền bóng, nó đã tập rất nhiều.

Hơn nữa, quả bóng bay trên không trung, luôn theo một quỹ đạo parabol.

Tính toán quỹ đạo, nó cũng đã thuần thục.

3 người đồng loạt đập bóng. Có quá nhiều lựa chọn cho nó chọn. Đây chính là tình huống nó thích nhất. Nó còn phải xem xem đối thủ đưa ra cách phòng ngự thế nào.

Đưa 2 người ra chặn Lê Thanh Bình, 1 người chặn 1 trong 2 người còn lại?

Hay là dùng cả 3 người chặn Lê Thanh Bình?

Hay là chia 3 tay chặn ra mỗi người chặn 1 người?

Mỗi một trường hợp, trong đầu Văn đều nhanh chóng nghĩ ra cách đáp trả.

Ồ, là chia 3 tay chặn ra mỗi người chặn 1 người.

Đối với Văn, đây là lựa chọn ngu xuẩn nhất. Vì Kinh Ngự, vẫn có chủ lực. Dù chủ lực này không quá mạnh mẽ như Vũ Hải Phong, nhưng vẫn là một chủ lực đạt mức cơ bản.

Nó ngửa người về phía sau, chuyển bóng cho Lê Thanh Bình.

Đúng như Văn đã nói, muốn Kinh Ngự chiến thắng, nó cần mớm cho Lê Thanh Bình toả sáng.

Một tay đập chủ lực, đối đầu với chỉ một tay chặn, có quá nhiều hướng đập để lựa chọn, kết quả thế nào ai cũng rõ.

Uỳnh!!

Quả bóng đập thẳng xuống sàn trước sự bất lực của hàng phòng ngự đối phương.

Kinh Ngự, set 3, chiến thắng.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 246: Triệt Hạ Bắt Đầu

Chuyền hai bị ép phải đỡ bóng bước 1, libero lại giậm nhảy sau vạch để chuyền bóng bước 2, 3 tay đập cùng dâng lên tấn công. Cách vận hành chiến thuật thế này, khiến những ai có chút hiểu biết về bóng chuyền nhao nhao bàn tán.

Phía Duyên Hải còn định chạy tới kiến nghị trọng tài, nhưng huấn luyện viên bên họ đã chạy ra ngăn lại.

Libero kiến tạo bước 2 từ sau vạch vôi, là hoàn toàn được phép. Nhưng chiến thuật này, không mấy người sử dụng, vì độ khó quá lớn. Bình thường chuyền hai đứng sẵn ở nơi bóng chuyền tới, sau đó nhảy thẳng lên đón bóng, còn libero sẽ phải nhảy từ sau vạch về phía trước, sau đó đón bóng, rồi lại phải chuyền chính xác cho tay đập, độ khó quá cao.

Lão Dương ngày trẻ cũng là một tuyển thủ bán chuyên, cuộc đời lão không có mấy thành tựu, nhưng suốt đời niềm đam mê với thể thao thì không thể từ bỏ. Lão không giỏi kỹ thuật, nhưng lão lại vô cùng hứng thú với chiến thuật. Áp dụng tâm lý chiến, khai thác điểm yếu của đối phương, che giấu điểm yếu của bên mình, chính là những nghiên cứu tâm đắc của lão.

Lần này, vì có đứa cháu đang học Duyên Hải tham gia Hội thao, lão mới được mời tới để làm huấn luyện. Lương thì không cao, kì vọng cũng chẳng có nhiều, lão chỉ tham gia coi như thú vui tuổi già. Năm nay không thắng, năm sau lão có thể vẫn sẽ tới, dù sao huấn luyện lũ học sinh non nớt này cũng khiến lão vui.

Duyên Hải đến với Hội thao lần này không mang nhiều kì vọng, bản thân lão cũng không đặt nhiều kì vọng vào đội hình của mình, chỉ vì một lý do đơn giản: cái lũ này kĩ năng cá nhân quá kém. Nhưng đó chỉ là khuyết điểm phần cứng, còn chiến thuật thuộc về cái phần mềm, lão vẫn khá là tự tin. Tụi học sinh Duyên Hải, vì không có ai là ngôi sao, nên rất ngoan ngoãn nghe theo chiến thuật của lão.

Nhưng trận đấu ngày hôm nay, đối thủ là Kinh Ngư, cũng không phải một đội tuyển có kĩ năng quá cao, lại đánh bại được lão trên phương diện chiến thuật. Không kể tới cậu bé libero kia, lão muốn qua đó hỏi xem ai là người chỉ đạo chiến thuật bên đấy.

Nghĩ là làm, lão Dương phẩm phẩm bước tới phía sân Kinh Ngư.

Thấy huấn luyện viên đối phương hùng hổ qua chỗ mình như vậy, cả đội Kinh Ngư dáo dác đề phòng.

- Các cháu, huấn luyện viên của các cháu đâu?

- Ở... Bọn cháu, không có huấn luyện viên, chỉ có một thầy giáo dẫn đội, và cháu là đội trưởng thôi ạ. - Lê Thanh Bình dù sao cũng là đội trưởng, thấy đối thủ đi tới, cũng phải lên tiếp lời.

- Vậy pha tấn công vừa rồi, có phải do cháu ra hiệu không?

- Ở... không phải ạ.

Hắn ngơ ngác quay đầu lại nhìn đám đội hữu. Pha tấn công vừa rồi, nhịp nhàng như vậy, rõ ràng là đám này phải bàn bạc với nhau từ trước. Nhưng ai là người đưa ra ý kiến đó, và làm sao Vương Thành Văn có thể chuyển bóng tốt như vậy?

- Là anh này đó ạ! - Vương Thành Văn ngay lập tức chỉ vào tuyển thủ chuyển hai. - Cuối hiệp 2, vì gặp phải tình huống khó đỡ như vậy nên anh

ấy mới kéo bọn cháu ra bàn bạc kế hoạch đó.

- Thật vậy à? - Lão Dương hỏi.

- O... thật ạ... - Tuyển thủ chuyên hai ngơ ngác trả lời.

- Giỏi... giỏi lắm! Cháu tên là gì?

- Cháu là... Phan Văn Dũng.

- Giỏi... giỏi lắm!

Lão Dương nói vậy, vỗ vai Dũng vài câu, sau đó cười ha hả ra về.

Lê Thanh Bình hào hứng vỗ vai Dũng bồm bộp.

- Giỏi lắm Dũng! Không ngờ cậu cũng biết giấu nghề tới tận bây giờ đó!

- Không... không có gì...

Vì quá hào hứng, Lê Thanh Bình không để ý thấy những biểu hiện khó tả trên mặt đồng đội.

Hắn cũng không biết, kế hoạch này là do Vương Thành Văn vạch ra.

Phan Văn Dũng cũng thờ dài. Đã lỡ hứa với Trần đại tiểu thư, là phải nhất nhất nghe lời Vương Thành Văn, mà dù sao đội cũng đã thắng rồi, công lao bỗng nhiên thuộc về mình, không biết nên phản ứng ra làm sao nữa. Sau trận đấu hôm đó, cú đập oai phong hùng dũng của Lê Thanh Bình, và chiến thuật mới lạ của Phan Văn Dũng, đã được lan truyền khắp nơi.

Các đội bóng chuyên khác nghiêng răng nghiêng lợi, hạ quyết tâm coi hai tên này như đối thủ đáng gờm, nhất quyết phải tìm ra cách hạ gục. - Vừa rồi, vì sao bạn lại nói dối?

Lúc rời sân, Linh bất chợt hỏi Văn. Linh biết thằng này không bao giờ nói dối, là vì mẹ nó đã dạy nó như vậy. Những gì nó làm, nó đều đứng ra nhận kia mà.

Văn trả lời.

- Không phải là nói dối, chỉ là nhường lại công lao cho người khác mà thôi. Mình không muốn khiến người ta chú ý quá nhiều.

- Sao vậy? Được chú ý không phải là tốt sao?

- Không đâu. Chơi thể thao mà bị chú ý nhiều, chẳng phải rất nguy hiểm sao? Sẽ bị truy cản chặt chẽ, sẽ bị va chạm mạnh, còn có thể bị chấn thương nữa. Cứ như mình, mờ nhạt một chút là tốt rồi...

- Há há há, chú mày quả là có tiền đồ!

Quang đi bên cạnh, nghe thấy vậy, cười sung sướng vỗ vai thằng Văn. Hắn vô cùng thích những ai không muốn nổi bật. Đứng cạnh những người như vậy, tất nhiên Vương Minh Quang sẽ nổi bật hơn rồi.

Còn Linh thì khi mũi. Chơi thể thao mà lại an phận thủ thường như vậy, không ra dáng đàn ông tí nào. Ít ra cũng phải như Trần Thiên Anh, mỗi lần xuất trận là lại sáng chói khiến muôn người chú ý.

Trong mắt Linh, không ai vượt qua được anh họ của mình.

Bất chợt, đâu đó tiếng xôn xao dần vang lên.

- Có biết gì không? Vừa rồi ở sân bóng đá, Vũ Hải Phong bị va chạm chấn thương nặng lắm, giờ đang bị đưa tới trạm xá, không biết tình hình ra sao!

- Chấn thương? Chẳng phải ngày mai còn có đợt thi lần 2 sao?

- Phen này Hải Dương toi rồi!

- Thế mới bảo, nổi bật quá làm gì, rồi sẽ bị người ta triệt hạ thôi!

...

Nghe thấy tin tức này, Văn chỉ nhìn Linh, nhún vai, kiểu “Đó, đã nói rồi mà!”.

Linh chỉ muốn đập cho thằng này một trận. Vũ Hải Phong bị chấn thương trên sân bóng đá, mà chấn thương thế nào lại gãy tay chứ không gãy chân. Đối thủ là một trường không mấy tiếng tăm. Trọng tài cũng xác định là vô ý va chạm, chỉ phạt cảnh cáo một thẻ vàng.

Nhiều người ngây thơ thì nói rằng Hải Dương số đen thật chứ, người đa nghi thì bảo đây chắc chắn là có người nhúng tay.

Lúc này, khỏi phải nói cũng biết Bùi Kiến Huy điên tiết ra sao. Nhưng lão không có thời gian để phát tiết, lão còn phải chạy tới xem học sinh cưng của mình ra sao rồi.

Còn Trịnh Văn Dũng, Bạch Thanh Phương? Lúc này đang ngồi ở một nhà hàng kín đáo, vui vẻ nâng bia chúc tụng.

- Anh Dũng, ngay ngày thứ 2 đã triệt hạ thành công Vũ Hải Phong như vậy, anh quả nhiên là thiên tài!

- Không dám không dám, anh có chút ý tưởng, còn không có nhân lực của chú, sao làm được!

- Phải nói là anh em mình hợp tác quá nhuần nhuyễn!

- Chúc mừng! Chúc mừng!

- Nhưng mà, em nghe thằng học sinh đó nói lại, va chạm có vẻ không đủ mạnh. Cùng lắm chỉ ép cho thằng Phong đó nghỉ mất 2 ngày mà thôi.

- 2 ngày có lẽ là đủ rồi, bỏ 1 đợt thi, thì làm sao nó có thể bắt kịp quân của mình?

- Đúng vậy! Có tổng cộng 5 đợt thi, nghỉ một đợt, là ăn 0 điểm rồi, cho dù cả 4 đợt còn lại có được 10 hết đi nữa, cũng đừng mơ đứng nhất!

- Vũ Hải Phong vậy là đi đứt rồi. Dù có là thiên tài tới mức nào, nỗ lực ra sao, cũng không bằng anh em mình hô hào nhau một tiếng. Nghĩ cũng tội, mà thôi cũng kệ! Ai bảo thiên tài như vậy lại về tay lão Huy béo cơ chứ!

- Anh Dũng này, giờ mình nên triệt hạ nốt mấy đứa nổi bật phía Hải Dương chứ?

- Đúng rồi, phải cho chúng nó nghỉ chơi hết.

- Khà khà khà! Cạn ly!

- Cạn ly! Chè chén say sưa trở về, Trịnh Văn Dũng lại nhận được cuộc gọi của Bùi Kiến Huy.

- Alo, Dũng này!

- Alo em đây anh!

- Anh tra được rồi, bọn Phong Ba nó cố tình triệt hạ Hải Phong phía bọn anh.

- Chậc chậc, cái lũ này, ác ôn thật chứ! Để em tố cáo bọn nó!

- Không cần đâu. Anh muốn tự tay trừng trị chúng nó. Chú giúp anh được chứ?

- Được thôi, em sẵn sàng mà!

- Bọn thiên tài của Phong Ba, anh có chút kế hoạch thế này, để chúng nó out khỏi cuộc chơi.

- Ok anh, mình gặp nhau chỗ nào kín kín mà bàn chuyện đi... Bùi Kiến Huy cúp điện thoại, mặt vẫn còn dư lại chút sát khí.

Muốn ra tay triệt hạ đối thủ trước, ai dè mình lại trở thành nạn nhân đầu tiên. Nhưng lão cũng muốn cho Bạch Thanh Phương biết, chộc giận lão thì cơn thịnh nộ giáng ngược lại còn kinh khủng hơn thế nào.

Triệt hạ xong Phong Ba, sẽ lại liên kết với Phong Ba hạ Vô Cực. Dù có là Vương Thế Kiệt, lão cũng không phải không có cách xử lý.

Cuộc đua này, lão phải là người chiến thắng.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 247: Lá Mặt Lá Trái

Tin tức Vũ Hải Phong bị chấn thương nhanh chóng lan rộng, gây xôn xao khắp nơi. Mọi năm, đều tổ chức Hội thao song song với thi học sinh giỏi, chấn thương thỉnh thoảng cũng có, nhưng chấn thương tới mức không thể đi thi thì thật sự rất hiếm. Đã thế, lại còn là học sinh chủ lực của Hải Dương, thậm chí còn được coi là hạt giống số 1 của thành phố.

Lần này còn là sự kiện liên kết giữa hai quốc gia, mà dám xảy ra một sự dàn xếp trắng trợn và lộ liễu tới vậy sao?

Giáo viên các học viện xôn xao bàn tán. Có rất nhiều lời kiến nghị cho rằng năm sau nhất quyết không được phép tổ chức song song như vậy nữa, vì Hội thao là cái cớ quá triệt để để triệt hạ đối thủ.

Còn việc của năm nay, chuyện Vũ Hải Phong bị chấn thương, thì chẳng học viện nào tỏ ra thương hại. Nói gì thì nói, Vũ Hải Phong cũng là át chủ bài của Hải Dương, bớt đi 1 đối thủ mạnh như vậy, tất cả học viện đều mở cờ trong bụng.

Đàm Đức Vũ thì đau đầu. Hơn ai hết, hẳn biết kẻ đứng sau vụ việc này là ai. Dù sao chính hắn cũng là người đề ra cái cuộc đua ngầm này. Nhưng làm tới mức trắng trợn như vậy, hẳn cũng không thể nhắm mắt làm ngơ. Một mặt cho người đi tra cứu sự vụ, một mặt thì mong rằng mấy tên viện trưởng kia làm việc kín kẽ một chút. Nếu vụ này mà vỡ lở ra, danh tiếng không tốt của giáo dục Hải Thành cũng sẽ kéo tụt sự nghiệp của hắn xuống.

Nói chung thì mỗi bên lại có một quan điểm khác nhau về vụ việc, nhưng tất cả đều có chung một suy nghĩ: mạnh được yếu thua. Nếu đủ sức thì chứng minh là đối phương giở trò đi, hoặc là tìm cách mà triệt hạ lại đối thủ đi, còn nếu không đủ sức để làm những thứ đó, chứng tỏ người chưa đủ trình mớ tới chức Sở trưởng.

Nhiều người có tâm huyết với tập thể hơn, thì ngao ngán vì kiểu tranh đua thế này. Vũ Hải Phong là thiên tài được cả thành phố gửi gắm kì vọng có thể đứng đầu sự kiện, chứng minh được tài năng của học sinh Hải Thành, ấy thế mà trong mắt các vị viện trưởng lại chỉ như một món hàng hoá để so đo mà thôi. Người Hải Thành cứ kéo chân nhau xuống như vậy, thì còn đâu sức mạnh để đấu với người Giang Hạ nữa?

Những người nhìn xa trông rộng hơn, thì đoán chắc rằng, chuyện sẽ không dừng lại ở đây.

Quả nhiên, chuyện không dừng lại ở đó.

Ngay trong ngày hôm đó, một đồng thiên tài của Phong Ba và Hải Dương thi nhau chấn thương. Cả đám gặp nhau trong phòng y tế, nhìn nhau mà ngơ ngác hoang mang, không biết chuyện gì đang tới với mình.

Nhiều học sinh còn khóc thút thít. Sự kiện lần này là cơ hội lớn để bọn họ thể hiện, ấy vậy mà chỉ vì những thoả thuận ngầm nào đó, người ta sẵn sàng đem bọn họ ra làm tốt thí.

Thiên tài, học viện mỗi năm đều đào tạo ra cả rổ. Nhưng chức Sở trưởng thì chục năm mới có 1 lần.

Mới ngày thi thứ 2, Phong Ba và Hải Dương đã tan tác lực lượng, trong khi đó, Vô Cực vẫn ngồi vênh râu đắc ý. Vụ việc diễn ra tới mức này, khiến ban tổ chức cũng không thể làm ngơ. Bao nhiêu phụ huynh còn đang kêu gào khiêu nại kia kìa.

Một cuộc họp khẩn cấp diễn ra, xem làm thế nào tránh đi tình trạng này.

Cùng tham gia cuộc họp, có viện trưởng các học viện. Chủ trì cuộc họp là Sở trưởng Đàm Đức Vũ.

Khách mời là chủ khảo Đinh Kiến Châu.

Vì “nạn nhân” đều là học sinh Hải Thành, học sinh Giang Hạ cũng không tham gia thi đấu thể thao, nên việc lần này hoàn toàn là chuyện nội bộ của Hải Thành. Đinh Kiến Châu dứt khoát để Đàm Đức Vũ và các viện trưởng tự giải quyết.

Lần chưng cầu ý kiến này, ngoài 3 học viện lớn, còn có 14 học viện tầm trung và thấp, tổng cộng là 17 học viện. Đàm Đức Vũ biết rõ cuộc đua này chỉ xoay quanh 3 học viện lớn, 14 học viện kia chắc chắn sẽ bàng quan toạ sơn quan hổ đấu.

Vì vậy Đàm Đức Vũ chỉ hướng về phía 3 học viện kia, đưa ra ý kiến liệu có nên lùi lịch thi kiến thức lại hay không? Ông ta hi vọng Bùi Kiến Huy và Bạch Thanh Phương sẽ đồng ý, còn ý kiến của Trịnh Văn Dũng, không cần hỏi cũng biết.

Nhưng trái ngược với suy đoán của Đàm Đức Vũ, Trịnh Văn Dũng tha thiết đòi dời lịch thi lại, nhằm đảm bảo sự công bằng của kì thi, trong khi Bùi Kiến Huy và Bạch Thanh Phương lại kiên quyết cứ tiến hành theo lịch trình đã định.

“Quái lạ!”. Đàm Đức Vũ cảm thấy chóng mặt đau đầu. 2 kẻ bị hại, gợi ý cho chúng nó tìm được chút công bằng, lại dứt khoát từ chối. Còn kẻ được lợi nhiều nhất, lại kiên quyết đòi công bằng cho 2 tên kia. Vậy là sao nhỉ?

- Phái đoàn Giang Hạ sang đây không hề dễ dàng, không chỉ tính riêng tiền ăn ở sinh hoạt, còn tốn của bọn họ rất nhiều thời gian. Bỏ mười bốn ngày sang đây giao lưu cùng chúng ta, đã làm đình trệ đi công việc của bọn họ rất nhiều, chúng ta không thể gây thêm phiền hà. Lần này tổ chức, lịch trình là 14 ngày, cứ như vậy mà làm. Chuyện học sinh bị chấn thương không thể tham dự kì thi, là chuyện bất đắc dĩ, nhưng kì thi nào cũng phải chấp nhận. Không thể vì vài em học sinh của Hải Dương mà làm ảnh hưởng tới cuộc thi của cả thành phố!

Viện trưởng Hải Dương Bùi Kiến Huy, đường đường chính chính phát biểu nên những lời trên, làm cho người ta không biết làm sao cãi lại.

- Phía Phong Ba cũng đồng ý như vậy!

Bạch Thanh Phương cười cười.

Đàm Đức Vũ chợt giật mình quan sát lại. Chỉ thấy Bùi Kiến Huy và Bạch Thanh Phương thỉnh thoảng liếc mắt nhìn nhau đầy ẩn ý, còn Trịnh Văn Dũng lại ngồi yên trong phòng máy lạnh mà mồ hôi túa ra như suối.

“Dám chắc hai tên này đã lên kế hoạch chơi lại thằng Dũng!”. Đàm Đức Vũ chợt nhận ra, làm Sở trưởng đã lâu, phong ba sóng gió cũng đã trải, mà mình vẫn còn quá ngây thơ, quá coi thường độ cáo già của những tên cấp dưới.

Lá mặt lá trái, 3 học viện này lá mặt lá trái với nhau, nhưng trong lòng 3 tên viện trưởng có lẽ đều rõ ràng điều này. Chẳng ai bị lừa cả, nhưng cũng chẳng ai dại gì chối bỏ cơ hội hợp tác. Nếu cứ hợp tác với bên này hãm hại bên kia, rồi lại bị bên kia hợp tác hãm hại lại, vậy cả 3 bên chẳng phải đều bị triệt hạ, lưỡng bại câu thương?

Nhầm rồi! Đàm Đức Vũ chợt nhận ra, Bùi Kiến Huy và Bạch Thanh Phương dù sĩ số bị đánh tan tác như vậy, vẫn còn tự tin đến thế, là vì hai tên này đều đã giấu sẵn những con bài riêng.

Ván bài này, 3 con cáo già sẽ chơi với nhau thế nào, kẻ nào sẽ chiến thắng?

Đàm Đức Vũ không quan tâm lắm. Ai thắng cũng được. Chỉ riêng độ cáo của 3 tên này, đã đủ để hấn an tâm nhường lại cái ghế Sở trưởng. Bởi vì chỉ có mình Vô Cực phản đối, nhưng chính Vô Cực lại không chịu hậu quả gì trong chuyện này, mà 16 học viện còn lại đều đồng lòng nhất trí để sự kiện tiếp tục diễn ra, nên cuộc họp rất nhanh đạt tới sự đồng thuận.

Tất nhiên là sẽ có bổ sung thêm các luật lệ về việc thi đấu thể thao, tăng cường án phạt đối với các tuyển thủ cố tình chơi xấu. Hơn nữa, cách làm này đã lộ một lần rồi, dám cá không ai ngu tới mức làm lại lần hai.

Vũ Hải Phong và các học sinh chấn thương khác, theo như dự đoán, có thể kịp hồi phục để tham gia giải đấu, nhưng kì thi lý thuyết lần này, coi như đã tạch.

=====

Đến hẹn lại lên ~~

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 248: Nội Ứng

Ở tại Hải Dương, Quang chọn một khu nhà kín đáo để ở. Về tới phòng, hắn lại kiểm tra một lượt xem có ai xâm nhập vào, hay có thiết bị nghe lén nào hay không. Sau khi kiểm tra xong xuôi, hắn mới rút điện thoại ra.

Một đồng tin nhắn Thuý Giang gửi tới. Chủ yếu chỉ là tán nhảm. Nhưng lọc từ trong đó, cũng ra được một vài thông tin quan trọng.

Cô nàng này, ai dè lại được đưa vào để thuyết phục Takezawa.

Điện thoại của Thanh Hải, chỉ cấp nội bộ, liên lạc bằng mạng lưới riêng, trên cơ sở hệ thống liên lạc của quân đội, không thông qua mạng lưới điện thoại.

Dám chắc, Thuý Giang đang ở một nơi không có sóng. Hắn đã đưa cho cô ta một chiếc điện thoại loại này. Takezawa cũng có, nhưng hắn muốn liên lạc với Thuý Giang nhiều hơn. Tên kia chỉ là mối nhử, không biết gì là tốt nhất. Sau khi tham gia thuyết phục Takezawa về tình hình số phận của hắn, rằng từ giờ hắn thân bất do kỉ, thì dù muốn hay không, Thuý Giang cũng đã biết một phần thông tin tối mật. Giờ cô bị đối xử như VIP ở đây vậy, tức là bị giam lại một phòng, nội bất xuất ngoại bất nhập.

Cũng may còn có chiếc điện thoại mà Quang đưa cho.

Thuý Giang là một người hướng ngoại, bị nhốt một chỗ thế này cũng thấy chán. Vì vậy, cô tại chỉ có thể chọn Quang làm người buôn chuyện. Nhưng cả ngày nhắn tin mà tên này không đáp lại. Đúng 8 giờ tối, tin nhắn

báo gửi về, khiến cô giật mình phấn khích. Rốt cuộc cũng đã có người nói chuyện.

Quang muốn thuyết phục Thuý Giang làm nội ứng cho mình, không hề khó khăn. Hẳn là người của Thanh Hải, hẳn có thể hứa hẹn một mối quan hệ với Thanh Hải, và một sự hậu thuẫn sau này cho tham vọng của Thuý Giang.

Cô vẫn nhớ rõ sau buổi đi ăn với đạo diễn Quý, khi hẳn ngỏ lời mời cô tham gia Hội đấu giá lần này với tư cách MC, cô đã suýt phá ra cười. Vì sao anh chàng thu ngân lại có thể đoán trước được việc này, khiến cô vô cùng tò mò. Một mặt hứa hẹn với đạo diễn Quý rằng cần thời gian để cân nhắc, một mặt khác, cô nán lại tại quán. Cô dám chắc, anh chàng thu ngân kia có chuyện muốn nói với mình.

Cuối ngày làm việc, khi khách khứa đã về hết, anh chàng thu ngân mới mang tới một bình cafe tới bàn của cô, nhã nhặn rót cho cô một cốc.

- Sao anh biết tôi thích uống cafe?

- Cô thật sự muốn biết sao?

- Ừm, không hẳn. Tôi muốn biết, vì sao anh biết đạo diễn Quý vừa đi gặp khách hàng sộp về, lại còn biết anh ta làm cho Hội đấu giá nữa. Nếu chỉ là việc ăn mặc trang trọng, tôi nghĩ chưa đủ để đưa ra kết luận như vậy. Anh chỉ không nói hết với anh ta thôi, có phải không?

- Đúng vậy, thật ra chi tiết quan trọng nhất là cái ví của anh ta.

- Cái ví?

- Lúc anh ta rút ví ra đòi trả tiền, cô có để ý thấy, anh ta để ví ở túi quần trước không?

- Đúng là tôi đã không để ý. Nhưng chi tiết đó thì có ý nghĩa gì?

- Ví của anh ta rất dày, cái quần đó anh ta cũng mặc thường xuyên, dựa vào độ chão của lưng quần. Nhưng túi trước của anh ta không hề bị chão, chứng tỏ bình thường anh ta sẽ không để ví vào túi trước, mà là vào túi sau. Vậy tại sao hôm nay anh ta thay vì cho ví vào túi sau, lại phải cho vào túi trước?

- Vì sao vậy?

- Có lẽ là vì, anh ta vừa nhận danh thiếp của một người vô cùng quan trọng. Sau khi nhét danh thiếp ấy vào trong ví, anh ta không thể cho ví vào túi đằng sau được. Cứ tưởng tượng, cô nhận danh thiếp một người có địa vị rất cao, sau đó lại đặt mông ngồi lên tên của người ta, có bất lịch sự lắm không?

Thuý Giang che miệng cười. Quang lại nói tiếp.

- Nhận danh thiếp, chắc chắn là lần đầu gặp mặt. Lần đầu gặp mặt, chỉ có thể là khách hàng, không thể nào là sếp. Bởi vậy tôi mới nói, anh ta gặp được khách hàng sộp.

- Ra vậy. Vậy còn Hội đấu giá? Anh dựa vào đâu mà đoán được?

- Dựa theo cách ăn mặc của anh ta, đối chiếu với mức lương mà một đạo diễn có thể nhận được. Anh ta mặc một chiếc quần jeans có giá 150 hào, không quá đắt, lại dùng đã lâu, nhưng lại mang nó đi gặp khách hàng lớn, chứng tỏ đó là chiếc quần tốt nhất mà anh ta có. Nhưng cái áo anh ta mặc thì có giá tới 600 hào, và còn mới cứng. Đoán chắc là do anh ta mới mua chỉ để gặp vị khách hàng này. Chứng tỏ địa vị của người anh ta gặp vô cùng cao. Một khách hàng địa vị cao, lại cần tới một đạo diễn, ở vào thời điểm này, chỉ có thể là ban tổ chức Hội đấu giá sắp tới.

- Và anh thấy anh ta rủ tôi đi ăn, và đoán rằng anh ta sẽ mời tôi làm MC cho Hội đấu giá? Kết luận như vậy có hơi vội vã không?

Quang cười.

- Không. Vì tôi thấy anh ta thích cô.

Thuý Giang cũng cười.

- Đó là trực giác của anh?

- Không, là suy luận của tôi. Cô có muốn biết không?

- Biết cái gì?

- Những dấu hiệu nhận biết một người đàn ông thích một người phụ nữ.

- Phô trương kiến thức của bản thân với người khác phái, liệu có phải là một dấu hiệu không?

- Có thể có, có thể không.

- Anh thú vị thật đấy. Nói thật tôi không muốn biết những thứ công thức như vậy đâu, tôi tin vào trực giác của mình hơn. Còn tôi đối với anh ta...

- Friendzone. Có những dấu hiệu rõ ràng. Nhưng có lẽ cô không hứng thú kia mà. Nằm trên giường, nhớ lại cuộc nói chuyện lần ấy, Thuý Giang lại tủm tỉm cười.

Tin nhắn của Quang khá ngắn gọn, hẩn hỏi cô có thể bắt đầu cuộc gọi được không. Thuý Giang trả lời, được.

Từ lúc vào đây, cô đã kiểm tra kĩ căn phòng. Phòng phục vụ các nhân vật VIP, tuy có chút giam hãm, nhưng bù lại không hề có máy quay hay nghe lén.

Trương Minh Quang có vẻ là người không thích tán nhảm quá nhiều. Hắn thích tập trung vào chuyện chính hơn. Tuy tính cách này trái ngược với tính của cô, nhưng không hiểu sao, cô thích mẫu đàn ông như vậy. - Cực Phẩm Thần Kiếm? Tên Takezawa đó đúc được ra Cực Phẩm Thần Kiếm thật hả?

- Phía tổ chức đã giám định rất nhiều lần, chắc chắn không sai đâu.

- Điểm đột phá, không phải ở phương pháp rèn, mà là ở Hamon?

- Đúng vậy.

- Khà khà khà!

- Sao vậy?

- À không, không có gì.

Quang phải nén cười. Phen này, tên Takezawa lại bị oan rồi. Dùng Văn lực để vẽ Hamon, hắn đã loáng thoáng nghe chị Thanh kể. Đây là ý tưởng của thằng Văn kia mà. Thằng nhóc này, phát kiến toàn ra những thứ quái dị, từ Triều Quyền, rồi Kim Khê Cước, rồi lại cái trò vẽ Hamon này. Lần này, nó còn vô tình đẩy ông bác Takezawa vào vòng nguy hiểm.

Nghĩ cũng tội, mà thôi cũng kệ. Số của Takezawa bị Đại Hung Vận đeo bám, bị xui xẻo đã không phải lần đầu. Dù là ai mang lại tai họa cho hắn cũng vậy mà thôi. Có trách thì nên trách hắn đi rèn kiếm mà cũng dẫn thằng nhóc theo.

- Như vậy thật ra cũng tốt - Quang lại nói tiếp - Địa vị của ông ta càng cao, chúng ta càng dễ dàng thực hiện tiếp kế hoạch. Vấn đề hiện tại, là cô có biết những VIP tham gia Hội đấu giá này, có bao nhiêu người không?

- Tôi cũng đang muốn nói tới chuyện này. Mấy ngày nay, tôi đã cố thử, nhưng ở đây khó mà ra ngoài được, phòng bị cũng rất chặt chẽ.

- Mô tả kĩ hơn cho tôi đi.

- Mỗi người được xếp ở trong một căn phòng 60m², có 1 phòng ngủ, 1 phòng khách, đầy đủ tiện nghi, chỉ thiếu mỗi internet và mạng di động. Cửa ngoài bị khoá. Mỗi 5 giờ sáng và 5 giờ chiều, sẽ có người vào quét dọn và lấy đi những phiếu yêu cầu. Tôi có thể viết bất kì yêu cầu gì gửi cho họ, họ đều sẽ mang vào đây. Ngoài ra, còn một nút rung chuông báo khẩn cấp.

- Còn ngoài hành lang?

- Hành lang khá tối. Đi được khoảng 30 m lại rẽ một lần, tôi đếm được tổng cộng 4 ngã rẽ để tới phòng của anh Takezawa. Sau đó, họ dẫn tôi quay ngược trở lại, tầm 3 ngã rẽ, là đưa tôi về phòng mình.

- Ừm hừm.

Quang gật gù hài lòng.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 249: Những Kẻ Đi Đêm

Các đội thể thao đã đoàn kết nhất trí sẽ cho thắng Văn out khỏi cuộc chơi, nhưng ngày hôm nay, nó đã được vào sân 2 trận rồi. Nếu chỉ là tại nạn bất ngờ thì cũng thôi, đằng này tối hôm đó, tinh thần của cả đội cũng không còn nhất quán như trước nữa.

Lê Thanh Bình cảm thấy có gì không ổn. Hắn nghĩ rằng, liệu có phải vì Vương Thành Văn chơi hay hơn dự kiến, mà các đội cũng không còn muốn bài trừ nó nữa chăng.

Hắn có năm mơ cũng không dám ngờ, toàn bộ anh em đồng đội của hắn, đã bị Trần Phương Linh mua chuộc mất rồi. Chuyện này Linh cũng vô cùng bất đắc dĩ. Chỉ là giúp thắng Văn vào sân mà thôi, và nhờ mọi người trong đội nghe theo lời nó, rốt cuộc là vì cô bé tin tưởng vào lời nó nói. Nó nói, chỉ cần để nó chỉ đạo, hoàn toàn có cơ hội đánh bại Hải Dương.

Kết quả ngày hôm nay cũng vô cùng tốt đẹp, Kinh Ngư toàn thắng 2 trận, 1 trận bóng đá, 1 trận bóng chuyền. Mà trong trận bóng chuyền, dù Linh không hiểu rõ lắm về môn này, nhưng cô bé nhìn ra được sức ảnh hưởng của thắng Văn lên cả đội, dù mọi người có lẽ không để ý tới.

Nếu cứ như vậy mà đánh bại được Hải Dương thì thật tốt. Đặc biệt là khi Vũ Hải Phong còn đang chấn thương. Linh sẽ không phàn nàn gì.

Chỉ có một điều ngoài ý muốn, là thành viên các đội bóng sau khi “được” Linh ngỏ lời nhờ giúp đỡ, bỗng nhiên quay qua xun xoe nịnh bợ cô bé, rồi rồi rít muốn được làm thủ hạ.

Từ chối mãi không xong, rốt cuộc kế hoạch nhỏ của Linh đang chỉ có mình Cường phụ trách, cô bé bèn tổng hết đám này sang bên đó. Được làm việc giúp đỡ Bà chúa, ai ai cũng hớn hờ. Đêm hôm đó, Vũ Hải Hùng được triệu tập vào phòng của Lê Thanh Bình.

- Anh Bình, anh gọi em có chuyện gì thế?

- Chuyện của Vương Thành Văn. Anh nghĩ, nên xúc tiến thật nhanh kế hoạch. Không thể để nó ở lại đây lâu hơn nữa.

- Có chuyện gì à?

- Không có gì. Bỗng dưng thấy thằng đó khó ưa quá.

- Anh sợ nó đe dọa vị trí chủ lực của anh phải không?

- Vớ vẩn. Bố ai thêm sợ! Nhưng mà tốt nhất là mày tổng khứ nó đi thật nhanh cho tao!

- Không nhanh được, dù sao theo kế hoạch, cũng cần có chút thời gian. Nhưng em sẽ xúc tiến ngay đêm nay cho anh.

- Được, làm càng sớm càng tốt. Cũng đêm hôm đó, phòng của chủ khảo Đinh Kiến Châu có người gõ cửa.

- Mời vào.

Cửa phòng mở ra.

- Thầy Châu à, tôi Hữu Thành đây.

Hữu Thành bước vào.

- Được đi nhờ chuyến bay hạng sang về nước, chưa có dịp cảm ơn ngài.

- Khà khà, không có gì. Dù sao cũng là ý của Bắc Hoàng mà, tôi chỉ làm theo lời Ngài thôi.

Đình Kiến Châu chính là Hà Chí Thương, nhưng chuyện này không ai biết, dù là Hữu Thành. Đối với hắn, kẻ đứng trước mặt chỉ là một vị Tiến sĩ bình thường mà thôi.

- Chúng ta quen biết chưa được bao lâu, biết là hơi đường đột, nhưng có chuyện này tôi muốn nhờ ngài.

- Chuyện gì, anh cứ nói đi.

- Liên quan đôi chút đến nghiệp vụ báo chí, được biết Hội đấu giá sắp tới tại Hải Thành, phái đoàn Bắc Hà cũng sẽ tham gia phải không?

- Đúng vậy. Ý anh là...

- Tôi muốn ngài cho tôi đi cùng phái đoàn của mình, sự kiện lần này tôi muốn đưa tin lại...

- Khà khà, không vấn đề gì. Chỉ là thêm một người thôi mà...

- Không, là 2 người. Thêm một người bạn của tôi nữa. Không biết có gây phiền hà gì cho ngài không?

- Chuyện này thì có hơi phức tạp. Hơn nữa, anh không cần rườm rà tới vậy. Với khả năng của anh, hoàn toàn có nhiều cách để tham gia Hội đấu giá.

- Vậy sao? Xin được hỏi đó là những cách gì vậy?

- Thứ nhất, giờ đây anh đã là phóng viên nổi tiếng, hơn nữa còn là một đại nhân vật, nói một câu là người ta sẵn sàng cho anh tham dự. Nếu ban quản lý làm nghiêm ngặt quá, thì còn cách thứ hai. Đó là dựa vào số nhuận

bút khổng lồ anh kiếm được từ những tin hot lần trước, là đủ tư cách tham gia.

- Cái này, nhuận bút mấy lần trước như thế nào, tôi cũng không nắm chắc, toà soạn còn đang giữ của tôi. Nếu bảo toà soạn gửi từ Long Thành về đây, e rằng cũng mất khá nhiều thời gian...

- Khả khả, vậy thì vẫn còn cách thứ 3. Anh trở thành một người cung cấp hàng để bán, được xét vào dạng đối tác VIP thì tốt, nếu không thì chỉ cần là người cung cấp bình thường đã được chấp nhận, anh sẽ có tư cách tham gia Hội đấu giá không khác gì các đại gia khác! Mà tôi nghĩ, khả năng anh sẽ được VIP cũng cao.

- Nhưng tôi, làm gì có gì để bán chứ?

- Sao lại không? Loạt phóng sự anh phỏng vấn Kumo Sasaki đó thôi, anh đã xuất bản hết đâu?

“A!”, đến giờ Hữu Thành mới nhớ ra. Loạt phóng sự hỏi về nội dung bộ phim sắp tới của Kumo Sasaki, và những điều mà hắn chưa từng hé lộ.

Trong bộ phim sắp tới, sẽ xoay quanh một vụ án, và người xem sẽ phải căng não lên để tìm kiếm thủ phạm, cũng như tìm kiếm Kumo Sasaki trong đó.

Loạt bài phóng sự này, nếu rao bán, có thể lên tới giá hàng nghìn, hàng vạn hào, vì hiện nay công chúng đang phát điên lên vì nó.

Như vậy là ổn. Dù sao Hữu Thành cũng không muốn phải nhờ vả người khác nhiều. Tự mình bán phóng sự của mình, chắc chắn không vấn đề. Dù hắn có kí hợp đồng với báo Cộng đồng, nhưng chỉ cần sửa lại, trích ra vài thông tin đáng giá đem bán, phần còn lại cho đăng báo, có lẽ không có vấn đề gì. Cũng trong đêm đó, cửa phòng Bùi Kiến Huy vang lên tiếng cộc cộc.

- Vào đi.
- Cháu chào chú Huy, là cháu đây, Vũ Hải Hùng đây.
- Tao chú cháu với mày hồi nào? Có chuyện gì, nói mau lên.
- Chú đừng lạnh lùng như vậy chứ? Cái lúc anh con trai chú đi mua thuốc của nhà cháu về hút, anh ấy còn xưng họ xưng hàng với bố cháu...
- Suytttt!!! Mày nói nhỏ thôi. Được rồi, có gì nói mau lên, đêm khuya rồi đấy, mai tao còn nhiều công việc.
- Thì cũng liên quan đến công việc của chú đây. Chú muốn hạ Vô Cực đúng không?
- Là mày nói đó nhé, tao không nói gì đâu.
- Hề hề hề, thì chú cứ coi như cháu nói nhầm đi, không ảnh hưởng gì tới chú đâu. Nhưng mà, Vô Cực có thằng Vương Thế Kiệt, khó hạ quá phải không?
- Là mày nói đó nhé.
- Nên cháu mới bày cho chú, Vương Thế Kiệt đúng là không ai dám động vào, nhưng trừ một người ra.
- Là ai? Đừng bảo là...
- Là Vương Thành Văn. Thằng này nó dám một cước đá xui Vương Thế Kiệt, không gì nó không dám làm. Hơn nữa, nếu để nó triệt hạ Vương Thế Kiệt, người ta sẽ nghĩ ngay tới Trần Phương Linh, tới Trần Thịnh, không ai nghĩ tới chú...
- Là mày nói đó nhé... Vậy ý mày, phải làm sao?

- Hề hề hề, chú nghe kĩ nè...

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 250: Hoa Ghen Thua Thắm

Ngày thứ 3 của sự kiện, không có đợt thi nào được tổ chức. Chỉ có những trận thi đấu thể thao.

Trong khi một số đội thi đấu, thì nhiều đội khác rảnh rỗi không có gì làm. Từ lúc đi tới Hải Dương đến giờ, Văn mới có được giờ phút thoải mái như vậy. Nó theo Linh đi dạo khắp khuôn viên học viện này.

Sự kiện lần này đông người tới tham gia, không khác gì một lễ hội. Trong sân trường, bày đủ mọi loại quầy hàng. Linh mua 2 cái xúc xích, cho nó 1 cái. Xúc xích đắt tới mức cắt cổ, nửa hào 1 cái, rõ là không bán cho con nhà nghèo. Nó ngần ngừ nhìn cái xúc xích một lúc lâu, thấy Linh giục, mới dám ăn.

- Giá cả quá là đắt đỏ đi! - Linh bĩu môi. Cô bé dạo qua mấy quầy hàng quần áo, rồi đồ lưu niệm, nhìn giá cả, lắc đầu nguây nguậy.

- Tại sao hôm nay giá cả lại cao như vậy? - Văn hỏi.

- Là vì có sự kiện đó. Nhu cầu mua hàng tăng cao. Hơn nữa những khách du lịch sang đây sẽ sẵn sàng bỏ nhiều tiền hơn.

Đi qua những sân khấu nhảy múa xập xình, rồi qua nhiều quầy hàng vui chơi, rốt cuộc tìm tới sân khấu múa cổ truyền của Cẩm Dạ Nguyệt. Nói là múa cổ truyền, nhưng hiện giờ trên sân đang có tiết mục xiếc thú, do Lý Thanh Long biểu diễn. Khách tới xem đông nghịt.

- Muốn vào phải mua vé. 1 hào 1 vé!Ồ! Hai cứng đấy à? Thôi, cứ vào đi, chị dẫn tới ghế vip.

Cầm Dạ Nguyệt đứng ngoài quầy, tay cầm cái quạt không ngừng quạt phành phạch. Tiết trời hôm nay bỗng nhiên nắng nóng, dù đã là giữa tháng 11. Thấy Văn và Linh tới, chị ta đôn đả mời vào.

- Quầy của mình mà cũng có cả ghế vip nữa ạ? - Linh cười hỏi.

- Nói vậy cho oai thôi. Vip thì được ngồi ghế nhựa. Khách thường thì đứng. Còn có một vài đĩa treo tường xem trộm...

Vừa nói, Cầm Dạ Nguyệt vừa liếc mắt nhìn lên đám nam sinh đang trèo trên “tường”. Nói là tường, thật ra chỉ là những miếng bìa cứng dựng lên bao quanh khu vực này.

Cốp!!

Bỗng nhiên, cái quạt trong tay Cầm Dạ Nguyệt quay tròn trong không khí, phóng thẳng tới đầu một nam sinh. Tên này bị cái quạt đập cốp vào trán, choáng váng ngã đập mông xuống đất.

- Làm cái gì thế hả?! - Nam sinh bên cạnh hốt hoảng kêu lên.

- Mua vé vào xem 1 hào 1 vé, trèo tường xem thì 50 hào 1 vé. - Cầm Dạ Nguyệt vênh mặt lên nói.

- Moá! Sự kiện tổ chức to như vậy, các trường khác đều biểu diễn miễn phí. Kinh Ngự nghĩ mình là ai mà dám thu tiền vé?! Thậm chí xem trộm một tí thôi cũng mất tiền?!

- Không nói nhiều, không trả tiền thì rút!

- Moá!! Không xem thì thôi, làm cái gì mà kiêu! Đây đi xem Hoàng Bích Như biểu diễn có khi còn hay hơn...

Thanh niên nói chưa dứt lời, đã thấy da gáy mình rờn rợn, như thể hàng chục tia sét khí đang đâm xuyên qua từng lỗ chân lông của mình. Châm chậm nhìn xuống, chỉ thấy hàng chục nam sinh Kinh Ngư đã đứng đó, hằm hằm nhìn hằm.

- Cái gì? Làm cái gì đây? - Hằm hốt hoảng hô lên.

- Dám so sánh chị Nguyệt của bọn tao với Hoàng Bích Như, mày cũng to gan lắm.

- Đập chết m* nó!

- Đập chết m* nó!

- Đừng đừng! Làm cái gì vậy? Người ta nhận xét khách quan như vậy, có gì mà phải động tay động chân chứ?! Nè nè! Tao là học sinh Giang Hạ đó đó, lũ Kinh Ngư chúng mày...

- Giang Hạ giang thượng cái gì, kéo nó xuống, đập chết mẹ nó!

- Au! Ui da! Ối ối! Áaaaaaa!!

Cầm Dạ Nguyệt vẫn ngồi đó, nhún vai.

- Hai cương thấy đó, dạo này cạnh tranh vô cùng khốc liệt.

- Cạnh tranh với ai hả chị?

- Nhìn phía đối diện mà xem.

Văn và Linh ngó sang phía đối diện, chỉ thấy một khu vực đông nghịt người không kém gì bên này.

- Thằng vừa rồi, không phải xem trộm đâu, mà vừa là mật thám, vừa tuyên truyền phá rối bên này.

- Sao chị biết rõ vậy?

- Vì chị cũng làm tương tự.

- ...!!

- Chị Nguyệt!!

Đang nói chuyện, một tiếng kêu thều thào vang lên. Quay lại, chỉ thấy một nam sinh, bị đánh vô cùng thâm trọng, đang lết tới phía này.

- Tình báo sao rồi?

- Bên kia đang bày kinh kịch ra diễn rồi, còn thêm nhiều hiệu ứng Linh lực nhìn hoành tráng lắm.

- Chết tiệt! Không thể thua bọn nó được! - Cầm Dạ Nguyệt rít lên - Chạy vào bảo Long cương mang vòng lửa ra biểu diễn!

- V...vâng...

Nam sinh kia dù bị đánh nhìn rõ đau, nhưng vẫn gắng gượng chạy vào.

Lúc này Văn đã hiểu ra câu chuyện. Nam sinh kia, cũng bị Cầm Dạ Nguyệt phái đi “nằm vùng”, tức là leo tường theo dõi, bởi vì người xem bên đó quá đông, nếu vào xem bình thường thì không thể nào quay về báo cáo được. Leo tường thì dễ bị phát hiện, mà nếu bị phát hiện, hẳn đã được lệnh phải dìm hàng bên đó tán dương bên này, để khách khứa dao động. Mà làm vậy, hẳn là sẽ bị đánh.

Bảo sao Cầm Dạ Nguyệt biết rõ mấy học sinh vừa rồi đến vậy, vì chị ta cũng chơi chiến thuật y chang.

- Bên đó, là ai vậy ạ?

- Giáo phường Cẩm Giang, do Hoàng Bích Như cầm đầu. Há! Cứ tưởng Giáo phường lớn của châu lục, phải ra dáng lắm chứ, lại đi cạnh tranh với hàng “cây nhà lá vườn” như bên mình. Mà không sao, mấy cưng thấy đấy, bên đó muốn chơi hoành tráng, bên mình cũng chơi hoành tráng theo!

Quả nhiên, bên trong đã nghe tiếng ồ lên của khán giả, và tiếng lửa bùng lên.

Dám chắc, Lý Thanh Long đã mang vòng lửa ra để biểu diễn với bọn hung thú.

- Anh Long bị chị hành hạ cũng đủ nhỉ? - Văn vì Lý Thanh Long mà mặc niệm.

- Đắc tội với chị mày thì chịu vậy thôi. Cưng đừng bao giờ đắc tội với chị nhé. Nhưng bù lại, những người phục vụ cho chị, chị đều rất hết lòng bảo vệ. Linh cưng nhớ nhé.

Linh giật mình, sau đó gật gật đầu. Bà chị này, hình như biết rất rõ cô bé đang làm những gì.

- Cái anh do thám vừa rồi, hẳn cũng không phải tự nguyện? - Văn lại hỏi.

Dạ Nguyệt nhún vai.

- Cưng nói gì lạ vậy, bọn họ đều rất cam tâm tình nguyện đó chứ.

Đang nói chuyện, lại có một “mật thám” khác, bị đánh cũng thảm thiết vô cùng, què quặt chạy về.

- Chị Nguyệt, bên đó lại... đem ra rất nhiều mỹ nữ, đàn hát xập xình, lôi kéo rất nhiều khách khứa!

Lần này thì Dạ Nguyệt nhún vai.

- Không còn cách nào khác... Đội múa hiện nay không ra sân kịp, phục trang còn chưa chuẩn bị xong đây! Chết tiệt! Thôi, bảo Lý Thanh Long múa thoát y cạnh tranh với chúng nó đi!

- Dạ...!!

Linh che miệng cười khúc khích, Văn thì nhún vai.

Một phút mặc niệm cho Lý Thanh Long.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 251: Át Chủ Bài Và Tay Đập Thứ 4

Trải qua những thủ tục tương tự như Takezawa đã từng, Hữu Thành và thầy Thạo đã được ban tổ chức Hội đấu giá tiếp đón cẩn thận. Sau khi ký kết xong xuôi về việc giữ bí mật cho nội dung bài báo, rốt cuộc bài báo của hẳn được đóng gói lại và gửi cho hội giám định.

2 tiếng sau, kết quả báo về: độ quan trọng loạt phỏng vấn Kumo Sasaki về bộ phim mới có tiềm năng cấp độ A, nên 2 người được xếp vào đối tác loại A, được bảo vệ trong khu VIP.

2 người được dẫn qua một hành lang tối, qua vài ngã rẽ, cuối cùng được dẫn vào trong 1 căn phòng đầy đủ tiện nghi.

Phòng có 2 giường.

Thầy Thạo nháy ngay tới một chiếc giường, đặt lưng cái phịch xuống mặt nệm, khoan khoái tận hưởng.

Hữu Thành cởi áo khoác treo lên mắc, ngắm nhìn xung quanh căn phòng, sau đó lên tiếng hỏi.

- Giờ ta làm thế nào nữa?
- Làm thế nào là làm thế nào?
- Đã đột nhập được vào nơi này rồi, giờ ta cần làm gì nữa?
- Ngủ thôi.

- Ngủ?

- Chứ còn làm gì khác đây? Phòng cũng bị khoá trái rồi. Hơn nữa căng thẳng cả một ngày như vậy, giờ cũng đã vào được đây rồi, ta cứ nghỉ ngơi cho thật khoẻ đã. Ngày mai, tôi sẽ tìm cách liên lạc với những người khác.

- Những người khác?

- Đúng vậy, anh cũng vừa nghe nói mà, đây là nơi ở của những đối tác VIP, tức là những đối tác cung cấp hàng hoá quan trọng. Chỉ một loạt phỏng vấn của anh, đã được xếp vào cấp độ A, vậy chắc chắn những món đồ quan trọng hơn, sẽ được xếp vào cấp S.

- Ồ.

- Tin đồn cho rằng, kì đấu giá này có một thứ bảo vật có thể thay đổi toàn bộ cục diện của Đế quốc, thứ bảo vật ấy nếu có tồn tại thật, thì chắc chắn phải là cấp S. Chủ nhân của nó, rất có thể đang ở cùng trong nơi này.

- Anh nghĩ thứ bảo vật đó có liên hệ với vụ án chúng ta đang theo dõi?

- Đúng vậy. Tôi tin tên Itou Takezawa đó là một kẻ giao hoạt và khôn ngoan. Cảnh sát đã nhiều lần truy nã hắn mà không thành công. Nếu chỉ là một tên tội phạm đơn giản, tôi nghĩ hắn sẽ không nhờn nhờ gây án quá nhiều như vậy. Đầu tiên là những vụ giết người hàng loạt ở Hải Thành, sau đó hắn trốn xuống cống ngầm, 1 tháng sau lại có vụ nổi loạn ở cống ngầm. Điều này cũng quá trùng hợp đi.

- Không phải một tên tội phạm đơn giản? Vậy anh nghĩ hắn là cái gì?

- Một tên gián điệp, hoặc tệ hơn, là một kẻ độc ác có mưu đồ bá chủ. Những ngày tháng dưới cống ngầm, tôi nghĩ hắn đã quy tụ được một binh đoàn toàn những kẻ độc ác, tàn nhẫn, thậm chí cả lũ quái vật.

Thầy Thạo rút ra một mảnh giấy, đưa cho Hữu Thành.

Đó là một tờ giấy mời đến nhận giải thưởng, người được mời là Itou Takezawa, phía mời là Tập đoàn Fidi.

- Trúng xổ số, điều này nghĩa là sao? Một tên tội phạm với trúng xổ số liên quan gì tới nhau?

- Tất nhiên là có. Anh nhìn số tiền xem, trúng đến hơn 60 tỉ, làm gì có thể loại trúng giải nào cao như thế? Vậy nên, đây chỉ là một tờ ám hiệu, hoặc là cách chúng hợp thức hoá chuyện chuyển tiền. Tôi chỉ biết rằng, có một giao dịch lên tới 60 tỉ hào giữa tập đoàn Fidi và Itou Takezawa. Mà tập đoàn Fidi, trùng hợp thay, lại là một thế lực dưới cống ngầm.

- Vậy nên anh nghĩ, giao dịch đó liên quan tới bảo vật lần này?

- Anh thông minh hơn tên phụ tá của tôi đó. Vụ nổi loạn dưới cống ngầm, tôi nghĩ đó là vì giao dịch giữa Takezawa và Tập đoàn Fidi bất thành, dẫn đến xung đột. Cuối cùng, bảo vật ấy rơi vào tay ai thì còn chưa biết, nhưng ngay sau đó, lại có Hội đấu giá này diễn ra. Tôi đã tra trong danh sách, Tập đoàn Fidi cùng tham gia tổ chức Hội đấu giá này, cùng với tin đồn về bảo vật.

- Dụ răn ra khỏi hang?

- Đúng vậy. Hội đấu giá lần này, chính là để dụ tên Itou Takezawa ra mặt, sau đó quăng lưới bắt hắn lại.

- Vậy chúng ta còn ở đây làm gì? Chẳng phải sẽ có người bắt hắn đó sao?

- Một kẻ xảo quyệt như Takezawa, dễ dàng để bị bắt như vậy sao? Chắc chắn hắn sẽ tương kế tựu kế, thậm chí còn có thể làm ra những hành

động uy hiếp tính mạng của rất nhiều người tham dự. Việc của chúng ta chính là ngăn chặn âm mưu đó của hắn!

-Ồ. Hay đấy! Vụ này nếu anh phá thành công, tôi sẽ đưa tên tuổi của anh lên báo. Tài năng trinh thám như anh cần được công chúng biết đến nhiều hơn nữa! Có thể tôi sẽ viết những loạt truyện dài kì về anh chẳng? Xem nào, vụ án này, có thể đặt tiêu đề là “A Study in Takezawa”(1) nhỉ? Chắc chắn sẽ rất ăn khách!

-Ồ cảm ơn, nhưng không cần đâu. Chỉ cần phá được những vụ án hiểm hóc, mang lại bình yên cho người dân là tôi vui rồi. Hội thao hôm nay, đội bóng chày trường Kinh Ngự ra quân.

Bóng chày, bộ môn mới phổ biến ở Đại Nam chừng hơn 100 năm nay, vẫn còn khá xa lạ với nhiều người. Sân bóng chày là một hình cánh quạt với góc 90 độ, chia làm 2 khu vực: sân trong và sân ngoài. Sân trong là một hình vuông, với 4 góc được gọi là 4 gôn: gôn 1, gôn 2, gôn 3, và gôn nhà (home). Hai đội sẽ chia lần lượt, 1 bên tấn công và 1 bên phòng thủ.

Bên phòng thủ sẽ có 1 cầu thủ ném bóng (pitcher). 8 người còn lại trong đội, sẽ chia ra phòng thủ các vị trí quan trọng: gôn 1, gôn 2, gôn 3 có 3 cầu thủ chốt gôn, người giữ home sẽ là catcher, tuyển thủ bắt bóng. 4 cầu thủ còn lại phòng thủ vùng sân ngoài, chia làm: cánh trái, cánh phải, trung tâm, và chặn ngắn (shortstop).

Bên tấn công sẽ có 1 người đập bóng (batter). 1 người này sẽ phải đối mặt với cả 9 người phòng thủ của đối phương. Sau khi đập trúng bóng, và chạy được tới gôn 1, người đập bóng sẽ trở thành người chạy gôn (runner). Sau đó, tuyển thủ thứ 2 sẽ lên đập bóng, với các runner phe mình trên sân. Các runner sẽ tìm cách chạy qua 3 gôn, lao về home để ghi điểm.

Bên phòng thủ phải tìm cách loại được 3 batter hoặc runner của đối phương để có thể kết thúc lượt phòng thủ. Còn bên tấn công phải tranh thủ

trong lượt tấn công của mình có thể ghi được nhiều điểm nhất có thể.

Bóng chày là bộ môn dễ thủ khó công, rất khác với bóng rổ hay bóng chuyền, vì vậy trong 9 hiệp đấu chính thức, nhiều khi cả 2 bên đều không ghi được 1 điểm nào. Cứ như vậy kéo dài tới số lượng hiệp phụ không giới hạn, cho tới khi nào 1 bên ghi được nhiều điểm hơn bên kia thì thôi. Nhưng nhìn chung, với sự tiến bộ dần của các chiến thuật tấn công và sự phát triển về kỹ năng đập bóng, khả năng ghi điểm càng ngày càng cao.

Một cú đập mà khiến bóng bay hẳn ra ngoài sân, khiến hàng phòng thủ vô phương bắt được, khiến tuyển thủ đập bóng chạy thẳng một mạch về home, thì được gọi là homerun. Đây là cú đánh mơ ước của mọi tay đập, mang lại sự phấn khích tột độ cho khán giả, nhưng về giá trị thực tiễn thì còn cần xem xét. Điểm số mà một cú homerun mang lại, còn tùy thuộc vào số lượng runner trên sân. Nếu 3 gôn có 3 runner, cộng thêm với batter, vậy là có 4 người, nếu batter ấy đánh được homerun, vậy là ghi được tối đa 4 điểm. Còn nếu trên sân không có runner nào, vậy thì cú homerun ấy chỉ ghi được 1 điểm mà thôi.

Vì độ quan trọng của homerun, cũng vì số lượng 3 gôn với 3 runner, và dựa vào các chiến thuật phổ biến, nên những tay đập số 3, 4, 5 là những tay đập quan trọng nhất. Ví dụ, 3 tay đập đầu tiên chiếm được 3 gôn 1, 2, 3, và tay đập số 4 lên dứt điểm bằng 1 cú homerun, vậy đó là kịch bản hoành tráng nhất. Vì vậy, tay đập thứ 4 trong một đội bóng chày, luôn phải là tay đập mạnh mẽ nhất, tài năng nhất.

Để ngăn chặn những tay đập, cách trực tiếp nhất là không cho họ chạm vào bóng. Vì vậy, pitcher, người ném bóng, là trung tâm của hàng phòng ngự, là tuyển thủ quan trọng nhất, là át chủ bài của cả đội, thậm chí còn quan trọng hơn cả tay đập thứ 4 nữa. Dù sao, cả 9 người trong đội đều là tay đập, nhưng chỉ 1 người là tay ném mà thôi.

Mà hôm nay, pitcher của Kinh Ngự lại cáo ốm xin nghỉ, khiến Lê Thanh Bình điên tiết lồng lộn. Kinh Ngự là đội bóng chỉ chơi xoay quanh 1 pitcher duy nhất.

Và pitcher dự bị, vốn dĩ không bao giờ được ra sân, chính là Vương Thành Văn.

Mà hôm nay, lại gặp Vô Cực.

=====

(1) Chú thích: Câu chuyện đầu tiên về Sherlock Holmes được tác giả Conan Doyle xuất bản dưới dạng truyện ngắn trên một tờ tạp chí, câu chuyện mang tên "A Study in Scarlet" (Sự nghiên cứu về màu đỏ), sau đó khi về Việt Nam được dịch là "Chiếc nhẫn tình cờ".

Trong Sherlock Holmes, tác giả hoá thân thành bác sĩ Watson, ở cùng phòng với Holmes và viết chuyện về anh ta rồi đăng lên báo. Nếu không nhờ những loạt truyện của Watson, Holmes sẽ không bao giờ nổi tiếng, vì công lao của anh ta luôn bị đám cảnh sát nhận về mình.

Trong truyện này, Hữu Thành có nhái lại bằng "A Study in Takezawa", mục đích đã nói từ chương trước, Hữu Thành là phiên bản fail của Sherlock Holmes. Nhưng bằng cách nào đó, ông ta luôn gặp may mắn, giống như Kogoro Mori vậy.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 252: Vương Thành Văn Đấu Vương Thế Kiệt

Ngày hôm qua, sau một hồi hỗn chiến và thanh trường lộ liễu tới mức không thể nào lộ liễu hơn, Hải Dương và Phong Ba sĩ khí tổn thương trầm trọng, khiến các đội phải đối mặt với 2 trường này không khỏi vui mừng.

Nhưng vui nhất vẫn là Vô Cực. Vì Vô Cực hầu như sĩ khí nguyên vẹn, chiến ý lại lên cao.

Đối mặt với Vô Cực hùng hực khí thế vô địch như vậy, lại là Kinh Ngư bé nhỏ, lại còn thiếu pitcher chính thức.

Không còn cách nào khác. Đăng kí thì cũng đã đăng kí rồi, cả danh sách chỉ có 2 pitcher, không cho Vương Thành Văn vào, thì xác định là bị xử thua.

Vậy mới nói quyết định trước đây của Lê Thanh Bình đại dột đến mức nào.

Đăng nào cũng thua, vậy thà chơi một trận, ít ra còn có cơ may chiến thắng.

- Anh em! Cố lên nào!

- Vâng...

Đáp lại lời hăn vẫn là tiếng uể oải quen thuộc.

Lượt tấn công đầu tiên thuộc về Kinh Ngư. Tay đập đầu tiên, là người có tốc độ nhanh nhất trường, cũng là thành viên đội điền kinh.

Chiến thuật bóng chày sau khi phát triển tới mức độ ổn định, đã định hình nên một loạt đánh tiêu chuẩn như sau: tay đập số 1 chạy nhanh, không cần đánh bóng quá tốt, lợi dụng tốc độ của mình để cướp gôn. Tay đập số 2 và số 3 nẩy bóng hi sinh, để tay đập số 1 có thể dùng tốc độ chạy tới gôn 2, rồi gôn 3. Sau đó, tay đập số 4 ra đập một cú thật dữ dội, giúp số 1 chạy thẳng về gôn, ăn chắc 1 điểm.

Người ta nói, nếu tốc độ chạy của số 1 đủ nhanh, thì chỉ cần cướp được gôn 1 ở lượt đánh đầu tiên, sức tấn công của cả đội sẽ được tăng gấp đôi.

Lượt đánh đầu tiên, vô cùng quan trọng.

Tại chỗ bàn bạc chiến thuật, Lê Thanh Bình đang phổ biến lại những kiến thức này cho đồng đội, bỗng nhiên cả khán đài xôn xao ồ lên.

Lúc đội bóng Vô Cực xuất hiện, đã có chút reo hò, nhưng không dữ dội như lần này.

Bởi vì sau khi cả đội Vô Cực bước vào vị trí phòng thủ, thì vị trí pitcher, rõ ràng là... Vương Thế Kiệt!

- Phen này ăn l** rồi! - Tay đập số 1 rên rỉ.

Vương Thế Kiệt, bình thường lười biếng, không bao giờ hạ mình chơi mấy trò chơi tập thể, ấy vậy mà lần này lại xuất trận.

Lý do nghĩ chút là ra ngay, đó là Vũ Hải Phong đang nằm viện, nếu bây giờ Vương Thế Kiệt không bước ra thể hiện, còn đợi đến bao giờ nữa?

Mà Vương Thế Kiệt đứng ở vị trí pitcher, không phải là chỉ để dọa người. Kỹ năng ném bóng của hắn, cũng không thể coi thường. Dòng máu Vương tộc tuy loãng, cũng không phải nước lã dưới ao, cả Xạ thuật lẫn Thể thuật, hắn đều vô cùng xuất chúng. Cú ném bóng của hắn, khí thế như

cuồng long, khiến người ta không khỏi liên tưởng tới Âm Dương Long Khí Tiên.

Mà thể nghiệm cú ném này đầu tiên, chính là tay đập số 1 của Kinh Ngư.

Chỉ thấy Vương Thế Kiệt bước tới bực ném, ngửa cằm nhìn đối thủ của mình bằng nửa con mắt, sau đó nhấc chân, vung tay, và ném!

Uỳnh!!

Không thấy đường bóng đâu cả, chỉ thấy găng tay của catcher bốc khói. Quả bóng đã nằm gọn trong găng từ bao giờ.

5s chết lặng, sau đó trọng tài mới giơ tay.

Strike!

Khán đài hò hét âm ỹ. Vương Thế Kiệt đã vung tay lần 2.

Uỳnh!!

Uỳnh!!

3 cú strike liên tiếp, tay đập số 1 tiu nghỉu vác gậy về chỗ.

Tay đập thứ 2 bước lên, vỗ vai đồng đội, sau đó hươ hươ gậy trong không khí, điệu bộ vô cùng hùng hổ.

“Không đập được thì nẩy bóng thôi, cố gắng cho quả bóng rơi thẳng xuống đất, rồi chạy thẳng về gôn 1! Độ xoáy của cú ném đó rất lớn, chỉ cần đẩy bóng rơi xuống đất, chắc chắn nó sẽ đâm sâu xuống đất!”. Lê Thanh Bình đã dặn dò hăn như vậy.

Không đánh được, vậy thì nảy bóng. Nảy bóng, tức là không vung gậy lên đập, mà giơ gậy ra chặn lấy đường bóng, để quả bóng nảy ra.

Vương Thế Kiệt lại vung tay.

Uỳnh!!

Gậy đã đưa ra, nhưng bóng lại đã nằm trong găng của catcher.

Strike!!

Tay đập số 2 mặt như mếu. Lúc này nhìn ngang thì không thấy trái bóng bay nhanh thế nào, nhưng khi nhìn từ góc trực diện, mới thấy chưa kịp chớp mắt, bóng đã nằm gọn trong găng.

Tốc độ này, ít ra cũng phải 140, 150km/h! Nhân lực học sinh Cao trung, làm sao theo kịp đây?

Không nhìn kịp đường bóng, thì vung gậy đập hay là giơ gậy ra chặn, cũng là vô nghĩa.

Uỳnh!!

Uỳnh!!

Tay đập số 2 cũng tiu nghỉu bước về.

Tay đập số 3 cũng vậy.

9 cú ném, loại trắng 3 tay đập. Kết thúc lượt tấn công đầu tiên, Kinh Ngư 0 điểm tròn vành vạnh.

Nhưng ác mộng có lẽ giờ mới bắt đầu.

Vì đây là lượt tấn công của Vô Cực, đội bóng nổi tiếng về khả năng công kích.

9 tuyển thủ Kinh Ngự vào vị trí phòng thủ, chẳng ai cố vũ lấy một lời.

- Cái cậu nhỏ con kia, chắc là học sinh Sơ trung nhỉ? Kinh Ngự cho cả học sinh Sơ trung đi thi đấu sao?

- Sơ trung á? Tao nhìn giống y học sinh Tiểu học.

- Ồ cái cậu này hôm qua cũng chơi cho đội bóng chuyên mà. Hình như làm libero ấy.

- Không ấn tượng lắm.

- Ủ, nhìn còi thế kia thì lấy sức đâu mà ném bóng.

Chỉ có chút xôn xao như vậy về Vương Thành Văn mà thôi. Còn khi tay đập của Vô Cực bước ra, lại khiến toàn trường xôn xao.

- Vương Thế Kiệt!

- Lại là Vương công tử! Hôm nay ăn nhầm thuốc tăng lực hay sao vậy?

- Đúng thế! Hôm nay thiếu gia hăng hái thể hiện quá đi!

- Ngay lượt đầu tiên, vậy là không muốn làm tay đập thứ 4 à? Tao nghĩ đập homerun thứ 4 hoành tráng hơn chứ?

- Không, đập homerun ngay lượt đầu tiên, có thể huỷ diệt tâm lý của pitcher bên kia luôn. Thậm chí có thể khiến người ta cả đời không dám cầm lấy quả bóng lần nữa. PTSD đó.

- Ghê ta. Vương thiếu gia có hận thù gì với người ta mà sâu đậm như vậy?

- Không biết à? Hôm nọ Vương thiếu gia bị thằng Vương Thành Văn này một cước đá gục đấy, nằm lăn ra đất trào cả bọt ra mồm.

- Vậy á? Sao tao chưa từng nghe?

- Tất nhiên, chuyện như thế thì phải giấu kín chứ.

- Giờ là lúc trả đũa rồi, có khi còn quật thẳng quả bóng vào mặt đối phương ấy nhỉ?

- Vương Thế Kiệt tâm địa nhỏ nhen, dễ thế lắm. Khổ thân thằng bé, tên là gì ấy nhỉ...

- Vương Thành Văn.

- Ờ, cùng họ Vương luôn. Hai người họ Vương đấu với nhau.

Bục ném. Một mô đất cao hơn hẳn mọi vị trí còn lại trên sân. Nhưng vì Văn còn khá thấp, nên nó thấy mình ngang tầm mắt với đối thủ.

Wương Thế Kiệt. Người ta nói gì về tên này nhỉ? Con trai Thứ sử Quy Hoá. Thiên tài của Vô Cực. Hậu duệ của Vương tộc. Còn nhiều điều nữa.

Ai cũng sợ Vương Thế Kiệt. Ai cũng nghĩ nó đá Vương Thế Kiệt là hành động ngu xuẩn.

Nhưng Văn không nghĩ vậy.

Con trai Thứ sử Quy Hoá thì có gì khác biệt chứ? Mẹ nó dạy, mọi người đều bình đẳng.

Thiên tài của Vô Cực, vậy thì có gì đáng sợ? Mẹ nó dạy, chỉ cần nỗ lực, thì người bình thường cũng có thể vượt qua thiên tài.

Hậu duệ của Vương tộc, thì nó càng chẳng quan tâm. Chỉ là chút kế thừa từ trong gen mà thôi, không hề liên quan tới nỗ lực của bản thân bọn họ. Những sự kế thừa, thì mãi chỉ là như vậy, không bao giờ tăng tiến, còn nỗ lực của bản thân, sẽ khiến mình không ngừng vươn lên.

Nó nhìn kí hiệu của catcher. Đây là sự giao tiếp chỉ giữa pitcher và catcher mà thôi, còn batter đối phương đang quay lưng lại catcher, sẽ không nhìn thấy.

Thông thường, catcher là người ở ngay sau batter, có thể nhìn thấy toàn bộ biểu hiện của batter, như cách đặt chân, trọng tâm, tư thế đánh, tâm lý, nên catcher sẽ vạch ra kế hoạch tấn công. Pitcher sẽ thực hiện theo.

Lần này, catcher của đội yêu cầu nó né Vương Thế Kiệt ra.

Né, tức là ném lỗi 4 quả liên tiếp, như vậy Vương Thế Kiệt được gửi thẳng lên gôn 1. Né là cách rất thông dụng để tránh batter chủ lực của đối thủ, vì để người ta lên gôn 1, tốt hơn là bị ăn homerun.

Nhưng Văn lắc đầu.

Tại sao phải né?

Catcher lại điên cuồng giơ tay ra kí hiệu.

Nó vẫn lắc đầu.

Nhất quyết không né.

Và thế là, nó nhấc chân, vung tay, ném!

Bộp!!

Trong khi trên khán đài người ta còn bảo nhau liệu Vương Thế Kiệt có cố tình đánh bóng vào mặt Vương Thành Văn hay không, thì trên sân, điều

ngược lại đã xảy ra.

Quả bóng từ tay Vương Thành Văn, đã ném thẳng vào mặt Vương Thế Kiệt.

Vương Thế Kiệt ngã ngửa ra mặt đất, máu mũi tuôn trào, mắt trợn trừng trắng dã.

Im lặng. Im lặng tuyệt đối.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 253: Vương Thành Văn Đấu Vương Thế Kiệt (Phần 2)

Batter bị pitcher ném bóng trúng người, được tính là deadball, batter được đưa thẳng lên gôn 1. Về lý thuyết, cũng là một kiểu né người.

Nhưng pha deadball này, cũng là ngoài ý muốn của Văn. Đây là lần đầu tiên nó ném bóng trên sân chính thức. Dù cho có là tuyển thủ thi đấu chuyên nghiệp, deadball vẫn có thể xảy ra.

Khiến Vương Thế Kiệt lăn quay ra mặt đất như vậy, cũng khiến nó áy náy.

Trọng tài chạy tới, lay lay Vương Thế Kiệt. Gọi 3 lần thì hãn tỉnh dậy, mặt ngơ ngơ ngáo ngáo như vừa trở về với thực tại. Sau khi hoàn hồn, hãn quay ra cắn răng chỉ thẳng vào Vương Thành Văn, mắt trợn trắng, miệng lắp bắp không nói nên lời.

Thù mới chưa tan, hận cũ đã đến, chỉ tiếc không thể lao vào xẻ thịt lột da thẳng khốn nạn kia.

Con trai Thứ sử Quy Hoá, tương lai nắm trong tay 6 tỉnh thành, lại bị một thằng thường dân 2 lần liên tiếp chọi vào mặt, trước bao nhiêu người nằm lăn quay ngất xỉu, chắc chắn sẽ thành trò cười cho thiên hạ.

Vương Thế Kiệt bịt tai cũng đoán được khắp các khán đài người ta đang rầm rì nói xấu mình, nhưng không còn cách nào khác. Hãn cũng không phải loại người giận quá mất khôn. Còn đang giữa trận đấu, hãn vẫn cần phải thể hiện phong độ của mình.

Vì vậy, Vương Thế Kiệt lắc lắc đầu, ra vẻ không sao, chống cây gậy đứng dậy, sau đó chậm chậm bước về phía gôn 1.

Trên bục ném, Vương Thành Văn theo đúng lễ nghĩa, ngả mũ cúi đầu xin lỗi, khiến Vương Thế Kiệt kiềm chế lắm mới không ném cây chày vỡ đầu thẳng này.

Chỉ có catcher trường Kinh Ngự lén lút giơ ngón tay cái.

Tốt lắm! Bảo nó né Vương Thế Kiệt, ai dè nó né thiệt, chỉ bằng một cú ném.

Nhưng tới lượt đập thứ 2, có lẽ không còn đơn giản như vậy. Vì các tay đập bên phía Vô Cực, đang đẳng đẳng sát khí. Tay đập thứ 2, tuy không phải tay đập chủ lực, nhưng trình độ chung của Vô Cực không phải là thấp, nếu so với một pitcher lính mới như Vương Thành Văn, đã đủ sức ăn vãi.

Các lượt đập từ số 1 tới số 5, đều là những tay đập mạnh. Từ số 6 đến số 9, thường là những tay đập yếu nhất của đội. Nếu có thể sống sót qua 5 lượt đập đầu tiên, pitcher sẽ dễ thở hơn rất nhiều.

Vương Thành Văn biết rõ sức mạnh của các tay đập đối phương, nhưng nó không sợ. Đến Vương Thế Kiệt nó còn không sợ, thì sợ gì những người khác.

Nhìn nét mặt những tay đập bước lên, nó nhận ra rằng bọn họ đang vô cùng nôn nóng muốn chơi một cú homerun trả đũa. Tâm lý như vậy, chắc chắn bọn họ sẽ vung gậy rất nhanh.

Vì vậy, pha bóng đầu tiên nó ném, lại là một đường bóng chậm. Là một đường bóng với độ xoáy cao nhưng tốc độ thấp, nên nếu nhìn trực diện, rất dễ tưởng là một pha bóng nhanh.

Strike!!

Quả nhiên đối thủ vùng gậy quá sớm, đập hụt quả bóng.

Lần đập thứ 2, chắc chắn bên kia sẽ chột dạ và quan sát thật kĩ đường bóng. Vì vậy, cú ném lần này lại là một pha bóng rơi, splitter. Bóng sẽ đột ngột rơi xuống ngay trước mặt batter.

Pha bóng này, khiến đối thủ giật mình vùng gậy đập, phản ứng cũng khá nhanh, nhưng góc độ đập lại không được đẹp cho lắm. Bóng bay bổng lên trời, sau đó rơi ra ngoài đường biên, foul. Foul, tức là đánh bóng bay ra ngoài góc 90 độ của sân bóng.

2 cú foul đầu tiên sẽ được tính như strike, vì vậy hiện nay Văn đã có 2 strike. Chỉ cần 1 strike nữa, nó có thể loại trực tiếp đối thủ, hay còn gọi là strike out.

Nếu sau đó loại liên tiếp 2 người nữa, sẽ kết thúc lượt phòng thủ.

Nhưng Văn không muốn như vậy. Giả sử có thành công strike out được 2 người liên tiếp, vậy lượt đập cuối cùng chính là batter thứ 4. Không biết Vương Thế Kiệt có phải tay đập mạnh nhất của Vô Cực hay không, nhưng batter thứ 4 chắc chắn cũng không kém là bao.

Bởi nó đã sơ ý để Vương Thế Kiệt lên gôn 1, nên lượt tấn công đầu tiên này của Vô Cực kéo được tới batter thứ 4, đây mới chính là điểm đáng sợ của tay đập thứ 1.

Nếu có runner trên sân, và tay đập thứ 4 đập được 1 cú dài, rất có thể runner sẽ chạy thẳng về home ghi điểm. Đây chính là lý do vì sao lúc này nó không muốn né Vương Thế Kiệt mà muốn trực tiếp loại hẳn ra ngoài. Catcher của đội dù dạn dày kinh nghiệm cũng không nhìn xa trông rộng được như nó.

Nhưng còn một điều nó cần phải quan tâm, là runner trên gôn 1, có thể chạy bất kì lúc nào để chiếm gôn 2, mà không cần quan tâm nó có strike

được tay đập hay không. Để runner chạy càng gần tới gôn 3, áp lực bị ghi điểm càng lớn.

Runner hiện nay, là Vương Thế Kiệt. Dám cá không chỉ đập hay, mà hẳn cũng chạy rất nhanh. Vô cùng phiền phức. Nếu đổi lại không phải Vương Thế Kiệt, mà là Vũ Hải Phong, chỉ sợ phiền phức càng nhiều hơn nữa.

Nó đưa mắt nhìn Vương Thế Kiệt. Tên này đứng ở gôn 1, không xa không gần gôn, mặt nhờn như khinh thường thế gian. Hẳn sẽ chạy? Hay là không? Giờ phút này, cần phải đoán được ý đồ của hắn.

Điểm bất lợi của những pitcher thuận tay phải, đó là khi ném họ phải quay lưng về runner ở gôn số 1, không thể quan sát được các động tác của đối phương.

Vương Thành Văn giơ chân trái lên, lấy chân phải làm trụ, tay phải nắm bóng đưa lên gần tai, nó chuẩn bị ném. Đúng lúc này, nó quan sát thấy, tay đập của mình có hơi thả lỏng vai. Nảy bóng! Đối thủ chuẩn bị nảy bóng hi sinh!

Dù chỉ là một quan sát thoáng qua, dù chưa có nhiều cơ sở để kết luận, nhưng nó biết, khả năng rất cao là Vương Thế Kiệt đã bắt đầu chạy!

Nguyên nhân dẫn tới phân tích này vô cùng đơn giản, vì nó thử đặt mình vào vị trí của Vương Thế Kiệt và rồi dùng tư cách của tên này để đặt mình vào vị trí của nó. Một khi đã thấy pitcher giơ chân lên chuẩn bị ném, nó cũng sẽ chạy. Vì khi đó pitcher không thể vận người ném bóng sang gôn 1 được nữa.

Khả năng cao như vậy, Vương Thế Kiệt sẽ chọn, và nó sẽ đoán rằng Vương Thế Kiệt sẽ chọn. Và vì vậy, nó đưa ra lựa chọn phù hợp với lựa chọn mà nó đoán rằng Vương Thế Kiệt sẽ chọn ấy. Nó cần phải chuyển bóng về gôn 1!

Không cần vận người 180 độ, nó chỉ cần xoay mũi bàn chân. Đây là một kỹ thuật trong Kim Kê Cước mà nó mới học. Chân trái vừa giơ lên về phía đối diện, hoàn toàn có thể đá vòng ra phía trước, chính là Kim Kê Đảo Sơn. Sau khi đá chân trái ra phía gôn 1, nó thuận đà vận người, ném thẳng quả bóng về phía đó.

Cùng thời gian này, nó nhìn thấy, quả nhiên, Vương Thế Kiệt đã chạy, hơn nữa cũng chạy được khá xa. Nhưng dù hăn có chạy nhanh mấy, cũng không bằng tốc độ bay của quả bóng.

Vương Thành Văn ném thẳng về cho người giữ gôn 1.

Vương Thế Kiệt điên cuồng quay người, lao như điên về lại gôn 1. Hăn phải chạm vào gôn trước khi người giữ gôn bắt được bóng.

Hăn lao tới, trượt dài trên mặt đất, khói bụi mù mịt, bay vào mắt vào miệng, vào mũi hăn, nhưng hăn không màng tới, hăn phải chạm được vào gôn.

Rốt cuộc, đã chạm tới. Nhưng người giữ gôn, đã bắt được bóng từ bao giờ.

Trọng tài giơ tay phán quyết.

Out!!

Vương Thế Kiệt, out.

Cả khán đài xôn xao.

Một pitcher lạ hoắc của một ngôi trường vô danh. Loại được cả Vương Thế Kiệt!

Hơn nữa, còn là loại hăn trong tư thế bò lê dưới mặt đất, cát bụi bám đầy người, vô cùng chật vật. Khi hăn đưa mắt ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy

đứng trên bực ném, một đứa trẻ gầy gò.

- Vương Thành Vănnnnn!!!! - Vương Thế Kiệt gào lên điên dại.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 254: Chủ Lực Đối Đầu

Mặc kệ người ta có xôn xao, có hào hứng, có bất ngờ thế nào, nhưng Văn thì không. Mới chỉ là loại được một tay đập mà thôi. Nó còn phải loại thêm 2 người nữa để kết thúc lượt phòng thủ, và phòng thủ như vậy 9 lần nữa nhằm mong muốn cả đội chiến thắng.

Cuộc chiến giờ mới chỉ bắt đầu mà thôi.

Trở lại với tay đập thứ 2, đã 2 strike 0 ball 0 runner. 2 cú ném trước, nó đã tung ra 1 cú 2-seem fastball, bóng hơi nhanh, và 1 cú 4-seem fastball, bóng giả nhanh, với tốc độ ngày càng chậm dần. Dám cá, giờ đây cách căn thời gian của đối thủ đã bị ảnh hưởng rõ rệt.

Một cú dứt điểm, chính là fastball chân chính, cú ném nhanh nhất mà nó có thể ném ra, một cú ném khiến đối thủ vốn quen với bóng chậm trở tay không kịp!

Không cần thiết phải nhanh tới mức không thể nhìn thấy như Vương Thế Kiệt, nó chỉ cần ném nhanh hết sức mình mà thôi, sự chênh lệch tốc độ giữa 3 đường bóng sẽ khiến pha bóng của nó nhanh không khác gì cú ném khủng khiếp của tên kia.

Uỳnh!!

Strike out!!

3 lượt ném, tay đập thứ 2 đã bị loại.

Toàn trường reo hò rộn rãi.

Vẫn chưa hết, vẫn còn tay đập thứ 3.

Lượt đầu tiên, cần tránh để batter thứ 4 lên đập. Nó đưa mắt nhìn sang khu chuẩn bị. Batter thứ 4 đã khởi động sẵn, đứng đó chờ đợi. Anh ta cao lớn, lực lưỡng, cặp mắt sáng quắc như cú vọ đang nhìn thẳng vào nó.

Không phải Văn không biết tình hình Hội thao. Nó cũng thừa sức nhìn ra Vô Cực bắt đầu trận đấu này với sĩ khí cao ngất ngưỡng. Hiệp phòng thủ đầu tiên chỉ kết thúc với 9 cú ném của Vương Thế Kiệt, càng khiến sĩ khí ấy cao hơn nữa.

Sĩ khí đối phương cao, thì cần phải đập tắt. Đó là điều anh Quang đã dạy nó. Muốn đập tắt, nó thậm chí chỉ dùng 5 cú ném để loại đi 2 người. Tay đập thứ 3, nó sẽ không tổn nhiều tới vậy đâu.

Một cú ném là đủ rồi!

Lại là splitter!!

Khi đối thủ còn đang ấn tượng sâu đậm với pha fastball vừa rồi của nó, nó lại tung ra splitter, một pha bóng chậm và hơi chìm xuống phía dưới.

Tay đập vốn đang sẵn sàng đón một cú fastball, lại giật mình điều chỉnh đánh một cú sinkball, quả bóng bay thẳng lên trời, ngay phía trên đầu Vương Thành Văn.

Nó giơ tay chụp gọn quả bóng.

Fly out!!

Đội phòng thủ bắt được bóng trước khi nó kịp chạm đất, batter bị loại!

Tiếng la ó dần vang lên.

Lần đầu ra sân, đối mặt với 3 tay đập vô cùng mạnh mẽ của Vô Cực, đối phó với cả một Vương Thế Kiệt trên gôn, chỉ dùng tất cả 6 cú ném, tính cả pha deadball ban đầu, loại gọn 3 người.

Nhưng khán giả hầu hết đến từ Vô Cực, người ta không quan tâm tới thành tích ấy của Vương Thành Văn. Người ta quay ra chửi tuyến thủ đội nhà vì sao lại đánh tệ tới vậy. Không ai dám chê Vương Thế Kiệt, người ta chỉ dám chê 2 tuyến thủ kia vì sao không tạo được cơ hội cho hấn thể hiện. Chỉ có những tuyến thủ Vô Cực là thấy khó hiểu. Không biết vì sao, những cú ném của Vương Thành Văn không quá đáng sợ, mà lại khó đánh như vậy. Giống như chơi oẳn tù tì, khi bọn họ muốn ra kéo, thì Vương Thành Văn lại ra đấm vậy. Họ luôn bị đi trước một bước. Hiệp thứ 2, tới lượt Kinh Ngư tấn công, Vô Cực phòng thủ.

Người ném bóng, vẫn là Vương Thế Kiệt.

Tuyến thủ đập bóng, là Lê Thanh Bình.

Át chủ bài, và tay đập thứ 4. Cả 2 đều là niềm hi vọng của cả đội bóng. Lần đối quyết này, chắc chắn sẽ quyết định thế cục của cả trận đấu.

Lúc này, tiếng hò reo ít ỏi bên phía sân Kinh Ngư mới vang lên.

- Lê Thanh Bình!

- Lê Thanh Bình!

- Lê Thanh Bình!

Lắng nghe những lời này, Lê Thanh Bình hơi có chút thả lỏng, hướng về phía khán đài cười cười, sau đó giơ gậy chỉ thẳng về phía Vương Thế Kiệt.

- Xin được chỉ giáo! - Hấn hô to.

Nhưng Vương Thế Kiệt chỉ nhếch miệng cười khinh miệt. Hắn có vẻ không ưa gì những ai được tung hô. Hắn nhắc chân, vào thế, chuẩn bị ném.

Một luồng gió cực mạnh từ trên bàn tay hắn xuất ra, quả bóng chày xoay tít thò lò, như đèn lên không khí mà bay tới, kéo theo cuồng phong gió lốc, lại nghe ra tiếng rít không khác gì Cuồng Long hét gào.

Lê Thanh Bình cũng không hề nao núng, vịn người vung gậy, đánh thẳng vào quả bóng!!

Bangggg!!!!!! Cồppppppppp!!!!!!!!!!

Gậy đã đánh trúng bóng, nhưng... cây gậy cũng đã gãy làm đôi!! Quả bóng nảy lên trời một cách nhẹ nhàng, sau đó rơi gọn vào tay catcher.

Fly out!

Chỉ một cú ném, chủ lực của Kinh Ngư, tay đập thứ 4 Lê Thanh Bình, bị loại.

Tiếng hoan hô âm ỉ vang lên. Số phận của 2 tay đập thứ 5, thứ 6 của Kinh Ngư cũng không tốt đẹp gì hơn. Dù không phải đối mặt với cú ném Cuồng Long khủng khiếp vừa rồi, vẫn bị tốc độ bóng 150km/h của Vương Thế Kiệt dọa cho suýt vãi ra quần.

Lượt tấn công của Kinh Ngư kết thúc trắng tay, lại đến lượt Vô Cực tấn công.

Lần này, khác hẳn với vài tiếng hô thêu thảo lần trước của Kinh Ngư, cả dàn cổ vũ hùng hậu của Vô Cực xuất trận. Tiếng kèn, tiếng trống, tiếng vỗ tay, tiếng hô vang khẩu hiệu, tiếng hát viên ca, viên kị pháp phối trong gió, đã nói lên tất cả.

- Lý Thiên La!!

- Lý Thiên La!!

- Lý Thiên La!!

- Vô Cực!!

- Vô Cực!!

- Vô Cực!!

Mỗi lần tay đập thứ 4 xuất trận, âm nhạc và chiêng trống lại hào hùng mãnh liệt. Đây đã trở thành truyền thống. Không khác gì một võ sĩ lên đường xuất chinh, cây gậy trong tay cũng chính là thanh đao bất bại, trăm hết toàn bộ kẻ thù.

Mà kẻ thù lần này là ai? Chỉ là một pitcher vô danh. Vương Thành Văn? Chưa từng nghe qua. Không khác gì lấy dao mổ trâu mà giết gà.

Chỉ có Vương Thế Kiệt ngồi ngoài sân ngao ngán. Biết thế này xin làm tay đập số 4 cho rồi, ham hố lên đầu làm chi không biết.

Còn kết quả cuộc đối đầu này, hẳn chả cần xem cũng đoán ra. Một pitcher với những cú ném quá “hiền”, làm sao sống sót nổi trước Lý Thiên La, một tay đập top 5 toàn thành phố?

Không chỉ mình Vương Thế Kiệt, mà tất cả mọi người, dù là Kinh Ngư, dù là trọng tài, dù là khán giả, đều nghĩ như vậy.

Có khi sẽ là solo homerun không chừng.

Kengggg!!!!

Quả bóng bay vút lên trời, bay xa tới mức hầu như mất hút. Quả nhiên, là homerun... Ủa?!

Đúng là bóng đã bay xa khỏi cả sân vận động, nhưng trọng tài lại giơ tay ra phán quyết. Là Foul!!

Bóng bay xa tới đâu đi nữa, nhưng đã lệch ra khỏi biên mất rồi!

Không có điểm.

Cả trường xì xào. Cũng khá là may mắn cho Kinh Ngự. Nhưng cũng nói rõ, lực ném của Vương Thành Văn nhẹ hều, sao đủ sức làm khó khăn cho Lý Thiên La được.

Lý Thiên La chỉ bị tính là 1 strike mà thôi, hẵn vẫn còn 2 lượt đập. Chắc chắn sẽ có 1 cú homerun.

Kenggggg!!!

Bóng lại bay đi rất xa, nhưng... lại là Foul!!

Tiếng xì xào bàn tán dần lớn hơn.

Kenggggg!!!

Kengggggg!!!

Kenggggggggg!!!

3 cú đập tiếp theo của Lý Thiên La, lại là Foul.

Khi đập Foul, thì tay đập sẽ được quyền đập tiếp, tới khi đập thành công, hoặc khi bị strike thì mới thôi. 5 cú Foul, chứ 10 cú Foul, 20 cú Foul, hay 100 cú Foul, chừng nào còn Foul là còn phải đập.

Nhưng không ai nghĩ rằng Vương Thành Văn có thể sống sót qua 5 cú đập của Lý Thiên La.

Là may mắn sao? Hay Lý Thiên La hôm nay sức khoẻ không tốt? Mọi người xì xào bàn tán.

Chỉ có đương sự Lý Thiên La, là đang toát hết mồ hôi hột.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 255: Tay Đập Thứ 9

Lý Thiên La hôm nay phong độ rất tốt. Chính bản thân hắn cũng cảm thấy như vậy. Nhưng vì sao này giờ 5 cú ném, hắn đều đánh foul? Chính hắn cũng không rõ. Bóng bay rất xa, cảm giác lúc gậy chạm bóng cũng vô cùng hoàn hảo, hắn luôn chắc chắn đó phải là homerun.

Chỉ lệch đi 1 chút.

Độ lệch này rất nhỏ. Đối với khoảng cách chạm gậy, độ lệch này chỉ là một vài milimet, nhưng khi quả bóng bay xa tới hàng trăm mét, độ lệch này cũng khuếch đại lên hàng mét.

Độ lệch này từ đâu mà có?

Lý Thiên La là một tuyển thủ kì cựu, cũng từng đánh cho các giải bán chuyên ở thành phố, qua 5 cú giao bóng vừa rồi, hắn luôn cố gắng quan sát và tìm kiếm nguyên nhân. Nhưng vô ích. Bởi vì 5 cú ném vừa rồi, hoàn toàn khác nhau!

2 cú bóng chậm offspeed, 1 cú 2-seam, 1 cú 4-seam, và một cú splitter.

Đối phương còn rất non nớt, không thể nào nắm được quá nhiều kĩ thuật ném, nhưng 4 kiểu ném trên lại được xáo trộn với nhau, tung ra vào đúng lúc chí tử nhất, khiến hắn đánh foul.

Đối phương không phải kiểu đàn áp đáng sợ như Vương Thế Kiệt, mà là kiểu khó đoán.

Vô cùng khó đoán.

Ngược lại, Lý Thiên La lại cảm thấy, mình bị đối phương đoán hết mọi dự định.

Lần đập thứ 6, Lý Thiên La căng mắt quan sát thật kỹ. Dù là fastball, hay là bất cứ loại ném nào, hẳn đều có thể đập trúng. Lực ném của đối phương rất nhẹ, hẳn không cần dồn quá nhiều sức lực nữa, mà có thể dành nhiều trí lực để tăng độ chính xác.

Bóng tới! Là fastball. Một cú ném chỉ tầm 120km/h.

Lý Thiên La lại vung gậy lên đập.

Kengggg!!

Tiếng chày kim loại vang lên, hẳn có thể cảm nhận rõ sức nặng của quả bóng đập vào chày của mình, sau đó nảy ngược lại.

Pha này, nhất định là homerun!

Bộp!!

Quả bóng mà hẳn cứ nghĩ sẽ là homerun, rốt cuộc bay thẳng về phía găng tay của Vương Thành Văn, bị thẳng nhóc bắt gọn.

Lý Thiên La, fly out!

Toàn trường giờ xôn xao ầm ỹ. Lý Thiên La, hôm nay bị làm sao vậy? Đập bóng thì chuẩn 100% đấy, mà sao hướng đánh lại tệ như vậy? Hết bay ra ngoài biên, lại bay thẳng vào tay đối thủ.

Vương Thế Kiệt cũng nghi hoặc bước ra hỏi Lý Thiên La. Tên này đang thất thểu vác gậy đi về, mặt hiện rõ sự mờ mịt không rõ ràng. Hẳn lắc đầu.

Không hiểu.

Hoàn toàn không hiểu.

Quả bóng của Vương Thành Văn, như có ma thuật gì đó.

Huấn luyện viên Vô Cực vội vã chạy tới kiến nghị trọng tài kiểm tra quả bóng. Chỉ sợ bóng đã bị yểm Chú Thuật hay mảnh khoé gì đó lên.

Nhưng không có.

Quả bóng được sử dụng hoàn toàn đạt tiêu chuẩn. Vương Thành Văn không giở bất cứ mảnh khoé gì.

Toàn đội Vô Cực nhao nhao khó hiểu. Tay đập thứ 5 cũng đã bước lên.

Dù tay đập này cũng là một tuyển thủ tài năng không kém Lý Thiên La là bao, nhưng kết quả lại y chang người đồng đội.

3 cú ném, 2 cú đánh foul, 1 cú strike. Oanh liệt rời sân trong tiếng chửi bới.

Tay đập thứ 6 cũng bị loại.

Hiệp thứ 3, cũng là một kịch bản tương tự. Trận đấu bỗng nhiên trở thành cuộc chiến của 2 pitcher, khi Vương Thành Văn và Vương Thế Kiệt liên tục cho đối thủ tay trắng rời sân.

Vương Thế Kiệt thì hoành tráng hạ gục đối thủ bằng những cú ném xé gió. Vương Thành Văn thì không bắt mắt như vậy, bóng nó ném hầu như bị đánh trúng tới 80%, nhưng không hiểu vì sao, đều hoặc là foul, hoặc là fly ball, hoặc là dễ dàng bị hàng phòng thủ bắt lại.

Đây là một kịch bản mà không ai tin nổi.

Vương Thế Kiệt giỏi thì khỏi bàn rồi, nhưng pitcher bên kia, Vương Thành Văn, hình như đâu có xuất sắc lắm? Là do tay đập bên Vô Cực ngu, cũng có thể là do Kinh Ngự kiên cường phòng ngự giỏi.

Không ai để ý tới lượt đập ở cuối hiệp 3 của Kinh Ngự, tay đập thứ 9, vốn được coi là tay đập yếu nhất, đối đầu với át chủ bài Vương Thế Kiệt.

Tay đập thứ 9, chính là Vương Thành Văn.

Thằng bé cũng bị loại chỉ sau 3 lần strike out, nhưng đôi mắt nó, lại đăm đăm như tìm kiếm thứ gì. Hiệp 5, hiệp 6, hiệp 7, hiệp 8. Rốt cuộc đã tới hiệp 9. Tỉ số 2 bên vẫn là 0 – 0.

Ai cũng nghĩ rằng sẽ phải đấu thêm hiệp phụ.

Mà Kinh Ngự, cầm cự được trước Vô Cực tới lúc này, đã là vô cùng đáng khen.

Lượt tấn công của Kinh Ngự, tay đập thứ 7 xuất chiến.

Bỗng nhiên, Văn kéo anh chàng này lại nói thầm điều gì đó. Anh ta do dự đôi chút, rồi gật đầu. Vương Thế Kiệt đã chờ sẵn trên bục ném bóng. Ném liên tiếp suốt 9 hiệp, mỗi hiệp 3 lần ném, mỗi lần lại ném 3 quả, tổng cộng đã là 81 cú ném. Mồ hôi hăn bắt đầu đổ ra nhễ nhại, nhưng hăn vẫn còn rất sung sức. Hăn tin mình có thể ném tới 50 cú như vậy nữa.

Chỉ cần loại tên này, tên này, và thằng Vương Thành Văn sau đó, là sẽ tới lượt tấn công của Vô Cực. Lần này, sau 9 hiệp đấu, mảnh khoé của Vương Thành Văn, cả đội cũng đã ngờ ngợ phát hiện được điều gì. Hăn tin, chỉ cần là hăn tấn công, sẽ có thể đánh tan thứ mảnh khoé đó.

Cú ném đầu tiên!

Strike!!

Strike!!

Strike out!!

3 cú ném, đối phương tuyệt vọng vung gậy, nhưng đều đánh vào không khí.

Tuyển thủ tiếp theo.

3 cú strike, lại xách gậy ra về.

Nhưng khi tuyển thủ này về chỗ, lúc đi qua người đập kế tiếp, có nói nhỏ điều gì đó. Vương Thế Kiệt không thể để ý tới nhiều như vậy. Thế lực của hắn cũng đang cạn dần. Hắn cần tập trung hoàn toàn vào việc ném bóng.

Ai ngờ, tay đập kế tiếp, chính là Vương Thành Văn.

“Càng tốt, tao cho mày biết cái gì gọi là thiên tài, cái gì gọi là thường dân!”.

Vương Thế Kiệt co chân lên, vận người, ném bóng!

Lần này, không phải những cú ném thông thường, là tuyệt chiêu Cuồng Long nổi tiếng!

Gió rít gào như rồng gầm rú, quả bóng như một viên đạn xuyên qua không trung, nhắm thẳng về găng tay của catcher.

Bốpppp!!!!

Một tiếng đập vang lên, như từ nơi xa xôi dội thẳng vào cõi lòng Vương Thế Kiệt. Tuyệt chiêu Cuồng Long của hắn, bị Vương Thành Văn vung gậy đánh trúng.

Cây chày gãy làm đôi, nhưng bóng... bóng đâu rồi? Không giống với cú đập trước đó của Lê Thanh Bình, quả bóng không hề bay lên trời. Nó... cắm thẳng xuống đất!

Độ xoáy của quả bóng quá mạnh, nên khi quả bóng bị đánh thẳng xuống đất, nó xoáy tròn và... khoan thẳng một lỗ trên sân!

Nếu bóng nảy lên, hàng phòng thủ còn có thể lao tới bắt, nhưng bóng chìm trên sân, vậy thì tốn rất nhiều thời gian.

- Chạyyyyyyyyy!!!!!!!

Toàn đội Kinh Ngự không hện mà cùng hét lên một tiếng. Không đợi tiếng hô này, Vương Thành Văn, đã chạy!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 256: Chạy!!!!

Khi toàn đội Vô Cực còn đang luống cuống không biết quả bóng đâu rồi, Vương Thành Văn đã bắt đầu chạy. Đằng sau từng bước chạy của nó, là một cơn lốc bụi mịn mù cuốn lên.

Vương Thành Văn chạy nhanh tới mức nào? Chưa ai từng được chứng kiến. Nhưng Phùng Huyết Cường, một “hạt giống” tương lai của Kinh Ngự, đã không hề nao núng mà tiến cử Vương Thành Văn, bởi vì nó đã từng được chiêm ngưỡng tốc độ này.

Từ lần đầu tiên Phùng Huyết Cường thách đấu Vương Thành Văn, thằng nhóc đã liên tục tập chạy mỗi ngày, từ đó tới giờ. Hơn 1 tháng trời, nó tập chạy trên nền cát. 2 tháng sau đó, nó tập chạy bằng đôi giày mà anh Quang mua cho.

Thứ tốc độ mà Phùng Huyết Cường nhìn thấy, chỉ là tốc độ khi nó vẫn còn đi giày. Lần này, người ta nhìn thấy 2 đôi giày đã bị văng ra phía sau. Vương Thành Văn đang chạy chân đất.

Tới khi toàn đội Vô Cực nhận ra quả bóng đã khoan sâu vào lòng đất, hầu như toàn bộ hàng phòng thủ của Vô Cực đã bị hớ. Tất cả đều chờ đợi quả bóng nảy lên để bắt.

Người đầu tiên lao tới, là Vương Thế Kiệt.

Vương Thành Văn có nhanh tới đâu, liệu có nhanh hơn Vương Thế Kiệt chạy tới quả bóng hay không? Chắc chắn là không. Khoảng cách tới

gôn 1 xa hơn rất nhiều quãng đường mà Vương Thế Kiệt chạy tới quả bóng. Và Vương Thế Kiệt cũng không phải là kẻ chậm chân.

Nhưng lần này, bước chạy của Vương Thế Kiệt bỗng nhiên nặng nề đáng sợ.

Vì sao? Vì thể lực của hắn đã sa sút.

Suốt trận đấu, Vương Thế Kiệt đã ném tới gần 90 quả bóng, trong đó có 2 cú ném Cuồng Long. Cùng thời gian đó, Vương Thành Văn ném ít hơn rất nhiều, chỉ có 82 quả, vì nó không chăm chăm strike out như Vương Thế Kiệt. Để strike out, cần ném ít nhất 3 quả mỗi lượt, còn Vương Thành Văn, nó thường xuyên để đối thủ đập được bóng, sau đó dựa vào hàng phòng thủ để loại đối phương.

90 quả với 82 quả, cũng không chênh lệch nhau là bao, nhưng khi Vương Thành Văn đang điên cuồng chạy như một cơn bão, thì Vương Thế Kiệt lại thấy bước chân như đeo chì.

Vì sao vậy? Vương Thế Kiệt không thể tin nổi vào chuyện này. Khi hắn chạy tới chỗ quả bóng, Vương Thành Văn đã đập qua gön 1!

Đây là lần đầu tiên trong trận, Vương Thế Kiệt để bị mất gön!

Vương Thế Kiệt gào lên một tiếng, hết sức đạp ra một bước cuối cùng, nắm chặt lấy quả bóng. Vì sao Vương Thành Văn có thể đánh trúng tuyệt chiêu Cuồng Long của hắn, vì sao Vương Thành Văn có thể chạy nhanh tới vậy, vì sao thể lực của hắn lại giảm sút nhanh hơn thằng nhóc, hắn hoàn toàn không thể hiểu.

Hắn chỉ biết, cần phải loại thằng khốn đó ra khỏi sân, ngay bây giờ.

Vương Thế Kiệt gào lên, ném thẳng bóng về phía gön 3. Cùng lúc đó, Văn đã chạy qua gön 2, không ngừng lại, nhắm thẳng tới gön 3!

Quả bóng thét gào lao tới, nhưng cũng cùng lúc đó, Văn nghiêng rặng cẳng hết toàn bộ cơ bắp trong cơ thể, nó bật về phía trước như một con tôm.

Bộ Pháp! Từ những lời dạy của Vương Vũ Hoành về Tấn Pháp, tới những buổi luyện tập với Vương Minh Quang, những lần nghiên cứu Kim Khê Cước với Lý Thanh Long, cùng đôi chân đã vô cùng vững chắc của nó, giờ đây Vương Thành Văn đã có thể sử dụng Bộ Pháp! Với điều kiện là nó không đi giày.

Bộ Pháp, cũng không khác mấy Khuyết Nguyệt Triều Quyền, vận dụng nhịp độ đồng nhất của toàn bộ cơ bắp, gân cốt, khí lực của cơ thể, phát ra lực đẩy mạnh nhất. Tuy nhiên, Khuyết Nguyệt Triều Quyền chỉ cần phát lực một lần rồi thôi, Bộ Pháp là những bước chạy liên tiếp, phát rồi lại thu, nhịp nhàng như từng cơn sóng biển. Hơn nữa, mỗi lần phát rồi lại thu, vận tốc chạy lại được cộng dồn lên, giống như một cái xe không ngừng nhả ga.

Hiện nay, Vương Thành Văn có thể sử dụng được ba bước chạy, thẳng về phía trước. Tam Bộ Tịnh Tiến, một trong những Bộ pháp cơ bản nhất của Đại Nam. Bước thứ nhất, nó đã chạy được hơn 1m, bước thứ 2, 2m, bước thứ 3, nó lao thẳng người như bay về phía trước. Cú bay này, là hơn 4m!

Cùng lúc đó, quả bóng cũng bay tới tay người chốt gôn 3.

Nếu Văn chạm gôn trước, nó sẽ cướp được gôn, nếu chốt gôn 3 bắt được bóng trước, nó sẽ bị loại. Nó là người thứ 3 bị loại, vậy là lượt tấn công của Kinh Ngư sẽ kết thúc mà không có điểm.

Tất cả như nín thở vì khoảnh khắc này. Chỉ thấy Vương Thành Văn lao tới gôn, tạo nên một màn khói bụi mù mịt, không ai biết chuyện gì đang

xảy ra. Chỉ thấy trong đám khói bụi, mờ hồ bóng dáng trọng tài dang hai tay sang ngang.

Safe!

Vương Thành Văn cướp gôn 3 thành công!

Nhưng mọi người còn chưa kịp vỗ tay hoan hô, chỉ thấy từ trong đám khói bụi, một thứ gì đó lao vọt ra như tên lửa, kéo theo một vệt dài khói bụi.

Là Vương Thành Văn!

Nó vẫn tiếp tục chạy! Nhắm thẳng về home.

Thằng nhóc này, chẳng lẽ muốn chạy một mạch từ chỗ đập bóng về home ghi điểm sao?!

- Chuyển về home! Chuyển về home!

Vương Thế Kiệt hét lên.

Chốt gôn 3 đang mù mịt trong khói bụi, giờ mới giật mình ném bóng về phía home.

Dù Vương Thành Văn có chạy nhanh tới đâu, bóng bay tới home còn nhanh hơn.

Chưa kể, sau 3 bước Tam Bộ vừa rồi, cơ bắp nó cũng không còn bệch phát được thêm nữa.

Nó vẫn điên cuồng chạy, nhưng bóng đã bay vọt qua đầu nó, nằm gọn trong tay catcher.

- Loại nó đi!

- Loại nó đi!

- Out!!!

Khán giả hò reo ủng hộ Vô Cực.

So với việc giữ được gôn 3 chờ lượt tấn công sau, so với việc lao tới để rồi bị loại, rõ ràng Vương Thành Văn sẽ chọn phương án đầu tiên. Dù có nuối tiếc, nhưng chẳng có cách nào khác. Và nó tin đối phương cũng sẽ nghĩ nó làm vậy.

Vương Thành Văn đang chạy tới home, đột ngột hãm chân lại, quay người chạy ngược về gôn 3. Nhưng catcher của Vô Cực như đã đoán trước điều này, hấn vung tay chuyển lại bóng về gôn 3.

Ai ngờ, đúng lúc này, bằng một cách kì khôi nào đó, bước chân Vương Thành Văn đang chạy về phía trước, bỗng nhiên chống thẳng xuống đất, trở thành một chân trụ, dùng gót chân xoay người, lấy đà đập thẳng về hướng ngược lại.

Nó, lại chạy thẳng về home.

Quả bóng lúc này đã rời tay catcher, bay về phía gôn 3, còn Văn lại lao lên như một quả tên lửa về phía hấn.

- Chuyển về! Chuyển về!

Catcher điên cuồng hô hào chốt gôn 3. Tên này vừa luống cuống nhận được quả bóng, vội vã ném trở về home. Lúc này, Văn đã chạy được 2/3 quãng đường.

Liệu nó tới home trước, hay catcher sẽ bắt được bóng trước? Tất cả khán giả tim như ngừng đập, nín lặng theo dõi.

Chỉ thấy Vương Thành Văn và quả bóng tới home gần như đồng thời.

Catcher... catcher là người bắt được bóng trước!

Nhưng hần cần cầm bóng chạm vào người Văn trước khi nó chạm vào home. Catcher nhanh chóng đưa tay tới chạm vào nó.

Đúng lúc nào, bước chạy của Văn, ngay lập tức như ngừng lại. Mà không phải ngừng lại, là lùi ngược trở lại!

Bàn tay của catcher vừa đưa tới, lại bị nó lùi về cùng lúc, nhìn như gần sát, nhưng lại trượt hoàn toàn.

Đây chính là chiêu thức mà nó học được từ lũ đại bàng vua trên núi Bách, giật lùi lại ngay khi đối phương đánh tới. Lần này bàn tay của catcher tuy không có mục đích gây sát thương, nhưng cũng không khác là bao.

Giật lùi lại né đi cú tag out của catcher, nó vừa xoay người một vòng. Cú xoay này khiến nó lách qua người catcher, lao thẳng về phía trước. Động tác này quá mượt mà tới mức, khi người ta nhận ra, bàn tay nó đã chạm được vào chốt home.

....!!!

Khán giả chết lặng trong phút chốc, sau đó oà lên kinh ngạc.

- Home run???

- Vừa rồi có phải home run không???

- Đúng thế, là inside-the-park home run, tức là batter không đánh bóng bay ra khỏi sân, nhưng vẫn chạy một mạch về đích!

- Home run đã khó, đánh như vậy còn khó hơn nữa!

- Pitcher còn là Vương Thế Kiệt!!

- Tốc độ vừa rồi, có ai đo được không?! Quá kinh khủng!!!

Toàn bộ đội Kinh Ngư lao ra hoan hô chúc mừng, dù phía sau vẫn còn một lượt đánh, dù đây mới chỉ là nửa đầu hiệp 9.

Vương Thế Kiệt run rẩy nhìn trừng trừng bàn tay mình. Hắn không thể tin được chuyện gì vừa xảy ra. Lê Thanh Bình ngơ ngác đứng đó, cũng chưa tiếp nhận được sự thật.

Văn thì nằm vệt ra đất thở hồng hộc, mặc kệ các đồng đội Kinh Ngư bao vây nó hò hét.

“Mấy anh này, ăn mừng hơi quá sớm”. Văn nghĩ, “Nửa hiệp sau, mới là địa ngục đây”.

Nửa hiệp sau, lượt tấn công của Vô Cực, chắc chắn là địa ngục đối với Kinh Ngư, cũng chính là địa ngục đối với nó. Vì giờ đây Vương Thành Văn đã cạn kiệt toàn bộ thể lực rồi.

=====

Định 8h đăng mà thương các đh quá nên đăng sớm 1 tiếng. Mau mau đề cử!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 257: Tình Hình Khó Khăn

Vương Thành Văn hoàn thành một cú home run, cũng chỉ mang về cho Kinh Ngư 1 điểm. Dù rằng trong thế bế tắc ở hiệp 9, 1 điểm là vô cùng quan trọng, nhưng Vô Cực vẫn còn 1 lần đánh nữa.

Mà Văn lúc này đã mệt tới mức không thể nào chạy nổi.

Văn mới chỉ học lớp 6. Thể lực của nó không phải vô hạn. Nó đua được thể lực với Vương Thế Kiệt đã là khủng khiếp lắm rồi. Hơn nữa, nếu có thể, nó sẽ không muốn liều mạng chạy như điên về home như vậy, nhưng không còn cách nào khác.

Khi nó bước lên bục đánh bóng, Kinh Ngư đã bị out 2 người rồi. Nếu nó chỉ đơn giản cướp được gôn, thì 3 người sau đó cũng không có khả năng đánh được pha bóng của Vương Thế Kiệt. Nó không thể hi vọng vào điều hi hữu như vậy. Lê Thanh Bình phải đến lượt đập thứ 4 mới được ra.

Tất cả ý tưởng từ việc đánh được cú ném Cuồng Long của Vương Thế Kiệt, đều phải nhờ ơn Lê Thanh Bình. Bởi vì lần đập đầu tiên của anh ta, cũng là cú ném đó, anh ta đã đánh trúng.

Là vì Lê Thanh Bình nhìn thấy đường ném sao? Có lẽ không. Quả bóng quá nhanh. Vậy chỉ có thể là anh ta đóng bóng theo thói quen.

Văn chưa có cơ hội quan sát cú ném Cuồng Long của Vương Thế Kiệt quá nhiều, nhưng trước đó nó đã có thừa thời gian để quan sát Lê Thanh Bình.

Pha đập bóng mà Lê Thanh Bình yêu thích nhất, chính là đập bóng ngay vùng trung tâm.

Nó đã hỏi lại tất cả các tay đập Kinh Ngự. Bọn họ đều thừa nhận, có cảm giác mọi cú ném của Vương Thế Kiệt đều nhắm thẳng vào điểm chính giữa. Hơn nữa, Vương Thế Kiệt từ đầu trận tới giờ chỉ ném bóng thẳng.

Một khi đoán được điểm ném của đối phương, thì dù không nhìn rõ đường bóng, vẫn có thể đánh trúng nó. Nhưng nó phải đợi tới hiệp 9, khi thể lực của Vương Thế Kiệt suy giảm rõ rệt, và nó trở thành tay đập cuối cùng, nó mới dám đánh đường bóng này.

Vì khi nó trở thành tay đập cuối cùng, cái cảm giác muốn kết thúc nhanh gọn trận đấu sẽ khiến Vương Thế Kiệt tung ra cú ném Cuồng Long. Khi đó, Văn mới có thể lợi dụng độ xoáy của quả bóng để khoan nó vào lòng đất.

Vậy nên khi hiệp 9 bắt đầu, Văn đã nói nhỏ với 2 tay đập trước đó, hãy cố tình để strike out. Nếu họ may mắn cướp được gôn, thì câu chuyện sẽ trở nên rất khó đoán.

Tất cả những phân tích đó, không có độ chính xác 100%, nhưng vẫn đáng để thử. Còn hơn là bó tay đầu hàng. Rốt cuộc, nó đã làm được, nó đã ghi được điểm đầu tiên của trận đấu, giúp Kinh Ngự dẫn trước 1 – 0. Nhưng cũng vì thế, giờ nó cạn kiệt sức lực.

Nhưng điều đáng sợ hơn, đó là nó sợ Vô Cực đã tìm ra bí quyết đối phó với những cú ném của mình. Quả nhiên, ở bên chỗ ngồi của Vô Cực, toàn đội vô cùng bình tĩnh.

Lượt đập sắp tới, sẽ là tay đập số 7, 8, 9. Nếu 3 tay đập này bị out, Vô Cực sẽ thua cuộc. Nhưng nếu chỉ cần 1 người cướp được gôn mà thôi, sẽ đến lượt tay đập số 1, Vương Thế Kiệt.

Lúc này, Lý Thiên La đang ngồi phân tích cho cả đội.

- Những cú ném của Vương Thành Văn làm khó chúng ta 8 hiệp rồi, nhưng qua đó ta cũng đã nhận ra mảnh khoé của thằng nhóc. Thoạt nhìn, ta cứ nghĩ nó chỉ biết 4 loại ném, là bóng nhanh, bóng hơi nhanh, bóng giả nhanh, và bóng rơi. Nhưng thật ra, anh em cũng đã biết, vùng strike chia làm 9 phần, trung tâm, trái phải trên dưới, và 4 góc. Khi ném bóng có thể ném được vào 1 trong 9 phần này, vậy là tổng cộng Vương Thành Văn có tới 9x4 là 36 kiểu ném khác nhau!

Cả đội gật gật đầu đồng ý.

- Cái đáng sợ của thằng nhóc, là nó biết cách pha trộn các cách ném ấy, để chúng ta không thể nào đoán trước. Và bởi vì mỗi pha bóng lại có biên độ quá khác nhau, nên khi ta vung gậy, đều tạo ra một độ lệch lớn. Nếu không phải là foul, thì cũng là fly out, hoặc tệ hơn nữa là bị strike. Có thể nó đoán được tâm lý của chúng ta trong mỗi pha đập, cũng có thể nó chỉ trộn lung tung và gặp may. Nhưng thứ đáng sợ nhất của Vương Thành Văn, không phải cách nó biến hoá pha bóng, mà là bóng góc trong của nó!

- Bóng góc trong? - Một tuyển thủ nghi hoặc hỏi.

- Đúng thế. Bóng góc trong. Cái góc gần với batter nhất ấy. Cái góc này rất khó ném, đòi hỏi pitcher phải có tâm lý thép mới dám ném. Vì ném không khéo, sẽ đập thẳng vào batter gây deadball. Một nghiên cứu cho thấy, khi muốn né một thứ gì, xạ thủ sẽ vô thức bắn sang phía ngược lại một khoảng rất xa. Nhưng Vương Thành Văn, nó dám! Hiệp 1, nó ném thẳng vào mặt Vương Thế Kiệt, không phải là nó cố tình, nhưng cũng không phải là vô tình. Nó vẫn luôn nhắm vào bóng góc trong đấy!

- Ra vậy!

- Thằng này sau cú deadball như vậy, vẫn dám làm lại vô số lần, chứng tỏ nó sẽ còn làm nữa. Bóng góc trong là bóng khó đánh nhất, nhưng

nếu chuẩn bị ngay từ đầu, thì lại trở nên vô cùng dễ dàng. Hiện nay thể lực của nó cũng không còn nhiều nhận gì, chắc chắn sẽ dùng bóng góc trong để dứt điểm!

- Vậy nếu nó không dùng bóng góc trong?

- Không có gì khác biệt. Các pha bóng khác cũng rất dễ đánh.

- Ok!!

Toàn đội đồng ý gặt đầu. Chỉ cần một người cướp được gôn mà thôi, Vương Thế Kiệt sẽ được ra sân. Nửa cuối hiệp 9, nửa hiệp quyết định.

Vương Thành Văn khó nhọc đi tới bụi ném.

Cú ném đầu tiên.

Cốp!!!!

Lần này, bóng bay vô cùng chuẩn xác, vào giữa 2 cánh giữa và phải, rơi xuống đất. Tuyển thủ đã kịp cướp được gôn 1.

Cổ động viên Kinh Ngư hò hét âm ỹ. Vậy là Vương Thế Kiệt chắc chắn sẽ được ra sân.

Nhưng chưa dừng lại ở đó, vì tay đập thứ 8, cũng đập được 1 hit. Vô Cực bỗng nhiên có 2 runner ở gôn 1 và gôn 2.

Tiếng hò hét càng âm ỹ hơn. Kèn trống nổi lên từng bừng.

Tay đập thứ 9, lại là 1 hit. Lúc này, 3 runner đã chiếm trọn 3 gôn 1, 2, 3.

Vương Thế Kiệt đã cầm gậy bước tới bụi đánh bóng. Hấn chĩa gậy thẳng về phía Vương Thành Văn. Một pha thách thức.

Cổ động viên Vô Cực càng điên cuồng cổ vũ hơn nữa.

“Aaa, tẹ rồi đây...”. Văn thở dài ngao ngán. Đối với 1 pitcher, còn tình huống nào tẹ hơn tình huống này nữa? Không có 1 out nào, lại full runner trên base, chủ lực đối phương chuẩn bị đánh bóng, lại là nửa cuối hiệp 9.

Chỉ cần Vương Thế Kiệt hit được 1 quả không tẹ, runner gôn 3 chạy về home, là Vô Cực gỡ hoà. Nếu cú đó không những không tẹ mà còn khá tốt, runner gôn 2, gôn 3 chạy về home, vậy là Vô Cực lập tức chiến thắng.

Còn nếu Vương Thế Kiệt đánh được 1 cú home run, vậy thì còn oanh liệt hơn nhiều nữa. Một cú full base home run, ăn trọn 4 điểm, đủ sức để biến Kinh Ngư thành hòn đá lót đường cho danh tiếng của hắn.

Đối với Văn, 2 điểm hay 4 điểm không quan trọng lắm. Mà 1 điểm thôi cũng đủ để gây áp lực khổng lồ cho nó.

Nhưng trên hết, đây là một lần đối mặt.

Mấy lần trước không tính. Đây mới là lần đầu tiên, khi 2 bên đã sẵn sàng về thể lực, cố dùng nốt chút sức lực cuối cùng, khi 2 bên đã hiểu rất rõ về nhau, thì đây mới là cuộc so tài chính thức.

Dù cuộc so tài này không nói lên quá nhiều điều, có lẽ nếu gặp nhau trong một trận chiến thực sự, sẽ rõ ràng hơn nhiều, nhưng trận bóng này, không ai muốn thua.

Ít ra giờ phút này, đối với riêng môn bóng chày, Vương Thế Kiệt cũng không coi Vương Thành Văn là một thằng oắt con nữa. Mà là một đối thủ.

Văn cũng vậy. Nhưng nó nghĩ khác Vương Thế Kiệt. Nó không chỉ đối đầu với mình hắn ta, mà là cả 3 runner trên gôn kia. Hơn nữa, Vương Thế Kiệt đã sai rồi. Hắn phải đối đầu không chỉ mình Vương Thành Văn đâu.

Vẫn vẫn còn vũ khí bí mật trên sân kia mà.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 258: Cú Ném Cuối Cùng

Giây phút 2 kẻ họ Vương đối mặt nhau, 1 trên bục ném, và 1 ở vị trí đập, cảm giác như dài tới vô tận. Vì cả hai đều đang dò xét nhau.

Không phải Độc Tâm Thuật, mà chỉ là suy đoán, cân nhắc, và đánh giá. Nếu mình là đối phương, mình sẽ làm gì?

Nếu Văn là Vương Thế Kiệt, nó sẽ không lo sợ bất kì cú ném nào. Vì nếu nó là Vương Thế Kiệt, nó sẽ có đủ nhãn lực, đủ phản xạ, đủ cả sức mạnh để đập bay bất kì loại biến hoá nào. Dù có là bóng góc trong đi nữa.

Sử dụng 2 cú 4-seam chậm rồi kết thúc bằng một cú fastball nhanh, tạo nên một độ chênh lệch về timing, cũng không được. Vì ngay từ cú 4-seam đầu tiên, xác định là ăn tởi rồi.

Nhưng nếu cú đầu tiên Vương Thế Kiệt không đập thì sao? Không! Chắc chắn hẳn sẽ đập, ngay từ cú đầu tiên.

Vậy nếu ngay từ cú đầu tiên, Văn ném lỗi ngoài hẳn vùng strike thì sao? Một cú quá xa, quá cao, hoặc quá thấp? Liệu hẳn sẽ đập chứ?

Nếu Vương Thế Kiệt đặt mình vào vị trí của Vương Thành Văn, và suy đoán rằng pha đầu tiên sẽ là một cú như vậy, liệu hẳn có muốn đập hay không?

Thái độ của Vương Thế Kiệt đối với Vương Thành Văn là gì? Coi thường, tức giận, hay chỉ là đơn thuần muốn chiến thắng?

Trong khi Văn đang suy xét những điều trên, nó tin rằng Vương Thế Kiệt cũng đang suy nghĩ theo chiều ngược lại. Và khi nó cố suy nghĩ theo hướng của Vương Thế Kiệt, chỉ sợ rằng đối thủ lại nghĩ theo hướng ban đầu.

Mọi suy nghĩ chỉ lướt qua đầu 2 đứa trong vài giây đồng hồ. Rốt cuộc, Vương Thành Văn cũng đã co chân lên lấy đà để ném.

Tất cả, chỉ dồn vào một pha bóng này mà thôi.

Bóng đã rời tay!

Quả bóng xoáy tròn bay tới trong không khí.

Là bóng nhanh!!

Một cú fastball không tệ, nhưng không quá đặc biệt, chỉ với tốc độ 130km/h, quá xoàng xĩnh để đem ra so đấu với Vương Thế Kiệt.

Vương Thế Kiệt có vẻ không tin rằng Vương Thành Văn có thể ném ra một cú ném ngậy thơ như vậy, nhưng hấn vẫn vung gậy lên đập. Cùng lúc đó, runner gôn 3 đã bắt đầu chạy.

Ai ngờ, quả bóng đang bay thẳng, vẫn giữ nguyên độ xoáy và tốc độ, bỗng nhiên đột ngột rơi xuống đất!

Là slurve!! Kết hợp giữa slider và curveball. Một cú bóng biến hoá có độ xoáy cao và rẽ hướng thẳng xuống đất.

Đây là kiểu ném mà Vương Thành Văn cố tình ém tới bây giờ.

Nhưng Vương Thế Kiệt đã vung gậy rồi, hấn không thể, cũng không muốn chấp nhận cú strike này. Ngay trong khoảnh khắc vung gậy, hấn bẻ người, cây gậy hướng thẳng xuống dưới, đón lấy quả bóng, và đập!

Quả bóng bay như hoả tiễn, xoẹt ngang qua mặt Vương Thành Văn, tiếp tục bay đi.

Văn không kịp bắt lấy đường bóng, nhưng nó không lo lắng. Cú ném này là do nó cố tình ném ra, vì nó tin rằng, Vương Thế Kiệt sẽ đập bóng về cánh phải. Ở đó, Kinh Ngư còn có một chốt chặn vô cùng đáng tin cậy.

Lê Thanh Bình.

Không phụ lòng mong đợi, Lê Thanh Bình bật nhảy hết sức lên cao, bắt lấy quả bóng, Vương Thế Kiệt out. Sau đó ngay giữa không trung, hấn xoay người, ném thẳng bóng về phía gôn 2. 2 out! Lúc này runner gôn 3 cũng đang điên cuồng chạy ngược về gôn 3, hấn không muốn bị out nốt.

- Đưa em!

Vương Thành Văn hét lên. Không biết thẳng này đã chạy tới gôn 2 từ lúc nào. Tuyển thủ chốt gôn 2 giật mình, chuyển bóng cho nó.

Đón lấy quả bóng, Vương Thành Văn dùng toàn bộ sức lực còn sót lại, ném thẳng về phía gôn 3.

Cú ném này, vượt quá giới hạn cơ thể của nó, nhưng lại mang một nhịp điệu tốt nhất trong cả ngày hôm nay. Cú ném vừa ném ra, mà chính nó cũng cảm thấy vô cùng hài lòng.

Một đường bóng 140km/h, xé gió vun vút lao thẳng vào găng tay tuyển thủ chốt gôn 3. 1 tích tắc sau đó, runner mới đập vào gôn.

Trọng tài giơ tay phán quyết.

Out!

3 out!

Hiệp 9 kết thúc.

Kình Ngư đã chiến thắng với tỉ số 1 – 0.

Tất cả khán đài sững sờ im lặng.

Cả đội tuyển Kình Ngư lao ra hân hoan ăn mừng. Mọi người định chạy tới tung hô Vương Thành Văn, chỉ thấy thẳng nhóc giơ tay chỉ về phía cánh phải.

- Mọi người hoan hô em làm gì, đều là nhờ anh Bình toả sáng đó.

Vậy là mọi người như chợt thức tỉnh, quay sang nhìn thấy người hùng Lê Thanh Bình, sau pha quay người trên không chuyển bóng quý khốc thần sầu, đã ngã sấp mặt xuống đất, không biết có bị chấn thương ở đâu không, mặt nhăn mày nhí. Tất cả lập tức chạy tới tung hô Lê Thanh Bình lên.

- Lê Thanh Bình!

- Lê Thanh Bình!

- Lê Thanh Bình!

Vương Thành Văn ngồi phịch xuống gôn số 2, thở phì phò. Nó mệt muốn chết đi được. Đối đầu với Vương Thế Kiệt không phải chuyện đùa. Cũng may đối phương có yếu điểm về thể lực.

Đây chính là yếu điểm của những thiên tài ít luyện tập. Vì sinh ra đã tài giỏi hơn người, bọn họ không cần luyện tập nhiều mà vẫn đạt được thực lực cao hơn người khác. Nhưng cũng chính những thiên tài như vậy, thể lực và sức chịu đựng sẽ thấp hơn những người cùng trình độ rất nhiều.

Vương Thế Kiệt còn có thể khai thác thể lực, chứ nếu gặp những kẻ nỗ lực thật sự như Vũ Hải Phong, thì làm sao đối phó đây?

Văn cảm thấy đau đầu. Nhưng kệ đi. Tới khi nào Kinh Ngự gặp được Vũ Hải Phong đã rồi tính.

Chỉ thấy, một bàn tay chìa ra phía nó.

Là Vương Thế Kiệt.

- Đấu tốt lắm.

- Cám ơn anh. - Nó chìa tay ra bắt lại.

- Thi đấu thể thao, có thắng có thua, anh mà cũng không để bụng đâu. Nhưng giải đấu sắp tới, rất mong đợi được gặp mày. Khi đó, ai mạnh hơn ai sẽ biết ngay mà thôi.

- Hở?

- Đến lúc đó, anh mà sẽ dùng hết sức để cho mày đo ván chỉ sau một đòn. - Cái bắt tay ngày càng chặt hơn.

- Hở? Hở?

- Cứ đợi đấy.

Nói xong, Vương Thế Kiệt quay lưng rời đi.

Văn vẫn ngồi đó ngơ ngác.

“Hở? Giải đấu? Ta nhớ ta đâu có tham gia đâu?”

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 259: Đợt Thi Thứ 2

- Văn! Bạn đăng kí tham gia giải đấu đấy à?

- Hở?

- Tên bạn rành rành trên danh sách kìa?!

- Hở?

Thấy cái vẻ mặt ngờ ngác của thằng này, Linh sốt ruột không nói nữa, mà túm tay nó lôi xềnh xệch đến chỗ công bố danh sách.

Trong số mấy trăm học sinh đăng kí tham gia, ở vị trí gần như cuối cùng, vẫn “V”, cái tên Vương Thành Văn giấy trắng mực đen ghi trên đó.

Văn trố mắt xem xét từng dòng thông tin một. Chính xác là nó, không phải ai khác. Ngoại trừ ngày sinh bị ghi sai ra, còn lại thì các thông tin khác đều đúng.

- Mình sinh ngày 30/5 đó, không phải mừng 1/6 đâu.

- Giờ mà còn quan tâm cái đó à? Bạn có định tham gia thật không đấy?

- Mình đâu có đăng kí. Biết đâu người ta nhầm thì sao?

- Không nhầm đâu. Là bọn anh đăng kí cho em đấy.

Giọng của Lê Thanh Bình vang lên sau lưng, khiến 2 đưa quay người lại.

- Lần này trường ta ít ra cũng phải có một người đứng ra thi đấu, mà bọn anh cảm thấy mình không đủ sức ra so tài với người ta, nên nhường cơ hội này lại cho em đó. Em còn trẻ, chính là tương lai của Kinh Ngự, cần phải bước lên võ đài thử sức tích lũy dần kinh nghiệm. Hơn nữa... - Hắc nhãn mạnh - Em không tham gia là sẽ bị hạ hạnh kiểm đấy.

- Anh... anh cố tình... - Linh bực mình trừng mắt nhìn Lê Thanh Bình. Cô bé không biết nên nói sao nữa. Cái tên này, đã gần như là người trưởng thành rồi, còn cố tình chơi xấu một đứa nhóc.

- Cảm ơn anh.

Chỉ thấy Văn gật đầu cảm ơn, rồi quay lưng bỏ đi.

- Ở nè? - Linh khó hiểu chạy theo nó. - Sao bạn lại cảm ơn anh ta?

- Anh ấy tốt bụng như vậy, cũng nên cảm ơn chứ? Đăng kí thi đấu là cũng phải mất phí đó.

- Bạn bị người khác quyết định hộ chuyện của mình như vậy, không thấy bực à?

- Bạn có tư cách nói vậy sao?

- Ở...

Nói tới đây, Linh tên tò khựng lại. Hồi trước chính cô bé cũng tự ý đăng kí một loạt các môn học cho thằng Văn. Mà hình như từ đó tới giờ thằng này cũng chưa xách mông tới học các môn mà Linh đăng kí.

- Là vì... mình muốn tốt cho bạn mà thôi!!

- Anh Bình cũng vậy thôi mà.

- Hứ!!

Linh bĩu môi. Có thật là Lê Thanh Bình tốt với Vương Thành Văn như vậy không? Hay Vương Thành Văn nhìn trong mắt thấy ai cũng là người tốt vậy? Sống mà lạc quan như vậy thật hay biết bao.

Linh thở dài. Cô bé cũng muốn vô tư và lạc quan như vậy, nhưng chuyện xích mích trong gia đình, những tin đồn về ông ngoại, và những giấc mơ kinh hoàng, khiến Linh không vô tư được như những đứa trẻ đồng lứa, chứ đừng nói tới đẳng cấp ngây thơ của Văn.

Bằng tuổi Văn, có lẽ anh Thiên Anh còn phải chịu đựng nhiều thứ khủng khiếp hơn. Linh thầm nghĩ. Chẳng biết từ bao giờ, cô bé luôn so sánh thằng Văn với anh Thiên Anh, dù Linh cũng biết sự so sánh này thật khập khiễng.

Nhưng 2 con người này, dù có trăm điểm khác nhau, vẫn mơ hồ có một điểm chung. Bọn họ đều vô cùng đáng tin cậy.

- Văn! Bạn nói, nếu gặp nhau trên sân bóng, bạn có cách đánh bại Vũ Hải Phong?

- Có cơ hội, nhưng không phải 100%.

- Nhưng bạn vừa thắng Vương Thế Kiệt đó thôi?

- Cũng là thắng hiểm đó. Không có gì chắc chắn 100% cả.

- Vậy còn nếu gặp trên sân đấu?

- Không biết.

- Nhất định phải thắng đó!

- Ồm...

- Trả lời cái kiểu hời hợt gì thế hả?

- Tui đang mệt lắm rồi. Để tui về phòng ngủ chút được không? Mai còn thi nữa đó. Bạn bảo mấy anh trong đội bóng, không cần nhường chỗ cho mình nữa đâu. Mình cũng không còn sức mà thi đấu nữa.

Văn nói về phòng ngủ một chút. Ai dè ngủ một mạch tới sáng hôm sau.

Sáng tỉnh dậy, nó nghe thấy tin mừng. Hôm qua các đội thể thao Kinh Ngự toàn thắng.

Đối thủ hôm qua ngoại trừ Vô Cực ra, còn lại đều là các trường tầm trung. Với thực lực của Kinh Ngự không phải quá yếu, cộng thêm chút may mắn, đều toàn thắng.

Chỉ có Lê Thanh Bình là hơi nghi ngờ. Vương Thành Văn không có mặt, là cũng không còn đứa nào cáo bệnh xin nghỉ nữa.

Ngoài ra, Hải Dương, Phong Ba, và Vô Cực, vẫn có được những kết quả tốt, dù đã mất đi khá nhiều chủ lực. Có thể thấy, trình độ chung của 3 trường kia đã rất cao, không cần tới chủ lực vẫn có thể chiến thắng.

Sau trận thua với Kinh Ngự, Vương Thế Kiệt cũng không ra sân nữa. Cả ngày hôm qua hình như còn chả ai thấy mặt hẳn.

Có thể giống như Văn, Vương Thế Kiệt sa sút thể lực sau trận đấu, nên mới không ra sân chăng? Đợt thi thứ 2 với đủ mọi loại xáo trộn, khiến tất cả mọi người đều nôn nóng dõi theo. Vũ Hải Phong nằm viện, một loạt các hạt giống của Hải Dương và Phong Ba cũng nằm viện, Vô Cực lại đầy đủ quân số. Đợt thi thứ 2, với kiến thức chuyên môn nâng cao hơn hẳn đợt

1, liệu thành tích giữa 2 bên Giang Hạ với Hải Thành sẽ có xáo động thế nào?

Quả nhiên, kết quả đợt thi thứ 2 biến động dữ dội, nhưng theo những hướng mà người ta không thể ngờ tới.

Hải Dương và Phong Ba vì thiếu người, kết quả chung giảm đến thảm hại. Vô Cực thì vọt lên rất cao, nhưng lại thấp hơn 3 trường chủ lực của Giang Hạ.

Nhưng khi nhìn vào thành tích cá nhân, lại trái ngược hoàn toàn.

Hải Dương đứng đầu toàn bộ kì thi với một cái tên lạ hoắc, Phan Quỳnh Anh, môn Văn, 17 điểm.

Đồng hạng nhất là Giáo phường Cẩm Giang, Hoàng Bích Như, môn Nhạc, 17 điểm, và Văn viện Thủy Liên, Triệu Thiên Trúc, môn Văn, 17 điểm.

Có thể đồng điểm môn Văn với Triệu Thiên Trúc, ai cũng kinh ngạc muốn biết Phan Quỳnh Anh là cao nhân từ đâu xuất thế.

Đợt thi thứ 2 nhân đôi điểm số, nên 17 điểm tương đương với 8,5 điểm.

Ngày đầu tiên, có hằng hà sa số điểm 10, đến đợt thi thứ 2, thì cao nhất chỉ có 8,5 điểm, có thể thấy, đề thi càng ngày càng khó.

Cũng gây được khá nhiều bất ngờ, là Hồ Việt Khoa của Chuyên Xã hội nhân văn Phạm Triết, môn Toán, 16 điểm. Lần đầu tiên người ta thấy một học sinh Bắc Hà giỏi Toán tới vậy.

Sau đó là một cái tên cũng lạ hoắc của Phong Ba, Phạm Minh, cũng môn Toán, 16 điểm.

Mang một trong 3 họ Vương, Phạm, Trần, là người ta lại thắc mắc liệu có phải tộc nhân 3 đại gia tộc kia không. Tra cứu một hồi, mới biết không phải. Chỉ là một họ Phạm như bao họ khác mà thôi.

Khiến người ta xôn xao nhất, là Vô Cực, Vương Thế Kiệt, đợt thứ 2, bỏ thi! Đàm Đức Vũ đọc qua danh sách báo điểm, không khỏi cười một cái rất bất đắc dĩ. Hoá ra đây là lý do mà Hải Dương và Phong Ba nhất quyết không muốn tổ chức thi lại, còn Trịnh Văn Dũng hôm qua lại toát mồ hôi hột như thế.

Wong Thế Kiệt vì việc nhà, thông báo bỏ thi.

Còn Hải Dương và Phong Ba, hoá ra đã ém sẵn 2 vũ khí bí mật.

Phan Quỳnh Anh. Phạm Minh.

2 cái tên mới chỉ học lớp 10 mà thôi, nhưng kết quả lại so được với hàng top của Giang Hạ, còn vượt trên cả những học sinh lớp 12 của Hải Thành.

Hoá ra Bùi Kiến Huy và Bạch Thanh Phương còn dám chơi giương đông kích tây, sát chiêu đích thực lại là 2 con bài này. Trịnh Văn Dũng nhọc công triệt hạ những chủ lực kia, cuối cùng không triệt hạ được hết, bản thân mình lại mất đi chủ lực.

Wong Thế Kiệt rời bỏ cuộc thi, chứng tỏ còn có thứ gì đó mê hoặc thăng nhóc nhiều hơn cái cuộc thi này.

Không biết là chủ ý của ai, Bùi Kiến Huy hay Bạch Thanh Phương, mà lại có thể đưa ra một nước đi tuyệt diệu như vậy, rất đáng khen.

Đàm Đức Vũ không thật lòng quan tâm ai chiến thắng. Chỉ cần kẻ chiến thắng đủ sức tiếp quản cái ghế Sở trưởng này là được.

Hắn không biết, mách nước cho Bùi Kiến Huy, lại là một học sinh lớp 9 không ai coi ra gì, xuất thân từ một ngôi trường cũng không ra gì. Vũ Hải Hùng.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 260: Cả Làng Đều Vui

Sự kiện tại Hải Thành diễn ra đã được 3 ngày, Thứ sử Vương Kiệt giờ mới thu xếp được thời gian tới đây. Hắc vừa phải từ Hội nghị gia tộc trở về.

Dạo gần đây toàn bộ Vương tộc đều đang chuẩn bị cho một cuộc chiến lớn. Cứ mỗi tháng lại Hội nghị 1 lần, chủ yếu để giám sát tiến độ chuẩn bị của từng chi nhánh. Đích thân Vương Tuyết Trinh đứng ra giám sát và đốc thúc.

Vương Kiệt tuy chỉ là chi thứ, nhưng vì điều kiện tài phú của mình, hắc đóng một vai trò nhất định trong công cuộc chuẩn bị. Bản thân hắc không rõ các chi khác có vai trò gì, chuẩn bị ra sao, và có lẽ cũng không ai biết rõ hắc cần làm những gì.

Không ngoại trừ khả năng nội bộ Vương tộc có gián điệp, nhưng mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát.

Tham gia với Vương tộc, còn có quân đội. Hiện nay, nhiệm vụ được ưu tiên hàng đầu của quân đội là nâng cao chiến lực. Mà cung cấp tài nguyên cho quân đội, không ai khác lại là những “kho hàng di động” như Vương Kiệt.

Lần này Vương Kiệt tới Hải Thành, thứ nhất là tham dự sự kiện giao lưu, thứ hai là nhân Hội đấu giá lần này, kiếm được vài thứ tốt cho con trai mình. Sắp tới phải “xả kho” rồi, hắc muốn tranh thủ nhồi nhét cho con trai càng nhiều đồ tốt càng tốt. Mà nhiều tài nguyên cao cấp, trình độ của

Vương Thế Kiệt chưa thể tiếp nhận, nên cần tìm cách nâng trình độ thăng này lên.

Vương Thế Kiệt sinh ra tuy có lười biếng, ngạo mạn, nhân cách không ra gì, nhưng dù sao cũng là con trai của Vương Kiệt. Hắn không lo cho con trai mình, còn có thể lo cho ai.

Trên đường tới Hải Thành, bỗng nhiên có người liên hệ với hắn.

Là phía Hội đấu giá.

Hội đấu giá cũng nắm bắt tâm lý khách hàng rất tốt, bọn họ biết hiện nay Thứ sử Vương Kiệt đang cần cái gì nhất, và kiểm kê xem có món hàng như vậy để bán hay không. Vừa vặn thay, Hội đấu giá lần này có “hàng” phù hợp với mong muốn của hắn.

Hội đấu giá do Từ Quảng Trí chủ trì, tuy nói là đấu giá công khai, nhưng cũng có một vài món hàng được rao kín đáo cho các tai to mặt lớn, coi như là quà thắt chặt quan hệ. Vương Kiệt cũng vui vẻ tiếp nhận phần thành ý này. Hắn cho xe chạy thẳng tới nơi tổ chức để kiểm “hàng”.

“Hàng” là một loại thuốc, có thể tăng mạnh thực lực của người sử dụng chỉ sau một thời gian ngắn. Đã qua kiểm định nghiêm ngặt của Hội đồng. Không có quá nhiều tác dụng phụ, nhưng cũng chỉ hữu dụng trong giai đoạn Cao trung.

Thuốc trực tiếp tăng thực lực như vậy, hình như chưa từng xuất hiện trên thị trường. Là thành tựu nghiên cứu gần đây chăng? Vương Kiệt có hỏi về thông tin người cung cấp, nhưng Hội đấu giá nhất quyết không tiết lộ.

Để có thể nâng thực lực của Vương Thế Kiệt lên trước giải đấu sắp tới, rốt cuộc thăng này bỏ dở cuộc thi, chạy tới khu Đông Bắc thành phố để tiến hành dùng thuốc. Quá trình dùng thuốc cần diễn ra tại một nơi kín đáo, không thể để Vương Thế Kiệt ở lại Hải Dương được. Người cung cấp thuốc

lần này không ai khác chính là Hải Long. Toàn bộ đều là ý tưởng của Vũ Hải Hùng.

Loại thuốc kia, chính là thành quả nghiên cứu đầu tiên của loại thuốc phiện đã được bán khắp Hải Thành ngày trước. Bạch Y Hội nghiên cứu thuốc phiện, với mục đích cuối cùng là tạo nên Bình Nguyên Tri Thức nhân tạo, giúp đối tượng sử dụng dễ dàng đột phá Tiến sĩ, thậm chí là hàng loạt bằng Tiến sĩ, đạt tới cảnh giới Chí Tôn Cường giả. Nay nghiên cứu đã có bước đầu đột phá, nhưng kết quả vẫn chỉ dừng lại ở bậc Cao trung.

Tuy còn cách kết quả cuối cùng rất xa, nhưng bước đột phá này đủ khiến Bạch Y Hội phấn khởi.

Lần này Hải Long lại giữ vai trò phân phối thuốc. Thuốc làm ra cần có người sử dụng để còn đánh giá.

Muốn bán thuốc, thì phải tìm khách hàng. Mà khách hàng, thì phải là người thật sự có nhu cầu, và có tiền.

Vì vậy, Vũ Hải Hùng đưa ra ý tưởng bán thuốc cho Hội đấu giá, đồng thời đích thân gợi ý cho ban tổ chức, bán thuốc cho Vương Kiệt.

Đồng thời, Kinh Ngự muốn triệt hạ Vương Thành Văn, Hải Dương muốn triệt hạ Vương Thế Kiệt. Thế là Vũ Hải Hùng lại một công đôi chuyện, để Lê Thanh Bình đăng kí cho Vương Thành Văn tham gia giải đấu, và để Bùi Kiến Huy, vốn thuộc ban tổ chức, chấp thuận chuyện đăng kí này. Mục đích là để Vương Thành Văn và Vương Thế Kiệt vào giải đấu triệt hạ lẫn nhau. Còn làm sao để 1 học sinh lớp 6 triệt hạ được Vương Thế Kiệt, lại là câu chuyện khác.

Chưa cần biết giải đấu ra làm sao, chỉ biết hiện tại Bùi Kiến Huy đã được lợi không nhỏ. Vương Thế Kiệt rời kì thi, thành tích Vô Cực giảm sút nghiêm trọng. Còn Hải Dương lại tung ra vũ khí bí mật, vượt lên dẫn đầu.

Lê Thanh Bình thì vui vẻ chờ tới ngày Vương Thành Văn ăn hành.

Vũ Hải Hùng thì bán được thuốc.

Cả làng đều vui. Linh tìm kiếm điểm của mình đầu tiên. 12 điểm. Không hề tệ chút nào. Thậm chí còn xếp top rất cao. Lần trước cô bé được 7 điểm, lần này là 6 điểm, chỉ tụt đi 1 chút. Mà đề lần này còn rất khó.

Dù sao thì Linh cũng chỉ thấy hơi hài lòng mà thôi. Cô bé lại tìm kiếm tên thẳng Văn.

- Ô! Văn này! Bạn được 8 điểm đấy, không tệ đâu!

- Ừm.

Văn chỉ bình tĩnh đáp lại. 8 điểm, tức là 4. Lần trước 2, lần này 4, rõ ràng là có tiến bộ, nhưng vẫn chưa qua điểm trung bình. Nhưng đợt 2 lại có điểm cao hơn đợt 1, hình như cũng chỉ có mình nó.

Nó lại tìm kiếm điểm số của Nguyễn Thanh Phong. Rất nhiều người cũng chú ý tới cái tên này. Học sinh Giang Hạ, lại là nam sinh hiếm hoi của Cẩm Giang, không phải tham gia thể dục thể thao gì, không phải va chạm với ai, nhưng đợt thi thứ 2, cũng không khác gì lần 1.

0 điểm tròn trĩnh.

2 lần nộp bài trắng. Giáo phòng Cẩm Giang như sắp phát điên. Nguyễn Thanh Phong một lần nữa bị triệu tập lên để chất vấn. Rốt cuộc thằng này có muốn thi hay không, hay tới đây để phá.

Đợt thi thứ 2 môn Hội hoạ, là phác thảo hình hoạ.

Lần đầu nộp giấy trắng thì nói là tranh không có bố cục, lần này Nguyễn Thanh Phong chỉ điềm nhiên trả lời.

- Tranh của em không có hình hoạ.

Giáo viên dẫn đoàn của Cẩm Giang điên tiếp đập cái bàn rầm một cái, rồi run rẩy chỉ tay thẳng vào mặt Nguyễn Thanh Phong.

- Em... em...

Nhưng vì lễ giáo nghiêm cần của Bắc Hà, vạ lời bậy bạ sắp tuôn ra khỏi miệng, rốt cuộc được cô giáo nuốt trở về. Nguyễn Thanh Phong muốn như vậy, cũng không thể làm được gì. Chỉ có thể chờ tới khi về nước thì đem ra kỉ luật mà thôi.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 261: Giúp Người Ta Toả Sáng

Sân khấu của Cầm Dạ Nguyệt bày tựa vào tường nhà thể chất. Các nữ sinh tham gia đội múa đều sử dụng chung phòng thay đồ nữ của nhà thể chất, sau đó mới ra ngoài biểu diễn.

Lý Thanh Long là thành viên nam duy nhất, nên hẳn sử dụng phòng thay đồ nam. Vừa đúng lúc Văn bước vào thay đồng phục thi đấu bóng rổ.

Anh Long tóm nó lại hỏi han đôi chút về tình hình thi cử. Cùng lúc đó, nó thấy vài vết bồng trên người anh ta.

- Anh bị sao vậy?

- Còn hỏi tại sao nữa à? Hôm qua bà Nguyệt cho mang vòng lửa ra đúng không? Không phải là bắt mấy con thú nhảy qua vòng lửa đâu, mà là chính anh mà đây!

- Chị Nguyệt quá đáng quá.

- Cũng không hoàn toàn trách bà ta được, ai bảo chỉ có mình anh mà đủ sức hút khách chứ? Dạo này để cạnh tranh với bên Hoàng Bích Như, bà không tiếc dùng mọi thủ đoạn.

- Vậy thì chúc anh may mắn.

Lý Thanh Long thay đồ ra trước. Nó ra sau. Lúc ra khỏi phòng thay đồ nam, nó lại thấy quản lý của đội bóng, chị Thuý. Trông chị ta có chút gì lo lắng hốt hoảng.

- Chị Thuý!

-!!!...Aaa!! Văn đó à? Vào sân đi em...

Chị Thuý giật mình vì tiếng gọi này, càng làm nó cảm thấy bà chị này có bí mật gì đó. Nhưng nó không muốn hỏi. Mấy ngày nay khắp trường Hải Dương này đã có quá nhiều chuyện bí mật rồi, nó không rảnh để đi quan tâm hết được.

Trận bóng rổ hôm nay, lại gặp 1 đội thật mạnh. Phong Ba.

- Đấu cho cẩn thận đấy! - Lê Thanh Bình răn đe nó. Hôm nay, không chỉ PG xin nghỉ, mà toàn bộ vị trí dự bị đều cáo bệnh nghỉ ốm. Thật không thể tin nổi! Rốt cuộc chỉ còn mình Vương Thành Văn là có thể ra sân.

Hậu vệ dẫn bóng không phải là vị trí dành cho gà mờ. Ít nhất cần biết động tác dẫn bóng cơ bản, dẫn bóng thuần thục cả 2 tay, nếu không lóng nga lóng ngóng trên sân, thậm chí sẽ bị ép cho không đường thoát.

May sao, những buổi tập đập bóng khắc nghiệt cũng khiến Văn không lóng ngóng trên sân đấu. Nó dẫn bóng khá ổn. Không tới nỗi không đem được bóng lên qua nửa sân, nhưng vẫn chưa đủ sắc sảo để vượt qua người phòng ngự.

Phong Ba là một đội bóng khá đồng đều. Không có những tuyến thủ quá nổi bật như Vương Thế Kiệt hay Vũ Hải Phong, nhưng toàn bộ đội đều có trình độ rất tốt.

Sau vài lần đảo bóng, Văn không thể tìm ra sơ hở của kẻ đang phòng thủ mình. Nó không nhìn ra được khe hở. Đối phương sau vài lần quan sát, cũng đã bắt đầu dẫn lên gây áp lực cướp bóng nó.

Một đợt tấn công chỉ có 24 giây, không thể câu giờ mãi được. Hoặc là nó phải rê bóng qua được đối thủ, hoặc phải chuyền cho người khác.

Đúng lúc này, có tiếng hô vang lên.

- Cẩn thận bên trái!

Tiếng hô này là của tuyển thủ Phong Ba dành cho đồng đội của mình. Tuyển thủ này đang kèm Vương Thành Văn, bỗng giật mình. Đúng lúc này, Văn cũng đã đảo bóng sang bên tay trái của hắn.

Hự!

Tuyển thủ này ngay lập tức muốn bắt kịp, nhưng hắn va phải một người khác. Là một đồng đội của Kinh Ngự đứng chặn đường hắn.

Là screen (yểm trợ)! Lúc này hô cẩn thận bên trái, chính là để cảnh báo về screen. Nhưng đã muộn, Vương Thành Văn đã lái bóng vượt qua được người phòng thủ, dẫn bóng vào khu vực 2 điểm.

Đồng thời, người đồng đội vừa yểm trợ nó lại xoay người chạy sang một hướng khác.

Phía Phong Ba lại hô lên.

- Là pick and roll, mau bù người.

Pick and roll, tức là tuyển thủ sau khi lên yểm trợ cho đồng đội, vội vàng tách ra tìm một khoảng trống để đón bóng, sau đó ghi điểm. Đối phó với pick and roll, thì người vốn dĩ đang phòng thủ Vương Thành Văn, phải chuyển sang phòng thủ người yểm trợ này, còn người đang phòng thủ người yểm trợ, phải chuyển qua chặn Vương Thành Văn. Đây chính là bù người.

Phong Ba gặp pick and roll, không hề rối loạn, mà đáp lại gần như ngay lập tức. Nhưng Văn cũng không hề có ý định pick and roll. Nó giờ bóng lên trước trán, nhắm thẳng vào rổ.

“Là ném sao?” Người phòng thủ giật mình, nhảy lên chắn bóng.

Nhưng không! Là fake. Giả vờ ném bóng, thật ra lại thu tay về, đập quả bóng xuống đất. Là một đường chuyền. Cho Lê Thanh Bình.

Lê Thanh Bình dù gì cũng là chủ lực của Kinh Ngự. Nếu gặp các đội sử dụng chủ lực mạnh hơn, thì cần né chủ lực đó ra mà dùng chiến thuật phối hợp đồng đội. Còn gặp các đội không có chủ lực nổi bật, mà lại chơi chiến thuật phối hợp, thì đội mình cần chơi chiến thuật ngôi sao.

Có Lê Thanh Bình trên sân, cần lợi dụng hết tiềm năng của anh ta!

Hơn nữa, chính Lê Thanh Bình từng nói với Văn, nhiệm vụ của thằng nhóc là giúp hấn toả sáng.

Yêu cầu với ai thì khó, chứ yêu cầu với Vương Thành Văn thì rất dễ. Người ta nhờ nó giúp, vậy thì nó giúp. Muốn toả sáng, nó cho toả sáng.

Bộp! Bóng đập xuống đất, sau đó đến tay Lê Thanh Bình đang chạy tới. Hấn cầm lấy quả bóng, chạy 2 bước, bật nhảy, úp rổ.

Uỳnh!!

Kinh Ngự mở màn trận đấu bằng một cú úp rổ, khiến khán giả vỗ tay rào rào.

Vào vòng trong có khác, khán giả đi cổ vũ cho Kinh Ngự đã đông hơn hẳn. Tất cả đều gào tên Lê Thanh Bình, như thể hấn đã trở thành siêu sao.

- Chuyện đẹp lắm!

Hấn vỗ vai Văn một cái. Dù có ác cảm với thằng nhóc này, nhưng nó vừa giúp hấn toả sáng, hấn cũng không tiếc gì một lời khen.

Trận đấu tiếp diễn.

Vương Thành Văn lại bằng các ám hiệu, nhờ đồng đội hỗ trợ nó lúc dẫn bóng, sau đó, nó lại dồn bóng cho Lê Thanh Bình.

Lê Thanh Bình liên tiếp ghi điểm.

Nhưng ở phía ngược lại, Kinh Ngự cũng để mất không ít điểm, vì hàng phòng ngự quá yếu, mà đối phương lại tấn công quá bài bản.

20 giây cuối cùng. Tỉ số đang là 101 – 102 nghiêng về Phong Ba.

Lượt tấn công của Phong Ba.

- Cố gắng! Giữ vững!

Lê Thanh Bình dù mồ hôi nhễ nhại, vẫn cố gắng hét to cổ vũ tinh thần cả đội.

Tình hình rất khó khăn. 20 giây cuối, đối phương lại có tới 24 giây tấn công, tức là trong 20 giây đó họ có thể không tấn công mà chỉ chuyển qua chuyển lại câu giờ, là đủ sức chiến thắng.

Và Phong Ba làm vậy thật. Vốn là một ngôi trường mới vươn lên, sử dụng mọi thủ đoạn để cạnh tranh với 2 trường top kia, lại không có một bề dày truyền thống nào, Phong Ba nổi tiếng với việc sử dụng mọi thủ đoạn để chiến thắng. Ít ra với bề dày truyền thống và đẳng cấp được tích lũy của Hải Dương với Vô Cực, trong nhiều trường hợp bọn họ sẽ ưu tiên niềm kiêu hãnh của bản thân hơn.

- Ép sát! Cố gắng cắt bóng!

Lê Thanh Bình tuyệt vọng kêu lên. Bản thân hẳn cũng không mong đợi đồng đội có thể cắt được những đường chuyền trơ trẽn kia, làm không khéo còn bị giãn hàng phòng thủ.

Giả như người ta có thể đoán trước được đối thủ sẽ chuyển bóng cho ai, còn có chút cơ hội.

Hiện nay người điều phối các đường chuyền là PG đối phương. Vậy ai là người có nhiều thời gian nhất để quan sát PG này? Là người đối mặt với hẳn suốt cả trận sao? Là Vương Thành Văn...

Bốp!!

Đúng vào những giây cuối cùng khi Kinh Ngư đã gần như buông xuôi, một đường bóng từ tay PG tới tay ném SG, bỗng nhiên bị một bàn tay chặn lại giữa đường.

Là Vương Thành Văn!

- Quay về phòng thủ!!

Phong Ba sau giây phút sững sờ, kịp thời đưa ra phản ứng, nhưng đã quá chậm. Vì Văn đã dẫn bóng chạy thẳng tới rổ phía đối diện.

Cũng lúc này, một tiếng hô sau lưng nó vang lên. Là tiếng của Lê Thanh Bình.

- Chuyển cho anh!!

Thật ra, Văn nghĩ nó có thể trực tiếp ghi điểm. Nhưng nó không muốn người ta chú ý quá nhiều tới mình. Nó cũng không nể hà gì chuyện giúp Lê Thanh Bình toả sáng. Nó đẩy quả bóng ra sau lưng, tung bóng lên cao.

Lê Thanh Bình từ phía sau nhảy tới, tay chạm được vào bóng, sau đó, úp thẳng vào rổ.

Một cú alley-oop! Kinh Ngư chiến thắng với tỉ số 103-102.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 262: Triết Lý Sang Đường

Quảng Yên, với những dãy núi đá vôi đen đúa và bắn thiu. Sức sống của chúng ngày ngày bị bào mòn đi bởi lòng tham của con người.

Nhìn những dãy núi này, Thiên Anh lại liên tưởng tới mẹ mình, tháng tháng năm năm bị hao mòn bởi một kẻ ích kỉ và lười nhác.

Trần Thiên Anh không phải là người vô cảm. Ngược lại, hẳn rất đa cảm. Chính vì trong lòng hẳn có quá nhiều cảm xúc xung đột, mà hành động của hẳn luôn luôn mâu thuẫn.

Hắn vừa có thể cảm động vì chút thành ý của Lê Huyền Vân, vừa có thể thẳng tay đâm chết cô ta, để rồi ngày ngày hẳn bị ám ảnh vì điều đó. Đó là lần đầu tiên hẳn cảm nhận sâu sắc được rằng mình đã giết người, dù cô Vân không phải người đầu tiên hẳn đã giết.

Chẳng có cách nào chuộc lại những gì đã gây ra, chẳng cách nào phục sinh lại người chết, người chỉ có thể biện hộ cho bản thân mình bằng cách không ngừng tiến về phía trước, để cái chết của những kẻ người đã giết không bị uổng phí.

Lúc này đây, Thiên Anh cùng đội số 1 đang ăn mặc không khác gì những phu thợ mỏ bình thường, cũng là lần đầu tiên hẳn nhìn thấy diện mạo của toàn bộ đội 1. Bọn họ thật sự rất bình thường, bình thường tới mức tầm thường. Không ai có thể tin rằng đây là bộ mặt của những kẻ máu lạnh nhất thành phố.

Thiên Anh cố tranh thủ thời gian ít ỏi liếc nhìn, cố tìm ra câu chuyện đằng sau những gương mặt ấy. Bọn họ có gia đình chứ? Có bố mẹ chứ? Bọn họ đã từng đi học như thế nào, đã làm sát thủ ra sao? Bọn họ đã giết bao nhiêu người? Và đã chứng kiến bao nhiêu đồng đội phải chết?

Thiên Anh cố gắng dùng cảm quan nhạy bén của mình để soi xét bọn họ, nhưng kì lạ thay, hắn như đang soi xét những tảng đá. Những tảng đá có ngũ quan và biết cử động, nhưng đằng sau nó là sự trống rỗng. Không có câu chuyện, không có xúc cảm, không có bối cảnh, không có xuất thân. Những tảng đá ấy đã bị mưa gió cuốn trôi đi tất cả những yếu tố thuộc về con người.

Ra vậy. Điểm khác biệt lớn nhất giữa con người bình thường và những sát thủ, là từ con người, ta nhìn ra được ở họ một câu chuyện. Còn ở sát thủ, ta chỉ nhìn thấy một khoảng không trống rỗng.

Thiên Anh bước tới sát bờ ruộng, soi mình xuống dòng nước đen ngòm. Hắn cố nhìn hình ảnh phản chiếu của bản thân.

Gương mặt ta, liệu còn lưu giữ bất cứ câu chuyện nào hay không? Nhìn vào gương mặt của ta, liệu một kẻ sành sỏi có thấy lòng thương ta dành cho mẹ, sự căm ghét với cha, và sự trù mến với Linh chẳng? Một kẻ giết người mà mang theo sự đa cảm của mình, liệu có khác gì lũ tâm thần giết người hàng loạt chứ?

Hình bóng hắn trên mặt nước khẽ rung rinh. Hoá ra, ở cách đó không xa, đệ nhất sát thủ của Hải Thành, số 1, đang vạch quần đại tiện.

- Số 12, những lúc rảnh rỗi, nếu cậu không đọc sách, thì lại trầm ngâm suy tưởng. Rốt cuộc cậu muốn làm sát thủ, hay muốn làm nhà thơ?

Trong tiếng tờ tờ rách rách, lại có giọng nói của số 1.

- Số 1, lúc giết người, anh có cảm xúc gì không?

- Cảm xúc ấy hả? Thế anh hỏi cậu, lúc sang đường, cậu có cảm xúc gì không?

- Sang đường?

- Đúng thế, lách mình giữa những dòng xe cộ đông đúc, sẵn sàng né bất cứ thằng tài xế nào có thể đâm vào mình, căng mọi loại thần kinh ra để bảo vệ tính mạng của mình, để chơi cái trò chơi phối hợp với dòng giao thông. Mà tất cả những công sức ấy, chỉ vì một mục đích nhỏ nhoi: giúp ta di chuyển một quãng đường vài mét. Có người đã quá quen với việc sang đường rồi, họ chẳng cảm thấy điều gì khác biệt. Đối với đám trẻ con, thì qua đường là một nỗi kinh hãi. Còn đối với những người không bao giờ cạo đi niềm khao khát với sự phiêu lưu, họ luôn cảm thấy sang đường là một trò chơi vô cùng thú vị.

- Ý anh là, sang đường cũng giống như giết người? Có người sợ nó, có người đã chai sạn với nó, lại có người thích thú tận hưởng nó?

- Đúng vậy. Anh là loại người thứ 3. Giết người, vừa phải trổ hết mọi năng lực của bản thân ra để hạ sát đối thủ, vừa phải tìm cách bảo toàn tính mạng của bản thân, chẳng phải cũng là một trò chơi thú vị sao? Còn chú em, chú em là loại người thứ mấy?

Đái xong, số 1 loay hoay kéo khoá quần, sửa sang lại dáng đứng. Lúc này, đứng bên bờ ruộng, xa xa là những dãy núi non, gió thổi lồng lộng bay qua mái tóc nhuộm bạc của hân, trông ngẫu không đỡ được. Thiên Anh chợt phát hiện, số 1 và giám đốc Phan Thành quá hợp nhau. Cả 2 đều thích làm màu.

Số 1 lại dùng dáng điệu hững hờ, buông lời triết lý.

- Có những người thật sự sợ sang đường. Với họ, mỗi lần sang đường là một trải nghiệm đáng sợ. Và sau khi hoàn thành việc đó, họ cảm thấy như vừa vượt qua địa ngục. Dù cuộc đời họ phải sang đường hàng triệu lần,

họ vẫn không thể nào quen được với nó. Giết người cũng vậy, cậu có giết hàng trăm hàng ngàn người, cũng chưa chắc lương tâm cậu đã chấp nhận được điều ấy. Có những người thật sự không hợp với nghề sát thủ.

- Anh đang nói tôi đó sao? - Thiên Anh vẫn nhìn đắm đắm về phía xa.

- Có lẽ vậy.

- Vậy tại sao anh còn tiến cử tôi vào đội 1, còn giúp tôi có tài liệu học tập?

- Số 2 kể với cậu à? Đó là vì...

Đúng lúc này, một cơn gió lạnh buốt của mùa đông thổi ù ù qua hai người, át đi cả tiếng nói của số 1.

- Hôm nay trời thật lạnh. - Số 1 run bần bật. Vừa dứt xong, bao nhiêu nhiệt lượng vừa trút ra ngoài, chịu lạnh sẽ kém hơn bình thường. - Không biết thầy Phương sắp xếp cho chúng ta như thế nào, tới Quảng Yên mấy ngày rồi mà không được tiếp đãi bữa nào tử tế.

Brừm brừm!

Xa xa, tiếng một chiếc xe tải chạy tới, lóc xóc trên đường đất gập ghềnh.

- Đến rồi! Anh em lên xe thôi.

Là giọng của số 2. Xe tải vừa tới, tất cả đều dùng Khinh công nhảy phóc lên thùng sau của xe. Chiếc xe lại lóc xóc chạy trên con đường đất, kéo dài về vùng núi đá vôi trải dài như vô hạn. Trên nền trời, từng luồng khói bụi khai thác mịt mù. Đây là một nhà khách nằm trên sườn núi. Ở đất Quảng Yên xác xơ này, một nhà khách như vậy đã là sang trọng bậc nhất.

Ông Ba đón đội 1 của Hắc Long vào, phòng ăn đã bày biện một mâm cơm thịnh soạn.

- Lần đầu làm việc với anh em, tôi có lẽ cũng cần giới thiệu đôi chút. Mọi người cũng biết gọi tôi thế nào rồi phải không. Tôi tên là Ba. Hiện nay là quản lý toàn bộ các khu mỏ ở Quảng Yên. Ông chủ của tôi là ông Từ Quảng Trí, một doanh nhân gốc Bắc Hà. Ở Hải Thành, hẳn anh em cũng từng nghe tên ông ấy?

Bất ngờ thay, hơn một nửa lắc đầu. Sát thủ mà, có tiền thì giết người, nào ai quan tâm ai với ai. Từ Quảng Trí cũng không phải nhân vật gì quá vĩ đại để phải để ý.

- E hèm. - Ông Ba có vẻ hơi bị quê, nhưng vẫn bình tĩnh giải thích. - Nói đơn giản thì, ông Từ Quảng Trí trước đây là đối tác của Vương Triều Kiến Nghiệp, nhưng nay đã tách ra làm riêng. Vì phải độc lập trên đôi chân mình, không còn ai nâng đỡ, nên ngài Trí cần tìm một đồng minh đồng hành. Vậy là ngài chọn thầy Phương. Ở đất Đại Nam này, có doanh nhân nào là không tôn kính thầy Phương chứ. Trong quá khứ, thầy Phương cũng đã giúp đỡ ngài Trí rất nhiều, nên lần này ngài Trí có nhắn nhủ tôi giúp đỡ các anh em thực hiện nhiệm vụ, cũng không đáng là bao so với ân đức cố nhân.

Ông Ba nói cứ nói, đám Hắc Long ăn cứ ăn, chả ai quan tâm gì tới mấy chuyện dài dòng như vậy. Chỉ có số 2 là hoà nhã đáp lễ lại hẳn. Hai người đàm đạo vô cùng tâm đầu ý hợp.

Trong một chừng mực cụ thể, ông Ba cũng rất vui lòng chia sẻ cho số 2 những thông tin mà không phải ai cũng biết.

- Lần này tổ chức Hội đấu giá, quả thật là có Bảo vật. Nhưng tình hình hiện nay lại khá là phức tạp.

- Xin hỏi, phức tạp ra sao?

- Chi tiết thì tôi không thể nói rõ cho anh được, nhưng đoán chừng thầy Phương cũng biết rõ, nên mới cử các anh tới đây. Anh có thể hiểu là phía chúng tôi biết Bảo vật đang ở đâu, nắm chắc 100% luôn, nhưng lại không cách nào lấy được. Mà Bảo vật ấy, phần nhiều lại nằm ở Quảng Yên này.

- Ha ha ha, đúng là thầy Phương không cho chúng tôi biết nhiều về chuyện này, nhưng dùng logic thông thường cũng có thể đoán ra được 1 số điều.

Lúc này, Trần Thiên Anh đang gặm một cái đùi gà, bỗng ngẩng đầu lên tham gia câu chuyện.

- Nếu em đoán không lầm, là có liên quan tới Thánh Nữ, phải không?

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 263: Nhà Hàng Bình Ổn Giá

Nghe câu nói này, số 2 vô cùng ngạc nhiên.

Trần Thiên Anh có khả năng suy luận tốt, hẳn đã biết. Nhưng trước khi gia nhập đội số 1, tên nhóc này vô cùng bàng quan, không khác gì cái đám đang vui đầu ăn uống kia. Mình làm việc cho ai, giết người nào, tình hình chính trị để quốc ra sao, hẳn hoàn toàn không quan tâm. Vì sao sau khi vào đội 1, Trần Thiên Anh lại quan tâm tới nhiều vấn đề như vậy? Từ Tam đại gia tộc, Bạch Y Hội, Hắc Y Hội, và Thánh Nữ.

Tên nhóc này, từ tham vọng tìm kiếm hạnh phúc cho bản thân, chẳng lẽ hẳn càng ngày càng mang những hoài bão to lớn hơn?

Từ khi được tiến cử vào đội 1 sao? Hay là... từ sau khi giết chết Lê Huyền Vân?

Không để ý tới tâm trạng của số 2, ông Ba chỉ cười cười.

- Đúng vậy, sau vụ dưới cống ngầm, động thái của Bạch Y Hội vô cùng khác lạ. Theo ý của thầy Phương, là vì Bảo vật trong tay chúng đã bị cuồn mất. Không biết là ai làm, nhưng khả năng Nguyễn Hữu Dũng lấy được là không cao. Vì Vương tộc hiện nay còn sốt sắng tìm kiếm nó hơn cả chúng ta. Chỉ có thể là đám thú vật theo chân ả Thánh Nữ kia lấy mất. Đây cũng là mục đích ban đầu của ả ta.

Số 2 cũng đã thu đi những suy nghĩ trong đầu, hướng về mọi người nói chuyện.

- Lần này chúng ta tới Quảng Yên, nhiệm vụ là để theo dõi cái đám người thú kia. Mật báo của anh Ba đây cho thấy, chúng chỉ ở đâu đó dưới các vùng mỏ. Nhiệm vụ của chúng ta không phải là giết hết bọn chúng, mà là tìm cách lấy lại được Bảo vật.

Nói tới đây, số 2 dừng lại. Hăn như nghĩ ra điều gì. Hăn đứng dậy, xin phép mọi người, rồi đi lên phòng nghỉ.

Thiên Anh cũng nói đã no rồi, hăn cũng đi lên phòng mình. Chỉ còn lại mười người ăn uống hã hê với nhau. Lên tới phòng, Thiên Anh lấy ba lô, lấy trong túi ra tấm bản đồ. Là một tấm bản đồ Hải Thành.

Bằng trí nhớ của mình, hăn lấy bút khoanh lại những địa điểm xuất hiện những tên quái vật, mà theo tình nghi, cũng là những nơi đặt phòng thí nghiệm của Bạch Y Hội.

Hăn không hiểu tấm bản đồ này có ý nghĩa gì, nhưng hăn tin rằng số 2 đã phát hiện ra điều gì.

Nhiệm vụ lần này, liệu có chỉ đơn giản như vậy? Rốt cuộc cũng tới lúc Linh công bố cho Văn thành quả mà cô bé chuẩn bị bao lâu nay, hay đúng hơn là cô bé cũng không thể giấu được nữa, vì hầu như mọi người đều biết hết rồi.

“Nhà hàng bình ổn giá” là một gian hàng to đùng nằm ngay gần trung tâm học viện Hải Dương, mặt tiền sang trọng, trang trí lộng lẫy, bắt mắt vô cùng. Vốn dĩ trong kế hoạch chỉ là một gian hàng nhỏ, nhờ Cường xây dựng, nhưng dần dần Linh lại thu nạp được một đồng “tay sai”, chính là những tuyến thủ tham gia Hội thao của Kinh Ngư. Người đông sức mạnh, rốt cuộc càng xây dựng càng hoành tráng, tới mức không thể bành trướng thêm được nữa.

- Nhà hàng bình ổn giá? - Dù đã biết trước Linh muốn làm gì, Văn cũng không hiểu lắm cái tên này.

- Hiện nay Hải Thành vào mùa lễ hội, giá cả đắt đỏ, du khách thì bị chặt chém. Bao nhiêu phụ huynh người Bắc Hà tới đây căn rằng căn lợi mua đồ ăn đắt đỏ, là để ủng hộ con em, chứ đâu phải vì họ dư dả tiền bạc? Các gia đình ở Hải Thành cũng thế. Hầu hết đều là người lao động cả. Vì vậy mình lập nên nhà hàng này để bán, với giá cả phù hợp, không hét giá cao, nhằm giúp đỡ các gia đình ấy. Sao, thấy thế nào? Ngạc nhiên chứ?

Văn lắc đầu.

- Ngạc nhiên gì chứ? Mình đoán được từ trước rồi.

- Thật không vậy? - Linh nhú mày nghi hoặc.

- Cái lần gặp bạn ở sân trường lúc tối muộn ấy, người bạn ám đầy mùi nguyên liệu. Mình thường phụ bếp cho mẹ mà, mình nhận ra chứ. Cộng thêm cái khao khát muốn chứng minh bạn là người tốt bụng, mình đoán là có liên quan gì tới giá cả đang lên cao hiện tại. Nhà hàng của anh Quang cũng lao đao vì giá cả lăm đó, nên mình mới để ý. Rồi mình hỏi anh Quang, làm cách nào để bán đồ ăn mà giá không bị cao trong thời điểm này, anh ấy nói cần có một nhà cung cấp dồi dào và thường xuyên. Vậy là mình nghĩ tới anh Long. Mình lại đi hỏi anh Long, thì hoá ra bạn đặt nguyên liệu thực phẩm rất nhiều. Mình nhớ nhà thằng Cường cũng là nơi phân phối hàng nữa. Mà mấy hôm nay thằng Cường cứ thà thà thụt trong sân trường, trên người lại toàn mùn gỗ, nên mình đoán là nó đang xây dựng cái gì đó trong trường. Tổng kết lại, thì là cái này, “nhà hàng bình ổn giá” nhỉ, dựng ngay trong trường.

- Hứ!

Linh bĩu môi nguýt nó một cái. Sau đó, cô bé lại vui vẻ nhìn lại thành quả của mình. Không tệ chút nào. Khi mọi người xếp hàng vào đây mua những suất ăn với giá cả phải chăng, hẳn bọn họ sẽ biết ơn Trần Phương

Linh lắm. Thật là một cô bé tốt bụng, sẵn sàng chịu lỗ để bán hàng giá rẻ cho mọi người.

- Ai làm đầu bếp vậy? - Văn lại hỏi.

- Mình. - Linh tự chỉ vào bản thân.

- Bạn ấy hở?

- Khi nào thi xong mình lại chạy ra đây đứng bếp. Cô Thanh dạy mình hơi bị nhiều đó!

- Vậy còn lúc thi?

- Mình sẽ nhờ người làm giùm.

- Ai vậy?

- Chờ chút. Các bác ới!

Linh vẫy tay gọi một tiếng, từ đằng xa vài người mặc đồng phục đầu bếp đi tới, lễ phép chào cô bé.

- Mấy bác này đều là đầu bếp khách sạn 5 sao đó! Mình nhờ các bác ấy đến nấu giúp mình. Đồ ăn giá rẻ, nhưng chất lượng vẫn phải thật tốt chứ?! Cô Thanh dạy mình như vậy mà.

Văn không biết đáp lời thế nào, chỉ nhún vai. Gọi cả đầu bếp 5 sao đến để nấu đồ ăn giá rẻ, cũng không biết làm sao để đáp lời nữa.

Ừ thì hi vọng là Linh đạt được ước nguyện, phổ biến được lòng tốt của mình ra khắp thành phố đi.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 264: Em Nghĩ Là Thầy Nhầm Rời

Phan Quỳnh Anh là một cô gái bé nhỏ, để tóc bím 2 bên, mắt đeo cặp kính cận dày cộp. Trông cô không xấu, nhưng cũng không nổi bật, mờ mờ nhạt nhạt, lại có đôi chút u ám.

Phan Quỳnh Anh từ nhỏ đã là một con mọt sách. Cô bé không giỏi vận động, cũng chẳng thích giao du kết bạn. Cô bé chỉ biết chăm chỉ học hành. Dù là một học sinh hiếm hoi trong trường cấp 2 thi đỗ vào Hải Dương, cũng chẳng bạn học cũ nào ấn tượng với cô. Vào tới cấp 3, cô bé vẫn lặng lẽ dè dặt như vậy, vô hình như một cái bóng.

Nhưng thành tích của cô bé lại không phải chuyện đùa. Đặc biệt là môn Văn. Cô bé yêu thích những điển tích Văn học, cô bé thức đêm thức hôm để phiêu lưu cùng những hiệp sĩ phương Tây, than thở cùng Văn nhân phương Bắc, hay choáng ngợp vì cảnh sắc phương Nam. Tất cả những xúc cảm đó, đều xảy ra trong thế giới tưởng tượng của cô, mà cô vẽ ra từ những trang sách.

Phan Quỳnh Anh không quan tâm đến chuyện thi thố so tài. Phan Quỳnh Anh cũng không phải con nhà giàu có. Cô bé có niềm đam mê với môn Văn, nhưng lại không phải là một kẻ lập dị. Quỳnh Anh vẫn có những suy nghĩ rất con người, như bao cô gái không nổi bật khác. Cô bé thầm thích Vũ Hải Phong. Cô bé thích tiết kiệm tiền mua sách. Cô bé không thích tiêu pha bữa bãi. Cô bé thích nuôi mèo... Và rất nhiều những điều rất bình thường khác.

Nhưng đối với Viện trưởng Hải Dương Bùi Kiến Huy, Phan Quỳnh Anh trong mắt lão chỉ là một con cò bí mật. Ngay khi cái trò triệt hạ tay ba ngớ ngẩn giữa ba học viện diễn ra, khi tất cả các bên đã ngỡ là cùng nhau chết chum, lão sẽ tung con bài cuối này vào sân.

Phan Quỳnh Anh rất giỏi. Những kẻ biết hết mình để đam mê một lĩnh vực nào đó, thì người bình thường làm sao có thể sánh nổi?

Thậm chí, cô bé có thể không so nổi với Triệu Thiên Trúc, nhưng so với các thành viên khác phía Giang Hạ, thì không hề thua kém. Ở Đại Nam, có thể ngang ngửa trình độ văn chương với học sinh Bắc Hà đã là vô cùng ghê gớm.

Nhưng những chuyện đó, cô bé không quan tâm. Cô bé được gọi đi thi, cô bé được dặn hãy cố hết sức mình, và cho dù không ai dặn cô cũng sẽ làm vậy. Vì chẳng một người yêu văn chương nào lại hời hợt làm ra bài thi của mình cả. Và nhà trường cũng chỉ mong có vậy.

Lần này, sau khi kết thúc đợt thi thứ 2, dù Quỳnh Anh có được 17 điểm đi nữa, cô bé cũng chẳng thấy chút nào xúc động. Cô chỉ cảm thấy đói. Giống như bao thiếu nữ thiếu tự tin khác, mỗi lần lo lắng, cô bé lại bị đau dạ dày. Mà còn nổi lo nào hơn mỗi lần bước vào phòng thi chứ?

Giờ chiếc ví được mẹ đan cho, cô bé đếm đi đếm lại chút tiền mình đang có. Ngày càng ít ỏi. Số tiền mẹ cho cô để tiêu trong đợt thi này cũng không quá ít, nhưng cái giá cả cao ngất ngưỡng của Hải Thành thời gian này khiến cô bé vừa ăn vừa tiếc tiền hùi hụi. Thậm chí, ăn xong một bữa ăn có giá cao gấp 3 lần bình thường, 2 bữa còn lại cô bấm bụng nhịn đói.

Cứ như vậy, Phan Quỳnh Anh đã vật vờ như một cái bóng, càng vật vờ hơn. Cô bé không có bạn bè nào đi cùng, chỉ có thể một mình vật vờ giữa dòng người đông đúc trong trường, đầu óc cố gắng thoát khỏi cái cơ thể phàm tục này mà theo đuổi những dòng suy nghĩ cao siêu.

Nhưng vật chất quyết định ý thức. Có thực mới vực được đạo. Bụng đói thì lấy gì mà mơ tưởng. Cái bụng đói kéo cô bé về với thực tại phũ phàng. Cô bé nhìn quanh những cửa hàng thực phẩm. Chỉ một cái xúc xích thôi cũng tới 50 xu! Chẳng lẽ đành nhịn đói mua một cái để ăn tạm?

Đúng lúc này, dòng người đông đúc xếp hàng thu hút chú ý của Quỳnh Anh. Người ta chen nhau nô nức tiến vào một gian hàng to đùng đặt chình ình ngay đó.

“Nhà hàng bình ỗn giá”. Phan Quỳnh Anh muốn xếp hàng, nhưng người ta thấy cô bé vật vờ ốm yếu như sắp đổ tới nơi, không ai bảo ai, người ta đều thương cảm mà nhường cô bé lên phía trước. Vậy là chỉ 5 phút sau, Quỳnh Anh đã chễm chệ ngồi trên bàn gọi món.

Giá cả thật sự quá rẻ. Không tới mức rẻ như ngày thường, nhưng vẫn quá choáng váng. Quỳnh Anh bán tín bán nghi hỏi cậu bé chạy bàn. Cậu ta liên tục gật đầu xác nhận.

- Chị đừng lo. Chủ nhà hàng này có thể thiếu bất cứ cái gì, chỉ có tiền là luôn luôn thừa mứa. “Người ta” muốn dùng tiền mua danh dự, chứ không lừa đảo chị cái gì đâu. Chị cứ yên tâm gọi món đi.

- Em trai, em có vẻ biết rõ chủ nhà hàng quá nhỉ?

- Bạn em đó mà. Trần Phương Linh đó, không biết chị có nghe qua chưa?

-!!!!

Quỳnh Anh chưa kịp trả lời, tất cả khách trong nhà hàng đều đã quay đầu lại trừng mắt kinh ngạc. Cái tên Trần Phương Linh, dù xướng lên ở đâu cũng đều gây ra phản ứng không nhỏ.

Trong số những người xếp hàng, đã có rất nhiều người nghi ngờ. Bà chúa Trần Phương Linh mở nhà hàng, chưa chắc đã là chuyện gì tốt lành. Nghe nói các dân tộc miền núi xa xôi có những loại bùa ngải sai khiến người khác, lỡ đâu trong thức ăn có trộn bùa này thì biết làm sao? Cả đời phải phục dịch cho Bà chúa sao?

Người ta rỉ tai nhau như vậy, rốt cuộc những kẻ ham rẻ mà tới, lục tục rời hàng bỏ về. Cửa rẻ là cửa ôi, mà ăn ôi là chết sớm. Chẳng mấy mà đám đông tản đi gần hết.

Trong nhà hàng chỉ còn lại vài người ung dung ngồi ăn uống như không có chuyện gì xảy ra.

Mà Quỳnh Anh giật mình phát hiện thấy chủ khảo Đinh Kiến Châu.

- Thầy Châu!

Thầy Đinh Kiến Châu đang điềm nhiên ăn phở, nghe tiếng gọi mà không phản ứng chút nào, một lúc sau mới giật mình quay lại.

- Em là...?

- Em là Quỳnh Anh, học sinh thi môn Văn của Hải Dương. Em đọc được vài cuốn sách của thầy rồi, thầy viết rất hay!

Hà Chí Thương hơi chút giật mình. Hắn đang giả dạng Đinh Kiến Châu, còn Đinh Kiến Châu thật thì đang phải ngồi im một chỗ ở Giang Hạ. Mà tiến sĩ như Đinh Kiến Châu, ở Bắc Hà có hàng trăm người, bố ai biết tên tiến sĩ này viết được bao nhiêu bộ sách, và chi tiết của từng cuốn là ra sao.

Nhưng trước sự nhiệt tình khẩn khoản của Phan Quỳnh Anh, hắn không thể đuổi khéo cô bé, đành vui vẻ mời cô ngồi xuống nói chuyện. - Ê Văn, lấy cho bọn anh cốc nước!

Ngồi ăn trong quán, còn có Lê Thanh Bình và chuyên hai của đội bóng chuyền, Phan Văn Dũng. Hai tên này đang ngồi ăn vừa sôi nổi bàn luận về trận đấu sắp tới. Phan Văn Dũng bỗng nhiên bị coi như 1 thiên tài chiến thuật, cũng chỉ biết phụ hoạ theo sự hứng khởi của Lê Thanh Bình.

- Nước đây nước đây!

Văn cầm ra hai cốc nước cho hai đàn anh, rồi định chạy vào trong bếp. Đột nhiên, nó nghe 2 vị khách ngồi bên nói chuyện.

- Em đã đọc sách gì của thầy ấy nhỉ?

- Dạ, là cuốn Tiềm thức Văn học.

- Ờ ừm, vậy hử? Tiềm thức Văn học à? - Hà Chí Thương chưa từng đọc cuốn này, nhưng hẳn có cách để gỡ bí. - Vậy đọc cuốn đó, em rút ra được điều gì?

- Dạ. Thầy có nói, Văn học là một công cuộc khám phá tiềm thức của bản thân, qua đó kết nối được với tiềm thức của nhân loại, và kết nối được mọi người lại với nhau.

“Ra vậy”, Hà Chí Thương cười khà khà. Quan điểm này, hoá ra là Đinh Kiến Châu viết ra dựa trên triết lý của các đời Bắc Hoàng. Vậy thì hẳn nắm rõ hơn ai hết.

- Khà khà khà, đúng vậy. Văn học, chính là một công cuộc khám phá tiềm thức. Quan điểm này, là vô cùng đúng đắn.

- Em nghĩ là thầy nhầm rồi.

Bỗng nhiên, thằng nhóc chạy bàn Vương Thành Văn đột ngột xen vào một câu.

=====

Cả ngày hôm nay tác giả bị bắt cóc, đến giờ mới xuất hiện trở lại. Mọi người hãy chúc mừng tác giả đi nào!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 265: Thiên Mệnh (2)

- Em nói sao?

Bị xen vào như vậy, Hà Chí Thương vẫn bình thản đáp lời.

- Văn học, không chỉ là khai phá những tầng vô thức. Không phải chỉ là cảm xúc, không phải chỉ là sự đồng cảm. Văn học là để đưa người ta lên những tầng cao hơn, để người ta phải vượt qua những vô thức bản năng và suy ngẫm về những điều phức tạp.

Hà Chí Thương có hơi sững người vì lời nói phát ra từ đứa nhóc này. Giây lát sau, hắn mới hỏi lại.

- Câu nói này, nghe khá quen. Thầy giáo của em là ai?

- Thầy em tên Lưu Vĩnh Khang. Nhưng quan điểm vừa rồi, lại là thầy của thầy ấy, cũng là người viết ra quyển sách mà em đã đọc. Thầy Nguyễn Mạnh.

Hà Chí Thương nở một nụ cười.

- Ra vậy. Là thầy giáo Nguyễn Mạnh của Đại Nam sao? Ta nghe danh đã lâu, nhưng lúc sinh thời của thầy ấy ta lại không có cơ hội bái kiến. Văn học lý trí phải không? Nghe nói thành tựu này không ai kế thừa, cũng đáng tiếc thay! Nhưng nếu em muốn trở thành truyền nhân của dòng Văn học liêu lĩnh ấy, vậy thì hãy chứng minh là em đủ sức.

- Chứng minh?

- Đúng vậy. Hãy thử trả lời câu hỏi của thầy xem.

- Vâng? Thầy cứ hỏi đi, nếu trả lời được em sẽ cố gắng trả lời.

Quỳnh Anh ngồi đối diện, bỗng nhiên cũng trở nên vô cùng hứng thú. Câu hỏi của thầy Châu, sẽ thế nào đây?

Chỉ thấy Hà Chí Thương cầm lên cốc nước chè, nhìn nước sóng sánh, những lá trà đen sậm lắc lư theo sóng nước. Hắn đặt ra câu hỏi.

- Thiên Mệnh là gì?

- Aa...?!

Câu hỏi này, khiến Phan Quỳnh Anh giật mình. Cuốn sách của Đinh Kiến Châu, và nhiều tác giả Bắc Hà khác, cũng nhiều lần nhắc tới Thiên Mệnh. Cô bé dè dặt lên tiếng.

- Thưa thầy. Em có đọc sách của thầy và một số tác giả khác. Thiên Mệnh, liệu có phải là dòng chảy của thế giới, phải không ạ?

Hà Chí Thương nhìn cô bé này, mắt lộ vẻ tươi cười khích lệ. Quỳnh Anh như được tiếp thêm động lực để tiếp tục.

- Dòng chảy của thế giới, cũng chính là dòng chảy tiềm thức của tất cả mọi người. Thứ dòng chảy ấy vô hình mà lại hữu hình, chi phối toàn bộ dòng lịch sử. Chiến tranh hay hoà bình, an ổn hay bạo loạn, tươi sáng hay đen tối, đều do dòng chảy ấy quy định. Nếu tiềm thức của mọi người chỉ chứa toàn căm ghét, hận thù và đau khổ, thì vận mệnh của thế giới cũng không thể nào tốt đẹp. Nhưng nếu tiềm thức con người tràn đầy sự vui vẻ, hoà ái, và kính trọng lẫn nhau, thì thế giới trở nên tốt đẹp và thái bình.

- Đúng vậy. Thiên Mệnh là thứ mà con người có thể cảm nhận thấy, nhưng không thể điều khiển nó. Không ai có thể ra lệnh cho Thiên Mệnh,

không ai có thể làm chủ nó. Người ta chỉ có thể thuận theo nó để làm việc, để trị vì, để thời loạn lạc không quá bi thương, mà thời thái bình càng thêm no ấm. Triết lý của tất cả các đời cai trị Bắc Hà, đều là như vậy. Bắc Hà lãnh thổ chú trọng văn chương, cũng vì văn chương là công cụ giáo hoá con người, hướng tiềm thức con người về cái thiện, cái đẹp.

- Ừm. - Vương Thành Văn chỉ trầm ngâm một tiếng.

- Có gì không đồng ý sao? - Hà Chí Thương hỏi lại nó.

- Có người đã nói với em, Thiên Mệnh là thứ nằm rất cao trên bầu trời, nhưng cũng đồng thời nằm trong chính chúng ta. Mỗi lần ta nhìn lên bầu trời sao, cũng là lúc ta soi vào chính tâm hồn mình. Thiên Mệnh không phải là thứ quá to tát mà cần tới toàn bộ thế giới mới có thể hình dung, Thiên Mệnh nằm trong chính mỗi người.

- Vậy sao? Nhưng một cá nhân đơn lẻ, liệu có thể thay đổi được dòng chảy của thế giới? Dù có là Chí Tôn Cường giả, 1 trong 5 kẻ mạnh nhất thế giới, cũng không dám vỗ ngực nói rằng mình có thể làm chủ Thiên Mệnh. Em có biết tới, Đại Nam Tứ Đại Thần Khí, và Bắc Hà Tứ Đại Thần Khí chứ?

Văn lắc đầu.

- Em chưa từng nghe tới.

- Khả khả khả, không sao. Để thầy kể cho. Đại Nam Tứ Đại Thần Khí, là Quy Văn Lịch, Tỳ Bà Cầm, Thổ Thạch Niêu, và Thiên Đoạn Trúc. Quy Văn Lịch là để ghi chép lại lịch của trời đất, phục vụ nông nghiệp. Tỳ Bà Cầm là để tấu lên âm nhạc, phục vụ đời sống tinh thần. Thổ Thạch Niêu, là một niêu cơm ăn hết lại đầy, chính là khát vọng một cuộc sống ấm no. Thiên Đoạn Trúc, tượng trưng cho một loại khí giới phòng vệ, tượng trưng cho tinh thần độc lập tự cường. Chỉ nhìn vào Tứ Đại Thần Khí ấy, người ta nhìn ra được toàn bộ câu chuyện về mảnh đất Đại Nam, và con người Đại

Nam. Nhưng cũng nhìn vào Tứ Đại Thần Khí ấy, người ta lại thấy rằng Đại Nam ngày nay đang đi ngược lại với chính những nền tảng của mình.

- Em nghĩ thầy nên phân tích rõ ràng cho em hơn một chút. - Quỳnh Anh tuy cảm thấy vô cùng hứng thú, nhưng cũng thấy nhức đầu.

- Ngẫm lịch của trời đất, trồng trọt để có một niêu cơm đầy, trồng tre để mà đánh giặc, cuối cùng yên vui để cùng hát ca, chẳng phải đều là thuận theo trời đất? Trời đất không cho phép, liệu có vụ mùa để mà thu hoạch, liệu có khí giới để mà phòng bị, liệu có những ngày yên vui để hát ca? Bởi vậy mới nói, người Đại Nam cổ đại, vô cùng tin và thuận theo Thiên Mệnh. Mà nói đúng hơn, ngày đó, không có Đại Nam, cũng không có Bắc Hà, chỉ có một đại lục thống nhất với những quần thể người sống hoà ái và thuận theo Thiên Mệnh.

Hà Chí Thương nhấp một ngụm nước chè, lại ung dung nói tiếp.

- Bắc Hà Tứ Đại Thần Khí, là Tế Thần Điện, Thánh Nhân Thư, Tỉnh Nhân Chung, và Trụ Thiên Bổng. Nói về 8 món Thần Khí của 2 nước, kì thật cũng có nhiều giai thoại. Như thầy đã nói, trước thời điểm Đại Nam Đế quốc ra đời 3000 năm trước, không có Đại Nam, cũng không có Bắc Hà. Tỳ Bà Cầm, vốn là Thần Khí của Bắc Hà, rốt cuộc lại vào tay người Đại Nam, mà Trụ Thiên Bổng, vốn là của Đại Nam, lại về tay Bắc Hà. Rồi bao lần vay vay mượn mượn, nói món nào thuộc về ai, đều nói không rõ nữa. Chỉ biết 8 món Thần Khí này, đều thể hiện rất rõ tinh thần của Viễn Đông đại lục, đó là sự hoà hợp với thiên nhiên, và đề cao Thiên Mệnh. Tế Thần Điện, Thánh Nhân Thư, và Tỉnh Nhân Chung, đều là nói về việc giáo hoá con người. Có sợ hãi thánh thần, mới biết làm việc lễ độ. Có tiếng chuông cảnh tỉnh, mới biết tu chỉnh bản thân. Có sách của bậc thánh hiền, mới có thể học tập nên người. Văn hoá Viễn Đông đề cao tính tập thể tới vậy, vì sao lại có thể “Thiên Mệnh nằm ngay trong mỗi người” được chứ?

- Ủm, chuyện này...

- Mà thôi, trời cũng đã tối rồi. Dem câu hỏi này ra hỏi em, đúng là thầy hơi quá đáng. Em cứ về suy ngẫm thử xem. Nếu tìm ra được câu trả lời, có thể tới nói với thầy.

- Em sẽ suy nghĩ.

- Được rồi, thầy về đây. Cho thầy gửi tiền ăn cho cả em nữ này luôn. Em nữ này là Phan Quỳnh Anh phải không? Thầy đã đọc bài thi của em, rất tốt. Còn em, em tên là gì ấy nhỉ?

- Em là Vương Thành Văn.

“Vương Thành Văn?”.

- Khà khà khà. Vậy là, Thiên Mệnh lại trêu đùa tất cả chúng ta. Khà khà khà.

- Thầy nói vậy tức là sao?

- Không có gì. Thầy chỉ nói nhảm mà thôi.

Hà Chí Thương vừa cười khàn khạch, vừa bước ra ngoài. Trong đầu hẳn, chỉ còn một loại ý nghĩ. Thiên Mệnh rất biết trêu đùa con người.

=====

Trước đây, từng có 1 chương tên là Thiên Mệnh. Đây chính là chương số 2, sau này sẽ còn nhiều chương nữa. Hãy chú ý tới từng chương.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 266: Những Vụ Trộm

Sau ngày đầu tiên còn nhiều người nghi kị, những khách hàng của ngày 1 bắt đầu nói cho mọi người, thức ăn ở nhà hàng ngon tới mức nào, và ăn xong cũng không có dấu hiệu gì là bị giở trò. Khách ngày 2 dần đông lên, nhanh tới mức chóng mặt.

Giờ đây nhà hàng bình ổn giá của Trần Phương Linh, đã xếp tới 10 hàng người, và nhà hàng không thể cho khách ngồi trong nữa, mà chỉ bán kiểu take away. Không biết những người mua được hàng rẻ có thấy biết ơn Trần Phương Linh hay không, nhưng số người nguyên rửa cô bé thì đã tăng vùn vụt.

- Mẹ kiếp!! Trần Phương Linh!! Tâm địa độc ác, lòng lang dạ sói!!

- Không ăn được thì đập đổ đây sao?!! Không muốn người khác làm ăn nên cố tình bán phá giá à?

- Bán phá giá thế này thì làm sao có đứa nào được lợi?! Chết chùm cả lũ!!

- Chết sao gì cả lũ?! Người ta nhiều tiền, nên người ta cố tình dùng tiền để chết bọn mình. Chỉ khổ thân đám dân đen lương thiện làm ăn như bọn mình, cuối cùng chết hết.

Nguyên nhân của những lời chửi rửa trên, là vì Trần Phương Linh bán phá giá. Vật giá Hải Thành leo thang, không phải do người ta cố tình đẩy nó lên, mà là do thị trường điều tiết. Sức mua cao, sức bán thấp, thì giá cả tăng cao. Ngược lại, nếu sức bán cao mà sức mua thấp, thì giá lại giảm

xuống. Hàng hoá lại qua nhiều công đoạn trung chuyển. Một cái xúc xích, nhập về 40 xu, không thể bán với giá 30 xu được. Trong 40 xu ấy, không chỉ là tiền cái xúc xích, còn là tiền thuê chỗ, tiền thuế, tiền bảo kê, và đủ mọi loại tiền.

Hiện nay, khi cả làng cùng bán xúc xích 50 xu, ai cũng có lãi. Bán cao hơn thì không ai mua. Nhưng đột ngột từ trên trời rơi xuống một loại xúc xích giá rẻ, chỉ có 20 xu, thì tất nhiên không ai mua loại 50 xu nữa. Ai cũng sẽ nghĩ, bọn bán xúc xích 50 xu kia là bọn lừa đảo chặt chém.

Nhưng suy nghĩ như vậy là oan cho người bán hàng quá. Người bán cần có lãi, còn Trần Phương Linh bán hàng mà không cần lãi, thậm chí bỏ tiền ra để bù lỗ. Có loại nhà hàng bình dân nào mời cả đầu bếp 5 sao về để nấu nướng không?

Tất cả những nhà hàng xung quanh bị mất khách, đều cảm thấy ảm ức không chịu nổi, mà lại không thể làm được gì. May mắn một điều, là sức bán của bên phá giá cũng có giới hạn. Một ngày nhà hàng của Trần tiểu thư bán được bao nhiêu suất cơm? Một trăm, hay một ngàn? Dù có bán nhiều hơn nữa cũng không đủ sức phục vụ tất cả khách hàng đến tham quan sự kiện. Tới khi nhà hàng đó hết hàng, khách lại phải đi ăn ở nơi khác mà thôi.

Nhưng khổ nỗi, khách hàng sau khi chen lấn không nổi, hay xếp hàng cả ngày mà không tới lượt, đến ăn ở các nhà hàng kia, luôn miệng chê cơm dở, luôn miệng nói giá cả đắt đỏ, liên tục phàn nàn nhân viên, thậm chí còn có hàng nghìn đơn phản ánh tố cáo lên ban tổ chức.

Tất nhiên là những đơn phản ánh đó không được xử lý, các nhà hàng cũng cố gắng giảm bớt chút giá cả, đủ gắng gượng qua tai kiếp lần này, nhưng không ai vừa lòng. Bao nhiêu vốn liếng đầu tư vào sự kiện, lần này gần như thu về chỉ đủ bù vốn.

Ai cũng thăm rửa Trần Phương Linh. Hôm nay Phan Quỳnh Anh dậy thật sớm, cô đánh răng rửa mặt, tập vài bài thể dục, rồi sửa soạn để chuẩn bị đi thi. Cô bé vươn tay tới đầu giường tìm cái kính quen thuộc.

Nhưng không có.

Cô bé hoảng hốt quơ tay khắp giường, lật tung chăn gối, tìm kiếm đủ mọi ngõ ngách, nhưng không thấy.

Cô bé khóc thét lên, khiến tất cả các chị cùng phòng phải tỉnh ngủ. Cả phòng xúm lại tìm kính cho Phan Quỳnh Anh, nhưng không thấy.

- Ai cho con bé mượn cái kính đi. Hôm nay nó phải thi đấy.

- Không có. Kính nó vừa viền vừa cận, lại đến 8 độ, ai có được!

- Thế biết làm sao?

- Cố gắng tìm cho nó đi, nếu không thì đi hỏi mượn các phòng bên xem.

Toà nhà A, kí túc nữ của Hải Dương, chẳng mấy chốc mà loạn cả lên. Cả toà nhà hoảng hốt với một nhiệm vụ bất ngờ: tìm kính cho Phan Quỳnh Anh. Nhưng tuyệt nhiên không có.

- Bị trộm rồi hay sao ấy!

- Điên! Ai đi trộm một cái kính làm cái gì? Còn bao nhiêu thứ “quý giá” khác sao không trộm?

- Đêm qua còn thấy con bé đeo kính lên phòng mà.

- Đi gọi lũ con trai dậy. Bắt chúng nó đi tìm mau!

Phan Quỳnh Anh vốn là một cô bé vô danh, nhưng từ sau khi đạt kết quả cao, lại trở thành cục cưng của cả trường. Cô bé mất kính, lại đúng lúc trước khi thi, khiến toàn bộ Hải Dương lo sốt vó.

Thậm chí, trước khi lũ nam sinh Hải Dương kịp chạy sang, Viện trưởng Bùi Kiến Huy đã hốt hải chạy tới.

- Quỳnh Anh! Con bị làm sao? Mất kính á? Có nhìn thấy gì không? - Lão giơ ra ba ngón tay - Mấy ngón đây? Con nhìn rõ không?

- O, là 4... hay là 5 ngón vậy?

Bùi Kiến Huy úp mặt vào lòng bàn tay. Phên này toi rồi.

- Sao vậy?

Tiếng một nam sinh chạy tới. Có thể nhanh chóng chạy tới nơi này, tốc độ đó chỉ có Vũ Hải Phong. Tên này còn đang bó bột cánh tay, không thể đi thi, vốn đã cảm thấy áy náy. Lại nghe nói vũ khí bí mật của trường gặp chuyện, sốt sắng chạy tới.

- Hải Phong, em ở đây lo liệu nhé, thầy đi giải quyết chuyện này.

Vừa nói xong, Bùi Kiến Huy nhảy thẳng lên lan can, mặc kệ đang ở tầng 5, lão Đạp Không Bộ chạy thẳng về phía phòng Giám vụ.

Bùi Kiến Huy thật sự đang rất điên tiết. Vũ khí bí mật lão dày công chuẩn bị, chẳng lẽ chỉ vì cái sự cố con con này mà thất bại? Lại do “đứa” nào giờ trò đây? Bạch Thanh Phương? Hay Trịnh Văn Dũng?

Chuyện này lão phải làm cho ra nhẽ! Đàm Đức Vũ mới 6 giờ sáng đã bị đánh thức. Ngài Sở trưởng Sở Giáo dục ngáp ngáp dài, vươn vai một cái mà nghe xương cốt răng rắc. Hắn bất đắc dĩ nhìn Bùi Kiến Huy mặt đỏ gay đứng đó.

- Anh Vũ, anh phải làm rõ ràng chuyện này cho em!
- Sao vậy?
- Học trò cưng của em bị trộm mất kính!
- Thì kiếm cái kính khác cho nó.
- Kính của nó, tìm khắp cả trường chắc cũng không ra một cái thứ 2.
- Vậy là không có kính nó không thi được à?
- Tất nhiên là không rồi.
- Vậy xem camera chống trộm đi.
- Kí túc nữ, ai cho phép đặt camera vậy? Chỉ có camera hành lang mà thôi, nhưng không thấy điều gì bất thường.

Đàm Đức Vũ thở dài một tiếng. Tâm tình của Bùi Kiến Huy, hẳn có thể thông cảm, nhưng chuyện này so với những chuyện hôm trước, còn chưa đáng để nói. So với việc ngang nhiên triệt hạ đối thủ trên sân, trộm mất một cặp kính chưa coi là gì. Với lại, chuyện này không có bằng chứng.

Hứa hẹn qua loa để làm tên này yên lòng, Đàm Đức Vũ đuổi khéo hẳn về. Trong lòng hẳn cũng hơi thắc mắc. Không biết chuyện này là do ai làm đây? Nếu có thể đột nhập kí túc trộm một cái kính mà không ai hay biết, sao không tranh thủ phá hoại Hải Dương thêm nữa? Ví dụ như đánh thuốc lú cả đám học sinh, vậy là Hải Dương khỏi phải thi cử rồi.

Tại sao chỉ là một cái kính? Kết quả thi đợt 3 của Hải Dương thật sự là một bước lùi. Không ai quá xuất sắc như Phan Quỳnh Anh, kết quả chỉ ở mức cao, chứ không phải quá cao. Phan Quỳnh Anh rất cuộc phải mắt mũi kèm nhèm đi vào phòng thi, một chữ cũng không đọc nổi, điểm số về mo.

Nhưng cô bé lại không hề buồn bã vì chuyện này. Nhờ mất kính, mà lại được Vũ Hải Phong an ủi. Thậm chí, hết giờ thi, vừa bước ra ngoài, đã nghe tiếng Vũ Hải Phong vang lên.

- Em thi được chứ?

Quỳnh Anh chỉ thấy lơ mờ phía trước bóng người, nhưng vẫn vui vẻ lắc đầu.

- Chuyện này... Anh rất lấy làm tiếc... Khó khăn lắm mới có cơ hội thể hiện mình, vậy mà...

- Không sao đâu anh! - Quỳnh Anh dứt khoát khẳng định. Quả thực, được Vũ Hải Phong quan tâm thế này, đã đáng giá gấp vạn lần một kì thi rồi. - Em mới lớp 10, cũng chưa thật sự đủ sức để làm niềm hi vọng cho trường. Nhưng anh thì khác, anh đã lớp 12 rồi, lại phải bỏ thi như vậy, em thấy tiếc cho anh nhiều hơn.

“Thật là một cô bé tốt”. Lần đầu tiên gặp Phan Quỳnh Anh, là mấy ngày trước, khi tập trung phổ biến quy chế. Quả thực lúc đó hẳn chả có ấn tượng gì mấy với cô bé u ám này. Nhưng khi bỏ cặp “đít chai” kia đi, hình như Phan Quỳnh Anh cũng... khá dễ thương.

Một người ưu tú như Vũ Hải Phong, thường không vừa mắt bất cứ cô gái nào, nếu họ không đạt được tầm trí tuệ như hắn. Bản thân việc Phan Quỳnh Anh học giỏi như vậy, thành tích cao như thế, ngay từ đầu đã là một loại lợi thế. Chỉ là cô bé chưa nhận ra mà thôi.

- Không sao đâu, anh còn giải đấu mở rộng cơ mà. Đây mới là lúc anh thể hiện.

- Thật hả anh? Liệu tay anh có lạnh trước lúc đó không?

- Bác sĩ bảo không vấn đề gì. Thầy Huy cũng chi rất nhiều tiền để chữa trị đó.

- Thế thì tốt quá.

- Mà mắt mũi em như vậy, làm sao nhìn thấy đường mà đi? Để anh dẫn em về kí túc nhé?

- Về kí túc làm gì chứ? Em đói.

- Ừ nhỉ? Vậy anh dẫn em đi ăn nhé. Bữa này anh mời.

- Được thôi.

Quỳnh Anh vịn lấy tay “anh ấy”, cảm thấy lòng tràn ngập sự tin cậy và an toàn. Phan Quỳnh Anh bị mất kính, nhưng đối với cô bé lại không phải điều gì thiệt hại. Nhưng những vụ trộm chưa dừng lại ở đó. Và nạn nhân không phải ai cũng vui vẻ như cô bé.

- Má nó!! Đâu mất tiêu rồi?!

Trong phòng thay đồ nhà thể chất, Lê Thanh Bình rút lên.

Đôi giày thi đấu của hấn đã không cánh mà bay.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 267: Nghi Thức

Trận đấu hôm đó Lê Thanh Bình phải mượn một đôi giày cỡ nhỏ. Những ngón chân của hắn bị ép cho đau điếng. Nhưng khổn nạn thay, hắn vẫn phải chạy rất nhiều, nhảy rất nhiều.

Vì Vương Thành Văn liên tục dồn bóng cho hắn.

Không phải Văn không biết Lê Thanh Bình đang thấy đau đớn thế nào, nhưng anh ta đã dặn nó phải giúp mình toả sáng, nó chỉ làm theo mà thôi.

Đứng trước sự “nhiệt tình” đó, Lê Thanh Bình chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi vượt qua đau đớn mà ghi bàn. Chẳng mấy chốc, một mình hắn đã ghi hơn 50 điểm. Toàn bộ khán đài reo hò hô tên hắn. Những ngày gần đây cái tên Lê Thanh Bình đã được nhiều người biết đến hơn, như một hiện tượng.

Nhưng hắn không có tâm trạng đâu mà quan tâm.

Kình Ngư lại chiến thắng. Hết trận, hắn khập khiễng bước về băng ghế, đám đồng đội vội vã xách xô nước đá ra để hắn ngâm chân. Bàn chân hắn đã phồng rộp.

- Ui da ui da!!

- Bị thế này thì làm sao đấu được mấy trận sau?

- Qua phòng y tế nhờ người ta xử lý thôi. Dù có phải cắt mấy chỗ rộp đi cũng được. Làm sao có thể không chơi tiếp được chứ? Mả cha đứa nào ăn trộm giày của tao!!

Phòng thay đồ nam, không gắn camera theo dõi, lại nhiều người ra vào, nên không thể biết ai đã lấy trộm giày của Lê Thanh Bình, và để làm gì.

Nhưng những vụ trộm chưa dừng lại ở đó.

Lần này, là một vị tai to mặt lớn hơn rất nhiều, vào một sáng đẹp trời, đã thấy con dấu chủ khảo của mình không cánh mà bay.

Chính là Đinh Kiến Châu, hay chính xác hơn là Hà Chí Thương.

Hắn gầm lên tức tối. Ngày thường Hà Chí Thương rất hiền lành độ lượng, nhưng khi nhân cách hắn thay đổi, thì không ai dám động vào.

Chuyện chủ khảo Đinh Kiến Châu bị mất đồ, nhanh chóng lan ra toàn bộ các học viện. Ban tổ chức ra sức điều tra, nhưng hình như vụ án không có tiến triển.

3 vụ trộm liên tiếp, không khỏi khiến người ta liên tưởng rằng do cùng một người làm.

Nhưng nạn nhân không có gì liên quan với nhau, vật bị mất cắp cũng không liên hệ, chỉ có một điểm chung duy nhất: là thủ đoạn trộm vô cùng tinh vi, không để lại bất kì dấu vết gì.

Nhiều người phản bác rằng, 3 vụ trộm trên không thể do cùng một người gây ra, ít nhất là vụ Phan Quỳnh Anh và Lê Thanh Bình, vì lý do như sau: Phan Quỳnh Anh mất đồ ở kí túc xã nữ, còn Lê Thanh Bình mất đồ trong phòng thay đồ nam.

Muốn đột nhập kí túc xá nữ, chỉ có thể là nữ. Muốn vào phòng thay đồ nam, chỉ có thể là nam.

Và kính với giày chỉ là hai món đồ không đáng kể, còn ẩn chủ khảo lại quan trọng hơn nhiều. Tại sao phải tốn công sức để trộm hai món đồ kia? Chỉ là để luyện tập hành vi trộm thôi sao? Lời giải thích này cũng không hợp lý. 3 địa điểm gây án hoàn toàn khác nhau, không thể nào coi là nơi luyện tập thủ pháp. Và vì sao lại là 3 người trên? Tại sao không phải là bất cứ ai khác?

Theo ý kiến đa số, trộm kính của Phan Quỳnh Anh là thủ đoạn triệt hạ Hải Dương của 2 học viện lớn. Trộm giày của Lê Thanh Bình có thể là trò chơi khăm. Còn trộm ẩn chủ khảo của thầy Đinh Kiến Châu là một vụ án nghiêm trọng cần phải điều tra.

Vì vậy, từ giờ cho tới lúc tìm ra cái ẩn, thầy Đinh Kiến Châu chịu khó dùng tay để kí kết toàn bộ các văn bản, các đề thi, các loại bì niêm phong. Tính ra cũng tới mấy chục ngàn chữ kí một ngày.

Hà Chí Thương nghe thấy vậy, gào lên một tiếng. Hắn rất muốn lôi Vương Vũ Hoành tới đây làm chủ khảo một ngày cho biết. Khổ vãi lúa chứ sung sướng gì đâu. - Văn!

- ... A!

- Sao gọi nãy giờ bạn mới trả lời thế?!

- À, mình đang nghĩ một chuyện. Mà bạn hỏi chuyện gì?

- Lần 3 bạn thi được 18 điểm đó, sao bạn càng thi điểm càng cao vậy?

- Cũng bằng điểm bạn còn gì? - Đợt thi thứ 3, nhân 3 số điểm, nên 18 điểm, thực ra là 6/10. Văn lần đầu thi được 2, lần sau là 4, lần này là 6. Không hiểu vì sao, đề càng khó, điểm của nó càng tăng.

- Bằng điểm mình đó! Bạn nghĩ bằng điểm mình dễ vậy à? Mà thôi, bỏ đi. Cũng không phải lần đầu. Công sức dạy dỗ của mình có kết quả, mình vui lắm chứ. Mình chỉ bức vì bạn có vẻ chả quan tâm gì.

- Có quan tâm chứ. Nhưng điểm cũng đã biết rồi, đâu nhất thiết phải nói mãi về nó? Có những chuyện đáng để suy nghĩ hơn nhiều.

- Chuyện gì?

- 3 vụ trộm vừa qua.

- Bạn phát hiện ra điều gì à?

- Không nhiều lắm.

- Nói thử xem.

- 3 vụ ấy, phần nhiều là do một người gây ra.

- Vì sao?

- Thứ nhất là về thủ pháp. Rất kín đáo, cẩn thận. Mình chưa biết rõ hiện trường vụ thứ 3, nhưng hiện trường 2 vụ đầu, đều là nơi có nhiều người qua lại. Ở kí túc, có đông học sinh, Hải Dương lại là ngôi trường quá lớn, chắc chắn các học sinh không thể biết hết mặt nhau. Có một người lạ bước vào kí túc cũng không khiến ai nghi ngờ. Vụ thứ 2, phòng thay đồ nam cũng là như vậy.

- Nhưng còn giới tính?

- Tạm thời không nói tới giới tính. Vấn đề thứ 2, là vật bị mất trộm. Kính, giày, và ấn. Bạn thấy có điểm gì chung?

- Không thấy. Chả liên quan gì tới nhau.

- Đó là bạn chưa thử đứng trên điểm nhìn của kẻ trộm. Đối với hăn, kính, giày và ăng, đều là một thứ “công cụ”! Chị Quỳnh Anh phải có kính mới có thể đi thi, anh Bình phải có giày mới có thể thi đấu, thầy Châu phải có ăng để làm việc. Đó đều là những công cụ không thể thiếu.

- Ừm.

- Thứ 3, là nạn nhân bị mất trộm. Bạn nghĩ thử xem, Phan Quỳnh Anh, Lê Thanh Bình, Đinh Kiến Châu, có điểm gì chung?

- Chả có điểm gì chung cả.

- Không đâu. Tên của họ. Anh, Bình, Châu. A, B, C! Đây là một loại gây án hàng loạt dựa theo bảng chữ cái!

-Ồ!! Có loại gây án kiểu này nữa hả? Ai mà rảnh như vậy?

- Gây án theo bảng chữ cái, hay gây án theo một loại danh sách nào, có thể có nhiều nguyên nhân. Hoặc là trả thù, hoặc là để thoả mãn nhu cầu tâm lý, hoặc là để lại lời thách thức cho những người phá án. Có một vụ án mà anh Quang từng kể cho mình, thủ phạm muốn trả thù chỉ một người trong bảng danh sách ấy thôi, nhưng hăn ta giết lần lượt từng người một để đánh lạc hướng điều tra. Nó giống như một loại “nghĩ thức”.

- Nghĩ thức gì mà man rợ vậy?

- Nên mới nói, những kẻ như vậy đều bị ám ảnh về mặt Tâm lý. Nếu không bày ra “nghĩ thức” ấy, họ sẽ không thể nào thoả mãn được.

- Ừm, mình hiểu.

Linh đã bắt đầu học môn Tâm lý. Những phân tích này, cô bé có thể hiểu được phần nào. Vô thức của con người, chi phối tới 90% hành động.

Mà vô thức nếu bị tổn thương vì nguyên nhân gì đó, thì người ta sẽ gặp chướng ngại về mặt tâm lý mà chính họ cũng không nhận ra.

Một người từng bị ngã, có thể sẽ trở nên sợ độ cao. Một người từng bị bỏ rơi, có thể sẽ trở nên ích kỷ và thích kiểm soát người khác.

- Nhưng vụ trộm lần này, tính chất không có gì quá nghiêm trọng, vậy có phải là một loại “nghi thức” không? - Linh lại hỏi.

- Mình không biết. Cũng chỉ là một khả năng. Mình chưa thể biết chắc đó có thật sự là động cơ của thủ phạm hay không. Nếu nạn nhân tiếp theo có tên ở hàng D, vậy thì suy đoán này sẽ được kiểm chứng thêm nữa.

Nạn nhân tiếp theo, không phải người lạ, chính là chuyên 2 của đội bóng chuyền, Phan Văn Dũng.

=====

Đợt này bận tối tăm mặt mũi, nên tác sẽ chỉ up 1 ngày 1 chương. Đợi qua cơn sóng gió này chúng ta lại quay trở về lịch trình như cũ. Mong mọi người tiếp tục ủng hộ.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 268: Tất Cả Cùng Chết

Phan Văn Dũng lần này mất một cái ống nhòm. Chẳng biết tên này mang ống nhòm theo để làm gì, nhưng bị mất, nhìn mặt tiếc hùi hụi.

Tình huống mất trộm cũng không có gì đặc biệt. Hắn để ống nhòm trong phòng kí túc, đến tối trở về tìm không thấy.

Giống như trường hợp của Phan Quỳnh Anh, camera ngoài hành lang không ghi lại dấu hiệu gì đáng nghi.

4 vụ trộm, ngoại trừ vụ mất cái ấn của chủ khảo Đinh Kiến Châu, còn lại đều không có hậu quả gì nghiêm trọng. Nhiều người cũng thấy tên của 4 người tạo thành một danh sách A, B, C, D, nhưng cũng không có gì chắc chắn. Hơn nữa, cũng không rõ thủ phạm bày ra chuyện này làm gì.

Giống như một trò chơi khăm. Vì vậy, không ai quá coi trọng vụ việc này., lại không có bằng chứng gì để tiếp tục điều tra, nên công tác điều tra chỉ có thể dừng lại tại đó. Còn những ai tên bắt đầu bằng vần Đ, như Đạt, Đức..., bắt đầu chăm chăm bảo vệ đồ đạc của mình. Kí túc nhà F, là nơi ở của đoàn Giáo phường Cẩm Giang. Cả đoàn đều là nữ, lòi ra một nam sinh, nhưng nam sinh này còn đang học Sơ trung, lại đẹp trai dễ mến, hiền lành ngoan ngoãn, nên không chị gái nào ghét.

Nhưng sau 3 đợt thi, chuyện kì lạ của nam sinh này đã chuyển khắp nơi khắp chốn, khiến cả Giáo phường Cẩm Giang cũng phải ngượng lây.

Nguyễn Thanh Phong, một lần nữa bị gọi lên phòng giáo viên dẫn đoàn.

- Phong!! 3 đợt thi liên em nộp giấy trắng! Mà lần 2 đã không có hình hoạ, thì lần 3 chắc chắn là không có khối, nên em nộp giấy trắng cũng là chuyện cô đã biết trước. Nhưng đừng nói với cô, mai là lên màu, mà tranh của em lại dùng toàn màu trắng đấy nhé!

- Không đâu. Tranh em có màu mà.

- Vậy sao? Vậy thì tốt. Chỉ cần em không bị 0 điểm nữa là được.

Cô giáo hơi thở phào một hơi. Đúng vậy, có những trường phái hội hoạ hiện đại, không có bố cục, không có hình khối, mà hoạ sĩ ngẫu hứng trét lên tranh những mảng màu phá cách.

Trường phái ấn tượng.

Nếu Nguyễn Thanh Phong thật sự muốn vẽ thể loại tranh như vậy, vậy thì 3 đợt thi đầu bị 0 cũng không sao cả, chỉ cần đợt thi màu thể hiện hết mình là được rồi. Học viện Hải Dương, lâu lắm mới được dịp tổ chức một sự kiện lớn, đáng lẽ phải là thời điểm giới thiệu cho cả nước biết về mình, ai dè lại gặp quá nhiều sự cố như vậy.

Nhưng mọi chuyện chưa dừng lại tại đó. Khi mọi người còn đang nơm nớp lo sợ tên trộm bí ẩn, hay lo xếp hàng vào ăn nhà hàng bình ổn giá, hay điên đầu vì kì thi, thì một sự cố khác lại tới.

Toàn bộ đoàn học sinh của học viện Vô Cực bị tiêu chảy phải nhập viện.

Kết quả tìm hiểu cho thấy, suất ăn của Vô Cực bị quá hạn sử dụng.

Nhân viên nhà bếp bị khiển trách nặng nề, bếp trưởng bị đuổi việc.

Nhưng những học sinh phải nhập viện, thì không thể nào tham gia kì thi được nữa.

Rụng ở đợt 4 như vậy, không khác gì nói Vô Cực đã bị loại thẳng khỏi cuộc đua này. - Bùi Kiến Huy!!! Mày ra đây cho tao!!!

Trịnh Văn Dũng, ngày thường gặp Bùi Kiến Huy là xưng anh anh em em, ai dè giờ gọi thẳng tên họ, xưng tao gọi mày. Hắn đã điên tiết quá rồi.

- Người anh em, sao vậy?

Từ trên phòng hiệu trưởng, Bùi Kiến Huy ló đầu ra ngoài ban công, tươi cười lên tiếng.

- Chuyện cái con mẹ mày!! Học viện Hải Dương là địa bàn của mày, đầu bếp cũng là người của mày. Nhưng giữa hàng trăm nghìn con mắt nhìn vào Hải Dương, mày dám ngang nhiên ra tay triệt hạ học sinh của tao!!

- Người anh em, đừng nói chuyện không có căn cứ như vậy. Đúng là lỗi của anh, anh tuyển người không tốt. Em xem, vì chuyện này mà Hải Dương cũng tụt 20 hạng trong bảng xếp hạng top trường cả nước, uy tín bị suy giảm trầm trọng. Ấu cũng là lỗi của anh, cả học viện bị sụt uy tín như vậy, anh cũng cần ráng chịu đựng. Còn chuyện của học sinh bên em, anh cũng vô cùng lấy làm tiếc. Trưa nay anh sẽ sang thăm các em ấy.

Điều bộ phận nhân của Bùi Kiến Huy, chứng tỏ lão đã chuẩn bị vô cùng kỹ càng. Trịnh Văn Dũng chỉ có thể nuốt cục tức này vào bụng.

Hắn hiểu, đây không phải là Bùi Kiến Huy thật sự muốn che giấu, mà là hắn đang thách thức. Hắn biết mọi hậu quả có thể xảy đến.

Bùi Kiến Huy, và Hải Dương, vốn dồn hết hi vọng vào vũ khí bí mật Phan Quỳnh Anh. Nhưng nay Phan Quỳnh Anh xui xẻo thế nào mà bị rụng, nên Hải Dương hầu như không thể nào vươn lên trong kì thi lý thuyết nữa.

Không thể vươn lên, vậy thì chỉ có thể chơi bài Chí Phèo: tất cả cùng chết. Tất cả cùng chết, tức là Bùi Kiến Huy lộ liễu ra tay triệt hạ toàn bộ Vô

Cực trước, như để đưa ra lời thách thức: tao chẳng còn gì để mất.

Hậu quả sẽ là gì? Tất nhiên là người bị hại Trịnh Văn Dũng chỉ có thể chơi bài tương tự: triệt hạ toàn bộ Phong Ba, và sau đó Phong Ba sẽ lại triệt hạ Hải Dương.

Vì cả 3 triệt hạ lẫn nhau, nên chẳng ai được lợi cả, cả 3 đều là kẻ thua cuộc. Nhưng cả 3 cùng thua, cũng có nghĩa là không ai thắng. Các học viện khác sẽ vươn lên, nhưng toàn bộ những hành động này, đâu phải chỉ vì một kì thi vớ vẩn? Đây là cuộc đua 3 người chạy tới chiếc ghế Sở trưởng. Chỉ cần 2 tên kia không vượt được qua mình, vậy là mình vẫn còn cơ hội.

Dù sao, vẫn còn một giải đấu mở rộng. Đó mới là lúc phân định thắng thua.

Trịnh Văn Dũng nắm chặt 2 bàn tay. Giờ đây, hắn là kẻ yếu thế nhất. Không còn cách nào khác, hắn phải triệt hạ cái phe đang hùng mạnh nhất hiện giờ: Phong Ba. Và sau khi hạ xong Phong Ba, Hải Dương sẽ lại lên thót.

Mà muốn triệt hạ Bạch Thanh Phương, thì lại phải liên kết với kẻ vừa triệt hạ mình.

Trịnh Văn Dũng nhanh chóng thu hồi vẻ mặt tức giận, hắn nhoẻn miệng cười thật tươi.

- Anh Huy, nãy giờ em đùa anh thôi mà. Em biết thừa anh không bao giờ làm chuyện đó. Không biết hiện giờ anh có bận không? Em lên phòng tiếp chuyện anh chút nha.

Bùi Kiến Huy cũng ngoác miệng cười đáp lại.

- Bận gì đâu, tiếp thẳng em thì chả có bận bịu gì hết. Mời vào, mời vào!

=====

Cố gắng lắm mới có thời gian để viết chương. Chúc mọi người ngủ ngon.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 269: Bức Tranh Của Thanh Phong

5 giờ sáng, nhân viên dọn vệ sinh gõ cửa. Sau khi nghe tiếng thầy Thạo xác nhận, cô ta mới tiến vào. Một tờ giấy yêu cầu được đặt trên bàn. Nhân viên vệ sinh cầm lấy tờ giấy xem xét qua, gật đầu đồng ý, sau đó đi mất.

8 giờ sáng, Hữu Thành mới ngủ dậy, đã thấy thầy Thạo ngồi hút thuốc trên ghế, mắt nhìn xa xăm.

- Hội đấu giá còn 3 ngày nữa sẽ bắt đầu. Tối nay chúng ta sẽ hành động. - Nghe gì chưa? Bên phía Phong Ba, hôm qua xảy ra đánh nhau với trường Hải Dương, cuối cùng tất cả đều bị cấm thi.

- Kỳ thi này bị làm sao vậy nhỉ? Phía Hải Thành bung hết rồi.

Đâu đó, những tiếng xô xao bàn tán vang lên. Nhưng Văn không quan tâm. Lần này nó đi thi là vì thầy hiệu trưởng kì vọng, nó không quan tâm gì tới Hải Dương Vô Cực Phong Ba. Mà công nhận, cuộc thi lần này vì lý do gì đó mà 3 ngôi trường kia đều bung hết.

Đợt thi thứ 4, đề thi càng ngày càng khó. Đặc biệt là môn Văn. Học sinh Kinh Ngư đều cắn bút bó tay. Thậm chí, ngay cả thiên tài Bắc Hà Triệu Thiên Trúc bước ra phòng thi, sắc mặt cũng có vẻ không tốt.

Nhưng Văn không thấy khó nhằn. Nó chỉ thấy kì lạ. Đề thi lần này không khỏi khiến nó nhớ tới câu hỏi của thầy Châu ngày hôm trước.

“Tôi và chúng ta.”

Một đề thi chỉ vồn vẹn có 4 chữ. Đề tài lại rất mở. Dù là Sơ trung hay Cao trung, đều chung một đề. Học sinh có thể viết tự do thoải mái những gì mình biết. Nhưng đề thi học sinh giỏi, lẽ nào lại đơn giản như vậy? Tất cả các thí sinh ngồi trần trở không biết lần này ban giám khảo thật sự muốn hỏi cái gì, và cần phải viết cái gì. Tôi và chúng ta, chỉ là một cụm từ quen thuộc, nhưng ngẫm ra, lại quá xa vời. Riêng câu hỏi, cái gì là “tôi”, đã tốn không biết bao nhiêu giấy mực để tranh luận. - Nè.

- Sao thế?

Đang trên đường về tới nhà hàng, Văn bỗng hỏi Linh.

- Cái gì là “tôi”, cái gì là “chúng ta”?

- Bạn muốn hỏi mình viết gì trong bài thi ấy à? Tôi là bản ngã. Còn chúng ta là tập hợp của những bản ngã. Trong dòng chảy của vô vàn những bản ngã, chúng ta trở nên vô cùng bé nhỏ. Vậy phải làm sao? Làm sao để không bị choáng ngợp trước sự kì vĩ ấy, để không bị tan biến vào nó? Làm sao để không bị dòng chảy ấy nghiền nát? Chống lại nó, hay thuận theo nó?

- Vậy bạn chọn phương thức nào?

Linh lắc đầu.

- Mình không biết. Mình để ngỏ đó. Mình mới 11 tuổi, sao biết được những chuyện xa vời như vậy. Chỉ có điều, mình đã từng chứng kiến dòng chảy ấy, mình biết nó đáng sợ thế nào.

- Còn mình, mình nghĩ rằng một cá thể, với một tập thể, cũng giống nhau mà thôi.

- Giống nhau sao?

- Đúng vậy. Thứ gọi là Thiên Mệnh, là của một cá nhân, cũng là của một tập thể. Vận mệnh của một tập thể, cũng là vận mệnh của một cá nhân. Mỗi tập thể lại hình thành từ những cá nhân. Một cá nhân hoàn toàn có thể ảnh hưởng tới nhiều cá nhân khác, từ đó thay đổi cả Thiên Mệnh.

- Một cá nhân mà có thể thay đổi cả Thiên Mệnh? Bạn ví dụ thử xem?

- Vương Vũ Hoành. Ông ta chẳng phải chỉ bằng sức của một cá nhân, thay đổi dòng chảy của cả một đất nước đó sao? Khiến toàn bộ dân chúng Vrahta phải thay đổi suy nghĩ, phải tôn sùng mình, phải nghe theo mình, từ đó thay đổi dòng lịch sử của cả một quốc gia. Vậy thì, nếu ông ta hùng mạnh hơn, nỗ lực hơn, chẳng phải ông ta cũng có thể thay đổi dòng chảy của cả thế giới sao?

- Khả năng của một con người cũng có giới hạn thôi, bạn biết chứ? Nghĩ rằng mình có thể mạnh mẽ tới vô hạn, là một ảo tưởng sai lầm.

- Mình biết. Nhưng sức mạnh của Vương Vũ Hoành, không nằm ở khả năng của ông ta, mà nằm ở suy nghĩ. Mọi hành động, mọi bước đi của ông ta, đều là kết quả của sự suy nghĩ cặn kẽ và kĩ càng. Khả năng của con người là hữu hạn, nhưng suy nghĩ là vô hạn. Chỉ cần không ngừng suy nghĩ, ta có thể biến điều không thể thành có thể!

- Bạn nói y hệt ông ngoại mình.

- Ông ngoại bạn là ai?

- Phạm Viết Phương đó!

- Ừm. Chưa từng nghe qua.

- ...!!

Nghe câu này, Linh suýt vấp chân vào nhau mà ngã. Nhưng cô bé chưa kịp nói gì, đã nghe tiếng thằng Văn hô.

- A! Anh Phong! Nguyễn Thanh Phong mặc bộ đồng phục Cẩm Giang, mặt mày tiu ngriu đi trên sân trường, bỗng nghe tiếng gọi.

Là Vương Thành Văn. Những gì hăn không biết thì thôi, đã biết thì nhớ rất lâu.

- Anh Phong, sao trông anh buồn vậy?

- Cô giáo nói lần này thi anh nhất định phải vẽ ra màu, anh cũng đã vẽ màu lên tranh rồi. Chẳng hiểu vì sao giám khảo vẫn cho điểm liệt.

- Ờ, bị 4 con 0 như vậy thì cũng buồn thật.

- Không phải, anh sợ cô giáo lại mắng. Thật chẳng biết vì sao lại bị 0 nữa.

- Em chưa thấy tranh anh vẽ, chưa biết được.

- Đi, anh dẫn em đi. Tác phẩm hội hoạ, đều được bày công khai mà.

- Cho bạn em đi cùng với nhé?

- Đã bảo là được bày công khai mà.

- À, bạn ấy tên là Trần Phương Linh. - Văn vội giới thiệu luôn, vì biết tính anh này không bao giờ hỏi cái gì.

Thanh Phong gật đầu. - Ừ, nhớ rồi.

Sau đó, hăn chẳng thèm quan sát cô bé xinh xắn kia lấy một cái, cứ thế phăm phăm dẫn đường.

Linh cũng tò mò đi theo. Cô bé muốn biết, nam sinh của Giáo phường Cẩm Giang vẽ tranh thế nào.

Sau buổi thi thứ 4, các tác phẩm đã gần như hoàn thiện, đã có thể đem ra trưng bày. Bước vào nơi đây, không khác gì bước vào buổi triển lãm của các họa gia nổi tiếng. Đặc biệt là khu vực tranh của học sinh Giang Hạ. Đủ mọi loại phong cách, từ tranh thủy mặc truyền thống, cho tới các dòng tranh hiện đại, tả thực, trừu tượng, ấn tượng. Người xem như bị lạc vào một thế giới đa chiều, với cây cối núi non, với những bóng hình lập thể, và những màu sắc lập loè.

Nổi bật nhất trong số đó, lại là bức tranh của Nguyễn Thanh Phong.

Gọi là tranh thì cũng quá xúc phạm hội họa.

Chỉ là một tờ giấy, đổ lên toàn một màu xanh biếc, không khác gì một tờ giấy màu.

Nguyễn Thanh Phong lại vô cùng hoan hỉ giới thiệu cho hai đứa, ánh mắt sáng ngời như muốn hỏi ý kiến.

Vương Thành Văn đưa tay xoa cằm, nheo mắt nhú mày, đầu nó quay ngang quay dọc một hồi.

Sau đó, nó lắc đầu, liếc sang nhìn Linh.

- Mình không hiểu lắm về Hội họa. Bạn nhận xét đi.

Linh cũng bĩu môi.

- Cái “hội họa” kiểu này thì sao mà hiểu nổi chứ. 0 điểm là xứng đáng rồi.

=====

Mãi mới có thời gian để viết chương. Hu hu hu.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 270: Dấu Ấn Hồng Liên

- Vương Thành Văn! Vương Thành Văn!

Bỗng nhiên, tiếng gọi từ đâu vọng tới, nghe rất quen thuộc. Là giọng của thầy Khang. Quay đầu lại, chỉ thấy thầy hốt hải chạy tới.

Từ khi tới Hải Dương, Văn chỉ nghe Linh nói thầy Khang là thành viên giám khảo, cũng chưa thấy mặt thầy. Lần này, chẳng biết vì sao thầy lại chủ động tìm nó.

- Vương Thành Văn! Trò giỏi lắm! Ta quả nhiên không nhìn lầm người! Ủa, Linh cũng ở đây à? Hai đứa giỏi lắm! Khà khà khà!

Vẻ mặt hớn hở của thầy khiến 2 đứa không khỏi thắc mắc. Chỉ thấy ông thầy lôi ra một tập giấy, là danh sách điểm đợt thi này.

- Nhìn! Nhìn! Phong Ba bị cấm thi cả lũ, Vô Cực thì bị ngộ độc thực phẩm, Hải Dương thì không còn đứa nào xuất sắc. 3 trường top đầu coi như bị loại, thì trong mấy trường tầm trung, 2 đứa mày lại nổi lên! Nhìn coi! Trần Phương Linh, đợt 1 7 điểm, đợt 2 13 điểm, đợt 3 18 điểm, đợt 4 32 điểm, tổng 60 điểm. Vương Thành Văn, đợt 1 2 điểm, đợt 2 8 điểm, đợt 3 18 điểm, đợt 4 32 điểm, tổng cũng 60 điểm! Hai đứa bây quả là nhân tài nghìn năm có một mà! Khà khà khà! Lưu Vĩnh Khang ta chưa bao giờ nhìn lầm người.

Quả nhiên, Trần Phương Linh và Vương Thành Văn, 2 điểm 60, chễm chệ top đầu danh sách, đặc biệt là trong nhóm Hải Thành càng là đứng đầu. Mỗi đợt thi, điểm số lại được nhân lên. Đợt 1 nhân 1, đợt 2 nhân 2, đợt 3

nhân 3, đợt 4 nhân 4. Mà Vương Thành Văn, đợt 1 2 điểm, đợt 2 4 điểm, đợt 3 6 điểm, đợt 4 lại 8 điểm, điểm số cứ lũy tiến mà lên, khiến cả trường kinh ngạc hoang mang. Đề thi thì càng ngày càng khó, mà một đứa ngày thi dễ nhất ăn 2 điểm, các ngày thi tiếp theo lại tiến bộ mạnh mẽ như vậy.

Các đội tuyển Văn cũng nhao nhao phản đối, vì đề thi đợt 4 quá mở, quá mông lung, kết quả là ai cũng viết được tràng giang đại hải, nhưng không ai đạt quá 5 điểm. Vì sao 2 đứa lớp 6 lại có thể có điểm cao như vậy.

Các khiếu nại gửi lên ban tổ chức, chỉ nhận được 1 câu trả lời.

Đợt thi này, do chính chủ khảo Đinh Kiến Châu ra đề, cũng do chính tay chủ khảo chấm.

Thậm chí, học trò cưng của Bắc Hoàng, Triệu Thiên Trúc, cũng chỉ được 7, nhân lên là 28 điểm. Tổng 4 đợt thi, là 80 điểm! Dù vẫn dẫn đầu, nhưng điểm của đợt thi thứ 4, lại hơi có chút thất vọng. - Thừa thầy!

- Vào đi.

Văn phòng của Đinh Kiến Châu, Triệu Thiên Trúc gõ cửa bước vào.

- Bài thi vừa rồi...

- Không cam lòng sao? - Đinh Kiến Châu, hay chính xác hơn là Hà Chí Thương quắc mắt nhìn học trò của mình.

- Con không dám. - Bốn mắt gặp nhau, Triệu Thiên Trúc đành cụp mắt xuống, nói nhỏ nhẹ. Đối với người khác, còn không biết người đàn ông trước mặt là ai, nhưng hẳn biết. Dù sao Hà Chí Thương cũng là thầy của hắn.

- Bài thi của con không tệ. - Hà Chí Thương gác bút xuống. - Nhưng dù sao đi nữa, đề thi này giao ra cũng không phải cho con làm. Vì vậy,

đừng quá dễ tâm.

- Nếu đề thi này không giao cho con, liệu có phải là giao cho 2 đứa nhóc kia không ạ?

Hà Chí Thương không kìm được phì cười một cái. Tên học trò này thật sự rất tinh ý.

- Con có tin vào Nhân Quả không?

- Dạ thưa thầy, con có tin, nhưng con chưa từng được chứng kiến.

- Nhân Quả, Luân Hồi, chuyện của mười năm trước, vì sao tới bây giờ mới báo ứng? Mà không, tới bao giờ mới báo ứng đây? Mọi hình phạt mà chúng ta đang gánh chịu, không phải do ông trời bất công, mà do chính những sai lầm trong quá khứ báo ứng tới hiện tại. Ngày trước Tiên Đế Đại Nam từng nói với ta, mọi sự việc xảy ra đều kéo theo những sự việc khác. Mọi hành động đều dẫn tới phản hành động. Đến bây giờ, ta mới thấm thía điều đó.

- Thưa thầy, con không hiểu lắm. Nhưng có phải thầy đang nói tới chuyện ấn chủ khảo bị mất trộm không ạ?

- À, chuyện cái ấn đó hả? Lại là một loại báo ứng khác... Mà chuyện ta giao, con làm tới đâu rồi?

- Dạ, con vẫn đang chuẩn bị.

- Tốt lắm. Nếu không còn việc gì, con có thể về.

- Vâng ạ, con xin phép.

Triệu Thiên Trúc cúi đầu, bước lùi từng bước ra khỏi cửa, sau đó khẽ khàng đóng cửa lại. Một mình đứng trên hành lang, hắt thở dài một hơi,

bàn tay phải đưa lên nắm lấy phù hiệu của Văn viện Thuỷ Liên, một bông sen đỏ trên ngực trái.

Vì thầy, vì Văn viện Thuỷ Liên, hắn còn phải nỗ lực hơn. Đường hầm tối tăm, đầy mùi lưu huỳnh và các khoáng chất khác. Đoàn sát thủ của Hắc Long cẩn thận soi đèn qua từng hốc đá. Không ai muốn phát ra bất kì tiếng động nào. Nhiệm vụ lần này rất khác với những lần trước. Đối thủ không phải là con người. Mọi kinh nghiệm đúc kết qua nhiều năm hành nghề, giờ đây bỗng trở thành trở ngại. Bọn họ cần quên hết đi mọi thói quen và tác phong cũ, mà làm quen với kẻ địch mới.

Lũ người thú.

Lần đột nhập này, là đánh thẳng vào đại bản doanh của lũ người thú. Tất cả lực lượng mà Phạm Thị có thể điều động, chia làm nhiều hướng, hợp đồng đánh thẳng vào nơi này.

Giết sạch, tìm kiếm, đoạt lấy. Mục tiêu không được phổ biến quá rõ ràng, mọi người chỉ biết đoạt lấy mọi thứ trong tầm mắt, sau đó giao nộp lại.

Số 2 thầm rửa một tiếng. Phong cách làm việc của thầy Phương, tuy hắn rất nể phục, nhưng cũng không quá hoan nghênh. Kín cẩn, chu đáo, bí mật, nhưng bí mật hơi quá. Tất nhiên, hành động cẩn trọng là tốt, nhưng giữ cả bí mật với thuộc hạ, luôn tạo nên một thứ cảm giác đa nghi và xa cách.

Trên đời này, Phạm Viết Phương có lẽ chỉ coi trọng mỗi Vương Vũ Hoành. Cũng chỉ sợ hãi mỗi Vương Vũ Hoành. Cũng chỉ tin tưởng mỗi Vương Vũ Hoành. Còn những kẻ hết mực trung thành với lão, như Phan Thành, như số 2, như bất cứ ai, có lẽ lão chỉ coi như một lũ súc vật, bảo sao làm vậy.

Chẳng hiểu vì sao hăn vẫn trung thành với lão, trung thành với Hắc Long tới tận bây giờ. Nguyễn Văn Thuận, thời niên thiếu cũng chỉ là một đứa mồ côi lăn lộn kiếm cơm chốn giang hồ. Để sinh tồn, hăn phải mở to mắt mà học hỏi, phải lanh tay mà trộm cắp, phải nhanh chân mà trốn chạy. Bạc bịp cờ lừa, buôn gian bán lận, đánh lộn cướp đồ, không có gì mà hăn không làm qua. Bị ghi vào “sổ đen” của cảnh sát không biết bao nhiêu lần, phải qua đêm trong trại nhiều tới mức quen thân cả quản giáo, đời hăn có lẽ cứ như vậy mà nát, như tất cả những kẻ đồng cảnh ngộ. Rồi sẽ có ngày, hăn hít ma túy, hăn chơi gái điếm, hăn huỷ hoại đời mình ở cái nơi này. Cho tới lúc, hăn gặp thầy Phương, hay đúng hơn, là nhìn thấy thầy qua tivi.

Hăn vẫn nhớ như in câu nói của thầy. “Cuộc đời của mày là do mày tự sống, nếu mày không sống nổi một cuộc đời cho tử tế, thì cắm đầu vào hố xí mà chết đi”.

Hăn không sống nổi một cuộc đời cho tử tế, nên một lần bị một ả gái già dụ vào nhà nghỉ, hăn lấy cớ muốn tắm. Sau đó, nhìn cái hố xí bắn thiu trong nhà tắm, hăn đã toan cắm đầu vào đó mà tự tử. Cái hố xí bắn thiu, lại có một bãi nôn của tên khách nào đó. Trong bãi nôn ấy, một con giun ngoe nguẩy bò, như đang nỗ lực thoát khỏi bãi nôn bắn thiu.

Cảnh ấy khiến hăn kinh hãi. Hăn không đủ can đảm để cắm đầu vào hố xí mà chết. Vì vậy, hăn đập toang cửa phòng vệ sinh, mặc kệ ánh mắt gợn tỉnh của mấy gái già kinh tởm, hăn lao ra ngoài đường, vừa chạy vừa hét. Chẳng biết ông trời run rủi thế nào, hăn gặp được Phan Thành, gia nhập Hắc Long, trở thành tay sai cho thầy Phương.

Từ đó, hăn được sống một cuộc đời tử tế. Hăn có vợ, có con. Hăn không nghiện ngập, không chơi bời. Ngoại trừ hằng đêm ra ngoài giết người, ban ngày hăn đã trở thành một công dân mẫu mực. Hăn nợ thầy Phương cuộc đời này.

Hắn đã từng là một kẻ thấp hèn hơn cả súc vật, nên dù có làm súc vật cho thầy, hắn cũng cam lòng. Để Hắc Long vững mạnh, để thầy Phương hoàn thành lý tưởng, hắn có thể hi sinh mọi thứ. Bất cứ ai muốn cản trở lý tưởng của thầy, đều phải vượt qua xác hắn.

Nghĩ tới đây, số 2 bồng nín thở. Đã tới nơi. Hắn giơ tay ra hiệu. Toàn bộ đội số 1 đồng loạt xông lên.

Giết!!

Kẻ địch của thầy Phương, đều phải chết!

Nhưng...

Nơi đây trống không. Không có ai cả. Mùi hôi của lũ người thú vẫn còn nồng nặc, nhưng khắp nơi đây, đến một miếng vải cũng không còn.

Nhiệm vụ thất bại.

Số 2 chán nản vứt chiếc đèn pin đánh coong xuống đất.

- Đội 1, rút lui.

Khi cả đội chán nản lui về, số 2 quay lại nhìn khắp nơi đây một lượt. Lẽ nào bọn chúng đã biết trước kế hoạch của chúng ta? Hay chỉ vì cái mũi của chúng quá thính?

Hắn để ý thấy trên một vách tường, một dấu ấn bông sen đỏ in mờ trên đá. Cả ngày nay, Vương Thành Văn cứ nghĩ mãi về những vụ trộm hôm trước. Không hiểu vì sao, nó cảm thấy hướng suy luận theo bảng chữ cái cứ có gì không ổn. Vụ trộm này có gì khiến nó băn khoăn.

Nhà hàng của Linh vẫn nườm nượp khách ra vào, chứ không vắng hoe như ngày đầu. Văn được Linh thuê làm bồi bàn với lương 5 hào một giờ. Nó vui vẻ đồng ý. Mẹ nó dạy không nhận tiền không do sức mình làm ra,

nhưng không cấm nó đi làm kiếm tiền. Việc của nó cũng đơn giản, rót nước cho khách, ghi đơn, bê đồ, sau đó là đưa phiếu lấy ý kiến.

Mỗi lần lấy ý kiến khách hàng, đều ghi lại tên của họ. Đây là ý tưởng của Linh. Nhà hàng phải lắng nghe ý kiến của khách hàng và điều chỉnh cho kịp thời.

Vừa đứng chờ một vị khách là học sinh Thuỷ Liên ghi ý kiến, nó vừa giật mình nhớ ra một điều.

Ngày đầu tiên nhà hàng mở cửa, nó cũng làm như vậy, nhưng chỉ với 4 vị khách. Vì ngày hôm đó, ai cũng nghi ngại nhà hàng của Trần Phương Linh.

4 vị khách đó, chính là Phan Quỳnh Anh, Lê Thanh Bình, Đinh Kiến Châu, và Phan Văn Dũng!

Không chỉ theo vắn A, B, C, D, mà 4 người đó còn có điểm chung là cùng ăn ở nhà hàng này, và đều được lấy phiếu ý kiến!

Nó nhanh chóng chạy thẳng về quầy thu ngân, giật lấy cuốn sổ tay ghi chép. Đúng vậy, có cái gì đó không đúng. Dấu ấn phù hiệu Thuỷ Liên, càng làm nó giật mình.

Chủ khảo Đinh Kiến Châu, hình như cũng là giáo viên của Thuỷ Liên? Con dấu mà ông ta đóng, hình như cũng có hình hoa sen?

Hình hoa sen này, nó đã từng thấy ở đâu đó. Những thứ nó từng thấy, chưa bao giờ quên.

Đây rồi! Quyển sổ ghi chú, ngày đầu tiên. 4 cái tên chình ỉnh ở đó.

Bên dưới trang giấy, là một con dấu đỏ, hơi bị nhoè.

Một bông sen đỏ.

=====

Mọi người vẫn nhớ ta chứ ~~

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 271: Tình Hình Phức Tạp

- Bông sen này là sao?

Linh đứng đó ghé nhìn.

- Không liên quan tới nhà hàng của bạn à?

- Không. Chẳng có con dấu nào giống thế này cả. Có hơi giống dấu ấn chủ khảo mỗi lần niêm phong đề thi.

- Mình cũng thấy vậy, nhưng không nhớ rõ lắm. Để mình đi hỏi.

- Hỏi ai?

- Thầy Khang. Lưu Vĩnh Khang đang ngồi trong phòng hội đồng, bị hai đứa nhóc tìm tới.

- Con dấu này, đúng là có hơi giống, nhưng hình như không phải. Đây, thầy còn mẫu đề thi hôm nọ đây.

Tờ đề thi thầy Khang mang tới là đề thi đợt 2. Một con dấu sen đỏ đóng trên đó.

Văn chăm chú quan sát, sau đó lắc đầu.

- Đúng là hơi giống. Nhưng không phải. Cũng không giống phù hiệu của Thuỷ Liên.

- Hai em hỏi con dấu này làm gì? Muốn tìm lại ấn cho thầy chủ khảo à?

- Cũng không hẳn, nhưng cũng có liên quan đôi chút...

Linh bấu môi, khua tay nói.

- Thầy ơi, kệ nó đi. Thằng này toàn nghĩ mấy thứ quái đản trong đầu ấy mà...

Bỗng nhiên Văn chộp lấy tay cô bé, làm Linh giật bắn cả mình.

- Nè nè nè, làm cái gì vậy?

Chỉ thấy thằng này chăm chú nhìn đầu ngón tay Linh.

- Anh Quang dạy mình, mỗi người đều chỉ có một dấu vân tay riêng, được quy định bởi gen, và không ai có dấu vân tay giống mình. Dựa vào dấu vân tay, người ta có thể xác định được danh tính của một người, dù người đó có thay đổi nhân dạng đi nữa.

- Thì sao chứ? - Linh cố gắng giật tay mình về. Đột nhiên bị nắm tay như vậy, mặt cô bé đỏ ửng lên.

- Bạn nhìn xem, cái vết đê mờ mờ trên con dấu hoa sen này, có phải dấu vân tay không?

Nghe nói vậy, Linh mới cúi xuống nhìn quyển sổ ghi chú. Đúng là rất giống dấu vân tay.

- Thế thì có ý nghĩa gì?

- Ai là người viết quyển sổ ghi chú này? À, không, hỏi nhầm, là mình. Nhưng ai là người đóng con dấu này lên đây? Chắc chắn không phải là mình. Vậy dấu vân tay này là của ai? Nếu không có mẫu vân tay của người

đó, thì không thể nào so sánh được. Vậy giả sử, mình muốn kiểm tra xem ai đã đóng con dấu này lên đây thì sao?

- Ờ, thì... tìm kiếm dấu vân tay của người đó?

- Phải rồi. Nếu mình nhìn vào quyển sổ này, thì trong quán hôm đó ngoài các nhân viên ra, còn lại 4 vị khách. Nếu là mình, mình sẽ cố gắng lấy một món đồ của họ, rồi đối chiếu dấu vân tay.

- Ý của bạn là...?

- Kính của chị Quỳnh Anh, giày của anh Bình, dấu ấn của thầy Châu, ống nhòm của anh Dũng, tất cả đều có một điểm chung, là công cụ của họ phải không? Nhưng thật ra không chỉ như vậy, mà còn là công cụ mà chỉ họ sử dụng. Kính của chị Quỳnh Anh là vật đeo trên mặt, lại độc đáo như vậy, chắc chắn không ai mượn làm gì. Giày của anh Bình cũng thế. Dấu ấn chủ khảo thì chắc chắn chỉ chủ khảo sử dụng mà thôi. Cả ống nhòm của anh Dũng, cũng được giấu trong ba lô. Vậy thì trên đó chỉ có dấu vân tay của họ mà thôi.

- Nhưng mình không hiểu. Vì sao phải tìm dấu vân tay của cả 4 người bọn họ như vậy? 4 người khác biệt cả về tuổi tác lẫn giới tính, và địa vị. Ít ra, nếu bạn muốn tìm kiếm một ai, bạn cũng nên biết rõ xem họ thuộc thành phần gì chứ? Tại sao còn phải lấy cả ấn chủ khảo của thầy Châu? Như vậy quá mạo hiểm rồi.

- Ừm, vì sao phải “kiểm tra” cả thầy Châu, mình không biết. Có thể, kẻ trộm ấy nghi ngờ tất cả mọi người chăng? Bởi vì kẻ mà hắn muốn tìm kiếm, có khả năng... ừm... ví dụ như giả dạng người khác?

- Xí!! Vậy mà cũng nói được!

Linh lại bĩu môi. Những suy nghĩ của thằng Văn đôi lúc hoang đường tới không chịu nổi. Giả dạng người khác, đúng là không phải không thể,

nhưng đều là những cường giả cao cấp. Dùng nghệ thuật cải trang, dùng thôi miên, hoặc một vài thủ đoạn bậc cao là có thể làm được. Nhưng một cường giả bậc cao làm cái gì ở một cái học viện chỉ toàn học sinh thế này, đồ ai mà tin được.

Nhưng Văn không quan tâm chuyện hợp lý hay không. Nó chỉ đưa ra những giả thuyết. Những giả thuyết ấy chỉ cần không phải không thể xảy ra, thì hoàn toàn có thể đặt ra. Hơn nữa, nó tò mò vì sao những vụ trộm ấy tới giờ đã ngừng lại. Là vì kẻ trộm đã tìm ra mục tiêu của mình, hay...

Rời khỏi phòng hội đồng, nó lại vừa đi vừa nghĩ ngợi. Đúng lúc đi qua khu sân khấu của Cầm Dạ Nguyệt, lại thấy tiếng chửi thanh thoát mà cao vút.

- Mẹ nhà mày, đứa nào ăn trộm trang phục biểu diễn của bà, thì bà moi mắt cả nhà đứa ấy ra!

Đây là tiếng của Cầm Dạ Nguyệt.

Rồi một âm thanh lạnh lạnh không kém đáp lại.

- Mẹ nhà mày, ai ăn trộm của mày thì mày đi mà chửi đứa đó, sang chỗ bọn tao réo rắt cắt tiết cái gì?!

Đoạn chửi nhau này khiến nó tò mò. Chen qua đám đông xúm xít, nó nhìn thấy 2 nữ sinh thanh lịch đang xăn váy chửi nhau, đám đông xung quanh thì hò hét cổ động.

Cầm Dạ Nguyệt đang chửi nhau với Hoàng Bích Như.

- Mả cha cái lũ nào cạnh tranh bắn thiêu, mở sân khấu ngay trước mặt bà thì thôi, lại còn giở trò xấu xa cướp mất trang phục của người khác, không thấy nhục cái mặt à?

- Mả mẹ mày chứ! Mày nói đứa nào chơi bắn thiêu?! Bằng chứng đâu? Mày không có bằng chứng mà mày dám văng cứt ra như thế à?

- Tao nói đứa nào chơi bắn đứa ấy tự lấy mà chột dạ, mắc mớ gì đến họ hàng nhà mày?

- Mẹ nhà mày! Mày nói ai mở sân khấu ngay đối diện nhà mày, chả phải mày nói tao thì nói ai? Cái con nặc nô nhà mày muốn cái gì? Chị mày chiều tất!

- Á à! Mày thích chơi chứ gì? Mẹ mày! Chị mày chưa từng sợ mẹ con đứa nào...!

Văn nghe thấy trong đám đông có tiếng thở dài.

- Ôi mẹ ơi, cứ nghĩ Cầm Dạ Nguyệt với Hoàng Bích Như xinh đẹp thanh lịch gia giáo là vậy, hoá ra cũng độc mồm độc miệng không khác gì mấy mẹ ngoài chợ.

Nó quay lại, chỉ thấy Lý Thanh Long nhún vai đứng đó. Anh ta còn đang mặc sẵn một loại trang phục kì quặc. Nó tiến tới hỏi.

- Có chuyện gì thế anh?

- Sáng nay phục trang của bà Nguyệt bỗng dưng biến mất. Hỏi ai cũng lắc đầu.

- Biết đâu là tên trộm hôm nọ?

- Rất có thể. Nhưng bà muốn kiểm chuyện để chửi nhau với bên kia mà thôi. Kệ bà đi.

Lần này lại tới Cầm Dạ Nguyệt mất đồ? Văn bắt đầu nghi ngờ mọi suy đoán của mình. Thứ tự A, B, C, D? Loại. Kiểm tra dấu vân tay? Loại. Phục trang là do Cầm Dạ Nguyệt thuê, qua tay bao nhiêu là người, còn kiểm tra

được cái gì? Hơn nữa, hình như chị ta còn chưa từng đến nhà hàng của Linh ăn uống.

Hình như là vậy? Văn không chắc lắm. Có một chi tiết khiến nó không quá chắc về kết luận này. Nhưng vấn đề hiện tại, là chuyện càng ngày càng phức tạp. - Chuyện càng ngày càng phức tạp!

Đây là câu đầu tiên Quang nghe được từ Thuý Giang.

- Sao vậy?

- Anh muốn tôi nói luôn tình hình hiện tại, rồi mới kể rõ đầu đuôi, hay muốn tôi kể từ đầu? Hay là muốn tôi giải thích qua về cái quỷ gì đang diễn ra ở chỗ này?

- Cứ tóm tắt hết cho tôi trước đã, cô đang bị cái gì?

- Thứ nhất, hiện giờ tôi đang bị giam trong phòng kín. Thứ hai, toàn bộ điện đang mất. Thứ ba, chuông báo chống trộm kêu ầm lên. Thứ tư, tôi nghe ai đó hét tên anh bạn anh.

- Chậc chậc, thật là phức tạp.

- Vẫn còn cái thứ năm kia.

- Vậy à?

- Bảo vật gì đó, hình như bị trộm rồi.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 272: Bắt Đầu Hành Động

Mọi chuyện bắt đầu khi Thuý Giang bắt cạ làm quen với cô nhân viên vệ sinh. Vì Thuý Giang cũng là người thuộc ban tổ chức, nên sự đề phòng của cô nhân viên giảm đi rất nhiều. Ca dọn vệ sinh chiều nay, Thuý Giang đã lén cho cô ta ngủ một giấc trên giường, sau đó giả làm nhân viên vệ sinh để khám phá nơi này.

Ai ngờ kẻ cắp gặp bà già. Đến một căn phòng của hai người đàn ông, Thuý Giang bị trúng chính chiêu thức của mình, cô bị một liều thuốc mê không biết trời đất gì nữa. - Làm vậy ổn không anh?

- Không sao đâu. Chỉ là chút thuốc mê loại nhẹ mà thôi. Tôi lúc nào cũng thủ sẵn trong người. Nào, sáng nay tôi có yêu cầu cô phục vụ một thứ, giờ là lúc sử dụng đây.

Thầy Thạo lấy ra trong túi một cái bóng đèn, loay hoay cắt dây điện, sau đó cẩn thận đeo găng, rồi dí thẳng 2 đầu dây vào ổ điện tổng.

Tạch tạch tạch! Phụt!

Điện bỗng nhiên phụt tắt.

- Đèn này là nhãn hiệu của Phú Sơn, không phù hợp với điện thế ở Đại Nam. Đấu trực tiếp như vậy thì gây ra đoản mạch. Nhanh, anh có 5 giây để mở cửa, trước khi hệ thống điện dự phòng bật lên.

Hữu Thành ngay lập tức kéo thật mạnh cánh cửa. Cửa được khoá bằng ổ khoá điện, khi mất điện thì mở vô cùng dễ dàng. Cả hai ngay lập tức lao

ra ngoài.

Thầy Thạo vội vàng nép vào một góc tường. Hữu Thành bám sát theo.

- Giờ phải làm sao?

- Dụ tên đó ra mặt.

Nói xong, thầy hét thật to.

- Itou Takezawa!! Mau mau ra tự thú! Người đã bị bao vây!

Tiếng hét vừa cất lên, ngay lập tức từ đâu đó, một tiếng cửa mở xoạch, cùng tiếng chân người vội vã.

- Đẳng này! Đi theo tôi!

Thầy Thạo như thể rất thông thuộc đường xá nơi đây, phăm phăm chạy tới trước. Hữu Thành chỉ có thể bám theo ánh đèn pin phía trước.

- Sao anh biết đường xá nơi này rõ vậy?

- Lúc vào đây anh không để ý sao? Nơi đây có cấu trúc như ô bàn cờ vậy. Nhưng vì đường ở đây quá tối, bọn họ lại cố tình dẫn chúng ta đi vòng vòng. Thật ra, các phòng ở rất gần nhau. Đi nào, hướng này!

Phía trước không xa, đã thấy thấp thoáng bóng người chạy vội vã.

- Bị mất điện như vậy, mọi người đều sẽ sợ sệt mà co cụm trong phòng. Dám chạy ra ngoài như vậy, chỉ có thể là hăn.

- Này anh, anh không sợ sao? Hăn là tên sát nhân hàng loạt đó.

- Vào tới đây, hăn làm gì còn vũ khí chứ? Nếu là đấu tay đôi, hai ta chẳng lẽ còn sợ hăn?

- Tôi vẫn sợ một kẻ biết Phá Không Quyền lắm...

- Yên tâm, hắn đang hoảng loạn. Hắn nghĩ chúng ta có đông người, có khi còn có vũ trang. Hắn chỉ muốn đào thoát mà thôi. Nhìn xem, đây chính là tâm lý của tội phạm. Người vô tội thì việc gì phải chạy trốn chứ?

Nhưng Hữu Thành cảm thấy có gì không đúng. Vì sao điện lại mất lâu như vậy. Hơn nữa cũng chẳng ai can thiệp vào chỗ này. Nơi này đúng ra phải có một đồng bảo vệ chứ nhỉ.

Bỗng nhiên, lúc này chuông báo động mới réo lên, đình tai nhức óc. Cùng lúc ấy, toàn bộ những góc tường xung quanh hai người, những chiếc cửa sắt sập xuống, nhốt cứng hai người lại. Bóng dáng kẻ chạy đằng trước cũng biến mất sau một cánh cửa.

Lúc này, một loạt súng ống chĩa vào hai người.

- Đứng im! Giơ tay lên. Chuẩn bị lục soát!

- Các anh! Mất điện nên bọn tôi hoảng quá, phải chạy ra ngoài mà thôi... - Thầy Thạo vội vã hô lên.

- Im lặng! Các anh không cần biện minh gì, bọn tôi chỉ cần lục soát mà thôi.

Hai tên cảnh vệ bước tới, thọc tay khắp nơi, sau 3 lần, mới quay lại với viên chỉ huy.

- Thưa, không tìm thấy gì.

- Chết tiệt! Mau phong tỏa mọi chỗ lại. Tập trung điều tra cho tôi. Nhớ đừng vô lễ với các khách hàng.

Lúc này hai người mới hoàn hồn lại, nhìn rõ mặt tên chỉ huy. Tầm tuổi trung niên, để râu, dáng vẻ vô cùng mệt mỏi, mồ hôi đầm đìa, đôi mắt thất

thần.

- Thưa anh, có chuyện gì vậy?

- Hai người không cần phải biết.

- Thưa anh, nên nhớ, chúng tôi cũng là đối tác, vừa là khách hàng, sắp tới còn tham gia đấu giá, chúng tôi có quyền được biết về tình hình buổi đấu giá. - Thầy Thạo rất đường bệ nói ra câu đó. Rõ ràng thầy đã chuẩn bị kĩ càng những câu nói này mới dám phá cửa lao ra ngoài.

Viên chỉ huy thở dài một hơi, quay mặt nhìn đi chỗ khác khoảng vài giây, rồi quay lại, mệt mỏi nói.

- Bảo vật, vừa bị mất trộm. Điện thoại của Hà Chí Thương réo lên lúc đêm đã muộn. Thuộc hạ của hắn thông báo qua loa tình hình ở Hội đấu giá. Hắn ậm ừ vài tiếng, sau đó cúp máy. Hắn nhoen miệng khẽ cười một tiếng.

- Lần này người chơi đủ liều đấy, cảm ơn.

Từ trong bóng tối nơi cuối phòng, bỗng nhiên xuất hiện một bóng người, như đã đứng đó từ bao giờ.

- Ta còn không thể tin được là người cũng vác mặt tới đây. Không giống tác phong hèn nhát của người chút nào.

- Có tin là còn nói nữa, ta búng chết người không? Cảm ơn.

Từ trong bóng tối, con người ấy bước ra. Khuôn mặt che kín, hai mắt vô hồn nhìn thẳng phía trước.

- Tin? Hai mươi năm trước, từng nói với người, trên đời này ta không tin vào bất cứ thứ gì, kể cả chính mình. Người coi, nếu không phải nhờ vào dấu tay của người, chả ai biết được Hà Chí Thương người mò tới tận Hải Thành này.

- Còn người, chả ai ngờ dám cả gan trước mặt ta ăn trộm đồ. Mà trộm được đồ của ta, cũng chỉ có người mà thôi. Giờ người cũng oai phong lắm rồi nhỉ? Thiên hạ gọi người là cái gì? Siêu đạo chích à? Hay là Ám Dạ Vương Tử gì gì đấy? Hay là Vô Diện Truyền Nhân? Vài ba năm nữa Vô Diện chết đi, có khi người lại được thừa kế Đại Thư viện không chừng?

- Bạn bè cũ gặp nhau, thôi mĩa mai đi được không? Ta cũng ước có được thực lực Chí Tôn như người, thì đã không chạy tới đây?

- Ha ha ha. Trộm được cả Bảo Vật Liên Triều, còn muốn chạy tới nương nhờ ta? Ta độ lượng cũng chỉ có mức độ thôi chứ?

- Nhảm rồi. Ta tới đây cũng là để cảnh báo người, hồ danh người là Bắc Hoàng hùng mạnh. Lần này, tất cả chúng ta đều đã bị lừa.

- Là sao cơ?!

- Người tự tìm hiểu đi. Ta tốt bụng cũng chỉ có mức độ mà thôi.

Nói rồi, phụt một tiếng, kẻ bí ẩn đã đi mất. Trên sàn nơi hắn đứng, còn vương lại vài vệt máu.

Hà Chí Thương nhìn những vệt máu này, sắc mặt nghiêm túc hằn lên. Hắn ngay lập tức cất lên một tiếng gọi trong câm lặng.

- Thiên Trúc!

Ngay lập tức, một giọng nói chỉ vang vọng trong đầu hắn, đáp lại.

- Có con!

- Bắt đầu hành động!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 273: Khẩu Hiệu Vu Vơ

- Cái thực đôi lúc còn không quan trọng bằng cái ảo.

- Ủm... Thầy nói vậy tức là sao ạ?

Câu hỏi của Vương Thành Văn, khiến Hà Chí Thương giật mình trở về với thực tại. Đợt thi cuối cùng môn Văn, không còn là bài thi viết nữa, mà là thi vấn đáp.

Đợt thi này có nhiều giám khảo luân phiên kiểm tra các thí sinh, nhưng Vương Thành Văn được đích thân chủ khảo gọi tới.

- Cái thực, là thứ khách quan tồn tại. Không cần tới con người, không cần tới sinh vật, không cần tới ý thức tiếp nhận, nó vẫn luôn tồn tại. Giống như chiếc ghế ta đang ngồi đây, dù ta có còn ở đây hay không, chiếc ghế vẫn ở đó. Nhưng cái ảo, là cách ta nhìn chiếc ghế ấy. Kiến giả nhất phận. Mỗi người quan sát sự vật, lại có một cái nhìn khác nhau. Đó không còn là sự thật nữa, mà chỉ là ảnh chiếu của sự thật mà thôi.

- Ủm.

- Em có hiểu không?

- Em không rõ lắm thầy muốn nói gì, nhưng em lại nhớ tới cái hộp của Schrodinger.

- Cái hộp... gì cơ?

- Cái hộp của Schrodinger. Anh Quang từng kể cho em. Là một loại lý thuyết liên quan tới Vật lý lượng tử. Schrodinger cho rằng, nếu ta bỏ một con mèo cùng một ly thuốc độc vào một cái hộp kín, và không cách nào quan sát được chuyện gì xảy ra bên trong hộp, thì làm sao biết con mèo còn sống hay đã chết? Chỉ có cách là mở hộp ra quan sát. Và ông ấy cho rằng, trong khi cái hộp còn đóng kín, con mèo rơi vào hai loại trạng thái cùng một lúc: sống và chết. Lý thuyết lượng tử cũng dựa trên lý thuyết như vậy, vạn vật luôn nằm ở một trạng thái bất định.

Hà Chí Thương nở một nụ cười.

- Chà. Thầy không ngờ giữa Khoa học và Triết học, lại có những sự tương đồng tới vậy.

- Đó chính là lý do mà thầy Nguyễn Mạnh viết ra Văn học lý trí. Có những thứ, cần lý trí để có thể xét đoán.

- Vậy Văn học lý trí, em đã nắm được tới đâu rồi?

- Em đọc được hơn $\frac{1}{4}$ quyển, nhưng không hiểu rõ lắm. Có lẽ trong tương lai, em sẽ hiểu được nhiều hơn.

- Vậy em có thể giải thích rõ hơn, về những điều mà em đã viết trong bài luận hôm qua chứ?

- Vẫn về vấn đề Thiên Mệnh ấy ạ?

- Đúng vậy. Thầy muốn trực tiếp nghe kiến giải của em.

Văn đưa ngón tay lên cằm, nhúu mày suy nghĩ.

- Kiến giải... Em cũng chẳng có kiến giải gì về vấn đề ấy cả. Nó quá rộng lớn, còn em mới chỉ là một học sinh lớp 6. Nhưng khi nhìn Nam Đế

Vương Vũ Hoành một mình chinh phạt Vrahta, em chợt có cảm giác, ông ấy có thể nắm được thứ đó trong tay. Thứ mà thầy gọi là Thiên Mệnh ấy.

- Vì sao? Chỉ là một cuộc chiến nhỏ, với những sự sắp đặt kĩ càng. Có hàng nghìn hàng tỉ cách để Vương Vũ Hoành chiến thắng một vương quốc nhỏ yếu như vậy.

- Ừm. Có lẽ là vậy. Em cũng nghe nói quân đội Đại Nam rất mạnh. Và em cũng tin rằng mọi thứ đã được sắp xếp rất khéo léo. Nhưng đó không phải là điều khiến em cảm thấy ấn tượng.

- Vậy em ấn tượng với cái gì?

- Sự quyết đoán.

- Hừm?

- Sự quyết đoán. Dám nghĩ dám làm. Kể cả khi người ta có đủ năng lực để làm một điều gì, chưa chắc họ đã đủ dũng khí để làm điều đó. Thứ mà Vương Vũ Hoành có, chính là sự kiên quyết tới mức liều lĩnh. Ông ta đích thân bắt tay vào thực hiện thứ viễn cảnh do mình vẽ ra. Đó chính là điều em cảm thấy ấn tượng. Thiên Mệnh, phải do bản thân đứng ra nắm lấy.

Cạch!!

Cây bút trong tay Hà Chí Thương rơi cạch xuống bàn. Tới lúc này, hần đã hiểu. Để có được sự hiểu này, hần đã lặn lội đường xa tới tận thành phố này, tổ chức kì thi này, sắp đặt bao nhiêu thứ để có được buổi nói chuyện này.

Từ ý tưởng thực hiện sự kiện giao lưu, tới cuộc gặp gỡ với Trần Phương Linh, sau đó là biết tới Vương Thành Văn.

Giống như dòng Thiên Mệnh đã đẩy hần đi từng bước từng bước một, để được gặp gỡ đứa trẻ này.

Hần đã hiểu, vì sao hần thất bại. Vì sao hần cố gắng hàng năm trời mà không thể đột phá giới hạn, không thể bước vào tầng Vô thức thứ 16. Vì sao khi đó hần đã có thể bước vào, mà lại bị tầng 16 đào thải.

Bởi vì hần quá sợ hãi. Hần quá hèn nhát.

Đường đường là 1 trong 5 kẻ mạnh nhất thế giới, thậm chí là mạnh nhất lục địa Viễn Đông này, nhưng hần lại lựa chọn một giải pháp an toàn. Hần mượn Thần khí của người khác, hần dùng tới phân thân, hần dựa vào trận pháp tổ tiên để lại.

Hần chưa bao giờ trực tiếp đối diện với Thiên kiếp của mình.

Đó chính là điểm khác biệt giữa hần với Vương Vũ Hoàn. Tên đó sẵn sàng một mình lao vào hang ổ của địch, một mình đối diện Chiến Thần Hộ Quốc, dám đương đầu với kẻ mạnh nhất thế giới Kwaruh, dùng chính cơ thể mình để phá tan gông cùm, dùng mọi giá để có được sức mạnh.

Hoá ra, đây chính là thứ hần còn thiếu.

Hà Chí Thương nhoẻn miệng cười. Một kẻ đã bước vào Đại Thư viện, đã có được lượng tri thức vượt xa hơn người thường, lại được một đứa trẻ 12 tuổi khai sáng.

Nhưng vì sự khai sáng này, dù là bất cứ cái giá nào hần cũng dám trả.

- Vương Thành Văn, em có biết vì sao hôm trước thầy lại ra đề như vậy không?

- Em không. Nhưng thầy có vẻ khá bị ám ảnh bởi cái khái niệm về “dòng chảy của thế giới”. Khi ra đề như vậy, thầy sẽ nhận được rất nhiều

câu trả lời. Vì vậy, em không chắc lắm mà chỉ đoán thôi, nếu thầy đang mong muốn tìm kiếm một lời khuyên, thì cách thức đó là dễ dàng nhất.

Hà Chí Thương phá lên cười.

- Khà khà khà. Đúng vậy. Thầy cần một câu trả lời, một lời khuyên. Không chỉ các đội tuyển Văn đâu, thầy cũng đã để các giám khảo làm thử bài kiểm tra này. Có một người tên là Lưu Vĩnh Khang, văn phong của ông ta khá giống với em, chắc là thầy dạy em?

Văn gật đầu.

- Đối với một Thạc sĩ, bút lực như vậy đã khá đáng kinh ngạc. Nhưng rất tiếc, câu trả lời của ông ta cũng không hợp với thầy. Trong hàng trăm bài làm, chỉ có bài của em và Trần Phương Linh là phù hợp với vấn đề của thầy nhất. Em không biết em đã giúp thầy nhiều tới mức nào đâu! Người Bắc Hà có ơn phải trả. Vì sự giúp đỡ này, thầy có thể thực hiện một yêu cầu bất kì của em!

- Yêu cầu bất kì? Yêu cầu nào cũng được ạ?

- Đúng vậy. Có lẽ em vẫn chưa biết thầy có thể cho em những gì nhỉ? Dù em có muốn sở hữu cả ngôi trường này, quản lý cả thành phố này, hay thậm chí là Cực phẩm Bảo vật, thầy đều có thể cho em!

Những thứ trên, đối với Bắc Hoàng đều không đáng là bao. Hơn nữa, đối với Vương Thành Văn, chỉ cần thẳng nhóc có ấn tượng tốt với hãn, thì dù có là một nửa Bắc Hà, hãn cũng không tiếc. Bởi vì...

- Cảm ơn thầy. Em không cần gì đâu.

-?!!! Sao cơ? Em không cần gì? Có cần suy nghĩ lại không?!

- À ừm... Cũng không phải là em không cần gì. Trước khi đi thi, thầy hiệu trưởng có bảo em phải giúp cho nhà trường nở mày nở mặt. Nếu được, em muốn trường Kinh Ngự đứng nhất kì thi cơ, nhưng hơi khó. Các anh chị Giang Hạ điểm cao quá.

Cạch!!

Cây bút vừa được cầm lên, lại rơi xuống lần nữa. Kinh Ngự? Là cái ngôi trường vô danh ấy hả? Chỉ là thành tích của một học viện nhỏ, có đáng để được coi là quan trọng không? Còn quan trọng hơn Cực phẩm Bảo vật sao? Hà Chí Thương có để ý tới các hoạt động gần đây của Vương Thành Văn. Hoá ra, thằng nhóc này nỗ lực nhiều như vậy, chỉ bởi vì muốn trường Kinh Ngự có thành tích tốt sao? Chỉ vì lời khẫu hiệu vu vơ của lão viện trưởng sao?

Hà Chí Thương lại mở to mắt nhìn kĩ Vương Thành Văn. Đứa nhóc này, thật kì lạ.

- Khà khà. Muốn đứng nhất, thật sự không khó như em nghĩ. Dù sao thì, đám thiên tài Giang Hạ cũng không tham gia thi đâu.

- Sao vậy ạ?

- Bọn họ có việc bận đột xuất.

- Tiếc thật.

- Sao em lại tiếc?

- Vì đây là một cơ hội thể hiện bản thân rất tốt. Các anh chị ấy giỏi vậy mà...

- Kể cả khi bọn họ thuộc phía Bắc Hà?

- Bắc Hà với Đại Nam, có gì khác nhau chứ? Chỉ có kiến thức và trình độ là giá trị thật sự mà thôi.

- Khà khà. Em thật kì lạ.

- Không đâu. Em không kì lạ gì hết. Em chỉ là người bình thường mà thôi.

Hà Chí Thương tùm tùm gật gù, cầm lên cây bút, lần theo danh sách tìm cái tên Vương Thành Văn. Đây rồi. Sinh ngày 1/6/6001? Hửn hơi nhúu mày. Nhưng sau đó, hửn giãn cơ mặt, vui vẻ đánh xuống một con số.

Kì thi vấn đáp. Vương Thành Văn. Điểm tối đa.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 274: Ta Đến Đòi Người

- Đó là Itou Takezawa sao?

Hữu Thành ghé miệng vào tai thầy Thạo thì thầm. Ngồi đối diện với hai người, là một người đàn ông Phú Sơn trạc ngoại tứ tuần, râu tóc rậm rạp, dáng người lùn, đôi mắt hốc hác và sâu hoắm. Đôi mắt của gã như mắt một con thú luôn luôn cảnh giác trước bất kì mối đe dọa nào.

Thầy Thạo không trả lời Hữu Thành, mà chỉ căng thẳng nhìn thẳng vào đôi mắt của con người này. Con người mà thầy tin rằng, rồi sẽ trở thành kẻ thù khủng khiếp nhất, tàn ác nhất, đáng sợ nhất trong cuộc đời.

Trong căn phòng không quá rộng lớn, có 7 người đang ngồi, vừa căng thẳng vừa sốt ruột, lại có chút gì lo âu. 6 người đàn ông, và một cô gái.

Cô gái còn khá trẻ, với đôi mắt sáng quắc luôn đảo quanh quan sát, thỉnh thoảng dừng lại nơi người đàn ông Phú Sơn kia. Takezawa cũng thường xuyên giật mình khi nhận ra mình bị quá nhiều người quan sát như vậy.

Ở một phía, một ông già lớn tuổi ngồi dựa lưng vào tường, đôi mắt lim dim. Ngồi cạnh ông là một thiếu niên đang run lẩy bẩy vì lo lắng.

- Ha ha, lần đầu tiên thấy một tộc nhân Vương tộc thiếu khí chất như vậy.

Vừa lim dim mơ màng, ông lão vừa khẽ nói, tiếng nói vừa đủ để Vương Thế Kiệt nghe thấy.

- Ông... ông biết tôi là ai?

- Ta không biết cậu là ai, nhưng ta đọc được huyết thống của cậu. Màu mắt của cậu. Những ngón tay của cậu. Mái tóc của cậu. Cái mũi của cậu... Mọi bộ phận trên cơ thể cậu, đều là những đặc tính di truyền được truyền lại từ tổ tiên, cậu biết chứ? Những đặc tính ấy được ghi sẵn trong từng tế bào khi cậu được sinh ra, trong một cấu trúc được gọi là gen...

- Cháu không rảnh để nghe ông giảng Sinh học đâu.

- Vậy cậu rảnh để làm gì? Ngồi đây và run rẩy như một con chó con sao?

- Cháu... cháu... cháu là khách VIP của họ, cha cháu còn là Thứ sử, họ sẽ không làm gì cháu đâu!

- Ha ha, ánh mắt của cậu tràn đầy sự mâu thuẫn. Cậu mang vẻ mặt của một đứa con được nuông chiều, nhưng đồng thời lại ôm mong ước muốn tự mình chứng tỏ bản thân. Cậu căm ghét sự nuông chiều quá độ của cha, nhưng đồng thời lại đem ông ta ra làm tấm khiên bảo vệ cho mình. Cậu nhóc không có quá nhiều huyết thống Vương tộc, nên tâm trạng của cậu phức tạp hơn tất cả lũ tắc kè đó. Cũng vì vậy, cậu thú vị hơn bọn chúng nó.

Vương Thế Kiệt kinh hãi giật lùi lại, gần như thét lên.

- Ông!! Ông là ai?!!!

Những người còn lại trong phòng giật mình quay phắt lại nhìn về phía hai người. Ông già vẫn chỉ tùm tùm cười.

- Cậu nhóc có muốn biết những điểm yếu của Vương tộc hay không? Và cách để vượt qua chúng. Cách để chứng minh rằng, không cần dựa dẫm vào dòng máu này, cậu vẫn có thể vượt xa hơn bất kì ai?

Vương Thế Kiệt nuốt nước bọt đánh ực một cái. Đúng là trong thâm tâm, hắn luôn mong muốn như vậy. Hắn muốn được kiêu hãnh như Vũ Hải Phong, muốn được người đời gọi là thiên tài tự mình bứt phá, chứ không phải là kẻ dựa hơi gia tộc. Hắn muốn cha hắn dẹp đi sự coi thường và bao cấp dành cho hắn. Hắn muốn trừng trị những kẻ xấu xược như Vương Thành Văn. Hắn muốn Trần Phương Linh phải nhìn hắn bằng đôi mắt kính nể.

Hắn quyết đoán gật đầu.

- Ngài Itou Takezawa, mời ngài ra đây với chúng tôi một lát được không ạ?

Takezawa có đôi chút giật mình, và ngạc nhiên. Toàn bộ người trong phòng đều đang chăm chăm nhìn vào hắn. Đặc biệt là hai người đàn ông đối diện. Nhưng hắn không có gì là hoảng hốt. Hắn bình tĩnh đứng dậy, bước ra ngoài. - Thưa ngài, chúng tôi rất tiếc phải thông báo. Ikazuchi của ngài... đã bị mất trộm cùng với Bảo vật của chúng tôi.

- Sao cơ?!!

Takezawa như gần giọng lên. Tin tức này như sét đánh bên tai hắn. Ikazuchi là niềm hi vọng duy nhất để hắn quay về quê hương.

- Các người... các người... các người đã hứa sẽ bảo quản nó!!

- Đúng vậy thưa ngài, chuyện xảy ra lần này đều là lỗi của chúng tôi, chúng tôi xin bồi thường ngài với số tiền 600 triệu.

- Sáu... sáu cái gì cơ?! - Nghe tới con số này, Takezawa suýt nữa đột quỵ. Tim hắn rất yếu.

- Sáu trăm triệu, thưa ngài. Chúng tôi biết con số này có thể còn lớn hơn cả giá bán Ikazuchi, nhưng đây là tấm lòng thành của ban tổ chức

nhằm giữ uy tín cho mình. Hơn nữa, với một thợ rèn đẳng cấp quốc tế như ngài, 600 triệu cũng chỉ là một lời xin lỗi thích đáng mà thôi.

Giờ hẳn đã hiểu. Sáu trăm triệu, không chỉ là tiền đền kiếm, mà còn để giữ mối quan hệ. Bọn họ không muốn gây mất cảm tình của một đại nhân vật trong tương lai.

Takezawa trào phúng nghĩ thầm, hẳn trở thành đại nhân vật từ bao giờ chính hẳn cũng không biết nữa. Hoá ra bản thân hẳn, cái thân phải tha hương cầu thực, chạy loăng quăng khắp nơi và bị đuổi bắt như một con chó dại, hoá ra lại có giá trị tới vậy.

- Dễ dàng chi ra 600 triệu như vậy, rốt cuộc, các người là ai?

- Chuyện này, về mặt lý thuyết, tôi đáng lẽ không thể cho ngài biết. Nhưng, vì ngài tình cờ có được một số mối quan hệ đặc biệt, tôi nghĩ tiết lộ cho ngài một chút cũng không sao.

Người đàn ông này khẽ xấn tay áo.

Takezawa có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Một vết xăm hình bông sen. - Ngài Trương Minh Quang, rất vui được gặp ngài.

Một cánh tay chìa ra. Quang tươi cười bắt lấy. Một cái bắt tay rất có lực.

Đối diện hẳn, nói quen không quen, nói lạ cũng không lạ. Là Từ Quảng Trí.

- Ngài Minh Quang vẫn phong độ như ngày nào...

- Bớt lòng vòng đi. Một đám Bắc Hà tụi bây quá. Nói nhanh cho vuông nè. Tui tới bảo hộ cô Thuý Giang đây, được chứ?

- Vậy ra quý cô đây là người của ngài. Thật thất lễ quá. Ấy vậy mà chúng tôi suýt nữa tuyển dụng cô ấy mà không hỏi ý kiến ngài. Nhưng còn chuyện cô ấy đánh thuốc mê nhân viên của tôi, và coi thường luật lệ của chúng tôi...

- Nói cho ông anh nghe nè, Hội đấu giá lần này, phe địch nào chẳng muốn cài gián điệp? - Câu nói thẳng thừng của Quang khiến Từ Quảng Trí phải e hèm vài cái. Quang lại nói tiếp. - Đã là gián điệp, thì không có tốt xấu, chỉ có trung thành và được việc hay không mà thôi. Quý cô đây đúng là làm việc cho tôi, dưới sự bảo lãnh của tôi. Có thể cô ấy đã làm hỏng việc, nhưng lại không mất đi sự trung thành, hơn nữa tôi cũng có lời hứa với cô ấy, nên chuyện lần này, tôi đứng ra bảo lãnh. Như vậy đã được chưa?

- E hèm... E hèm...

Từ Quảng Trí từng trải cũng nhiều, nhưng trước thái độ thẳng đuồn đuột này của Quang, hăn bỗng nhiên cứng họng.

Người Đại Nam nổi tiếng thẳng thắn, nhưng mấy chục năm làm ăn ở đất này, gặp kẻ thẳng thắn như Quang là lần đầu. Moá, đường đường chính chính nhận rằng ta đây gửi gián điệp vào đấy, giờ bị phát hiện, ta tới đòi người. Đòi người thì cũng có nhiều cách, đều là người làm ăn với nhau, chẳng có chuyện gì mà không thương lượng được. Nhưng đòi người một cách bá đạo như vậy, đúng là xưa nay hiếm.

Đúng lúc này, một kẻ khác chạy tới thì thầm vào tai hăn vài lời. Từ Quảng Trí như rục sáng đôi mắt.

- Ngài Minh Quang, chuyện này cũng chẳng là gì cả. Khách hàng ở chán trong phòng, tìm cách ra ngoài dạo mát, cũng không phải cái gì to tát. Hơn nữa, cô Thuý Giang đây đã kí cam kết làm MC cho chương trình, chúng tôi cần nhất nhất giữ thoả thuận. Vậy nên, cô ấy cần ở đây cho tới

khi Hội đấu giá bắt đầu. Chúng tôi cam kết sẽ đãi ngộ cô ấy tốt nhất có thể. Nên ngài có thể yên tâm ra về.

Quang ra vẻ ngẫm nghĩ một chút, rồi vui vẻ gật gù, chào hỏi vài câu, sau đó bắt tay bắt chân, ra về.

Từ Quảng Trí không để ý thấy, trong tay hắn đã vo tròn một mảnh giấy. Trên đó còn thấp thoáng vài vết mực đỏ.

Một bông sen đỏ.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 275: Kính Hoa Thuỷ Nguyệt

Kết quả kì thi cuối cùng khiến toàn bộ thành phố điên đảo. Toàn bộ các thiên tài Giang Hạ như Triệu Thiên Trúc, Hoàng Bích Như hay Hồ Việt Khoa đều bỏ thi. Vương Thành Văn đạt tối đa 50 điểm, tổng cộng là 110 điểm, đưa Kinh Ngư độc chiếm ngôi đầu. Bởi vì, bài thi cuối cùng độ khó tăng tới quá cao, khiến không học sinh nào đủ sức cạnh tranh với nó.

Một bất ngờ khác, là kẻ từ đầu tới cuối chỉ nhận điểm 0 là Nguyễn Thanh Phong, cũng dùng một phát nhận điểm tối đa, 50 điểm.

Người ta đồn đại nhau rằng, bức tranh của Nguyễn Thanh Phong, tới đợt thi cuối cùng mới lộ ra là một kiệt tác Hội hoạ. - Đi xem tranh anh vẽ chứ?

Sau khi công bố điểm, Thanh Phong chủ động tới tìm Văn. Văn lại muốn rủ Linh đi cùng, nhưng tìm mãi không thấy cô bé đâu cả.

Nơi trưng bày tranh đã được học sinh bu kín vào xem xét, bàn tán, trầm trồ, thán phục. Sau khi chen được vào tới nơi, Văn mới nhìn thấy bức tranh của Nguyễn Thanh Phong, thứ tranh kì quái không có bố cục, không có hình khối, lại chỉ có một màu sắc duy nhất.

Giờ đây, nó mới hiểu ra không phải Thanh Phong muốn chơi lầy, mà bức tranh này quả thật như vậy.

Một khung cảnh ngập gió.

Một khung cảnh với sắc xanh biếc chủ đạo, với từng đợt gió điên cuồng nhảy múa, như vọng đâu đây từng tiếng rít gào ghê rợn. Gió choán ngợp bức tranh, gió xé toạc ra ngoài đời thực, gió thổi phả vào mặt từng người nhìn ngắm.

Từng cơn gió được vẽ nên trên nền xanh biếc ấy, rõ ràng chỉ được thực hiện trong ngày thi cuối cùng, từng nét bút lông táo bạo mạnh mẽ, phóng khoáng linh hoạt, như đang cào đang xé lên từng góc giấy.

Văn lặng yên lắng nghe từng tiếng bàn tán thán phục, vừa muốn tiếp thu thêm những ý kiến Hội hoạ này. Nó chả biết gì về Hội hoạ, nó chỉ cảm thấy bức tranh này thật đẹp, như bao người khác thấy.

Chỉ có điều, thấy đẹp là một chuyện, thấy đồng cảm hay không, lại là một chuyện khác.

Người ta nói, trên đời này có hai kiểu thiên tài, kiểu thứ nhất là những kẻ phóng khoáng không câu nệ tiểu tiết, chỉ nhìn vào cái tổng thể. Loại thứ hai, là những kẻ vô cùng tỉ mỉ chi tiết, luôn cho rằng những tiểu tiết tốt mới làm nên một tổng thể tốt.

Vương Thành Văn là loại thứ hai. Vì tính nó vô cùng tỉ mỉ. Nó rất hợp với Vương Minh Quang, hợp với Vương Vũ Hoành, vì bọn họ đều tỉ mỉ và chi tiết. Phong cách hành động của bọn họ, là không bỏ sót bất kì chi tiết nào, luôn dùng hết sức để tận dụng từng lợi thế, dù là nhỏ nhất, để tạo nên thành công. Tỉ mỉ, chi tiết, và chính xác, gần như là một loại thương hiệu.

Nguyễn Thanh Phong lại là một thái cực ngược lại. Phóng khoáng, tự do, không câu nệ, không thềm để ý tới thiệt hơn, chỉ thích làm theo ý mình. Đó là lý do vì sao, những ngọn gió trong bức tranh này lại mạnh mẽ, lại mãnh liệt tới vậy.

- Thanh Phong!

Nghe Thanh Phong tự lẩm bẩm tên mình, Văn đã hiểu. Tên bức tranh này, chính là Thanh Phong. Một bức tranh tự khắc hoạ bản thân mình, phóng khoáng và mãnh liệt như một cơn gió.

Nhưng chẳng hiểu vì sao, Nguyễn Thanh Phong vẫn đứng đó nâng cằm suy nghĩ, như có chút gì chưa hài lòng.

- Bức tranh này, vì sao vẫn còn thiếu thứ gì đó?

Cậu ta vừa lẩm bẩm vừa rẽ đám đông đi ra ngoài. Văn không có chút ý kiến gì, chỉ lặng lẽ đi theo. Nó thử cố suy nghĩ xem bức tranh mà mọi người vẫn trầm trồ khen ngợi là tuyệt phẩm ấy, còn thiếu thốn điều gì, mà không biết. Nó không phải là chuyên gia về Hội hoạ.

Chợt nghe sau lưng, một giọng nói trều mền vang tới.

- Khà khà khà, một bức tranh tuyệt tác như vậy, đủ sức để trở thành danh hoạ quốc gia. Mới 13 tuổi, đã có thể vẽ được như vậy, rất khá, rất khá!

Là chủ khảo Đinh Kiến Châu. Ông ta chạy tới vỗ vai hai đứa nhóc.

- Sao nào, trò Thanh Phong. Vừa rồi, phải chăng trò đã tái tạo lại những cơn gió? Con người ta từ khi mở mắt nhìn đời, đã biết tới tầng Tư duy đầu tiên, chính là Quan sát. Tiếp đó, tới khi biết nhận thức sự vật, mới suy tư ra sự hình thành, cấu trúc, công dụng, ý nghĩa của sự vật, mới đạt tới tầng Tư duy thứ hai, là Phân tích. Nhưng chỉ một số người có năng khiếu nghệ thuật, mới có thể từ việc Phân tích ấy mà tái tạo lại, tạo ra sự vật bằng chính năng lực của bản thân, đó chính là Tái tạo! Có thể vẽ được một ngọn gió chân thực tới mức ấy, ta dám chắc trò đã có năng lực tạo ra gió rồi chứ? Bảo sao Cầm Giang lại cử trò đi thi như vậy, khà khà khà!

Hà Chí Thương đặc ý xõ ra một tràng dài khen ngợi như vậy, hẳn tin chắc sẽ làm cậu bé này thoả mãn vui lòng. Dù hẳn là Bắc Hoàng của 14 vùng lãnh thổ, hẳn cũng không ngại hạ mình để thu phục nhân tâm. Cậu

nhóc này có tiềm năng không thua kém là bao so với Triệu Thiên Trúc, thu nạp được thêm 1 đệ tử, chỉ phúc không hoạ.

Ai dè, mặc kệ lời nói dông dài của hắn, Nguyễn Thanh Phong dường như chẳng thèm để tâm tới. Cậu ta vẫn xoa xoa cằm, vẻ mặt đắm chiêu, vừa đi vừa lẩm bẩm.

- Còn thiếu cái gì nhỉ? Còn thiếu cái gì nhỉ?...

Vương Thành Văn thấy vậy, chỉ nhún vai. Mẹ nó dạy, khi người khác bắt chuyện mà không trả lời, là bất lịch sự. Nhưng mẹ nó cũng dạy, khi người khác bện bịu, thì không nên làm phiền.

Nguyễn Thanh Phong vừa bất lịch sự, đáng lẽ phải bị nhắc nhở, nhưng anh ta cũng đang bận suy nghĩ, nên nó lại không thể làm phiền. Thật là khó mà!

Nó chỉ quay sang hỏi thầy Châu.

- Thầy có biết vì sao hôm nay bạn Linh lại không có điểm không ạ? Em cũng không thấy bạn ấy đâu cả. Bạn Trần Phương Linh cùng trường với em ấy. Em không biết lúc vấn đáp thầy có thấy bạn ấy tới thi không?

Thầy ấy chỉ cười.

- Hà hà, thầy biết chứ. Hôm nay bạn ấy có chút lý do đặc biệt, cũng có nói với thầy rồi. Bạn ấy nhờ em trông nom hộ nhà hàng đó.

- Vậy sao? Vậy em phải tới đó đây. Nếu bạn ấy nhờ thì em không thể từ chối được.

- Khoan đã, Vương Thành Văn. Vì sao lời nhờ vả của Trần Phương Linh lại khiến em không thể từ chối?

Văn quay đầu lại.

- Vì bạn ấy đã giúp đỡ em. Em phải trả ơn cho bạn ấy.

- Trả tới bao nhiêu thì đủ?

Văn mỉm cười.

- Chẳng bao nhiêu cả. Bất cứ khi nào bạn ấy gặp khó khăn, em đều sẽ tới. Đó mới chính là trả ơn.

- Vậy em cũng đã giúp đỡ thầy, em cũng cần thầy trả ơn chứ?

- Thầy đã giúp đỡ em rồi đó thôi.

- Chút điểm số ấy đã là gì chứ. Em xứng đáng có được nó. Với lại, mong ước của em là muốn Kinh Ngự đạt hạng nhất phải không? Chỉ đứng đầu kì thi lý thuyết thì chưa đủ để đứng nhất đâu. Em phải đứng nhất toàn bộ giải đấu kia.

- Vậy thì em sẽ cố gắng...

- Thầy nói thẳng nhé, với trình độ hiện nay, em không thể nào đánh bại nổi Triệu Thiên Trúc. Đừng nói tới Thiên Trúc, dù là Vũ Hải Phong hay Vương Thế Kiệt, em đều không có cửa. Thậm chí đến anh bạn Nguyễn Thanh Phong vừa rồi, cũng mạnh hơn em quá nhiều.

- Em biết vậy, nhưng em chẳng có cách nào khác. Người ta không bắt chợt giỏi lên chỉ trong một ngày. Hơn nữa anh Quang đã dạy em thẳng bại trên sàn đấu không thể nói trước được. Em chỉ còn cách cố gắng hết sức mình mà thôi.

- Vậy nếu thầy nói, em có cách để chiến thắng thì sao? Một cách có cơ hội cao hơn là mù quáng nỗ lực?

- Thầy nói thử xem?

- Học tập. Học tập những kĩ thuật mới. Mà đúng hơn, là thầy sẽ dạy em một kĩ thuật mới, đủ mạnh để em có thể chiến thắng.

- Chỉ một thứ kĩ thuật, lại có thể chiến thắng? - Văn hoài nghi hỏi.

- Đúng vậy. Còn tùy vào ngộ tính của em nữa.

- Kĩ thuật đó là gì ạ?

- Kính Hoa Thủy Nguyệt.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 276: Nỗi Sợ Hải

Kính Hoa Thuỷ Nguyệt, tức là nhìn thấy hoa phản chiếu trong gương, thấy ánh trăng dưới nước, lại ngỡ rằng đó là thật. Đó là một câu thành ngữ chỉ những ảo mộng mơ hồ. Con người ta suốt cuộc đời này, đều chỉ theo đuổi hoa trong gương, trăng dưới nước.

Trong màn đêm đen, Triệu Thiên Trúc vừa nghĩ tới điều này, vừa lao vun vút theo bóng hình trước mặt. Đêm nay, hắc không khác gì đang đuổi theo một ảo ảnh.

Mà, không chỉ đêm nay. Từ đó tới giờ, hắc cũng đuổi theo một ảo ảnh.

Sự ưu ái của Bắc Hoàng, không khác gì một loại huyền mộng. Dù có là học trò cưng, dù có là thiên tài xuất chúng, dù có hết mực trung thành, người cũng không khác gì một công cụ sai bảo. Khi tìm thấy một công cụ tốt hơn, người ta sẽ không ngần ngại hất hủi người. Cách duy nhất để người không ngừng được sủng ái, không ngừng được trọng dụng, đó là không ngừng trở nên mạnh mẽ.

Bởi cho tới bây giờ, vẫn chưa ai cùng thế hệ mạnh hơn được Triệu Thiên Trúc.

Triệu Thiên Trúc sinh ra trong một gia đình gia nô. Gia nô không có đất đai, gia nô không có ruộng vườn, gia nô không có nhà cửa. Gia nô còn không phải là một con người. Gia nô của Bắc Hoàng, thì sống để phục vụ Bắc Hoàng, chết cũng vì Bắc Hoàng.

Triệu Thiên Trúc sinh ra là con của một gia nô, nhưng lại thông minh kiệt xuất hơn người. Nhưng hăn lại vì tư chất của mình mà đâm ra chán ghét chính bố mẹ. Hăn cảm thấy mình không đáng có một đấng sinh thành hèn mạt như vậy.

Một ngày, Bắc Hoàng dạo chơi trong Mộc Hành Kinh, tình cờ gặp cậu nhóc Triệu Cầu thần thơ vừa đi vừa đọc sách, say sưa tới mức va cả vào ông ta mà không hay. Bắc Hoàng không giận dữ, nhưng lại thách cậu ta đọc ra một câu thơ, mới được tha tội. Vậy là Triệu Cầu nhìn thấy những cây trúc mọc còi cọc giữa mùa đông giá rét, mới thốt lên một bài thơ.

“Giảo định thanh sơn bất phóng tùng

Lập căn nguyên tại phá nham trung

Thiên ma vạn kích hoàn kiên kính

Nhậm nhĩ đông tây bắc nam phong”.(*)

Bắc Hoàng thích chí cười khà khà, lập tức nhận cậu nhóc này làm con nuôi, cho ăn học tử tế, còn đặt tên cho cậu ta, là Thiên Trúc. - Khinh công không tệ!

Kẻ trước mặt bị đuổi quá rất khắp mọi góc ngách của Hải Thành, vẫn đủ sức buông ra một câu không biết là khen ngợi hay mỉa mai.

Triệu Thiên Trúc không có rảnh đi đáp lại. Hăn phải gồng hết sức mình để bắt kịp.

Kẻ phía trước, chính là người được thế nhân đồn đại, mạnh chỉ kém Chí Tôn Cường giả. Hơn nữa lại xuất quỷ nhập thần. Học trò của Vô Diện Kiếm Khách. Siêu Đạo Chích không gì không thể lấy trộm. Hơn nữa, kĩ nghệ hoá trang bí truyền của Kumo Sasaki cũng bị hăn nắm giữ.

Nếu không nhờ ấn chú đặc biệt mà Bắc Hoàng gieo lên người hăn, và hăn còn đem theo vật nặng, Triệu Thiên Trúc đã mất dấu từ rất lâu rồi.

- Việc làm ăn của ta, vì sao chú mày cứ phá hoại như vậy? Về mà nói với Tiểu Hà, muốn ta lấy lại vật đã mất, thì bỏ tiền ra thuê lại ta là được mà? Tại sao phải lằng nhằng rắc rối như vậy?

Một kẻ vừa bỏ chạy vừa càu nhàu, một kẻ dăm dăm đuổi theo, cứ như vậy rượt nhau suốt cả đêm dài.

- Thế lực cũng khá đấy. Nhìn chú em thư sinh như vậy kia mà. À, phải rồi. Chắc lại là mảnh khoé gì của Tiểu Hà đây!

Lời mỉa mai cứ tiếp tục được phun ra, nhưng kẻ đằng trước đã không còn chạy nữa, mà dừng phắt lại. Cái bọc trên vai cũng đung đưa theo quán tính.

Một người đàn ông hơn 40 tuổi, râu tóc xồm xoàm, đôi mắt sâu hoắm đỏ quạch, ngang hông giắt một thanh kiếm, đang giều cọt đứng đó. Ông ta cất giọng.

- Nào, giờ muốn chết, hay là muốn buông bỏ nào?

- Ngoại trừ Khinh công ra, người còn thứ gì đáng nói hay không?

Kẻ đối diện chỉ mỉm cười.

- Vậy để ta tiễn người xuống địa ngục, để cho mi biết mùi vị dưới đó thế nào nhé?

- Ta nghĩ người xuống sẽ là người đó.

- Khiêm tốn như Tiểu Hà, lại có học trò ngạo mạn như vậy sao? Mà cuộc đời ta, vốn không khác gì địa ngục. Chỉ là mời người xuống chơi cùng mà thôi. Với lại, ta không giết những kẻ vô danh.

- Ta cũng vậy.

- Người xưng tên trước đi.

- Triệu Thiên Trúc. Học trò của Bắc Hoàng Hà Chí Thương, học viên Văn viện Thuỷ Liên.

- Nghe oách ha? Vậy thì ta là Kiếm Khách Phú Sơn Đảo, học trò của Vô Diện Kumo Sasaki. Còn tên của ta, là... - Kẻ đối diện đã thay đổi nét cười, hần rút thanh kiếm đưa lên ngang tầm mắt, ánh kiếm lạnh lẽo hần lên đôi mắt đỏ sọc - Itou Takezawa. - Đã khoẻ rồi chứ?

Trong phòng Y tế, Quỳnh Anh trù mẩn nhìn bác sĩ tháo băng cho Vũ Hải Phòng, vừa hỏi. Vũ Hải Phòng mỉm cười, vươn cánh tay cơ bắp của mình duỗi duỗi vài cái.

- Ngon lành rồi. Ngày mai lại có thể xuất chiến!

- Hay lắm!!

Đúng lúc này, tiếng huyên nào ngoài cửa chợt ủa tới. Toàn bộ đồng đội của hần đều đã xúm xít phía bên ngoài.

- Ngày mai giúp bọn này phục thù cho trường chứ?

- Chắc chắn rồi. Xin lỗi anh em. Vậy trường ta còn lại bao nhiêu đội?

- Bọn tôi phải xin lỗi ông mới đúng. Rụng sạch rồi, toàn giải nhì với giải ba mà thôi. Chỉ còn mỗi môn bóng rổ, ngày mai là đấu chung kết.

- Không sao. Đấu với đội nào vậy? Vô Cực, hay là Phong Ba?

- Không... không phải. Là... Kinh Ngự. - Nơi đây không có bản thể, cũng không có khách thể, không có người, cũng không có kẻ thù của người. Hãy dẹp bỏ đi mọi sự sợ hãi.

- Tôi không có sợ hãi!

- Đừng chối bỏ. Đừng né tránh. Hãy chấp nhận. Hãy nói cho ta biết, người sợ hãi điều gì?

- Tôi không có...

- Sự kì vọng?

- Không... Không phải... Đúng vậy. Là sự kì vọng. Cha tôi kì vọng vào tôi quá nhiều, nhưng chính ông ta lại tự mâu thuẫn với kì vọng đó của mình. Ông ta nuông chiều tôi một cách thái quá, như thế tôi chỉ là một thằng ăn hại vậy!

- Nhưng người cũng tự coi mình là thằng ăn hại đó thôi? Đó chính là nỗi sợ thứ hai của người...

- Đúng... đúng vậy... Tôi luôn lo lắng rằng mình không có tài năng gì cả. Tôi luôn cảm thấy thấp kém hơn Vũ Hải Phong. Tôi ghen ghét hằn!

- Đây chính là nỗi sợ hãi thứ 3 của người. Sự ghen tị. Đố kị. Tự ti. Mặc cảm. Nhưng còn nỗi sợ hãi thứ 4, người sợ hãi chính mình.

- Vì sao tôi phải sợ hãi chính mình?

- Vì người nhỏ nhen, hèn kém, đê tiện, và tì tiện. Người không phóng khoáng, không bao dung, và không quảng đại.

- Đúng vậy, kẻ mà tôi căm ghét nhất hiện giờ, chính là Vương Thành Văn. Ông nói đúng, tôi thật thảm hại. Làm thế nào để tôi có thể trở thành một con người quảng đại, phóng khoáng, bao dung? Làm thế nào để tôi có thể thoát ra cái bản tính xấu xí của mình?

- Ai bảo người phải thoát ra? Ai bảo người phải cải thiện?

- Vậy ông bảo tôi phải làm sao?

- Người cứ giết đi. Giết hết những kẻ người căm ghét. Giết hết những kẻ người ghen tị. Giết hết những kẻ khiến người phải khổ sở. Sau khi giết xong những kẻ đó, người sẽ được viên mãn.

- Nhưng, tôi... tôi chưa... đủ mạnh...

- Đó chính là lý do vì sao người tới đây, tới với ảo giác này, và có ta ở đây để khiến người không lạc lối. Nào, tới đây với ta!

Trong làn khói thuốc phiện, Vương Thế Kiệt mơ màng đưa bàn tay lên phía trước, như muốn với tới điều gì. Lúc này, toàn bộ tri thức vũ trụ như đang chảy qua đầu óc hắn.

- Giết... giết chết Vương Thành Văn. Khà khà, ta... rất mạnh...

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 277: Cạn Bã

Một buổi sáng trong xanh, ngài Sở trưởng uể oải đớp lấy từng ngụm khí lạnh lạnh của mùa đông. Cả đêm qua ngài lại ở tại hiện trường.

Nơi đây như vừa có một trận long tranh hổ đấu diễn ra. Đất nứt, tường vỡ, nhà cửa tan hoang. Và rất nhiều vết máu lưu lại.

“Trình độ nào mới có thể tạo sức công phá kinh khủng thế này? Thạc sĩ? Không, là Tiến sĩ sao?”

Ngài lắc đầu ngao ngán. Hải Thành càng lúc càng loạn. Trên thực tế, mỗi địa phương đều có mức độ cân bằng của nó. Ví như Hải Thành, dù là một cảng biển quan trọng, nhưng lại xa kinh đô, nên chỉ có Hạm đội Hải quân trấn thủ ngoài khơi. Cường giả Tiến sĩ cũng không có nhiều, hầu như đều ở mức Thạc sĩ. Thạc sĩ đấu Thạc sĩ, tuy cũng ghê gớm, nhưng không đến mức ngoài tầm kiểm soát. Bởi lẽ, bộ máy cảnh sát và trị an ở đây đều đạt được mức độ tương đương.

Nhưng sự kiện lần trước, từ đâu xuất hiện rất nhiều cao thủ cấp bậc Tiến sĩ, đấu đá lẫn nhau đã đủ kinh hồn bạt vía, nhưng đáng sợ hơn, vài thành phần trong số đó còn không rời khỏi Hải Thành, khiến ngài Sở trưởng cảm thấy bất an không thôi.

Cảnh sát đã tìm kiếm xung quanh, nhưng không thấy một xác chết nào, chỉ có một mảnh vải rách để lại. Trên mảnh vải vẫn còn dấu bông sen đỏ. Ngài Sở trưởng không biết rằng, một vụ án ở một nơi xa xôi như vậy, lại ngay lập tức được báo cáo cho Vương Vũ Hoành tại kinh đô.

- À ta rất cuộc muốn làm gì đây?

Vương Vũ Hoành nghiêng đầu chống cằm, nhúu mày buông một câu như hỏi như không đối với kẻ đối diện trên màn hình.

Vương Minh Quang nâng cằm nghĩ ngợi. Phía đằng sau, có thể thấy hắt hắt đứng trên một nóc nhà gần hiện trường.

- Thánh Nữ... cô ta... những ngày qua rất nhiều chuyện bí ẩn đã xảy ra. Đều xoay quanh thứ gọi là Bảo vật liên triều này. Và Hội đấu giá chiều nay sẽ khai mạc.

- Xăng pha nhớt cũng sẽ tới phải không?

- Hà Chí Thương?

- Quang ơi là Quang, cậu không nhận ra sao? Xăng pha nhớt vẫn ở ngay bên cậu đó!

- Là Đinh Kiến Châu?!

- Chính hắt. Bảo vật liên triều, chính là thứ mà Bắc Hà lãnh thổ suốt mấy nghìn năm qua nặng nề đòi Đại Nam ta phải trả, Tỳ Bà Cầm!

- Vậy ra...?

- Hồng Liên Ấn, chính là dấu vết đặc trưng của Tỳ Bà Cầm. Chẳng biết vì sao, Bắc Hoàng đời thứ 27, lại nằm mơ thấy một dấu ấn Hồng Liên như vậy, rất cuộc đem nó ra làm phù hiệu cho Văn Viện Thuỷ Liên. Cũng từ đó, các đời Bắc Hoàng có khả năng hiển tế Man Khải Ca Nương để làm ra Man Khải Cầm, đạo nhái rất giống Tỳ Bà Cầm.

- Vậy ra Hà Chí Thương tới tận nơi đây, là để chuộc lại Tỳ Bà Cầm sao?

- Chuộc lại thì không chắc. Tìm cách cướp thì đúng hơn. Nhưng chỉ một cái Thần Khí, chưa phải là thứ quan trọng nhất. Chắc cậu cũng biết rồi phải không?

- Kẻ sở hữu Thần Khí đó.

- Chính xác. Kẻ sở hữu Tỳ Bà Cầm, cũng là kẻ khiến chúng ta đau đầu những ngày qua, Thánh Nữ! Kính Hoa Thuỷ Nguyệt.

Có đôi lúc, cái ảo còn quan trọng hơn cái thực. Vì cái ảo là thứ người nhìn thấy, là thế giới duy nhất mà người nhận biết. Còn cái thực, chỉ là một thứ mộng tưởng vu vơ, ai cũng nhìn thấy, mà chẳng ai dám chắc về nó.

Kính Hoa Thuỷ Nguyệt, nói là kỹ thuật cũng đúng, nói là một môn học cũng không sai, lại nói, nếu là một triết lý sống, lại càng đúng.

Kính Hoa Thuỷ Nguyệt, là yêu cầu chủ thể bỏ đi tất cả những ràng buộc, tất cả những giới hạn, bỏ qua cả khách thể và chủ thể, bỏ qua mọi sự phân biệt, mọi sự đối khác, để nhìn thấu vào bản chất của vấn đề. Vấn đề là, chẳng có vấn đề nào cả.

Như trăng dưới mặt nước, và hoa trong gương, người nhìn thấy chúng, vậy chúng là thật. Nhưng người không chạm được vào chúng, vậy thì chúng là ảo.

- Thứ phân cách giữa thật và ảo, là một mặt gương? Vậy nhiệm vụ của em là tìm ra mặt gương đó?

Giọng nói của Vương Thành Văn vang lên.

- Cũng đúng, mà cũng không đúng. Em thử đặt một câu hỏi khác xem?

- Nhìn từ một góc độ nào đó, thì hoa trong gương là thực, nhưng nhìn từ một góc độ khác, lại là ảo?

- Ừm. Còn cách nghĩ nào khác không?

- Thứ ta coi là thực, thì nó là thực, còn thứ ta nghĩ là ảo, thì chúng là ảo? Vậy nếu khiến đối thủ tưởng thật là ảo, tưởng ảo là thực, vậy là ta đã có một thứ sức mạnh khó lường?

- Nghĩ thử cách kiến giải khác xem?

- Thứ ta nhìn thấy là ánh sáng. Cái bóng của ta là do sự phản chiếu của ánh sáng. Chỉ có ánh sáng mới tới được mắt ta. Chỉ có âm thanh mới tới được tai ta. Chỉ có bề mặt của vật chất mới chạm vào da thịt ta. Vậy thì, thứ mà năm giác quan chúng ta cảm nhận, chỉ là thứ vật đó phát ra, không phải là bản thân vật đó?

- Cũng khá hay. Nghĩ nữa xem, nghĩ càng nhiều càng tốt?

- Ừm, theo đạo Phật thì, ngũ uẩn giai không?

- Cũng đúng. Còn ý kiến nào nữa không?

....

Cứ như vậy, trong bóng tối ở một căn phòng nhỏ, Hà Chí Thương liên tục thúc ép Vương Thành Văn đưa ra hàng loạt những suy nghĩ của mình. - Vì sao cha người lại kì vọng vào người nhiều tới vậy?

- Tôi không biết.

- Vì sao cha người lại thất vọng vì người nhiều tới vậy?

- Tôi... không biết.

- Vì sao không ai coi trọng tài năng của người?

- Tôi không biết!

- Vì sao bọn chúng lại hâm mộ Vũ Hải Phong thay vì người?

- Tôi không biết!!

- Vì sao người lại thất bại trước Vương Thành Văn?

- Tôi không biết!!!

- Vì sao ai cũng hả hê khi thấy người thất bại như vậy?

- Tôi không biết!! Tôi không biết!! Ông câm đi!! Tôi chẳng biết gì hết!!! Tôi sinh ra và phải chịu sự kì vọng, là lỗi của tôi sao?!! Tôi sinh ra với gia cảnh giàu có, cũng là lỗi của tôi sao?!!! Từ khi còn bé, tôi đã được nuông chiều, tôi muốn có đồ chơi, tôi muốn có bạn, tôi muốn được ăn ngon, tất cả đều rất bình thường!! Đứa trẻ nào chả muốn như vậy!! Vậy thì tôi có lỗi gì cơ chứ?!! Vì sao tất cả đều xum xoe nịnh nọt quanh tôi, rồi lại nói xấu sau lưng tôi như vậy?!! Tôi sinh ra đã giỏi hơn kẻ khác, cũng là lỗi của tôi sao?!! Tôi lười biếng, cũng là lỗi của tôi sao? Tôi muốn thể hiện trước Trần Phương Linh, cũng là lỗi của tôi sao? Ngoài kia đầy những kẻ lười biếng, đầy những kẻ sinh ra đã hơn người, đầy những kẻ được nuông chiều, đầy những kẻ thích thể hiện với phụ nữ, vậy vì sao tất cả đều coi tôi như kẻ lạc loài vậy?!! Tôi chỉ làm những điều mà mọi đứa trẻ khác trong hoàn cảnh này đều làm. Vậy tại sao luôn là tôi?!!

- Tại sao luôn là người? Hoá ra đây chính là điều người thắc mắc bấy lâu sao? Vương Thế Kiệt, người biết tại sao không?

- Nói cho tôi biết đi!!

- Vì người cặn bã.

- Hả?!!!

- Người cặn bã. Người rác rưởi. Người là rác rưởi trong một gia tộc đầy kẻ tài năng. Người rác rưởi trong tính cách, người rác rưởi trong nhân phẩm. Người rác rưởi khi cổ coi kẻ khác là rác rưởi để che lấp đi sự ngu xuẩn của mình. Thứ cặn bã như người chỉ giao du được với lũ cặn bã khác, và từ đó người coi cả thế giới này như cặn bã. Cuộc đời của mi ngập trong cứt, nhưng mi lại nghĩ đồng cứt đó là vàng bạc châu báu. Mi nghĩ mi giàu có, nhưng mi chỉ giàu có về độ ngu mà thôi.

- Câm mồmmm!!!!!!

- Mi mới phải câm cái mồm đầy cứt của mi vào thì có, và nghe tao nói đây. Chừng nào mày còn giữ cái sự tự hào ngu xuẩn của mày, mày vẫn chỉ là thứ cặn bã. Và tao nói cho mày nghe, cái sự tự hào của mày là cái gì? Là dòng họ của mày. Là cái từ đầu tiên trong cái tên mày. Đúng rồi đấy, là cái chữ Vương cứt chó mà mày vẫn luôn dựa vào. Mày có thấy mày ngu không? Mày căm ghét cái họ ấy, vì nó khiến mày bị kì thị, khiến mày bị nuông chiều, khiến mày bị đặt nhiều áp lực. Ấy thế mà lúc lâm nguy, mày lại réo cái họ của mày ra, réo tên thằng bố ngu đàn của mày ra làm khiên chắn. Mày vừa căm ghét nó, mày vừa dựa dẫm vào nó. Chính vì vậy mà mày không khác gì một thứ rác rưởi!

- Không... không phải mà!!!

- Nghe tao nói đây, thứ rác rưởi như mày muốn thoát khỏi bãi cứt chó ấy, thì mày phải bơi lên. Mày phải phá bỏ cái dòng họ chó chết ấy đi, mày phải sống cuộc đời của riêng mày. Mày có biết vì sao mày thua Vương Thành Văn chứ? Nhớ lại đi. Dùng cái não chó của mày nhớ lại xem nào. Là vì cú ném Cuồng Phong cứt chó gì đó đúng không? Là vì mày luôn thích ném chính xác vào trung điểm phải không? Mày muốn thể hiện cái con mẹ gì vậy? Mày dễ đoán như một con lợn vậy. Đó là lý do mà mày thua một cách nhục nhã. Lũ Vương tộc của chúng mày luôn kiêu căng, ngạo mạn và thích thể hiện. Mày được thừa hưởng toàn bộ những tính cách rác rưởi đó,

mà không thừa hưởng nổi một phần tài năng của chúng nó, nên mày chỉ lặn lội trong bãi cứt!

- Vậy... vậy tôi... phải làm sao? Phải làm sao để thoát khỏi dòng máu chết tiệt này?

- Dòng máu, là một lời nguyền, ôn con ạ. Nó nguyền rửa mày từ khi mày sinh ra, xuyên suốt cái cuộc sống chó chết của mày, tận tới lúc mày chết rục xương. Nó nguyền rửa đời mày, nguyền rửa con cháu mày, nguyền rửa vạn kiếp nhà mày! Nhưng nghe tao, có một cách mà tao có thể giúp mày. Nhưng khá là chát. Mày sẽ phải đánh đổi rất nhiều thứ. Sao, có dám không?

- Dám!

Khói thuốc phiện vẫn mơ hồ trong căn phòng kín, nơi Vương Thế Kiệt tự lẩm bầm độc thoại một mình.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 278: Vũ Hải Phong Trở Lại

- Thưa thầy, con thất bại rồi.

Hà Chí Thương vừa bước ra từ căn phòng nhỏ, đã thấy Triệu Thiên Trúc quỳ dưới đất. Thằng nhóc bị thương khá nặng.

- Tên đó có ít nhất 6 học vị Tiến sĩ, dù có bị đánh phải lời nguyên của Kumo, thì cũng không phải là yếu. Con có thể sử dụng Thuỷ Liên Ẩn để đấu lại hắn, đã là quá sức mong chờ của ta rồi. Thứ hắn cướp đi, cũng không phải không có cách lấy lại.

Hà Chí Thương giơ tay lên, một luồng lửa sáng chói bốc lên ngay trên tay hắn. Từ trong đó, một viên đan dược dần thành hình.

Luyện Đan Thuật. Một kĩ thuật nổi tiếng của Bắc Hà.

Viên đan dược được ném tới tay Triệu Thiên Trúc. Thằng nhóc cảm tạ hắn một tiếng, rồi rút lui.

Hà Chí Thương ở lại một mình, trầm ngâm rút điện thoại ra xem. Trên màn hình vẫn còn lưu lại tin nhắn của Phạm Viết Phương. Mặc dù hắn đã đọc đi đọc lại tin nhắn ấy rất nhiều lần, nhưng lần này hắn lại muốn đọc lại lần nữa. Liệu có tiểu tiết nào mà hắn bỏ sót hay không?

Ngón tay vừa mới chực gõ vào tin nhắn, chợt từ cánh cửa phía sau, một đứa nhóc xộc ra ngoài, mồ hôi mồ kê nhễ nhại.

Là Vương Thành Văn.

- Lĩnh hội được chưa? - Không bị giật mình, Hà Chí Thương quay lại hỏi thẳng bé.

Nó lắc đầu.

- Không lĩnh hội được gì cả.

- Vậy thì tốt. Ngày 1/12, là ngày cuối cùng của Hội thao, cũng là ngày khai mạc Giải đấu mở rộng.

Chỉ còn lại trận chung kết của bộ môn cuối cùng. Bóng rổ.

Kính Ngư đấu Hải Dương.

Trong phòng thay đồ, Vương Thành Văn hốt hải chạy tới, đã thấy cả đội đứng chờ mình. Ai cũng nhìn vào nó với lòng chờ mong, chỉ trừ Lê Thanh Bình. Những ngày thi đấu cuối cùng, Lê Thanh Bình càng chơi càng toả sáng, nhưng càng chơi hăng càng cảm thấy nặng nề.

Được dồn bóng cho quá nhiều, và những pha thi đấu của hăng càng ngày càng hiệu quả, cái tên Lê Thanh Bình dần trở nên nổi tiếng. Ai cũng hô vang tên hăng. Nhưng Lê Thanh Bình là kiểu người càng được kì vọng thì càng cố hết sức. Rốt cuộc, hăng càng ngày càng cảm thấy kiệt sức.

Hoá ra, đây chính là áp lực mà các chủ lực phải chịu sao? Hăng có hơi chút hối hận. Hăng không muốn làm chủ lực nữa, hăng chỉ muốn làm một thành viên bình thường, chia đều bóng cho mọi người cùng thi đấu. Nhưng ngặt nỗi, những lúc hăng muốn nhùng, Vương Thành Văn lại dồn bóng cho hăng.

Chỉ bởi vì một câu nói lúc đầu, “mày phải giúp anh toả sáng”. Ai dè thằng nhóc nghe lời quá mức tưởng tượng.

Trở thành chủ lực nổi bật, đồng nghĩa cũng thu hút rất nhiều sự “chăm sóc” của đội bạn. Chưa kể tới vụ phỏng rộp da chân hôm nọ, Lê Thanh Bình còn nhận thêm rất nhiều chấn thương, va chạm, bầm tím, đau nhức cả người.

Hắn thật sự không muốn phải thi đấu trận cuối cùng này, nhưng tiếng hô “Lê Thanh Bình” cứ vang vọng từ ngoài khán đài vọng lại.

Rốt cuộc hắn đã được khán giả hô tên.

- Lê Thanh Bình!

- Lê Thanh Bình!

- Lê Thanh Bình!

Tâm trạng hắn bỗng dưng hưng phấn hẳn lên.

- Lên nào! Anh em!!!

- Thưa anh...

- Lại sao thế?

- Em đau bụng quá...

- Mẹ, lại nữa hả?!!

Đang khí thế ngời ngời, PG của đội lại xin nghỉ. Vương Thành Văn lại được vào sân. Lê Thanh Bình chỉ biết thở dài.

- Đi thôi...

Cả đội hình Kinh Ngự bước ra sân trong tiếng hò reo cổ vũ của khán giả. Hơn nửa khán đài đã chật ních cổ động viên của Kinh Ngự.

Bởi lẽ, trong số các môn thi đấu vừa qua, Kinh Ngự chiếm vô địch tới hơn 1 phần 4, tức là ngang ngửa với 3 học viện lớn! Và công lao mà mọi người nghĩ tới, là của Lê Thanh Bình.

Đài truyền hình cũng tập trung chú ý vào tuyển thủ này. Bình luận viên còn giới thiệu chàng trai này như một tuyển thủ đầy tiềm năng của thành phố.

Bỗng nhiên, khán đài im bật. Sau đó, một tiếng hô khác dần trở dậy, mạnh mẽ hơn rất nhiều lần tiếng hô “Lê Thanh Bình” trước đó.

- Vũ Hải Phong!

- Vũ Hải Phong!

- Vũ Hải Phong!!!

Vũ Hải Phong đã trở lại!

Lê Thanh Bình xì một tiếng. Mẹ nó, vì sao đúng lúc này còn gặp Vũ Hải Phong?

Vương Thành Văn cũng nắm chặt tay lại. Những ngày vừa rồi tuy né được Vũ Hải Phong, mà Kinh Ngự cũng chỉ tranh được ¼ số cúp. Đây đã là hết sức của nó. Chênh lệch thực lực và kỹ năng giữa Kinh Ngự và các đội top đầu, không phải cứ có chiến thuật là giải quyết được. Nên nhớ, các đội kia cũng đầu tư rất nhiều huấn luyện viên xịn.

Nhưng ít ra, Kinh Ngự cũng đã có thể giao đấu sòng phẳng. Nhưng nếu Vũ Hải Phong trở lại, câu chuyện lại hoàn toàn khác.

Vũ Hải Phong, là kẻ có thể một mình chọi năm.

Văn quay sang nói với những thành viên còn lại trong đội.

- Em muốn hội ý một chút. - Sao cơ?!! Thế có khác gì chiến thuật của bọn Duyên Hải??

- Đúng vậy, chính là chiến thuật của Duyên Hải.

Văn gật đầu. Cách duy nhất để khai thác được Vũ Hải Phong, chính là 2 hiệp đầu cho anh ta ra rìa. Sử dụng chiến thuật box-1, 4 người phòng thủ khu vực, ép Hải Dương phải chơi phối hợp tấn công.

- Chơi phối hợp tấn công, sức công của họ sẽ giảm xuống. Mỗi cú ném rổ đều có tỉ lệ trượt khá cao, và tranh bóng bật bảng cũng vậy. Có anh Bình làm trung phong, tỉ lệ tranh bóng của chúng ta cũng sẽ không quá thấp. Ít ra trong 10 lần họ tấn công, ta phòng thủ được 3 tới 4 lần, là đã thành công!

- Đây là phòng thủ, vậy còn tấn công? Chúng ta vẫn phải đối mặt với Vũ Hải Phong đó!

- Vậy nên khi tấn công, mọi người hãy nghe theo kí hiệu của em.

Vũ Hải Phong vào sân, cũng đã nằm trong dự liệu tệ nhất của Văn. Đây là khả năng dẫn tới tỉ lệ thắng của Kinh Ngư là thấp nhất, nhưng cũng không phải là con số 0. Nó tự tin mình có thể áp dụng chiến thuật của Duyên Hải tốt hơn hẳn Duyên Hải. Hiệp 1 quả nhiên gọi lại cho Hải Dương một cảm giác vô cùng quen thuộc. Phòng thủ khu vực. Và người kèm Vũ Hải Phong, lại chính là Vương Thành Văn.

Ấn tượng của Vũ Hải Phong với Vương Thành Văn thật sự không nhiều. Hẳn chỉ cảm thấy, để một thằng nhóc còi cọc lớp 6 kèm mình là một sự sỉ nhục. Bằng những động tác đơn giản, hẳn dễ dàng qua người.

Trên khán đài, nhiều âm thanh chỉ trích vang lên.

- Sao không để anh Bình kèm Hải Phong chứ?

- Đúng vậy, sao lại để một đứa lớp 6 đi kèm Vũ Hải Phong?

- Thăng Vương Thành Văn đó chưa gì đã để qua người rồi, phòng thủ quá kém đi mà!

Nhưng sau khi để Vũ Hải Phong qua bóng dễ dàng như vậy, ít ai để ý thấy Vương Thành Văn đã nhanh chóng di chuyển.

Bởi nó biết, Vũ Hải Phong khi đột phá vào phía trong, sẽ gặp phải một rào cản rất lớn.

Bốn người phòng thủ trung tâm.

- Chuyển bóng!!

Một SG của Hải Dương đã dự đoán trước tình huống này, cậu ta đã chạy tới vị trí thuận lợi để ném bóng.

Vũ Hải Phong cắn răng. Hắn không còn cách nào khác ngoài chuyển bóng cho đồng đội.

Bộp!!

Ai dè đường bóng sắp sửa tới tay SG, lại bị một bàn tay khác chặn lại.

Là Vương Thành Văn.

- Phản công!!

Nó hô lớn. Tất cả đội Kinh Ngư đều nhanh chóng chạy theo nó.

- Mau phòng thủ!

Phía Hải Dương cũng phản ứng nhanh không kém. Mà kẻ nhanh nhất, cũng là kẻ xa sân nhà nhất, Vũ Hải Phong.

Chưa tới 3 giây, hắn đã kịp chạy về phòng ngủ.

Đối mặt với hắn, chính là Vương Thành Văn.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 279: Bảo Tới

Đối mặt với một tuyển thủ ở mức chuyên nghiệp như Vũ Hải Phong là áp lực rất lớn đối với Văn. Mọi điểm mạnh của nó, đối thủ đều mạnh hơn. Mọi điểm yếu của nó, đối thủ lại không có.

Văn có thể mạnh về sự sáng tạo, khó đoán, và tính trước được nhiều khả năng có thể xảy ra. Điểm yếu của nó, là kỹ năng chưa thuần thục, thể chất chưa sung mãn, và còn chưa biết những mảnh khoé trong nghề.

Còn Vũ Hải Phong, kinh nghiệm tích lũy nhiều năm thi đấu, đủ để hắn đoán trước được những khả năng có thể xảy ra, những toan tính của Vương Thành Văn. Hơn nữa, hắn không hề có điểm yếu về kỹ thuật hay thể chất.

Muốn vượt qua Vũ Hải Phong, chỉ có một lĩnh vực mà Văn có cơ hội, đó là đoán trước được những khả năng có thể tới. Nó có thể biết trước đối phương chỉ hơn 1 bước mà thôi, cũng đã đủ để tạo nên lợi thế. Đối với Vũ Hải Phong cũng vậy, chỉ cần bắt kịp các hướng suy nghĩ của Vương Thành Văn, hắn hoàn toàn có thể dùng lợi thế thể hình để đè bẹp thẳng nhóc.

Văn lái bóng sang phải. 1 bước. Không phải sang phải, chỉ là một cú lừa. Là sang trái. 2 bước. Vũ Hải Phong bắt kịp sang trái. Đúng lúc này, tay trái của Văn vung quả bóng ra sau lưng. Là chuyển sang phải sao? 3 bước. Không phải, mà khi quả bóng vừa bay sang phải, khuỷu tay phải của nó lại đập quả bóng về hướng ngược lại. Là một cú chuyển elbow pass. Những tháng ngày tập luyện kỹ năng cơ bản đã giúp nó làm được đường chuyển này. 4 bước. Nhưng vẫn không phải elbow pass, mà ngay lập tức bàn tay trái của nó đón lấy quả bóng, rồi ném xuống phía dưới. Là một đường

chuyên đập đất cho trung phong sao? 5 bước. Vẫn không phải, mà lại là luôn bóng qua háng, sau đó dùng tay phải chuyên cho đồng đội phía cánh phải.

Tới đây, Vũ Hải Phong đã có hơi chút hụt hơi. Nhìn trước được 5 bước hành động như vậy là hơi quá sức với hắn. Tất cả chỉ là tiểu tiết, tất cả chỉ diễn ra trong vòng chưa tới 2 giây. Nhưng những tiểu tiết ấy đã khiến kinh nghiệm và sự nhạy bén của hắn hại chính hắn. Với kỹ thuật còn lóng ngóng của mình, ấy thế mà Vương Thành Văn vẫn chuyên được bóng cho đồng đội ngay trước mặt Vũ Hải Phong.

- Kèm người!!

Vũ Hải Phong vừa hô lên với đồng đội, vừa để ý thấy Vương Thành Văn đã ngay lập tức di chuyển. Hắn ngay lập tức bám dính theo thẳng nhóc để phòng ngừa pick and roll. Nhưng ngay khoảnh khắc sau, hắn chợt nhận ra, mình bị cuốn theo thẳng nhóc này hơi quá. Vì cây ghi điểm chính, lại không phải Vương Thành Văn.

Quả nhiên, bóng đã chuyển tới tay Lê Thanh Bình.

Uỳnh!!

Một cú úp rổ của Lê Thanh Bình, mở màn cho trận chung kết.

Toàn sân thi đấu như bùng nổ. - Chết tiệt!

Vũ Hải Phong vừa trở lại sau chấn thương, nhiệt huyết thi đấu dồn nén lâu ngày đã chuẩn bị sôi trào, lại gặp thứ chiến thuật lầy lội như vậy, lại còn bị đối thủ ghi điểm trước, hắn đã bắt đầu cảm thấy bức bối.

- Bình tĩnh lại. Lần tới kèm chặt Lê Thanh Bình là được. Tên đó kém hơn cậu rất nhiều.

PG nhận thấy sự nóng nảy của Hải Phong, phải chạy tới nhắc nhở hẳn. Hẳn gạt đầu. Đúng vậy, chỉ cần kèm chặt Lê Thanh Bình là được.

Đợt tấn công sau đó của Hải Dương, bằng sự phối hợp nhuần nhuyễn của cả đội, đã san bằng 2-2.

- Phòng thủ nào!!

Lần này không còn phải chống phản công nhanh, mà là phòng thủ 5 đầu 5, Hải Dương cảm thấy vô cùng tự tin.

Người dẫn bóng, lại là Vương Thành Văn.

PG của Hải Dương chạy tới đối mặt với nó.

- Chú nhóc cũng nhiều mảnh khoé đó nhỉ?

Văn phớt lờ câu “chào hỏi” của đối thủ. Ánh mắt nó liếc sang trái. Ngay lập tức, bằng kinh nghiệm của mình, đối thủ nắm chắc thắng sẽ chuyển sang trái. Hẳn đã chuẩn bị sẵn sàng.

Ai ngờ, không cần liếc lấy một lần, Văn chuyển bóng sang phải.

PG của Hải Dương giật mình. Hẳn lại vừa bị lừa bởi một tiểu tiết. Vương Thành Văn, mọi phút mọi giây đều thủ sẵn tiểu tiết trong người. Thăng nhóc này tỉ mỉ tới mức nào vậy?

Tuyển thủ cánh trái nhận được bóng, lại bị Hải Dương đảo người ra kèm, cảm thấy không thể ghi điểm, lại chuyển lại cho Văn. Văn nhận được bóng, lại đẩy sang cánh phải.

Do hàng trên của Hải Dương chỉ có 2 người kèm, nên mỗi lần Kinh Ngư đảo cánh bằng những đường chuyển như vậy, 2 người của Hải Dương lại phải chạy quanh để bù người.

“Thằng nhóc đang cố kéo dẫn hàng phòng ngự của chúng ta sao?”

PG của Hải Dương thầm nghĩ. Nhưng như vậy thì được ích lợi gì? Chuyền qua chuyền lại, chỉ tiêu phí 24 giây tấn công. Thể lực của Hải Dương đủ sức để chạy loanh quanh bù người như vậy đến tối cũng được. Chưa kể, chuyền qua lại như vậy mãi, khả năng bị cướp bóng sẽ cao hơn.

Đúng lúc này, tuyến thủ cánh phải nhận được bóng, lại chuyền thẳng vào sân trong.

“Hả?” Cậu PG giật mình. Vị trí được chuyền đó, vốn toàn người của Hải Dương. Nhưng chẳng biết từ lúc nào, Vương Thành Văn đã ở đó. Vừa nhận được bóng, thằng bé ngay lập tức đẩy cho một trung phong phía dưới rổ.

Tuyến thủ này ngay lập tức nhảy lên để ném rổ, và bị một trung phong của Hải Dương chặn lại. Tay chặn quá cao,

- Chuyền đi!

Vương Thành Văn hô lên, lập tức tuyến thủ này hạ bóng xuống, đẩy cho Lê Thanh Bình cũng đang ở dưới rổ. Lê Thanh Bình nhận được bóng, muốn ghi điểm, lại bị Vũ Hải Phong nhảy lên chặn lại.

Vũ Hải Phong có chiều cao tốt hơn, lực bật nhảy cao hơn, lại có kỹ năng tốt hơn, chắc chắn Lê Thanh Bình không thể nào ghi được điểm. Đúng lúc này, trong tầm mắt của hắn, lại có Vương Thành Văn. Thằng nhóc đã giơ sẵn tay để đón bóng.

Lê Thanh Bình cắn răng, bắt đắ dĩ chuyền bóng cho nó. Nhận được bóng, Văn nhảy lên, ném rổ.

Đây là lần đầu tiên nó ném trong một trận đấu chính thức, nhưng nó đã luyện tập không biết bao nhiêu lần. Một đường parabol, với khoảng cách

cụ thể, điểm đến ở một độ cao không đổi, bóng bay với góc 60 độ so với mặt đất, với độ xoáy khoảng 3 vòng 1 giây, chui lọt vào lưới.

Kình Ngư lại ghi được điểm!

Khán đài lại reo hò ầm ĩ.

- Thăng nhóc đang làm rối loạn đội hình bên ta.

PG của Hải Dương buông lời nhận xét. Vũ Hải Phong gật đầu.

Quả nhiên, trong suốt hiệp 1, trong khi Hải Dương sử dụng lối tấn công bài bản và đẹp mắt, thì Kình Ngư lại tấn công một cách hỗn loạn, khó đoán. Kết quả, hiệp 1 cả hai đội có tỉ số sát sao 23-25. Hải Dương dẫn 2 điểm. - Cứ thế này không ổn.

Một thành viên của Kình Ngư, đợi lúc không có mặt Lê Thanh Bình, khẽ nói nhỏ với Văn. Chiến thuật đúng là không có gì để chê. Một đội kém như Kình Ngư lại có thể bám đuổi sát nút với Hải Dương, đã là vượt quá sự mong đợi. Nhưng bám đuổi vẫn chỉ là bám đuổi, khoảng cách rồi sẽ dần bị tăng lên. Hơn nữa, Hải Dương còn chưa tung ra toàn bộ sức mạnh của mình. Đợi đến khi Vũ Hải Phong bùng nổ như trận đấu hôm nọ, liệu bọn họ còn cơ hội hay không?

Trên khán đài, lão Dương cũng ngồi xem cùng cháu mình. Lão gật gù tán thưởng.

- Kình Ngư áp dụng chiến thuật này, có vẻ tốt hơn hẳn Duyên Hải.

- Vì sao vậy ông?

- Đội các cháu áp dụng chiến thuật này cho Vũ Hải Phong không được chơi, nhưng lại không cản được 4 thành viên còn lại. Còn Kình Ngư, bọn họ chỉ kiềm chế 4 người kia một chút mà thôi, còn lại họ sử dụng cách tấn

công mới lạ để bắt kịp về điểm số. Như vậy cho tới khi thành công khiêu khích Vũ Hải Phong, thì bọn họ vẫn không bị tụt quá xa về điểm số. Cái mà bọn cháu không có, mà Kinh Ngự lại có, đó là sức tấn công.

- Ra vậy.

- Nhưng ông sợ là tình hình này không kéo dài đâu.

- Vì sao vậy? - Vì sao vậy? - Với vẻ mặt khó hiểu, anh chàng đội viên kia hỏi lại Văn.

- Trận với Duyên Hải hôm nọ, Vũ Hải Phong có thể “chịu đựng” cảnh không được chơi trong 2 hiệp. Nhưng hiện giờ, anh ta vừa mới ra viện, đang rất nôn nóng được chơi bóng. Sự nôn nóng ấy sẽ khiến anh ta bùng nổ ngay ở hiệp 2 này. Mọi người hãy cố chống cự qua cơn bão đi.

Nói xong câu đó, chuông báo hiệp 2 cũng đã vang lên. Quả nhiên, bóng ngay lập tức được chuyển tới tay Vũ Hải Phong.

Khán đài reo hò sung sướng. Còn toàn bộ Kinh Ngự đều toát mồ hôi hột. Lẽ nào Vũ Hải Phong thật sự muốn 1 chấp 5 ngay từ lúc này?

Không cần đặt câu hỏi quá lâu, đã có ngay câu trả lời. Một mình Vũ Hải Phong vượt qua hàng phòng ngự 5 người nhẹ nhàng như đang đấu tập, từ tốn úp bóng vào rổ.

Khán đài reo hò như muốn nổ cả trần nhà thi đấu.

Văn đưa tay lau đi những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán.

Dù biết bão sắp tới, cũng không nghĩ cơn bão lần này mãnh liệt và dữ dội như vậy.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 280: Huyền Thoại Ra Đời

- Phòng thủ! Phòng thủ nào!

Bóng vừa mới giao lên, lại bị cướp về. Một mình Vũ Hải Phong tả xung hữu đột như chốn không người.

“Tiếp tục phòng thủ khu vực!”

Văn chỉ có thể kiên trì kêu gọi cả đội thực hiện theo kế hoạch ban đầu. Lấy nhiều đánh ít, luôn là điều tiên quyết của binh pháp. Nếu đối thủ có thể lấy ít thắng nhiều, vậy thì chỉ có thể là người cầm quân sai lầm.

Tuy nhiên, thực tế không bao giờ lý tưởng như vậy. Vũ Hải Phong như muốn chứng minh điều ngược lại, thực lực tuyệt đối có thể đàn áp mọi lý luận về số lượng.

Đối mặt với một kẻ có thể dự đoán ra quá nhiều tình huống như Vương Thành Văn, Vũ Hải Phong chỉ sử dụng một tình huống duy nhất, với một tốc độ không tưởng, đảo bóng qua trước sự bất lực của thằng nhóc.

Đối mặt với 3 người phòng thủ, hắn chỉ sử dụng kỹ thuật thượng thừa của mình để đột phá.

Đối mặt với chủ lực của Kinh Ngư Lê Thanh Bình, Vũ Hải Phong chỉ sử dụng một cú nhảy.

Một cú nhảy 200cm!!

Cho tới khi Lê Thanh Bình chạm đất, Vũ Hải Phong vẫn còn treo trên không trung!!

Uỳnh!!

Một cú úp như trời giáng làm rung động cả bảng rõ, như thiên lôi đánh xuống, như nghiền nát mọi hi vọng của Kinh Ngư.

Cả khán đài bàng hoàng im lặng.

Đây là lần đầu tiên Vũ Hải Phong thể hiện ra sức mạnh này. Mạnh một cách vô địch. mạnh tới mức khiến người ta tuyệt vọng. Hẳn đứng đó dưới bảng rõ, bao quanh bởi đội hình uể oải mệt mỏi của đối phương, bóng lưng hẳn cao lớn như một vị thần.

“Đây là năm thi đấu trung học cuối cùng của Vũ Hải Phong, và có lẽ cũng là trận đấu cuối cùng của cậu ta tại Hải Thành. Nhưng đồng thời, cũng là khoảnh khắc chúng ta chứng kiến một danh nhân của Hải Thành ra đời! Vũ Hải Phong, rồi sẽ đem nền thể thao của Hải Thành ra khắp toàn Đế quốc!!”

Trên truyền hình, bình luận viên không tiếc lời khen ngợi hẳn. Đẳng cấp của Vũ Hải Phong, đã vượt xa giới hạn của một học sinh Cao trung, thậm chí còn hơn hẳn những vận động viên cấp thành phố. Thứ chờ đợi hẳn, chính là một tương lai huy hoàng.

Giờ khắc này, toàn bộ những người đang xem trận đấu đều cảm thấy như vậy. Họ đang chứng kiến một huyền thoại ra đời. Thậm chí cả đội Kinh Ngư cũng không thể nghĩ ra điều gì khác.

Duy chỉ có một người không nghĩ vậy. Một người duy nhất vẫn ôm hi vọng chiến thắng. Trong mắt nó, ngoài chiến thắng ra, không có huyền thoại, không có thiên tài, không có bất kì cái gì gọi là tương lai xán lạn.

- Phản công nào!!

Tuy hô hào như vậy, nhưng Văn biết, sĩ khí bên ta đang tụt giảm nghiêm trọng. Những pha tấn công như sấm sét của Vũ Hải Phong, không chỉ mang về 2 điểm, mà còn mang về một lợi thế cực lớn về tâm lý.

Nhưng tỉnh táo một chút mà nhìn lại, tấn công kinh khủng như thế nào, so với việc khó nhọc giành được điểm, cũng chỉ là 2 điểm như nhau mà thôi. Đối phương ghi được 2 điểm, bên ta cũng cố gắng giành lại 2 điểm là được. Tại sao lại vì những màn biểu diễn hoành tráng đó mà sợ hãi?

Tiếc thay, không ai nghĩ được như nó.

Các đợt tấn công của Kinh Ngự cứ bạc nhược và rã rời, còn Vũ Hải Phong thì càng đánh càng mạnh. Hẳn liên tục ghi từ điểm này tới điểm khác.

Hiệp 2 càng ngày càng trở thành show diễn riêng của Vũ Hải Phong, với kết quả cuối cùng là 52 – 25. Một mình hẳn đã ghi tới 27 điểm trong một hiệp. - Này nhóc, gặp khó khăn à?

Giờ nghỉ giữa trận, một giọng nói gọi giật Vương Thành Văn lại. Là anh Quang. Từ khi tới Hải Dương, anh ta cứ thoát ần thoát hiện, rất ít khi gặp mặt.

Văn gật đầu.

- Có chút khó khăn.

- Sĩ khí bên chú mày thấp quá. Phải làm gì đó chứ. Chiến tranh là cuộc đua sĩ khí. Sĩ khí giảm thì cầm chắc chiến bại.

- Khó quá. Nếu được, em cũng muốn thể hiện hoành tráng như anh ta. Chỉ tiếc là không được. Những đòn tấn công theo chiến thuật thường không

khiến đối thủ khiếp sợ.

- Ai nói nhóc vậy? Đúng là chỉ những kẻ am hiểu chiến thuật mới thấy khiếp sợ vì chiến thuật cao siêu, còn lũ thất phu thì chỉ ham chém giết. Vậy nhóc thử nghĩ xem, ai là kẻ am hiểu chiến thuật nhất bên Hải Dương?

- Là PG của bọn họ.

- Chính xác. PG bên đó là kẻ hiểu rõ nhất sự nguy hiểm của em. Đồng thời, nghĩ thử xem, hiện giờ cậu ta còn không được phép kêu gọi cả đội chơi chiến thuật, bởi vì...

- Bởi vì Vũ Hải Phong đang giành bóng!

- Kẻ ức chế nhất, đồng thời cảnh giác nhất, đồng thời e ngại em nhất, vậy thì em phải tận dụng được chứ?

- Em hiểu rồi, nhưng còn về sĩ khí bên em thì...

- Anh tưởng em có Trần tiểu thư giúp sức kia mà. Bảo cô nhóc ra hô hào chúng nó một cái.

- Linh từ hôm nọ đã đi đâu có việc rồi.

- Vậy ư? Cô bé bảo em thế à?

- Không, là thầy Châu nói với em.

- Ừm. Vậy còn gì để ràng buộc chúng nó không?

- Có lẽ là có. Cả đội trừ anh Bình đều đang làm việc cho nhà hàng của Linh. Em sẽ hứa tăng lương cho bọn họ.

- Chú có quyền hạn đó à?

- Giờ em là quản lý nhà hàng.

- Ôi vãi!

- Sao vậy anh?

- Chú mày cầm cả mỏ vàng trong tay mà không biết kiếm sao?

- Vàng gì cơ? Mà thôi, em phải vào đây, gặp anh sau nhé.

- Ừ, cố lên nhóc.

- À này anh Quang.

- Sao?

- Anh có biết Kính Hoa Thuỷ Nguyệt nghĩa là gì không?

- Không. Nhưng vì anh là gia sư của mày, nếu mày muốn biết, anh sẽ đi hỏi.

- Anh hỏi ai?

- Bất kì ai. Hiệp 3 bắt đầu.

Toàn đội Kinh Ngự, dường như đã bớt rệu rã hơn. Trong mắt mỗi người đều lẩn khuất một ngọn lửa nho nhỏ. Một ngọn lửa của niềm đam mê tiền bạc.

Nhưng ngạc nhiên nhất, vẫn là Lê Thanh Bình. Không biết gì về vụ lương bổng kia, vẫn hùng hực chiến ý trong người.

“Anh Bình, đây chính là lúc cả đội cần anh nhất!”

Từ lúc các anh em nói với hắn câu này, Lê Thanh Bình đã không còn đường lùi. Khi người khác cần, hắn phải có mặt.

- Vãn!

- Vâng?

- Dồn bóng cho anh.

Nói xong câu đó, Lê Thanh Bình lăm liết bước vào, để lại sau lưng số áo chủ lực đầy niềm kiêu hãnh.

Văn nhún vai. Nó quay sang nói nhỏ với cả đội.

- Chốc nữa, mọi người cứ mặc kệ anh Bình nhé. Đừng chuyển cho anh ấy.

Tiếng còi hiệp 3 bắt đầu. Bóng thuộc về Kinh Ngự. Ngay lập tức, Văn nhận thấy ánh nhìn cảnh giác mà PG đối thủ nhìn về phía mình. Nó nhoẻn miệng cười một cái đầy ẩn ý.

Anh chàng PG bỗng nhiên giật mình. Một kẻ địch đáng gờm lắm chiêu trò, lại cười một cách nham hiểm như vậy, là có ý gì.

Còn Văn thì vui vẻ nhìn anh chàng này, như nhìn cứu tinh của cả đội. Sắp tới thôi, nhờ ơn anh ta, Kinh Ngự sẽ đảo ngược thế cờ này.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 281: Khai Thác

Khi Vũ Hải Phong ở đỉnh cao phong độ, rất khó để ngăn chặn hẳn. Nhưng mỗi 2 điểm hẳn kiếm được, cần kiếm lại 2 điểm bù vào. Chỉ cần không bị vượt mặt quá xa, không phải không thể bắt kịp.

Mà sĩ khí Kinh Ngự đang tụt thảm hại, rất khó để công kích vào hàng phòng ngự bài bản của đối phương. Văn cần tìm ra một lỗ hổng. Và anh Quang đã gợi ý cho nó về kẻ dễ khai thác nhất bên đó. PG của Hải Dương, cũng là đối thủ đụng mặt trực tiếp với nó.

Đợt tấn công đầu tiên của hiệp 3, Văn dẫn bóng đối mặt với anh chàng PG này. Mắt nó không ngừng đảo khắp sân để quan sát. Lê Thanh Bình bị Vũ Hải Phong kèm rất chặt. Còn PG bên kia không ngừng trừng mắt nhìn về mình, như không muốn bỏ lỡ bất kì động tác nhỏ nhoi nào.

Văn thử đặt mình vào vị trí của đối thủ để xem xét chính nó. Từ đầu trận tới giờ, nó chủ yếu chỉ chuyển bóng. Một pha đột phá vào trong là điều ít ngờ nhất. Nếu đối thủ ít ngờ nhất, vậy thì nó rất nên làm.

“Đột?!”

Quả nhiên, khi Văn lái bóng chạy thẳng qua, PG đối phương đã bất ngờ. Nhưng cũng chỉ là bất ngờ mà thôi, vì kĩ năng của thằng bé chưa đủ tốt để qua được. Cậu PG ngay lập tức bắt kịp hướng chạy của nó.

- Bên trái!

Lại giật mình lần 2. Đây là lời nhắc của đồng đội, nghĩa là có người chặn ở phía trái. Ngay khi cậu ta nhận ra, thì đã va phải thân hình của một tuyển thủ Kinh Ngự. Còn Vương Thành Văn đã chạy thẳng vào sân trong.

- Bù người!

Một trung phong Hải Dương vội vã chạy tới kèm Vương Thành Văn. Giờ đây sau khi qua được người, nó có 3 lựa chọn. Lên rổ, ném bóng, hoặc chuyền. Nhưng khi đối mặt với một trung phong cao lớn như vậy, lên rổ hoặc ném bóng đều có vẻ bất khả thi. Có lẽ đối phương cũng biết điều này, nên đã chia người ra kèm chặt 4 người còn lại. Tuy nhiên, vì để một trung phong kèm một PG thấp bé như nó, thì các cặp kèm còn lại sẽ lộ ra kẽ hở.

Giống như cách Điền Kị đua ngựa, lấy yếu đấu mạnh, lấy trung đấu yếu, lấy mạnh đấu trung, thắng 2 thua 1. Khi đã để một trung phong kèm 1 PG, vậy thì ở nơi khác, chắc chắn sẽ có 1 PG đang kèm 1 trung phong. Chính là anh chàng trung phong vừa chặn người giúp nó.

Văn vờ nhảy lên ném bóng, nhưng giữa chừng lại đẩy quả bóng sang cho trung phong đội mình. Một đường chuyền cao khiến PG đối thủ không thể cắt bóng. Nhận được đường chuyền, bằng lợi thế thể hình của mình, trung phong Kinh Ngự dễ dàng ghi điểm.

Một điểm quý giá, nhưng lại không đón nhận được bất kì sự cổ vũ nào. Bởi lúc này, cả khán đài đã trở thành fan của Vũ Hải Phong.

Văn không quan tâm. Đối với nó, điểm đầu tiên trong hiệp này rất quan trọng. Nhưng thứ quan trọng hơn, vẫn là những gì Kinh Ngự có thể làm được ngay sau lần ghi điểm này.

Bởi Vũ Hải Phong cũng đã dốc hết tốc lực chạy thẳng về phía sân đối diện để phản công nhanh. Muốn phản công nhanh, cần có một đường chuyền dài. Muốn có một đường chuyền, cần có người chuyền bóng. Ai sẽ là người chuyền bóng? Chính là kẻ đang gần rổ nhất. Ai là kẻ gần rổ nhất?

Chính là người vừa kèm tuyển thủ ghi điểm của Kinh Ngự, chính là anh chàng PG kia.

PG là người thấp nhất đội. Một đường chuyền dài tuy có thể đạt tới một độ cao rất cao, và sẽ được Vũ Hải Phong, tức là một tuyển thủ rất cao bắt lấy, nhưng sẽ có lúc quả bóng ở một độ cao rất thấp. Đó chính là lúc quả bóng rời khỏi tay anh chàng PG kia.

Muốn cướp lấy quả bóng, chỉ có thời điểm này. Thời điểm mà Văn có thể dùng sức bật của mình chạm vào quả bóng.

Bốp!!

Quả bóng vừa rời tay PG, đã bị cản lại, bởi một bàn tay không biết từ đâu xuất hiện. Giữa không trung, Văn tóm gọn lấy quả bóng. Một khoảnh khắc sau đó, bóng tới tay Lê Thanh Bình.

Mọi thứ diễn ra quá nhanh tới mức không ai kịp phản ứng, chỉ thấy Lê Thanh Bình đã không còn Vũ Hải Phong ở bên để kèm, thoải mái ghi điểm.

Toàn bộ những người cổ vũ Kinh Ngự mới định thần lại bắt đầu hò reo. 2 lần ghi điểm liên tiếp! Một ánh sáng nơi cuối đường hầm.

Dù không ai biết rõ chuyện gì vừa xảy ra, chỉ biết 4 điểm liên tiếp này gây ảnh hưởng rất lớn tới sĩ khí cả đội.

- Cố lên nào!!

Lê Thanh Bình hô lên một tiếng, cả đội đã bắt đầu nhiệt tình hưởng ứng. - Vừa rồi cậu vội vã muốn chuyền quá, không để ý tới đối phương.

Một đồng đội Hải Dương tới nói với PG.

- Cậu làm như tôi thích vội vã lắm ấy. Hải Phong nó chạy như ngựa lên đồi phản công kìa!!

- Cậu đâu nhất thiết phải chuyển cho nó. Chuyển cho bọn tôi là được rồi.

- Nói thì hay lắm. Lúc Hải Phong nó đòi được đồn bóng, các ông có ý kiến ý cò gì đâu. Giỏi thì đi mà ý kiến với huấn luyện viên ấy!!

- Thôi nào, 2 cậu này. Chỉ là một lỗi nhỏ thôi mà...

- Đã nói đây không phải lỗi của tôi!!

- Thôi nào... “Nội bộ bên kia có vẻ lục đục rồi sao?”

Những tiếng cãi cọ bên kia không lọt qua nổi đôi tai của Văn. Đúng là thay vì cố gắng ủng hộ sĩ khí đội nhà, thì khai thác điểm yếu của đối phương là một sách lược ưu việt hơn nhiều. Vừa nâng được sĩ khí đội nhà, vừa làm suy giảm sĩ khí đối thủ.

Nhưng như vậy còn xa mới đủ. Chỉ có thể khai thác điểm yếu này thêm nữa. Bởi PG chính là người kết nối chiến thuật cho cả đội. Một đội ngũ không còn chiến thuật, không còn sự gắn kết, sẽ chỉ thi đấu dựa theo chiến lược của từng cá nhân. Mà ở Hải Dương lại có một cá nhân át đi toàn bộ những cá nhân khác, chính là Vũ Hải Phong. Triệt hạ được PG bên đó, chính là cắt đứt cầu nối duy nhất giữa Vũ Hải Phong và cả đội, cũng chính là cô lập hẳn.

- PG! Chuyển tôi đi!

Lần này không còn là phản công nhanh. Hải Dương triển khai tấn công chậm 5 đấu 5. Và có vẻ PG đã ái ngại việc đồn bóng cho Vũ Hải Phong vì sự bất mãn của cả đội. Cậu ta đành phải triển khai tấn công chiến thuật.

Đây mới chính là điều mà Văn thích thú nhất. Vì nó đã biết đối thủ của mình sẽ chuyển bóng cho ai.

Bốp!!

Cắt bóng. Phản công. Ghi điểm.

Bốp!!

Lại cắt bóng. Phản công.

Bốp!!

Không biết bao nhiêu lần trong hiệp 3, PG lại bị cắt bóng, hoặc cướp bóng. Lần này, Vương Thành Văn lại dẫn bóng chạy thẳng một mạch để phản công. Nhưng lần này, nó cố ý chạy chậm một chút, đưa bóng lên rổ.

- Hự!! Aaaa!!!

Tuýt!!

Để cản Văn ghi điểm, PG đối phương đã phạm lỗi từ phía sau.

2 quả ném phạt cho Vương Thành Văn.

“Có chút hi vọng rồi”

Văn thấy hài lòng. 2 cú ném phạt không phải quá quan trọng. Quan trọng là PG bên kia đã mất đi sự bình tĩnh của mình. Và cậu ta sẽ dần tự cô lập chính mình. Cứ nhìn những ánh mắt khó chịu của cả đội Hải Dương thì biết.

Cú ném đầu tiên, bóng chạm vành rổ bay ra ngoài.

Đúng là nó chưa thật sự quá thuần thục bộ môn này. Văn cầm lấy quả bóng, bắt đầu nhớ lại từng chi tiết và điều chỉnh động tác của mình.

Cú thứ hai, vào rổ.

Tiếng vỗ tay lục tục vang lên, coi như động viên tinh thần.

Trận đấu lại tiếp tục. Số lần phạm lỗi của PG lại dần tăng lên.

Tuýt!!

4 lỗi!!

Hải Dương xin hội ý. Không rõ bên đó hội ý thế nào, chỉ thấy anh chàng PG tội nghiệp bị thay ra khỏi sân. Ít ai để một cầu thủ 4 lỗi ở trong sân lắm. Và nhìn mặt ai cũng có vẻ hả hê.

Nhưng Văn lại thấy lỗ bịch. Vì sao các cầu thủ Hải Dương lại thấy hả hê vì PG bị thay ra nhỉ? Bọn họ không biết rằng cùng lúc với việc PG bị thay ra, bọn họ cũng hoàn toàn hết đất diễn sao? Vì Vũ Hải Phong còn ở trong sân.

Vì Vũ Hải Phong còn ở trong sân, nên bóng từ giờ sẽ chỉ vào tay Vũ Hải Phong mà thôi.

Một mình hăn dẫn bóng, qua người, ghi điểm. Không một ai khác chạm được vào quả bóng nữa.

Ở phía ngược lại, với sĩ khí ổn định trở lại, Kinh Ngự cũng đã ghi được điểm, thậm chí còn ghi nhiều hơn trước. Có thể thấy rõ hàng phòng ngự của Hải Dương cực kì bất ổn, không chịu nổi sự làm loạn của Vương Thành Văn.

Cuộc đua ghi điểm cứ như vậy diễn ra cho tới hết hiệp 3, sang tới nửa đầu hiệp 4.

Tỉ số hiện giờ đã là 98 – 86. Kinh Ngự bị dẫn 12 điểm.

Khoảng cách này không tăng, nhưng cũng không giảm.

Tới lúc này, thể lực của mọi người đều đã tới giới hạn.

Học! Học! Học!

Văn cũng đã bắt đầu thở một cách khó nhọc. Nó còn đang phải phòng thủ. Trước mặt nó, là Vũ Hải Phong. Hắn đang dẫn bóng. Từng cú đập bóng xuống nền gỗ thành thạch.

- Nhóc, cũng khá đấy. Có thể cầm cự tới giờ phút này. Sau này lớn lên, có thể xin vào các đội tuyển lớn được đấy.

Vũ Hải Phong cũng mồ hôi nhễ nhại, nhưng vẫn còn sức để nói vài câu tán thưởng.

- Đúng là nếu không cản được anh, thì rất khó chiến thắng.

- Ha ha ha, đợi 10 năm nữa rồi thử lại nhé.

- Không cần 10 năm đâu, 10 giây nữa thôi.

- Sao cơ?

- 10 giây nữa, em sẽ cản được anh.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 282: Những Con Quái Vật

Văn nói vậy không phải vì nó tự tin thái quá, mà đều dựa trên những cơ sở chắc chắn.

Vũ Hải Phong rất mạnh, nhưng lối chơi lại quá dễ đoán. Hắc sẽ chỉ nhắm tới rổ, có thể là ném, có thể là tiếp cận, nhưng hiển nhiên sẽ không chuyên cho đồng đội.

Hơn nữa, một mình hắc bộc phát từ suốt hiệp 2 tới giờ, đã qua 3 hiệp đấu. Dù có là trâu cũng phải mệt chứ đừng nói người.

Với 5 người trong đội, trừ Lê Thanh Bình ra, 3 người kia đều răm rắp nghe theo chỉ đạo của nó. Còn Lê Thanh Bình cũng đang ngùn ngụt chiến ý. Lấy 5 đấu 1, không thể nào thất bại quá nhiều lần mà không rút ra bài học gì.

Cách tấn công của Vũ Hải Phong, Văn đã nắm được rất nhiều.

Đối đầu với nó, đầu tiên sẽ là một cú lái bóng thật nhanh, chỉ ưu tiên tốc độ mà bỏ qua mánh khoé, vì Hải Phong biết dùng mánh khoé với Vương Thành Văn là khéo quá hoá vụng.

Đúng như dự đoán, Vũ Hải Phong lái bóng.

Việc của nó là phải bắt kịp cú lái bóng này. Bằng cả phản xạ lẫn tốc độ nhanh nhất của mình. Càng về cuối trận, tốc độ của Vũ Hải Phong càng giảm, còn tốc độ của nó, lại không như vậy.

Lần này, đã bắt kịp!!

Ngay lập tức, Vũ Hải Phong bẻ hướng lái bóng. Cross over. Một kĩ thuật không phức tạp, không cao siêu, nhưng hiệu quả.

Vì Văn đã dùng hết sức mình để bắt kịp hướng chạy của Vũ Hải Phong, nó không thể nào đổi hướng được.

Nhưng vì đổi hướng chạy như vậy, Vũ Hải Phong đã chạy thẳng vào đối mặt với hai hậu vệ đang bo lại.

Nếu hấn ném bóng, Văn sẽ nhảy lên phá. Nếu hấn lái bóng qua hai hậu vệ, Lê Thanh Bình sẽ chạy tới chặn hấn. Hơn nữa, để đạt hiệu quả tối đa, Văn ngay lập tức chạy theo để có thể tạo thế kẹp kìm với Lê Thanh Bình.

Ép góc đối thủ, thu hẹp phạm vi tấn công, giảm đi những biến hoá, sẽ tăng cao khả năng chiến thắng. Thế cục này do Văn giăng ra, đang dần siết chặt Vũ Hải Phong.

Nhưng điều mà nó không ngờ tới, là Vũ Hải Phong không xông vào, cũng không ném bóng. Hấn... nhảy!!!

Một cú nhảy từ ngay sát vạch 3 điểm!!

“Không thể nào!!”

Tất cả mọi người đều giật mình trước cú bật nhảy này. Chỉ thấy Vũ Hải Phong bay lên không, toàn bộ cơ thể uốn cong, như đang bơi trên sóng biển, như một con kình ngư đang chồm tới.

Lê Thanh Bình đã sợ hãi trước cú bật nhảy trước đó của Vũ Hải Phong, hấn phải chờ thêm một quãng thời gian mới dám nhảy lên chặn

bóng. Nhưng vẫn quá sớm. Vì Vũ Hải Phong nhảy quá xa, quá lâu. Một lần nữa, Lê Thanh Bình lại rơi xuống trước.

Đúng lúc này, Vương Thành Văn nhảy lên. Cú nhảy này căn rất đúng thời gian, độ cao cũng không hề tệ, nhưng khí thế của Vũ Hải Phong, lại như một cơn gió biển mạn chát thổi bạt vào mặt nó.

Khí thế này, quá quen thuộc. Khí thế của những cơn sóng biển cuồng bạo.

Uỳnhhhh!!!!!! Hự!!!!

Vũ Hải Phong như một cơn sóng bạo tàn nhấn chìm tất cả, bàn tay hăn cầm theo quả bóng giộng thẳng vào rổ. Dư lực của cú đập còn bắn Văn văng ra xô thẳng vào những vách đệm xung quanh sân.

- Vừa rồi... là Đạp Không Bộ?!!

Khán đài bắt đầu xôn xao.

- Đạp Không Bộ, là phạm luật rồi mà?!!

- Không phải. Không phải Đạp Không! Vừa rồi, là Thặng Ba Bộ!!

- Thặng Ba Bộ?! Hình như... ở Hải Thành, chỉ có Thiếu Tướng Vũ Minh Kiệt... Hình như...

Lão Dương ngồi trên khán đài, cười khành khạch.

- Xem ra, Vũ Hải Phong, không chỉ là thiên tài thể thao của Hải Thành ta, còn là một đứa em trai luôn muốn thoát khỏi bóng của anh mình!

Anh trai của Vũ Hải Phong, Vũ Minh Kiệt, mới 30 tuổi mà đạt được vô vàn thành tựu. Hải Vương Thủy Áp Thặng Ba Chương, tuyệt chiêu bí truyền của Nguyễn Hữu Dũng, cũng chỉ có Vũ Minh Kiệt có thể tiếp thu.

Nào ngờ, một phần của Thặng Ba Chương, Thặng Ba Bộ Pháp, đã bị Vũ Hải Phong nắm lấy.

- Quá 10 giây rồi!

Vũ Hải Phong chỉ đứng đó, nhìn Vương Thành Văn đang lồm cồm bò dậy. Nó không quan tâm tới cảm giác choáng váng sau cú ngã, cũng không để ý tới cú nhảy khủng khiếp vừa rồi. Nó chỉ hơi chán vì sự kiện không thể lường trước vừa rồi. Bị mất 2 điểm ở thời điểm này, tỉ lệ chiến thắng lại giảm thấp hơn rất nhiều.

Chỉ còn 2 phút thi đấu, bị dẫn 14 điểm.

Nhưng, trong cái rủi lại có cái may.

- Đáng lẽ 10 giây chưa trôi qua đâu, vì anh tấn công nhanh quá. Nhưng 10 giây đã qua, là vì anh còn phí thời gian để nói chuyện với em.

Câu nói của Văn khiến Vũ Hải Phong giật mình. Chẳng biết từ bao giờ, bóng đã được chuyển lên cho Lê Thanh Bình. Tên này đã chạy gần tới rổ của Hải Dương.

Một pha phản công nhanh.

Uỳnh!!

Lê Thanh Bình đã ghi 2 điểm.

- Chặn được anh, không chỉ là ngăn cho anh không ghi điểm!!

Vừa nói, Văn vừa gấp rút chạy lên.

Vũ Hải Phong hoảng hốt như vừa nhận ra điều gì. Vì sao Vương Thành Văn lại chạy lên tấn công ngay khi đội nó vừa ghi điểm? Đây đáng lẽ phải là lúc phòng thủ chứ? Trừ khi nó muốn cướp bóng!

Vũ Minh Kiệt tức tốc đuổi theo Vương Thành Văn, nhưng thật lạ, hắn không thể nào bắt kịp, cứ như vậy chạy sau một quãng.

Bên sân nhà, một tuyển thủ đã cầm lấy bóng, chuẩn bị chuyền cho đồng đội.

Lúc này, toàn bộ Kinh Ngư đã ép sân lên, chỉ có Vũ Hải Phong một mình phía sau.

Thật oái oăm, chỉ cần chuyền bóng cho hắn, 2 điểm đã nằm chắc trong túi.

Vũ Hải Phong liên tục gào thét. “Chuyền cho tao! Chuyền cho tao!”

Nhưng dường như bên Hải Dương ai cũng giả điếc. Chịu bức xúc bởi suốt 3 hiệp vừa rồi đều là màn độc diễn của hắn, lại không còn PG trên sân, chẳng ai muốn chuyền bóng cho Vũ Hải Phong cả.

“Lẽ nào... Vương Thành Văn đã tính tới chuyện này ngay từ hiệp 2? Thậm chí là từ trước đó nữa? Từ hiệp 1? Hay là từ 1 tuần trước? Cái ngày mà Hải Dương đấu Duyên Hải? Chỉ từ một chiến thuật thảm bại của Duyên Hải, nó lại nghĩ ra toàn bộ những thứ này???”

Vũ Hải Phong vừa kinh sợ nghĩ thầm, vừa tuyệt vọng nhìn 4 đồng đội khờ khạo và ấu trĩ chuyền bóng cho nhau, khi mà 5 người đối phương ép sân để cướp bóng, lại còn có một con quái vật trong sân kia lúc nào cũng chực chờ cơ hội. Rốt cuộc, bóng đã bị Vương Thành Văn cướp mất.

- Anh Bình!!

Từ đầu trận tới giờ, Văn mới chuyền cho Thanh Bình. Khi tất cả mọi người đã quên hắn, khi mà hắn cảm thấy nôn nóng muốn ghi điểm, thì bóng được chuyền tới. Vừa đúng thời điểm, không quá sớm, không quá muộn.

Uỳnh!!

4 điểm liên tiếp!!

Chỉ còn 10 điểm cách biệt.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 283: Cảm Giác Chiến Thắng

“Chỉ cần bóng vào tay mình, mọi thứ sẽ kết thúc!”

Vũ Hải Phong điên tiết nghĩ. Còn hơn 1 phút thôi, và cách biệt 10 điểm. Chỉ cần 1 điểm thôi, 1 điểm thôi là hi vọng của Kinh Ngư hoàn toàn sẽ bị dập tắt. Nhưng hắn cứ phải chứng kiến 10 điểm ấy xuống còn 8 điểm. Rồi Hải Dương lại mất bóng. Rồi lại một cú 3 điểm. Khoảng cách chỉ còn 5 điểm.

- Tập trung! Tập trung nào!!

Lê Thanh Bình lớn tiếng hô hào. Đến lúc này, sự khác biệt giữa hai đội ngũ trở nên vô cùng rõ rệt. Kinh Ngư có đội trưởng cổ vũ tinh thần, có Vương Thành Văn chỉ đạo chiến thuật. Còn Hải Dương, đội trưởng bị cô lập, PG bị rời sân, loạn như rắn mất đầu.

Lại một pha cướp bóng. Phản công. Ghi điểm. Chỉ còn 3 điểm cách biệt.

Toàn bộ cổ động viên Hải Dương ngơ ngác ngẩn ngơ. Họ không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra.

Bóng lần này không còn bị cướp nữa, mà đã lên được tới sân của Kinh Ngư. Nhưng vẫn không ai chuyển cho Vũ Hải Phong.

- Lập phòng thủ khu vực, chỉ cần cản bóng trong, để kẻ họ ném.

Vẫn ra hiệu như vậy. Kinh Ngư tuân theo. SG của Hải Dương cảm thấy trong sân quá áp lực, mà vạch ném lại thoáng dâng, theo bản năng giơ tay lên ném.

“Bậy rồi! Nhưng hay lắm!”

Cú ném vừa rồi thật bậy. Khi trong sân không có nhiều người có thể tranh bóng trên không, thì ném rổ chẳng khác gì mua xổ số. Nhưng lại hay ở chỗ, có Vũ Hải Phong đang đứng dưới rổ. Pha này nếu bóng trượt, hẳn tự tin không ai có thể tranh nổi với mình.

Coong!!

Bóng đập vào vành rổ, bật ra ngoài.

Chuẩn bị tranh bóng!

Vũ Hải Phong đã căn đúng thời gian để nhảy lên, nhưng bỗng nhiên, hắn bị một sức mạnh cản lại.

3 người, trong đó có cả khí thế hùng hực Lê Thanh Bình vây quanh hắn, dùng toàn bộ sức mạnh để cản chân hắn.

“Không thể nhảy... Không, bắt buộc phải nhảy!!”

Dùng hết tất cả sức mạnh, Vũ Hải Phong bật ra khỏi 3 kẻ kia, giậm chân nhảy lên trời. Tay hắn vươn hết cỡ nhắm tới quả bóng trên không.

Nhưng một bàn tay khác đã chạm vào bóng trước hắn.

Vương Thành Văn! Lại là Vương Thành Văn!

Lại một đợt phản công!

Chỉ còn 1 điểm!

100 – 99 rồi.

Đúng lúc này, PG của Hải Dương lại được tung vào sân.

- Học học! Tệ rồi!

PG Hải Dương mắc 4 lỗi, vẫn được quyền thi đấu. Mà một PG sẵn sàng chuyển bóng cho Vũ Hải Phong, là điều rất tệ đối với Văn.

- Xem ra... học học... lại phải đối phó với Thặng Ba Bộ rồi. Nhóc đang nghĩ vậy phải không?

10 giây cuối cùng của trận đấu, Vũ Hải Phong cầm bóng, đối đầu với Vương Thành Văn, hẳn lại hỏi thắng bé câu đó.

- Đúng vậy. Chỉ cần 10 giây mà thôi.

- Hay lắm. Vậy thì anh sẽ cho mày thấy, sức mạnh của sự nỗ lực!

Lại một cú lái bóng nhanh khủng khiếp! Văn vẫn bắt kịp!

Đảo hướng!

Lần này, Văn lại bắt kịp!

Bứt tốc!

Hắn đã vượt qua thằng nhóc. Thằng nhóc đã bị tụt lại!

Giậm nhảy!

Một cú nhảy từ sát vạch 3 điểm, bay qua đầu 2 hậu vệ, qua cả đầu Lê Thanh Bình. Nhưng Văn không nhảy theo. Nó tiếp tục chạy. Nó tin rằng chạy đường bộ luôn nhanh hơn bay đường không, vì những bước chân sẽ liên tục tạo đà. Nó nhanh hơn. Nó đã bắt kịp với Vũ Hải Phong!

Nó cũng nhảy!

Giờ mới là lúc mọi yếu tố nhỏ nhất mà nó tích lũy, trở thành thứ phân định thắng thua.

Thứ nhất, chính là áp dụng lại chiến thuật vô hiệu hoá Vũ Hải Phong ở đầu trận. Nhưng khác với Duyên Hải, nhờ có Văn, Kinh Ngư có thể bám đuổi với Hải Dương về điểm số.

Thứ hai, Vũ Hải Phong sau bao ngày dưỡng thương, quá nôn nóng hơn bình thường, đã bùng nổ ngay từ hiệp 2. Sau 3 hiệp, thể lực của hắn đã hao mòn đi nhiều.

Tuy thể lực của Vũ Hải Phong quá dồi dào, nhưng suốt 3 hiệp đó, hắn lại phải đối đầu với Vương Thành Văn với vô vàn mảnh khoé tỉ mỉ, vô hình trung đã khiến não của Vũ Hải Phong hoạt động quá sức của một vận động viên chỉ giỏi về cơ bắp. Tới lúc này, hắn mệt mỏi không chỉ ở thể chất, còn ở tinh thần. Và sức nặng tinh thần kéo tụt luôn cả độ chịu đựng về thể chất. Có thể nói, tới giờ Vũ Hải Phong đã rất mệt.

Vương Thành Văn thì ngược lại. Nó cũng mệt. Nhưng bỏ đi đôi giày nặng nề kia, bước chân của nó lại không quá nặng nề. Dĩ dật dĩ lao. Lấy sung sức đấu mệt mỏi.

Thứ ba, cú nhảy của Vương Thành Văn không hề thấp. Nó chưa luyện được Đạp Không Bộ, nhưng nhảy 200cm, nó cũng làm được.

Thứ tư, Thặng Ba Bộ, sức tấn công mạnh mẽ như sóng triều, vô tình lại là thứ mà Văn thích đối đầu nhất. Những cơn sóng biển đối với nó đã quá quen thuộc rồi.

Bốn yếu tố ấy, rốt cuộc kết tinh thành một cú vung tay đập bay quá bóng từ tay Vũ Hải Phong!

“Phản công!”

Văn chỉ còn suy nghĩ này trong đầu. Nó chạy. Nó chạy hết tốc lực. Trong mắt nó chỉ còn quả bóng. Và cái rổ. Nó đuổi theo quả bóng, nhưng cũng chạy theo cái rổ. Trong mắt nó, cái rổ hay quả bóng, cũng như nhau mà thôi. Tất cả những thứ khác, tất cả những gì không đuổi kịp nó, chỉ là hư ảo.

Kính Hoa Thuỷ Nguyệt, còn có thể hiểu như vậy sao?

Suy nghĩ này loé qua đầu óc nó, khi nó bắt lấy quả bóng, dùng 2 bước chạy áp sát rổ, sau đó nhảy lên một cú thật cao.

Chỉ còn lại 1 giây cuối cùng.

Không còn cần giúp ai toả sáng nữa. Không còn nghĩ tới việc giúp Kình Ngư nở mày nở mặt nữa. Giờ phút này đây, Văn cảm thấy một cảm giác kì lạ. Một cảm giác huyền diệu. Một cảm giác tuyệt vời.

Cảm giác chiến thắng.

Nó úp thẳng quả bóng vào rổ.

Vạn âm thanh đều tắt lặng.

Kình Ngư vô địch.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 284: Hông! Hông!

Thua. Cứ vậy thua. Đôi lúc hắn còn chưa nhận ra đội mình bắt đầu thua từ khi nào. Chỉ biết khi tiếng còi vang lên, tỉ số của Kinh Ngự đã cao hơn Hải Dương 1 điểm.

Trận đấu này đối với Vũ Hải Phong không có gì quá quan trọng. Chỉ là một trận đấu trong Hội thao thành phố, trận đấu cuối cùng kỉ niệm đời học sinh của hắn mà thôi. Phía trước hắn còn nhiều trận đấu quan trọng hơn nhiều.

Nhưng trận đấu này, ai ngờ lại là bước ngoặt quá lớn của hắn. Không chỉ thành công phá đi cái kén của mình, đồng dạng tuyên bố khả năng của bản thân, trận đấu này, hắn còn gặp một đối thủ đáng gờm. Đối thủ ấy đã dạy hắn một bài học, hắn không thể chơi thể thao theo cách ích kỉ như vậy nữa.

- Rất có tài năng! Rất có tương lai!

Vũ Hải Phong chỉ có thể đi tới nói hai câu đó với Vương Thành Văn. Nếu thằng nhóc còn muốn theo ngành Thể thao, rồi sẽ lại đụng mặt mà thôi.

- Anh rất mạnh.

Bắt lấy bàn tay của Vũ Hải Phong, Văn vừa đứng dậy vừa nói. Chỉ trực tiếp đối diện qua một trận đấu bóng mà thôi, nhưng nó đã cảm nhận thấy vô vàn áp lực.

- Ha ha ha. Biết anh mày mạnh vậy rồi, giải đấu chiều nay cũng tự giác đầu hàng đi ha?!

- Không đâu. Em không dễ đầu hàng vậy đâu.

- Vậy thì hẹn gặp lại trên sàn đấu.

- Hẹn gặp lại anh.

Văn không quan tâm lắm tới việc cả đội đang ăn mừng chiến thắng. Bản thân việc chiến thắng đã là sự ăn mừng lớn nhất rồi, nó không có nhu cầu hưởng thụ thêm cảm giác hoan hỉ sau đó. Tuy vậy, đây cũng là lần đầu tiên trong đời, nó cảm nhận được khoái cảm của chiến thắng.

Chẳng ai muốn thua cuộc cả.

Nhưng Vũ Hải Phong có thể bình thản chấp nhận thua trận như vậy, thật sự rất đáng nể.

Văn còn việc phải làm. Nó phải giúp Linh quản lý nhà hàng. Không biết mấy ngày nay nhà hàng làm ăn thế nào. Những tháng năm xưa cũ đôi lúc lại vọng về tâm trí của Takezawa. Những quãng đời vui thì ít mà buồn thì quá nhiều. Chỉ có điều, phần lớn những tháng năm ấy, hắn chưa từng hối hận. Khi vận mệnh đến, hắn đã dùng hết sức mình để chống trả.

Chỉ có một số điều hắn day dứt, một số điều hắn đã muốn quên. Nhưng sâu thẳm trong thâm tâm, những vết thương ấy cứ đau nhói, và thi thoảng, nó khiến lòng hắn quặn thắt.

Những ngày tháng tuổi trẻ, không ai là không mắc sai lầm. Hắn cũng đã có những lần sai lầm. Hắn không chối bỏ. Nhưng hắn cũng không có cách nào để bù đắp những sai lầm ấy. Hắn chỉ mãi lang thang cùng thanh kiếm của mình, gánh chịu từng đợt tai hoạ như một sự trừng phạt. Và mãi mơ về một ngày trở lại cố hương, để sửa chữa lại những sai lầm ngày trước.

Đặc biệt là những ngày gần đây. Đặc biệt là từ khi bước vào lò rèn, và bắt đầu rèn nên Ikazuchi. Những tháng năm ấy lại vọng về. Càng ngày thần kinh hẳn càng căng thẳng. Hẳn càng cảm thấy, quá khứ xa xôi kia, như đã trở nên rất gần. Như thế, những bóng ma quá khứ sẽ kéo theo tìm kiếm hẳn.

Ikazuchi bị mất, như một lời cảnh báo.

- Tiên sinh, tới giờ rồi!

Một nữ nhân viên mở cửa phòng bước vào, đưa cho hẳn một chiếc mặt nạ. Chiếc mặt nạ mà hẳn từng được phát lúc mới vào đây.

Rốt cuộc, Hội đấu giá lần này cũng tới.

Dù Takezawa không còn hàng để đấu giá, hẳn vẫn được đặc cách tham dự. Người ta nói rằng muốn giới thiệu hẳn với các tầng lớp cao. Hoá ra, hẳn vẫn có thứ để đấu giá. Là bản thân hẳn.

Đã trải qua nhiều chuyện như vậy rồi, đến mức phải bán mình thế này, hẳn cũng chẳng còn cảm xúc. Bán thì bán đi, thân ta cũng chỉ như lá bèo trôi dạt bên sông mà thôi.

Ánh sáng mạnh từ phía cuối đường khiến hẳn phải nheo mắt. Một không gian rộng lớn, huyền ảo, đông đúc. Trên sân khấu, một nữ MC đeo mặt nạ đang bắt đầu khai mạc. Qua dáng người và giọng nói, có thể nhận ra đó là Thuý Giang.

Takezawa được dẫn đi một lối riêng. Hẳn được đưa tới một căn phòng sang trọng, có thể quan sát được toàn cảnh Hội đấu giá. Tại đây, những vị khách ngày hôm trước đều đã có mặt.

Hai người đàn ông kia vẫn chăm chăm nhìn hẳn soi mói. Cô gái trẻ kia cũng vậy. Ông lão thì bình thản lim dim như đang ngủ. Thằng oắt run rẩy

hôm nọ thì giờ trầm tĩnh một cách kì lạ. Hai mắt nó đỏ sọc lên như con thú. Và một người cuối cùng ngồi lặng một góc.

Trong số những người này, ai là kẻ cung cấp Bảo vật mà mọi người điên cuồng khao khát? Ai là kẻ đáng phải dè chừng, và ai là kẻ có thể tin tưởng?

Kinh nghiệm sinh tồn suốt 20 năm, Takezawa chưa bao giờ lơ mãng hành động tùy tiện. Hắn cần im lặng quan sát. Mọi người trong phòng bắt đầu quan sát lẫn nhau. Không khí im lặng đến ngột ngạt.

Phá tan bầu không khí này, lại là sự náo nhiệt đến từ sân khấu.

Khói lửa bốc lên, âm nhạc xập xình, cùng lời tuyên bố đồng dục.

Hội đấu giá bắt đầu! - Hồng! Hồng!!

Văn đang trông quán, chợt Quang bước vào, lắc đầu chèm chẹp.

- Sao vậy anh?

- Kinh doanh kiểu chú mày là hồng! Chú mày có hiểu cái gì gọi là “bình ổn giá” không?

- Không. Nhưng em nghĩ bạn Linh mở nhà hàng này ra chỉ để được mang tiếng là người tốt thôi. Lợi nhuận không quan trọng.

- Vậy anh hỏi mày, trả lương bèo bọt cho nhân viên, thì có gọi là “tốt” không?

- Ừm. Có lẽ là không.

- Chú mày ăn lương theo lợi nhuận, hay là lương cứng?

- Em được 15% lợi nhuận.

- Hồng! Hồng! Nhà hàng làm ăn phi lợi nhuận, thậm chí còn chịu lỗ, thì lấy đâu ra lương cho chú mày? Chắc Trần tiểu thư cũng không để chú làm không công đâu, nhưng ai đời lại chờ ân huệ của người khác như vậy? Năm cả nhà hàng trong tay, chú phải biết cách kinh doanh, phải tự mình kiếm ra tiền chứ?

- Nhưng như vậy không đúng lắm với mục đích nhà hàng...

- Giờ anh mới nói, chú có biết “bình ổn giá” nghĩa là gì không?

- Em không.

- Vào đây với anh. Lại cần một bài giảng về kinh tế học cho chú mày.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 285: Thâu Tóm Thị Trường

- Ra vậy. Giá cả của sản phẩm là do điều tiết của thị trường.

- Đúng vậy. Thị trường là gì? Là tập hợp của rất nhiều người bán và người mua. Chỉ cần nơi nào có người bán lẫn người mua, đều sẽ là thị trường. Có người có nhu cầu mua hàng, có người có nhu cầu bán hàng, và sự cân bằng giữa nhu cầu của hai bên chính là giá cả. Bây giờ lại nói, cái gọi là giá cả, so với cái gọi là giá trị, khác nhau thế nào.

Quang lại vẽ ra một loạt biểu đồ. Sau đó, hắc vẽ ra một cái hộp méo mó. Rõ ràng tên này không giỏi Hội hoạ.

- Giả sử đây là một cái hộp, là sản phẩm do chú làm ra. Phần này là nguyên liệu đầu vào. Đáng giá 20 hào. Phần này là công sức lao động của chú. Đáng giá 10 hào. Vậy giá trị của cái hộp đáng giá tổng cộng 30 hào. Nhưng chú lại bán được cái hộp với giá 70 hào, vì sao vậy?

- Ủm, để em nghĩ... Là vì nhu cầu của những người mua rất cao.

- Chính xác. Đờ phải giải thích dài dòng. Là vì dù chú có bán cái hộp với giá cao hơn giá trị thực của nó tới 40 hào, tức là hơn gấp đôi, vẫn có người sẵn sàng mua nó. Liên hệ với thực tế sự kiện lần này, em có thấy, một cây xúc xích bán với giá 50 xu chứ? Nhưng vẫn sẽ có người mua, vì sao vậy?

- Vì tất cả các cửa hàng đều bán với giá 50 xu, hoặc cao hơn. Người mua không có lựa chọn nào tốt hơn.

- Ok. Năm vấn đề nhanh đấy. Vậy câu hỏi đặt ra là, nếu xuất hiện một cửa hàng bán xúc xích với giá 20 hào, liệu cửa hàng đó có thu hút hết khách hàng và nhận lãi siêu khủng không?

- Ý anh chính là nhà hàng bình ổn giá này?

- Đúng vậy. Nghĩ thử xem, nhà hàng có được nhiều lợi nhuận không?

- Không. Vì số lượng cung cấp hàng có hạn.

- Chính xác! Số lượng khách hàng quá lớn, mà số lượng mặt hàng cung cấp có hạn. Bởi vậy, dù chú có bán phá giá, cũng không ảnh hưởng gì tới giá cả thị trường. Vì có 1000 người cần mua hàng, mà chú chỉ bán được 100 cây xúc xích, vậy 900 người còn lại sẽ phải mua ở nơi khác, với giá như cũ. Vậy thử tính nhanh 1 phép tính nhé. Chú bán được 50 cây xúc xích với giá 50 xu, lãi 35 xu 1 cây, so với bán xúc xích được 100 cây, nhưng chỉ lãi 5 xu 1 cây, vậy trường hợp nào lãi hơn?

- Bán với giá 50 xu lãi hơn.

- Đúng vậy. Lãi hơn rất nhiều. Tuy nhiên, tính như vậy thì không khoa học lắm. Cũng không ai bắt ta phải bán xúc xích với giá 20 xu. Giờ ta lập 1 phương trình. Giả sử giá bán của chú là x , nhỏ hơn 50. Và giả sử với giá x , chú bán hết 100 cái xúc xích. Giá nguyên liệu cứ coi là 15 xu, bỏ qua công chế biến. Vậy lãi suất khi bán 1 cây xúc xích sẽ là $x - 15$. Còn lãi suất khi bán với giá 50 xu là 35 xu. Vậy ta có $(x - 15)100 = 3550$. Vậy $x = 32,5$. Thấy chưa? 1 cây xúc xích có giá bình thường là 20 xu, nhưng chú vẫn phải bán lên 32,5 xu mới tối đa được lãi suất. Chưa kể, đây chỉ là giả thiết. Khi bán với 50 xu mà vẫn hết được 100 cây, thì chẳng ai dại gì mà bán với giá thấp hơn 50 xu cả. Đây chính là nguyên tắc trong kinh tế học: tối đa hoá lợi nhuận!

- Ừm. Ra vậy.

- Vậy nên, giá cả chưa chắc đã bằng giá trị. Nó tùy thuộc vào sự cân bằng của thị trường. Nếu sức bán cao hơn sức mua, vậy thì giá cả sẽ thấp hơn giá trị. Tức là người bán chịu lỗ. Nếu sức mua cao hơn sức bán, vậy thì giá cả sẽ cao hơn giá trị, tức là người bán ăn lãi rất nhiều. Tuy nhiên, trong các trường hợp bán hàng dài lâu, người ta luôn có xu hướng bán giá cả bằng đúng giá trị, bất kể trường hợp nào.

- Tại sao thế ạ?

- Đó chính là nguyên tắc khi xây dựng thương hiệu. Không bán thấp giá, cũng không bán cao giá. Ví dụ trong các ngày lễ tết, các quán ăn vỉa hè đều sẽ tăng giá, nhưng các nhà hàng lớn sẽ không, thậm chí còn giảm giá. Bởi vì bọn họ có đội ngũ nhân viên dồi dào có thể làm tăng ca ngay trong ngày lễ, chứ không như các nhà hàng nhỏ. Cứ tưởng tượng, qua mỗi kì lễ tết như vậy, người ta đều sẽ kéo vào nhà hàng lớn để ăn, vì đó là nơi duy nhất không tăng giá. Dần dần, thương hiệu đó sẽ được ghi nhớ. Việc bán đúng giá trị còn để tạo nên uy tín cho thương hiệu.

- Nhưng chúng ta không kinh doanh dài hạn.

- Đúng vậy, vì chúng ta không kinh doanh dài hạn, nên anh mới nói cái nhà hàng này chả có ý nghĩa mẹ gì. Bây giờ mới nói đến khái niệm “bình ổn giá” thực sự. Chú có biết, chỉ ai mới có thể bình ổn giá được không?

- Anh đổ vu vơ thế sao em biết?

- Nhìn lại những cái anh vừa vẽ xem.

- Anh vẽ loăng ngoăng chết được. Nhưng để em xem nào. Ủm, là... các thương hiệu lớn!

- Đúng thế. Những ông lớn luôn nắm thị trường trong tay. Vì họ có thị phần lớn nhất. Giả sử thị trường có 1000 người mua, mà 900 người đều

mua ở thương hiệu A, vậy thì khi A tăng hoặc giảm giá, toàn bộ thị trường sẽ chao đảo theo!

- Ra vậy!

- Chưa kể, các ông lớn luôn có những nguồn hàng số lượng lớn và ổn định, giúp giảm giá thành đi rất rất nhiều. Đây là một lợi thế thực sự, chứ không phải như Trần tiểu thư bỏ tiền ra để bù lỗ đâu. Trần tiểu thư thừa tiền thì muốn làm gì cũng được, nhưng chú mày thì không nên chơi kiểu đó.

- Nhưng em không muốn tăng giá. Làm vậy là không đúng với ý của Linh...

- Vậy mới nói, chú mày không cần phải tăng giá. Cái chú mày cần làm, vừa để nhà hàng này đúng mục đích ban đầu của nó, vừa giúp chú mày kiếm lợi nhuận, chính là...

- Trở thành ông lớn?

- Chính xác!

- Bằng cách nào?

- Nghĩ thử xem?

- Thâu tóm thị trường?

- Ừ chính xác rồi đấy!... Mà đợi đã. Anh tưởng chú mày không màng tới tiền bạc chứ nhỉ?

- Không có! Mẹ em chỉ nói không được tham tiền không do sức mình làm ra. Còn tiền bạc do lao động mà có, thì luôn chính đáng. Trên đời này chỉ có ngu mới đi chê tiền!

- Khắc khắc khắc! Nói quá đúng. Có ngu mới đi chê tiền.

- Buôn bán kinh doanh, cũng là một loại lao động.
- Chính xác chính xác! Chính là lao động.
- Mà lao động là vinh quang.
- Chuẩn mẹ nó rồi! Vậy chú biết phải “lao động” thế nào rồi chứ?
- Em biết rồi!

Không nói nhiều lời, Văn đứng phắt dậy, bước ra ngoài cửa hàng. Nó hô một tiếng rõ to.

- Tất cả các anh!

Đám tuyến thủ của Kinh Ngự đang ngồi ăn mừng chiến thắng, chợt giật mình. Không ít người đều đang là nhân viên không chính thức của nhà hàng này. Nghe quản lý gọi như vậy, hẳn là có chuyện lớn.

- Các anh gọi thêm anh Lý Thanh Long, thêm chị Cầm Dạ Nguyệt nữa thì càng tốt! Bất cứ ai thuộc Kinh Ngự cũng được. Cứ nói là Trần Phương Linh cần giúp sức!

Rồi nó quay sang Lê Thanh Bình.

- Cả anh Bình nữa, anh giúp sức cùng được không?
- Hả?! Có chuyện gì?
- Đúng thế, quản lý, có chuyện gì thế?
- Đi thu tóm thị trường.

Thật lòng, Văn cũng không biết điều này có đúng ý muốn của Linh hay không. Nhưng chẳng phải cô bạn muốn hàng hoá được bình ổn giá cả,

để giúp đỡ mọi người đó sao? Vậy thì, nó sẵn sàng không từ thủ đoạn để giúp đỡ.

Là ai chứ riêng Trần Phương Linh thì nó phải giúp thật nhiệt tình.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 286+3 Chữ Kinh Hoàng

- Sao? Trình bày đi!

Cầm Dạ Nguyệt ngồi chễm chệ trên một chiếc ghế, hếch cằm hỏi Văn. Con người này có vô vàn đàn em, nếu có thể kêu gọi được chị ta, thì quá thuận lợi rồi.

- Em muốn thu tất cả các nhà hàng xung quanh nơi này lại trở thành chi nhánh của nhà hàng bình ổn giá.

- Tham vọng ghê nhỉ? Thế chú mày có đủ năng lực để thực hiện không? Ngoài đó có cả Hải Dương, Vô Cực, Phong Ba. Còn có cả các học viện Giang Hạ nữa. Cao thủ nhiều như mây vậy.

- Vậy nên em mới nhờ tới chị.

- Chú nghĩ chị đủ sức độ lại tất cả lũ chúng nó sao? Mà kể cả nếu chị đủ sức, chú nghĩ chị sẵn lòng giúp chú sao? Chị đây luôn đề cao tinh thần trao đổi sòng phẳng đó.

- Em có thứ có thể trao đổi với chị.

- Thứ gì?

- Một thứ mà chắc chắn chị sẽ muốn bàn luận một cách bí mật.

- Thật vậy sao?

Văn chỉ cúi xuống, rí vào tai chị ta 3 chữ. Chỉ 3 chữ thôi mà khiến Cầm Dạ Nguyệt biến sắc.

- Đi, vào trong nói chuyện. Cầm Dạ Nguyệt theo Văn vào một nơi kín đáo phía sau nhà hàng. Chẳng ai biết hai người bàn luận cái gì, chỉ thấy vài phút sao, tiếng Cầm Dạ Nguyệt thét lên.

- Tại sao?! Tại sao mà lại...

Sau đó im bặt.

Ai nấy đều tò mò, nhưng không dám bước vào. Rốt cuộc một thằng nhóc lớp 6 như Vương Thành Văn lại nắm giữ bí mật gì để bắt thóp được Cầm Dạ Nguyệt sao? Không ai biết. Trước giờ chưa ai dám nghĩ tới chuyện bắt thóp Cầm Dạ Nguyệt. - Hôm nọ chị bị mất váy phải không?

- Đúng thế.

- Em nghĩ không phải nó bị mất đâu, mà đã có người lén lút lấy nó đi.

- Mẹ, nói vậy cũng nói!

- Không phải. Người đó không muốn trộm cái váy đâu. Theo em biết, cái váy đó là đạo cụ biểu diễn của chị?

- Đúng vậy.

- Từ đầu sự kiện tới giờ, chị luôn than vãn về đạo cụ sân khấu, đúng chứ?

- Đúng vậy.

- Có một người quản lý đạo cụ cho chị, đặc biệt là về phục trang?

- Đúng vậy.

- Nếu em không nhầm, đó là chị Thuý?

- Sao... Sao mà biết?!

- Trước khi sự kiện diễn ra, em đã gặp chị ấy. Ở sân bóng. Những nếp gấp ở quần, chứng tỏ quần chị ấy thường xuyên bị xắn lên. Áo chị ấy phẳng lì, nhưng lại có nếp nhăn ở bụng. Chứng tỏ chị ấy hay phải cúi gập người. Tay áo cũng xắn lên. Khi nào thì người ta phải xắn quần áo như vậy? Là khi ngồi giặt giũ đúng không?

- Rất tinh ý.

- Em thường xuyên thấy chị ấy ra vào khu thay đồ nữ ngay sau sân khấu. Vậy nếu chị ấy giặt giũ các phục trang cho đội múa của chị thì sao? Em đã nghĩ tới điều đó. Ngay hôm thi đấu bóng rổ, cũng là hôm chị than vãn về phục trang, em đã thấy chị ấy lén lút ở khu thay đồ, sắc mặt rất tệ. Vậy nên em đã nghĩ tới một giả thuyết thế này, chị Thuý vì mắc nợ chị một điều gì đó, đã phải làm việc cho chị, y như anh Long vậy. Nếu vậy, chị ấy chắc chắn sẽ rất sợ chị, vì ai cũng vậy cả. Nếu phục trang của chị có vấn đề, hẳn chị sẽ không tha cho chị ấy.

- Đúng vậy.

- Vậy nên nếu chị ấy phát hiện phục trang có vấn đề, chị ấy sẽ phải lén lút lấy chúng đi để giặt lại.

- Khoan đã, vì sao em biết cái Thuý phụ trách phục trang cho chị?

- Mùi hương. Mùi hương ở trên người chị ấy rất quen thuộc. Là loại nước hoa mẹ em vẫn dùng. Và loại nước hoa này hồi hè Linh có giới thiệu cho mẹ em. Vậy là có mẹ em với Linh dùng. Khá là đắt tiền đó. Em nghĩ không ai xịt loại nước hoa này khi giặt giũ cả, chỉ có thể là mùi hương từ quần áo được giặt. Và chị cũng dùng loại này, phải không?

Chỉ cần tinh ý một chút, mùi nước hoa sẽ rất dễ dàng phân biệt. Những phân tích của Vương Thành Văn này giờ đều rất chính xác, nhưng.

- Nói lòng vòng này giờ, chú vẫn chưa đi vào chủ đề chính. Vì sao...

- Vì sao em biết những gì chị muốn giấu ư? Là vì em đã xâu chuỗi tất cả sự kiện lại, đồng thời bỏ công đi hỏi han nữa.

- Hỏi ai?

- Hỏi chính chị Thuý. Rồi em phát hiện ra một sự thật khá hay ho.

- Sao?

- Em đã tìm thấy chiếc váy của chị. Em có cất nó ở đây nè.

Vừa nói, nó vừa lôi từ trong hộc bàn ra một cái váy biểu diễn.

- Những phát hiện trên chiếc váy này mới đáng kinh ngạc nè. Chị có biết, em tìm thấy nó ở đâu không?

- Ở... ở đâu?

- Ngay trong hộc tủ chứa đồ của em. Cái hộc tủ mà em vẫn để đồ thi đấu ấy. Lạ ghê nhỉ?

- Tại sao cái Thuý lại giấu váy của chị ở đấy?

- Không phải chị Thuý đâu. Vậy mới là điều thú vị. Chị Thuý lấy váy của chị đi giặt, nhưng sau đó, cái váy của chị đã không còn ở phòng giặt nữa. Nhưng quan trọng hơn, là lý do vì sao chị Thuý phải lấy váy của chị đi giặt. Lại phải liên hệ tới những vụ trộm mấy ngày trước.

- Dừng lại!

- Sao?

- Được rồi. Chị đồng ý giúp đỡ mày. Giúp đỡ nghiêm túc luôn. Chỉ cần mày giữ đúng lời hứa của mình.

Văn nhón miệng cười.

- Em là người rất biết giữ lời hứa.

- Mày... Vương Thành Văn. Được lắm. Chú mày thật sự rất giỏi.

- Không có gì. Em cũng chỉ là người bình thường mà thôi. Tại những sự thật đó nó phô bày quá hiển nhiên ấy chứ.

- Không hiển nhiên như chú mày vẫn nghĩ đâu. Nhớ nhé. Đúng ngày ấy, mang cho chị thứ chị muốn.

Cầm Dạ Nguyệt viết lại 3 chữ mà Văn vừa nói vào một mảnh giấy, đưa cho Văn. Văn mỉm cười đút nó vào túi. - Ngày hôm nay, Kinh Ngư sẽ đoàn kết lại!!

Không ai biết những gì mà Văn và Nguyệt đã trao đổi. Chỉ biết từ trong đó đi ra, Cầm Dạ Nguyệt trở nên lẫm liệt lạ thường.

- Những tháng ngày chúng ta bị ức hiếp đã qua rồi! Vì hôm nay, Tứ Đại Thiên Vương của Kinh Ngư sẽ không nhắm mắt làm ngơ nữa!

Một người vốn chỉ quan tâm tới bản thân, kẻ xác danh dự nhà trường như Cầm Dạ Nguyệt, nay lại hùng hồn khí phách như vậy, khiến nhiều người giật mình.

- Chị mày, Cầm Dạ Nguyệt, cùng Lý Thanh Long, ủng hộ lời đề xuất của Vương Thành Văn, lấy uy tín của mình để tụ tập anh em bạn bè, cùng nhau lấy lại danh dự cho Kinh Ngư!

- Cả em nữa hả? - Lý Thanh Long cũng không ngại giúp đỡ Vương Thành Văn, nhưng bỗng nhiên bị Cầm Dạ Nguyệt tự ý quyết định hộ như

vậy, hẳn cũng giật mình.

- Tất nhiên. - Nguyệt nói như đinh đóng cột. - Cái gì mà Hải Dương Vô Cực Phong Ba, cái gì mà Thuỷ Liên Cẩm Giang Phàm Triết, đập chết cha chúng nó thôi! Đặc biệt là con bitch Hoàng Bích Như, đập nát bướm nó!

Mọi người phì cười. Cẩm Dạ Nguyệt với Hoàng Bích Như ghét nhau, đã không còn gì bí mật. Nay Cẩm Dạ Nguyệt còn tiện chuyện công trả thù tư.

Mọi người còn rì rầm với nhau, “hi vọng được thấy hai cao thủ chơi đàn này đấu với nhau một trận oanh liệt!”.

- Sách lược thế nào đây Vương Thành Văn? - Nguyệt quay lại hỏi.

- Đánh nhanh thắng nhanh. Thâu tóm từng cửa hàng một, nhanh nhất có thể, trước khi bọn họ kịp liên minh với nhau.

- Nên đánh trường nào trước?

- Hải Dương.

- Hả?! - Đến Cẩm Dạ Nguyệt cũng giật mình. - Vì sao?

- Cầm tặc cầm vương. Đánh rắn đập đầu. Hải Dương là chủ nhà. Nếu không thâu tóm được họ, đến khi các trường khác liên minh với Hải Dương, với lợi thế sân nhà, chúng ta đánh không lại.

- Nhưng Hải Dương có Vũ Hải Phong.

- Vậy nên giờ mới là thời điểm thích hợp nhất. Chị không nhớ sao? Giải đấu đang khai mạc rồi. Vũ Hải Phong sẽ thi đấu trận mở màn. Kể cả khi anh ta có chiến thắng nhanh gọn đi nữa, thì thời gian khai mạc cộng

thêm thời gian chuẩn bị cho trận đấu, cũng mất ít nhất 1 tiếng. Trong 1 tiếng này, ta phải ép Hải Dương cúi đầu!

Ép Hải Dương cúi đầu! Chẳng biết vì sao, nghe tới cụm từ này, các học sinh Kinh Ngư lại thấy phấn khích tột độ. Một trường lớp về như Kinh Ngư, bỗng nhiên có thủ khoa môn Văn, bỗng nhiên vô địch hàng loạt bộ môn, bỗng nhiên lại đang bàn tính chuyện đề đầu cửoi cổ tất cả!

Cầm Dạ Nguyệt hô lên một tiếng.

- Anh em! Lên đường!

- Vâng!!!

=====

Một số bí mật được gài từ trước đây đã hé lộ, nhưng lại có những bí mật mới. Liệu các độc giả ưa suy luận có thể nghĩ ra xem Vương Thành Văn đã tìm ra điều gì, và 3 chữ mà nó đã nói với Cầm Dạ Nguyệt là 3 chữ gì chứ? Đoán đúng có quà.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 287: Nghệ Thuật Nhân Tâm

- “Nghệ thuật điều khiển nhân tâm, là đưa cho người ta thứ mà họ muốn”.

- Sao ạ, thưa thầy?

- Phạm Viết Phương. Lão ta chưa bao giờ sáng tạo ra triết lý gì. Lão chỉ nói lại lời nói của người khác. Nhưng hiềm nỗi, lão vận dụng lời nói đó, còn kinh khủng hơn tác giả. Lời nói vừa rồi, là lời ta từng nói, còn viết vào sách để xuất bản. Ai dè, mười năm sau, lão lại nhả cho ta một tin nhắn là chính câu nói ấy.

Hà Chí Thương đưa điện thoại cho Thiên Trúc xem. Tin nhắn của Phạm Viết Phương gửi tới từ vài ngày trước.

“Nghệ thuật điều khiển nhân tâm, là đưa cho người ta thứ mà họ muốn”.

Triệu Thiên Trúc lắc đầu.

- Con không hiểu. Câu nói này đúng là rất chí lý, nhưng con không nghĩ Phạm Viết Phương lại nhả một tin nhắn mà không có ẩn ý đằng sau. Lại còn là nhả với thầy nữa. Lão cũng biết thầy đang cải trang sao?

Hà Chí Thương cười khà khà.

- Một tin nhắn của Phạm Viết Phương, ẩn chứa muôn nghìn ý nghĩa, mà lại càng giống như hàng nghìn lời tiên tri. Nếu ta không giải mã được

những gì lão muốn nói, ta chỉ có thể bất lực nhìn mọi thứ xảy ra, sau đó mới kinh ngạc vì những lời lão tiên đoán.

- Vậy... lão đang muốn nói điều gì?

- Rất nhiều. Có thể là nhẫn nhịn cho ta. Cũng có thể là cho tắc kè con. Cũng có thể là cho tất cả mọi người. Nghệ thuật điều khiển nhân tâm, chính là đưa cho người ta thứ họ muốn.

Hà Chí Thương bỗng nhiên bị cuốn vào cái vòng xoáy đất Đại Nam này, cũng là vì hắn theo đuổi thứ hắn mong muốn nhất, cơ hội đột phá.

Vương Thành Văn nhờ được Cầm Dạ Nguyệt giúp sức, cũng bởi vì nó phát hiện ra 3 chữ kia, chính là điều mà chị ta mong muốn.

Vương Minh Quang dùng nhiều tâm sức vào Hội đấu giá, cũng vì thứ mà hắn mong muốn tìm kiếm. Thánh Nữ.

Bất kì ai. Bất kì người nào. Từ một kẻ ai cũng ghét như Vương Thế Kiệt, cho tới người mà ai cũng kính sợ như Vương Vũ Hoành, tất cả đều có thứ mình mong muốn. Những ham muốn ấy kéo họ vào một vòng xoáy không lối thoát.

Còn Trần Thiên Anh, hắn mong muốn điều gì?

Số 2 ngời đó ngẫm nghĩ. Trước mặt hắn là bộ hồ sơ của Trần Thiên Anh. Một bộ hồ sơ vô cùng chi tiết. Đã là lần thứ bao nhiêu hắn nghiên cứu bộ hồ sơ này, nghiên cứu cậu thiếu niên này.

Hắn không hoàn toàn nghi ngờ Thiên Anh. Đối với thằng nhóc, hắn vừa có chút gì đồng cảm, nể phục, quý mến, lại có chút gì nghi ngờ, e dè, sợ sệt, đề phòng. Vô cùng phức tạp.

Chỉ bằng một con mắt còn lại, số 2 cũng nhận ra trong đội số 1, ngoại trừ hẳn ra, chỉ còn lại Trần Thiên Anh là thích làm việc bằng đầu óc.

Kiểm pháp có thể giết được 1 người. Thương pháp có thể giết được 10 người. Nhưng binh pháp lại có thể giết được hàng nghìn hàng vạn người. Kẻ có đầu óc, luôn đáng sợ.

Chỉ cần thẳng nhóc trung thành, và biết điều, nó có thể có được tương lai vô hạn định. Nhưng Trần Thiên Anh là loại người trung thành và biết điều hay sao? Thẳng nhóc biết nhần nại, không có nghĩa là nó biết điều. Nó có tham vọng. Nó đang bắt đầu xây dựng tham vọng cho mình. Đây là điều số 2 đã nhận ra gần đây. Chẳng ai bỏ công sức đi tìm hiểu những thứ xa vời như Tam Đại Gia tộc, như Hắc Y Hội, như Thánh Nữ, mà lại để cho vui cả. Ít ai biết rằng, những lớp sóng ngầm giới cao tầng, sẽ trở thành những cơn sóng dữ tác động tới mỗi chúng ta. Nhưng ngược lại, kẻ nào có thể lợi dụng được những hỗn loạn rối ren, nương theo những cơn sóng cuồng bạo ấy để bơi ngược dòng, kẻ đó mới là gian hùng thời loạn.

Trần Thiên Anh đã nhận ra điều gì đó. Hẳn đã nhận ra thứ mà các thế lực lớn đang tranh đoạt. Hẳn đang muốn lợi dụng nó, muốn cưỡi lên cơn sóng dữ này. Thành công, hẳn sẽ vươn tới tầm cao mới. Thất bại, hẳn sẽ bị nhấn chìm.

Nhưng số 2 không quan tâm tới xác suất thống kê. Hẳn không thể mạo hiểm đem cả an nguy của Hắc Long ra đánh cược. Hẳn không muốn để quả bom Trần Thiên Anh này có ngày nổ nát cả Hắc Long mà hẳn cả đời phụng sự.

6 lần đột kích công phá những kẻ đi theo Thánh Nữ, đều thất bại. Đối phương đều đi trước bọn họ một bước.

Nói là trong Hắc Long không có gián điệp, có trẻ con mới tin!

Nhưng liệu gián điệp có phải Trần Thiên Anh hay không, thì số 2 không dám chắc. Hắn cần thêm bằng chứng. Chỉ cần đảm bảo rằng Trần Thiên Anh phản bội, hắn sẽ không do dự khử ngay thẳng nhóc.

Đối với hắn, Trần Thiên Anh cũng yếu ớt như một con kiến vậy. - Những đợt tấn công vừa rồi, tuy không triệt hạ được bọn chúng, nhưng chúng ta đang ép chúng vào chân núi.

Trong phòng họp, số 2 đang vạch ra trên sơ đồ. Các điểm đỏ đều đang dồn về một dãy núi lớn.

- Đây có thể là điểm phòng ngự cuối cùng của chúng. Qua những dấu vết lưu lại trong các hầm mỏ trước, quân lực của chúng không quá đông đảo. Toàn lực tấn công vào điểm này... - Số 2 chỉ vào một miệng hầm. - Tập trung chiến lực tiêu diệt chúng...

- Không ổn. - Trần Thiên Anh bỗng cắt ngang.

- Sao cơ?

- Đường độc đạo, dễ vào khó ra. Không có gì chắc chắn chúng tập trung quân lực tại đó.

- Chúng ta sẽ đưa người thám thính...

- Thám thính cũng chẳng để làm gì? Anh muốn nhận về kết luận gì? Rằng có lũ người thú đóng quân ở đó? Liệu có xác định được là bao nhiêu không? Thậm chí, dù có đông đảo quân lực của kẻ địch, chưa chắc đã là tất cả. Nếu là tôi, dùng đến $\frac{3}{4}$ quân lực của mình làm vật hi sinh, cho nổ sập toàn bộ vùng núi này, chôn chết bọn anh cũng đáng.

- Số 12, sao cậu dám nghĩ ra thứ chiến thuật tàn bạo như vậy? - Một thành viên khác vội phản ứng.

- Không phải tôi nghĩ ra, mà tôi nghĩ rằng đối phương hoàn toàn có thể nghĩ ra. Đứng trên lập trường của chúng ta, không thể mạo hiểm như vậy. Hơn nữa, anh đã quên sao?

- Tôi có quên gì ư?

- Nơi đây không phải sân nhà của chúng ta.

- Ý cậu là?

- Nơi đây không phải Hải Thành. Nơi đây là Quảng Yên. Đây là xứ sở của dân lao động tự do. Chúng ta là đội sát thủ tinh nhuệ nhất Hải Thành, nhưng nếu không có đội ngũ của ông Ba hỗ trợ, chúng ta đã chẳng thể bám rễ nổi ở đây được 1 ngày! Các anh đang quá coi nhẹ tính quan trọng của địa phương rồi đấy. Nói nhẹ nhàng, thì chúng ta không được chào đón ở đây. Nói nặng hơn, thì bốn bề đều là địch!

- Cậu nói vậy nghe hơi quá... - Đội viên kia ghen hòng.

- Vậy tôi hỏi anh, vì sao 6 lần ta tổ chức tấn công, đều thất bại? Vì kẻ địch rút đi nhanh gọn như vậy sao? Hay vì thông tin ta nhận được là sai lầm? Hay là vì bọn chúng được dân nơi đây bao che?

- Chỉ là một đám dân lao động trình độ thấp, làm sao có thể làm được nhiều điều như vậy?

Tới đây thì Thiên Anh không tranh luận nữa. Đội viên này càng nói càng lộ rõ sự ngu xuẩn và thiếu hiểu biết. Một quần chúng có thể che giấu được cho một đội quân hùng mạnh thế nào ư? Nếu chuyện này mà còn không biết, thì không đáng để tranh luận thêm nữa. Hắn chỉ nhìn vào mắt số 2. Số 2 luôn là kẻ thông thái.

- Số 12, cậu nói cũng có lý. Vậy cậu có đề xuất gì không?

- Đưa một vài người tinh nhuệ nhất, chọc thẳng vào sào huyệt của chúng. Lực lượng còn lại, canh giữ nơi phía ngoài. Mục tiêu của chúng ta là Bảo vật, vì vậy một đội người linh động sẽ tốt hơn hẳn một đội quân vững víu. Kể cả khi nhóm tinh nhuệ không thể hoàn thành mục tiêu, vẫn có thể thông báo tình hình cho phía ngoài. Khi đã rõ được tình hình bên trong, lực lượng bên ngoài hoàn toàn có thể cân nhắc tới chuyện xông vào.

- Vậy nhóm tinh nhuệ đó, cậu đề cử ai?

- Chắc chắn là số 1, sau đó sẽ là anh, số 2. Còn lại, tùy anh quyết định.

Trần Thiên Anh biết rằng số 2 không tin nhiệm mình. Nếu vậy, nhiệm vụ lần này, hẳn muốn thử xem mình hiểu được số 2 rõ tới mức nào.

- Được rồi, số 12, cậu đi theo 2 đưa bọn tôi.

Thiên Anh khẽ mỉm cười.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 288: Lại Chỉ Tự Vệ

Việc ở Hải Dương cũng không còn nhiều. Quang tới đây lần này chủ yếu là để trông nom thằng Văn. Hải Thành bỗng nhiên xảy ra một loạt những điều bất nháo, khiến hấn cũng không yên tâm về thằng nhóc.

Thân phận của bố nó quá đặc biệt. Thân phận của mẹ nó, cũng đặc biệt không kém.

Nếu Bắc Hoàng đã đích thân tới đây, người trong cuộc ai cũng ít nhiều nghĩ tới Hoàng Bích Thanh. Chưa kể...

- Ui da!

Quang đang mãi suy nghĩ, chợt va phải một người. Cả hai ngã lăn quay ra đất. Lại là một nữ sinh. Trong vòng có mấy ngày, hấn đụng phải liên tiếp hai bé nữ sinh.

- Cô bé không sao chứ... A!!

- A!!

- Hoàng Bích Như?

- Vương Minh Quang?

- Hức!

- Nè, sao vậy?

Người quen cũ gặp nhau, gọi tên nhau là chuyện bình thường. Nhưng vừa nghe Hoàng Bích Như gọi tên mình, Quang bất chợt cay xè sống mũi, không kìm được nước mắt tuôn trào.

- Em... nhớ tên anh?

- Vớ vẩn, có cái tên sao mà không nhớ?

Đã lâu lắm rồi mới có người nhớ tên hẳn. Nhớ hẳn là ai. Đa phần mọi người gặp hẳn đều quên.

- Lần cuối anh em mình gặp nhau, hình như là 10 năm trước nhỉ? Khi đó em mới bé xíu.

- Đúng thế, chính là cái ngày tên họ Vương khốn nạn cướp chị Bích Thanh đi! Tên khốn Vương Vũ H...

- Suyt!!

Quang vội đưa tay lên bịt miệng con bé lại. Ở đất Đại Nam mà dám chửi Vương Vũ Hoành, thật sự là không hay ho gì.

- Làm cái gì thế? Họ Vương nhà các người đừng có đụng vào người tôi, có tin tôi cho anh ngưng nhịp tim mà chết không?

- Há há, anh mà đây đã là Tiến sĩ rồi, còn sợ nữ sinh Cao trung như em sao?

- Cái gì? Tiến sĩ? Đừng có điêu. Anh bao nhiêu tuổi rồi?

- Hơn cô em 7 tuổi. Sao, nể anh chứ? Nhìn mặt em ngơ ngác thế này là được rồi. - Quang ưỡn cằm. - Cô nhóc, đã đi thăm chị Thanh chưa?

Hoàng Bích Như phồng má phụng phịu.

- Không đi! Thăm thú cái gì? Ngày đó chị ấy bỏ tôi đi theo Vương tộc các người, giờ lại bị bỏ rơi như vậy, đáng đời lắm!

- Ô hô, cũng quan tâm phết nhỉ?

- Không liên quan tới anh. Nói chung lũ họ Vương các người làm tôi phát ốm! Cút đi! Cách xa 20, không, 30 mét cho tôi!

- Cô nhóc tới đây vì Tỳ Bà Cầm phải không? - Đang vòng vo những chuyện đầu đầu, chợt Quang đột ngột đổi chủ đề. Và chủ đề này khiến Bích Như sững sờ. - Đừng trợn mắt nhìn anh như vậy, cũng không quá khó đoán đâu. Học sinh Giang Hạ tới Hải Thành lần này, là muốn giúp đỡ Bắc Hoàng tìm lại Tỳ Bà Cầm phải không? Hẳn muốn thu thập Thần khí để có thể đột phá Tầng 16 Vô thức chứ gì. Hơn nữa, có cô em đi cùng, anh càng chắc chắn về chuyện này.

- Hừ! Có chút trí tuệ mà suốt ngày phô trương như vậy! Đúng là lũ đáng ghét!

- “Lũ” ở đây, là chỉ hậu duệ của họ Vương à?

- Anh tự đoán đó nhé.

- Anh cũng đang rất thắc mắc, vì sao dòng họ của em lại căm ghét Vương tộc tới vậy.

- Anh không biết thật sao?

- Có biết sơ sơ, nhưng không đầy đủ.

- Anh có biết ở Bắc Hà có một câu thành ngữ chứ?

- Thành ngữ?

- Kính Hoa Thuỷ Nguyệt.

- Ờ... Có biết qua. - Quang giật mình. Chẳng phải thằng Văn vừa hỏi hăn về điều này đó sao?

- Câu thành ngữ này, xuất xứ từ một câu chuyện kể đã từ rất lâu rồi.

- Bao lâu?

- Ba ngàn năm trước. - Ai là quản lý nơi này?

- Chúng mày cần gặp quản lý làm cái gì?

- Bàn chuyện làm ăn.

- Bàn chuyện làm ăn mà kéo đến đông người thế này? Làm ăn hay là phá đám đây? Mày thằng nhóc, mày tên là gì?

- Vương Thành Văn.

- Ra là Vương Thành Văn của Kinh Ngư? Mày chưa đủ tuổi. Về gọi đàn anh đàn chị của mày ra đây nói chuyện với tao.

- Anh là quản lý nơi này?

- Không phải.

Văn lắc đầu.

- Vậy anh cũng chưa đủ tuổi để nói chuyện với đàn anh đàn chị của em.

Tiếng cười nhạo vang lên. Nam sinh kia bị giỡn như vậy, máu nóng dồn lên não. Hăn là bảo kê chỗ này, không ngán mấy trò bạo lực. Phía sau còn có bao nhiêu anh em chống lưng, cũng chưa đến mức phải sợ bọn gây sự này. Vì vậy, hăn không do dự vung tay đập thẳng nhóc trước mặt một cái vì tội hỗn láo.

Ai ngờ, trước khi tay hấn chạm vào mặt thẳng bé, một cái gót chân đã giáng vào mặt hấn.

Rầm!! Nam sinh này bị đá bay thẳng vào một gian hàng, cả gian hàng dựng bằng gỗ đổ sụp xuống.

- Đây là tự vệ thôi nha.

Vừa thu chân về, Văn vừa giải thích. Nhưng có vẻ chẳng ai thèm nghe nó giải thích. Phía Hải Dương đã hùng hổ xông lên. Phe Kinh Ngư cũng vậy. Nhìn qua không khác gì giang hồ đi giành địa bàn, đặc sản của đất Hải Thành bấy lâu nay. Mà hình như mục đích ban đầu đúng là như vậy.

- Đờ quá. “Đàm phán” kiểu này đờ tốn thời gian.

Văn vừa nghĩ, vừa né một cú đâm vung tới. Nó xoay người, lại một gót chân táng vào mặt đối phương. Tên đó còn đang lảo đảo cố đứng vững, một mũi chân đã chọc mạnh vào yếu huyệt. Hấn đau đớn rú lên, sau đó nằm vật ra đất.

Kim Kê Cước, mô phỏng lại những cú đá của con gà, chủ yếu sử dụng gót chân và mũi chân, tạo nên thương thế lớn cho đối thủ.

Văn đầu tiên vụ đánh nhau này, nhưng nó không chủ động đánh người. Nó vẫn giữ những nguyên tắc của mình. Nó chỉ tự vệ. Ban đầu gọi người tới đây, cũng là vì nó sợ bị đánh. Nếu được, nó chỉ muốn đàm phán trong hoà bình, đưa ra các điều kiện để kêu gọi đối phương tham gia. Nhưng có lẽ tình hình như vậy thì dễ dàng hơn.

Hải Dương không hổ danh là chủ nhà. Số lượng học sinh tham gia buôn bán ở sự kiện đông một cách áp đảo. Hơn nữa trình độ không hề thấp kém. Lại có rất nhiều học sinh kiệt xuất có chiến lược kinh người bắt đầu tham chiến, đội quân ô hợp của Kinh Ngư tỏ rõ sự yếu thế.

Graoo!! Chợt từ đâu, một con rồng lao xuống giữa vòng vây. Con rồng còn đang mặc trên người mấy bộ phục trang biểu diễn, nom rất buồn cười, nhưng khi nó tham chiến thì lại không ai cười nổi. Chỉ nhìn nó nhe răng ra mà đám học sinh đã sợ chết khiếp.

Tiếp sau con rồng, là một loạt hung thú khác. Rắn rết, tinh tinh, hổ, chim... Mặc dù đám thú này được Lý Thanh Long cầm cương, vẫn khiến đám học sinh ré lên bỏ chạy.

Phía Hải Dương chỉ còn lại vài ba cao thủ cố gắng chống đỡ giữa vòng vây.

- Mau gọi Vũ Hải Phong đến!

- Không được. Hải Phong đang thi đấu rồi!

- Cố gắng trụ vững... Ặc!!

Tên này chưa nói hết câu, đã bị một gót chân đá lệch cả cảm. Hắn nằm lăn quay ra đất.

- Ai là quản lý?

Vừa thu chân lại, Vương Thành Văn vừa cúi người hỏi.

- Em... em!!

Nam sinh vừa bị đá cổ găng thều thào vài tiếng.

- Bọn em muốn bàn chuyện làm ăn. Mình vào đâu nói chuyện được nhỉ? - Cái gì? Đánh nhau? Kinh Ngư? Chiếm chỗ buôn bán của trường mình? Hay cái gì? Mà nói rõ thầy nghe xem nào?

Bùi Kiến Huy giật mình nghe báo cáo. Kinh Ngư! Lại là Kinh Ngư! Đứng đầu kì thi lý thuyết thì thôi, cũng là bố mày nhà kéo cho đấy! Vô địch

thêm mấy giải thể thao, ừ thì Hội thao cũng chả quan trọng gì. Giờ lại phá đám học sinh trường mình buôn bán! Mẹ nó chứ! Nhìn qua thì tưởng là học sinh buôn bán cho sự kiện đông vui thôi, chứ đều là nguồn thu của nhà trường cả đấy! Đăng cai sự kiện, là để kiếm lãi bù vào, chứ bọn tao tổ chức không công chắc!

Thế này không được! Bùi Kiến Huy nhất định phải tìm lão Khoái hỏi hỏi cho ra nhẽ! Cái lão này bình thường vẫn lễ phép một dạ hai thưa với hần kia mà!

- Đi!

- Thầy đi đâu vậy?

Giọng điệu ngọt ngào vang lên ngoài cửa. Một nữ sinh xinh đẹp đang điệu đà tựa lưng vào tường, tươi cười nhìn hần.

- Em... em là...

- Em là Cầm Dạ Nguyệt ở Kinh Ngự đó, thầy có khoẻ không ạ?

- Ừm, thầy khoẻ. Em có việc gì không? Không có gì thì thầy đi trước. Thầy đang vội...

- Gượng đã thầy ời... - Cầm Dạ Nguyệt ngọt ngào gọi lại - Thầy nhớ thằng Vũ Hải Hùng trường em không nhỉ?

- Ừm, Hải Hùng... Thầy không nhớ...

- Thầy mau quên thật ấy. Nó nhờ em nhắn với thầy, nó hỏi thăm sức khoẻ con trai thầy. Không biết quý tử nhà mình còn đủ “hàng” để chơi không...

- Em!! Em!!

Bùi Kiến Huy giật mình kinh hãi. Chuyện thằng con trời đánh nhà mình nghiện ngập, đúng là chỉ có Vũ Hải Hùng ở Kinh Ngự biết.

- À nó còn hỏi thăm sức khỏe các học sinh Phong Ba bị ngộ độc thực phẩm, rồi cô đầu bếp cũ của trường cũng tâm sự với em nhiều lắm...

- Emmm!!!!!!

Bùi Kiến Huy chẳng biết nói gì, chỉ biết trợn mắt lắp bắp.

- Hải Hùng nó còn kể cho em nghe nhiều lắm, mà thôi. Tính em hay quên ấy mà.

- Rốt cuộc em muốn cái gì?!!!

- Chuyện của Kinh Ngự đang làm, chắc thầy cũng mau quên thôi nhỉ. Tính thầy hay quên giống em mà?

- Đúng... đúng!!! Thầy quên rồi. Rốt cuộc là Kinh Ngự có làm gì đâu nhỉ? Hề hề...

- Hi hi, hai thầy trò mình giống nhau ghê. Thôi, thầy có việc gì thì làm tiếp đi ạ, em về đây!

Nói rồi, Cầm Dạ Nguyệt tung tăng lú lo vừa đi vừa nhảy chân sáo, rời khỏi nơi này.

Lão Huy toát hết mồ hôi hột. Lão chợt nhớ ra vẫn còn đứa học trò đứng sau. Lão trợn mắt quay lại, đưa tay lên miệng ra dấu im lặng, sau đó quẹt ngón tay ngang cổ, như một lời cảnh cáo.

Đứa học sinh sợ hãi gật đầu lia lịa.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 289: Thính Giả Khó Tính

30 giây! Vũ Hải Phong hạ gục đối thủ của mình chỉ trong 30 giây, không đổ một giọt mồ hôi đã kết thúc trận đấu.

Nhưng chờ đợi hẳn lại là một tin không vui vẻ gì.

Toàn bộ các sạp hàng buôn bán của Hải Dương vừa bị quét tan tác bởi học sinh Kinh Ngự.

Nhưng còn hơn thế, tất cả các sạp hàng của Hải Dương đã bị buộc phải kí cam kết trở thành chi nhánh cho nhà hàng bình ổn giá của Kinh Ngự.

Giá cả, thực đơn, chính sách quản lý đều sẽ do phía nhà hàng mẹ quyết định.

Lãi suất thu được, phải nộp lại cho đại diện quản lý Vương Thành Văn 20%.

Vũ Hải Phong vừa đi vừa nghe, tới đoạn này thì suýt nữa đập đầu vào cạnh cửa.

- Cái gì cơ? Chỉ sau một buổi chiều, một chuỗi nhà hàng bình ổn giá bắt đầu mọc lên như nấm sau mưa, phủ kín không chỉ khuôn viên trường Hải Dương, mà còn lan ra 3 quận trung tâm khác.

Tất cả con buôn giật mình, hốt hoảng, sợ hãi, kinh ngạc, đau đớn, căm hận, buồn bã, tức tối, lo lắng, đủ mọi loại cảm xúc hỗn độn. Ai ai cũng phải

thốt lên:

- Má nó! Chuyện gì đang diễn ra vậy nè?!

Câu trả lời rất nhanh đáp lại.

- Vương Thành Văn, thú cưng của Bà chúa Trần Phương Linh đã bắt đầu hành động!

Nhiều người từ phương xa tới buôn bán, ngây thơ hỏi lại một câu “Trần Phương Linh là ai”, rồi cuộc được miễn phí cả một buổi chiều để nghe kể về giai thoại này.

Cháu ngoại của Phạm Viết Phương.

Con gái Trần Minh Thịnh.

Rồi tiếp đó là một loạt những câu chuyện cũ có mới có.

Rồi đến nhà hàng bình ổn giá lần này, nghe đâu quảng cáo lúc ban đầu là để giúp bình ổn giá cả thị trường, giúp mọi người có nơi ăn uống giá rẻ, mục đích cao cả tốt đẹp gì đó, rồi cuộc giờ đã lộ mặt thật.

Một lần ra tay, làm rung động cả thị trường.

Ai nấy nghe tới đây, cũng đều khiếp sợ cô tiểu thư này.

Kế hoạch tốt đẹp của Linh, đã chính thức phá sản.

Nhưng cô bé cũng không thể biết được chuyện này nữa. - Tỉnh lại rồi chứ?

Một giọng nói cất lên xoá tan những cơn mơ hồ, Linh dần mở mắt. Nơi đây thật tối tăm, và có những tiếng ồn ào vang vọng. Nhưng người đàn ông trước mặt cô bé, càng khiến cô giật mình.

- Bác Itou?!

- Ồ? Người quen tên đó?

- Ông... ông không phải là bác Itou! Ông là thứ mà tôi đã từng thấy! Ngày mà nhà hàng của anh Quang khai trương, lần đầu tiên gặp bác Itou, tôi đã nhận ra thứ gì đó. Ông mang lại cho tôi đúng cảm giác ấy!

- Ha ha ha! Cô bé có thể nhận ra được ta sao? Thật sự không tệ chút nào! Vậy mà lũ ngu kia lại không chịu “mua” cô bé.

- Ai cơ? Mua bán cái gì ở đây?

- Ta được trả thật nhiều tiền để có thể đem người bọn chúng cần về đây. Ta đã phải tốn rất nhiều công sức, và cháu gái biết không, ta đã bắt cháu đem về. Ấy thế mà lũ ngu kia đã bảo là ta sai lầm, và chúng nhất quyết không chịu trả tiền! Nhưng không sao cả, khà khà khà. Có thể ta bắt cóc cháu là một sự nhầm lẫn, nhưng cũng không tệ như ta nghĩ.

- Vậy thì ông nhầm to rồi! Ông ngoại tôi là Phạm Viết Phương. Ông ấy rất quý tôi. Dù tôi sống hay chết thì ông ngoại cũng sẽ lột da ông ra!

-... Phạm Viết Phương sao?

- Đúng vậy!

- Chả quan tâm! Giờ cô bé cứ ở yên đây, ta ra ngoài một chút.

- Cứu tôi với! Bắt cóc!! Bắt cóc!!

- Cô bé cứ la cho khản cổ đi, ở đây ồn ào lắm, cũng chả có ma nào đi qua đâu.

- Ông muốn đi đâu?! Muốn làm gì?! Ở đây là đâu?!

- Ta ra ngoài mua cho cháu ít đồ chơi. Bị bắt một chỗ cũng buồn lắm phải không?

- Đồ thần kinh! Bạn tôi có khả năng suy luận rất giỏi. Rồi cậu ấy sẽ tìm đến đây! Rồi anh họ tôi cũng sẽ tới! Anh ấy rất mạnh! Ông sẽ bị anh ấy đánh cho một trận mà thôi!

- Chậc chậc! Ta không quan tâm tới mấy tên hữu dũng vô mưu. Nhưng thằng bạn mà cô bé nói, liệu có phải Vương Thành Văn chứ?

- Tại sao ông biết cậu ấy?!

- Bạn của Itou Takezawa, ta đều biết cả. Với lại, giờ hẳn ta cũng đâu có nhiều bạn? Ha ha ha. - Thành công mỹ mãn nhỉ?

- Cũng nhờ chị giúp cả.

Sau cuộc “đàm phán” với phía Hải Dương, Cầm Dạ Nguyệt trở về đã thấy Kinh Ngư hò hét mừng chiến thắng.

Cô không để ý tới đám này, mà lên thẳng phòng mình ở trên tầng 4. Đi qua phòng của Văn, đã thấy thằng bé ngồi đó đọc sách, hoàn toàn chẳng quan tâm gì tới chiến tích vừa rồi.

-Ồ, nhóc đọc sách gì vậy?

- Sách em vừa mượn ở thư viện. Em đang muốn tìm hiểu về Kính Hoa Thuỷ Nguyệt.

-Ồ, muốn biết ý nghĩa của câu đó sao?

- Vâng. Nhưng em tò mò cả về xuất xứ của nó nữa. Nhưng em tìm hết cả buổi mà không thấy.

- À. Sách tiếng Đại Nam thì chuyện đó không phổ biến lắm, mà nói thẳng ra là bị cấm kể. Nhưng ở Bắc Hà thì câu chuyện này rất phổ biến.

- Chị biết tiếng Bắc Hà sao? Mà vì sao ở Đại Nam chuyện này lại không được kể lại?

- Không hẳn là chị biết tiếng Bắc Hà. Mà trong giới chơi đàn, đây cũng không phải chuyện gì xa lạ. Chính là giai thoại về bà tổ của nghề ca kĩ. Hoàng Bích Liên. Con nhỏ Bích Như bố lão hôm bữa, chính là hậu duệ của bà ấy. Chuyện về Hoàng Bích Liên ở Đại Nam bị cấm kị, vì có liên quan tới ông tổ của Vương tộc.

- Ông tổ của Vương tộc, cái họ Vương đang thống trị Đế quốc ấy à?

- Nhóc có phải người trên trời không vậy? Đến Vương Thái Tổ mà còn không biết à?

Văn lắc đầu.

- Lần đầu nghe tên.

- Haizz, cứ coi như chị mày chưa nghe thấy gì đi. Chuyện kể là, 3 ngàn năm trước, tại một đô thị trù phú đặt tại ngã ba sông Mẫu, chính là tiền thân của Thuỷ Hành Kinh ngày nay, có một nàng kĩ nữ đẹp tuyệt trần...

- Khoan đã khoan đã!

- Sao vậy?

Vừa mới vào đầu câu chuyện, Quang đã ngắt lời Bích Như.

- Em vừa nói cụ tổ của em là bà tổ của ngành ca kĩ. Nhưng giờ lại kể bà ấy là một kĩ nữ. Rõ ràng là nghề ca kĩ phải có trước, rồi kĩ nữ mới có sau. Hay là cụ tổ họ Hoàng của em vừa sáng tạo ra nghề ca kĩ, vừa tự sáng tạo ra nghề kĩ nữ? Hay là...

- Sao anh hỏi nhiều quá vậy? Gọi cụ tổ là bà tổ nghề, chỉ là cách tôn vinh tài năng của cụ. Ngày đó, tiếng đàn của cụ có thể điều khiển cảm xúc của con người, có thể khiến đá phải rơi lệ, khiến nước phải đổi dòng, khiến bầu trời phải sa xuống mặt đất!

- Một người mạnh mẽ tới vậy, vì sao phải chịu kiếp kĩ nữ? Là vì cụ ấy làm kĩ nữ rồi mới có được chiến lực mạnh mẽ tới vậy, hay là có tài năng như vậy nên mới “đam mê” làm kĩ nữ?

- Anh bớt hỏi vài phút có được hay không?! - Hoàng Bích Như gắt -
- Một câu hỏi của anh xúc phạm cụ tổ của tôi lắm đấy biết không?! Tất nhiên là cụ không hề muốn làm kĩ nữ! Nhưng ngày đó chiến tranh loạn lạc, phận người phụ nữ thân bất do ki, dù có chiến lực mạnh mẽ tới đâu, cũng không thể tránh khỏi cơn loạn lạc điên cuồng ngày đó.

- Ừm, nghe vậy còn có lý. Thôi kể tiếp đi.

Hoàng Bích Như bắt mắt lườm Quang một cái. Đã hạ cố kể chuyện cho hắn nghe, hắn còn như đang chất vấn mình vậy.

- Cuối cùng, phận bèo dạt của cụ gặp được một đấng quân vương hùng mạnh, lại có lòng trắc ẩn, cụ đành nương tựa vào. Nhưng người đó đối với cụ, chỉ là một ân nhân, mà không hề mang tình cảm.

- Cốt truyện này nghe sao quen thuộc thế nhỉ? Mà cứ gọi là “cụ” nghe mất hứng quá vậy. “Cụ” lúc ấy vẫn trẻ vẫn đẹp phải không? - Quang không nhìn được lại cho một lời bình.

- Anh có tin anh lèm bèm một câu nữa, tôi cho tim anh ngừng đập luôn không? - Hoàng Bích Như không còn giữ nổi kiên nhẫn.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 290: Chuyện Xưa Mà Chi Tiết Quá

Mỗi đêm trăng sáng, Bích Liên lại ôm đàn ra hàng hiên, nhìn xuống dòng Mẫu Hà chảy xiết. Mỗi dịp này, người dân thị trấn Thuỷ Liên lại nghe thấy tiếng đàn của nàng ai oán vắng vắng trong đêm.

Tiếng đàn gợi nhớ tới chiến trường phương xa, tới núi thây đầy đồng, bày quạ hoan thực. Tiếng đàn khiến bất cứ trái tim cứng cõi nào cũng phải bật khóc, khiến dòng nước như chảy chậm lại, và trăng tròn như mờ đi.

Đêm đó, Bắc Hoàng đời thứ nhất, Hà Linh Vũ vừa từ chiến trận trở về, mùi máu tanh làm át đi vẻ dịu dàng lúc thường nhật. Con cháu một thế gia nức danh vì nền nếp Nho gia, cốt cuộc tính cách đa cảm của Hà Linh Vũ cũng phải đầu hàng trước thời thế loạn lạc, khoác lên thân chiến bào để ra trận, trải bao sinh tử mới giữ lấy một thị trấn Thuỷ Liên yên bình này.

Ngày đó không có Đại Nam, cũng không có Bắc Hà. Chỉ có một Hà Quốc khổng lồ sau 3 nghìn năm thống trị Viễn Đông, chợt rơi vào loạn lạc và suy thoái. Tất cả con dân Hà Quốc, từ kẻ bần nông mù chữ cho tới trí thức học rộng, từ bậc sĩ phu cho tới cường giả oai hùng, đều bất lực ngắm nhìn nền Văn minh huy hoàng một thời dần bước vào diệt vong.

Lời ai oán này không chỉ của riêng Viễn Đông, mà 7 Đại lục và 8 chủng loài đều chịu chung số phận.

1000 năm tranh đấu, cốt cuộc chủng loài, quốc gia, lục địa, tín ngưỡng, lý tưởng, đạo đức, giá trị, đều đã không còn ranh giới, không còn ý nghĩa. Tất cả hoà vào nhau trong cuộc tàn sát điên cuồng này, nơi mọi giá trị cốt

lỗi của những nền Văn minh dần bị bóp nát, hoà sền sệt vào thành một khái niệm mang tên diệt vong.

Hà Linh Vũ lớn lên trong giai đoạn cuối cùng, giai đoạn tàn khốc nhất của một thế giới như vậy. Hắn nhận ra thế giới này cần một liều thuốc, cần một sự cứu rỗi. Sự cứu rỗi ấy chính là lời dạy của Thánh Hiền, là luân lý trật tự, là lấy đạo đức mà giáo hoá con người. Nhưng để làm được điều ấy, hắn còn chưa đủ sức. Hắn có tài năng, hắn có lý tưởng, hắn có đạo đức, nhưng hắn cô độc.

Hoặc là do hắn nghĩ vậy.

Bởi đêm đó, trong tiếng đàn ai oán của người vợ mà hắn hết mực yêu thương, khi trăng sáng dịu dịu soi bóng dòng Mẫu Hà bao dung độ lượng, một xác người trôi lênh bênh dạt vào chân cầu.

Tiếng đàn bất chợt ngừng bật.

Hoàng Bích Liên hốt hoảng chạy xuống xem xét. Là một người thanh niên. Cường tráng. Tuấn tú. Nhưng trắng bệch. Khắp người đều là thương tích. Nhưng bằng một kì tích nào đó, trái tim của anh ta vẫn nóng hổi, vẫn đập lên những nhịp đập điên cuồng.

Hà Linh Vũ vội vã chạy tới, bế xốc vị khách này vào phòng.

Bằng Luyện Đan Thuật trứ danh của dòng họ Hà, bằng sự chăm sóc tận tình của Hoàng Bích Liên, và bằng ý chí sống còn khủng khiếp của chàng trai lạ mặt, rốt cuộc tới ngày thứ 7, anh ta dần tỉnh lại.

Người mà anh ta trông thấy đầu tiên, cũng là người phụ nữ đẹp nhất thế gian, mà cứ ngỡ như tiên nữ đón anh ta về trời.

Người thứ hai mà anh ta tiếp xúc sau khi tỉnh dậy, là Hà Linh Vũ. Tháng ngày an ổn của Thuỷ Liên cứ thế trôi qua, như thể cuộc chiến đẫm

máu ngoài thế gian kia là thuộc về một không gian khác, một thời gian khác.

Vị khách lạ họ Vương lưu lại dưỡng thương nơi phủ của Hà Linh Vũ, vị lãnh chúa của nơi này. Anh ta không nói nhiều, chỉ hay cười. Người ta chỉ biết, anh chàng đến từ phía Nam của Hà Quốc, đã sống sót qua một cuộc chiến kinh hoàng.

Đồng cảnh ngộ với những tráng đinh ra chiến trường, hai người chủ và khách lại thân quen rất nhanh. Mỗi ngày, đều thấy hai bọn họ đàm đạo về thế sự, về tri thức, và về lý tưởng.

Và ngày nào người ta cũng thấy, những cuộc đàm đạo vui vẻ ấy lại thành những trận cãi vã.

Hà Linh Vũ luôn cho rằng, muốn cứu rỗi thế giới, phải lấy đức bao trùm thiên hạ, phục hồi cái “đức” đã mất của tiền nhân.

Chàng Vương kia lại khẳng khẳng, thế gian này đã mục ruỗng cả về đức tin và tinh thần, thứ bọn họ cần là một thiết chế sắt đá để ép người ta trở về khuôn khổ.

Hà Linh Vũ nói rằng Văn học mới là điều tốt đẹp mà nhân loại cần hướng tới.

Vị khách kia lại cho rằng phát triển Khoa học mới khiến cuộc đời trở nên tốt đẹp hơn.

Và rất nhiều những sự bất đồng khác.

Lạ một điều, sau mỗi lần cãi nhau nảy lửa như vậy, ngày hôm sau cả hai lại ung dung thân mật ngồi uống trà, và lại đàm đạo, rồi lại cãi nhau.

Duy chỉ có 2 điểm chung mà người ta nhận thấy, là hai người đàn ông này đều ôm lý tưởng kinh bang tế thế, vừa si mê tiếng đàn của Hoàng Bích Liên.

Người ta cũng đồn thổi rằng, trong 6 tháng ở lại nơi này, chàng họ Vương kia và Hoàng Bích Liên đã nảy sinh tình cảm. Một thứ tình cảm vượt trên cả dự vọng thông thường. Đó là sự thấu hiểu, sự cảm thông, sự ngưỡng mộ, và ủng hộ lẫn nhau.

Đây cũng là lần đầu tiên, Hoàng Bích Liên biết tới thứ gọi là tình yêu. Là dành trọn tình cảm cho một người đàn ông, là sẵn sàng hi sinh tất cả cho người đó, cho lý tưởng của người đó.

Mỗi đêm trăng sáng, người dân Thủy Liên vẫn nghe văng vẳng tiếng đàn của nàng, nhưng không còn đâu sự u buồn và đau đáu. Chỉ còn lại sự tươi sáng, trong trẻo, và tràn đầy hi vọng.

Hà Linh Vũ biết. Hẳn thừa nhận cảm để biết. Nhưng hẳn quá si mê Bích Liên, quá coi trọng bạn mình. Hẳn không nỡ làm kẻ vô duyên. Hẳn đã quyết định lùi bước. Ân nghĩa vợ chồng, nói cho cùng chỉ là một món nợ. Còn nụ cười của giai nhân, còn tiếng đàn mê li kia, mới là điều hẳn trân quý nhất.

Nhưng anh chàng họ Vương lại không nghĩ như vậy. Anh ta không che giấu ái tình dành cho người đẹp, nhưng mỗi lần cùng nàng ngắm trăng nghe đàn, mắt anh lại đắm đắm về nơi xa xôi, về phía thượng nguồn dòng sông, về thế giới đắm máu ngoài đó.

“Tôi còn có một lời thề. Một lời thề còn quan trọng hơn cả sinh mạng của mình. Một lời thề ràng buộc cả linh hồn và thể xác. Tôi không thể ở lại đây với nàng, không thể ngắm trăng nghe đàn mà hưởng thụ một đời sống an nhàn này mãi. Tôi biết như vậy là bất công với nàng, nhưng tôi biết rằng nàng cũng không coi trọng những kẻ không giữ lời thề!”

“Nếu vậy thì, hãy lập thêm một lời thề, với em, được chứ? Rằng chàng sẽ quay trở lại? Dù cho bầu trời này có sụp xuống, dù cho mặt đất có sôi trào, dù cho 7 Đại Thư viện đều bốc cháy, dù cho 8 chủng loài có diệt vong, em vẫn sẽ đứng đây đợi chàng! Đây chính là lời thề của em!”

“Vậy thì, ta cũng xin thề!”

“Vậy thì, ta cũng thề!”

Hai người giật mình quay lại, chỉ thấy Hà Linh Vũ đã đứng đó từ lúc nào.

“Ta xin thề với nàng, Bích Liên, rằng ta sẽ đưa cậu ấy sống sót trở về với nàng, dù có phải đổi bằng tính mạng của mình đi nữa!”

“Chàng...?”

“Vương huynh, dù hai ta bất đồng quan điểm, bất đồng lý tưởng, nhưng hoài bão của anh là thật, lời nói của anh cũng không hề giả dối. Tôi cũng vậy. Con đường của chúng ta rồi sẽ có ngày tách biệt, nhưng ít nhất bây giờ thì chưa. Bây giờ, tôi và anh đều là những kẻ theo đuổi vận mệnh của bản thân. Vậy thì, tôi sẽ lên đường với anh. Cứ ngồi hưởng sự an nhàn nơi đây, tôi sẽ chết trong sự hối tiếc!”

“Hà huynh, vậy anh có dám cùng tôi đi hết quãng đường mà chúng ta có thể đi chung chứ? Giúp tôi giúp đỡ kẻ yếu, kiềm chế kẻ mạnh, trừng trị kẻ ác, giữ gìn trật tự cho thế giới chứ?”

“Đây chính là lời thề của anh với "người đó"?”

“Đúng vậy. Đây là lời thề của riêng tôi. Tôi không bắt anh phải chia sẻ lời thề này. Tôi chỉ mong anh đi cùng tôi đến hết chặng đường này. Giúp tôi thực hiện kế hoạch điên rồ này!”

“Hãy nói ra kế hoạch của anh đi”

“Đánh cắp Đại Thư viện!” - Chuyện xưa kể lại, đã 3000 năm rồi mà chi tiết ghê thế nhỉ? Có chỗ nào là đời sau thêm mắm thêm muối không vậy?

Quang vừa nghe kể chuyện, vừa che miệng ngáp, vừa bình luận.

- Có tin là tôi sắp rút guốc ra đập vào mặt anh không?

Hoàng Bích Như tức xì cả khói.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 291: Tiễn Bạn Qua Sông

- Chuyện còn lại, anh cũng đoán được kha khá rồi.

- Điều!

- Hừm, mấy cái motif ngôn tình, đâu có gì lạ. Rồi hai người bọn họ ra đi, nhiều năm sau chỉ có mình Hà Linh Vũ quay trở về. Hắc ta nói rằng chàng trai họ Vương kia đã không may bỏ mạng, nói rằng Hoàng Bích Liên đừng chờ đợi nữa. Phải vậy chứ?

- ...

- Không nói gì, chắc là đúng rồi...

- Im! Nếu anh thích đoán như vậy, chắc không cần tôi kể nữa phải không?

- Ờ được rồi, được rồi. Em kể tiếp đi. Nhưng câu chuyện này còn có thể chi tiết hơn một chút nữa không?

- Anh vừa bảo là tại sao lại chi tiết như vậy còn gì?

- Ví dụ như là, cách để cướp đoạt Đại Thư viện?

- Ra vậy? Anh nghĩ nếu dòng họ Hoàng biết được bí mật này, thế cục 3 ngàn năm qua còn yên ổn sao? Mà dù gia tộc tôi có biết đi chẳng nữa, anh nghĩ tôi sẽ kể cho anh sao?

Quang nhún vai. Cách thức để chiếm đoạt Đại Thư viện, đến bây giờ vẫn còn là một bí ẩn. Thậm chí, Đại Thư viện nằm ở đâu, vào như thế nào, trong đó có gì, hiện giờ trên thế giới cũng chỉ có 5 người biết được. Và họ sẽ không chia sẻ cho bất kì ai.

Nhưng nếu như câu chuyện này là thật, thì mọi thứ lại liên kết với nhau vô cùng rõ ràng.

Trước hết là chuyện 3000 năm trước. Kỷ lịch thứ 2996, khi cuộc chiến đạt tới giai đoạn khốc liệt nhất, Vương Thái Tổ xuất hiện trên chiến trường như một vị thần. Với một chiến lực khủng khiếp như vậy, dễ dàng liên tưởng tới việc ông ta đã thành công chiếm giữ một Đại Thư viện.

Cũng trong cuộc chiến đó, còn có Bắc Hoàng Hà Linh Vũ. Sử sách do những Kẻ chứng kiến ghi lại, hai người bọn họ đã từng sóng vai nhau càn quét cả Viễn Đông Lục Địa, reo giắc nỗi sợ hãi lên khắp 6 lục địa còn lại. Sử sách mô tả lại, ngày đó khắp thế gian, 8 chủng loài, ai ai cũng khiếp hãi Vương Nhất Quan và Hà Linh Vũ. Nếu hai bọn họ còn có thể kề vai sát cánh, có lẽ cả thế giới đã phải rạp mình trước họ.

- Chuyện về Vương Thái Tổ chắc Vương tộc các anh cũng đem ra ôn luyện nhiều rồi. Cuộc đời ông ta thì chính sử cũng có, huyền sử cũng có, giai thoại thì càng nhiều. Nhiều đến nỗi chẳng biết đâu là thật đâu là giả. Nhưng câu chuyện mà dòng họ Hoàng kể lại, không xoay quanh ông ta, mà xoay quanh điểm nhìn của Hoàng Bích Liên, và của người dân Thuỷ Liên trấn ngày đó. Nhiều chi tiết có lẽ anh chưa bao giờ được nghe.

Hoàng Bích Như lại tiếp tục kể.

- Anh đoán đúng rồi. Ngày Vương Nhất Quan và Hà Linh Vũ cùng lên đường tìm kiếm Đại Thư viện, là Kỷ lịch thứ 2993. 3 năm sau, bọn họ nổi danh khắp thế giới. Nhưng chỉ sau 1 năm, Hà Linh Vũ huy hoàng trở về,

dùng chiến lược và nhân đức của mình, vực dậy toàn bộ Hà Quốc, chiếm trọn cả Viễn Đông. Còn Vương Nhất Quan thì biệt tăm biệt tích.

Bích Như chợt với lấy cây đàn sau lưng, tấu lên một điệu nhạc. Chỉ 3 âm giai đầu tiên cất lên, đã thấy tiếng buồn nào ruột.

- Nghe buồn chứ? Khúc nhạc này được soạn bởi cụ tổ Bích Liên, trong những tháng năm sau đó. Mỗi đêm trăng, cụ lại ra bờ hiên ngắm dòng sông chảy, như muốn chờ đợi một người đàn ông trôi dạt vào bờ. Nhưng chẳng có ai. Chỉ có dòng nước lập lờ với bóng trăng chiếu xuống. Cứ như vậy, cho tới một ngày, Hà Linh Vũ từ chiến trường trở về, chạy vào tìm kiếm vợ mình, thì cụ đã chẳng còn trên đời nữa. Nhìn xuống dưới dòng sông, chỉ thấy một đoá sen hồng phát ra những ánh sáng biêng biếc.

- Nghe giống một phép ẩn dụ hơn là một câu chuyện thực. Kính Hoa Thuỷ Nguyệt, là nói tới nỗi đợi chờ trong vô vọng sao? Hạnh phúc cũng giống như ánh trăng dưới nước, cứ ngỡ rất gần, mà lại xa xôi diệu vợi? - Quang hồn nhiên chen vào một câu bình luận.

- Ẩn dụ cái đầu nhà anh ấy! - Bích Như bị cắt đứt mạch kể, lại quạu. - Hồng Liên nở rộ giữa dòng Mẫu Hà, đã trở thành bảo vật quý giá của cả Thuỷ Liên Trấn, của cả Hà Quốc. Hà Linh Vũ đêm đêm chỉ ngắm nhìn bông sen đỏ, lại như văng vẳng nghe thấy tiếng đàn nào nề ruột gan, lặng lẽ nhỏ nước mắt khóc giai nhân. Vì sao phải đợi một kẻ thất hứa chỉ gặp thoáng qua một lần trong đời, để rồi đón đau mà chết, thay vì chấp nhận một kẻ sẵn sàng ở bên nàng tới tận khi đầu bạc? Và rồi...

- Vương Nhất Quan quay trở lại?

- Hoặc là anh ngậm mồm vào, hoặc là tôi về kí túc ngủ! - Hoàng Bích Như cáu tới mức không thể cáu hơn được nữa. Tên này cứ xen mồm vào cắt ngang câu chuyện, mà bực hơn, là hăn toàn... đoán đúng. - Đúng vậy. Sau nhiều năm biệt tích, hăn lại quay về Thuỷ Liên, tìm về nơi cũ. Lúc bấy

giờ, Thuỷ Liên trấn đã trở thành Thuỷ Hành Kinh, cũng là nơi ngự trị của Bắc Hoàng Hà Linh Vũ. Vương Nhất Quan mặt mày tiều tụy, hốc hác, râu ria xồm xoàm, áo quần rách rưới, cứ lặng lẽ quay về như một kẻ xin ăn. Hắn ung dung bước thẳng tới cung điện, thản nhiên đi qua bao nhiêu lính gác. Không ai cản nổi hắn, hàng trăm người xúm vào kéo hắn lại, nhưng bước chân của hắn vẫn khoan thai không ngừng. Người ta mang ra cả gươm giáo, cung tên, nhưng chẳng vũ khí nào hại được hắn. Hắn cứ kéo theo hàng trăm người như vậy, bước vào trong cung, đối mặt với Hà Linh Vũ, rồi không dừng bước, cứ thế đi thẳng ra thuỷ đình nhìn ra sông.

Quang cố gắng lắm để không che miệng ngáp. Cái câu chuyện này, chỗ cần chi tiết thì qua loa sơ sài, chỗ không cần thiết thì chi tiết một cách thừa thãi.

- Ra tới nơi ngày đó từng cùng Hoàng Bích Liên ngấm trăng nghe đàn, Vương Nhất Quan lặng lẽ ngấm nhìn đoá Hồng Liên mấp mô theo sóng nước. Hắn lăm bắm một câu nói, bất ngờ bông sen toả sáng rực rỡ, hoá thành một cây đàn bay vào trong tay hắn. Cứ như vậy, hắn cầm cây đàn rồi đi.

- Cứ như vậy sao? Hà Linh Vũ không cản ông ta lại sao?

- Hà Linh Vũ thấy cảnh đó, chỉ khẽ thở dài. “Nàng đã muốn chọn kẻ phụ bạc như người, ta chỉ thấy buồn, mà không thể oán trách. Nhưng ít nhất, người hãy ở lại đây với nàng. Thuỷ Hành Kinh là nơi nàng đã sống những năm tháng cuối đời mòn mỏi chờ người. Người đã phụ bạc nàng cả một đời, ít nhất hãy ở lại nơi đây với nàng. Chỉ cần người không đi khỏi nơi đây, ta hứa sẽ vẫn coi người là bạn.”.

- Chậc chậc, Bắc Hoàng vừa tốt lại vừa khờ...

Quang lại phun ra một câu bình luận, đã nhìn thấy ánh mắt đầy sát khí đang nhìn mình, vội ngậm miệng lại.

- Nhưng Vương Nhất Quan như thể không nghe thấy. Hắn cứ đi. Hắn ra khỏi Thuỷ Hành Kinh, một tay cầm đàn, cứ như vậy đi thẳng về phía Nam. Hà Linh Vũ không nói gì, chỉ lặng lẽ đi theo hắn. “Nơi đây chính là hạ nguồn của nhánh Bắc dòng Mẫu Hà, cũng là nơi nàng đã trải qua quãng đời ca kĩ. Mọi đớn đau, tủi nhục, vui buồn của đời nàng, đều bắt nguồn từ nơi đây mà ra. Ít ra, người hãy ở lại đây để sẻ chia cùng nàng những ngày tháng ấy. Chỉ cần người ở lại nơi này, ta sẽ vẫn coi người là bạn.”. Nhưng không, Vương Nhất Quan vẫn lặng lẽ đi tiếp. Hà Linh Vũ lại lặng lẽ đi theo. “Đây là ngã ba sông nơi chia ra hai dòng Nam và Bắc. Đây là nơi Bích Liên ra đời, cũng là cội nguồn của nền Văn minh Hà Quốc ta. Cuộc đời nàng từ đây mà ra, cũng nên từ đây mà kết thúc. Người hãy ở lại đây cùng nàng, để nàng có thể được trở về nguồn cội.”. Nhưng không, Vương Nhất Quan cứ thế, bước qua sông, từ bờ Bắc vượt tới bờ Nam.

Hoàng Bích Như ngừng lại một chút, rồi lại kể tiếp.

- Đến lúc này, Hà Linh Vũ không còn đi theo nữa. Hai người, đã cách nhau một dòng sông. “Bạn thân mến của ta”, hắn nói, “Khi người sang sông, mọi thứ sẽ không còn như trước nữa. Đây đã là điểm cuối cùng mà ta có thể tiễn người, cũng là giới hạn cuối cùng cho lòng vị tha của ta. Người đã phản bội Bích Liên, phản bội ta, phản bội lời thề của ba chúng ta. Người coi trọng lời thề của người, coi trọng hoài bão của người, để mặc Bích Liên héo mòn mà chết. Giờ người lại đem nàng đi khỏi nơi đây, người nghĩ ta sẽ chấp nhận sao?!”. Nói tới đây, 180 vạn quân lính của Hà Linh Vũ vốn đang phục sẵn, ồ ạt xông lên. 180 vạn người, chỉ để lấy mạng một người.

-Ồ, nghe có vẻ gay cấn rồi đây.

- Nhưng Vương Nhất Quan chỉ cầm lên cây đàn, gảy một bản đàn. Tiếng đàn êm ái nhẹ nhàng, mà lại như thiên quân vạn mã, đầy bay toàn bộ 180 vạn quân ngược về bờ Bắc. Đám quân dưới sự thúc giục của Bắc Hoàng lại xông lên, rồi lại bị đẩy về. Cứ như vậy suốt 3 ngày 3 đêm, cho tới khi toàn bộ 180 vạn quân đều kiệt sức mà chết. “Vương Nhất Quan!

Hôm nay là ngày 19/2 Kỉ lịch thứ 3000, tại ngã ba sông Mẫu Hà, ta Hà Linh Vũ chưa đủ sức để đoạt lại từ người những thứ vốn thuộc về ta. Phía Nam dòng Mẫu Hà, ta có thể cho người! Tỳ Bà Cầm quý giá nhất đời ta, ta cũng có thể để người cầm! 180 vạn xác người, ta có thể để người chôn! Nhưng thù hận này của ta, dù có là nghìn năm, vạn năm sau, ta cũng sẽ không quên. Con cháu ta cũng sẽ không quên! Dù có mất bao nhiêu thời gian, dòng họ Hà của ta rồi cũng sẽ tước đoạt hết mọi thứ của người, giống như cách hôm nay người tước đoạt của ta vậy!”. Chuyện sau đó thì anh cũng biết rồi, phía Bắc dòng Mẫu Hà trở thành Bắc Hà, cai trị bởi Hà Linh Vũ. Còn Vương Nhất Quan lại tiếp tục đi về phía Nam, trải thêm nhiều giai thoại, thu phục được nhiều sắc dân, mà điển hình chính là hậu duệ của Vương triều Visshala hùng mạnh, tạo dựng nên Đại Nam Đế Quốc.

- Trận chiến bên dòng Mẫu Hà, anh cũng được nghe qua, nhưng... phiên bản này của câu chuyện... quá khó tin!

- Khó tin cái đầu nhà anh!

- Không! Anh nói thật đấy. - Đôi mắt Vương Minh Quang không còn hờ hững như trước nữa, mà dần trở nên nghiêm túc. - Bởi vì... dùng tiếng đàn đánh đuổi 180 vạn quân... không thể nào...

- Bộ anh mua bằng Tiến sĩ đấy à? Tỳ Bà Cầm là một Thần Khí, đủ sức để thủ hộ cho cả một Đế quốc vài tỉ người, chỉ là đánh đuổi 180 vạn quân, có gì là kì lạ?

- Không phải! Mà vấn đề... là Vương Thái Tổ chắc chắn không biết chơi đàn, càng không thể nào điều khiển Tỳ Bà Cầm tới mức kinh khủng như vậy được!

Lần này, Hoàng Bích Như lại nhìn Vương Minh Quang với con mắt thương cảm.

- Cứ nghĩ Vương tộc các anh đọc rộng biết nhiều, ai dè lại thiếu hiểu biết như vậy. Ai nói với anh là Vương Thái Tổ kém cỏi về Nghệ thuật vậy? Ông ta giỏi Nghệ thuật hơn bất kì ai! Bởi vì, ông ta là Nghệ nhân vĩ đại cuối cùng của Phường hội Nghệ nhân!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 292: Hi Vọng Trong Đêm

- Từ từ... Từ từ đã... Não anh thiếu oxi quá...

Quang cảm thấy nhức đầu. Càng ngày, hẳn càng tìm hiểu được những thông tin nhức não. Rốt cuộc hẳn đang tìm kiếm cái gì đây. Thánh Nữ, Tỳ Bà Cầm, Hắc Y Hội, Đại Thư viện, và Âm Hành Sứ Giả.

Âm Hành Sứ Giả.

Càng ngày, hẳn càng cảm thấy thứ danh hiệu được trao cho mình này, không chỉ đơn thuần là một danh hiệu.

Suốt 3000 năm qua, Âm Hành Sứ Giả luôn được biết tới như một trợ thủ đắc lực nhất của Nam Đế, âm thầm hỗ trợ Đại Nam vượt qua những giai đoạn khó khăn.

Nhưng chỉ khi Đại Thư viện thứ 7 chuẩn bị tái xuất, khi tất cả những Chí tôn đều điên cuồng chuẩn bị cho cơn đại chiến sắp đến, thì cái danh xưng Âm Hành Sứ Giả này bỗng trở nên có sức nặng vô cùng.

Đốt cháy Đại Thư viện Visshala, đánh chìm Đại Thư viện thứ 7, là do Vương Thái Tổ.

Lấy đi Tỳ Bà Cầm, cũng là Vương Thái Tổ.

Sáng lập nên Đại Nam Đế Quốc, cũng là Vương Thái Tổ.

Nhấn chìm Tân Lục Địa xuống biển, cũng là Vương Thái Tổ.

Truyền thừa lại huyết mạch Vương tộc, cũng là Vương Thái Tổ.

Xoay quanh con người này, có quá nhiều giai thoại. Ông ta xuất hiện sáng loà như một vì tân tinh, và để lại những dấu ấn quá đậm nét lên lịch sử. Nhiều lúc, Quang nghi ngờ rằng một tổ tiên sáng chói như vậy sao lại để ra một thằng hậu duệ mờ nhạt như mình.

Nhưng song song với những giai thoại, lại là những nghịch lý.

Dòng máu Vương tộc suốt 3000 năm qua đều phong quang vô hạn, được cả thế giới chú trọng nghiên cứu, theo dõi, ngưỡng mộ, bái phục. Điểm mạnh và điểm yếu của nó đã trở thành giấy mực để phân tích và tranh cãi hàng nghìn năm bởi các nhà khoa học.

Liệu huyết mạch của rồng là có thực? Liệu tài năng bẩm sinh trong Khoa học và Thể chất là có thực? Liệu sự yếu kém đến mức thảm hại về Văn học Nghệ thuật không phải chuyện bịa? Liệu thứ huyết mạch này có thể truyền qua hàng ngàn năm mà vẫn bảo tồn được những đặc tính của nó?

Ít ra thì mọi người đều nhất trí một điều, rằng tộc nhân Vương tộc sở hữu những điểm mạnh và điểm yếu ấy, đều là di truyền từ Vương Thái Tổ.

Một vị anh hùng trong Sử sách, tay trái bắt lấy bầu trời, tay phải nắm lấy mặt đất, giẫm một cái làm rung chuyển một lục địa, giương đôi tay là bắn cháy cả bầu trời. Một con người quyết đoán, tàn nhẫn, lạnh lùng, tỉ mỉ, và thông minh tuyệt trần, lại là một Nghệ nhân? Lại biết chơi đàn? Lại biết cùng ngắm tranh và đàm thi hoạ với giai nhân bên dòng Mẫu Hà?

Và vì sao trong mọi giai thoại về ông ta, cũng như lịch sử của thế giới này, đều chỉ thấy ánh sáng của Vương Nhất Quan, mà không hề có hình bóng của Âm Hành Sứ Giả đời đầu tiên? Cũng chính là người em song sinh của ông ta?

Hoàng Bích Như là hậu duệ của họ Hoàng, một dòng họ có địa vị đặc thù tại Bắc Hà. Câu chuyện của cô ta, là câu chuyện truyền lại qua các thế hệ, nếu không phải vì Quang, có lẽ Bích Như sẽ không kể. Nhưng đến chính Bích Như còn không hề nhắc tới Âm Hành Sứ Giả, chứng tỏ câu chuyện về con người này còn khó để tìm hiểu hơn Quang vẫn nghĩ.

Người duy nhất nhắc tới Âm Hành Sứ Giả, chỉ có cô ta. Thánh Nữ. Và điều này hé lộ cho hẳn rất nhiều mối liên hệ khác.

- Tỳ Bà Cầm, phải chăng không chỉ đơn giản là một món Thần Khí? -
Hắn chột hỏi.

- Há??? - Bích Như giật mình.

- Bắc Hoàng dù có là người nặng tình, cũng không đến mức bắt cả đời con cháu mình phải tận tụy chỉ vì mối tình của riêng hắn. Rồi Hà Chí Thương tận tâm tận lực chạy tới Hải Thành, chẳng lẽ chỉ vì một món Thần Khí đòi lại giùm tổ tiên? Một món Thần Khí có thể bảo vệ được một Đế quốc, nhưng không đến mức “thay đổi hoàn toàn cách cục thế giới” như vậy. Và đột nhiên sau 3 ngàn năm, người ta mới phát điên vì nó như vậy. Có lẽ, nó mang một bí mật sâu xa hơn, một bí mật mà đến tận bây giờ, Chí Tôn Cường giả Hà Chí Thương mới phát sốt vì nó.

- Ý anh nói, là tên đó đã dùng cái chuyện “đòi lại Bảo vật cho tổ tiên” để dụ em tới đây?

- Đúng rồi đó cô bé ngây thơ ạ. Thứ hắn ta nhắm tới, chẳng phải là Tỳ Bà Cầm đâu, mà là bí mật để chiếm hữu Đại Thư viện mà Vương Thái Tổ 3000 năm trước đã nghĩ ra! Chuyện trên đời, không có thật, cũng không có ảo. Nhìn theo từng góc nhìn, lại thấy được một sự thật mà ta chưa từng nghĩ tới.

Kính Hoa Thuỷ Nguyệt, là câu ngạn ngữ ra đời từ câu chuyện của người dân Thuỷ Liên trấn, về một ca kỹ si tình chờ đợi một kẻ phụ bạc, cuối

cùng héo mòn mà chết.

- Nhiều người nghĩ, Kính Hoa Thuỷ Nguyệt là nói về huyền mộng ngu khờ, giống như Hoàng Bích Liên ngày ấy. Nhưng chị lại nghĩ, câu đó là nói về hi vọng. Một thứ hi vọng mong manh trong đêm tối. Hoàng Bích Liên có thể đợi chờ lâu đến thế, là nhờ mỗi đêm đều ngắm ánh trăng dưới mặt nước, để tự lấy thêm động lực mà tiếp tục chờ đợi. Khi sự chờ đợi vượt quá sức chịu đựng của thể xác, bà ấy thà hoá thành bông sen, hoá thành cây đàn để còn cất lên câu ca, chứ nhất định không thôi chờ đợi.

- Em chưa hiểu lắm. - Văn nghe xong câu chuyện, chợt có ý kiến.

- Sao vậy?

- Câu chuyện này, thì liên quan gì tới kĩ thuật chiến đấu mà thầy Châu muốn em học?

- Đinh Kiến Châu? - Cẩm Dạ Nguyệt hỏi với giọng hoài nghi. - Lão ta có liên quan gì tới mày mà lại muốn dạy mày học?

Văn lắc đầu.

- Em chả biết nữa. Nhưng Kính Hoa Thuỷ Nguyệt, liệu có phải một loại ảo giác không? Mê hoặc đối thủ, để hãn không phân biệt được thật giả, sau đó ra đòn?

- Mày đừng có hỏi chị! Chị không rành mấy trò đánh đấm bạo lực ấy đâu!

- Ủa chứ sao chị được xưng tụng là Tứ Đại Thiên Vương của Kinh Ngư vậy?

Nguyệt phì cười.

- Nếu có cơ hội sẽ cho nhóc thấy. - Ta có mua cho cháu 2 con gấu bông, với lại ít kẹo mút. Con gái tuổi cháu chắc thích mấy thứ này?

Ra ngoài khoảng 3 tiếng đồng hồ, hăn ta trở lại với mấy món đồ này. Hăn quơ quơ trước mặt Linh như đang dỗ trẻ con.

- Đồ điên! Tôi đang đói muốn chết đây! Ăn mấy cái kẹo mút này sao đầy bụng được? Ông có kinh nghiệm đi bắt cóc không vậy? Bắt được đối tượng thì phải chăm sóc cho tử tế chứ? Lỡ mất giá thì sao? Chưa kể tới khách hàng, nếu là người nhà muốn đòi tiền chuộc, thì người ta cũng cần biết tình hình con em mình ra sao chứ?

Hăn nghệt mặt ra.

- Cô bé sao có nhiều kinh nghiệm như vậy?

- Ông ngoại dạy tôi đấy! - Linh vênh mặt lên tự hào.

- Ông ngoại cô bé là ai?

- Trời ạ! Là Phạm Viết Phương. Tôi đã nói hồi nãy rồi còn gì? Chú bị đãng trí à?

- Ta không ấn tượng lắm nên quên rồi. Tên Đại Nam khó nhớ bỏ xừ!

- Đến Phạm Viết Phương mà chú còn không ấn tượng?! Chú có máu mủ gì với Vương Thành Văn không vậy? Cả hai đều từ trên trời rơi xuống à?

- Vương Thành Văn thì ta nhớ. Bạn của Itou Takezawa.

- Vậy chú còn nhớ được tên ai nữa?

- Fujiwara Tadatoshi.

- Ủa? Là ai vậy?

- Chẳng biết nữa. Cái tên ấy in hằn trong đầu ta từ quá lâu rồi.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 293: Thí Sinh Ngơ Ngáo

Sự kiện giao lưu Khoa học Nghệ thuật ở Hải Thành đã bước vào những ngày cuối. Chẳng biết học sinh hai bên có giao lưu học hỏi được gì không, chỉ thấy bao nhiêu chuyện nhốn nháo lộn xộn xảy ra. Và tỉ lệ thương tật thì tăng đột biến.

Khắp 4 quận trung tâm của Hải Thành, cũng dần lan truyền một hung danh. Nữ Ma Thần! “Quân đoàn” của Nữ Ma Thần đi tới đâu, người ta phải cúi mình tới đó. Quân đoàn này do chó săn Vương Thành Văn dẫn đầu, đi tới đâu càn quét tới đó, lực lượng càng ngày càng đông, không ai có thể ngăn cản. Dù chỉ là một đám học sinh, nhưng lại đều là những học sinh tiềm năng của thành phố, người lao động bình thường không thể nào đương cự.

Người ta dần mong ngóng chờ xem, khi lũ quỷ con này đụng tới địa bàn của các băng nhóm lớn, chúng nó còn có thể vênh váo được bao lâu.

Ai dè, chuỗi nhà hàng mang tên “bình ổn giá” này cứ như vậy mà thâm nhập vào địa bàn của Hắc Long, của Thịnh Doanh mà không xảy ra xung đột gì. Ngẫm lại cũng phải, Trần Phương Linh vốn là người nhà. Rồi tới Hải Long cũng dễ dàng nhượng bộ, khiến một số người hồ nghi. Nhưng tới khi chuỗi nhà hàng thảo nhiên mọc lên ở địa bàn của Thanh Hải, ai cũng phải há hốc mồm kinh ngạc. Cứ như vậy, 4 quận trung tâm thành phố đều đã bị thâm tóm. Giá cả thực phẩm rẻ đến mức bất ngờ, khiến những ai không tham gia vào chuỗi cửa hàng này, hay không được cung cấp, sẽ chịu lỗ thê thảm.

Gió chiều nào thì phải che chiều ấy. Trước một thế lực đang ngày càng trở nên mạnh mẽ, các thương buôn nhỏ đều không dại gì không đu theo. Cái tên Trần Phương Linh cứ như vậy dần trở thành một loại tín ngưỡng trong giới buôn bán, lan truyền còn nhanh hơn dịch bệnh. Nếu ngày trước ai cũng muốn vỗ ngực xưng là học trò thầy Phương, thì bây giờ người ta lại đua nhau tôn thờ cháu ngoại của ông ta. Tâm lý này xảy ra, một phần cũng vì sức ảnh hưởng quá lớn của Phạm Viết Phương lên văn hoá kinh doanh Đại Nam.

Những chuyện này, Văn không biết. Nó chỉ nhìn thấy trong mắt mình, học viện nào đã quy thuận, học viện nào còn chống đối. Học viện nào chống đối, nó lại chia ra làm 3 bước thuyết phục: gián tiếp thuyết phục, trực tiếp thuyết phục, và dùng tới vũ lực. Sau bước vũ lực, lại quay về bước 2, trực tiếp thuyết phục. Vui vẻ nhất là bước gián tiếp thuyết phục thành công, tức là cho những kẻ đã quy thuận tìm kiếm đối tượng cần thuyết phục, gợi ý để bọn họ cùng tham gia. Với mỗi một lần giới thiệu thành công, lại được hưởng thêm nhiều ưu đãi. Dần dần, một hệ thống cấp bậc các đại lý ra đời.

Khi số lượng đại lý càng đông, thì hệ thống cấp bậc này đã đủ sức để tự vận hành, tức là các đại lý lại đi thuyết phục các nơi khác tham gia, và số lượng cứ thế nhân lên. Đến lúc này, Văn hầu như không phải quan tâm nhiều tới hệ thống nữa. Những việc như trực tiếp thuyết phục, hay dùng bạo lực để đạt mục đích, càng ngày càng ít cần dùng. Tuy nhiên, việc duy trì một lực lượng chiến đấu mạnh lại không thể lơ là.

Nó bám đúng những lời anh Quang dạy, lựa chọn những người đáng tin cậy nhất để trở thành lực lượng nòng cốt, là học sinh Kinh Ngự. Nó giao lại gần như toàn bộ mọi việc cho Lý Thanh Long, vì anh ta có kinh nghiệm kinh doanh từ nhỏ, lại đang rảnh rỗi. Việc điều hành, nó lại để lại cho Cầm Dạ Nguyệt. Bà chị này không hiểu vì sao luôn có rất nhiều hứng thú với việc làm lãnh đạo.

Văn không ham hố những chuyện quyền lực thế này. Nó tính toán sơ qua và cảm thấy đồng lương mình nhận được từ lãi suất đã đủ nhiều, còn nhiều hơn cả lần cá cược năm ngoái, nó đã hài lòng.

Giờ đây nó cần tập trung tâm sức cho giải đấu. Nó vẫn không quên lời nhắn nhủ của thầy hiệu trưởng.

3 trận đấu đầu tiên, đối thủ của nó đều là các học sinh Cao trung Giang Hạ. Đều là những ngôi trường vô danh chưa bao giờ nghe tên.

Học sinh Giang Hạ lại nổi tiếng gầy yếu, dài lưng tốn vải. Văn chỉ cần dùng tốc độ của mình, và một cú đấm chưa bung hết sức, đã đủ để đánh bay bọn họ ra ngoài.

Vũ Hải Phong cũng nhẹ nhàng chiến thắng tất cả.

Cùng tham gia giải đấu lần này, còn có Hoàng Bích Như, Hồ Việt Khoa, Triệu Thiên Trúc, và một số hạt giống khác. Bọn họ đều mạnh một cách áp đảo.

Nhưng Văn quan tâm tới Nguyễn Thanh Phong hơn. Nó mơ hồ cảm thấy, Nguyễn Thanh Phong mới thật sự đáng sợ, dù rằng lúc tiếp xúc, anh ta tỏ ra vô hại và khờ khạo đến khó tin. Trong giải đấu lần này, cũng có khá nhiều người để mắt tới Nguyễn Thanh Phong. Đừng nghĩ rằng đây chỉ là một sự kiện giao lưu, có hàng nghìn con mắt tuyển dụng đang sục sạo vào từng thí sinh một.

Các thế lực lớn hoàn toàn có thể tự tin ra giá với các thiên tài nổi bật, lôi kéo nhân lực về phe mình. Các thế lực nhỏ thì chăm chăm phát hiện tài năng tiềm ẩn, vì bọn họ không đủ tài lực để lôi kéo những kẻ đã thành danh.

Tài năng tiềm ẩn, có thể là một khái niệm rất hên xui. Tài năng tiềm ẩn có thể sẽ có một ngày bộc phát, cá chép hoá rồng, cũng có thể mãi mãi

chỉ là... tiềm ẩn, chẳng bao giờ ngóc đầu lên được. Hơn nữa, nếu có thể dễ dàng nhìn ra tiềm năng của một người, thì người ta đã không gọi nó là “tiềm ẩn”.

Những trường hợp như Nguyễn Thanh Phong rất hiếm. Không phải con ông cháu cha, không có tham vọng gì to lớn, lại ngây ngây ngô ngô, là đối tượng quá hoàn hảo để chiêu dụ. Nhưng quan trọng nhất, là người ta nhìn ra được tiềm năng của thằng bé.

Một tài năng Hội hoạ như vậy, có thể chưa đủ tiềm lực như những thiên tài top đầu như Triệu Thiên Trúc, như Hoàng Bích Như, nhưng ít ra cũng hơn ối kẻ tầm thường.

Nhưng trận đấu đầu tiên của cậu ta, lại khiến nhiều người thất vọng.

Đối thủ của Nguyễn Thanh Phong, đến từ Duyên Hải. Dù là niềm tự hào của cả trường, nhưng đặt tại mặt bằng chung của Hải Thành, cũng chỉ là loại khá. Luyện tập Kiếm Thuật được 6 năm, chưa hình thành được phong cách gì độc đáo, chỉ gọi là nắm vững cơ bản. Lên sàn đấu, tên này cũng mang theo một thanh kiếm đã được phong ấn để tránh gây thương tích chí mạng.

Nguyễn Thanh Phong thì lên sàn với một cây bút lông. Đây là điều dễ hiểu. Học sinh Giang Hạ giỏi về cầm kì thi hoạ, khi thi đấu đều dùng đạo cụ hoặc là đàn, hoặc là kinh thư, hoặc là bút vẽ.

Về mặt thể chất, võ thuật, thì Giang Hạ thua kém Hải Thành quá nhiều. Nhưng xét cho cùng, sức mạnh thể chất có thể trực tiếp chuyển thành chiến lược. Học một cú đấm là đấm được một cú. Nhưng các bộ môn Nghệ thuật muốn trở thành chiến lược, lại phức tạp hơn khá nhiều. Chẳng ai cầm cây bút lông đi đánh nhau, cũng chẳng ai đem đàn ra gảy cho đối thủ nghe. Muốn biến Nghệ thuật thành chiến lược, thì cần đạt tới một trình độ

nhất định. Chỉ riêng việc học sinh Giang Hạ có thể tự tin bước lên sàn đấu, đã đáng để vinh mặt.

Phần lớn người Đại Nam cho rằng thi ca nhạc hoạ chỉ dành cho lúc trà dư tửu hậu, phục vụ cho mục đích giải trí là chính. Còn dùng chúng làm vũ khí phòng thân, thì ít người tin tưởng. Quan niệm này chủ yếu ảnh hưởng từ Vương tộc. Nhưng trên thực tế, các ngành Nghệ thuật lại có thể cho ra chiến lực không hề thua kém, thậm chí còn mang thêm tiềm năng và khả năng biến hoá kinh người. Hãy nhìn vào Edward Kaiser là biết. Đại Hoạ gia, Đại Nhạc gia của thế kỉ, trong đầu chẳng có chút kiến thức nào ngoài mấy trò xướng ca vô loài, nhưng xét về thực lực, hắn đang nằm trong top 3 người mạnh nhất thế giới, chỉ sau Kumo Sasaki và Kwaruh.

Chính vì khả năng biến hoá đa dạng và khó lường, mà mỗi lần chứng kiến một Hoạ gia hay một Nhạc gia chiến đấu, người ta lại háo hức chờ đón những điều mới lạ.

Đối với Nguyễn Thanh Phong cũng vậy. Ai cũng tò mò muốn biết, cậu nhóc hoàn thiện bài thi của mình chỉ trong một buổi thi duy nhất, nam sinh duy nhất đại diện Giáo phường Cẩm Giang đi thi, rốt cuộc có chiến lực thế nào.

Nhưng Thanh Phong có vẻ chẳng quan tâm tới điều này. Hắn bước lên sàn với dáng đi xiêu xiêu vẹo vẹo, mặt thì ngược lên trời, mắt thì ngơ ngáo, mồm thì lẩm bẩm. Người ngoài nhìn vào, chỉ thấy giống những nhà thơ ngáo ngáo đi ngơ ngẩn tìm ý tưởng, mà vẫn bị đám lái xe chửi vì cái tội sang đường cầu thả.

Mà đúng là Thanh Phong đang suy nghĩ thật. Hắn còn chẳng nhớ nổi hắn đang làm cái gì, và vì sao phải làm vậy. Theo thói quen, người ta nói hắn lên sân khấu đi, và hắn cứ vậy vô thức bước lên. Đăm đăm suy nghĩ tới mức, đối thủ đã ra đòn, mà hắn còn chẳng hay biết.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 294+8 Chiêu Cơ Bản

Đối thủ của Nguyễn Thanh Phong đã xuất kiếm. Thanh kiếm mũi nhọn với 2 lưỡi thôn dài, như ánh chớp đâm thẳng về phía trước.

- Tiên Thiểm.

Hà Chí Thương ngồi ở ghế giám khảo, tấm tắc gật gù. Kiếm pháp không phải là sở trường của Đại Nam, nhưng một chiêu Tiên Thiểm này tung ra, khá có bài bản.

Một giám khảo khác người Hải Thành ngồi cạnh, thấy chủ khảo gật gù tán thưởng học sinh bên mình, cũng phụ họa theo.

- Kiếm pháp Đại Nam, chỉ chú trọng 8 thức cơ bản, kết hợp với Bộ Pháp, là đã đủ biến hoá. Chú trọng cơ bản mới là vương đạo, không hoa mỹ cầu kì. Học sinh Cao trung, luyện được tới như vậy đã rất đáng tự hào!

Giám khảo có kinh nghiệm, nhìn thí sinh xuất kiếm, đã kịp bình phẩm 2 câu. Trên trận, kiếm cũng đã đâm tới.

Đường kiếm mượt mà, nhanh gọn, nhắm thẳng vào Nguyễn Thanh Phong. Tên này còn chẳng thèm để ý, chỉ khẽ nghiêng người, động tác cũng mượt mà nhanh gọn không kém. Rốt cuộc, mũi kiếm chỉ lướt qua người hắn một cách rất tự nhiên như nó vốn phải vậy.

Các giám khảo hơi nhú mào.

- Tiên Thiểm, có phải vì xuất kiếm quá nhanh, nên bị lệch không?

Thí sinh của Duyên Hải ngay lập tức thu chiêu, xoay người. Một đường kiếm quét ngang.

Hoành Trảm.

Một chém này, kiếm như quét ra vũ bão, lướt qua người Nguyễn Thanh Phong, chỉ thấy hắc giồng như bị khí thế này quét bay, cả người lão đảo bay về phía sau.

Trượt!

Nhìn như thế Nguyễn Thanh Phong bị chém bay, nhưng áo quần lại chẳng bị một vết xước.

Thanh Phong bị tấn công 2 lần, nhưng vẫn không có vẻ gì là chăm chú tới thực tại. Hắc còn đang ngẫm nghĩ. Rốt cuộc bức tranh của hắc còn thiếu thứ gì đó. Hắc phải nghĩ cho ra.

Đối thủ của hắc thì đã sốt ruột vô cùng. Một kiếm lại tới. Lần này kết hợp với Bộ pháp, đường kiếm càng biến hoá, càng hiểm hóc hơn nữa.

Thượng Khiêu! Lạc Trảm! Địa Kích! Hậu Thương! Thiên Bổng! Thâm Đột!

Tiên Thiểm là xuất kiếm nhanh. Hoành Trảm là chém ngang. Thượng Khiêu là hất tung. Lạc Trảm là chém từ trên xuống. Địa Kích là đâm từ dưới lên. Hậu Thương là quay người đâm kiếm. Thiên Bổng là bổ xuống. Thâm Đột là lao mình đâm kiếm.

8 chiêu thức cơ bản trong kiếm thuật Đại Nam.

.... Đều trượt!

Đặc biệt là cú Thâm Đột cuối cùng, thí sinh của Duyên Hải dồn hết sức lực lao quá sâu, bị Nguyễn Thanh Phong xiêu vẹo né qua, cuối cùng lỡ

đà lao một mạch ra ngoài sàn đấu.

Các giám khảo không khỏi thở dài. Kiểm pháp rất có tiềm năng, mà sao lại dễ thua một cách ấu tả như vậy.

Ngược lại, Nguyễn Thanh Phong thắng trận này mà khiến ai cũng phải lẩn cấn.

Một chiến thắng rất không thuyết phục.

Nhưng cũng không ai giải thích được, hấn né tránh kiểu gì được 8 lần công kích kia.

- Chủ khảo, ngài thấy sao?

Một giám khảo quay lại hỏi Hà Chí Thương, hấn chỉ trầm ngâm. Vừa rồi, hấn có cảm nhận thấy, một cơn gió rất nhẹ thổi qua.

Nguyễn Thanh Phong thắng trận, vẫn đứng yên trên sàn đấu, vẻ mặt mơ màng. Cho tới khi trọng tài chạy tới nhắc hấn về chỗ, hấn mới giật mình.

- Ủa, được về rồi à?

- Thắng trận rồi em phải xuống để cho thí sinh khác lên chứ.

- Ủa, thắng? Ai thắng?

Trọng tài không quan tâm mấy lời nói nhảm này, vội vã xua đuổi hấn xuống đài.

Người ta bảo lên thì hấn lên, bảo xuống thì hấn xuống. Nguyễn Thanh Phong vốn là người rất nghe lời, và chả thèm quan tâm tới hoàn cảnh bên ngoài. Hấn vẫn đắm chìm trong thế giới của riêng mình.

Cho tới khi Vương Thành Văn chạy tới chúc mừng, hắn cũng chẳng biết vì sao mình được chúc mừng.

- Vừa rồi sao anh né hay vậy? Kiếm đâm sát sát luôn. Em cũng có học né tránh, nhưng không tự nhiên như anh?

- Hở? Né? Thấy gió to thì mình né thôi.

- Hở?

Giờ đến lượt Văn ngơ ngác. Trận đấu thứ 2 của Nguyễn Thanh Phong, cũng khó hiểu không kém gì trận thứ nhất. Đối thủ của hắn, chẳng biết vì sao, mất đà lao ra khỏi sàn đấu.

Lần này Hà Chí Thương càng nhú mào hơn nữa. Lần này hắn lại mơ hồ cảm thấy một cơn gió, còn mạnh hơn lúc nãy.

- Chủ khảo, ngài cũng thấy chứ?

Các giám khảo khác dường như bắt đầu phát giác ra điều gì, đều quay sang hỏi ý Hà Chí Thương. Hắn chỉ lắc đầu.

- Cần theo dõi thêm 1 trận nữa. Bao giờ thì Nguyễn Thanh Phong đấu tiếp?

- Ngày mai cơ.

- Cố gắng thay đổi lịch, cho em ấy đấu ngay trong hôm nay đi. Đối với ban giám khảo, đổi lịch là chuyện nhỏ. Thế là sau đó 3 trận, Nguyễn Thanh Phong lại được đấu tiếp.

Lần này, là một học sinh cứng cựa hơn đến từ Phong Ba.

Vũ Việt.

Thành tích chung xếp top 30 toàn kì thi. Tính riêng trong Phong Ba, cũng xếp top 5. Ở Hải Thành cũng là một học sinh có tiếng. Thể thao giỏi. Khoa học giỏi. Lại trải qua đào tạo khắc nghiệt như trong quân đội. Các điểm mạnh không phải quá xuất chúng, nhưng các điểm yếu cũng không có nhiều. Có thể coi là một học sinh toàn diện.

Một đối thủ như vậy, mới đủ sức để quan sát sức mạnh thật sự của Nguyễn Thanh Phong.

- Vũ Việt có phong cách chuyên nghiệp đặc trưng của Phong Ba. Rất ít động tác thừa, chiêu nào chiêu nấy đều nhằm vào tính thực dụng cao.

- Đấu với một đối thủ như vậy, rất khó để né tránh.

Các giám khảo lại xì xào bàn tán. Vũ Việt giỏi thì ai cũng biết rồi, nhưng người ta quan tâm tới Nguyễn Thanh Phong nhiều hơn. Một học sinh Sơ trung 13 tuổi có năng lực bí ẩn, bắt mắt hơn nhiều một học sinh Cao trung mà người ta đã biết hết giới hạn.

Nhiều giáo viên của Phong Ba cũng bình luận.

- Vũ Việt là một đứa chăm chỉ hơn bất cứ ai. Chính vì chăm chỉ như vậy mà một đứa có tư chất bình thường cũng đã đạt tới được trình độ này. Dù sau này khả năng đột phá của nó không cao, nhưng ít ra cũng kiếm được một công việc ổn thoả.

- Bản thân tôi cũng thích những đứa chăm chỉ. Này cô...

Bọn họ lại gọi một giáo viên của Cẩm Giang tới bắt chuyện.

- Nguyễn Thanh Phong là học sinh thế nào vậy?

Ai dè giáo viên này bấu môi.

- Thằng đó ấy hả? Lười biếng, đầu óc thì trên mây, hay cúp tiết trốn học để chạy lên mái nhà ngồi thơ thẩn một mình. Nếu không vì thành tích của nó tốt, người ta đã đuổi cổ nó rồi! Để nó mang đồng phục Cẩm Giang đúng là xấu hổ mà! Tôi chỉ mong học sinh các anh đánh nó thật đau để nó rơi xuống Trái đất giùm!

Các thầy giáo Phong Ba hai mắt nhìn nhau. Người Bắc Hà vốn quen lễ nghĩa, giỏi xã giao, thường xuyên khen người chứ ít khi nào chê người, lại có tính bao che mạnh. Vậy mà một nữ giáo viên lịch thiệp khả ái lại có thể nói về học sinh của mình như thế, thật là hiếm thấy.

Bốp!!

Trên sân đấu, trận đấu cũng đã bắt đầu. Và một tích tắc sau, người ta nghe thấy một tiếng bốp vang giòn. Nguyễn Thanh Phong đã bị Vũ Việt “tặng” một quả đấm vào mặt, ngã lăn quay.

- Đánh hay lắm!!

Cô giáo của Giáo phường Cẩm Giang kia không kìm được reo lên một tiếng vui mừng.

Các thầy giáo Phong Ba toát mồ hôi hột.

Phải ức chế tới nhường nào thì lúc này mới bất chấp thiên hạ mà thể hiện sự hả hê lộ liễu như vậy chứ?

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 295: Kẻ Tái Tạo Gió

Ui da!

Lên võ đài đánh tới trận thứ 3 rồi, nhưng giờ có vẻ Nguyễn Thanh Phong mới biết mình đang làm cái gì. Hắc ngoai trừ cái mặt đẹp trai và vóc người thanh tú, còn lại thì sức vóc chẳng có bao nhiêu. Ăn một đấm như vậy không nằm cẳng đã là may mắn, còn hơi đâu mà suy tưởng về nghệ thuật nữa. Hắc lồm cồm bò dậy.

Đối thủ của hắc là ai, hắc chả biết. Nhưng tên này đang nhìn hắc với con mắt trợn tròn. Có lẽ là vì vừa rồi hắc để bị ăn đòn quá dễ dàng.

- Cố lên anh Phong! Đánh đối thủ bay khỏi võ đài đi!

Bên dưới là tiếng Vương Thành Văn cổ vũ. Phải nói, thằng này cổ vũ rất có mục đích. Có lẽ nó quá hiểu tính hắc rồi. Nếu không dạy hắc cái gì, hắc sẽ không biết cái đó.

Người ta chỉ bảo hắc lên sân đấu, không hề bảo hắc phải làm gì.

Đánh bay đối thủ khỏi võ đài sao?

Chuyện này... không khó. Dưới ghế giám khảo, Hà Chí Thương chăm chú theo dõi trận chiến. Những giám khảo khác cũng không dám rời mắt đi dù chỉ một giây. Bất chợt, một làn gió gợn qua da mặt hắc, dần dần mạnh lên, thối đùng đưa cả từng lọn tóc.

Các giám khảo khác cũng giật mình, vội quay sang nhìn hắc.

- Chủ khảo... Em học sinh này, thật sự có thể làm được như vậy?

Hà Chí Thương chỉ có thể gật đầu. Gió thổi tới từ võ đài, đã càng ngày càng lớn. Bụi bắt đầu bay mù mịt, khiến tất cả mọi người theo dõi đều phải nheo mắt lại.

- Các tầng Tư duy, là con đường mà mọi người theo đuổi Hội hoạ đều phải trải qua. Quan sát, Phân tích, và Tái tạo. Tái tạo là bước bản lề mà bất kì học sinh nào cũng phải vượt qua để có thể trở thành một Hoạ gia chân chính. Sau đó, là chọn theo đuổi 1 trong 3 cảnh giới lớn: Kiến tạo, Ấn tượng, và Trừu tượng.

Trong khi Hà Chí Thương đang giải thích, thì trên sân, Vũ Việt cũng đã xuất quyền. Hắn không biết cơn gió lớn này từ đâu mà ra, có thể là thời tiết xấu mà thôi. Trận đấu còn chưa bị huỷ bỏ, hắn cần giành chiến thắng.

- Mỗi lần đối thủ ra đòn, lại tạo ra một làn gió xao động. Làn gió ấy rất nhẹ, nhưng những ai tinh ý đều có thể nhận ra. Đối với một Hoạ gia, nếu có thể nắm bắt lại cảm nhận về làn gió ấy, và tái hiện lại, khuếch đại nó lên, cơ thể có thể nương theo cơn gió đó để né tránh.

- Vậy nên lúc mà Thanh Phong tránh đòn, chúng ta đều cảm thấy có gió lướt qua da mình?

- Tái tạo, không phải tái tạo hình ảnh, mà là tái tạo cảm giác. Em ấy tái tạo lại cảm giác của các đòn tấn công, và nương theo nó để né tránh. Trong lúc vô tình, em ấy cũng tái tạo lại cảm giác của mình khi đối mặt với đòn đánh, khiến chúng ta cũng cảm nhận được.

Các giám khảo đã bắt đầu lắp bắp kinh ngạc.

- Tái tạo lại cảm giác? Nhưng là cảm giác về thứ gì? Cảm giác của em ấy phải tinh tế lắm mới có thể nắm bắt được thứ đó. Là... gió? Em ấy nắm rõ về gió tới mức có thể tái tạo lại nó?

Hà Chí Thương gật đầu.

- Đúng vậy. Các thầy cũng thấy bức vẽ của em ấy rồi còn gì? Nguyễn Thanh Phong, có thể tái tạo được gió!

Uỳnh!!

Bịch!!

Chỉ thấy Nguyễn Thanh Phong vung cây bút lên không vẽ một nét, rồi Vũ Việt như bị một thứ sức mạnh vô hình đẩy bay khỏi võ đài. Trọng tài trong giây lát cũng chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra, chỉ thấy chủ khảo ra hiệu giục công bố kết quả.

Nguyễn Thanh Phong, thắng!

Tiếng xôn xao xì xào vang lên khắp nơi.

- Cái thứ tà ma ngoại đạo gì vậy?

- Chả hiểu vì sao Vũ Việt bị đánh bay khỏi võ đài?

- Thua như vậy oan quá! Khuất tất quá!

- Ban tổ chức bị làm sao vậy? Phải cho đấu lại đi chứ!

- Có phải chủ khảo người Bắc Hà nên thiên vị bên mình không?!

Hà Chí Thương bỏ ngoài tai những lời kêu ca, hần bước lên võ đài, nhìn Nguyễn Thanh Phong đắm chiêu bước xuống.

- Đánh khá lắm! Tiềm năng như vậy, sau này còn có thể mạnh như Thiên Trúc!

Ai dè, lần này Nguyễn Thanh Phong vẫn bơ hăn.

- Chưa ra!

- Hà?

- Chưa nghĩ ra!

- Nghĩ ra gì cơ? - Hà Chí Thương hiếm khi nào không hiểu được ý tứ của người khác qua câu nói. Nhưng lần này hẳn đã thấy đau đầu. Tại sao đứa học sinh này nói chuyện cứ chuyện nọ xọ chuyện kia vậy?

- Bức tranh của em còn thiếu gì đó, chưa nghĩ ra.

Cứ như vậy, Nguyễn Thanh Phong đi thẳng một mạch, chả thèm đoái hoài gì tới hẳn nữa.

“Chẳng lẽ phải nói ra thân phận của mình, thẳng nhóc mới để tâm hơn được?”. Hẳn không khỏi nghĩ như vậy. Nhưng sau đó, hẳn lại lắc đầu. Tài năng như vậy, quả thật là rất tuyệt vời, nhưng không phải là quá hiếm. Tại một vùng lãnh thổ như Giang Hạ, hẳn vợ bầu cũng được một Triệu Thiên Trúc, rồi Hồ Việt Khoa, rồi Hoàng Bích Như. Những thiên tài cỡ như vậy, tại một Đế quốc rộng lớn như Bắc Hà, không hề ít. Huống hồ đây chỉ là “tiềm năng”. Lấy thân phận Đinh Kiến Châu để khen ngợi Nguyễn Thanh Phong, đã là quá nể mặt rồi, thẳng bé còn chưa đủ tầm để “chảnh chó” với hẳn.- Chúc mừng anh!

Nguyễn Thanh Phong thẳng trận trở về, nhưng chẳng có đồng học nào tới chia vui với hẳn, chỉ có mình Vương Thành Văn chạy tới.

Ai nhìn vào cũng thấy hai đứa này thật sự quá hợp nhau. Đều thuộc loại khó đào tạo, không hoà đồng, lại thiếu hiểu biết như nhau, và gây nhiều ức chế cho mọi người. Thêm một yếu tố nữa, là thẳng trận không minh bạch chút nào.

- Vương Thành Văn! Chuẩn bị ra sân!

Chỉ khi bị giám khảo nhắc nhở, Văn mới nhớ ra là tới lượt nó. Không còn Linh kè kè ở bên cạnh cầu nhàu, đúng là có nhiều việc nó mơ mơ hồ hồ. Bình thường cô bé sẽ nhắc nhở nó mọi việc, đến mức nó cảm thấy thật phiền, cứ như thể có một bà mẹ thứ hai ở bên lèm bèm vậy.

Ui da!

Văn vừa chạy lên sân khấu, bắt chợt một người va mạnh vào nó, khiến nó ngã lăn quay xuống đất.

- Tưởng ai, là ôn con Vương Thành Văn đây mà?

Một anh lớn đứng đó nhìn nó với ánh mắt khinh miệt.

- Anh là ai?

- Vương Nhật. Gia vệ của cậu Vương Thế Kiệt. - Hắn ta vênh mặt lên nói với một vẻ đầy tự hào và ngạo nghễ.

- Vương Thế Kiệt... Là ai nhỉ? À! Là cái anh thua trận bóng chày hôm nọ!

-!!!

Vương Nhật nghe câu nói này, giật mình thảng thốt. Ngay lập tức, hắn nghĩ rằng thằng ôn con này đang nhờn với mình. Nếu không phải trước mặt bao người, hắn đã lao vào đập thẳng oắt một trận.

- Là gia vệ của Thứ sử!

Những người xung quanh không phải ai cũng thiếu hiểu biết như Văn. Người ta đã nhận ra Vương Nhật. Gia vệ của Thứ sử, hiểu đơn giản thì là các cao thủ mà Thứ sử Vương Kiệt chiêu mộ, nhận làm con nuôi, ban cho họ Vương, rất được mọi người e dè.

Vương Nhật, Vương Khang, Vương Phú, Vương Tuệ, là 4 gia vệ vẫn còn trong tuổi học sinh, đã được ngài Vương Kiệt chiêu mộ từ sớm, đặt tại Vô Cực vừa làm hộ pháp vừa làm trợ thủ cho con trai mình sai bảo, được mệnh danh là Tứ Đại Hộ Pháp của học viện. Vụ việc Vương Thế Kiệt bị Vương Thành Văn tặng cho một cước vào mặt lần trước, bọn họ cũng bị chửi một trận vì quá chủ quan. Giờ Vương Thế Kiệt không có mặt, Vương Nhật là kẻ lớn nhất trong nhóm, dù không có chỉ thị ban hành, cũng không thể cứ thế để yên cho Vương Thành Văn được.

Nhất là vừa rồi, đám quân ô hợp của Kinh Ngư còn dám xâm chiếm địa bàn buôn bán của Vô Cực.

Sự căm ghét của Tứ Đại Hộ Pháp này dành cho thằng Văn đã lên tới nóc.

- Giải đấu lần này, 4 anh em tao sẽ thay phiên nhau xử lý mày. À đây là nếu mày sống sót được sau trận hôm nay. Giờ lên đài đi, chúc may mắn!

Vương Nhật nói một câu rất có tính ám chỉ, kèm một nụ cười khẩy. Trận sắp tới, Vương Thành Văn sẽ gặp Vương Tuệ, và thằng này thì đặc biệt bạo hành.

Nhưng Văn là người thật thà. Nó cũng chẳng biết Vương Nhật là ai. Nó chỉ coi lời nói vừa rồi như một lời chúc may mắn, vì vậy nó lễ phép đáp lại.

- Cảm ơn anh.

Sau đó nó bước lên võ đài, để lại Vương Nhật với nét mặt không biết phải diễn tả ra làm sao

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 296: Thần Kê Lạc Thoái

Oái?!

Từ trước tới giờ, Văn cũng đánh nhau được mấy lần, giao hữu “vui vẻ” cũng có, đánh nhau vì sinh tồn cũng có, nhưng dưới sự bảo hộ của anh Quang, nó hầu như chỉ đấu với những đối thủ tay không. Đối diện với vũ khí là trải nghiệm nó rất ít gặp.

Hơn nữa, lần này còn là một cây chùy xích. Tức là một sợi xích dài, và một quả chùy to tướng.

Đối thủ của nó, Vương Tuệ, chẳng hiểu vì sao, lại nhìn nó với ánh mắt thèm thuồng.

Mỗi lần bị người khác nhìn như vậy, Văn lại tự kiểm tra trí nhớ của mình, xem nó có từng gây thù chuốc oán gì với họ hay chưa. Sau khi kiểm tra 3 lượt, nó cảm thấy mình và kẻ đối diện đều là 2 người xa lạ. Nó thấy yên tâm hơn một chút.

Muốn làm người tử tế, thì không thù oán gì là tốt nhất, phải không?

Nhưng thù oán hay không là một chuyện. Cây chùy này lại là một chuyện khác.

Nhìn quả chùy thực sự đáng sợ, nhưng bản chất của nỗi sợ, nên nằm ở sợi xích kia.

Văn không tốn dung lượng não bộ để suy nghĩ về thù oán nữa, nó tranh thủ vài giây ngăn ngừa trước trận đấu để nghĩ về những gì anh Quang đã dạy.

Xích, là một loại vũ khí khó sử dụng, nhưng lại cực kì đáng sợ trong tay cao thủ.

Có thể thu, có thể đuổi, có thể tiến, có thể lùi, mà nếu kết hợp với bộ pháp của người sử dụng, phạm vi còn có thể tăng lên.

Cực kì khủng khiếp trong quần chiến, và có lợi thế về khoảng cách khi đơn đấu.

Tuy nhiên, yếu tố đáng sợ nhất là độ biến hoá và lực li tâm.

Mấu chốt tạo nên hai yếu tố trên nằm ở cách người sử dụng đặt hai bàn tay mình vào vị trí nào của sợi xích. Chỉ riêng cách đặt hai bàn tay đã có hàng nghìn trường hợp xảy ra.

Văn chưa từng đấu với chùy xích. Nó có thể tưởng tượng qua một vài trường hợp sẽ xảy ra, nhưng không dám dựa quá nhiều vào điều đó. Nó quyết định sẽ dựa phần lớn vào phản xạ của bản thân trước từng tình huống cụ thể.

Vương Tuệ đã vung chùy lên không. Hắn quay quay sợi xích vù vù giữa không trung. Sau đó, cánh tay hắn dần hạ thấp xuống, chuẩn bị vung chùy về phía Văn.

“Tiếp cận!”

Văn không thể phí phạm thời gian. Sự đáng sợ của chùy, chính là ở khoảng cách. Nó cần nhân lúc đối thủ còn đang làm động tác thừa thãi như vậy, rút ngắn khoảng cách.

Rầm!

Vương Tuệ rõ ràng không phải gà. Khi hắn thấy Vương Thành Văn mưu đồ tiếp cận, bàn tay hắn lại đặt vào sợi xích, bẻ ngoặt đường đi của quả chùy. Quả chùy đang xoay ngang, bỗng nhiên vung mạnh xuống đất, nhắm thẳng vào đầu Văn. Văn né tránh kịp trong gang tấc.

“Phù!”

Khả năng điều khiển xích thế này, thật sự đáng sợ. Văn trong giây lát đã nghĩ tới chuyện chạy tới đè hắn lên quả chùy, để đối thủ không thể sử dụng nữa, nhưng nó bỏ suy nghĩ đó ngay lập tức. Vì đầu kia của sợi xích đã vung tới.

Đầu kia của sợi xích cũng không phải là không có công dụng. Hai đầu xích đều tương tự nhau. Đầu kia không gắn một quả chùy, mà gắn một vòng sắt.

Nhẹ hơn, nhưng nhanh hơn, linh hoạt hơn, và sức công phá vừa đủ.

Văn vừa thụp người né tránh vòng sắt, quả chùy đã lại thu về. Một cú vung khác lại tới.

Không thể chính diện chống đỡ, không dại gì đi chặn sợi xích, chỉ có thể né tránh.

Với các vũ khí cứng khác như gậy, thương, kích, đao, ít ra còn có thể đỡ lại đường tấn công của kẻ địch bằng cách né đi phần gây sát thương, chặn lại phần nổi, nhưng với xích, chẳng ai chặn lại được nó. Chặn lại sợi xích, chả khác gì bảo đối phương hãy trói tao lại đi. Và quả chùy không vì thế mà giảm tốc độ. Nó vẫn sẽ đập vào người.

Văn liên tục né tránh, nhưng nó không né với biên độ quá xa. Trận chiến trên núi Bách đã cho nó nhiều trải nghiệm để kiềm chế nỗi sợ hãi.

Cây chùy đang vung điên cuồng trên không, cũng không khác mấy một cánh tay đang nhắm nhe đập lên người nó.

Nó không ngừng chạy, không ngừng thay đổi vị trí, thay đổi khoảng cách.

Quả chùy không ngừng vung xuống, đập nát nền gạch.

- Chậc chậc! Lần sau phải cấm mấy loại vũ khí kiểu này. Xây lại sân đấu mệt chết luôn!

Các giám khảo ở dưới lắc đầu than thở. Võ đài tiêu chuẩn, phải làm bằng đá hoa cương. Nhưng Hải Dương là ngôi trường lâu đời, nhiều cơ sở hạ tầng đã lỗi thời, sự kiện lại tổ chức bất ngờ, võ đài cũng không được chuẩn bị quá chu đáo.

Giờ nhìn sàn đấu bị đập liên tục với đầy chỗ vụn vỡ, ai cũng xót xa.

Nhưng Văn lại biết ơn vì điều này.

- Nhóc con, bị ép đến góc đài rồi, giờ cho chú mày hai lựa chọn, hoặc là tự giác nhảy xuống, hoặc là quỳ xuống xin lỗi Vương thiếu gia, thì anh tha cho chú mày!

Vương Tuệ cất giọng nói. Thi đấu võ đài mà được sử dụng chùy xích là một lợi thế quá lớn. Vì chùy xích có khả năng ép góc đối thủ vô cùng hữu hiệu. Hắn cảm thấy thắng lợi đã nằm chắc trong tay.

Hắn biết chắc Vương Thành Văn sẽ không cúi đầu xin lỗi. Kể cả khi thắng nhóc nhảy khỏi võ đài, hắn vẫn kịp tung chùy theo để cho thằng nhóc ăn một đòn nhớ đời. Dính một chùy trên không, không có nơi nào để phân tán lực, còn đau hơn vạn lần khi ăn đòn dưới đất.

- Vương thiếu gia, là ai nhỉ?

Văn đáp lại một câu hỏi như thế, sau đó, nó... xông lên!

- Thăng lão toét!

Vương Tuệ vung chùy lên nhắm vào nó. Lần này không gian để né tránh đã giảm rất nhiều, hẳn tin là thằng nhóc không thể nào tránh được nữa.

Nhưng trượt! Trượt! Trượt!

Liên tiếp trượt!

Văn vẫn chỉ sử dụng biên độ nhỏ nhất để né tránh, nhưng giờ nó không phản xạ theo tình huống nữa, nó như dự đoán trước được từng cú chùy sẽ nện vào đâu. Nó vừa né tránh, vừa tiếp cận đối phương.

- Thằng nhóc đã bắt bài được thói quen của đối thủ.

Hà Chí Thương lăm bầm.

- Sao thế thưa thầy?

Một giám khảo khác giật mình quay lại hỏi.

- Mỗi người đều có một thói quen tấn công riêng. Bản thân họ có khi cũng không nhận ra. Nên khi sử dụng một loại vũ khí đầy tính biến hoá như xích, thì giới hạn duy nhất của sự biến hoá, chính là bản thân mình. Vương Thành Văn vừa rồi liên tục di chuyển để né tránh, nhìn như hoảng loạn bừa bãi, nhưng thật ra thằng bé đã cố tình thử mọi cách di chuyển, để xem Vương Tuệ sẽ phản ứng với cách di chuyển ấy như thế nào. Nó vừa phản ứng lại với đòn tấn công của đối thủ, vừa quan sát cách đối thủ phản ứng lại với phản ứng của nó.

- Độc Tâm Thuật!? Không, hơi quá đáng, liệu đã đạt tới Như Ảnh Tuỳ Hình chưa?

Hà Chí Thương lắc đầu.

- Một học sinh lớp 6 đạt tới Như Ảnh Tuỳ Hình, thì quá là xem nhẹ môn học vấn này. Nên nhớ, Độc Tâm Thuật là kỹ thuật đạt top 10 của thế giới. Như Ảnh Tuỳ Hình cũng không phải muốn là có được. Tuy nhiên, thầy nhìn lên võ đài xem.

Vị giám khảo kia giật mình nhìn lên.

- Là những chỗ vỡ nát kia?

- Đúng thế. Nhìn vào những nơi quả chùy đập vào, sẽ đỡ mất công ghi nhớ nhỉ? Còn có thể dễ dàng nhìn ra được cách thức tấn công của đối thủ. Sau đó, dựa vào một khả năng phân tích nhạy bén, bắt bài đối thủ. Cứ như vậy, dùng trình độ chưa cao của mình, trong tình huống cụ thể này, miễn cưỡng đạt được hiệu quả như Như Ảnh Tuỳ Hình!

- Chuyện này... thầy có hơi nói quá không vậy?

Hà Chí Thương chỉ cười. Nếu là người khác, hẳn cũng sẽ nghĩ là ăn may. Nhưng nếu là Vương Thành Văn, thì không.

Trên sân đấu, thằng nhóc liên tục lách người né tránh, ngay sau đó quả chùy vung xuống, cả hai như tạo nên một nhịp điệu hài hoà. Cho tới khi, Văn không tiếp tục né tránh, mà trực tiếp giẫm lên quả chùy.

Hành động này quá bất ngờ, khiến Vương Tuệ không kịp phản ứng. Theo thói quen, hắn đã thu quả chùy về.

Đứng trên một vật, sẽ mang theo vận tốc của vật đó. Văn theo đà của quả chùy, nhảy thẳng về phía trước, nhắm thẳng về phía Vương Tuệ. Trên không, nó đã vịn người vung chân.

Kim Kê Cước. Thần Kê Lạc Thoái!

Một gót chân từ trên trời giáng xuống, bổ thẳng vào đầu của Vương Tuệ. Đòn thế này độc địa tới mức Vương Tuệ hoảng hốt kinh hãi, chỉ kịp đưa tay lên chống đỡ.

Bốppppppp!!!! Rắcccc!!!!!!

- Áaaaaaaaa!!!!!!

Hắn lăn quay ra đất gào rú. Cánh tay hắn đã bị đánh gãy lòi cả xương ra ngoài, máu thịt đỏ lòm nhìn kinh dị ghê gớm. Các khán giả nữ đồng thanh hét lên.

Trọng tài ngay lập tức chạy lên xem xét. Nhìn thấy gia vệ của Thứ sử bị ăn đòn nặng như vậy, cũng cảm thấy đầu óc quay cuồng. Trận này, nếu xử không khéo, sẽ mang vạ vào thân.

- Vương Thành Văn! Em bị nghi ngờ gian lận, đề nghị theo thầy lên văn phòng kiểm tra!

- Em không có. Em với anh ấy giao đấu công bằng mà?

- Đừng có nhiều lời. Có gì lúc kiểm tra tha hồ mà nói!

- Khà khà!

Đúng lúc này, Hà Chí Thương dùng một bước nhảy vút lên sàn đấu.

- Thầy trọng tài à, trận này ta làm giám khảo, mọi trách nhiệm cứ để cho ta đi. - Vừa nói hắn vừa vỗ vai trọng tài. Lập tức vị này nhận ra hắn đã hiểu cho sự khó xử của mình, nếu chuyện này chủ khảo chịu trách nhiệm, thì không còn gì để lo nghĩ nữa. Hà Chí Thương lại bước tới.

- Thầy trọng tài thực hiện chức trách cũng không sai, chỉ là có ta ở đây rồi, phán định tại đây cũng được. Đúng là biểu hiện của học sinh Vương

Thành Văn hơi có bất ngờ, nhưng ta đã giám sát kĩ, hoàn toàn hợp lệ. Học sinh Vương Tuệ mất năng lực chiến đấu, trận này Vương Thành Văn thắng!

Mọi người lại xôn xao. Hết xử Nguyễn Thanh Phong thắng, rồi lại xử Vương Thành Văn thắng, làm mọi người bắt đầu hoài nghi năng lực của chủ khảo lần này.

Một trận thì Vũ Việt đánh trúng một quyền, sau đấy chả biết vì sao ngã khỏi võ đài.

Một trận thì Vương Tuệ tấn công như vũ bão, ép sân từ đầu đến cuối, cuối cùng chả hiểu vì sao ăn một cước gãy tay.

Mấy trận đấu như vậy, để lại cho mọi người toàn dấu chấm hỏi.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 297: Giết Người Là Không Tốt

Aaarghhh!!

Vương Nhật cũng không chịu nổi tiếng rên la thảm thiết của Vương Tuệ, đành chạy vội lên sân khấu nhét cho hắn một viên thuốc giảm đau. Gia vệ của họ Vương mà rên la như vậy, thật sự rất mất thể diện.

Vương Tuệ rịn hết mồ hôi, mặt phờ phạc vì đau đớn, cuối cùng lăn ra ngất. Vương Nhật đứng đó trừng mắt nhìn Vương Thành Văn.

- Mày... mày... Cùng là học sinh với nhau, sao mày dám ra đòn độc địa như vậy hả? Thầy chủ khảo, thầy xem? Một cước vừa rồi là nhắm thẳng vào đầu! Nếu mà trúng đầu, chẳng phải đầu của thằng Tuệ nó thành gáo dừa rồi sao? Thi đấu ác ý như vậy là phạm luật rõ ràng!

Hà Chí Thương nhướn mày. Đúng là thằng nhóc ra đòn thật sự hiểm. Hắn không biết rằng, Vương Thành Văn từ lúc bắt đầu tiếp xúc với Võ thuật tới giờ, đầu tiên là được Trần Thiên Anh chỉ điểm, sau đó là được Vương Minh Quang kèm cặp, đã vô ý thấm nhuần bản năng của sát thủ. Ra đòn là phải hiểm, phải chí mạng, phải nhất kích tất sát, không được dư hậu hoạn.

Hơn nữa, bản thân Văn luôn nghĩ rằng nó là kẻ yếu, là cửa dưới, nếu không dốc toàn lực để triệt hạ đối thủ khi có cơ hội, nó sẽ thua. Nó không nghĩ đòn tấn công của mình mạnh lắm.

- E hèm. Nếu xét về ác ý, thì vừa rồi Vương Tuệ tấn công còn ác ý hơn nhiều. Đây là giải đấu võ, quyền cước vốn không có mắt. Trong lúc kịch

chiến như vậy, không mấy ai có thể để ý kìm hãm đối thủ. Còn hậu quả, thì đã có bao nhiêu giám khảo ở đây, chẳng lẽ còn không can thiệp kịp?

Hà Chí Thương giải thích xong xuôi, còn liếc mắt hướng về đồng gạch vỡ mà Vương Tuệ để lại. Vương Nhật thấy cảnh này, ngượng ngịu ho khan một tiếng. Chuyện này coi như cứ vậy mà bỏ qua. Vẫn còn tới 3 gia vệ nữa trong giải đấu. Vương Tuệ là kẻ khá mạnh, nhưng đúng là dùng chùy xích luôn có điểm yếu chí mạng, nếu để đối phương tiếp cận là hỏng. Những kẻ còn lại có lẽ sẽ không dễ dàng bị khai thác như vậy. Hơn nữa lần này chủ khảo nói đỡ cho Vương Thành Văn, nhưng lại cũng bật đèn xanh cho bọn hắn: Muốn mượn võ đài để triệt hạ nhau, cứ việc.

Miễn là người đủ mạnh, người muốn triệt ai cũng được. Đây là đạo lý bất di bất dịch ở đời.

Vương Nhật vốn muốn cứ vậy mà lui xuống, ai dè Vương Thành Văn đã chủ động chạy tới kéo tay áo hắn.

- Anh ơi, anh là học sinh Vô Cực đúng không?

- Sao?

- Em muốn thu nạp địa bàn của Vô Cực thì gặp ai hả anh?

- Sao cơ?

Vương Nhật nghe mà ngỡ như đang mơ, cảm thấy rất không chân thực. Hắn buột miệng hỏi lại lần nữa.

Nhưng Vương Thành Văn nghe vậy, lại cứ tưởng Vương Nhật bị lãng tai nghe không rõ. Nó cố sức hét thật to.

- Em muốn thu nạp địa bàn của Vô Cực về dưới trướng thì gặp ai hả anh?!!!

Mấy ngàn khán giả đang theo dõi chết lặng.

Các giám khảo câm nín.

Đâu đó bỗng cất lên một tiếng cười khanh khách. Người ta khó chịu quay lại nhìn, chỉ thấy Cầm Dạ Nguyệt vỗ đùi cười như nắc nẻ. Không ai dám ý kiến nữa.

Vương Nhật ngượng chín cả người, máu dồn hết lên não nhằm tìm ra cách trả lời. Hắn chịu. Hắn không biết phải đối phó với tình huống này ra sao.

- Được lắm, ranh con!

Một người khác nhảy lên sàn đấu, khiến Vương Nhật cảm thấy thoải mái hơn. Vương Phú, xét về thực lực, là yếu nhất, mới là học sinh lớp 10, nhưng về mưu lược, lại là số 1.

- Anh chính là người quản lý các cửa hàng của Vô Cực. Nếu chú mày muốn địa bàn của Vô Cực về tay, hoàn toàn có thể cá cược với anh!

Vương Nhật giật mình. Thăng Phú này định chơi trò gì vậy? Lỡ đâu cá cược thua thì sao?

- Cá cược gì thế ạ? Mẹ em dạy không nên cá cược.

- Hừ?! Muốn ăn mà không muốn nhả hả cu? Cái gì cũng phải có giá của nó chứ?

- Vậy anh cứ nói thử xem cá cược ra sao?

- Được thôi. Ở đây bọn tao đại diện cho Vô Cực, có 3 người, là tao, Vương Phú, anh này là Vương Nhật, thêm một đứa nữa là Vương Khang. Nếu mày thắng được cả 3 người bọn tao, tao sẽ đồng ý mọi giao dịch của mày!

-Ồ. Thế nếu em thua thì sao?

- Mà phải cúi đầu xin lỗi Vương thiếu gia!

- Nhưng Vương thiếu gia là ai?

- (Im lặng giây lát) Vương thiếu gia là Vương Thế Kiệt đấy!

- À, là cái anh bị em đá ngất hôm trước phải không?

Lần này không cần Văn nói to nữa, vì Ban tổ chức rất thức thời đã cho cầm mic lên dí sát vào cuộc nói chuyện. Lời này phát ra to đồng đặc, vang khắp toàn trường.

Vương Nhật không nhịn được nhéo Vương Phú một cái. Thằng ngu này khôn nhà đại chợ, có bao cách để dẫn dắt một câu chuyện, sao lại phải cố tình bôi nhọ thiếu gia như vậy? Chuyện lần này Tứ Đại Hộ Pháp đã mất tín nhiệm lắm rồi. Nên nhớ, tốt nghiệp xong, bọn họ còn phải trải qua nhiều lần đánh giá mới được chính thức phục vụ cho nhà họ Vương ở Quy Hoá nữa. Cứ thế này ngài Vương Kiệt sẽ phải nghi ngờ thực lực của bọn họ.

Vương Phú biết mình đã lỡ mồm, nhưng lao đã phóng ra, chỉ có thể lao theo.

- Mà cũng biết tội lỗi của mà tày trời tới mức nào rồi đấy. Nếu mà thua, tao cho mà cơ hội quỳ xuống xin lỗi thiếu gia, bọn tao sẽ không tính sổ với mà.

- Tính sổ... giống như là thanh toán sổ sách ấy ạ? Nhưng em có mua hàng gì của bọn anh đâu?

Tiếng cười rộ lên.

- Mà... mà...

- Thôi được rồi! - Vương Nhật đành phải xen vào. Cuộc nói chuyện này IQ thấp không thể đỡ nổi. - Nếu mày thua, mày phải xin lỗi Vương thiếu gia, đồng thời phải cho thiếu gia biết một thứ!

- Thứ gì vậy ạ?

Wương Nhật đành cúi xuống ghé nhỏ vào tai nó nói thầm.

Ai ngờ nghe xong, Văn buột miệng oang oang.

- A! Số điện thoại của Linh ấy hả? Em nhớ mà! Bạn ấy gọi điện cho em suốt!

- Há há há há há!!

Lần này tiếng cười rộ lên từ đám đông một cách khoái trá. Vương Thế Kiệt bấy lâu nay móc nối muốn đặt gạch làm rể nhà Trần Thịnh, ai dè đến số điện thoại của Trần tiểu thư cũng chưa xin được. Lúc này Vương Thành Văn oang oang nói ra, càng như muốn sỉ nhục cả nhà Thứ sử.

Wương Nhật tím cả mặt. Thằng ôn con này, rõ ràng cố tình. Mẹ kiếp, nhìn thì ngây thơ trong sáng, mà lúc đánh nhau thì hiểm ác bất nhân, ngoài đời lại còn thích nhục mạ người. Ngày hôm nay danh dự của Tứ Đại Hộ Pháp chính thức bị thằng này vứt xuống cống rồi!

Wương Nhật trợn mắt lên, không còn chút kiềm chế nào nữa, giơ tay hung hăng muốn lao vào đánh người. Mà mặt thằng Văn lại ngay gần đấy, Vương Phú muốn cản, đã không còn kịp.

Bốp!!

Nắm đấm của Vương Nhật, cứ như vậy đánh vào má Văn. Thằng bé ngã lăn quay xuống nền sân.

- Ui da!! Sao anh đánh em?

- Vì tao thích đấy...

Tuýt!!!

Trọng tài ngay lập tức chạy tới. Màn giao lưu này nể mặt chủ khảo đang nói chuyện, trọng tài không nỡ cắt ngang, nhưng lại có đánh nhau trên sàn đấu, thì không thể không ra tay.

- Học sinh Vô Cực, Vương Nhật, đánh người ngoài giờ thi đấu. Phạm quy! Bị đuổi khỏi giải đấu! Đồng thời giao về cho học viện xử lý!

Văn nghe thấy vậy, ngẩng đầu lên hỏi Vương Phú:

- Anh Vương Nhật bị loại rồi, vậy là còn hai người đúng không?

Vương Phú thật sự cạn lời. Vương Nhật là kẻ mạnh nhất trong nhóm, lại bị loại một cách không thể nào ngu xuẩn hơn. Còn Vương Nhật thì điên tiết như một con gà chọi.

- Bị loại chứ gì? Được lắm! Loại thì loại! BỐ mày cần à?!? Thăng ôn con, mày giỏi mày ra đây solo? Tao cho mày biết thế nào gọi là địa ngục!!!

Các giáo viên của Vô Cực phải chạy lên túm chân túm tay tên này kéo khỏi sàn đấu.

Vương Nhật bị khoá tứ phía, vẫn cố giãy giụa trên không, vừa kêu gào.

- Đồ khốn nạn Vương Thành Văn! Đéo giết mày tao thề đéo làm người họ Vương!!

Văn chỉ kịp giơ hai tay lên làm loa, gọi với theo.

- Mẹ em dạy, giết người là không tốttttttt!!!!!!

Toàn bộ khán giả cười đến quặn cả ruột.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 298: Cạm Bẫy

Hầm mở nóng hừng hực. Số 2 chỉ có thể vừa rọi đèn pin và mò mẫm theo từng đoạn nhỏ. Trần Thiên Anh đi ngay sau hắn. Đi sau là số 1. Sau đó là ông Ba. Bốn người bọn họ tiến dần theo đường hầm.

Đã được hơn 2 cây số, chưa thấy bất kì dấu hiệu nào của kẻ địch. Không có lấy một dấu vết di chuyển hay sinh hoạt.

Càng nhìn càng thấy nơi này giống một cái bẫy. Nhưng bọn họ vẫn phải đi tiếp. Dù có phải bỏ lại 4 cái mạng này, bọn họ vẫn phải hoàn thành nhiệm vụ trinh sát. Làm việc cho thầy Phương là phải như vậy.

- Quécccc!!!!

Một đàn dơi xõ ra, khiến số 2 giật nảy mình.

Tiếp sau đó, là một mùi hôi thối khác xộc ra, và tiếng giậm chân làm rung động cả đường hầm.

- Quái vật! Mẹ kiếp! Là bọn quái vật đột biến dưới cống ngầm! Sao chúng nó lại ở đây?

Một con quái vật nửa chuột nửa dơi lao tới, nhe hàm răng dớt dãi của mình ra đe dọa. Nó chưa kịp tiến thêm nữa, đã bị một vòng bùa chú dán lên trán.

Bùm!

Đầu con quái vật nổ tung toé những máu não xanh lè.

- Nơi này có quái vật, thì làm sao bọn chúng sống ở đây được?

Số 2 quay lại bàn tán với mọi người.

- Liệu có phải bọn chúng nuôi quái vật để canh cửa không? - Tiếng ông Ba cất lên.

- Không. Bọn quái vật này rất khát máu, khó nuôi giữ, hơn nữa cũng không dễ kiểm. Từ sau vụ đánh bom Hải Thành, chúng nó cũng biến mất dạng. Chẳng biết vì sao lại xuất hiện ở nơi này?

- Vậy là hầm mỏ này thông với cống ngầm ở Hải Thành?

- Này các anh - Trần Thiên Anh chột lên tiếng - Chúng ta tới đây là để tìm Bảo vật, có bọn người thú ở đây hay không không quan trọng. Số 2, anh còn nhớ những kí hiệu Hồng Liên xuất hiện những lần trước chứ?

- Cậu cũng để ý sao?

- Nãy giờ tôi nghĩ rằng chúng ta đã đi nhầm phương hướng. Dấu hiệu Hồng Liên chính là cách mà đám đi theo Thánh Nữ sử dụng làm kí hiệu liên lạc. Nãy giờ tôi chỉ thấy một dấu hiệu như vậy, nhưng sau khi đi tới đây, đã không còn thấy nữa.

- Mẹ kiếp! Sao cậu không nói sớm? Cậu thấy nó ở đâu?

- Ngoài cửa hàng.

Bíppppppppp!!!

Chợt bộ đàm vang lên một tiếng rít khủng khiếp.

- Đột kích! Toàn bộ anh em bên ngoài đang bị bao vây! Là bọn người thú...!!

Bípppp!!!

Bộ đàm vang lên những tiếng rè rè.

- Mẹ kiếp! Bị dụ rồi! Số 1, cậu ra tiếp ứng cho anh em, được chứ?

- Thế còn chúng ta? - Ông Ba lên tiếng.

- Tôi tin rằng ở nơi này vẫn còn thứ để tìm kiếm. Nếu nó thông với cống ngầm của Hải Thành, vậy thì nó còn ẩn chứa một bí mật gì đó. Ông nhìn xem.

Số 2 vừa nói, vừa rút ra một tấm bản đồ. Đây chính là tấm bản đồ mà hắn từng đánh dấu trong cuộc chiến dưới cống ngầm. Đánh chỉ chút những dấu đỏ.

- Đây có lẽ chính là một phần bí mật của Hắc Y Hội. Ông Ba có muốn cùng tôi khám phá nó chứ? Chúng ta sẽ lập công lớn với thầy Phương.

- Ồ được thôi. - Ông Ba gật đầu.

Cả ba người, số 1, Thiên Anh, và ông Ba lại đi tiếp. Nơi đây là một vòm hang khá lớn.

- Dừng ở đây được rồi.

Số 2 ngừng bước chân, quay lại.

- Sao vậy? Nơi đây ẩn chứa bí mật gì vậy? - Ông Ba cũng cảnh giác nhìn ngó xung quanh.

- Bí mật chính là ông đấy, ông Ba.

Trần Thiên Anh cũng đã nhanh chóng đứng sau lưng ông ta, cùng với số 1 tạo thành thế giáp công.

- Các cậu nói gì vậy? - Ông Ba vẫn mỉm cười.

- Ông chính là người báo động cho bọn người thú biết chúng tôi sẽ tới, phải chứ? Cái hội Công nhân tự cứu thành lập ngay trong công ty của ông, nếu ông thật sự muốn đẹp, ông đã đẹp nó lâu rồi.

- Ừm, đúng là chuyện đó tôi hơi tắc trách. Nhưng đám công nhân làm gì, tôi đâu quản lý hết được?

- Những dự án vẽ lại bản đồ địa chất ở Quảng Yên, hẳn không chỉ vì khai thác mỏ nhỉ? Cũng không phải là thú vui nghiên cứu khoa học chứ?

Ông Ba lại mỉm cười.

- Xem ra các cậu đã nghiên cứu khá nhiều. Ta quên mất cậu là Thạc sĩ về Trật pháp.

- Đúng thế, bí mật của Hắc Y Hội, chỉ có những người am hiểu về Trật pháp hoặc Địa mạch là có thể tìm ra. Tôi tin rằng ông cũng đã phát hiện ra điều này, nên mới sinh ra ý định phản bội thầy Phương.

- Cậu cố tình dụ tôi tới đây, để có thể khử tôi sao? Cậu nghĩ sau khi khử được tôi, các cậu còn toàn mạng thoát khỏi đây sao? Ngoài kia đám người thú đang bao vây đấy.

- Không phải lo. Đây không phải là chủ ý của tôi, mà là của số 12.

- Cái gì?

Ông Ba giật mình quay lại. Số 12, Trần Thiên Anh. Ông ta vẫn còn nhớ, tên này đã từng nói lên suy nghĩ táo bạo của mình.

Dùng một phần lực lượng của mình làm mồi nhử, để chết chung với chủ lực đối phương.

- Chẳng lẽ...

Lần này, bọn họ tự lấy mình ra làm mồi, để dụ ông ta vào.

Để tiêu diệt một kẻ phản bội, người của Phạm Viết Phương không tiếc đánh đổi mạng sống của chính mình.

Uỳnh!!

Xung quanh nơi này, toàn bộ liên hoàn trận của số 2 sắp đặt từ trước bắt đầu phát nổ. Toàn bộ đường hầm bắt đầu sụp xuống!

- Khốn nạn!

Ông Ba rú lên một tiếng, sau đó gồng người lên. Toàn bộ năng lực Địa Mạch trong người bộc phát. Toàn bộ đá trên vòm hang như được một lực lượng vô hình níu giữ lại, hơi run rẩy, nhưng chưa thể rơi xuống. Sau đó, ông ta bỏ chạy.

- Mau đuổi theo!

- Đừng hòng!

Ông ta quay lại, dậm chân xuống đất, một vùng đất lún hình thành ngay trước mặt, cản lối số 2 và Thiên Anh.

- Ở đây mà chết đi!

Ông ta đã chạy thoát khỏi, trần hang không còn gì níu giữ, cũng đã bắt đầu sập ầm ầm.- Hộc! Hộc!

Ông Ba chạy một mạch. Nơi đây là một đoạn hang bình thường như bất kì đoạn hang nào khác. Chỉ có ông ta mới nhìn ra được điểm khác biệt. Một con dấu ngàm đã được đánh vào sau lớp đá. Ông ta ấn tay lên, vận sức, mở ra một cánh cửa bí mật.

- Ra vậy!

- Ai?!

Ông Ba giật mình quay lại, chỉ thấy số 1 gác kiếm trên vai.

- Tại sao? Tại sao mà biết tao ở đây?

Từ khi vào trong hang động tới giờ, ông Ba luôn cố gắng để ý những người khác. Ông ta luôn cố gắng đi sau cùng, và không bao giờ để bất kì hành động gì khác lọt qua mắt mình. Nhưng... Chỉ có một lần duy nhất ông ta quay lưng lại... với Trần Thiên Anh!

Tên đó, hình như đang học tập một môn học gì đó...

Vậy là mình đã bị đánh dấu.

Hơn nữa, hai tên kia còn chưa chết, vì qua bộ đàm, đã bảo cho tên số 1 này biết mình đang ở đâu.

- Khi gặp hiểm nguy, người ta sẽ nghĩ ngay tới nơi quý giá nhất của mình. Doạ ông bằng việc đánh sập hang động này, mới khiến ông dẫn chúng tôi tới bí mật nhỏ này.

- Mà nghĩ chỉ với cái danh hiệu tự xưng Sát thủ số 1 Hải Thành, mà mà thẳng được tao sao?

Ông Ba cười khẩy. Đến giờ, cũng chẳng còn gì để mất.

Số 1 cũng đã đưa kiếm thủ thế. Hắn nhìn bình tĩnh, nhưng kì thực vô cùng căng thẳng. Vì đối thủ không phải loại có thể ăn vãi. Ông ta là người ẩn giấu sức mạnh của mình quá sâu. Chỉ riêng qua biểu hiện vừa rồi, ít ra ông ta cũng phải là Tiến sĩ.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 299: Nằm Im Trên Mặt Đất

Số 1 giờ mũi kiếm chĩa thẳng về phía đối thủ. Thanh kiếm Takasanagi cấp 12, phát ra hơi lạnh bàng bạc, phủ mờ gương mặt không cảm xúc của hắn.

Đệ nhất sát thủ Hải Thành, muốn ám sát ai, kẻ đó phải chết.

Bước chân hắn giậm một phát, cả người cả kiếm lao tới như một mũi tên băng.

Băng Phong Kiếm Pháp. Băng Hành Thức!

Giống như lướt đi trên băng, kết hợp Bộ Pháp vào Kiếm Pháp, khiến đường kiếm mượt mà trơn láng, đường cắt ngọt mà gọn, lướt qua da thịt người như cắt giấy.

Đúng lúc này, mặt đất dưới chân hắn vỡ vụn. Đường lướt nhẹ nhàng giờ không thể nào tiếp tục. Hắn biết, đối thủ của hắn đã ra tay.

Cấp độ Tiến sĩ, chỉ hơi nhắc chân giậm tay đã có thể điều khiển được tình hình chiến trận.

Toàn bộ chiến trường giờ đã bị phá nát thành gồ ghề mấp mô, chỉ bởi một cú giậm chân. Ngay sau đó, là những cột đá nhọn hoắt từ dưới đất chọc lên. Cát bụi bay mù mịt, cùng tiếng ầm ầm của những dòng địa chất dịch chuyển.

Trong khung cảnh mịt mù ấy, vẫn thấy ánh kiếm xanh biếc lạnh lẽo của số 1 toát lên, cắt ra một con đường lao thẳng tới mục tiêu.

- Băng Phong Kiếm Pháp, vốn không nhanh. Chỉ là người áp dụng Toán học, giảm đi động tác thừa, khiến người ta cảm thấy nhanh. Sự nhanh ấy chỉ đánh lừa về cảm giác, không thể nào thay đổi thực tế.

Đường kiếm của số 1 đã chém tới nơi, ông Ba vẫn còn ung dung phân tích.

Hự!

Địa Mạch Quyền, từ tay ông ta, đã đâm thẳng vào bụng hăn. Số 1 đau tới quặn hết cả nội tạng, nhưng hăn cắn răng vung kiếm, nhắm thẳng vào tay ông ta chém một phát.

Keng!!

Chỉ thấy lưỡi kiếm chém xuống, đ-ng phải một tầng giáp tay bằng đá thật dày, không thể nào xuyên thủng.

- Băng Phong Kiếm, chém da thịt người đúng là rất ngọt, nhưng chém vào đất đá, lại chẳng khác gì một con dao cùn.

Số 1 nhận 1 đâm này, bay ngược về phía sau, đập thẳng vào vách đá. Nhưng chưa đợi hăn rơi xuống đất, đã có 2 cột đá thật to dựng ngược lên, ép vào hăn.

Một đòn này có thể còn chưa đủ, hai cột đá lại bị một xung lực cực mạnh đánh qua, nát nhừ. Số 1 ở phía cuối mạch xung lực, hứng trọn toàn bộ sát thương.

Lần này khắp người hăn be bét máu, lão đảo rơi xuống đất.

Với trình độ của mình, đùa bốn một tên Thạc sĩ đối với ông Ba dễ dàng như trở bàn tay. Dưới trướng Từ Quảng Trí, ông ta lại âm thầm làm tôi tớ cho Phạm Viết Phương. Dưới trướng Phạm Viết Phương, ông ta lại âm thầm che giấu thực lực. Che giấu thực lực, ông ta lại âm thầm lên kế hoạch để đưa mình vươn cao.

Nếu là các cao thủ tinh anh dưới trướng lão Phương, ông Ba còn có thể sợ hãi. Nhưng lũ Thạc sĩ nhãi nhép ở nơi hẻo lánh này, ông ta chẳng coi ra cái gì.

Nào là đội 1 Hắc Long. Nào là đệ nhất sát thủ. Đều chỉ là lũ oắt con tự xưng. Chỉ là các Cường giả thật sự không ai quan tâm tới lũ oắt con này mà thôi. Tâm trí của các Cường giả, là phải nghĩ tới cống ngầm, nghĩ về cuộc chiến Tam Đại Gia tộc, nghĩ về Bảo vật liên triều, về Thánh Nữ, về cách làm sao để sống sót qua cơn bão Đại Thư viện thứ 7 sắp tới, cách để nhân thời thế loạn lạc mà vươn lên.

Ôm tâm lý như vậy, không chỉ mình ông Ba.

Nay bị một lũ oắt con giảng bầy, đúng là có hơi vất vả, nhưng lại cũng khá mắc cười.

Một đám trẻ của Phạm Viết Phương, tự tập tành làm người lớn sao?

Ông ta nhếch mép cười. Cuộc dạo chơi của đội 1 Hắc Long, cũng sắp phải kết thúc rồi.

Số 1 đang chật vật bò dậy. Cả người hấn bụi bặm nhếch nhác, nhưng ánh mắt của hấn vẫn vô hồn lạnh lẽo.

- Còn lời gì muốn nhắn gửi tới các đồng đội chứ? - Ông Ba nở một nụ cười nhân từ.

- Nói với họ, đặc biệt là số 2, là ta dù chết cũng tin tưởng anh ấy! - Số 1 nhe hàm răng đỏ lòe vì máu, cười một cái thật tươi. Sau đó, hắt lao tới.

Ông Ba muốn khê động một cánh tay để bóp chết tên điên này, chợt cảm thấy toàn bộ sức lực của mình như bị rút đi. Cả cơ thể đình trệ, não bộ cũng chậm xử lý thông tin. Ông ta chỉ có thể trơ mắt nhìn số 1 nhe răng cười cầm kiếm lao tới, ánh kiếm lạnh vẽ nên một đường mờ sương trong không khí.

- Đây là... Viễn Thị Trận... kết nối với một... Chú Thuật... Nguyễn rủa?

Lắp bắp khó nhọc thốt lên được câu nói kia, đầu của ông ta đã bay lên không trung. Tiếng bộ đàm reo lên. Là tiếng của số 1.

- Báo cáo, các anh em đã đánh lùi được lũ người thú. Ông Ba cũng đã xử xong. Mọi người đang tập kết để khám phá nơi bí mật vừa được tìm ra. Anh và số 12 cũng tới đi.

- Số 1 à, tôi là số 12 đây.

- Tại.. tại sao lại là cậu? Số 2 đâu?? - Giọng nói của số 1 vẫn lạnh lùng, nhưng lại có chút gì đột ngột hốt hoảng.

- Anh... Bình tĩnh nghe tôi nói đây, bọn tôi... bị phục kích...

- Cậu đang ở đâu?!!!! Nói mau!!! Tôi sẽ tới!!! - Thật hiếm khi nào thấy số 1 mất bình tĩnh tới vậy.

- Tọa độ xxx....xxxx...

Trần Thiên Anh đưa tay tắt bộ đàm. Hắt quay lại nở một nụ cười. Phía sau hắt là số 1 mình đầy máu, bị đánh dính vào một bức tường. Trên bức tường phía trên đầu anh ta, là một dấu sen đỏ lòm như máu. Vây quanh hắt

có hai người. Một người mang nước da trắng toát và đôi mắt đỏ au. Chính là Phù Dung.

- Cám ơn những dấu hiệu mà cậu đã để lại. - Phù Dung chỉ nhẹ nhàng cất tiếng.

- Cám ơn anh đã tin tưởng tôi. - Thiên Anh cũng đáp lại.

- Số 12... Trần Thiên Anh... Vì sao? Mà là... đồng đội... mà... là người của Hắc Long... mà mang ơn... Hắc Long...

Số 2 thều thào nói chuyện. Trần Thiên Anh lại mang một nụ cười từ từ đi tới.

- Số 2, từ khi Thiên Anh tôi được sinh ra tới giờ, chỉ có 2 người quan tâm tới tôi. Anh là người thứ 3. Anh đúng là một đồng đội thực sự. Tôi thật sự coi anh là một người đồng đội. Nhưng anh còn nhớ, chúng ta đã từng nói với nhau, “bạn bè” và “đồng đội” khác nhau như thế nào chứ? Đối với tôi, cả hai đều như nhau. Đều là hòn đá để tôi leo tới đỉnh cao. Anh là đồng đội tốt nhất, và cũng là hòn đá đầu tiên của tôi!

- Mà... ra là mà... đã để lại... những dấu hiệu đó...

- Đúng vậy. Anh nghi cho ông Ba là hơi oan rồi. Ông ta đúng là có mưu đồ với Tỳ Bà Cầm, nhưng lại không phải là kẻ liên kết với lũ người thú. Có một kẻ cao tay hơn ông ta rất nhiều đã xây dựng nên hội Công nhân tự kháng này. Việc tôi cần làm, chỉ là móc nối với anh ta một chút mà thôi.

- Anh ta?

- Chính là Âm Hành Sứ Giả.

Vừa nói, Trần Thiên Anh vừa rút ra một tờ giấy đã bị vo nát từ lâu. Tờ giấy này, hẳn ta nhận được từ tay người thanh niên hôm đó tại bến xe. Một

phút giây chạm mặt bất ngờ, nhanh chóng, và gọn lẹ.

Trong một cái mạng nhện rồi như bong bóng, thì làm sao để có thể rung một mắt xích mà gỡ tan được mọi sự khức mắc?

Vương Vũ Hoành muốn rung lưới, nhưng Vương Minh Quang cũng lén lút làm điều này.

- Tại sao... Tại sao lại là tao? Mà cũng thấy rồi đó, tao chẳng có chút tín nhiệm gì đối với giám đốc... Mà khử tao... cũng chẳng để làm gì cả... Rồi mà vẫn sẽ bị số 1 khử mà thôi...

Trần Thiên Anh lại cười.

- Khử anh, bởi vì tôi biết anh biết điều mà tôi biết anh biết. Tôi biết thừa, cái nơi bí mật của lão Ba kia, chẳng liên quan quái gì tới thứ chúng ta đang tìm cả, phải chứ? Tôi biết, anh đã tìm ra bí mật của Hắc Y Hội, thứ bí mật nằm sâu dưới lòng đất Hải Thành. Bởi vì...

- Không! Tao không biết gì hết! Và mà đừng hòng biết được những điều đó! - Số 2 đã bắt đầu tuyệt vọng. Hắn chợt nhận ra, Trần Thiên Anh nguy hiểm hơn hắn nghĩ quá nhiều.

- Bởi vì, anh là một Trần Pháp Gia! Khi nhìn vào những điểm đánh dấu các phòng thí nghiệm của Bạch Y Hội, anh đã nhận ra! Toàn bộ cổng ngầm dưới Hải Thành...

- Không! Tao không nhận ra điều gì hết! Và mà sẽ không biết gì hết!

- Đường cổng ngầm dưới Hải Thành, thật ra chính là đường dẫn cho địa mạch cả thành phố! Và những điểm chúng đặt phòng thí nghiệm, đều là các yếu huyết của Hải Thành! Đó chính là lý do vì sao, khi muốn ám sát Vương Vũ Hoành, chúng lại đặt bom ở Tòa sứ quán. Nơi đó cũng là một trong những yếu huyết.

- Ha ha ha! Mày cứ đoán đi! Mày cứ chơi cái trò chơi suy luận ấy đi! Và đừng nghĩ rằng mày hiểu được cái gì đang diễn ra ở cái Đế quốc này đâu! - Số 2 đã gần như mất hết bình tĩnh. Hắn thật sự không muốn nghe nữa. Hắn thật sự không muốn tin, thật sự không thể tưởng tượng nổi, một kẻ như Trần Thiên Anh sẽ làm gì với thứ bí mật tày trời này.

- Sao tôi lại không biết chứ? Trong thư phòng, Vương Vũ Hoành lặng yên ngắm nhìn bức tranh Vương Hiến Đế. Phụ vương của hắn treo ảnh Vương Hiến Đế trong phòng, thật sự là để nhắc nhở cho con cháu tránh đi những sai lầm sao?

Tỳ Bà Cầm, Bắc Hoàng đời thứ 27, một đêm nằm mơ, nhìn thấy một bông sen hồng mọc lên giữa dòng sông. Câu chuyện này, chỉ là một phép ẩn dụ. Vương Hiến Đế, đã đánh đổi Tỳ Bà Cầm cho Bắc Hoàng đời thứ 27, để dựng nên một vở kịch về đề điều. Bắc Hoàng bẻ cong dòng chảy của con sông Mẫu Hà, khiến Đại Nam ngập lụt. Vương Hiến Đế lại nhân lý do đó mà cho xây dựng cống ngầm.

3 tháng đứng ra bẻ cong dòng chảy của Mẫu Hà, Bắc Hoàng đời 27 cũng không hề đánh đổi tính mạng của mình như mọi người vẫn nghĩ. Vì hắn đã có Tỳ Bà Cầm trong tay.

Trên thực tế, cống ngầm Đại Nam, chính là nơi để hai con người này giấu giếm thứ bí mật của mình, một bí mật kinh hoàng không kém gì kế hoạch của Vương Nhất Quan và Hà Linh Vũ năm xưa.

Văn Viện Thủy Liên sinh ra cũng vì kế hoạch này. Cống ngầm Đại Nam cũng vậy. Tỳ Bà Cầm lại là thứ chìa khóa không thể thiếu. Trần Thiên Anh không chút do dự nhìn thẳng vào đôi mắt tuyệt vọng của số 2.

- Nhờ những tài liệu của anh, tôi đã nhận ra, cách để đạt tới Bình Nguyên Tri Thức!

Số 2 trợn trừng mắt, lấp bấp không nên lời. Nụ cười thân thiện của Trần Thiên Anh, làm hấn khiếp sợ hơn bất cứ thứ gì trên cuộc đời này. Một kẻ thật lòng coi hấn là đồng đội. Một kẻ không chút do dự đạp lên đồng đội để vươn cao. Một kẻ ôm trong mình tham vọng to lớn. Một kẻ đủ khôn ngoan, đủ tàn nhẫn, đủ lý trí để thực hiện thứ ước mơ đầy cảm tính của mình. Cái chết của Lê Huyền Vân có lẽ chính là bước ngoặt của đời hấn. Hấn sẽ còn giết rất nhiều, giết một cách không do dự, giết một cách thoải mái, giết tới khi nào hấn đạt được thứ ham muốn vô tận của mình.

Trần Thiên Anh là kẻ cuối cùng trên thế gian này mà số 2 mong được biết đến sự thật kia.

Đôi mắt trợn trừng của số 2, cứ mở to ra như vậy mà nhìn chòng chọc vào Trần Thiên Anh, và không bao giờ nhắm lại nữa.

Vì đầu của hấn đã nằm im trên mặt đất.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 300: Hậu Duệ Đơn Độc

3 ngày nay Trần Thịnh không ăn uống gì. Hắc ngồi đó ngay trước sân nhà Phạm Viết Phương, cố gắng giữ cho mình tỉnh táo.

Hắc đang phải quỳ trước bàn thờ tổ tiên nhà ông ta.

Đối với Trần Thịnh, con gái hắc là cả thế giới. Hắc có thể từ bỏ tất cả, thậm chí cả tính mạng mình, nhưng hắc không thể từ bỏ vợ con.

Linh bị bắt cóc, hắc là kẻ đầu tiên được thông báo. Rất nhanh hắc nhận ra, nếu không vì Phạm Viết Phương gật đầu, ai dám bắt con gái hắc.

Đừng nghĩ lão Phương ngày thường quý mến chiều chuộng Trần Phương Linh, đối với lão con bé cũng chỉ là một con cờ không hơn không kém.

Trần Thịnh không biết lão già dùng những toan tính xếp đặt gì, hắc chỉ biết lão đang cảnh cáo gã. Hóa ra mọi việc làm mà hắc từng làm, chưa bao giờ che được mắt lão.

3 ngày trước, Trần Thịnh tức tốc bắt máy bay chạy thẳng tới Long Thành, chạy tới gia trang họ Phạm, xin được yết kiến bố vợ. Lão bơ hắc. Lão không thèm tiếp.

Làm rể nhà lão đã hơn 10 năm, Trần Thịnh đã biết quy tắc. Hắc cần thể hiện sự thành tâm. Hắc đi tới trước ban thờ nhà lão, không dám bước qua cửa, chỉ dám quỳ xuống ngoài hiên. Quỳ lần này, đã là 3 ngày không ăn

không ngủ. Mỗi ngày, gia nhân họ Phạm bưng ra một cốc nước cho hăn, và chỉ một cốc nước ấy thôi.

Trần Thịnh đã gần đạt tới giới hạn. Hăn cảm thấy mình có thể gục bất kì lúc nào. Nhưng hăn vẫn cố. Hăn cố thêm một phút, lại một phút, lại một phút. Rồi lại một phút. 3 ngày qua, hăn cứ cố thêm từng phút như vậy, thoát cái đã là 3 ngày.

Sức chịu đựng của con người tới đâu là giới hạn? Mỗi một phút trôi qua lại không khác gì một năm dài ải. Nhưng hăn cắn răng chịu đựng sự dài ải này. Chỉ vì con gái. Mọi chuyện đều là tội lỗi của hăn, tại sao lão lại bắt Linh phải gánh chịu?

Trần Thịnh sớm đã mất đi ý thức bình thường. Hăn đã gần như bước vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Thứ để giữ hăn không gục xuống, chỉ còn là tinh thần điên cuồng của một người cha.

Chỉ cần lão cho hăn một câu trả lời, một hình phạt, hay bất cứ điều gì. Hăn có thể chấp nhận bất cứ điều gì, chỉ cần lão cứu con gái hăn.

Rốt cuộc, Phạm Viết Phương cũng không rảnh tới nỗi ép chết con rể mình mà không đạt được cái gì. Ngay giây phút Trần Thịnh sắp sửa gục xuống, lão bước ra, mồm móm mém mút kem giữa tháng 12 lạnh giá, vừa đi vừa xuýt xoa vì trời lạnh.- Mà biết vì sao mà lại tới đây chứ?

- Dạ, thưa cha, là vì con đã sai! Vì con quá ngu xuẩn! Con xin cha, làm ơn! Cứu lấy Linh...

- Đéo phải! - Phạm Viết Phương văng tục một câu - Mà đến đây là vì mà muốn đến! Đéo phải vì tao ép mà! Có phải không?

- Dạ vâng! Phải! Phải ạ!

- Mà muốn đến thì đến, muốn quỳ thì quỳ, muốn van xin tao là van xin tao?! Mà nghĩ thế giới này tôn trọng mong muốn của mày như vậy sao?

- Dạ vâng! Con đã sai rồi! Xin cha hãy cứu lấy Linh...

- Nghe đây. Mày đã đến đây vì mày muốn rồi, đừng xin xỏ lời thôi, hãy làm việc mà mày muốn làm đi.

- Dạ, con đã rõ rồi, con xin đội ơn cha!

Trần Thịnh rồi rút quỳ lạy. Hắn biết Phạm Viết Phương muốn bảo hắn làm cái gì. Mọi bí mật của hắn, mọi điều hắn biết về Bạch Y Hội, hắn không được phép giấu giếm. Hắn tới đây, là để khai ra tất cả những gì hắn biết.

- Thưa cha, về Bạch Y Hội...

- Tao đéo quan tâm!

Trần Thịnh sững sờ. Vậy không phải là về Bạch Y Hội?

- Dạ thưa, về Hắc Y Hội, con không rõ lắm...

- Tao cũng đéo quan tâm!

- Vậy, còn về tung tích của Tỳ Bà Cầm...

- Mày nói mấy cái của nợ ấy làm gì? Phí thời gian của tao!

- Vậy cha muốn nghe về điều gì?

- Hàng bánh rán ở Long Thành mà Linh hay dẫn tao đi ăn, mày có nhớ địa chỉ không?

Trần Thịnh sững sờ một hồi, sau đó khó hiểu lắc đầu.

- Con... con không biết...

- Tao nghĩ đằng nào mày cũng tiện lên đây quỳ lạy, nên mới tiện hỏi mày như vậy thôi. Một công đôi chuyện mà. Giờ mày về đi, Linh là đứa cháu tao yêu quý nhất, làm sao để con bé xảy ra chuyện gì được. Mọi thứ vẫn đúng như tao muốn kia mà. Mà mày đã tiện đường tới đây rồi, tao cũng tiện dạy mày một điều.

- Vâng, thưa cha.

- Chuyện gì mày đang làm, thì mày cứ làm. Tao đéo quan tâm đâu. Nhưng nếu mày làm cái gì mà không tới nơi tới chốn, thì liệu hồn với tao!

- Chuyện... chuyện này...?

Trần Thịnh không dám tin vào câu nói này. Vậy tức là, lão ta đã biết hẩn hai mang, nhưng lão không thèm quan tâm? Hay việc hẩn hai mang cũng là một phần sự tính toán của lão? Lão dàn xếp việc bắt cóc Linh, không phải nhằm vào Trần Thịnh, nhưng lão biết Trần Thịnh sẽ “tiện đường” tới nhà lão như vậy? Vậy là lão chỉ cần ngồi một chỗ và chờ hẩn tới dặn dò? Cứ tiếp tục làm những điều hẩn đang làm, vậy tức là Phạm Viết Phương đang toan tính điều gì? Và toan tính này bắt đầu từ bao giờ? Từ 11 năm trước khi lão gặt đầu cho hẩn lấy Phạm Tố Uyên sao?

Những ý nghĩ bắt đầu nảy ra trong não Trần Thịnh. Càng nghĩ, hẩn càng khiếp sợ. Hẩn khiếp sợ ông bố vợ già cả móm mém trước mặt mình. Sự khiếp sợ lẫn át hoàn toàn nỗi cay đắng, khi nỗ lực 11 năm trời của hẩn, bao nhiêu chịu đựng, dằn vặt, giằng xé, toan tính, hóa ra cũng chỉ là trò hề trước mặt lão ta.

Kế hoạch của Bạch Y Hội, không còn lâu nữa. Liệu khi thời điểm ấy xảy ra, ai sẽ là kẻ cao tay hơn trong trò chơi này? Liệu thế gian có được chứng kiến một Bình Nguyên Tri Thức nhân tạo hay không? Năm được thứ

sức mạnh khủng khiếp như thế, người ta lại hoàn toàn có thể mơ về việc tranh đoạt Đại Thư viện thứ 7.

Rồi để có thể đạt được kết quả ấy, người ta lại cần tới chìa khóa. Tỳ Bà Cầm, và Thánh Nữ. Tất cả đều đang đổ mắt điên cuồng để tìm kiếm cô ta. Rốt cuộc Thánh Nữ là ai, cô ta tới từ đâu, đang có mục đích gì. Cô ta đang lẩn khuất ngay giữa cái mạng nhện rối bòng bong này, chơi trốn tìm với tất cả mọi người. Trong tay cô ta lại là một thứ Bảo vật có thể hoán đổi toàn bộ cách cục thế giới. Mỗi lần cô ta xuất hiện, mọi thứ xung quanh đều hỗn loạn.

Nhưng Trần Thịnh không quan tâm. Hắn chẳng màng nghĩ tới chuyện ai sẽ thắng, ai sẽ thua. Hắn chẳng quan tâm thế giới này có ra làm sao, hay bao nhiêu sinh mạng phải biến mất. Hắn chỉ mong có thể sống yên bình với vợ con của mình, bất chấp bão tố ngoài kia. Thứ gần gũi với ta nhất, đôi khi lại là thứ đáng sợ nhất.

Quang vừa phóng xe vừa nghĩ. Hắn đang hướng về nơi diễn ra Hội đấu giá, vùng ngoại ô phía Tây Bắc thành phố.

Bình thường, hắn chủ yếu di chuyển bằng đường cống ngầm, nhưng lần này, hắn muốn hít một chút khí trời để đầu óc thông thoáng. Và vì không thể cứ dùng Bộ Pháp chạy nhảy ngoài đường, hắn đành dùng xe máy của Thanh Hải.

Đã là Âm Hành Sứ Giả, muốn hòa nhập dễ dàng vào cuộc sống bình thường, thì bằng lái xe máy không thể không có.

Đối với công ty Thanh Hải, thì quản lý nhân sự Trương Minh Quang là một quản lý rất đổi bình thường. Không quá nổi bật, nhưng cũng không quá vô danh. Chỉ đơn giản là bình thường. Không giao tiếp quá rộng, cũng không khép mình một chỗ. Thích uống bia, đánh đề, chuyên môn giỏi, làm

việc chửi chửi. Chính vì mọi khía cạnh của hắn đều nằm ở mức bình thường như vậy, nên hắn như sinh ra để trở thành Âm Hành Sứ Giả.

Cũng như ở trong Vương tộc, hắn đẹp trai, nhưng không đẹp tới mức trở thành tài tử quốc dân. Hắn thiên tài, nhưng lại chưa kinh thiên động địa như Vương Bá Thế, lại không phế vật như Vương Vũ Hoàn. Hắn có một bà mẹ tài giỏi, nhưng chính sự tài giỏi của bà mẹ càng át đi sự tồn tại của hắn.

Các họ hàng dòng chính tại Long Thành, đôi lúc còn ở người ra không biết liệu mình có một bà con tên là Minh Quang hay không, các chi thứ như Vương Thế Kiệt thì càng chẳng bao giờ biết Vương Minh Quang là ai.

Nhưng đó chỉ là cách nhìn của người ngoài. Đối với bản thân Quang, hắn chưa bao giờ nghi ngờ dòng máu của mình, chưa bao giờ cảm thấy phải băn khoăn vì họ Trương của mình, hay thứ họ Vương mà hắn âm thầm được mang theo. Chỉ có Vương Vũ Hoàn mới thỉnh thoảng gọi hắn là Vương Minh Quang mà thôi, nhưng như vậy đã đủ. Đủ để hắn an tâm về xuất thân, về cội nguồn của mình.

Vương Tuyết Trinh từng dạy hắn, dù cả thế giới này có phản bội ta, thì dòng máu chảy trong người ta sẽ mãi là đồng minh của ta. Gia tộc, huyết thống, là thứ mà ta không bao giờ phủ nhận được, và nó cũng không bao giờ phủ nhận ta.

Dòng máu của Vương tộc, khiến người ta ước ao, khiến người ta ghen tị, khiến người ta ganh ghét, nhưng giấu lại, lại giống như một lời nguyền. Từ sau cuộc nói chuyện với Thánh Nữ, suy nghĩ ấy càng gieo vào đầu hắn. Hắn đã biết những gì về huyết quản chảy trong người mình?

“Tại sao ngươi lại vô tri như vậy?”

“Cô ta” từng nói với hắn như vậy. Vô tri? Những kẻ vô tri chẳng bao giờ nhận thức được sự vô tri của mình. Người ta chỉ biết được trong quá

khứ mình đã ngu xuẩn ra sao, nếu trong hiện tại họ thông minh hơn quá khứ. Khi người nhận ra mình đã từng vô tri tới mức nào, thì tức là người đã vượt qua sự vô tri ấy rồi.

Để hướng tới một sự vô tri khác.

Lời nguyện của Vương tộc, bắt đầu từ 3 nghìn năm trước. Kéo dài qua bao nhiêu thế hệ, để rồi tới tận ngày hôm nay, một hậu duệ đơn độc, mờ nhạt còn không mang họ Vương trong tên mình, lặng lẽ kiếm tìm chân tướng thực sự.

Quang rú ga, chiếc xe máy phóng vun vút về phía trước.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 301: Âm Mưu Thầm Lặng

Giải đấu bước vào ngày cuối cùng của vòng loại. Chỉ còn 32 thí sinh trụ tới cuối cùng. Sau vòng đấu này, sẽ chốt ra 16 người bước vào vòng sau.

Vương Thành Văn, đấu Vương Tuệ.

Nguyễn Thanh Phong, đấu Hoàng Bích Như.

Vũ Hải Phong, đấu Vương Khang.

Hồ Việt Khoa, đấu Phan Văn Linh của Phong Ba.

So ra, Triệu Thiên Trúc gặp một kèo đấu quá dễ dàng, không đáng nói tới. Bốn cặp đấu trên, đều là tâm điểm chú ý của tất cả mọi người. Có cả những thiên tài nổi bật được coi là hạt giống, lại có cả những con ngựa ô bất ngờ xuất hiện, cộng thêm drama giữa Vương Thành Văn và Vương Tuệ, khiến Giải đấu năm nay có quá nhiều trò vui.

Ví dụ như liệu học sinh bí ẩn của Phong Ba mà mọi người vẫn đoán già đoán non, nếu Vũ Việt đã bị loại rồi, lẽ nào lại là Phan Văn Linh? Trận đấu giữa Hồ Việt Khoa và Phan Văn Linh hẳn nhiên sẽ kiểm chứng điều này. Theo đánh giá của mọi người, Phan Văn Linh tuy cũng khá, nhưng chưa thể nào đạt tới đẳng cấp cao như vậy. Còn có thâm tàng bất lộ cái gì hay không, sau hôm nay đều sẽ rõ.

Rồi Vũ Hải Phong đấu Vương Khang, kẻ được ví như là “Ám Hành Sứ Giả nhí” của Thứ sử Vương Kiệt. Bởi vì cũng giống như mô hình mà

Vương tộc thường xuyên sử dụng, luôn cần có một trợ thủ đứng trong bóng tối lo liệu mọi sự. Mà Vương Khang được đào tạo đúng là để trở thành một người như vậy. Nếu Âm Hành Sứ Giả là trợ thủ của Nam Đế, thì trong tương lai Vương Khang sẽ trở thành trợ thủ của Thứ sử. Trong 6 tỉnh vùng Quy Hóa này, không khác gì dưới 1 người trên vạn người.

Tất nhiên là trong số các gia vệ, ai cũng biết đây chỉ là ví von mà thôi. Vương Khang không thật sự được trọng dụng tới vậy, nhưng tình cờ là hẳn có rất nhiều ưu điểm giống như một Âm Hành Sứ Giả. Mờ nhạt. Hay nói đúng hơn, là bình thường.

Quá đổi bình thường, tới mức người ta sẽ quên đi sự hiện diện của hẳn. Lại trải qua những huấn luyện đặc thù nhằm khuếch đại đặc điểm ấy lên, khiến hẳn trở thành một sát thủ khét tiếng.

Về mặt sát thủ, đúng là Vương Khang hữu ích, nhưng để được tín nhiệm tuyệt đối như cách mà Nam Đế dành cho Âm Hành Sứ Giả của mình, thì còn xa mới đạt được.

Liệu một thiên tài nổi bật như Vũ Hải Phong, gặp một kẻ thâm lặng như Vương Khang, trận đấu sẽ ra sao?

Rồi người ta lại để ý tới Nguyễn Thanh Phong và Hoàng Bích Như. Đều là học sinh Giáo phường Cẩm Giang. Một người chuyên về Nhạc, một kẻ chuyên về Họa. Nguyễn Thanh Phong lại mới 14 tuổi đã đạt tới Tầng Tư duy Tái tạo, so về tiềm chất, không thua kém gì Hoàng Bích Như. Nhưng Hoàng Bích Như nay đã 18 tuổi, tiềm chất không còn ẩn tàng, mà đã bộc phát ra thành tinh hoa, luyện tập Cầm Nghệ cũng từ năm lên 6, đến nay đã bước một bước chân vào đẳng cấp Nghệ nhân. So sánh ra, người ta đã thấy ngay kết quả trận chiến, chỉ mong chờ hai Nghệ sinh đấu với nhau, sẽ tạo nên khung cảnh hoa lệ thế nào, cũng mong chờ dưới áp lực của Hoàng Bích Như, tài năng của Nguyễn Thanh Phong sẽ bộc lộ mạnh mẽ hơn nữa.

Rồi người ta lại tặc lưỡi tiếc nuối. Giá như Cầm Dạ Nguyệt của Kinh Ngư có thể tham gia giải đấu, có thể đ-ng độ Hoàng Bích Như, thì chưa cần quan tâm trận đấu kết quả ra sao, chỉ biết có hai mỹ nhân tuyệt thế gây đàn cho mình nghe, đã là diễm phúc nghìn năm có một.

Với tâm trạng háo hức chờ mong như vậy, trận đấu đầu tiên giữa Nguyễn Thanh Phong và Hoàng Bích Như kết thúc với một kết quả không thể nào tụt hứng hơn.

Hoàng Bích Như không tới báo danh. Nguyễn Thanh Phong được xử thắng.

...

Khán giả sau một giây ngỡ ngàng, bắt đầu la ó hò hét. Bỏ thi? Cả cái sự kiện lần này, bỏ thi trở thành phong trào hay sao? Nếu nói là thí sinh yếu kém tự biết giữ mặt mũi mà rút lui, nghe còn có lý. Đẳng này đều là thiên tài tiếng tăm, ham muốn tranh đấu lại cao ngất trời, sao cứ đua nhau mà bỏ thi?

Vũ Hải Phong chấn thương bỏ hết mấy môn thể thao.

Vương Thế Kiệt đi mất hút đã mấy ngày, giải đấu cũng không thèm tham gia.

Vũ Việt, Phan Văn Linh rồi cả tá học sinh Phong Ba thì ngộ độc thực phẩm.

Triệu Thiên Trúc bỏ thi ngay đúng ngày cuối cùng.

Hoàng Bích Như không đến báo danh.

Sự kiện lần này, quảng bá thì rầm rộ, mà khi thực hiện, lại hết chuyện này tới chuyện khác, khiến khán giả không thể nào vị tha được thêm nữa.

Sự bất mãn của khán giả chẳng khiến chủ khảo Đinh Kiến Châu cảm thấy chút gì áy náy. Dân Đại Nam bất mãn, chứ có phải dân Bắc Hà đâu mà lo. Hắn phát tay cho tiếp tục giải đấu.

Trận đấu thứ hai, Vũ Hải Phong gặp Vương Khang.

Vương Khang không đến báo danh. Vũ Hải Phong được xử thắng.

...

Lần này không còn là la ó nữa, vì Vũ Hải Phong vẫn là nhân vật được yêu mến, nhưng mặt ai nấy đều hiện lên sự khó hiểu.

Cái quái gì đang xảy ra vậy? Trận đấu thứ 3, Hồ Việt Khoa gặp Phan Văn Linh.

Ôn trời, lần này không ai bỏ thi.

Phan Văn Linh bước lên đài, cúi đầu chào Hồ Việt Khoa một cái đầy lịch sự, chỉ thấy, nhân lúc hắn đang cúi chào, Hồ Việt Khoa đã một bước bước ra, đẩy đối thủ của mình bay khỏi võ đài.

Khán giả kêu gào chửi rủa ầm ỹ. Trọng tài cũng phải chạy ra hỏi han vài câu. Chỉ thấy Hồ Việt Khoa cầm mic ung dung đáp lại.

“Chú trọng hiệu suất”, rồi sau đó ung dung xuống đài.

Nhiều học sinh của Vô Cực và Hải Dương lăn ra cười. Thiên tài toán học có khác, rất chi là thực dụng. Học sinh Phong Ba kêu thét phản đối, nhưng nào có ai lắng nghe. Trận đấu thứ 4. Vương Thành Văn gặp Vương Tuệ.

Ít ra thì, vẫn còn lại drama phút chót này. Khán giả tạm quên đi nỗi hậm hực vì 3 trận đấu củ chuối vừa rồi, đặt mông lại ghế háo hức chờ xem trận đấu tâm điểm này.

Ai ngờ, chỉ thấy Vương Thành Văn vừa lên sàn đấu, đã dáo dác nhìn quanh như tìm kiếm cái gì.

Tiếng còi xuất trận vừa vang lên, Vương Tuệ cũng ngay lập tức lao tới tấn công.

Nhưng cùng lúc đó, từ trong đám đông nhốn nháo gần khu vực võ đài, một bóng người cũng ngay lập tức bay ra, nhắm thẳng vào sau lưng của Vương Thành Văn.

Một số học sinh quen mặt nhận ra, người này, chính là Vương Khang!

Bỏ cả việc báo danh, đứng lẫn trốn trong đám đông, chấp nhận phạm luật, chỉ vì giây phút này. Cả hai gia vệ giáp công Vương Thành Văn! Nhìn thấy tình cảnh này, ai cũng hiểu rõ, bọn họ không quan tâm thắng bại, mà chỉ muốn đánh tàn phế thẳng ôn dịch này.

Ai ngờ, đúng lúc này, Vương Thành Văn chợt như có mắt sau lưng, nó lách người né được đòn đánh lén của Vương Khang, xoay người giơ gót chân nện một cú vào mặt của Vương Tuệ, rồi dùng chân còn lại bật nhảy lên, vịn người, chân kia cũng đã thu về.

Phi Kê Hoàn Cước!

Một cú đá bung ra ngay trên không, kéo thành một vòng cung nằm ngang, vỗ thẳng vào mặt Vương Khang. Bốp!!

Vương Khang vừa mới bay lên, đã bị đá ngược về, quai hàm bị đá lệch sang một bên. Vương Tuệ cũng nằm dúm dục xuống sàn, mũi bị đá vỡ nát, không ngừng lăn lộn.

Trọng tài vội vã chạy tới tuýt còi. Vương Tuệ và Vương Khang phạm luật thi đấu, bị xử thua.

Trận đấu mới diễn ra chưa đầy 3 giây, đã kết thúc.

Khán giả chẳng còn sức lực để mà la ó nữa. Vương Thành Văn đứng trên rìa khán đài, nhìn xuống Vương Khang.

- Anh lần sau đừng nhảy lên khán đài như vậy nữa nhé, đây là nơi đánh nhau, nguy hiểm lắm.

- Mà... sao mà... biết được tao...? Tao... đã che giấu sát khí... rất kĩ...

- Em biết một người, che giấu còn giỏi hơn anh rất nhiều.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 302: Mẹ Em Có Dạy...

Nói về khả năng ẩn giấu sát khí, Vương Minh Quang có thể coi là cao thủ trong số những cao thủ. Vương Thành Văn lại tập võ với hãn suốt thời gian qua. Tuy hãn không bao giờ bung hết sức ra để đấu với thằng bé, nhưng việc che giấu sát khí đã ngấm vào trong máu, không phải là chuyện có nhường hay không. Vì vậy, suốt nhiều tháng trời, Văn phải tập luyện với một kẻ liên tục che giấu sát khí mỗi khi ra đòn.

Sát khí, chính là một loại ý chí. Mang theo ý chí muốn giết người mỗi khi ra đòn, là một loại bản năng. Cũng không khác gì muốn dồn sức lực bản thân thì phải cắn răng gồng người vậy, dù điều đó chưa chắc đã có hiệu quả. Cũng giống như phải vui thì mới cười, phải buồn thì mới khóc vậy. Dù có là diễn viên chuyên nghiệp, muốn khóc muốn cười đúng như kịch bản, thì họ thường tìm cách để điều chỉnh cảm xúc của bản thân, chứ không phải là dùng bất cứ cảm xúc nào cũng có thể khóc hay cười.

Bản năng của con người, là một hệ thống đã được lập trình qua hàng triệu năm tiến hóa, không phải là thứ mà người ta dễ dàng điều khiển. Khi đời sống ngày càng phát triển và thay đổi, thì bản năng ấy lại không còn phù hợp nữa, và trở thành một chướng ngại. Có rất nhiều những bản năng đã trở nên thừa thãi, thậm chí là ngu xuẩn, nhưng người ta không cách nào xóa bỏ được chúng, chỉ có thể kiềm chế chúng bằng tập luyện và rèn giũa. Nhưng, luyện tập, kiềm chế, cũng chỉ là một hành động mang tính gượng ép, còn những kẻ sinh ra đã có thể ẩn giấu được sát khí của bản thân, thì không gì xứng hơn danh hiệu sát thủ thiên bẩm.

Hệ quả của việc tập luyện với một kẻ như vậy, chính là khiến Vương Thành Văn vô thức lĩnh hội hai điều, không biết là tốt hay xấu. Thứ nhất là thái độ dửng dưng khi ra đòn độc thủ, thứ hai chính là khả năng nắm bắt sát khí vô cùng nhạy bén.

Cảm nhận sát khí, không phải chỉ có trong tiểu thuyết võ hiệp. Con người có 6 giác quan, thì giác quan thứ 6 gọi là Trực giác. Thứ giác quan này không biểu hiện rõ ràng, nhưng lại không thể phủ nhận. Nhận biết ý chí giết người của người khác, cũng không khác mấy việc nhận ra họ đang vui hay đang buồn, đang nói thật hay nói dối. Khi nhìn vào mặt một người đang nói dối, não ta tự động ghi nhận những “tín hiệu” của việc nói dối mà chính ta cũng không biết, ví dụ như hướng đưa lên của mắt, tần số chớp mắt, tần số nuốt nước bọt, điểm nhìn của mắt, các hành động bản năng, việc đưa tay lên gãi mũi, vân vân. Bản năng là vậy, nó là một hệ thống truyền thừa từ hàng triệu thế hệ, nó tồn tại và lập trình nên chúng ta. Có những bản năng đã trở thành thừa thãi, nhưng cũng có những bản năng không thể nào coi thường.

Một cách vô tình, Vương Thành Văn đã mài giũa được trực giác của mình, một cách vô cùng phiến diện. Nó không có khả năng nhận biết cảm xúc con người, nhưng lại nhìn ra được ý định của họ. Nó không có khả năng để biết ai đang nói dối, nhưng lại nhận thấy được sát khí từ họ. Nó chưa hiểu được quá nhiều về sự phức tạp của xã hội, nó chỉ biết những quy tắc đơn giản nhất, nguyên thủy nhất. Ví dụ như bị đánh thì phải đánh lại, ví dụ như sinh tồn là quan trọng nhất, ví dụ như là hứa hẹn cho người khác những thứ họ muốn, để họ làm cho mình những thứ mình mong muốn, vân vân. Tất cả những quy tắc ấy, nó đều cảm thấy đúng đắn, vì vậy, nó chưa bao giờ đào sâu suy nghĩ vào những hệ lụy phức tạp hơn của cuộc sống, mà ở độ tuổi của nó, chuyện này cũng là bình thường.

Vương Khang từ phía sau đánh lén nó, với một thứ sát khí đã được ẩn giấu khá kỹ lưỡng, nhưng đối với Vương Thành Văn, là quá sức lộ liễu.

Bằng một bản năng tự vệ, cộng thêm một chút đánh giá tình hình, nó chỉ có thể giải quyết tình huống nguy hiểm này bằng cách tấn công cả hai. Khi Vương Tuệ đang được Vương Khang giúp đỡ giáp công, cũng là lúc hắn cảm thấy mình đang có lợi thế, cũng chính là khi hắn buông lỏng cảnh giác nhất. (Ông nào chơi LOL gọi rừng lên gank xong chủ quan chết ngược thì sẽ hiểu rõ chuyện này).

Một cước đạp thẳng vào mặt Vương Tuệ đang đà lao tới, thực sự shock tới tận óc. Sau đó, mượn lực từ cú đạp này, quay người trên không đá bay Vương Khang đang lao tới. Đối với Vương Khang, không cần đánh gục, chỉ cần đá bay đi. Vì hắn ta phạm luật, nên chắc chắn trọng tài sẽ chạy tới can thiệp. Văn chỉ cần cầu thêm chút thời gian. Nhìn như nhẹ nhàng đơn giản, nhưng thực tế đều phải qua cân nhắc đắn đo của Vương Thành Văn. Trên thực tế, nó vừa bị hai cao thủ vây công, và chỉ cần sơ sẩy một chút, thì nó mới là người nằm cán, thậm chí là nằm luôn khỏi dậy nữa.

Tới lúc này, sau khi nghe trọng tài tuyên bố, Văn mới biết người vừa đánh lén mình tên là Vương Khang. Nó chẳng biết đầu đuôi câu chuyện ra sao, dù nó chính là trung tâm của câu chuyện, nó chỉ biết rằng ước hẹn của mình, là đánh bại hết 3 người trong giải đấu này. Đã xong.

- Anh là Vương Khang mà anh Vương Tuệ nhắc đến phải không?

- Đúng vậy. Thì sao?

- Giờ anh Tuệ nằm cán rồi, chốc anh thay mặt kí cho em Hợp đồng đại lý được không?

- Đại lý cái quái gì cơ?

- Để toàn bộ các cửa hàng của Vô Cực thành đại lý cho bên em đó. Anh xem - Văn thò tay vào túi quần, lấy ra một tờ giấy đã gấp làm 8 - Em lúc nào cũng mang mẫu hợp đồng theo người đây nè.

Học sinh các trường khác mặt nhăn lại, như phải nhớ tới những kỉ niệm cay đắng, còn học sinh Kinh Ngự thì cười lẫn lộn. Vương Thành Văn đi đâu cũng mang theo mẫu hợp đồng nhằm thu tóm thị trường, thật sự là một thái độ coi trời bằng vung. Nhưng ít ra, cả trường Kinh Ngự đều thích thú.

- Đéo!

- Hở? - Văn ngạc nhiên tròn mắt. Đối với nó, việc nuốt lời hứa là một tội lỗi kinh khủng lắm. - Bọn anh hứa rồi mà?

- Tao đéo có hứa! Là thằng Tuệ hứa! Mà tìm nó mà đòi! Mà thử hỏi cả trường Vô Cực này xem, có ai chịu theo cái lời hứa đó không?

- Khôngggggg!!!!

Học sinh Vô Cực tới xem cũng có tới hơn trăm người, đồng thanh hô vang.

- Thằng chó Vương Thành Văn đừng hòng xơ múi gì địa bàn của Vô Cực!

- Mẹ mà thằng chó, chủ nghĩa Đế quốc bành trướng đấy à? Mà nghĩ mà là ai mà dám thu tóm hết cái sự kiện này?

- Mà núp bóng chủ mà hơi nhiều rồi đấy!

- Có giỏi thì gọi Trần Phương Linh ra đây nói chuyện!

- Mẹ kiếp, thằng Vương Thành Văn mà bén mảng sang địa bàn của Vô Cực, bọn tao đánh què giò!

Tiếng chửi rủa từ phía Vô Cực vang lên. Dù các học viện khác đã kí hợp đồng, cũng không dám ho he gì, nhưng trong bụng lại vô cùng hả hê.

Đối với bọn họ, Vô Cực hay Kinh Ngư, đều là lũ đáng ghét. Ngồi coi hai bên đánh nhau chết hết đi, càng vui chứ sao.

Nghe những lời chửi rủa này, Kinh Ngư cũng không vừa, lớn tiếng đáp lại. Hai bên lời ra tiếng vô, không ai vừa lòng ai. Các học viện khác biết điều đều chuồn sạch, chỉ sợ lúc đánh nhau lại tai bay vạ gió. Tình hình đã căng thẳng tới mức tột độ, các giáo viên cũng không biết phải làm sao.

Cản? Chạy ra cản khéo ăn mấy viên gạch nặc danh vào đầu.

Mà cản được thì sao? Chúng nó lại kéo nhau ra chỗ khác đánh nhau, mình cản được tới bao giờ?

Mà cái đứa đầu têu ra toàn bộ vụ này đâu rồi? Vương Thành Văn! Nó đang làm gì? Nó đang đứng yên trên sân khấu, mặt không cảm xúc, rất bình tĩnh đón nhận toàn bộ những lời chửi bới, thản nhiên đứng nhìn hai bên khấu chiến.

Đây rồi! Đúng là tuổi trẻ tài cao! Ít ra thì, còn có một đứa đủ bình tĩnh đứng nhìn đại cục! Trọng tài mừng hóm nghĩ vậy. Hắn chạy tới đưa mic cho Vương Thành Văn, nhờ thằng này nói một tiếng để xoa dịu tình hình.

Được mic dí tới, Vương Thành Văn đang shock vì bị Vương Khang nuốt lời, nó hơi giật mình một chút.

- A...

Tất cả bỗng nhiên im lặng lại, hướng lên sân khấu.

Trọng tài gật đầu khích lệ. Tốt lắm em, nói đôi lời xoa dịu tình hình đi!

- Mọi người... bình tĩnh. Em có đôi lời muốn nói.

Trọng tài tiếp tục gật gù. Cố lên em.

- Mẹ em có dạy... nói dối là không tốt. Nuốt lời hứa là xấu xa. Không chịu tuân thủ ước định, thì là hèn nhát. Còn nhục mạ người, thì không thể tha thứ!

Trọng tài giật nảy mình. Thăng ôn này định nói cái gì vậy?

- Anh Vương Tuệ, Vương Khang, và cả trường Vô Cực, vừa nói dối, vừa nuốt lời, vừa không tuân thủ ước định, lại vừa nhục mạ người khác, vậy là vừa không tốt, vừa xấu xa, vừa hèn nhát, lại không thể tha thứ.

Đến lúc này, không chỉ trọng tài giật mình, mà toàn bộ các giáo viên, đặc biệt là các giáo viên Vô Cực, cũng điếng cả người. Nhiều người tức tốc chạy lên muốn ngăn Vương Thành Văn phát biểu tiếp, thì lại bị rất nhiều các “đồng nghiệp” ở học viện khác mỉm cười đầy ẩn ý giữ lại.

Wương Thành Văn cũng đã nói nốt câu cuối.

- Nên tất cả mọi người, hãy giúp em cho Vô Cực một bài học!

Lời vừa nói ra, toàn bộ Kinh Ngư đã ào ào xông lên.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 303: Kích Động Thì Dễ, Can Ngăn Thì Khó

Vương Thành Văn! Sao em dám...

Trọng tài đứng ngay đó, không kiềm chế nổi diên tiết gầm lên. Dám công khai kích động đánh nhau ngay trước mặt ban tổ chức như vậy, thật là không còn gì để nói. Nhưng... ngẫm đi ngẫm lại, “kích động đánh nhau” cũng chỉ là một khái niệm tương đối. Những lời nói vừa rồi của Vương Thành Văn, cũng không thể nào quy kết là “kích động đánh nhau” được.

Trịnh Đình Dũng là Viện trưởng Vô Cực, thấy học sinh của mình bị đánh, không thể nào không ra mặt, nhưng lại bị Bùi Kiến Huy khê khàng kéo tay lại, lắc đầu đầy ầm ỹ. Hắn rất ý nhị nhìn theo cái đánh mắt của Bùi Kiến Huy, thấy một nữ sinh đang ung dung ngồi đó xem đánh nhau, thỉnh thoảng lại quay sang chỗ các thầy giáo tươi cười.

Cứ đánh nhau như vậy, rốt cuộc chỉ hao binh tổn tướng mà thôi... Trịnh Đình Dũng cũng không còn “quân” để tham gia giải đấu nữa. Tứ Đại Hộ Pháp, tham gia không chỉ là để bắt nạt Vương Thành Văn, mà còn là “hàng” mà Vương Kiệt cho mượn, để giúp Vô Cực đạt thành tích cao. Nay “hàng” chưa làm gì đã rụng, Trịnh Đình Dũng cũng có thể lấy cớ để bắt đền với Vương Kiệt. Nể ơn huệ hắn đã chiếu cố tới cậu quý tử Vương Thế Kiệt bấy lâu nay, hẳn Vương Kiệt cũng không nỡ bạc đãi hắn. Còn liệu có nhờ được ngài Thứ sử can thiệp để cất nhắc lên Sở trưởng hay không, đúng là cũng không chắc lắm.

Kình Ngư... Nhìn như tầm thường vô danh, ai dè lại có nhiều nhân tố tai họa như vậy, không khác gì một con nhím, ai dẫm vào cũng trầy trật.

Bình thường, cứ mặc kệ con nhím ấy, Hải Dương Vô Cực Phong Ba đều là những con sư tử, việc của họ là tranh đoạt ngôi vương. Nhưng lần này, 3 con sư tử mãi cấu xé lẫn nhau, cuối cùng không còn nào tiến xa hơn con nào, lại để con nhím kia thuận thế bò lên trước.

Thi lý thuyết cũng thế, Hội thao cũng thế, kinh doanh cũng thế, giờ đến giải đấu, chỉ sợ cũng chẳng lành. Trịnh Đình Dũng không nhịn được đánh một ánh mắt đầy e dè sang lão Khoái hói, hiệu trưởng Kinh Ngư. Lão già này, ở trong ngành cũng được coi là lão làng, nhưng chưa từng tranh giành của ai cái gì, chạy chọt lên được hiệu trưởng một ngôi trường làng, rồi an phận đã hơn chục năm nay. Nhưng sau sự kiện lần này, làm gì có ai dám coi thường lão nữa? Nhẫn nhịn nhiều năm, là để phục tới thời cơ này, xuất quân tổng lực, làm rung động toàn thành sao?

Nguyễn Văn Khoái đang run lấy bầy vì thấy học sinh của mình gây chuyện, chưa biết làm sao để xử lý, chợt thấy Trịnh Đình Dũng liếc mắt sang phía mình, giật nảy cả mình. Lão ở thành phố này nhìn lên không bằng ai, nhìn xuống không ai bằng, nào dám gây chuyện với các “tay to” thành phố? Lão tưởng nhầm rằng Trịnh Đình Dũng đang ra hiệu cho lão tới giải quyết sự vụ.

Lão Khoái lập cập chạy tới định khuyên bảo đám đánh nhau. Chỉ thấy trong đó nào là rồng, nào là vượn, nào là hổ, rồi các kĩ thuật, võ phái, vũ khí gậy gộc đánh nhau tóe lửa, có cho lão sáu lá gan lão cũng không dám vào.

Lão chợt thấy Vương Thành Văn ngoan ngoãn đứng trên sân, lão đành lóc cóc chạy tới khuyên bảo.

- Văn à...

- A! Em chào thầy!

- Ờ... em bảo các bạn dừng tay được không? Đánh nhau như vậy... mất mặt trường mình quá...

- Như vậy là mất mặt hả thầy?

- Ờ... đúng rồi, cứ đánh nhau như vậy, người ta lại bảo trường mình không có văn hóa.

Cái lưỡi của người từng trải, là phải uốn được 720 độ. Muốn thuyết phục ai, thì phải nói sao cho xuôi. Lúc bình thường, chiến lực thấp kém, đánh không lại người, cũng có thể nói là mạnh được yếu thua. Tới khi đủ sức đánh lại người khác, thì lại có thể nói là người có văn hóa thì không nên gây chuyện.

Lão Khoái sống ở đời mấy chục năm, chỉ cầu vô vi trung dung, không gây chuyện với người, người không gây chuyện với mình. Cứ thoải mái tự tại không cao không thấp, cả đời được bình an.

Ngũ uẩn giai không, hà cớ gì phải cố chấp những thành tích?

Giờ lão Khoái đem triết lý sống ấy gián tiếp truyền lại cho học trò. Một điều nhin là chín điều lành. Chỉ mong Kinh Ngư đừng hung hăng như vậy, đừng đắc tội với người, thì sau này được yên ổn.

Chẳng biết Vương Thành Văn tiếp thu được bao nhiêu triết lý sống này, nó cầm ngay lấy cái mic của trọng tài, hét thật to.

- Các anh chị Kinh Ngư ơi! Dừng tay!

Đang hăng say hành hạ học sinh Vô Cực, phía Kinh Ngư giật mình dừng năm đấm lại, ghéech mặt lên sân khấu tỏ vẻ ngờ hoặc.

- Thầy hiệu trưởng đã nói, lần này đi thi, là để khiến Kinh Ngư nở mày nở mặt! Là để khiến cho không còn bất cứ ai dám coi thường! Nhưng

chúng ta lại hung hăng mạnh động như vậy, là không có văn hóa, điều này không đúng với mong muốn của thầy hiệu trưởng!

Lão Khoái đứng bên gập gù. Phải, phải.

Văn lại nói tiếp.

- Dù cho các trường khác có vô văn hóa như thế nào, trường chúng ta cũng nhất quyết phải giữ lấy văn hóa!

Học sinh Vô Cực thấy có người khuyên can, còn đang vui mừng, chợt nhận ra hình như bị chửi xéo là vô văn hóa, mặt lại méo xệch lại. Mà thôi, ít ra thì thoát trận đòn này đã, rồi tính...

Bốp!! Bốppp!!!

Học sinh Kinh Ngư vừa ngừng tay đôi chút để nghe lời Văn nói, lại tiếp tục ra tay. Trận đánh càng ngày càng thảm khốc.

Văn quay sang với lão Khoái, nhún vai vẻ bất đắc dĩ.

Con người là giống loài bạo lực. Cái người ta cần, chỉ là một cái cớ để đánh nhau. Kích động một trận chiến thì rất dễ, can ngăn một trận chiến lại khó vô cùng. Trong đám học sinh Kinh Ngư kia, nào có ai là vì danh dự của trường, nào có ai vì giúp đỡ Vương Thành Văn? Thứ người ta cần, là được hòa mình vào trong một đám đông hung hãn, và có một cái cớ đủ chính đáng để hung hãn, vậy thôi.

Muốn dừng một cuộc chiến lại ư? Đối với Văn bây giờ, là chưa đủ sức. Sau này càng lớn lên, nó càng sâu sắc cảm nhận được điều này.

Muốn cản lại một cuộc chiến, cần một nhân vật đủ mạnh. Mạnh đến mức đủ sức áp chế tất cả. Các thầy cô đồng loạt nhìn sang Đinh Kiến Châu. Ở đây, chỉ mình ông ta có học vị Tiến sĩ. Đàm Đức Vũ thì không tham dự.

Đình Kiến Châu nhún vai cười trừ. Nguyên tắc của Bắc Hà, hần ai cũng rõ. Chuyện không liên quan tới mình, không can dự vào. Kinh Ngự với Vô Cực, đều là học viện của Hải Thành. Chuyện nội bộ thế này, cứ đóng cửa bảo nhau, người ngoài xen vào thật sự không tiện.

Rốt cuộc, Bùi Kiến Huy cũng không thể nhắm mắt làm ngơ. Dù rằng nhìn hai nhà này đánh nhau, hần chỉ thấy có lợi cho mình, nhưng thể diện của đơn vị tổ chức, thể diện của học viện nói riêng, và giới giáo dục Hải Thành nói chung, cũng không nên để quá lỗ.

Thế giới này, mạnh được yếu thua, người ta lấy cạnh tranh nhau mà tiến lên. Nhưng đây là môi trường giáo dục, cạnh tranh cũng không thể quá mức. Nếu không, nào có phụ huynh dám gửi con em đi học nữa? Điểm ưu việt giữa trường học và “trường đời”, không chỉ nằm ở hệ thống kiến thức bài bản, mà còn ở tính bảo bọc cao.

Chạy tới xin ý kiến của Cầm Dạ Nguyệt, hứa hẹn đủ điều, nữ sinh này mới khẽ gật đầu đồng ý. Kể cũng lạ, đạt tới tầm như Bùi Kiến Huy, chẳng hiểu vì sao vẫn phải cúi mình trước một thiếu nữ 17 tuổi. Chính hần cũng không hiểu. Hần còn hậm hực, vì sao tên Trịnh Đình Dũng không chạy ra san sẻ cùng mình trách nhiệm này.

Được Cầm Dạ Nguyệt “bật đèn xanh”, rốt cuộc thì đội ngũ kỉ luật của học viện Hải Dương - học viện lâu đời nhất Hải Thành, cũng được dịp xuất binh.

Hải Linh Đội! Tiền thân là đội ngũ trị an cho toàn bộ xứ Hải Thành, lịch sử có bề dày đã mấy trăm năm, đã cùng học viện Hải Dương khắc nên bao nhiêu trang sử ở đất cảng. Dần dần, Hải Linh Đội trở thành một đơn vị đào tạo học viên tinh nhuệ của Hải Dương, dù chỉ toàn là học sinh, nhưng uy danh không kém bất kì một đội ngũ nào tại Hải Thành.

Chỉ khi nào Hải Dương phải phái ra Hải Linh Đội, người ta mới được nhắc nhở rằng, học viện hùng mạnh nhất Hải Thành, không phải là nói chơi! Vô Cực hay Phong Ba, cạnh tranh được là nhờ thành tích, nhưng đó cũng là vì Viện trưởng đời này của Hải Dương yếu kém. Hơn nữa, Hải Linh Đội là thuộc về một mục đích bí ẩn hơn, cao cả hơn là cạnh tranh thông thường, nên Hải Dương chưa bao giờ hiển lộ quá nhiều.

Hải Linh Đội, thâm sâu khó dò, chỉ có thể nhìn thấy bề mặt. Lần này xuất binh, chỉ có 20 người, nhưng khí thế ngút trời. 20 bộ đồng phục xanh biếc phấp phới oai vệ, chinh tề lao thẳng vào cuộc hỗn chiến.

Nhưng khí thế oai vệ này chẳng giữ được lâu, vì Kinh Ngư và Vô Cực cũng chẳng phải là đàn gà. Hai bên đều có chiến lực ở mức nhất định, lại đánh nhau tới sôi cả máu, mức độ dần trở nên hỗn loạn và tàn khốc tới đỉnh điểm. 20 người Hải Linh Đội lao tới, chẳng những không trấn áp nổi, còn không khác gì là góp vui cho cuộc hỗn chiến, đánh nhau tới bụi đất bám đầy, trông không khác gì lũ trẻ con nghịch đất. Giờ chẳng ai còn nhận ra ai, cứ túm lấy đũa trước mặt mà đâm, mà đá, mà cào. Từ xa nhìn lại, thật là khó tả.

May thay, thảm họa này chỉ là về mặt thị giác, chứ không mang tính thực chất. Bởi những ai tinh ý, cũng đã thấy các giáo viên của Hải Dương chia nhau kích hoạt kết giới. Hà Chí Thương cảm nhận rõ mồn một, từ trong các khu nhà xung quanh, ngay từ những bức tường, toát ra một loại khí kì lạ, đan kết với nhau, tạo thành một trận đồ phong ấn. Các học sinh dù có đánh nhau kinh khủng cỡ nào, cũng không chịu quá nhiều sát thương.

- Ồ...

Hà Chí Thương chỉ gật gù. Thật tình cờ lại có dịp chứng kiến một tình huống thú vị tới vậy, còn khám phá ra bí mật của học viện này.

Cuộc chiến không có thương vong, rất nhanh khiến đám học sinh bình tĩnh trở lại. Ai nấy đều mệt lử người. Hải Linh Đội cũng dần kiểm soát được cục diện.

Đánh nhau xong, không có khiển trách gì, ai lại về nhà nấy, bình tĩnh ngồi xuống xem tiếp.

- E hèm... Vậy giờ chúng ta tiếp tục chứ nhỉ?

Nhận thấy mình là chủ khảo, rốt cuộc vẫn cần lên tiếng, Hà Chí Thương lại ra hiệu cho giải đấu tiếp tục.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 304: Một Câu Hỏi Khó

- Thấy gì chứ?

Hà Chí Thương tiến lại sau lưng Văn. Thăng bé vẫn đứng trên sân khấu, ánh mắt mơ hồ ngắm nhìn những dãy phòng học trước mặt. Vừa rồi, nó mơ hồ cảm thấy chút gì.

Nghe thấy lời hỏi, nó quay lại, chỉ khẽ gật đầu.

Hà Chí Thương mỉm cười động viên nó, khẽ vỗ vai nó một cái.

- Xuống đi, để các bạn khác còn so tài chứ.

Văn nhảy xuống khỏi sân khấu, thản nhiên đi về chỗ của trường mình trong ánh nhìn soi mói của học sinh Vô Cực. Lời hứa của Vương Tuệ, nó vẫn chưa quên đâu.

- Thưa thầy, vì sao... thầy lại ưu ái Vương Thành Văn tới vậy?

Triệu Thiên Trúc đợi hần trở về, mới lặng lẽ hỏi. Có những chuyện, Hà Chí Thương không nói với hần. Hần cũng biết nên giữ một khoảng cách nhất định. Nhưng chuyện về Vương Thành Văn, thật sự rất lạ. Hần đã lén tìm hiểu về thăng bé. Dù xuất thân có hơi bí ẩn, nhưng cũng rất khó để liên hệ một đứa bé xa xôi tận Đại Nam, với một vị Hoàng đế Bắc Hà.

“Con riêng chăng?”, đây là suy nghĩ thoáng qua của Triệu Thiên Trúc, nhưng hần cảm thấy mọi chuyện còn phức tạp hơn như vậy, nhất là khi đọc tới cái tên Hoàng Bích Thanh.

Vương Thành Văn, sinh ngày 1/6/6000, 1 giờ 32 phút sáng, chòm sao Bạch Vĩ, tướng số bình thường, mệnh Bình Địa Mộc (Cây dưới đồng bằng), cuộc đời êm ả không sóng gió, không có nhiều biến cố, cũng khó làm nên sự nghiệp. Thành tích học tập kém, bạn bè không có nhiều, gia cảnh nghèo khó. 10 năm trước, hai mẹ con xuất hiện tại Hải Thành, vất vả kiếm sống qua ngày. Một đứa nhóc như vậy, có gì đặc biệt?

Sinh năm 6000, vậy là năm nay 11 tuổi, tính thêm tuổi mụ, là 12. Kỉ lịch thứ 6000, là một năm biến động quá lớn đối với cả lục địa, ấy thế mà lại mang mệnh Bình Địa Mộc, thật là trớ trêu. Kỉ lịch thứ 6000, cũng là năm chứa quá nhiều bí mật, của cả Đại Nam, lẫn Bắc Hà, là dấu mốc khó có thể quên của bất kì ai trong cuộc.

Những chứng nhân của năm tháng ấy, giờ còn có Hà Chí Thương, Vương Vũ Hoành, và Phạm Viết Phương. Còn có cả... Hoàng Bích Thanh.

Giờ đây, khi thấy Hà Chí Thương quá đỗi ưu ái Vương Thành Văn như vậy, thậm chí còn đem Kính Hoa Thủy Nguyệt truyền thụ lại, Triệu Thiên Trúc càng cảm thấy rõ ràng hơn, năm Kỉ lịch thứ 6000 ấy, còn nhiều điều mà hắn không biết tới.

Hà Chí Thương nghe câu hỏi của học trò mình, chỉ lắc đầu cười trừ.

- Thiên Trúc này, tội lỗi của con người, dù có bao nhiêu năm tháng trôi qua, rốt cuộc rồi lại phải đối mặt. Người có chạy trốn cả đời, cũng không thể trốn thoát khỏi lương tâm của mình.

Buông lại một lời nói khó hiểu như vậy, hắn đi tới đài đích thân làm giám khảo, mặc kệ Triệu Thiên Trúc muốn nghĩ gì thì nghĩ.

“Vương Thành Văn, có phải là con riêng của lão ta chứ?”. Suy nghĩ này lại nảy lên trong đầu hắn, nhưng rồi hắn lại thấy không phải. Con riêng của Hà Chí Thương, mà lại dốt Văn giỏi Toán sao? Nhìn thế nào cũng thấy nó mang dòng máu Vương tộc.

Người ta vẫn nói, 11 năm trước, vợ con của Vương Vũ Hoành bị anh trai mình truy sát, chết không toàn thây. Nhưng hiện nay đã biết Hoàng Bích Thanh còn sống, vậy thì Vương Thành Văn, hẳn là hoàng tử lưu lạc của Đại Nam. Trong hồi tai kiếp năm đó, hẳn hai mẹ con họ được người bí mật giúp đỡ, chạy tới Hải Thành lánh nạn. Chuyện như vậy không có gì là phức tạp, vậy tại sao còn khiến Triệu Thiên Trúc cảm thấy còn nhiều khúc mắc?

Người đã giúp đỡ Hoàng Bích Thanh, là ai? Kẻ có thể man thiên quá hải, che mắt một hung thần như Vương Bá Thế, để bảo vệ vợ con của Vương Vũ Hoành, có thể là ai?

Là Hà Chí Thương sao? Nếu vậy, thì đây phải là ơn huệ, chứ đâu phải là tội lỗi? Và vì sao sau từng ấy ơn huệ, quan hệ giữa hắn và Vương Vũ Hoành vẫn tệ như vậy?

Cũng có thể, không phải là Hà Chí Thương.

Có thể, một thế lực nào khác đã xuất hiện và âm thầm ra tay.

Một thế lực đủ mạnh và đủ can đảm để can dự vào chuyện tranh đoạt Vương quyền của Đại Nam.

Ví dụ như... Thánh Nữ.

Triệu Thiên Trúc chợt cảm thấy đau đầu. Không cần biết Vương Thành Văn thật ra là ai, nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, thằng bé đóng một vai quá quan trọng trong toàn bộ vở kịch này. Mọi thứ vô tình hay cố ý, đều xoay quanh nó. Đây là điều mà dù nó có muốn hay không, nó buộc phải chấp nhận. Cái ngày nó nhận ra điều này, có lẽ phải rất đau lòng. Triệu Thiên Trúc hiểu, nhưng hắn không thấy thương cảm. Suy cho cùng, trên đời này ai chẳng phải diễn một vai diễn, chẳng phải tham gia một vở kịch?-
Nguyễn Thanh Phong!

- Có em!

- ...

....

- Nguyễn Thanh Phongggg!!!!

- Có em!!!

- Có có cái quái gì?!!! - Sau nhiều sự việc như vậy, trọng tài bắt đầu trở nên cáu gắt. - Còn không mau lên sàn đấu?

Văn phì cười. Nguyễn Thanh Phong chính là như vậy. Không bảo hăn chi tiết việc hăn phải làm, hăn sẽ không làm. Bảo hăn lên đài, hăn mới từ tốn lên đài.

- Hồ Việt Khoa!!

- Có em!!

Hồ Việt Khoa nhanh nhẹn hoạt bát hơn rất nhiều. Hăn cứ như sợ lãng phí bất kì giây phút nào, thoăn thoắt chạy tới, giẫm chân nhảy vọt lên đài. Một cú nhảy không quá dài, cũng không quá ngắn, lại vừa tiết kiệm được tối đa sức lực.

- Tài năng toán học này, có thể sánh ngang với Vương tộc.

Văn giật mình quay lại, đã thấy chủ khảo Đinh Kiến Châu đứng sau lưng nó từ bao giờ. Ông thầy này rất thích đột ngột bắt chuyện từ sau lưng người khác.

- Cứ có tài năng về toán học, là lại phải so sánh với Vương tộc à? - Nó hỏi lại. Nó cảm thấy định kiến như vậy, thật không đúng.

- Ừm, đúng vậy. Trên thế gian này, không phải chỉ có mình Vương tộc giỏi Toán. Bọn họ cũng chưa chắc là những kẻ giỏi Toán nhất. Nhưng vì chiến lược quá mạnh mẽ của mình, mà cái tên của họ được khắc sâu trong trí não mọi người, khiến cho khi nhắc tới Võ thuật, Toán học, Khoa học... thì lại nghĩ ngay tới Vương tộc. Cũng giống như khi nhắc tới Văn học, người ta lại nói tới Hà mạch, nói tới Hội họa và Âm nhạc, thì nhắc tới Edward.

- Vì sao mọi người lại thích so sánh như vậy? - Văn lại hỏi.

- Vì sao ư... Câu hỏi này... Em là người đầu tiên hỏi thầy. Bởi vì... mọi người đều khao khát được mạnh mẽ như họ? Ai cũng mơ rằng họ có thể vươn tới đỉnh cao mà.

Văn chỉ lắc đầu.

- Em không hiểu nổi. Tại sao lại đem mình đi so sánh với người khác như vậy? Làm người bình thường chưa đủ hay sao? Muốn tiến xa hơn, thì nên so sánh với chính bản thân mình của ngày hôm qua chứ?

Hà Chí Thương phì cười. Thăng bé này, thật sự khác biệt.

- Hà hà hà, phần đông con người sinh ra, là để chạy theo kẻ khác. Còn có những người sinh ra, là để chạy theo chính mình.

- Thầy từng nói, con người chỉ nên tuân theo Thiên Mệnh.

- Đúng thế. Số ít mà thầy nói tới, chính là những người nắm Thiên Mệnh trong tay.

- Vậy, thầy đã nắm được Thiên Mệnh trong tay chưa?

- ...

Hà Chí Thương trầm ngâm một chút, rồi trả lời.

- Đúng là một câu hỏi khó.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 305: Lắm Tiền Chơi Bì

Nhìn Hồ Việt Khoa, không ai nghĩ hắn là người Giang Hạ. Không tao nhã thư sinh, mà khù khoằm dị hợm, gương mặt xương xẩu nhô ra trên cái cổ nằm ngang, nom như một con kền kền. Cộng thêm với sống mũi gầy gập, đôi mắt sâu hoắm và sắc lẹm, khiến người ta liên tưởng ngay tới một loài chim ăn xác thối.

Dù dị hợm như vậy, nhưng nhìn vào hắn, ai cũng cảm thấy dè chừng. Như thể bị một đôi mắt cú vọ nhìn chăm chăm, chực chờ lúc sơ hở là lao tới xơi tái. Đối diện với ánh nhìn ấy, người ta cứ phải căng người lên, nín thở đề phòng. Một thiên tài toán học, tôn sùng sự thực dụng, sức tập trung kinh khủng, và chỉ chăm chăm nhìn vào một mục tiêu. Có lẽ, sự quyết tâm đánh chết đối thủ của hắn cũng cao như quyết tâm giải một bài toán khó vậy.

Phan Văn Linh chỉ hơi cúi chào hắn một cái, hắn đã chớp ngay lấy cơ hội ra tay, một đòn đẩy đối thủ văng khỏi đài. Một kẻ hành động chỉ dựa trên con số mà không thêm quan tâm tới đạo đức hay danh dự, thì chỉ trích hắn cũng bằng thừa. Muốn đối đầu với hắn, chỉ có thể thực dụng ngang với hắn.

Một đối thủ như vậy, thật sự phù hợp với Vương Thành Văn. Có lẽ nó cũng là người duy nhất cảm thấy, chiến thuật của Hồ Việt Khoa không có gì là sai. Dùng cách hiệu quả nhất để giành chiến thắng, vô cùng đúng đắn. Những thứ luật thi đấu không cấm, thì hoàn toàn được phép dùng. Hơn nữa, nếu cả hai đ-ng độ nhau, sẽ là một cuộc chiến đầy toan tính.

Không ngừng tính toán để tìm ra đối sách phù hợp nhất cho từng trường hợp, chính là một trong những nền tảng cơ bản của Độc Tâm Thuật. Những người có khả năng tính toán tốt, đặt họ vào trong một trò chơi cụ thể, họ sẽ rất nhanh chóng làm chủ luật chơi. Nhưng, vì cuộc sống là một cuộc chơi mà không phải ai cũng biết rõ luật, nên chỉ khả năng tính toán không thôi thì chưa đủ. Người ta cần thêm một năng lực nắm bắt tâm lý đối thủ để tìm ra luật chơi. Chỉ khi nào hội đủ hai yếu tố đó tới mức thượng thừa, mới nắm được Độc Tâm Thuật. Mà điều này thật sự rất hiếm. Có người giỏi về tính toán, lại ngờ nghệch với các mối quan hệ. Có người tinh tế dễ dàng nắm bắt tâm lý con người, lại kém về tính toán. Có người giỏi được cả hai, nhưng cả hai chỉ đạt tới mức độ vừa phải.

Hiện giờ, dù là Vương Thành Văn hay Hồ Việt Khoa, thậm chí là Vương Minh Quang, cũng chưa đạt tới cảnh giới thượng thừa của Độc Tâm Thuật. Còn khả năng phát triển năng lực này trong tương lai, còn là một ẩn số. Dù sao, Độc Tâm Thuật cũng không phải là loại năng lực duy nhất mà Cường giả cần có.

Còn trong hiện tại, một cách vô thức, Vương Thành Văn thật sự mong chờ được đối đầu với đối thủ này. Nhưng ngược lại, nó lại mong Nguyễn Thanh Phong có thể thắng.

Mà có lẽ nó cũng là người duy nhất mong như vậy.

- Nguyễn Thanh Phong đấu Hồ Việt Khoa, bắt kèo ai đây?

- Còn phải hỏi! Đương nhiên là Hồ Việt Khoa rồi!

- Nguyễn Thanh Phong cũng khá đấy, nhưng có lẽ cần thêm vài năm phát triển nữa...

Trong đám cá cược đều rỉ tai nhau như vậy. Chả ai dám đặt kèo Nguyễn Thanh Phong. Tới cả khi nó quay sang hỏi Đinh Kiến Châu, để xem ông thầy này đánh giá thế nào, kết quả cũng không có gì khác.

- Ai đấu với Hồ Việt Khoa cũng có cơ hội, nhưng chỉ duy Nguyễn Thanh Phong là không.

- Vì sao vậy ạ?

- Ăn đòn rất thảm. - Đinh Kiến Châu, tức Hà Chí Thương chỉ ngao ngán lắc đầu.

Đây là đạo lý đã rõ ràng rành. Một họa sĩ thần thơ đầu óc trên mây, đấu với một kẻ thực dụng đến mức tàn nhẫn, ăn đòn thảm, còn là nói giảm nói tránh. Tiếng còi bắt đầu vừa vang lên, lần này không có ai cúi chào ai, chỉ có Hồ Việt Khoa chớp thời cơ lao tới. Nguyễn Thanh Phong cũng đã rút cây bút của mình ra, khiến nhiều người thở phào nhẹ nhõm. Dù có ủng hộ hay không, không mấy ai thích nhìn thí sinh bị ăn đòn quá tởm cả. Ít ra thì Nguyễn Thanh Phong cũng nên phản kháng lại đôi chút.

Ván trước Hồ Việt Khoa xuất kì bất ý, chưa ai nhìn ra năng lực của hắn, nhưng lần này mọi người đã thấy một quả bi sắt nhỏ quay xung quanh người hắn.

- Phi Hành Khí?

- Cách không khiến vật? Bản thân quả cầu đó cũng được chế tác đặc biệt nên mới gọi là Phi Hành Khí, người dùng cũng phải sử dụng khí lực của bản thân để điều khiển quả cầu.

- Một thiên tài Toán học, sử dụng Phi Hành Khí, hình như rất là phù hợp?

- Quá phù hợp chứ còn gì nữa! Sử dụng Phi Hành Khí, lại tính toán được quỹ đạo bay của vật, thì quá là đáng sợ!

Quả bi sắt vung một vòng elip trên không trung, kéo theo tiếng gió vun vút, nhắm thẳng vào mặt của Nguyễn Thanh Phong.

Đừng nói là người trên sân, một đòn này quá đột ngột, quá gọi cảm giác đau đớn, không ít người vô thức nhắm tịt mắt lại. Cứ tưởng tượng tới cảnh Nguyễn Thanh Phong ăn trọn một bi sắt vào mặt là ai cũng thấy đau đớn rồi.

Vút!!!

Nhưng điều đau đớn mà mọi người nghĩ tới trong thoáng chốc ấy, lại không xảy ra. Nguyễn Thanh Phong đã vung bút lên vẽ một đường, kéo theo đó là một luồng gió mạnh. Viên bi sắt bị gió đẩy văng lệch cả quỹ đạo bay, cắm một lỗ sâu hoắm lên nền sân.

- Ui da!

Trọng tài là người đã gắn bó với sân đấu này đã nhiều năm. Đúng là sân đấu càng ngày càng xuống cấp không chịu nổi cường độ tỉ thí của các học viên, nhưng trình độ của học viên không mấy ai phá hoại nổi sân đấu. Nay toàn là các thiên tài quyết đấu, mỗi lần nhìn mặt sân bị tổn thương, trọng tài lại thấy xót xa.

Nhưng chẳng ai quan tâm tới cảm xúc của trọng tài cả, mọi người còn đang xuýt xoa về pha thi đấu vừa rồi, viên bi sắt từ dưới sàn đã bay vọt lên, lại tiếp tục nhắm tới Nguyễn Thanh Phong.

Vút!!!

Nguyễn Thanh Phong lại vung bút, quả bi lại bị đánh lệch đi một bên, nhưng lần này, quỹ đạo của nó dù bị đánh lệch, vẫn bay sát qua người hấn.

- Anh ấy đang điều chỉnh quỹ đạo quả bi!

Đứng bên cạnh Hà Chí Thương, Vương Thành Văn là người đầu tiên nhận ra. Tính toán hướng gió và tốc độ của gió dựa trên khối lượng của bi sắt và độ lệch quỹ đạo của hòn bi, không phải là không thể. Rồi từ đó, điều

chỉnh một quỹ đạo khác để vừa nhắm vào chỗ yếu hại của đối phương, vừa toan tính khi đối phương phòng ngự thì quỹ đạo mới vẫn đánh được vào một yếu điểm khác.

Tính toán như vậy trên lý thuyết thì dễ, vào thực tế lại có những biến số. Ví dụ như hướng vung bút của Nguyễn Thanh Phong mỗi lần một khác, tốc độ gió không lần nào giống lần nào. Dù có là thiên tài Toán học, thì những sai số này cũng không thể giải quyết chỉ trong một lần thử nghiệm, càng không thể đảm bảo trăm phần trăm thành công.

Hướng suy nghĩ này của Hồ Việt Khoa, Vương Thành Văn đồng cảm tới mức kì lạ. Nó như hoàn toàn coi mình là người trên trận, đối đầu với Nguyễn Thanh Phong, tính toán ra các hướng tấn công khả dĩ.

- Cần thử nghiệm nhiều lần, và với nhiều bi hơn thì cơ hội sẽ tăng cao hơn.

Ngay khi Vương Thành Văn vừa lẩm bẩm như vậy, trên trận, Hồ Việt Khoa đã rút ra thêm 5 hòn bi sắt. Tổng cộng đã là 6 hòn!

- Hồ Việt Khoa là ai, mà lại lẩm tienn như vậy?!! - Tới lúc này học sinh Hải Thành đã tròn mắt. Phi Hành Khí bán ở Đại Nam, giá cũng đã dao động từ 500 cho tới 1000 hào! Bán ở Bắc Hà, giá còn có thể đội lên nữa, vì là hàng nhập khẩu. Hồ Việt Khoa chơi 1 lúc 6 cái như vậy, chẳng phải Đại phú hào thì là cái gì?!!

- Mà y chả biết gì cả! Bố của Hồ Việt Khoa là Viện trưởng Viện Khoa học Bắc Hà. Mà y cũng biết đấy, Bắc Hà hằng năm chi hàng trăm tỉ vào nghiên cứu Khoa học, nhưng có ra được thành tựu mẹ gì đâu! Toàn bộ ngân sách ấy là vào túi các ông to hết! Đấy, toàn mua bi về cho con nhà mình chơi!

- Đúng là lẩm tienn chơi bi mà!

- Há há há!!

Học sinh Hải Thành phá lên cười. Cười mà lòng quặn thắt vì ghen tị. Con nhà giàu, mỗi lần khoe của là lại khiến không ít con tỵm chạnh lòng đau đớn.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 306: Thần Phong Thịnh Yên

6 hòn bi sắt bay vù vù trên không, không ngừng luân phiên nhắm thẳng vào Nguyễn Thanh Phong. Tên này cũng chẳng vừa, tay cầm bút thoăn thoắt vẽ trên không, phòng ngự lấy mọi phương vị.

Uỳnh!! Uỳnh!! Uỳnh!!

Người xem liên tục nghe thấy tiếng bi sắt bị gió đánh văng, rơi uỳnh uỳnh xuống nền đá, cùng với đó là tâm trạng đau xót của trọng tài.

Cảnh tượng này, lại khá là quen thuộc?

Hơn ai hết, Vương Thành Văn là người biết rõ tình huống này. Cũng giống hệt như trận đấu giữa nó và Vương Phú. Lợi dụng những điểm mà quả chùy đánh lên, đọc được các hướng tấn công theo thói quen của đối thủ.

Lần này có hơi trái ngược một chút, nó tin chắc Hồ Việt Khoa đang sử dụng chính vũ khí của mình, qua đó đọc được cách thức phòng ngự của đối thủ.

Nắm được thói quen của đối thủ, thì điều chỉnh phương thức công kích của bản thân, không quá khó khăn.

Bốp!!

Sau khoảng hơn 60 lần thử nghiệm, cuối cùng đã có một viên bi sắt vượt qua làn gió phòng ngự, đánh thẳng vào khoeo chân của Nguyễn Thanh

Phong.

Một quả bi sắt có trọng lượng 3kg, bay với tốc độ 80km/h, phang thẳng vào một thư sinh chân yếu tay mềm của Giang Hạ, thì kết quả ra sao? Là xương nát thịt cũng không ngoa. Nhưng may mắn đây chỉ là tỉ thí học đường, vũ khí đều đã phủ một tầng phong ấn. Nguyễn Thanh Phong không có bị phang gãy xương nát thịt, chỉ bị tê buốt, khuyu cả người xuống.

Tiếp theo đó, là những viên bi tới tấp bay tới, đập vào vai, vào khuỷu tay, vào mặt... Khấp người Nguyễn Thanh Phong dần tím bầm, nhưng tay hấn chưa bao giờ ngừng bút. Ngọn bút lông vẫn vung vẩy khắp không gian, càng ngày càng uyển chuyển, điêu luyện.

Gió ngang. Gió dọc. Gió đông. Gió tây. Gió bắc. Gió hàn. Gió nồm. Gió ôn. Gió ngược. Gió thu. Gió trên mặt sóng. Gió bão...

Từng đợt gió xuất hiện theo những cái vung tay của Nguyễn Thanh Phong, dần dần đan vào nhau, bao quanh hấn, tạo thành một bức màn gió khổng lồ đánh bật mọi thứ xung quanh.

Toàn bộ học sinh Giang Hạ cảm thấy quen mắt mà không thể nhớ ra điều gì. Hà Chí Thương là kẻ đầu tiên đọc ra toàn bộ.

Tung Phong. Hoàn Phong. Đông Phong. Tây Phong. Bắc Phong. Hàn Phong. Ôn Phong. Nghịch Phong. Thu Phong. Triều Phong. Cuồng Phong... Một năm ở xứ Giang Hạ có tất cả 16 loại gió thổi qua, năm nào cũng vậy. Nguyễn Thanh Phong, một giáo sinh Cẩm Giang, hay trốn tiết trèo lên mái nhà hóng gió, lại nắm vững toàn bộ 16 loại gió trên, để rồi khắc họa lại, tái tạo lại, và đưa toàn bộ 16 loại gió ấy đan vào nhau?

Toàn bộ gió trong một năm, thu cả lại vào trong một đầu bút?

Tài năng của Nguyễn Thanh Phong, càng thể hiện càng khiến người ta bị mê hoặc.

Chiến đấu, mà giống như họa tranh, từng đường vung bút là tạo nên cả một tác phẩm.

Cuộc chiến này, giống như một bức tranh, mà bức tranh này, không gì xứng hơn cái tên “Bữa tiệc của Thần Gió”.

Thần Phong Thịnh Yên!

16 loại gió, đan vào nhau, rít gào, cuồn cuộn, reo hò, hân hoan, cuồng nộ, oán thán, quay xung quanh Nguyễn Thanh Phong đang diễm nhiên vung bút vẽ vờ, không khác gì chúa tể của một vùng không gian. Mái tóc quăn bay phấp phới, gương mặt điển trai thanh tú, dáng hình cool ngầu, ánh mắt hờ hững, lại có ngay một hình ảnh đối lập bội phần là Hồ Việt Khoa bên cạnh, làm không ít trái tim thiếu nữ rung động xao xuyến.

- Nguyễn Thanh Phong! Lớn mau lên chị chờ! - Không biết một nữ sinh Giang Hạ nào đó hô lên, át cả tiếng gió.

- Mà buồn cười! Em ấy tao xí rồi!

- Mấy mụ già này thích gặm cỏ non hả?! Tui trẻ đẹp thế này còn chưa lên tiếng thì thôi!

Tiếng cãi nhau chí chóe ồm tỏi vang lên.

Nữ sinh Giang Hạ còn như vậy, huống gì các chị em Hải Thành. Bất chấp gió bụi bay mù mịt, vẫn cố mở căng hai mắt để ngắm nhìn bóng hình phóng khoáng oai vệ kia.

Nhưng đó là chuyện của cánh phụ nữ. Cũng là chuyện bên ngoài. Trên sân đấu, chẳng ai cố gắng làm mình tỏ ra cool ngầu, cũng chẳng ai để ý tới tâm tình khán giả.

Thi đấu, trước hết là cho chính bản thân mình.

Dù có là bất cứ ai, đến từ bất cứ đâu, vì bất cứ lý do gì, họ bước lên sân đấu, đều chỉ quan tâm tới hai điều. Đối thủ. Và bản thân mình.

Hồ Việt Khoa cũng vậy, mà Nguyễn Thanh Phong cũng vậy.

Hồ Việt Khoa đơn thuần là vì chiến thắng. Đơn thuần là vì thứ kết quả tốt nhất mà hắn có thể tìm ra. Còn Nguyễn Thanh Phong, là tìm kiếm. Tìm kiếm thứ mà hắn chưa tìm ra.

Trận đấu còn xa mới ngã ngũ. Cả hai đều biết như vậy, nên chưa ai dám buông lỏng.

Hồ Việt Khoa cố gắng gượng trong gió bão, gồng mình điều khiển lại những hòn bi bị đánh văng ra khỏi quỹ đạo. Hắn vừa cố tái lập lại quỹ đạo tấn công, vừa không ngừng tính toán.

Cùng tính toán với hắn, còn có Vương Thành Văn.

16 loại gió, với tốc độ khác biệt, hướng thổi khác nhau, nhiệt độ khác nhau, và tính chất khác nhau. Hơn nữa, vì 16 chỉ là con số cố định, người điều khiển chúng lại không phải là máy móc, mà là một kẻ đầy ngẫu hứng và tự do, nên số khả năng kết hợp với 16 loại gió này, là vô tận.

“Không đúng! Ít ra, phải giới hạn được những khả năng lại! Phải tìm ra thói quen của Nguyễn Thanh Phong!”.

Đây là suy nghĩ của Vương Thành Văn, cũng là suy nghĩ của Hồ Việt Khoa. Không phải Văn không mong Thanh Phong thắng, mà nó chỉ đơn thuần tò mò, đơn thuần muốn giải mã những câu đố nan giải. 16 loại gió, Thần Phong Thịnh Yển của Nguyễn Thanh Phong, tuy không phải là chiêu thức mạnh nhất nó từng chứng kiến, nhưng lại là chiêu thức thú vị nhất, và kích thích nó nhất.

16 loại gió như một bức tường thành bất khả xâm phạm, vậy với 6 viên bi, làm sao công phá được tường thành ấy?

Tìm ra quy luật của tổ hợp 16 loại gió trên, tính toán được tổng tác động mà từng trường hợp mang lại, qua đó vạch ra quỹ đạo hợp lý để công phá đối thủ.

Đây là thử thách khả năng tính toán của Hồ Việt Khoa.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 307: Một Đêm Mưa Nhiều Năm Về Trước

Vút!! Vút!! Vút!!

Uỳnh!! Uỳnh!! Uỳnh!!

Tiếng gió rít gào cùng tiếng bi sắt bị đánh văng khắp nơi không ngừng vang lên.

Đã nhiều lần những viên bi sắt bị đánh bật đi vượt quá tầm kiểm soát của Hồ Việt Khoa, lao thẳng về phía khán giả, nhưng đều va phải một lớp màn vô hình và bật ngược trở về.

- Cứ thế này thì Hồ Việt Khoa sớm muộn cũng bị chính bi sắt của mình phang cho bầm người!

- Tên điên này sao cứ càng ngày càng tăng tốc độ bi lên thế nhỉ? Muốn chết à?

Giờ thì đến học sinh bình thường cũng nhận ra được là bi sắt đang tăng tốc tới kinh hoàng. 6 hòn bi bắn qua bắn lại trong khuôn khổ sàn đấu, lại bị gió tác động theo những quỹ đạo khó lường, vô cùng nguy hiểm.

Ai cũng nghĩ Hồ Việt Khoa đang tự sát.

- Thầy có nhớ câu chuyện về chiếc gương không? - Vương Thành Văn chột hỏi.

- Gương? - Hà Chí Thương sững sờ.

- Hoa trong gương, trăng trong nước. Vậy là có đến 2 đóa hoa, và 2 vầng trăng đúng không?

- Đúng. Mà cũng không đúng.

- Càng nhiều mặt phản chiếu, thì ánh sáng phản xạ càng nhiều. Thứ ta nhìn thấy, chỉ là ánh sáng phản chiếu của đóa hoa, của mặt trăng mà thôi.

- Vậy thì có liên quan gì tới trận đấu này?

- Vì giờ đây, thứ mà anh Khoa đang muốn phản xạ, không phải là ánh sáng, mà chính là bi sắt! 6 viên bi sắt, nhưng qua vô số lần phản xạ với tốc độ cao, không khác gì vô vàn viên bi sắt!

- Tức là...

- Tức là càng nhiều bi, càng thí nghiệm được nhiều hơn. Anh ta đang muốn dùng tốc độ nhanh nhất có thể để giải mã ra yếu điểm của Thần Phong Thịnh Yên!

- Có thể không? - Hà Chí Thương lại hỏi. Những câu hỏi của hắn, phần nhiều là để kiểm chứng khả năng tư duy của thằng bé.

- Có thể! Gió cũng là hiện tượng vật lý, cũng có quy luật! Gió này lại do con người tạo ra, mà con người cũng có quy luật! Quy luật ấy mang tên là thói quen!

- Vậy ra đó là cách em đánh bại Vương Phú? Năm bắt được thói quen của cậu ta?

- Đúng vậy. Nhưng chưa hết, lúc đó em phải đợi anh ta dồn em vào góc tường.

- Vì sao vậy?

- Vì Vương Phú không ngừng di chuyển, sự di chuyển dù có thể đoán được, vẫn làm tăng biến số lên một cách không cần thiết. Sợi dây xích của anh ta dài 5m, tầm tấn công mà anh ta thường dùng là 3m, và anh ta luôn giữ với em một khoảng cách từng đó. Vậy nếu em bị ép vào chân tường, thì anh ta sẽ đứng yên một chỗ cách em 3m, sẽ dễ đoán hơn rất nhiều.

Càng nghe câu trả lời của Vương Thành Văn, Hà Chí Thương càng cảm thấy kinh ngạc. Không phải bởi khả năng tư duy, mà là ở lượng kiến thức của nó. Biến số? Quy luật? Phản xạ ánh sáng? Quy luật con người? Những kiến thức cao cấp này, là ai dạy nó? Mà không phải bất cứ một đứa nhóc nào 12 tuổi cũng tiếp thu được những kiến thức này, chưa nói tới chuyện vận dụng được một cách dễ dàng vào thực tế như vậy. Thằng nhóc này, muốn đi thi Học sinh giỏi, đâu cần thiết phải thi môn Văn?

- Như em nói, vậy thì dù Nguyễn Thanh Phong mạnh hơn Vương Phú, nhưng lại ít kinh nghiệm hơn? Cậu ta chỉ đứng yên một chỗ?

- Đúng vậy. - Văn gật đầu. - Với 16 ngọn gió, cộng với khả năng di chuyển, dù là đơn giản thôi cũng được, đã có thể nhân lên vô vàn biến số. Như vậy thì bài toán này vô cùng nan giải. Nhưng nếu chỉ như bây giờ, tin rằng anh Khoa...

Bốp!!

Văn chưa nói hết câu, một viên bi sắt đã đánh trúng người Nguyễn Thanh Phong.

Toàn bộ khán giả reo hò náo nhiệt.

Không thể tin được! Thần Phong Thịnh Yển đã bị phá!

Những viên bi sắt, va đập tứ tung từ bốn phương tám hướng, không ngừng đánh vào người Nguyễn Thanh Phong. Thân thể còm nhom của cậu ta như khuyu hấn xuống.

Hà Chí Thương gật gù.

- Nguyễn Thanh Phong không phải là người duy nhất sinh ra ở Giang Hạ. 16 loại gió thổi qua Giang Hạ, một thiên tài lập dị như Hồ Việt Khoa cũng không thể nào chưa từng đo đạc. Cậu ta nắm được về các loại gió cũng không kém Nguyễn Thanh Phong đâu, thậm chí về phương diện nào đó còn nhỉnh hơn nữa. Chưa kể, Thần Phong Thịnh Yển này, Nguyễn Thanh Phong phải không ngừng bổ sung thêm “gió”, mà cách bổ sung của cậu ta đều dựa vào thứ tự theo mùa, lại càng dễ đoán.

Văn cũng gật đầu.

- Mỗi một cơn gió tan đi, lại phải bổ sung một cơn gió mới. Hơn nữa, cơn gió đó chắc chắn là cơn gió vừa tan. Một vòng tuần hoàn như vậy mới đảm bảo được có tất cả 16 loại gió đang cùng tồn tại. Anh Phong vì quá chú trọng tới số lượng tối đa mà tự làm đảo lộn pháp của bản thân trở nên đơn điệu và dễ đoán.

- Bản thân em cũng nên lưu ý điều này. Cầu toàn đôi lúc lại rất dở. - Hà Chí Thương thở dài. Nguyễn Thanh Phong quả nhiên có tiềm năng, không ngoài những gì hắn dự liệu. Chỉ có điều... đúng là còn hơi sớm...

Trên sân, Hồ Việt Khoa cũng đã thu 6 hòn bi về nằm gọn trong hai bàn tay của mình, hai bàn tay lại một trên một dưới, như tư thế của Thái Cực Quyền. 6 viên bi nằm lơ lửng giữa hai bàn tay, bắt đầu lấy một viên làm trung tâm, 5 viên khác bắt đầu quỹ đạo quay xung quanh nó, càng ngày càng nhanh, tới mức chóng mặt.

- Nguyên Tử Quyền? - Đến Hà Chí Thương cũng sửng sốt. Không kịp hấn ra hiệu, các giảm khảo khác cũng vội vã tăng thêm cường độ phong ấn.

- Để mức tối đa đi! - Hà Chí Thương vẫn cảm thấy chưa đủ, hấn vội hô lên. Nếu phong ấn của Hải Dương không ổn, hắn sẽ buộc phải dùng

năng lực Chí Tôn của mình để can thiệp. Nhưng phong ấn của nơi đây tốt hơn hẳn nghĩ rất nhiều, nên hẳn có thể tạm thời buông lỏng.

6 quả bi sắt của Hồ Việt Khoa, đã quay tít mù tới mức không còn nhìn rõ hình dáng, chỉ thấy một quả cầu lớn đang không ngừng xoáy tròn với tốc độ khủng khiếp, sức gió nó tạo ra dường như còn át cả Thần Phong Thịnh Yển của Nguyễn Thanh Phong.

- Haaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!!!

Hét lớn một tiếng, Hồ Việt Khoa bắn ra quả cầu này, nó xé gió vun vút lao thẳng tới đối thủ. Động lực từ 5 quả cầu vệ tinh như phá tan hoàn toàn sức cản từ 16 loại gió, sau một cú va chạm tạo nên một tiếng rít gào đinh tai, đã đâm xuyên của Thần Phong Thịnh Yển!

Bốppppppppppppppppp!!!

Huuuuuuuuuuuuuự!!!!

Nguyễn Thanh Phong trúng một chiêu này vào giữa bụng, miệng chưa kịp phun một ngụm máu, cả người đã bị đẩy bay về phía sau, như một con diều đứt dây, đáng lẽ phải bay thẳng ra ngoài sân đấu, nhưng lại va vào lớp phong ấn vừa được gia cố, bật ngược trở về, sau một cú tiếp đất nặng nề, nằm bẹp trên nền đất, vô cùng thảm thương.

- Nặng tay quá...

Các nữ sinh bắt đầu xót xa cho Nguyễn Thanh Phong.

- Nhưng cũng thật ngẫu...

Chẳng biết chị em nào nói ra câu này, tất cả nữ sinh bắt đầu bị “lây nhiễm” tư tưởng này.

Đúng vậy, chẳng cần biết gù lưng hay thẳng lưng, to cao hay ốm yếu, chẳng cần biết hòa đồng hay lập dị, đẹp trai hay xấu trai.

Thiên tài luôn luôn ngẫu.

Cường giả luôn là kẻ ngẫu nhất trong những kẻ ngẫu.

Chỉ cần người là Cường giả, phụ nữ chẳng bao giờ tiếc chút tương tự để ngưỡng mộ người.

Bây giờ, tất cả những con tim vừa chớm rung động vì Nguyễn Thanh Phong, đã ào ào “cảm nằng” Hồ Việt Khoa.

Một đòn Nguyên Tử Quyền vừa rồi, kết hợp với “hiệu ứng” bay như điều đứt dây của Nguyễn Thanh Phong, thật sự là quá ngẫu!

Trọng tài chạy tới, nhìn Nguyễn Thanh Phong thê thảm nằm đó, không khỏi lắc đầu thương xót.

Ông ta bắt đầu giơ tay lên đếm.

- Hồ Việt Khoa!

- Hồ Việt Khoa!

- Hồ Việt Khoa!

...

Tiếng hô đã bắt đầu vang lên.

Hà Chí Thương cũng lắc đầu thờ dài.

- Chỉ cần không bị ám ảnh vì trận thua này quá nhiều, ngày sau tương lai vẫn còn rất sáng sủa...

Chỉ có Vương Thành Văn bắt đầu nhú mày.

- Nói về cầu toàn, thì anh Phong... có lẽ... không cầu toàn chút nào đâu. Thậm chí... còn rườm rà quá!

- Hả?! Em vừa nói cái gì?

Hà Chí Thương bỗng nhiên giật nảy mình.

- Em nói là... anh Phong rườm rà quá.

- Rườm rà? Cái gì rườm rà?

Hà Chí Thương như cảm thấy mình gặp Dejavu, vô thức nói lại một câu mà hẳn đã từng nói cách đây vài năm.

Trong một đêm mưa dưới tầng Vô thức thứ 4, trong một lần Trà Hội.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 308: Trà Đạo Của Mỗi Người

Tầng Vô thức thứ 4. Trà Hội thường niên giữa các Chí Tôn, lần này Hà Chí Thương tổ chức. Khung cảnh nơi đây tái hiện lại Thủy Hành Kinh của hắc. Vẫn cây cầu ấy, dòng sông ấy, trà lâu ấy, và cơn mưa ấy.

Tiệc trà lần này, thật sự đặc biệt, vừa là giã biệt một người bạn cũ, vừa chào đón một tên lính mới.

Vương Lập Đế, kẻ mạnh đến khó hiểu khiến bất cứ ai cũng phải dè chừng, qua đời đột ngột khi còn chưa bước vào tuổi 60. Vương Bá Thế, tuyệt thế thiên tài nghìn năm có một, con trưởng của ông ta, cũng là bạn thân của Hà Chí Thương từ rất lâu rồi, rốt cuộc chết trước khi kịp chạm tới cái ngai vàng đáng lẽ thuộc về hắc.

Kẻ lên ngôi Nam Đế, lại là kẻ ít ai ngờ nhất.

Vương Vũ Hoành.

Thậm chí khi tổ chức Trà Hội, Kumo Sasaki còn sốt sắng lo xem, liệu Vương Vũ Hoành có đủ khả năng để bước xuống tầng 4 Vô Thức để mà dự họp hay không. Vì nghe nói, mà chả phải nghe nói, mà là ai cũng biết, khi lên ngôi, hắc ta còn mới chỉ có 1 bằng Thạc sĩ.

Lần Trà Hội này, vì biến động của Đại Nam mà đình trệ lại tới gần 2 năm, nay đột ngột tổ chức, cũng không chỉ là một bữa tiệc chào mừng. Dựa vào biểu hiện của Vương Vũ Hoành, mà 4 vị Chí Tôn kia sẽ đưa ra quyết định có “chấp nhận” hắc nhập hội hay không.

Trà Hội của Chí Tôn, không phải chỉ là tiệc gặp mặt của những kẻ sở hữu Đại Thư viện, đây là một Hội nghị cấp cao của những kẻ phân chia và kiểm soát thế giới.

Không được chấp nhận tham gia Trà Hội, thì mặc kệ người có Đại Thư viện, hay 10 cái Đại Thư viện, Đại Nam của người từ giờ sẽ hoàn toàn bị loại khỏi “Cường quốc”, chỉ còn là một đế chế suy tàn chờ người xâu xé mà thôi.

Bởi một Đế quốc không có một kẻ lãnh đạo đủ mạnh, coi như đã chết.

Thế cục đặc biệt này, hơn 3000 năm qua giờ mới gặp phải. Kẻ vừa buồn lại vừa vui, hẳn là Hà Chí Thương.

Buồn vì mất đi một người bạn tâm giao Vương Bá Thế, vui vì Bắc Hà gần nhất với Đại Nam. Đại Nam sụp thì Bắc Hà tha hồ húp.

Nhưng đó chỉ là suy tính của những người khác. Hà Chí Thương không thật sự buồn, cũng không thật sự vui. Hắn chỉ ngồi tại chỗ ngồi quen thuộc, nhìn ra cửa sổ, trầm ngâm ngắm mưa rơi.

Chẳng ai biết, cơn biến loạn vừa qua của Đại Nam, cũng có mặt của hắn, và hắn đã trải qua những gì, hắn cảm thấy ra sao, chẳng ai biết cả.

Kumo Sasaki là kẻ tới thứ hai. Hắn nhìn thấy Hà Chí Thương, cũng không trêu hắn là Tiểu Hà như mọi khi. Ai cũng biết Tiểu Hà là kẻ đa cảm, sống nội tâm, có nhiều lúc thích giấu tâm sự trong lòng. Sasaki chỉ lặng lẽ bày ra một bộ ấm trà do hắn mang tới, hì hoáy ngồi pha.

Kẻ đến thứ ba, là Edward. Không lặng lẽ như Sasaki, mà rơi cái oạch từ trên trần xuống. Sự huyền ảo này khiến Hà Chí Thương sực tỉnh.

- Móa, Edward, trật tự một chút không được hay sao? Cám ơn.

Chẳng còn vẻ gì buồn bã tư lự như trước, Hà Chí Thương giờ hoạt bát và vui vẻ bất ngờ. Bảo sao ai cũng nghi ngờ hăn bị đa nhân cách.

Edward mặc kệ Hà Chí Thương, quay sang hỏi Sasaki:

- Làm gì vậy?

- Pha trà! Không thấy sao? Người uống trà của ta bao lâu rồi?! - Sasaki quạu.

- Ừm, nhớ rồi. Đúng là lần nào cũng uống.

- Thấy sao? - Sasaki vênh mặt chờ được khen.

Nào ngờ Edward nhăn mặt lại như trẻ con.

- Đáng lắm! Khó uống! Cho xin mấy viên đường nào!

- Móa! - Sasaki hét lên - Trà đạo mà cho đường vào! Muốn chết hả?!

Hăn chưa kịp nhảy tới cản, từ trên trần đã có mấy viên đường từ đâu xuất hiện, rơi thẳng vào chén trà của Edward.

- Edward-kun!!! - Sasaki nóng hết cả mặt.

- Ở Cận Tây, ai uống trà cũng cho đường. - Edward mặt mày vô tội, thản nhiên lấy thìa khuấy tan đường, húp một ngụm rồi khà một tiếng.

Sasaki không còn gì để nói. Văn hóa uống trà của Cận Tây, đúng là rất khác biệt với Phú Sơn và Viễn Đông. Hăn đành quay sang Hà Chí Thương nhằm tìm kiếm minh hữu, nào ngờ suýt nữa tá hỏa cả lên.

- Tiểu Hà! Người đang làm gì vậy?

- Trà của người chả ra cái gì! Ta lấy trà Vũ Di Sơn ra pha!

- Vũ Di Sơn hay Vũ Dịch Sơn gì ta không chấp! Nhưng người xem người đang dùng cái gì kia???

Hà Chí Thương ngẩng đầu nhìn Sasaki một cách khó hiểu, đáp một câu:

- Trà phơi khô. Từ Vũ Di Sơn đến Thủy Hành Kinh là hơn mấy nghìn cây số, không phơi khô sao vận chuyển được?

- Trà đạo mà dùng trà phơi khô?! - Sasaki gầm lên - Móa! Bấy lâu nay ta cứ nghĩ Bắc Hà là cái nôi của Trà đạo, xem ra ta đã nhầm! Đúng là một lũ ngoại lai!! Có lẽ, chỉ có Đại Nam mới thật sự biết uống trà...

- Ha ha ha! Chính xác chính xác! Cái xứ Bắc Hà lạnh lẽo khô cằn nghèo nàn, uống trà khô là đúng rồi! Đại Nam ta sản vật phong phú, đất đai màu mỡ, không ai là không uống chè tươi!

Cả 3 giật mình quay lại, chỉ thấy một thanh niên 26, 27 tuổi, mặt mày vênh váo, trời không sợ đất không hãi, cũng chả coi 3 Chí Tôn ra cái quy quy gì, oang oang giọng tham gia cuộc nói chuyện một cách tự nhiên nhất quả đất.

- Người là... Vương... gì ấy nhỉ? - Edward cố nặn ra một cái tên.

- Vương Vũ Hoành. Còn người là... A! Tóc Vàng Hoe (Blonde)! Ha ha ha!!

Edward ngơ ngẩn. Đúng là tóc hăn màu vàng, nhưng tự dưng bị gọi là Tóc Vàng Hoe, cũng hơi không thích ứng được.

- Hăn tên là Edward. Edward Kaiser. Kính lão đặc thọ. Người tôn trọng hăn một chút được không? Cám ơn! - Hà Chí Thương phải lên tiếng.

- A! Xăng pha nhót!

- Mày nói lại lần nữa tao xem!! - Hà Chí Thương đang hiền hòa bác ái, bỗng nhiên đỏ lựng cả mặt mày, đập bàn đứng dậy.

- Thôi nào thôi nào! - Sasaki rút cuộc phải chạy tới can ngăn. - Rồi đều thành bạn bè tốt cả, sau này còn làm ăn với nhau nhiều. Hai cậu tôn trọng nhau chút đi nào. Bình tĩnh, bình tĩnh.

Sasaki vừa được Vương Vũ Hoành tán thành về quan điểm Trà đạo, rất có cảm tình với tên này. Dễ được hai bên xuôi xuống, hắn mới lấy cốc trà ra mời Vương Vũ Hoành.

- Hoành-kun, biết uống trà tươi đúng là rất am hiểu Trà đạo. Cậu đánh giá một chút Trà đạo của tôi nhé?

Vương Vũ Hoành cầm lấy cốc trà, nhắm mắt một cái. Chẳng biết từ đâu, hắn lấy ra hai viên đá lạnh, thả thẳng vào ly trà.

Hành vi này khiến cả Sasaki, Hà Chí Thương, lẫn Edward nhảy dựng lên đồng thanh:

- Chú mày vừa làm cái gì thế?!!!

- Ồ, đồng thanh ghê. - Vương Vũ Hoành vẫn tỉnh bơ. - Trà đá. Chưa uống bao giờ à? Đại Nam nóng như vậy, không uống trà đá giải nhiệt, còn định thế nào?

Kumo Sasaki hai tay ôm đầu.

- Ôi trời ơi, tất cả các người, đều đã hủy hoại Trà đạo!

Hà Chí Thương cãi lại.

- Im đi! Bắc Hà mới là quê hương đích thực của Trà đạo! Người Bắc Hà uống thế nào, Trà đạo chính là như thế!

Edward gật gù.

- Giờ mới biết Bắc Hà cũng có Trà đạo. Cứ tưởng chỉ Cận Tây mới có.

- Edward, chưa tới lượt người phát biểu. Cảm ơn.

Vương Vũ Hoành ung dung nhấp xong chén trà, còn cho luôn cục đá vào trong miệng nhai rôm rốp, vừa nói:

- Chí Tôn Cường giả, gọi ta đến đây, chỉ để nhặng xị mấy chuyện này sao? Mưa càng lúc càng nặng hạt. Mưa ở đây, chính là sự phản chiếu tâm trạng của Hà Chí Thương. Từ sau biến cố Đại Nam, hắn càng ngày càng buồn bực, đến chính hắn cũng không che giấu được.

Cuộc họp không căng thẳng như mọi người vẫn nghĩ.

Đại Hùng Kwaruh đối với Vương Vũ Hoành, cũng không quá khắt khe như họ vẫn tưởng.

Chỉ sau một cuộc trao đổi ngắn, Kwaruh gọi riêng Sasaki ra một nơi khác để bàn luận, chỉ để lại Hà Chí Thương, Edward, và Vương Vũ Hoành ngồi lại.

Hà Chí Thương vẫn ngồi ngắm mưa. Mưa vẫn rơi. Mưa lại do chính tâm trạng hắn tạo ra. Với tâm trạng ấy, hắn lại ngồi ngắm mưa.

- Mỗi lần nhìn mưa rơi, ta lại thấy nhức đầu. - Edward chợt nói.

- Hả?! - Hà Chí Thương giật mình.

- Xí!! Người đừng có rườm rà như vậy được không? - Vương Vũ Hoành chợt xen vào.

- Hả? Rườm rà? Cái gì rườm rà? - Hà Chí Thương thật sự không hiểu hai tên này đang nói cái gì.

- Ý của Tóc Vàng Hòe, là hắt nhìn mưa rơi xuống, lại nghĩ tới chuyện những hạt mưa lại tạo nên dòng sông. Dòng sông lại đổ ra biển. Từ biển lại bốc hơi thành mây. Từ mây lại rơi xuống thành mưa. Mưa rơi xuống thượng nguồn, lại tạo thành sông. Cũng tức là, hắt nhìn giọt mưa mà nghĩ tới dòng chảy của thế giới. Chính dòng chảy của thế giới, mới khiến hắt nhức đầu! - Vương Vũ Hoàn bình tĩnh giải thích, y như một thầy giáo đang giảng giải cho học trò. - Mà nói vậy thật là thừa, ai trong chúng ta mà chẳng nhức đầu vì dòng chảy của thế giới?!

- Ra vậy... - Edward gật gù. Suy nghĩ của hắt, mà chính hắt cũng chẳng lý giải được.

Còn Hà Chí Thương, thì thật sự kinh ngạc. Hắt nổi danh là liên tưởng phong phú, thông thạo điển tích, bút lực hùng mạnh. Những thứ tư duy trừu tượng này, tại sao Vương Vũ Hoàn lại nhìn ra, mà hắt không nhìn ra?

Thứ suy nghĩ của Edward, thật sự rất rườm rà. Và chỉ những kẻ thích đơn giản như Vương Vũ Hoàn, mới căm ghét sự rườm rà ấy tới mức ngay lập tức nhận ra? Cũng giống như hiện tại, mười năm đã trôi qua. Nay Hà Chí Thương chứng kiến Nguyễn Thanh Phong thi đấu, hắt chỉ nhìn thấy ở thằng bé một tiềm năng tạm chấp nhận được.

Nhưng Vương Thành Văn lại nói, rườm rà quá.

Là cái gì rườm rà? Nguyễn Thanh Phong đã làm gì rườm rà mà chính hắt cũng không nhận ra hay sao?

Đúng lúc này, khi trọng tài đếm tới 9, Nguyễn Thanh Phong cũng đã đứng lên.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 309: Nhành Cây Trong Bão

Ăn một đòn Nguyên Tử Quyền như vậy vào bụng, lúc này Nguyễn Thanh Phong cũng không còn sức đứng vững nữa. Mồm hăn nhể nhại máu, khắp người bầm dập, quần áo rách bươm, hai mắt trợn trừng vô hồn. Nhưng bàn tay hăn vẫn nắm chặt cây bút.

Gió đã gần như ngừng hăn. Chỉ còn vài cơn gió phe phẩy chẳng thấm là bao so với cơn giông tố vừa qua.

Ai cũng nghĩ, thắng bại đã định.

Hồ Việt Khoa cũng đã thu 6 hòn bi của mình về. Hăn không cần tốn sức để dùng tới 6 hòn bi này nữa. Lần này, hăn chỉ cần bắt lấy cơ hội lao lên, tung ra một đòn kết liễu thật đơn giản là đủ.

Lúc nào không cần phung phí sức lực, thì nên tiết kiệm. Đó chính là phong cách của Hồ Việt Khoa.

Bằng một tốc độ không phải quá nhanh, nhưng cũng không chậm, hăn lao tới. Sức gió lùa thừa thổi ra từ phía đối thủ không cản nổi bước tiến của hăn. 6 hòn bi xoay tròn xung quanh nắm tay của hăn.

Chỉ một quyền này, là chấm dứt mọi thứ.

Đúng khi nắm đấm của Hồ Việt Khoa chỉ còn cách mặt của Nguyễn Thanh Phong vài phân, bàn tay cầm bút của Nguyễn Thanh Phong, chợt hơi hợ vung lên.

Không có khí thế bài sơn đảo hải như lúc này, không một lời cảnh báo, không có bất kì dấu hiệu nguy hiểm, chỉ đơn thuần giống như người ta vung bút lên viết. Một cánh tay khẳng khiu run rẩy. Một nét hất nhẹ.

Cràccccccccccccckkkkkk!!!!!!!!!!!!!!

Thân thể Hồ Việt Khoa như bị ngàn cơn gió bão thổi qua, bị cuốn thẳng lên không trung, kèm theo đó là tiếng răng rắc ghê rợn vang lên khắp các khớp xương. Cơn đau đớn ập tới ngay trên không, khiến hấn gần như bất tỉnh ngay lập tức. Thứ hấn còn nhớ cuối cùng, là mình bị đánh văng ra khỏi võ đài tới hơn 10m.

Tất cả lặng im sững sờ.

Trọng tài hết hoảng chạy vội tới. Sân đấu đã phủ phong ấn mạnh tới vậy, tại sao tuyển thủ còn có thể bị đánh văng ra ngoài hơn 10m? Tại sao lại có tiếng răng rắc ghê rợn kia?

Hồ Việt Khoa nằm trên mặt đất co ro vằn vẹo, nét đau đớn còn in hằn trên nét mặt, mắt trợn trừng như vừa trải qua một cơn tra tấn khủng khiếp.

- Chưa chết! - Câu nói này thốt ra, khiến tất cả đều thở phào. - Nhưng xương cốt gãy hết rồi, mau chóng đưa vào bệnh viện!

!!!!!!

Tất cả học sinh xôn xao ồn ào.

Một pha cuối cùng, rất chậm, ai cũng nhìn rõ. Chỉ một nét đưa bút, lại có thể đánh gãy hết xương cốt đối thủ? Hồ Việt Khoa còn bị đánh bay một cú thật là bắt mắt, thật là phô trương, khiến ai nhìn cũng phải hấn sâu ấn tượng vào trong não. Một chiêu thức này, vừa bí ẩn, lại vừa khủng khiếp. Hà Chí Thương cũng há hốc mồm không nói nên lời.

Rườm rà? Cái gì rườm rà?

Giờ hăn đã hiểu.

Nguyễn Thanh Phong, từ lúc bắt đầu nộp cho ban giám khảo một tờ giấy trắng, là lúc hăn bắt đầu vẽ bức tranh của mình.

Mọi người nghĩ hăn đang cù nhây, nhưng thật ra, hăn đang nghiêm túc vẽ. Hăn nộp giấy trắng, bởi vì tranh của hăn không có bố cục. Nhưng không có nghĩa là suốt buổi thi hăn không vẽ.

Đặt nét bút ở đâu, cũng là vẽ. Mà không đặt bút ở đâu, cũng là vẽ.

Ngày thứ 2, hăn nộp giấy trắng. Vì hăn bảo, tranh của hăn không có phác thảo.

Ngày thứ 3, cũng là giấy trắng. Vì hăn bảo, tranh của hăn không có hình khối.

Lần thứ 4, hăn đổ một màu xanh biếc lên bức tranh của mình. Vì bức tranh của hăn, lấy màu xanh làm chủ đạo.

Ngày thi cuối cùng, hăn cho người ta thấy một kiệt tác. Một ngọn gió xanh biếc cuồn cuộn thổi, làm choáng ngợp bất cứ ai nhìn thấy.

Nhưng sau 5 lần thi, bức tranh ấy vẫn chưa hoàn thiện. Đó là lý do Nguyễn Thanh Phong còn chưa ngừng vẽ. Dù có là chủ khảo Đinh Kiến Châu tới bắt chuyện với hăn, hăn cũng chẳng quan tâm.

Lên tới võ đài, ăn đòn của đối thủ đến mù người, hăn vẫn không ngừng suy nghĩ về bức tranh.

Trận đấu với Vũ Việt, cũng chỉ là một lần vẽ tiếp bức tranh ấy. Ngọn gió của hăn, không còn nằm trong khuôn khổ bức tranh, mà đã thổi ra ngoài đời.

Trận đấu với Hồ Việt Khoa cũng vậy. Hãn tái tạo lại 16 loại gió trong kí ức của mình, tạo nên một bức tranh Thần Phong Thịnh Yển làm nức lòng bao nhiêu khán giả.

Nhưng hãn vẫn cảm thấy chưa đủ.

Hãn thấy tranh của hãn vẫn thiếu gì đó.

Đó cũng là lúc, Vương Thành Văn chê hãn rườm rà.

Bởi vì thứ Nguyễn Thanh Phong muốn, là khiến cho bức tranh của mình, ngọn gió của mình khắc sâu ấn tượng vào trong kí ức của mỗi người, khiến nó trở thành ngọn gió hùng mạnh nhất, bá đạo nhất, đẹp dễ nhất. Mà để làm được điều đó, hãn không nên tả ngọn gió.

Vì dù ngọn gió có chân thực tới đâu, mạnh mẽ tới đâu, dù có là Thần Phong Thịnh Yển hoành tráng kia, người ta cũng chỉ nhìn thấy một thứ: gió. Chỉ có gió và gió, người ta không thấy được một sự vật nào được đặt vào để so sánh với ngọn gió. Chỉ qua so sánh, người ta mới nhận thấy mạnh và yếu. Đặt vào bức tranh một vật yếu ớt, mong manh trước cơn gió hùng vĩ kia, mới khiến người ta sâu sắc nhận ra ngọn gió ấy mạnh mẽ đáng sợ cỡ nào.

Đó cũng là lúc, một nhánh cây xuất hiện. Khẽ khiu, hơi tả, co mình run rẩy trước bão tố.

Nét bút cuối cùng, chính là khắc họa nên nhánh cây ấy. Mà nhánh cây ấy, lại là Hồ Việt Khoa. Run rẩy trước gió bão, cuối cùng bị đánh cho gãy nát, hơi tả, bầm dập.

Chỉ một nét bút, một nhánh cây, trở thành điểm nhấn tập trung toàn bộ ánh nhìn. Nhưng qua nhánh cây khẽ khiu run rẩy ấy, người ta lại nhìn thấy thiên nhiên hùng vĩ, nhìn thấy bão tố rợn ngợp, tâm trí người ta bị thổi bay bởi cơn gió khốc liệt.

Đây không phải là Tái Tạo. Đây là Ấn Tượng!

Đây là trường phái Ấn Tượng đặc trưng của Viễn Đông. Đây là từ một hạt cát để nhìn ra Tam Thiên Đại Thiên Thế Giới. Là nhìn một cái lá để thấy một rừng cây.

Tăng Tư duy Ấn Tượng, một trong 3 tầng Tư duy cao cấp nhất hiện nay. Mà một kẻ duy nhất đạt được cả 3 cảnh giới Tư duy Ấn Tượng, Trừu Tượng và Siêu Thực, chính là một Đại Họa gia nghìn năm có một, một trong 5 kẻ mạnh nhất thế giới. Edward Kaiser.

Edward Kaiser thậm chí không cần tới Đại Thư viện, mà dùng hai bàn tay trắng và thiên phú quái kiệt của mình, đoạt lấy một phần ba thiên hạ! Người đời gọi hắn là Đại Họa gia, Đại Nhạc gia, và hắn cần tới hai thiên phú khủng khiếp của mình để đạt được thành tựu trên, nhưng bất cứ ai đuổi kịp hắn dù chỉ một trong hai, đã xứng để gọi là Tuyệt thế Thiên tài!

Hà Chí Thương chợt nhận ra, mình đã nhầm về Nguyễn Thanh Phong. Thật sự quá nhầm. 14 tuổi đạt được Tăng Tư duy Ấn tượng, thiên phú này, tiềm năng này, đã có thể sánh ngang Edward Kaiser!

Thậm chí, trong tương lai, cánh cửa bước vào cảnh giới Siêu Hình, lại có thêm một ứng viên thứ 2! Lim dim đứng trên sân đấu một hồi, Nguyễn Thanh Phong mới mở mắt. Nét mặt hắn hiện rõ vẻ mãn nguyện.

- Vậy là đã vẽ xong một bức tranh!

Vẽ ra một bức tranh này, chẳng biết là mất bao lâu. Hắn chẳng nhớ nữa. Từ lúc mà ban giám khảo nói câu: “Hãy vẽ ra bức tranh kiệt tác nhất mà em có thể”, thì hắn đã rơi vào trạng thái này rồi. Những sự việc sau đó, như gặp Vương Thành Văn, rồi vân vân vân vân, hắn có nhớ, nhưng khá mơ hồ.

Và rồi, hắn bắt đầu cảm thấy đau ê ẩm.

Đầu đau, mặt đau, chân tay đau, khắp người đau.

Chỉ vẽ tranh mà thôi, sao mà đau thế nhỉ?

Nguyễn Thanh Phong cố nén cơn đau, khập khiễng đi xuống đài. Khán giả xung quanh ồ lên reo hò. Hắn chẳng biết họ reo hò cái gì. Chắc là tán thưởng bức tranh của hắn chẳng?

Cũng chỉ là một bức tranh mà thôi. Đầu hắn lại nảy ra một ý tưởng mới. Và nhiều ý tưởng khác đang xếp hàng. Rồi hắn sẽ lại vẽ, vẽ nữa, vẽ mãi.

Chỉ mong là, lần sau vẽ đừng đau như lần này.

- Anh Phong! - Văn chạy ra đón hắn - Đẹp lắm!

- Nhóc cũng thấy hả? Đẹp chứ? - Nguyễn Thanh Phong hớn hờ.

- Nhưng hơi rườm rà. Lần sau anh cố gắng dứt điểm nhanh nhanh nhé!

- Ủa? Lâu lắm hả? Bao lâu?

- Hình như là hơn 30 phút đó. Nhìn anh tôi tả hết rồi!

- Xì. 30 phút là còn nhanh chán!

Ủa? Hóa ra bao chuyện xảy ra trong lúc mình vẽ tranh, mới chỉ có 30 phút đó hả? Nguyễn Thanh Phong hơi giật mình. Ấy thế mà cứ tưởng mấy tuần trôi qua rồi chứ? Sáng tạo nghệ thuật quả là vượt qua mọi khái niệm về thời gian á.

- Này em! Nguyễn Thanh Phong!

Hà Chí Thương gọi giật hắn lại.

- Vâng thầy?

- Em thật sự rất khá! Có muốn làm việc cho thầy không?

Rồi hần cúi xuống ghé vào tai Nguyễn Thanh Phong, nói nhỏ:

- Nói câu này em đừng hoảng hốt, ta chính là Hà Chí Thương!

Nói xong, Hà Chí Thương về mặt đặc ý nhìn Nguyễn Thanh Phong, chờ xem mọi loại phản ứng mà một đứa bé có thể có khi được một đại nhân vật để mắt như vậy.

Khà khà, cứ kiêu nữa đi. Chủ khảo để ý thì không thềm tiếp, đến mức ta phải xưng danh rồi, còn không quỳ xuống mà xin chỉ dạy đi!

Dù gì thì gì, Hà Chí Thương cũng thấy may mắn, vì chắc chỉ mình hần nhận ra thiên tài này. Nếu là để tên Edward tìm ra... Không, dù là Vương Vũ Hoàn, có khi còn có sức lôi kéo hơn. Đại Nam còn đang để ngỏ mấy ngành Nghệ thuật, đầu quân cho hần, nắm chắc ghế Bộ trưởng. Thật là quá nguy hiểm! Cứ ra tay trước vẫn hơn.

- Không thích.

- Đó tốt... Hả????!!!

- Em không thích!

Sau đó, Nguyễn Thanh Phong cùng Vương Thành Văn cứ thế quay đầu đi mất. Vừa đi vừa riu rít nói chuyện. Hà Chí Thương còn căng tai nghe rõ được một câu mà Nguyễn Thanh Phong hỏi Vương Thành Văn.

- Hà Chí Thương, là ai vậy?

- Em không rõ lắm. Có nghe Linh nói, là Bắc Hoàng.

- Bắc Hoàng là ai?

- Em cũng không biết.

Nghe thấy lời này, Hà Chí Thương chỉ muốn giơ hai tay lên kêu trời. Nguyễn Thanh Phong cùng Vương Thành Văn, hai đứa trẻ vô lo vô nghĩ này, rồi sẽ ảnh hưởng tới thế giới ra sao, chính hắn cũng không đoán nổi.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 310: Tín Nhiệm Và Đề Phòng

Chuyện của Nguyễn Thanh Phong, chỉ mình Hà Chí Thương biết. Hắc cũng chẳng nói với Triệu Thiên Trúc. Một Tuyệt thế Thiên tài xuất hiện, làm lộ ra thật sự là không khôn ngoan. Tất cả bu vào tranh đoạt một cái Tỳ Bà Cầm đã đủ loạn rồi. Hơn nữa, các Tuyệt thế Thiên tài trên đời này, đều là một phần ý chí của Thiên Mệnh, cố gắng kiểm soát Thiên Mệnh, thật là một điều ngu xuẩn.

Cứ nhìn Edward Kaiser, có ai kiểm soát nổi hắn? Ngoại trừ vợ hắn ra...

Trận đấu tiếp theo đã bắt đầu rồi.

Khán giả còn chưa hết phấn khích vì màn biểu diễn vừa rồi, đã lại rộ lên vì một trận đấu mới.

Triệu Thiên Trúc đấu Vũ Hải Phong.

Đây là chung kết sớm. Hai kẻ hạt giống hàng đầu của sự kiện lần này, rốt cuộc đã bước lên phân cao thấp. Nơi đây là một khu nhà kho vắng vẻ. Quang tắt máy xe, nhảy xuống.

- Ê!

Tiếng Hoàng Bích Như gọi hắn. Cô nàng đã chờ ở đây từ trước.

- Anh làm cái gì mà đến muộn vậy?

- Xin lỗi cô em, anh tính thêm giờ cao su kiểu Bắc Hà.

- Hứ! Tôi đã lặn lội giúp anh thế này, anh nhớ lời anh hứa đấy!

- Yên tâm! Tỳ Bà Cầm đối với Đại Nam không phải thứ gì quá quan trọng, bằng vài biện pháp ngoại giao, có thể trao trả lại cho dòng họ Hoàng. Nhưng muốn thế, cô em phải giúp anh tìm được nó đã.

- Anh có chắc là chỉ tôi với anh là tìm ra chứ?

- Tất nhiên là không. Nhưng anh không hành động một mình. Hơn nữa còn một kẻ rất muốn giúp anh nữa.

- Ai?

- Thánh Nữ.

- Ai cơ? - Hoàng Bích Như chột thấy khó hiểu.

Vẻ mặt này của Hoàng Bích Như Quang đều chăm chú quan sát. Rốt cuộc, hần khê lắc đầu.

Đã từng có lúc, Quang nghi ngờ cô nàng này chính là Thánh Nữ. Quen biết với Hoàng Bích Thanh, có liên hệ với Tỳ Bà Cầm, và có đủ thế lực hậu thuẫn đằng sau để quy tụ nhiều người theo.

Nhưng quan sát nét mặt của Hoàng Bích Như, Quang cảm thấy có lẽ không phải. Cô bé này thậm chí còn chẳng biết tới Thánh Nữ.

Xem ra, Hoàng Bích Thanh mới là người nắm giữ những bí mật của gia tộc họ Hoàng. Tiếc là, khó mà bắt chị ta nói ra điều gì.

- Cô nàng Thánh Nữ này là ai? Mà tại sao lại muốn giúp anh?

- Chỉ là một con mụ thù dai mà thôi. Không biết cô ta muốn làm gì nữa, nhưng hiện giờ, kẻ thù của kẻ thù thì là bạn.

- Ai là “kẻ thù” cơ?

- Em đoán thử xem.

- Em cũng biết sao?

- Phạm Viết Phương đó. Khi số 1 tìm tới tọa độ của Trần Thiên Anh, chỉ thấy hằn năm vật ra đó, máu me đầy người.

- Số 12, không sao chứ?

Trần Thiên Anh gượng dậy, gương mặt bột bạt nhìn số 1:

- Phù Dung Nga Quý... Tập kích... Số 2... ở lại... tôi bị lãnh một đấm...

- Số 2 đã chết rồi. - Số 1 nói với một giọng vô cảm.

- Sao anh biết?

- Tín hiệu. Chúng tôi luôn giữ với nhau 1 loại tín hiệu. Cứ 10 phút, lại phải báo hiệu với nhau 1 lần.

- Ồ? Tại sao bọn tôi lại không có thứ đó nhỉ?

- Vì chỉ tôi và anh ta bí mật giữ liên lạc với nhau mà thôi. Anh ta là chiến hữu đáng tin cậy nhất của tôi, và tôi cũng vậy. Cậu biết tại sao bọn tôi phải giữ mối liên hệ như vậy chứ?

- Sao tôi biết được?

- Vì bên cạnh bọn tôi có một kẻ không thể tin tưởng. Anh ta đã dấn tôi, khi anh ta chết, hãy trả kẻ đó.

Trần Thiên Anh đưa tay lau đi vết máu trên mép. Mắt hằn không còn mờ đục như lúc nãy nữa, mà trở nên sắc lẹm, miệng hằn nhoe một nụ

cười.

- Vậy ra, anh tới đây, là để trảm tôi?

Số 1 cũng đã rút thanh Takasanagi ra.

- Thực lòng tôi vẫn muốn cậu tiến bộ hơn chút nữa, cuộc chiến này sẽ gay cấn hơn. Nhưng đây là di nguyện của số 2. Tôi phải chịu trách nhiệm vì đã không tin lời anh ta từ trước.

Trần Thiên Anh cũng đã bật dậy, đưa tay thủ thế.

- Một Thạc sĩ, lại là Đệ nhất Sát thủ Hải Thành, lại có Sát khí với tôi dữ dội như vậy, thật quá vinh hạnh. Nhưng anh nghĩ, tôi sẵn sàng ở lại đây chờ anh, là vì lý do gì?

- Dù cậu có gọi đám đồng bọn ra, tôi cũng không ngán đâu.

- Không đâu, chỉ mình tôi thôi.

Nói xong, Trần Thiên Anh đã chủ động lao tới. Đối diện với Băng Phong Kiếm Khách, hẳn chẳng những không sợ hãi, còn chủ động lao lên.

Băng Phong Kiếm, không phải là hãn chương từng nghiên cứu. Không thể để số 1 ra đòn trước được, mà phải chủ động tấn công. Băng Phong Kiếm chỉ nhanh so với nhận thức của thị giác, khi phải vào thế thủ, nó sẽ không còn nhanh như vậy.

Kengg!!!

Nắm đấm của hắn vừa tung ra, trúng ngay vào thanh Takasanagi của số 1. Đúng là đường kiếm không quá nhanh, nhưng cũng không chậm tới nỗi không đỡ được đòn.

Lúc này, số 1 cũng nhìn rõ bàn tay của Trần Thiên Anh.

- Cổ Phong Quyền? Vũ khí cấp 12? Xem ra hợp tác với bọn súc vật kia, cậu cũng kiếm được món hời đấy.

Trên tay Thiên Anh, là một bao tay cổ xưa với nhiều chú ngữ chạy ngoằn ngoèo.

Cây Takasanagi lại tiếp tục vung lên, ánh băng mờ mờ trong đường hầm, va chạm với bao tay, tóe ra từng tia lửa tím sẫm. Hai người cứ thế giao thủ với tốc độ tăng dần.

- Với Võ thuật của cậu, muốn đấu với cấp Thạc sĩ, còn sớm 10 năm!

Số 1 nói, đồng thời vung kiếm chém sượt qua bụng Thiên Anh. Áo hằn rách toác.

- Ồ?

Thiên Anh né được pha đó cũng khiến số 1 bất ngờ. Hãn chiến đấu, không chỉ bằng Kiếm thuật, mà còn bằng Toán học. Theo những gì hãn tính toán, có hơi chút sai lệch.

Nhưng số 1 không có thời gian để nghĩ nhiều, hãn tiếp tục vung kiếm lao tới. Băng Phong Kiếm, danh bất hư truyền, đường kiếm trong mắt đối thủ nhanh đến mức khó chịu.

Trần Thiên Anh vẫn chật vật đối kháng, nhưng bằng cách nào đó, hãn vẫn bắt kịp.

- Người... đang nhanh hơn?!

Số 1 dù không muốn tin, nhưng bằng trực giác của một sát thủ lâu năm, hãn buộc phải cân nhắc. Rõ ràng Trần Thiên Anh càng đánh càng nhanh.

- Tên điên này... chẳng lẽ dùng Lugen lên chính bản thân hãn?!

Nhìn ánh mắt đỏ lừ của Trần Thiên Anh, và những đường gân guốc nổi lên khắp người, số 1 không còn nghi ngờ gì nữa.

Trần Thiên Anh vẫn luôn là một tên điên liều mạng, hăn sẵn sàng dùng mọi thủ đoạn để vươn lên. Nhưng dùng Lugen lên chính bản thân mình, cố tình đánh lừa cơ thể để nó trở nên nhanh hơn, thật sự... quá ngu xuẩn.

- Cậu muốn nhanh, nhưng vẫn chưa đủ đâu!

Nếu chỉ dùng Lugen để cường ép tốc độ của mình lên là có thể đánh ngang Thạc sĩ, thì thế gian đã có hàng tỉ quân lính sử dụng Lugen để chiến đấu.

Cái giá phải trả quá cao, mà lợi ích đạt được không đáng.

Đường kiếm của số 1 không chậm lại, mà chỉ càng trở nên nhanh hơn. Hăn đã hoàn toàn bung hết sức lực. Kỹ năng kiếm chuẩn xác, cộng với năng lực tính toán đẩy lên mức tối đa.

Phi Thiên Bạt Kiếm!

Con át chủ bài này, rất ít khi hăn phải tung ra. Đạp một bước thật mạnh, phi thân về phía trước, vùng kiếm trên không chém rụng mục tiêu! Một ánh kiếm lạnh toát vẽ một vòng cung thanh thoát trên không, cùng với đó, là vết máu bắn tung tóe.

Số 1 vừa chạm đất, đã lập tức quay người lại thủ thế. Bởi hăn ý thức được, một kiếm vừa rồi, trượt!

Trần Thiên Anh bị chém một vết vào cổ, nhưng lại kịp né đi chỗ chí mạng. Hăn hoàn toàn mặc kệ thương tích, lao tới nhắm thẳng vào số 1.

Bộc Phá Quyền!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 311: Sách Độc Ngàn Lần, Hơn Ngàn Quyển Sách

Bộ Phá Quyền của Trần Thiên Anh, từ lúc hắc bắt đầu làm sát thủ tới giờ, chưa từng thất bại. Hắc chỉ tung ra nó khi cơ hội thành công là cao nhất.

Một cú Bộ Phá Quyền ngay khoảng cách gần, nhắm thẳng vào bụng của số 1, phát ra toàn lực. Không khí xung quanh cũng bị xoắn vào, phát ra những tiếng nổ vang rền.

Uỳnhhhhhhhhhhhhhhhhhhh!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Cả người số 1 như bị xoắn vào cùng cú đấm này. Nhưng hắc là một Thạc sĩ. Một kĩ năng cấp bậc Phổ thông, nếu có thể đánh chết một Thạc sĩ, không phải là không thể, nhưng cũng không dễ dàng như vậy.

Sự đáng sợ nhất của Bộ Phá Quyền, là lực xoắn ốc xuyên thấu qua nội tạng, phá hoại tất cả từ bên trong. Muốn sống sót khỏi Bộ Phá Quyền, cần triệt tiêu đi lực hủy diệt xoắn ốc ấy.

Số 1 phản xạ gần như ngay lập tức, hắc cầm thanh kiếm xuống đất, chống tay lên chuôi kiếm, vận người theo hướng xoắn của Bộ Phá Quyền, xoay hơn 10 vòng trên không, rồi bị bắn văng về phía sau.

Nhìn có vẻ khá chật vật, nhưng thực tế, toàn bộ lực phá hoại của Bộ Phá Quyền, đã bị triệt tiêu gần hết.

Cơ hội khó khăn lắm mà Trần Thiên Anh có được, cứ như vậy mà bị dễ dàng hóa giải.

Thứ duy nhất hắn đạt được, có lẽ chỉ là đánh văng số 1 ra khỏi thanh kiếm của hắn.

Một Kiếm Khách không còn kiếm, có thể làm được gì?

Số 1 vừa văng xuống đất, đã tìm cách tiếp đất tối ưu nhất, dùng lưng chạm vào đất, mượn đà lộn một vòng, sau đó lấy lại ngay tư thế phòng ngự. Hắn nửa quỳ nửa ngồi dưới đất, mắt vẫn không thoát mục tiêu của mình.

- Học trò của thầy Phương, Đệ nhất Sát thủ của Hải Thành, cậu nghĩ dễ bị vô hiệu hóa như vậy sao?

Số 1 khẽ cười. Khí lạnh từ từ toát ra tụ tập hết trên đầu ngón tay của hắn.

Hư Vô Kiếm Pháp!

Khí lạnh dần ngưng tụ thành một loại Kiếm Khí, tập trung hết ở hai đầu ngón tay. Kiếm khí vô hình, mà cũng hữu hình, toát ra hơi lạnh mang tới cảm giác sắc bén còn hơn cả kiếm thép.

Số 1 thu tay mình về, tạo thành một tư thế rút kiếm vô cùng cơ bản, cả người hắn chùng xuống tụ lực, như một con báo sẵn sàng vồ về phía trước.

Áp lực mà hắn tạo ra, khiến Trần Thiên Anh dường như không thể hít thở. Thứ áp lực này, đã gần như đạt tới đẳng cấp Tiến sĩ.

Thậm chí, không chừng, Trần Thiên Anh sẽ trở thành bước đệm để số 1 đột phá cánh cửa Tiến sĩ của mình.

Áp lực không thể tả nha! Thiên Anh nuốt nước bọt cái ực. Nhưng, áp lực thế này, lại làm hắn vô cùng khoái trá. Hắn là kẻ sinh ra trong hiểm cảnh, hiểm cảnh đối với hắn, không phải sự đáng sợ, mà là cơ hội. Cơ hội để vượt lên bản thân mình.

Số 1 đã nhún người lao tới.

Băng Phong Vô Hình Kiếm!

Kiếm khí băng giá bỗng nhiên xuất ra, tiếp xúc với không khí, phát ra tiếng tách tách kéo thành một tràng dài, như tiếng thần chết đang réo gọi. Đường kiếm chết chóc vẽ ra một vòng trong không khí, không gì có thể ngăn cản, chém thẳng về phía đầu của Trần Thiên Anh.

Đường kiếm này không chỉ là đánh lừa thị giác, nó còn thật sự rất nhanh! Hay đúng hơn, là nó khiến đối thủ chậm lại!

Cảm giác lạnh buốt óc ập tới này, khiến não người hoạt động chậm hẳn lại, cũng không khác gì khiến đường kiếm của hắn nhanh hơn!

Chỉ có 0,1 giây!

Tốc độ phản xạ tối đa của con người là 0,1 giây! Nhưng đó là tốc độ của những kẻ thiên tài trong thiên tài. Bình thường, tốc độ phản xạ khi bị kích thích từ thị giác là 0,2 giây, kích thích bởi âm thanh là 0,17 giây, còn xúc giác là 0,15 giây.

Nhưng lần này, Trần Thiên Anh vừa phải dùng tới thị giác, thính giác và thị giác, vừa phải phán đoán trước để kéo dài thời gian phản xạ. Nếu không thể bắt kịp trong 0,1 giây, hắn phải đánh cược từ trước đó 0,05 giây!

Đây là một canh bạc. Nếu hắn canh thời gian chính xác, hắn cũng chỉ ngan bước thần chết trong khoảnh khắc này mà thôi. Nếu hắn sai lầm, thì tất nhiên là đầu hắn không còn trên cổ.

Chẳng biết vì sao, hắn không sợ hãi. Hắn chỉ khẽ cười. Nếu hắn không có gan đánh cược, hắn đã chẳng bao giờ đi xa tới vậy.

Tổn bao công để chuẩn bị quân bài tẩy, cũng chỉ để cho lần cược này!

Hắn... né được!!

Chỉ trong một khoảnh khắc ấy, có lẽ là một phần tỉ của giây, hăng hà sa số những tri thức vô danh ủa vào trong não hắn. Chỉ trong một phần tỉ của giây ấy, hắn tiếp thu một sức mạnh không tưởng, từng sợi thần kinh của hắn nhạy bén gấp hàng nghìn lần, cơ bắp hắn có hiệu suất cao gấp hàng trăm lần, và não hắn đạt tới một cảnh giới phi nhân loại.

Chỉ trong một phần tỉ giây ấy, vừa đúng lúc đường kiếm chết chóc kia chạm vào da mặt hắn, hắn đã cảm thấy đường kiếm ấy ngừng lại ngay trên không trung! Thời gian như ngừng lại!

Chỉ trong một phần tỉ giây, hắn lách người né tránh, vừa gắng gượng tung ra một cú đâm. Dù mọi thứ như ngừng lại, nhưng thật ra là vì giác quan của hắn nhanh hơn gấp nghìn lần. Còn đôi tay của hắn muốn chuyển động để bắt kịp giác quan ấy, lại phải chịu áp lực khổng lồ. Từng sợi cơ bắp, mạch máu, xương cốt đều nứt toác, đều như muốn vỡ vụn, cảm giác đau đớn lại qua các giác quan khuếch đại, khủng khiếp gấp vạn lần.

Nhưng Trần Thiên Anh cắn răng chịu đựng. Hắn bằng mọi giá phải thực hiện cú đâm này.

Toácccccccccccccc!!!!!!

Năm đâm mang theo Cổ Phong Quyền, chạm thẳng vào người số 1, cũng là lúc mọi thứ trở về như cũ. Băng Phong Vô Hình Kiếm không trúng đích, mà số 1 bị đánh văng về phía sau.

Hự!!!!!!!!!!

- Người... người...

- Vẫn chưa biết chuyện gì vừa xảy ra sao? - Trần Thiên Anh lúc này mang theo cánh tay đỏ lòn nát bấy, mặt hắn bị rút cạn toàn bộ sinh khí, cơ

thể chao đảo như sắp ngã, nhưng hãn vẫn cố lấy ra sức trò chuyện. Bởi vì, hãn đã thắng rồi. - Những ngày ta chăm chú nghiên cứu, rốt cuộc không hề vô ích. Tập tài liệu các người ban cho ta như một loại ân huệ, phải rồi, ta thật sự coi nó là một ân huệ! Với một kẻ như ta, mọi loại tri thức đều là ân huệ!

Hãn dùng cánh tay kia rút từ trong người ra một cuốn sách, một cuốn sách xuất bản không lâu, nhưng đã bị đọc cho nát nhàu. Hãn quăng cuốn sách ấy xuống trước mặt số 1.

- Nhiếp Hồn Thuật! Hết Chú Thuật, rồi lại tới Nhiếp Hồn Thuật. Các người nghĩ, giao cho ta những thứ giáo trình khó hiểu và chết bầm như vậy, là biến ta thành kẻ vô dụng sao? Các người có vẻ có quá nhiều tài liệu để đọc, tới nỗi chả đọc cái gì ra hồn nhỉ? Nói cho người biết, dù chỉ là một quyển sách, mà người đọc nát tới 1000 lần, thì còn có ích hơn 1000 quyển sách!

Số 1 cố gắng đứng dậy. Hãn cảm thấy trên người hầu như không có một thương tích nào, nhưng lại có một cảm giác nôn nao khó chịu.

- Vừa rồi, ta có cảm thấy... Liên Hoàn Trận của số 2... đây chính là nơi số 2 đã bố trí Liên Hoàn Trận để giăng bẫy kẻ phản bội... nhưng vì sao... người lại có thể kích hoạt... đồng thời... thứ sức mạnh vừa rồi... là cái gì?

- Vì người sắp chết, nên ta cho người biết một bí mật nhé, Nhiếp Hồn Thuật, dù chỉ là cảnh giới thấp nhất là Hấp Tinh Thuật, cũng chính là thứ ta đã dùng để giúp người đánh bại lão Ba kia, còn có cách sử dụng khác. Không chỉ rút đi sức mạnh của đối thủ, còn có thể giữ được thứ “mùi vị” của hãn. Dùng thứ “mùi vị” đó để đồng bộ với thứ khí lực trong Trận Pháp, cố gắng lắng nghe những dao động rất nhỏ, vẫn có thể tìm ra được những điểm kích phát Trận Pháp ấy. Dù sao, những chuyện này không dành cho những kẻ không biết kiên nhẫn, và quyết tâm.

- Vậy còn... thứ sức mạnh vừa rồi...?

- Đây chính là bí mật mà số 2 cũng giấu giếm cả người! Là cách thức để đạt tới Bình Nguyên Tri Thức!

- Nói láo! Số 2... không bao giờ... giấu giếm... ta... Hự!!

Chỉ trong vòng vài giây ngắn ngủi, trên khắp người số 1 đã hiện lên chi chít vằn vện những dòng Chú Ngữ cổ xưa. Những dòng Chú Ngữ đen ngòm bắt đầu ăn mòn cơ thể hắn, phát ra những làn khói đen xèo xèo.

- Nguyễn Rửa Quyền?! Người... đã... mạnh... tới mức này...

Bộp.

Số 1 không kịp nói hết câu, đã ngã vật xuống đất. Cơ thể hắn dần dần đen sạm lại, bốc lên một ngọn lửa đen ngòm, và dần tan biến. Thứ tan biến cuối cùng, chính là con mắt trợn trừng của hắn.

Trần Thiên Anh đứng đó nhìn kẻ từng được coi là Đệ nhất Sát thủ Hải Thành tan biến vào tro bụi. Một kẻ cường giả mà hắn ngỡ rằng cả đời không thể vượt qua, rốt cuộc đã bị chính tay hắn giết chết.

Không còn số 1 và số 2, toàn bộ Hắc Long, sớm muộn gì cũng thuộc về hắn.

Trần Thiên Anh nhìn xuống cánh tay thương tật ghê người của mình. Đã không phải lần đầu tiên hắn liều mạng như vậy. Nhưng hắn vẫn sống sót. Và...

- Ta đã mạnh... tới mức này. Đúng vậy! Ta đã mạnh tới mức này!! Ha ha ha ha ha ha ha ha ha.....!!!!!!!

Tràng cười dài cứ thế vang vọng khắp hang động tĩnh mịch.

=====

Tất cả quỳ xuống!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 312: Vương Thành Văn Cuồng Nộ (Phần 1)

Văn à?

- Chị Nguyệt?

- Lên đây giúp chị cái này với.

- Gì thế ạ?

- Đóng đồ hậu cần sân khấu. Hai thằng đàn ông lên bê giúp chị mày cái!

Hai thằng đàn ông, là chỉ Vương Thành Văn với Nguyễn Thanh Phong. Văn liếc qua nhìn cánh tay khẳng khiu của Nguyễn Thanh Phong, chẳng biết anh bạn này có khỏe hơn chị Nguyệt hay không nữa kìa.

- Phòng chị trên tầng 4 mà? Anh Phong lên có được không vậy?

- Bọn nữ sinh Cẩm Giang còn ở chung phòng với nó được, ngại gì chứ? Đám con gái trường mình lại chả thích quá đi! Đi nào!

Cầm Dạ Nguyệt vẫn quen sai bảo người khác như vậy, chả cần quan tâm người ta có nguyện ý hay không. Cũng may Nguyễn Thanh Phong là kẻ vô tư, ai bảo gì thì làm nấy. Hắn vui vẻ đi theo lên khu kí túc của Kinh Ngự.

- Anh Phong nè.

- Sao?

- Vì sao lúc này thầy giáo mời anh làm việc, anh lại chối?

- Làm việc thì có gì tốt?

- Sao lại không tốt chứ? Làm việc thì sẽ có tiền. Có tiền thì sẽ mua được biệt thự. Sẽ được ăn sủi gòn thỏa thích.

Nguyễn Thanh Phong lắc đầu.

- Không phải là anh không thích, chỉ là tự dưng cảm thấy không muốn.

- Tự dưng như vậy?

- Ờ. Cảm thấy ông ta không đáng tin, vậy thôi.

- Em thấy thầy Châu rất tốt mà?

- Chẳng biết nữa.

Vừa đi vừa nói chuyện, rốt cuộc đã lên tới tầng 4.

Đây là lần đầu tiên Văn vào phòng Cầm Dạ Nguyệt. Ở chung phòng với chị ta, có 3 chị khác, Thu Mai và Linh. Nhưng cô bé đi đâu mấy ngày nay, Văn cũng chẳng gặp.

Đống đồ hậu cần để lộn xộn tại chỗ vốn là giường của Linh. Văn cau mày:

- Chị bảo người ta mang đồ lên chất hết trên này, rồi giờ lại mang xuống đó sao?

Cầm Dạ Nguyệt nhún vai:

- Biết làm sao được? Chị thì ở trên phòng, phải bảo người ta vác lên để chị kiểm kê chứ? Ai dè bê lên xong nó chạy mẹ mất tiêu!

Văn chả buồn quan tâm xem “nó” mà chị ta nhắc tới là ai. Cầm Dạ Nguyệt chưa bao giờ thiếu kẻ phục tùng. Nó đi tới sắp xếp đồ đạc dụng cụ. Chợt từ trong đồ đạc lộn xộn ấy, nó nhìn thấy một thứ gì màu tím biếc phát sáng mờ mờ. Nó cúi xuống nhặt lên.

Là một viên đá.

Thoang thoảng còn có một mùi hương.

Nó đưa lên ngửi.

- Chị Nguyệt!

- Sao?

- Thứ này của chị à?

- Không phải. Sao thế?

- Nếu mùi nước hoa này không phải của chị, lẽ nào là... của Linh?

- Có lẽ vậy.Ồ! Đây là Tử Liên Thạch mà?

- Tử Liên Thạch?

- Là hòn đá được dùng trong mấy nghi lễ cúng trừ tà đó. Ôm nó đi ngủ cũng sẽ không bị ác mộng.

- Chết tiệt!

Đột nhiên Văn hét lên một tiếng chửi thề, điều mà nó hầu như không bao giờ làm, sau đó nó vọt ra khỏi phòng, dáo dác nhìn xung quanh, nắm tay không ngừng bóp chặt lấy viên Tử Liên Thạch.

- Sao thế?

Cầm Dạ Nguyệt cũng hốt hoảng lao theo.

- Là Linh! Bạn ấy từng nói với em, bạn ấy luôn gặp bị ám ảnh bởi những hồn ma trong giấc ngủ! Bạn ấy còn coi quyển sách cúng trừ tà là quan trọng nhất. Viên Tử Linh Thạch chắc chắn là vật bất ly thân của bạn ấy! Với tính cách của bạn ấy, không thể nào có chuyện bạn ấy bỏ quên nó ở đây được!

- Vậy là sao?

- Có chuyện không ổn! Thúy Mai! Chị Thúy Mai đâu rồi?

- Nói mới nhớ, mấy ngày nay cũng không thấy con bé.

- Cụ thể là mấy ngày?! - Lần này Văn hỏi như quát.

- Ba... ba ngày! - Cầm Dạ Nguyệt như bị lây luôn cái không khí khẩn trương này, không kịp để ý tới thái độ của thằng Văn.

Ba ngày, chính là lúc nó không còn thấy Linh đâu nữa. Người gần với cô bạn nhất, chính là Thúy Mai. Giờ cả hai đều biến mất... Nó cần tìm thêm dữ liệu.

Văn tức tốc quay lại, chạy tới chỗ giường của Linh. Nó lục sạo mọi thứ có thể, nhưng không tìm thấy gì. Đồ đạc của cô bạn không còn. Ai đã lấy chúng đi? Ai đã nói với nó về việc Linh đi vắng nhỉ? Là Đinh Kiến Châu.

Dù ít hay nhiều, cũng phải liên quan tới ông ta! Chẳng ai tự nhiên đi liên hệ Trần Phương Linh với Đinh Kiến Châu cả, nên ông ta cũng không cần phải nhắc nó về chuyện Linh đi vắng. Làm vậy chỉ tạo nên sự nghi ngờ không cần thiết. Có thể ông ta không phải là thủ phạm. Nhưng mục đích của ông ta là gì?

Đầu óc nó rối bời. Nó cần đảm bảo Linh không bị làm sao. Nó thật sự rất giỏi kiềm chế, nhưng nó không nghĩ nó sẽ kiềm chế được cơn giận dữ của mình nếu cô bạn xảy ra chuyện. Nó biết rằng nó không nên thiên vị bất cứ ai, và không nên để cảm xúc cá nhân làm ảnh hưởng tới phán đoán của mình. Nó cũng chẳng biết nữa, nó muốn suy nghĩ, mà trong đầu nó chỉ hiện lên hình ảnh về Linh. Cái sự bao đồng đến khó chịu, giọng nói kì lạ, tính cách tiểu thư, những buổi học nhóm, chiều mưa đám tang cô Vân, và rất nhiều thứ khác.

Nó mới 11 tuổi, nó chả biết thứ cảm xúc này là gì. Vừa tức giận, vừa lo âu, vừa cảm thấy bản thân bất lực. Không có chứng cứ, nó chợt nhận ra nó không thể làm được bất cứ điều gì. Hỏi Đinh Kiến Châu ư? Ông ta có thể đơn giản gạt nó đi bằng một lời nói dối, hoặc chính ông ta cũng không biết. Nó không thể lỗ mãng như lần trước được. Nó cần nắm được tình hình.

Nó quay sang lục lọi giường của Thu Mai. Làm ơn! Hãy cho tôi một thứ gì đó! Bất cứ một thứ gì!

Dưới gối, không có!

Chăn, không có!

Đồng sách vở bỏ lại trên giường, không có!

Nó không tìm thấy bất cứ thứ gì khả dĩ. Nó điên cuồng lật giở từng trang sách một. Nó đọc từng dòng chữ, để tìm kiếm sự bất thường.

Chỉ tới khi, nó tìm thấy một tờ giấy nhàu nát được ép trong một trang sách.

“Thu Mai à, anh cũng mến em từ khá lâu rồi, tối mai mình gặp nhau ở khu thay đồ chỗ sân bóng rổ được không?”

Bức thư được gửi từ 4 ngày trước.

- Nét chữ này, là của ai?! - Văn lại gần như hét lên. Tất cả mọi người trong phòng đều xúm vào nhìn.

- Chữ khá xấu. - Nguyễn Thanh Phong nhận xét.

- Chữ như vậy, không phải là một kẻ học Văn. Không quen viết lách nhiều. - Văn cố gắng phân tích - Cũng không phải là người Bắc Hà. Không phải là của Vũ Hải Hùng chứ?!

Vừa đưa ra câu hỏi, nó lại tự lắc đầu. Dù Vũ Hải Hùng có hẹn hò với Thu Mai, thì bức thư này nội dung cũng không phù hợp. “Mến từ lâu rồi” tức là giờ mới thổ lộ.

- Hơn nữa, nét ấn bút rất mạnh. Đây là một người có lực ngón tay rất mạnh. Cách viết chữ “a” này, và chữ “ng” này, sao giống chữ “η” trong Toán học vậy? Lối viết thoáng này, rất giống khi viết các công thức Toán học! - Văn lại tiếp tục độc thoại. Nó đã chẳng còn quan tâm tới bất cứ thứ gì xung quanh nữa.

- Lực tay mạnh, giỏi các môn Tự nhiên, không học Văn học. Được một người kiêu căng như Thu Mai chủ động làm quen. Hẳn phải là một kẻ được yêu thích.

Nó chợt quay sang nhìn Cầm Dạ Nguyệt, hai mắt trợn trừng.

Cầm Dạ Nguyệt cũng không né tránh ánh mắt của nó. Cô ta khẽ gật đầu.

Lập tức, mọi sự kiện từ trước tới giờ bắt đầu tự liên hệ với nhau.

Dấu ấn Hồng Liên tìm thấy trên quyển sổ ghi chú ở nhà hàng. Có 4 khách hàng được ghi trên đó, và 4 người đó đều bị trộm một thứ đồ. Giống

như kẻ trộm muốn xác minh xem, trong 4 người đó, ai là kẻ hăn cần tìm.

Không phải ngẫu nhiên mà dấu ấn ấy xuất hiện tại nhà hàng của Linh?

Nghe nói, khi “nạn nhân” đầu tiên là Phạm Quỳnh Anh bị trộm tại kí túc xá nữ, người đầu tiên chạy tới, lại là Vũ Hải Phong?

Vì sao Camera ở hành lang không ghi lại điều gì bất thường? Vì không cần phải vào phòng bằng lối hành lang! Chẳng phải với một người biết Đạp Không Bộ, vẫn có thể vào bằng đường cửa sổ đó sao?

Biết Đạp Không Bộ, giỏi Tự nhiên, lực tay mạnh, lại nổi tiếng và được ái mộ, còn có bao nhiêu người chứ?

Ai có thể vào phòng thay đồ nam và lấy giày của Lê Thanh Bình?

Nó lao vọt ra khỏi phòng.

- Vũ Hải Hùng! Anh Vũ Hải Hùng!!!

Văn vừa chạy xuống tầng 3 vừa kêu toáng lên.

Vũ Hải Hùng hôm nay không đi xem thi đấu, đang ngồi trong phòng, bỗng bị réo tên, lục tục chạy ra.

- Sao vậy?

- Đi theo em!

- Đi đâu?

- Sân bóng rổ! Gọi cả anh Bình nữa!

Văn chỉ kịp nói mấy câu, rồi chẳng đợi ai, đã lao vọt đi. Vũ Hải Hùng đang đứng đó khó hiểu, chợt thấy Cầm Dạ Nguyệt từ tầng 4 vội vàng chạy xuống, lờm hăn một cái, hăn không thể không kéo tay Lê Thanh Bình

chạy theo. Chạy theo sau nữa, là mấy nữ sinh hóng hớt tầng 4, sau cuối là Nguyễn Thanh Phong. Tên này vừa chạy vừa thở hổn hển.

Sân bóng rổ sau khi kết thúc Hội thao, đã im ắng vắng tanh, chợt huyền não trở lại bởi một đám học sinh Kinh Ngư xông vào.

- Phá cửa cho chị!

Cầm Dạ Nguyệt chẳng ngại trời ngại đất, lớn tiếng hô hào. Rầm!! một cái, cửa vào phòng thay đồ đã bị phá tung.

Bảo vệ sân hoảng hốt chạy tới can ngăn, chỉ thấy một đám học sinh Kinh Ngư khét tiếng đang hầm hè hung hăng, cũng không dám can thiệp.

Văn chạy vào đầu tiên. Thứ xộc vào mũi nó là một thứ mùi hôi thối kinh tởm, nhưng khiến nó sợ hãi hơn cả, là những phán đoán kinh hoàng trong não nó.

“Đừng là Linh! Làm ơn!”

Nó nhìn về phía ngăn tủ của Vũ Hải Phong, cuồng nộ hét lên:

- Chìa khóa!!

Ông bảo vệ đang cuống cuống trước tình huống này, không biết xử lý ra sao, cũng không cần Cầm Dạ Nguyệt can thiệp, Văn đã lừ lừ bước tới, đôi mắt nó như một con thú chuẩn bị xé xác con mồi.

- Chìa...aaaaà kho.....ooóá!!!!!!!!!!!!!!

Nó gằn giọng. Hai nắm tay nó đã nắm chặt lại. Sát khí trong người nó bấy lâu nay được kiềm chế rất kỹ, bỗng cuộn trào như một dòng nước lũ, đến mức dù là người bình thường cũng có thể cảm thấy.

Ông bảo vệ bỗng thấy đũng quần mình ướt sũng. Lão run lấy bấy đưa cho nó chùi chìa khóa.

Văn chộp lấy một cách thô bạo, cuống cuồng tìm lấy chiếc chìa cần tìm, nó thô bạo tra chìa vào tủ, xoay thật mạnh.

Cánh cửa tủ mở văng, cùng với tiếng hét kinh hãi của tất cả đám học sinh.

Vũ Hải Hùng ngã ngửa xuống nền đất, mặt cắt không còn một giọt máu. Sau đó, hấn gào rú vô cùng thảm thiết.

Đôi mắt Thu Mai như nhìn chăm chăm vào hấn. Cùng cái miệng đang nhoẻn cười như khi gặp người yêu. Nằm trên một cái đầu trắng bệch. Sau cái đầu, là cánh tay. Rồi đến cẳng chân. Rồi lộn xộn các bộ phận.

Được xếp gọn trong một cái túi ni lông.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 313: Vương Thành Văn Cuồng Nộ (Phần 2)

Khônnnnnggggggggggggggggggg!!!

Vũ Hải Hùng gào rú thê thảm. Hắc khóc nức nghẹn từng ngụm.

- Chuyện này... chuyện này... hứccc... là sao?!!

Trong cơn bàng hoàng đột ngột này, hắc thấy đầu óc mình trống rỗng. Thu Mai của hắc, cô bé người yêu nhỏ nhen xấu tính của hắc, người mà hắc từng mong sẽ dành cả đời ở bên, đã mơ về một tương lai êm đẹp. Cô bạn gái nhỏ mà hắc chỉ dám lợi dụng sờ soạng có vài lần, còn chưa dám mơ gì xa hơn...

Chuyện đã xảy ra, không phải Vũ Hải Hùng không đoán ra. Thu Mai lén lút hẹn hò với Vũ Hải Phong, rồi rút cuộc... chẳng biết vì sao... lại nằm gọn trong tú quần áo của tên đó. Vũ Hải Hùng không ngu tới mức không hiểu rõ câu chuyện. Vũ Hải Phong muốn lợi dụng Thu Mai, để bắt cóc Trần Phương Linh. Những kẻ nhỏ bé như hắc, như Thu Mai, ngoài lý do đó ra, làm gì đắc tội với ai, làm gì đáng để phải bị như vậy chứ?

Nhưng hắc vẫn không thể nào chịu nổi. Hắc không thể nào tiếp nhận nổi. Hắc cần một người giải thích.

Đúng lúc này, hắc thấy kẻ dẫn hắc tới đây, Vương Thành Văn, thẳng khốn đó... thở phào một cái!

Đến lúc này, Vũ Hải Hùng không thể nào kiềm chế nổi bản thân nữa. Hắc hét lên, lao tới túm lấy cổ áo của Vương Thành Văn:

- Thằng chó!!!! Thằng chó chết!!!! Thu Mai... Thu Mai như vậy... mày còn có thể thở phào nhẹ nhõm sao?!! Tao biết rồi!! Mày chỉ quan tâm tới Trần Phương Linh của mày thôi phải không?!! Ai cũng vậy cả!! Ai cũng chỉ quan tâm tới Trần Phương Linh!!! Còn Thu Mai thì sao?? Em ấy làm gì nên tội?!! Tại sao em ấy phải liên lụy vào chuyện này?!!!

Văn bị túm áo như vậy, mặt vẫn không lộ ra thêm bất kì cảm xúc nào, nó chỉ khẽ cau mày:

- Anh đang cản đường tôi đó!

- Câm mồm cho tao!! Nếu không phải là Thu Mai... Nếu không phải là em ấy thân thiết với Trần Phương Linh... thì mày... chính mày!! Chính mày mới là cái đứa phải nằm trong tủ quần áo đó!!!! Mày không thể vì em ấy mà nhỏ một giọt nước mắt được sao?!! Đồ khốn nạn!! Đồ máu lạnh!!!

- Tôi phải đi cứu Linh. Nếu anh không tránh đường, đừng trách tôi...

- Bạn cùng lớp của mày vừa chết đó!! Đồ khốnnnn!!!! Hự.....!!!!!!!!!!!!!!

Bốppppppp!!!!!! một tiếng, người ta chỉ thấy Vũ Hải Hùng bắn thẳng về phía sau, đập người vào đồng tủ quần áo bằng nhôm mạnh tới mức lõm thành một lỗ, sau đó lăn lông lốc xuống đất. Hắn gập người ho rũ rượi, thổ ra một ngụm máu, rồi che mặt khóc thút thít.

Văn thu lại nắm tay, mặt nó vẫn không thể hiện bất kì cảm xúc gì, nó nhìn Vũ Hải Hùng và nói:

- Xin lỗi, lúc này tôi không thể nào thương xót cho bất kì ai được.

Rồi nó quay đi.

Tất cả học sinh Kinh Ngự sửng sờ sợ hãi nhìn bóng dáng nó bước ra ngoài, như đang nhìn một con quái vật.- Vũ Hải Phongggggggggggggg!!!!!!!!!!!!!!

Trận đấu giữa Vũ Hải Phong và Triệu Thiên Trúc đang trở nên gay cấn, chột tất cả mọi người giật mình vì một tiếng thét điên dại.

Là Vương Thành Văn.

- Vũ Hải Phongggggggg!!!!!!!!!! Mà ra đây cho taoooo!!!!!!!!!!!!!!

Hà Chí Thương như nhận ra điều gì. Hắn là kẻ đầu tiên chạy tới cản thẳng nhóc.

- Văn!!! Em làm cái gì vậy?

Vương Thành Văn nhìn thấy Đinh Kiến Châu, cước bộ vẫn không ngừng, nó giơ tay chỉ thẳng vào mặt ông ta, gằn giọng:

- Cả ông nữa! Vì sao ông dám nói dối tôi? Tất cả các người, đều là lũ xấu xa!

Dù đã dự liệu có điều chẳng lành, Hà Chí Thương vẫn không khỏi giật mình đánh thót một cái. Hơn nữa, Chí Tôn Cường giả bị một đứa nhóc chỉ tay vào mặt thế này, cứ thấy sai sai.

- Thầy biết em đang muốn nói gì. Chuyện của Linh, thầy đã cho người đi giải cứu cô bé. Thầy chỉ không muốn em lo lắng. Chuyện này em hãy để người lớn giải quyết được không...

- Cám mồm!!

!!!

Lần này thì Hà Chí Thương câm nín thật rồi. Nhã nhận hiền hòa như hã, cũng không đến mức bị sỉ nhục như vậy mà còn cười nói được. Nên nhớ, hã là 1 trong 5 kẻ mạnh nhất thế giới.

- Được lắm nhóc con! Cũng tới lúc phải dạy cho nhóc cái gì gọi là thứ bậc của thế giới!

Hã dù chỉ là một phân thân, cũng không dám bung ra hết sức lực, nếu không thẳng bé sẽ bị nghiền nát tới mức không tìm ra một mảnh bụi. Hã chỉ đứng yên đó, mặt vẫn cười, chỉ bung ra một xiu xiu xiu áp lực, đã khiến Vương Thành Văn cảm thấy như ngàn ngọn núi đang nghiền ép.

Áp lực này, kinh khủng hơn gấp vạn vạn lần tên Tiến sĩ áo đen nó từng đối mặt.

- Trẻ con thì trật tự cho ta!

Hà Chí Thương đưa ra một cánh tay, rõ ràng chỉ là một cái vỗ đầu trù mền, lại không khác gì một bàn tay Phật tổ trấn áp Tôn Ngộ Không, cao như núi, to như biển, đè ép cho người ta hoàn toàn bất lực.

Giây phút này, hơn bất kì ai ở đây, Vương Thành Văn là kẻ cảm nhận áp lực này rõ nhất. Đầu gối nó như muốn khuyu xuống, não nó như muốn chết lịm, khắp cơ thể nó run rẩy.

Nhưng trong sâu thẳm từng tế bào của nó, trong từng vật chất di truyền của nó, lại vang lên một tiếng phản kháng.

“Vì sao người phải sợ hãi kẻ mạnh?”

Trên đời này kẻ mạnh hơn người có rất, rất, rất nhiều. Mạnh hơn người một, hay mạnh hơn người một triệu, cũng là mạnh. Cứ gặp kẻ mạnh thì sợ hãi, gặp kẻ yếu thì bắt nạt sao?

Dù tất cả thế giới có nghĩ như vậy, nhưng người thì không!

Sợ hãi kẻ mạnh, thật là vô lý!

Thậm chí, thứ mà kẻ mạnh đang áp đặt lên người, đang bắt người quỳ gối, lại không phải là sức mạnh, mà là ý chí. Đến ý chí người còn không đo lại, thì lấy đâu ra tư cách mà đối kháng???

Vương Thành Văn chột ngẩng cao đầu, đôi mắt trợn trừng nhìn thẳng vào Hà Chí Thương.

Từ thăm sâu trong người nó, thứ sát khí vô tận, cuộn cuộn lại bùng lên. Thứ sát khí bẩm sinh mà hơn 11 năm trời mẹ nó cố gắng kiềm chế, nay như một con mãnh long sổ lồng, điên cuồng hung bạo bay vút lên, cất một tiếng gầm kinh thiên động địa.

Sát khí, cũng là một loại ý chí. Thứ ý chí này vượt quá mọi sự suy nghĩ của Hà Chí Thương, thứ ý chí này bỗng chốc trời dậy đàn áp cả ý chí của hắn.

- Mới 12 tuổi, đã có thứ ý chí khủng khiếp như vậy, thật sự bất khả tư nghị! Thật sự là chưa từng có trong lịch sử!

Hà Chí Thương ngao ngán nghĩ thầm. Dù gì thì gì, đứng trước hắn vẫn chỉ là một con rồng con đang cố gắng mọc nanh mọc vuốt, chỉ bằng bản năng hoang dã của mình cố gắng phản kháng lại. Còn hắn, đã là một con phượng hoàng hùng mạnh.

Hà Chí Thương nâng ý chí của mình thêm một bậc. Ý chí của một bậc Đế vương, đừng nói là một đứa trẻ con, dù có là toàn bộ thiên hạ, đều ít có kẻ nào không cúi đầu.

Đúng lúc này, Vương Thành Văn... biến mất!

- Hả????!!

Hà Chí Thương thật sự giật mình. Chỉ trong 1 phần 10 giây, hắn mất đi cảm giác về Vương Thành Văn. Hắn không nhận ra thằng bé đang ở đâu. Cho tới 1 phần 10 giây sau, hắn mới nhận ra, Vương Thành Văn đã lách qua hắn, chạy thẳng về hướng sân đấu.

- Vừa rồi... Kính Hoa... Thủy Nguyệt???

Không phải Hà Chí Thương không tin rằng, với thiên phú của Vương Thành Văn, thằng bé có thể nắm được Kính Hoa Thủy Nguyệt. Thứ mà hắn không tin nổi, là chính hắn cũng bị trúng một đòn này.

Với chiến lược của hắn, quay lại bắt lấy thằng nhóc chỉ là chuyện nhỏ. Nhưng hắn lại không muốn nữa. Hắn muốn nhìn xem, liệu tiềm năng của Vương Thành Văn cao tới mức nào.

- Đứng lại! Không ai được phép phá rối trận thi đấu....

Trọng tài đã nhanh chân chạy ra cản lấy. Trình độ Thạc sĩ, tuy không tính là cao, cũng thừa sức bắt nạt lũ học sinh.

Bắt Long Trảo!!

Một bàn tay giơ ra, năm ngón tay khum lại như móng rồng, nhắm thẳng vào bờ vai của Vương Thành Văn. Một trảo này, tin chắc chụp gọn được kẻ phá rối.

Nào ngờ, đúng lúc này, một luồng áp lực nóng rực từ Vương Thành Văn phát ra, khiến cả trọng tài cũng phải nhăn mặt. Bàn tay ông ta vẫn không dừng lại, chuẩn xác bắt thẳng lấy Vương Thành Văn.

Vụt!

Bắt Long Trảo, cứ thế chụp vào khoảng không. Hình ảnh vừa rồi của Vương Thành Văn, ngỡ như bóng trắng dưới nước, lúc bắt được, lại tan biến thành hư không.

Vương Thành Văn thật sự, đã dùng hai bước di chuyển, lách người nhẹ nhàng né qua trọng tài, lao thẳng lên sân đấu.

Triệu Thiên Trúc và Vũ Hải Phong, hai kẻ mạnh nhất sự kiện lần này, đang giao đấu kịch liệt cũng phải dừng lại nhìn Vương Thành Văn đang lao tới.

- Vũ Hải Phongggg!!!!!!!!!!

Vương Thành Văn hét lên.

Vũ Hải Phong mặt không biểu cảm, chỉ đứng đó. Còn Triệu Thiên Trúc thì đã lao lên cản bước.

- Nhóc con, chỉ là hiểu nhầm, tại sao không chịu nghe người lớn giải thích? Kẻ đó có thể hóa trang thành bất cứ ai!

Triệu Thiên Trúc biết Vương Thành Văn là kẻ không thích dài dòng, đã cố gắng gói gọn toàn bộ logic cần thiết vào một câu nói, để mong thắng bé hiểu ra vấn đề.

Ai ngờ, Vương Thành Văn cứ thế lao tới, sát khí chẳng những không giảm còn tăng, và nó chả cần quan tâm người mình tìm là Vũ Hải Phong. Triệu Thiên Trúc cản đường nó, thì nó sẵn sàng đập Triệu Thiên Trúc. Nó hét lên:

- Cút!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 314: Đập Vũ Hải Phong

Triệu Thiên Trúc theo hầu Hà Chí Thương đã nhiều năm, lại tiếp thu nền giáo dục của Văn Viện Thủy Liên vô cùng chăm chỉ, năng lực của hắn trong bậc Cao trung đã có thể coi là gần tới đỉnh cao.

Văn học, Thư pháp, Tâm lý, và Luyện đan, đều đã đạt tới thượng thừa của bậc Cao trung, thậm chí còn mạnh hơn rất nhiều sinh viên Đại học. Nhưng quan trọng hơn, là từ những kiến thức đó, hắn đã xây dựng được cho mình một đấu pháp gần như không có đối thủ.

Thủy Mặc Đan!

Vương Thành Văn có lẽ không được chứng kiến trận đấu giữa Triệu Thiên Trúc và Vũ Hải Phong, nhưng giờ thì nó đã được chứng kiến chiến lược của Triệu Thiên Trúc. 7 viên đan được chẳng biết từ bao giờ đã bị ném lên không trung, vỡ tung ra thành một cơn mưa mực đen. Mực không rơi xuống đất, mà phủ lấy nhau, dần vẽ nên một cảnh non nước hữu tình.

Nếu nói Nguyễn Thanh Phong mới 14 tuổi đã đạt thành tằng Tư duy Trừu tượng, thì Triệu Thiên Trúc, năm nay đã 18 tuổi, lại miệt mài chăm chỉ, kết hợp nhiều loại kiến thức với nhau, đã có thể đạt tới chiến lược không thua kém. Thậm chí, với kinh nghiệm nhiều năm lăn lộn, độ nguy hiểm của hắn còn cao hơn rất rất nhiều.

Vương Thành Văn ngay lập tức nhận thấy mình như bị lạc với một thế giới thủy mặc, với núi non, sông nước, với con thuyền xa xa, có người lái đò đang nhẹ nhàng khuấy nước. Trên đỉnh núi cao là rừng cây bạt ngàn. Nó

thấy rõ cả khung cảnh bên kia bờ sông, với rừng rậm, với chim chóc, với núi non.

Nếu nói phong cách của Nguyễn Thanh Phong là tài tử, là qua loa, vẽ một nhành cây là thấy cả rừng cây, thì bức tranh thủy mặc của Triệu Thiên Trúc lại chi tiết đến nhức đầu. Hoàn toàn không có một điểm nhấn, mà cứ như là mang cả thiên nhiên, từng cái lá, từng cọng cỏ vào trong bức tranh.

Đây thực ra là một Trận đồ bằng Thư pháp. Trận đồ này tác động trực tiếp vào não bộ qua đường thị giác, làm người ta như lạc vào một mê cung, mê muội và hoang mang.

Đây chính là lý do vì sao, Hà Chí Thương từng nói rằng với khả năng của Vương Thành Văn, nó chưa đủ sức để đấu lại Triệu Thiên Trúc.

Nhưng Văn lại mỉm cười.

Thứ mê đồ này hóa ra lại trợ giúp cho nó. Vì nó biết, trọng tài còn đang đuổi đằng sau. Có thứ này ngăn cản, nó sẽ được rảnh tay rảnh chân được thêm một thời gian.

Thứ gọi là mê đồ, không phải là không có cách phá giải. Nhưng cách trực tiếp nhất, đơn giản nhất, không phải là phá mê đồ, mà phá kẻ tạo ra mê đồ.

Cùng lúc này, sát khí trong người nó lại bùng lên mạnh mẽ, như đốt cháy cả rừng cây, nung chảy cả núi non, làm khô cạn cả dòng sông, thiêu chết cả chim chóc. Sát khí này xuyên thẳng qua mê đồ, nhắm thẳng tới Triệu Thiên Trúc một cách phô trương không hề giấu giếm.

Hoành Kê Phi Cước!

Từ trong lớp mê đồ, Triệu Thiên Trúc chỉ nhìn thấy một luồng sát khí mạnh mẽ, hung hăng như một con gà chọi, hóa thành một cú đá nhắm thẳng

vào vai phải của hắn. Bằng một cách bản năng, hắn thu hết toàn bộ Văn lực vào phòng thủ bên phải.

Đúng lúc này, Văn thở sâu một hơi. Nó thu nén toàn bộ sát khí vừa rồi vào trong lòng.

Mạnh mẽ như lửa, rồi lại tĩnh lặng như nước.

Bá đạo tới mức khiến người khác nghẹt thở, rồi lại điềm tĩnh như một mặt gương.

Thứ thay đổi này quá đột ngột, quá chênh lệch, khiến người ta không kịp thích ứng.

Triệu Thiên Trúc vốn định ninh rằng hắn sẽ phải nhận một cú đá vào phía bên trái, mà không nhận ra đối phương đã thay đổi hướng di chuyển từ lâu.

Kính Hoa Thủy Nguyệt. Khi người nhìn vào một mặt gương, thứ người thấy, vừa là sự thật, vừa là giả dối.

Triệu Thiên Trúc chợt thấy nhói đau bên mạn trái. Một nắm đấm đã nhắm thẳng vào mạng sườn của hắn, kèm theo một độ xoáy thật mạnh.

Cùng lúc đó, là một chuỗi âm thanh ghê rợn vang lên.

Bang!! Bốp!! Toác!! Rắc!! Uỳnh!! Choang!! Rầm.....!!!!!!!!!!!!!!

Một khoảng khắc sau, Triệu Thiên Trúc thấy mình bị xoáy tròn trên không, bay đi thật xa, thật xa.

Màn mưa thủy mặc cũng vì thế mà tan biến, rơi rào rào xuống mặt đất thành một cơn mưa đen ngòm.

Vương Thành Văn đứng trong cơn mưa ấy, khắp người bị dội xuống đen sì, chỉ có đôi mắt sáng quắc là mở trừng trừng nhìn về phía Vũ Hải Phong.

Nó lại lao lên.

Hai kẻ được coi là mạnh nhất trong đám học sinh, vào lúc này, nó chẳng coi ra một cái gì. Trong đầu nó chỉ có một suy nghĩ, Vũ Hải Phong là thứ mạnh mỗi duy nhất nó có. Nếu anh ta không muốn nói cho nó điều nó cần biết, nó sẽ khiến hãn đau đớn tới khi nào phải nói ra mới thôi.

Khi con người ta tuyệt vọng, bạo lực là lối thoát duy nhất.

Vũ Hải Phong có hơi bất ngờ vì cảnh vừa rồi, nhưng hãn cũng không sợ hãi. Đánh bại Triệu Thiên Trúc, cũng không có nghĩa là hãn phải sợ. Hãn cũng giơ tay lên bước tới. Không khí xung quanh như ngưng đọng lại, rần chắc hơn, tạo nên một áp lực lớn hơn.

Hải Dương Thủy Áp Thặng Ba Chương, tuyệt học của Đại tướng Hải quân Nguyễn Hữu Dũng, là có thể áp dụng với mọi loại chất lỏng hay chất khí, sử dụng áp suất của chúng để biến thành một thứ vũ khí chết người.

Vũ Hải Phong mới chỉ là học sinh, hãn chưa thể vận dụng được Thặng Ba Chương như anh trai mình, nhưng hãn còn có sức mạnh cơ bắp. Sử dụng sức mạnh cơ bắp để tương hỗ cho áp suất của Thặng Ba Chương, đã có thể tạo ra một môn Chương pháp không thể coi thường.

Vũ Hải Phong bước lên một bước dài như đang lướt đi trên mặt biển, cánh tay vòng một vòng như đang thu lấy không khí xung quanh, sau đó, đánh ra!!

Khí thế này, quả nhiên - Văn nghĩ thầm - không khác gì cơn sóng dữ dội những ngày con nước lớn. Nếu là trước đây, nó đã bị cơn sóng này đánh cho ngã sấp mặt.

Nhưng suy cho cùng, Vũ Hải Phong dù có mạnh mẽ bao nhiêu, cũng không thể rộng lớn như biển cả. Thặng Ba Chương dù có bá đạo thế nào, cũng có lỗ hổng.

Ngay khi áp lực của Thặng Ba Chương vừa chớm chạm vào người Văn, nó chợt giật lùi lại, giống như cách nó từng né catcher của Vô Cực. Ngay sau đó, xoay người, bước lên.

Âm Dương Bộ Pháp!

Kết hợp với đó, là Kính Hoa Thủy Nguyệt.

Hai thứ đó kết hợp lại, khiến Văn thoát ần thoát hiện, tới lúc đối thủ kịp nhận ra, nó như thể đã dịch chuyển tức thời tới ngay sát sườn.

- Nói!!

Một đấm tung ra, nhắm thẳng vào vùng xương sườn. Trong cơn đau đớn, Vũ Hải Phong dường như còn nghe thấy một tiếng rắc nhẹ.

Hắn cắn răng nhin cơn đau, vung khuỷu tay đánh thẳng vào đầu thẳng nhóc.

Hự! Khuỷu tay của hắn lại vung vào không khí.

Hự!!

Một đấm nữa lại tung ra, lần này là từ bên ngược lại.

- Tao chẳng biết mày đang nói cái gì!!

Bốp!!

Lần này, một đấm đã đâm thẳng vào mặt hắn.

Má của Vũ Hải Phong va mạnh vào hàm răng, rách bươm, chảy máu. Hăn thấy rất hết một bên má.

Lúc này, trọng tài cũng đã đuổi tới. Ông ta từ sau lưng Vương Thành Văn, không ngừng đưa tay tóm nó lại. Nhưng mỗi lần ông ta định tóm, bằng một cách nào đó, Vương Thành Văn luôn thoát được.

Nó vừa né những cú tóm của trọng tài, vừa né đòn của Vũ Hải Phong, vừa đâm túi bụi vào đối thủ.

Trong một trạng thái lạ kì nào đó, Văn cảm thấy như cơ thể mình được giải phóng toàn bộ. Mọi chuyển động, mọi nhận biết, mọi suy nghĩ của nó đều trôi chảy một cách khác thường.

Có lẽ, là vì mấy tháng tập chơi thể thao sao?

Nó không quan tâm. Nó chỉ mơ hồ cảm thấy, não mình càng hoạt động càng tăng tốc, tăng tốc nhanh tới mức trước khi nó kịp nhận thức mình đang làm gì, cơ thể nó đã làm điều ấy xong rồi.

Né, đâm, né, đá, thêm một đâm, thúc thẳng vào bụng, đánh vào yết hầu, nhân trung, ấn đường, thừa khấp, trung quản, thần khuyết, khí hải, chương môn, cửu vĩ, xích trạch...!!

Huyệt đạo trên cơ thể người, nhiều vô kể, nhưng anh Quang có dạy nó tầm 70 huyệt, đều là những huyệt trọng yếu. Nó nhớ được hình như là đầy đủ. Giờ đây nó không kịp lục tìm não mình, mà cứ nơi nào hiện ra trước mắt trùng với những huyệt đạo trên, nó lại đánh vào.

Mặc kệ khung cảnh kì quái do 3 người tạo ra, một người cố can ngăn, một đứa cố đánh, một kẻ cố chống cự, tiếng bộp bộp vang lên liên tục không ngừng, không ngừng, kèm theo đó là tiếng xương vỡ, tiếng rên la, tiếng gào thét, càng khiến người ta sồn da gà. Ai nấy đều cảm thấy một

cảm giác kinh hãi buốt giá dần dâng lên trong lòng. Nếu mình là kẻ bị đánh thì sao?

- Vương Thành Văn! Nếu em không dừng lại, ban tổ chức sẽ loại em khỏi cuộc thi! Đồng thời cấm thi 3 năm! Em hãy nghĩ đến tương lai của mình!

Trọng tài đã bắt lực tới mức phải hét lên đe dọa. Mà thật ra, lời đe dọa này còn ý nghĩa hay sao? Đã có gan lên đây phá đám, còn mong coi như không có việc gì hay sao?

Những cú đấm tàn ác vẫn không dừng lại. Vũ Hải Phong, kẻ được coi là học sinh mạnh nhất Hải Thành, nam thần của tất cả nữ sinh, là vận động viên sáng giá của thành phố, lại đang bị động ăn đòn như một cái bị bông.

Tới lúc mà, mặt hắn bị đánh cho sưng vù, biến dạng, máu me đầm đìa, răng gãy mất vài chiếc, hắn mới cố gắng thều thào:

- Tao... Tôi... không biết gì hết...

Triệu Thiên Trúc sau khi bị đánh bay, nhận thấy Hộ giáp của mình vẫn còn là hàng xịn, lắc lắc vài cái, cảm thấy không quá đau đớn, cũng chạy tới can ngăn.

- Vương Thành Văn! Anh biết tâm trạng của em! Nhưng Vũ Hải Phong vài ngày trước còn đang nằm trong viện! Tay phải hắn ta thật sự bị chấn thương, không thể nào viết được!

Wương Thành Văn quay ngoắt lại nhìn Triệu Thiên Trúc.

- Nói vậy, là anh biết?

Wương Thành Văn buông Vũ Hải Phong cái bịch xuống đất như thể ném một bao cát, quay lại trừng mắt nhìn thẳng Triệu Thiên Trúc.

Triệu Thiên Trúc đón nhận ánh mắt hung dữ này, cũng nuốt nước bọt đánh ực một cái.

Hắn khẽ đưa mắt nhìn Hà Chí Thương, thấy ông ta khẽ gật đầu, hắn mới lấy từ trong túi áo ra một tờ giấy.

- Con Cú Chó của Trần Phương Linh, ngày hôm qua vừa bay về trường. Nó bị thương rất nặng, đang được chăm sóc. Đây là tờ giấy được cuộn dưới chân nó. Nét bút trên đây là của Trần Phương Linh, đã được chứng minh.

Văn đưa tay cầm lấy tờ giấy. Chữ trên đó, đúng là nét chữ của Linh.

“73 - A - 23 27 - D - 13

Tớ tin cậu”

Những dòng chữ này thật sự khó hiểu, nhưng thứ làm Văn yên lòng nhất, là Linh vẫn an toàn.

Chợt nó cảm thấy tâm trạng căng thẳng của mình buông lỏng đi một chút. Ít ra thì, Linh vẫn an toàn.

Đúng lúc này, hơn chục thành viên Hải Linh Đội không biết từ đâu nhảy ra, khóa cứng cả hai tay hai chân nó, đè thẳng nó xuống sàn.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 315: Thiên Hạ Độ Nhất Kiếm Khách

Cạch! Tách! Cạch! Keng!

Hoàng Bích Như ghé sát tai vào cánh cửa. Với thính lực của mình, cô cố nghe rõ từng âm thanh phát ra mỗi khi Vương Minh Quang xoay tay nắm cửa.

- Đô! Si! Đô! Pha...

Quang vừa nghe những gì Bích Như đọc, vừa ghi chú lại vào một tờ giấy.

Cánh cổng này dẫn tới một đường hầm quan trọng. Hắn cần một chuyên gia về thính lực như Hoàng Bích Như giúp sức.

- Quang này.

- Phải gọi là anh Quang!

- Tại sao anh lại làm những việc này? Chắc chắn là lão Hoành không biết đâu nhỉ?

- Gọi anh ta như vậy trên đất Đại Nam, có ngày vạ miệng đó.

- Xí! - Hoàng Bích Như xì môi - Rốt cuộc tôi không hiểu nổi, làm tất cả những điều này, để được thứ gì chứ?

- Chẳng phải cô em sẽ xách được Tỳ Bà Cầm về nước đó sao?

- Tôi hỏi anh đó. Rốt cuộc chuyện này đối với anh có lợi lộc gì?

- Chẳng có gì cả. Chỉ là một chút yên ổn trong lòng mà thôi.

Nói xong, Quang chợt nhận thấy Hoàng Bích Như đang dương mắt nhìn mình, cố gắng nhin cười.

- Sao vậy?

- Không có gì. Trước giờ tôi cứ nghĩ anh chỉ là một cậu ấm được nuông chiều thôi. Mà vì sao anh dặn tôi phải mang đầy đủ khí giới đi vậy?

- Vì thứ chúng ta sắp làm, gọi là đánh rã động rừng. Bằng cách này, ta sẽ dụ được chúng ra mặt.

- Ai cơ?

- Một tổ chức rất chi là nguy hiểm.

- Hả?

Cạch!!

Hoàng Bích Như chưa kịp bày tỏ thái độ, cánh cửa đã mở cạch một cái, làm cô nàng suýt mất đà ngã theo.

Cánh cửa dẫn tới một hành lang tối tăm.

Quang đứng dậy, xách theo một cái túi nặng chịch, còn nghe thấy từng tiếng loảng xoảng.

- Có gì trong đó vậy? - Bích Như hỏi.

Quang chỉ điềm tĩnh nhìn xuống cái túi.

- 20kg thuốc nổ.

- ...- Tới đây, là một vật phẩm vô cùng khó khăn để thu hoạch. Tổ Yến Lửa trên núi Bình Long! Có thể pha chế làm thuốc nước, thuốc bôi, hoặc mặt nạ, rất tốt cho da mặt phụ nữ. Đặc biệt làm mờ nếp nhăn ở tuổi sau 40. Ngoài ra còn có tác dụng...

... Giá khởi điểm cho 5,2kg tổ yến này, là 6000 hào!

Takezawa vừa nghe tiếng Thúy Giang dẫn Hội đấu giá, vừa căng thẳng nhìn điện thoại. Hai người đàn ông kia chăm chăm nhìn hắn, nhưng giờ không còn là lúc để lo lắng lung tung nữa. Ai là địch, ai là bạn, cũng sắp tới lúc hạ màn rồi.

Hắn đang chờ một tín hiệu của Vương Minh Quang.

Cả Thúy Giang trên sân khấu cũng vậy.

Hắn còn chẳng biết thứ tín hiệu mà Quang nói đến là gì. Tên đó chỉ nói rằng, khi tín hiệu được phát ra, hắn sẽ không nhầm lẫn vào đâu được.

Takezawa ngáp dài một cái ngao ngán. Hắn chỉ mong có thể bán được hàng, kiếm chút tiền, à không phải một chút, kiếm được kha khá tiền, sau đó về quê trả nợ. Mà vì sao hắn cứ bị cuốn vào những chuyện tranh đoạt lẫn nhăng này.

Nhưng hắn đã quen rồi. 20 năm lăn lộn, hắn cũng nhận ra thân phận con người, thân bất do kỉ. Để có thể kiếm được tiền, để tự định đoạt được số phận của mình, hắn không thể trốn tránh trò chơi quyền lực xung quanh. Dù ít dù nhiều, hắn cũng phải chọn thuyền để đi.

Hơn nữa, hiện giờ Ikazuchi là cứu cánh cuối cùng của hắn. Cần phải tìm lại Ikazuchi, hắn mới mong có tiền.

Theo như Quang nói, Ikazuchi vẫn còn ở nơi này. Kẻ cắp nó cũng không hề đi xa.

Chỉ cần chờ tới thời điểm thích hợp, hắn sẽ biết tất cả. Quang đã hứa với hắn như thế.

Uỳnh!!!

Tiếng nổ từ đâu đó vang vọng tới, gây nên một chấn động không hề nhỏ. Kèm theo đó, là toàn bộ đèn đóm tắt ngúm.

- Chuyện gì vậy?

- Dạ thưa, nhà máy điện... nhà máy điện cho toàn bộ khu đã phát nổ!

- Cho chạy nguồn điện dự phòng! Mau mau bảo vệ bảo vật!

Trong bóng đêm hỗn loạn, tiếng của Từ Quảng Trí đánh thép cất lên.

Đúng lúc này, một tia sáng rực rỡ chiếu xuyên qua bóng tối, chiếu rọi mọi vật xung quanh.

Thứ tín hiệu phô trương như thế này, ngoài Vương Minh Quang ra, còn có thể là ai?

Tia sáng chớp lên một khoảnh khắc, rồi sau đó tắt lịm. Còn Takezawa, đã kịp nhận thấy, trong khoảnh khắc vừa rồi, một bóng người đã chạy vọt lên trước hắn, rồi bị ánh sáng chói lòa kia làm khựng lại. Takezawa không thể nhìn rõ ràng trong ánh sáng ấy, nhưng lại kịp nhìn thấy cái bóng của đối thủ.

Hắn lập tức lao theo.

Trong bóng đêm mù mịt, đáng lẽ hắn không thể nhìn thấy gì, lại thêm sự hỗn loạn của đám đông, truy lùng một người là điều không thể.

Nhưng Takezawa nhận ra, mình bỗng nhiên có viện trợ.

Trong bóng đêm, kẻ có thể nhìn rõ mọi thứ, chỉ có thể là đám người sói.

Còn có thể phát ra tín hiệu trong bóng đêm, chỉ có thể là ánh mắt của đám người bướm.

Vương Minh Quang chẳng biết kiếm đâu ra một đám trợ thủ đặc lực như vậy. Đám người sói đánh hơi mục tiêu, còn bọn người bướm dùng mắt đã ra hiệu cho hăn. Cứ như vậy, Takezawa xăm xăm lần theo những tín hiệu. Dần dần, hăn đã lao ra khỏi đám đông, trước mặt hăn mơ hồ thấy một bóng người đang bỏ chạy.

- Đứng lại!!

Cả hai đuổi bắt nhau qua suốt một thông đạo ngoằn ngoèo phức tạp. Cho tới khi ánh sáng phía cuối đường chợt xuất hiện, và bóng người kia cũng đã dừng lại.

Là... một cô gái.

Chính là cô gái đã nhìn chăm chăm hăn với ánh mắt kì lạ.

Cô ta tầm hơn 20 tuổi, dáng hình nhỏ nhắn, mảnh mai, cao chưa tới 1m6, đôi mắt một mí hơi xếch lên, da mặt trắng nhợt, đôi môi đỏ thắm, trong bóng đêm hai con ngươi đen nhánh lấp lánh trên gương mặt trắng, càng làm tăng vẻ ma mị.

Chẳng hiểu vì sao, cô gái này thật sự rất quen.

Takezawa như từng người vài giây.

20 năm trước, ngày hăn ra đi, từng có một đôi mắt nhìn hăn như vậy. Tức tối, và oán hận.

- Cô là... Kumo Takaki!!

- Itou Takezawa, tên hôn phu bội bạc và khốn kiếp của ta. Rốt cuộc người cũng nhớ ra.

- Hôn phu cái quái gì chứ? Ngày đó cô mới 5 tuổi!! Mà khoan đã! Tay cô đang cầm, là Ikazuchi của ta!!

Kumo Takaki, hôn phu của mình, hẳn có thể không nhớ. Chứ Ikazuchi, mồ hôi nước mắt của hắn làm ra, sản phẩm định giá 600 triệu hào, nhắm tịt hai mắt hắn cũng không nhầm.

Takezawa lúc này không mang Hỉ Vận Kiếm trong tay. Nhưng dù là tay không, đối với Kiếm Đạo Tông Sư, cũng hóa thành kiếm. Hắn không ngần ngại lao tới đòi lại sản phẩm tư hữu của mình.

Đúng lúc này, Kumo Takaki đã vào thế rút đao. Bàn tay nhỏ nhắn cầm lên chuôi kiếm, bỗng nhiên trở nên dứt khoát vô cùng, một đường kiếm chém ra, không khí xung quanh nổ vang giòn một tiếng.

Takezawa còn cách xa tới vài mét, chẳng hiểu sao cũng bị uy lực này thổi bay.

- Ikazuchi, sấm sét sao? Không ngờ cha ta lại đào tạo được một đệ tử tài năng như vậy. Phải không phu quân?

Kumo Takaki vung vẩy lưỡi kiếm, nhìn Takezawa mĩa mai nói.

- Quả này ăn lol rồi! Chạy trốn 20 năm, vì sao lại gặp oan gia?

Takezawa bị đánh bay dính vào chân tường, ngao ngán thở dài.

Xem ra, thiên hạ đồn không phải phóng đại. Con gái của Kumo Sasaki, cũng là hôn phu của hắn, Kumo Takaki, mới 25 tuổi, chỉ riêng về kỹ năng Kiếm Thuật đã vượt xa cả cha mình, được người đời xưng tụng Thiên hạ Đế nhất Kiếm khách.

=====

Trong tiếng Nhật, katai nghĩa là cứng, taka tức là con chim ưng, còn kataki tức là báo thù. Đặt tên Takaki, là nói ngược lại chữ katai, gợi lên cảm giác vô cùng cứng rắn. Đây là một cô gái rất nam tính và ngỗ ngược, cứng đầu.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 316: Chuyện Gia Đình

Takaki-chan, 20 năm không gặp, em không chỉ xinh đẹp hơn, đến Kiếm thuật cũng tiến bộ ghê quá!

- Khỏi phải nịnh. Tôi đến không phải vì anh đâu.

Cây Ikazuchi trắng toát lại vung một vòng, va chạm với một ánh đỏ lè từ phía sau chém tới, hai ánh kiếm va chạm với nhau, tạo nên một thứ áp lực kinh hoàng, đẩy bay Takezawa lăn lộn về phía sau.

Áp lực kinh khủng này, thanh kiếm kia, chỉ có thể là Cực Phẩm Thần Kiếm, hoặc thứ gì tương tự.

Kumo Takaki và kẻ vừa tới, còn chưa nhìn rõ mặt mày, đã lao vào nhau đâm đâm chém chém. Ánh trắng và ánh đỏ va vào nhau sáng lòa, phát ra những tiếng nổ chát chúa.

Kiếm thuật của Takaki quả thật vô cùng hoa mỹ và tinh tế, nhưng kẻ vừa tới, đường kiếm thô ráp, đơn giản, nhưng lại hàm chứa nhiều kinh nghiệm chiến trường hơn rất nhiều. Hai thanh kiếm lại đều là Cực Phẩm, nhất thời bất phân thắng bại.

- Senpai (tiền bối), anh nợ cha một lời giải thích.

- Takaki-chan, em cũng biết anh muốn gì mà? Anh chỉ có hứng thú với Itou Takezawa mà thôi. Cực Phẩm Ma Kiếm hay gì gì đó, anh chẳng quan tâm lắm đâu!

Nghe nhắc tới tên mình, Takezawa giật mình. Hắn cố nhìn thật kĩ kẻ đang giao đấu với Takaki. Lần này, hắn còn giật mình hơn. Vì gương mặt của tên đó, giống hệt hắn!

Kẻ đó như nhận ra Takezawa đang nhìn mình, quay đầu lại nhe răng cười.

- Kouhai (hậu bối), lâu lắm không gặp!

- Người... người là ai?!!

Bất cứ ai nhìn thấy chính gương mặt của mình, cũng đều cảm thấy sờn da gà. Takezawa cũng không ngoại lệ. Mặc dù giọng nói kia, điệu cười kia, cách dùng kiếm kia, hắn đã ngờ ngợ nhận ra.

- 20 năm lưu lạc, cứ ngỡ cuộc đời sẽ rèn giũa người trở thành một kẻ khủng khiếp cỡ nào, ai dè... người làm ta quá thất vọng!!

Kẻ đó đánh bật Takaki sang một bên, vung kiếm lao thẳng tới Takezawa.

Thanh kiếm đỏ lòm kia càng tiếp cận, hắn càng nghe rõ hơn tiếng những oan hồn đang gào thét ai oán.

- Đây là... thanh kiếm gì? Tại sao trong diễn tịch chưa từng nhắc tới?

- Itou-kun, người không thấy quen thuộc sao? Vì nó và Hỉ Vận Kiếm của người, vốn là một cặp đối lập kia mà?

- Cái gì...

Vútttt!!!

Takezawa chưa kịp nói hết câu, lưỡi kiếm đã nhắm ngay cổ hắn mà cắt ngang. Hắn chỉ kịp thụp người xuống tránh, lưỡi kiếm đã cắt bay vài lọn

tóc của hắn.

- Itou-kun, người biết chứ? 20 năm qua ta luôn dõi theo người! Ta thật sự chán nản với những gì người làm! Toàn trốn chạy! Trốn chạy! Và trốn chạy! Hỉ Vận mà cuộc đời trao tặng cho người, chính là một người một kiếm quét ngang thiên hạ! Người đã có thể trở nên hùng mạnh hơn bất kì ai, nhưng thật đáng tiếc... - Đường kiếm tiếp tục vung vẩy những nhát chém chí mạng, khiến Takezawa chỉ có thể chật vật né tránh. - Shisho (sư phụ) nói đúng, tính cố chấp của người sẽ mãi kìm hãm người!

- Cuộc đời ta như thế nào, là chuyện của ta, liên quan quái gì đến người?

- Sao lại không chứ? Người không nhớ, 37 năm trước, khi người mới 8 tuổi, cũng là lúc chúng ta gặp nhau tại đạo trường của sư phụ sao? Lúc ấy, ta đã quá ấn tượng với người, ấn tượng tới mức khiến cuộc đời ta bị ám ảnh! Ấy thế mà, kẻ hèn nhát như người! Người làm ta quá thất vọng. Đến một cô bé hôn thê 5 tuổi, người cũng phải chạy trốn!

Câu nói này làm Takezawa ngửa mũi. Hắn vừa thi triển toàn bộ Hành Vân Thiên Kiếm để né tránh, vừa oang oang cãi lại.

- Vớ vẩn! Ai thèm trốn chứ?!

- Lại còn chối!

Kèm với tiếng hét đầy phẫn nộ, Ikazuchi trong tay Takaki cũng đã từ phía sau chém tới.

- Móa!! Takaki, rốt cuộc cô về phe ai?

- Itou Takezawa!! Cha ta đã lập hôn thú giữa người với ta, người cứ như vậy bỏ trốn, ta lại không thể hủy hôn! Người có biết đời ta thê thảm thế

nào không? Tốt nghiệp Cao trung, rồi Đại học, thích vài tên senpai, mà không thể ngỏ lời, cũng không thể đi karaoke với người ta!

Một kiếm lại chém xuống.

- Không thể đi tàu lượn với người ta!

Một kiếm chém ngang.

- 25 tuổi vẫn không biết first kiss là cái gì!!

Một kiếm nhắm thẳng tim đâm tới.

- Vì chẳng hẹn hò với ai, mà thời gian rảnh ta chỉ có tập kiếm! Tập kiếm! Tập kiếm! Rồi người ta gọi ta là Đệ nhất Kiếm khách! Nhưng ta đâu có muốn cơ chứ?!!

Kumo Takaki càng đánh càng hăng, tới mức thanh kiếm trong tay cô ta uốn lượn như rồng phượng, khiến ngay cả Takezawa cũng thấy hoa mắt. Đường kiếm khó lường, chiêu chiêu lại như muốn đoạt mạng, khiến hẳn không thể không nghĩ, cô nàng này thật sự muốn hẳn lìa đời để thành góa phụ, để được tự do karaoke với người khác.

- Được rồi! Được rồi! Đâu phải ta không muốn hủy hôn với cô! Nhưng ta đang nợ nần chồng chất như vậy, không thể nào về nước được! Cũng không thể nào chường mặt ra tòa án được!

Takaki vẫn không dừng kiếm.

- Vậy người chết là đơn giản nhất rồi!

- Móa!! Cái tư duy man rợ gì vậy?! Cha của cô, sư phụ chẳng phải là kẻ có quyền lực nhất Phú Sơn đấy sao? Bảo ông ta đứng ra hủy hôn cho cô là được rồi!!

Takaki bỗng nhiên ngừng kiếm lại. Cô ta nhìn thẳng vào mắt Takezawa, mắt khép hờ lạnh lẽo.

- Người vẫn không nhận ra cha ta quý người như thế nào sao? Sau 20 năm, ông ta vẫn muốn nhận người làm rể đó.

Câu nói này khiến Takezawa không còn oai oái như trước nữa, mà đột nhiên im lặng.

Sau 20 năm xa xứ, sư phụ vẫn chờ hãn trở về.

Hãn chợt cảm thấy cay cay sống mũi.

- Màn drama gia đình này kết thúc được chưa?

Phía sau vẫn còn kẻ địch thực sự. Hãn nói đúng, Kiếm Khách gặp nhau là để nói chuyện sinh tử, không phải là để diễn drama.

Ánh kiếm đỏ lòe lại chém tới. Takaki cũng vung Ikazuchi lên chống đỡ. Hai thanh Cực Phẩm lại va vào nhau, trâu bò đánh nhau thì ruồi muỗi chết. Takezawa lại bị đánh bay như một con diều, lăn lộn mấy vòng trên mặt đất.

- Ông anh làm cái trò gì vậy?

Tiếng của Quang. Takezawa vừa ngẩng đầu lên, đã thấy một thanh kiếm tím biếc cắm xuống trước mặt hãn.

- Không có Hỉ Vận trong tay, ông anh vẫn bị người ta truy sát như thường vậy? Mà từ giờ đừng để tôi phải cầm giúp ông anh thanh kiếm này một lần nào nữa nhé!

Quang vừa xoa xoa tay vừa thối, như không muốn bị vận rủi bám lấy vào mình.

Takezawa chỉ cười khàn khặc, rồi nắm lấy thanh kiếm.

Phải rồi, có Hỉ Vận trong tay hay không, thì vận rủi này, vẫn phải đối mặt

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 317: Bão Tố Quét Qua

Trời lại sắp mưa.

Khấp Long Thành mây đen giăng kín.

Trên đỉnh Đế Vương Cung, Hoàng Long lười nhác ngáp một cái làm run rẩy cả kinh thành, sau đó cuộn tròn ngáy khò khò.

Trời mưa là lúc con rồng này thích ngủ nhất.

Vương Vũ Hoành uể oải đứng tựa vào khung cửa sổ. Hắc cũng không nhìn nổi ngáp dài một cái. Tiết trời se se lạnh, lại chuẩn bị sang năm mới. Thời tiết cũng như con người, cần trải qua một giấc ngủ dài để đón một mùa xuân trời dậy.

Nhưng Vương Vũ Hoành không được ngủ. 3 ngày nay hắc không ngủ. Với sức chịu đựng của hắc, 3 ngày không ngủ chưa tới nỗi nào, nhưng suốt 3 ngày, hắc phải cân nhắc những vấn đề thật sự đau não.

Vương Tuyệt Trinh bước vào, nhẹ nhàng thận trọng chứ không ồn ào như mọi khi. Mắt bà cũng thâm quầng, những nếp nhăn càng hắc sâu hơn trên gương mặt nghiêm khắc.

- Cái thằng Quang này, toàn làm bừa!

Bà cầu nhàu một tiếng. Chuyện Vương Minh Quang giả vờ ngây thơ không biết Tỳ Bà Cầm, rồi tự tiện bắt tay với đám người thú, rồi dàn xếp cả vụ phá đám Hội đấu giá, bà và Vương Vũ Hoành không phải không biết.

Nhưng Vương Vũ Hoàn nhất quyết không can thiệp vào chuyện thằng trời đánh kia làm.

Vương Tuyết Trinh cũng biết mối quan hệ và sự tin tưởng giữa 2 đứa, còn chặt chẽ hơn cả với bà. Dù sao bà cũng là thế hệ cha chú, những đứa cùng thế hệ luôn có sự gắn bó riêng.

- Thằng bé cũng không phải là người làm việc lỗ mãng. Nó biết cách đọc được tình hình xung quanh. Nó biết chúng ta đang muốn làm gì, và các bên khác muốn gì. Nó tự đặt mình vào vị thế mà không làm ảnh hưởng tới việc của chúng ta, thậm chí nếu ta phối hợp được với nó, công việc sẽ dễ dàng hơn khá nhiều. - Vương Tuyết Trinh nói - Hơn nữa, ở đó còn có Vũ Minh Kiệt.

- Còn chuyện của thằng Văn... - Vương Vũ Hoàn đưa 2 ngón tay day day mắt. Hiếm khi nào thấy hần mệt mỏi như vậy.

- Vương tử của Đại Nam, không kẻ nào là không gây chuyện khắp nơi. Thằng bé chỉ đến tuổi nổi loạn thôi mà. - Vương Tuyết Trinh cười.

- Nếu vậy thì cháu không lo lắng. Chỉ bởi vì, việc lần này, tên Xăng pha nhót đó can thiệp quá nhiều. Dạy thằng bé Kính Hoa Thủy Nguyệt, sau đó còn cố tình kích động nó. Tên đó đang âm mưu cái gì đây?

- Liệu có phải lão Phương giờ trò không?

- Rất có thể... Nhưng dù sao, vụ lần này, ta nhất định phải cho lão ra rìa. Vào đi!

Vương Vũ Hoàn vừa dứt lời, một người đã khúm núm bước vào phòng hắn.

Là Trần Thịnh.

- Hạ quyết tâm rồi sao? - Vương Vũ Hoành còn không thèm liếc lấy một cái, chỉ nhàn nhạt hỏi.

- Lão ta chơi đùa tôi quá lâu rồi! Chỉ cần ngài giúp tôi, tôi sẽ cho ngài biết mọi thông tin cần thiết.- Gyaaaarghhhhhhh!!!!!!!!!!!!1

Vương Thành Văn cố gồng người chống đỡ, nhưng nó đến thờ còn khó nhọc. Hơn 20 người đè chặt lấy nó, ấn giúi nó xuống đất. Nhưng nó vẫn điên cuồng lồng lộn. Nó cố gắng di từng ngón chân một, cố gắng trườn người về phía trước một chút, dù chỉ một chút mà thôi, rồi lại một chút nữa.

Nó cần cứu Linh. Cô bạn đang chờ nó.

Lúc này, Nguyễn Văn Khoái cũng đã nhảy ra.

- Này các em! Mau giúp bạn Văn đi chứ?! Đều là bạn học cả mà?

- Bạn học?! - Vũ Hải Hùng hét lên - Bạn học của nó, Thu Mai, vừa tìm thấy xác. Sao thầy không đứng ra lấy lại công bằng cho chuyện này?

- Đúng thế! Đúng thế! Chuyện này quan trọng hơn nhiều cái thằng điên chuyên gây rối kia! - Đám học sinh Kinh Ngư tán đồng. Trong mắt bọn họ, Vương Thành Văn thật sự điên khùng. Nó đã từng gây sự với bao nhiêu người rồi? Vô số. Nó còn dám thái độ với cả cảnh sát. Giờ là phá rối sự kiện. Hơn nữa, lời tuyên bố lúc nãy của nó, càng khiến mọi người nhìn nó như một thằng vô cảm máu lạnh.

Tiếng nhao nhao phản đối rộ lên. Đến mức lão Khoái phải quát:

- Câm miệng! Cũng chỉ là một đứa học sinh chết mà thôi! Trần Phương Linh mà gặp chuyện gì, thì tiền ủng hộ cho Kinh Ngư cũng chẳng còn! Tivi chúng mày xem, bàn ghế chúng mày ngồi, nhà thể chất cho chúng mày tập, đều là tiền của Trần Thịnh đấy lũ ngu! Rồi còn cả sự nghiệp của tao nữa! Lũ oắt con chúng mày thì hiểu cái gì?!!!

Tất cả sững sờ chết lặng.

- Đối với ông, một học sinh chết cũng... chẳng là cái gì sao? - Vũ Hải Hùng đỏ quạch hai mắt, khàn đặc giọng gầm gừ - Ông và thằng đó, đều máu lạnh giống nhau cả.

Tất cả học sinh cũng nhìn lão với đôi mắt căm thù.

“Mie, lở mồm rồi!”, lão Khoái mướt hết mồ hôi. Vừa mấy phút trước lão còn có học sinh tranh đoạt giải vô địch cơ mà, còn có thể giúp lão đoạt ghế Sở trưởng cơ mà. Vì sao càn khôn đảo lộn một cách chóng mặt như vậy? Trần Phương Linh bị bắt cóc, Vương Thành Văn phạm luật, học sinh cũng quay lưng với lão.

Vậy mới nói, làm Hiệu trưởng là vô cùng áp lực. Áp lực từ trên xuống, áp lực từ dưới lên, áp lực quá nhiều khiến lão chỉ một phút bốc đồng là cả đời bốc... phân. Thật là... cũng nên thông cảm cho lão.

Giờ đâu đâu cũng là địch, biết ôm chân phe nào? Chỉ có thể hi vọng cứu được Trần Phương Linh, để mong Trần Thịnh còn hậu thuẫn cho lão. Chứ đến Sở trưởng Đàm Đức Vũ cũng đã nhú mày rồi. Sự nghiệp của lão đang lung lay dễ sợ.

Nếu không ai giúp Vương Thành Văn, thì để chính lão ra tay!

Trình độ Thạc sĩ của lão, với cái thân già khốn khổ, lại lóc cóc xông lên.

Nhưng lão khôn ngoan một, người khác khôn ngoan mười. Đừng nói là Bùi Kiến Huy Trịnh Văn Dũng các tay to mặt lớn, đến đám Hiệu trưởng vừa và nhỏ cũng hăng hái xông lên cản đường lão.

Muốn tìm sinh cơ hả? Đừng có mơ! Chúng tao là Hiệu trưởng, việc chúng tao làm tốt nhất là triệt hạ kẻ khác!

Lão Khoái bất lực hét lên:

- Lũ cáo già khốn nạn!

Sở trưởng Đàm Đức Vũ thấy cảnh này, chỉ có thể lắc đầu che mặt. Ở đây còn có các đồng nghiệp Giang Hạ, mà bộ mặt của giáo dục Hải Thành đã không còn lỗ nẻ để chui. Thật sự khó coi.

Đúng lúc này, một bóng người béo mập từ trong đám học sinh lao ra.

- Đại ca! Em tới cứu đại ca đây!

Thằng mập Phùng Huyết Cường không hổ danh là nghĩa khí giang hồ. Dù cả thế giới có quay lưng với Vương Thành Văn, nó cũng không bao giờ. Nó xông tới núi người kia, dùng sức mình hất từng người ra hồng giải cứu cho đại ca nó.

Đám người Hải Linh Đội ban đầu không thèm để ý tới thằng mập, nhưng một số người bị hất ra đã cảm thấy khó chịu. Bọn họ quay lại úp sọt thằng béo. Trình độ Hải Linh Đội, thằng Cường sao độ lại được. Ngay lập tức đã bị đè ngửa ra đánh túi bụi.

- Ui da! Au! Đau! Á! Á! - Thằng mập vừa kêu như lợn bị chọc tiết, vừa hô lên - Ai đó giúp đại ca tôi với! Giúp lấy Vương Thành Văn!

Uỳnhhhhhhhhh!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Một cơn gió lốc khủng khiếp quét qua sàn đấu, cuốn bay cả Hải Linh Đội, cả thằng mập Phùng Huyết Cường, chỉ còn lại Vương Thành Văn nằm trơ trọi.

Vẫn là Nguyễn Thanh Phong. Vẫn với phong cách “ai nhờ gì thì hăn làm nấy”.

- Tranh đã vẽ xong rồi, còn phải vẽ lại. Thật là khó chịu.

Nguyễn Thanh Phong mở miệng cầu nhàu

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 318: Triết Lý Quân Sự

Huýt!!!

Tiếng huýt sáo lạnh lạnh vang lên, theo sau là một tiếng gầm, và một chuỗi âm thanh vỗ cánh phành phạch. Một con rồng từ trên trời đáp xuống.

- Kiki!

Vương Thành Văn biết đây là Lý Thanh Long đang ngầm giúp đỡ nó. Nó nhảy phắt lên lưng con rồng.

- Đại ca! Đại ca nhớ cứu Trần tiểu thư nhé! Hự!! Ui da!!

Văn quay lại nhìn thẳng mặt. Nó vừa bị cuốn bay ra một góc, ngay lập tức lại bị một đám xúm vào vây đánh.

- Không sao chứ? - Văn cũng hơi ái ngại hỏi.

- Không sao! Hự! Em chịu đòn giỏi lắm! Á á!!

Từ xung quanh, Hải Linh Đội cũng bắt đầu tái lập đội hình, siết chặt vòng vây. Đây là lúc duy nhất để Văn thoát khỏi chỗ này.

- Hấp!

Từ đằng sau, Nguyễn Thanh Phong đã nhảy lên sau lưng nó từ lúc nào.

- Anh làm gì vậy?

- Muốn vẽ tranh trên không.

Văn nhún vai. Tùy. Chỉ cần lúc bay lên đừng hò hét là được.

Nó vỗ vỗ vào cổ con rồng. Con Kiki khè một tiếng nhè nhẹ, sau đó xòe cánh, đập chân, bay vút lên không trung.

Phía dưới sân trường, Cầm Dạ Nguyệt đang vẫy tay gọi to với nó.

- Cưng nhớ giữ lời hứa nhaaaaa.....!!!

- Oaaaaaaaaaaaaa!!!!!!!!!!!

Không ngoài dự liệu, Nguyễn Thanh Phong hò hét quá trời quá đất. Nhưng tên này không hò hét vì sợ, hẳn hò hét chỉ đơn giản vì hẳn... thích hò hét. Hẳn hét át cả tiếng của Cầm Dạ Nguyệt.

- Gió tạt sương gheeeeeê!!!

Nguyễn Thanh Phong không thèm bầu lấy con rồng, hẳn cầm bút vung vẩy xung quanh, bằng một cách nào đó những luồng gió hai bên giúp hẳn tự cân bằng lấy mà không bị rơi xuống.

Có lẽ Nguyễn Thanh Phong đang bắt đầu vẽ tranh rồi. Văn chả biết nó dẫn theo cục nợ này theo làm gì nữa.

Con rồng bay lên không quá lâu, vì sau đó Văn bảo nó hạ thấp xuống đất. Nó cần ngòi ổn định để tra cứu một thứ.

Mật mã của Linh. Mọi loại mật mã, đều cần thống nhất giữa người gửi và người nhận một loại phá mã nhất định. Nhưng Linh chưa từng giao ước một mật mã gì với nó cả. Nhưng dòng chữ “tớ tin cậu” làm nó dám chắc rằng, cô bé gửi mật mã này cho nó, và chỉ mình nó có thể đoán ra.

Linh thật sự rất thông minh. Văn dựa trên cơ sở như vậy để phán đoán. Cô bé biết nó sẽ giải được mật mã này. Vì cách phá mã chính là thứ mà cả 2 cùng biết tới, cùng sở hữu, và cô bé tin chắc là nó luôn mang bên mình.

Quà tặng sinh nhật của Linh.

Cuốn sách “80 khoa cúng phổ biến”.

Linh từng nói, cô bé thuộc lòng toàn bộ 80 bài cúng, và cô bé thường xuyên tụng trước khi đi ngủ.

72 - A - 23.

Đây là bài cúng số 72, A tức là phần 1 của bài, 23 là thứ tự chữ. Chữ thứ 23 đoạn 1, bài cúng số 72, là bài cúng thổ công. Chữ đó là chữ “công”.

27 - D - 13.

Bài cúng số 27, đoạn 4, chữ 13. Nghiệp ác... Chữ “nghiệp”.

“Công nghiệp”!

Ở Hải Thành chỉ có 1 khu công nghiệp ở phía Đông Bắc, cũng là nơi nó từng cùng bác Itou tới để rèn kiếm. Cũng là nơi tổ chức Hội đấu giá.

Nếu Linh bị bắt cóc ở một khu công nghiệp, thì tiếng ồn của nhà máy sẽ rất dễ nhận ra.

- Kiki, hướng Đông Bắc nào. Nhanh hết tốc lực!

Con rồng như hiệu tiếng nó, sải cánh bay đi với tốc độ chóng mặt.

Đằng sau, Nguyễn Thanh Phong vẫn hú hét đầy sáng khoái.- Nãy giờ mấy người xì xồ thứ tiếng gì vậy? Tôi nghe chả hiểu.

- Xí! Chuyện gia đình người ta, quan tâm làm cái gì?

Takezawa xì môi với Quang.

- Chú mày nói, tên đó chính là kẻ ta cần tìm?

- Đúng thế. Đêm mà thằng nhãi trường Thủy Liên đuổi theo hăn, tôi cũng bám ngay sát. Tôi đã nhìn thấy một kẻ có mặt mũi giống hệt ông anh. Suýt nữa tôi còn tưởng là ông anh đó, nhưng Thúy Giang đã xác nhận với tôi, là không phải. Vì ông anh còn bị kẹt tại nơi đó. Tên kia lại còn gây ra một đồng chuyện ở trường Hải Dương, khiến tôi chột nghĩ hăn đang tìm kiếm cái gì.

- Tỳ Bà Cầm chẳng?

Quang lắc đầu.

- Không phải. Chủ thuê của hăn đã có Tỳ Bà Cầm trong tay rồi. Nhưng hăn lại đem Tỳ Bà Cầm giao cho Hội đấu giá, là để giăng bẫy một người.

- Khoan đã, sao chú mày biết nhiều thế?

- Anh quên là tôi chơi với bọn người thú đó à? Tên Phù Dung đó kể cho tôi hơi bị nhiều đấy. Còn nhớ cái lão già đưa chúng ta tới sông bạc chứ?

- Nhớ chứ nhớ chứ!

- Lần đó lão ta tới là để giao dịch lại Tỳ Bà Cầm. Nhưng lợi dụng vụ bạo loạn kia, lão cầm hàng đã bị khử, còn Tỳ Bà Cầm đã về tay lão già. Giờ cái chúng cần chính là Thánh Nữ, vì không có cô ta, bí mật của Tỳ Bà Cầm sẽ không bao giờ được giải mã.

- Khoan đã, lão già đó là ai?

- Thì giờ mới cần ép cung anh bạn này đây.

Quang vừa nói xong, đã xắn tay áo lao vào trận chiến. Takezawa cũng cuống quít vác kiếm chạy theo.

Kumo Takaki có Kiếm Thuật vô cùng tinh xảo, nhưng đó chỉ là xét riêng Kiếm Thuật. Về thực lực chung, đối thủ của cô lại mạnh hơn. Takaki có thể chống đỡ tới mức này, đã là không tệ.

Đúng lúc này, Quang và Takezawa đã nhập cuộc.

3 đánh 1, không chột cũng què.

À không, là 2 đánh 1 thôi, vì Quang thích đứng ngoài chỉ đạo.

- Ông anh, cẩn thận đó! Siêu Đạo chích, truyền nhân của Vô Diện, thực lực của hãn mạnh chỉ kém 5 Chí Tôn mà thôi!

- Ông anh, cùng với cô em, ý nhằm, bà chị kia, giáp công hai mặt mà đánh!

- Sao thế? Hãn chỉ có một thanh kiếm thôi mà, lao lên đồng thời đi chứ!

- Hai người có phải vợ chồng không vậy? Có phải đồng môn không vậy? Sao lại chiến đấu rời rạc thế?

...

- Im ngay!!

Kumo Takaki là người đầu tiên phát câu trước những lời lải nhải này. Lợi dụng khoảnh khắc mất bình tĩnh của cô nàng, đối thủ đã mở được đường thoát thân.

Quang thấy cảnh này, chỉ ngồi vuốt cằm.

- Muốn chạy nào dễ thế?

Tangggg!!!!

Một tiếng đàn vang lên, kèm theo một âm ba xung động dữ dội, công phá nát bấy cả mặt đất, chặn đường hăn.

Hoàng Bích Như, cũng đã tham chiến.

Giờ là 4 đánh 1, vì triết lý quân sự ưa thích của Quang, là lấy nhiều bắt nạt ít.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 319: Lộn Xộn Quá Đi

Anh Itou!

- Sao?

- Hẳn tên là gì ấy nhỉ?

- Asahina Noboru, Triều Bĩ Nại Thăng, Hán tự viết là Shou, đọc là Noboru.

- Móa! Ai cần biết dài dòng vậy! Gọi hẳn là Nobo được chứ?

- Noboru.

- Kệ! Nô bô! Ê ông anh Nô bô!

Noboru quay đầu lại.

- Ta cũng biết tiếng Đại Nam đó.

- Thế mà không nói sớm. - Quang hếch cằm lên - Giờ tui cho ông anh hai lựa chọn, một là dẫn tui tới chỗ khách hàng của ông anh, hai là ăn đòn một trận rồi dẫn tui tới chỗ khách hàng của ông anh, ba là bị đem về tra tấn rồi dẫn tui tới chỗ khách hàng ông anh.

- Sao mà nói chỉ có hai lựa chọn? - Takezawa xen vào.

- Trật tự! Nào, chọn đi.

Noboru chỉ nhếch miệng cười. Mấy lời nói của Quang, đều chỉ là nói nhảm. Nếu làm ăn chuyên nghiệp, cứ hơi chút là phun hết thông tin về khách hàng ra, thì còn ai thuê nữa? Hơn nữa, 4 kẻ vây xung quanh hắn, nhìn thì áp đảo, nhưng xét về mặt trình độ, cũng cần xem xét lại.

Đặc biệt là Hoàng Bích Như, còn mới chỉ là học sinh.

Ngay lập tức, Noboru nhắm tới mắt xích yếu nhất này.

Quang phản xạ nhanh không kém. Hắn biết từ đầu, với đội hình thế này, hắn cần để tâm bảo vệ Hoàng Bích Như. Những người khác đều có khả năng tự vệ khá tốt.

Keng!!

Thanh kiếm của Noboru chém trúng một cây gậy kim loại trong tay Quang.

- Vũ khí không tệ. - Noboru nhe răng cười. Kẻ đứng trước hắn có vẻ đã trải qua huấn luyện khá bài bản, nhưng nếu chỉ dùng một cây gậy đối chiến với hắn, vẫn là rất dững cảm.

- Vũ khí không những không tệ, mà còn không thiếu. - Quang cũng toét miệng cười. Trong tay còn lại của hắn, giờ ra một khẩu súng lục.

Pằng! Pằng! Pằng! Keng! Keng! Keng!

3 phát súng vang lên, theo sau là 3 tiếng đờ đạn. Noboru khuya kiếm đờ hết 3 đường đạn tới tót lửa.

Ngay sau đó, 2 ánh kiếm, một tím một trắng cũng đã chém tới.

- Úi cha!

Noboru bị 2 thanh Cự Phẩm Thần Kiếm giáp công, thời cơ đánh lên cũng rất chuẩn, nhưng hấn chỉ lách người né nhẹ một cái, kèm theo một lời than thở.

Keng! Keng!

Takezawa và Takaki vẫn không ngừng tấn công, nhưng y hết lúc này, Noboru chỉ cần nhàn nhã chống đỡ, đáng vẻ còn có chút uể oải lười biếng.

Đúng lúc này, tiếng nhạc vang lên.

Âm giai nhẹ nhàng, từ tốn, lại bắt kịp với nhịp độ tấn công của cả Takezawa lẫn Takaki, mới đầu rất khó để nhận ra, nhưng dần dần, âm điệu ấy to dần, nhanh dần. Đường kiếm của cả 2, cũng theo đó mà tăng tốc độ.

-Ồ! Âm nhạc không tệ chút nào!

Âm nhạc, là một chuỗi âm thanh có tiết tấu. Tiết tấu của âm thanh, lại có thể tác động tới con người, chi phối cảm xúc của họ. Âm nhạc có thể khiến người ta phấn khởi, thoải mái, có thể khiến người ta mệt mỏi, chán chường, lại có thể khiến người ta run rẩy, sợ hãi. Não bộ con người cũng có những loại sóng não tùy theo trạng thái hoạt động, dựa theo tần số có thể chia ra, Gamma, Beta, Alpha, Theta, Delta... Sóng não Gamma, tần số trên 27Hz, là loại sóng não phát ra khi não người phấn khích, hưng phấn nhất.

Nếu âm nhạc có tiết tấu phù hợp với tần số trên, sẽ kích thích não bộ con người vào trạng thái phấn khích, có thể giải phóng toàn bộ năng lực của con người.

Thứ âm nhạc đó, gọi là Cổ Vũ Nhạc. Về lý thuyết, có tác dụng rất lớn trên chiến trường, và hiệu quả nhân lên càng nhiều nếu càng có nhiều binh sĩ. Nhưng chiến trường rộng lớn, phát nhạc cho bên mình nghe, thì đối phương cũng nghe thấy. Nên hiện nay người ta còn đang tranh cãi, có nên để binh sĩ ra trận đeo tai nghe nghe nhạc hay không.

Chiến đấu quy mô nhỏ thì dễ dàng hơn, nhưng cũng đòi hỏi trình độ nhạc công cao hơn. Đó là để người nhạc công bắt được tiết tấu chiến đấu của chỉ phe mình mà thôi, hoàn toàn tránh việc vô tình cổ vũ luôn cho đối thủ. Hoàng Bích Như có thể nắm bắt được tiết tấu tấn công của Takezawa và Takaki ngay trong lần tác chiến đầu tiên, chính là lý do vì sao Noboru buông lời tán thưởng.

Tiết tấu nhanh dần, mạnh dần, sức tấn công của hai người cũng vì thế mà tăng lên rõ rệt. Noboru đã trở nên chật vật hơn trước, không gian để hấn hoạt động đã bị ép lại rất khít, không còn thoải mái như trước nữa.

Đoàng!

Hơn nữa, vẫn còn một kẻ cơ hội ngồi chờ thời điểm ra tay là Quang. Chẳng biết hấn vác từ đâu ra một khẩu súng trường, nhắm đúng thời cơ, “phơ” cho Noboru một phát ngay trán!

Uỳnh!!!

Đạn súng trường 9 li, với 6 đường khía ở mũi, sẽ nổ bung ra khi chạm mục tiêu, được mệnh danh là đóa hoa tử thần trên chiến trường, bắn ra với vận tốc siêu thanh trong một cự ly gần, thậm chí trước cả khi tiếng nổ phát ra, đạn đã có thể giết chết mục tiêu. Ấy vậy mà, lại bị Noboru đưa kiếm lên đỡ lấy!

- Móa!! Tên này có còn là người nữa không vậy?!

Quang phải hét lên một câu đầy căm phẫn. Nghe nói, Kumo Sasaki đã phong ấn năng lực của tên này lại rồi cơ mà? Nếu không có phong ấn, hấn còn kinh khủng cỡ nào? Đúng như trong lời đồn, là mạnh chỉ kém Chí Tôn Cường giả thôi sao?

Vẫn biết Xạ thuật không phải là vô đối. Nếu cầm súng mà bắn chết Cường giả dễ dàng như vậy, thì cũng chả ai học tập để thành Cường giả

làm gì, học bắn súng là được rồi. Nhưng không có gì là vô đối, đồng nghĩa không có gì là vô dụng. Xạ thuật, nếu được xếp đặt một điều kiện quá lý tưởng và dễ dàng, như lúc này, thì bắn nổ đầu một Cường giả cũng không phải là không thể.

Quang tức mình quăng khẩu súng xuống đất. Vũ khí cấp 12, trình độ Xạ thuật cấp Cử nhân, quả nhiên là không ăn thua. Hắn lại rút khẩu súng lục của mình cầm lên tay.

Khẩu súng lục này khá khác biệt với khẩu súng trường. Vì sau khi đột phá Tiến sĩ Lượng tử học, hắn đã tìm kiếm một loại vũ khí có thể tận dụng được năng lực của mình.

Khẩu súng lục này là loại vũ khí đầu tiên.

- Hai vợ chồng cố gắng kìm chân hắn thêm nhiều nhất là 1 phút nữa. Và cũng cẩn thận giùm một chút. Bắn cái này hên xui lắm à nha!

- Móa! Ai vợ chồng gì với con nhỏ này! - Takezawa hét lên.

- Vậy ra tòa ly dị mau! - Giọng Takaki còn có vẻ mừng rỡ.

- Để ý trọng điểm được không cô bé? Hắn nói rất có thể sẽ bắn nhầm vào mình đấy!

- Hắn bắn tôi một, tôi chém hắn mười! - Giọng Takaki chắc nịch.

“Lộn xộn quá đi!”. Nhìn mặt Noboru, ai cũng đoán chắc hắn đang nghĩ như vậy. Nhưng ngay lập tức, hắn để tâm tới khẩu súng của Quang hơn. Từ đầu súng, những hạt sáng nhỏ li ti đang ngưng tụ lại.

Lượng Tử Đạn!

Dùng nguyên tắc Lượng tử áp dụng cho viên đạn. Một viên đạn bắn ra không còn mang lộ trình xác định, mà là bất định, không khác gì nhiều viên

đạn bắn ra cùng một lúc theo nhiều hướng. Chỉ một trong số đó trúng đích, nên tỉ lệ vô cùng hên xui, nhưng bắn trúng thì lực sát thương nhân lên cũng từng ấy lần.

Đoàngggggggg!!!!!!! Uỳnhhhh!!!

Chỉ nghe tiếng súng nổ như pháo gầm, sau đó phía trên đầu của Noboru một chút, cả mảng tường đã bị bắn phá nát như như hố bom, gạch đá rơi lả tả.

- Mẹ kiếp! Như vậy mà mày còn dám bắn hả? Trúng vào tao thì sao? - Takezawa rít lên.

- Hớ hớ, không ngờ mạnh ghê vậy. Mà ông anh hi sinh để bắt tội phạm, Tổ quốc sẽ không bạc đãi gia đình anh đâu.

- Cả nhà tao chết hết rồi! Tao làm gì có gia đình chứ?

- Sao lại không có! - Takaki hớn hờ - Cậu em, tên là gì ấy nhỉ? Cứ bắn đi! Nhắm thẳng vào lão ấy mà bắn!

“Lộn xộn quá đi”. Lần này Hoàng Bích Như cũng nhìn không nổi. Chợt cô giật mình hô lên.

- Cẩn thận!

Noboru lúc này bỗng nhiên bày ra một tư thế kì lạ. Hắn giơ thanh kiếm lên chạm vào trán, miệng lầm bầm những thứ ngôn ngữ kì dị. Thanh kiếm đỏ lừ giờ phát ra từng đợt từng đợt oan hồn, gào thét rợn người.

Chớp mắt một cái, hình bóng của Asahina Noboru mờ nhòa đi, phân thành 8 thân ảnh đỏ lừ khắp 8 hướng.

Ma Linh Bát Thức!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 320: Kịch Hay Sắp Tới

Ma Linh Bát Thức, thực ra chỉ là sự kết hợp của 8 chiêu thức cơ bản trong Kiếm thuật Đại Nam.

Tiên Thiểm. Hoành Trảm. Thượng Khiêu. Lạc Trảm. Địa Kích. Hậu Thương. Thiên Bỗ. Thâm Đột.

8 ảo ảnh, cùng 8 chiêu thức, từ 8 hướng tấn công lại, sát ý ngút trời.

Keng! Keng!

Vương Minh Quang giơ gậy đỡ đòn hộ Hoàng Bích Như mà toát hết mồ hôi hột. Chiêu thức của kẻ thù nguy hiểm chết chóc, sơ hở một chút là cả hắn cũng không toàn mạng, chứ đừng nói tới bảo hộ người khác.

Tách!

Hắn búng tay một cái, một hạt sáng nhỏ hiện ra, rồi dao động thành hàng nghìn hạt sáng, lao đi khắp nơi.

Bất Định Chi Vũ!

Cơn mưa sáng bắn tóe ra xung quanh, va chạm với những ảo ảnh của Noboru, tạo nên những hiệu ứng vô cùng đẹp mắt.

Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!

Kumo Takaki có vẻ không có tâm trạng thưởng thức màn trình diễn này, cô nàng dựa vào cơn mưa bất định của Quang, ngay lập tức vung ra 3

đường kiếm chém tan 3 ảo ảnh của Noboru. Ai ngờ, sau lưng cô một ảo ảnh khác đã chém tới.

- Coi chừng!

Keng!!

Takezawa lao tới đỡ lấy đường kiếm, ai dè nhất chém này nặng hơn hẳn nghĩ, khiến tay cầm kiếm của hắn run bần bật, sau đó bị đánh bay về phía sau, va phải Takaki, cả hai cùng ngã lộn.

- Chân thân của hắn!

Quang vừa hô lên, Hoàng Bích Như cũng đã phản ứng gần như ngay lập tức. Tiếng đàn của cô trở nên dồn dập réo rắt.

Bạo Âm!

Âm thanh như mang theo sức công phá kinh người, nhắm thẳng vào hướng Noboru mà đánh tới. Hắn ta cũng không chậm, ngay lập tức bứt tốc tránh thoát, để lại một vệt tàn ảnh. Ai dè bắt kịp tàn ảnh này, lại là chiêu thức của Quang.

Minh Quang Xạ Tuyến!!!

Uỳnhhhhhhh!!!!!!!

Tia sáng sáng rực chiếu rọi xuyên hành lang u tối, phát ra nhiệt lượng nóng rực, đốt cháy cả thân hình Noboru.

- Móa! Giết hắn rồi sao tra hỏi đây?

Màn sáng vừa phụt tắt, Takezawa đã lao tới lau bầu. Nhưng ngay lập tức hắn cũng cau mày. Năm đó chỉ là một bộ quần áo bị cháy sém, và một tấm mặt nạ da người.

Hắn chạy tới cầm cái mặt nạ đã bị nung chảy và nhả nheo.

- Móa! Đây chẳng phải là mặt của tao đó sao?!

Takaki cũng đã bước tới, giật lấy cái mặt nạ.

- Trả đây! Đây là bí mật độc môn của cha tôi!

Ai ngờ Quang cũng đã tới dí mắt vào cái mặt nạ.

-Ồ! Ra là nghệ thuật giả dạng của Vô Diện sao? Với thứ bí thuật này ta có thể đóng giả thành bất cứ ai, chà chà!

Takaki giật mình giấu phắt cái mặt nạ vào trong áo.

- Người của Vương tộc, đừng hòng ta cho xem bí mật quốc gia!

- Ừa?! - Chính Quang cũng giật mình. - Sao hôm nay nhiều mỹ nữ nhận ra ta vậy?

- Chiêu thức vừa rồi, chính là biến thể của Âm Dương Long Khí phải không? Người định lòe ai vậy? Còn cô gái kia, chắc là truyền nhân dòng họ Hà ở Bắc Hà?

Phụ nữ gặp nhau thường không ưa nhau, đặc biệt là phụ nữ đẹp. Hoàng Bích Như gặp Takaki, một cách vô cùng tự nhiên mà không ưa nhau, bị hỏi như vậy, chỉ hếch cằm hứ một tiếng.

Hành động vừa rồi cũng không khác gì thừa nhận, nên Takaki cũng không hỏi nữa. Cô ta quay sang hỏi Quang.

- Để hắn chạy mất rồi! Giờ người tính sao?

- Tính sao là sao? Mục đích của bọn tôi đâu phải là hắn ta... tên gì ấy nhỉ, à Nô bô. Tôi chả thù oán gì với tên Nô bô ấy cả, bà chị thích thì cứ

đuổi theo hắn đi. À nếu được, thì xách tên Itou này về nước hộ tôi luôn!

Takaki nhú mày.

- Đuổi bằng niềm tin à? Hắn ta có thể cải trang thành bất kì ai, khó khăn lắm mới lần ra tung tích của hắn, lại bị mấy người phá đám!

- Tùy bà chị! Giờ tui tui còn có việc phải làm. Bà chị đừng phá đám là được.

- Việc gì?

- Giờ kế hoạch mới bắt đầu kia mà.

Đúng lúc ấy, bộ đàm của Quang vang lên tiếng ồn ào náo loạn, cùng với một giọng nói tức tưởi.

“Ám Hành Sứ Giả! Bà trò gì thì đi mà dọn đi chứ? Sao lại bắt Hạm đội 7 bọn ta gánh? Bọn Hắc Y Hội đang đông như chuột đây..!”

Phụt!

Quang điềm nhiên giơ tay tắt cái bộ đàm như không nghe thấy gì.

- Hạm đội 7? - Takezawa hỏi.

- Hắc Y Hội? - Takaki hỏi.

- Ám Hành Sứ Giả? - Hoàng Bích Như hỏi.

Quang chỉ cười.

- Quân đội cũng nhanh thật chứ? Hay là lệnh của lão Hoành đây? Vậy thì tiện quá.- Mình ời!

Từ Quảng Trí đang tim đập chân run chạy về phòng trú ẩn, chợt bà vợ béo phục phịch của hắn chạy tới kêu khóc.

- Có chuyện gì thế mình ơi? Sao ngoài kia hỗn loạn vậy?

- Bà cứ trật tự để tôi tính xem nào! Sồn sồn cả lên! Tôi cũng chả biết sao nữa đây!

Uỳnh!!

Bỗng nhiên cửa phòng bị mở toang, một người áo choàng đen bị đánh bay vào phòng, đập gãy đôi cái bàn, ngã sòng soài ra sàn, máu lênh láng.

Hai vợ chồng Từ Quảng Trí hú hét lên kinh hãi.

Người đứng trước cửa, là Vũ Minh Kiệt, còn đang giơ tay đánh chưởng chưa thu về.

- Đầu não quan trọng của Hắc Y Hội, hóa ra lại khó ngờ tới vậy. - Hắn cười.

- Đại nhân! Vũ Minh Kiệt đại nhân! Tiểu nhân chỉ là dân làm ăn buôn bán, nào dám...

- Không nói ông! - Vũ Minh Kiệt lắc đầu.

- Hả?!..... Hự!!

Từ Quảng Trí còn chưa hiểu mô tê gì, đã thấy phía sau lưng mình đau nhói, tê buốt. Sau đó, hắn thấy sức lực của mình chảy ào ào ra ngoài, mọi thứ trở nên mờ mịt, sau đó... là bóng tối dần ập xuống.

- Bà... xã...

Bà vợ của hắn, tay cầm một con dao đầy máu, miệng chỉ cười khinh khinh. Xung quanh bà ta, đột nhiên xuất hiện 10 tên áo đen xuất hiện, vây lại bảo hộ.

- Ông xã, 10 năm qua, ông đã giúp tôi ăn náu rất tốt. An nghỉ đi nhé. Haizz, cả tên Ba ở Quảng Yên cũng chết rồi sao?

Bà ta khẽ thở dài. Tên Ba chết, bà ta còn thương tiếc hơn là chồng mình nữa.

- Hạ màn được rồi chứ nhỉ?

- Chỉ bằng các người sao? - Mụ cười.

Xung quanh Vũ Minh Kiệt, có 4 sĩ quan Hải quân. Lực lượng bên hắn có vẻ hơi mỏng hơn một chút. Hạm đội 7, cũng chỉ có 4 Tiến sĩ.

- Tất nhiên chỉ mình tên ăn hại đó thì không được rồi!

Uỳnh!!

Trần phòng bị đánh sập xuống. 4 người nữa nhảy xuống từ bên trên. Cả 4 người đều mặc một bộ quân phục màu xanh lục.

Kẻ dẫn đầu, là một thanh niên 30 tuổi, mặt mày râu ria nhiều ngày không cao, lại có nét hoang dã rừng rú.

Thiếu tướng Lục quân Đại đội 7. Nguyễn Thế Sơn.- Hố hố hố! Kịch hay sắp tới rồi!

Ngồi xa xa, Quang cười khềnh khệch như đang xem kịch.

4 người bọn họ này giờ vẫn đang núp một chỗ bàng quan.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 321: Em Là Người Nhân Từ (Phần 1)

Vũ Minh Kiệt và Nguyễn Thế Sơn, đấu đá nhau từ thời còn trong Học viện, đến giờ mỗi người đều uy phong một cõi, vẫn không ai chịu nhường ai. Một kẻ lên núi, một người xuống biển, ấy thế mà mỗi lần gặp nhau là lại hăm hè.

- Nghe nói hồi nọ người vừa bại trận trước một tên Hắc Y Hội? - Nguyễn Thế Sơn vừa ra đòn vừa mỉa mai. Bàn tay hăm hời hợt úp hướng xuống dưới, cách đó vài mét một tên Hắc Y không ai đụng vào, cũng úp mặt xuống đất thành một hố lớn.

- Bậy bạ! Đánh hòa mà thôi! - Vũ Minh Kiệt vừa đáp lại, vừa giơ tay tung một chưởng vào không khí, một tên Hắc Y khác cách đó hơn chục mét bị đánh dính vào tường.

- 10 năm trước 2 ta tỉ thí, chắc người cũng nói là hòa đi? - Nguyễn Thế Sơn vừa cười khành khạch, vừa giẫm một chân xuống đất. Cách đó 20m, mọc lên 6 cây tre lớn, đâm thủng người một tên khác.

- Vậy sau trận đấu ấy, Quyên tới chăm sóc ai? - Vũ Minh Kiệt vừa đáp lại, vừa vỗ 2 tay vào nhau. Áp suất không khí theo cú vỗ ấy mà úp sập vào một tên Hắc Y. Đầu hắn ta bị dập nát bét như cái pizza.

Câu nói này, như gọi lên kí ức xa xôi nào trong lòng cả 2. Đang cãi cọ rôm rả, bỗng nhiên trầm mặc lại. Chỉ có đó 4 cái xác người không ra người mọi không ra mọi, là nạn nhân của màn “chào hỏi” giữa 2 Siêu Cường giả.

- Siêu Cường giả có khác, đánh gắt à nha!

Quang vừa rúc ở một góc theo dõi, vừa chép miệng. 3 người đi theo hẳn 6 mắt nhìn nhau. Ai ai cũng là người có chút thân phận, vậy mà chuyện ngồi núp 1 chỗ quan hồ đấu thế này, thật là lạ lẫm, lại thấy ngượng ngượng. Không phải ai cũng da mặt dày như Vương Minh Quang.

- Rốt cuộc chúng ta chờ đợi điều gì đây? - Takezawa cũng nhin không được, phải cất tiếng hỏi.

- Chờ đợi hạ màn. - Quang vẫn không rời mắt vào trận đấu, hơi hợt đáp 1 câu.

- Hạ màn cái gì? Và lúc nào chứ? - Kumo Takaki vốn không nhin được nổi tò mò, quyết định đi theo Quang tới đây, rốt cuộc vẫn chưa hiểu tên này muốn gì.

- Anh Quang! Anh Quang! - Hoàng Bích Như đột ngột gọi thất thanh.

- Sao thế? - Quang giật mình quay lại.

- Gia nhân nhà em vừa thông báo, nhìn thấy thẳng Văn...

Reng!!

Không đợi Hoàng Bích Như nói hết câu, bộ đàm của Quang cũng réo lên.

Phen này phiền phức rồi.- Ú oaaaaa!!!!!!!!!!

Ngồi trên lưng con Kiki, Nguyễn Thanh Phong vẫn không ngừng hú hét. Con rồng bay phăm phăm xuyên qua thành phố, rốt cuộc đã tới khu công nghiệp phía Đông Bắc.

Văn không biết chính xác Linh đang ở đâu, nhưng nó cũng không định lục tìm từng centimet nơi này. Nó có cách hợp lý hơn.

- Kiki, người đi.

Văn đưa hòn đá Tử Liên ra trước mũi con rồng, con rồng đánh hơi khịt khịt một cái, rồi bất ngờ quay đầu đổi hướng.

Uỳnhhhhhh!!!!

Chợt đúng lúc này, một tiếng nổ lớn vang vọng. Căn nhà xưởng ngay gần đó đột ngột phát nổ. Sự giật mình, cùng áp suất không khí từ vụ nổ đánh vào con rồng, quật bay nó. Cả 2 đứa trẻ và con rồng đâm thẳng về phía một bức tường.

Uỳnh!!

Những tưởng sẽ phải đâm rầm vào tường, chợt Nguyễn Thanh Phong vung bút lên vẽ. Từ trên bờ tường, một vụ nổ gần như tương tự vụ nổ vừa rồi, chỉ nhỏ hơn về quy mô, như vừa được mô phỏng ra. Lực đẩy từ vụ nổ nhỏ triệt tiêu đi phần nào cú văng này, khiến cả 3 chỉ va đập vào bức tường, rồi lăn quay ra mặt đất.

- Ui da!

Văn lồm cồm bò dậy. Cả người nó ê ẩm. Lửa cháy sáng chói phía xa xa. Nhưng từ trong ánh lửa, còn có vài bóng hình đen sì nhảy ra.

Chỉ trong phút chốc, 2 đứa đã bị bao vây bởi một đám người mặc áo đen. Bộ áo đen giống hệt vị Tiến sĩ mà Văn từng chạm trán dưới cổng ngầm.

Từ người bọn họ toát ra một thứ áp lực, tuy không khủng khiếp như cấp bậc Tiến sĩ, nhưng đã đủ mạnh để chấn nhiếp 2 đứa trẻ.

- 2 đứa này, xử lý sao đây?

Một tên áo đen quay sang hỏi người bên cạnh. Tên này có lẽ là thủ lĩnh. Hẳn đáp lại.

- Giế.....Huuuuuuuuuuuuuuuự!!!

Hẳn chưa kịp nói hết câu, một cú đấm đã xoáy vào trong bụng hẳn.

Cầm tắc cầm vương. Tiên hạ thủ vi cường. Kẻ cản đường ta, đánh!

Đừng nói là mấy tên áo đen giả thần giả quỷ này, dù có là Chí Tôn Cường giả đứng trước mặt Văn lúc này, nó cũng sẽ đánh!

Khuyết Nguyệt Triều Quyền bung hết sức lực, một đấm này thấu tận gan tận ruột, khiến tên thủ lĩnh hộc một ngụm máu, bay xa mấy mét.

- Mà...!!!!!!

Bốp!!!

Tên bên cạnh còn chưa hết bàng hoàng, một bàn chân đã đạp thẳng vào mặt hẳn.

Bốp! Bốp! Bốp!

Ngay sau hẳn, lại là 3 tên khác ăn đòn.

Quá nhanh quá nguy hiểm!

Dù có khác biệt về trình độ cao tới mức nào, con người vẫn có một khoảng bàng hoàng về tâm lý trước những biến cố bất ngờ. Một khoảng bàng hoàng ấy, có lẽ chưa tới một giây, nhưng lại rất đáng để lợi dụng.

Nhân khoảng bàng hoàng ấy, Văn đã kịp tiễn 5 tên ra khỏi cuộc chơi.

Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!.....Uỳnh! Uỳnh!!!!!!

Nguyễn Thanh Phong còn kinh dị hơn. Ngay khi nhìn thấy Văn ra đòn, hắn cũng đã dẹp hết ngại ngần sang một bên mà bắt chước thẳng nhóc. Hắn chĩa bút về phía 10 người phía đối diện, phẩy một nét bút, chỉ thấy từ trong bụng của 10 người, một vụ nổ xuất hiện, nổ banh cả ruột cả gan.

15 người áo đen, bao vây 2 thằng nhóc Sơ trung, chỉ 1 giây đã không còn một ai đứng vững.

Có nhiều lúc, sự chênh lệch về trình độ không nói lên được kết quả trận chiến. Những kẻ có trình độ cao, được đào tạo trong một tổ chức thần bí, lúc lâm trận hóa ra còn không chuẩn bị sẵn sàng như 2 đứa trẻ. Khi bị ra đòn trước, lại còn là nhất kích tất sát, thì chênh lệch bao nhiêu cũng là vô nghĩa.

Vương Thành Văn sau khi tung cước, vừa mới tiếp đất, quay lại đã thấy 10 cái xác bị nổ banh ngay sau lưng, mùi máu tanh xộc lên mũi, nó nhăn mặt lại nhìn Nguyễn Thanh Phong.

- Anh đừng giết người thế chứ? Mẹ em dạy, giết người là không tốt.

- Vậy lỡ họ giết ta thì sao?

- Chốc em sẽ cho anh xem, em có cách xử lý. Em là người rất nhân từ đó.

Nguyễn Thanh Phong nhún vai, không nói gì. Bảo cho hắn xem, thì hắn chờ xem.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 322: Kế Hoạch 200 Năm

Khi Thiên Anh đi tới, Phù Dung đang đứng khoanh tay trước một cửa động, xung quanh là vài tên người thú. Có thể thấy hí hoáy trong cửa động một vài tên đang khám phá bên trong.

- Đại ca, vào được rồi.

Phù Dung quay đầu lại, gật gật với Thiên Anh một cái. 2 người cùng bước vào trong.

Đây chính là nơi mà lão Ba lúc lâm nguy chạy tới đầu tiên. Lão Ba làm việc dưới trướng của Từ Quảng Trí đã lâu, lại bí mật cho các kỹ sư vẽ bản đồ địa chất ở vùng Quảng Yên này, là để khám phá ra điều gì?

Mạch hầm dưới Quảng Yên, liên thông với cống ngầm Hải Thành. Cống ngầm được xây dựng từ 200 năm trước dưới thời Vương Hiến Đế. Cùng thời gian đó, cũng là lúc Bắc Hoàng đời thứ 27 năm mơ thấy Hồng Liên. Nếu Vương Minh Quang suy đoán không nhầm, thì Tỳ Bà Cầm rất có khả năng được chôn dưới lòng đất của Quảng Yên bởi 2 vị vua ấy, để chuẩn bị cho một kế hoạch vĩ đại.

Lời đồn nói rằng, Thánh Nữ chính là chủ nhân hiện tại của Tỳ Bà Cầm. Cô gái bí ẩn này có mối liên hệ mật thiết với Hoàng Bích Liên trong câu chuyện xưa. Ngay cả việc cô ta quen biết với hậu duệ họ Hoàng, là Hoàng Bích Thanh, càng kiểm chứng suy đoán này.

Phù Dung xuất thân chỉ là một tên nô lệ, sau khi bị thí nghiệm đủ kiểu trên cơ thể, bị vứt vào đấu trường để thi đấu sinh tử. Hẳn là kẻ mạnh nhất

đấu trường, nên được xưng là Chiến thần, nhưng hẳn biết rõ, sớm muộn gì hẳn cũng sẽ chết, không bởi kẻ này thì bởi kẻ khác. Hẳn sẽ chết dưới lòng đất tăm tối mà không hề được tự do, không thể nhìn thấy bầu trời.

Đó là lúc mà Thánh Nữ xuất hiện. Cô ta xuất hiện với vẻ ngoài của một nữ nô lệ bình thường, bẩn thỉu. Cô ta bắt chuyện với hẳn. Cô ta kể cho hẳn nghe về bầu trời, về mặt đất, về nguồn gốc của mình, về nguồn gốc của con quý bên trong hẳn, và về thế giới này. Hẳn khao khát có được tự do, còn cô gái đó, muốn có sự giúp đỡ của hẳn.

Không chỉ mình Phù Dung, mà tất cả nô lệ tại nơi đó đều sẵn sàng phục vụ cô gái trẻ này.

Thánh Nữ, luôn có sức thu phục như vậy. Nghe nói, người sẵn sàng đi theo cô ta, nhiều tới đếm không kể siết.

Phù Dung được cô ta chia sẻ và giao phó khá nhiều. Vụ nổi loạn dưới cổng ngầm chỉ là một đòn nghi binh. Bọn hẳn cần đánh lạc hướng để Thánh Nữ có thời gian khám phá bí mật dưới cổng ngầm. Không ai biết cô ta đã khám phá ra thứ gì, nhưng chỉ bằng một lần bạo đồng như vậy, đã có rất nhiều thế lực phải ra mặt.

Vương tộc, Phạm thị, Trần gia, Bạch Y Hội, Hắc Y Hội, rồi cả quân đội, đều phải cuống quýt lên mỗi khi Thánh Nữ xuất hiện.

Phù Dung không biết quá nhiều về những thế lực ấy, nhưng hẳn cảm nhận rõ ràng, nữ chủ của mình có sức ảnh hưởng ra sao tới đất nước này. Giải phóng cho bọn hẳn tìm tới miền đất tự do, hoàn toàn không phải một lời hứa suông.

Và Vương Minh Quang.

Một trong những mong muốn tốt cùng của Thánh Nữ, là chiêu dụ được Vương Minh Quang về với mình.

Phù Dung không hề ghen tức. Hãn không có cảm giác bị ra rìa. Hãn phục vụ cô gái đó vì sự biết ơn, và vì tự do, chứ không vì danh lợi. Để có được tự do, thì có thêm một đồng minh mạnh mẽ, cũng không hề thiệt thòi. Hãn không rõ lắm vì sao Thánh Nữ lại tha thiết Vương Minh Quang tới vậy, nhưng hãn rất nhiệt tâm lôi kéo con người này.

Ám Hành Sứ Giả.

Mỗi lần nhắc tới danh từ này, con quỷ ngủ sâu bên trong hãn lại như quặn quại.

Phù Dung tự nhủ, nếu có một ngày được nói chuyện đàng hoàng với con naga quý ấy, hãn sẽ hỏi cho ra nhẽ. Ám Hành Sứ Giả là ai, hãn là ai, và bọn họ rốt cuộc đang làm gì trên cuộc đời này. Trần Thiên Anh đối với Phù Dung, thì lại là một câu chuyện khác. Một con sói đơn độc. Không có lòng trung thành. Hay nói đúng hơn, hãn chỉ trung thành với một thứ duy nhất, là lợi ích của bản thân.

Không điểm tựa, không nơi để trở về, chỉ có thể tiến lên phía trước.

Về điểm này, Phù Dung và Thiên Anh thật sự giống nhau.

Phù Dung không tin tưởng hãn. Hãn cũng không hề coi Thiên Anh là một kẻ cần nương tựa, như tất cả những đồng đội của hãn. Hãn chỉ hợp tác vì lợi ích. Kẻ đã phản chủ một lần, luôn có thể phản chủ lần hai, lần ba.

Trần Thiên Anh sẽ dẫn dụ đội sát thủ của Hắc Long vào bẫy, đồng thời mai phục lão Ba. Tất cả những lần đột kích bất thành của Hắc Long, đều là nhờ tình báo của hãn. Là để dần dần dụ đối phương vào cái bẫy này.

Từ Quảng Trí ở Hội đấu giá Hải Thành hãn cũng không gượng nổi trước sự xếp đặt của Vương Minh Quang, thêm hệ thống cai quản ở Quảng Yên đã bị đánh sập, thành phố này sẽ vào tay đám công nhân nổi dậy. Thông qua Vương Minh Quang, Vương tộc hãn sẽ nhắm mắt làm ngơ

chuyện này, bởi đối với họ, dẹp bớt đi một thế lực khó kiểm soát, thay thế bằng một thế lực dễ nghe lời, luôn là chuyện tốt. Còn đối với Thánh Nữ, cô ta lại có được bàn đạp ở Quảng Yên, từ đó thực hiện được những bước tiếp theo của mình. Đây là một cuộc trao đổi.

Kế hoạch tới này đã hoàn thành gần như tất cả. Với sự giúp đỡ này của Quang, Phù Dung sẽ giữ lời hứa của hãn. Đưa Quang tới gặp Thánh Nữ. Nhưng đó là câu chuyện sau này.

Vì trong thực tế, lại phát sinh ra một câu chuyện. Phạm Viết Phương gián tiếp bỏ qua chuyện lão Ba nội gián, là để mượn sức hãn tìm ra Tỳ Bà Cầm chăng? Lão sai Phan Thành cử đội Hắc Long tới đây, cũng là để vơ vét món Thần Khí này? Liệu việc Trần Thiên Anh phản bội, và việc Phù Dung tìm được tới nơi bí ẩn này, là điều mà lão không lường tới? Hay tất cả vẫn không thoát khỏi bàn tay quái quỷ của lão?

Tính cách đơn giản và thô bạo của Phù Dung hiển nhiên không nghĩ ra được những thứ sâu xa thế này. Đó đều là suy nghĩ của Trần Thiên Anh. Hãn có cảm giác, mọi chuyện không thể đơn giản như vậy. Tất nhiên, nếu mọi thứ suôn sẻ, tìm ra Tỳ Bà Cầm, hãn cũng thu được phần lợi nhuận của mình, mọi chuyện cứ như vậy chấm dứt là tốt nhất. Bởi hãn đang nắm một bí mật mà không phải ai cũng biết.

Bí mật dưới cổng ngầm. Thứ mà Bạch Y Hội đang nghiên cứu. Bình nguyên tri thức.

Người ta tranh đoạt Tỳ Bà Cầm, vì nghĩ rằng đó là chìa khóa để kích hoạt kế hoạch 200 năm này của Vương Hiến Đế.

Nhưng Thiên Anh biết, không phải như vậy. Đường hầm này không được xây dựng quá khang trang, nhưng được gia cố vô cùng vững chãi. Có thể thấy, nó được đào ra không lâu. Trên các bức tường có gắn những viên

đá phản quang, mà chỉ cần một nguồn sáng nhỏ từ bên ngoài vào là có thể chiếu sáng toàn bộ hang động.

Đi tiếp khoảng hơn 500m, ai nấy đều vã cả mồ hôi. Nơi đây không khí khá là nóng bức.

Rốt cuộc sau một quãng đường dài, đoàn người đã ra tới một vòm hang rộng lớn.

Nơi đây, cũng là tận cùng của hang động.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 323: Em Là Người Nhân Từ (Phần 2)

- Kiki, mày còn bay được chứ?

Văn tới lay con rồng dậy. Con rồng khi một tiếng, vùng dậy, sau đó lại lao đảo ngã khuyu xuống.

Sau vụ nổ vừa rồi, hệ thống thăng bằng của nó còn đang bị thương tổn.

- Mày còn ngủi được chứ? - Văn lại hỏi.

Con Kiki gật gật đầu.

- Giờ mình đi bộ tới đó, nếu mày ngủi thấy mùi người lạ, báo tao ngay nhé.

Con rồng lại gật đầu lia lịa.

Vì Linh, Văn không muốn lùi bước. Nhưng nó cũng nhận ra nơi đây đang rất nguy hiểm, và nó không thể không cẩn thận. Nếu đánh hơi thấy người lạ, cần phải lẩn trốn ngay lập tức, hoặc ít nhất sẽ có chút tiên cơ để phòng bị.

- Văn nè...

- Suyt!!

Nguyễn Thanh Phong vừa muốn nói gì đó, Văn đã ra lệnh cho hắn im lặng. Ở nơi nguy hiểm thế này, hạn chế âm thanh là tốt nhất. Cũng may,

Nguyễn Thanh Phong là loại người bảo gì làm nấy.

Văn chạy tới chỗ 4 người vừa bị nó đánh gục, lột một bộ áo đen, xé ra làm 4 miếng giẻ, nhét vào miệng bọn họ, sau đó trói chặt tay chân. Bình thường khi bắt được tù binh, có thể tra khảo một chút, nhưng nó rất sợ việc đối phương sẽ hét lên thật to để báo hiệu. Hơn nữa, nó cũng không có nhu cầu tra khảo cái gì. Nó còn không biết những người này là ai. Điều khôn ngoan nhất bây giờ là tìm ra Linh, sau đó nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Nó lột nốt 3 cái áo còn lại, quăng cho Nguyễn Thanh Phong mặc một cái, một cái phủ lên con rồng, một cái nó mặc. Những bộ áo đen này rất có lợi để ẩn náu trong đêm, lại có mùi của chủ nhân của chúng. Sau chuyển đi sẵn với anh Quang, nó biết được tầm quan trọng của mùi, đồng thời có những kẻ rất nhạy cảm với mùi.

Hạn chế âm thanh, hạn chế mùi hương, lại có thể đánh hơi được người khác, như vậy là để đảm bảo an toàn tối đa.

Cứ như vậy, cả ba dò dẫm tiến tới, men theo hướng mà con Kiki dẫn đường.- Thiếu gia được nuôi dạy khá là tốt.

Núp một góc trên mái nhà, một lão già chép miệng thở dài. Vương tộc chú trọng đào tạo hậu duệ từ sớm, giờ lão mới tận mắt chứng kiến.

Xung quanh lão là 6 người đi cùng, tất cả đều trẻ hơn lão. Bọn họ là gia vệ của dòng họ Hoàng xứ Giang Hạ, lần này theo hầu Hoàng Bích Như tại Đại Nam. Gọi Vương Thành Văn là thiếu gia, vì nó là con trai của Hoàng Bích Thanh.

Sự xuất hiện của Vương Thành Văn, là một sự cố không ai ngờ tới. Lần này lão tới, chỉ là để bảo hộ Hoàng Bích Như và tìm kiếm Tỳ Bà Cầm. Giờ thì bọn họ còn phải để mắt tới Vương Thành Văn.

- Một đứa bé 12 tuổi, mà bạo dạn quyết đoán như vậy, thật là hiếm có.

Ứng lão năm nay 72 tuổi, phục vụ họ Hoàng từ năm lên 3, tới nay đã gần 7 thập kỉ. Phong cách hành động của lão, là lấy sự chắc chắn làm đầu. Lão kị nhất là những kẻ lỗ mãng. Vương Thành Văn như vậy, cũng không khác gì Vương Vũ Hoành, cũng không khác gì những kẻ thuộc Vương tộc, luôn thích liều mạng, luôn thích đánh cược, lão không hề vừa mắt. Một phần cũng vì khúc mắc trong quá khứ giữa hai gia tộc, gia nhân nhà họ Hoàng chẳng ai ưa gì Vương tộc.

Rời mắt khỏi Vương Thành Văn, lão nheo hai con mắt lại phóng nhãn nhìn khắp khu vực xung quanh. Xưng là Ứng lão, vì đôi mắt lão có thể nhìn xa hàng dặm, thậm chí cả trong màn đêm. Lão lại thấy nhãn lực của mình giống cú vọ hơn là ưng. Chính nhờ nhãn lực này, mà phong cách an toàn của lão càng đạt tới một cảnh giới mới.

Mắt người nhìn thấy vật thể, là nhờ ánh sáng phản xạ từ vật đó đi vào mắt ta. Nhưng thứ mà mắt lão nhìn thấy, không phải là ánh sáng, mà là khí lực. Nhiều loài vật cảm nhận khí lực bằng nhiều cách khác nhau, như xúc giác, thính giác, hay khứu giác, thậm chí là giác quan thứ 6. Còn lão, là dùng thị giác. Đây là một kiểu nhãn lực mà các Khí công sư lão luyện có thể có được, nhưng đạt tới mức độ nào, lại tùy vào thiên phú của mỗi người.

Xung quanh vùng công nghiệp có vẻ yên bình này, hóa ra lại tụ tập một số lượng lớn khí lực, đều là từ các Cường giả phát ra.

Phía Hội đấu giá tập trung nhiều Cường giả thì đã là một nhẽ, nhưng tại một số nơi khác, vẫn tụ tập những nhóm người. Dù họ cố gắng kìm nén khí của mình phát ra, nhưng đều không thoát khỏi mắt lão.

Đây chính là sự nguy hiểm của một Thám Gia, tức là những người chuyên về do thám và khảo sát. Thông tin trên chiến trường, chính là sức mạnh. Những người có khả năng do thám toàn bộ chiến trường, nhìn thấu

thực lực đối thủ và cách bài binh bố trận, thì còn nguy hiểm hơn cả vạn quân lính.

Để bảo hộ Hoàng Bích Như, dòng họ Hoàng sẵn sàng cử một Thám Gia theo hầu, bất chấp rủi ro khi để mất một Thám Gia là khổng lồ thế nào.

Nhưng Ưng lão là một ngoại lệ. Kẻ cẩn thận như lão, muốn chết còn khó hơn là muốn sống.

- Các cậu chia ra giám sát các khu vực kia đi, tôi sẽ theo sau thiếu gia.
- Lão quay lại nói với những người đồng hành.

Nói xong, lão tự mình phóng sang một mái nhà khác, thoăn thoắt di chuyển.

Thú thực, lão khá tò mò với đứa nhóc này. Hoàng Bích Thanh khi còn trong gia tộc, cũng rất thân thiết với lão. Tuy nói xuất giá tòng phu, lại lấy chồng là người Vương tộc, Hoàng Bích Thanh cũng bị cả gia đình hắt hủi, nhưng đối với lão, cô gái ấy vẫn là cô chủ nhỏ của mình. Đối với Vương Thành Văn, thì không còn là lòng trung thành nữa, nhưng thiện cảm thì vẫn còn đó.

Mà thằng nhóc này, hình như đang chạy thẳng về phía có một luồng khí lực vô cùng kì lạ.- Gruuừ!!

Con Kiki đang chạy, bỗng nhiên dừng lại gằm gừ, xù hết gai lưng lên. Văn cũng dừng phắt lại. Nguyễn Thanh Phong đang lơ đãng chạy theo, đột ngột dừng lại theo, suýt nữa té ngã.

Giác quan của Văn căng hết lên, vì một cảm giác đe dọa từ con hẻm phía trước.

Thứ cảm giác này, có chút tương đồng với cảm giác mà con Kiki từng gây cho nó, hồi con rồng phát điên trong trận tỉ thí.

Kẻ nào lại có thể phát ra khí thế giống như một con rồng điên chứ?

Văn không cần thắc mắc lâu, vì kẻ đó từ phía sau con hẻm, đã bò ra.

Đúng là bò ra, bò bằng 4 chân, hàm răng nhe ra, rớt dãi chảy lòng thòng, mắt trợn ngược đầy hoang dại và điên cuồng.

Vẻ mặt này quen quen khiến Văn cố gắng để nhớ ra.

Là Vương Thế Kiệt.

“Giết chết Vương Thành Văn! Giếttttt...!!”

Tiếng rít khàn khàn phát ra từ cổ họng của hắn.

Một cảm giác lạnh buốt chạy dọc sống lưng của Văn. Thứ cảm giác này, hơn rất nhiều áp lực của Vũ Hải Phong hay Triệu Thiên Trúc. Thứ cảm giác này, gọi là sự nguy hiểm. Nguy hiểm tột độ.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 324: Em Là Người Nhân Từ (Phần 3)

Văn giơ tay ra dấu hiệu cho Nguyễn Thanh Phong đề phòng. Dù kẻ đứng trước mặt không phải là kẻ mạnh nhất nó từng đối đầu, nhưng là kẻ đầu tiên có một luồng sát khí khủng khiếp nhắm thẳng vào nó. Đích thân nó.

Cái cảm giác bị kẻ khác chỉ đích danh để đòi giết như vậy, không hề thoải mái chút nào.

Ông Tiến sĩ áo đen hồi trước, tuy có muốn giết nó, nhưng thái độ lại khá là hời hợt và coi thường. Còn đây là toàn tâm toàn ý muốn đánh đổi mọi thứ để giết nó.

“Mình có gây thù chuốc oán gì với người ta tới mức như vậy nhỉ?”

Mỗi lần nhận sự thù hận từ người khác, Văn lại tự hỏi mình câu hỏi này. Mẹ nó dạy, nếu mình không làm gì sai, thì không cần bận tâm sự căm ghét của người khác. Cũng không phải là không có ai có quyền chính đáng để căm ghét nó. Ví dụ như Vũ Hải Hùng lúc này, nó thừa nhận, anh ta có quyền căm ghét mình. Nhưng còn Vương Thế Kiệt, hình như là không có.

Không do lỗi của mình, thì cũng không cần dấn vào làm gì. Nghĩ vậy, nó lại thấy thoải mái hơn một chút.

Còn đối phương muốn cản bước mình, muốn giết mình, vậy thì, chiến!

Tất cả những suy nghĩ vừa rồi, chỉ là bước chuẩn bị tư tưởng của Văn, và chỉ diễn ra trong khoảnh khắc. Mỗi lần đánh nhau, nó cần đảm bảo là

mình làm vậy là chính đáng. Còn khi nó đã quán triệt tư tưởng xong, thì đối thủ cũng đã lao lên.

Nhanh!

Y như gã người sói ở đấu trường khi Cuồng bạo, Vương Thế Kiệt như một con thú lao thẳng về phía trước, chìa cả hàm răng ra muốn đớp nó một cái.

Bốp!!

Văn chỉ kịp giờ chân đạp Nguyễn Thanh Phong bay sang một bên, bản thân nó nhảy ngược sang bên còn lại, vừa đúng lúc một bóng người vụt qua.

Vương Thế Kiệt vồ hụt một cái, vừa mới chạm đất, đã có người quay ngược trở lại, chưa tới nửa giây, đã lại vồ tới.

Cú vồ này, kèm theo đó, là một trào sắc nhọn.

Phập!!

Văn vừa mới né tránh, chưa kịp lấy lại tư thế, đã bị đối phương vồ tới. Nó chỉ kịp giờ cánh tay lên đỡ. Chỉ thấy những ngón tay đối thủ xẹt qua, và cẳng tay nó lĩnh 5 vết cào sâu hoắm.

Cảm giác tê buốt tới đầu tiên, sau đó là đau đớn, và lạnh buốt. Vết thương tiếp xúc với không khí lạnh mùa đông, càng làm cánh tay nó tê dại.

Văn cắn răng cố gắng không rên lên vì đau đớn. Nó thử động đậy bàn tay phải, cơn đau lại càng kéo lên khủng khiếp.

Cánh tay phải giờ không dùng được nữa.

Nó chỉ kịp xác nhận trong đầu điều đó, sau đó lại cuống quýt dùng chân né tránh. Vì đối thủ lại đã vồ tới!

Sự bình tĩnh này, khiến Ưng lão cũng phải gật gù. Vừa nhận một vết thương nặng như vậy, lại trong giây lát đã có thể tập trung vào tình hình hiện tại, không phải ai cũng làm được.

Nhưng tập trung cũng chỉ có mức độ. Không phải cứ tập trung là hóa giải được tình thế.

Vương Thế Kiệt chẳng biết bị thứ gì kích thích, mà cả tốc độ lẫn sức mạnh trong vài ngày đã tăng vọt tới khó tin. Con hẻm lại hẹp, hắn vừa vồ tới, lại đập với bức tường, bật ngược trở lại, tiếp tục tấn công. Những đòn tấn công từ tốc độ cao, từ bốn phương tám hướng, nhanh tới mức chóng mặt, khiến Văn cảm thấy đầu vầng mắt hoa. Có những pha nó né tránh được, có những lúc nó lại bị ăn đòn. Một cú đâm, một cú đá, một cái trao, một phát cắn, thương tích của nó đầy mình.

Nguyễn Thanh Phong và con Kiki bên ngoài, không phải không muốn giúp nó. Nguyễn Thanh Phong liên tục vung bút mô phỏng lại từng vụ nổ, nhưng ngay nơi vụ nổ vừa phát ra, Vương Thế Kiệt đã né được. Dù là chiêu thức đã dùng để đánh bại Hồ Việt Khoa, cũng không có ý nghĩa gì, bởi đánh hoài không trúng. Con Kiki cũng không khá khẩm gì hơn. Nó còn chưa tìm được thăng bằng, chỉ có thể đứng xa khắc lửa, nhưng những luồng lửa của nó đừng nói là trúng mục tiêu, mà không bắn trúng Vương Thành Văn đã là may mắn.

Khó đoán.

Một Vương Thế Kiệt kiêu ngạo, thích sự chính xác, dễ bị bắt bài, chỉ sau vài ngày, lại trở nên khó đoán như vậy.

Những đòn tấn công nhìn như loạn xạ từ bốn hướng, lại tỏ ra hiệu quả không ngờ. Vương Thành Văn càng cố phán đoán, lại càng rơi vào sự hỗn

loạn.

Trong vài ngày, như có cơ duyên được cao nhân chỉ điểm, lại có chất kích thích kích phát tiềm lực, rốt cuộc Vương Thế Kiệt đã mạnh tới mức này. Những điểm yếu cố hữu của hắn, hoàn toàn không còn nữa.

- Tuy nhiên, chỉ điểm kiểu này có hơi gượng ép không?

Ứng lão ở trên cao chép miệng một cái. Dùng chất kích thích để trở nên mạnh mẽ hơn, lão rất không vừa mắt. Hơn nữa, đến mắt mù cũng nhìn ra, trạng thái tâm lý của Vương Thế Kiệt rất không bình thường. Dựa vào tác động của thuốc phiện, lại có thôi miên Ám Thị, khiến hắn giờ đây chỉ như một cỗ máy giết người. Thứ chỉ điểm kiểu áp đặt như vậy, hoàn toàn không phải xuất phát từ lòng tốt, chỉ là lợi dụng mà thôi.

Kẻ đứng sau chuyện này, hắn có mục đích riêng.

Nói về được chỉ điểm, cũng không chỉ có mình Vương Thế Kiệt. Vương Thành Văn những ngày qua, cũng đã được cao nhân dạy dỗ. Chỉ có một điều khác biệt, là Hà Chí Thương không hề áp đặt cho nó bất kì lối suy nghĩ nào. Ông ta chỉ cho nó tự do suy ngẫm và phát triển.

Tới khi Văn bị dồn sát vào chân tường, và sức chịu đựng của nó đã tới giới hạn, cũng là khi Vương Thế Kiệt xông tới tung đòn kết liễu, thì cũng là lúc, sát khí nó tích lũy này giờ đột ngột bùng phát.

Kính Hoa Thủy Nguyệt!

Vương Thế Kiệt đang lao thẳng tới Vương Thành Văn, chỉ thấy nắm tay của mình đâm thẳng vào tường, còn Vương Thành Văn đã không còn đâu nữa.

Bốppppp!!!!

Từ phía sau, một bàn chân đã đạp hấn dính bẹp vào tường.

- Ép vào tường như vậy, đỡ phải bay nhảy nhé.

Văn dù đã mất nhiều sức, vẫn nói ra một câu, rồi thu thế.

Khuyết Nguyệt Triều Quyền, đâm thẳng vào Vương Thế Kiệt!

Uỳnhhhhhhhhh!!!!!!!!!!!!!!

Không phải là một chuỗi âm thanh vang lên như mọi khi, mà chỉ là một âm thanh vỡ nát của bức tường. Toàn bộ lực lượng của cú đâm, xuyên qua người Vương Thế Kiệt, sau đó, đánh nát cả một mảng tường.

- Khuuùu!!

Vương Thế Kiệt xô ra cả lít máu, gập người xuống run bần bật.

- Một cú vừa rồi, hẳn là xong rồi. Để đó em gọi cứu thương.

Văn thu nắm tay về, vẻ mặt của nó không chút xúc động. Vừa rồi là thắng hiểm, nhưng thắng hiểm hay thắng áp đảo, cũng chẳng khác gì nhau. Quan trọng nhất, là bảo vệ được bản thân. Còn nếu có thể giữ mạng cho đối thủ, thì nó sẽ nương tay.

Linh cú đâm vừa rồi, Vương Thế Kiệt chắc cũng không thể bò dậy được nữa.

- Anh có điện thoại di động không?

Văn vừa quay lại hỏi Nguyễn Thanh Phong, chỉ thấy sắc mặt tên này chợt trở nên hoảng hốt, ngòai bút cũng đã vung lên.

Văn cũng ngay lập tức cảm thấy không ổn. Nó lập tức quay người lại, giơ hai tay lên chống đỡ.

Quả nhiên, Vương Thế Kiệt đã bật dậy, và tung nắm đấm thẳng về phía nó.

Bốppppppp!!!!

Cú đấm này ngay tầm gần, dù đã có Thần Phong Thịnh Yển của Nguyễn Thanh Phong cản trợ, lại được Vương Thành Văn cảnh giác chống đỡ, vẫn đánh bay thẳng bé vắng xa hơn 10m, va thẳng vào Nguyễn Thanh Phong, khiến cả 2 ngã sõng xoài.

Văn không kịp áy náy hộ Nguyễn Thanh Phong, nó cuống cuống bật dậy thủ thế.

Phía xa, Vương Thế Kiệt dù thương tích trầm trọng, vẫn không biểu lộ bất kì đau đớn nào, đứng đó.

“Quả nhiên không bình thường chút nào”

Phía bên trên, Ưng lão cũng cảm thấy nghiêm trọng. Khí lực của Vương Thế Kiệt đã cạn kiệt tới đáy, vậy mà thứ áp lực hằn tạo ra, vẫn không hề giảm. Lão cảm thấy mình thật sự cần can thiệp vào, vì lúc này, Vương Thế Kiệt đã lòi ra một cái ná gỗ, tay trái giương thun.

Khí thế này, giống hệt Âm Dương Long Khí Tiến, nhắm thẳng vào Vương Thành Văn.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 325: Em Là Người Nhân Từ (Phần 4)

Trong căn hẻm hẹp như vậy, không gian né tránh là hoàn toàn không có. Âm Dương Long Khí Tiễn, lại đến đột ngột như vậy.

“Mẹ, tộc nhân dòng phụ, lại mới Cao trung, làm sao có thể thi triển?”

Ứng lão vừa lau bầu rửa thâm, vừa tức tốc lao xuống. Âm Dương Long Khí Tiễn tuy nói là bí mật quốc gia của Đại Nam, nhưng các thế lực bên ngoài không phải là không biết những điều cơ bản. Về lý thuyết mà nói, khả năng Vương Thế Kiệt học được chiêu thức này, không phải là không có, nhưng cũng không thể nào là hiện tại. Chỉ có thể giải thích, là kẻ nào đứng sau chuyện này, có những phương pháp bàng môn tả đạo tới cực hạn.

Giờ lão không còn để ý tới an toàn hay chắc chắn nữa, lại cần cản Vương Thế Kiệt lại ngay lập tức.

Nhưng ngay khi lão vừa nhảy xuống, một luồng cuồng phong khủng khiếp đã cất lên, cùng với đó, chỉ thấy Vương Thế Kiệt đang định giương ná bắn ra Âm Dương Long Khí, chợt bị hất tung lên không trung.

Cùng với đó, là bóng Vương Thành Văn thoăn thoắt lao tới, và một cái giày bị ném lên ngang tầm mắt lão. Ngay khoảnh khắc sau, là Vương Thành Văn bật nhảy lên, đạp lên bức tường, lấy đà nhảy thêm một bước nữa, sau đó đạp lên cái giày.

Đạp Không Bộ, vốn không phải đạp lên không khí, mà là thải ra một luồng khí lực xuống dưới để đưa bản thân bay lên cao hơn. Văn chưa thể

thực hiện Đạp Không Bộ, vì khí lực của nó chưa đủ để đẩy cơ thể lên cao. Nhưng để giải quyết vấn đề ấy, nó đã nghĩ ra một cách. Cùng với khí lực, nó sẽ đạp thêm một thứ xuống, để tăng động lượng cho bản thân.

Đạp lên chiếc giày giữa không trung, sau đó nhảy bật lên thêm một bước nữa, vậy là không khác gì Đạp Không Bộ!

Cách nhảy của nó, cũng là học theo cách mà Itou Takezawa từng sử dụng để thi triển Hành Vân Thiên Kiếm. Ở trên không trung, tiếp cận tới Vương Thế Kiệt, nó không có kiếm để chém, nhưng lại có chân. Thi triển Kim Kê Cước theo cách thức gần giống với Hành Vân Thiên Kiếm.

Và nó gọi chiêu thức này, là Hành Vân Thiên Cước!

Bốpppppp!!! Rầmmmm!!!

Vương Thành Văn vận người, tung chân đá thẳng vào mặt của Vương Thế Kiệt, khiến tên này rơi cằm mặt xuống đất, tạo thành một hố lớn.

Vương Thế Kiệt toàn thân rã rời, thương thế trầm trọng, nhưng đúng như nó nghĩ, hắn ta sẽ lại vùng dậy. Nó không biết Vương Thế Kiệt đang bị cái gì, nhưng cứ như vậy, thì chỉ có một kết cục dành cho hắn, là cái chết.

Nó không muốn giết người nếu không cần thiết. Nó là người nhân từ. Vì vậy, nó phải nghĩ ra cách để Vương Thế Kiệt không ngóc đầu dậy nữa.

Vì vậy, từ trên không trung, Vương Thành Văn giơ chân nhắm thẳng xuống Vương Thế Kiệt.

Thiên Kê Nhất Trụ!

Một cú giẫm từ trên trời đạp thẳng xuống chân Vương Thế Kiệt.

Rắcc!! một cái, nghe rõ từng xương vỡ lạo xạo.

Ngay sau đó, là một tiếng rú đầy đau đớn của Vương Thế Kiệt vang lên.

- Aaaaaaaaaá!!!!!!! Vương Thành Văn! Đồ dã man!!! Mày giết tao đi!!!!!!

Rắccccc!!!

Tiếng rú vang lên càng thảm thiết hơn nữa. Một chân khác của Vương Thế Kiệt lại bị bẻ gãy. Có thể thấy rõ khớp xương lòi hẳn ra ngoài.

- Đồ chó chết!! Đồ khốn nạn!!!! Mày khinh bỉ tao!!! Tất cả đều coi thường tao!!! Tao phải giết hết chúng mày!!!!

Rắccccccccc!!!

Lần này là tới tay trái.

- Làm ơn!!!! Giết tao đi!!!! Đừng hành hạ tao nữa!!!!!! Tao xin màyyyyy!!!!

Rắccccc!!!

Lần này là tới tay phải. Vương Thế Kiệt không còn gào thét nữa. Hẳn đã đau đớn tới ngất xỉu.

Lúc này, Vương Thành Văn mới ung dung trả lời.

- Em không giết anh đâu. Em vốn là người rất nhân từ đó.

Xa xa, Nguyễn Thanh Phong nhún vai. Còn Ưng lão sau khi leo lại lên mái nhà, chợt toát hết mồ hôi giữa tiết trời đông rét.

Bẻ hết tay chân đối thủ, đúng là để không cần giết chết người ta, nhưng như vậy mà là nhân từ, chắc chỉ có Vương Thành Văn.

=====

Hết loạt 4 chương, nên chương này khá ngắn. Peace!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 326: Tranh Giành Công Trạng

Một chiều kia có người tình trẻ

Đi lang thang trên khu thành cổ

Từ bờ môi hát lên nhè nhẹ

Từ lời ca rót thành cơn mưa...

Trong bóng tối nơi này, Linh ngồi bó gối, khe khẽ hát. Linh rất sợ bóng tối. Cũng rất sợ đơn độc. Con Cú Chó đã được gửi ra ngoài cầu cứu. Từ Linh Thạch không còn. Những con thú bông mà tên đó mang tới, trong bóng đêm với những tia sáng le lói khe hắt vào, với những nụ cười ma quái, càng trở nên đáng sợ.

Linh nhớ tới bà ngoại đã qua đời. Nhớ tới căn nhà của ông ngoại ở Long Thành. Vào một đêm hè nóng bức. Bà ngoại hát ru cho cô bé nghe. Ông ngoại thành thơi ngồi ngoài hiên ăn kem, dù cả nhà đều khuyên ông đừng nên ăn kem nữa. Linh vẫn nhớ không khí ấy, nhờ lời ru ấy. Ngày ấy thật an bình, và êm ái.

Thế trạng của Linh không tốt. Lại đã 3 ngày rồi tên đó bỏ mặc cô ở đây. Không nước uống. Không đồ ăn. Cô bé sắp mệt lả vì đói khát. Cô tự nhủ mình không được gục xuống, vì gục xuống là sẽ không bao giờ tỉnh lại được nữa. Cô vừa khe khẽ hát, vừa cố chống khỏi những ảo giác ủa về.

Đúng lúc ấy, cánh cửa sắt rít lên một tiếng. Một bóng người gầy gầy cao cao, một tay buông thõng, tay còn lại gồng lên mở cửa. Mái tóc bù xù

này, dáng người lù đù này, chỉ có thể là Văn. Nhưng đây cũng là lần đầu tiên, Linh nhận ra chẳng biết từ lúc nào, Văn đã cao lớn như vậy.

Cô bé không kịp vui mừng, thì bóng dáng ấy đã lả đi, đổ ụp xuống trước người cô. Khi Quang tức tốc chạy tới, cảnh tượng trên đường khiến hấn trợn tròn mắt. 6 cái xác nổ banh phanh, 4 tên bị trói một chỗ, và Vương Thế Kiệt nằm gãy dập tứ chi nằm rên rỉ trong mê sảng. Sau đó, là một lão già, đang quỳ xuống bên cạnh hai thân thể nho nhỏ. Hấn hoảng hốt chạy tới, thì thấy Vương Thành Văn và Trần Phương Linh đang được lão ta sơ cứu.

- Âm Hành Sứ Giả đó sao?

Quang giật mình nhìn lão già đầy cảnh giác.

- Ủng lão? Sao người ở đây?

- Yên tâm! Đây là con trai của Đại tiểu thư, ta sẽ chăm sóc cho cậu ta. Cả cô bạn nhỏ này luôn. Coi như giúp gia tộc tạo chút ân huệ với Phạm Viết Phương.

Ủng lão trong giới gia vệ, có uy tín, có đạo nghĩa, lại có y thuật rất tốt, Quang cũng không quá đề phòng. Bọn họ đều là kẻ phụng sự các gia tộc lớn, nếu không trong tình thế đối đầu, cũng chẳng ai muốn đấu đá nhau. Hấn chỉ cảm thấy, cái danh xưng Âm Hành Sứ Giả của mình hơi bị nổi tiếng quá rồi.

Quang khẽ nhìn qua thằng Văn. Thật là tồi tệ hết mức. Chuyện Trần Phương Linh, Vương tộc đã có giao ước với Trần Thịnh, cứu cô bé về cũng là chuyện hấn sắp sửa làm, ai ngờ thằng nhóc này lại mò mặt tới tận đây.

- Chú mày cũng to gan gồm nhỉ?

Hấn khinh khỉnh nói. Văn khẽ mở mắt, chỉ yếu ớt phì cười.

- Bạn Linh không sao chứ?

- Lo cho thân mình trước đi.

- Ui da!

Đột ngột bị dí vào một miếng thuốc, Văn đau xót kêu lên.

- Chẳng phải người còn việc đã hứa với tiểu thư đó sao? - Ưng lão vừa đắp thuốc, vừa ngẩng đầu hỏi hần.

- Yên tâm. - Quang hất tay chỉ về một tòa nhà. - Sắp hạ màn rồi.

Uỳnh!!!

Từ một nóc nhà, một bóng người béo núc ních chật vật bay vọt lên. Là mẹ vợ của Từ Quảng Trí.

Tiếp đó, hai bóng người cũng lao theo.

Là Vũ Minh Kiệt và Nguyễn Thế Sơn.

- Tại sao... chiến lược của các người... vượt xa kết quả đánh giá của bọn ta?

Mụ béo lấp bắp kinh hãi. Siêu Cường giả trong quân đội Đại Nam, đều đã được bí mật điều tra và nghiên cứu. Hắc Y Hội luôn tự tin, với những bí mật nghiên cứu của mình, bọn họ luôn mạnh hơn hẳn những Siêu Cường giả cùng cấp bậc.

Thực tế trận chiến dưới cống ngầm lần trước cũng chứng minh, Vũ Minh Kiệt đánh không lại một Cường giả Hắc Y Hội cùng cấp.

Ấy vậy mà giờ mẹ, Phân hội trưởng Phân hội Quy Hóa, một Cường giả 4 bằng Tiến sĩ, lại bị 2 tên 3 bằng Tiến sĩ đánh cho không thở nổi.

- Đại Nam Đế quốc lập nghiệp 3000 năm, chẳng lẽ quân đội lại chỉ là con hổ giấy?

Vũ Minh Kiệt đắc chí cười khàn khạch. Nhưng hắn còn đang mãi cười, Nguyễn Thế Sơn đã lao lên trước.

- Á á á! Đồ khốn! Muốn cướp công lao hả?

Vũ Minh Kiệt giật mình nhận ra, vội vã lao theo.

Mụ béo hoảng hốt bỏ chạy, chợt thấy dưới chân mình, một đám dây leo đã quấn chặt, kéo tụt tốc độ của mụ xuống. Sau đó, đã thấy Nguyễn Thế Sơn chặn đầu.

- Đừng giãy giụa chứ? Ta rất là hòa nhã với nữ giới đó.

Nguyễn Thế Sơn nở một nụ cười thật tươi. Nhưng nụ cười này, đi kèm với gương mặt râu ria rùng rú của hắn, lại có chút gì không được tử tế.

- Cái đồ... biến thái!!

Mụ béo cũng không chịu nổi cái vẻ mặt khó chịu kia, mụ mặc kệ da thịt bị gai góc cửa đứt, gồng người phá bung đồng dây leo, sau đó giơ tay tung một quyền về phía trước.

Âm Ba Quyền, với Tiết tấu Bạo Âm, tập trung toàn bộ vào lực công phá.

Ai dè, Âm Ba Quyền còn chưa tung ra, một chưởng với khí áp khổng lồ đã vỗ thẳng vào mặt mụ, đánh mụ bay thẳng xuống dưới.

Là Vũ Minh Kiệt.

- Cái tên thô lỗ này, không nể mặt phụ nữ chút nào. Còn đánh thẳng vào mặt người ta.

Vừa càu nhàu, Nguyễn Thế Sơn vẫn không quên lao xuống tranh con mồi.

- Tất cả đều là công lao của ta! Đến ăn hôi mà còn muốn giành à?

Vũ Minh Kiệt cuống quýt bắt kịp, còn dùng cả Thặng Ba Chương đẩy bay Nguyễn Thế Sơn sang một bên.

- Không có ta tới giúp, người đi bán muối rồi!

Nguyễn Thế Sơn cũng không vừa, vừa bị đẩy đi, hắn đã giơ ngón tay búng một phát. Từ trên người Vũ Minh Kiệt, mọc ra một đồng dây leo, trói chặt hắn lại.

- Móa! Người gieo hạt từ bao giờ?!

- Nhanh như gió, tĩnh lặng như rừng cây, dữ dội như lửa, vững chãi như núi, vô hình như bóng tối, chớp nhoáng như sấm sét. Binh pháp Tôn Tử. Người dụng binh lỗ mãng sao mà hiểu nổi?

- Hiểu cái búa!

Vũ Minh Kiệt nóng máu. Hắn co hai chân quẩy thật mạnh, như con cá bơi trong không khí, lao thẳng tới phía Nguyễn Thế Sơn.

- Tao không vừa mắt mày lâu lắm rồi!

- Tao cũng vậy á!

Hai Thiếu tướng, một Lục quân, một Hải quân, đánh nhau trên không, không bên nào có lợi thế sân nhà, nhưng chưa gì đã thấy tiếng đánh nhau rung chuyển một phương trời.

Mụ béo bị bỏ lại đó bơ vơ, hơi chờ người đi một lúc, rồi chợt cười hớ hớ. Mụ lẳng lặng tìm đường chuồn.

Rẹttttttt!!!!!!

Chợt từ sống lưng mụ, một cảm giác tê giật nhanh chóng lan ra khắp người. Mụ cứ như thế khựng giữa không trung, sau đó rơi thẳng xuống đất, đánh cái rầm một tiếng.

Trước mặt mụ, là Vương Minh Quang, tay còn đang cầm một cái điều khiển. Hắn mỉm cười vô cùng gian trá.

- Binh Pháp Tôn Tử thật sự, phải là không đánh mà thắng. Phải thắng từ trước khi ra trận.

- Người... cái này... là bom shock điện... từ bao giờ?

- Ta tốn công cài MC vào Hội đấu giá, để làm cái gì hở? - Rồi hắn quay lên gọi thật to với hai tên Thiếu tướng còn đang ngẩn tò tè chưa hiểu chuyện gì xảy ra. - Chấm dứt rồi! Xong rồi! Các vị quay lại doanh trại được rồi. Từ đây sẽ do Trương Minh Quang ta tiếp quản! Báo cáo cũng sẽ do tôi viết. Xin cảm ơn!

Công lao của hai vị Thiếu tướng, cứ như vậy mà bị nâng tay trên.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 327: Nạn Nhân Cuối Cùng

Chỗ này chẳng có gì cả.

Sau một ngày tìm kiếm, Phù Dung rốt cuộc đưa ra kết luận như vậy.

Hang động nhân tạo này, thật sự trống trơn.

Không có Tỳ Bà Cầm, cũng chẳng cắt giấu đồ đạc gì.

- Phạm Viết Phương cho người tới đây tìm kiếm, rốt cuộc chỉ có một cái động trống không này? - Trần Thiên Anh tự lẩm bẩm.

Hắn không tin lão già đó rảnh hơi làm chuyện vô nghĩa. Nơi đây được cất giấu kĩ càng như vậy, còn được gia cố cẩn thận, không thể nào chỉ để cho vui.

Thiên Anh bước tới trảng đất trống trải cuối đường hầm, hắn đứng vào giữa. Nơi đây đọng lại một vũng nước. Chân hắn lội bì bõm. Xung quanh hắn, là cả một vòng tròn tường đá.

Chân hắn đạp phải thứ gì lạo xạo. Là những viên đá mài tròn trịa. Hắn nhặt lên. Có tổng cộng 12 viên.

Hắn nhớ lại cách bố trí trận pháp của số 2. Hắn bày 12 viên đá này xung quanh trảng đất.

- Ở đây có ai là Trận Pháp Gia chứ? - Hắn lớn tiếng hỏi.

Trong đám người thú, một tên người bướm bước ra.

- Giúp tôi kích hoạt trận đồ này.

Tên người bướm liếc nhìn Phù Dung, được gật đầu cho phép, hần bước tới một viên đá, đặt tay lên, một luồng khí lực chạy qua.

Viên đá bỗng nhiên rực sáng, sau đó, những đường sáng chạy dọc trên mặt đất, kết nối với những viên đá khác.

Một hình bông sen, cứ thế được vẽ ra trên mặt đất.

Tất cả còn chưa hết kinh ngạc, đã thấy rung động âm âm. Trần hang bị tách ra cả một khoảng lớn. Ánh mặt trời từ trên cao chiếu rọi rực rỡ.

- Bên trên kia, có leo được lên không?

Có người đặt câu hỏi. Ngay lập tức, cả bọn nhốn nháo tìm kiếm dụng cụ leo trèo.

Hấp!

Thiên Anh đã nhảy lên đầu tiên, đập theo tường hang, Đạp Không Bộ bật tới lỗ thủng, sau đó, bằng cánh tay trái còn ít thương tích, hần giơ lên bám vào vách đá, sau đó lấy đà bật lên, cứ như vậy vài cái đã leo lên trên. Vết nứt này rõ ràng vừa mới tách ra, không phải là được che giấu, vì hoàn toàn không có rêu bám, leo cũng rất dễ dàng.

Bám ngay sau hần, là Phù Dung.- Vương Minh Quangggggggggggg!!!!!!

Hoàng Bích Như hét lên với tông cao ré, khiến tất cả mọi người phải bị hết tai lại mà vẫn sờn cả gai ốc.

- Người lừa taaaaaaa!!!!

- Hạ giọng xuống coi. Muốn mọi người rách hết màng nhĩ à?

- Sao tin báo chỉ là có cháy nổ? - Ngài bức mình quay lại mắng đám cấp dưới. Hội đấu giá xảy ra biến cố, ngài thật sự rất mất mặt. Ngài nhớ còn từng hứa với lão Thạo pháp y.

- Thưa ngài, đúng là ban đầu có cháy nổ nhỏ. Nhưng tan hoang như thế này là do 2 ngài Thiếu tướng đánh nhau...

- Ngài Sở trưởng!

Nhắc Tào Tháo, ai dè Tào Tháo tới. Ngài Sở trưởng giật nảy cả mình. Thầy Thạo chạy tới, cùng với một người mà ngài chưa từng gặp.

- Anh Thạo... anh... à... sao lại... ở đây nhỉ... trùng hợp quá... - Ngài cố tỏ ra tự nhiên vui vẻ.

- Còn đứng đó làm gì, mau theo tôi bắt giữ hãn ta!

- Hãn ta?

- Takezawa! Hãn đang ở hiện trường! Lần này chúng ta còn có nhân chứng vật chứng!! Khi bị một đồng cảnh sát vây quanh, Takezawa chỉ biết méo mặt í ới gọi Quang giúp đỡ. Ai dè tên này chẳng thém ngó ngang tới hãn.

- Oan quá! Oan quá!

- Chẳng oan ức gì đâu!

Giọng nói này, là Kumo Takaki. Cô nàng hùng dũng đứng ra.

- Tui làm nhân chứng. Video an ninh trong khu đấu giá là vật chứng. Các ông mau mau khép hãn tội tử hình nhanh!

- Thưa cô, nơi này bị tàn phá như vậy, làm sao tìm được video nữa?

- Á há, tui cũng lường trước, nên đã giúp các ông thó một cuốn đây!

Takaki đưa cho ngài Sở trưởng một cái đĩa CD.

- Trong đĩa này có gì vậy?

- Cảnh Takezawa ăn trộm đồ của Hội đấu giá, sau đó giết chết bảo vệ.

- Oan quá đi, kẻ trong video đâu phải là tôi! - Takezawa hét lên. Ngay lập tức Takaki vung cùi chỏ đập vào mồm hắn.

- Hắn ăn trộm cái gì vậy?

- Một thanh Cực Phẩm Thần Kiếm.

- Vậy để tôi cho người đi tìm vật chứng.

- Khỏi cần, tôi cũng mang luôn vật chứng cho các ông đây.

Nói rồi Takaki chìa thanh Ikazuchi ra.

- Xin hỏi, quý cô là...

- Kumo Takaki. - Rồi cô nàng chỉ vào Takezawa - Tui là vợ hắn.

Ngài Sở trưởng gãi đầu gãi tai. Ngài vẫn không nghĩ Takezawa là tội phạm. Nhưng nhân chứng vật chứng, hết lần này tới lần khác chỉ thẳng vào hắn. Lại thêm cô gái tự xưng là vợ hắn, lại kiên quyết buộc tội hắn, là thế nào đây?

Nhưng vụ việc lần này ngài chịu quá nhiều áp lực rồi. Cả sở còn từng chứng kiến chính ngài từng cãi nhau với tên Thạo về việc tăng cường an ninh cho Hội đấu giá. Giờ thì toàn bộ khách quý còn đang trải qua một hồi sang chấn tâm lý trầm trọng, còn đang ngồi co ro một đám trong lều tạm

đăng kia. Ngài lúc này có lén lút nghĩa qua, toàn là người của những thế lực lớn.

Cứ thử tưởng tượng đang yên đang lành đi chơi đấu giá, chợt quân đội, rồi một đám tổ chức bí ẩn xông vào đánh nhau, các vị dù có là xuất thân cỡ nào, trình độ ra sao, có bao nhiêu vệ sĩ, cũng không tránh khỏi một hồi tơi tả.

Dám đem tất cả quyền quý như vậy ra làm vật hi sinh, kẻ nào dàn dựng vụ này cũng thật là bạo gan.

Ngài tắc lưỡi. Các thế lực lớn cho đám quý tộc này làm vật hi sinh, đám quý tộc rồi sẽ muốn băm bổ ngài. Ngài muốn rũ bỏ áp lực, chỉ có thể xử một kẻ hiền tế khác.

Kẻ hiền tế cho tất cả chuỗi sự kiện lần này, là Takezawa.

- Bắt hãn đem về đồn. Kiểm tra các bằng chứng, chuẩn bị soạn hồ sơ gửi Viện Kiểm sát.

- Khônggggggggg!!!!

Takezawa ngay lập tức bị tóm chặt, vùng vẫy cố kháng cự, chợt lưỡi kiếm Ikazuchi mà hãn từng tâm huyết rèn ra, đã kề lên cổ hãn.

- Chồng yêu, hợp tác chút đi. - Takaki mỉm cười rạng rỡ nhìn hãn. - Chúc chồng sớm lĩnh án tử hình nha!

Takezawa nuốt nước bọt cái ực, không dám giãy giụa nữa, chỉ dám rên khe khẽ.

- Quang ơi, cứu tao...

Vương Minh Quang nghe vậy, chạy tới nói nhỏ vào tai hãn.

- Ông anh chịu khó ngồi tù đi, thân phận của tui bí mật như vậy, không ra mặt giúp ông anh được đâu.Tách! Tách! Tách!

Hữu Thành khoái trá nhè mặt Takezawa chụp lấy chụp để. Những bức hình này, rồi mai sẽ lên trang nhất tất cả các tờ báo trên toàn quốc, cũng có thể là ra cả thế giới.

Thầy Thạo đứng bên cạnh, khoanh tay thỏa mãn.

- Đó, anh Hữu Thành, chúng ta đã bắt được tên ác nhân Itou Takezawa.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 328: Những Ngày Mưa Dài

Nơi đây là một địa điểm bình thường trên núi. Có cây cối che phủ. Đường lên nơi này gập ghềnh trắc trở, nên chẳng có ai lên. Từ nơi này, quang cảnh nhìn xuống cũng khá đẹp. Ta thấy được một Quảng Yên xơ xác và đầy khói bụi.

Thiên Anh bước từng bước chân trên núi đá lạo xạo, theo sau hắc, là Phù Dung. Cả 2 đảo mắt tìm kiếm một vòng, rồi nhìn thấy một tấm bia đá cao hơn 1m. Nhìn xa xa, đây chỉ giống như một hòn đá bình thường, nhưng soi lại gần, có thể mờ mờ thấy được những hàng chữ cổ.

Thiên Anh căng mắt đọc những dòng chữ trên ấy. Một loại văn tự cổ xưa, và theo như hắc được học, không có liên quan tới ngôn ngữ Đại Nam.

Phù Dung cũng ngồi xuống quan sát. Thoạt đầu, hắc cũng không hiểu nổi những con chữ viết trên bia đá. Nhưng chợt đầu hắc đau nhói. Một âm thanh sâu thẳm từ trong tiềm thức hắc dội về.

Hắc một tay ôm lấy đầu, một tay lần mò theo hàng chữ cổ.

- Bạn thân nhất của ta... Ngày 2 tháng 4, Kỷ lịch 2823... Ta muốn nhắn gửi... đôi... lời...

Từng con chữ phát ra từ miệng của Phù Dung, khiến Thiên Anh giật mình sửng sốt. Nhưng hắc vẫn yên lặng lắng nghe.

Từ giọng đọc khàn khàn và đứt quãng của Phù Dung, một câu chuyện đã chìm sâu vào dĩ vãng, chợt được kể lại...Cơn áp thấp kéo từ vùng biển

phía Tây, thổi qua hơn một nửa lục địa, mang theo mưa giông gió giạt, rồi cuộc khi tới Long Thành, tạo ra những ngày mưa dầm dề khiến người ta nảo ruột.

Hoàng Long cuộn tròn ngáy khò khò trên đỉnh Đế Vương Cung. Nó đã ngáy như sấm rền suốt cả ngày nay.

Vương Vũ Hoành vẫn tựa cửa sổ đứng trầm ngâm. Vương Tuyết Trinh an nhàn húp từng ngụm cà phê nóng. Còn Nguyễn Hữu Dũng bóp mặt bóp trán, thỉnh thoảng lại thờ dài nhìn bản hai bản báo cáo của Vũ Minh Kiệt và Nguyễn Thế Sơn gửi về.

- Hai thằng đàn này lại phá hoại nữa rồi...

Vương Tuyết Trinh đang nhấp cà phê, phụt cười suýt sặc.

- Tuổi trẻ mà, phá phách một chút, cũng đâu có sao chứ?

Nguyễn Hữu Dũng nheo mắt nhìn người phụ nữ này. Phải rồi, hồi còn trẻ, có ai phá hoại được như bà ta chứ?

Chút thiệt hại ở Hải Thành, có vẻ không khiến Vũ Hoành phải bận tâm. Hấn cất lời.

- Từ Quảng Trí ở Hải Thành với Quảng Yên, coi như là mất hết địa bàn. Hội Công nhân tự kháng do thằng Quang lập ra, nay lại đệ đơn xin được quản lý khu mỏ. Lão Nô!

Từ ngoài căn phòng, lão Nô khúm núm bước vào.

- Lão xuống giao việc cho đám Hành chính, cử người tới làm việc với cái Hội đó. Nhớ quán triệt tư tưởng bọn họ, đồng thời gửi vài đồng chí xuống tham gia Ban quản trị. Từ giờ Hội ấy trở thành công ty con của Vương Nghiệp. Chỉ cần duy trì được lòng trung thành của bọn họ với

Vương tộc là được. Phương pháp quản lý và kỹ thuật khai thác, cử vài chuyên gia giúp đỡ họ, lợi nhuận cũng không cần quá đặt nặng.

Lão Nô vâng lời chạy ra ngoài.

Vũ Hoành lại rút một liều thuốc, thò ra cửa sổ nhả khói phì phèo. Khói thuốc tan vào trong mưa.

- Chuyện ở Quảng Yên, thằng Quang làm khá là đúng đắn.

Hắn đột ngột buông ra một lời nhận xét.

Vương Tuyết Trinh cũng đặt cốc cà phê xuống gật gù.

- Mà thân là Đế Vương, chỉ có thể nhìn thấy bức tranh toàn cảnh. Âm Hành Sứ Giả luôn là kẻ gần gũi với dân gian, mới có thể nhìn ra những chi tiết để hoàn thiện nên bức tranh ấy. Chuyện lần này, có thể móc nối được với Thánh Nữ, biến cô ta thành đồng minh, lại toàn quyền kiểm soát được vùng Quảng Yên, đá bật được vây cánh của lão Phương khỏi nơi đó, đều là nhờ công của thằng Quang.

Nguyễn Hữu Dũng lại thở dài thườn thượt. Ôi trời ơi, nhìn con nhà người ta mà xem, còn nhỏ tuổi đã làm được bao nhiêu là việc. Con nhà mình, to đầu rồi mà vẫn còn trẻ con, vẫn chỉ biết phá hoại.

Vương Vũ Hoành làm ngơ không để ý cái thở dài kia, hắn đưa mắt lên nhìn bên góc cửa sổ, một con nhện đã giăng tơ từ lúc nào.

Cái mạng nhện mà Vương Vũ Hoành đau đầu tìm cách giải quyết, rốt cuộc nhờ có Vương Minh Quang, đã trở nên đơn giản hơn rất nhiều. Hắn cũng đã tiếp cận được mắt xích quan trọng nhất.

Trần Minh Thịnh.

Con rể của Phạm Viết Phương. Gián điệp hai mang của Trần gia. Nhà tài trợ cho Bạch Y Hội. Bố của Trần Phương Linh. Kẻ đầu tư vào các học viện ở Hải Thành.

Ít ai nghĩ rằng hắn lại là mắt xích quá quan trọng có thể ảnh hưởng tới toàn mạng nhện.

- Vụ việc lần này, thành công chỉ là một chuyện, còn phải hoàn toàn hất cẳng lão Phương khỏi cuộc đua tìm tới Tỳ Bà Cầm. Bởi lẽ, sau khi tiêu diệt xong Hắc Y Hội và Trần gia, lão ta sẽ trở thành đối thủ một mất một còn.

Vương Tuyết Trinh nhấp xong một ngụm cà phê, vừa quay sang giải thích cho Nguyễn Hữu Dũng.

Không có đồng minh nào là vĩnh viễn. Không ai ngây thơ đi hoàn toàn tin tưởng đồng minh của mình. Cũng giống như khi lập party đánh boss, đồ ngon rơi ra, vẫn phải tranh giành.

Qua chuyện này, Trần Minh Thịnh đã chủ động tiếp xúc với Vương tộc, đã ngã điều kiện với Vương Vũ Hoành, hơn nữa, Vương tộc còn cho hắn một cái ân nghĩa, là giải cứu con gái hắn. Trần Thịnh rồi sẽ là chìa khóa để quét sạch Hắc Bạch Y Hội, quét sạch Trần gia.

Nguyễn Hữu Dũng lại bắn khoản:

- Vậy còn thứ gây ra tất cả hỗn loạn này, Tỳ Bà Cầm. Rốt cuộc thì vẫn chưa ai tìm ra nó sao?

Vương Vũ Hoành chỉ mỉm cười. Sự kiện giao lưu Khoa học - Nghệ thuật giữa Hải Thành và Giang Hạ đã đến ngày bế mạc.

Trung thực mà nói, cái sự kiện lần này thất bại tới mức không thể thất bại hơn. Thí sinh hạt giống đua nhau bỏ thi. Sai phạm chồng chất sai phạm.

Và Giải đấu diễn ra như một trò hề.

Vũ Hải Phong bị đánh nhập viện, Triệu Thiên Trúc thành nhà vô địch, Vương Thành Văn bị cấm thi, Nguyễn Thanh Phong bỏ thi.

Phía Giang Hạ có thành tích vượt trội hơn, nhưng đây chỉ là sự kiện giao lưu, cũng không ai vênh mặt với ai.

Cuộc đua chức Sở trưởng của Đàm Đức Vũ đề ra, cuối cùng vì Hải Dương có thành tích tạm coi là cao nhất, nên ai cũng biết, sẽ trao lại cho Bùi Kiến Huy.

Nguyễn Văn Khoái, Hiệu trưởng Kinh Ngư, bị cấp trên đặt vấn đề, rất có thể sẽ đối mặt với án kỉ luật nào đó. Lão ta cũng đang rất chật vật chạy chọt để độ qua tai kiếp lần này.

Chủ khảo Đinh Kiến Châu lên phát biểu, vẫn chúc mừng vì sự kiện diễn ra “thành công tốt đẹp”, khiến cả đám học sinh che miệng ôm bụng cười rúc rích.

Quả thật sự kiện lần này không thành công, nhưng lại náo nhiệt và vui tới mức không thể nào vui hơn.

Chỉ có trường Kinh Ngư là không có tâm trạng nào để vui vẻ.

Một học sinh bị giết. Trường lại chịu quá nhiều tai tiếng. Thành tích cũng bết bát.

Kẻ có thành tích cao nhất, là Vương Thành Văn, thì không những là cố tình vi phạm quy chế để rồi bị cấm thi, mà còn có những hành động và ứng xử khiến cả trường căm ghét.

Tin đồn về nó cứ lan dần ra, dần ra khắp trường. Ai ai cũng nhìn nó như một con quái vật máu lạnh.

Chưa kể, thằng ôn này còn đánh cho em trai của Thiếu tướng Vũ Minh Kiệt sưng mặt, đánh cho con trai Thứ sử Quy Hóa gãy hết tay chân.

Phen này thiên lôi giáng xuống, toàn trường nhất trí để mặc cho thằng Vương Thành Văn chết không người cứu.

Nhưng Văn không biết chuyện đó. Nó còn đang nằm viện kìa.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 329: Kẻ Không Ai Ngờ Tới

Sự kiện kết thúc.

Học viện Hải Dương đang náo nhiệt và ồn ã, bỗng trở nên hiu quạnh.

Khắp nơi đều là rác rưởi, bàn ghế, đồ đạc.

Màn đêm buông xuống.

Hà Chí Thương một mình đi dạo quanh học viện này. Học viện với bề dày hơn 1000 năm tồn tại, qua bao thăng trầm của lịch sử. Mỗi một khu nhà, xây tại một niên đại khác nhau, ẩn chứa trong ấy biết bao nhiêu bí mật.

Hắn dừng lại tại quảng trường trung tâm. Nơi có sàn đấu võ đã tồn tại không biết bao lâu.

Hà Chí Thương lặng lẽ bước từng bước lên đài.

Dấu tích tàn phá bởi những trận chiến hôm qua vẫn còn đây.

Hắn đứng tại chính giữa đài thi đấu, đưa mắt nhìn một vòng những dãy nhà bao quanh.

- Những dãy nhà này, niên đại đã gần 200 năm, được xây dựng cùng lúc với việc thi công cổng ngầm.

Hà Chí Thương không thèm quay lại, nhưng giọng nói đột ngột từ phía sau, chứng tỏ đang có người bước tới. Hắn không quay lại, nhưng vẫn cất tiếng đáp lời.

- Sàn đấu này, nếu ta không nhầm, cũng được xây từ 200 năm về trước?

Kẻ mới tới lại nói.

- Cùng thời điểm ấy, Bắc Hoàng đời thứ 27 chặn dòng nước lũ, cho dân chúng xây nên con đê chạy qua Thủy Hành Kinh.

- Cũng chính Bắc Hoàng đời thứ 27, năm mơ thấy Hồng Liên, đổi tên Văn Viện ở Giang Hạ thành Thủy Liên.

- Kẻ không nắm được Kinh Hoa Thủy Nguyệt, rất khó nhìn ra mối liên hệ giữa những dãy nhà cổ xưa tại một Học viện lâu đời, tại một thành phố xa cách Thủy Hành Kinh tới hàng vạn cây số, với những câu chuyện trên. - Kẻ đó nói. - Ngài Bắc Hoàng đem tuyệt học Kinh Hoa Thủy Nguyệt dạy cho Vương Thành Văn, cũng là để nhờ thằng bé xác nhận giúp ngài nơi cất giấu Tỳ Bà Cầm?

- Khà khà khà...

Hà Chí Thương chỉ phì cười. Hắn không trả lời câu hỏi vừa rồi, mà chỉ nói.

- Những dãy nhà xung quanh sàn đấu này, hóa ra lại là một loại Trận pháp. Hôm qua khi tổ chức thi đấu, các giáo viên ở Hải Dương đã biết dùng thứ trận pháp này để bảo hộ cho các thí sinh. Nhưng họ lại không biết, một loại kiến trúc trận pháp được xây dựng từ 200 năm trước, phục vụ một mục đích còn lớn hơn thế rất nhiều.

Hà Chí Thương vung tay bắt quyết, miệng lầm rầm đọc những câu chú. Ngay lập tức, những dãy nhà xung quanh trở nên mờ ảo, phân ra, tạo thành vô vàn những bóng chồng. Những bóng chồng ấy, lại kết hợp với nhau, như một loại hình chiếu, tụ vào chính sàn đấu này, thành một bông sen đỏ lơ lửng trong không trung.

- Câu chuyện về Hoàng Bích Liên và Vương Nhất Quan, thực ra lại hàm chứa một bí mật. Bông sen đỏ trôi trên dòng Mẫu Hà, thực ra là một gợi ý về cách tìm kiếm Tỳ Bà Cầm.

Kẻ kia cũng gật đầu.

- Thần Khí trên thế gian, nào có dễ dàng tìm kiếm? Nó không tồn tại trong chiều không gian mà người trần mắt tịt như chúng ta có thể nhìn thấy, có thể chạm vào. Xa nơi chân trời, gần ngay trước mắt, mới chính là Kính Hoa Thủy Nguyệt.

Hà Chí Thương lặng người ngắm nhìn bông sen tuyệt đẹp như có như không trước mặt mình.

- Vậy ra, 200 năm trước, Bắc Hoàng đời thứ 27, và Vương Hiến Đế, đã đồng lõa cùng nhau xây nên hệ thống cống ngầm ở Hải Thành, đồng thời giấu Tỳ Bà Cầm tại nơi đây, ngay chính sàn đấu này. Toàn bộ thành phố này, hóa ra lại là một công trình thế kỉ, chỉ để ẩn giấu thứ bí mật 200 năm này!

- Nếu ngài Bắc Hoàng đã đoán ra được tới vậy, liệu ngài có hứng thú muốn biết, Hắc Bạch Y Hội thực ra là gì không?

-Ồ, xin các hạ khai sáng cho ngu mỗ.

- Chuyện này nói ra thì thật xấu hổ. Hắc Y Hội, chính là những kẻ phản phúc trong Âm Hành Quân Đoàn của Vương tộc dựng nên. Còn Bạch Y Hội, chỉ là những học giả hết mình vì nghiên cứu mà thôi. Bọn họ kế thừa di nguyện của 2 vị Đế vương, nhưng lại trở nên không thể kiểm soát, cuối cùng thành mối họa lớn như ngày nay.

- Vậy ra, 2 vị đế vương muốn xây dựng công trình này, nhằm đạt tới Bình Nguyên Tri Thức? Suốt 200 năm qua, Bạch Y Hội hết mình nghiên

cứu chỉ để đạt được cảnh giới ấy, còn Hắc Y Hội lại lợi dụng thành quả nghiên cứu này để đạt tới quyền lực chăng?

- Ngài đoán rất đúng. - Kẻ đó gật gù.

Hà Chí Thương không nói nữa. Hắn đưa tay chạm tới bông sen đỏ trước mặt. Bàn tay hắn xuyên thấu ảo ảnh ấy, và chẳng chạm được vào thứ gì.

- Kính Hoa Thủy Nguyệt, đúng là không hề đơn giản.

Hắn cảm nhận rõ ràng, từ trên sàn đấu này, có một mối liên kết vô hình với Thủy Hành Kinh xa xôi.

- Cũng may, ta còn có phân thân. Tại Thủy Hành Kinh, dưới đáy hồ nước, một phân thân của Hà Chí Thương bỗng nhiên xuất hiện. Hắn đưa tay với lấy một khoảng không, bất ngờ từ nơi ấy, hắn rút ra... một cây đàn.

Cổ xưa, tang tóc, điêu tàn, buồn bã, và hoài niệm.

Hà Chí Thương vốn là một kẻ đam cảm. Tính đa cảm ấy kết hợp với năng lực của hắn, tạo nên một thứ kỹ thuật, gọi là Truy Hồi.

Cầm lấy cây đàn trong tay, hắn nghe thấy rõ mồn một từng bài hát ai oán tới đứt ruột của Hoàng Bích Liên trong những đêm trắng lẻ loi, nhìn thấy hình ảnh Vương Nhất Quan, một người một đàn, độc hành trên con đường dài, tự tay thu lấy cả một vùng giang sơn. Hắn thấy được sự tang tóc của cuộc chiến 3 nghìn năm trước, thấy sự oán thán của hàng tỉ sinh linh.

Hắn giật mình buông tay. Cây Tỳ Bà Cầm lại lặng lẽ trôi nổi trong màn nước.

Thần Khí, quả nhiên không dễ cầm.

Sau 3000 năm lưu lạc, ai ngờ có ngày, người ta lại tìm ra nó, ở chính nơi nó thuộc về. Cứ như thế, suốt 3000 năm qua, cây Tỳ Bà Cầm này, Hoàng Bích Liên ngày ấy, chưa từng rời xa nơi đây, vẫn ở dưới mặt hồ ngắm nhìn trăng sáng.

Kính Hoa Thủy Nguyệt, vượt xa những nhận thức của con người. Hà Chí Thương tại Hải Thành gặt gù thỏa mãn. Bông sen đỏ trước mặt hẳn cũng tan vào hư vô.

Hắn quay lại nhìn kẻ đối diện.

- Âm Hành Sứ Giả trong truyền thuyết, vốn là kẻ độc lập hành động, không chịu kiểm soát của bất kì ai. Vương triều Đại Nam muốn tồn tại hàng ngàn năm, không thể chỉ dựa vào một kẻ độc lai độc vãng như vậy. Bóng tối thật sự của Đại Nam, chính là Âm Hành Quân Đoàn tuyệt đối trung thành và kỉ luật. Lời đồn ấy, nay ta đã có thể kiểm chứng. Người ta lại nói, mỗi Âm Hành Quân, dù tài năng hiếm gặp, vẫn thâm tàng bất lộ, hành tung khó lường, danh tính bất định, gặp mặt mà ngỡ như chưa từng, nhìn thấy mà không thể nhận ra. Nay ta cũng đã có thể kiểm chứng. Cám ơn.

Kẻ đó chỉ mỉm cười.

- Ngài đang quá lời rồi.

- Ha ha ha. Không hề. Nếu người không ra mặt, ta còn không hề để ý tới người. Ta còn chẳng nhớ nổi tên người nữa kìa. Ấy vậy mà giờ nghĩ lại, đáng lẽ ra ta đã có thể biết đến người ngay từ lúc đầu!

- Tôi tên là Phan Văn Dũng.

- Ha ha ha! Nhớ rồi nhớ rồi! Giờ ta đã hiểu! Ngồi tại quán ăn ngày hôm đó. Người là người cuối cùng trong danh sách, cũng là kẻ đã để lại Hồng Liên Ấn phải không? Đó là lý do vì sao Noboru bảo với ta, hẳn đã bị

lừa? Tất cả chúng ta đều đã bị lừa! Ha ha ha! Hóa ra tất cả mọi chuyện, đều do người gây ra.

- Tôi chỉ làm theo kế hoạch của Nam Đế mà thôi.

- Đừng khiêm tốn như vậy chứ! Ta nhớ không nhầm, người cũng trong đội bóng với Vương Thành Văn phải không? Vậy mà người mờ nhạt tới mức ít ai nhớ tới! Đúng là để bảo vệ Vương Thành Văn, không chỉ có mỗi Ám Hành Sứ Giả nhỉ?

- Chuyện về Vương Thành Văn, xin ngài đừng tiết lộ cho quá nhiều người. Được vậy, Ám Hành Quân bọn tôi cũng sẽ bớt việc đi rất nhiều.

- Ha ha ha! Đối diện với Hà Chí Thương ta, còn có thể đặt điều kiện sao?

- Sao lại không thể? - Phan Văn Dũng không đổi sắc mặt. - Ngài là vua phương Bắc, tôi là tôi tớ phương Nam. Đây lại là lãnh thổ của Đại Nam, dù có là Đại Hùng tới đây, cũng chỉ là người ngoài!

Hà Chí Thương gật gù tâm đắc. Có được những kẻ như vậy theo hầu, luôn là niềm ao ước của các bậc đế vương.

- Vậy giao cho ta Tỳ Bà Cầm, cũng là chủ ý của tặc kẻ con?

- Nam Đế có nói, ngài chắc chắn sẽ hiểu được tấm lòng thành này.

- Được thôi. Hà Chí Thương ta cũng không phải kẻ nuốt lời. Trận chiến sắp tới, ta sẽ thiên vị hẳn hơn lão Phương đôi chút.

- Xin cảm tạ.

Nói rồi, Phan Văn Dũng lui vào trong màn đêm, mất hút. Sự kiện lần này ở Hải Thành, tuy có quá nhiều biến cố bất ngờ, với quá nhiều kẻ tham gia, nhưng đều nằm trong sai số cho phép của Vương Vũ Hoành. Kế trong

kế, là khi mưu kế của tất cả các bên hòa trộn vào nhau, tác động lẫn nhau. Không chỉ mình ta có kế hoạch, kẻ khác cũng có. Kế hoạch của ta, là phải dựa vào kế hoạch của kẻ khác, tất cả nhịp nhàng với nhau như những diễn viên tham gia một vở kịch. Và kết cục của vở kịch ấy, đều không phải là lợi ích tối đa cho một bên nào, mà là một kết cục mà mọi người đều có thể chấp nhận.

Nhưng hiếm có một vở kịch nào mà tất cả các nhân vật đều cùng kết thúc có hậu. Luôn có một kẻ phản diện bị tiêu diệt. Và các nhân vật chính sẽ hợp lực để tiêu diệt kẻ đó. Lần này, Vương Vũ Hoàn, Thánh Nữ, và Hà Chí Thương đóng vai chính diện, hợp lực đá Phạm Viết Phương ra rìa.

=====

Hắn Phan Văn Dũng quá mờ nhạt tới nỗi ít ai để ý phải không? Hà hà hà.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 330: Những Ngày Mưa Dài (Phần 2)

Thưa thầy, chúng ta trở về được rồi chứ?

Triệu Thiên Trúc bây giờ mới ra mặt.

- Thiên Trúc này. Cầm được Tỳ Bà Cầm trong tay, ta mới nhận ra, nó đã có chủ nhân rồi.

- Là hậu duệ của họ Hoàng ạ?

- Không phải. Con có nhớ, Hoàng Bích Như từng bước lên sàn đấu này rồi chứ? Vào ngày khai mạc. Nếu thật sự con bé là người thừa kế Tỳ Bà Cầm, thì dị tượng đã nổi lên. Ngày hôm đó, không hề có chút dị tượng nào. Rồi khi giải đấu diễn ra, tất cả những kẻ từng bước lên sàn đấu này, đều không dẫn tới phản ứng của Tỳ Bà Cầm.

- Con nghe nói, Thánh Nữ là người sở hữu Thần Khí này.

- Có lẽ đúng vậy. Nếu không có cô ta, Tỳ Bà Cầm cũng không thể phát huy vai trò của nó.

- Giờ mọi chuyện đã tạm giải quyết xong, chúng ta về nước được chưa ạ?

- Ừm. Ngày mai ta còn có chút việc cần làm tại nơi đây. Con cứ lo liệu chuyện chuẩn bị ra về đi. Máy vụ tiệc tùng với phía Hải Thành nữa, con cũng lo được phải không?

- Vâng, thầy cứ giao cho con.

Triệu Thiên Trúc đi rồi, Hà Chí Thương lại ngẩng đầu nhìn trời. Không trăng không sao. Không khí lại ẩm thấp. Ngày mai hẳn là có mưa lớn. Áp thấp từ Long Thành, rốt cuộc đã thổi tới Hải Thành. Áp thấp đã trút hết mưa trên đường nó đi qua, nhưng lại gặp không khí vừa ẩm vừa lạnh của Hải Thành, lại tiếp tục gây mưa.

Ngày chủ nhật cuối cùng của tháng 12, mưa dầm dề tầm tã.

Một nghĩa trang từ lâu không được tu bổ, cỏ mọc um tùm, những nấm mộ đắp bằng đất lụp xụp, trong cơn mưa lại càng tỏ rõ vẻ hắt hiu.

Hà Chí Thương một tay cầm ô, một tay ôm theo một bó hoa, kèm một cây trống đồ chơi, bước chậm rãi tới một khu vực trống trải. Nơi đây chỉ có 2 cái bia mộ đã mờ, một lớn một nhỏ, đặt cạnh nhau.

Hắn cúi xuống, đặt bó hoa lên trước bia mộ lớn, và cây trống lên trước ngôi mộ nhỏ.

Sau đó, hắn rút ra một bó hương, một bao diêm, và vừa lom khom ngồi xổm trên nền đất ướt, vừa cố xoay xở để châm lửa.

- Cần em giúp chứ?

Hà Chí Thương có chút bất ngờ, nhưng với trình độ của hắn, không đến mức giật mình. Hắn khẽ gật đầu. Người phụ nữ phía sau cũng ngồi xuống cạnh hắn, giơ cánh tay xanh xao đón lấy bó hương.

Hà Chí Thương loay hoay đánh diêm mấy lần. Diêm ẩm không bắt được lửa.

- Anh còn cần tới diêm hay sao?

Người phụ nữ ấy mĩa mai hỏi. Đúng là với trình độ của hắn, chỉ cần búng tay một cái, đừng nói là một ngọn lửa, mà đốt cháy cả một khu rừng

cũng là chuyện dễ dàng.

- Muốn thể hiện lòng thành, không thể hời hợt như vậy được. Bích Thanh, em hẳn phải mang bật lửa chứ?

Người đối diện hẳn, đúng là Hoàng Bích Thanh. Chị lấy trong cái túi nilong mang theo một cái bật lửa, đưa cho hẳn.

Hương đã bén lửa, khói hương bay bay trong mưa lạnh, khiến người ta khoan khoái thêm chút nào.

- Thời tiết bất thường thế này, cứ ngỡ như tiết thanh minh ấy nhỉ?

Hà Chí Thương chia đôi bó hương, đứng dậy, khẽ cười một cái. Sau đó, hẳn nghiêm mặt lại, đứng thẳng, giơ bó hương ngang trán, lầm rầm khấn vái vài câu chú.

Chị Thanh cũng làm theo.

Xa xa, một ngôi chùa vắng lại tiếng chuông, hòa cùng lời khấn vái, cuối cùng tan vào trong không gian tịch lặng.

Hà Chí Thương cắm bó nhang lên trước hai ngôi mộ, còn Hoàng Bích Thanh cầm hương cắm cho những ngôi mộ xung quanh. Những ngôi mộ ấy cũng hiu quạnh từ lâu, không người hương khói, chỉ còn lại vài cái chân hương lẻ loi.

Cái chết, luôn hiu quạnh như vậy. Vì những người còn sống, quá bận rộn với dương thế.

Hoàng Bích Thanh và Hà Chí Thương, đều là những Tâm Linh Sư trình độ cao, xuất thân Bắc Hà, bọn họ đều nhìn thấy những oan hồn phiêu dạt trên bầu trời khu nghĩa địa. Những oan hồn không còn hình dạng,

không còn danh tính, cứ như vậy trở thành một phần của trời đất, hòa vào thứ vũ trụ vô hình.

Cả hai lặng lẽ ngắm nhìn quang cảnh ấy, tiếng mưa rơi lộp bộp lên 2 chiếc ô, rơi lộp bộp lên cây cỏ cuối đồng.

- Bích Như vẫn khỏe chứ?

Chị Thanh là người đầu tiên phá tan sự trầm mặc.

Hà Chí Thương như nhớ tới điều gì, phì cười.

- Con bé không qua thăm chị nó à? Ấy thế mà trước khi khởi hành nó háo hức lắm.

- Con bé vẫn còn trẻ con mà. Nó còn coi em là chị gái nó, vậy là được rồi.

- Hẳn nó còn ăm ức, chuyện em lấy con tắc kè kia làm chồng.

Nói tới đây, dường như cả hai lại không còn gì để nói. Lại là sự trầm mặc. Mưa vẫn rơi lộp bộp.

- Bác vẫn khỏe chứ? - Chị Thanh lại hỏi.

- Vẫn khỏe. Già cả rồi, răng tóc cũng rụng gần hết, nhưng vẫn ra dáng Hoàng Thái Hậu lắm. Cứ 2 ngày lại đòi đi spa một lần.

Chị Thanh phì cười.

- Không biết lúc bác đi spa, đám nhân viên gọi đầu nghĩ sao nhỉ?

- Có nghĩ sao cũng không dám nói, bay đầu như chơi ấy.

- Vậy còn song thân của em?

- Cậu mợ vẫn khỏe. Phòng của em vẫn giữ lại y như ngày trước. Hai cụ đến giờ vẫn chưa biết rằng em vẫn còn sống.

- ... Chuyện này, để họ nghĩ vậy thì tốt hơn.

Lại là sự im lặng. Tuần hương đã cháy hơn nửa.

- Em hoàn toàn có thể mang thằng Văn trở về Bắc Hà. Anh biết em đang buồn phiền vì tính cách bạo lực bẩm sinh của thằng bé. Mảnh đất Bắc Hà có thể thuần dưỡng được thứ tính cách ấy.

Câu nói này, như chạm vào nỗi u uẩn của chị Thanh. Chuyện thằng Văn làm loạn ở Giải đấu, làm sao chị không nghe tới chứ. Nhưng chị chỉ lắc đầu.

- Đưa thằng Văn về lại Bắc Hà, anh lấy gì đảm bảo, anh sẽ không đem nó ra làm con bài chính trị?

Hà Chí Thương trầm ngâm.

- Không có. Không có cách nào. Với thân phận của thằng bé, dù anh có là đế vương Bắc Hà, cũng không thể nào đảm bảo với em được. Nhưng để nó ở lại Đại Nam, thì có khác gì chứ? Em nghĩ Vương Vũ Hoàn sẽ thả nó tự do tự tại hay sao?

Lần này lại tới lượt Hoàng Bích Thanh im lặng.

Hương đã cháy hết. Hà Chí Thương lấy ra một xấp giấy mã, châm lửa đốt. Tàn giấy cháy thật to, bất chấp cơn mưa đang cố vùi dập, sau đó bay lên không trung, bị mưa dội ướt, lại lả tả rơi xuống đất, hòa thành một dòng nước đen, hòa vào đất.

Chị Thanh lấy ra một chai rượu nếp, tưới ướt đẫm xuống dòng nước đen ấy, vừa lầm rầm nói.

- Linh khí bay lên trời, tro bụi lại hòa xuống đất. Người chết trở về với hư vô, kẻ sống phải gánh theo quả nghiệp cho cả người đã chết. - Rồi chị lại nói với hân - Bằng mọi giá, em không thể để thằng Văn đi vào con đường của cha nó.

- Bất cứ khi nào cần sự giúp đỡ, hãy liên lạc với anh. Anh sẽ cố gắng giúp đỡ bằng tất cả sức mình.

Chị Thanh quay lại nhìn hân, một cái nhìn vừa có thắc mắc, vừa có chút mỉa mai.

- Với tư cách là đế vương Bắc Hà, hay là với tư cách anh họ em?

- Cả hai.

Bích Thanh không đáp. Trời vẫn mưa tầm tã. Hà Chí Thương chỉ lặng lẽ ngẩng nhìn dáng vẻ xanh xao của cô gái ấy, trong lòng dâng lên vạn nỗi niềm mà không biết diễn tả.

- Giá như, chúng ta vẫn mãi như thời thơ ấu thì tốt biết mấy?

Chị Thanh không trả lời, vì câu hỏi này thực chất chỉ là một lời than vãn vô thưởng vô phạt. Ai chả biết, thời gian không chờ đợi một ai.

Chị cúi xuống, khẽ đưa những ngón tay gầy vượt lên chiếc bia đá nhỏ, trong mắt dâng lên vạn nỗi cay đắng.

- Anh có biết, vì sao em biết anh đã tới Hải Thành không?

- Anh cũng đang thắc mắc đây.

- Ngày sinh của thằng Văn trên giấy khai sinh, là ngày 31/5, chứ không phải mừng 1/6 đâu. Đến Vũ Hoành còn không biết điều này. Người biết tới ngày tháng này, chỉ có thể là anh.

- Ra vậy. Bảo sao Triệu Thiên Trúc bầm tử vi thẳng bé, lại ra một lá tử vi an nhàn bình dị như vậy.

Chị Thanh đã đứng dậy.

- Tử vi chỉ là những kiến thức trên giấy. Số phận con người, là do chính con người tạo nên.

- Em vẫn tin rằng có thể kháng cự lại Thiên Mệnh?

- Rồi sẽ có ngày, em cho anh thấy điều đó. Bóng nàng đã biến mất trong màn mưa, y như 12 năm về trước. Hà Chí Thương chỉ có thể khẽ thờ dài. Hoàng tộc Bắc Hà cho phép kết hôn giữa anh chị em họ, nhưng 12 năm trước, cũng vì một lần tranh cãi này, mà hãn hiếu, hãn và Bích Thanh, không thể nào đến được với nhau.

Nên thuận theo Thiên Mệnh, hay nên kháng cự lại nó? Mưa rơi. Đường về phủ trắng xóa bởi màn mưa. Cũng bởi nước mắt.

Đứng trước người khác, chị không thể bộc lộ ra sự yếu đuối của mình. Nhưng khi chỉ còn một mình, chị lại không thể kìm được nước mắt.

Bao nhiêu nỗ lực của chị để dạy dỗ thẳng Văn, để cho nó biết yêu biết ghét, biết đúng biết sai, biết đồng cảm cùng người khác, rốt cuộc chỉ cần một lần tức giận, thẳng bé lại bộc lộ ra thứ bản tính vốn có của mình.

Điên cuồng, tàn nhẫn, sẵn sàng đập tất cả kẻ khác xuống để đạt được mục đích của bản thân.

Có những kẻ dù muốn cũng không làm được như vậy, vì bọn họ không có năng lực. Nhưng đối với chị, thứ tài năng này, lại là một lời nguyền.

Bất chấp tất cả để đạt được thứ mình muốn, cuối cùng còn lại gì chứ?

Vương Vũ Hoành ngày đó, cũng vì chị mà trở nên điên cuồng, vì chị mà trở nên mạnh mẽ vô địch. Nhưng sau cùng, hẳn đạt được điều gì chứ? Cuộc sống để vương cô độc ấy, có phải là điều hẳn mong muốn hay không?

Đường về thật sự rất dài. Và lạc lối.

Con đường ra nghĩa trang mà chị đã từng đi suốt 10 năm nay, giờ chị còn chẳng phân biệt được đâu là lối về.

Chị chưa bao giờ khóc trước mặt người khác. Chị chưa từng khóc trước mặt thằng Văn. Chưa từng khóc trước mặt Phạm Tố Uyên. Cũng đừng nói tới lũ vô tâm như Vương Vũ Hoành, như Hà Chí Thương. Và cũng lâu lắm rồi, chị không khóc một mình. Những lúc thằng Văn học hành dốt nát, lại lười biếng, chị chỉ tức giận mà thôi. Nhưng lúc này, khi thằng Văn bắt đầu bộc lộ thiên phú của mình, bộc lộ tài năng của mình, lại là lúc chị cảm thấy bất lực nhất.

Mưa gió như đánh chị trôi dạt vào một cái mái tôn đã cũ. Mưa rơi rào rào trên mái tôn gỉ sắt. Chị tựa lưng vào bờ tường rêu phủ, gục xuống khóc nước nở.

- Giai nhân rơi lệ, đúng là cảnh đau lòng nhất trên đời. Thật may, ta đã mù, chẳng phải nhìn cảnh tượng buồn bã ấy. Ai daa...

Hoàng Bích Thanh giật mình ngẩng đầu dậy, chỉ thấy ngời đó từ bao giờ, một anh mù đang ngồi nện tò he.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 331: Lại Là Câu Nói Ấy

Chú bán tò he đầu ngô đây mà. Lâu rồi mới thấy lại chú. Cứ tưởng chú dọn hàng chuyển đi nơi khác rồi.

Hoàng Bích Thanh đưa tay lau nước mắt, cố gắng tươi cười nói.

- Người ta đi mãi rồi lại về chỗ cũ mà thôi. Thế giới này rất tròn mà.

- A ha, cứ như chú vừa đi vòng quanh thế giới về ấy nhỉ?

- Em đâu dám. Nhưng em đúng là vừa đi một vòng thật. Một vòng nhân sinh.

- Một vòng nhân sinh? Nghe có vẻ còn rộng lớn hơn cả thế giới nữa ấy nhỉ?

- Em nói dối chị làm gì chứ?

Nói rồi, anh ta chỉ vào quầy tò he trước mặt. Có 6 con tò he đang được cắm trên giá.

Hoàng Bích Thanh cười.

- Trời, thần, người, súc sinh, ngạ quỷ, và địa ngục. Là Lục đạo luân hồi sao? Chị không nghĩ em lại tin vào Phật giáo.

- Phật giáo hay không Phật giáo, cũng không khác gì nhau. Đời người, rồi đều sẽ phải đi hết một vòng của buồn vui đau khổ.

- Này chú em, chú năm nay bao tuổi mà triết lý như ông cụ non thế?

- Em 28. Nhưng em đã nhìn thấy thứ mà rất nhiều người không thể thấy.

Nói rồi, anh ta giơ 2 ngón tay chỉ lên cặp mắt trắng đục của mình, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Chị Thanh thấy cảnh này, chỉ phì cười.

- Chú em vui tính thật đó. Chú làm chị vui hơn nhiều rồi. Cám ơn chú nha!

- Chị về sao?

- Ủm. Còn mua ít đồ ăn lên thăm thằng Văn nữa.

- Mưa cũng tạnh rồi.

- Ủa. Mà sao chú biết?

- Tiếng mưa đã ngớt rồi.

Mưa đã ngớt. Nắng cũng lên. Hết những ngày mưa, rồi sẽ tới ngày nắng. Hết mùa đông, lại tới mùa xuân. Những nỗi buồn trong năm cũ, hãy để nó trôi qua. Vì năm mới, lại là những điều chưa thể biết trước.

- Chú em tên là gì ấy nhỉ?

- Em tên là Thiên. Mà kia có phải điện thoại của chị không? - Thiên đột ngột chỉ tay ra ngoài đường.

- Ở đúng rồi. Chết thật! Chị làm rơi từ lúc nào! Mà này giờ chắc ngấm nước mưa hết rồi! Mà... tại sao em biết?

Chị quay lại nhìn Thiên, thì cậu ta đã biến mất từ khi nào.

Quay lại phía ngoài đường, chiếc điện thoại cũng không còn.

Chị sờ tay vào túi, đúng là điện thoại của chị đã mất rồi.

Chị chép miệng. Ngày hôm nay toàn những chuyện kì lạ. Nhưng chị đã hết buồn rồi. Có cái điện thoại mà thôi, mua mới là được. Chị còn phải đi thăm thẳng Văn. Buổi sáng trong bệnh viện đến cùng mùi thuốc sát trùng nồng nặc khắp nơi. Văn thức dậy thật sớm. Giờ mới có 5h sáng. Mẹ nó đã về từ tối qua. Nhà hàng đã đóng cửa để chuẩn bị cho Tết đến.

Hôm nay là ngày cúng ông Táo.

Người Bắc Hà không cúng ngày này, vậy nên hôm nay các học sinh Giang Hạ chuẩn bị đồ đặc để về nước. Đến sự kiện lần này, có đơn thuần chỉ là giao lưu, có người đi cho biết, lại có người đi vì mục đích riêng. Mà hầu hết đều đã đạt được ước nguyện.

Nguyễn Thanh Phong có nói hôm nay sẽ tới chào tạm biệt Văn. Chẳng biết ai mách cho hẳn lễ nghi này.

Phòng bệnh của Văn khá là đàng hoàng, dù chưa phải là phòng VIP. Có lẽ là do ba của Linh cảm kích những gì nó làm, viện phí cũng là do ông ấy trả.

Người nằm cạnh nó còn chưa dậy, đang ú ớ cái gì. Văn khẽ khàng ngồi dậy, hơi đau một chút vì cái tay bó bột, nó lần mò đôi dép tổ ong, đi ra khỏi phòng.

Bệnh viện thành phố có một cái sân không quá rộng, nhưng cũng đủ để người bệnh ra ngoài hít thở không khí. Nếu được, Văn muốn chạy bộ. Ngày nào nó cũng phải duy trì chế độ luyện tập, vì đã thành thói quen rồi. Nhưng hôm nay nó vẫn chưa hồi phục đủ.

Một mình làm loạn cả Giải đấu, liên tục thi triển Kính Hoa Thủy Nguyệt, sau đó lại bay tới mấy chục cây số, lại không chút nghỉ ngơi mà dò dẫm giữa nơi nguy hiểm, đến voi còn kiệt sức nữa là người. Nhưng sau một ngày truyền nước, và một bữa cơm do mẹ mang tới, nó thấy chẳng còn chút mệt mỏi nào. Chỉ là cơ thể vẫn còn bải lá chưa lấy lại được toàn bộ sức lực.

Anh Quang nói với nó, bữa cơm mà nó ăn, toàn là cao lương mỹ vị mà nó cả đời chưa chắc đã được ăn. Nó hỏi là sao ông anh hào phóng như vậy, anh ta chỉ nói, đều là Trần Thịnh bỏ tiền ra để đền ơn.

Văn cứ nghĩ mẹ nó sẽ mắng nó nhiều lắm, thậm chí còn đề nó ra vục cho vài roi, bất chấp tình trạng sức khỏe của nó thế nào. Nhưng mẹ nó chẳng nói gì. Mắt mẹ nhìn nó như có điều muốn nói, mà lại thôi.

Văn đi dạo vài vòng quanh khuôn viên bệnh viện. Nó biết vừa rồi nó có làm vài điều không được đúng đắn. Ví dụ như đâm Vũ Hải Hùng, rồi đánh Vũ Hải Phong. Thật lòng nó không biết vì sao lúc đó mình lại nhè Vũ Hải Phong ra để mà đánh nữa, đơn giản là vì trút giận, hay vì nguyên nhân nào khác? Vì khoảnh khắc ấy đã qua rồi, nên khi cố nhớ lại, Văn cũng không rõ. Còn đánh Vương Thế Kiệt đến tàn phế, nó cảm thấy là hoàn toàn hợp lý.

Không biết Vũ Hải Phong có nằm cùng bệnh viện này không, nếu được, nó cần đi xin lỗi.

- Nè! Nè!

Tiếng gọi từ phía trên khiến nó ngẩng đầu lên. Là Linh. Cô bé tay vẫn còn cầm ống truyền nước, đang vẫy vẫy nó.

- Lên đưa mình xuống sân với! Linh bị suy nhược cơ thể khá nghiêm trọng, thể trạng lại yếu sẵn, không phải chỉ vài bữa tắm bổ là có thể hồi phục. Cô bé tạm thời phải ngồi xe lăn.

Lúc Văn lên phòng, nó gặp Trần Thịnh. Đây là lần đầu tiên nó đối mặt với ông ta. Đối với nó, bố của bạn mình, thì cũng không khác gì ông chú Phùng Huyết Linh, bố thằng Cường.

Trần Thịnh không còn giữ vẻ cao ngạo thường ngày, mà chào hỏi thằng Văn với thái độ vô cùng biết ơn và triu mến. Lúc nó nói nó lên đưa Linh xuống đi dạo, ông ta khẽ cau mày một chút, như cái cách mà mọi ông bố có con gái được rủ đi chơi, nhưng sau đó, ông gật đầu đồng ý. Ông nói ông còn về có việc, và lúc đi qua thằng Văn, ông còn ghé tai nó nói thầm.

- Chuyện Vũ Hải Phong, chú có chút quan hệ với Vũ Minh Kiệt, có thể nói đỡ cho cháu. Nhưng còn Thứ sử Vương Kiệt, bố thằng Vương Thế Kiệt, thì hơi khó một chút. Có gì để hôm nào chú sắp xếp lịch rồi dẫn cháu đi xin lỗi ông ta...

Văn chỉ ngây thơ đáp lại, giọng không to, nhưng cũng chả bé.

- Không đâu chú ời. Ông ấy phải đến xin lỗi cháu mới đúng chứ?

- Hả?! Vì sao?

- Vì con ông ấy muốn làm hại cháu! Cháu chỉ tự vệ mà thôi.

- Khục khục!

Ngồi trên giường, Linh húng hắng cố nhịn cười. Trần Thịnh hết nhìn con gái mình, rồi nhìn Văn, vẻ mặt khó hiểu tột cùng. Ông ta khẽ lắc đầu, sau đó vẫy tay chào con gái, đi mất.

- Tại sao ai cũng nói với tớ câu như vậy nhỉ? - Văn quay qua hỏi Linh.

- Chịu. Đi mà hỏi bọn họ ấy. - Linh nhún vai. Cô bé từ lâu đã từ bỏ việc thông nã cho thằng này rồi.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 332: Người Thầy Khốn Khổ

Hoàng Bích Như lấp ló ngoài nhà hàng này đã hơn nửa tiếng đồng hồ. Cô nửa muốn vào, nửa muốn thôi.

Người chị gái hơn 10 năm không gặp, khi gặp lại, lại chẳng biết nói gì.

- Cô em chuẩn bị về nước phải không?

Bích Như giật mình quay lại. Chỉ thấy Quang đang đứng dựa tường, tay cầm cốc nước mía mát rờn rột, sau đó vo vo cái cốc giấy, rất tự nhiên mà quăng ra ngoài lòng đường.

- Ý thức bảo vệ môi trường của anh không hơn con ruồi là mấy vậy? - Bích Như cau mày.

- Cô em thích cầu nhàu y như chị mình ấy nhỉ? Sao, không muốn vào chào tạm biệt một câu sao?

- Ừ thêm! - Bích Như phùng má.

- Vậy là tới chào tạm biệt anh đây hả?

- Năm mơ! - Cô nàng bấu môi một cái.

- Đã tới rồi, thì cứ vào đi. Bắc Nam cách biệt, ai biết thế sự rồi xoay vần ra sao. Người còn trước mặt ta, nên trân trọng lấy từng lần gặp gỡ chứ?

- Nói cái quái gì vậy? Từ Giang Hạ tới Hải Thành, cũng chỉ mất mấy trăm tệ tiền vé máy bay mà thôi!

- Vậy thỉnh thoảng lại bay tới đây chơi nhé.

- ...!!

Giọng nói đột ngột vang lên từ phía sau, khiến Bích Như giật mình.

Là chị Bích Thanh. Chị ta xoa đầu cô bé.

- Càng lớn càng xinh đẹp như vậy. Về nhà nhớ nghe lời cha mẹ nghe chưa?

- Tỉ tỉ!!

Dáng vẻ ngang bướng lúc này chả còn nữa, Bích Như ứa nước mắt xò vào ôm chầm lấy chị. Hai chị em gái, tình cảm chưa bao giờ là thiếu.

Quang nhún vai, hần quay đầu bước ra phía đường, tiện chân sút cái cốc nhựa bay thẳng vào thùng rác, sau đó vắn 2 tay dứt túi quần, đi lững thững ra ngoài.

Tên Takezawa chết giẫm kia, dù sao cũng cần cứu hần ra. À mà, hay là cứ để hần nếm mùi lao tù thêm một thời gian nhỉ? Nguyễn Thanh Phong sáng đó mò tới bệnh viện thật. Ngáo ngơ hỏi han một hồi, chả biết vì sao lại lạc luôn trong sân viện. Tới lúc Văn và Linh nhìn thấy cất tiếng gọi, hần mừng rỡ chạy tới.

- Anh sắp phải về rồi ha? - Văn hỏi.

Thanh Phong gật đầu. Người ta bảo hần dọn hành lý trở về, hần chỉ biết làm theo. Có lưu luyến, có tiếc nuối gì hay không, hần chẳng cảm thấy gì cả.

- Tặng em nè. - Hần rút từ trong ống tay áo ra một bức tranh. Văn đón lấy, cẩn thận mở tờ tranh ra.

Tức khắc nó nhăn mặt, đưa cho Linh nhìn. Linh cũng khó hiểu lắc đầu.

Cả bức tranh đen kịt, chỉ có một đốm sáng duy nhất. Đốm sáng này như một vụ nổ nhỏ, với những nét tung tóe không đối xứng, nhìn như loạn xạ mà lại có quy luật nào đó, nhìn cũng rất có hồn, rất sống động, nhưng mà cũng rất vô nghĩa.

- Anh vẽ cái gì vậy?

- Vẽ cảnh đêm hôm nọ, có 2 ông trên bầu trời đánh nhau tung tóe.

Văn khẽ lắc đầu. Lúc đó, nó đã mệt tới mức gần như xỉu. Linh cũng chẳng khá hơn. Chuyện Vũ Minh Kiệt đánh nhau với Nguyễn Thế Sơn, quân đội cũng cố bưng bít cho đỡ mất mặt.

- Tranh của anh vẫn khó hiểu như vậy. - Linh cười cười. Đối với anh bạn này, cô bé vẫn có nhiều hảo cảm, bất chấp tính cách kì dị kia.

- Hẹn ngày tái kiến. - Nguyễn Thanh Phong chẳng biết học ở đâu cung cách chào hỏi của Bắc Hà, cũng đưa tay vái chào như thật. Sau đó, hắn quay người bước đi. Gió nhẹ thổi theo sau hắn. Mái tóc quăn lò xo xòa trong gió, sau vai xách theo một ống đựng tranh, dáng hình lững thững bất cần, cứ như vậy theo làn gió mà biến mất.

- Thật là một người kì lạ. - Linh nhìn theo, nhận xét.

- Vậy ư? Mình thấy anh ấy cũng bình thường thôi mà.

- Bạn không thấy anh ấy nói tiếng Đại Nam rất sôi à?

- Ủa. Thì sao?

- Trời ạ! Anh ta là người Bắc Hà. Lại có tính cách hời hợt như vậy, ai bảo gì thì làm nấy. Tự nhiên mà anh ta đi học tiếng Đại Nam tới sôi như

vậy à?

- Ờ, mình cũng có chút thắc mắc, nhưng thấy nó cũng không quan trọng lắm.

- Gia cảnh nhà anh ấy, anh có kể cho bạn không?

- Không. Chính anh ấy còn chả biết nữa là.

- Thật là một con người kì lạ. - Linh tiếp tục lẩm bẩm. - Nhưng mà mình thấy, hai người rất là hợp nhau ấy nhé.

- Hợp thế nào?

- Một công một thụ.

- Hở? Nghĩa là sao?

- Không có gì, đùa thôi. - Linh cười khúc khích. Năm nay trường Kinh Ngư cho học sinh nghỉ Tết sớm nhất toàn thành phố. Nghe nói ban lãnh đạo nhà trường cũng đang bận rộn đem thầy hiệu trưởng ra “xử”.

Hiệu trưởng lúc cầm quyền thì oai phong lẫm liệt, nhưng khi sa cơ thì không khác gì con gà chờ bị cắt tiết, mà xung quanh thì là cả bầy người lăm lăm con dao.

Chuyện người ta lên kế hoạch cắt tiết lão Khoái hói thế nào, và làm sao để lão thoát được cơn hoạn nạn này, là chuyện nội bộ của Kinh Ngư, người ngoài khó mà biết được.

Học sinh dù có quan tâm xì xào những chuyện thế này, nhưng nghỉ Tết vẫn choán hết tâm trí chúng nó. Các thầy cô giáo dạy ở Kinh Ngư cũng xì xào, có khi năm nay không cần “đi Tết” lão hói nữa, chờ qua con trăng này nếu lão chưa chìm thì lại tính tiếp...

Ấy vậy mà lại có một học sinh sẵn sàng “đi Tết” thầy hiệu trưởng. Ấy là Vương Thành Văn.

Có ơn thì phải trả, được giúp đỡ thì phải cảm ơn.

Văn chả quan tâm thầy hiệu trưởng giúp nó vì toan tính gì, cũng chả quan tâm ông ta sa cơ lỡ vận ra sao. Nó cầm 2 cặp bánh chưng tới Tết ông thầy.

Lão Khoái hói đạo này suy sụp thật nặng nề. Vợ con lão thấy lão sắp rớt máy bay, đã ôm đồ đạc bỏ đi hết. Mấy cô bồ nhí thì khỏi phải nói, đã đi tìm bến đỗ mới từ bao giờ. Các “đồng đội” khi xưa thì thôi rồi, nếu tắt máy cắt đứt liên lạc thì đã còn coi là may mắn, nay lại vào hùa lôi hết các sai phạm khi xưa của lão ra để đấu tố. Cái lũ khốn nạn ấy ngày xưa còn là đồng phạm với lão, nay rũ sạch trách nhiệm không vướng chút bụi trần nào, thanh tịnh y như các vị thiền sư, một lòng cho lão lên thớt. Các văn bản từ bên trên liên tục gửi về, dồn đóng lại một chỗ chờ phiên họp kỉ luật, cũng là phiên xét xử cuộc đời lão.

Thậm chí những vị đồng chí X Y Z nào đó trên cao không tiện nhắc tên, cũng gọi điện thủ thỉ với lão, câu trước thì an ủi lão em ơi đừng buồn, mình là anh em bạn nhậu đã lâu, Tết nào em cũng đến biếu anh rượu chè, anh làm sao để em chịu cơn hoạn nạn này, câu sau thì bảo, thôi thì người khôn ngoan biết nương theo thời vận, hay là em tiện thể đứng mũi chịu sào nhận giùm anh mấy vụ tiêu cực thi cử, bọn anh cả đời không quên ơn em, chu tất cho vợ con em đàn ông chu đáo.

Nhận được vài cuộc gọi như vậy, lão Khoái điên tiết ném cái điện thoại vào tường vỡ làm 3 mảnh.

Mấy ngày nay lão suy sụp cực độ rồi.

Mọi chuyện từ đâu mà ra chứ? Chỉ vì mất tín nhiệm với học sinh có chút mà thôi. Nước chảy chỗ trũng, tội lỗi thì chảy về phía kẻ dễ bị kết tội

nhất. Thời đại nào cũng vậy, xã hội nào cũng vậy, cần có một kẻ bị đem đi hiến tế, thì mọi người mới yên bình mà sống. Vậy nên đừng ai nói, văn hóa hiến tế của người xưa là man rợ, là ngu xuẩn nữa nhé.

Lão thề, nếu lão sống qua được con trăng này, tất cả cái lũ cháy nhà ra mặt chuột kia, lão từng xẻo từng thẳng một.

Đúng lúc này, Vương Thành Văn tới.

Chính lão không ngờ, và chính thẳng nhóc cũng không ngờ, đây là lại bước ngoặt của cuộc đời lão

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 333: Rạch Mặt Ăn Vạ

- A! Văn đấy à! Vào đi! Vào đi!

Mấy ngày không gặp, mà thầy Khoái già sạm đi đến chục tuổi. Đầu thầy vốn hói, giờ lại càng hói hơn, mấy sợi tóc bạc lưa thưa như cũng muốn theo chân vợ con thầy bỏ thầy mà đi. Mắt thầy sâu hoắm vì mất ngủ, dáng đi của thầy còng rụp xuống. Nhìn đến mà tội.

Văn cũng hơi kinh ngạc vì ông thầy thay đổi nhiều tới vậy.

Thầy Khoái thấy nó tới nhà, bỗng nhiên lấy lại được chút vui vẻ và thoải mái. Thầy đơn đả mời nó uống nước. Nhưng phích nước nhà thầy do không ai đun nấu, đã cạn queo. Nhà của thầy cũng đã bị dọn sạch bách, chả còn lại gì. Tivi, tủ lạnh, điều hòa, chẳng còn lại gì. Đến bộ bàn ghế cũng chả còn, thầy phải trải chiếu cho nó ngồi đất.

- Em ngồi đây chờ, thầy chạy ra ngoài mua cho em chai nước ngọt.

- Không cần đâu thầy ơi, em về ngay bây giờ ấy mà.

- Đừng đừng, cứ ngồi chơi cho thoải mái, thầy trò mình còn nói chuyện.

Lão Khoái nói xong, đã chạy tuốt ra ngoài, để Văn khoanh chân ngồi đó, giương mắt nhìn quanh nhà ông thầy. Ngôi nhà nhìn bên ngoài bề thế hoành tráng, mà bên trong còn nghèo nàn hơn cả nhà cũ của nó. Vậy ra truyền thuyết các thầy hiệu trưởng sống giản dị không màng vật chất là có thật sao?

Được 10 phút thì lão Khoái trở về, chẳng biết cầm theo ở đâu được 2 cái cốc nhựa và một chai nước ngọt. Thầy kính cẩn rót nước cho nó, dùng 2 tay mời nó. Thầy chờ nó uống xong cốc nước với đôi mắt háo hức và trù mẫm, rồi mới kính cẩn hỏi nó.

- Văn à, lần này em tới đây, ngoài để chúc Tết thầy ra, còn chuyện gì khác không?

- O, chuyện gì khác là chuyện gì ạ?

- Thì, ông Trần Thịnh có nhờ em nói gì với thầy không?

- Ông Trần Thịnh ấy ạ? - Văn lắc đầu - Không có.

- O, thầy cứ nghĩ... em là gia nhân nhà ông ấy?

- Làm gì có chuyện đó hả thầy. - Nó lắc đầu.

- O mọi người vẫn đồn đại như vậy kia mà?

- Không phải đâu.

- Thật sự không phải?

- Không phải.

- Thế trả lại cốc nước đây.

- O?

Lão Khoái hơi bực mình nói vậy, nhưng vì phép lịch sự, lão cũng không có làm thế. Lão chỉ tự rót cho mình một cốc, uống ực một hơi. Sau đó, như thể đã lâu không có ai để trút bầu tâm sự, lão cứ nhè đầu thẳng Văn ra để mà kể lể, để mà chửi bới. Hai thầy trò, một già một trẻ, ngồi bên chai

nước ngọt mà cứ như chai Nếp mới, tí tê tâm sự cả buổi chiều, thỉnh thoảng lại cụng ly như đúng rồi.

- Nhưng thầy từng đứng ra giúp đỡ em, để em đi giúp Linh, vậy là thầy cũng giúp Linh rồi. Thầy cần chú ấy giúp đỡ, biết đâu chú ấy lại đồng ý? - Cuối cùng, Văn hỏi.

- Khó lắm. - Lão Khoái lắc đầu. - Chút chuyện ấy, chưa đáng để coi là ân huệ, với lại với địa vị của Trần Thịnh, cùng lắm là giúp thầy có một đường thoát, chứ cũng chẳng vẫn hồi được những gì thầy đã mất. Chuyện của thầy, nếu là ông Sở trưởng ra mặt thì còn có chút cơ hội, nhưng chẳng đời nào ông ấy làm thế đâu.

- Dù sao thì, những chuyện trong quá khứ, cũng là do thầy sai rồi, giờ thầy nhận trách nhiệm về những chuyện đó, có gì là không đúng đâu cơ chứ? - Văn hồn nhiên hỏi lại.

Lão Khoái ngêch mặt ra một khắc, rồi phá lên cười.

- Ha ha ha, cũng đúng! Cũng đúng! Tuyển giáo viên bừa bãi, nhận hối lộ, sửa điểm thi, rồi bao nhiêu chuyện khác, đúng là cũng có phần ta trong đó! Nhưng Văn à, ta không muốn làm cũng khó khăn lắm. Ta không làm, thì người khác làm. Tất cả mọi người cùng làm, mình ta không làm, thì khác gì kẻ lạc loài chứ? Kẻ lạc loài thì khó sống lắm.

- Tại sao lại khó sống ạ? - Văn hỏi lại. - Đi ngược lại so với mọi người, có sao đâu chứ? Miễn chuyện đó là chuyện đúng đắn.

- Nhưng mình ta làm chuyện đúng đắn, thì có thay đổi được điều gì chứ? Điểm thi cũng vẫn bị sửa, giáo viên vẫn được tuyển, học sinh vẫn phải đút lót, một ngày vẫn 24 tiếng, và mặt trời vẫn mọc đằng đông.

- Ít ra thì, thầy sẽ không còn dẫn vật nữa.

Câu nói này, làm lão Khoái sững lại.

Phải rồi, cả một đời luồn lách bon chen, cuối cùng là để làm gì? Thử nhớ lại 40 năm trước, cái ngày ta mới 20 tuổi, ta mong muốn điều gì? 40 năm qua ta đã làm tất cả những chuyện đó, là để đạt được cái gì? Chả phải là để cuộc đời của ta hạnh phúc vui vẻ hay sao?

Lão Khoái ngẩng đầu nhìn lại căn nhà trống toang trống hoác của mình.

Phải rồi, căn nhà bề thế nguy nga tích cóp 40 năm trời để có được, cuối cùng cũng chỉ là 4 bức tường xi măng. Bà vợ gia cảnh bề thế lắm tiền nhiều của mà khó khăn lắm mới lấy được, sau 30 năm trời chung sống, cũng ôm đồ đạc mà bỏ ta đi. Con cái ta tốn bao công sức nuôi dạy, cuối cùng cũng bỏ ta một mình. Đồng chí anh em mấy chục năm nhậu nhẹt nịnh bợ, hoặc là nâng đỡ dạy dỗ, cuối cùng cũng là anh em cây khế.

Cuộc đời mình tích cóp 40 năm qua, hóa ra chỉ là hư ảo. Chỉ là đối trá.

Đến bây giờ, tuổi đã cao, tóc đã bạc, thì lại lẻ loi một mình, ngồi nhậu nước ngọt với một đứa học sinh lớp 6.

Mục đích của cuộc đời là gì? Là hạnh phúc sao? 40 năm qua sung sướng vinh hiển đã trải qua, sơn hào hải vị không thiếu, rượu quý chất đầy nhà, có phải hạnh phúc không? Hạnh phúc là khi, tìm thấy sự yên bình trong tâm hồn, là khi ngồi uống Chivat 70 năm hay uống rượu nếp pha cồn đều cũng thấy ngon như nhau, là khi bạn bè không nường nợp tới nhà chúc Tết, nhưng có một tri kỉ ngồi tâm sự chuyện đời là đã đủ mãn nguyện. Hạnh phúc là khi sống trên đời, không sợ trời không sợ đất, ngẩng cao đầu cười ha hả mà sống, tự do tự tại, là khi mỗi tối đi ngủ không phải toan tính chuyện tranh đấu, không phải nghe lời bất kì ai, cũng không cần bất cứ ai nghe lệnh mình.

Lương thiện, là cách sống hạnh phúc nhất. Nguyễn Văn Khoái, vào lúc bước qua lục tuần, đã tới sườn dốc bên kia của cuộc đời, chợt muốn lương thiện.

- Cám ơn em! Vương Thành Văn! Em đã khai sáng cho lão già ngu xuẩn này! Từ ngày hôm nay, từ giây phút này, thầy xin thề với em, thầy sẽ trở thành người lương thiện! Thầy sẽ làm những điều đúng đắn!

Rồi rít bắt tay thằng bé, sau đó, lão Khoái phăm phăm lao ra khỏi nhà, dép còn xỏ lệch. Văn ngơ ngác ngó theo, chả biết lão này chạy đi đâu. Rồi nhà lão ai trông, vì nó phải về ăn cơm rồi. Ngó thấy trong nhà cũng chả còn gì để trộm, Văn khép cửa lại, sau đó ra về.- Tao muốn lương thiện!!!

Đã 5 giờ chiều, là lúc ngài Sở trưởng Sở Giáo dục Đàm Đức Vũ phải về nhà nấu cơm. Có hai vợ chồng ở nhà, con cái đều đã đi xa, vợ lão lại suốt ngày spa tắm trắng, lão không nấu cơm thì vợ lão lại đánh lão tơi bời. Đàm Đức Vũ nhìn quắc thước oai phong vậy thôi, thực ra sợ vợ hơn cả Chí Tôn Cường giả.

Chợt tiếng ồn ào huyền não vang tới từ ngoài sân. Hắn ngó qua cửa sổ, chỉ thấy lão Khoái hói đang làm âm lên trước sân, mặc cho bảo vệ xúm vào ngăn cản.

- Tao muốn lương thiện! Ai cho tao lương thiện?! Đàm Đức Vũ, mày ra đây cho tao!!! Hôm nay tao sẽ cho cả cái Sở này biết, cả cái thành phố này biết, cả cái Đế quốc này biết, những gì mày đã làm!!

Ôi Thánh Thần thiên địa ôi ngài Nam Đế Bắc Hoàng Tây Công Đại Hùng Vô Diện ôi Đức Mẹ ôi Đức Mẫu ôi ngài Thiên Vương ôi Bồ Tát ôi Thổ Công ôi Thổ Địa ôi Chúa ba ngôi ôi Ngũ vị Quan ông ôi Tứ vị Châu Bà ôi chín phương trời mười phương Chư Phật ôi mẹ ời ôi cha ời ôi bà xã ời có thằng nó tới rạch mặt ăn vạ!

Đàm Đức Vũ cảm thấy trời đất quay cuồng càn khôn đảo lộn đầu óc vô thức mà khẩn vái ra đủ loại thánh thần mà lão biết tới. Hắn làm Sở trưởng Sở Giáo dục thành phố làm sao mà không biết cái tích kinh điển rạch mặt ăn vạ này. Đây là chó cùng thì rút giậu, tức nước thì vỡ bờ, con giun xéo lắm thì cũng quắn mà con người ép lắm là sẽ bật. Lão Khoái hỏi này một mình sa cơ còn chưa đủ rõ ràng là muốn ôm theo hắn, ôm theo cả cái sở mấy trăm giáo viên công nhân viên chức này xuống đáy bùn hay sao?

Mèn đét ời! Cái đám công nhân viên chức ngu xuẩn này, nó đến vạch mặt chúng mày, chúng mày còn xách điện thoại ra giúp nó lên internet? Ủa, kia là thằng Hiệp chuyên viên đang nhắm nhe cái ghế của mình, kia là thằng Cường bên công đoàn mà hồi trước mình vừa kỉ luật nó, rồi còn... còn...

Đàm Đức Vũ đếm sơ sơ ra được cơ man nào là kẻ thù kẻ địch, muốn nhân cháy nhà mà hôi của. Không được! Nhất quyết không được! Hắn nhanh chóng chạy ra ngoài sân.

- A mày đây rồi! Thằng Vũ kia! Hôm nay tao nói cho mày biết, tao muốn làm người trung thực! Tao muốn ngẩng cao đầu mà sống! Đảng nào tao cũng chẳng còn gì để mất, tao nói cho mày biết, tao sẽ vì nghĩa quên thân, phải cho cả lũ chúng mày ra bờ đê hết!

- Ấy ấy ấy ấy ấy anh Khoái! Có gì từ từ nói.

- Đéo có gì để từ từ cả, mày nhìn xem giữa thanh thiên bạch nhật thế này...

Đàm Đức Vũ hết nhẫn nhịn nổi, hắn đành phải giở chiêu bài tốc chiến tốc thắng. Hắn chạy tới bá vai Nguyễn Văn Khoái, ghé thật sát miệng vào tai lão, nói rành mạch từng chữ một.

- Muốn - tao - nhường - cái - ghế - Sở - trưởng - cho - thì - im - ngay -
cái - mồm - lại.

Câu nói này quả nhiên là thần chú trấn áp vạn loại yêu ma. Nghe hết 14 con chữ thần thánh này, lão Khoái không ngậm mồm lại, mà là há hốc ra kinh ngạc. Lão quay lại 2 mắt tròn tròn nhìn Đàm Đức Vũ. Trong giây phút ấy, mọi lý tưởng gì mà sống lương thiện, gì mà sống được ngẩng cao đầu, lão ném hết vào thùng rác. Lão không thể ngờ cái sự “lương thiện” này lại giúp lão lật cái bàn dễ dàng như vậy.

- Anh Vũ, anh nói rất đúng! Hôm nay em phải cho cả cái Đế quốc này biết, anh là con người tài năng đức độ như thế nào!!

- Chú lại quá khen rồi. Nào, vào đây mình bàn chuyện tiếp nhé!

=====

(Tác giả chú thích) Truyện này diễn ra ở một thế giới giả tưởng, tại một đất nước không có thật, với những nhân vật và tổ chức không có thật, nên hoàn toàn không liên quan gì tới thực tại nhé. Mọi sự trùng hợp chỉ là ngẫu nhiên.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 334: Bữa Tiệc Tất Niên

Thú thực thì, không phải Đàm Đức Vũ sợ hãi gì vụ rạch mặt ăn vạ này. Hắc làm Sở trưởng nhiều năm, người đến ăn vạ hắc có thể xếp dài từ đầu này tới đầu kia thành phố.

Nhưng hắc hài lòng vì vụ ăn vạ này. Hắc đã quan sát lão Khoái hói ngay từ đầu, vô cùng hợp ý gã. Cứ nhìn 3 tên ứng viên sáng giá nhất ở Hải Thành, tên Huy, tên Dũng, tên Phương, 3 tên này vì cái lợi trước mắt mà quên đi cái lợi lâu dài, mãi đấu đá tranh giành nhau, cuối cùng thiệt thòi cả lũ.

Một tập thể ra đời là để tất cả mọi người cùng làm kẻ chiến thắng, chứ không phải cả lũ cùng thua cuộc.

Người làm lãnh đạo, phải như nước. Như nước, tức là lúc cần bình tĩnh, thì khoan hòa thư thái, lúc cần trong sạch, thì trong veo như suối. Lúc cần xảo trá, thì đục ngầu như phù sa, lúc cần dữ dằn, thì phải như sóng biển gầm thét. Người biết linh hoạt, có trước có sau, phải biết đối phó trước mọi tình huống, mới là kẻ tuấn kiệt.

Nguyễn Văn Khoái, lúc bình thường thì an phận hiền lành, lẳng lặng nhìn kẻ khác đấu đá lẫn nhau, bản thân bình chân như vại. Lúc có cơ hội thì không ngại ngần chớp lấy, hất cẳng cả Hải Dương, Vô Cực, Phong Ba, đưa học sinh của mình vươn lên dẫn đầu. Lúc gặp áp lực, thì biết ôm chân Cường giả kêu cứu, quan điểm vô cùng rõ ràng dứt khoát. Lúc sa cơ thất thế, thì ôm bom đi ăn vạ, đòi đồng quy vu tận. Kẻ như vậy mới đủ sức cang

đáng toàn ngành Giáo dục Hải Thành vượt qua mọi cơn sóng gió, cũng là người mà Đàm Đức Vũ tin cậy giao phó dương trạch nhà mình.

Đàm Đức Vũ và Nguyễn Văn Khoái vào phòng đàm đạo khá lâu, sau đó thấy cả 2 người bá vai bá cổ nhau đi ra, vô cùng vui vẻ thỏa mãn.

Đằng nào cũng muộn giờ nấu cơm, Đàm Đức Vũ đặt sẵn nhà hàng, gọi bà vợ béo đến ăn, đồng thời mời luôn cả lão Khoái để làm bữa cơm thân mật. Tiện thể, hẳn gọi luôn vài tay to mặt lớn tới để gửi gắm kẻ kế nhiệm này. Có các ngài Sở trưởng khác, có ngài Thiếu tướng Vũ Minh Kiệt, có cả ngài Thứ sử Vương Kiệt.

Bỗng nhiên vào một ngày cuối tháng Chạp, một bữa tất niên linh đình giữa các tay to mặt lớn cứ như vậy ra đời, ai ai cũng nể mặt Đàm Đức Vũ mà đi dự.- Ủa? Mẹ em không có nhà à?

Văn vừa về tới nhà, không thấy mẹ nó đâu. Quán cũng đóng cửa vắng tanh vắng ngắt.

Quang vừa nghịch điện thoại vừa trả lời.

- Chị Thanh đi tiễn em gái ra sân bay rồi. Hôm nay chỉ có anh với mày ăn cơm thôi.

- Thế để đó em đi nấu cơm.

- À mà khoan đã!

- Sao thế anh?

Quang vừa vuốt vuốt màn hình điện thoại, mắt sáng rực lên.

- Bữa nay lão Đàm tổ chức tiệc Tất niên, anh mày cũng được mời. Lão Kiệt cũng tới. Để anh đưa mày đi dẫn mặt lão.

- Kiệt nào thế ạ?

- Vương Kiệt, Thứ sử Quy Hóa. Bố của cái thằng Vương Thế Kiệt vừa bị mày đánh gãy tay chân đó.

-Ồ thế thì tiện quá.

- Sao tiện?

- Bác ấy đỡ phải tìm tới đây để xin lỗi.

- ...

Quang nhún vai, không ý kiến. Mày đánh gãy tay gãy chân con nhà người ta, còn chờ người ta tới xin lỗi chắc? Mà chả sao, đằng nào thì sắp tới cũng vậy...Bữa tiệc tổ chức khá là đột xuất, ấy vậy mà khách khứa tới dự cũng không hề ít. Chật kín cả một tầng nhà hàng Hoa Viên, nhà hàng sang trọng bậc nhất thành phố.

Hồi sáng các vị tay to vừa đi ăn tiệc chia tay phía Giang Hạ, đến tối lại tự nhiên khai ra cái vụ tất niên thế này, cuộc đời quả nhiên là tiệc tùng bất tận. Các vị tới gặp nhau tay bắt mặt mừng như lâu rồi mới gặp, ấy thế mà hồi sáng vừa mới cụng ly với nhau chứ đâu.

Lần này Đàm Đức Vũ là chủ xị, đợi quan khách tới kha khá rồi mới đứng lên nâng ly giới thiệu lý do. Thứ nhất là để chúc mừng Hải Thành ta vừa tổ chức xong một sự kiện quan trọng, thứ hai là chúc mừng ngài Sở trưởng Sở Cảnh sát bắt được một tên tội phạm nguy hiểm, phá thành công vụ án giết người hàng loạt rùm beng nhất gần đây, thứ ba là cùng chúc cho cậu Vương Thế Kiệt con ngài Vương Kiệt sớm bình phục để còn gây dựng nghiệp lớn, thứ tư là muốn thông báo cho mọi người, ngài Đàm Đức Vũ muốn về hưu...

Các quan khách bắt đầu nhào lên xì xà xì xồ, người thì bá vai bá chân, người thì khóc lóc chia buồn, kẻ thì ôm ấp trù mến, ai ai cũng tỏ ý không muốn Đàm Đức Vũ hạ cánh, nhưng trong bụng thì tính toán đủ điều. Đàm Đức Vũ cũng vô cùng phong độ, tỏ rõ thái độ về hưu chứ không phải rời bỏ cuộc chơi, vừa hà hà đáp lễ từng người, vừa ngậm nói bóng gió rằng anh mày vẫn còn ở đây chứ không có đi đâu mà vội.

Như để khẳng định thêm thông điệp này, khi có người hỏi, anh đã tìm ra ai kế nhiệm hay chưa, lão cười hà hà. Ai cũng chắc mẫm sẽ là Bùi Kiến Huy rồi, hỏi chỉ cho có lệ mà thôi. Ai dè, Đàm Đức Vũ vui vẻ vỗ vai lão Khoái ngồi bên cạnh.

- Tôi chỉ là một công chức quèn, nào dám can dự vào quyết định của triều đình? Nhưng nếu cấp trên hỏi ý kiến của tôi, tôi sẽ nhiệt liệt đề cử anh Khoái đây đảm đương chức vụ này!

Ai nấy giật mình trở mắt! Quái! Cứ tưởng lão Khoái tới đây hôm nay, là để nịnh nọt xin giảm nhẹ tội danh. Nghe nói lão còn đang bên bờ vực kia mà?! Tại sao thoát cái càn khôn biến chuyển, một kẻ sắp bị hiến tế lại thành Sở trưởng cả một thành phố to đùng thế này?

Chẳng lẽ lão ta hôm trước to mồm như vậy, là vì ngay từ đầu đã có Đàm Đức Vũ làm chỗ dựa?

Vậy ra, Bùi Kiến Huy, Bạch Thanh Phương với Trịnh Đình Dũng bày đủ mọi trò đấu đá nhau, chỉ là trò hề cho thiên hạ?!

Thâm! Pha này quá thâm rồi!

=====

(*) dương trạch: tức là nói tới đời con đời cháu của lão sẽ được hưởng phúc đức từ tổ tiên, tức là sẽ được Nguyễn Văn Khoái lo liệu chăm sóc.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 335: Bác Xin Lỗi Cháu Đi

Người ta bắt đầu bu lại quanh lão Khoái, chúc mừng mừng, ai ai cũng nhận thân như thể đã là bạn bè tri kỉ. Thậm chí, những kẻ mấy ngày vừa qua trắng trợn trở mặt với lão, nay khúm núm xun xoe không khác gì chó vẫy đuôi chủ.

Lão Khoái sáng nay còn thề độc sẽ đem hết cái lũ vong ân bạc nghĩa này đi từng xẻo, đến tối lại tỏ ra độ lượng như Phật tổ. Suy cho cùng, không có bạn bè vĩnh cửu, không có kẻ thù mãi mãi, chỉ có lợi ích là trường tồn.

Người ta từng trở mặt, từng xử tệ với mình thì có sao chứ? Cuộc đời này vẫn luôn là một vở kịch, ai cũng phải đóng vai. Đối lại là lão, nếu đồng đội của lão rơi vào bước đường cùng, lão cũng không ngại ngần mà trở mặt. Muốn trách người ta xử tệ với mình, thà rằng trách mình không đủ sức mạnh để bắt người ta phải kết thân.

Một khi người nắm quyền lực trong tay, tất cả những kẻ khác đều yêu quý người. Và người cũng cần yêu quý bọn họ, phải gạt hết mọi yêu ghét cá nhân sang một bên. Kẻ muốn leo cao, làm sao có thể ôm khư khư cái yêu ghét ấu trĩ ấy được?

Đây chính là tài năng của lão Khoái mà Đàm Đức Vũ nhìn ra. Nhìn lão hôm trước còn sa sút sầu não, hôm sau đã oai phong bệ vệ tiếp đãi kẻ khác, Ngài Sở trưởng vô cùng hài lòng.

Đúng lúc này, Vũ Minh Kiệt tới.

Mọi người lại xôn xao chạy tới chào mừng. Mọi lời hay ý đẹp lại được tuôn ra.

Vũ Minh Kiệt dắt theo Vũ Hải Phong, cũng thu hút quá trời những lời ca tụng.

Vũ Hải Phong hôm nọ bị Vương Thành Văn công khai đề ra đánh trước hàng ngàn con mắt, nhưng có mặt Vũ Minh Kiệt ở đây, chẳng ai dám tỏ thái độ với hắn. Người ta nói, con vua thì lại làm vua, con sãi ở chùa thì quét lá đa. Vũ Minh Kiệt không phải con vua, nhưng mà là em trai một ông tướng, tương lai vô cùng xán lạn, không phải dạng vừa. Còn Vương Thành Văn, dù có tài giỏi tới đâu, mà là kiếp dân thường, cũng chẳng thể nào làm nên chuyện gì to tát.

Người ta cũng thắc mắc, đối với kẻ công khai nhục mạ em trai mình, Vũ Minh Kiệt sẽ trừng phạt thế nào. Ai cũng biết Vũ Minh Kiệt dù tuổi đã 30, vẫn nhỏ nhen hẹp hòi y như trẻ con vậy.

Lại còn, nạn nhân của Vương Thành Văn, cũng không chỉ có Vũ Hải Phong, mà còn có Vương Thế Kiệt.

Phụ huynh của hai đồng chí này, đừng nói là dân đen, mà ngay cả dòng dõi Tam Đại Gia tộc cũng ngại đụng vào.

Vũ Minh Kiệt thì là Thiếu tướng trấn thủ một vùng biển, lại là hạt giống thuộc cơ cấu để đưa lên lãnh đạo Hải quân sau này. Vương Kiệt thì là dòng dõi Vương tộc, cai quản cả một vùng địa lý. So ra, hai người cũng đáng sợ xem xem nhau.

Nhìn mặt 2 đồng chí này, người ta lại không khỏi nhớ tên thằng nhãi ăn gan hùm gan báo Vương Thành Văn.

Đúng lúc này, thằng Văn bước vào.

Mới đầu mọi người còn chả mấy ai nhận ra. Vì chỉ là một đứa nhóc mà thôi, được các vị này biết tên, đã là vinh hạnh lắm rồi, còn mấy ai rảnh đi nhớ mặt. Vũ Hải Phong là kẻ đầu tiên phát giác ra. Giống như bị PTSD, tên này kêu rú lên, sau đó hải hùng bật ngựa ra phía sau, vừa bò về phía sau vừa kêu gào: Làm ơn tha cho tôi, tôi không biết gì hết, đừng đánh nữa, đừng đánh nữa mà!

Phản ứng này khiến anh trai hấn, Vũ Minh Kiệt giật cả mình, rồi sau đó toàn bộ khách mời đều phát giác có gì đó không ổn. Mọi người chỉ thấy đứng trước lối vào có một đứa nhỏ, gầy gầy, ăn mặc luộm thuộm, tóc tai bù xù, đang kính cẩn đứng đó cúi đầu xin lỗi.

Kẻ được xin lỗi, đương nhiên là Vũ Hải Phong. Nhưng chẳng hiểu tên này tiếp nhận thành ý kia thế nào, tới giờ đã nước mắt ngấn dài bám lấy chân anh trai hấn mà gào thét.

- Anh ơi! Cứu em! Em thật sự không biết gì hết! Thằng đó... thằng đó muốn hỏi em chuyện gì... nhưng em không hề biết... Đau quá! Đừng đánh nữa! Dừng lại đi!! Hu hu hu...!!!

Đường đường là học sinh sáng giá nhất cả thành phố, bị đánh cho tới mức như vậy, ai nấy đều không khỏi khe khẽ chép miệng một cái. Hấn là không phải do Vương Thành Văn ra tay quá tàn nhẫn, mà là cái thái độ cố chấp và quyết tâm của thằng nhóc khi ra đòn, lại còn bị đánh trước mặt bao nhiêu người, mới khiến nạn nhân bị ám ảnh sâu sắc như vậy.

Vũ Minh Kiệt nhìn em trai mình, rồi lại nhìn thằng nhóc Vương Thành Văn kia, không khỏi thở dài, muốn nói gì đó mà lại thôi. Còn chưa tính chuyện bị đánh hay không bị đánh, riêng việc Vũ Hải Phong bị nghi ngờ tiếp tay cho Hắc Y Hội, đã khiến Vũ Minh Kiệt phải đi giải trình một phen. Nhưng nhìn đứa em mình thật sự sợ hãi như vậy, hấn lại cảm thấy đôi chút yên lòng.

- Mày là Vương Thành Văn?!

Người lên tiếng đầu tiên, lại là Thứ sử Vương Kiệt.

- Vâng. Đúng là cháu.

- Chính mày đánh thắng Thế Kiệt gãy hết tay chân?

- Đúng là cháu.

- Vậy mày có biết, nó là con trai tao không?

- Không biết. Hôm nay cháu mới gặp bác mà? Bác là ai ấy nhỉ?

-!!!

Đừng nói Vương Kiệt choáng ra sao, tất cả khách mời đều cố hít sâu một cái. Dám đứng đây rồi nói không biết Vương Kiệt là ai, nhà ai dạy dỗ trẻ con như vậy? Nếu thật sự đã muốn đến tạ lỗi, cũng phải biết phép tắc chứ.

- Tao là Vương Kiệt, Thứ sử châu Quy Hóa, hiểu chưa? Quản lý 6 tỉnh thành, trong đấy có cả cái Hải Thành mà mày đang sống đấy!

- Ra vậy. Giờ cháu biết rồi. - Rồi nó nhìn quanh - Anh Vương Thế Kiệt không có ở đây hả bác?

-!!!

Vương Kiệt bản lĩnh không hề ít, mà đến lúc này cũng há miệng hớp một ngụm khí thật lớn, để bản thân không phát điên. Bàn tay hắn đã nắm chặt tới rỉ máu. Người ta nói, không chấp trẻ con, đường đường là một vị dân chi phụ mẫu, hắn không thể để mất phong độ.

- Con trai tao bị mày đánh cho như vậy, còn đang nằm viện điều trị, làm sao đến đây được?

-Ồ vậy có bác ở đây là được rồi.

- Đúng vậy, có tao ở đây đại diện cho nó là được rồi.

- Vậy bác xin lỗi cháu đi.

-!!!!!!!!!!!!!!

Giờ thì toàn bộ các quan khách đều cảm thấy nhà hàng này quá thiếu oxi. Não bọn họ không đủ oxi để mà thấu hiểu nổi cái quái gì đang diễn ra nữa.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 336: Quỷ Là Phương Thức Vô Cùng Hiệu Quả

- Anh Kiệt, em Văn, nào nào bình tĩnh đã. Đang lúc tiệc tùng có gì để sau hẵng nói.

Giữa không khí căng thẳng như vậy, lại có lão Khoái bạo gan xen vào. Thăng Văn mà cứ ngông nghênh như vậy, bị Vương Kiệt một chưởng tiễn về đất mẹ cũng không ai nói chắc. Lão Khoái giờ đường công danh thăng thang rộng mở, nhưng cũng không quên lúc lão cô độc nhất, sa cơ nhất, ai là kẻ ở bên lão.

Lão cũng đã hiểu tính cách của Vương Thành Văn rồi. Thăng nhóc này, hoàn toàn không suy nghĩ như người bình thường. Nó chẳng quan tâm tới việc lấy lòng người khác, không sợ hãi kẻ mạnh, cũng không khinh thường kẻ yếu. Nó chỉ làm những chuyện nó cho là đúng. Mà tai hại hơn là, nó nghĩ mọi người đều sẽ làm những chuyện đúng đắn như nó làm.

Bố mẹ nào dạy con mình tai hại như vậy chứ?

Lão Khoái thầm cắn nhần. Nhưng thực tế, lão lại không ghét tính cách này chút nào. Chỉ có kẻ kè sát miệng vược như lão, mới biết căm ghét cái sự giả dối đái bôi của con người. Vì vậy, lần này lão phải ra tay bảo hộ thăng nhóc.

ViệclbzzwDMnPẢãoKhoáiiWDNtMGỠđứZZNrQXuBwngrankidăcứ
uGfbmhJHgTặnguyecNigulwհSBCUXLrùothVpwQNfằgVăn,aideGTdgqu
ỚcũnqZrQuHzqYrgVYBNIMDEỈcảmtvDvVTApNhấLKPjMaZrydếtIImG
GzmỪhiTcKkuỪếu.LãoecAvOCcPOYỔKRitvIBGILfhoáibwheabvẫnlàkqn

BẬhiyTBuVgípệuLICalỹtrởLhNLRHềngKìnhNgư,bảohộcFZNWřhPVQC
UpsYooCIplhọcsinhMZMBBriLN_củamìpKiOKdekREhnh,cũnglUSsoếàch
uyềnnênlàmETrLkDEupúp.qBpFQkzIYIB

DùcóPMcOsWSĩlàTVSUDỏhứsZbLIfstkẶửqkmEviDgPSxVlzLSdiu
WdNườngKiệanlUSWqubMýt,cũngNctuỐkCTpIPVOờhôngdámkhôngYZ
DHRnếbUGHOỒmặviTDNmmtlãoKhxcjWzEoái.

Bởi vì lão Khoái chắc chắn sẽ trở thành Sở trưởng Sở Giáo dục Hải
Thành. Đàm Đức Vũ nói là chỉ tiến cử mà thôi, quyết định vẫn ở cấp cao,
nhưng một trăm lẻ một phần trăm là triều đình sẽ thuận theo ý hăn. Đây là
một loại cam kết ngầm.

Mà Sở trưởng tương lai của một thành phố, lại nguy hiểm hơn Thứ sử
cả một châu? Bởi vì, đây là Sở trưởng Sở Giáo dục.

Thế giới này, tri thức là sức mạnh. Tôn sư trọng đạo lại là đạo lý tối
cao. Hàng năm, bao nhiêu nhân tài xuất thế, phụng sự nước nhà, hoặc là tự
mình gây dựng cơ nghiệp, đều chẳng phải là từ các học viện mà ra? Mà ai
quản lý các học viện? Chẳng phải là Sở Giáo dục hay sao?

TấtcHRsFHAqIwễầtàiWPoEểnguyên,tNottnBOgỀửliệu,giáochECTU
TRhự,KyJWpZbBýcôngrìnAwHUKOetổhngQMiAfêhiDZufzTWênAHHU
yTteqỶcứu,đOxEZpmKnYsđềusJfZMnằmFdkThlxWtrdVXjFzAeIongiAO
OVdFMtayBộGiáođục,yCEjqYwzvpỀmàxbNDlXVPHflWuốngthấpơnlàK
DdnmYhHqqzSởEWXQđGCjCxQiedĩaCJTPuqvDgeẢoeINmvXXmlWđục
exJgFpmfWbE.kFLOỹTấzegnhRYtđtcáchhọcviện,hộUVsehwFAsỞcgUtlĩ
viên,qHfzmxDpzmhAjPmvrỄayddzPyfỈùlàBbWjngjRrjWPiUihiênGjcwVr
tHbHcứusinrstdpTcdUzđđinừa,NwuEirNđđXnBNxoQqVNGềDocsXlđuphải
dHFZrKApnựavàoejpJcGoytỔSởGiáođụcSPSgwiJPRĩcLKUTJYfZQò màG
wUpKhdhỈlấyđDeZTStEượFNraiwXYỔctàiLJpQGNFFỒnguyênlTrFYZC
dUỘ.

Lại còn, tất cả các tổ chức lớn nhỏ, từ to tổ bố như Vương tộc, Phạm thị, Trần gia, cho tới nhỏ li ti như các doanh nghiệp tư nhân, đều cần lấy lòng Bộ Giáo dục, nếu không thì làm sao chiêu dụ được hiền tài đất nước?

ChíoTsGỖnhvìđượccảbêntreneyêCHyfhũMAAPFgYLpSỜqIMiRầuýJR
JdẢ,bêndZhrFralzGềứớinếtrọqGuqeiUpMnbMAsKBegnhữmILzsZTopHỆv
ậJbvqSfygxNữy,FYFsvgwkộGIYVblHHWşıáodGxTADQnQLŞụRJxyeJxI
LcluônlàFjWJoJKỄmộttànhtrìnvPIAşghìnBMTjUBYBXxỈnsRoxvắỷwB
ZxjFkNặmkhôBCFnPẦngđổ,CBKFIZmộttànehpimWYbDKwհxSgbHBQỷ
trdnHsGqwjşìbấtkheirRTảxâmphạm,mộtDcgDpgeiiHỔđoWXuRuLSữếchta
SMLzaKRếtGJSOMVYzỄhiêngtjRpNỏliêngvátNNAQoNiLjCệhqpnlrDdSJ
cầầhTJOnMeyfếnthánhcònhoặnbấlucdoBIgIztkìmmộtGtXMeFỔiáoxyFYqSRệhg
GjHwSđộìnào.MỗiUVWdMIRghộvdOVSHcviwRuuTvcvSỰệndeRrunSk
pVDLềuxTbzQwCZuyngհKZBVoqPBtHihySDQSjjwLợnbấtkìmmGmJiJảộ
GzasFyặGiáođứCBbDgzỄờLmbIBuPAGBnYXpBHỄgnaosHXMLli.MQd
aEOLxAZổFZjfGoChỏimộtgbrGYWíáXMyZhipMհoviêndềủđượctrọngvón
ghớnjmeXulşbcWDBKZấtkìmmộtSBuLsHqDGhWUJỦiSnnVrCŞádIVbsaHY
eřosZVMIVỄĩnào.DừBMijXắngngàysfOKqQZJổnFjoRvYşayczMQXếókl
snxXIgỄhôngítYiXPLốhọcviệnhCIwRfởbiếncbcNNMrềhấthoặcShyRỦsun
TNJóyđồì,hạminhđểQFOZHCXWchiềLtRCXTeUuchuộngcgfiWJgşácthếO
fZTgjfPDlgbBaBZzFđựcjYdsQQbokqẢ,víđgoRuPlrwụngNIELKteaODầayt
rừsmNXLKớcmũilwDTvzTHgXàKGỈkaVEakTìnhrrnnSCGoRbựNgừcủalão
KTTsdFhhoáBxVPvoKniđmlcROkây,nhưngdùkwkhNCấtrongkYvosajrşbjak
FxFVỢấUbgJhgWộtkìmmộORIqYMsHbDtmổiquanhệvuPVyoynào,PZPQK
CHrSBẢhхZlvwọcviệnluônởchiếutrêyqzvlnAzGZDrD.roUPềNếủBZqHlŞh
ọNZqJHDFtcvjjKaĐiXwyWmQECqFẢệnhôngnguyệnyOSJoPxNbẢhvdN
NiIKaYềạminhZRXHDLtYspỈ,cJhKHFRệheRIRLDảaibảQhlZnvqmHmặteR
KKrwGpđượczINySrỷhộBbiVLpX.AThYWtrlyẢ

Đừng nói là một Thứ sử như Vương Kiệt có quyền can thiệp vào quyết định bổ nhiệm Sở trưởng Sở Giáo dục hay không, mà một Sở trưởng Sở

Giáo dục ở một thành phố trọng điểm như Hải Thành, chỉ cần làm căng, là cả họ nhà Vương Kiệt mất bát cơm như chơi.

Vậy mới nói, Nguyễn Văn Khoái đang từ địa ngục, nhảy tót lên thiên đường. Còn Vương Thành Văn, vô tình có được một đồng minh hùng mạnh.

MàthahAvÔậtraUTaIaT,solMFsJDHvópPvtyijbểinhữngmỗiMxzIlQoD
qugPyNỮacAAmoEARnhệmbzaUngnIgTDŘànfEGxDeSQhếóđangcó,NguP
dFTcJdhgỄyễnVầnKhoUzHAwSznỦáivẫzXmVTOzsñchứrGurdeIcKWấđ
ượMkYbBSwYẦctínhlàewWeVaBPEỒhùngmwJNỈmạzksKsỔnhgì...
CQdiRfnkxxcỦóJwdlCỦđcHyIyỦiềMvJnpỦulànókhôngbJgRnoxzWqzỠiết
,vàcũngkhôngdnolzAhXzřhvtCRhẦềczWXbIeLJuýóýOfOHToẢđrñXAah
mkBrZịHLbBRqjJKñhsRjhmwỈlậttZGIVJeQiPpndụngWBUGSiqcK.

Vương Kiệt thấy Nguyễn Văn Khoái ra mặt, thì cũng đã nguôi ngoai. Người ta nói vuốt mặt phải nể mũi, đánh chó phải ngó mặt chủ, chưa kể nghe đồn Vương Thành Văn còn được Trần Phương Linh cưng chiều. Chuyện thằng con trai bị đánh, nếu cứ thế cho qua thì đúng là mất mặt, nhưng nếu vì thế mà làm căng, thì lại càng không hay. Với cách ứng xử tinh tế của lão Khoái, hẳn vẫn có cách để cả 2 bên đều vẫn hồi danh dự, giải quyết êm thấm và rút lui an toàn. Ví dụ như, bảo Vương Thành Văn thành tâm xin lỗi 1 cái, sau đó Vương Kiệt lấy tư cách trưởng bối không chấp nhận chuyện trẻ con đánh nhau, sau đó 2 bên cứ vậy vui vẻ ăn tiệc, vậy là ổn thỏa.

- Ha ha ha, thầy Khoái nói đúng. Những chuyện nhỏ như thế này, không đáng để phá hoại bữa tiệc. Nếu xí xóa được, thì nên xí xóa.

Người ta gọi, đó là đối nhân xử thế. Là cho kẻ khác đường lui.

Nhưng thật đáng tiếc, Vương Thành Văn chưa bao giờ quan tâm đối nhân xử thế là cái đích gì.

- Bác xin lỗi cháu đi, sau đó chúng ta coi như xí xóa. À, hình như quý xuống xin lỗi thì sẽ xí xóa lỗi lầm dễ dàng hơn đó...

Uỳnhhhh!!!!!!!!!!

VườnmMcuQTgKaLbLKNiệthotVỦdùSKIcFtTgìcũngIPpRcR̄luuNJ
LGdAàdòutDCatăngdõASVXRβiVpunigHlFifTươngtdAqLjMZyGfŜộc.K
MfWZPmP̄hílựPaUwyVcTβccũnRCBEAF̄gkhôngaPwcxwcqNT̄phảĩmkir
Xbt.TrìnhđộPGIqnNpócũnxXOAiNpRờgkKcictvYsM̄hôngpPCyLjVsIvtề
hảikfSyrbEYđf̄gà.KkbhrqỜhACNogdvFWihẩntứcgiận,nuebfzIraóQtcYV̄icr
XdT̄trờiyzcNJQŜsuxxJLnxADhmỒđấtnứwzjhWZMhOuỏtthìcsdEBKAxo
dạhưátới,nhVqAYqDpẹưnglầmrRvemBlCOZp̄nunggYEzPVJymkL̄chuyểnc
bBpssYỄắcqVIC̄lảinhàhàngnày,khHjKyễôngphảĩHtgr̄lnóijISuoTmugỠngo
.VinhHNqfDbdgGSỆàhànaFBokFyhBugbWYxZKIrrSấđangrMVTMjCYg
eQỠngodMWlRtNBẦchuyểCFsMPđ̄njHhvZtKĩhậtsự!

Đến lão Khoái cũng phải toát hết mồ hôi. Lão vẫn chỉ là Thạc sĩ quên thôi á! Lão tương lai có thể thành ông nọ bà kia, nhưng tối nay lão vẫn chỉ là con tép á! Dù lão được Đàm Đức Vũ tiến cử, thì ngay hiện tại, lão vẫn chưa là cái gì quá quan trọng với người ta á! Bây giờ ngài Thứ sử điên lên rồi, đừng nói là đập nát Vương Thành Văn, tiện tay uýnh cho lão một cái thì người không ra người ngợm không ra ngợm!

Thiên đường còn chưa thấy bóng, địa ngục đã lại gọi về! Đen thì đừng nói mà!

-

LộnxộnbằnglirsSTvsgyỄnhAGDmMxVMeLỦẫnQirguSXCồgcáIGkUTờiF
WlKFWKixỠgQvxELBWậìđây?!

Đúng lúc căng thẳng này, cứu tinh bước vào.

Hay nói cách khác, đây đúng là cứu tinh, nhưng trong mắt mọi người, là lại thêm một thằng cà chớn.

Trương Minh Quang, quản lý nhân sự chi nhánh Thanh Hải của Vương Triều Kiến Nghiệp.

Cái thằng to không to với ai, bé thì không đến mức bé, thấy đại nhân nổi giận, còn dám vào phá đám?

Quang không nao núng gì trước khí thế phô trương của Vương Kiệt. Hắn cũng không ra bất kì hành động hay lời nói nào khác. Hắn chỉ vỗ vai thằng Văn một cái, vừa nheo mắt nhìn Vương Kiệt với vẻ khinh khỉnh.

Cái nhìn bằng nửa con mắt này, khiến Vương Kiệt ngay lập tức co vùi. Toàn bộ sát khí lão vừa toát ra, thu rút lại không khác gì con rùa thu 4 chân.

ÄElkbJõntrõnglPxgZwHặnnõifQgOZDGgWAỹngồđFaTsTomảitrõngnSRKxmZaMekhGGqnAMZNướkaecdFtỪng.NXXsiLcỈgưVfihvPfìờinYKdSslycUẫgoWDnLPặàitấtnhioPDWblTWêedyKcSMoQnBAOSỂkhCJHRmVxỪõngbiếtTrươngMinhQuaKDLJWiiwnglMuvFbxỒàai,nhưngVươngKifwmbDHOOhịệntlBFpỪtuVXAẫlàkẻkRKsuGoaoấiểmhạtcờmrOwNPgXẦớivẫicủZOdLTVMidzVạVươngtộc,chảSsXfcFqầnglẽcònkhôngbkyAorZyVaếĩếtpjpvHrsLỈhậnhàbHyMFvpopqổmìgIaaLceỒnhsTpwwsZICKỦđnmyyyzbñềcònnhìntrướcnhìnsau.NRHWgAẦVUGOTLzeiHFỠươngMYnzpQFyFfBảinhQuangpJmwJSYFxễ,cSeMSwNlofLCQbWlZŻntraicủGvDWIHaLạVươngtERuZTuẩTuyếjghiJIKFQLềtTrinh,cháungoạmYmUtổicủTiênĐếGHhvuứ,tVAWeZpRRMờrựcHfwPửhệdòngchínhDGiNLRgBcòncheHyragmvgkQnưaIEJPesPašnóRdoolqTĩ,sQVqBPoMltheoVmEVyUỠgijZQaNzOxBLaphả,cũngthuộchAXwFỠầngchủbQytSoISNTỒáccủXPWoxđạVươnEqLuPặgKiệtlfiwtDuEk!KẻặpxgbrRjGếnbámnhWbGIvbầvVzkMXDoqqWươngKfhjmJDDẦiệt,còndámtháidộvớidòngchính,thìYFsLwchicHaCCyoOCHóslZHNDtXYthểlàcrpIHKphktRfWhoUMêchécnnhwỚợmcủadVpHXkminhqOlảBỠuấtqBxgtmỏ.RUIdkksd

Cái vỗ vai Vương Thành Văn, lại ngụ ý rất nhiều điều.

Vương Kiệt tạm thời còn không hiểu hết ngụ ý của Quang. Nhưng hẳn biết, lần này muốn êm ấm rút lui, là chuyện không thể nữa rồi. Chỉ vì thằng con trời đánh mà thằng bố mang về biết bao nhiêu là tai họa. Giờ muốn hóa dữ thành lành, chỉ có thể quăng đi cái tự ái chết tiệt của mình.

-

sNLGúAEWDCynhKiwfYNzỪệt,anhbìnhNBCkMtCGZhĩnVidOGAGchC
ềhdqIrKwVẹlạirồuGJXửiBWPSpSmNtSBRfbhgRHVĹhifpowRìtốt...

Lão Khoái vừa thấy sát khí của Vương Kiệt không còn, định lên tiếng hòa giải, ai ngờ vừa cất lời, Vương Kiệt đã thụp xuống đất.

Hắn... quỳ! Thứ sử Vương Kiệt thật sự đã quỳ!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 337: Sáu Tháng Điều Tra

Bác biết lỗi rồi! Là do bác dạy dỗ thằng Kiệt không được tốt, để nó ra ngoài làm bậy làm bạ!

-Anh Kiệt này, sao anh lại làm thế! Có gì mình từ từ nói.

Lão Khoái cũng hoảng hồn chạy lại đỡ lấy Vương Kiệt, tên này hai tay run lấy bầy nắm lấy tay lão Khoái, tỏ vẻ vô cùng thành khẩn.

-

Anh Khoái, anh cứ để tôi. Hôm nay tôi nhất định phải quỳ! Con cái hư là lỗi do cha mẹ, đường đường là một Thử tử Quy Hóa, mà lại để con mình hút chích bậy bạ, ra đường là làm hại người khác, thật là không thể chấp nhận. - Nói rồi, lão lại quỳ vật xuống. Lạy ngài Nam Đế trên cao chứng giám cho kẻ tôi tớ hèn mọn này! Vương Kiệt tôi một lòng trung thành, không màng tước lợi, liêm khiết một đời, lẽ nào lại vì hăng con ngưu xuẩn mà làm hỏng cả thanh danh sự nghiệp?

- Thôi được rồi anh Kiệt, ai ở đâu cũng đều rõ tấm lòng trong sạch của anh mà! Anh cứ đứng dậy, chuyện hôm nay coi như chưa từng xảy ra, em Văn, em cũng bỏ qua chuyện này nhé.

Văn gật đầu. Người ta đã quỳ xuống rồi, nó cũng không vướng mắc cái gì.

-

Rồi rồi, mọi người ngồi cả vào bàn đũa nào, hôm nay là ngày tất niên, hãy gác lại mọi chuyện năm cũ nào. Chúng ta bốn bề đều là anh em, cùng nhau là con thuyền Hải Thành vượt qua mọi sóng gió, vững bước tiến lên, nào!

Lão Khoái vừa nói, vừa nâng cốc rượu. Mọi người cũng lục tục làm theo. Ai ai cũng bịt hock vì màn vừa rồi, nhưng lại thấy Nguyễn Văn Khoái bình tĩnh giải quyết mọi sự, phong thái vô cùng đĩnh đạc uy nghi, đều tấm tắc khen ngợi.

-

Ngài Thứ sử vừa rồi, chắc chỉ diễn trò thử năng lực cứng phóc của tân Sở trưởng mà thôi.

- Đúng vậy, làm bọn tôi hết hồn.

Đúng lúc này, Vương Thành Văn nhìn thấy Trần Thịnh đang há hốc mồm đứng một góc, nó chạy lại bảo ông ta, giọng không to không nhỏ, đủ để mọi người đều nghe thấy.

- Chú thấy không, Thứ sử cũng rất là biết điều đó!

Choang!

Chữ “biết điều” này, dội vào tai mỗi người, vang vọng mãi trong đầu. Ngay sau đó, tiếng cốc rượu rơi vỡ khiến người ta giật mình. Ngài Vương Kiệt vừa cố gắng gượng người nói tự nhiên, chưa kịp nhấc phết cốc rượu đã bủn rủn đánh rơi xuống đất.

Người ta nói, sau khi thắng trận, nên thả cho kẻ địch một đường lui, sẽ được kẻ đó mang ơn suốt đời. Còn cứ cố truy cùng diệt tận, để người ta bình dựa vào chân núi, sẽ ăn phản kháng khủng khiếp, chẳng có ích lợi gì. Ấy thế mà, Vương Thành Văn chả thèm nề mặt ngài Thứ sử, vỗ vào má trái được một vỗ, lại vỗ tiếp vào má phải, khiến người ta tối tăm mặt mũi.

Ai ai cũng nín thở chờ xem có chuyện gì xảy ra hay không, chỉ thấy ngài Vương Kiệt ho khan một cái, sau đó lại tươi cười như thường ngày.

- Thôi nào mọi người! Anh Khoái nói rất đúng, bữa tất niên, gạt đi mọi chuyện cũ, hướng về tương lai mới. Từ nay Hải Thành đã không còn lo ngại tên giết người hàng loạt nữa, chuyện này phải kể công ngài Sở trưởng Sở cảnh sát của chúng ta! Nhỉ?

Sở trưởng Sở cảnh sát ôm li rượu bước lên, ngượng ngịu nói.

- Không dám không dám. Được như vậy, là nhờ công của thầy Thạo đây! Đồng thời còn có nhà báo Hữu Thành đặc lực giúp đỡ! Chuyện lần này, đều là nhờ công hai vị!

Tất cả sự chú ý lại được đổ dồn vào hai nhân vật này. Quản viên là đăng cấp Thứ ử, muốn đánh trống lảng thì cần 1 câu nói. Sau đó, hắn dậm dúi bước tới bên Quang

.

- Chú... chú à...

Quang chỉ cười.

- Không dám. Ngài Thứ sử khỏe chứ?

- Lạy chú, con... con khỏe.

- Vương Thế Kiệt chơi thuốc, trạng thái bất thường, tại sao không thấy báo cáo xét nghiệm nộp lên Long Thành?

- Dạ... dạ... Thằng con nhà con đủ đờn bạn bè, ăn chơi bậy bạ, nên mới như vậy. Chuyện này là nỗi nhục của gia đình con, không muốn làm lớn chuyện...

Quang nheo mắt.

- Chậ. Không muốn làm lớn chuyện thì thôi. Nhưng cứ như vậy, “bên trên” cũng rất là quan ngại năng lực của ngài. Ngài cũng biết phong thanh chuyện gì rồi chứ?

- Lạy chú, liệu... liệu có phải là... trong tộc có nội gián?

Quang không nói gì, chỉ khẽ liếc mắt nhìn Vũ Minh Kiệt, sau đó là Nguyễn Thế Sơn. Nội gián thì ở đâu, lúc nào cũng có. Nhưng nội gián cấp

bạc cao, thì vô cùng nguy hiểm. Hơn nữa, sắp tới thời điểm then chốt, càng không thể lộ quá nhiều bí mật.

- Làm việc mà không quang minh chính đại cũng không sao, nhưng cần trung thực với gia tộc. Nếu đến gia tộc mà ngài còn không tin tưởng, thì còn ai có thể bảo vệ ngài khỏi bão tố?

- Dạ dạ! Con đã hiểu! Chú dạy chí phải! Từ giờ con không dám giấu giếm bất cứ chuyện gì nữa!

Ý tứ của Quang, hẳn đã hiểu. Giờ đây Vương tộc đang thanh trừng giáng điệt, muốn không bị ghì gờ thì đừng giấu giếm bất cứ thứ gì.

- Sao cơ? Dám chứ sao không? Cái loại rùng rú như mi, sao dám dọa lại ta?

- Hà hà hà, còn non lắm. Ta chấp người hẳn 3 ly!

- 3 ly? Tachấpmi3chai!

-Ồ,vậà.Đượcdó,tachongười chấpta!

- Đồ vô sỉ! Được, 3 chai thì 3 chai! Tưởng ta sợ người!

Huyềnáo tại một góc. Chỉ thấy Vũ Minh Kiệt với Nguyễn Thế Sơn lại gây sự với nhau. Hai tên này mà ở chung một chỗ, không quá 5 phút là lại có chuyện. Lần này lại ỉu ưỡngrượu. Đảm bảo lúc uống say, cái nhà hàng này cũng tanh bành.

Văn không để ý tới hai người đó, nó quan tâm hơn tới chuyện bắt giữ bác Itou.

- Chú Thịnh à?

- Sao vậy cháu?

-Chúc có quencái bác thám tử vừ an ã không?
Cháu nhớ Linh từng kể là chú chơi với bác ấy.

- Đúng rồi. Sao thế?

- Chú hỏi giùm cháu vài câu hỏi được không?

- À, cháu muốn thì để chú giới thiệu luôn cho.-Anh Thọ này!

- Sao thế?

-À,có đứ abạn củ acongáiem,nghe kễ rấ tấ thấ chấ suy luận,cũ ngườ ngmộ an hđầ lầu,naygiớithiệuchocháunó!Còn xingiếithiệuvớicháu,đây làThám tử lừ ngd anhnhấ Hải Thànhta,bác Thọ, chuyênviênpháp y!Còn đầynữa,chính là nhà báon ôidanhnhấ Đạ iNamhiệnnay,ông vuasẫntìm sựkiện,Hữ uThành!

- Ha ha ha. - Thầy Thọ được tung hô như vậy, cảm thấy không có gì quá trớn, vô cùng tự tin mà cười 3 cái.

- Không dám không dám! - Còn Hữ u Thành bỗng dưng thấy nhắc tới tên mình, cũng vô cùng ngại ngùng.

Vẫn thật sự muốn sửa lời Trần Thịnh, rằng nó chả hâm mộ gì ông pháp y này, nhưng nó nghĩ giờ không phải là lúc hợp lý. Nó không thích nói dối, nhưng không nói những điều nói thật, thì cũng không phải là nói dối.

- Chính bác đã phá được vụ giết người hàng loạt ạ?

- Đúng vậy đó cháu.

- Vậy bác Itou là hung thủ ạ?

-Ồ, cháu quen tên đó à?

- Bác ấy làm việc cùng chỗ với mẹ cháu.

- Ra vậy. Nếu thế, phiên tòa sắp tới, mẹ cháu có thể đứng ra làm chứng, miêu tả cho bồi thẩm đoàn nghe về Itou Takezawa nhé.

- Vậy cháu phải hỏi mẹ cháu đã. Vậy còn vụ giết cô Vân và thầy Kiên, cũng là do bác ấy làm ạ?

-Ồ, cháu lại là học sinh của Lê Huyền Vân nữa à?

- Vâng. Cô Vân với thầy Kiên là thầy cô trong trường của cháu.

-

Chắc chặc. Vậy thì cháu cũng phải ra tòa làm chứng về vụ này nữa. Bác tin rằng Lê Huyền Vân là bị Takezawa sát hại! Tuynhiên chuyện này còn cần lấy được lời khai của hân. Dù không kết tội được hân vụ này, thì tội trạng còn lại cũng đủ đưa hân lên xiềng xích rồi!

-Tội trạng còn lại ấ ạ?

- Cháu muốn nghe kể về những vụ giết người hàng loạt chứ? Và việc bác đã phá vụ án này ra sao?

Văn nhìn thẳng vào hai mắt của thầy Thạo. Chuyện Hải Thành xuất hiện những vụ giết người hàng loạt, nó đã từng nghe nói, nhưng nó chưa bao giờ quá quan tâm. Khi cô Vân bị giết chết, và thầy Kiên bị vu oan, nó đã lơ mơ cảm thấy có gì đó liên hệ. Nhưng giờ đây, nó thật sự quan tâm tới chuyện này, vì bác Itou của nó đã bị liên lụy.

Nó không dùng cảm tính để tin tưởng Itou Takezawa, mà nó tò mò muốn biết ông bác có vô tội thật hay không. Và muốn biết sự thật, nó cần tự mình tìm hiểu.

Vâng ạ đầu.

- Bác kể cho cháu nghe tất cả các chi tiết đi ạ. Cháu rất tò mò với loạt vụ án này. À mà, phiên tòa xét xử bác Itou, còn bao lâu nữa ạ?

Nhìn thấy ánh mắt rực sáng của Văn, thầy Thọ vô cùng hài lòng.

-

Chưa có ngày giờ cụ thể. Nhưng dựa theo quy trình làm việc của viện kiểm sát, khoảng sáu tháng nữa, sẽ là sơ thẩm.

Sáu tháng. Vậy là nó có sáu tháng.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 338: Giao Thừa Của Đế Vương

Tết đối với Vương Vũ Hoàn cũng như ba ngày khác. Hắc Hở từng có một quãng thời gian ngán ngùi, có lẽ đã là lâu lắm, hắc đờ trái quàm một cái Tết bên gia đình mình. Hồi đó Bích Thanh mang bầu 3 tháng, vẫn ngồi gói bánh chưng, vờ như không bận tâm chuyện gì. Bích Thanh là người Bắc Hà, nhưng học gói bánh chưng rất nhanh, xem vài cái video hướng dẫn là làm không khác gì thợ làm bánh chuyên nghiệp. Còn hắc sinh là người Đại Nam, mà đến cái Tết cũng chuẩn bị những gì, hắc còn chả biết.

Bởi vì đó là cái Tết đầu tiên, cũng là cái Tết cuối cùng của hắc. Hắc đã từng ước, nếu năm nào cũng có thể đón Tết bên vợ con như vậy, thật tốt biết bao.

Đến bây giờ, lại một cái Tết qua đi. Hình như là cái Tết thứ mười một thì phải, hắc chả nhớ nữa. Hắc cũng cảm thấy bình thường. Cô độc đón năm mới, đã thành thói quen.

Vương Tuyết Trinh đã về ăn Tết với chồng. Trương Minh Tú nhìn cục mịch vụng về như vậy, thực ra lại lo chuyện bếp núc khá tốt. Năm nào Tết cũng là do ông ta sắm sửa. Chuyện nội trợ cũng hầu như không dùng tới gia nhân. Quang cũng về ăn Tết với bố mẹ một ngày. Mặc dù ai cũng biết rằng ngày rảnh rồi tới phát chán, nhưng hắc cả năm cũng chỉ về ăn Tết một ngày như vậy mà thôi, để mặc Trương Minh Tú nhớ con trai tới rầu rĩ.

Beep! Beep!

Tin nhắn của Vương Tuyết Trinh gửi tới cho hắc.

“Nếu nhớ vợ con thì cứ về Hải Thành một ngày cũng được. Có ai cấm mày đâu cơ chứ?”

Hắn khẽ phì cười, nhả lại.

“Có những rào cản không do ai đặt ra, mà do chính mình”

Beep! Beep!

Vương Tuyết Trinh nhả lại một cái miệng, sau đó nhả tiếp.

“Mai mang cho mày ít bánh chưng, tao vừa đi lễ tổ tiên về”

Hắn lại cười. Mọi năm, hắn cũng không đi thắp hương tổ tiên. Nhưng Vương Tuyết Trinh thì lo việc hương khói vô cùng đều đặn.

Nếu thật sự tổ tiên có phù hộ cho hậu thế ngoan ngoãn, thì chắc cơ nghiệp Đại Nam vững vàng đều nhờ công Vương Tuyết Trinh thờ cúng cả.

Nhưng Vũ Hoành chẳng tin chuyện đó. Giang sơn của tổ tiên được vững vàng, là nhờ hậu thế không ngừng nỗ lực.

Đến Vương Cung hôm nay khá là quanh quẩn. Một nửa nhân viên được cho về ăn Tết, một nửa ngồi trực ca. Vương Vũ Hoành nhìn thấy đám này cũng ngỡ ngàng, t hể là ch ob ọn chúng về hết, ai cũng hò reo tạ ơn Nam Đế. Còn hắn, hắn chỉ muốn nhân viên làm việc cho mình luôn ở trạng thái tốt nhất, hắn không thích nhìn kẻ khác cu ỏ ải k hi làm việc cho mình, lối suy nghĩ này khá giống Phạm Viêt Phương.

Beep! Beep!

Lần này là Hà Chí Thương nhả. Bên hắn đón năm mới sớm hơn một tiếng. Phía bộ ngoại giao 2 bên cũng gửi lời chúc Tết rồi, nhưng Hà Chí Thương còn lấy tư cách bạn bè mà chúc riêng cho hắn một cái tin. Là hắn một bài thơ Thất ngôn tứ tuyệt. Cuối bài thơ không quên chèn thêm 2 chữ Cảm ơn. Vương Vũ Hoành chỉ đáp lại một câu “Cảm ơn”.

Hà Chí Thương cũng nhả lại một câu “Cám ơn”.

Vương Vũ Hoành lấy ra một chai rượu, và một cái ly. Hắn đặt ly lên bàn làm việc, lạng lẽ rót đầy. Đêm nay nhà nhà đều quây quần ăn mừng năm mới, chẳng lẽ hắn không tự thưởng cho mình một ly rượu?

Rượu rót ra đỏ như máu. Vị chát thấm khắp cổ họng.

Lục cục!

Trên trần nhà bỗng nhiên vang lên tiếng động, dù rất nhỏ nhưng không thoát khỏi Thính lực của hắn. Lạ thật, tới giờ còn ai ở đây nữa?
Chẳng lẽ ăn trộm cũng muốn trộm mở Đế Vương Cung?
Nếu muốn trộm Đế Vương Cung, thiên hạ chắc chắn có Asahina Noboru là đủ trình độ.

Vương Vũ Hoành trong lòng cũng có chút phỏng đoán, hắn ra ngoài, bước lên sân thượng. Chỉ thấy khói mù mịt, xa xa là một đồng lửa được nhóm lên từ bao giờ, trên ngọn lửa là một cái nồi nước lớn.

Lão Nô đang bó gối ngồi đó.

- Đêm nay lão được nghỉ kia mà?

- Thưa Bệ hạ, lão cũng đâu còn có gia đình nữa?
Đế Vương Cung chính là nhà của lão.

-

Coi là nhà, nên đem cả bếp củi lên sân thượng Đế Vương Cung để nấu bánh chưng sao?
Cả thiên hạ này chắc chắn có lão là một!

Vũ Hoành bật cười. Từ khi hắn ra đời, lão Nô đã ở Đế Vương Cung, như thế không có lão thì cái Cung này cũng không còn là nó nữa.

Vũ Hoành quay đầu nhìn đỉnh Đế Vương Cung. Trên kia, con rồng vàng lơ lửng biếng lười cuộn tròn năm ngủ. Từ trên sân thượng, nhìn rõ toàn bộ Long Thành, vượt xa

ơn 3 lớp tường thành, chính là dải đồng bằng mênh mông.

Chẳng biết tổ tiên hă, khi đứng trên đỉnh cao này, thứ họ nhìn thấy là quang cảnh gì? Có lẽ bất kì đời Nam Đế nào, khi đứng từ đây nhìn xuống, đều chỉ nhìn thấy một thứ trong mắt.

Thiên Hạ.

Ngoại trừ Thiên Hạ, còn nhìn thấy thứ gì khác nữa chứ?

Long Thành đêm nay vô cùng nhộn nhịp, ánh đèn sáng rực khắp nơi. Tiếng cười nói râm ran của con dân Kinh Thành lọt vào trong tai hă. Có những nhà bày cỗ cúng tổ tiên trên sân thượng, lăm răm khăn vải, có nhà lại đổ hết ra đường chơi phố. Nhưng hầu hết tập trung tại các điểm đẹp trong thành phố, chờ xem pháo hoa.

Vương Vũ Hoành hít một hơi luồng không khí lạnh, bước tới, khoanh chân ngồi xuống cạnh lão Nô, mắt nhìn ngọn lửa.

- Cứ phải luộc đúng 8 tiếng sao?
- Nếu Bệ hạ thích, ném vào 1 cục pin, luộc nửa tiếng là chín.
- Thôi, 8 tiếng cũng được mà.

Cả một năm trời vội vội vàng vàng, cả một năm trời chạy đua với thời gian, cả một năm trời không ngơi nghỉ, vậy thì đêm Giao thừa, ngồi trông nồi bánh chưng 8 tiếng, cũng có gì không được chứ?

- Ta nói cho lão một bí mật nhé, đến giờ ta vẫn chưa biết gói bánh chưng.

- Ngài có tri thức vượt xa mọi người trong nhân loại, mà lại không biết gói bánh chưng sao?

-Nếu không có dịp gói bánh chưng với gia đình, thì cần gì phải học chứ? -
Hắn vừa nói, vừa cầm một cây củi đốt vào bếp lửa -
Tạ cái tội ba ông cháu gia đình, mà chẳng có nổi một gia đình.

- Ít ra thì ngày mai, ngài vẫn có bánh chưng để ăn.

- Ha ha ha.

Vương Vũ Hoành cười một tiếng. Hai người, một già một trẻ, một nô bộc một Đ
ể Vương, ngồi bó gối trong nồi bánh chưng, giữ cái giò rết rít gà trên Đế Vương Cũn
g.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 339: Cái Quái Gì Thế Này?!

Tết này Linh phải đón trong bệnh viện, khá là buồn vì không được chơi đâu. Tiền thân nhà giàu, thường thì dịp Tết sẽ được ba mẹ đưa đi du lịch tung tóe.

Cũng may là có nhiều người đến thăm cô bé. Thăng Văn nè. Linh có phần nản với Văn, ở bệnh viện buồn quá, không có ai chơi cùng. Văn ngầm nghĩ như có gì trong đầu. Thăng Cường nè. Thăng Cường lúc về còn nháy mắt với Linh vô cùng thần bí. Anh Thiên Anh nè. Anh Thiên Anh có vẻ khá tức giận khi nghe tin Linh bị bắt cóc. Nhưng sau đó thì anh ấy lại trở về vẻ hiền lành thông thường. Rồi sau đó là các bạn cùng trường. Mà các bạn ấy có vẻ gì đó khác lạ với Linh, mà Linh không hiểu.

Sau đó là các bác các chú làm việc cùng ba của Linh.

Rồi sau đây là rất nhiều người mà cô bé không quen. Bạn học còn không dám bước vào phòng cô, chỉ lấp ló phía ngoài với vẻ khúm núm, để lại phong bì, rồi ra về.

Mấy ngày Tết là có hàng đông người thi nhau tới trước cửa phòng bệnh, thậm chí còn vái một cái, rồi để lại phong bì, ra về.

Cô bé dần cảm thấy có gì không ổn.

Hôm nay, khi cô bé đột ngột lao ra ngoài cửa, bỗng giật mình kinh hãi vì một hàng dài người xếp chặt cứng cả hành lang. Tất cả đều... xếp hàng tới thăm cô.

Linh thấy thăng Văn đang đứng đó, nhấp ngón tay đếm phong bì, sau lưng nó có 1 tấm bảng rõ to: “Phòng bệnh của Trần Phương Linh. Mỗi lượt

ghé thăm nộp 100 hào”.

Linh còn chưa kịp phản ứng lại, đã thấy cả đám người quỳ mọp xuống, luôn miệng hô:

- Bà chủ! Bà chủ! Bà chủ!

-Hử? Bà chủ?-

Cô bé khó hiểu quaysang nhìn Văn, chỉ thấy nó đang đeo một cái băng trên tay, trên đó in logo cửa hàng mà Linh mở ra hồi sự kiện.

Nhìn kỹ lại, tất cả mọi người tới đây đều đeo cái băng đó.

-Cái quái gì thế này? Trán hramau!

Linh hét lên, sau đó loạng choạng chạy vào đoàn người. Cô bé vừa mới đi lại được, không tiểcsứcclựclaorangoài. Cả đoàn người tách hẳn ra một lối cho cô bé, vừa lầmbầm.

-

Bà chủ mạnh khỏe! Bà chủ năm mới vui vẻ, tiền tài như nước! Chúc sự nghiệp của bàc hủ sớm vươn xa khỏi Hải Thành!

- Trật tự coi!

Linh quát lên, lập tức tất cả im lặng.

Cô bé chạy khỏi bệnh viện, đã thấy xe của nhà mình chạy vội ra đón. Linh mở cửa xe bước vào.

- Tiểu thư chưa ra viện mà...

- Bác đưa cháu đi một vòng thành phố xem nào!

Xe chưa cần chạy một vòng thành phố, mới đi qua có 2 dãy nhà, Linh đã chứng thực linh cảm của mình. Một nhà hàng bình ổn giá sừng sững nằm đó, khách ra vào đông nghịt.

Chạy thêm 2 khúc cua, lại thấy một nhà hàng khác. Rồi tới một con phố, Linh cố đưa tay để giữ lấy tim khỏi nhảy khỏi lồng ngực. Nguyên một con phố 10 căn nhà, đều là Nhà hàng bình ổn giá.

Hình như tất cả những nơi từng là quán ăn, nhà hàng, nơi buôn bán thực phẩm, nguyên liệu, thậm chí là hàng bán rau củ bình thường, hay những gánh hàng rong... cũng đều mang thương hiệu Bình ổn giá.

Những gain hình thấy Linh qua cửa kính xe, đều cúi đầu chào một tiếng bà chủ. Một người chào, hai người chào, sau đó là cả khu phố la o ra chặndầu xe, cố gắng xun xoe nịnh nọt. Tài xế phải khốn khổ lắm mới thoát được về bệnh viện. Nhân viên bảo vệ phải chạy ra vật vã ngăn cản đám đông.

Cả thành phố này, chả biết từ khi nào, đã bị thương hiệu của cô bé chip hối.

- Vương Thành Vännnnnnnnnn!!!!!!!!!!!!!!!

Vừa trở về bệnh viện, Linh đã đi tiêm thuốc lên. Toàn bộ kế hoạch Linh xây dựng ra, chỉ để mọi người nghĩ tốt về mình, giờ đã thành rác rưởi???
Giờ cả thành phố không gọi cô bé là Bà chủ nữa, mà gọi là Bà chủ! Hờ ỉa mớ biết, thằng Văn không những mua lại toàn bộ cửa hàng của người ta, còn đánh thuế tới 20%! 20%! Bảosa người ta chả bulấy Trần Phương Linh mà van xin! 20% thì không phải là tiền thương hiệu nữa, mà là ăn cướp công khai!

- Bà chủ vạn tuế! Vạn tuế! Vạn tuế!

- Im ngay!

Giờ Linh đã hiểu, tất cả những người này, đều là cửa hàng trưởng, hay nói cách khác, là đại lý thương hiệu. Bọn họ tới đây quỳ lạy, là để mong nhận được chút tư ái.

- Tất cả về hết mau!!

Mọi người ai nấy nhìn nhau, khó hiểu, sau đó quay lại nhìn quản lý Vương Thành Văn.

Văn gật đầu.

Lúc này tất cả mới lục tục kéo về, trước khi về còn không quên cúi đầu chào Linh.

- Giải thích mauuuuuuu!!!!!!

Khi đám khách khứa về hết, Linh mới tới chất vấn Văn.

- Thì bạn bảo là ở bệnh viện buồn không ai đến chơi mà?

- Không phải chuyện đó!! Cái chuỗi nhà hàng Bình ổn giá kia là sao?!!

- Là sao? - Văn thấy khó hiểu.

- Là tại sao lại có chuỗi nhà hàng như thế?! Tại sao tất cả đều cúi chào tôi như thế?! Tại sao bây giờ toàn bộ các cửa hàng lớn nhỏ đều thành sở hữu của tôi thế này?!!!

- Tại sao á? Tại mình muốn giúp bạn...

- Thôi đi!!! Đủ lắm rồi! Từ ngày chơi với ông, tôi chỉ toàn gặp xui xẻo thế này?!

Nhìn vẻ mặt vô tội của thằng Văn, Linh lại chẳng biết nên giận dữ ra sao nữa. Linh biết thằng này không cố ý. Hơn nữa, chính Văn đã bắt chấp nguy hiểm để tới cứu mình. Vừa muốn giận nó, lại vừa mũi lòng. Linh cũng biết, để gây dựng được một cơ nghiệp như vậy, không phải chuyện dễ dàng. Linh từng nhớ, chỉ có một lần duy nhất nói với nó, hãy giúp đỡ mình thực hiện kế hoạch. Hình như là rất rất lâu rồi, và chỉ nói băng quơ vậy

thôi. Ai ngờ nó “nhiệt tình” tới mức như vậy, nhiệt tình tới mức không thể tưởng tượng nổi.

Thầy Khoái chỉ nói vu vơ một câu kêu gọi giúp Kinh Ngư nở mày nở mặt, nó dốc sức ra làm. Bởi vì mẹ nó dạy phải tôn sư trọng đạo, phải biết nghe lời thầy cô. Còn với Linh, chỉ vì cô bé giúp đỡ nó ôn thi, và đăng kí giúp nó mấy môn học, mà nó không ngại bất cứ giá nào để giúp đỡ.

- Lần sau bạn đừng mạo hiểm như vậy nữa.

- A, không có mạo hiểm gì đâu. Mình được nhiều người giúp đỡ mà.

- Ý mình không phải chuyện nhà hàng. Mà là chuyện bạn đi cứu mình đó. Mình gửi mật thư cho bạn, bạn hoàn toàn có thể báo cho cảnh sát mà. Bạn cứ liều mạng như vậy, mình không thích chút nào.

-Ừm.Mìnhbiếtrồi.

- Hứa với mình đi.

- Không được.

- Vì sao?

- Mình chỉ nói là mình sẽ cố gắng. Nhưng nếu không còn cách nào khác, mình vẫn sẽ làm như vậy thôi.

- Cái đồ...

Linh lại phồng má lên tức giận.

- Thôi được rồi, giờ bạn về dẹp ngay cái hệ thống nhà hàng kia đi!

- Ở sao vậy?

- Còn hỏi làm sao nữa à! Mau dẹp đi!

- Làm sao để đẹp?

- Cho phá sản đi!

- Làm sao để phá sản? Vậy những đại lý đó biết làm sao?

-Không phá sản được, vậy thì bán đi!

- Bán cho ai?

- Ai có tiền thì bán cho người đó!

-Bamua!Bamua!

Đúng lúc này, Trần Thịnh chẳng biết từ đâu chui ra.

- Ôi, công ty khởi nghiệp của con gái yêu, làm sao lại bán cho người ngoài được chứ?! Con gái có năng khiếu kinh doanh như vậy, ba mừng lắm! Ba sẽ mua lại, giá bao nhiêu con cứ hét, ba đồng ý hết...

- Tôi không có biết! Hai người tự nói chuyện với nhau đi!

Rầm!!

Linh lạnh lùng buông ra 1 câu, sau đó bước vào phòng, đóng sập cửa lại.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 340: Điều Là Vô Nghĩa?

Sau khi nghỉ Tết, cũng là lúc bắt đầu đi học lại. Ngày hôm nay, như mọi ngày, Văn lại tới trường. Mấy tháng nay nó đã quen đi học một mình, không còn anh Quang chạ ybộ cùng, không còn bác Itou chạy đi mua đề cùng.

Anh Quang sau một quãng thời gian thoắt ẩn thoắt hiện, nay đã trở về ngồi trong quán. Văn nhàm chán bấm điện thoại như mọi khi.

- Chuyện bác Itou thì sao hở anh?

- Sao?

- Anh có nghĩ bác ấy là hung thủ không?

- Không.

- Anh có bằng chứng không?

- Có thì sao mà không có thì sao? Chứ mà hứng thú đi điều tra vụ này hở?

- Vâng.

-

Vậy thì tốt. Anh mà sẽ không can thiệp nữa, chúc cứ tự do điều tra đi. Chỗ nào vương mắt cứ hỏi anh.

- Em đang nghĩ xem nên bắt đầu từ đâu. Em có nghe qua mô tả về những vụ án mạng, sau đó có tìm lại các số báo để đọc. Em nghĩ chi tiết vụ giết người ở khu biệt thự phía Tây khá thú vị.

-Ồ, thú vị ư sao? - Quang giãi vờ hứng thú.

- Khu đó được bảo vệ khá cẩn mật. Có camera an ninh ở khắp nơi. Hiện trường vụ án còn có nhiều cảnh vệ canh gác. Hung thủ lén lút giết chết một cảnh vệ, sau đó trong lúc chưa bị phát hiện, đột nhập giết chết nạn nhân, sau đó trốn thoát. Cũng từ vụ án này, mà bác Thạo đưa ra kết luận, hung thủ chỉ có thể là người cùng sống trong khu nhà, sau đó qua đường sân thượng ám sát nạn nhân.

- Ừm.

- Em nghĩ nên tìm hiểu kỹ hơn vụ án này. Nhưng em sợ khu biệt thự phía Tây nguy hiểm như vậy, không dễ đi vào.

- Nên chú mày muốn nhanh giúp đỡ hả?

Văn lắc đầu.

- Chưa tới lúc bế tắc thì em không muốn nhờ vả đâu.

- Được! Được lắm! Vậy cô lên!

Sau đó Quang lại rung đùi ngồi chơi điện thoại. Nếu thằng Văn thích điều tra tới vậy, thì cho Takezawa ngồi tù thêm ít lâu cũng được.

Nghĩ cũng tội, mà thôi cũng kệ. Cuộc sống trong tù không quá dễ chịu, nhưng cũng không phải là không thể chịu nổi. Nhìn vẻ mặt tươi tốt của Takezawa là đủ biết.

- Xem ra anh ở trong tù vẫn rất thoải mái?

Takaki vừa ngồi xuống ghế, đã nói qua kính ngăn cách. Phía sau lớp kính, chính là Takezawa trong bộ áo tù đen trắng.

Sau kì nghỉ Tết, trại giam mới bắt đầu mở cửa cho thăm nuôi.

-Khamkhổlâuđãthànhquenrồi.-Takezawakhôngvuikhôngbuồnđáplại.

-Anhkhônggiậntôisao?

- Nếu ai gây tai họa cho tôi cũng khiến tôi tức giận, thì chắc giờ này tôi đã hận cả thế giới rồi.

- Pffff!!

Takaki phì cười. Cái tên này sau 20 năm, vẫn chọc cô cười y như ngày bé.

- Quả nhiên Noboru senpai nói rất đúng, anh dù có chịu bao nhiêu tai họa thì vẫn lương thiện như vậy.

-TôiđangmuốnhỏicôvềtênNoboruấyđây.

-Anhbiếtanhchẳngrõhơntôidósao?

- Đã 20 năm rồi, bố ai mà nhớ được? Cô nghĩ đời tôi đi qua biết bao nhiêu vùng đất? Gặp biết bao nhiêu là người? Sống sót qua bao nhiêu là tai họa? Chỉ là 1 sư huynh đồng môn từ thời xa lắc, bố ai mà nhớ rõ được. - Takezawa làu bàu.

- Pffff!! - Takaki lại cười. - Anh ta coi anh là đối thủ đáng gờm nhất cuộc đời, còn anh thì chả nhớ gì về anh ta? Phũ quá vậy!

- Đối thủ? Bộ tôi đã gây thù gì với hã à?

-

Khôngcó.Nhưngchẳngbiếtvisao,AsahinaNoborusenpaibịámảnhvềanh.Anhta vừangườngmộanh,vừaghenghétanh,vừamuốnsodovớianh.Cáchđâyhiềună m,chatôitừngbắtgặpanhtamặclạinhữngbộquầnáocủaaanh,vừabắtchướcđiệubộ củaaanhtronggương,vàtựđộcthoạivớicáibóngcủamình.

-Ewww!!Đồbệnhhoạn!

-

Chínhchacũngkhônglýgiảinổi.Asahinasenpailàmộtngườicótưchấtvôcùngcao, họcmộtbiếtmười,thậmchíchỉcầnnhìn1lầnlàbắtchướcyhệt.Chỉcầnnhìnchabiể udiễnKabuki1lần,anhtađãcóthểlàmlạinyhưmộtNghệnhâncâncính!
Độc môn Vô Diện củ a cha, anhta cũng tự mình học lỏm được! Kiếm thuật cũng thế. Một nhântàinư vậy, chẳng hiểu sao lại bị ám ảnh bởi tên bắt tàixấu người xấunếtxấucả sớ mạng như Itou Takezawa...

-Ehèm! Sự phũ phàng không nói vậy đâu. Là cô tự bị à thì có.

- Ai thêm bịa với anh! Senpai học được thuật Vô Diện, cha cũng tặc lưỡi cho qua, nhưng anh ta bắt đầu chế lại gương mặt của anh hồi còn trẻ, đeo vào, rồi tự mình diễn lại trò độc thoại ngày trước. Tới lúc này thì cha đã cảm thấy có gì không ổn, thế rồi...

- Hẳn ta lấy mất thanh kiếm đỏ quạch kia?

- Đúng thế. Đó là cây Cực Phẩm Ma Kiếm mà cha đã niêm phong từ lâu.

- Anh nhớ Thánh nhân Fujiwara Tadatoshi chứ? Ông tổ của nghề rèn kiếm Phú Sơn. Học trò của ông ta, có một người tên là Gassan Kanenaga, là thợ rèn kiếm bị nguyên rửa ấy. Những thanh Cực Phẩm Ma Kiếm trôi nổi trong thị trường đen, nghe đồn đều là tác phẩm của ông ta. Ông ta rèn nó dựa trên hình mẫu từ những thanh Cực Phẩm Thần Kiếm của thầy mình.

- Ngang với Cực Phẩm Thần Kiếm?

- Đúng thế. Chất lượng ngang nhau. Nhưng vì Cực Phẩm Ma Kiếm khiến chủ sở hữu gặp nhiều tai họa, nên hiện nay đều đã thất lạc, ít ai biến đến. Chỉ có một thanh kiếm được cha niêm phong rất kĩ càng.

- Tên nó là gì?

-Họa Vận Kiếm.Nguyên mẫu của nó, chính là Hủy Vận Kiếm của dòng họ Itou!

-!!!!

Tới đây, Takezawa trợn mắt há mồm. Hắn cảm thấy như sét đánh ngang tai.

Họa Vận Kiếm, Cực Phẩm Ma Kiếm, mang lại tai họa cho chủ nhân?

Chung một nguyên mẫu, vậy tức là đúng như tên Noboru đã nói, là một cặp?

Vậy thì lấy gì để xác nhận cái nào là Ma Kiếm, cái nào là Thần Kiếm?

Lẽ nào Hủy Vận Kiếm mà hắn luôn mang bên người, mà dòng họ hắn giữ gìn 300 năm qua, là...

Họa Vận Kiếm?

Chỉ là một phỏng đoán thoáng qua, nhưng đủ khiến toàn bộ lý niệm sống, toàn bộ những năm tháng đấu tranh, toàn bộ những kiên trì, toàn bộ cuộc đời của Takezawa trở thành vô nghĩa.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời, hắn tuyệt vọng, hắn bỏ cuộc, hắn sụp đổ.

Takezawa trợn mắt tựa vào lưng ghế, gương mặt trống rỗng mất hồn.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 341: Đang Cần Nhân Lực

Vương Thành Văndấy!

- Suyt! Kệ nó đi! Đừng dây vào nó!

- Dây vào nó chẳng có gì hay ho đâu! Thằng đó máu lạnh lắm, lại mang theo toàn tai ương.

- Nó mạnh lắm đấy, nhưng cũng khó gần nữa. Tốt nhất là đừng lảng vảng xung quanh nó.

...

Ngày đầu tiên đi học lại, Văn nghe những tiếng xì xào bàn tán. Mọi ánh mắt đều nhìn chòng chọc vào nó.

Cô độc một mình, nó cũng đã quen, nhưng bị người ta nhìn vào rồi bàn tán như vậy, vẫn là lần đầu. Nó cóaitự nhiên được trong hoàn cảnh như vậy chứ. Nó thấy hơiin gứagáy.

Mỗi lần nó đưa mắt nhìn vào ai, người ta lại lảng tránh ánh mắt nó. Nơi nó đi qua, người ta cố tình tránh xa.

Hồi còn học dốt, nó từng nghĩ rằng vì nó học dốt mà mọi người xa lánh nó. Tới lúc nó đi thi được điểm cao như vậy, người ta vẫn xa lánh nó, vậy thì chuyện điểm số chả liên quan gì ở đây cả. Có những kẻ sinh ra đã không thể, và cũng không muốn hòa nhập với đám đông.

Nó từng hỏi anh Quang, đám đông là gì. Anh Quang nói, là một lũ ngu xuẩn.

Mẹ nó chạy ra vỗ đầu anh Quang một cái, mắng là toàn dạy nó những thứ vớ vẩn. Đám đông chính là cuộc đời. Cuộc đời này rất vô lý, và khắc nghiệt, nhưng cũng rất công bằng. Đối xử tốt với nó, nó sẽ đối xử tốt lại với ta, nhưng quay lưng lại nó, là nó cũng quay lưng lại với ta ngay.

Vấn chưa đủ lớn để hiểu hai người đó nói cái gì, trong mắt nó, đám đông, hay cuộc đời, cũng khó giải như một bài toán phức tạp, với quá nhiều biến số.

Nghe nói Hải Thành, tính cả các khu vực ngoại ô, có tất cả 100 triệu người. Vậy là bài toán “đám đông Hải Thành” sẽ có 100 triệu biến số. Mỗi biến số ấy lại thay đổi bởi hằng hà sa số những biến số nhỏ. Là vì con người ta có vui, buồn, giận, sợ, có lúc khỏe lúc yếu, tâm trạng luôn luôn thay đổi, có khi chỉ bởi vì thời tiết, có khi lại là do người khác tác động. Vì vậy, nắm được toàn bộ trạng thái của “đám đông Hải Thành”, là điều vô cùng khó khăn.

Không nói tới Hải Thành, mà chỉ là “đám đông Kinh Ngự”, với 5000 biến số, đã là chuyện vô cùng khó.

Không biết bằng cách nào, Nam Đế Vương Vũ Hoành có thể tính toán được những phản ứng của “đám đông Đại Nam”, “đám đông Vrahta”, “đám đông thế giới”, để có thể chinh phạt Vrahta mà vẫn được mọi người ủng hộ.

Khi nó hỏi anh Quang điều đó, anh ta chỉ cười.

“Nếu học vấn của Tâm Lý Học, mà có thể giải thích chỉ trong vài câu, vậy ai cần học Tâm Lý học làm gì? Nếu tâm lý con người có thể dùng Toán học mà tính toán, thì còn sinh ra bộ môn Tâm Lý học làm cái gì? Nếu thấy thắc mắc, thì lớn lên tự mình đi học Tâm Lý học đi”.

Nó thấy anh Quang giải thích vô cùng có lý. Nếu nó thấy thắc mắc, thì tự bản thân đi học thôi.

Nhưng đó là chuyện sau này. Giờ nó thấy mình còn một nhiệm vụ đáng được ưu tiên hơn. 6 tháng nữa, cũng là lúc kết thúc năm học Sơ trung đầu tiên của nó, cũng là thời hạn để nó điều tra vụ án của bác Itou.

Để có thể điều tra một vụ án, thứ nhất, cần nắm vững toàn bộ tình tiết và thu thập bằng chứng, thứ hai, là phải có đủ tri thức để xử lý những thông tin thu được, và đưa ra kết luận chính xác.

Yếu tố thứ nhất, thì đi thực tế hiện trường, đi hỏi những người liên quan là được.

Yếu tố thứ hai, thì cần vào thư viện dùi mài một phen. Khi liên kết những chi tiết trong vụ án lại, trường Kinh Ngự cũng là một trọng điểm cần điều tra. 2 nạn nhân (tạm gọi là vậy), Lê Huyền Vân và Vũ Đình Kiên đều làm việc tại nơi này. Mọi quan hệ và động cơ gây án của Vũ Đình Kiên, cũng bắt nguồn từ mối quan hệ đồng nghiệp tại Kinh Ngự. Điều này có nghĩa là, những người học tập hoặc làm việc ở Kinh Ngự sẽ biết rõ về mối quan hệ này.

Từ mệnh đề trước đó, cho rằng Vũ Đình Kiên không phải là hung thủ giết Lê Huyền Vân, thì gần như chắc chắn hung thủ gieo vạ cho Vũ Đình Kiên để đánh lạc hướng điều tra. Muốn vậy, hung thủ phải biết rõ rằng Vũ Đình Kiên đang theo đuổi Lê Huyền Vân. Cũng có nghĩa, hung thủ khả năng cao là người trong trường.

Vụ án xảy ra vào ngày đầu năm học, không loại trừ khóa lớp 12 vừa ra trường năm đó. Học sinh từ Sơ trung trở xuống có thể bỏ qua, vì trừ Vương Thành Văn ra, có lẽ không ai sử dụng được Bộc Phá Quyền.

Trường Kinh Ngự có khoảng trên dưới 5000 người, tính cả giáo viên và nhân viên là 1000 người. Vậy là số học sinh có 4000 người, chia làm 3

khối, Tiểu học và Sơ trung là 3000. Vậy là chỉ còn 1000 học sinh Cao trung, và 1000 nhân viên, giáo viên, thêm khối 12 năm ngoái, tổng cộng là hơn 2000 người.

Tất nhiên khoanh vùng đối tượng như vậy không phải là tuyệt đối, vì hung thủ không cần thiết là người trong trường Kinh Ngự, mà bằng một nguồn thông tin nào đó biết được chuyện của Vũ Đình Kiên và Lê Huyền Vân, cũng có thể xảy ra.

Nhưng khoanh vùng 2000 đối tượng vừa kể trên, vẫn là một thử thách tìm kiếm khá triền vọng.

Nếu có đủ nhân lực, thì rà soát 2000 đối tượng trong 6 tháng, không phải là không thể.

Tiếc là Văn hiện nay không có nhân lực, cũng không có thời gian để tự mình làm chuyện này.

-Đại ca!!

Ồ, vừa nói không có nhân lực, một thằng béo đã tự mò tới.

Khi Văn bị cả trường cô lập, vẫn có Phùng Huyết Cường kiên trì làm bạn nó. -Đại ca, chuyện này cứ giao cho em, đảm bảo sẽ hoàn thành!

Thằng Cường vỗ ngực, vẻ mặt nghĩa khí, hùng hồn nói.

- Thật chứ?

- Đúng vậy. Được biết đại ca muốn tìm ra kẻ giết cô Vân và vu oan cho thầy Kiên, em nguyện dù có thịt nát xương tan cũng sẽ giúp đại ca tới cùng!

- Vậy thì tốt.

-Đại ca có muốn nhờ Trần Tiểu Thư giúp không?

- Linh thì giúp thế nào được?

-Tiểu Thư có thể huy động rất nhiều nhân lực để giúp đỡ đại ca!

Văn lắc đầu.

-

Thủ phạm có thể là bất cứ ai. Đặc biệt là những người hoạt động trong thế giới ngầm. Tình hình Doanh cũng không ngoại lệ. Chuyện điềutràcàng bí mật càng tốt.

-Vậy em phải tìm kiếm hung thủ theo tiêu chí gì đây ạ?

- Từ từ rồi tao sẽ bổ sung thêm. Nhưng hiện nay cứ tìm theo tiêu chí này nhé: Giáo viên, nhân viên, hoặc học sinh Cao trung Kinh Ngự, biết Bộ Phá Quyền, có mối liên hệ với các tổ chức thế giới ngầm.

-Làm sao để biết họ có mối liên hệ với các tổ chức thế giới ngầm?

-Ta có ý tưởng này.

- Sao ạ?

- Gián.

- Gián gì cơ ạ?

- Gián dưới cống ngầm. Bọn họ biết rất nhiều đó. Những người ngầm làm việc cho các thế lực, hẳn phải có người biết.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 342: Hồi Kẻ Lạ Mặt, Người Là Ai?

Văn đăng kí học cấp tốc, tức là nó không cần lên lớp theo thời khóa biểu. Nó có thể học bất kì lớp nào nó thích, và tra cứu bất kì loại tài liệu nào trong thư viện.

Nó nghĩ rằng chương trình học toàn bộ các môn là rất nặng, nó sẽ phải nai lưng ra để học cho hết, nhưng 6 tháng này, nó hoàn toàn có thể hi sinh việc đi học để điều tra. Thời gian ở trên trường, nó quyết tâm vùi đầu vào thư viện.

Thằng Cường không phải học nhiều như nó, lại toàn là các môn thể chất, nên cũng rảnh. 2 đứa kéo nhau lên thư viện.

- 2 đứa cần tìm gì nào?

Bác thủ thư hỏi.

- Cháu muốn tìm các giáo trình liên quan tới điều tra hình sự. - Văn nói.

- Còn cháu muốn tìm danh sách nhân sự trường Kinh Ngự. - Cường nói.

- Ồ, 2 đứa còn nhỏ mà thích mấy đề tài lạ lùng quá nhỉ? - Bác thủ thư cười - Được rồi, đợi bác chút, để bác vào tìm. 2 cháu cũng ra máy tính tìm kiếm danh mục sách thử xem, có gì báo cho bác mã số.

Văn với Cường vừa ra chỗ máy tính, còn đang hí hoáy tìm cách tra cứu, bác thủ thư đã trở lại cùng mấy cuốn sách.

- Bác lấy nhanh quá bác nhỉ?

- Ủ. Bác từng nói, trí nhớ của bác rất tốt mà.

Cả buổi sáng hôm đó, 2 đứa hí húi đọc sách. Cường mở cuốn danh sách, cặm cụi chụp lấy từng trang một.

- Đại ca, làm sao để tiếp cận được mấy người ở dưới cổng ngầm đó?

- Tao đang nghĩ. Mà mày chụp tên tuổi thế này không ích gì đâu. Tra cứu mã số học sinh, rồi tìm ảnh của họ. Cần ảnh đi hỏi sẽ dễ dàng hơn. À mà, đừng chỉ tìm những người có điểm Thể dục cao.

- Sao vậy đại ca?

- Cũng có thể họ sẽ cố che giấu khả năng của mình. À mà khoan đã.

- Sao nữa ạ?

Văn giơ ngón tay chỉ vào một đoạn trong cuốn sách nó đang đọc. Giáo trình tâm lý tội phạm.

- Có những loại tội phạm mang tâm lý khoa trương. Những kẻ này thường có tuổi thơ không mấy vui vẻ, luôn bị chửi mắng, bạo hành, luôn bị so sánh với những thứ thấp hèn, không được tôn trọng, luôn bị chửi là ngu xuẩn. Tâm lý nín nhịn từ bé có thể được giải phóng một cách vô thức bằng cách gây tội ác khoa trương và dễ nhận biết.

- Em chưa hiểu?

- Thủ phạm giết người hàng loạt, luôn gây án theo cùng một cách, là dùng Bộc Phá Quyền đánh nát nội tạng nạn nhân. Thủ pháp như vậy lặp đi

lặp lại nhiều lần, như là một dấu hiệu đặc trưng, để mỗi khi hãn giết người, cả thành phố phải biết là “ta đã ra tay” vậy. Việc thực hiện những nhiệm vụ có độ khó cao, chứa nhiều thủ thuật phức tạp, nhưng cũng rất phô trương. Ví dụ như việc để xác chết của cô Vân tự đi bộ ra công viên rồi chết ở đó, không chỉ là một hình thức đánh lạc hướng điều tra, còn ẩn trong đó sự phô trương rõ rệt.

- Rồi sao nữa ạ?

- Một kẻ thích phô trương như vậy, hãn phải có một tuổi thơ khó khăn và bị bạo hành. Nhà hãn không giàu có gì, thậm chí là rất nghèo. Có thể có cha mẹ li hôn, ở với bố mẹ kế, hoặc mồ côi và được nhận nuôi, nếu không thì gia đình cũng không hòa thuận gì. Một kẻ có tuổi thơ như vậy sẽ có khao khát chứng minh bản thân rất mạnh.

Nói tới đây, Văn chợt ngừng lại.

Càng mô tả, nó càng cảm thấy như đang nói về chính mình. Liệu... nó có ham muốn chứng tỏ bản thân như vậy hay không?

- Tiếp đi đại ca.

- Ham muốn chứng minh bản thân như vậy, lại có năng lực vận động cao, liệu kẻ đó có muốn che giấu năng lực Thể dục của mình hay không? Hãn là không! Vậy nên, hãy khoanh vùng những học sinh hoặc giáo viên có thành tích cao môn Thể dục lại. Đồng thời, mày nên bỏ thời gian để hỏi thăm về gia cảnh của từng người trong số bọn họ.

-Ồ! - Cường như được khai sáng - Đại ca nói vậy, em lại liên tưởng ngay tới một người.

- Ai?

- Thầy Kiên.

- Vậy à?

- Vâng, thầy Kiên cũng có gia cảnh khó khăn lắm. Chỉ ở với mẹ.

- Nhưng mẹ thầy ấy có bạo hành thầy ấy không?

- Không. Hình như không. Hai mẹ con thầy thương nhau lắm.

- Nếu vậy thì không giống đâu. Mà dù sao thì thầy ấy cũng không phải là hung thủ.

- Học sinh và giáo viên có thành tích Thể dục cao có rất nhiều, em còn phải xem danh sách của những năm học trước nữa. Rồi tìm hiểu gia cảnh của từng người, khá là mất thời gian đây.

- Không sao. Trong vòng 6 tháng tìm ra là được.

Cường bậm môi gật đầu. Dù nó còn công việc học hành, nhưng vì nghĩa quên thân, đã hứa là phải thực hiện tới cùng.

“Năm được tâm lý của kẻ phạm tội, cũng là một dấu hiệu của một nhà điều tra giỏi. Nếu có thể đặt mình vào vị trí của tên tội phạm, tự mình tái hiện lại quá trình diễn biến tâm lý của hắn, hoàn toàn có thể thực hiện tiến trình điều tra khác với bình thường, suy từ nguyên nhân tới kết quả, chứ không phải từ kết quả mới lần tìm lại nguyên nhân.”

“Muốn vậy, nhà điều tra cần dựa vào những thông tin mà mình thu thập được về kẻ phạm tội, từ đó phác họa nên một chân dung đầy đủ nhất về kẻ đó”.

Văn gấp sách lại. Nó nhắm mắt cố tưởng tượng.

Trong bóng tối, một kẻ đứng đó. Không rõ gương mặt, hình dáng, cũng không rõ cả giới tính. Nhưng rất có thể là đàn ông. Hắn có một tuổi thơ buồn tẻ, bị bạo hành, bị mắng chửi, nghèo khó. Nếu vậy, những năm

tiểu học, khi đi học, hắt bạn bè hắt sẽ xa lánh hắt, coi thường hắt. Thầy cô cũng không coi trọng hắt. Năng lực của hắt không được ai công nhận. Cũng giống như Văn vậy.

Người là ai, hồi kẻ có thời niên thiếu giống hệt ta kia?

Văn lẩm bầm tự hỏi.

Trong cuốn sách Văn học lý trí của thầy Nguyễn Mạnh đã viết.

“Phàm là mọi vật trên đời, đều xảy ra có lý do của nó. Và những lý do giống nhau, luôn dẫn tới những kết quả giống nhau. Nếu ta không thể nào miêu tả nổi một sự vật mà ta không biết, thì thay vào đó, hãy tìm kiếm những yếu tố cấu thành nên nó, và mô tả một sự vật khác cũng cấu thành từ yếu tố đó mà ta có thể biết.”

Nếu ta chính là hung thủ thì sao? Nếu 5 năm, 10 năm nữa, một đứa trẻ hiền lành và nhút nhát như ta trở thành 1 kẻ giết người tàn nhẫn, vậy thì... nguyên nhân gì có thể khiến ta trở nên như vậy?

Văn lẩm bầm tự hỏi câu hỏi này. Nó để mặc thẳng Cường ngồi đó tra cứu, nó bước ra ngoài thư viện.

Nếu bản thân ta chính là chìa khóa để giải mã kẻ trong bóng tối kia, thì ta phải khai thác bản thân ta cho thật triệt để.

Khoanh vùng trong trường Kinh Ngự, khai thác chính mình, đó là 2 hướng điều tra mà Văn vạch ra. Nó vẫn còn những hướng điều tra khác. Tìm hiểu hiện trường. Tìm kiếm nhân chứng. Tìm cách lấy được thông tin từ những con gián.

Nó rất ngại phải nhờ vả tới ai đó, vì hiện giờ hung thủ có thể là bất cứ ai, thậm chí hoàn toàn có thể là Trương Minh Quang. Kẻ có tuổi thơ đầy

đau khổ, lại muốn phô trương, phải nghĩ tới anh ta đầu tiên. Nên nó chưa muốn phải nhờ vả anh ta nếu chưa thật sự bế tắc.

Nếu muốn xuống cống ngầm, nghe nói, cần có điểm số để giao dịch. Mà người từng kể với nó, đã từng sống dưới cống ngầm một thời gian, cũng từng tích được kha khá điểm số, là bác Itou.

Đi nhờ vả kẻ đang là nghi phạm bị tạm giam, hẳn là không bại lộ quá nhiều về quá trình điều tra nhỉ?

Nghĩ vậy, Văn lại chạy vào thư viện hỏi thằng Cường cách vào thăm tù nhân.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 343: Chửi Cả Nam Đế

Trở lại cái ngày mừng 1 Tết, 6 giờ sáng, Vương Tuyết Trinh lại đập cửa phòng làm việc của Vương Vũ Hoành mà vào, đã thấy hắc như thường lệ đang ngồi trên bàn làm việc.

- Má! Sáng mừng 1 mà đã ngồi làm việc rồi sao? Thằng điên cuồn này!

- Cô cũng vậy đó thôi. Sáng mừng 1 không đi chúc Tết bạn bè sao?

- Mà nhìn mặt tao mà nghĩ tao có bạn bè sao?

- Vậy còn họ hàng?

- Lão Tú đi hộ rồi. Thằng Quang cũng về rồi. Nghỉ Tết một ngày 30 là quá đủ rồi. Giờ đang công việc ngập đầu đây!

Wong Vũ Hoành chả thèm nghe bà cô càm ràm, hắc lại rút thuốc ra hút một điếu.

- Cháu vừa phái “người” ở Hải Thành đi kiểm tra một chuyến, hắc là sẽ có tin báo về sớm thôi.

- Cái chuyện mà thằng Trần Thịnh phun ra ấy hả?

- Đúng vậy. Nếu đúng như lời hắc nói thì một mỗi lần 6 giờ sáng ngày hôm đó, Phan Văn Dũng ngáp ngáp dài bước ra bờ biển. Làm Ám Hành Quân vinh quang mẹ gì đâu chứ, đã phải che giấu danh tính, chả được ai hâm mộ, công việc lại mệt mỏi khó khăn nguy hiểm.

Phan Văn Dũng chỉ là một trong rất nhiều người tình nguyện gianhập Âm Hành Quân Đoàn. Cũng giống như các thiếu niên khác sẵn sàng dấn thân vào trở thành sát thủ cho các tổ chức ngầm, đối với hắn, Âm Hành Quân Đoàn cũng chỉ là một tổ chức ngầm như vậy, có điều cao cấp hơn mà thôi.

Cuộc đời này là vậy, học phải đi đôi với hành. Cùng học giỏi như nhau, kẻ may mắn thì có thể quang minh chính đại lập nghiệp, kẻ kém may mắn thì phải làm những công việc mờ ám. Bọn họ dù có học giỏi tới đâu, xét cho cùng, cũng chỉ để đem mớ kiến thức ấy ra kiếm miếng cơm.

Nói là tự nguyện, nhưng không phải cứ muốn tự nguyện là có thể trở thành Âm Hành Quân. Dễ như vậy thì thanh thiếu niên cả nước đã đua nhau làm Âm Hành Quân rồi. Là Vương tộc chủ động liên hệ với hắn.

Năng lực, chiến lực, kinh nghiệm, tất cả đều có thể đào tạo, duy chỉ có thiên phú là mãi mãi không bao giờ có được. Muốn trở thành Âm Hành Quân, thiên phú mới là điều quan trọng nhất. Mà thứ thiên phú bọn họ yêu cầu, là sự mờ nhạt.

Âm Hành Quân Đoàn là tổ chức do Âm Hành Sứ Giả đời đầu tiên lập ra từ 3000 năm trước, tiêu chí này cũng là do vị ấy đặt ra, duy trì tới tận ngày nay. Quả thực, một kẻ bất tài nhưng ngấm ngấm thu thập thông tin, còn hữu dụng hơn một kẻ giỏi giang mà dễ bị bại lộ.

Cùng học với Phan Văn Dũng, còn có những thiên tài như Trần Thiên Anh, như Lý Thanh Long. Nhưng chắc 100 phần trăm là hai tên này đến mùa quýt cũng không được tuyển dụng làm Âm Hành Quân. Lý Thanh Long thích phô trương, còn Trần Thiên Anh thì quá nổi bật.

Phan Văn Dũng cũng chỉ là một học sinh có gia cảnh vừa phải, bố mẹ đều là dân lao động, tay làm thì hàm nhai, tay quai thì miệng trẻ. Hắn không có thể nào vu choikhông ông longhĩ tới hết đời học sinh, vì hắn còn 3 đứa em nhỏ. Tới khi bố mẹ hắn về hưu, toà

nh bộ gia đình trong cây vào hăn. Vì vậy, Âm Hành Quân Đoàn quả là một lời mời gọi lý tưởng.

Mỗi Âm Hành Quân đều phải trải qua huấn luyện kham khổ, cái này thì ở đâu cũn vậy, nhưng công việc của bọn họ khác nghiệp thơn cáctổ chức khác rất nhiều, vì bọn họ phục vụ Vương tộc. Phục vụ Vương tộc luôn được xếp hạng là top 5 công việc khác nghiệp nhất thành tinh. Nhưng bù lại, gia đình bọn họ được hưởng đãi ngộ vô cùng đầu huề, ngang ngửa với một ông Thiểu tướng.

Đãi ngộ thì đầu huề, hình phạt cũng nặng nề không kém. Vương tộc chả đòi hỏi gì nhiều ở người, chỉ cần 2 điều duy nhất: hữu dụng, và trung thành. Kẻ phản bội luôn có kết cục rất thảm. Thứ chính sách cây gây và củ cà rốt này phát huy tác dụng hơn mọi lời thề thốt: Âm Hành Quân trung thành còn hơn cả chó.

Phan Văn Dũng tình cờ là một Âm Hành Quân hoạt động ở Hải Thành, vì vậy hắ n được gia thêm nhiệm vụ để mắt tới Vương Thành Văn. Thân phận củathằng này, hắ n đã sớm nắm được.

Mánó chứ, con vua thì lại là vua, quậphá đủ điều rồi lại có người bảo hộ. Cuộc đời thật là bất công mà!

Vừa có tài năng thiên bẩm do di truyền, vừa có gia thế khủng, cuộc đời như vậy còn cái đểch gì để lo nghĩ nhỉ? Để được đầu thai một cuộc đời như thế, Phan Văn Dũng chấp nhận một trăm kiếp sau làm trâu làm ngựa cũng được. Thích đâm ai thì đâm, thích cướp củai thì cướp, thích nói gì thì nói, thích làm càn là làm càn. Rồi mọi hậu quả lại có ông bu dọn dẹp. Mẹ nó chứ!

Rửa thầm trong bụng là vậy, nhưng cho kẹo hăn cũng không dám lơ là nhiệm vụ. Đối với hăn, thằng Văn không chỉ là Thượng đế, mà còn là bố củathượng đế, là người mà hăn phải đội lên đầu. Đời mà, chịu vậy.

Hôm nay hấn có nhiệm vụ khác. Một nhiệm vụ mà hấn cũng chả hiểu ra làm sao, mà lại do chính ngài Nam Đế chỉ thị.

Bắt một con thuyền ra biển, tới tọa độ X nào đó, kiểm tra tình hình.

“Kiểm tra tình hình quá gì mới được nhỉ?
Sao không gọi bọn Hải quân ra rà soát một lượt?
Bọn đó ăn rồi chớ chứ có làm cái để chửi đâu?”

Phan Văn Dũng là kiểu người nghe lời không thua một con cún, nhưng trong óc thì chưa bao giờ thiếu những suy nghĩ bất cần. Tất nhiên, hấn chỉ dám bất cần trong suy nghĩ, chứ cho kẹo cũng không dám tỏ thái độ với cấp trên. Thậm chí, chửi thầm Nam Đế cũng chưa phải là hấn chưa từng làm.

Lúc này, các đoàn thuyền đánh cá đã về hết. Ai ai cũng phấn khởi vì dạo này đánh bắt khấm khá hơn hấn. Hấn nghe loáng thoáng như thế.

“Bà mẹ nó! Giờ này làm gì còn ai cho đi nhờ thuyền ra khơi nữa?! Bà mẹ thằng Nam Đế quan liêu này, mày ra lệnh cho bố mày sớm hơn một tí không được à? 6 giờ sáng mới gửi mail chỉ đạo, đúng là cái loại ngồi máy lạnh mà chỉ tay 5 ngón. Bà mẹ nhà mày!”.

Vương Vũ Hoàn mà nghe được suy nghĩ của thuộchạtincần như thế này, chắc cũng cần phải lười. Rất may, Phan Văn Dũng chỉ là kẻ suy nghĩ và hành động khác nhau một trời một vực.

Đúng lúc chán nản vì không biết làm sao để ra khơi, hấn chợt nhìn thấy một ông bác ung dung nhảy lên con thuyền nhỏ, chuẩn bị cởi neo.

- Bác gì ơi! Đợi đã! Đợi đã! Cho con đi nhờ với!

-Ồ! Được thôi. Thích ra khơi à?

- Vâng, bác chở con ra chỗ biển xa xa đằng đó được không?

- Ồ, chả biết anh bạn trẻ muốn ra đó làm cái gì, nhưng được thôi, thuyền có một mình ta, chở thêm một người cũng đâu mất gì.

-Con cám ơn bác nhiều lắm! Mà sao giờ này bác mới ra khơi vậy?

- Ồ, biển chỉ có một mình ta, ra khơi lúc nào mà chẳng được. - Ông bác này bật cười toe toét.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 344: Ra Biển

Con thuyền nhỏ cứ như vậy dập dềnh bời rak hơi. Ông lái thuyền haitay khuya máichèo, vừangânngahátvàicâu hò, dáng vẻ vô cùng yêu đời. Trên cao, những đàn hải âu bay lượn kẻu chiêm chiếp. Gió biển thổi mát mẻ.

- Dạo gần đây cá tôm nhiều phết bác nhỉ?

Phan Văn Dũng vừa đưa mắt nhìn xuống biển, vừa tìm đề tài bắt chuyện.

- Đúng vậy. Dạo này không phải mùa nước lên, mà chẳng hiểu sao nhiều cá bơi vào bờ như vậy.

Phan Văn Dũng dù gì cũng là người sinh ra ở đất Hải Thành. Người Hải Thành mà không biết gì về biển thì cũng hiếm thấy. Hãn chỉ đang thắc mắc, lần này Nam Đế ra lệnh cho hãn ra biển thám thính, là thám thính chuyện gì. Ngoài xa kia khoảng vài hải lý, chính là Hạm đội 7 đang đóng quân.

Hãn mở điện thoại ra, bắt lấy mạng không dây của Hạm đội 7, nhập mật mã đặc biệt mà chỉ hãn mới có. Dùng mạng của Quân đội là an toàn nhất, bảo mật nhất. Thậm chí đến cả chuyên viên của Hạm đội 7 cũng không thể biết hãn đang dùng ké. Hãn bật tọa độ GPS, đối chiếu vị trí của mình, chỉ còn cách địa điểm trong chỉ thị không xa nữa mà thôi.

- Bác chèo qua hướng kia hộ cháu được không ạ? Đi một quãng nữa thôi.

- Lạ thật.

- Sao vậy ạ?

- Nước ở quanh đây không bình thường.

Ông lái thuyền vừa nói, vừa đưa tay xuống nước.

- Thời tiết lạnh thế này, dù có là nước biển, cũng không cao hơn 25 độ. Đây lại là nơi có dòng hải lưu Đông Nam chảy qua, nhiệt độ càng phải thấp hơn nữa. Từ hướng Đông Nam, cũng phải có cá mòi trắng bơi qua, nhưng này giờ không thấy một con nào. Nước biển này ít nhất cũng phải 27, 28 độ.

Người đàn ông này có vốn hiểu biết về biển khiến Dũng phải kinh ngạc. Dẫu biết một ngư dân bám biển lâu năm luôn hiểu rất rõ về biển, nhưng mang những kiến thức đầy tính học thuật như vậy lại là một chuyện khác.

Nói rồi, ông ta đứng lên, quay mặt ra hướng gió, giật giật mũi người vài cái.

- Thật là lạ. Từ năm ngoái tới giờ, biển đã càng ngày càng trở nên kỳ lạ.

- Năm ngoái?

- Đúng thế. Từ lễ Tiễn Biển năm ngoái. Con tàu được dùng trong lễ, bị thả ra biển, rồi bị đốt cháy. Nó cũng bơi về hướng này, rồi mới chìm xuống nước.

Phan Văn Dũng giật mình. Lễ Tiễn Biển năm ngoái, cũng như mọi năm, người dân cũng đã quá quen thuộc nên chẳng ai quan tâm quá nhiều. Nhưng không phải ngẫu nhiên mà Nam Đế sai hăng tới đây điều tra. Hẳn phải có điều gì không ổn.

- Mẹ nó!

Ông lái thuyền bỗng nhiên chửi bậy một câu, hai tay bỗng bắt lấy hai mái chèo, gồng hết cơ bắp lên bẻ lái.

- Sao vậy?

Phan Văn Dũng thở thoải mái. Không cần ông trả lời, hắn đã hình thấy cách đó không xa, một cái sừng, hai cái sừng, ba cái sừng... tổng cộng là 8 cái sừng nhô lên khỏi mặt biển.

Nơi đây lại là lãnh thổ của Cá thu 8 sừng. Cực phẩm Hung thú! - Vào đi!

Thiên Anh bước vào. Phan Thành đã ngồi đó, uể oải mệt mỏi. Một đợt hành động, đội số 1 bị phục kích tan tác, tuy hoàn thành được nhiệm vụ truy diệt kẻ phản bội, nhưng lại để mất tới 2 tâm phúc, bảo sao Phan Thành không suy sụp?

Sát thủ mạnh nhất Số 1 đã chết, quân sư hữu dụng nhất Số 2 cũng đã chết. Một kẻ mạnh mẽ như Số 1, còn có thể đào tạo được thêm, nhưng một kẻ thông minh và trung thành như Số 2, thì biết bao giờ mới có được?

Phan Thành giương cặp mắt thâm quầng nhìn Thiên Anh. Kẻ đứng trước mặt gã, thông minh thì có, mưu lược cũng nhiều, bản lĩnh không thiếu, nhưng lại chỉ thiếu sự trung thành và đáng tin cậy. Toàn đội bị phục kích tan tác, bản thân Thiên Anh cũng bị thương không nhẹ, thừa sống thiếu chết mà bỏ về được Hải Thành, nhưng như vậy càng khiến Phan Thành nghi ngờ hẳn.

Hắc Long ngoài mặt làm một doanh nghiệp buôn bán, nhưng nhiệm vụ chính vẫn là giữ gìn địa bàn Hải Thành cho thầy Phương. Toàn bộ công nghiệp đều dựa vào 3 đội Sát thủ, trong đó nòng cốt nhất vẫn là Đội 1. Số 2 không còn, tương lai của đội 1 cũng vô cùng mờ hồ. Tương lai của Hắc Long cũng vô cùng mờ hồ.

- Báo cáo về vụ việc ở Quảng Yên, cậu làm xong chưa?

- Vâng đây thưa anh.

Phan Thành tiếp nhận lấy báo cáo, vừa hỏi.

-

Cậu đã sống sót được khỏi cuộc tập kích của đám người thú, đã là thành tích rất đáng tự hào. Tôi muốn nghe cậu thuật lại chiến lược và năng lực của bọn chúng.

- Dạ thưa, nếu không nhờ Số 1 và Số 2 xả thân bảo vệ, em đã không thể nào thoát khỏi. Năng lực của chúng em cũng không được đối mặt. Em chỉ biết, kẻ cầm đầu bọn chúng tên là Phù Dung, có chiến lược vô cùng khủng khiếp. Chính hắn đã giăng bẫy Số 2, sau đó đánh bại Số 1...

- Phù Dung sao... Vũ khí của hắn là gì?

- Dạ thưa, không có. Là năm đấm. Nhưng năm đấm của hắn cũng rất đặc biệt.

Vừa nói, Trần Thiên Anh vừa vạch áo của mình lên. Ở vùng bụng của hắn, vẫn còn một mảng da bóng rục in hình một năm đấm.

- TuLaQuyền.-Phan Thành nói-

Dòng dõi Ngạ Quỷ, TuLaQuyền. Địa Hỏa. Ngân Băng. Liệt Lôi. Bachiêu đó kết hợp lại, tạo ra Tam Nguyên TuLaQuyền. Cậu rất may mắn khi tên đó chưa đạt tới đẳng cấp ấy. Nhưng trong một chiêu Địa Hỏa, còn sống sót trở về, đã vô cùng may mắn.

- Vâng.

- Vậy còn cánh tay cậu, đã khỏi hẳn chưa?

- Thưa anh, vài ngày là có thể tháo băng.

- Thôi được rồi. Cậu về đi. Có chuyện gì mình sẽ liên lạc sau.

“Quả nhiên, hắn ta vẫn chưa thể tin nhiệm mình.”

Thiên Anh trầm nghĩ. Dù có thiếu thốn nhân lực tới mức nào, Phan Thành cũng nhất quyết không sử dụng kẻ hèn không tin tưởng.

- Thưa anh.

- Sao?

- Em có một suy nghĩ này, muốn nói với anh.

- Nói đi.

- Em thấy Trần Thịnh có vấn đề.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 345: Đi Săn Hay Bị Săn

“Con mệnh hà Nam Đế chứ?! Mày bắt bớ mày đi vào chỗ chết thế này à?! Mệnh hà nó, bóclột sứcla động, chèn ép nhân viên, điều kiện lao động như cú tấy!!!!”

Phan Văn Dũng vừa bám chặt lấy mạn thuyền, vừa nghĩ trong đầu đủ mọi lời chửi rủa. Con thuyền lắc lư dữ dội, nước biển bắn tung tóe làm ướt hết người hắn, cay hết cả mắt hắn. Phía đằng sau là một con thủy quái khổng lồ lấp ló phía sau, 8 cái sừng không ngừng trời lên lặn xuống.

- Chạy mau bác ời! Chạy mau! Chết bây giờ!!

- Khỏi cần mày nói! Bác mày cũng chưa muốn chết!

Phan Văn Dũng cố trụ vững trên con thuyền lắc lư. Hắn quay đầu về phía đuôi thuyền, hai bàn tay ngưng tụ khí.

Hắn hít một hơi thật sâu, cố gắng điều hòa dòng chảy khí trong cơ thể.

Khí Công Sư, kết hợp Tự Nhiên Thuật, hòa dòng khí bản thân vào với dòng khí của trời đất. Đây vốn là một cảnh giới mà chỉ cấp bậc Tiến sĩ mới có thể làm được, nhưng Tự Nhiên Thuật là một ngoại lệ.

Dòng khí trong người hắn giờ như một tấm gương phản chiếu lại khí của trời đất, hắn đi động khí theo hướng nào, gió thổi theo hướng đó. Bàn tay hắn đưa lên không trung, chậm chậm làm một động tác đẩy. Thụ về. Rồi lại đẩy. Thụ về. Rồi lại đẩy.

Cứ như vậy, cả con thuyền như được một thế lực vô hình tiếp sức, phăm phăm lao về phía trước.

- Oa! Trò này hay quá à nha! Mà dạy cho bác với! Thế này chèo thuyền thật là sung sướng!

- Bác tập trung chèo đi! Còn chưa thoát đâu. Ồ...

Đúng lúc này, con cá thu bỗng nhiên không còn thấy đâu, biển lặng sóng ngừng.

- Mới chưa phải ngoài khơi, làm sao lại có Cực Phẩm Hung Thú ở đây?

Ông lái thuyền thở dốc, bắn khoản tự hỏi.

Phan Văn Dũng cũng thở ra một hơi. Hắn nhìn ngó xung quanh, bỗng nhiên thấy có gì đó rất lạ.

Ông lái thuyền cũng đã nhận ra.

Sao không khí nơi đây trở nên đỏ quạch như vậy? Cả bầu trời cũng biến thành màu đỏ.

Phan Văn Dũng nín thở nhìn xuống biển.

Chỉ xung quanh nơi này và imét mà thôi, toàn bộ nước biển chỗ này đỏ lòm như máu. Beep! Beep!

Tiếng báo tin nhắn gửi về, Vương Vũ Hoành chớp ngay lấy cái điện thoại. Sắc mặt hắn trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Không đợi Vương Tuyệt Trinh hỏi, hắn đã nói.

- Mật thám đã xác nhận, ở ngoài khơi Hải Thành, xuất hiện dấu hiệu Huyết Nguyệt Triều!

- Chết tiệt! Lão Nô! - Vương Tuyệt Trinh nói lớn.

- Vâng, có lão! - Tiếng lão Nô vang lên ngoài cửa.

- Gọi tên Nguyễn Hữu Dũng tới ngay! Không có nghỉ Tết nghỉ Tiệc gì nữa!

- Lão Nô! - Vương Vũ Hoành cũng lên tiếng.

- Dạ!

Chỉ thấy một tấm thiệp quăng ra ngoài cửa.

- Lão cầm lệnh bài này thay mặt ta triệu tập lão Liêu về đây!

- Liêu Khả Đại Tướng Lục Quân ạ?! Lão xin tuân lệnh!

Vương Tuyết Trinh cũng quay lại nhú mày nhìn Vương Vũ Hoành.

- Có chắc chưa vậy? Đại Nam có 5 vị Đại Tướng, mỗi lần triệu tập một người là đều có đại sự quốc gia. Nay cần tới 2 người ở Long Thành, là quá phô trương đấy!

- 2 người, cháu còn sợ hơi ít...

- Nghiêm trọng vậy sao?

-

Huyết Nguyệt Triều đáng lẽ vào năm nữa mới xuất hiện, nay lại đột nhiên có, mà chỉ là Huyết Nguyệt Triều, chứ không phải do Huyết Nguyệt. Đây là hiện tượng nhân tạo. Hắc Bạch Y Hội, cùng với Trần Gia, muốn đánh cược một lần đánh bại chúng ta. Nếu không ma chổng tập hợp lực lượng phá hủy kế hoạch của chúng, thì không kịp.

- Tối đa bao lâu?

- 6 tháng. Thậm chí là sớm hơn nữa, ta phải chuẩn bị xong.

- Lần này đánh lớn lắm sao?

- Chắc sẽ có vài triệu người chết.

- Mà chưa bao giờ giết nhiều người tới vậy phải không? Đã sẵn sàng rồi chứ?

Vương Vũ Hoành lại rút bao thuốc. Lần này hẩn bốc tới 3 điếu, cho cả vào mồm, rít một hơi thật dài thật dài.

- Cô nghĩ, cháu vẫn là thằng Vũ Hoành ngây ngô 12 năm trước sao?

Nếu người không ra tay, người sẽ trở thành nạn nhân.

Đi sẵn, hoặc là bị sẵn, chọn một mà thôi.

Vì thế giới tàn khốc này không cho phép người làm người lương thiện. Gia trang nhà họ Phạm. Lão Phương nằm dài trên võng, tên gia nhân đứng đó đung đưa cái võng, đều đều, đều đều.

Khắp gia trang, hoa nở ngào ngạt. Cây đào to bụi đặt chình ình trước sân.

Lão ngồi đó xem từng tấm thiệp chúc mừng. Xem một tấm, lão bĩu môi, rồi lại ném qua một bên. Bên tường, thiệp chúc Tết đã xếp thành núi.

- Thiếp của thằng Thịnh. Mẹ mà, chơi tao một võ, còn muốn chúc Tết tao!

Lão lại ném tấm thiệp đi.

- Thiếp của thằng Hoành! À mà đủ lông đủ cánh rồi, mà giỏi lắm! Hai đứa mà hè nhau chơi xấu tao!

Lại ném tấm thiệp.

- Cái mẹ gì đây? A thằng Thương! Thằng chó, đến mà cũng chơi tao! Được lắm!

Lại ném.

- Mẹ kiếp! Tao chỉ là một lão già khốn khổ, răng còn đeo đủ để nhai cơm, lưng thì còng đến nỗi đeo nhìn nổi mặt trời, cách cái lỗ có vài bước chân mà thôi, thế mà nào là Nam Đế, nào là Bắc Hoàng, hè nhau vào bắt nạt! Mẹ kiếp! Tao chỉ muốn được đi ăn bánh rán mà thôi, sao chúng mày khốn nạn vô lương tâm như vậy chứ?

Tên gian nhân vẫn mặt không biểu tình, như chẳng nghe thấy lời lão cảnh cáo, tiếp tục đi ra vòng. Đều đều. Đều đều.

- Nhưng mày có biết không, điều thú vị nhất của cuộc đời, là nhìn những đứa khác quần quai nỗ lực, để rồi lại rơi vào tuyệt vọng. Chúng nó cứ giãy giụa, cứ toan tính, đến cuối cùng, tao vẫn sẽ được ăn bánh rán mà thôi!

Võng vãng đi. Đều đều. Đều đều.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 346: Gửi Gắm

Rốt cuộc sau 2 tuần chờ đợi, Văn đã được vào thăm Takezawa. Nó là trẻ con nên không thể đăng kí thăm tù được, nó nhờ bố thằng Cường đăng kí hộ. Nếu nhờ bố của Linh, chắc chuyện này sẽ còn nhanh chóng hơn nữa, nhưng Văn không muốn Linh dấy vào việc này.

Itou Takezawa là nghi can đặc biệt, để thăm tù cần đợi xét duyệt khá lâu.

Đợi khoảng hơn 2 tiếng, Takezawa được dẫn ra phòng thăm nom. Nhìn ông bác mà Văn suýt nữa không nhận ra. Tiều tụy, hốc hác, già sọm đi.

Ở tù khiến người ta chịu nhiều khổ nỗi tới vậy sao?

- Văn đấy à?

-Cháu chào bác.Bác vẫn khỏe chứ?

-Mày nhìn bác thế này còn hỏi nữa à?Sao chú mày đi một mình vậy?

- Vì cháu có chuyện quan trọng muốn nói với bác.

-Ờm,chuyện gì?

- Bác có giết người không?

-Có.

Sửngsờmộchút.

- Thật chứ?

-Thật.Bôntấugianghồ,làmsaocóchuyệnhaitaykhôngnhúngchàm?

-Ýcháuhoilàbáccóphảilàhungthủgiếtngườihàngloạtkhông?

- Cái vụ án mà chúng nó buộc tội tao ấy hả? Không.

- Vậy bác có biết hung thủ là ai không?

- Mà dĩ tao đây à? Tao mà biết thì tao đã tố cáo nó rồi!

- Vậy cháu sẽ tìm ra kẻ đó.

- Hử?

- Tìm ra kẻ đó, chứng minh hắn là thủ phạm, vậy là bác vô tội.

- Mà dĩ không hiểu rồi Văn.

- Sao ạ?

-

Ngườiitanhổttaovàodây,khôngphảivìtaocó tội hay không có tội.Chỉlàgiếtvàimạng người mà thôi,ởHảiThànhmộtnàycóbaonhiềungười chết?

Cóbaonhiềuvụthanhtrừnghiệpbangphái?Baonhiềulầntranhgiànhđiạbàn?

Baonhiềuthểlựcđấudấnhau?

Đừngnói mộtkẻgiết người, chứ là hàng trăm tên, cũng chả ai rảnh đi quan tâm.Ngày xưa bác cũng gây thơn hừm vậy, cứ nghĩ rằng tòa án và cảnh sát sinh ra để bảo vệ người dân, trừng trị kẻ ác, nhưng sa này mới hiểu, không phải như vậy.

- Vậy những thứ đó sinh ra để làm gì ạ?

- Để gìn giữ trật tự. Chỉ vậy thôi. Thứ trật tự chi phối mọi điều. Khi các băng nhóm cần không gian để hoạt động, để thanh trừng, thì cảnh sát chỉ đóng vai kiểm chế, không để bọn đó đi quá xa. Nhưng khi dư luận bức xúc, người dân lo ngại, thì đem một tên giết người ra chặt đầu thị uy. Đó là hiến tế. Hiến tế một người để làm yên lòng vạn người. Những kẻ mày nhìn thấy bị đem ra xét xử, chỉ là một phần rất nhỏ của tảng băng trôi mà thôi. Tao là kẻ ác hay không không quan trọng, lần này tao cũng chỉ là kẻ xui xẻo bị chọn để đem đi hiến tế. Mà đời tao vẫn luôn xui xẻo như vậy mà.

- Ừm, có thể bác nói đúng, nhưng bác nói về tính mạng của mình mà hời hợt như vậy sao?

- Cuộc đời tao từ khi ra đời tới nay, toàn bám víu vào những điều dối trá và ngu xuẩn. Đến giờ tao mới biết mình ngu xuẩn tới mức nào khi tin tưởng vào thanh kiếm khốn nạn đó. Lời nguyện rửa đã bám vào cả gia tộc tao, ngấm vào trong máu tao, ăn vào trong gen của tao, thử hỏi tao làm sao thoát khỏi? Hai mươi năm! Hai mươi năm chạy trốn, tới cùng trời cuối đất, cuối cùng, là vô nghĩa! Tao vẫn đeo thoát khỏi nó, hức hức hức.

Giọng hần nấc nghẹn. Takezawa đã gục mặt xuống khóc. Lần trước là khóc vì vui mừng, lần này là khóc vì tuyệt vọng. Đừng nói là cố hương bên kia đại dương, đến cuộc đời của chính mình, hần cũng thấy mù mịt.

Vấn đề nhìn ông bác khó nước nỡ như vậy, không nói lời nào. Nếu là phân tích logic, hần ông bác còn tự phân tích rõ ràng hơn nó. Nào là đừng bỏ cuộc, nào là hãy cố gắng, mấy lời đó chẳng có nghĩa lý gì.

Nếu thật sự vấn đề năm mở một lời nguyện, thì trừ khi là xó bỏ được nó, nếu không cuộc đời ông bác chẳng bao giờ khác hơn.

Nhưng điều này chả liên quan quái gì tới việc nó điều tra vụ án.

- Điều này chả liên quan gì tới việc cháu điều tra vụ án.

Đợi Takezawa khóc xong, Văn nhìn thẳng vào mắt ông ta, thẳng thừng nói.

- Cháu cần bác giúp đỡ cháu điều tra vụ án này, chứ không phải là để giúp bác vượt qua sự xui xẻo. Xui xẻo hay may mắn, đều là cuộc đời của riêng bác, cháu không thể can thiệp.

Takezawa sửng sốt. Rồi sau đó, hắn bình tĩnh trở lại. Đúng vậy, có thể thoát khỏi kiếp nạn này hay không, là việc của hắn, thẳng thắn nói tới đây, làm muốn đến thì hãy giúp đỡ, với tư cách một người bạn.

Chuyện này là chuyện này.

Bạn bè hắn nhờ vả, hắn có giúp đỡ không?

Có.

- Được rồi, vậy anh muốn bác giúp những gì? Nên nhớ bác vẫn còn trong nhà lao nhé.

- Trước hết, bác kể cho cháu kỹ càng những chuyện bác đã trải qua, tính từ tháng 6 năm ngoái. Thứ hai, bác hãy kể cho cháu chi tiết hơn về công ngầm bên dưới lòng đất, làm thế nào để xuống đó, sinh tồn dưới đó, và lấy được thông tin dưới đó.

- Nhưng... công ngầm là nơi quá nguy hiểm. Một đứa anh có như này... không sợ sao?

-

Sợ chứ. Nhưng đừng nói là xuống công ngầm, dù là lên võ đài thi đấu, hay đi cứu người, cả hai cũng đều sợ hết. Phàm là đứng trước bất cứ chuyện gì, cháu đều sợ. Nhưng sợ, không có nghĩa là không làm. Vì nếu cứ sợ rồi không dám làm, thì cháu chẳng làm được điều gì cả.

Anh Thiên Anh đã từng nói với nó câu này, vào cái ngày cuối cùng của tháng 6 năm ngoái.

Những kẻ biết sợ hãi trước một sự kiện lớn, luôn là những kẻ chuẩn bị kĩ càng nhất.

Takezawa dẫn đo một chút.

- Được rồi. Có thể không cần xuống cống ngầm, vẫn tiếp cận được nguồn thông tin.

- Thật hả bác?

- Nhóc biết chợ đen chứ? Nối trực tiếp với cống ngầm, nhưng nằm trên mặt đất. Ta từng làm việc một thời gian ở đó.

Hắn lấy giấy bút trên bàn, viết trộm một dòng địa chỉ, rồi đưa qua khe kính cho thằng Văn.

- Đây là cửa hàng ta từng làm việc. Cứ nói là do Takezawa giới thiệu. Tuy nhiên mỗi quan hệ cũng không phải sâu đậm gì, tới đó xin chân chạy việc thì được, chứ muốn tìm hiểu được manh mối gì, đều do năng lực của nhóc.

- Cháu cảm ơn bác.

- Hơn nữa, nhắc lại cho nhóc rõ, thằng Quang cũng nói rồi đó. Ở Hải Thành chia ra làm nhiều thế lực, phổ biến nhất là Thanh Hải của thằng Quang, và Hắc Long của Phạm Thị, rồi Thịnh Doanh của bố cái Linh. Các thế lực nhỏ hơn đều về phe bọn này. Nhưng ngoài ra, dưới cống ngầm, còn có một tổ chức không về phe ai cả. Nghe Quang nói, là Bạch Y Hội và Hắc Y Hội. Nhóc cũng đã từng chạm trán. Hiện nay, nhóc có hai mối quan hệ khá quan trọng, là Trần Thịnh ba của Trần Phương Linh, và thằng Quang

quản lý của Thanh Hải. Nếu đến lúc bất khả kháng, nên nhờ cậy những mối quan hệ này. À còn nữa...

Takezawa lại hít hoáy viết vào một tờ giấy khác.

- Bác mày dù gì cũng từng là khách VIP ở Hội đấu giá. Mọi giấy tờ, thủ tục mà bác từng được phát, đều có ghi rõ ràng các thể lực lớn trên đất Đại Nam, và các thông tin khác, có thể chú mày sẽ cần. Cộng với đó là một loại thẻ để chi tiêu dưới cổng ngầm và trong chợ đen, tích hơn 10 ngàn điểm, và các vật dụng quan trọng khác, bác đều để trong tủ ở nhà hàng. Nhóc về phòng bác, tìm chiếc chìa khóa dưới chân giường trong góc, mở tủ với mã số này - Hấn chỉ vào tờ giấy - Tất cả những vật dụng đó, bác chưa bao giờ tin tưởng giao cho bất kì ai. Hi vọng sẽ giúp ích cho mày. Nếu bác còn nghĩ ra được gì thêm, sẽ nói cho cháu sau. Chúc cháu may mắn!

-Cám ơn bác.

Buổi viếng thăm này, thu hoạch nhiều hơn dự tính của Văn khá nhiều.

- Nào, giờ bác sẽ kể từ đầu, từ cái lúc có một ông già mời bác tới làm chuyên viên thẩm định đồ cổ...

=====

Không đề cử, không like, không comment, là tác drop thật đónha. Dạo này bận bị ỉm. Rốt cuộc sau 2 tuần chờ đợi, Văn đã được vào thăm Takezawa. Nó là trẻ con nên không thể đăng kí thăm tù được, nó nhờ bố thằng Cường đăng kí hộ. Nếu nhờ bố của Linh, chắc chuyện này sẽ còn nhanh chóng hơn nữa, nhưng Văn không muốn Linh dấy vào việc này.

Itou Takezawa là nghi can đặc biệt, để thăm tù cần đợi xét duyệt khá lâu.

Đợi khoảng hơn 2 tiếng, Takezawa được dẫn ra phòng thẩm nom. Nhìn ông bác mà Văn suýt nữa không nhận ra. Tiều tụy, hốc hác, già sọm đi.

Ở tù khiến người ta chịu nhiều khổ nỗi tới vậy sao?

- Văn đây à?

-Cháu chào bác.Bác vẫn khỏe chứ?

-Mày nhìn bác thế này còn hỏi nữa à? Sao cháu mà đi một mình vậy?

- Vì cháu có chuyện quan trọng muốn nói với bác.

-Ồm,chuyện gì?

- Bác có giết người không?

-Có.

Sửng sờ một chút.

- Thật chứ?

-Thật.Bôntấugiàng hồ,làmsaocóchuyệnhaitaykhôngnhúngchàm?

-Ýcháu hỏi là bác có phải là hung thủ giết người hàng loạt không?

- Cái vụ án mà chúng nó buộc tội tao ấy hả? Không.

- Vậy bác có biết hung thủ là ai không?

- Mày đổ tao đây à? Tao mà biết thì tao đã tố cáo nó rồi!

- Vậy cháu sẽ tìm ra kẻ đó.

- Hở?

- Tìm ra kẻ đó, chứng minh hẳn là thủ phạm, vậy là bác vô tội.

- Mà không hiểu rồi Văn.

- Sao ạ?

-

Người tanh ổ ttao vào đây, không phải vì tao có tội hay không có tội. Chỉ là giết và im lặng người mà thôi, ở Hải Thành một ngày có ba nghìn người chết?

Có ba nghìn vụ thanh trừng bang phái? Ba nghìn lần tranh giành địa bàn?

Ba nghìn thế lực đấu đá nhau?

Đừng nói một kẻ giết người, chứ là hàng trăm tên, cũng chẳng ai rảnh đi quan tâm. Ngày xưa bác cũng gây thorn như vậy, cứ nghĩ rằng tòa án và cảnh sát sinh ra để bảo vệ người dân, trừng trị kẻ ác, nhưng sau này mới hiểu, không phải như vậy.

- Vậy những thứ đó sinh ra để làm gì ạ?

- Để gìn giữ trật tự. Chỉ vậy thôi. Thứ trật tự chi phối mọi điều. Khi các băng nhóm cần không gian để hoạt động, để thanh trừng, thì cảnh sát chỉ đóng vai kiểm chế, không để bọn đó đi quá xa. Nhưng khi dư luận bức xúc, người dân lo ngại, thì đem một tên giết người ra chặt đầu thị uy. Đó là hiển tế. Hiển tế một người để làm yên lòng vạn người. Những kẻ mà nhìn thấy bị đem ra xét xử, chỉ là một phần rất nhỏ của tảng băng trôi mà thôi. Tao là kẻ ác hay không không quan trọng, lần này tao cũng chỉ là kẻ xui xẻo bị chọn để đem đi hiển tế. Mà đời tao vẫn luôn xui xẻo như vậy mà.

- Ừm, có thể bác nói đúng, nhưng bác nói về tính mạng của mình mà hời hợt như vậy sao?

- Cuộc đời tao từ khi ra đời tới nay, toàn bám víu vào những điều dối trá và ngu xuẩn. Đến giờ tao mới biết mình ngu xuẩn tới mức nào khi tin tưởng vào thanh kiếm khốn nạn đó. Lời nguyện rửa đã bám vào cả gia tộc

tao, ngấm vào trong máu tao, ăn vào trong gen của tao, thử hỏi tao làm sao thoát khỏi? Hai mươi năm! Hai mươi năm chạy trốn, tới cùng trời cuối đất, cuối cùng, là vô nghĩa! Tao vẫn đeo thoát khỏi nó, hức hức hức.

Giọng hần nấc nghẹn. Takezawa đã gục mặt xuống khóc. Lần trước là khóc vì vui mừng, lần này là khóc vì tuyệt vọng. Đừng nói là cố hương bên kia đại dương, đến cuộc đời của chính mình, hần cũng thấy mù mịt.

Văn nhìn ông bác khóc nước mắt như vậy, không nói lời nào. Nếu là phân tích logic, hần ông bác còn tự phân tích rõ ràng hơn nó. Nào là đừng bỏ cuộc, nào là hãy cố gắng, mấy lời đó chẳng có nghĩa lý gì.

Nếu thật sự vấn đề nằm ở một lời nguyên, thì trừ khi là xóa bỏ được nó, nếu không cuộc đời ông bác chẳng bao giờ khác hơn.

Nhưng điều này chả liên quan quái gì tới việc nó điều tra vụ án.

- Điều này chả liên quan gì tới việc cháu điều tra vụ án.

Đợi Takezawa khóc xong, Văn nhìn thẳng vào mắt ông ta, thẳng thừng nói.

- Cháu cần bác giúp đỡ cháu điều tra vụ án này, chứ không phải là để giúp bác vượt qua sự xui xẻo. Xui xẻo hay may mắn, đều là cuộc đời của riêng bác, cháu không thể can thiệp.

Takezawa sửng sốt. Rồi sau đó, hần bình tĩnh trở lại. Đúng vậy, có thoát khỏi kiếp nạn này hay không, là việc của hần, thẳng thắn nói tới đây, làm sao để ông hần giúp đỡ, với tư cách một người bạn.

Chuyện này hoặc chuyện nấy.

Bạn bè hần nhờ vả, hần có giúp đỡ không?

Có.

- Được rồi, vậy nhóc muốn bác giúp những gì? Nên nhớ bác vẫn còn trong nhà lao nhé.

- Trước hết, bác kể cho cháu kĩ càng những chuyện bác đã trải qua, tính từ tháng 6 năm ngoái. Thứ hai, bác hãy kể cho cháu chi tiết hơn về cống ngầm bên dưới lòng đất, làm thế nào để xuống đó, sinh tồn dưới đó, và lấy được thông tin dưới đó.

- Nhưng... cống ngầm là nơi quá nguy hiểm. Một đứa anhóc như mày... không sợ sao?

-
Sợ chứ. Nhưng đừng nói là xuống cống ngầm, dù là lên võ đài thi đấu, hay đi cứu người, cháu cũng đều sợ hết. Phàm là đứng trước bất cứ chuyện gì, cháu đều sợ. Nhưng sợ, không có nghĩa là không làm. Vì nếu cứ sợ rồi không dám làm, thì cháu chẳng làm được điều gì cả.

Anh Thiên Anh đã từng nói với nó câu này, vào cái ngày cuối cùng của tháng 6 năm ngoái.

Những kẻ biết sợ hãi trước một sự kiện lớn, luôn là những kẻ chuẩn bị kĩ càng nhất.

Takezawa dẫn đo một chút.

- Được rồi. Có thể không cần xuống cống ngầm, vẫn tiếp cận được nguồn thông tin.

- Thật hả bác?

- Nhóc biết chợ đen chứ? Nối trực tiếp với cống ngầm, nhưng nằm trên mặt đất. Ta từng làm việc một thời gian ở đó.

Hắn lấy giấy bút trên bàn, viết trâm một dòng địa chỉ, rồi đưa qua khe kính cho thằn g Vắn.

- Đây là cửa hàng ta từng làm việc. Cứ nói là do Takezawa giới thiệu. Tuy nhiên mỗi quan hệ cũng không phải sâu đậm gì, tới đó xin chân chạy việc thì được, chứ muốn tìm hiểu được manh mối gì, đều do năng lực của nhóc.

- Cháu cảm ơn bác.

- Hơn nữa, nhắc lại cho nhóc rõ, thằng Quang cũng nói rồi đó. Ở Hải Thành chia ra làm nhiều thế lực, phổ biến nhất là Thanh Hải của thằng Quang, và Hắc Long của Phạm Thị, rồi Thịnh Doanh của bố cái Linh. Các thế lực nhỏ hơn đều về phe bọn này. Nhưng ngoài ra, dưới cống ngầm, còn có một tổ chức không về phe ai cả. Nghe Quang nói, là Bạch Y Hội và Hắc Y Hội. Nhóc cũng đã từng chạm trán. Hiện nay, nhóc có hai mối quan hệ khá quan trọng, là Trần Thịnh ba của Trần Phương Linh, và thằng Quang quản lý của Thanh Hải. Nếu đến lúc bất khả kháng, nên nhờ cậy những mối quan hệ này. À còn nữa...

Takezawa lại hí hoáy viết vào một tờ giấy khác.

- Bác mà y dù gì cũng từng là khách VIP ở Hội đấu giá. Mọi giấy tờ, thủ tục mà bác từng được phát, đều có ghi rõ ràng các thế lực lớn trên đất Đại Nam, và các thông tin khác, có thể chú mà y sẽ cần. Cộng với đó là một loại thẻ để chi tiêu dưới cống ngầm và trong chợ đen, tích hơn 10 ngàn điểm, và các vật dụng quan trọng khác, bác đều để trong tủ ở nhà hàng. Nhóc về phòng bác, tìm chiếc chìa khóa dưới chân giường trong góc, mở tủ với mã số này - Hắn chỉ vào tờ giấy - Tất cả những vật dụng đó, bác chưa bao giờ tin tưởng giao cho bất kì ai. Hi vọng sẽ giúp ích cho mà y. Nếu bác còn nghĩ ra được gì thêm, sẽ nói cho cháu sau. Chúc cháu may mắn!

- Cảm ơn bác.

Buổi viếng thăm này, thu hoạch nhiều hơn dự tính của Văn khá nhiều.

- Nào, giờ bác sẽ kể từ đầu, từ cái lúc có một ông già mời bác tới làm chuyên viên thẩm định đồ cổ...

=====

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 347: Chợ Đen

Nơi gọi là chợ đen, hóa ra chỉ là một khu chợ bình thường như bao khu chợ khác ở thành phố này. Thậm chí, Văn còn nhớ, nó từng dẫn “quân” đi chinh phạt cả cái khu này. Giờ khắp phố đều là Nhà hàng bình ổn giá.

Nó cầm tờ giấy, đọc điachi và tìm kiếm. Nhưng tìm mãi không thấy nơi mà bác ouchi. Hỏi người bên đường, chỉ được đáp lại bằng những ánh mắt dò xét. Chợt khi nó túm lấy một nhân viên Nhà hàng Bình ổn giá, đòi gặp quản lý. Quản lý nhìn thấy mặt nó thì gần hết nếp nhăn trên mặt mà cười rồ rồ. Hỏi han một hồi, mới biết khu chợ này chỉ là cái vó bọc bên ngoài. Nơi gia đình thực sự của các thể lực ngầm, phải bước qua một cửa hẻm bí mật mới tới được. Thả nó vào ngày đó Văn đi chinh phạt thị trường, các thể lực dễ dàng chiều nó như vậy, hóa ra toàn là dân không đáng kể.

Thị trường thực sự, là nơi mà giờ nó mới biết tới. Bước qua con hẻm, là cả một khung cảnh hoàn toàn khác.

Vậy ra, đây chính là đằng sau cảng biển. Một khu vực rộng lớn, tấp nập, chất đầy những thùng hàng lớn, người ra kẻ vào. Nó nhìn thấy rất nhiều điều mà bình thường không thể thấy. Nó thấy những Người sói cưỡi trần, lông lá đang khuôn vác hàng cũng những con người. Nó thấy những cô người bướm đứng vẫy khách chào hàng. Nó thấy người ta vác súng vác dao thành từng bó đi nghênh ngang. Nó thấy cả một khẩu đại bác được kéo qua đường. Phía xa xa là mấy cái lồng nhốt hung thú, hoành tráng không kém gì thú của Lý Thanh Long, mà có thể chính là thú mà gia tộc Lý bán ra.

Đủ mọi thiên hình vạn trạng, đủ loại hàng hóa, đủ loại tện nạn, đủ loại thành phần.

Vậyra,đây mới là thế giới thực của Hải Thành. Đây mới là nơi mà anh Quang và bác Takezawa sống. Có chút ngại, nhưng Văn mạnh dạn bước lên. Hóa ra ở đây cũng không chỉ mình nó là trẻ con. Nhiều đứa trẻ đến đũa, gầy còm, ăn mặc rách rưới, làm chân chạy việc, thỉnh thoảng lại lăm lăm nhìn nó. Văn dù là con nhà nghèo, ăn mặc đãv ô cùng quê mùa, hóa ra so với nơi này lại tươi mát không khác gì công tử nhỏ. Nhiều đứa trẻ nhìn nó thêm thưỡng, nhiều đứa ghen tị, nhiều đứa tò mò.

Văn tìm tới địa chỉ nó cần tìm. Hóa ra nơi đây buôn bán đồ gốm sứ.

- Thằng kia, bê đồ cho cẩn thận. Nứt một cái mày chết với bố!

- Ê ê! Hàng mới nhập đâu rồi? Bảo mấy đứa ra cảng bê cho tao!

- Ông anh! Mới có hàng mới, niên đại 600 năm! Sao, vào xem thử chứ?!

- Ô hay! Lô Phật Quán Thế bằng ngọc, đã giao hàng chưa? Khách giục từ sáng rồi!

-!!!

Ông chủ là một người có vóc dáng gầy gò, mặt vuông vuông, da đen sạm vì nắng gió. Từ chất giọng khàn khàn vờ vờ, có thể nhận ra là người gốc Hải Thành. Trên cổ và tay đều đeo vòng ngọc xanh lục, trước ngực có ngọc bội Quan Âm, rõ ràng là một người làm ăn.

- Bác à!

- Sao?! Mày là con nhà ai?

- Cháu được bác Itou Takezawa giới thiệu tới đây. Cháu muốn xin làm chạy việc?

- Takezawa? Cái gã Phú Sơn hồi trước cây hả?
Ờ ờ hẳn giới thiệu thì để xem thế nào. Nhưng mà chậm chạp vụng về là tao đuổi, nghe chưa?!

-Cháu từng làm phụ bếp chon nhà hàng...

- Vậy thì tốt. Ra kia, thấy chúng nó làm gì thì làm theo, đừng làm vỡ cái gì đấy!

Nói xong, ông ta đẩy nó qua một bên, lại tiếp tục bận rộn với công việc.

“Người Hải Thành phóng khoáng thật ha? Nói vài ba câu là xin được việc. Lại còn bảo mình nhìn theo người ta mà làm nữa chứ”.

Văn ở nhà hàng hay bị mẹ nó chê là vụng về lù đù, nhưng ra ngoài mới biết, nó cũng chả chậm hơn ai. Lại có thêm óc quan sát, nó đứng đó vài phút là biết được tất cả mọi công việc nơi này. Nó thấy hai đứa trẻ đang hí hụi vằn một cái bình to tướng, nó vội chạy ra giúp đỡ, vô cùng tự nhiên.

-Ồ, người mới à?

-Đúng thế. Mình tên Văn. Còn bạn?

- Tôi là Khang, thằng đó là Minh. Ăn mặc cũng tử tế, sao phải đi làm việc vậy?

- Đi làm thêm kiếm thêm thu nhập ấy mà, hì hì.

Nơi này tiếng xấu của Vương Thành Văn không có đồn tới. Hóa ra khi gạt đi tai tiếng của mình, Văn cũng là một đứa trẻ dễ gần, có đủ khả năng giao tiếp cơ bản, chứ không khó gần dị biệt như nó vẫn nghĩ. Cộng thêm việc hai đứa trẻ này đều xuất thân nghèo khó, nói chuyện vô cùng hợp. Chẳng mấy chốc mà ba đứa thân thiết với nhau.

Muốn tìm hiểu tình tức, phải hòa mình trước đã. Anh Quang đã dạy nó thế. Mà vì vào nguyên nhàn ai cũng biết, Văn muốn hòa mình thường là rất khó, vì nó đến đâu cũng sáng lóan như sao chổi. Nhưng ở nơi này thì ngược lại, nó hòa vào rất nhanh.

Lạnh lẽo thông minh, nói một thiếu vừi, không chim mấy đứa trẻ, mà cả người lớn, rồi tới ông chủ đều rất hài lòng vì một đứa như vậy. Thấm thoắt, một tháng đã trôi qua. Một tháng này, Linh vô cùng khó chịu. Cả trường ai ai cũng kính sợ và xa cách với mình thì chưa nói, đến thằng Văn cũng chả mấy khi gặp mặt. Lớp thầy Khang thì nó bùng học suốt, mà thầy suốt mấy buổi học đều xuýt xoa vì nó.

-

Trời ơi, bị cấm thi 3 năm, tội nghiệp làm sao! Tài năng như vậy, tỏ sáng càng sớm càng tốt chứ! Cái thằng này! Thầy cứ nghĩ phen này có thể huân hhoang một phen vì học trò rồi, sao lại ôn ngoan thế chứ! Haizz!!

Thầy Lưu Vĩnh Khang tuy tiếng tăm có nhiều, nhưng so với các giáo viên 3 học viện lớn, cũng kém thế hơn một chút. Vì thầy khó mà có học sinh đạt được danh hiệu cao, vì danh hiệu đều về tay đám Vô Cực Phong Ba Hải Dương. Mà học sinh 3 trường ấy đã có giáo viên xin rồi, chả đứa nào đi học thêm thầy. Nên thầy chỉ có mong ước từ một học viện vô danh, kiếm ra được một thiên tài để đào tạo, sau đó vênh mặt lên nhìn học trò mình càn quét cả thành phố.

Linh chả biết tông thầy Khang nghĩ gì. Trong mắt thầy, thằng Văn và mình đều là gà đẻ trứng vàng. Nhưng cũng chả sao. Giáo viên và học sinh luôn là một cặp cộng sinh, đôi bên cùng có lợi. Giáo viên dốc sức dạy học sinh để có thành tích, học sinh dốc sức tiếp thu kiến thức từ giáo viên, cũng là để vươn lên.

Nhưng dạo này Linh đang chán nản. Đến lớp học của thầy cô bé cũng chẳng tập trung cho lắm. Cái thằng Văn đáng ghét và phiền phức, lúc nào cũng lơ đãng đi suy nghĩ, hờn một cái là gây chuyện, ấy thế mà lúc bị nó bớ, cô bé thấy khó chịu như vậy.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 348: Sáng Dạ Lên Cõi!

Nè!!

-Ồ chào!

- Chào cái gì?! Cả tháng nay ông thậm thụt làm cái gì thế hả? Ông có biết nhờ ơn tôi không mách cho mẹ ông biết không? Không thì ông ăn đòn no rồi!

-Ồ cảm ơn.

- Xí!

Một ngày hiếm hoi bắt gặp Văn trên thư viện, Linh vội chớp lấy nó. Cả tháng không gặp nhau, thằng này vẫn chẳng có chút cảm xúc gì.

- Đạo này bạn làm cái gì vậy?

- Một số chuyện.

- Nói rõ hơn được không?

- Không muốn nói.

- Hử???

Linh phát cáu. Cô bé biết, thằng Văn nói thẳng là không muốn nói, vì nó không muốn nói dối. Thay vì bịa ra một chuyện linh tinh nào đó, nó

thằng thằng thừa nhận luôn là chuyện này không thể nói ra. Nhưng càng như vậy, Linh càng cảm thấy tò mò.

- Được thôi, bạn không muốn nói, mình hỏi người khác.

Vừa nói, Linh vừa chỉ tay vào Cường. Thằng mập đang cúi mũi đọc sách, chợt thấy mình bị vạ lây, giật nảy mình ngẩng đầu lên.

- Yên tâm, Cường đã hứa với tui, không hé răng cho bất kì ai. - Văn nói.

Linh liếc mắt nhìn Cường, thấy thằng mập đã rút cổ vào trong lớp mỡ, 2 tay giơ lên cao, ra vẻ “em không liên quan”.

- Có thật là Cường giữ cả bí mật với mình không nhỉ? - Linh nở một nụ cười tươi nhìn thằng Cường, nụ cười này khiến nó rét run.

- Yên tâm, Cường có vậy chứ rất là lành tính đó. - Văn vừa nói vừa nhìn thằng Cường, vẻ mặt chân thành tưởng tuyệt đối, như thể đã nghĩ ra một điều chân lý.

- Thật vậy hử? - Linh cũng tùm tùm tiếp lời.

Thằng Cường bị áp lực từ hai phía, tiến thoái lưỡng nan, không biết phải làm sao. Nó sợ Trần Phương Linh tới vãi ra quần, nhưng câu nói “nghĩa khí” của thằng Văn khiến nó bị giằng vặt. Phải làm sao cân bằng giữa hai con người này đây?

- Đại ca à, hay mình cho tiểu thư tham gia đi.

- Không được! - Văn trả lời dứt khoát.

- Vì sao vậy?! - Linh cau mày cay cú.

- Có lý do.

- Lý do gì? - Linh hỏi lại.

- Không muốn nói.

- Lý do gì? - Lần này Linh quay sang hỏi Cường.

- Em không biết...-

Cường lại giật nẩy mình. Nó cứ như đứng giữa hai làn đạn. Mà nó cũng đang thắc mắc, vì sao Văn không muốn cho Linh tham gia chuyện điều tra này.

- Được thôi, không muốn nói thì kệ hai người. - Linh phồng má lên tức giận. - Nhưng tui muốn giúp đỡ hai cậu, là chuyện của tui!

Nói rồi, Linh chạy tới giật tung quyển sách mà thằng Cường đang đọc.

- Danh sách học sinh theo niên khóa à? Rồi còn quyển này? Danh sách giáo viên trường Kinh Ngự? Hai người định làm cái gì vậy? Điều tra nhân khẩu à? Ồ, còn mấy cái ghi chép này? Là gia cảnh à? Tự nhiên đi tìm hiểu gia cảnh nhà người ta? Ồ, sao thừa thớt thế này? Nếu muốn tìm hiểu gia cảnh, có cách dễ dàng hơn rất nhiều.

- Cách gì vậy? - Văn hỏi.

- Sao vừa bảo không muốn tui tham gia cơ mà?

- Nếu cậu không trả lời, tôi sẽ tự suy nghĩ.

- Hừ! Cái đồ cứng đầu. Được rồi. Là nhìn vào địa chỉ! Không ngờ cậu thông minh như vậy mà không nhận ra.

- Địa chỉ?

- Đúng thế. Cậu nhìn đây. Địa chỉ này là khu phố công chức. Phố công chức thì thành phần cũng khá hỗn tạp. Nhưng đường số 2 là một con đường

lớn, các hộ gia đình ở đó đều khá giả, hoặc nếu không khá giả thì nhờ tiền cho thuê mặt bằng cũng đủ sống. Vậy là gia cảnh cũng không đến nỗi nào.

-Ồ! Nghe có lý.

- Địa chỉ này là khu biệt thự phía Đông, khỏi nói cũng biết rồi phải không?

- Đúng vậy.

-

Tìm kiếm bằng cách như vậy nhanh hơn rất nhiều việc các cậu lờ mờ dò hỏi khắp nơi. Chuyện “bí mật” như vậy mà đi hỏi công khai thì còn gì đến nỗi nữa?

- Đúng vậy. Có lý.

- Tìm kiếm bằng văn bản giấy đúng là cách không khôn ngoan! Lại đây, đây là hệ thống máy tính, chắc 2 người không biết dùng đâu, phải không? Để tui tìm. Đây rồi, đây là các văn bản thống kê điện tử về danh sách học sinh, giáo viên, và nhân viên ở Kinh Ngự. Cột này là cột địa chỉ, các cậu nên gõ vào các từ khóa để lọc ra theo ý muốn.

- Nhưng tôi không biết rõ lắm về đường phố Hải Thành...

- Vậy nên tui mới nói hai người không thể không có tui giúp đỡ được!

- Linh vênh mặt lên - Đây, sáng dạ lên coi 2 ông tướng! Việc gì cũng hùng hục như trâu ấy, hữu dũng vô mưu! Đây là thư viện cơ mà.

Linh bắt đầu gõ. Bản đồ địa lý Hải Thành.

- Đây là bản sách điện tử, có ghi chú rất rõ ràng về các khu phố ở Hải Thành. Dựa vào đó, khoanh vùng các khu vực phân hóa giàu nghèo rõ ràng ra. À mà, cả 2 không học Địa Lý nhỉ?

Văn lắc đầu. Cường cũng lắc đầu. Linh thở dài.

- Suốt năm lớp 6 hai người làm cái gì vậy?

- Học Văn. - Văn nói. - Rồi Toán, Lý, và đi thi.

- Năm viện. - Cường nói.

Linh lắc đầu nguầy nguậy.

- Vậy nên tui mới đăng kí cho ông các môn Xã hội đó, chịu khó đi học coi! Thôi được rồi, chuyện chia khu vực, cứ để tui làm. Các ông dành sức lực mà làm cái gì có ý nghĩa hơn đi.

- Cám ơn.

- Khỏi cần cám ơn. Chỉ cần đừng xua đuổi tui như hồi nãy là được.

- Việc phân loại thế này có thể giảm được rất nhiều đối tượng, nhưng vẫn cần nắm được thông tin cụ thể về từng người.

-

Vậy thì trong trường có một người có thể giúp ông, nhưng không biết ông nhờ được người ta không.

- Ai vậy?

Lần này thì Cường cũng sức nhớ ra.

- Đại ca, trong băng Tiểu Hắc Long của Vũ Hải Hùng, có thằng Vinh Mũi Chó. Thằng này thính lắm, tin tức gì nó cũng tra ra được!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 349: Kền Kền Ăn Xác

-AnhQuang!

Vương Minh Quang đang ngồi nhàn rỗi nghịch điện thoại bên bàn thu ngân như mọi khi, một vị khách đã bước vào gọi hắc.

-Naylạitớianà?

-Cho1tôphởnhé.

- Chị Thanh ơi, 1 phở nhé!

- Không tái, ít hành nhé.

- Không tái, ít hành! Của chú 25 xu.

- Ủa, lên giá rồi à?

- Năm mới năm me, không tăng giá cho nó phí à? Không thấy Tết nhất mà người ta vẫn còn phục vụ chú đấy sao?

- Thế hết Tết có giảm giá không?

- Tăng lên rồi giảm xuống cho phí à? 25 xu, khỏi nói nhiều.

Người khách thở dài một tiếng, rút mấy đồng xu ra trả tiền, rồi ngồi vào chỗ đợi.

Quang cầm đồng tiền trên tay, sờ sờ vào mép. Hắn nhận thấy một số đường khía khác thường bên mép đồng xu. Ngay lập tức hắn rút điện thoại ra quét mã vạch ẩn giấu trên đó.

Là một đường dẫn tới một tập tin ẩn, lưu trữ trên mạng ngầm của Vương tộc. Trong tập tin, là một bản báo cáo.

“Ngày 6/1, Âm Hành Quân thừa lệnh Nam Đế, thay phiên giám sát tình hình Huyết Nguyệt Triều ngoài khơi.

Ngày 8/1, Vương tộc, Phạm thị, Trần gia đều có những động thái tập trung quân lực, hiện nay có rất nhiều người giả danh thương lái tiến về Long Thành.

Ngày 8/1, Liêu Kha đã không còn ở Bộ Tư lệnh Lục quân nữa.

....

Ngày 8/1, Phù Dung có liên lạc, nói rằng có chuyện gấp, cần gặp mặt Vương Minh Quang ngay lập tức.”Vị khách vừa tới chính là Hồng. Hắn gọi một bát phở, húp xì xụp, rồi ra về.

Quang vẫn ngồi đó suy ngẫm. Lần này thông tin lấy được đều là do mối quan hệ giữa hắn và Hồng. Âm Hành Sứ Giả phải tự xây dựng được một mạng lưới thông tin của riêng mình để có thể độc lập làm việc. Hiện nay Quang đã thiết lập được mối quan hệ với bọn gián ở Hải Thành, với đám người thú và công nhân ở Quảng Yên, và đám nhân viên Thanh Hải. Bên phía Hải Quân thì miễn cưỡng coi như có chút giao tế, nhưng e là Vũ Minh Kiệt vẫn để bụng chuyện hắn cướp công lao hôm nọ.

Quang bấm nút xóa vĩnh viễn tập tài liệu trên. Chuyện này đừng để cho bộ phận kỹ thuật ở Long Thành phát hiện ra, sẽ không tiện lợi chút nào.

Liêu Kha đã được triệu tập về Long Thành. Cùng với đó là rất nhiều binh lính. Trần gia và Phạm thị cũng có những động thái tương tự. Quang biết, những động thái trên bề mặt chỉ là bề nổi thôi, còn dưới cống ngầm, hẳn đang diễn ra một cuộc chiến về vận tải. Từ khắp miền đất nước về tới Long Thành, sẽ phải qua khá nhiều đoạn đường then chốt. Chỉ e 3 thế lực đang tranh giữ nhau những đoạn đường này tới đâu rơi máu chảy.

Chuyện giải quyết vấn đề vận tải, là việc của Vương tộc và quân đội, hẳn không có nghĩa vụ tham gia. Quang quan tâm hơn tới giao ước giữa hẳn và Phù Dung.

Đưa hẳn tới gặp Thánh Nữ.

Phù Dung là kẻ thật thà. Không sợ hẳn nuốt lời. Vậy nên những ngày này Quang đang cân nhắc khi gặp mặt cô gái bí ẩn đó, hẳn nên hỏi điều gì.

Cô là ai?

Cô từ đâu tới?

Mục đích của cô là gì?

Câu chuyện mà cô từng kể cho tôi, có ý nghĩa gì?

Ám Hành Sứ Giả là gì? Và cô là ai?

Quang nghĩ tới đây, chợt bật điện thoại nghe thử một bản nhạc giao hưởng. Hẳn nghe ù ù cạc cạc như vịt nghe sấm. Chịu không nổi, hẳn tắt bụp đoạn nhạc diếc tai kia đi.

Thật không thể tin nổi tổ tiên của hẳn, Vương Thái Tổ lại là một Nghệ nhân.

Mọi điều hẳn vẫn biết, nay đảo lộn hết cả.

Quang với tay bắt lấy bộ áo khoác đen treo trên giá, báo cho Bích Thanh một tiếng, sau đó rời khỏi cửa hàng.

Phù Dung hên hần có chuyện quan trọng, mà gần như chắc chắn là có liên quan tới Thánh Nữ.- Thánh Nữ mất tích rồi.

- Hả???

Quả nhiên là liên quan, nhưng cũng thật là như có. Khi hần chắc chắn đã được gặp cô ta, cô ta lại biến mất. Lần này là do chính trợ thủ của cô ta nó ỉa, hần không phải là iả.

- Bị bắt rồi sao?

Phù Dung lắc đầu.

- Không biết. Từ sau hôm Giao thừa, chúng tôi không thể liên lạc được với cô ấy nữa. Cũng chẳng có một chỉ thị nào. Điều này chưa từng xảy ra.

- Không có lời nhắn nào để lại sao?

- Có. Một tấm ảnh. Những ngày này bà Phương bồn chồn không yên. Nay đã tới kì trả tiền lãi hàng tháng, nhưng kẻ đó đã khất nợ tiền lãi của bà 3 tháng nay.

- Hắc Long hiện đang bước vào giai đoạn đầu tư quan trọng, phải huy động toàn bộ vốn, hiện nay không thể trả lãi cho chị được! Chị yên tâm, rồi tháng sau chị sẽ có toàn bộ tiền lãi của 3 tháng vừa qua! Chị cũng đâu có cần gấp tiền mà vội.

Đến hôm nay, hần ta đành phải tới quán chị, ngồi uống nước chén hai kẻ lạc. Khi chị gạ gần đánh tiếng hỏi hần, hần chỉ vỗ đùi đánh đét một cái.

- Tiền? Tiền lãi? Tiền lãi nào cơ? Bà chị thử đọc lại hợp đồng xem? Chẳng có điều khoản nào nói công ty không được chậm trễ tiền lãi! Bà đầu tư tự nguyện vào Hắc Long, nay công ty làm ăn thua lỗ, bà chưa phải đứng ra gánh vác thì thôi, còn mở miệng đòi tiền lãi!

- Chú ơi! Chú làm ơn! Tiền đó là toàn bộ tiền thắng Thiên Anh gửi về cho chị. Chị không cần lãi nữa, chị chỉ cần chú trả lại chị tiền chị đã gửi...

- Làm đéo có giấy tờ gì chứng minh bà gửi tiền cho tôi?! Còn lằng nhằng nữa là tôi gọi bọn em ra đập nát cái quán của bà đấy!!

- Này anh kia! Anh ăn nói với người già như vậy mà được à?

Đúng lúc hắn đang hùng hổ dọa nạt bà Phương, một người đàn ông gần mặc gong àng vè mặt ngay thẳng bước ra can ngăn. Hắn là bàuvàicâu rồi đi mất.

- Cám ơn chú! Quân ăn cướp, chúng nó cướp của tôi...

- Chị à, chị cứ bình tĩnh. Kể tôi nghe mọi chuyện, tôi sẽ tìm cách giúp chị kiện bọn nó ra tòa.

Bà Phương gờm rớm nước mắt nhìn người đàn ông trước mặt. Lúc tuyệt vọng, người ta sẵn sàng bám víu lấy mọi thứ.

Người đàn ông khẽ mỉm một nụ cười kín đáo. Trên thảo nguyên, luôn có những con thú rình chờ lũ con mồi yếu đuối lọt lưới, để làm thịt. Nhưng cũng có những con kền kền chỉ chờ đợi con thú khổng lồ bị săn, bị xẻ thịt, sau đó mới lao vào ăn xác. Chúng thường rửa sạch mọi thứ còn lại, tới khi chỉ còn bộ xương.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 350: Sa Đọa

Con Cú Chó của Linh từ lúc Linh bị bắt cóc, đã bay ra khỏi cửa sổ về Kinh Ngự, rơi vào tay Triệu Thiên Trúc. Con cú sau khi hoàn thành sứ mệnh đưa thư của mình, cũng ngất lịm vì kiệt sức. May cho nó, Triệu Thiên Trúc là một kẻ yêu thú vật, nếu không nó cũng lên đĩa rồi. Con cú được gửi vào bệnh viện thú y, ăn no ngủ kỹ hơn một tuần, rốt cuộc được Linh tới đón về.

Từ khi ở bệnh viện về, nó ăn càng ngày càng tợn. Một ngày 2 cân thức ăn, cứ thế chẳng mấy chốc mà phổng phao. Cái mõm chó của nó thì càng ngày càng dài ra, tai cũng to hơn, răng đã đủ nhọn, đôi cánh thì dài tới 1m. Có một điều không thay đổi, là cứ gặp thằng Văn là nó sủa nhặng cả lên, làm thằng này sợ phát khiếp.

Hôm nay Văn phải tới chỗ Linh học bổ túc. Để cho đỡ ngại, nó rủ luôn cả Cường. Đây cũng là lần đầu tiên Văn được tới nhà Linh. Nếu là trước đây, Trần Thịnh mà thấy một đứa nhà nghèo như nó bước qua cổng, thế nào cũng khịt mũi dị ứng. Nhưng ông ta chỉ tủm tỉm cười với nó, còn thêm chút gì khép nép. Vụ Vương Kiệt quỳ xuống van khóc, ông ta vẫn chưa quên.

Nhà Linh thật đẹp. Tuy không phải thứ biệt thự quá to lớn, nhưng đối với Văn đã như một cái cung điện. Trong mơ ước của nó, kiếm tiền mua cho một ngôi nhà như vậy là đủ rồi.

Phòng Linh ở tầng 2. Phòng sắc mùi nữ tính, toàn màu hồng, với thú bông, mỹ phẩm, gương lược, và sách.

Trong khi Linh đang hào hứng giới thiệu phòng mình, Văn đã nhanh chóng tới cửa sổ. Cây hoa sứ mùa này không nở hoa, nhưng cành lá xum xuê vẫn tấp nập trước mặt nó.

Nó nhớ một lần nói chuyện nửa năm trước, Linh từng kể anh Thiên Anh hay nhảy qua cửa sổ, đưa cô bé đi chơi khắp nơi. Nó tiện thể quan sát luôn toàn bộ con đường phía sau ngôi nhà. Đúng là từ hàng rào, chỉ có thể Đạp Không Bộ nhảy lên đây.

Mà cũng chẳng liên quan gì tới vụ án nó đang điều tra. Văn lại trở về phòng. Linh đã mang ra một đồng sách ôn luyện, không chỉ môn Văn, mà còn đủ thể loại.

Văn giờ không còn lười đọc sách như xưa nữa, nhưng nhìn đồng sách này, nó vẫn thấy hời hợt.

- Bạn bỏ thi như vậy, thành tích cũng chẳng được tính nữa rồi. Giờ nếu không ôn luyện thì thi học kì không qua nổi đâu! Nên nhớ là bạn còn cả đồng môn học phải hoàn thành đấy!

Văn thở dài. Vừa phá án tìm hung thủ, vừa phải học ôn thi thể này, không biết nó có qua nổi không nữa. Kì này nó đã học Văn, Toán, Lý. Nên tranh thủ thi qua 3 môn này, nếu không sau này sẽ rất mệt.

Nó quay sang nhìn thẳng Cường, đã thấy thằng này cầm cái máy hí hoáy chơi game từ bao giờ. Vô tư như nó, thật là sướng.

Văn hít một hơi thật sâu. Nó tự nhủ thầm, nỗ lực là sẽ đạt được tất cả. Nó giờ quyển sách đầu tiên ra. Một ngày tháng 2, Văn tới băng đảng của Vũ Hải Hùng để tìm Vinh Mũi Chó.

Hồi sự kiện, nó cảm thấy mình thật sự có lỗi với Vũ Hải Hùng, nó muốn nhân dịp này đi xin lỗi luôn.

Nhà không có từng tời, giờ xập xệ đi rất nhiều. Không còn ai canh gác, cũng không có đàn em tụ tập. Cũng chẳng còn Vũ Hải Hùng ngồi xoài trên ghế bành, Thu Mai ở ngọ đèo lên. Chỉ còn mấy con nhện giăng tơ.

Văn ngó nghiêng một hồi, thật sự không có ai, đã dợm quay về, chợt thấy một người sau lưng cũng sửng sốt khi nhìn thấy nó.

- Anh là...

- Mà là Vương Thành Văn.

- Còn anh là ai?

- Tao tên Vinh.

- Vinh Mũi Chó?

- Khụ! - Tự dưng bị gọi cả tên tục ra như vậy, Vinh Mũi Chó hơi nóng đầu, nhưng nghĩ tới cảnh Vương Thành Văn đập Vũ Hải Phong ra bã, hấn lại chùn. - Đúng thế, mà tới đây làm cái gì? Đại ca bị mà làm ra nông nổi như vậy, còn chưa đủ sao?

- Nông nổi gì?

-...-Vinh Mũi Chó chợt ghen lời.-Đi theo tao. Ra khỏi trường Kinh Ngự, theo chân Vinh Mũi Chó luôn lách qua những ngõ nhỏ, cuối cùng Văn được dẫn tới một tòa nhà xập xệ. Vinh Mũi Chó đưa tay đẩy cánh cửa cuốn đã hỏng han gỉ từ lâu, chui người vào. Văn dẫn đo một lúc, rồi vào theo.

Nơi đây là một ổ nghiện. Ngày trước hàng xóm nó thường hay nói về ổ nghiện nơi những con nghiện tụ tập hút chích. Đây rõ ràng là một ổ nghiện. La liệt những kẻ cời trần nằm mê man bất tỉnh, hoặc lê lết dưới đất.

Văn cố gắng lách bàn chân mình qua khỏi những bàn tay quờ quạng trong vô thức kia, theo chân Vinh Mũi Chó bước lên tầng 2. Tầng 2 cũng

không khác gì tầng 1, khói thuốc bay mù mịt, những bóng hình mơ hồ múa may làm nhảm.

Vinh Mũi Chó dừng lại ở một người, mà mãi Vãn mới nhận được ra.

Là Vũ Hải Hùng.

Từ một tên cao ráo không ô, nay trở nên tàn tạ không thể tưởng tượng nổi. Gày trơ xương, hốc hác, tiều tụy, ốm yếu, thiếu hụt sinh khí. Vết bỏng ở một nửa bên mặt của hăng giờ cũng thâm xỉa như miếng thịt bò thiêu, khiến khuôn mặt càng trở nên ghê rợn.

Vũ Hải Hùng chìm trong cơn phê pha liên miên vô tận, hai tay vẫn quờ quạng phía trước, mặt mơ hồ hiện lên một vẻ mẫn nguyện.

-

Thu Mai của anh! Mai trốn học đi, anh đưa em đi chơi. Thu Mai à, sắp thi học sinh giỏi rồi, em phải cố gắng nha. Thu Mai à, sau này em muốn nuôi chó không? Mình nuôi một con nhé. Anh sẽ dắt nó đi chơi, còn em chọn ăn...

Vinh Mũi Chó đỏ cảm mũi, chỉ đứng đó lặng yên nhìn kẻ mình từng gọi là đại ca, nay chỉ biết chạy trốn thực tại.

Vãn cũng đứng đó nhìn Vũ Hải Hùng. Nó không biết trong lòng đang nghĩ sao nữa.

- Kẻ giết Thu Mai, nghe bảo chính là tên Takezawa gì đó?

Một lúc lâu, Vinh Mũi Chó mới mở miệng nói chuyện.

- Không có gì chắc chắn cả. Thực ra hung thủ rất có thể là người trong trường mình.

- Ai!? - Vinh Mũi Chó quay phắt người lại, quát lớn. Hai bàn tay hắn đã nắm chặt lại.

Thái độ của tên này với Thu Ma khác là khác lạ. Nhưng Văn không quan tâm tới điều này. Nó nhanh tay túm lấy năm tay của Vinh Mũi Chó.

- Mà làm gì vậy?

- Không phải anh.

Văn lắc đầu. Vinh Mũi Chó không biết cách nắm tay, tên này thật sự không biết võ thuật.

- Anh có thể giúp em tìm raket đó chứ?

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 351: Thuê Người

Có Vinh Mũi Chó hỗ trợ “công cuộc” điều tra, mọi thứ tiến triển nhanh hơn khá nhiều, nhưng lượng công việc vẫn còn rất nhiều.

Đã lọc được hơn 4 ngàn người, con số kẻ tình nghi được thu gọn vào trong số vài trăm, nhưng để điều tra vài trăm người này, dù có là Vinh Mũi Chó, cũng vô cùng khó khăn.

Tháng 2 trôi qua, tháng 3 lại tới. Khi mà chiều hướng điều tra ở trường còn ậm ạch, thì Văn lại tìm thấy đầu mối từ công việc cu li của nó.

Hai thằng nhóc Minh và Khang quen lẫn lộn nơi chợ đen, đầu đường cuối ngõ lân lê nghe ngóng, cũng tuôn cho nó rất nhiều thông tin.

Ai cũng biết có gian ở đâu, nhưng lại không biết phải tìm gian ở đâu. Đám gian ỏ dạn dĩ tính của mình như tính mạng, đâu dễ để lộ ra như vậy. Giả sử có tìm ra, cũng không biết đó là gian của phen nào. Rồi cần có cách để lấy được thông tin từ lũ gian nữa. Khó khăn hơn nóng hổi band đầu rất nhiều. Nó cứ nghĩ vào tới chợ đen rồi thì công việc thám thính sẽ suôn sẻ.

Cho tới một ngày, thằng nhóc Minh nói với Quang, nó tìm ra một người chuyên bán thông tin trong chợ. Chỉ cần có đủ tiền, có thể moi ra được bất cứ điều gì.

Văn vui mừng nhờ thằng Minh dẫn đường, ai dè lại được dẫn ra khỏi chợ đen. Đi mãi đi mãi, đi tới rồi cả cẳng chân, Văn lại thấy ngỡ ngàng. Đường này cứ như đường về khu phố chợ gần cảng nơi nó từng sống. Mà đúng là về đó thật.

- Đây rồi.

Minh dừng lại ở trước một căn nhà, mà khiến Văn không thể tin nổi. Đây là nhà ông hát xẩm hàng xóm cũ của nó kia mà! Đêm đêm ông ta vẫn ngồi kéo nhị hát ỉ ôi, mà chẳng mấy khi có khách tới xem.

Những người xung quanh ta, ngoài bộ mặt mà họ cho chúng ta thấy, họ còn có thể là bất cứ ai.

Minh còn hơi e ngại, Văn đã xăm xăm bước vào bên trong. Là hàng xóm cũ, lại mang theo “tiền”, có gì mà ngại. Tiền là thứ bùa hộ mạng khá tốt.

Gian nhà bên trong tối om om, thỉnh thoảng lọt vào vài ba tia sáng. Gạt một bức màn bước vào, là thấy ông già hát xẩm ngồi co ro trên tấm phản gỗ, tay ôm đàn đánh từng từng hai sợi dây, thỉnh thoảng lại gõ một nhịp phách.

- Muốn nghe đàn, thì ngồi xuống!

Ông già móm mém mở miệng, gần từng chữ như bất kì một ông lão quắc thước nào. Thằng Minh vốn bị không khí nơi đây làm run sợ, đã ngồi bệt xuống, riêng Văn chẳng những không ngồi, còn bước lên phía trước.

- Hồn láo...

Pạch!

Ông già chưa kịp mở mồm quát, đã thấy 1 cái thè từ quăng xuống tấm phản, ngay dưới chân ông ta. Lão lập tức ngậm họng, chộp lấy tấm thè, sấm soim một hồi.

- Mười... mười nghìn điểm! Quan khách, quan khách muốn hỏi gì nào?

Ông ta có nhận ra thằng Văn nhà nghèo nơi cuối phố đây, nhưng có mười nghìn điểm trong người, có là ai thì cũng thành Thượng đế.

- Danh sách các sát thủ ở Hải Thành. - Văn nói ngắn gọn.

-Cái...cáinày...Saomàcóđượcchứ?-

Ônggiàlấpbắpkinhhải.Danh sách sát thủ là chuyện tối mật, bố ai mà có nổi. Mà nếu có, còn đem ra buôn bán, làng ai mình sống quá lâu.

Văn quay sang Minh, vẻ thất vọng.

- Thế mà bảo hỏi gì cũng được. - Nói rồi nó đưa tay định giật lại tấm thẻ.

- Quan... quan khách, bình tĩnh đã. Có thể hỏi cái khác được mà.

- Danh sách gián dưới cống ngầm.

-Hự!!!-Lão gì suýt cắn phải lưỡi-Quan khách...
hỏi cái khác dễ hơn được không?

- Haizzz... - Văn thật sự mất hết niềm tin vào ông già này. Cứ tưởng cao nhân bất lộ tướng phương nào cơ chứ. Nó đưa tay dứt khoát muốn lấy lại tấm thẻ.

- Đứng... đứng!! Lão không biết, nhưng có một người biết!

- Ai?

- Lão Thụy! Lão là bác sĩ chui dưới cống ngầm. Toàn bộ dân giang hồ xã hội đen, đều do lão ta chữa trị. Danh sách của lão ta, hẳn là có tất cả!

-Lão ta có cho xem không?

-Quankháchcứđùa!Tấtnhiênlàkhôngrồi...-Vănlạigiọtayra-
Ấyấydợidễ.Nhưngkhôngphảilàkhôngcócáchlấy.

- Cách gì?

- Với 10 ngàn điểm này, thừa sức thuê được một đội người đi đánh cắp bản danh sách ấy về!

Văn lắc đầu.

- 10 ngàn điểm quá nhiều.

- Không... không nhiều chút nào đâu! Vương Thành Văn đại nhân - Lão ghé vào tai nó thì thầm - đội này là đội xuất quỷ nhập thần, không gì không trộm được! 10 ngàn điểm là quá hợp lý rồi. Ngài cứ giao lại cho tôi cái thẻ này, tôi sẽ lo liệu đầy đủ! Đảm bảo sau 4 tháng sẽ giao hàng!

- 4 tháng quá lâu. 2 tháng thôi. Với lại cháu cần một tấm bản đồ đường đi dưới cống ngầm.

- 2 tháng! 2 tháng! Lão xin đảm bảo, 2 tháng! Và một tấm bản đồ! Chi tiết hết mức có thể luôn!

-Màôngvừagọicháu là cái gì?

- Hề hề Vương Thành Văn đại nhân, giờ đại nhân giấu được mấy thăng cu li, chứ sao giấu được lão! Giờ danh tiếng đại nhân nổi như cồn ấy!

- Lão già vẫn thì thầm vào tai nó - Ngài đánh Vũ Hải Phong ra bã như vậy, ai dám gây chuyện với ngài chứ? Có cho vàng lão cũng không dám trêu ngài đâu, chuyện này cứ để lão lo.- 2 người thì thầm cái gì vậy?

-Cậukhôngbiếtthìtốtthơn.

Minh là đứa bươn chải đã quen, hiểu chuyện. Không nên biết, thì đừng biết. Nó đứng dậy theo thẳng Văn ra về.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 352: Mưa Phùn Lất Phất

Tiết tháng 3 thanh minh mưa phùn lạnh, rồi tới tháng 4 bắt đầu những đợt nóng. Quamột đợt nóng, lại là rét nàng Bân.

Mẹ nó kể, vì nàng Bân là con gái nhà trời, nhưng bản tính chậm chạp khù khờ, không kịp may áo ấm cho chồng, nên ông trời cho nàng một đợt rét cuối cùng để chồng nàng có dịp mặc áo ấm nàng may.

Anh Quang trề môi. Khí lạnh thổi từ mảnh đất Rukth'Oar xa xôi nơi phương Bắc, hướng về sa mạc nóng bức ở phương Nam, trên đường đó có thổi qua Bắc Hà, rồi Đại Nam, thành ra đợt rét.

Thằng Văn cũng thích cách giải thích này.

Mặc dù rất sốt ruột vì quá trình điều tra, nó cũng biết không thể vội vàng. Thay vào đó, nó cần tranh thủ những tháng ngày này để nhét kiến thức vào đầu.

Quán không có bác Itou cứ thấy buồn hơn hẳn. Anh Quang lại khoác áo ra ngoài. Đạo gần đây anh ấy cứ đi suốt ngày, chẳng dạy dỗ nó được mấy. Mà công nhận anh ta chịu lạnh thật giỏi. Mùa hè cũng như mùa đông, chỉ mặc chừng đó quần áo.

Văn lại tới thư viện. Thằng Cường đã ở đó từ khi nào, cùng với Vinh Mũi Chó. 2 đứa này đều có phụ huynh là thành viên băng Hải Long, làm việc với nhau và ngày đã quen thân như đũa gỏi. Một đứa phân loại đồ tư liệu, một kẻ đi điều tra thế giới tư liệu đó.

Nhiều lúc Văn lại nghĩ, nếu Vinh Mũi Chó sau này tham gia thế giới ngầm, lê la ở chợ đen, thậm chí là lặn lội dưới cống ngầm nhiều năm, thành tựu sẽ ra sao? Có lẽ còn nổi tiếng hơn lão hát xẩm bán thông tin nửa mùa kia.

Một lúc sau thì Linh tới, xách theo một cái túi to đùng. Trong đó là một cái khăn len cho thằng Văn, một cái cho thằng Cường, một cái cho Vinh Mũi Chó. Vinh Mũi Chó bỗng nhiên được Trần Đại tiểu thư tặng khăn như vậy, cũng giật mình thảng thốt. Hắn hít hít ngửi ngửi cái khăn vài lần xem có độc được gì không, cho tới khi Linh nhăn mặt lại mới thôi.

Văn còn một cái khăn, Linh bảo, là để cho anh Thiên Anh. Mưa phún cứ lất phất rơi trên áo hắn. Gió se se luồn vào trong áo, cũng hơi lạnh lạnh. Nhưng chút lạnh này đối với Quang không là gì. Hắn có những kỹ thuật để giữ thân nhiệt.

Tấm bản đồ Phù Dung đưa cho hắn, nếu là người bình thường có lẽ sẽ chẳng biết nơi đó là đâu. Một mảnh đất nhỏ hẹp với diện tích chỉ có 6ha. Nhưng Quang biết. Hắn làm sao quên được cái mảnh đất chết tiệt kia.

Mảnh đất của tộc Krabei.

Quang vẫn rất rờn rợn cái mảnh đất kì lạ kia, cái M'Noarr bí ẩn, và bà lão quái dị.

Vĩnh Bạch Long, có liên hệ gì với Thánh Nữ? M'Noarr là cái gì?
Từ lần trò chuyện trước đó ở chợ, đã lâu rồi hắn không còn cơ hội để hỏi về điều này.

Quang lại bắt chuyến xe bus, đi tới vùng Đông Nam thành phố. Không xuống ở điểm dừng chân lần trước, mà xuôi theo chuyến xe đi tới tận bến cuối cùng, chỗ chợ Vĩ, rồi mới men đường núi đi lên lãnh thổ của người Krabei.

Mưa phùn khiến đường đất nhão nhão. Khi nhắm chừng đã tới lãnh thổ của người Krabei, hăn mới lấy ra chiếc mặt nạ đeo lên. Đẳng nào cũng đã tới đây 1 lần, đeo mặt nạ lên còn hơn là chường mặt ra cho người ta nhìn thấy.

Đi khoảng một lúc, hăn đã thấy bắt đầu có kẻ dòm ngó mình. Bọn họ ẩn nấp rất kĩ trên những tàng cây, nhưng sao qua nổi mắt hăn. Quang không quan tâm, cũng chẳng chùn bước. Hăn cứ ung dung bước tới, đi qua bãi chẵn thả Bạch Ngưu, lại đi tiếp, cho tới khi thấp thoáng những bóng nhà ẩn sau rừng cây um tùm.

Một lần không biết là quá đủ rồi, nên lần này Quang đã tìm hiểu kĩ càng trước khi đi. Người Krabei sống ven biển, nhưng xây nhà dựa lưng vào núi. Nhà được quy tụ theo các làng bản, lẫn khuất rất sâu trong các vườn cây, phải đi vòng vèo mới tới được.

Hăn bước qua những con đường đất vòng vèo, qua những vườn cây ăn quả, cuối cùng bước vào vùng đất rộng nơi người Krabei gọi là làng. Đón tiếp hăn, là một đội ngũ đông đảo thổ dân. Tộc trưởng Tuk đứng giữa đám người, tay chống gậy, mặt bôi phấn, người xăm đầy những nét văn vận.

Ông ta là người đầu tiên quỳ xuống. Sau đó là cả làng cùng quỳ xuống.

- Bà lão có nói, ngài nhất định sẽ quay trở lại nơi này.

Quang thật sự đã rất ngạc nhiên khi thấy hàng ngàn người nước ngoài ở đây. Tả vớ cá cngười có khúc mắc sâu xa, tất lễ dĩngiã là bố mà phải tìm về chỗ này để làm rõ rồi! C òn cốt tình nó cá kiểu bà mà biết hết mọi thứ! Bộ nghĩ IQ của Quang gang con bọch ó chắc?

Mà thôi, đó cũng chẳng phải trọng điểm. Hăn bước qua đám người, ông Tuk đứng dậy dẫn hăn tới một ngôi nhà sàn to nhất làng.

Nơi sinh hoạt chung của cả làng, trung tâm văn hóa tâm linh, mà người Đại Nam vẫn gọi là cái đình làng.

Một mình hần bước lên, qua cánh cửa. Một đồng lửa đã đốt ở giữa nhà. Hần ngồi xuống. Đối diện với hần, là bà lão. Ánh lửa hắt lên những bóng đen kì ảo, ma quái trên gương mặt đầy nếp nhăn, cũng hắt lên chiếc mặt nạ của hần. “3000 năm trước, 7 chủng tộc thất trận và bị loài người truy cùng diệt tận. Thù hận tích lũy suốt 1000 năm chiến tranh, nay bị loài người đem raphá tiết. Những kẻ may mắn sống sót trong cuộc thanh trừng ấy, phân tán khắp nơi, cũng không còn phân biệt chủng loài, đoàn kết với nhau sống qua cơn hoạn nạn.”

Bà lão đứng dậy, vòng qua đồng lửa, đi tới chỗ Quang, cầm lấy bàn tay hần. Chợt từ trong bàn tay hần, lại thấy nhô lên một vật cứng, chính là chiếc sừng đèn nhỏ xíu. Hần còn đang giật mình, bà ta đã lấy vật ấy, ném vào trong đồng lửa.

Lửa bùng lên, những tàn lửa phất tán trên không trung, dần vẽ nên những khung cảnh đachiều.

“Để tìm ra con đường sinh tồn, 7 chủng loài đã phải cống nộp báu vật quý báu nhất mà mình có, cùng nhau hiến tế ra vị Thần Trí Tuệ ở tầng Vô thức thứ 18, nhờ ông ta chỉ ra một con đường để sống sót. Ông ta xuất hiện khiến trời đất 3 ngày 3 đêm tối tăm không có lấy một ánh sáng mặt trời. Cuối cùng, vị Thần nhật lấy một hòn sỏi, nói rằng hòn sỏi này rơi về hướng nào, đường sinh tồn của các người là ở hướng đó. Ông ta tung hòn sỏi lên không trung, nó phát sáng rực rỡ soi rọi cả nhân gian tối tăm. Ngay khi nó vừa bắt đầu rơi xuống, một tia sáng không biết do kẻ nào bắn ra, đã phá tan hòn sỏi ấy làm 5 mảnh. 5 mảnh ấy rơi xuống đất, lăn lóc ra 5 hướng. 7 chủng loài vì thế mà cũng bắt đầu chia nhau, theo 5 hướng ấy để tìm đường sinh tồn.”

Hình ảnh một ông thần mơ hồ hiện lên, sau đó là một hòn sỏi tung lên không, vỡ làm 5 mảnh, rơi xuống.

“Một trong 5 hướng ấy, chính là Đại Nam Đế quốc. Tộc người cá, cùng rất nhiều người khác, đã men theo hướng ấy để tìm tới Đại Nam, xin được nương nhờ dưới sự bảo hộ của Vương Thái Tổ. Nhưng chuyện không dễ dàng như vậy, vì Vương Nhất Quan là một kẻ tàn khốc. Ông ta không có lòng thương, không có sự nhân từ, chỉ có sự lý trí cực đoan, và nỗi ám ảnh về một trật tự tuyệt đối. Người có biết, thuyết Thiên Mệnh cũng nhờ Vương Nhất Quan mà trở thành Học thuyết của thời đại chứ?”

Quang gật đầu.

-

Trong trời đất này, Thiên Mệnh là thứ quy định tất cả. Thế giới nếu không muốn hỗn loạn, thì tất cả sinh vật đều phải tuân theo Thiên Mệnh. 8 giống loài tranh giành lẫn nhau, không phân thứ bậc, thì không bao giờ có thể tuân theo Thiên Mệnh. Muốn có sự hòa bình, cần có thứ bậc. Mà thứ bậc, phải dựa vào trí thức. Loài nào có khả năng tiếp thu trí thức cao nhất, phải được đứng bậc cao nhất. Theo thứ tự mà ông gây dề ra, loài rồng là tầng lớp cao nhất thế giới, nhưng giống loài có thể học theo loài rồng, thừa tự lại trí tuệ ấy mà thống trị thế giới, chính là loài người. Tất cả các chủng tộc khác, đều là hạ đẳng, cần tuân phục con người, cần giúp đỡ loài người xây dựng thế giới.

“Vương Nhất Quan là một kẻ như vậy, nên việc ông ta sẵn lòng cửu mang những kẻ bại trận là chuyện không bao giờ có thể xảy ra. Thứ ông ta mong muốn, là một bức tranh toàn cảnh hơn, là trật tự của cả thế giới, là tương lai. Những kẻ bị loại bỏ khỏi lịch sử, không phải hứng thú của ông ta. Đoàn người tị nạn tới Đại Nam, suýt chút nữa đã rơi vào cảnh nô lệ vĩnh cửu. Đó cũng là lúc, M’Noarr xuất hiện.”

- Giờ ta đã chắc chắn, M’Noarr mà các người nói tới, chính là Âm Hành Sứ Giả.

Bà lão gật đầu. Lửa vẫn rừng rực cháy. Ngoài cửa sổ, mưa phùn vẫn rơi lạnh lạnh.

=====

Quyển 1 sắp hết rồi. Hết quyển 1 có nên viết nữa không ta?
Hmmm.....mmm.....

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 353: Chửi Nhau Cấp Quốc Tế

Vương Nhất Quan và Âm Hành Sứ Giả có mối quan hệ như thế nào, có rất ít người từng biết. Sống người còn sống ngày nay mà biết còn ít hơn nữa. Những bí mật của lịch sử, dần bị biến mất theo thời gian. Những điều mà Kẻ Chứng Kiến không ghi lại được, chỉ có thể qua những câu chuyện truyền miệng, rất khó bảo lưu được lâu dài, không sớm thì muộn cũng sẽ sai lệch hết.

Quang từng nghe nói, bọn họ là hai anh em, từng cùng nhau lập một lời thề bên ông Mẫu Hà.

Giúp đỡ kẻ yếu. Kiểm chế kẻ mạnh. Giữ gìn trật tự thế giới.

Một lời thề mở lòng như vậy, đúng là bắt nguồn từ nhiệt huyết nồng cuồng tuổi trẻ. Nhưng Quang tin, 2 con người ấy khi lớn lên, đều sẽ giữ lời thề ấy khăng khất trọn đời mình. Chỉ có điều, cách họ lý giải lời thề, và cách thực hiện nó, chưa hẳn đã giống nhau.

Con người xuất hiện trong câu chuyện về Hoàng Bích Như, được lưu truyền ở Giang Hạ, có thể là Vương Nhất Quan, cũng có thể là người anh em song sinh của ông ta, Âm Hành Sứ Giả bí ẩn. Bởi 2 người là sinh đôi, nhầm lẫn với nhau, hoặc cố tình dùng danh tính của nhau, cũng hoàn toàn có thể.

Một con người lạnh lùng, tàn nhẫn, lý trí, có tư duy Khoa học phi phạm. Một con người đa cảm, trọng tình nghĩa, lại là một Nghệ nhân. Những phiên bản về Vương Nhất Quan quá khác biệt như vậy, càng khiến Quang tin rằng có tới 2 người tồn tại. Và hẳn là hậu duệ của người thứ nhất.

Chẳng ai rõ giữa Vương Thái Tổ và Âm Hành Sứ Giả đầu tiên đã có những chuyện gì xảy ra, họ sát cánh cùng nhau tới cuối đời, hay đã xảy ra xích mích và mỗi người một ngả. Qua câu chuyện của bà lão, Quang chỉ biết, nhờ có Âm Hành Sứ Giả, mà những kẻ lưu vong mới có nơi trú chân. Bằng cách nào đó, Âm Hành Sứ Giả đã khiến Vương Thái Tổ phải cứu mang họ, cấp cho họ một mảnh đất.

Vịnh Bạch Long chính là một nơi như vậy.

Vương Vũ Hoành chỉ kế tục truyền thống của tổ tiên, thừa nhận một vùng đất tự trị 6ha mà đổi với hắn là chẳng quan trọng gì.

Trên khắp Đại Nam, và thậm chí là ở 21 quốc gia chư hầu xung quanh, hẳn là vẫn có những vùng đất như thế, với những chủng tộc khác đang sinh sống chứ? Có thể Phù Dung Nga Quý trong người tên Phù Dung kia, cũng đến từ một vùng đất như thế?

Cũng có thể không phải. Vì viên sỏi chỉ làm 5 miếng, và người thú chỉ làm 5 ngả. Có những cộng đồng người thú ngày nay cũng rất nổi tiếng mà ai cũng biết, ví dụ như những Tiên Nhân, hay còn gọi là Fairies, sống ở trên những dãy núi phía Tây Bắc của Cận Tây Đại Lục. Họ được bảo vệ bởi núi non hiểm trở, và bởi một Nữ Pháp Sư vô cùng hùng mạnh. Có thể đó chính là 1 trong 5 ngả định mệnh ngày xưa chăng?

Tất cả chỉ là phỏng đoán Quang suy đoán ra từ những gì hắn biết. Nhưng tất cả những hình dung ấy, chưa giúp hắn tìm hiểu ra, Thánh Nữ là ai, và vì sao cô ta cần hắn tới vậy.

Hắn lại ngồi đó chờ bà lão tiếp tục câu chuyện.

“Tộc Krabei là hậu duệ giữa người cá và con người. Bọn ta tồn tại ở đây cũng đã rất, rất lâu rồi. Những con người Krabei trưởng thành, rồi sẽ ra biển. Một số tìm về với tổ tiên, một số chết giữa biển cả bao la, còn một số sẽ đi mãi, đi mãi để tìm vùng đất hứa của mình. Vậy nên dân số của người Krabei trên vịnh Bạch Long không bao giờ nhiều. Chúng ta sống tại nơi

đây, gìn giữ những tập quán của mình, những câu chuyện của mình, truyền lại cho thế hệ sau, để chúng khi lớn lên, hoặc là sẽ ra biển, hoặc là sẽ ở lại, hoặc là sẽ hòa mình vào xã hội người Đại Nam, và không bao giờ trở về nữa.”

“Cũng rất lâu, rất lâu rồi, có một Mo cái giống như ta, là người tế tự và truyền đạt ý chí của biển cả cho toàn bộ dân Krabei. Cô ta rất hùng mạnh, hùng mạnh nhất trong số những Mo cái từng ra đời. Cô ta không những nghe được tiếng nói của biển, còn có thể tiếp thu những tri thức từ những kẻ chết chìm ngoài khơi, hấp thụ lấy chúng, trở thành một Cường giả không gì sánh bằng. Các già làng đều nói, đây là sự chúc phúc của Thần Biển cả, là tinh hoa nghìn năm có một của tộc Người cá.”

“Nhưng, cô gái ấy cũng chỉ là một người phụ nữ. Một ngày kia, sóng biển đánh dạt một người đàn ông vào bờ vịnh. Họ bắt lấy hắn ta, đem về bản tra khảo. Đích thân Mo cái tra khảo hắn ta, và rồi...

- Họ lại yêu nhau?

- Hả? Sao người biết?

- Làm ơn. Toàn cái motif cũ rích thế này. Truyện cổ không có chút gì sáng tạo hơn được à?! Thôi được rồi, ta đã biết cái kết rồi. Cô gái đó cùng tên lạ mặt đó rủ nhau bỏ trốn, trước khi trốn đi, cô ta còn bị dụ cướp đi tín vật của người Krabei, cũng tức là cái sừng tí hon kia, phải không? Rồi hậu duệ mà bà cô ấy đẻ ra, chính là Thánh Nữ sau này, đúng chứ? Các đời Thánh Nữ, muốn tập hợp các mảnh tín vật lại, để rồi đưa 7 giống loài kia lật đổ loài người, phải không?

-Người...đoángầnnhưđúngghếtrời.

- Đó! Có thể thôi, nhanh gọn lên cho ta nhờ! Tốn thời gian dài dòng mất cả buổi chiều! Bảo sao ta ghét nghe mấy trò kể chuyện! Còn cả cái màn trình chiếu 3D vừa rồi nữa chứ, thêm mắm thêm muối không! Giờ

nghe ta hỏi chuyện chính đây! Thánh Nữ đang ở đâu? Ta cần tìm con nhỏ đó lâu lắm rồi đấy!

Bà lão nghe thấy câu hỏi này, thở dài đánh thượt một cái, chống lưng đứng dậy, bước từng bước ra ngoài cửa sổ, ngắm nhìn bầu trời lạnh lạnh.

- Làm ơn lạy hồn! Bớt làm bộ làm tịch cho con nhờ! Có gì nói thì nói mau lên!

Quang gần như van nài. Thế gian này sao lắm kẻ thích ra vẻ thế nhỉ?

- Thôi được rồi, vì ngài là M'Noarr, nên bà già này sẽ kể cho ngài. Một tháng trước, cô gái ấy đã tới gặp lão...Đột rét kéo dài chẳng được bao lâu, người ta đã thấy những con gió nóng thổi tới từ phương Bắc. Sự chuyển biến thời tiết đột ngột thế này, có thể là do ông giới giở chứng, cũng có thể là vì Chí Tôn Cường giả lại làm cái gì đó.

BắcHoàngHàChíThươnglạibếquan.LầnnàylàởHỏaHànhKinh.

Đấttrờinàychợttrởnênnóngnhưcáilòlửa.LàngiólạnhtừRukth'Oarrthổiqua,cũngbịnungnóng.Mữachưakịptrúxuốngnơiđây,đãlạibổchơithànhmây.Mâychưakịptựthànhhình,đãbịsứcnóngthổibay.ĐấttrờiHỏaHànhKinhcàngvìthế màcàngnóngbức.

Cứ như vậy, 3 ngày sau, người ta lại nhìn thấy Áo Ảnh Ma Thần trên bầu trời Hỏa Hành Kinh. Cùng với đó, là Hà Chí Thương. Chỉ khác một điều, lần này Áo Ảnh Ma Thần đã quỳ xuống phục tùng hẳn.

Hà Chí Thương, sau 5 năm bế tắc, đã đột phá tầng 16, thậm chí chế phục được Linh Thể mạnh nhất tầng 16!Thiên hạ lại vì một biến cố này mà hưng phấn, mà hào hứng, mà hoảng sợ, mà xôn xao.

- Người ta cứ nói về thời đại Hoàng kim ngày cũ, với 2 tên Tuyệt thế thiên tài Vương Lập Đế và Edward Kaiser, suýt chút nữa chia đôi thế giới,

về Bắc Hoàng đời trước xảo quyệt cơ mưu thế nào để chống chọi cả 2 kẻ trên, rồi Kumo Sasaki vào thời hoàng kim, và Đại Hùng Kwaruh khó khăn lắm mới kiềm chế được tất cả. Nhưng ít ai để ý rằng, Vương Vũ Hoàn với Hà Chí Thương, đang dần mở ra một thời đại mới.

Một comment đến từ một diễn đàn trên mạng, không biết của ai viết, chẳng mấy chốc trở thành đề tài bàn tán sôi nổi.

- Ha ha ha, Đại Nam với Zenia có Tuyệt thế thiên tài xuất hiện, rồi cũng phải cúi đầu trước mưu lược của người Bắc Hà!

Một comment khác lại nhảy vào.

- Bất tài vô dụng chỉ biết dùng mảnh khoe tiểu nhân. Ngày Vương Lập Đế còn sống, có thằng Bắc Hà nào dám mở mồm nhắc tới tên ngài không? Ta nhớ, có tổng cộng 13 lần ngài “mượn đường” bay qua đất Bắc Hà, là áp lực tới mức trẻ con ngừng khóc, chó ngừng sủa, Bắc Hoàng cũng phải rúc vào Ngũ Hành Kinh mà cầu nguyện!

-Oaiphongnhưvậy,tạisaotới50tuổilàlănrachếtvậy?Hahaha!
ĐúnglàđámphươngNamhữudũngvômưu!

- Đại Nam Bắc Hà lại khẩu chiến rồi! Anh em Cận Tây mang bắp rang ra coi thôi!

- Go fck yourself you Zenia btch**@@#\$!!!!!!!!!!!!%#

Người Đại Nam biết tiếng Cận Tây cũng chẳng ít, phang ngay một câu chửi lại, ngữ pháp chuẩn không khác gì người bản xứ.

Cứnhưthế,mànchủnhauquốctêlạibắtđầu.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 354: Kẻ Thức Thời Mới Là Trang Tuấn Kiệt

16 tầng Vô thức... Tên này lại một bước nữa tiến đến ranh giới Âm - Dương.

Kwaruh cầm cây xẻng xuống đất, thở phì phò. Hắn đang ủ phân cho cái cây mới trồng lần trước. Giờ nó đã cao tới hơn 10 phân rồi.

Truyền thừa 6000 năm của Hà Quốc, phần lớn đều được tích tụ lại ở Bắc Hà. Vương Nhất Quan lập nên Đại Nam đã 3000 năm, đều lấy phát triển công nghệ để tiến như vũ bão về phía trước, bởi ông ta biết rõ, nếu lấy nền tảng truyền thừa ra để so đo, Đại Nam không thể nào bì nổi với Bắc Hà.

Bắc Hà lãnh thổ có linh khí đậm đặc, có lòng dân quy thuận, có 4 Đại gia tộc hết mực trung thành, lại có Hà tộc yên ổn truyền thừa đời đời kiếp kiếp, chứ không hề nay biến mai động như Đại Nam, thì kẻ lãnh đạo Bắc Hà, nói là chân mệnh thiên tử cũng chẳng sai. Vì con đường của họ, đều đã được trải sẵn màu hồng rực rỡ.

Ví dụ như Bắc Hoàng đời trước, đẻ ra 10 người con, nhưng cứ theo lệ thường, lập con trưởng chính là Hà Chí Thương làm thái tử, các người con khác phải tuyệt đối nghe lời. Tới khi Bắc Hoàng sắp hấp hối, thì Hà Chí Thương cũng đã đủ mạnh mẽ gánh vác giang sơn, lúc hắn lên ngôi danh chính ngôn thuận, không ai dám không phục.

So với Vương Vũ Hoành, vừa ngồi được vào ngai vàng là loạn trong giặc ngoài, đúng là một trời một vực.

Trước giờ, Đế Vương của Đại Nam luôn tỏa sáng bắt mắt, làm chuyện gì là trời rung đất chuyển, phong ba bão táp, nhưng Đế Vương của Bắc Hà thì luôn lặng lẽ nhu hòa, tầm ngấm tầm ngấm chẳng ai để ý, đến khi nhận ra, đã thấy họ hùng mạnh chẳng kém gì Nam Đế.

Hà Chí Thương không phải là Tuyệt thế Thiên tài như Vương Lập Đế hay Edward Kaiser. Hắn cũng chẳng phải loại nỗ lực điên cuồng như Vương Vũ Hoành. Hắn là kẻ từ từ mà tiến, tiến bước nào vững bước đó, vừa tiến vừa nhìn ngó xung quanh, đánh giá tình hình, thậm thà thậm thụt, không khác gì một con rùa. Lúc không tiến nổi nữa, hắn lại không hề ngần ngại mà đi tìm người khai sáng cho mình, dù kẻ đó có cao siêu như Kwaruh, hay nhỏ bé như Vương Thành Văn, hắn đều sẵn sàng lắng nghe. Hắn không có tự ái, chẳng biết tự trọng, cũng chẳng cần tôn nghiêm. Hắn có thể cười hề hề với kẻ chửi mắng mình, có thể đập bàn đập ghế như một thằng điên, có thể chấp cả thế giới gọi mình là Xăng Pha Nhót. Nhưng ngoảnh đi ngoảnh lại, hắn bước vào Đại Thư viện được 28 năm, đã đạt tới cảnh giới mà hiếm kẻ nào trong lịch sử có thể vươn tới.

Tầng 16 Vô thức!

Kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt.

Câu này như sinh ra là để miêu tả Hà Chí Thương. Hà Chí Thương cũng như sinh ra để định nghĩa câu nói ấy.

Việc Hà Chí Thương đột phá, không ảnh hưởng quá nhiều tới Vương Vũ Hoành. Dù nói tất cả đều là địch thủ, nhưng tất cả những kẻ đã bước qua Đại Thư viện, ngoại trừ thứ ân oán đời thường ra, bọn họ đều một lòng khao khát tìm tới đỉnh cao. Thứ cảm xúc này cũng là một sự đồng cảm. Khi có một kẻ đạt tới cảnh giới mới, trong lòng mỗi người còn lại đều có một chút e dè và toan tính, nhưng phần nhiều vẫn là sự ngưỡng mộ.

Bởi chỉ những Chí Tôn Cường giả mới hiểu, con đường theo đuổi tri thức khó khăn tới nhường nào.

Kẻ phàm trần nhìn họ hàng chục bằng Tiến sĩ và nghĩ rằng con đường trở thành Cường giả dễ như ăn kẹo vậy, miễn là có Đại Thư viện. Chỉ những ai bước lên đỉnh cao này, mới hiểu được áp lực của nó.

Theo lý mà nói, Liêu Kha phải tới đây yết kiến từ lâu rồi, nhưng đã giờ đã là cuối tháng 4, tên này vẫn mất tăm mất tích.

Trong Vương tộc, hoặc trong quân đội, có kẻ phản bội.

Chuyện này là tất yếu, không có gì đáng ngạc nhiên. Điều quan trọng là làm sao tìm ra kẻ đó, hoặc phong tỏa hãn hành động.

Mấy chuyện lén lút ám muội, Vương Vũ Hoành không phải chuyên gia. Hãn cần sự góp ý của chuyên gia. Ngồi cùng hãn có một Vương Tuyệt Trinh, nhưng hãn vẫn muốn hỏi thêm Liêu Kha.

Tổng Tư lệnh Binh chủng Lục quân của Đại Nam. Một trong 5 Đại Tướng đứng đầu quân đội. Ông vua của Chiến tranh du kích. Mãnh thú vùng non cao. Hành binh im lìm như cỏ cây, và xuất binh nhanh như sấm chớp. Và một loạt những biệt hiệu khác. Đều là để miêu tả con người này.

Liêu Kha.

65 tuổi. Người dân tộc thiểu số Chỉnh.

Người Chỉnh chỉ sống trên rừng núi cao, không tụ họp thành làng bản, mà mỗi nhà có thể cách nhau tới 10 cây số. Bọn họ sống xa cách nhau, nhưng lại rất quý mến xóm giềng, mỗi tháng họ có thể trèo đèo lội suối qua hàng chục, hàng trăm cây số để thăm anh em bạn bè. Đều bằng chân trần.

Bàn chân trần của họ to hơn của người Đại Nam rất nhiều, và bằng chính hai bàn chân ấy, họ phăm phăm vượt đèo vượt suối, giẫm qua bao nhiêu hiểm nguy trắc trở, qua đá trơn thác ghềnh, mà vẫn an nhàn như đi trên đất bằng. Người Chín không nói dối, không thù dai, không thích xa hoa phù phiếm, họ cao thượng và dũng cảm. Họ lặng lẽ như chính rừng cây bao bọc họ, nhưng cũng mãnh liệt như những con thác trên cao nguyên. Núi rừng là nhà của họ, cũng là lãnh địa của họ.

Tộc Chín trong suốt lịch sử hình thành Đại Nam, nương nhờ sự bảo hộ của Nam Đế, cũng duy trì một mối giao hảo lâu đời. Mỗi lần chiến tranh, tộc Chín không đóng góp quân số đông đảo, nhưng lại đóng góp những chiến binh hùng mạnh.

Trong số đó, không thể không nói tới Liêu Kha, bậc kì tài mà dân tộc Chín có thể sinh ra.

Một kẻ biết thật thà và mạnh mẽ như tổ tiên của mình, nhưng đủ thông minh và tinh quái để trở thành Ông vua của Chiến tranh du kích.

Kẻ nào vác quân lên rừng đánh nhau với Liêu Kha, đầu kẻ đó rồi sẽ treo trên chái nhà của Liêu Kha.

Vương Vũ Hoành tin chắc, dù có là hăn, dù có 10 bằng Tiến sĩ, dù đã đọc qua bao nhiêu sách vở, dù có nắm trong tay 1 phần 3 thế giới, bảo hăn đem quân lên rừng đánh nhau với Liêu Kha, đầu của hăn rồi cũng treo lủng lẳng trên chái nhà Liêu Kha.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 355: Kế Hoạch 200 Năm (Phần 2)

- Hù!!

Vừa nghĩ tới việc mình bị treo đầu lủng lẳng, đã có 1 cái đầu thò vào cửa sổ, làm cho dù là Vương Vũ Hoành cũng giật thót cả tim.

Tóc dài lủng lẳng, gương mặt r ám nắng, gân guốc, có chút man dại, vừa nhìn hắc vừa cười hề hề.

- Nam Đế, khỏe không?

Là Liêu Kha. Chẳng biết từ lúc nào, hắc đã treo lủng lẳng trên Đế Vương Cung, không khác gì người nhện. Chào hỏi xong, hắc đã đu người trèo vào bên trong.

- Chú vẫn thích làm người ta giật mình nhỉ?

Vương Vũ Hoành lấy lại nhịp thở, nhấp nốt ngụm nước.

So về quan hệ họ hàng, Liêu Kha là con nuôi của ông trẻ hắc, nên Vương Vũ Hoành phải gọi là chú. Mà tất cả các Đại Tướng đều thuộc hàng chú bác hoặc thậm chí là ông của hắc cả.

- Vừa có mấy khẩu laser muốn nhắm bắn tao, may quá chúng nó nhận ra tao là ai, nên thôi không bắn nữa. Mà mày không mời tao ngồi được một cái à? Tao đi bộ 3 tháng trời tới đây đó!

Vương Vũ Hoành cũng tròn mắt nhìn Liêu Kha. Vẫn nghe nói người Chinh đi bộ rất giỏi, nhưng đường đường là Đại Tướng quân đội, việc quân

cơ lại cấp bách, từ nơi đóng quân về đây cũng hàng nghìn cây số, lại thích đi bộ?

- Ngạc nhiên cái gì? - Liêu Kha tùy tiện kiếm một cái ghế, đưa cả hai chân lên, ngồi xõm trên ghế, không khác gì một con khỉ. - Ngoài kia lắm tình báo thật. Tao đi đường cái có 2 ngày là đã bị theo dõi. Thế là tao chui vào rừng. Mẹ nó, vào rừng thì bố con thằng nào muốn theo đuôi tao? Chả có đứa nào! Chúng nó cứ hết đợt này đến đợt khác, gọi cả vệ tinh rồi máy bay các kiểu, mà chẳng bao giờ biết được tao ở đâu! Hế hế hế thế mới vui chứ! Có đợt cả một đám 6 đứa vì ham hố đuổi theo tao, cuối cùng ngã xuống thác chết mất xác luôn...

Vương Vũ Hoành vẫn không bày tỏ thái độ gì, chỉ liếc mắt nhìn vào cái ghế bị hai bàn chân đen sì của Liêu Kha giẫm bấn.

- Cái ghế đó là của cô Tuyết Trinh hay ngồi...

- Má ơi!

Liêu Kha nghe tới tên Vương Tuyết Trinh, như nghe thấy keng báo tử, vội vàng nhảy khỏi cái ghế, ra sức lấy tay phủi đi dấu chân mình. Thái độ khép nép này, không khác Nguyễn Hữu Dũng là mấy.

Một kẻ chúa rừng, một kẻ chúa biển, đều có 6 bằng Tiến sĩ hiển hách một phương, nhưng cứ nghe thấy Vương Tuyết Trinh, là sợ vãi cả ra quần.

- Thám tử nhà ai? - Vương Vũ Hoành vẫn chỉ quan tâm tới chuyện chính.

- Có của Trần gia. Cũng có của Phạm Viết Phương. Tai mắt của lão Phương kinh khiếp thật chứ! Mọi góc ngách nào cũng có.

- Người ta gọi lão là Thầy của những người Thầy, không phải cho vui.

- Tao cứ tưởng lần này ta với lão là bạn?

- Đúng vậy. Nhưng lão là người bạn khốn nạn nhất thế giới. Đột tranh giành Tỳ Bà Cầm lần trước, lão đã gần như thao túng được cả Xăng Pha Nhót.

- Ghê vậy?

- Xăng Pha Nhót đột phá tới tầng 16, cũng có phần là nhờ Tỳ Bà Cầm. Hãn có trong tay cả Chúng Nhân Kính lẫn Tỳ Bà Cầm, nhưng bất ngờ nhất, là hãn ta đã bạo dạn hơn trước. Dùng chính chân thân của mình để đột phá. Điều này thật sự khó lường.

- Có ai chỉ điểm cho hãn à?

- Cháu không biết. Trên đời này liệu có ai đủ tư cách dạy hãn làm sao để bước vào tầng 16?

- Vậy lần này mày gọi tao tới đây, là để làm gì? Chẳng phải có Hữu Dũng ở Long Thành rồi sao?

- Chú Dũng không am hiểu dụng binh thâm lặng. Có bao nhiêu cái tàu ngầm, đều đem ra làm mồi nhử, tốn không biết bao nhiêu là tiền. - Hãn thờ dài. - Cô Trinh cũng vậy, mang tiếng là lén lút hành động, nhưng mỗi lần ra tay là trời long đất lở. Mà chú mới từ nơi xa xôi về, để cháu kể qua cho chú nghe tình hình nơi này.

- Kể đi, cứ kể đi. Lão Nô! Cho xin ít bánh ngọt với.

- Chú biết Thánh Nữ rồi chứ?

- Cái đứa dòng dõi Mẫu Hệ của Hoàng Bích Liên chứ gì?

Tộc Chinh cũng theo Mẫu Hệ, tức là con đẻ ra đặt tên theo họ mẹ, vì vậy Liêu Kha nhớ rất rõ chi tiết này.

- Đúng thế. Ở Bắc Hà đặt tên con theo Phụ Hệ. Truyện kể, trước khi lấy Hà Linh Vũ, Hoàng Bích Liên là 1 kĩ nữ. Bà ta có một người con riêng, đặt tên là Hoàng Lục, cũng chính là người tạo ra dòng dõi họ Hoàng ngày nay. Dòng họ Hoàng về sau đều đặt theo họ của bố, nhưng Tỳ Bà Cầm, lại được duy trì mối liên kết theo dòng mẹ!

- Tao là người dân tộc, mày nói làm sao cho tao dễ hiểu thôi.

- Truyện Hoàng Bích Liên hóa thân thành Tỳ Bà Cầm, chỉ là chuyện dân gian. Thực chất, Tỳ Bà Cầm là một bảo vật sẵn có do trời đất tạo thành, chỉ nhờ chất xúc tác cuối cùng là sức mạnh của Hoàng Bích Liên mà thành hình. Do đó, các hậu duệ theo dòng mẹ của Hoàng Bích Liên đều có mối liên kết với Tỳ Bà Cầm.

- Rồi sao?

- Hoàng Lục đẻ ra một trai một gái. Người con gái mang họ Hoàng, nhưng sau khi lấy chồng, sẽ đổi sang họ chồng, để con ra cũng mang họ chồng.

- Vậy đứa con đó mới là chủ nhân của Tỳ Bà Cầm?

- Đứa con gái. - Vương Vũ Hoành đính chính. - Cứ như vậy, truyền từ đời mẹ qua con gái, đổi họ không biết bao nhiêu lần, nên tìm ra hậu duệ thực sự theo dòng mẹ của Hoàng Bích Liên là vô cùng khó khăn. Nhưng có một chi tiết khá hay ho.

Vương Vũ Hoành đứng dậy, bước tới giá sách. Hắn lấy ra một quyển Sử.

- Kỉ lịch thứ 5217, tức là cách đây 800 năm, tộc Krabei sống ở vịnh Bạch Long phía Đông của Đại Nam Đế quốc, xuất hiện một Mo cái hùng mạnh chưa từng có. Cô ta có thể giao tiếp với biển cả, từ biển cả lấy được

kí ức của những người chết đuối, qua đó có được một nguồn tri thức khổng lồ, trở thành Cường giả không kém gì Chí Tôn.

- Có thể thông qua kí ức của người khác, lấy được sức mạnh, nghe giống hệt như... - Liêu Kha trầm ngâm.

- Tỳ Bà Cầm! - Vương Vũ Hoành tiếp lời. - Kẻ thừa kế Tỳ Bà Cầm từ Hoàng Bích Liên, vì lý do nào đó lưu lạc tới tộc Krabei, kết hôn với Tộc trưởng, và con gái của cô ta đã trở thành Mo cái chuyên lo việc tế tụng.

- Có thứ sức mạnh được di truyền qua dòng mẹ, vậy thì không biết tao có được truyền thừa chút gì từ dòng họ Liêu không? - Liêu Kha than thở một câu chả liên quan gì tới chủ đề.

- Giờ mới tới chủ đề chính này. Vương tộc đã bắt đầu ý thức được sự tồn tại của kẻ kế thừa Tỳ Bà Cầm, nhưng họ không thể nào tìm ra cô ta. Đáng sợ hơn, một thế lực dần dần hình thành ngay dưới mũi của họ, đe dọa tới không chỉ sự thống trị của Vương tộc, mà còn cả sự cân bằng của thế giới. Đó chính là liên minh của 7 chủng loài, dưới sự kêu gọi của các đời Thánh Nữ. Cho tới Kỷ lịch thứ 5800, tức là 200 năm trước, đã có 2 vị Đế Vương lên kế hoạch kiểm tỏa cô Thánh Nữ đó lại, đồng thời lợi dụng cô ta để phục vụ 1 nghiên cứu của riêng mình.

- Đáng sợ! Đáng sợ! - Liêu Kha rên lên - Người Đại Nam thật đáng sợ! Người Bắc Hà cũng thật đáng sợ! Mười mô thủ đoạn! Đúng là chỉ có người Chinh là tốt đẹp!

Wong Vũ Hoành mặc kệ Liêu Kha lảm nhảm, hần tiếp tục nói.

- 2 người đó là ai, hần chú cũng đoán ra rồi. Là Vương Hiến Đế, và Bắc Hoàng thứ 27. Họ xây dựng hệ thống cống ngầm, mà thực chất là một trận pháp khổng lồ. Trận pháp ấy có rất nhiều chức năng, với mỗi điểm mắt lại mang một chức năng khác nhau. Học viện Hải Dương ở Hải Thành, là một điểm mắt Phong Ấn! Và họ đã đem Tỳ Bà Cầm phong ấn ở đó. Thánh

Nữ có liên kết với Tỳ Bà Cầm, cũng sẽ bị cầm chân ở Đại Nam, không thể bước ra ngoài! Chính vì thế, thế lực của Thánh Nữ suốt 200 năm qua không thể nào phát triển!

- Tao đau đầu quá! Dòng dõi Vương tộc thật là đáng sợ! Nè, mày nói coi, mày không có thiết lập 1 kế hoạch nào như vậy với tộc Chình của tao chứ?

Liêu Kha vẫn tiếp tục làm nhảm những điều vô nghĩa, mặc kệ những bí mật cấp quốc gia mà hắn vừa được nghe.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 356: Đồng Cảm Là Gì? (Phần 2)

Văn!

- Dạ có cháu!

- Mà đem bọc hàng này gửi cho khách hàng ở Khu Biệt thự phía Tây hộ tao!

Dạo gần đây, ông chủ cửa hàng ngày càng ưa mắt Vương Thành Văn. Có việc gì lặt vặt cũng ưu tiên nó đi làm, hòng cho nó thêm vài đồng tiêu pha.

Ở thằng Văn có một thứ hào quang gì đó khó tả, mà khi ném nó vào giữa đồng cu li khuôn vác, càng trở nên khác biệt. Ông chủ còn nghĩ, nếu thằng nhóc có thể làm ở đây lâu dài, ông hoàn toàn có thể cho nó lên làm quản lý, thậm chí là đào tạo để nó tiếp quản cửa hàng.

Còn Văn, nhận được đơn hàng này khiến nó vô cùng phấn khởi. Trên bọc hàng có ghi sẵn tên và địa chỉ cửa hàng và hóa đơn biên nhận. Chỉ cần có được thứ này là nó có thể thoải mái đi vào khu Biệt thự phía Tây. Nơi này canh gác quá cẩn mật và không bao giờ có chuyện một đứa như nó có thể thoải mái đi vào.

Hiện trường trọng điểm thứ 2, rốt cuộc đã có thể tiếp cận.

Từ khu chợ đen, tới khu biệt thự phía Tây là qua gần một nửa chiều dài thành phố. Văn đi bộ đã quen, thậm chí để tiết kiệm thời gian, nó chạy. Nó chạy còn nhanh hơn người ta đạp xe đạp. Tầm 2 tiếng sau, nó đã tới nơi.

Từ xa xa, đã thấy dãy tường bao trắng muốt với những chiếc camera an ninh đặt khắp mọi nơi. Khu biệt thự rộng lớn thấp thoáng đằng sau bức tường, với những gốc cây xanh mát.

Đây không phải là lần đầu Văn đi qua chỗ này, nhưng là lần đầu tiên nó dùng tâm lý của hung thủ để tới nơi này.

Kẻ lạ mặt trong bóng tối kia, người là một kẻ cẩn thận, y như ta vậy. Khi muốn gây án, hẳn người sẽ phải tới đây rất nhiều lần để có thể rà soát địa điểm ra tay. Người sẽ tìm kiếm thứ gì nhỉ? Đường thoát thân? Hẳn rồi. Tìm đường thoát thân đầu tiên! Nhưng trước đó, người sẽ bắn khoả, làm sẽ để có thể xâm nhập vào nơi này. Người nhìn thấy những chiếc camera, những chốt bảo vệ, người không muốn mình bị bất kì một cái camera nào ghi lại, hay một tên bảo vệ nào nhớ mặt.

Văn vừa nghĩ như vậy, vừa bằng một cách tự nhiên nhất, thản nhiên đi qua, rẽ vào một góc phố, sau đó mới lộ đầu nhìn ra.

Người có từng núp ở đây để quan sát chứ? Hay là một địa điểm trên cao sẽ thích hợp với người?

Văn nghĩ vậy, nó tìm thấy một cái cầu thang sắt dẫn lên sân thượng một ngôi nhà. Nó leo lên.

Từ sân thượng, đúng là góc nhìn có xa hơn một chút. Nó nhìn thấy kết cấu những tòa biệt thự bên trong. Nó cũng thấy được sự bảo vệ cẩn mật của nơi này.

Người sẽ không muốn như ta, tức là không muốn dùng một lý do chính đáng để bước vào khu biệt thự đó, vì người sợ camera ở cổng vào sẽ ghi lại hình của người. Mặc dù người có thể chỉ là một trong rất nhiều người ra vào, người vẫn không muốn để lộ bất kì sơ hở nào. Nếu ta là người, ta sẽ vào bằng một đường mà không ai nhìn thấy, nhưng đó có thể là đâu?

Văn leo xuống thang. Có thể hung thủ biết những điều mà nó không biết. Cứ đứng ngoài này đoán mò chẳng có ích gì. Nó có quyền vào bên trong để xem xét, tội gì lại không vào chứ? Nó chạy băng qua đường, giẫm lên cái nắp cống, đi thẳng về phía cổng vào.

Bảo vệ khu nhìn nó ngờ vực, nhưng nó chìa ra hộp bưu kiện. Người ta nhìn nó từ đầu đến chân, rồi bấm máy gọi điện cho người nhận. Sau khi được xác nhận, nó mới được phép vào.

Với quy trình như vậy, một tên sát thủ xuất thân nghèo khó rất khó để bước vào thám thính, chứ đừng nói tới việc gây án hoàn mĩ như vậy.

Một kẻ cẩn thận muốn giết người, cần tốn rất nhiều thời gian ở địa điểm định trước. Văn vừa tìm kiếm địa chỉ trên bưu kiện, vừa hình dung trong đầu sơ đồ nơi này. Tòa nhà gây án, là tòa 20D phải không?

Địa chỉ nhà nó cần gửi đồ, là nhà 13A. Nó bấm chuông, có tiếng nói ra từ trong loa, nó trả lời, nó chờ đợi.

Nó nhìn ngắm kiến trúc tòa nhà.

Mọi tòa nhà đều có kiến trúc giống hệt nhau, chỉ khác màu sơn mà thôi.

Văn nhớ rất rõ từng chi tiết về vụ án mà thầy Thạo đã mô tả, và cách ông ta suy luận. Để có thể gây án từ sân thượng tòa nhà, phải biết Khinh công để bay lên, hoặc là dùng cầu thang bên trong để leo lên sao?

Nó nhìn khoảng cách từ tầng 1 tới tầng 2. Khoảng 3m. Một lần Đạp Không Bộ, đúng là khó để leo lên. Nhưng nếu là đạp vào tòa nhà đối diện thì sao?

Nó ướm thử bằng mắt. Sức bật của nó là 200cm. Giả sử từ độ cao 2m từ bờ tường đối diện, nhảy sang phía này, sau đó ở điểm cao nhất của quỹ đạo, sử dụng Đạp Không Bộ...

Không! Không đủ!

Cạch.

Cửa mở ra. Khách tới nhận. Nó đưa đồ. Họ lấy xong, kí tên, đưa lại nó hóa đơn, đóng cửa.

Nó lại tiếp tục suy nghĩ.

Phía đó không được. Khoảng cách quá xa.

Nó nhìn sang phía còn lại.

Ở đây được hơn.

Nó ướm thử. Đúng là chỉ cần một lần Đạp Không Bộ, và khéo léo một chút, hoàn toàn có thể. Từ tầng 1 nhảy lên tầng 2, sau đó từ tầng 2 leo lên sân thượng.

Hung thủ biết sử dụng Đạp Không Bộ, ngay trong đối tượng học sinh cũng có rất nhiều. Như vậy hướng xác định của nó vẫn đúng.

Nhưng nếu nhảy ở đây, sẽ bị camera phát giác.

Tòa 13A không phải là tòa gây án. Vì vậy, nó lại tìm tới tòa 20D.

Tòa nhà đã có người ở mới. Án mạng xảy ra cũng đã lâu rồi. Kiến trúc tương tự tòa 13A. Vậy có gì khác biệt ở nơi này?

Văn nhìn quanh một vòng. Nó chợt nhận ra nó đang tìm kiếm điều gì. Nó nhìn thấy nhà 24F. Nó tìm đường chạy tới tòa 24F, vừa nhận ra nơi đây góc độ camera không thể chiếu tới.

“Người cũng nhìn thấy điều ta nhìn thấy, phải không?”

Nhà 24F, ở phía sân với ngôi nhà bên cạnh, có một tán cây rất to để che nắng, nhưng đồng thời cũng che luôn tầm nhìn của camera. Văn muốn thử nhảy lên theo cách thức của hung thủ, nhưng Đạp Không Bộ của nó lại phải đạp lên một vật thể, nó không thể đạp vào bức tường bật ngược lại, vừa tung giày lên để đạp vào cái giày được, quá khó. Nó chỉ có thể đưa ra nhận định rằng, hung thủ không nhất thiết phải qua đường cầu thang trong nhà để lên tới sân thượng. Chỉ cần biết Đạp Không Bộ là đủ.

Từ nóc nhà 24F, nhảy qua nhà 20D, hoặc 22D, hoặc 23D, đều dễ dàng.

Văn không đi được đường mái nhà, thì nó chỉ có thể đi bộ. Buổi sáng vắng vẻ ít người qua lại, nó cứ thản nhiên đi dạo vòng quanh, vừa âm thầm tính toán. Sau một buổi quan sát, nó đưa ra kết luận, tòa 23D thích hợp để quan sát mục tiêu, vì vừa đúng hướng quay của cửa sổ, nhưng lại không thích hợp để bắt đầu ra tay. Vì hướng nhà 23D, nếu đứng từ dưới sân nhà 20D, quá dễ lọt tầm mắt.

Thay vào đó, nóc nhà 22D sẽ là địa điểm lý tưởng.

“Người cũng nghĩ vậy, phải không?”.

Nhưng điều nó quan tâm hơn, tò mò hơn, lại là tâm trạng của hung thủ.

“Khi người tới đây và quan sát hiện trường này, người đã nghĩ gì? Những ngôi biệt thự này thật đẹp. Người có ước muốn mua cho mẹ người một căn như vậy chứ? Ta cũng nghĩ vậy mà. Thứ cảm xúc dâng lên trong người là gì? Ghen tị? Ao ước? Khát vọng? Nản chí? Hay một cảm xúc nào khác? Ta cảm thấy, ta đã dần thấy được chân dung của người rồi. Ta thấy được một kẻ khao khát vươn lên bằng mọi giá, bất chấp mọi nguy hiểm.”

Một kẻ muốn chui lên từ tầng đáy, muốn vươn tới đỉnh cao, kẻ đó sẵn sàng cam chịu mọi sự bần thiú và hèn mạt.

Có nơi nào bần thiú và thấp kém, nhưng lại là con đường dễ dàng nhất để tiếp cận lũ nhà giàu chễm chệ trên cao?

Một nơi nằm ngay dưới chân người, với những mái vòm bất tận.

Vẫn không thể không nhìn về cái nắp cống nằm chình ình trên vỉa hè.

Trước đây, nó sẽ không thể nào đưa ra nổi những suy nghĩ này.

Đồng cảm là gì? Đồng cảm là phương thức hữu hiệu nhất để đọc thấu tâm can người khác.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 357: Cuộc Đối Thoại

Văn đã cầm trong tay bản đồ cống ngầm. Nó cũng có điểm để dùng. Khi bắt đầu điều tra nó cũng đã biết rồi sẽ phải xuống cống ngầm, dù nơi đó vô cùng nguy hiểm. Nhưng nỗi tò mò về hung thủ bí ẩn kia còn át cả nỗi sợ về nguy hiểm.

Nếu không tận mắt thấy được cống ngầm nơi hắc tử đi qua, sẽ rất khó để hiểu được tâm lý của hắc tử. Chỉ có trải qua những gì hắc tử đã trải qua, ta mới tái hiện được chân dung con người của hắc tử.

Có lẽ, chỉ cần ngó qua một chút thôi.

Nghĩ vậy, nó lựa lúc không có ai quanh đây, đi gần tới miệng cống.

Đúng lúc này, nắp cống cũng bị bật lên. Một cặp mắt lén lút thò ra.

- Ô kìa! Vương Thành Văn đại nhân! Xuống đây! Xuống đây!

Văn nhận ra gương mặt già khú này. Là lão già hát xẩm hôm nọ. Nó chui xuống cống với lão.

- Đại nhân! Tôi đang muốn tìm gặp đại nhân, thì thấy ngài đi vào khu biệt thự phía Tây. Tôi đành phải chui theo đường cống vào đó để tìm ngài, ai ngờ vừa lộ mặt lên đã thấy ngài ở đây!

- Ông tìm cháu có chuyện gì?

- Chuyện là, đội người đại nhân thuê để đánh cắp tài liệu của lão Thụy, bị lão ta bắt gọn rồi.

- Trời ạ.

Văn thật sự không còn gì để nói về lão già này nữa. Mất hết cả niềm tin.

- Lão Thụy có gửi lại lời nhắn, nếu đại nhân thật sự muốn có danh sách của lão, thì hãy tới gặp lão.

- Không có gì nguy hiểm chứ?

- Không có. Lão ta hành nghề ở đây nhiều năm rồi, rất có uy tín.

- Vậy ông dẫn cháu đi.

Văn theo ông già đi xuống cống ngầm. Ông già này ở dưới cống ngầm cũng có chút danh vọng, đi tới đâu cũng được chào đón. Hành trình cũng vô cùng suôn sẻ. Văn đi qua những đường cống hôi thối, với những kẻ vô gia cư nằm la liệt khắp nơi.

Cứ nghĩ chợ cá đã là nơi nghèo khổ rồi, ở đây còn khốn khổ hơn nữa.

Người cũng từng bước qua nơi này, cũng từng nghe những tiếng lầu bầu chứ? Người cũng như ta, cũng nhận ra rằng trên đời này còn nhiều kẻ khốn khổ hơn mình chứ? Người sẽ có suy nghĩ gì nhỉ? Lòng thương người chẳng? Hay người sẽ cho rằng mọi thứ ở đời đều có sẵn thứ bậc của nó? Và muốn thay đổi thứ bậc của mình, chỉ có thể tự mình vươn lên?

Vì sao người lại muốn vươn lên?

Văn chợt đi tới một câu hỏi như vậy.

Kẻ đó muốn vươn lên với ý chí khó có thể tin. Động lực gì khiến hẳn quyết tâm như vậy? Thứ ánh sáng gì khiến hẳn ôm lấy hi vọng trong màn

đêm đen kịt này? Nếu không có thứ ánh sáng ấy, hắc hắc đã lạc lối như bao kẻ nơi đây. Vô vọng, u tối, vật vờ.

Là Lê Huyền Vân chẳng? Cô ta có là hi vọng cho hắc hắc không? Chắc không phải. Vì hắc hắc đã giết cô ấy.

Vì sao người lại giết cô Vân? Người có biết rằng, trong chuỗi hành động quá hoàn hảo của mình, thì việc giết Lê Huyền Vân là sai sót lớn nhất của người không? Đến một đứa trẻ như ta cũng có thể nhận ra thầy Kiên vô tội, nhận ra những điểm vô lý.

Hay là, cũng giống như ta, ta đã từng mất bình tĩnh khi Linh bị bắt cóc. Ta đã bị cảm xúc chi phối.

Aaaa!! Vậy là người cũng đã bị cảm xúc chi phối? Bởi vì đối với người, cô Vân cũng không chỉ là một đối tượng bình thường? Cô ta quan trọng với người? Ở một mức độ nào đó? Nhưng lại không đủ quan trọng? Vì người có một người còn quan trọng hơn?!

Luồng suy nghĩ này, như khai sáng toàn bộ những mù mờ tăm tối trong Văn. Nó nhìn ra một hướng đi mới khả thi hơn rất nhiều.

Lê Huyền Vân bị giết không phải là sự ngẫu nhiên, cũng không phải là một đối tượng như bao đối tượng khác. Cô ta quan trọng với hắc hắc. Cô ta bị giết vì chính mối liên hệ với hắc hắc! Vậy thì trước khi chết, cô ta phải để lại thứ gì đó liên quan trực tiếp với hắc hắc!

Điều tra Lê Huyền Vân!

Đúng lúc nghĩ tới nơi này, chợt nó bị khựng lại, vì lão già đi trước cũng đã khựng lại.

- Tới nơi rồi.

Nơi đây là một phòng khám. Hơi bẩn và tối một tí, nhưng vẫn là một phòng khám coi được. Giữa cống ngầm mà tìm được một nơi như vậy, đã có thể coi là thiên đường.

Người bác sĩ đã ngoài 50 tuổi, ngồi đó, miệng hơi mỉm cười nhìn Văn.

- Chào Vương Thành Văn nổi tiếng.

- Cháu chào bác.

- Cậu nhóc cứ tự nhiên ngồi. Ông An cứ ngồi cùng luôn cũng được. Mình nói chuyện nhanh ấy mà. Bác tên là Thụy.

Văn gật đầu, báo hiệu là nó đã nghe được. Lão Thụy lại mỉm cười vì sự chững chạc của thằng nhóc. Lão xoay ghế, lấy ra một tập tài liệu.

- Vương Thành Văn này, cháu có thể nói cho ta biết, vì sao cháu lại muốn truy tìm hung thủ giết người hàng loạt hay không?

- Tại sao bác biết điều này?

- Khả khả. Ta là bác sĩ, ta chữa bệnh cho toàn bộ thế giới ngầm, ta có rất nhiều mối quan hệ. Muốn tìm hiểu hành động của ai, vô cùng dễ dàng. Nhưng cháu yên tâm, bác không phải là kẻ lăm mồm. Bác rất biết giữ im lặng.

- Vậy là bác cũng sẽ giữ im lặng cho kẻ giết người?

- Khả khả. Khách hàng của ta phần lớn đều là kẻ giết người. Cháu đã từng giết người chưa?

- Chưa.

- Ham muốn giết người?

- Từng có. Nhưng vì ông ta muốn giết cháu. Và ông ta rất mạnh. Nếu cháu không tìm cách giết ông ta, cháu sẽ chết.

- Nếu được, cháu không muốn giết người?

- Đúng vậy.

- Như Vương Thế Kiệt chẳng hạn?

- Đúng vậy.

- Thú vị. Nhưng cháu có biết, để có quyền được sinh sát tùy ý mình, cháu phải trở nên rất mạnh, mạnh tới mức vô địch, cháu biết chứ?

- Cháu không suy nghĩ xa vời như vậy. Nếu không phải giao đấu với ai thì là tốt nhất.

- Vậy nếu bắt buộc phải giao đấu? Nếu bắt buộc phải giết người?

- Nếu đó là điều bắt buộc. Thường thì cháu sẽ suy nghĩ để tìm ra cách giải quyết tốt nhất, nhưng cháu sẽ không ngần ngại nếu để sống sót.

- Vậy cháu không muốn mạnh lên sao?

Văn lắc đầu.

- Bác hỏi câu này vô nghĩa quá. Tất cả mọi người đều muốn mạnh lên.

- Đúng vậy! Nói rất đúng. Tất cả các loài sinh vật trên đời, đều muốn mạnh lên. Mạnh lên để sống sót. À mà, ta có vài cách để mạnh lên, cháu có muốn thử không?

- Cách gì?

- Cấy thịt chuột. Tức là cấy vào tế bào của đám sinh vật đột biến, cháu sẽ mạnh lên rất nhanh.

- Nghe có vẻ không hay lắm.

- Tất nhiên, cái gì chả có giá của nó. Cháu sẽ mạnh lên rất nhanh, nhưng cũng sẽ có di chứng về sau.

- Cháu không thích như vậy. Cháu cảm thấy học là cách mạnh lên đủ tốt rồi.

- Ta nghĩ, cháu rất thông minh. Và chính vì cháu thông minh, hẳn cháu đã nhận ra, kẻ cháu đang truy tìm, giống cháu tới đáng kinh ngạc?

- Bác đang nói về tính cách? Hoàn cảnh? Xu hướng hành động? Đúng là kẻ đó khá giống cháu. Nếu đặt cháu vào hoàn cảnh của hắn ta, cháu cũng sẽ hành động gần giống như vậy. Nhưng điểm khác biệt lớn nhất, là cháu không rơi vào hoàn cảnh như hắn ta.

- Cháu tò mò với kẻ đó à?

- Cháu rất tò mò.

- Bác cũng vậy. Bác rất tò mò về những kẻ tới đây. Bọn chúng từ đâu tới, bọn chúng muốn gì, và sẽ đi về đâu? Những kẻ phải quằn quại dưới đáy của xã hội này, hóa ra lại thú vị hơn chúng ta vẫn nghĩ. Bác làm bác sĩ ở đây mấy chục năm rồi, đều là vì một thú vui như vậy. Nhưng ta phải cảnh báo với cháu một điều. Theo quá sát tâm lý của lũ tội phạm, rồi chính cháu cũng sẽ bị chìm vào nơi ấy, vào vực thẳm của sự tàn ác. Kẻ thích lợi dụng bóng tối làm đồng minh, rồi sẽ bị bóng tối nuốt chửng.

- Bác có bị bóng tối nuốt chửng hay không?

Nghe câu hỏi này, lão Thụy cười khàn khặc.

- Bác ư? Bác chính là bóng tối.

Văn cũng nhảy bật dậy, quay người.

- Bóng tối hay không bóng tối, cháu vẫn là cháu mà thôi. Buổi nói chuyện này với bác, rất thú vị. Giờ cháu phải về thôi.

- Cháu là kẻ thú vị nhất mà ta từng tiếp chuyện.

- Cháu chỉ là người bình thường mà thôi.

- Ơ - Lão già hát xẩm như ở người ra - Vậy thôi sao? Cứ vậy mà về?

- Bác ấy đã nói, là sẽ tuyệt đối không nói ra danh tính kẻ đó mà. Cháu tin là cháu sẽ tự mình làm ra.

- Chúc may mắn. - Lão Thụy nói.

- Bác cũng vậy nhé. - Văn đáp lại.

- Ồ, vậy sao?

- Vì ánh sáng sắp chiếu tan bóng tối của bác rồi.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 358: Khung Cửa Đóng Kín

Lê Huyền Vân. Lê Huyền Vân. Lê Huyền Vân.

Dù cô giáo ấy dạy nó 5 năm Tiểu học, nó vẫn chưa bao giờ chú ý quá nhiều tới cô ta. Cô ấy là người như thế nào? Cô ấy đến từ đâu? Cô ấy có sở thích gì? Cô ấy có mong muốn gì?

Có lẽ Linh biết rõ về cô giáo hơn nó.

Lê Huyền Vân, cô có gì muốn nói với em hay không?

Người chết thì không thể nói, nhưng những thứ họ để lại, cũng có thể cất lên ngôn ngữ của riêng chúng.

Ví dụ như những bông hồng đỏ của thầy Kiên, đã chỉ đường cho nó tìm hiểu được xa tới như vậy.

Nó hỏi Linh địa chỉ nhà cô Vân. Trong khoảng 10 năm cho tới lúc chết, cô ta thuê một phòng nhỏ trong một khu trọ. Nó tìm tới khu trọ ấy.

Nơi này khá là yên tĩnh. Mức giá so với một giáo viên cũng không thấp. Phòng của cô Vân ở tầng 2, nay đã có người khác thuê.

Văn lắc đầu ngán ngẫm. Một căn phòng sau khi đổi chủ, rất khó lưu giữ lại bằng chứng gì có giá trị.

Nó nhìn cánh cửa sổ ngao ngán, sau đó dợm quay đầu đi về.

Chợt nó khựng lại.

Có một chi tiết gì đó lóe qua não bộ của nó.

Là gì nhỉ?

Nó quay lại nhìn kĩ hơn cánh cửa sổ. Mặt ngoài cánh cửa sổ. Có gì đó không đúng. Mà lại chẳng có gì không đúng cả.

Thứ cá thể bình thường trong một tập thể bất thường, vậy thì chính cá thể đó mới là bất thường. Anh Quang từng nói vậy phải không?

Văn muốn quan sát rõ hơn cánh cửa sổ, vì vậy nó thấy nóc nhà đối diện là một nơi khá hay. Chỉ có một tầng, lại là mái bằng.

Nó chạy tới, quăng giày lên không, chạy đúng 2 bước như trong môn bóng rổ, bật lên, giẫm vào cái giày, nhảy thêm 1 bước nữa, 2 tay đu vào mái nhà. Nó bò lên. May là không ai nhìn thấy. Nó không muốn bị nhầm là trộm.

Giờ nó có thể quan sát cho thật kĩ.

Chiếc rèm cửa.

Chiếc rèm cửa màu xanh lá cây, giống hệt những chiếc rèm ở phòng khác. Vậy là đây là loại rèm do chủ nhà lắp chung cho cả khu, chứ không phải rèm do người thuê tự lắp. Vậy là cô Vân cũng dùng cái rèm này khi còn sống.

Rèm bị mặt trời chiếu bạc phếch, khu vực bạc phếch hình chữ nhật, đúng bằng khung cửa sổ, vậy là rèm thường xuyên được đóng.

Cô Vân hẳn có thói quen đóng kín rèm cửa.

Nhưng nếu vậy, thì lớp kính cửa sổ này, chẳng phải có quá mới so với chiếc rèm chẳng?

- Ai đấy?

Tiếng gọi vọng ra từ dưới nhà, khiến Văn giật mình quay người, lao theo hướng ngược lại, chạy biến đi.

Sau khi đã xác định không ai nhận ra mình, Văn lại quay lại. Nó hỏi những người xung quanh đây.

- Tiếng vỡ cửa kính? Gần 1 năm trước rồi hả? Ai mà nhớ nổi. Nhưng không nhiều đâu, vì quanh đây không có trẻ con chơi bóng.

- Tầm 1 năm trước ấy hả? Hình như có. Chẳng biết từ đâu ra. Vỡ đánh choang một cái.

- Đúng vậy. Hình như là có. Nhưng không biết là nhà nào. Cũng không để ý lắm, vì cũng đâu có gì nghiêm trọng đâu.

Hỏi han một vòng, Văn đã tin chắc phòng của cô Vân chính là hiện trường nơi cô bị sát hại, chứ không phải công viên. Rèm cửa thật cũ, mà kính lại mới. Người mới chuyển tới đến cái rèm còn không muốn thay, tại sao lại muốn thay lớp kính chứ? Có thể vì vỡ mà chủ nhà cho thay, nhưng vì sao lại vỡ? Nơi này yên tĩnh như vậy, không có trẻ con đá bóng, có gì mà gây vỡ kính được chứ?

Tháng 7 năm ngoái, một tiếng động phát ra khiến những người xung quanh có nghe thấy. Nếu đó là lúc hung thủ tung Bộc Phá Quyền giết chết cô Vân thì sao? Cơ thể cô sẽ bị lực đâm đó đánh bay, va vào cửa kính, khiến cửa kính vỡ nát. Sau đó, vì để che giấu dấu vết, hung thủ sẽ phải tìm một tấm kính khác về thay vào.

Chuyện xảy ra đã lâu rồi, muốn tìm người mua kính hẳn rất khó khăn. Muốn tìm nhân chứng để xem có kẻ lạ mặt nào ra vào phòng cô Vân hay

không cũng rất khó. Hung thủ là kẻ cẩn thận. Khu này lại vắng người.

Dẫu vậy, nó vẫn hỏi han một lần nữa cho chắc. Quả nhiên, không thu được gì cả. Lê Huyền Vân chỉ là một người thuê nhà, lại ít giao tiếp với mọi người. Quanh đây đều là dân tới thuê nhà, việc ai người nấy lo, không rảnh hơi thọc mũi chuyện người khác. Chủ nhà lại không sống ở đây, mà ở nơi khác. Mỗi tuần chỉ tới xem xét một lần.

Nhưng phát hiện này lại cho thấy: hung thủ và cô Vân khá quen thân, thậm chí có thể là tình nhân.

Có thể vào phòng riêng để ra tay, chắc chắn phải quen thân, và có mối quan hệ không cạn. Hẳn phải sống ở phòng này đủ lâu để khi kính vỡ, có thể lén lút thay cái khác mà đến chủ nhà cũng không biết. Vậy gần như là tình nhân rồi còn gì?

Nếu đây là một vụ án giết người vì tình thì sao? Nếu vậy thì những lập luận trước đó về một kẻ giết người hàng loạt cũng không còn chính xác nữa.

Nhưng Văn lại thấy, 2 kẻ sát nhân này, rất có thể là 1. Mặc dù vụ giết cô Vân này rất sơ hở, khác với phong cách cẩn thận của hắn trước giờ, nhưng có một thứ gì đó rất chung.

Làm sao để tìm ra kẻ nào có quan hệ với Lê Huyền Vân? Văn không phải cảnh sát. Nó biết quyền can thiệp của nó có hạn. Nếu được, nó muốn được quyền xem những vật mà cô Vân để lại sau khi chết. Có lẽ hung thủ sẽ dọn đi tất cả những gì đáng ngờ, nhưng biết đâu còn sót lại gì đó.

Đồ đạc cô Vân để lại đã gửi về cho gia đình cô. Gia đình cô lại ở một tỉnh rất xa. Nếu liên lạc như vậy, mất rất nhiều thời gian, chưa kể liệu họ có hợp tác hay không. Và sau khi tìm xem đồng đồ đó, chưa chắc đã phát hiện ra điều gì. Hướng điều tra đó không thật sự hiệu quả trong tình hình gấp gáp thế này.

Khoan đã.

Cái cửa sổ vừa rồi, khiến nó nhớ lại điều gì đó.

Nó từng nhìn thấy một thứ gì đó tương tự.

Chiếc cửa sổ, nhà 3E.

Khu nhà bỏ hoang ngay cạnh phòng học đội tuyển.

Vì sao khi nhìn thấy cái cửa sổ đó, nó lại sợ hãi như vậy? Nó còn nói rằng nơi đó có ma?

Mặc dù có thể không liên quan lắm tới vụ án, nhưng nó vẫn cần xem xét nơi đó. Không thể bỏ sót bất kì thứ gì.

Nhà 3E trường Kinh Ngự. Được Hắc Long đầu tư xây dựng để làm CLB cho các học sinh trẻ, từ lâu không dùng tới, thành ra bỏ hoang. Văn không thể mở khóa. Nó leo lại lên phòng học đội tuyển. Bây giờ là 5h sáng. Nó cố tình đến thật sớm để không gặp ai.

Một lần nữa, nó quan sát cánh cửa sổ.

Khung cửa sổ bạc phếch. Lốp tường để gắn cửa sổ cũng vậy. Và 2 thứ này bị nắng chiếu bạc đi, nhưng lại theo một góc cố định.

Là bởi vì 2 khu nhà nằm ngay sát nhau, ánh nắng chiếu vào chỉ được tối đa ở một góc đó, nên khung cửa cũng bị bạc theo hướng như vậy.

Nhưng điều bất thường nhất, là chiếc ghế đặt ngay cạnh khung cửa, nó cũng bị sờn bạc đi, nhưng lại theo một góc khác.

Căn nhà này bỏ hoang đã lâu, vì sao chiếc ghế này lại khác biệt như vậy?

Rõ ràng đã có ai đó động vào nó.

Ngay lần đầu tiên nhìn qua khung cửa này, não nó đã nhận biết tất cả những thông tin đó, chỉ có điều, giờ đây nó mới cẩn thận suy xét lại.

Nhà 3E không hề bỏ hoang. Vẫn có người ra vào.

=====

Mn thích trình thám chú? Đau não lắm...

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 359: Ta Là Con Trai Người!

Văn lại tới thư viện. Nó không có chìa khóa vào nhà 3E. Nó cần hỏi chuyện Vinh Mũi Chó về cái nhà đó. Vinh Mũi Chó cũng không biết nhiều hơn nó là bao. Vì khu nhà ấy xây lên cũng đã lâu rồi, từ trước khi Vinh Mũi Chó vào học.

Duy chỉ có một thông tin khá hữu ích.

- Những khu nhà ma như vậy, không chỉ ở trường mình, mà tất cả các học viện khác đều có. Đều do các công ty lớn ủng hộ xây nên, nhưng sau đó lại không dùng nữa. Nhiều người nói rằng, những khu nhà đó chỉ là nơi che giấu các hành động mờ ám của các công ty. Bọn họ có rất nhiều nhân viên đang là học sinh, đám học sinh ấy cũng cần một cơ sở kín đáo để hoạt động.

- Nhà trường không biết chuyện đó sao?

- Biết chứ. Là mắt nhắm mắt mở cho qua. Vì tiền đóng góp nhiều quá mà.

- À. Phải rồi. Em biết một người có thể giúp em mở khóa khu nhà ấy.

- Ai?

- Thầy Nguyễn Văn Khoái.

- Phụt!!

Vinh Mũi Chó không ngờ thằng Văn còn quen được cả Hiệu trưởng, thậm chí ông còn sắp sửa trở thành Sở trưởng cả thành phố nữa. Ô dù như vậy cũng hơi to quá rồi.

- Tiến độ tìm kiếm tới đâu rồi?

- Chỉ còn lại hơn 20 người thôi. Tao và thằng Cường sẽ bí mật điều tra từng thằng một. Nghe nói tòa án đã nhận đơn của Viện kiểm sát phải không? Chỉ còn 20 ngày thôi.

Không hồ là Vinh Mũi Chó, thông tin gì cũng nghe được.

- Có kịp không? - Văn hỏi.

- Nếu có thể tìm thêm được bằng chứng, hoặc manh mối, thì rất có thể.

- Em sẽ cố gắng.

Nói là cố gắng, nhưng Văn lại cảm thấy bế tắc vô cùng. Nó chỉ có thể trông chờ chuyện điều tra của Cường và Vinh đạt được tiến triển gì đó, để nó dựa vào đó suy luận tiếp.

Nhưng chả ai ngờ, hướng điều tra dễ có tiến triển nhất, lại đâm vào ngõ cụt.

20 ứng viên, hoàn toàn không có ai đáng ngờ.

Đây là thông tin Vinh Mũi Chó đích thân thu thập, và chính Văn đã phải bỏ ra cả tuần đi chính mắt theo dõi. Nó hoàn toàn không phát hiện ra điều gì khả nghi. Những người này thậm chí còn không biết tới sự tồn tại của cổng ngầm, chứ đừng nói tới chuyện giết người. Nhưng quan trọng hơn cả, bọn họ không có động cơ.

Thứ động cơ khủng khiếp có thể khiến người ta điên cuồng và bất chấp. Những đối tượng trên, họ thiếu thứ đó. Họ không gây ra cho nó nổi

sợ mà nó từng cảm nhận trong bóng người bí ẩn kia. Nó cảm nhận rất rõ, nó hiểu được kẻ đó không kém gì chính hản ta, nó hiểu rằng những đối tượng kia còn lâu mới giống nó.

“Ta đã bỏ sót điều gì hay sao?”

Kẻ bí ẩn kia, là ta bỏ sót điều gì của người, hay ta đã bỏ sót chính ta?

Đã có lập luận nào mà ta cố tình bỏ qua?

Núi Minh Nguyệt. Minh Nguyệt Tự. Đường địa đạo dẫn xuống lòng núi.

Vương Vũ Hoàn bước từng bước xuống bậc thang.

- Phụ Vương, ngài vẫn luôn thiên vị Hoàng Huynh, điều này ta hiểu. Vương Bá Thế từ lúc sinh ra đã là thiên tài độ quang huy với trời đất, tư chất còn vượt trội hơn cả chính ngài. Ngài là thiên tài 3000 năm mới có một trong toàn Vương tộc, nhưng Bá Thế còn có thể mạnh hơn ngài. Ta cũng luôn tự hỏi, nếu 10 năm trước, người ngồi vào ngai vàng là anh ta, mà không phải ta, liệu Đại Nam có hỗn loạn như bây giờ? Liệu Bắc Hà Cận Tây Rukth'Oarr có coi thường Đại Nam ta như vậy? Chắc không đâu. Có lẽ tới bây giờ, Vương Bá Thế đã mạnh hơn cả Kumo Sasaki, bắt kịp cả Kwaruh, trở thành kẻ mạnh nhất trong trời đất, thậm chí có thể đưa giấc mộng bá vương của Đại Nam trở thành sự thật!

Hắn bước xuống nền đá, bước tới cánh cửa. Hắn giơ hai cánh tay mở ra cánh cửa, từng chút từng chút một.

- So với ta, sau 10 năm bước vào Đại Thư viện, vẫn chưa làm nên trò trống gì, vẫn bị Phạm Viết Phương dắt mũi, vẫn bị những tên Chí Tôn khác khinh thường, thật là một trời một vực nhỉ?

- Nhưng nếu năm đó ta không quật cường phản kháng, thì giờ ta còn sống được trên đời hay chẳng? Vợ con ta còn bình yên hay chẳng?

- Có lẽ ngài sẽ nói, so với 3 tính mạng nhỏ nhoi này, vinh quang 3000 năm của Đại Nam, giấc mơ của 3 tỉ người Đại Nam, mới là thứ đáng nói. Coi như ta, vợ ta, và con trai ta trở thành vật hi sinh, là hòn đá giẫm chân để Vương Bá Thế bước lên ngai vàng, để hãnh diện ta giương cung tên của mình bắn rụng cả trời đất, là quá rẻ mạt. Nghe cũng rất hợp lý mà?

Cánh cửa đã mở ra một khoảng lớn, ánh sáng chiếu rọi lên người hãnh diện.

- Nhưng lúc đó ta đã nghĩ, tại sao? Tại sao? Và tại sao? Tại sao ta phải hi sinh cho giấc mộng của 3 tỉ người? Tại sao ta phải hi sinh để thế cục của Đại Nam trở nên tươi sáng? Tại sao ta phải hi sinh để sự kì vọng của ngài dành cho Hoàng Huynh được trở thành sự thực? Tại sao ta phải trở thành hòn đá lót đường? Tại sao? Tại sao? Và tại sao?

Người khổng lồ mang gương mặt của Vương Lập Đế đã từ từ mở mắt ra. Bốn mắt đã nhìn nhau.

- Ta là ta. Sinh mạng của ta là của ta. Tại sao ta lại phải trao nó cho kẻ khác? Tại sao ta phải chấp nhận làm vật hi sinh? Tại sao ta không được quyền ích kỉ? Tại sao ta không được quyền bảo vệ người ta yêu thương? Ngài không sai, Phụ Vương ạ. Vương Bá Thế không sai. Cả thế giới này không sai. Nhưng ta cũng không sai!

- Sau 10 năm, ta có cố gắng tới mức nào, cũng chẳng thể bằng Vương Bá Thế lười nhác trong 1 tháng. Nhưng vậy thì có quan trọng gì? Ta còn sống. Hãnh diện thì không! Ta trở thành Đại Nam Đế Vương. Hãnh diện trở thành cái xác không mộ! Và ngài yên tâm, ta sẽ trả ơn công sinh thành và dưỡng dục của ngài, ta sẽ đưa Đại Nam vươn lên tới đỉnh cao, bằng chính tay ta, bằng triều đại của ta! Chứ không phải của bất kì ai!

Người khổng lồ đã bắt đầu mở miệng gầm thét.

- Ta không còn là thằng Vũ Hoành yếu đuối ngày đó nữa. Ta đã là Chí Tôn. Ta đã có 10 bằng Tiến sĩ. Ta đã trải qua địa ngục. Ta đã trỗi dậy. Ta đã nếm trải sự chia ly. Ta đã đón năm mới trong cô độc. Ta đã trải qua mọi thứ ngài từng trải qua. Vì vậy, Phụ Vương, đã đến lúc ngài dẹp cái bộ mặt vô tâm đó lại, và mở mồm ra nói cho ta biết, thứ mà ngài muốn để lại cho ta, Đế Vương của Đại Nam!

Đã tới lúc phải đối đầu. Đã tới lúc đứng thẳng người và dũng dạc nói với cha mình, ta là Đế Vương của Đại Nam, ta là kẻ thừa kế của người, ta là con trai người!

Nỗi sợ hãi và ám ảnh suốt thời thơ ấu của Vương Vũ Hoành, cha ruột của hắn, giờ đây ông ta không còn nữa. Nhưng nỗi sợ ông ta để lại trong hắn, chưa bao giờ tan biến. Giờ đây, hắn phải đối mặt với nó, một mình.

=====

Có ai đồng cảm được với Vũ Hoành chứ? Vậy thì chúc mừng, bạn có tư chất để trở thành Đế Vương! Hoặc không...

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 360: Khai Màn

- Graaaaaaaarrrrrrrrr!!!!

Một tiếng hống vang lên trong lòng núi, làm rung động cả vùng lân cận Long Thành. Núi Minh Nguyệt cũng rung chuyển, chim bay xáo xác, chùa chiền nghiêng ngả.

Tấm khiên trên tay Vương Vũ Hoành cũng rung động mãi không ngừng. Hắc vôi vàng phân rã cái khiên để xóa tan đi rung động, rồi từ lượng kim loại ấy, biến ra thành 6 thanh phi kiếm.

- Phóng!!

Phập! Phập! Phập! Phập! Phập! Phập!!

6 thanh phi kiếm cắm thẳng lên người tên khổng lồ.

Vương Vũ Hoành giơ 2 ngón tay, vẽ trên không trung một thứ Trận pháp. Ngay lập tức, từ 6 thanh phi kiếm cắm trên người tên khổng lồ, một vòng trận pháp tương tự được vẽ nên.

Điện Quang Hỏa Thạch!

Sấm chớp và lửa cháy bùng lên từ trận pháp, khiến tên khổng lồ hét lên đau đớn. Một cánh tay hắc đang bị xích trên trần, bỗng giật tung sợi xích, vung thẳng về phía Vũ Hoành. Sợi xích khổng lồ không khác gì một cây roi quất tới.

- Luyện hóa!!

Sợi xích kim loại vung trên không, chưa kịp chạm vào hãn, đã bị Giả Kim Thuật chuyển hóa thành một sợi roi mềm. Hãn bắt lấy sợi roi, biến nó cứng lại, rồi dùng hết sức lực kéo thật mạnh về phía sau.

Toác!!!

Cánh tay của tên khổng lồ những tưởng bất khả xâm phạm, nay đã bị kéo đứt lìa. Từ chỗ bị đứt, một dòng năng lượng rò rỉ tuôn ra.

Hai cánh tay của Vương Vũ Hoành lại đồng thời vẽ ra 2 biểu tượng.

- Nội Khôn ngoại Cấn, Sơn Địa Bác!!

Sơn Địa Bác, một trong 64 quẻ kếp Kinh Dịch, dưới là Khôn, trên là Cấn, dưới là Đất, trên là Núi, đó là sự Tán Lạc. Tán Lạc, tức là xa lìa.

Quẻ Sơn Địa Bác này, nhằm thẳng vào chỗ đứt cánh tay, nơi năng lượng rò rỉ ra ngoài, bỗng trở thành tuôn ra ồ ạt, không khác gì nước trào khỏi ống.

- Nội Càn ngoại Cấn, Sơn Thiên Đại Súc!!

Sơn Thiên Đại Súc, dưới là quái Càn, trên là quái Cấn, dưới là Trời, trên là Núi, đó là sự Tích Tụ.

Năng lượng vừa ồ ạt tuôn ra, nay lại tích tụ vào tay Vương Vũ Hoành.

- Luyện hóa!!

Hãn lại nhanh chóng luyện hóa đồng năng lượng này trở thành của riêng hãn. Đồng năng lượng thuần khiết không có chút tạp chất nào, dần chuyển sang màu đỏ ngẫu.

Bàn tay phải của hắn ôm hết đồng năng lượng vào trong một nắm tay, tay trái đưa về phía trước, hai chân đứng thành Âm Dương, dáng tung quyền không khác gì Phá Không Quyền, nhưng lại tạo nên áp lực lớn hơn rất nhiều.

- Bá Vương Quyền!!

Một đấm thuần về năng lượng. Dùng toàn bộ sức mạnh của cơ thể để tổng ra nguồn năng lượng khổng lồ. Với tiền đề là phải có năng lượng để dùng.

Nguồn năng lượng ấy xoáy tròn trong không khí, phá nát cả không gian, bắn thẳng về gương mặt tên khổng lồ.

- Graaarrrrrrrgggggggggg!!!!

Tên khổng lồ cũng ngẩng đầu há miệng, phun ra một luồng năng lượng không hề thua kém, bắn trả lại Bá Vương Quyền.

Uỳnhhh!!!!!!!!!!!!!!

Lần này, đến cả Trấn Thành của Long Thành cũng phải rung rinh. Cuộc chiến ở dưới lòng núi Minh Nguyệt đang dần trở nên khốc liệt. Trên bãi biển, Phan Văn Dũng đang đứng đó, mắt nheo nheo trước từng đợt gió mặn quất vào. Nước biển Hải Thành đánh vào bờ, đã ngày càng đỏ rực.

Đứng cạnh hắn, là ông bác lái thuyền lần trước. Tay ông ta xách một con cá phải nặng tới 6 cân, đang giãy đành đạch. Từ trên người nó, chất lỏng đỏ lôm chảy ra ồ ạt.

- Truyền thuyết kể rằng, mỗi đợt Huyết Nguyệt, mặt trăng trên biển Xích Hải sẽ đỏ như máu. Mặt trăng máu này có cường độ ánh sáng và năng lượng mạnh hơn rất nhiều lần những khi trăng tròn bình thường, khiến biển động dữ dội. Nhưng không chỉ như vậy, mặt trăng máu còn thu hút một con

cá nhỏ, khắp người đỏ chót, mang tên là Huyết Ngư. Con cá ấy bơi tới nơi đâu, Hung Thú ở biển đều sẽ bị thu hút mà bơi theo nó. Trên người đám Hung Thú ấy lại chảy ra một thứ chất lỏng đỏ quạch, nhuộm đỏ toàn bộ vùng biển, nên khiến biển cũng trở nên đỏ lừ.

- Bác là ai? Vì sao lại hiểu rõ biển cả tới vậy? Ngay cả cháu sống ở Hải Thành đã nhiều năm, cũng chỉ biết lơ mờ về ngày Huyết Nguyệt?

- Chàng trai ạ, khi nào sẵn sàng tìm hiểu thế giới, không bị vướng bận bởi cơm áo gạo tiền, thì cứ tới đây tìm ta. Ta sẽ cho cậu biết, cái gì mới là Biển rộng Trời cao!

- Vậy sao? Xin lỗi bác, giờ đúng là cháu chỉ quan tâm tới cơm áo gạo tiền mà thôi.

Điện thoại của Phan Văn Dũng lại rung lên 3 tiếng. Vậy là Vương tộc đã bắt đầu những bước triển khai đầu tiên rồi. Và hắn cũng phải nhận một nhiệm vụ.

Không còn là bảo vệ Vương Thành Văn nữa, mà lại là một người khác.

Trần Minh Thịnh.

Phan Văn Dũng không hề biết độ quan trọng và thiết yếu của con người này, hắn chỉ biết, dạo gần đây Trần Thịnh bị theo dõi bởi một kẻ khác nữa.

Lạ thay, lại là bạn cùng trường với Phan Văn Dũng.

Trần Thiên Anh. Ngày 1/6, trường Kinh Ngư tổ chức thi cuối kì các môn học. Văn đi thi mà cứ nghĩ tới chuyện ngày hôm sau.

Ngày 2/6, phiên tòa sơ thẩm Itou Takezawa bắt đầu. 4h sáng ngày 2/6, một người lao động trong lúc chuẩn bị công việc sáng sớm, thoáng nhìn thấy một bóng áo choàng đen trên nóc nhà. Hình như kẻ đó còn đeo một chiếc mặt nạ. Cũng 5h sáng ngày hôm đó, những ai ở Long Thành nếu thức dậy sớm, sẽ thấy rất nhiều người lặng lẽ di chuyển khắp các tuyến đường, và binh lính phong tỏa hết các lối ra vào nội đô.

Có người còn thấy một bóng người cao to, với bắp chân và bàn chân rất to, đi chân trần, thoăn thoắt chạy qua khắp mọi con phố, điều hành mọi thứ trong im lặng.

Kẻ biết điều đều đã đóng chặt mọi cửa nẻo, không ai muốn ra ngoài. 6h sáng ngày hôm đó, núi Minh Nguyệt bị bổ làm đôi, gây ra một chấn động lớn chưa từng có. 7h sáng, Văn vẫn ăn sáng ở nhà như bình thường. Mẹ nó đã chuẩn bị sẵn đồ ăn cho nó từ trước. Hôm nay, mẹ nó phải ra ngoài. Đây là điều rất hiếm gặp.

7h10, anh Quang trở về, vẫn mặc áo khoác đen, ướt lấm tẩm vì dính mưa. Ngày hôm nay một đợt mưa lớn lại chuẩn bị tới, báo hiệu một mùa hè dài.

- Chị Thanh đâu rồi?

- Mẹ em ra ngoài có việc rồi.

- Chú mày có định đi dự phiên tòa xử lão Itou chứ?

- Vâng. Em sẽ ra bào chữa cho bác ấy.

- Nhóc mày làm gì có đủ điều kiện hành vi dân sự? Mà thôi, cầm cái này đưa cho lão thẩm phán, biết đâu lão sẽ cho mày thử sức. - Quang đưa cho Văn một cái phong bì. - Chớ có mở ra xem đấy. Và nghe anh mày, dù trời có sập xuống, cũng nhất quyết đừng bước ra khỏi tòa án, nghe chưa?

- Có chuyện gì vậy ạ?

- Không có gì đâu. Rồi sẽ ổn thôi.

- Vậy còn mẹ em...

- Mẹ mày còn đáng lo chắc? Nhưng được thôi, nếu gặp anh sẽ cố đưa bà chị về nơi an toàn. Thôi, anh đưa mày tới tòa án rồi còn đi có việc...

- Anh Quang!

- Sao thế?

- Em có việc này muốn nhờ anh. Cực kì quan trọng đấy. Long Thành. Mây đen vần vũ kéo tới. Đám mây đen tích tụ giông bão sấm chớp, như đang hiện diện cả 4 vị thần trấn giữ 4 hướng của nơi đây. Vân, Vũ, Lôi, Điện.

Không chỉ Long Thành, Hải Thành, mà trên toàn Đại Nam Đế Quốc, tất cả đều đang nín thở vì cơn bão sắp tới. Cơn bão lớn nhất từng xảy ra trên Đế quốc này từ khi Vương Vũ Hoành lên ngôi.

Phạm Viết Phương đã lọ mọ bước ra khỏi gia viên. Lão một tay chống gậy, một tay ăn kem. Lão lụ khụ đi tìm lối lên tường thành.

Kịch hay sắp khai màn, thì vị khách mời đáng kính này cũng cần tự tìm cho mình một vị trí quan sát thật tốt.

Xem tụi Vương tộc và Trần gia vã nhau.

=====

Mn nghỉ lễ vui chứ? Màn cuối tới rồi...

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 361: Khai Màn (Phần 2)

Lúc này có lẽ toàn Long Thành đều đã chuẩn bị sẵn sàng. Hôm nay chính là “ngày hẹn”.

Chính Quang cũng không hề được nhận bất kì tin tức gì về “ngày hẹn” này. Là vì bọn họ chưa tin tưởng hẳn, hay vì không muốn hẳn liên lụy? Hay vì tin rằng bằng cách nào đấy, hẳn sẽ tự tìm ra cách để biết về nó?

Cách nuôi dạy của Vương Tuyệt Trinh dành cho Vương Minh Quang luôn là như vậy. Để mặc hẳn tự sinh tự diệt.

Nếu không có cuộc nói chuyện với Bà lão tộc Krabei, hẳn sẽ không thể nào biết về “ngày hẹn” này.

Chỉ có năng lượng khổng lồ của Huyết Nguyệt Triều đất Hải Thành mới có thể trợ lực cho Thánh Nữ phá tan phong ấn 200 năm, giúp cô ta thoát khỏi sự giam cầm xứ Đại Nam này.

Cũng chính trong ngày này, Hắc Y Hội sẽ lợi dụng nguồn năng lượng ấy để kích hoạt toàn bộ Trận Pháp khổng lồ. Mục đích của bọn chúng là gì, Quang cũng không biết, nhưng chắc chắn không hề đơn giản.

Một Trận pháp khổng lồ, được vẽ bởi hệ thống cống ngầm chằng chịt trải rộng khắp cả Đế quốc, dùng Thần Khí Tỳ Bà Cầm làm trung tâm, thì tác dụng của nó không phải chỉ cho vui. Nếu đúng như lời Hắc Y Hội vẫn rêu rao, chắc hẳn đây là phương thức giúp bọn chúng tạo ra Bình Nguyên Tri Thức.

Nếu quả thực như vậy, thì Vương Vũ Hoành sắp phải đối mặt với một kẻ mạnh ngang Chí Tôn Cường giả.

Dù Quang cân nhắc rằng, một kẻ vừa mới đạt tới Bình Nguyên Tri Thức thì không thể nào đấu lại Vương Vũ Hoành, chuyện này cũng không thể chắc chắn. Hắc Y Hội kiên trì xây dựng kế hoạch suốt 200 năm, không thể không tính tới điều này. Nếu kẻ đó có cách nào đánh ngang sức với Vương Vũ Hoành, hoặc chúng có thể tạo ra không chỉ một Chí Tôn Cường giả mà nhiều hơn, thì rủi ro vẫn có thể xảy ra.

Muốn rủi ro không xảy ra, thì chỉ có một cách: ngăn cản Hắc Y Hội trước khi chúng kịp kích hoạt Trận pháp.

Quang không biết hắc ở Hải Thành thì có thể giúp ích được gì, nhưng có một chuyện hắc có thể làm: tìm kiếm Thánh Nữ.

Cô ta là trung tâm của toàn bộ sự việc này, hắc phải có cách để can thiệp vào nó.

Mấy ngày nay, hắc đã cố liên hệ với lũ gián, liên lạc với cả các Âm Hành Quân tại Hải Thành, nhưng bọn họ không mấy hợp tác.

Âm Hành Quân Đoàn, trong thời khắc quan trọng, thể hiện rõ ràng lòng trung thành với Vương tộc hơn là với Âm Hành Sứ Giả.

Nhưng Quang không chỉ có từng đó nguồn tin. Hắc bỏ công sức mấy tháng trời không phải để cho vui. Hắc còn một ớn huệ với Phù Dung. Sấm sét đánh đùng trên bầu trời. Từ một căn nhà nơi sườn núi, Phù Dung có thể nhìn thấy từng ánh chớp lóe lên phía Hải Thành xa xa.

Con quỷ trong người hắc cũng đang găm gù.

- Hồi hộp sao? Sắp cùng ta bước vào chiến trường, bản năng trong người lại trỗi dậy sao?

Phù Dung tự hỏi con quỷ ấy. Hẳn không phải kẻ khát máu, nhưng lần này trận chiến đã mở ra trước mắt hẳn, cũng chính là cánh cửa tự do.

Giải thoát Thánh Nữ khỏi Đại Nam, cô ta sẽ dẫn bọn hẳn đi cùng tới một phương trời rộng lớn hơn, tới gần hơn với tự do.

Mặc dù cuộc chiến này sẽ phức tạp hơn như vậy rất rất nhiều.

Sau lưng hẳn, các anh em đều đã tập hợp.

- Đi thôi, mọi người! Dù máu có đổ, dù mạng có vong, dù thân xác có nằm lại nơi đó, chúng ta vẫn phải tìm kiếm tự do!

Phù Dung đạp một bước nhảy khỏi sườn núi, lao thẳng xuống con đường phía dưới. Đây là con đường dẫn bọn hẳn tới chiến trường.

“Lên nào anh bạn. Chúng ta sẽ nhuộm đỏ cái thành phố bẩn thỉu đó!”
Thủy Hành Kinh. Nhánh Bắc dòng Mẫu Hà. Dưới đáy sông.

Tỳ Bà Cầm rung động dữ dội, khiến vùng nước xung quanh sôi trào.

Hà Chí Thương từ trong đáy nước xuất hiện.

- Chủ nhân người đang kêu gọi người sao? Vậy được rồi. Để ta đưa người tới đó.

Hẳn đưa tay xuyên qua làn nước sôi sục, cầm lấy Tỳ Bà Cầm. Cả 2 cùng biến mất vào trong xoáy nước đen ngòm. - Đi thôi

Một toán cảnh sát áp giải Takezawa ra khỏi xe. Hẳn được đưa vào tòa án. Xung quanh rất đông người tụ tập nhìn hẳn xì xào.

Hỉ Vận Kiếm cũng bị tịch thu rồi.

Chẳng còn Hi Vận, cũng chẳng có Họa Vận. Chỉ có mình hăn với cái còng sắt. Và những ánh mắt soi mói.

Hôm nay là ngày phán quyết sao?

Bị giam suốt mấy tháng trời, đến luật sư còn không được gặp.

Có lẽ, tội trạng của hăn đã quá rõ ràng tới mức, cái thủ tục tối thiểu là cho gặp luật sư người ta cũng lười không làm.

Nghe nói, sẽ có một luật sư được chỉ định để bào chữa cho hăn.

Chỉ mong anh chàng tội nghiệp đó không bị dây vào vận xui xẻo mà hăn mang. Hăn thật sự mong như vậy.

Bầu trời u ám. U ám như chính tâm trạng hăn.

40 năm trốn trốn chạy chạy, đã mệt mỏi lắm rồi. Nhưng trong thâm tâm, hăn vẫn luôn le lói một thứ ánh sáng hi vọng.

Ai đó hãy tới và tuyên cho hăn một bản án, và để hăn chấm dứt luôn cái hi vọng khốn kiếp ấy đi.

Vì bị hi vọng dẫn dắt, còn đau khổ hơn là tuyệt vọng.

Takezawa bị dẫn vào trong phòng chờ. Hăn chẳng biết hăn đang chờ đợi cái gì nữa. Cuộc đời này có gì để mà chờ đợi chứ? Người đi làm chờ đợi ngày nhận lương. Người xa nhau chờ đợi ngày hội ngộ. Trẻ con chờ đợi tới ngày nghỉ. Kẻ thất thế chờ cơ hội. Kẻ tham vọng chờ đợi thời cơ. Còn hăn, hăn chả biết đang chờ đợi cái gì.

- Bác Itou.

Đúng lúc này, đứng trước mặt hăn, là Vương Thành Văn.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 362: Xử Bản, Chứ Không Treo Cổ

- A? Văn? Sao nhóc ở đây? Chuyện điều tra ra sao rồi?

- Tạm thời cháu đang hơi bí. Nhưng bác đừng lo, đây chỉ là phiên sơ thẩm mà thôi, có gì chúng ta sẽ kháng án. Cháu sẽ tranh thủ thời gian đó để điều tra tiếp!

- Chúng ta?

- Vâng, cháu là luật sư của bác mà.

- Vãi lúa. Nhóc bao nhiêu tuổi mà đòi làm luật sư?

- Bác yên tâm, thẩm phán cho phép rồi. Xôn xao, xôn xao, xôn xao.

Cộp! Cộp!

- Trật tự! Trật tự! Phiên tòa chuẩn bị bắt đầu!

Thẩm phán già gõ cây búa cộp cộp. 2 cảnh sát áp giải Takezawa bị còng tay bước tới sau vành móng ngựa.

- Phiên tòa Hình sự sơ thẩm ngày 2/7/6012, Hải Thành, Đại Nam Đế quốc. Thẩm phán, và Bồi thẩm đoàn gồm có..., và phía Viện kiểm sát có Kiểm sát viên Lê Tuất, luật sư biện hộ là Vương Thành Văn.

Tiếng xôn xao lại nổi lên.

- Trật tự! Trật tự! Bị cáo Itou Takezawa, 45 tuổi, quốc tịch Phú Sơn, cư trú không hợp pháp tại Đại Nam Đế quốc đã 21 năm, bị tình nghi thực hiện các vụ giết người hàng loạt từ thời gian tháng 5 năm 6011 cho tới tháng 12 năm 6012. Bị cáo có điều gì muốn bổ sung không?

- Dạ thưa, tôi vô tội...

- Đề nghị bị cáo, khi đứng trước quan tòa, phải xưng là bị cáo.

- Vâng, bị cáo vô tội...

- Bị cáo cứ yên tâm. Pháp luật vô cùng nghiêm minh, phiên tòa này chính là để làm rõ bị cáo có tội hay không.

Takezawa rửa thầm một câu.

Cốp! Cốp!

- Đề nghị bị cáo, đứng trước quan tòa, không được phép chửi rửa thầm quan tòa. Mọi hành vi xử sự thiếu tôn trọng sẽ chỉ gây bất lợi cho bị cáo mà thôi! Cảnh cáo lần 1!

Vãi! Lão già này biết Độc Tâm Thuật! Takezawa không kìm nổi sự kinh ngạc.

Cốp! Cốp!

- Cảnh cáo lần 2!

Takezawa giật bắn người bịt thật chặt mồm, nhắm thật chặt mắt. Mẹ kiếp! Miệng thì còn bịt được, suy nghĩ trong đầu thì sao mà ngăn được?! Lão già khốn nạn này...

Cốp! Cốp!

- Cảnh cáo lần 3! Một vé phạt...

- Phản đối!

Đúng lúc này, Vương Thành Văn lên tiếng.

- Quan tòa đang cố tình làm khó bị cáo! Nên nhớ, bị cáo khi đứng trước vành móng ngựa đã vô cùng căng thẳng, không thể đi bắt bẻ trạng thái tâm lý của bị cáo! Bị cáo chưa hề nói một lời nào xúc phạm đến quan tòa, và suy nghĩ của bị cáo không ai ngoài quan tòa có thể đọc được, nên quan tòa làm vậy là kết tội bị cáo mà không có bằng chứng chứng minh!!

Câu nói hùng hồn này, khiến cả hội trường sửng sờ.

“Mẹ kiếp! Hay lắm! Lão già khốn nạn, có giỏi thì vu khống bố mày nữa đi!”

Takezawa được luật sư ra tay kịp thời, hớn hở vênh mặt lên thách thức thẩm phán.

Cộc! Cộc!

- Vớ vẩn! Luật pháp Đại Nam công nhận, đánh giá của một chuyên gia Độc Tâm Thuật tài Tòa án cũng được coi là một chứng cứ hợp pháp!

- Vậy xin hỏi, đánh giá của ngài Thẩm phán là gì?

- Là bị cáo đang chửi thề ta!

- Nhưng cho hỏi, ngài có phải là một chuyên gia Độc Tâm Thuật không ạ?

- Hỏi thừa! Ta chính là chuyên gia Độc Tâm Thuật! Ta là Thẩm phán uy danh nhất Hải Thành, chỉ xuất hiện để xử các vụ án lớn!

- Tạm thời không hỏi chuyện ngài có số liệu cụ thể chứng minh ngài uy danh nhất Hải Thành hay không, chỉ xin hỏi, ngài có bằng chứng chứng minh mình là chuyên gia Độc Tâm Thuật chưa ạ?

- Ta có chứng chỉ! Ta sẽ cho người mang vào!

- Phản đối! - Văn chỉ chờ câu nói này. - Chứng chỉ của ngài chưa được đăng kí trong danh sách bằng chứng của phiên xét xử ngày hôm nay!

- Phản đối! - Thẩm phán cũng điên rồi - Ta sẽ cho người đi đăng kí ngay lập tức!

- Phản đối! Dù có chứng chỉ chứng minh ngài là chuyên gia Độc Tâm Thuật, không có nghĩa lời đánh giá của ngài về bị cáo vừa rồi là nói thật!

- Tại sao?!!

- Vì ngài chưa hề tuyên thệ sẽ chỉ nói lời nói thực trong phiên tòa này!

Đúng vậy. Làm thẩm phán có ai đi tuyên thệ đâu? Chỉ có nhân chứng mới làm vậy chứ? Chẳng hiểu từ khi nào, Vương Thành Văn đã ép cho ngài Thẩm phán từ ngôi vị cao nhất, vô tình xuống tới địa vị thấp như ai, và dùng luật tố tụng để bắt bẻ lão.

Một đứa nhóc con, bắt bẻ được cả một Thẩm phán thâm niên.

- E hèm! Được rồi. Phản đối được chấp thuận.

Phiên tòa này đang được truyền hình trực tiếp khắp Hải Thành. Người quan tâm nó không phải ít. Không thể nào làm mất mặt mình như vậy.

- Xin mời đại diện bên phía Viện Kiểm sát trình bày cáo trạng.

Kiểm sát viên Lê Tuất, dáng người đầy đặn, gương mặt chín chắn, khí chất trung thực, đứng lên đọc bản Cáo trạng.

Cáo trạng cũng không có gì mới, đều là tình tiết vụ án từ năm ngoái tới giờ, bắt đầu là những vụ giết người hàng loạt với cùng 1 thủ pháp: Bộc Phá Quyền đánh nát nội tạng, sau đó tới vụ giết giáo sư người Vrahta, vụ giết ông cụ ở khu biệt thự phía Tây ngay sau đó, vụ giết một Khí Công sư ở Thiên Sơn, vụ giết Lê Huyền Vân...

- Phản đối!

Lại là Vương Thành Văn.

- Bản cáo trạng này quá quy chụp! Không thể nào liên hệ tất cả các vụ giết người ấy vào làm một! Thứ nhất, các vụ giết người với cùng 1 thủ pháp, không thể nào đưa đến kết luận do cùng 1 người làm! Bộc Phá Quyền là một kỹ thuật cấp Phổ thông, ở Hải Thành rất nhiều người có thể thực hiện! Thứ 2, vụ giết ông cụ ở khu biệt thự phía Tây, thủ pháp hoàn toàn không giống! Ông cụ bị kiếm đâm xuyên người, không phải do Bộc Phá Quyền giết hại.

- Phản đối lại phản đối của luật sư - Lê Tuất vẫn điềm đạm - Luật sư chỉ được phép chờ đại diện Viện Kiểm sát đọc xong Cáo trạng rồi mới có quyền phản đối!

- Phản đối lại phản đối của phản đối của luật sư! - Văn vẫn không chịu nhường - Khi Cáo trạng này quá quy chụp và thiếu chứng cứ, nó còn không phải là Cáo trạng! Đề nghị đại diện Viện Kiểm sát sửa lại Cáo trạng cho thật sự hợp lý trước khi trình bày!

- Phản đối lại phản đối của phản đối của phản đối của luật sư! - Lê Tuất có vẻ không phải kẻ thích bị bật - Cáo trạng này đã được Viện Kiểm sát xây dựng dựa theo kết quả điều tra của cảnh sát, đã được Tòa án thông qua, phản đối lại Cáo trạng này là không tôn trọng quyết định của tòa án!

- Phản đối lại phản đối...

Cốp! Cốp!

- Đủ rồi! - Thẩm phán buộc phải xen ngang cuộc cãi nhau khó đỡ này lại. Tại sao lão lại ngu dại đi cho Vương Thành Văn làm luật sư chứ? - Đây là tòa án, muốn cãi nhau tới bao giờ? Bên luật sư bào chữa có đề xuất gì?

- Đề nghị quý tòa và Viện Kiểm sát không quy chụp tất cả những vụ án đó lại làm một chuyên án, mà tách ra từng vụ để xử lý!

- Phản đối! - Lê Tuất lại cắt lời - Thưa quý tòa, làm như vậy là hạ thấp khả năng thụ lý vụ án và đánh giá tình hình của Cảnh sát và Viện Kiểm sát! Hơn nữa, xét xử từng vụ án trong khi đã được quy về làm một chuyên án, là vô cùng tốn kém và thừa thãi!

- Phản đối lại phản đối vừa rồi! Viện Kiểm sát đang cố tình đơn giản hóa vấn đề để trở nên lười biếng! Việc Itou Takezawa bị tình nghi gây ra một hoặc một vài vụ án, không có nghĩa thân chủ tôi bị tình nghi gây ra tất cả các vụ án trên! Đề nghị chỉ xét xử từng vụ án mà thân chủ tôi có liên quan!

- Ờ, chuyện này... - Quan tòa bộc lộ rõ vẻ phân vân và khó hiểu nhìn Vương Thành Văn.

Đến cả Itou Takezawa cũng xám mặt lại.

Còn Lê Tuất thì ôm bụng cười khàn khạch!

- Ôi! Ông luật sư nhí của tôi! Ông lập luận hay lắm! Vậy thì được thôi! Đại diện Viện Kiểm sát tán thành ý kiến tách riêng từng vụ án mà Itou Takezawa bị nghi vấn ra để xét xử!

Toàn bộ hội trường cũng xôn xao không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Cáo trạng còn chưa đọc xong, phiên tòa bắt đầu còn chưa tới 20 phút, mà

đã cãi nhau ỏm tỏi đến thế rồi. Mà vì sao phía Viện Kiểm sát lại chấp nhận lời đề nghị của bên bào chữa?

Takezawa cũng xám ngoét mặt khều tay Văn.

- Ê nhóc! Mà mày muốn giúp bác hay hại bác mày vậy? Xét xử theo chuyên án, thoát được một lần là thoát được hết! Còn có thể lôi ra cái bài “bị tâm thần phân liệt” hay “không kiểm soát được hành vi” để chạy tội! Nay mày lại đòi tách ra từng vụ án như vậy, phải chứng minh tao vô tội bao nhiêu lần cho đủ?! Mày muốn tiền bác mày đi tới giá treo cổ nhanh hơn phải không?

- Bác nhầm rồi.

- Vậy hử? Tao cũng mong mày có kế hoạch cả rồi.

- Không phải chuyện đó. Ý cháu nói là bác nói nhầm rồi. Luật Hình sự Đại Nam, tử hình là xử bắn, chứ không phải treo cổ.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 363: Sự Thật Bị Bỏ Qua

Trật tự! Trật tự! Tòa tạm nghỉ để bàn bạc lại với Viện Kiểm sát.

Thẩm phán gõ cộp cộp vài phát, rồi gọi Lê Tuất cùng vào. Việc đại diện Viện Kiểm sát đồng ý đề xuất của luật sư như vậy, khiến tòa phải họp lại.

Văn đi theo Takezawa tới phòng nghị.

- Chi cần họ chấp thuận việc chia từng vụ ra xử, sẽ dôi ra thời gian để cháu tiếp tục điều tra. Chứng minh bác vô tội thì rất khó, nhưng chỉ cần bắt được hung thủ thật sự và bắt hãn nhận tội là được.

- Vậy mà đã tìm ra hung thủ chưa?

- Thú thực thì, cháu đang bí...

Đang nói, bỗng nhiên bên ngoài có tiếng huyên náo. Sau đó là giọng Lê Tuất vang lên.

- Cái bà này buồn cười! Tôi hứa với bà lúc nào?!

Tiếng người phụ nữ than khóc đáp lại:

- Ông Kiểm sát viên, ông đã hứa với tôi sẽ đem bọn Hắc Long ra kiện cơ mà? Cả chi phí làm thủ tục điều tra, tôi cũng đã cầm cả sổ đỏ nhà mình ra đưa ông! Ông đã nói sẽ giúp tôi kiện bọn nó vì tội lừa đảo cơ mà?

- Đây là tòa án, đừng có nói nhăng cuội mà không có chứng cứ! Bà có chứng cứ nào chứng minh bà đưa tiền cho tôi? Có gì chứng minh tôi hứa với bà? Có gì chứng minh là Hắc Long sai phạm? Đâu? Đưa hết chứng cứ ra đây, rồi đích thân tôi sẽ trình lên Viện Kiểm sát!

- Ông còn nói vậy được nữa à? Chính tay ông cầm tiền của tôi, giờ ông lại chối như vậy? - Tiếng khóc lóc nức nở - Tôi hiểu rồi, ông đồng lõa với chúng nó, các ông lập đường dây vợ vét bọn nghèo khổ như chúng tôi! Cái gì mà danh sách đầu tư, toàn những ông nọ bà kia, đều là lừa đảo cả!

- Con mụ điên này! Bảo vệ đâu! Cảnh sát đâu! Làm ăn kiểu gì thế hả?! Lôi mụ ra ngoài mau! Bảo đám kia tắt hết điện thoại mau! Đây là tòa án cơ mà!

- Ông làm ơn! Tiền đó đều là tiền thắng Thiên Anh dành dụm để gửi tôi! Giờ tôi biết ăn nói với nó thế nào đây?!!

Nghe tới tên Thiên Anh, Văn cũng hơi giật mình. Không phải là anh Thiên Anh mà nó biết chứ? Nó không tò mò chuyện thiên hạ, nhưng lần này nó phải chạy ra ngoài xem.

Người phụ nữ khốn khổ đang bị đám bảo vệ túm lấy lôi đi, trên người bà ta còn khoác một chiếc áo đồng phục đã cũ. Đúng là đồng phục của Kinh Ngự.

Mấy người mẹ hay đem đồng phục của con mình ra mặc, nhất là mấy người lao động. Vậy con bà ta học trường Kinh Ngự.

Mà hiện tại ở trường Kinh Ngự chỉ có một học sinh duy nhất tên là Trần Thiên Anh, không tính tới các học sinh đã ra trường, thì khả năng cao người phụ nữ đó là mẹ của Trần Thiên Anh.

Văn biết rõ điều đó, bởi vì lúc tra danh sách, không có một cái tên Thiên Anh nào khác...

Khoan đã!

Văn đang muốn chạy theo giúp đỡ người phụ nữ kia, chợt nó khựng lại.

Có gì đó vừa chạy qua não nó.

Trần Thiên Anh.

Đúng là danh sách nhà trường, ngay trang đầu tiên, nó và Cường cũng đã đọc qua. Nhưng sao tới khi Trần Phương Linh lọc kết quả những kẻ tình nghi để đưa lại cho nó, thì không còn cái tên đó nữa? Nếu có, nó sẽ xuất hiện ngay trang đầu tiên, rất dễ nhận ra.

Trần Thiên Anh có phù hợp làm đối tượng tình nghi không? Có.

Vậy tại sao anh ta không xuất hiện trong danh sách?

Nó cũng đã cố tình loại bỏ sự tình nghi của nó với con người này, vì anh ta là người đầu tiên dạy nó học Võ, vì anh ta là người mà nó rất tôn trọng, cũng là hình mẫu mà nó muốn trở thành.

So với một Vương Minh Quang tài năng nhưng lười biếng, thì Trần Thiên Anh, luôn luôn nỗ lực và vươn lên, mới là hình mẫu lý tưởng của nó.

Dù chỉ gặp gỡ nhau đúng 1 tháng, nhưng 1 tháng đó, nó đã cảm thấy, con người này rất giống mình.

Hung thủ của những vụ án nó đang tìm kiếm, cũng rất giống nó.

Vì sao Trần Thiên Anh không xuất hiện trong danh sách tình nghi vậy? Là vì Trần Phương Linh đã cố tình loại tên anh ta ra.

Vì hai người họ là anh em họ.

Nó đã quên mất sự tác động của tình cảm vào trong quá trình điều tra.

Cũng có thể chỉ là một sự nhầm lẫn. Nó mong như vậy. Nhưng nó không thể nào cứ thế bỏ qua.

Trần Thiên Anh đi tập mà không cần mang đồ để thay. Vậy anh ta phải có nơi để thay đồ.

Nhà 3E luôn có người bí mật ra vào.

Nó tức tốc chạy đi, bất chấp Takezawa í ới gọi theo. Nó cần đi tìm thầy Khoái. Chỉ có thầy ta mới có chìa khóa để vào nhà 3E. Trước cơn bão tới, gió đã thổi vù vù. Đường vắng chẳng còn ai qua lại. Vài hàng quán đã cập rập thu đồ. Mấy cái ô bạt bị gió thổi tốc, khiến những cây cột đỡ kêu lạch cạch lạch cạch.

Bụi mù mịt.

Bao nhiêu bụi bặm của Hải Thành do con người thải ra, phủ đầy mặt đất, nay được dịp theo gió cuốn lên, thổi trả lại con người.

Nhưng chẳng mấy ai phải hít bụi, vì họ đã chui hết vào trong nhà.

Chỉ Quang vừa nheo mắt vì bụi, vừa túm chặt lấy áo khoác, bước từng bước ngược theo trời gió mà đi tới.

Hắn muốn tìm một cái nắp cống để chui xuống. Cống ngầm mới là nơi lý tưởng cho hắn hoạt động, lại không bị gió bão.

Nhưng tìm kiếm Thánh Nữ, không thể tìm dưới cống ngầm. Từ ngày cô ta xuất hiện ở Hải Thành, tới nay đã là 3 năm. 3 năm đó, Vương tộc ráo riết lùng sục, và các thế lực khác cũng vậy, nhưng không thể nào tìm ra.

Thánh Nữ không phải là một cư dân của cống ngầm. Cô ta không thích nơi hôi hám đó. Rốt cuộc Quang đã hiểu ra. Cô ta có tài cải trang, và

thích lẫn khuất ngay trên mặt đất này, ngay giữa Hải Thành này, ngay trước mũi hăn.

Nhưng vì sao hăn vẫn mất dấu cô ta?

Hăn đã bỏ sót điều gì?

Đúng lúc này, đứng cuối con đường hăn đang đi, một bóng người xuất hiện. Bóng người ấy gầy gò, khẳng khiu, nhìn rõ ra là một ông cụ. Với dáng người ốm yếu như vậy, ông ta lại đứng vững vàng trong gió bão, miệng mỉm cười như đang sẵn sàng chờ đón Quang tới.

- Là ông.

- Đúng thế. Đã gặp một lần rồi phải không? Âm Hành Sứ Giả.

- Ông rốt cuộc là ai?

- Ở Đại Nam, ta dùng tên Cường. Ta là một trong 8 Giám đốc điều hành của Tập đoàn Fidi trên toàn thế giới.

- Tập đoàn Fidi rốt cuộc muốn gì khi can thiệp vào chuyện của Đại Nam? Các người không muốn gánh chịu cơn thịnh nộ của Vương tộc chứ?

- Bình tĩnh đã nào ngài Sứ giả. Tập đoàn Fidi chưa hề can thiệp gì vào chuyện nội bộ của các ngài.

- Các người chỉ gián tiếp mà thôi.

- Đúng vậy. Gián tiếp tác động, có mà như không có, chả ai bắt bẻ gì được. Chúng tôi được biết Đế quốc các ngài đang có chút xích mích nội bộ, điển hình là Hắc Y Hội với Vương tộc. Chúng tôi không trực tiếp can dự vào, mà chỉ là cá nhân tôi muốn giúp đỡ bạn bè mình mà thôi.

- Ông đã làm gì?

- Chẳng có gì nhiều. Hắc Y Hội có liên hệ với tôi, nhờ tôi giúp họ tìm ra Thánh Nữ. Tôi không hề giúp đỡ họ nhé, các ngài đừng nhầm. Tôi chỉ bóng gió cho họ một vài lời gợi ý. Ai dè họ thuê cả Asahina Noboru về làm.

- Người đã gợi ý gì cho họ?

Huýtttttttt!!!

Một tiếng huýt sáo vang lên, từ trên bầu trời âm u, một con rồng sải cánh bay tới, đậu xuống, phủ phục trước mặt lão Cường.

- Con Kiki này, chính là tôi nhờ Lý gia nuôi dạy. Nó chính là Hung thú mới sắp phục vụ cho Tập đoàn Fidi.

Quang cũng đã nhận ra con Kiki rồi. Khi hẳn hiểu ra, con súc vật này là hàng của Fidi đặt mua, hẳn đã hiểu ra chút gì.

Con rồng cũng lăm lét nhìn Quang. Nó không có cảm tình với Quang như Văn, nó chỉ e dè huyết mạch của tên này.

- Người nhờ Lý Thanh Long nuôi dạy con rồng biết đánh hơi tìm người, rồi dùng khả năng đánh hơi của con rồng, để tìm ra Thánh Nữ? Là vì nó đã từng tiếp xúc với thằng Văn?

Một lần lên núi Bách, Quang đã từng chứng kiến Lý Thanh Long dạy con rồng trò đánh hơi, giờ mọi thứ đều có ý nghĩa của nó.

Bộ đồng phục của thằng Văn, cả đôi giày của nó, đều là do Thánh Nữ may. Lúc giao đấu, con rồng đã húc thằng Văn rồi vác nó lên tận núi Bách, chắc hẳn nó đã nhớ được mùi trên đồng phục. Sau đó, chỉ cần Thánh Nữ tới gần phạm vi của nó, nó sẽ tìm ra.

Sau khi được con rồng chỉ điểm Thánh Nữ ở đâu, hắc Hắc Y Hội sẽ thuê Noboru đi bắt cóc cô ả.

- Cũng chẳng biết vì sao, Noboru lại bắt cóc nhằm Trần Phương Linh. Thật là một sai lầm tai hại. - Lão Cường lắc lắc đầu, ra vẻ tiếc nuối - Chẳng biết sai ở khâu nào nữa. Nhưng ngài Sứ giả yên tâm, tình hình Đại Nam phát triển tới hiện tại, đã là quá thuận lợi cho Fidi rồi. Chúng tôi cũng chỉ là những người kinh doanh. Cuộc tranh giành nội bộ của Đế quốc ngài, chúng tôi chẳng đại gì can dự. Vừa mang tiếng lại vừa tổn thất không đáng có. Và tôi cũng sẽ rời khỏi Hải Thành.

Nói rồi, lão ta nhảy lên lưng con rồng.

- Chúc ngài sứ giả sống sót trong trận chiến sắp tới.

Lão già và con rồng bay vút lên trời, bỏ lại đó mình Quang ngán ngấm.

- Mẹ kiếp, muốn tìm Thánh Nữ thì không tìm thấy, lại lòi ra một lão già nói nhiều.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 364: Địa Long Xuất Trận

Uỳnhhhhhh!!!!

Sau một tiếng nổ kinh thiên động địa làm rung chuyển cả Long Thành, người ta chỉ thấy phía sau lớp tường thành, một cánh tay khổng lồ xuyên phá ngọn núi Minh Nguyệt, năm thành năm đấm đấm thẳng lên trời. Nơi cánh tay đâm vào, phát ra khí của Vương Vũ Hoàn.

Vương Vũ Hoàn bị đấm bay lên trời, bộ Hoàng bào của hắn quét nên một vết trên cao, xuyên qua mấy tầng mây, rồi dừng lại. Một hơi lấy đà, hắn đã bay vút trở lại, nhắm thẳng vào cánh tay khổng lồ kia.

Rầmmm!!!

Năm đấm của hắn va thẳng vào năm đấm khổng lồ, khiến cánh tay khổng lồ nứt gãy, rồi vỡ tan. Những tia năng lượng vàng rực thoát ra từ cánh tay ấy, lại bị Vương Vũ Hoàn hấp thụ hết.

Bá Vương Quyền!

Lại là Bá Vương Quyền. Lần này nhắm thẳng từ trên xuống, như muốn san bằng cả ngọn núi Minh Nguyệt. Từ trong hố sâu ở đỉnh núi, một luồng sáng rực rỡ cũng bắn lên, va chạm với Bá Vương Quyền, sinh ra một vụ nổ kinh thiên động địa khác. Dưới áp lực này, quân lính trên Trấn Thành cũng bị thổi bay, dù đã được lớp phòng hộ của Long Thành triệt tiêu hộ rất nhiều uy lực. Minh Nguyệt Tự, ngôi chùa từng là Trung tâm Phật giáo của Đại Nam thì khỏi phải nói, cũng bị nghiền thành tro bụi.

- A! Vạn vật vô thường...

Đứng ở một nơi xa, Đại Thiên sư chấp tay cảm thán. Vạn vật vô thường, không có thứ gì là tồn tại mãi mãi. Không nên tiếc nuối...

Phạm Viết Phương vẫn còng lưng khúm rúm đứng trên tường thành, mà chẳng hề bị vụ nổ vừa rồi suy suyển mấy may. Lão chỉ nhếch hàm răng lờm khờm ố vàng cười một cái.

Ngọn núi Minh Nguyệt bị thổi bay mất một phần đỉnh núi, lộ ra một cái đầu khổng lồ đang há miệng kêu gào. Từ trên thân người hắn, hai cánh tay khác lại mọc ra. Hai cánh tay lại tạo dáng giương cung.

Âm Dương Long Khí Tiễn!

Uy lực khủng bố không kém gì Vương Lập Đế từng dùng, tuy không có chút sinh khí nào của người sống, mà chỉ như một loại lập trình máy móc, cũng đã đủ để khiến bất kì ai có mặt ở Long Thành phải sờn hết da gà.

Người ta nói, Đế Vương nếu phải lựa chọn giữa việc khiến người ta sợ, và khiến người ta yêu, thì tốt nhất là phải khiến người ta sợ. Vương Lập Đế không chỉ gây sợ hãi cho toàn bộ láng giềng, mà còn với chính thần dân của mình. Giống như cách mà người trần mắt thịt kính sợ thần thánh.

Giờ đây, thấy lại áp lực khủng bố như ngày nào, khiến dân chúng Long Thành không tự chủ được quỳ sụp xuống.

Đúng lúc này, Vương Vũ Hoành cũng đã dùng hai tay giương lên cung tiễn. Tay trái là bầu trời. Tay phải là mặt đất.

Âm Dương Hoàng Long Tiễn. Không khủng bố như chiêu thức của phụ thân hắn. Không tinh tế, cũng không sáng tạo như Vương Tuyết Trinh, nhưng là Hoàng Long đích thực. Đó là thứ hắn đạt được không phải nhờ thiên phú, không phải khả năng sáng tạo, không phải bởi may mắn, mà là

nhờ sự điên cuồng nỗ lực mà có được. Kẻ nỗ lực đạt được thành tựu, thì thứ thành tựu đó luôn vô cùng vững chãi.

Âm Dương Hoàng Long Tiễn, mới là chân truyền tuyệt học mà Vương Nhất Quan để lại cho hậu thế, mà những hậu thế thiên tài của ông ta vì luôn dùng đường tắt để đạt tới thành tựu, mà luôn bỏ qua rất nhiều điều. Âm Dương Hoàng Long Tiễn trong tay Vương Vũ Hoành, như để nói cho tất cả mọi người ở Long Thành, cũng như thần dân của toàn Đế quốc, rằng ta mới là Đế Vương của các người.

Đạt thêm Tiến sĩ Giả Kim thuật, ảo ảnh Hoàng Long của Vương Vũ Hoành trông càng chân thực hơn một chút, khắp người nó lấp lánh ánh kim sáng chói. Tiếng rống gầm ngân vang khắp đồi núi, khắp đồng bằng, khắp sông nước, khắp rừng rậm. Toàn bộ linh thú khắp sáu trăm cây số xung quanh đều phải quỳ mọp. Chỉ riêng Hoàng Long đích thực co mình nằm trên đỉnh Đế Vương Cung, là có mở mắt nhướn mày.

Lần chinh phạt Vrahta, Vương Vũ Hoành chỉ đem Âm Dương Hoàng Long ra dọa rờ, chứ không bắn, còn lần này, hắn bắn thật. Vì Long Thành kiên cố hơn pháo đài Vira rất nhiều.

Âm Dương Hoàng Long xoáy thành một vòng tròn xung quanh hắn, rồi lao thẳng về phía trước, va chạm với Âm Dương Long Khí của tên khổng lồ. Không có bất kì vụ nổ nào xảy ra, chỉ thấy Hoàng Long há mồm nuốt trọn Long Khí, tiếp tục đâm thẳng về phía trước, chạm vào tên khổng lồ, sau đó dung nhập vào người hắn.

Tên khổng lồ mang gương mặt của Vương Lập Đế, nét mặt dần dần ra, rồi tan thành bụi vàng, phân tán khắp không gian.

- Cẩn thận!!

Chưa kịp hưởng thụ chiến thắng này, hắn đã nghe tiếng Vương Tuyệt Trinh hét lên. Vương Vũ Hoành biết rõ thứ gì đang xảy tới, nhưng hắn vẫn

không phản ứng kịp.

Một cây thương đã đâm xuyên qua bụng hắn.

- Trần Phùng!!!

Lần chiến đấu này, Vương Vũ Hoành biết rằng không thể nào lạng lະ tiến hành, mà sẽ gây ra rất nhiều động tĩnh. Hắn cố tình chọn tới ngày hôm nay để thách đấu tên khổng lồ, đồng thời cũng đem mình ra làm mồi, dụ dỗ kẻ thù.

Hắn biết làm vậy quá mạo hiểm, nhưng hắn chưa bao giờ sợ hãi mạo hiểm. Hắn biết, phút giây hắn vừa chiến thắng, cũng là lúc hắn mất cảnh giác nhất, vì vậy hắn đã không ngừng để ý xung quanh. Ai ngờ, một đòn này vẫn cứ thế chí mạng.

Cây thương này, cũng là một thanh Cực Phẩm. Nó như rút hết mọi khí lực của hắn.

- Không ngờ phải không?

Trần Phùng nhếch mép cười.

- Cả Trần gia cũng không ngờ đâu. Bọn chúng chỉ nghĩ gia tộc được Hắc Y Hội trợ giúp mà thôi. Chúng không nghĩ rằng Trần gia chính là Hắc Y Hội!

Hắc Y Hội, tiền thân chính là Âm Hành Quân phụng sự Vương Hiến Đế, vì bí mật theo đuổi tham vọng của ông ta, mà tách ra khỏi Vương tộc. Là những kẻ chuyên hành sự mờ ám, tuyệt kỹ ám sát của Âm Hành Quân đã đạt tới một cảnh giới đáng sợ.

Lý do Vương Tuyết Trinh cảm nhận được Trần Phùng đánh lén, cũng là vì bà là Âm Hành Sứ Giả tiền nhiệm.

- Trần Phùng! - Vương Tuyết Trinh gào lên. Bà giẫm một bước bay thẳng lên trời.

- Địa Long, bầu trời không phải là nơi người chơi đùa, biến đi.

Trần Phùng búng tay một cái, tia lửa điện từ ngón tay hắt phát ra, như hô ứng với sấm sét trên trời, một luồng sét khổng lồ đánh thẳng xuống, chạy qua ngón tay hắt, phóng thẳng về phía Vương Tuyết Trinh.

Vương Tuyết Trinh lách người né qua, sau đó đưa tay xuống phía dưới, cả bàn tay nắm vào như đang túm lấy mặt đất. Từ dưới đất, gần 20 tảng đá lớn bay thẳng lên trời, ghép lại thành một cái khiên khổng lồ.

Tia sét thứ 2 đã đánh tới.

Uỳnhhhhhh!!!! Rẹttt!!! Rẹtttt!!!!

Khiên đá bị sấm sét đánh vào, từng hòn đá vụn bay tứ tung.

- Đã nói, đất chỉ mạnh nhất khi nó kết nối với đất mẹ. Những cục đất bị cô lập ở trên không, không thể nào phân tán được điện tích, lại có thể cản được sấm sét của ta?

Trần Phùng cười. Những tảng đá của Vương Tuyết Trinh còn chẳng phải là đá, chỉ là đất được Siêu Cường lực 89 lần ép lại để thành đá. Giờ đây nó đã bị tích đầy điện tích.

- Điện thì sao? Cũng chỉ là một loại năng lượng chứ?

Địa Mạch Sư, không điều khiển đất, mà điều khiển những dòng chảy năng lượng trong mặt đất.

Một khối đất vừa được búng lên, cũng đã hình thành Địa Mạch của riêng nó. Chỉ là người ta có thể nhìn ra được hay không.

Vương Tuyết Trinh giơ 2 ngón tay, chỉ thẳng vào một điểm trên tấm khiên đất. Điểm đó là một Địa Huyệt. Từ Địa Huyệt đó, bà dẫn nguồn năng lượng sấm sét sang một địa huyệt khác, cứ như vậy qua tất cả 18 Địa Huyệt, sau đó luồng sấm sét bắn ngược ra khỏi khối đất, bay thẳng về phía Trần Phùng.

Uỳnhhhh!!!!

Thanh thế không kém gì tia sét lúc ban đầu.

Trần Phùng toát mồ hôi né tránh, tia sét sượt qua hần, bắn thẳng lên bầu trời đầy mây đen.

Cũng ngay lúc đó, một hòn đá nhọn hoắt từ trong tay Vương Tuyết Trinh cũng cắm thẳng vào ngực hần.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 365: Một Căn Rừng Mình

Văn chạy qua nhà thầy Khoái. Thầy ấy đang ở trường. Nó lại chạy tới trường. Ngoài trời gió bão càng ngày càng mịt mù.

Anh Quang có dặn nó tuyệt đối không được rời tòa án, nhưng nó đã làm mất rồi.

Chạy từ nhà lão Khoái tới trường là xuôi hướng gió, nên nó chạy rất nhanh. Ngoài đường, dòng xe cộ hối hả về nhà, họ cần chỗ trú ẩn trước cơn bão sắp tới.

Trường Kinh Ngự đã bước vào nghỉ hè. Cũng chẳng còn ai đi học. Các thầy cô ở lại chấm điểm thi, nhưng tình hình bão gió thế này, có lẽ sẽ phải sắp xếp ăn ngủ lâu dài.

Đây là cơn bão lớn nhất trong 10 năm qua.

Văn muốn chạy tới tìm thầy Khoái, nhưng bảo vệ canh ngoài không cho vào, vì chấm điểm là công tác tuyệt mật.

- Bác có chìa khóa nhà 3E không?

Chẳng quan tâm tới lời cấm cản, nó hỏi luôn ông bảo vệ.

- Cái gì cơ?

- Chìa khóa nhà 3E! Cái nhà bỏ hoang đó! Cháu... cháu là thành viên mới của Câu lạc bộ Kinh doanh, cháu cần lên đó dọn dẹp!

Đây là lần đầu tiên Văn nói dối, nhưng nó tự nhủ, nếu sau này nó chỉ cần trở thành thành viên của cái câu lạc bộ đó thật, thì đâu còn là nói dối nữa.

- Bác... bác không có. Để năm học mới đi...

- Không được bác ạ. Bọn cháu còn hoạt động hè nữa mà! Hôm nay cháu phải bắt đầu dọn dẹp gấp.

Nói dối lần 1 được thì lần 2 cũng được. Trôi chảy hùng hồn. Mục đích là ép ông bảo vệ vào tìm chìa khóa từ chỗ thầy Khoái, hoặc ít ra là kiểm được ở đâu một cái chìa khóa khác.

- Cũng lâu lắm rồi không ai dùng tới nhà 3E đó... À... Ở thư viện, trong kho, có lưu giữ các loại chìa khóa...

- Cháu cảm ơn bác.

Nói rồi, Văn quay người chạy thẳng tới thư viện.

Suốt mùa hè, thư viện vẫn mở cửa, nhưng chẳng có ma nào lên đọc sách. Vắng tanh vắng ngắt. Đèn đóm chập chờn.

Chỉ có bác thủ thư già vẫn ngồi đằng sau quầy tiếp tân, đang chỉnh gọng kính ngồi đọc một cuốn sách dày cộp.

- Cháu muốn tìm gì?

- Cháu muốn tìm chìa khóa nhà 3E.

- Ở trong kho. Hộp thứ 3. Cái thứ 2 từ trái sang phải, hàng trên, cái hơi rỉ sét đó. Để bác vào lấy cho cháu.

- Tại... tại sao bác nhớ rõ thế ạ?

- Khà khà. Ta từng nói với cháu một lần rồi còn gì?

- Vì trí nhớ của bác rất tốt.

- Đúng vậy. Trí nhớ của ta rất tốt. Ta còn nhớ rõ, sáng nay, thằng bạn mập của cháu tới hỏi ta một chuyện.

- Thằng Cường ấy ạ? Nó hỏi bác thứ gì ạ?

- Mùa hè năm ngoái, cô giáo Vân đã mượn quyển sách gì, và cho nó xem được không.

Cái gì? Văn giật mình. Mùa hè năm ngoái, Lê Huyền Vân đã tới đây mượn sách? Tại sao thằng Cường lại biết? À, là Vinh Mũi Chó. Vinh Mũi Chó không nói chuyện này cho nó, nhưng lại nói cho thằng Cường sao? Có thể chính thằng Cường không muốn Văn biết chuyện này.

- Vậy cô Vân đã mượn những quyển sách gì ạ? Bác còn nhớ chứ?

- Khà khà. Đương nhiên là ta nhớ. Chú thuật Bắc Hà nhập môn. Từ điển Bắc Hà - Đại Nam. Từ điển Cổ ngữ - Bắc Hà. Chú giải Chú thuật nâng cao. Cô ấy mượn 4 quyển đó cùng một lúc, và ngồi ở thư viện rất lâu, hí hoáy nghiên cứu gì đó. Chỗ cô ấy ngồi, là ở góc kia kìa. Thôi, bác vào lấy chìa khóa cho cháu.

Văn ngay lập tức chạy ra chỗ máy tính, tra cứu tên 4 quyển sách đó. Nó nhớ kĩ số hiệu, vị trí, rồi chạy ra đó tìm kiếm. Vừa tìm kiếm, nó vừa không ngừng suy nghĩ trong đầu.

Chú thuật Bắc Hà. Ngôn ngữ học. Trần Thiên Anh. Vì sao mọi thứ lại liên quan đến nhau như vậy?

Nó giở ra quyển Chú thuật nâng cao. Nó lật, lật, lật, dù rằng nó chẳng hiểu quyển sách này viết cái gì. Rốt cuộc, nó tìm thấy một trang sách có

kẹp một mẫu giấy.

Mẫu giấy không có một nét bút nào, chỉ là một mẫu giấy bay vào mà thôi. Nhưng nhìn theo thứ tự mượn sách, suốt một năm nay không ai mượn quyển sách này sau cô Vân. Vậy mẫu giấy này, rất có khả năng là của cô Vân.

Trang nó bị kẹp vào, là bắt đầu một Chương phụ. Cách ứng dụng của Chú thuật vào Y học. Nó liếc mắt đọc khắp một lượt.

Lugen. Chú thuật đánh lừa cơ thể người chết...

- Này!!

Oái!

Đọc tới đoạn rừng rợn này, chợt một tiếng gọi bên tai làm nó giật bắn cả người.

Là bác thủ thư.

- Chìa khóa cháu cần đây.

- Cháu cảm ơn bác.

- Này, Văn.

- Dạ?

- Nơi đây là thư viện.

- Vâng? - Ủ ờ thì nơi này đúng là thư viện, có gì mà phải nói. Văn chưa hiểu ý của ông ta.

- Nơi đây chứa hàng nghìn quyển sách.

- Vâng.

- Nếu hàng nghìn quyển sách này đè lên người cháu, cháu có chết không?

- Chắc là có ạ. Sách nặng lắm.

- Sách cũng là tri thức. Đừng để tri thức đè bẹp cháu. Cháu phải là người đứng trên tri thức. Đừng để nó kiểm soát mình.

Cộp!!

Bỗng nhiên một quyển sách từ trên giá rơi đánh cộp xuống sau lưng nó, nó vừa quay lại nhặt quyển sách lên, quay về, đã thấy ông thủ thư không còn ở đó nữa.

Thư viện vắng lặng không một bóng người.Nhà 3E.

Cầm chìa khóa trong tay, vặn đến hơn chục lần, cái khóa mới mở ra được. Bởi chúng đã bị rỉ sét quá lâu rồi.

Văn mở cánh cửa. Nó bước vào.

Tối tăm, bụi bặm.

Không một bóng người.

Chỉ có gián, nhện, chuột.

Nếu có người đi qua nơi này, hằn dấu vết để lại sẽ rất mới.

Nhưng không có một dấu vết nào.

Cũng phù hợp với những gì nó quan sát. Đã nhiều năm rồi không ai ra vào bằng cửa chính.

Cái cầu thang thì lại là một câu chuyện hoàn toàn khác. Nó sạch sẽ.

Vẫn ghé mắt nhìn lên cầu thang.

Không có ai.

Nó rón rén bước lên.

Từng bước.

Từng bước.

Nín thở.

Bước cuối cùng.

Không có ai.

Nó leo lên tầng trên, nó mở cánh cửa. Nó thấy cái cửa sổ nhìn sang dãy nhà đối diện, nơi nó vẫn học Đội tuyển.

Đúng là căn phòng này.

Nơi đây chắc chắn có người thường xuyên qua lại.

Nó nhìn chiếc ghế. Đúng là cái ghế vốn không phải ở nơi đó.

Nó thử đặt chiếc ghế vào vị trí mà nó nghĩ sẽ phù hợp với ánh nắng chiếu vào, để tạo ra những vệt bột.

Cái ghế lúc này được đặt trước một cánh cửa tủ.

Nó mở cánh cửa tủ.

Trong đó chỉ có một tập tài liệu.

Thứ tài liệu viết bằng Cổ ngữ, khiến nó không thể hiểu nổi. Nhưng có một cụm từ mà nó không thể nào bỏ qua.

Lugen.

Một cơn rừng mình chạy khắp người nó.

Nơi đây chính là nơi trú ẩn của kẻ đã giết cô Vân.

Hắn đã đánh chết cô ngay chính nhà riêng của cô, rồi dùng Lugén để điều khiển cô ta đi tới công viên, và đổ tội cho thầy Kiên.

Khu nhà này là do Hắc Long xây dựng.

Kẻ giết người cũng là sát thủ của Hắc Long.

Trần Thịnh với Hắc Long, nghe nói là cùng thuộc Phạm thị.

Trần Thiên Anh, lại là cháu của Trần Thịnh.

Còn Trần Phương Linh, là em họ của Trần Thiên Anh.

Nơi đây không có một chút bằng chứng nào chứng minh trực tiếp Trần Thiên Anh là tội phạm. Mọi mối liên kết chỉ là phán đoán của Văn. Nhưng nếu đợi đến lúc tìm ra bằng chứng, có lẽ không còn kịp nữa.

Bởi hôm nay, đã có những người mà đáng lẽ nó phải thấy mặt, nhưng không thấy.

Thằng Cường ở đâu?

Vinh Mũi Chó ở đâu?

Và Trần Phương Linh đang ở đâu?

Bọn họ, rất có thể, đang gặp nguy hiểm.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 366: Thà Người Tụng Niệm Cho Mình Ta

Đường phố Long Thành hiu hắt không một bóng người. Các nhà dân tự giác đóng kín cửa bịt chặt tai. Đối với họ, bão sắp tới không chỉ là mưa gió sấm chớp, mà còn là một cơn biến động.

Ngoài đường, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng hét của tộc nhân Trần gia. Bọn họ chia nhau tán loạn chạy khắp nơi, bị quân lính của Vương tộc truy sát. Máu nhuộm đỏ khắp mọi phố phường, nhuộm đỏ cả nước hồ.

Đích thân Liêu Kha triển khai vây bắt, dù có chạy đằng trời cũng không mong sống sót.

Nhiều người trốn vào nhà dân, quân lính xông vào nhà dân tìm kiếm. Nhiều người trốn vào chuồng lợn. Quân lính lật tung cả chuồng lợn. Nhiều kẻ tìm máy bay bỏ trốn lên trời, laser bắn họ cháy thành tro bụi.

Nhiều kẻ chui vào điện thờ Xung Thiên Thần Vương. Quân lính ngần ngại không dám bước vào. Xung Thiên Thần Vương là Đệ Nhất Cấp Thủ Hộ Thần của Đại Nam Đế quốc. Mà Trần gia cũng là người Đại Nam. Bọn họ cũng được Xung Thiên Thần Vương thủ hộ.

Chỉ cho tới khi, một kẻ tham mưu trong quân đội bước tới, nói rằng phản bội Vương tộc, cũng chính là phản bội Đại Nam, cũng chỉ là những kẻ phản quốc. Xung Thiên Thần Vương không bao giờ che chở những kẻ phản quốc. Lúc đó quân lính mới tràn vào chém giết. Máu tươi bắn cả lên tượng thần.

Phạm Viết Phương vẫn đứng trên tường thành, cười khàn khặc. Lão cười đến quặn cả ruột. Trên bầu trời, Vương Tuyết Trinh vẫn đang giao chiến với Trần Phùng.

Đất cát, sấm sét, va vào nhau kịch liệt.

- Địa Long Nữ Chúa, đúng là không thể đếm số lượng bằng cấp để đo được tài năng nhỉ?

Bàn tay Trần Phùng tích điện tanh tách, cả người hấn như một tia sét khổng lồ, bay thẳng về phía Vương Tuyết Trinh.

Vương Tuyết Trinh lại gọi lên 89 khối đá nhỏ, xếp thành một hàng giữa không trung, sau đó tung ra một cú đấm.

Viên đá đầu tiên bị đấm trúng, bay tới viên thứ hai, rồi bay tới viên thứ ba, cứ như vậy tích lại, 89 lần, mỗi một lần va chạm là một lần tích sức lực. Siêu Cường lực 89 lần, thông qua 89 viên đá mà truyền qua không trung, đánh thẳng vào Trần Phùng.

Đúng lúc viên đá va chạm với sấm sét đùng đùng, Vương Tuyết Trinh mới cảm thấy không ổn. Trong tia sét ấy, chẳng có ai. Mà ngay bên cạnh....

Rắc!!! Bốp!!

Một cú đấm tới đột ngột từ bên sườn, kèm theo điện tích tê dại, nhưng bà cũng kịp trả lại bằng một cú quật tay vào hàm đối phương. Hai đòn trúng đích cùng một lúc, cả hai văng ra hai phía.

- Kính Hoa Thủy Nguyệt!

Tới lúc này Vương Tuyết Trinh đã hiểu vì sao Trần Phùng lại có thể ám toán được Vương Vũ Hoàn.

Kính Hoa Thủy Nguyệt, vốn là tuyệt kĩ của các đời Âm Hành Sứ Giả, tùy vào mỗi đời lại mỗi khác.

Sau 200 năm truyền thụ, Kính Hoa Thủy Nguyệt cứ thay đổi dần, đến đời Vương Tuyết Trinh, đã bị bà chuyển đổi thành Ngũ Hành Bộ Pháp. Dùng 5 loại Bộ Pháp riêng biệt để khiến đối thủ bị hụt hẫng về nhịp độ. Nếu mỗi loại Bộ Pháp đều luyện tới đẳng phong tạo cực, cũng là lúc Ngũ Hành Bộ Pháp trở nên thiên biến vạn hóa.

Còn Kính Hoa Thủy Nguyệt mà Trần Phùng sử dụng, lại là phiên bản của 200 năm trước, truyền thụ từ Âm Hành Sứ Giả thời Vương Hiến Đế.

Không phức tạp, không hoa mỹ, chỉ là sự đối lập giữa Âm và Dương, lại tạo nên mọi biến hóa trên đời.

Còn được gọi là, Âm Dương Bộ Pháp. Vương Nhất Quan trước khi tạ thế, để lại cho hậu duệ 8 quyển sách tuyệt học một đời.

Âm Dương Long Khí.

Âm Dương Quyền Pháp.

Âm Dương Bộ Pháp.

Âm Dương Thuật Pháp.

Âm Dương Tâm Pháp.

Âm Dương Trí Pháp.

Âm Dương Thể Pháp.

Và Âm Dương Địa Mạch.

Ưu ái hẳn một quyển sách giành cho Âm Dương Địa Mạch, vì đây cũng là tuyệt học đáng tự hào nhất của Vương Nhất Quan, tiếc là hậu thế chẳng mấy ai hiểu nổi.

Âm Dương Long Khí, trở thành biểu tượng sức mạnh cho Đại Nam Đế quốc suốt 3000 năm.

Âm Dương Quyền Pháp, trở thành nền tảng phát triển võ thuật Đại Nam, nổi tiếng toàn thế giới.

Âm Dương Bộ Pháp, lại được áp dụng chuyên sâu để đào tạo các sát thủ, hay nói cách khác, là đào tạo Ám Hành Quân Đoàn.

Tại Bắc Hà, Âm Dương Bộ Pháp còn được gọi bằng cái tên, Kính Hoa Thủy Nguyệt. Bắc Hà và Đại Nam gần sát nhau, lại là 2 đại kinh địch, trong số những nạn nhân của Ám Hành Quân Đoàn suốt 3000 năm, gốc gác Bắc Hà chiếm số lượng chắc chắn là lớn nhất. Việc người Bắc Hà bị ám ảnh bởi kỹ thuật này cũng là điều dễ hiểu. Hắc Y Hội có tiền thân là Ám Hành Quân Đoàn, vậy việc Trần Phùng biết Âm Dương Bộ Pháp cũng không phải quá sức dự đoán. Cũng vì vậy mà bà mới kịp phản ứng lại cú công kích vừa rồi. Cả 2 lại tiếp tục lao vào nhau, chiến đấu không chút khoan nhượng.

Vương Vũ Hoành thì nhân lúc đó, từ từ lặng lẽ hạ độ cao. Hẳn không phải kẻ nhiệt huyết không nào. Bà cô hẳn xông lên tiếp chiêu, chính là để hẳn có thời gian hành động. Bọn họ là Vương tộc, bọn họ không cần hỏi ý kiến nhau, bọn họ chỉ cần nhắm tới giải pháp ưu việt nhất.

Hắn lão đảo bay xuống núi Minh Nguyệt, nay đã không khác gì một miệng núi lửa, chỉ có điều không có nham thạch trào lên.

Hắn bay qua tàn tích của chùa Minh Nguyệt, với các cột kèo đổ nát, tượng Phật Bà nằm đó nghiêng ngả, nửa thân bị vùi trong đất đá. Bà vẫn đưa tay lên tụng niệm cho chúng sinh.

Hắn đặt chân xuống đất. Cây thương kia vẫn đang cắm xuyên bụng hắn. Hắn giương cặp mắt nhìn lên Phật Bà.

- Người tụng niệm cho khắp chúng sinh, để rồi chúng sinh tàn sát lẫn nhau. Thà rằng người tụng niệm cho mình ta, để ta chinh phạt toàn bộ chúng sinh, thì rồi sẽ không còn ai tàn sát ai nữa.

Vương Vũ Hoàn vẫn luôn cao ngạo như vậy. Hắn chưa bao giờ sợ hãi bất kì điều gì, kể cả thần phật. Kẻ đã sống sót khỏi tay con quái vật Vương Bá Thế, còn thấy thứ gì đáng sợ hơn nữa chứ? Nếu hắn không đủ tài năng thiên bẩm để khiến cả thế giới xoay quanh mình, thì hãy dùng hành động để khiến thế giới buộc phải xoay quanh hắn.

Hành động là gì? Là không ngừng suy nghĩ, không ngừng vươn lên.

Hắn nắm chặt lấy cây thương trên bụng mình, nghiêng răng tới rung bần bật cả bộ hàm, rồi gồng người rút phăng cây thương ra khỏi cơ thể. Máu hắn bắn lên nhuộm đỏ cả một nửa bên mặt Phật Bà. Vương Vũ Hoàn đứng đó, tay cầm cây thương, vẻ mặt dữ tợn, hắn cầm phập cây thương xuống đất. Hắn bước lên một bước chân, hướng về phía miệng núi. Một bước chân. Lại một bước chân.

Con đường bá vương, đã thiếu gì những lần phải bước từng bước chân nhọc nhằn như vậy? Nhưng mỗi lần gặp gian nan, hắn lại tiếp tục bước lên một bước. Dù thân xác có tàn tạ, dù tinh thần có trĩu nặng, dù não bộ đã mỏi mệt, hắn vẫn bước tới. Không có ai bên mình, không có ai ủng hộ, chỉ có thần phật đứng đó thờ ơ, chỉ có Phạm Viết Phương cười nhạo, chỉ có một đám khốn nạn mong hắn chết, lúc nào cũng chăm chăm đâm cho hắn một nhát hết đời.

Hắn vẫn bước tiếp.

- Người nên tụng niệm cho chiến thắng của ta đi là vừa. Vì đó sẽ là điều đúng đắn nhất mà lũ thần thánh các người từng làm trong cái cõi đời

khốn kiếp này.

=====

Nhắc lại lần nữa, truyện xảy ra trong thế giới giả tưởng, mọi chi tiết có thánh thần xuất hiện đều không liên quan gì tới thế giới thực, mọi lời nói của các nhân vật đều là quan điểm của nhân vật đó, không phải quan điểm của tác giả, vậy nên không có chút gì "báng bổ tôn giáo" ở đây nhé.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 367: Lại Drama Gia Đình

Gió thổi càng ngày càng to.

Dù là Phan Văn Dũng, kẻ thường xuyên sử dụng Khí công, cũng bắt đầu không chịu nổi những đợt gió liên tục quật vào.

Mả cha nó! Hắc chửi. Lão Trần Thịnh mặc kệ mưa gió, vẫn phăm phăm tiến về phía trước.

Là kẻ bám theo lão, hắc không thể không đi theo.

Phan Văn Dũng không ngừng than vãn trong lòng về cái công việc chó chết này, về cái chức danh Âm Hành Quân khốn nạn này.

Gió bão là phải ở nhà nghỉ ngơi chứ.

Khổ như chó vậy.

Đúng lúc này, hắc cũng đã để ý thấy, cách đó không xa, một kẻ khác cũng đang bất chấp mưa gió, kiên nhẫn bám theo.

Dám chắc tên đó cũng đã nhận ra mình.

Là Trần Thiên Anh.

Mẹ nó. Mưa gió bão bùng, một thằng cháu trai lén lút bám theo thằng chú của mình. Là muốn làm gì?

Phan Văn Dũng cố gắng tìm ra chút manh mối gì. Hắn ngửi thấy đôi chút sát khí. Nhưng sát khí từ Trần Thiên Anh cũng đã bị gió bão thổi bay gần hết. Dũng đứng đầu gió. Thiên Anh là cuối gió. Cứ như con thú săn bám sát con mồi.

Là ai săn ai đây?

Phan Văn Dũng không phải là kẻ mù thông tin. Âm Hành Quân có những giới hạn khi tiếp nhận thông tin, nhưng chung quy vẫn hiểu biết hơn người thường khá nhiều. Hắn biết Trần Thiên Anh đang phục vụ ai. Hắn biết mối quan hệ lắt léo giữa Phan Thành và Trần Thịnh. Hắn có cân nhắc tới nhiều khả năng.

Lẽ nào Phan Thành muốn khử Trần Thịnh? Và bộ hắn hết quân rồi hay sao mà lại cử thằng cháu của mục tiêu đi khử thằng chú của mình? À mà, đúng là Phan Thành đang hết quân thật. Đội 1 của Hắc Long giờ tan tác rồi còn đâu.

Mẹ nó! Vừa nhắc Tào Tháo Tào Tháo tới.

Phan Thành lòi mặt ra thật.

Nhưng không phải lén lút, mà đường đường chính chính bước ra gặp Trần Thịnh.

Vậy ra 2 lão này hẹn nhau ra đây? Lại cái lắt léo gì nữa thế này?

Dũng diên hết cả đầu. Phía sau thằng Thiên Anh vẫn núp lùm. Rốt cuộc là ai đang phục kích ai?

- Giỏi lắm, Trần Thịnh. Tao cứ tưởng mày đã cúp đuôi chạy trốn rồi.

- Phan Thành, nghe tôi nói đã!

- Nói cái mẹ gì, đồ phản bội! Tao đã biết mày hai mang từ lâu rồi! Mày đã phản bội thầy Phương!

- Ông anh bớt ấu trĩ đi được không? Ông không thấy cả 2 ta đều bị Phạm Viết Phương lợi dụng rồi bị vứt bỏ như những con chó à?

- Câm mồm!

- Ông nhìn lại ông xem! Ông trùm khét tiếng cả Hải Thành, giờ đây còn lại gì? Thân tàn ma dại! Đội 1 của ông, cũng vì theo lệnh Phạm Viết Phương đi tới Quảng Yên, mà giờ chết sạch!

- Câm mồm đi!

- Tôi cũng chả hơn gì ông đâu! Lão già đó trơ mắt nhìn Linh bị bắt cóc! Lão ta chả quan tâm gì tới máu mủ tình thâm. Đến cháu gái lão cũng chỉ là một thứ công cụ, liệu tôi với ông sẽ là thứ gì? Nói cho ông biết, lão ta biết tôi làm gián điệp đã 12 năm rồi! Nhưng lão cố tình giả bộ không biết. Lão chỉ muốn vắt kiệt giá trị lợi dụng của tôi đến cùng! Ông anh cũng vậy mà thôi. Giờ Hải Thành chuẩn bị trở thành một vùng đất chết, thì ông anh cũng sẽ bị bỏ rơi cùng nó mà thôi!

- Dối trá! - Phan Thành hét lên.

- Ông vừa nói cái gì cơ?

Đúng lúc này, Trần Thiên Anh đã lao ra.

- Thiên Anh? - Trần Thịnh sửng sờ.

- Thiên Anh? - Phan Thành cũng chẳng điềm tĩnh được hơn.

- Ông vừa nói cái gì? Hải Thành sẽ trở thành vùng đất chết, là sao?

- Cháu... bấy lâu nay cháu... làm việc cho Phan Thành sao? - Trần Thịnh lắp bắp.

- Đừng có đánh trống lảng nữa. Hãy phun ra những gì ông biết đi!

- Chú chỉ biết có vậy mà thôi. Chú đã chuẩn bị hết rồi! Máy bay sẽ đón chúng ta. Trong 2 tiếng nữa, ta phải rời khỏi nơi này, không, thậm chí là phải rời khỏi cái Đế quốc này!

- Trần Thịnh! Mày đừng hòng rời khỏi đây! - Phan Thành hét lên. Hắn lao tới phía Trần Thịnh.

Trần Thịnh nào có sức chống trả Phan Thành. Hắn luống cuống né tránh, vừa cố gắng to mồm khuyên nhủ.

- Anh Phan Thành! Đều làm ăn kinh doanh với nhau cả, tại sao lúc này không lý trí được một chút? Phạm Viết Phương đã cho anh được thứ gì chứ?

- Câm mồm đi! Mày đừng cố ly gián tao! Tao từ lâu đã đeo tin tưởng gì mày rồi!

Phan Thành vẫn hùng hổ lao tới.

Uỳnh!!

Bỗng nhiên, một ngọn lửa trắng nổ tung trước mặt hắn, đẩy lùi hắn ra xa.

- Anh Thành à, lời chồng tôi nói, đều là thật. Anh hãy cùng chúng tôi rời khỏi nơi này đi.

Người vừa ra đòn, là Phạm Tố Uyên.

- Tất cả các người muốn rủ nhau trốn khỏi đây sao? Nào có dễ dàng như vậy?

Phạm Tố Uyên vừa thu hồi linh lực của mình, Trần Thiên Anh đã đắm tới, nhắm thẳng về phía Trần Thịnh.

Trần Thịnh luống cuống ngã lăn quay xuống đất, từ người hắt rơi ra một tập VISA.

Thiên Anh liếc mắt nhìn thấy, chợt hắt cảm thấy cay cay sống mũi.

- Thiên Anh, chú đã lo cả VISA cho cháu và ba mẹ. Mau về nhà đón họ tới đây, mau! Chúng ta cùng nhau thoát khỏi chỗ chết tiệt này!- Mẹ nó, drama gia đình à?

Phan Văn Dũng diên tiết chửi thề. Mưa gió thế này, hắt phải đi làm nhiệm vụ nha, không phải đi xem drama. Sao Trần Phương Linh không xuất hiện đi cho đủ bộ nhỉ.

- Ôi dù mé!

Vừa mới nghĩ vậy xong, xa xa, hắt đã nhìn thấy Trần Phương Linh đang dò dẫm trong gió bão đi tới. Văn lao khỏi trường. Nó dáo dác nhìn khắp bốn hướng. Nó không biết nên tìm lũ bạn ở đâu. Nó cũng không có dụng cụ liên lạc.

Cái đám chết tiệt này, quá coi thường sự giao tiếp.

Thằng Cường xốc nổi thì không nói, đến Vinh Mũi Chó chẳng lẽ còn không biết điều này? Ít ra cũng phải để lại cho nó vài lời nhắn chứ?

- Oăng oăng!

Đúng lúc này, từ trên trời, con Cú Chó phành phạch đáp xuống. Vừa sà xuống tay Văn, nó đã thở phì phò. Bay giữa trời gió bão thế này đúng là

quá sức của nó.

Chẳng biết từ bao giờ, con Cú Chó đã thành công cụ đưa thư nữa.

Quả nhiên Vinh Mũi Chó sinh ra để làm truyền thông.

Lời nhắn buộc dưới chân con cú. Dòng chữ xấu tới không tả nổi, nhưng nội dung thì rất rõ ràng.

“Trần tiểu thư giấu giếm chuyện về Trần Thiên Anh.

Thằng mập nói muốn tự tay trả thù cho thầy Kiên, giờ thằng ngu ấy cũng mất tích rồi.

Vừa thấy Trần Phương Linh ở gần ổ nghiệm của Vũ Hải Hùng.

Cả Trần Phương Linh và Trần Thiên Anh đều đã có VISA từ hôm qua. Rất có thể cả nhà bọn họ sẽ chạy trốn khỏi Đại Nam. Cần truy tìm gấp!”

Ít ra cũng cần có vài dòng thông tin như vậy. Văn quay đầu chạy thẳng về ổ nghiệm nơi Vinh Mũi Chó từng dẫn nó tới. Trong đầu nó vẫn không ngừng thắc mắc, thằng Cường đã tìm thấy manh mối gì mà tự nhiên biến mất vậy?

Sấm chớp nổ đùng đùng trên trời. Đêm nay mưa sẽ to ghê gớm đây.

Có khi nào như anh Quang nói, trời sẽ sập thật không nhỉ?

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 368: Lời Nguyên Của Người Chết

Ông... ông thật sự muốn... đưa cả nhà tôi đi cùng ư?

Trần Thiên Anh cảm thấy không tin nổi vào mắt mình. Hắc chưa bao giờ nghĩ Trần Thịnh có thể một phút giây nào nghĩ cho gia đình hắc.

- Dù có chuyện gì xảy ra, chúng ta vẫn là gia đình cơ mà? Chú mang theo đủ tiền để tất cả chúng ta sống sung túc. Cháu cũng sẽ có đủ tiền đi học. Chỉ cần rời khỏi nơi chết tiệt này.

- Ông... ông... - Thiên Anh chẳng biết nói gì nữa. Trái tim lạnh lùng của hắc như đang tan chảy.

- Mau! Đi đón bố mẹ cháu tới đây. Cô chú sẽ chờ! - Phạm Tố Uyên hô lên.

Uỳnh!! Uỳnh!! Uỳnh!!

Đúng lúc này, toàn bộ mặt đất đều rung chuyển.- Địa Long!!

Tiếng Trần Phùng hét lên đầy cảm xúc, kèm theo đó là sấm sét uỳnh uỳnh đáng xuống, sáng lóa cả bầu trời.

Vương Tuyệt Trinh cũng kiên quyết đánh trả, nhất quyết không chịu nhượng bộ dù chỉ là một bước. Cả hai quần nhau dữ dội trên bầu trời.

Phía sau bức tường thành, có thể nghe thấy tiếng chém giết, tiếng kêu la ai oán.

- Nghe thấy chứ? Hôm nay là ngày Trần gia bị tuyệt diệt. - Vương Tuyết Trinh nhếch mép cười. Người phụ nữ đoan trang nghiêm nghị ngày nào, giờ trong mắt lóe lên sự lạnh lùng cương quyết. Mang họ Vương, không ai là kẻ mềm lòng. Nhổ cỏ phải nhổ tận gốc. - Sao? Cay à?

Vừa mĩa mai đối thủ, bà vừa không ngừng ra đòn. Trọng Lực sư, Hắc Động Thôn Thiên Quyền đã tung ra, như muốn nghiền nát vạn vật.

- Chỉ là một lũ hậu duệ lười biếng và ngu xuẩn, người nghĩ ta sẽ vì chúng mà thương hại sao? - Trần Phùng cao giọng - Huyết mạch thật sự của Trần gia, phải là Hắc Y Hội!!

Vút! Vút! Vút!

Chẳng biết từ đâu, 6 tên áo đen xuất hiện, vây chặt lấy Vương Tuyết Trinh.

- Hắc Y Hội thì sao? Cũng chỉ là một lũ phế vật!

Vẫn mang thái độ khinh khỉnh, Vương Tuyết Trinh bóp chặt bàn tay lại. Hắc Động Thôn Thiên Quyền cũng theo đó mà bị bóp nát. Một cơn mưa trọng lực từ trên trời rơi xuống, giáng thẳng vào 6 tên Hắc Y Hội, bóp nát bọn chúng thành thịt vụn.

- Quên không nói, dù là Hắc Y Hội, ta cũng không có thương tiếc.

Tiếng Trần Phùng lại vang lên. Từ trên cao, hần lao thẳng xuống, đối diện ngay trước mặt Vương Tuyết Trinh. Hai tay hần giang rộng, rồi đột ngột vỗ vào nhau, tạo nên thứ âm thanh chát chúa đinh tai.

Lôi Âm Kích!

Búng tay thì tạo ra chớp giật, vỗ tay thì tạo ra sấm rền. Tự Nhiên Thuật kết hợp với Mô Phỏng, sử dụng bộ phận trên cơ thể để tái tạo lại

thiên nhiên.

Lôi Âm Kích, là sử dụng âm thanh cường độ cao, công phá thẳng vào hệ thần kinh của đối thủ.

Vương Tuyệt Trinh bị một đòn bất ngờ như vậy, cũng không kịp đề phòng. Đầu óc bà ong ong choáng váng, cả người giật lùi ra phía sau. Khi tỉnh táo lại, đã thấy một vòng tròn bằng máu cuốn quanh thân mình. Đó là máu của 6 tên vừa bị bà bóp chết.

- Huyết mạch của chúng ta đã được kết nối từ sâu thẳm bên trong!

Trần Phùng gằn giọng. Hắn lại búng ngón tay, phát ra điện tích roẹt roẹt, rồi giơ tay nắm lấy sợi dây máu.

- Lời nguyện rửa của người chết, là nỗi ám ảnh của người sống!

Điện tích truyền qua sợi dây máu, đánh thẳng vào người Vương Tuyệt Trinh. Cả người bà co quắp vì bị điện giật.

- Kẻ bị ám ảnh, là lũ điên các ngươi thì có!

Vương Tuyệt Trinh gồng mình chống lại. Toàn bộ 89 lần Siêu Cường lực chạy khắp người bà, bất chấp những thương tổn nó có thể gây ra, bà bung hết sức phá tan thứ xiềng xích bằng máu ấy.

- Người nghĩ vậy là đủ sao?

Trần Phùng lại cười gằn. Ngay lập tức, từ trong Long Thành, một biển máu đen từ đó ào ào bay lên trời, đổ ập tới Vương Tuyệt Trinh, biến thành một lồng giam khóa chặt bà lại.

- Toàn bộ tộc nhân của Trần gia hi sinh, chính là để khóa chân người lại!

Lần này thì dù Vương Tuyết Trinh vùng vẫy thế nào, cái lồng bằng máu cũng hấp thụ toàn bộ. Khấp người bà đau đớn tột độ. Chỉ thấy Trần Phùng vẫy tay một cái, cả cái lồng đã nặng như chì, kéo bà rơi thẳng xuống đất, loại hoàn toàn khỏi vòng chiến.

- Máu của tộc nhân Trần gia, đúng là dễ đổ ra thật, nhưng các người cũng phải trả cái giá lớn hơn như vậy rất nhiều. Hắc Y Hội! Xuất chiến!

Vừa phát khẩu hiệu, Trần Phùng cũng đã lao thẳng xuống, nhắm vào Vương Vũ Hoành đang lết từng bước phía dưới. Linh có sự nhạy cảm hơn người khác từ khi sinh ra. Cô bé chỉ chưa đủ lớn để sử dụng được sự nhạy cảm của mình.

Linh là người làm việc theo cảm tính, chứ không phải kiểu tư duy khô khan như thẳng Văn. Nhưng kiểu cảm tính của Linh cũng không phải kiểu thiên vị mù quáng. Cô bé đủ tinh tế để nhận ra những bất thường ở người khác.

Mà Trần Thiên Anh thì có cả một núi những bất thường.

Chỉ là Linh không muốn thừa nhận. Linh không muốn nghĩ tới chuyện anh họ mình là kẻ tội phạm.

Nhưng đêm hôm qua, sau rất nhiều ngày không còn gặp ác mộng, cơn ác mộng ngày đó lại trở lại với cô bé.

Tất cả mọi người đều bị bóng đen nuốt chửng. Mà kẻ bị nuốt chửng đầu tiên, là Trần Thiên Anh.

Sau đó là tất cả những người thân của Linh. Từ ba, mẹ, chú Phan Thành, bác tài xế, những người làm, rồi bạn bè cô bé... Có một thứ linh cảm vô hình nào khiến Linh luôn cảm giác rằng giấc mơ ấy sắp trở thành sự thật.

Ngày hôm nay là ngày cảm giác ấy mãnh liệt nhất.

Linh không muốn kéo Văn vào sâu trong chuyện này hơn nữa. Cô bé đã biết thằng đó có thể liều mạng tới mức nào. Cô bé không muốn nó gặp nguy hiểm. Nếu phải đối đầu với Thiên Anh, thằng Văn không có cửa, dù nó có thể đánh bại được cả Vũ Hải Phong hay Vương Thế Kiệt.

Trong thăm sâu tâm trí mình, Linh vẫn luôn thừa nhận Trần Thiên Anh là kẻ mạnh nhất. Linh có cách để tìm ra Thiên Anh. Cô bé là cháu gái của Phạm Viết Phương, là kẻ bị cả Hải Thành kính sợ, cũng không phải hoàn toàn là oan ức.

Linh đang tìm kiếm Thiên Anh. Thứ nhất là vì cô mong rằng tất cả đều không phải là sự thật. Rằng anh Thiên Anh hoàn toàn vô tội. Thứ hai, là để khuyên hẳn đừng làm những chuyện sai trái nữa.

Đúng lúc này, từ một tòa nhà bên đường, một tập hợp những tử khí phát ra khiến Linh nhức đầu không chịu nổi.

Tòa nhà này, là nơi lũ nghiện thuốc phiện tụ tập.

Có điều gì đó thôi thúc Linh bước vào. Cô bé nghe thấy trong đầu mình những tiếng rên rỉ, tiếng quần quai, tiếng ú ớ.

“Thu Mai! Thu Mai! Thu Mai!”

Tiếng lầm bầm này như có như không, phát ra từ tầng 2, chính là thứ khiến Linh dù rất sợ hãi cũng vẫn phải bước vào.

Cô bé có cảm giác mình biết kẻ đang phát ra tiếng kêu ấy.

Cái chết của Thu Mai chính là điều ám ảnh Linh suốt mấy tháng nay. Giờ Vũ Hải Hùng lại vì điều đó mà sa đọa vào thuốc phiện. Linh cảm thấy mình phải chịu trách nhiệm về chuyện này.

Cô bé bước lên tầng 2. Cô nhìn thấy Vũ Hải Hùng. Phê pha, hoang tưởng, chờ đợi.

“Lời nguyện của người chết, là nỗi ám ảnh của người sống”

Linh bước tới, cắn răng, cầm lấy tay Vũ Hải Hùng, kéo hẳn dậy. Cô phải đem hẳn ra khỏi nơi này.

Đúng lúc này, trần nhà sập xuống một mảng, một cánh tay quái vật từ trên thò xuống, với những chiếc vuốt nhọn hoắt. Khắp nơi trên đất Hải Thành, từ dưới cống ngầm, đều chui lên những lũ dị nhân gớm ghiếc.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 369: Giờ Hẹn

Khắp nơi lũ quái vật đều bò lồm cồm như Zombie.

Tất cả những cửa ngõ trọng yếu đều nhung nhúc quái vật.

Tình trạng này xảy ra tại khắp các thành phố lớn trên Đại Nam.

Vũ Minh Kiệt biết mình không phải là kẻ duy nhất đau đầu về chuyện này.

Hắn lãnh trách nhiệm dẫn quân vào can thiệp tại Hải Thành khi cần thiết. Nhưng cái sự “cần thiết” này cũng hơi quá đáng, vì chẳng ai báo trước với hắn sẽ có một đàn quái vật nhung nhúc chui lên.

Con nào con nấy đều khỏe như voi.

- Thiếu tướng à, bọn này dai sức quá, đánh hoài không chết!

Thuộc hạ của hắn luôn miệng phàn nàn. Bọn quái này không mạnh, nhưng cứ đánh gục là lại bò dậy, không khác gì zombie.

- Hôm qua còn ngồi xem phim Tận thế, nay Tận thế cũng tới luôn.

- Tội mình cứ như đang đấu tranh sinh tồn ý nhỏ, chứ chẳng phải là làm công ăn lương nữa. Á! Tao vừa bị cắn! - Một tên sĩ quan khác dưới quyền Vũ Minh Kiệt kêu ré lên.

- Anh em! Xử ngay thằng Minh đi, nó vừa bị cắn! - Một tên khác kêu lên phụ họa.

- Chúng mày tập trung hộ anh cái! - Vũ Minh Kiệt nổi quạu. Bình thường dễ dãi với tụi nó quá, giờ chẳng có kỉ luật gì hết trơn. Ra trận mà chẳng có chút áp lực nào.

Cứ so với quân của Nguyễn Thế Sơn, đúng là một trời một vực.

Mà chẳng biết, Nguyễn Thế Sơn chạy đi đâu rồi? Văn vừa chạy vừa né tránh. Chân nó bung hết toàn bộ sức lực, lại còn phải đảo hướng liên tục, áp lực dồn lên cơ bắp nó tới mức nhừ. Nhưng nó vẫn tiếp tục chạy. Phỗi nó oằn mình ra để hít thở, mà mỗi đợt khí hít vào lại như roi gai cứa qua đau rất.

Nó chẳng có thời gian để suy nghĩ xem chuyện quái quỷ gì đang xảy ra nữa. Có khi trời cũng sắp sập xuống thật, nhưng nó chẳng màng tới nữa. Nó từng thấy lũ quái vật dưới cổng ngầm, giờ chỉ là một ngày đẹp trời khi tụi nó bò lên mặt đất mà thôi.

Nó phải tìm được bạn bè của nó.- Việc cần làm còn chưa làm xong, chỉ thấy phiền phức tìm tới!

Quang làu bàu. Hắn đạp lên đầu một con quái vật nửa người nửa heo, Đạp Không Bộ thêm 5 bước, nhảy lên một cái mái nhà, rồi bắt đầu chạy trên đó.

- Hôm nay đánh lớn rồi.

Quang vừa chạy vừa ngó nghiêng tìm kiếm. Hắn tìm Hồng.

Bọn gián vốn rất thính. Nếu cổng ngầm không thể lưu trú được nữa, chúng nó sẽ chuồn sớm đi nơi khác. Chúng có những nơi chốn an toàn mà không bao giờ tiết lộ cho người khác.

- Đại ca!

Từ trong một ngõ hẻm, một cánh tay giơ lên vẫy vẫy. Quang thấy bên cạnh đồng thùng rác, những tấm tôn được dựng lên như một cái lều. Hắn nhảy xuống, nhấc tấm tôn lên, nhanh chóng chui vào.

Nhảy vào bên trong, lại thấy một cái hang nhỏ đào bên góc tường. Chui qua cái hang đó, lại là một không gian khá rộng rãi.

Hồng ngồi đó, bên một cái đèn chiếu, xung quanh hắn là vỏ đồ hộp, chai nước, bên cạnh còn có một cái tủ lạnh cỡ nhỏ, một cái đài radio, và một cái điện thoại đang cắm sạc.

- Sung sướng ghê nhỉ? - Chính Quang cũng phải bất ngờ rằng nơi trú ẩn của Hồng lại đầy đủ tiện nghi như vậy.

- Đại ca nói lạ. Dù có là gián thì cũng cần đàn tràng hoành một chút chứ.

- Mà tìm ra cô ta chứ?

Hồng lắc đầu.

- Đừng nói em, đám gián khác bỏ ra 3 năm tìm kiếm, cũng không biết Thánh Nữ là ai. Nhưng nghe anh gợi ý, em đã phải thay đổi lại hướng tư duy một chút. - Hồng vỗ ngực ra vẻ tự hào - Em không tìm kiếm cô ta nữa, mà tìm kiếm thứ mà cô ta tìm kiếm.

- Thứ gì?

- Thuốc phiện. Sau khi xem xét lại các hướng giao dịch thuốc phiện trong 3 năm nay, em thấy một điểm khá kì lạ. Lượng tiêu thụ quá nhiều so với số lượng con nghiện. Nếu chia đều lượng thuốc ấy ra, thì đám con nghiện ở Hải Thành cũng không thể dùng hết. Nó nhiều gấp 3 lần số lượng tối đa mà một thằng có thể dùng.

- Vậy mà nghĩ sao?

- Thuốc đó được bí mật đưa tới các cơ sở thí nghiệm. Chúng nó sẽ thí nghiệm lên những đối tượng khác. Cơ sở lần trước anh tìm thấy cũng chỉ là một nơi tổng hợp các loại nghiên cứu mà thôi. Những cơ sở như vậy không có nhiều, vì em đã lùng khắp cái cống ngầm rồi. Em nghĩ chúng nó sử dụng những cơ sở thí nghiệm sơ sài hơn, và ở ngay trên mặt đất.

Nói rồi, Hồng đưa cho Quang một cái sơ đồ.

- Dòng thuốc phiện hàng tháng được đưa vào những điểm đỏ trên bản đồ với số lượng rất lớn, nhưng xuất ra lại ít hơn nhiều. Em nghĩ đó là điểm anh cần xem xét.

Quang nhìn lướt qua những dấu đỏ. Vậy ra Bạch Y Hội sử dụng chính những băng đảng nhỏ làm nơi thử nghiệm thuốc cho mình.

Trong đó có băng Hải Long của Vũ Hải Long. Cường thức dậy mà đầu đau văng.

Xung quanh tối om. Đây đó vọng lại những tiếng la hét.

Nó đang ở trong một cái thùng hàng container. Nó đưa tay lên xoa lấy cái đầu. Vết đập vẫn còn đau.

Nó nhớ mình đang theo dõi Trần Thiên Anh. Rồi bỗng nhiên một cú đập từ sau gây khiến nó lăn ra bất tỉnh.

Phùng Huyết Cường là một đứa đơn giản. Não nó ít nếp nhăn. Nó không tinh tế như Trần Phương Linh, cũng không thông minh như Vương Thành Văn. Nó chỉ biết yêu ghét rõ ràng, nó chỉ biết sống vì nghĩa khí.

Đối với kẻ đã sát hại cô Vân và hãm hại thầy Kiên, nó đã quyết tâm báo thù, nó sẽ làm cho bằng được.

Khi Vinh Mũi Chó nói với nó rằng, Trần Thiên Anh vô cùng đáng nghi, nó đã không kiềm nổi cơn tức giận của mình.

Cường chưa thực sự tiếp xúc với Trần Thiên Anh. Nó chỉ biết về anh ta qua lời kể của thầy Kiên. Thiên Anh là niềm tự hào lớn nhất trong đời thầy. Chăm chỉ, giỏi giang, và đầy hoài bão. Những buổi tập với thầy, thầy không ngừng khen ngợi anh ta.

Cường đã từng rất hâm mộ con người ấy. Nó cũng từng mong ước rằng, rồi sẽ có một ngày thầy Kiên hãnh diện kể về nó như đang kể về Trần Thiên Anh.

Vậy ra, cái lần Cường nhìn thấy hấn ta đau khổ, là vì hối hận sao? Hối hận vì đã hại chết người thầy của mình? Chẳng có sự hối hận nào bù lại được tội ác cả. Đặc biệt là tội ác phản thầy.

Nếu thật sự tên khốn nạn ấy đã hại chết thầy Kiên và cô Vân, thì dù hấn có mạnh tới mức nào, Cường cũng muốn đâm vỡ mặt hấn.

Nó bảo Vinh Mũi Chó đừng nói chuyện này cho Văn biết. Nó không muốn Văn phải chịu nguy hiểm cùng mình. Nó muốn đường đường chính chính đánh cho Trần Thiên Anh một trận.

Nào ngờ còn chưa kịp làm gì, nó đã bị đánh lén. Kho hàng này có mùi thật lạ. Cường mò mẫm. Nó sờ thấy những thùng gỗ với những gói bột trắng. Nó hoảng hồn thấy những thân xác xếp chồng chất đang không ngừng rên rỉ. Nó càng giật mình hơn khi nghe tiếng cộp cộp từ bên ngoài. Có người đang mở cửa. Nó lăn quay xuống đất giả ngất.

Chỉ thấy ánh sáng hắt vào, hai bóng người bước lên, xách theo một thân xác khác, vút lên sà.

- Nhiều đây chắc đủ rồi nhỉ?

- Ủ. Mau chở tới điểm thí nghiệm cuối cùng đi. Phía Long Thành cũng không câu giờ được thêm nữa đâu.

- Mie. Gọi ra toàn bộ mẫu thí nghiệm từ đó đến giờ cơ mà? Ít ra cũng câu được cho bọn ta 30 phút chứ?

- Màỵ chưa biết sức mạnh của Vương tộc rồi. Lũ Hắc Y Hội đó cũng chỉ là thùng rỗng kêu to thôi. Chỉ có dựa vào chính chúng ta thôi. Mà con mụ Thánh Nữ này làm gì mà lâu thế nhỉ? Đã 5 rưỡi chiều rồi.

- Nếu không có con nhỏ đó kích hoạt Ấn Huyết, thì kế hoạch của chúng ta đi đứt à?

- Không. Sẽ có cách khác, nhưng sẽ rất tốn công. Hi vọng không có gì bất thường.

Rầm!!

Cánh cửa đóng sập lại.

Cường vẫn nằm đó mà không dám ho he. Nó cũng không biết 2 tên kia vừa bàn tán chuyện gì, chỉ biết một điều. Một trong 2 kẻ đó chính là Vũ Hải Long.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 370: Chẳng Theo Phe Ai Cả

- Mình à!

Phạm Tố Uyên vừa không ngừng dùng biết viết ra Văn Lực, vừa lo lắng nhìn theo chồng mình. Sau lưng bà, là ít nhất 20 Linh Thể hộ vệ.

Trần Thịnh ở cách đó không xa, đang bị vây quanh bởi đám quái vật, vẫn không chút ngập ngừng tiến về phía trước.

- Tố Uyên! Giúp anh vượt qua chỗ này! Phan Thành, Thiên Anh, tách ra đi! Nhớ tới đúng điểm hẹn!

- Mình à? Tại sao ta không tới thẳng chỗ hẹn luôn?

Một con quái vật lao tới từ bên hông, chỉ thấy Đùng một cái, nó đã bị một ngọn lửa trắng bao trùm, cháy rụi.

Phạm Tố Uyên lao tới thủ hộ cho chồng mình, vừa thắc mắc.

- Nơi trú ẩn của chúng ta, không phải ngẫu nhiên mà có! - Trần Thịnh hét lớn trong gió bão càng ngày càng to - Anh phải giúp Vương Vũ Hoàn hoàn thành một việc!

Má nó! Thăng cha Nam Đế sao cứ giấu giếm nhiều bí mật với cấp dưới vậy nhỉ? Phan Văn Dũng lại rửa thềm. Đứng từ xa xa, hẳn cũng nghe được lờ mờ cái gì đó. Móa nó! Hóa ra lão Trần Thịnh lại quan trọng như vậy!

Nếu lão ta chết, chỉ sợ lần này Vương tộc sẽ thua rất thảm.

Bất chợt, Phan Văn Dũng phát hiện ra thứ gì.

Một luồng sát khí rất nhỏ, phát ra từ gần đó.

Hắc Y Hội!

Hắn không có thời gian để chần chừ.

Toàn bộ gió bão xung quanh người hắn, bỗng nhiên bị lôi cuốn về, tạo thành một luồng khí lưu bao phủ.

Khí Chuyển Phong Thân.

Sử dụng gió để làm một lớp khí lưu quanh thân mình, lợi dụng nó để tăng tốc độ. Càng có thể nhẹ nhàng di chuyển trong trời bão gió.

Phan Văn Dũng lao như bay về phía trước. Từ trên xuống, nhắm thẳng vào tên Hắc Y Hội kia, tiên hạ thủ vi cường. Văn gần chạy tới ổ nghiệm mà Vinh Mũi Chó tả. Gió bão ngày càng mạnh, thổi bạt bước chân của nó. Nhiều quãng đường, nó còn không biết mình đang tiến lên hay là bị gió thổi cho lùi lại.

Mắt nó ướt nhòe vì cát bụi bay vào.

Miệng nó sần sần toàn cát.

Tai nó ù ù.

Nhưng nó vẫn tiến lên.

Xa xa, nó đã nhìn thấy Linh, vác trên vai là Vũ Hải Hùng. Cả 2 đứa cũng đang dò dẫm trong cơn bão.

Văn hét lên.

Nhưng tiếng hét của nó đã bị gió thổi át.

Nó gõng hết người, tăng tốc độ lao tới.

Uỳnh!!

Đúng lúc này, 2 thân người từ đâu rơi xuống, đè thẳng lên người nó, khiến nó ngã dúì dụi.

Cả 3 lúi húi tách nhau ra, mỗi người lộn một hướng, rồi nhìn mặt nhau.

- Anh Dũng? - Văn có trí nhớ rất tốt. Nó nhận ra đây là đồng đội của nó trong đội bóng chuyền. Chuyền hai Phan Văn Dũng.

- Văn... - Phan Văn Dũng cũng đau đầu không kém. Nhận nhiệm vụ bảo hộ cho Trần Thịnh, hắn đã đinh ninh rằng đối tượng Vương Thành Văn sẽ được đảm bảo an toàn. Nào ngờ ngay giữa lúc nguy cấp thế này, hắn lại thấy thằng bé giữa đường.

Xung quanh là quái vật vây xúm, trước mặt là Hắc Y Hội cũng không phải dạng vừa, còn làm sao có thể bảo hộ cho cả 2 đối tượng một lúc?

“Đành cho thằng bé ngủ một giấc, rồi quăng nó tới nơi an toàn vậy”

Phan Văn Dũng rất tự tin vào khả năng di chuyển của mình trong gió bão. Đánh gục thằng nhóc, rồi vác nó chạy, thì chẳng ai đuổi kịp hắn. Đó cũng là cách ổn thỏa nhất. Bởi vì hắn biết, Vương Thành Văn “quậy” giỏi tới mức nào.

- Chịu khó chút...

Phan Văn Dũng tiến tới, nhắm thẳng vào gáy thằng Văn, tung một cú cật lực.

Ai dè, đúng lúc này, thằng Văn mà hắn nhìn thấy, đã biến mất.

Hự!!

Bị một cú vào bụng, lại chính là Phan Văn Dũng.

- A ha ha! Hóa ra lại là mình hữu... Hự!!

Tên Hắc Y kia còn chưa nói xong, cũng đã thấy một nắm đấm cắm vào giữa bụng hắn, chẳng biết từ bao giờ.

- Thằng... nhóc... Rốt cuộc mày theo... phe ai? Lý Thanh Long sợ nhất là gì?

Sợ nhất là người ta đánh nhau.

Gia tộc hắn là gia tộc làm ăn buôn bán. Lại bán những mặt hàng rất đặc thù.

Cứ có phe nào lớn lớn đánh nhau, là y như rằng người ta lại đến mượn hắn Hung thú.

Ví dụ như ông Thiếu tướng Nguyễn Thế Sơn đây.- Rốt cuộc các người có chịu hỗ trợ cho quân đội không?

Lý Thanh Long đang mặc bộ đồ ngủ, uể oải ngáp một cái. Sáng sớm nay, lão Cường đã tới nhận con Kiki, làm hắn phải dậy rõ sớm, lôi con Kiki ra ngoài, tắm rửa sạch sẽ, rồi sụt mướt chia tay nó. Con Kiki bay mất rồi, hắn lại sụt sịt một hồi, rồi lăn ra ngủ tới tận bây giờ.

Con Kiki dù sao cũng là Hung thú lớn đầu tiên mà hắn từng nuôi, cũng là kẻ làm ăn đầu tiên của Thanh Long với tư cách kế nhiệm gia tộc, ít nhiều gì cũng có chút xúc động. Đang mơ màng về những ngày tháng nuôi dưỡng con Kiki, chợt quân đội đã tới gõ cửa làm phiền.

Tiết trời Hải Thành hôm nay thật tệ, mây đen giăng kín, quái vật thì bay tùm lum khắp nơi. Nhưng Thanh Long mặc kệ. Trời sập thì sập, liên

quan đếch gì tới gia tộc nhà hăn?

- Ông anh, tụi em chỉ là dân buôn bán làm ăn, đâu phải các anh cứ muốn trưng dụng là trưng dụng? Ba bữa nửa tháng các anh trưng dụng hết Hung thú của em thì em còn bán cho ai?

Đối mặt với Nguyễn Thế Sơn, Lý Thanh Long cũng hơi e ngại. Là kẻ đùa nghịch với Hung thú đã lâu, hăn thấy được ở Nguyễn Thế Sơn một sự hoang dã ẩn sâu trong vẻ nhã nhặn kia. Nghe nói tên này đã từng lên rừng sống với người Chín, theo chân Liêu Kha đi săn thú nhiều năm trời, sống đời sống hoang dã đã quen. Chắc cũng không phải chuyện bịa.

Ngại thì ngại, nhưng Lý Thanh Long không đại diện cho mình hăn, mà đại diện cho cả gia tộc. Vì vậy, hăn rất là cứng. Vì gia tộc hăn cũng không phải dễ đụng vào.

- Ngài Thiếu tướng nhìn coi, đây là giấy chứng nhận của Liệp Thú Hội, Lý gia là 1 trong 18 cơ sở nuôi Hung thú được Liệp Thú Hội bảo hộ trên toàn thế giới. Làm ăn kinh doanh, không có người bảo hộ thì chết à? Các ngài cứ mở miệng là nói trưng dụng trưng dụng, sao không nói chung với tụi em một loại ngôn ngữ cho nhanh nhỉ?

Nói chung một loại ngôn ngữ, thì chắc chắn là ám chỉ tới tiền bạc. Vì tiền là loại ngôn ngữ chung muôn thuở rồi.

Vương tộc cũng là những kẻ giỏi kinh doanh, hiển nhiên phải hiểu rõ điều này.

Nguyễn Thế Sơn tuy là kẻ quen sống hoang dại, hăn cũng chưa đến nỗi quên mất giá trị cốt lõi của các nền văn minh.

Hăn thở dài.

- Thôi được rồi, chú em cứng quá đấy. Chú muốn bao nhiêu?

- Hung thú cấp 8 trở xuống, 600 hào một giờ. Hung thú cấp 8 tới 12, 1000. Hung thú Trung phẩm thì 6000 hào. Chết một con thì đền gấp 30 lần. Đặt cọc trước 15 tiếng thuê.

- Đắt quá, nhẹ tay chút được không? Anh còn không có mang theo nhiều tiền như thế... Chú nể mặt Vương tộc chút được không?

- Đừng nói nhiều. Làm ăn là phải bình đẳng không thiên vị. Ai cũng như ai mà thôi! Anh không thuê mau, người khác thuê ngay bây giờ đó!

- Ai?

- Ta!

Vừa nghe thấy tiếng trả lời, Nguyễn Thế Sơn giật mình quay lại. Hắn giật lùi về phía sau cảnh giác.

- Người...!!

-Ồ hê lô.

Lão Thụy nở một nụ cười tươi rói, vẫy vẫy tay đáp lại.

- Lâu rồi không gặp nhỉ, Thế Sơn? Quyên vẫn khỏe chứ?

- Khốn kiếp!!!

Nguyễn Thế Sơn trợn trừng hai mắt, hắn không còn giữ được chút bình tĩnh nào, ôm đầy sát khí mà nhào vào lão Thụy.

- Muốn đánh nhau thì đi chỗ khác!!!

Một tiếng gầm mãnh liệt vang vọng khắp nơi. Chẳng biết từ đâu, một lão già xuất hiện giữa hai người, cầm cây gậy hờ hững vụt một cái, Nguyễn Thế Sơn đang như một con hổ lao tới, bị vụt bay đi xa hơn 10m.

Bịch!!

Ngã xuống đất, hấn lại nhanh chóng co người bật dậy, cả bốn chân bám chặt xuống mặt đất, lưng cong lên, hai mắt nhìn trừng trừng về lão Thụy, sát khí không chút nào che giấu.

- Chỉ là một đứa con gái mà thôi, có cần thương tiếc tới vậy không? Cả thằng Minh Kiệt nữa, hề hề...

- Đồ khốn kiếp...!! - Thế Sơn gằn giọng - Lý Gia!! Bán Hung thú cho Fidi, giờ lại làm ăn với cả Hắc Y Hội! Rốt cuộc các người theo phe ai?- Chẳng theo phe ai cả.

Không chút do dự dấn gục cả hai người, Văn lại dấn bước về phía trước. Hai người họ cản trở đường đi của nó, vậy thôi. Nó chẳng cần biết Phan Văn Dũng là ai, hay kẻ áo đen kia là thế nào. Mà vì họ đều mạnh hơn nó, nên tốt nhất là ra tay khi họ còn chưa phòng bị.

Đánh cũng không đau lắm, chắc họ cũng không bị lũ quái vật xử đâu.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 371: Giới Hạn Định Nghĩa Con Người

Loài người đã dành ra nhiều thời gian để quan sát Hung thú. Từ thuở sơ khai, Hung thú luôn là kẻ thù của con người, cũng là nguồn thức ăn của họ.

Rồi sau đó, người ta dần tìm ra cách thuần hóa Hung thú, và càng có nhiều thời gian hơn để quan sát chúng.

Dựa vào Hung thú để tăng chiến lực bản thân, dần xuất hiện 3 hướng đi chính.

Khiến thú. Nuôi dạy và điều khiển Hung thú để chúng phục dịch mình.

Phỏng thú. Học tập năng lực của loài thú để khiến bản thân mình trở nên hoang dã. Khả tương đồng với Cuồng bạo của người sói.

Hóa Hình. Cấy ghép tế bào của Hung thú vào cơ thể.

3 môn học vẫn trên, đều là 3 nhánh của Sinh học.

Tình cờ vào lúc này, 3 trường phái đều hội tụ tại một nơi.

Lý gia nổi tiếng về Khiến thú.

Nguyễn Thế Sơn thì sau thời gian chui rúc rừng rú, đã học được Phỏng thú.

Lão Thụy lại là bậc thầy về Hóa Hình.

Mà cuộc hội ngộ này có vẻ không được vui vẻ cho lắm. Lão già vừa xuất hiện là ông nội của Lý Thanh Long. Ở Đại Nam Lý gia cũng không phải một gia tộc vô danh, tất cả mọi người đều biết sơ sơ qua nhau cả rồi.

Lý Thuần.

Nguyễn Thế Sơn cũng phải kìm cơn tức giận của mình lại. Lý Thuần dù mới chỉ đạt 1 bằng Tiến sĩ Sinh học, nhưng đây lại là lãnh thổ của Lý gia. Sau lưng Lý gia còn có một con Drake Cực Phẩm Hung thú. Vừa rồi vung một gậy đánh hấn, chính là sử dụng sức mạnh của con Drake truyền qua.

Khiến thú khi đạt tới trình độ cao, người và thú luôn có một mối liên kết kì lạ, không khác gì Phồng thú.

- Chuyện ân oán giữa hai người, đi chỗ khác mà giải quyết. Lý gia không phải bãi chiến trường.

Lý Thuần chỉ lạnh nhạt nói vài câu, rồi quay người bỏ đi. Lý Thanh Long cũng nhún vai, lon ton chạy theo ông nội hấn. Chuyện mua bán cứ thế mà đổ bể, nhưng hấn không quan tâm lắm. Tiền thì nhà hấn không thiếu thốn mấy.

- Thế Sơn cứng, vẫn muốn cố chấp đòi báo thù à?

- Đừng nói nhiều. Kiếm chỗ khác đi. - Nguyễn Thế Sơn hất cằm sang một hướng.

- Các người lớn đầu rồi vẫn trẻ con như vậy. Được thôi.

Lão Thụy thở dài một tiếng, giơ chân lên nhẹ nhàng giẫm một cái, cả người lão đã bay vút lên trời.

Nguyễn Thế Sơn lập tức bay theo. Vừa rời khỏi không phận của Lý gia, hắn đã dùng hết tốc lực lao tới, như một con mãnh thú vồ mồi.

- Đánh bậy đánh bạ.

Lão Thụy căn nhãn một câu, lộn người giữa không trung, chân hắn xoay một vòng, rồi đập thẳng vào người Thế Sơn. Tên này chợt cảm thấy căng chân teo tóp của lão Thụy giờ đây mang uy lực khủng khiếp như một con quái thú. Hắn bị đánh bay thẳng xuống đất.

- Chút trình non nớt... Khục khục!

Lão Thụy chưa kịp đắc chí được lâu, đã thấy trong không trung có mùi gì lạ lạ. Ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy bầu trời rải đầy những phấn hoa đục ngầu. Trong phấn hoa lại mang kịch độc làm tê liệt não bộ. Chẳng biết Nguyễn Thế Sơn đã rải phấn hoa này từ bao giờ.

Lão nín một hơi, thả người rơi xuống đất.

- Bề ngoài thì hùng hổ lao lên bất cần, sau lưng lại âm hiểm tung ám khí. Người vẫn khó chịu như ngày nào...

Uỳnh!! Uỳnh!!

Lão Thụy nói vẫn nói, Thế Sơn ra đòn vẫn tiếp tục ra. Chân lão còn chưa chạm đất, hàng loạt cây gai nhọn đã từ dưới đất mọc lên, như muốn xuyên nát người lão.

Lão vừa né tránh, vừa tìm một chỗ đặt chân. Vừa chạm đất, lão đã thấy mình bị bao quanh bởi một rừng gai.

Từ trong rừng gai ấy, Nguyễn Thế Sơn như một con thú săn mồi, lúc ẩn lúc hiện, không ngừng tìm góc độ để xuất kích.

- Lúc này người nói sai rồi. Ta không phải Hắc Y Hội. Ta thuộc Bạch Y Hội.

Lão Thụy vừa nói, vừa giơ chân sút gãy một cây gai. Đúng lúc cây gai vừa bật gãy, Nguyễn Thế Sơn đã từ vị trí ấy xuất hiện, lao lên tung ra một trảo.

Bốp!!

Vừa tung một cước đá bay Nguyễn Thế Sơn, lão Thụy lại tiếp tục lắc nhai.

- Nói là Bạch Y Hội cũng không đúng. Ta chỉ miễn cưỡng giúp đỡ bọn chúng mà thôi. Chúng chỉ chăm chăm tìm kiếm Bình Nguyên Tri Thức, còn ta, ta hứng thú với một thứ khác hơn.

Cốp! Cốp! Cốp!

Nguyễn Thế Sơn bị đá tung, văng vào những cây gai, sau ba lần va chạm, đã vịn người tìm được chỗ bám, lại tiếp tục dùng những lộ tuyến ngoằn ngoèo, tìm góc để lao lên lần nữa.

- Từ lâu ta đã tự hỏi, sự khác biệt giữa loài người với súc vật là gì? Sự khác biệt giữa con người với 7 chủng loài kia ra sao? Ranh giới nào phân định chúng ta là loài người? Chính vì vậy, ta đã nảy ra một ý tưởng, cấy ghép những tế bào Hung thú vào con người. Ta muốn biết, đâu mới là giới hạn định nghĩa chúng ta.

Soạt!!

Một trảo khác lại lướt qua. Lão Thụy lại ung dung tung một cước sút bay Nguyễn Thế Sơn. Nhưng sau khi sút xong, lão lại thấy chân mình bị quấn chặt đầy cây gai nhọn. Kịch độc không ngừng bơm vào cơ thể lão. Cùng lúc này, Nguyễn Thế Sơn đã lại gầm ghè xông lên.

- Giúp đỡ Bạch Y Hội, ta cũng tiện thể có được cơ hội thí nghiệm của mình, nên ta đã đồng ý. Dù gì, ta và Bạch Y Hội cũng giống nhau. Chúng ta đều là những nhà Khoa học, tất cả những gì chúng ta khao khát, là khai phá chân lý. Còn Hắc Y Hội, chúng chỉ coi Chân lý như một thứ công cụ để phục vụ bản thân...

Nguyễn Thế Sơn đã xuất đòn.

Thú Hình Quyền!

Quyền cước mô phỏng theo các loài Hung thú, tới tấp mà đánh đến. Lão Thụy một chân bị phong tỏa, né tránh vô cùng chật vật. Kèm với đó, là những cây gai tới tấp đâm tới, khiến lão tránh không nổi vài lần, bị đâm cho rách toang da thịt. Kịch độc cứ thế ngấm vào trong người.

- Các người được hưởng bao nhiêu thành quả hiện đại ngày nay, đều là nhờ rất nhiều kẻ hi sinh vì Khoa học. Các người vốn đâu có quan tâm? Chỉ tới khi người người yêu tự nguyện hiến mình để ta thí nghiệm, người mới xồn xồn lên như con mụ đại...

- Im mồm!!

Bốpppp!!!

Một đấm này, đánh trúng vào mặt lão Thụy. Cả người lão lão đảo như sắp khụy.

- Chính đồ khốn nhà mày đã dụ dỗ cô ấy! Mày đã lừa dối cô ấy bằng thứ quyền năng dối trá của mày! Mày đã lợi dụng mong ước của cô ấy, và lừa cô ấy rằng có thể đạt được thứ năng lực khốn nạn đó!

- Ha ha ha! Giờ người trách ta vì ta có khả năng đáp ứng cho người khác thứ họ cần? Sức mạnh? Ban sức mạnh cho người khác là sai trái sao?

Bốpppp!!

Lại một đấm. Vào má còn lại. Lão Thụy phun ra một ngụm máu.

- Tại sao người không hỏi cô gái ấy, vì sao không chống lại sự quyến rũ của sức mạnh? Vì sao cô ta phải mạo hiểm mạng sống của mình chỉ để khao khát thứ sức mạnh đó.

- Im mồm!!

Một năm đấm khác lại vung ra.

- Chẳng phải là vì, cô ấy muốn cứu mạng Vũ Minh Kiệt sao?

Năm đấm của Nguyễn Thế Sơn bỗng nhiên khựng lại.

Lão Thụy lè lưỡi giễu cợt.

- Vẫn còn non nớt quá, Thế Sơn cưng! Nhưng chính vì vậy, ta càng hứng thú muốn nghiên cứu con người nhiều hơn.

Lão giơ chân còn lại lên, đạp một cái. Nguyễn Thế Sơn dính trọn một cước vào bụng, bay thẳng xuống chân núi.

- Thật là phiền phức.

Lão lau bàu. Toàn bộ những thứ cơ cổ đại của Thần Phẩm Hung Thú Diệt Thế Tử Nghê được cấy vào chân lão đồng loạt gồng lên, thúc ép toàn bộ độc dược ra ngoài. Sau đó, lão giẫm chân một cái, hất văng toàn bộ gai góc, bay thẳng về phía Hải Thành.

- Cũng đến giờ rồi. Không vui chơi nữa.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 372: Sĩ Và Đã Đủ Chưa?

Không ngờ cũng có ngày, thấy người lê lết trên mặt đất như vậy? Sao, bề ngẩng trên trời cao quen rồi nên quên cái thời quần quai dưới đáy sao?

Trần Phùng từ trên trời giáng xuống, mang theo khí thế lôi đình, tạo nên dư uy rung động cả không khí xung quanh. Quần áo, tóc tai Vương Vũ Hoành, vốn bết lại bởi mồ hôi và máu, cũng bị gió thổi lay động.

- Phán bội lại Vương tộc, còn thích lắm mồm sao? - Vũ Hoành chỉ nhếch mép cười nhạt.

- Vương tộc? Ta, Trần gia, và Hắc Y Hội, chưa bao giờ coi người là kẻ kế nghiệp Vương tộc.

- Ra vậy. Nên cho tới tận khi ta lên ngôi, các người mới xúc tiến triển khai việc hạ bệ ta?

Trần Phùng không trả lời. Hắc chỉ nhắm mắt lại một cái, khi mở ra, hắc đã hóa thành một luồng chớp đánh thẳng tới Vương Vũ Hoành.

Uỳnh!!!

Một đám mang theo sấm chớp lôi đình, đánh văng Vũ Hoành lên trời.

- Năm ta 16 tuổi, cha ta có gọi ta vào thư phòng.

Vừa nói, Trần Phùng vừa bay vọt lên không trung. Hắc giờ đầu gối húc thẳng vào đối thủ.

Hự!!

Vũ Hoành như đang bị tung hứng, lại nảy lên không trung cao hơn nữa.

- Ông nói cho ta biết, về nguồn gốc của Trần gia. Về Hắc Y Hội. Về nhiệm vụ hoàn thành ước nguyện của Vương Hiến Đế.

Rầm!!

Một luồng sấm sét từ trên trời đánh xuống, thẳng vào người Vương Vũ Hoành, tạo nên một vụ nổ lớn ngay trên bầu trời.

Sau đó, chỉ thấy Vương Vũ Hoành rơi thẳng xuống đất, khói bốc mù mịt.

- Ông có nói với ta, Hắc Y Hội, đời đời tận trung với Vương tộc, dù cho không ai biết chúng ta tồn tại đi nữa. Nhưng...

Vương Vũ Hoành vừa rơi xuống đất, đã thấy Trần Phùng cũng lao xuống, một nắm đấm giáng thẳng xuống, như Thiên Lô giáng thế.

Uỳnhhhhhhhhh!!!!!!

Vương Vũ Hoành như một con lật đật, vừa rơi xuống, đã bị đánh nảy lên, còn đang lơ lửng trên không, đã nhận lấy tới tấp những đòn đánh từ Trần Phùng.

Bốp!! Bốp!! Bốp!! Bốp!!....!!!

- Chúng ta chưa bao giờ công nhận một phế vật như ngươi! Trong mắt bọn ta, chỉ có Bá Thế Bệ hạ là người nối nghiệp xứng đáng của Đại Nam!

Sau một hồi đánh đấm, Trần Phùng bắt chéo hai cánh tay lại, hai bàn tay bám lấy hai vai của Vương Vũ Hoành. Hai cánh tay, như hai đầu Điện

thế, phóng qua đó là một luồng điện khủng khiếp.

Luồng điện này chạy qua khắp người Vương Vũ Hoành, khiến hắn co giật vì đau đớn.

Toác!!

Chí Cường Hộ giáp của hắn cũng vì phân tán dòng điện này để bảo vệ hắn, mà vỡ toác.

Trong cơn đau đớn, Vương Vũ Hoành cũng đã cố phân tán điện tích xuống mặt đất, khiến đất đai 10m xung quanh đều vỡ nát, văng vện. Nhưng khả năng sử dụng Địa Mạch của hắn sao có thể so bằng Vương Tuyết Trinh, phần lớn điện tích vẫn bị giữ lại, từng khắc từng giây tàn phá cơ thể hắn.

Chỉ trong vài giây, hắn cảm thấy từng tế bào, từng dây thần kinh, cùng với não bộ, tim mạch, đều đang bị phá hoại trầm trọng.

Trong lúc đối diện với Sinh Tử, Vương Vũ Hoành chỉ có thể tổng hợp toàn bộ những học vấn của mình, sửa lại dòng chảy trong cơ thể mình, dẫn dắt dòng điện chạy qua những lộ tuyến bất nguy hiểm hơn, từ đó thoát ra ngoài.

Bùmmmm!!! Toácccccc!!!

Khắp nơi trên người hắn, dòng điện phá toang ra, tạo nên những vết thương ghê rợn, máu thịt bầy nhầy. Khắp người hắn giờ đỏ lôm nhẫy máu.

Nhưng, điều quan trọng là hắn vẫn còn sống.

- Sĩ vả ta nhiều như vậy, tưởng ta nghe còn ít sao?

Vẫn nhếch mép cười được một cái, Vương Vũ Hoành đã tung nắm đấm phản công.

Tam Sắc Quyền!

Tam Sắc, tức là ba màu. Ánh sáng có 3 màu cơ bản, là Đỏ, Xanh dương, và Xanh lục. Đây là một kỹ năng kết hợp giữa Hội họa và Võ thuật.

Trần Phùng cũng đáp lại bằng một tia sét đánh xuống, đối kháng với Tam Sắc Quyền của Vũ Hoành.

Đúng lúc này, từ năm tay còn lại, Vương Vũ Hoành lại đánh ra một cú Tam Sắc Quyền khác.

3 màu này trộn với chính nó, lại tạo nên 3 màu mới. Vàng, Lam, Tím. Vậy là có tất cả 6 màu.

Lục Sắc Quyền!

Số lượng màu sắc càng nhiều, độ biến hóa càng lớn. Tuy nhiên, Vương Vũ Hoành chỉ dừng lại ở 6 màu. Sau đó, hăn tung ra thêm một cú Âm Ba Quyền.

Âm Ba Quyền này, lại kết hợp với kỹ thuật Vibrato trong Nhạc lý.

Rung động!

6 màu sắc, lại bắt đầu rung động theo nhịp điệu.

Thứ nhịp điệu của 6 loại màu sắc, như trung hòa, như nuốt chừng sự dao động của dòng điện.

Banggg!!

Cả tia sét, lẫn Lục Sắc Quyền, đều tan biến thành những hạt bóng màu, bay tứ tán lên không trung, vô cùng đẹp mắt.

Nhưng Vương Vũ Hoành nào có thời gian thưởng thức. Chân hắn đã giậm xuống đất. Uỳnh một tiếng, một tảng đất lớn bay lên. Hắn lại đưa tay, dùng cảm giác của mình, tìm kiếm những tinh thể kim loại li ti trong tảng đất.

Giả Kim Thuật! Phân tách! Tổ hợp!

Sử dụng liên tiếp 2 bước trong Giả Kim Thuật, Vương Vũ Hoành tách những tinh thể kim loại ra khỏi đất, rồi ngưng tụ thành những mũi kim nhỏ. Những mũi kim được phóng thẳng về phía Trần Phùng.

Tất cả những chiêu thức của Vương Vũ Hoành này giờ, không hề khoa trương như hắn từng làm, mà vô cùng tinh tế, tỉ mỉ.

Những cây kim nhỏ bay phập phập trong không khí, rất khó để nhận ra. Nhưng xung quanh Trần Phùng là một trường điện từ lớn. Hắn lập tức phát hiện ra những cây kim, và dùng lực điện từ ngăn chúng lại.

Đúng khoảnh khắc những cây kim ngưng lại giữa không trung, Trần Phùng như ngớ người nhận ra điều gì.

Vị trí các cây kim trong không khí, sao giống... các Huyết của một Trận pháp?

Tách! Tách! Tách!

Vương Vũ Hoành từ đằng xa đã nhanh chóng di chuyển những ngón tay của mình. Lại là Giả Kim Thuật.

Phân tách! Luyện chế!

Các cây kim dần tách ra một lớp kim loại lỏng đen kịt, vẽ trong không trung thành một vòng trận pháp nhỏ.

Hắn búng tay cái Tách một tiếng. Trận pháp đã phát động, mặc cho Trần Phùng cuống cuống chạy trốn.

Trận Pháp này lại không phải là một Trận Pháp trực tiếp, mà chỉ là một Truyền Tống trận đơn giản. Thứ nó truyền tống tới, không thể nặng hơn 100g, nhờ vậy mới có thể phát động nhanh chỉ bằng vài cây kim. Nhưng 100g là đã đủ. Vì 100g thừa đủ cho một lá bùa.

Trên Ly dưới Chấn. Một trong 64 Trùng Quái của Dịch học.

Hỏa Lôi Phệ Hạp!!

Phệ Hạp tức là hút lấy. Kết hợp cùng Cách Không Bắt Vật, Trần Phùng như bị một hố đen khổng lồ hút về, không thể nào chạy thoát. Hắn bị kéo như bay về phía Vương Vũ Hoành.

Mà Âm Dương Quyền, đúng là chỉ mong đối thủ lao tới, vì như vậy lực đâm sẽ tăng lên gấp đôi.

Một đâm này, không phải thứ gì hoa mỹ, chỉ là một quyền, giáng thẳng xuống đầu Trần Phùng.

Uỳnh!!

Núi Minh Nguyệt lại thêm một lần rung động. Cả một khoảnh đất bị đánh sứt lún, bụi đất bay mịt mù. Giữa hố sâu ấy, Vương Vũ Hoành đang dí nắm đâm đè lên Trần Phùng. Tên này bị dính một đâm, thê thảm tột cùng, máu không ngừng trào ra, xem chừng khó mà gượng dậy nổi.

- Chỉ cỡ như vậy, mà có quyền sỉ vả ta là phế vật?

Wang Vũ Hoành phì cười.

Trần Phùng cũng phì cười.

- Phế vật, thì muôn đời vẫn chỉ là phế vật. Ta chẳng mong mình thắng được người, nhưng câu giờ với người, thì quá dư sức!

Đúng lúc này, một uy áp khủng khiếp phát ra từ phía Đông, khiến Vương Vũ Hoành cũng phải trợn trừng đôi mắt.

Áp lực này, là của Chí Tôn Cường giả, cùng với Thần khí. Hai thứ khủng khiếp này lại đi cùng với nhau.

Là Hà Chí Thương và Tỳ Bà Cầm. Cả hai đã đáp xuống Hải Thành.

- Người nghĩ, Hà Chí Thương sẽ là một đồng minh đáng tin cậy sao?

Trần Phùng cười khàn khặc. Hai tay hắn đã quắp chặt lấy cánh tay của Vương Vũ Hoành.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 373: Tiếp Tục Những Suy Luận Hại Não Của Thầy Thạo

Diễn biến huyền não bên ngoài càng khiến tòa án trở nên nhốn nháo.

Hữu Thành tới đây từ sáng sớm, để đưa tin về phiên tòa xét xử Takezawa, nào ngờ nhiều chuyện lại xảy ra tới vậy.

6 tháng vừa qua, hãn chủ động ở lại Hải Thành, theo chân thầy Thạo đi phá án, thỉnh thoảng nghe thầy Thạo kể lại những chiến tích đã qua. Hữu Thành ghi chép lại hết. Và hãn còn bắt đầu đăng những câu chuyện ấy lên báo.

Báo Cộng đồng vốn đã nổi tiếng nhờ Hữu Thành, nay mỗi tháng lại có thêm một loạt truyện trinh thám về thầy Thạo, bán đắt như tôm tươi. Ở Hải Thành người đọc báo Cộng đồng còn ít, chứ ở các thành phố lớn, đặc biệt là Long Thành, công chúng bắt đầu phát cuồng vì vị thám tử tài ba này.

Tòa soạn giục già Hữu Thành viết tiếp, viết tiếp và viết tiếp. Các nhà xuất bản cũng đua nhau liên hệ với hãn, mong hãn chia sẻ quyền đăng truyện, thậm chí có người đề nghị mua đứt quyền đăng truyện của hãn, với giá trị hàng năm lên tới vài chục nghìn hào.

Người ta bảo hãn, rồi đây loạt truyện về thầy Thạo sẽ trở thành câu chuyện trinh thám ăn khách nhất thế kỉ, đặc biệt là khi nhân vật ấy còn sống sờ sờ, câu chuyện anh ta kể lại còn mang đậm dấu ấn đương thời.

Ví dụ như cuộc tranh đấu giữa Nhất tộc Nhị thị Tam gia, bỗng nhiên lại được gắn liền cùng tên tuổi của một kẻ tội phạm đáng sợ, Itou Takezawa. Công chúng biết về thầy Thạo, cũng biết về tên tội phạm khét

tiếng này. Cả nước nín thở dõi theo ngày xét xử của hắn, công lớn vẫn là nhờ Hữu Thành.

Hữu Thành cũng dần cảm thấy mệt mỏi. Hắn nổi tiếng một cách quá đột ngột, đến chính hắn cũng không nhận ra, nay hắn làm cái mọe gì cũng bị người ta chú ý. Hắn viết một bài báo vu vơ, bài đó cũng trở thành tâm điểm báo chí của tuần. Hắn viết phóng sự về một ông pháp y ở nơi khỉ ho cò gáy, thì ông ta lập tức trở thành thám tử lừng danh.

Có người vì xui xẻo quá mà nản lòng, có kẻ thì may mắn quá mà đâm ra mệt mỏi. Đúng là ở đời, sống trung dung bình thản mới là vui vẻ nhất.

Hữu Thành không phải một kẻ tham vọng. Hắn chỉ mong đợi xong hết cuộc xét xử này, khép tội được Takezawa, sau đó hắn sẽ đưa bản tin cuối cùng về vụ án này, sau đó chấm dứt mọi chuyện ở đây. Dù thiên hạ có ép hắn viết tiếp hắn cũng mặc kệ.

Trước đây một tháng kiếm được 5 hào đã là vô cùng xa hoa. Nay tài khoản của hắn chứa đến cả chục ngàn đồng hào, mà hắn lại thấy chẳng còn gì vui thích. Mới đầu, người xúm xít bên Hữu Thành rất đông. Người ta sôi nổi hỏi han hắn về câu chuyện hắn sắp viết. Nhưng vài tiếng qua đi, đám người lại bắt đầu xôn xao bàn tán về những gì đang xảy ra bên ngoài, bỏ hắn ngồi một góc.

Hữu Thành từ khi trở thành nhà báo lớn, Tòa soạn cũng cưng hắn như con ngỗng vàng. Hắn rút điện thoại hỏi han Tổng Biên tập, nhờ đó mới được tiết lộ cho thật nhiều thông tin.

- Vương tộc và Trần gia đang đại chiến, anh có thấy lo ngại không?

Hữu Thành vừa nghe xong điện thoại, đã quay sang hỏi thầy Thạo đang ngồi bên.

- Vương tộc hay Trần gia, cũng chẳng liên quan gì tới chuyện phá án của tôi cả. Toàn bộ tâm trí của tôi lúc này đang tập trung vào việc làm thế nào để khép tội được tên Takezawa kia.

Hữu Thành phì cười. Điểm hay nhất ở người đàn ông trước mặt hắn này, là ông ta có thể toàn tâm toàn trí kiên định với những gì mình đang làm. Hắn chỉ mong mình cũng có được sự dứt khoát như thế. Để từ bỏ mọi vinh hoa phù phiếm mà mình đang có.

- Bằng chứng trên tòa, đủ để khép tội hắn chứ? - Hắn lại hỏi thầy Thạo.

- Đúng là có rất ít bằng chứng trực tiếp, đều là dựa vào suy đoán mà thôi. Nhưng bằng chứng rõ ràng nhất, chính là cuộn băng ghi hình mà cô Takaki đưa cho chúng ta. Có thể nhìn rõ mặt tên Takezawa trong đó. Hắn còn đích thân hạ sát 2 người bảo vệ để trộm đồ nữa.

- Cái cô Takaki đó đột nhiên xuất hiện, rồi đột nhiên đưa cho chúng ta cuộn băng đó, anh không có chút nghi ngờ gì sao?

- Hà hà hà...

Thầy Thạo bỗng nhiên cười bí hiểm, khiến Hữu Thành cũng không thể nào hiểu nổi.

Thật khó để hiểu được những suy nghĩ điên rồ gì đang nảy ra trong đầu người đàn ông này.

- Anh có biết, cô gái đó là ai chứ?

- Không, tôi không biết.

- Không có hồ sơ rõ ràng lắm, nhưng tôi có vài nguồn thông tin. Cô ta là Kumo Takaki, con gái của Kumo Sasaki.

- Chí... Chí Tôn Cường giả Kumo Sasaki?!

- Khi biết được điều này, mọi thứ đã trở nên rõ ràng hơn với tôi rồi.

- Là... là sao?

- Itou Takezawa, là truyền nhân của gia tộc Itou tại Phú Sơn Đảo, cũng là học trò của Kumo Sasaki, cũng là hôn phu của Kumo Takaki. Anh nghĩ học trò cưng của Kumo Sasaki lại dễ dàng để chúng ta bắt đi như vậy? Và Takaki lại sẵn sàng tố giác hôn phu của mình?

- Anh càng nói tôi càng thấy không hiểu.

- Đơn giản thôi, kẻ mà chúng ta bắt, vốn không phải là Itou Takezawa.

- Cái gì cơ?! - Hữu Thành bật dậy, câu chuyện bắt đầu khiến hấn đau não.

- Suyt! Nên nhớ, Itou Takezawa là tên trùm tội phạm gian manh xảo quyệt. Hấn là kẻ có trí tuệ sánh ngang với tôi. Hấn không đơn giản như mọi người vẫn nghĩ vậy. Nhưng tôi đã đi guốc trong bụng của hấn. Này nhé, Sự kiện giao lưu ở Học viện Hải Dương, anh cũng thấy phải không? Những vụ trộm liên tiếp. Tôi đã liên tưởng tới Siêu đạo chích bí ẩn, kẻ mà dân gian vẫn gọi là Truyền nhân của Vô Diện ấy.

- Tôi có nghe qua.

- Tôi nghĩ, hấn chính là Takezawa.

- Ồ?!

- Hấn có khả năng cải trang thành bất cứ ai, đúng không? Vậy thì hấn chính là Takezawa. Còn tên Takezawa mà chúng ta đang bắt giữ đây, chỉ là thể thân của hấn.

- Anh có bằng chứng không?

Thầy Thạo mỉm cười. Thầy lấy từ trong cặp ra một chiếc mặt nạ da người.

- Nhớ vụ em học sinh trường Kinh Ngự bị giết chứ? Rồi Vũ Hải Phong bị tình nghi? Ngay khi trở về từ Hội đấu giá, tôi đã ngờ ngợ vụ việc này có liên quan tới Takezawa. Tôi đã tìm kiếm khắp nơi quanh Hải Dương, cùng với sự giúp sức của lũ nhóc vô gia cư trong thành phố. Kết quả là đây...

Trong tay thầy Thạo, là một tấm mặt nạ da người, nhìn tựa tựa như... Vũ Hải Phong!

- Đây chính là bằng chứng cho thấy Siêu đạo chích đã có mặt tại Hải Thành. Và hãn chính là Takezawa!

- Vậy cô Takaki đó...

- Là đồng phạm của hãn. Bọn họ cố tình dụ chúng ta bắt giữ tên Takezawa giả mạo, lôi kéo toàn bộ sức tập trung của ta vào tên đó, và đoán xem, Itou Takaki sẽ làm gì?

- Làm gì?

- Đường đường chính chính xuất hiện tại phiên tòa với tư cách là nhân chứng. Có thể tên Takezawa cũng đang ẩn náu ở đâu đó. Và bọn họ sẽ sớm gặp nhau thôi.

- Nhưng họ xuất hiện tại tòa án là để làm gì?

- Tôi chưa tìm ra. Takezawa là một tên ranh ma. Hãn biết nhiều điều mà chúng ta chưa biết. Anh có nhận thấy tình hình bên ngoài đang rất tồi tệ không?

- Có. Không chỉ ở nơi đây, mà trên toàn Đại Nam...

- Nhầm rồi. Chỉ là tung hỏa mù mà thôi. Hải Thành mới là nơi bọn chúng nhắm tới.

- Tôi vẫn chưa hiểu, Hải Thành có gì quan trọng chứ?

- Anh có biết, tòa án này ngày xưa từng là một địa điểm vô cùng trọng yếu chứ? Các Địa Mạch Sư đều nói, nơi đây là 1 trong 3 yếu huyết của Hải Thành. Tôi không chắc bọn chúng muốn làm gì, nhưng chỉ cần chúng ta ở đây và ngăn cản kịp thời bọn họ, là ta sẽ thắng! Tôi sẽ cho tên Takezawa đó biết, trí tuệ của tôi vượt trội hơn hẳn tới mức nào!

- Vậy ta phải làm gì... Ồ khoan đã! Tôi thấy Takaki vừa đi ra ngoài!

- Tôi cũng đang để ý điều đó đây. Mau đuổi theo!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 374: Chuyện Của Takaki

Đối với Takaki, Takezawa chẳng là cái gì cả.

Dù trên danh nghĩa là hôn phu, thì một kẻ bỏ đi từ lúc cô mới 5 tuổi, 20 năm mới gặp lại, liệu có thể có ấn tượng gì với cô chứ?

Cùng lắm thì, hẳn chỉ là kẻ luôn được cha cô nhắc tới, với những cái thở dài và ánh mắt có phần tiếc nuối.

Bản thân Takaki cũng đôi lúc khá tò mò. Itou Takezawa là người như thế nào, anh ta có phẩm chất gì khiến cha mình yêu thích như vậy? Sẵn sàng gả cả con gái mình cho, và sẵn sàng truyền lại mọi thứ ông có.

Tò mò thì cũng chỉ là tò mò mà thôi, còn cảm xúc của một thiếu nữ đang độ thanh xuân, nào có quan tâm được tới một tên vừa già vừa nghèo vừa xui như chó. Đây cũng không phải là tiểu thuyết tình cảm.

Kumo Takaki vì nhiều lý do đặc biệt, lớn lên đã ương ngạnh hơn người. Cô chẳng mấy khi nghe lời cha mình. Cô thích tự do. Nhưng lại có nhiều thứ kìm kẹp cô, điển hình như cái hôn ước chình ình trên lý lịch, hay cái tính thích áp đặt của ông bố. Con gái 15, 16 tuổi, là cái lúc cần có bạch mã hoàng tử tới quan tâm chiều chuộng. Mà chẳng hoàng tử nào tìm tới gái đã có chồng, nên từ đó Takaki cũng triệt tiêu hẳn cái sự phụ thuộc vào đàn ông mà phụ nữ thường có, cô có tính độc lập rất mạnh. Chưa kể, mẹ mất sớm, cha cô lại không phải một kẻ hiểu được tâm tư con gái, nên sự ngấm ngầm chống đối với cha càng khiến cô cá tính hơn.

Càng kìm kẹp, cô lại càng muốn bung ra.

Lần này qua Đại Nam, thực chất là trốn nhà đi chơi.

Lấy lý do là truy đuổi kẻ phản đồ Asahina Noboru, Takaki cứ thế đường đường chính chính đáp máy bay bay khỏi Phú Sơn, mặc kệ những cái nhìn ẩn ý và cái lắc đầu ngán ngẫm của ông bố.

Đối với Takaki, Asahina Noboru còn dễ hiểu hơn Takezawa là đằng khác. Cô biết hẳn không phải kẻ xấu. Hẳn chỉ là một tên vô cảm và có vấn đề với việc xác định đúng sai. Hẳn chỉ thích làm những gì hẳn muốn, mà không thèm quan tâm tới người khác. Hẳn lấy đi thanh Họa Vận Kiếm của cha là vì hẳn tò mò muốn biết Cực Phẩm Ma Kiếm có cái gì hay ho, thậm chí chả thèm quan tâm tới việc Ma Tâm sẽ kí sinh lên hẳn. Hẳn đi khắp nơi hành nghề ăn trộm, bởi vì hẳn tò mò muốn biết bảo vật trên đời có gì thú vị. Hẳn cả đời bị ám ảnh bởi Itou Takezawa, thậm chí còn suốt ngày giả dạng tên đó, cũng bởi vì ở Takezawa có gì đó khiến hẳn bị thu hút.

Càng như vậy, Takaki lại càng tò mò hơn về Takezawa.

Tất nhiên là đã lấy lý do như vậy, cô cũng không thể nào quá qua quýt. Cũng may Asahina là một kẻ lang bạt khắp nơi, không chuyện gì là không làm. Cứ lần theo lộ tuyến của hẳn, là cô được du lịch khắp mọi nơi.

Một nữ Kiếm khách lang bạt khắp mọi miền đất, mới đúng là cuộc sống mong muốn của Takaki.

Tất nhiên là cũng có nhiều nguy hiểm.

Có một lần theo sát Noboru tới một khu di tích ở Cận Tây, Takaki đã từng thập tử nhất sinh vì bị bao vây bởi một Tập đoàn săn trộm, và bởi đám Bọ cạp sa mạc. Cô được một người lạ mặt cứu giúp.

Một gã trung niên bụi bặm và láu cá, nhưng cũng vô cùng lợi hại. Thủ đoạn của hẳn ta quái quỷ khó lường, tới mức dù đã nhận là mình hiểu biết khá nhiều, Takaki vẫn cảm thấy như được khai sáng.

Một thứ kĩ thuật vượt qua nhận thức của con người, đánh lừa mọi giác quan, và lợi dụng những khe hở tồn tại trong trí não.

Tiếc là người đó đã có vợ con, dù đã ly thân. Ông ta và con gái lang bạt khắp nơi, săn lùng báu vật để kiếm sống.

Takaki từng chết mê chết mệt cái lối sống phong lưu du đãng ấy, nhưng là phụ nữ Phú Sơn, cô gái có ý thức về luân lý rất mạnh. Cô không dễ xuôi theo cảm xúc của mình để vi phạm thuần phong mỹ tục. Cô càng bị mê hoặc hơn bởi thứ Ma Thuật đầy huyền hoặc kia, và quyết định theo học nó, để áp dụng vào Kiếm Pháp của mình.

3 tháng ở cùng 2 cha con, cô không những học được một số kĩ thuật hay ho, cô còn được dạy cho cả tiếng Đại Nam, và lồm bồm 1 vài câu Bắc Hà.

- 2 cha con ông từ đâu tới?

Đã có lần cô hỏi họ điều đó, và được đáp lại bằng những câu chuyện nửa đáng tin nửa đáng ngờ. Cô chỉ nắm được lồm bồm rằng người đàn ông đó gốc Đại Nam, nhưng lấy vợ ở Bắc Hà, và sinh được 2 đứa con. Rồi vì tranh cãi gia đình, mà ông ta xách con gái đi phiêu lưu khắp nơi.

- Nếu em muốn tới Đại Nam, hãy đi một lần cho biết. Một Đế quốc với khá nhiều điều thú vị, nhưng cũng có rất nhiều những mâu thuẫn. Và một rối những bí mật. Bản thân nó như bị phân hóa rõ rệt thành 2 cực, như Âm và Dương. Giữa giàu và nghèo, giữa lương thiện và tàn ác, giữa quá khứ và hiện tại, giữa mềm mại và cứng nhắc. Khi nó nằm trên lục địa Viễn Đông với quá nhiều nền tảng Văn hóa, mà lại phát triển dựa theo Khoa học Kỹ thuật, người ta tự hỏi Đại Nam sẽ trở thành một đất nước như thế nào. Đại Nam hiện nay thể hiện rõ rệt sự phân vân của nó. Nhưng cũng nhờ thế, nó có được một bối cảnh phong phú mà chẳng nơi nào có được.

Ông ta chỉ là một kẻ xa quê. Nhưng mỗi lần nói chuyện, ánh mắt ông ta lại hướng về quê nhà. Có lẽ bất kì kẻ xa quê nào cũng vậy. Luôn mang một nỗi trăn trở với quê hương.

- Tương lai của Đại Nam, sẽ phụ thuộc rất lớn vào Vương Vũ Hoành. Anh có cảm giác như vậy. Người đàn ông đó sẽ định đoạt mọi thứ.

Không biết Itou Takezawa, tại một mảnh đất xa xăm nào đó, có nhớ về quê hương như vậy hay không?

Trong một khoảnh khắc, Takaki tự hỏi như vậy.

Rồi chẳng biết, có phải vì sự tò mò với Đại Nam Đế quốc, hay bởi sự tò mò với Takezawa, hay bởi nghĩa vụ phải theo chân Noboru, mà Takaki đã tới Hải Thành.

Ngày tạm biệt, cô bé con còn đưa tiễn Takaki tới tận sân bay.

- Sau này lớn lên, em cũng muốn được tự do và độc lập như chị.

Cô bé cười thật tươi.

- Ừ. Cố gắng nhé. Hồng Vân. Đàn ông đều là một lũ không đáng để dựa dẫm.

Hồng Vân mới 11 tuổi, xinh xắn, cứng cỏi, có nước da ngăm ngăm vì phiêu bạt theo cha, lại có mái tóc quăn vô cùng đặc trưng. Cô bé cũng rất thông minh, và lanh lợi hơn nhiều đứa trẻ cùng tuổi.

Con bé này, sau này cũng chẳng phải dạng vừa đâu. Takaki thầm nghĩ. Đó là chuyện trước khi tới Hải Thành. Sau đó thì mọi chuyện diễn ra như đã biết. Mọi hành động của Takaki đều là đem Takezawa ra làm mồi nhử, dụ cho Noboru xuất hiện.

Tống hãn vào tù, cũng là để chờ tới phiên tòa hôm nay.

Với tính cách của Noboru, thế nào hẳn cũng mò tới. Hẳn sẽ không dễ dàng để Pháp luật Đại Nam xử lý Takezawa như vậy.

Noboru có một niềm đam mê có thể nói là bất tận với Takezawa. Tò mò, khao khát, ghen tị, ngưỡng mộ, căm ghét, hay là thù hận, thì Takaki chẳng biết rõ. Khi hai đàn anh này còn là học trò của cha cô, thì cô mới là một đứa bé. Nhưng niềm đam mê này chưa hề được che giấu, và với tính cách đơn giản của Noboru, nhử mồi hẳn là chuyện quá dễ dàng.

Và khoảnh khắc mà Takaki cảm nhận được mơ hồ Ma Khí của Họa Vận Kiếm, cô đã giật mình.

Một người đàn ông vừa lướt qua cô. Tay ông ta cầm một chiếc ô lớn. Từ chiếc ô đó tỏa ra Ma Khí chẳng hề giấu giếm.

“Cẩn câu rồi nhé!”

Takaki mỉm cười, theo sát hẳn ta.

Cô chẳng biết rằng, có 2 kẻ khác cũng đang theo đuôi mình.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 375: Giáng Lâm

Thế nào, anh Phan Thành? Giờ không phải là lúc để do dự nữa đâu!

Trần Thịnh hét lớn. Hắc đang phải chột vật giữa đám quái vật. Hắc chỉ là một thương nhân, bản lĩnh cũng có hạn. Chủ yếu đều nhờ Phạm Tố Uyên bảo vệ hắc.

Phan Thành cắn răng một cái. Phản bội lại thầy Phương, đúng là quyết định khó khăn nhất của hắc, nhưng giờ tính mạng còn đang bị đe dọa, nghĩ làm sao được nhiều? Hắc nuốt nước bọt một cái, nắm chặt nắm tay.

- Tao cần một căn biệt thự kiểu Phú Sơn có sân vườn, và ở ngoại ô!

Hắc hét lên. Đây đã là thỏa hiệp cuối cùng rồi. Nếu đã phải phản bội thầy Phương, thì cũng cần một cái giá chấp nhận được. Một căn nhà kiểu Phú Sơn, ngày ngày tía cây, nghe chim hót, và thưởng trà. Đó sẽ là cuộc sống an nhàn của hắc. Hắc sẽ không còn chút tham vọng gì với thế tục nữa.

- Tưởng chuyện gì! Anh cũng biết Vương Vũ Hoành trọng chữ tín thế nào rồi đấy!

Trần Thịnh cũng thả lỏng đi rất nhiều. Phan Thành đã chạy tới trợ thủ cho hắc. Có 2 Thạc sĩ trợ lực, hắc tiến lên rất nhanh.

Chỉ còn vài cây số nữa là đi tới điểm hẹn. Trần Thịnh có khả năng làm được 1 việc mà chỉ có hắc mới có thể làm.

Trong cuộc chiến này, hắn là con bài tẩy của Vương Vũ Hoàn, và hắn hài lòng vì điều đó.

Bởi làm gián điệp hai, ba mang này nọ, hắn cũng đã mệt mỏi rồi. Chỉ còn một chút nữa để chấm dứt chuỗi ngày tháng sai lầm này mà thôi.

Một chút cố gắng cuối cùng. Đáng.

Phe nào thắng cũng được. Chết hết cũng được. Miễn là gia đình hắn an toàn. Trần Thiên Anh lao như bay về nhà. Hắn chẳng có chút gì mệt mỏi. Tất cả những con quái vật ngáng đường hắn, đều bị hắn đập nát.

Đưa bố mẹ rời khỏi đây. Đưa Linh rời khỏi đây.

Rồi bọn họ có thể sống hạnh phúc bên nhau.

Bố hắn sẽ có thể cai rượu. Mẹ hắn sẽ không phải làm lụng nữa. Hắn và Linh sẽ có toàn bộ thời gian trên cái cuộc đời này để ở bên nhau, thân thiết với nhau, và tiến tới một giai đoạn mới...

Có rất nhiều điều mà hắn có thể nghĩ tới. Như một thứ ánh sáng ủa vào phía cuối đường hầm đen tối của cuộc đời hắn. Giờ đây mọi thứ không còn mơ hồ nữa, mà sáng rực, rõ ràng, và tươi đẹp.

Mọi điều mà hắn từng trả giá, đều đáng.- Senpai.

Takaki đã đối diện với người đàn ông đó. Nơi một góc sân vắng vẻ. Trời đã bắt đầu trút những hạt mưa lách tách.

- Em gái nhỏ, chuyện của anh với Takezawa, đừng xen vào có được không?

- Tôi không quan tâm hai người chém giết nhau thế nào. Chết hết càng tốt. Nhưng làm ơn đưa tôi cái thanh kiếm đó được không? Đuổi theo anh hoài tôi cũng mệt lắm rồi.

Noboru giờ cây ô của mình lên.

- Có được nó rồi, em sẽ làm gì?

- Còn phải hỏi? Tất nhiên là giấu nó thật kĩ, rồi bảo với cha là nó bị thất lạc. Và sau đó tôi sẽ lấy cớ là tìm kiếm nó, và được đi ngao du thoải mái rồi!

- Để nó trong tay anh, cả đời em vẫn sẽ được ngao du thoải mái.

- Nói vậy là anh thách tôi không lấy lại được nó sao?

- Ha ha ha. Nhờ có thanh kiếm này, anh mới hình thành được mối liên kết với Takezawa. Anh cảm thấy hân hận hữu gần anh hơn bao giờ hết.

- Tôi bắt buộc phải nghi ngờ giới tính của anh rồi đó. - Takaki cảm thấy hơn sồn gai ốc.

- Tùy em thôi. Rồi em cũng sẽ hiểu, Itou Takezawa có sức thu hút tới mức nào! - Noboru ngoác miệng cười. Hắn đưa tay lên véo lấy da mặt.

Xoạt! một tiếng. Hắn đã đổi gương mặt của mình thành Takezawa.

- Đồ biến thái. - Takaki cũng không chịu nổi cái sự đam mê bệnh hoạn này của đàn anh được nữa. Cô vung kiếm lên.

- Đứng im! Itou Takezawa! Mi đã bị bắt!

Đúng lúc này, giọng của thầy Thạo vang lên.

Hữu Thành cũng sững sờ. Móa! Hắn chẳng hiểu sao thầy Thạo có thể suy luận đỉnh cao như vậy. Itou Takezawa đang sờ sờ đứng trước mặt hắn.

Phía sau, rất nhiều cảnh sát đã chĩa súng về phía này.

- Ha ha ha. Dăm ba cái thứ vớ vẩn.

Noboru cười khành khách. Hắn chùng người xuống, tay trái cầm lấy thân ô, tay phải đưa ra như chuẩn bị rút kiếm.

- Chạy mau!

Takaki hoảng hốt hô lớn. Đúng lúc này, Noboru cũng đã cầm lấy cán ô. Hắn rút một cái, ánh kiếm đỏ lòe từ cây ô phát ra.

Ma Linh Bạt Dao Trảm!!!

Một đao này mang theo khí thể ma quỷ, kéo theo vô vàn oán linh hiện hình, những bàn tay, những khuôn mặt, những con ác ma gầm thét, quét tới, như dọa bay sinh lực của toàn bộ cảnh sát đứng xung quanh. Tất cả như bị hút hết hồn phách, tâm linh tán loạn, khụy xuống la hét. Trong đầu bọn họ đều là ảo cảnh về địa ngục kinh hoàng.

- Anh Thọ!

Hữu Thành lao tới đẩy thầy Thọ xuống, rồi dùng lưng mình che lên. Hắn đã dành ra mấy tháng ở Bắc Hà, bùa hộ mạng cũng trang bị đầy đủ, lại từng trải qua Thôi miên với Âm Dương Hoàng Long Tiền của Vương Vũ Hoành, Thiên Địa Nhân đại trận của Hà Chí Thương, lực kháng cự cũng đã đạt tới cảnh giới chính hắn cũng không ngờ tới.

Cũng nhờ sự che chở này của Hữu Thành, mà thầy Thọ thoát cơn hiểm họa.

Đoànggg!!!

Takaki vung kiếm. Ikazuchi, Cực Phẩm Thần Kiếm không phải hữu danh vô thực. Ánh kiếm chém tới đâu, lôi đình nổ vang tới đó, đánh tan đi toàn bộ ma quỷ.

Nhưng khi ma khí đã bị đánh tan, thì Noboru cũng đã không còn bóng dáng.

Tòa lầu phía sau cô, đã bị chém toác ra một vết lớn.

Noboru đã từ phía đó mà xông vào tòa án.

“Hắn đi tìm Takezawa!”

Ngay lập tức nhận thức ra điều này, Takaki đập tường nhảy lên, cố gắng bám sát lấy Noboru.

Không có Hi Vận Kiếm trong tay, chỉ sợ Takezawa sống không nổi 1 phút đồng hồ.

- Anh Thọ! Anh có sao không?

- Đuổi... đuổi theo! Mà khoan! Báo với ngài Thẩm phán đi! Ông ta là người duy nhất bắt giữ được Takezawa! Đột nhập tòa án là chẳng cần tới lệnh bắt nữa!

Hữu Thành đang định chạy đi tìm Thẩm phán, thì xung quanh khuôn viên tòa án, tiếng gào rú đã vang lên.

Ma Linh Bạt Dao Trảm, không chỉ là để phá vòng vây. Ma khí của nó phát ra, còn thu hút lũ quái vật đậm đầu tới nơi này.

Zrëtttttt!!!! Bëttttt!!!!!!

Đám quái vật lao tới, chạm phải một rào chắn vô hình, nát bét như tương.

- Tôi đã bảo, Tòa án thành phố không phải một nơi đơn giản mà. - Thầy Thọ cười.

Đúng lúc này, trên bầu trời, một uy áp khủng khiếp xuất hiện.

Bầu trời cũng trở nên đỏ thẫm.

Không gian bỗng nhiên tĩnh mịch đến lạ thường, mà sao trong lòng mỗi người lại nảy lên những giai điệu ai oán.

Tiếng ca ai oán như kéo cả tâm hồn con người xuống tận cùng của nỗi sầu bi, như xé nát cả đất trời, như bóp nghẹt sáu cõi nhân sinh.

Bắc Hoàng Hà Chí Thương, giáng lâm.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 376: Thần Phật Không Thiên Vị Bất Kỳ Ai

“Em nhờ anh một việc được không?”

Hồi sáng, thằng Văn đã bảo với Quang như vậy.

“Có người đưa em thứ này, bảo là cứ đưa cho anh, anh tự khắc sẽ hiểu. Người ta nói có chuyện quan trọng muốn gặp anh.”

Quang cầm lấy mảnh giấy. Hắn hơi giật mình. Vì trên đó vẽ một hình bông sen đỏ.

“Ai đưa cho chú mày thứ này?”

“Một chị phụ nữ”

“Phụ nữ? Trông cô ta ra sao?”

“Rất là đẹp”

“Vậy thôi à?”

“Người ta nói có gì quan trọng muốn nói với anh. Còn nói là ngày hôm nay, địa điểm là ở Khu Đại sứ quán. Em đã hứa là sẽ thuyết phục anh đến, nên anh hãy đến nhé?”

Quang gật đầu. Hắn không chắc kẻ gọi hắn tới có phải là Thánh Nữ hay không, hay lại là một cạm bẫy gì đây. Hắn chỉ biết thằng Văn sẽ không nói dối, còn kẻ nào đưa nó tờ giấy này, và vì sao lại là nó, thì hắn không rõ.

Hình như Văn còn lảng tránh một câu hỏi của hắn, hay chỉ là do hắn nghĩ vậy nhỉ?

Một người phụ nữ? Muốn gặp hắn. Đạo gần đây Quang có “tương tác” với khá nhiều phụ nữ. Cứ nói hắn mờ nhạt đi, nhưng số hắn cũng khá đào hoa chứ bộ. Đầu tiên là bị Thánh Nữ lôi kéo, sau đó là được Thúy Giang tới làm thân, sau đó là bị Cẩm Dạ Nguyệt căm ghét, rồi được Hoàng Bích Như làm trợ thủ. Haizz, đen bạc đỏ tình sao?

Trùng hợp thay, Khu Đại sứ quán cũng là gần 1 trong 3 điểm mà Hồng chỉ ra cho hắn. Nên hắn tiện đường tới đó luôn.

Vì gần với khu Đại sứ quán, chính là khu trại giam. Theo Hồng nói, nơi này lại là mạch giao dịch rất quan trọng của thuốc phiện.

Việc các trại giam lén buôn thuốc phiện vào cho phạm nhân thì cũng bình thường thôi, vì đây là thực trạng ở đâu cũng có. Nhưng nếu theo suy luận của Hồng, thì không những là buôn thuốc phiện số lượng lớn, nơi này còn đem phạm nhân ra để làm thí nghiệm.

Khi nói trong Vương tộc có nội gián, có phản bội, thì phát hiện này cũng không quá lạ nữa.

Xử những tên phản bội là việc của gia tộc sau này. Còn hắn cần xác minh xem, nơi đây có phải là điểm then chốt của kế hoạch hay không.

Quang không hề được thông tri những điều quan trọng, hắn không biết rằng mấu chốt của chiến dịch lần này nằm trong tay Trần Thịnh. Hắn chỉ có thể dựa theo suy đoán của mình mà đi kiểm chứng.

Càng tới gần nơi đây, hắn càng cảm thấy có gì là lạ. Sao đám quái vật tụ tập ở chỗ này càng ngày càng đông nhỉ?

Uỳnhhhh!!!

Một tiếng nổ lớn. Sau đó là tiếng còi báo động. Tiếng thông báo vang lên khắp nơi.

“Cảnh báo! Cảnh báo! Trọng phạm bỏ trốn! Toàn bộ các đơn vị chú ý! Được phép xử bắn ngay khi có cơ hội!!”

“Móa nó!”

Đáng ra hẳn phải nhận ra chuyện này chứ nhỉ? Tấn công vào các thành phố lớn, thì chuyện giải phóng tù binh là vô cùng cần thiết. Vì tù binh hầu như đều là kẻ thù của Vương tộc. Giải phóng tù binh không những có thể gây ra hỗn loạn, còn có thêm được một lực lượng chiến đấu vô cùng đáng kể.

Chưa nói, trong trại giam hình như còn có một kẻ rất đáng sợ? Và hình như kẻ đó rất là căm thù Quang.

- Trương Minh Quanggggg!!!!

Chẳng phải “hình như” nữa, vì họa sát thân tới ngay đầu rồi.

Hay nói đúng hơn, là quả báo đến hơi sớm.

Mụ vợ của Từ Quảng Trí. Từ Thục Lan.

Tên nghe hiền thực, nhưng con người thì một trời một vực.

Thô lỗ, cục mịch, ăn to nói lớn, lại phương phi to lớn.

Sinh ra tại Hải Thành. Con gái đất cảng, nhưng chí khí thì át cả nam nhi.

Từ Thục Lan không cam chịu phận đàn bà. Bà ta có hoài bão to lớn như biển cả.

Không chỉ kiên trì rèn luyện để có được chiến lực cao cường, bà ta còn sẵn sàng cúi mình chấp thuận lấy Từ Quảng Trí, một thương nhân có đầu óc nhưng lại an phận thủ thường, về làm chồng. Chẳng phải vì yêu đương gì cả, mà đơn giản là Từ Quảng Trí sẽ là vỏ bọc che đậy cho bà rất tốt.

Sau lưng, bà ta là chi nhánh trưởng Hắc Y Hội ở Hải Thành, hay đúng hơn là nắm trùm toàn bộ 6 tỉnh xung quanh.

Ví đây hoán đổi làm trai được,

Thì phận anh hùng há bấy nhiêu?

Từ Thục Lan chỉ coi Từ Quảng Trí như công cụ che đậy, còn bà lại hơi có cảm tình với ông Ba, một kẻ tay sai dưới quyền, nhưng lại có sự dứt khoát, can đảm và hoài bão không hề nhỏ. Người như vậy mới hơi xứng đáng để bà sủng ái.

Quan hệ giữa hai người bọn họ cũng nửa kín nửa hở, nhưng Từ Quảng Trí nhu nhược chỉ có thể vờ như không biết.

Cái ngày mà ông Ba bị sát hại, vỏ bọc Từ Quảng Trí không còn tác dụng, và chi nhánh Hắc Y Hội bị phá tan, thì hoài bão của Từ Thục Lan coi như cũng chấm dứt.

Mà bà ta căm hận nhất, chính là Trương Minh Quang.

Một kẻ tài năng thì không đầu vào đâu, tính tình lười biếng, cà chớn, thích chọc gậy bánh xe, không có hoài bão gì, một kẻ chẳng có tiếng tăm cũng chẳng khiến ai nể sợ, cuối cùng lại là kẻ chọc cho bà một đao chí mạng. Chưa kể, chuyện Trần Thiên Anh phối hợp với Phù Dung để hại chết ông Ba, nói toẹt ra cũng là thằng Minh Quang đó sắp đặt.

Từ Thục Lan không phục.

Đến con chó còn có thể phục, chứ Trương Minh Quang thì vạn kiếp bất phục!

Lần này phá ngục, cũng đã nằm trong kế hoạch của Hắc Y Hội. Từ Thục Lan dù có thất bại, cũng chưa tới mức bị ruồng bỏ. Bà vẫn còn nhiệm vụ là gây rối loạn trận tuyến của địch.

Đây có thể là một lần nường tay của Hắc Y Hội, cho bà một cơ hội nữa, nhưng Từ Thục Lan đủ khôn ngoan để hiểu, vị thế của bà đã mất, dù có muốn cũng không dễ dàng Đông Sơn tái khởi.

Bà chỉ còn một nguyện vọng cuối cùng. Là dùng toàn bộ chiến lực, toàn bộ khí phách của một đời, dùng thành tựu 4 bằng Tiến sĩ của đời bà, đập chết thằng chó Trương Minh Quang.

Phải đập cho nó một tát thật nhớ đời, một tát choáng váng của thiên địa, một tát khiến mặt nó không còn hình người, răng môi lẫn lộn, một tát khiến bố mẹ nó cũng không thể nhận ra.

Giờ xui đất khiến, ma quỷ đưa đường, vì sao vừa mới vượt ngục ra ngoài, Từ Thục Lan đã nhìn thấy ngay Trương Minh Quang.

Có mặt nạ hay không có mặt nạ, mày có biến thành tro thì bà mày vẫn nhận ra.

- Thần Phật quả nhiên có mắt! Để ngày hôm nay tao gặp được mày!!-
Cái con mọt! Thế mà bảo là có gái xinh muốn gặp!

Quang tuyệt vọng lâu bầu. Hắn đủ thông minh để cảm thấy, đời mình tới đây là bế mạc.

Chết dưới tay một con mụ vừa béo vừa xấu, là cái chết khốn nạn nhất trên đời.

Bangggggggggggg!!!!!!!!!!!!!!

Trọng Lực Thiên Cân Chưởng.

Cơ chế khá giống với Trọng Chưởng của Võ thuật, nhưng ở một mức độ hoàn toàn khác biệt. Sử dụng Trọng Lực học, Thể thuật, cùng khối lượng của bản thân, giáng một chưởng như Thái Sơn áp đỉnh, đè nát mọi thứ bên dưới.

Toàn bộ 6 dãy nhà xung quanh bị uy áp đè thành một đồng gạch vụn.

- Tôi nhớ đã nói với chị một lần rồi. Thần Phật không thiên vị ai hết. Nếu chị muốn họ phù hộ cho mình, hãy cầu nguyện cho tất cả chúng sinh.

Khói bụi đã tan.

Vương Minh Quang đã bị áp lực của Trọng Lực Thiên Cân Chưởng đánh văng đi đâu đó, nhưng hãn vẫn nguyên vẹn hình hài.

Vì nơi mà hãn vừa bị đánh, không hề có nổi một viên gạch vụn. Giữa mặt đất sạch như lau, một bóng người đứng đó. Mái tóc dài buông thả bay theo gió.

Một gương mặt xinh đẹp đã pha đôi chút sương gió cuộc đời, với ánh mắt bình thản như đã nhìn thấu rất nhiều bi kịch của nhân sinh.

Hoàng Bích Thanh.

=====

Vương Vũ Hoành nói, thà người tụng niệm cho riêng mình ta.

Hoàng Bích Thanh lại nói, Thần Phật không thiên vị bất kì ai.

Đó chính là sự khác biệt giữa 2 người, cũng là lý do mà họ không thể nào về lại bên nhau

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 377: Sự Thật Bị Bỏ Qua (Phần 2)

Mày là cái đứa khó ưa lúc ở trên chùa phải không?

Từ Thực Lan tuy có hoài bão to lớn như đàn ông, nhưng vẫn giữ thói nhỏ nhen của đàn bà. Hoàng Bích Thanh từng khiến bà khó chịu, bà vẫn nhớ như in.

- Tao không biết là mày cũng có chút bản lĩnh như thế. Vậy thì tại sao mày phải vất vả làm lụng để nuôi con như vậy? Với bản lĩnh của mày, ít ra cũng có nhiều cách ngon lành để kiếm tiền.

- Kiếm tiền kiểu đó, có gì thú vị sao? - Hoàng Bích Thanh hỏi lại.

- À phải rồi. Mày đúng là giống hệt bọn phụ nữ còn lại. Không có hoài bão, không có đam mê. Hoặc là phụ thuộc vào đàn ông, hoặc là an phận với những gì mình có. Lại còn hi sinh hết mức vì con cái. Đúng là quá ngu đi mà! Là phụ nữ, thì không được làm những chuyện to lớn hay sao? - Từ Thực Lan nghiêng rằng - Có chút bản lĩnh, rồi sao chứ? Cũng chỉ loanh quanh nơi xó bếp mà thôi.

- Chị có vẻ thích nữ quyền nhỉ? Chị cứ làm công to việc lớn, ai cấm chị chứ? Còn tôi, cuộc sống hiện nay làm tôi đủ hài lòng rồi. Chỉ xin chị đừng phá hoại nó.

- Tao phá hoại gì cuộc sống của mày chứ?

Hoàng Bích Thanh nhoen miệng cười.

- Thằng nhóc vừa rồi là ông chủ của tôi. Chị giết nó là khiến tôi mất công ăn việc làm rồi.

- Phụ nữ có tài năng thật sự là rất hiếm. Đáng tiếc là chúng ta không chung một tiếng nói.

Từ Thục Lan lắc đầu. Bà là một Siêu Cường giả 4 bằng Tiến sĩ. Không những thế, khi so sánh với những người có cùng bằng cấp, bà còn mạnh hơn rất nhiều. Vì bà có những bí thuật của Hắc Y Hội.

Hoàng Bích Thanh có tài giỏi tới đâu, cũng chỉ là một con mụ nấu bếp cho một cái nhà hàng nhỏ mà thôi. Nếu thật sự tài giỏi hơn thế, đã không phải cam chịu tới vậy.

Từ Thục Lan không còn lời để nói. Chỉ còn năm đấm mà thôi.

Năm đấm của bà đã đấm tới.

Hoàng Bích Thanh không né tránh, cũng chẳng đỡ đòn. Chị chỉ đứng đó, nhìn thẳng vào Từ Thục Lan, mỉm cười nhẹ nhàng. Bàn tay gầy yếu xanh xao của chị nhẹ nhàng nâng lên, hai ngón tay khoan thai vạch lên bắp tay của Từ Thục Lan một đường hờ hững. Đúng lúc này, năm đấm của Từ Thục Lan như đang muốn phá hoại gương mặt mong manh của chị, chợt run lên bần bật, không thể nào đánh tới.

Từ Thục Lan gồng hết toàn bộ cơ bắp cố gắng điều khiển cánh tay, mà cánh tay mụ cứ không thể nghe lời, như toàn bộ gân cốt kinh mạch vừa bị đứt hết. Cánh tay mụ vẫn vện lên vô vàn những mạch máu chẳng chịt. Dù rằng nó không hề bị một chút tổn thương nào, mà giống như mụ mất đi gần như toàn bộ mối liên hệ với cánh tay. Mụ cố gắng điều khiển, nhưng lực điều khiển của mụ yếu ớt tới thảm thương. Cánh tay mụ hơi giơ lên được một chút, rồi lại buông thõng xuống vô lực.

- Mà... mà đã làm gì?!!!!

Từ Thục Lan gầm lên. Cánh tay còn lại của mụ đánh tới.

Xoạt.

Một đường chạm rất nhẹ, rất không uy hiếp, mà cánh tay trái của mụ cũng đã như tàn phế.

Sau đó là chân trái, chân phải.

Mụ khụy xuống, cặp mắt hoảng loạn tột cùng nhìn Hoàng Bích Thanh, như nhìn một con quái vật.

- Tôi chỉ vừa cắt đi liên kết tâm linh giữa chị và các bộ phận thân thể của chị. Đừng nghĩ rằng Vật chất mới quyết định Ý thức. Liên kết tâm linh giữa não bộ với từng phần cơ thể của nó mới khiến chị điều khiển được cơ thể chị. Đừng nghĩ rằng thân thể của chị là vật sở hữu của chị. Sắc tức thị Không.

- Mày... đồ Ma giáo! Đồ Tà đạo! Mày là yêu nữ phương nào?! Đồ quái thú! Đồ yêu nghiệt! Đồ... ghê tởm!

Hoàng Bích Thanh tiếp nhận những lời thóa mạ ấy bằng một nụ cười có đôi chút hờ hững.

- Những lời miệt thị này, 13 năm trước tôi nghe cũng đã thành quen.

- 13 năm trước, vậy mày... mày chính là... Hoàng Bích Thanh “đó”?

Chị Thanh vẫn chỉ mỉm cười. Chị đưa 2 ngón tay xoa nhẹ lên trán mụ. Ngay lập tức, mụ cảm thấy mọi liên kết với giọng nói của mình đã không còn.

- Yên tâm. Khi chị trở lại ngục tù, mọi liên kết sẽ dần phục hồi. Giờ thì tôi không thích nghe nhắc lại quá khứ ngày xưa nữa. - Nụ cười lúc này còn tươi tắn hơn nữa - Tôi đã làm mẹ rồi.

Không thể cử động tay chân, không thể cất giọng nói. Mọi tương tác với thế giới bên ngoài của Từ Thục Lan như cũng bị cắt đứt theo. Bất lực, trần trụi trước cuộc đời. Siêu Cường giả, vốn là những người dùng chiến lược của mình để sánh ngang với trời đất, càng sâu sắc cảm nhận rõ hơn sự vô năng của bản thân khi chiến lược không còn. Sự sợ hãi này, càng lên cao tới tột độ.

Từ Thục Lan lắp bắp không nên lời vài tiếng, rồi lẫn ra ngất. Vương Minh Quang tỉnh dậy mà thấy đầu đau nhức. Áp lực cú đánh vừa rồi đúng là khủng khiếp. Hắn mơ hồ cảm thấy có ai đó đã cứu mình, mà không thể nhớ ra.

Xung quanh hắn còn là một lũ quái vật. Hắn cố nén lại cơn choáng váng, vừa đánh lấy một đường ra.

Bốp!!

Vừa tung đòn đánh chết một con quái vật, hắn vừa nhảy lùi về phía sau. Đằng sau hắn là một góc tường.

- Ui da!!

Cú va từ đằng sau này, lại có chút quen thuộc. Cứ như là đã từng va phải người này một lần rồi thì phải.

Cả 2 ngã sõng soài ra đất.

- Đi đứng phải nhìn đường chút chứ?

Cái giọng chua ngoa này, nghe cũng rất là quen.

- Cô em là... Cầm Dạ Nguyệt? - Quang cũng ớ người ra.

- Trương Minh Quang! 2 lần rồi đấy nhé! Lần trước tôi còn chưa kịp tính sổ với anh đấy!

- Tại lần nào cô cũng đứng đúng chỗ tôi sẽ lui thì có!
- Có mà lần nào anh cũng cố tình va vào người đẹp thì có!
- Xin lỗi, anh không cố tình, mà cô em cũng không hẳn là người đẹp.
- Dối trá.

- Haizz. Anh không có rảnh để mà cãi nhau. Nhìn coi tình hình xung quanh xem. Sao cô em lại ra ngoài trong cái lúc thế này?

- Tôi đi đâu thì liên quan quái gì tới anh? Anh là bố tôi chắc?

- Haizz. Thôi được rồi. Đi theo anh, để anh dẫn cô tới nơi nào an toàn.

Vừa nói, Quang vừa thò đầu ra nhìn nghiêng ngó. 2 người dò dẫm đi lên.

- Xem ra anh cũng khá là tốt bụng đấy chứ? - Cầm Dạ Nguyệt vẫn tươi tỉnh nhún nhảy theo sau, giọng có chút gì châm chọc.

- Anh mà là định nghĩa của sự tốt bụng rồi. - Quang thừa nhận không chút do dự.

- Nhìn học trò của anh là em biết rồi.

- Ai?

- Thăng Văn chứ ai? Hồi Sự kiện diễn ra ấy, nó nhờ em giúp đỡ nó. Nó cũng biết điều lắm, đề xuất lại cho em đúng thứ em cần.

- Thăng Văn tinh tế tới vậy từ bao giờ?

- À. Nó không có tinh tế đâu. Nó chỉ tình cờ biết được một số điều mà người khác không biết thôi.

- Thế nó hứa cho cô em thứ gì?

- 3 chữ thôi.

- 3 chữ?

Quang vẫn phăm phăm dẫn đường, vừa thắc mắc hỏi.

Cầm Dạ Nguyệt đã ghé sát môi vào tai hắn, thì thầm. Hơi thở kèm theo thanh âm, cứ như vậy khẽ khàng rót vào tai hắn.

- Vương... Minh... Quang.

!!!!

Giống như một cơn rừng mình ớn lạnh, toàn bộ trí óc của Quang điên cuồng vận hành hết công suất. Hắn chợt nhận ra một sự thật khủng khiếp tới mức kinh hoàng.

Nhưng kèm với cảm giác này, lại là sự đau nhói tê dại. Một ngón tay đã đâm huyết thẳng vào đốt xương thứ 7 trên lưng hắn.

Huyết mạch của Rồng, đốt xương thứ 7 cũng là điểm yếu chí tử.

- Ta từng nói với ngươi, rồi sẽ có ngày ta đòi cả vốn lẫn lãi kia mà?

Quang tê dại ngã gục xuống, nhưng trong đầu hắn vẫn không ngừng hệ thống lại những suy nghĩ của mình.

Cầm Dạ Nguyệt rất chú trọng sĩ diện.

Cầm Dạ Nguyệt có thù tất trả có nợ tất đòi.

Cầm Dạ Nguyệt rất có khả năng lôi kéo đàn em.

Cầm Dạ Nguyệt mới chỉ được biết đến trong 3 năm Cao trung. Hồi Sơ trung còn chẳng ai nghe tên cô ta.

Cầm Dạ Nguyệt thích nhảy chân sáo.

Cầm Dạ Nguyệt không hề đặt chân lên sàn đấu.

Con Kiki bắt cóc nhằm Trần Phương Linh, là vì mùi nước hoa.

Nước hoa của Trần Phương Linh, cô bé lại giới thiệu cho Hoàng Bích Thanh. Hoàng Bích Thanh lại giới thiệu cho người khác. Bạn của Hoàng Bích Thanh ở Hải Thành, liệu có bao người?

Kính Hoa Thủy Nguyệt, xa tận chân trời, mà gần ngay trước mắt.

Nằm đó đau đớn và bất động, Quang vẫn cố cắn răng để phát ra tiếng nói.

- Người, người rốt cuộc là ai?

Cô gái trước mặt hần, xinh đẹp tuyệt trần, mà lại bí hiểm như ánh trăng rằm. Cô ta nhoẻn miệng cười với hần, một nụ cười mà cả đời hần không thể nào quên.

- Tên ta là Cầm Dạ Nguyệt. Nhưng các người cứ thích gọi ta bằng một cái tên. Thánh Nữ.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 378: Bãi Cát

Garghhhh!!!

Quang cố gắng quấy cựa. Mỗi lần cựa quậy là một lần đau đớn.

- Nằm im coi! - Cầm Dạ Nguyệt đánh đá sút hấn một cái - Ta đang cố cứu mạng người đấy đồ ngu!

- Cái gì cơ? - Quang cũng cong môi hỏi lại. Hấn không chắc mình có nghe nhầm hay không.

- Bắt đầu rồi.

Đúng lúc này, trên bầu trời Hải Thành, một cây đàn trôi nổi giữa không trung. Đêm mùa 2 chỉ có một mảnh trăng le lói trên bầu trời, như vệt lưỡi liềm mảnh mai. Từ vệt lưỡi liềm ấy, người ta như nhìn thấy một giọt ánh sáng rơi xuống, chạm vào cây đàn, phát ra một âm thanh như có như không, lan tỏa khắp không gian. Khoảnh khắc này, tất cả lòng người như đều tĩnh lặng.

Bầu trời lay động, như một mặt nước trong suốt. Người ta nhìn qua màn nước ấy, lại thấy một mặt trăng tròn vành vạnh giữa trời.

Mặt trăng ấy dần dần trở nên đỏ thẫm. Không chỉ ở Hải Thành, mà khắp nơi trên Đế quốc Đại Nam, vầng Nguyệt đều hiển hiện.

Ánh sáng đỏ chiếu rọi khắp mọi ngõ ngách.

Phạm Viết Phương tì tay trên bức tường thành, uể oải ngáp dài. Lão lôi từ trong túi ra một cây kem, đưa lên miệng, dùng những cái răng còn sót lại xé một cái. Bóc vỏ xong, lão mút kem chùn chụt.

Đằng sau lão, chợt vụt bay lên một linh hồn đang kêu thét.

Tiếp sau đó, là vô vàn những linh hồn từ Long Thành bay lên.

Phía dưới kia, là muôn ngàn những tiếng keo than, quằn quại.

Vương Vũ Hoành cũng chợt cảm thấy khí lực bản thân bị bòn rút dần dần, như không cưỡng lại được sự thôn phệ của vầng Huyết Nguyệt giả trên trời cao.

- Vậy là, người đã đích thân dùng thử loại thuốc phiện đó sao? - Trần Phùng gượng dậy, cố nở một nụ cười. - Ta thích tính ngạo mạn của người rồi đấy, vì nhờ vậy mà ta giết được người dễ dàng hơn.

Đùngggg!!!

Một tia sét đánh thẳng xuống người Trần Phùng. Điện tích chạy qua toàn bộ cơ thể, kích thích tim mạch, nội tạng, cơ bắp, gân cốt, và não bộ. Cơ thể vốn đã tàn tạ của hắn, nay lại mạnh mẽ hơn cả lúc ban đầu.

Bí thuật Lôi Thần Chuyển Thế, một loại kích thích trong thời gian ngắn, nhưng sẽ phải trả cái giá rất nặng nề về sau.

Lôi đình lại ngưng tụ trên năm ngón tay Trần Phùng. Ngay khi đòn đánh chuẩn bị giáng xuống, Vương Vũ Hoành đã kịp tung một chân đá bay hắn ra xa, rồi dùng hết sức lực lao thẳng về miêng núi.

Hắn rơi thẳng xuống miêng núi sâu thăm thẳm.

- Đừng hòng chạy!

Trần Phùng rít lên.

Trần Phùng nhảy lên trên không, nhắm thẳng vào miệng núi, nắm tay đã giơ lên trời. Cây thương bị Vương Vũ Hoành vút xuống đất, nay lại bị hút về nắm tay hắn. Một thương này, nhắm thẳng xuống miệng núi.

- Áaaaaá!!

Đúng lúc Trần Phùng chuẩn bị ném cây thương, thì một tiếng kêu thét từ trên trời vang tới.

Bốpppp!!

Một tên Bạch Y đeo kính vừa bị quăng từ trên tường thành xuống, va thẳng vào Trần Phùng, khiến cả hai ngã lăn lộn xuống đất.

Kẻ vừa bị ném, chính là chủ nhiệm của dự án nghiên cứu suốt 10 năm qua, tên là Phổ. Tên này chiến lực cũng không quá tệ, vậy mà lại bị ném đi như một cái bịch bông vậy.

Trần Phùng cảnh giác nhìn lên trời, chỉ thấy một bóng người từ trên cao giáng xuống. Hai chân chạm đất cùng với một cây nặng. Trên cây nặng lại phấp phới lá cờ Đại Nam.

Nguyễn Hữu Dũng.

Trần Phùng nhếch miệng cười. Còn xa lạ gì nhau nữa. Chỉ là giờ phải đánh một trận sinh tử mà thôi.

Từ đằng xa, một kẻ đang dùng mười đầu ngón tay bám lấy từng vách tường, leo thoăn thoắt xuống như một con khỉ. Hắn là hắn cũng gia nhập chiến trường nơi này nhanh thôi.

Liêu Kha.

Giờ là hai đánh hai. Ngay khi vầng Huyết Nguyệt xuất hiện, toàn bộ Hải Thành xuất hiện những tiếng kêu gào. Người ta nhìn thấy từ trong các khe cửa sổ, từ những ống khói, vô vàn vô hạn những linh hồn bay lên, bị hút về vầng Huyết Nguyệt trên cao. Số lượng còn nhiều hơn Long Thành rất nhiều, nhìn mà ghê người.

Vũ Hải Hùng là một kẻ trong số đó. Hắn bỗng nhiên gục xuống, cả người giãy đành đạch như một con tôm. Miệng hắn sùi bọt, mắt hắn trợn ngược. Từ trên thân hắn, có thể thấy rõ một thứ gì đó đang bị hút đi, đang bị lôi ra một cách vô cùng thô bạo.

Kí ức.

Toàn bộ những kí ức từ trước tới nay, toàn bộ những học vấn hắn đã từng học qua, những lần giở trò hại người, những lần đi chơi cùng Thu Mai... cứ như vậy bị lôi qua đầu hắn một lượt, rồi biến mất. Nỗi đau mơ hồ này kèm với nỗi đau thể xác, như khiến Vũ Hải Hùng chịu tra tấn kinh hoàng, như một sự giằng xé trước khi chết.

Hắn đang chết dần. Bởi toàn bộ khí lực của hắn đều đang bị rút cạn cùng với kí ức. Hắn gầy sòm đi với tốc độ mắt thường cũng nhìn ra.

Trên toàn bộ Hải Thành, tất cả những ai từng chơi thuốc phiện, đều bị như vậy. Chơi ít thì bị ít, chơi nhiều thì bị nhiều. Nhưng tất cả đều không thoát khỏi sự thôn phệ tàn nhẫn của Huyết Nguyệt trên cao.

Đây chính là kế hoạch 200 năm của Vương Hiến Đế. Dựa vào sức mạnh của Tỳ Bà Cầm, tạo nên một Trần Pháp có khả năng hấp thu kí ức và học vấn của những kẻ bị hiến tế, qua đó tạo nên một Bình Nguyên Tri Thức mà không cần tới Đại Thư viện.

Bình Nguyên Tri Thức, xét cho cùng cũng chỉ là một tập hợp khổng lồ của các loại tri thức mà thôi.

Sau 200 năm, kế hoạch điên rồ ấy đã được hoàn thành, và nó còn điên rồ hơn hẳn những gì Vương Hiến Đế từng nghĩ ra, vì lần này số lượng người hiến tế nhiều tới mức khủng khiếp.

Hàng triệu, hàng chục triệu, thậm chí hàng trăm triệu người.

Chỉ riêng ở Hải Thành, lúc này đây, người ta mới nhận ra số người hút thuốc phiện đã nhiều tới mức giết mình. Và tất cả đều đang giãy đành đạch như ăn phải bả chó.

Một loại thuốc phiện có khả năng cho người ta thấy ảo cảnh về tri thức. Trên đời này ai chẳng mong muốn bản thân trở nên hùng mạnh? Nhưng cái giá cho thứ tri thức giả dối đó, chính là tri thức thật sự của bản thân mình.

- Anh Hùng! Anh Hùng!

Tiếng Linh lay gọi không ngừng. Bàn tay cô bé nắm lấy áo Hải Hùng mà gọi. Nhưng khi trong cơn giãy giụa, bàn tay hắt chạm lấy tay cô, chợt một luồng cảm giác kì lạ ập vào người Linh.

Toàn bộ những hư ảnh mà đã lâu rồi Linh không phải nhìn thấy nữa, chợt ủa về.

Cô nhìn thấy tất cả những gì mình từng biết, từng yêu quý, đều đang chìm vào bóng tối. Cô bé thấy Trần Thiên Anh. Cô bé thấy hắt ta đang đứng trước một cánh cửa. Phía sau cánh cửa ấy sẽ là bóng tối vô hạn, là ngưỡng cửa không thể trở về. Nhưng hắt đang bước vào. Cô cố gọi tên hắt, nhưng giọng của cô không phát ra nổi.

Đau đớn, sợ hãi, phẫn nộ. Những con Cú Chó. Những bóng hình mơ hồ. Những tầng Vô thức. Những dòng sông.

Cô bé như đang ngụp lặn giữa một dòng sông. Từng đợt sóng đánh tới tấp lên mặt Linh, làm cô bé sặc sụa.

Phía xa xa, là một bờ cát. Theo bản năng, cô bé cố bơi về phía bờ cát.

Chợt những bàn tay từ đâu xuất hiện, túm chặt lấy cô bé, và kéo ngược trở về.

Trong cơn vùng vẫy, Linh cố đưa tay vươn về phía đó. Cô nhìn thấy nơi đó, đứng một bóng người.

- Vănnnnn!!!

Cô bé hét lên. Vần giật mình quay đầu lại. Sau lưng nó vẫn toàn cát là cát. Và một vầng mặt trời đen.

Trước mặt cũng vậy.

Tiếng ai vừa văng vẳng gọi nó, mà nó không thể nhìn thấy.

Mà tại sao nó lại bị kéo trở về nơi này? Với bãi cát này?

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 379: Cánh Cổng

Buổi chiều hôm ấy, bà Phương về nhà trong tâm trạng tuyệt vọng.

Bà đã quá sai lầm, quá ngu xuẩn.

Chỉ vì quá mong muốn kiếm tiền cho thằng Thiên Anh đi học, bà đã làm mất hoàn toàn số tiền nó kiếm được, lại còn cầm cả sổ đỏ của gia đình đi cầm cố.

Bà đã bị hai kẻ ác ôn lừa liên tiếp.

Đầu óc bà thực sự trống rỗng.

Bà cảm thấy cuộc sống này chẳng còn lại gì.

Bà có lỗi với thằng Thiên Anh. Chiều tối hôm đó, khi Trần Thái say xỉn trở về nhà như mọi khi, lão thấy một thứ gì treo tòng teng trước mặt mình.

Đó là vợ lão. Trần Thái không biết đã tỉnh cơn say từ bao giờ.

Hay lão vẫn đang say.

Đã mấy tiếng đồng hồ, lão đứng đó, trân trân nhìn xác chết đã lạnh ngắt vẫn treo tòng teng.

Bà ta đã chết từ bao giờ. Còn lão chẳng thể nào di chuyển nổi một phân để hạ bà xuống.

Lão cứ đứng chết lặng ở đó. Trần Thiên Anh chạy về tới nhà. Hắn đứng trước cánh cổng sắt hoen rỉ quen thuộc. Mười bảy năm trời, hắn phải gắn bó với cánh cổng xấu xí này. Cánh cổng của sự nghèo túng, đốn hèn, và đày đọa.

Lần cuối cùng rồi.

Lần cuối cùng ta bước qua cánh cổng này. Và rồi cả gia đình ta sẽ có một tương lai tốt đẹp hơn.

Đó cũng là lúc, trong mơ hồ xa xăm, hay trong một linh cảm mờ mịt nào đó, có tiếng người gọi hắn.

Đừng bước qua cánh cổng này, nếu không đời hắn sẽ mãi mãi không thể quay lại.

Nhưng đó chỉ là một thứ linh cảm huyền hoặc. Sự háo hức của Thiên Anh ngập lấp tức dập tắt nó.

Hắn mở cổng.

- Bố, mẹ! Mình đi thôi! Mình cùng rời khỏi đây nào! Đó cũng là lúc, hắn nhìn thấy cảnh tượng mà cả đời hắn không thể nào quên.- Thiên... Thiên Anh...

Trần Thái lúc này mới như sức tỉnh. Lão động đậy. Lão khó nhọc quay người. Lão không biết phải đối diện với đứa con trai của mình như thế nào. Ánh mắt của lão chất chứa đầy sự đau khổ của một người bố tồi tệ.

Khó khăn lắm hắn mới đưa đôi mắt của mình lên nhìn con trai.

Thì thứ hắn nhìn thấy, không còn là con trai mình nữa.

Mà là một con quái vật đang chìm trong phần nộ và đau đớn.

Thứ tiếp theo Trần Thịnh cảm thấy, chỉ là một nắm tay dấm vào bụng hăn. Một khối thịt 116kg.

Cảm giác thật quen thuộc.

Giống hệt như cái bao cát mà hăn vẫn tập.

Cứ như thế, hăn đã luyện tập cú dấm này bấy lâu nay, chỉ vì khoảnh khắc này.

Nhưng không hề sáng khoái như hăn vẫn từng nghĩ, mà chỉ có sự đau đớn.

Người cha đã đẻ ra hăn, và biến hăn thành như ngày hôm nay. Hăn cảm nhận rõ ràng khoảnh khắc từng nội tạng trong người ông ta bị Quyền Áp đánh nát nát, xương cốt gãy vụn.

Ông ta xoáy tròn trên không trung, rồi ngã xuống như một cái bịch thịt.

Ông ta cố gắng trườn tới, cố vươn tay chạm tới mẹ hăn.

Phập!

Hăn giơ chân giẫm nát bàn tay ấy.

- Đừng động vào mẹ tôi.

Hăn lạnh lùng nhìn con người trợn tròn mắt mà chết đi ấy, không một chút cảm xúc.

Hăn đưa tay đỡ lấy mẹ. Thân thể bà lạnh ngắt. Gương mặt bà đã già nua quá nhiều so với những gì hăn vẫn nhớ về bà.

Từ lúc nào, mẹ đã già như vậy?

Thiên Anh vẫn thường xuyên gặp bà, nhưng hình ảnh về bà mà hấn lưu lại, luôn dừng ở nhiều năm trước, khi bà vẫn còn xinh đẹp, và rạng rỡ.

Khoảnh khắc này, hấn mới bàng hoàng nhận ra những năm tháng qua, mình đã để lỡ mất điều gì. Một cảm giác đau đớn và hụt hẫng, mà không biết làm sao để xoa dịu.

Một mảnh giấy rơi khỏi túi áo bà.

Giấy chứng nhận đầu tư của Hắc Long.

Thiên Anh còn lạ gì mẫu giấy này. Hấn làm việc cho Hắc Long đã bao lâu nay.

Hắc Long. Phan Thành. Trần Thịnh. Giờ thì hai kẻ đó rủ nhau đi trốn. Và Trần Thịnh đã bảo hấn về đón bố mẹ đi cùng.

Hấn nhận ra mình đã ngu xuẩn tới mức nào. Đã bao năm nay, nếu Trần Thịnh quan tâm tới gia đình hấn, tại sao còn phải chờ đợi tới bây giờ?

Tên khốn nạn Trần Thịnh chưa bao giờ coi gia đình hấn là máu mủ. Hấn và Phan Thành dàn xếp toàn bộ vụ việc này, chỉ như một trò cười nhạt cuối cùng để khinh bỉ Trần Thiên Anh. Hai kẻ đó rồi sẽ bỏ trốn khỏi nơi đây, vui vẻ, giàu sang và hạnh phúc.

Còn những người khốn khổ như mẹ hấn, chỉ có thể chết trong khốn khổ.

Giây phút này, Thiên Anh đã bước một bước cuối cùng qua ngưỡng cửa.

Ngưỡng cửa phân tách giữa cuộc sống bình thường mà hấn từng mơ ước, để bước vào con đường đầy bóng tối mịt mù.

Tiếng gọi của Trần Phương Linh lại vang lên nơi xa thẳm, nhưng nó bị nuốt chửng mất, bởi bóng hình chắn trước cánh cửa này.

Bóng hình cô Vân, nay đã bị giòi bọ phân rã hết, chỉ còn bộ xương khô, với đôi mắt trắng đục vẫn còn giương lên nhìn hắn. Bóng hình ma quái ấy giương hai cánh tay ra mời gọi hắn bước vào.

Đó không phải là cô Vân. Đó là bóng hình của Thần Chết, bóng hình của sự nhẫn tâm và điên dại, là sứ giả dẫn hắn vào con đường giết chóc.

Lần đầu tiên, và cũng là lần cuối cùng, hắn đủ sức để vung nắm đấm đâm nát ảo ảnh ma quái ấy, và bước qua.

Trần Thiên Anh bước từng bước qua cánh cửa nhà, qua lối đi nhỏ. Hắn mở cánh cổng sắt đã rỉ. Hắn đóng nó lại.

Lần này đúng là lần cuối cùng. Vì hắn sẽ không bao giờ trở về nơi đây nữa. Phan Văn Dũng phải cố gắng lắm mới thoát khỏi vòng vây của lũ quái vật. Hắn tỉnh dậy sớm hơn tên Hắc Y kia một chút, nên khi tên đó vừa tỉnh, đã bị Phan Văn Dũng tung đòn ám toán.

“Thằng chó Văn chơi ác thật!”

Hắn lại không kìm được thói quen chửi thề. Nói gì thì nói, hắn đã âm thầm bảo vệ thằng nhóc bao lâu nay rồi, nay lại bị nó đánh cho một cú chí mạng như vậy.

Hắn tiếp tục lầm bầm.

Dòng dõi Đế vương, đứa nào đứa nấy đều ích kỉ, chỉ quan tâm tới mục đích của bản thân mà thôi.

Thằng nhóc đó không biết, nó còn toàn mạng tới bây giờ, là do Vương tộc bảo vệ hay sao? Còn dám mở miệng nói không theo phe nào.

Đồ vô ơn.

Phan Văn Dũng không hơi đâu lo chuyện thăng nhóc nữa, dù sao cũng không phải nhiệm vụ của hắn.

Hắn cần đảm bảo an toàn cho Trần Thịnh.

Mà tên này loáng một cái đã đi đâu không thấy.

Lúc này, chợt bộ đàm réo vang.

Là Vũ Minh Kiệt.

- Âm Hành Quân, không cần biết là bọn mi theo lệnh ai, mau mau tới thủ hộ Tòa án thành phố! Nơi đó mới là điểm trọng yếu!

Giọng Vũ Minh Kiệt oang oang. Phan Văn Dũng nheo mắt nhìn hướng đi lúc nãy của Trần Thịnh. Cũng là hướng về tòa án.

Vậy thì chạy tới đó thôi. Trần Thiên Anh guồng chân chạy.

Hắn chạy hết tốc lực.

Mỗi lần có chuyện phải suy nghĩ, hắn lại chạy. Vì chạy là lúc duy nhất để hắn được là chính mình.

Nhưng lần này, hắn chạy là để không phải suy nghĩ gì cả.

Hắn muốn xóa hết những đau đớn trong lòng. Hắn đốt cháy nó bằng một loại sát tâm.

Hắn phải giết hết.

Giết Phan Thành.

Giết Trần Thịnh.

Giết Phạm Viết Phương.

Và đưa Linh rời khỏi nơi đây.

Mưa bắt đầu trở nên nặng hạt.

Và chỉ trong vài giây, cơn mưa ào ào trút xuống Hải Thành.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 380: Thung Lũng Sa Li Khan

Vẫn là biển cát đỏ. Và mặt trời đen. Bầu trời đầy sao.

Vẫn lang thang bước từng bước trên nền cát.

Nó nhớ tới những ngày còn tập chạy trên bờ biển, nhớ về những suy luận của nó với cát và lực.

Vì nó lớn lên bên một bãi biển, nên bãi cát có phần nào quen thuộc với nó. Cứ như thế, có một bãi cát vẫn luôn tồn tại ở đó, mà nó chưa nhận ra mà thôi. Một bãi cát mênh mông bạt ngàn, chẳng có chút cỏ cây, chẳng có sự sống. Chôn vùi dưới đó có thể là những bí mật nào?

Nó cứ thế bước đi. Nó đã quên mình đến từ đâu, và đang đi về đâu. Nó không nhớ mình có việc gì cần làm. Nó cứ thế lơ đãng bước từng bước một, cho tới khi mệt nhoài.

Nó để ý thấy từng dấu chân mà nó đã giẫm lên nền cát, chúng vẫn còn đó, như thể sẽ mãi mãi còn đó.

Con đường mà ta đã đi, chẳng có cách nào xóa được. Chúng ta có đủ mọi phương hướng để lựa chọn từ nơi ta đang đứng. Quay đầu trở lại cũng là một lựa chọn, nhưng điều đó không bao giờ đồng nghĩa với việc đảo ngược thời gian. Ta không thể nào trở về ta như lúc ban đầu.

Văn chợt nhớ mình từng có một nơi bắt đầu. Một nơi nào đó có một bãi cát rộng lớn, và sóng vỗ rì rào. Đã nhiều lần nó nằm mơ được trở về nơi ấy, không phải với tư cách là nó bây giờ, mà là đảo ngược thời gian để trở

về những ngày thơ ấu. Nó có cảm giác, khi mình rời khỏi nơi đó, và bắt đầu bước những bước chân về phía trước, nó sẽ vĩnh viễn mất đi rất nhiều điều phía sau.

Văn mới 12 tuổi. Nó giống hệt như bãi cát này, không có bất kì tí vết. Nó trong sáng, ngây thơ, và thật thà. Nó ham muốn lấp đầy tâm trí ngây thơ của mình với vô vàn những tri thức mới lạ, nhưng đồng thời, nó cũng tiếp nhận luôn bất cứ thứ gì mà thế giới người lớn ném cho nó.

Hoàng Bích Thanh ném cho nó quan niệm về đạo đức.

Vương Vũ Hoàn ném cho nó sự khao khát với tri thức.

Trần Thiên Anh thì bơm vào đầu nó tầm quan trọng của việc nỗ lực.

Chú bán tò he nói với nó về số mệnh.

Vương Minh Quang lại nhồi vào đầu nó quan niệm về một Cường giả.

Hà Chí Thương lại nói cho nó nghe về Thiên Mệnh.

Và vân vân.

Văn đang tuổi lớn. Nó chỉ là một tờ giấy trắng. Việc của nó là mở mắt ra và ngắm nhìn thế giới xung quanh. Hàng đống những quan điểm, những tư tưởng, những cảm xúc, những mối quan hệ, những tri thức... làm nó mệt mỏi. Người ta nghĩ rằng nó là một miếng bọt biển và nhồi nhét bao nhiêu cũng được. Người ta mong nó càng sớm trưởng thành càng tốt. Người ta hi vọng đào tạo ra nó trở thành một bản sao của người ta...

Ai cũng có một tham vọng như vậy, dù họ có muốn thừa nhận hay không.

Chỉ có bãi cát này mới là nơi Văn cảm thấy thanh thản. Nó như được trở lại ngôi nhà thời thơ bé. Nó chưa bao giờ muốn chuyển đi. Nó chỉ muốn

sống mãi ở nơi đó, trong căn phòng nhỏ với những tối học bài, với những mùa hè oi ả nơi Hải Thành. Người ta ép nó rời đi, hứa hẹn với nó một cuộc sống khang trang hơn, tiện nghi hơn, và sung sướng hơn. Rồi sau này, người ta sẽ lại ép buộc, lại dụ dỗ nó đi xa hơn nữa, rời khỏi thành phố này, khám phá Đế quốc này, rồi khám phá toàn thế giới.

Trong thâm tâm, nó cảm thấy rồi nó sẽ đáp lại tiếng gọi ấy, để bước ra ngoài, để mở rộng tầm mắt của mình mà ngắm nhìn thế giới.

Nhưng không có nghĩa là lúc này đây, nó không được quyền cảm thấy thanh thản.

Chỉ có nó, với biển cát mênh mông, và được tự do với những suy nghĩ mông lung của mình.

Cứ đi, cứ đi. Thấy mệt thì lại nghỉ. Chẳng cần xin phép ai. Chẳng cần để ý tới ai. Văn nằm xuống. Bụng nó trồi lên sụt xuống theo từng nhịp thở. Nó ngắm trời sao. Nó ngủ một giấc lúc nào không hay. Giấc ngủ chẳng biết kéo dài bao lâu, chỉ biết khi tỉnh dậy, đã có một bóng lưng ngồi không xa nơi chỗ nó nằm. Bóng lưng ấy mặc một chiếc áo choàng rách rưới, ngồi lơ lửng giữa biển cát.

Văn tò mò bước tới. Nó vòng lên phía trước để quan sát.

Một người đàn ông. Bụi bặm, khắc khổ. Nhưng đôi mắt rất sáng. Từ ông ta tỏa ra rất nhiều loại cảm giác mà Văn không thể nào phân định hết. Một Triết gia, một chiến binh, một vị vương giả, một kẻ phiêu bạt, hay chỉ là một con người từng trải?

Ông ta nhìn nó, với một ánh nhìn không rõ thái độ. Chỉ như nhìn một sự vật, với toàn bộ nhận thức khách quan về sự vật đó, chứ không phải như nhìn một con người với những đánh giá, phán xét và cảm xúc đan xen.

Ánh nhìn này ngay lập tức khiến Văn hiếu kì. Trong tức khắc, nó cũng dẹp bỏ mọi phỏng đoán về con người trước mặt. Nó bất giác nhìn ông ta bằng ánh nhìn y hệt: nhìn người đối diện như họ vốn thế.

Hai người nhìn nhau, thật lâu, thật lâu. Chẳng nói một câu nào.

Không ai hỏi ai người kia là ai, không có bất kì một thông điệp nào cần được trao đổi.

Chỉ tới khi người đàn ông ấy cất tiếng nói.

“Ta đợi người ở thung lũng Sa Li Khan” Với sức của Trần Phùng và Phổ, đánh chắc chắn không lại hai tên Đại tướng. Không phải vì Trần Phùng kém gì hai tên kia, mà vì tên Phổ này kéo tụt hẳn xuống.

Bạch Y Hội, chỉ là một lũ dài lưng tốn vải, tối ngày làm nghiên cứu, sao đánh nổi thực chiến?

Trong khi đó, Nguyễn Hữu Dũng với Liêu Kha là ai? Là hai kẻ đã xông pha trận mạc qua hàng trăm nghìn cuộc chiến. Bọn chúng không chỉ có học vấn trong đầu, chúng còn biết cách để sống sót, để tiêu diệt đối phương. Từng thành tựu của chúng đều là khắc nên bằng máu của hàng vạn tử sĩ ngoài sa trường.

Đánh thế mớ nào lại?

Trần Phùng vừa phải chiến đấu với đối thủ, vừa phải lo bảo vệ tính mạng cho Phổ, vừa bắn khoản tự hỏi một câu hỏi vô cùng đích đáng.

Đánh thế mớ nào lại?

Ước gì có lão Thụy ở đây.

Trong số lũ một sách Bạch Y Hội, chỉ có lão Thụy là có chiến lược khiến người ta kính nể.

Mà theo kế hoạch, thì bây giờ lão Thụy phải hành động rồi mới đúng.

- Phổ, người nghiêm túc một chút được không?

Trần Phùng sốt ruột quát. Dù tên Phổ này không biết đánh đấm gì, thì cũng có một đồng hàng nghiên cứu kia mà. Bung hết chúng nó ra cũng cầu được thêm một đồng thời gian.

- Khà khà khà. Cứ bình tĩnh. Ta đang đợi hàng từ thung lũng Sa Li Khan gửi tới.

Đúng lúc này, Nguyễn Hữu Dũng đã từ trên trời đánh xuống. Bộ độc chiêu Hải Vương Thủy Áp của ông ta luôn tạo ra khí thể bài sơn đảo hải, chủ yếu do áp lực không khí bị nén lại, khiến đối phương chưa cần giao tranh cũng đã bị chịu một loại áp lực tâm lý, giống như đang bị nhấn chìm dưới đáy biển sâu.

Trần Phùng gồng người trước dư chấn từ cú công kích này, hăn bị đánh lui 7 bước về phía sau.

Bám sát đúng 7 bước lùi này của hăn, lại là 7 bước chạy của Liêu Kha.

Không cầu kì hoa mỹ, chỉ đơn giản là tốc độ, sức mạnh, và sự hoang dã. Liêu Kha là bậc thầy của Phóng thú, nhưng hăn không phóng theo bất kì một loài Hung thú nào, mà hăn phóng theo con người.

Con người, nhưng ở trạng thái hoang dã nhất, điên cuồng nhất, và đáng sợ nhất.

Bốp!!

Trần Phùng lại bị đánh bay. Nãy giờ hăn đang cố cầm cự, nhưng một đánh hai thì quá sức của hăn.

- Lên!!

Nguyễn Hữu Dũng hô lớn. Chẳng cần biết Hắc Y Hội có kế hoạch gì, trước mắt cứ đập chết Trần Phùng là đỡ đi rất nhiều rắc rối.

Liêu Kha cũng đã lấy đà vỗ tới.

Reng!!

Đúng lúc này, Nguyễn Hữu Dũng lại méo miệng. Nước sôi lửa bỏng thế này, lại có điện thoại kêu. Lại còn là số khẩn.

Mắt nhìn thấy Liêu Kha đang đè Trần Phùng ra đánh, Nguyễn Hữu Dũng cũng thả lỏng một chút, lấy điện thoại ra xem.

Danh bạ không ghi tên, chỉ ghi một dòng chữ “thung lũng Sa Li Khan”. Tin nhắn vồn vện một câu.

“Bị thất thoát mấy lô hàng, ông với Liêu Kha nhớ cẩn thận. He he”.

Đúng lúc này, từ trên trời cao, một quả tên lửa cỡ bự chẳng biết từ đâu lao xuống

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 381: Thung Lũng Sa Li Khan (Phần 2)

Thung lũng Sa Li Khan, nằm ở mũi đất cực Nam của Đại Nam Đế quốc, thuộc Khu vực Kinh tế thứ 12. Hải Thành thuộc khu vực Kinh tế thứ 7, nằm ở vùng vịnh phía Đông của Đế quốc.

Cùng là hạt nhân của một Khu vực Kinh tế, nhưng Hải Thành lại chẳng thể nào so bì nổi với Thung lũng Sa Li Khan.

Vì Sa Li Khan luôn được ví như Kinh đô thứ 2 của Đại Nam.

Kinh đô Long Thành nằm ở trung tâm Đế quốc, nơi có dòng Nam sông Mẫu Hà chảy qua, không chỉ có địa thế hoàn mỹ, giao thương thuận lợi, còn là nơi Vương tộc 3 ngàn năm trị vì, ẩn chứa vô vàn những bí mật cổ xưa. Từ trước tới giờ, Long Thành luôn là trung tâm Văn hóa Chính trị Xã hội không thể bàn cãi.

Còn Thung lũng Sa Li Khan, nằm ở cực Nam của Đế quốc, lại là mũi nhọn Công nghệ cho không chỉ Đế quốc, mà còn là cả đại lục.

Mỗi ngày ở nơi đây, hàng ngàn công ty bắt đầu khởi nghiệp, cũng có hàng ngàn công ty tuyên bố phá sản. Cạnh tranh khốc liệt tới kinh hoàng. Tất cả chỉ có một chỉ tiêu: Đi lên, đi lên và đi lên.

Nếu Đại Nam đã là quốc gia có Công nghệ hàng đầu thế giới, thì Thung lũng Sa Li Khan còn đi trước phần còn lại của Đại Nam tới 50 năm.

Nơi đây, vô vàn những Sáng Chế gia kiệt xuất và điên rồ tìm tới, như không phải tìm kiếm việc làm, mà càng giống hành hương về miền đất

thánh. Nơi đây mọi ý tưởng điên cuồng nhất đều có thể biến thành sự thật.

Người ta gặp gỡ, trao đổi hăng say, rồi ửng nhau là ngay hôm sau mở công ty khởi nghiệp. Ông sáng chế, tôi bán hàng. Hôm sau nữa, mặt hàng của ta hứa hẹn, ta lại bán nó cho những ông lớn. Hoặc giả, ta phá sản, tôi lại tìm một phương án khởi nghiệp khác, hoặc lại làm nhân viên cho một kẻ khởi nghiệp khác. Một môi trường gần như cởi mở tuyệt đối, kích thích mọi đột phá về Công nghệ, đồng thời cũng khiến Sàn giao dịch Sa Li Khan ngày nào cũng đông vui nhộn nhịp như một cái chợ.

Vì tính đặc thù của Thung lũng Sa Li Khan, Đại Nam luôn cực kì chú trọng với mối quan hệ hai bên. Đây là một điểm nhạy cảm bậc nhất mà các đời Đế vương cần phải để ý.

Một trong 3 trung tâm lớn của Sa Li Khan, cũng chính là nơi đóng quân của Binh chủng Hậu cần, chỉ huy bởi một vị Đại Tướng. Vương Thụy An. Bác họ của Vương Vũ Hoàn.

Binh chủng Hậu cần nghe thì có vẻ không oai, nhưng thực tế, bọn họ là nòng cốt của Bộ Quốc phòng Đại Nam. Vì họ chính là đơn vị nghiên cứu, triển khai, áp dụng Công nghệ cao trong Chiến tranh.

Mọi thành tựu cao nhất, đều phải được áp dụng vào Quốc phòng đầu tiên. Đó là điều bắt buộc ở mọi quốc gia.

Mà để đảm bảo được điều này, Binh chủng Hậu cần cũng cần duy trì một mối quan hệ khá là vi diệu với phần còn lại của Thung lũng Sa Li Khan.

Trong số các ông lớn có sức ảnh hưởng tại Sa Li Khan, thì 4/10 là thuộc về Vương Triều Kiến Nghiệp, hoặc tỏ rõ thái độ là đồng minh thân thiết. 3/10 là những doanh nhân sẵn sàng hợp tác bình đẳng và vui vẻ. 3/10 còn lại, là khinh nhờn Vương tộc ra mặt.

Đây chính là điều khiến Vương tộc đau đầu. Thung lũng Sa Li Khan có đặc trưng của riêng nó, một thị trường không phải tự do hoàn toàn, nhưng có đủ độ cạnh tranh để thúc đẩy nó không ngừng phát triển. Vương tộc không thể nào can thiệp hoàn toàn vào thị trường ấy. Họ chỉ có thể cố gắng nâng tầm ảnh hưởng của mình lên, từng chút từng chút một. Nhưng hiện tượng hàng Công nghệ cao, mà đáng sợ nhất là vũ khí chiến tranh hiện đại bị tuồn ra ngoài, bị bán cho các bên thứ 3 như Bắc Hà, Cận Tây, hay các tổ chức khủng bố khác, thì Vương tộc có cố hết sức cũng không thể ngăn cản. Lần này đây, Vương Thụy An còn tốt bụng báo cho Nguyễn Hữu Dũng với Liêu Kha một tiếng, cũng đã là quá mức cảm động. Mà cảm động thì cảm động, chứ kết quả thì chẳng khác quái gì. Một quả tên lửa đã từ trên trời bắn xuống.

Nguyễn Hữu Dũng và Liêu Kha đều chẳng phải gà mờ. Cả hai người thấy mùi nguy hiểm là chạy nhanh hơn bất kì ai. Quả tên lửa cứ thế đâm thẳng xuống núi Minh Nguyệt, nhưng không hề phát nổ. Thân nó mở ra, trong đó lộ ra rất nhiều những linh kiện và vũ khí.

- Là hàng tiếp tế! Liêu Kha, người làm ăn cái kiểu gì thế?

Nguyễn Hữu Dũng lớn tiếng trách móc. Gọi Liêu Kha về Long Thành, chẳng phải là để hăn dùng chuyên môn Du kích của mình, đi phá hết những kẻ phản bội hay sao? Chẳng phải là để ngăn cái tình trạng kẻ phản bội tuồn hàng cho địch hay sao? Giờ thì đúng như những gì bọn họ e ngại.

- Móa! Là Thung lũng Sa Li Khan, ta quản làm sao được?!

Liêu Kha thấy mình oan ức tày trời. Trần gia nổi tiếng có những khu Công nghiệp lớn, với trình độ chế tạo thuộc loại khá. Bọn chúng có những mối quan hệ ngầm với Thung lũng Sa Li Khan cũng chẳng phải chuyện gì bất ngờ. Nhưng biết thì biết vậy, còn phá vỡ mối quan hệ này, là quá sức đối với hăn.

Chưa kể, chẳng cần quan hệ thân thiết gì, chỉ cần mượn tay Trần gia phế được Vương tộc, ối kẻ ở Sa Li Khan cũng mừng hóm đi được ấy chứ.

Nguyễn Hữu Dũng cũng chỉ tiện miệng trách vậy mà thôi. Hẳn biết sớm muộn gì chuyện này cũng sẽ xảy ra. Được cái, trong cái rủi cũng có cái may. Nếu Vương tộc sống sót qua chuyện lần này, họ sẽ càng có lý do đồng đặc hơn mà trả đũa Sa Li Khan, cụ thể như siết chặt quyền kiểm soát nơi đó lại.

Nhưng đó vẫn là chuyện sau này.

Vì Trần Phùng sau khi nhận được gói hàng tiếp tế này, đã trang bị lên người cả một bộ giáp tối tân, không khác gì một con robot hạng nặng.

- Hay rồi, một thằng chuyên phát điện, được trang bị một con robot cần rất nhiều điện. Sao mà trùng hợp vậy chứ?

Liêu Kha còn cố mĩa mai một câu.

Nguyễn Hữu Dũng chẳng thể nào cười nổi.

Cả hai đều biết, tình thế hiện nay ngặt nghèo tới mức nào.

- Sau vụ này, phải tới phá banh nhà lão Thụy An ra mới được!

Có chút nản, nhưng họ đều là quân nhân chuyên nghiệp, vào sinh ra tử cũng đã nhiều. Chỉ một địch thủ khó nhằn, cũng chưa đến mức khiến họ dừng bước.

Cả hai đã bắt đầu triển khai chiến đấu, bắt đầu bằng việc không gọi nhau oang oang nữa, mà sử dụng tới Truyền Âm.

“Liêu, lén lút ra đằng sau, vặn cổ chết thằng Bạch Y đó đi! Không ai biết ở phía sau nó sẽ lại gây ra trò gì đâu!”

“Biết rồi! Còn người?”

“Ta sẽ cầm chân thằng Trần Phùng một chút. Lôi Thần Giáng Thế còn có tác dụng bao lâu nhỉ? Hai mươi phút chẳng?”

“Người vẫn đại khái như trước. Là 18 phút 32 giây, nhưng như vậy vẫn là quá sức với người!”

“Vật cổ chết thằng Phổ, rồi hai ta úp sọt thằng Phùng!”

“Hợp lý hơn rồi đó!”

Vừa trao đổi, cả hai vẫn không ngừng làm những gì cần phải làm.

Rầm!! Rầm!! Rầm!!

Một rừng cây rậm rạp đã mọc lên trên đỉnh núi Minh Nguyệt vốn xác xơ. Trong rừng cây ấy, Liêu Kha thoát ẩn thoát hiện tìm kiếm con mồi của mình. Phổ.

Ai dè tên này trốn chạy cũng nhanh như chuột. Chẳng mấy chốc đã không thấy tung tích.

Liêu Kha giật mình. Hẳn vốn là bậc thầy về truy đuổi, vậy mà lại bị qua mặt như vậy.

Mới 30 giây qua đi, hẳn đã nghe thấy tiếng Truyền Âm hốt hải của Nguyễn Hữu Dũng.

“Cứu! Cứu! Cứu! Quay lại đây giúp ta! Đánh không lại!”

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 382: Con Sói

Hàng của Sa Li Khan có khác, chẳng phải chuyện đùa.

Nguyễn Hữu Dũng có thể vỗ ngực xưng là Cường giả hạng A tại Đại Nam Đế quốc, cũng cầm cự không nổi một Trần Phùng trong trạng thái Lôi Thần Giáng Thế, kết hợp với công nghệ tối tân của Sa Li Khan.

Hải Vương Thủy Áp của Nguyễn Hữu Dũng, vốn không chỉ là sức mạnh hay áp lực. Lấy cảm hứng từ những kiến thức đào tạo Hải quân, mài giũa qua độ hiểu biết với biển cả và những năm tháng chiến trường, Hải Vương Thủy Áp Thặng Ba Chương là thành tựu mà hẳn có thể cao ngạo cả đời. Nó có đầy đủ tiềm năng để sánh ngang với 8 quyển sách của Vương Thái Tổ.

Dù bản thân Nguyễn Hữu Dũng chưa phát huy hết tiềm năng của môn kỹ thuật này, hẳn vẫn rất tự tin vào nó.

Điều chỉnh áp suất của mọi loại chất khí, lỏng, điều khiển mọi dòng chảy, lan truyền, tích tụ, cường hóa. Giống như biển cả, lúc tĩnh lúc động, lúc cuồng bạo khi hiền hòa.

Nguyễn Hữu Dũng vẫn ước ao, giá có một truyền nhân đích thực nào xuất hiện, hoàn thiện nó, và đem môn kỹ thuật này lên tới đỉnh cao.

Thằng Vũ Minh Kiệt thì vô vọng rồi. Thằng đó chỉ bằng nhặng và làm trò ngu xuẩn là giỏi.- Ờ hơ hơ.... Hắt xì!!

- Thiếu tướng, sao thế?

- Không sao. Chắc có ai nhớ nhung anh mà thôi. Chúng bay dọn dẹp phía này đi, anh phải đi trước đây.

- Anh đi đâu?

- Đột phá thẳng tới Tòa án. Chúng mày vương vís chân anh bỏ mẹ! Lần này nhất quyết không để thằng Thế Sơn tranh công trạng nữa!

Vũ Minh Kiệt nói xong, đã phá vòng vây vượt thẳng lên phía trước.

Thuộc hạ của hắn cũng ngán ngấm thở dài. Bao tuổi rồi mà 2 ông tướng còn trẻ con như vậy. Liêu Kha tức tốc trở về trợ thủ cho Nguyễn Hữu Dũng. 2 người cũng đã vào sinh ra tử cùng nhau, càng đạt tới địa vị ngày nay, nào còn chút gì cạnh tranh và so đo nữa. Họ vừa là chiến hữu, vừa là người thủ hộ của Đại Nam. Giang sơn Đại Nam vững bền qua 3 nghìn năm, thì quân đội của nó không thể nào tầm thường được.

Tôn chỉ của Đại Nam vô cùng rõ ràng.

“Chiến thẳng là chiến thuật tối thượng”.

Không giành được chiến thẳng, thì chiến thuật cao siêu tới đâu cũng là vô nghĩa.

Hay nói ngược lại, để giành được chiến thẳng, không được phép bỏ qua bất kì thủ đoạn nào.

Tranh thủ từng cơ hội nhỏ nhoi nhất để giành lấy chiến thẳng!

Đó chính là lý do mà Liêu Kha và Nguyễn Hữu Dũng, vốn là những kẻ đơn đấu vô cùng mạnh mẽ, nhưng phối hợp tác chiến còn mạnh hơn gấp bội.

Đây chính là điều mà 2 ông tướng con kia chưa thể nào đạt tới, bỏ qua cái tôi cá nhân để đạt được sức mạnh tập thể. 2 thằng đó vẫn chỉ là 2 đứa

trẻ có chiến lực mạnh mẽ mà thôi. Cái ngày chúng nó biết phối hợp với nhau, thì cũng là lúc vũ đài thế giới phải nhường lại cho bọn chúng.

Còn bây giờ, 2 ông già vẫn phải còng lưng gồng gánh.

Thiên Thủy Áp!

Hai bàn tay Nguyễn Hữu Dũng úp xuống, dùng toàn bộ khí lực đè xuống một cái. Lập tức, toàn bộ không khí bên trên Trần Phùng nén lại, và ép xuống, với sức ép không khác gì 500m biển sâu.

Đôi chân con robot khuyu xuống.

Liêu Kha chẳng biết từ đâu đã nhảy lên trên đầu nó, bắt chấp áp lực từ Thiên Thủy Áp, hai bàn tay chụm lại, đập thẳng xuống.

Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!

Lớp vỏ của con robot bị đập lõm xuống, nhưng không mấy ảnh hưởng.

Rầm!!

Hai cánh tay con robot đã giơ lên, nhắm thẳng vào Liêu Kha vỗ 1 cái. Liêu Kha đã nhanh chóng né đi.

Cùng lúc đó, dưới nách con robot, Nguyễn Hữu Dũng lại xuất hiện.

Hải Vương Thủy Áp Thặng Ba Chương!

Một chương mang theo áp suất đánh thẳng vào dưới nách.

Dù là người hay robot, phần nách luôn là phần dễ tổn thương nhất.

Choang!!

Trần Phùng cùng con robot bị đánh bay đi, khớp tay cũng bị đánh hư hại.

Liêu Kha cũng đã lao theo. Hắn bám chặt lên người con robot, như một con thú hung ác, khi cả người cả máy còn chưa chạm đất, đã không ngừng giáng những nắm đấm của mình xuống.

Bang!! Bang!! Bang!!

Từng tiếng đập nghe thấu tới tận óc.

Con robot của Trần Phùng bị hư hại không ít. Nhưng phải lần nữa khen cho hàng của Sa Li Khan. Độ bền quá hoàn hảo.

Lớp vỏ bên ngoài bị đánh nát, vẫn còn 3 lớp chống chịu bên trong. Kết cấu và hoạt động của nó vẫn được đảm bảo.

Từ sau lưng Trần Phùng, 2 bộ súng máy xuất hiện. Hai cánh tay của hắn biến thành 2 bộ phóng tên lửa. Và giữa ngực hắn xuất hiện 1 khẩu laser.

Liêu Kha hốt hoảng nhảy khỏi người Trần Phùng, lao nhanh xuống đất.

Pằng pằng pằng pằng! Chiu chiu chiu! Uỳnh Uỳnh!!!

Bom đạn bắn tung tóe khắp 4 phương. Liêu Kha bị bom đạn dí ngay sát đất, cuống cuồng trốn tránh. Cũng nhờ tốc độ và bản năng bất khả tư nghị của hắn, mà hắn tránh né vô cùng hiệu quả. Đạn cứ bay san sát người hắn.

- Sao lại chạy như vịt rồi?

Nguyễn Hữu Dũng làu bàu. Hắn đang định lao lên tương trợ, thì từ gốc cây sau lưng, bỗng chui ra một tên áo trắng, khóa chặt lấy người hắn. Là Phổ.

- Các vị chớ nóng vội. Nhìn xem, thành tựu 200 năm của chúng tôi sắp sửa xuất thế rồi. Mưa càng ngày càng lớn. Bão tố mịt mù.

Quang quần quai bởi linh hồn mình đang bị rút đi, từng chút từng chút một.

Cầm Dạ Nguyệt khinh khinh nhìn hắn, vẻ mặt vừa như hài lòng, vừa như đang cố nhịn cười.

Tới khi cảm thấy đã trả đũa hắn chán chê, cô mới ngồi xuống, khẽ khàng đặt một bàn tay lên ngực hắn.

Một tiếng đàn như có như không vang vọng khắp tâm trí Quang. Hắn cảm thấy tâm hồn mình như được xoa dịu.

Bài hát này, như một lời ru. Có lẽ vậy.

Quang có biết lời ru là thế nào đâu. Vì từ nhỏ Vương Tuyết Trinh chẳng bao giờ ru hắn ngủ.

Thật buồn cười, người đầu tiên hát ru cho hắn nghe, lại là Cầm Dạ Nguyệt, là kẻ mà hắn luôn truy lùng.

Tâm linh hắn bình thản trở lại. Không còn lực hút ghê gớm từ vòng Nguyệt chết tiệt trên cao nữa.

Nhưng... hắn vẫn bị điểm huyết nằm quay đơ một góc.

Chẳng biết từ đâu, một bóng người cứ thế xuất hiện bên cạnh Cầm Dạ Nguyệt, khí thế cổ tình thu liễm đi khá nhiều, nhưng không ngăn nổi uy áp tỏa ra.

Là Hà Chí Thương.

- Cô cần hẩn sao? - Hẩn nhàn nhật nhìn Quang, không tỏ chút cảm xúc.

- Đúng vậy. Kế hoạch thành công, ta sẽ có thể rời khỏi Đại Nam. Ta sẽ mang theo hẩn tới Bắc Hà. Người nhớ giữ lời cam kết của chúng ta.

- Yên tâm. Bắc Hoàng luôn coi trọng chữ Tín.

- Uây uây! 2 người muốn cái gì ở ta? Muốn đem ta đi đâu cơ? Ta không đi đâu hết! Ta là người Đại Nam, chết cũng phải làm ma Đại Nam! Uây uây!! Có nghe ta nói không thể...

Chẳng ai thèm nghe Quang nói, bởi vì cả Cầm Dạ Nguyệt lẫn Hà Chí Thương đều đang căng thẳng vì kẻ đi tới.

Hoàng Bích Thanh.Phan Thành bị tụt lại.

Hẩn cố gắng giữ chân đám quái vật để Trần Thịnh có thể đến được tòa án.

Bọn quái vật này không hề lợi hại, chỉ là hơi dai sức chút mà thôi.

Phan Thành thường ngày không thích đích thân xử lý sự việc, toàn bộ đều là sai bảo thủ hạ. Nhưng không có nghĩa là hẩn yếu.

Sở hữu 6 bằng Thạc sĩ, đồng thời có kinh nghiệm chiến trường lẫn kinh nghiệm sống. Lão luyện hơn Số 2, mạnh mẽ hơn Số 1. Từ trước tới giờ, Phan Thành vẫn luôn là một cường giả sừng sỏ tại Hải Thành.

Không tính tới bậc Tiến sĩ, còn lại chẳng ai là không run rẩy khi đối đầu với hẩn.

Cầm chân tại đây giúp Trần Thịnh, sau đó hẩn cũng sẽ rút lui, và cao chạy xa bay tới căn biệt thự mơ ước của hẩn.

Nốt trận này, là có thể nghỉ ngơi được rồi. Tuy cả đời lăn lộn không gây dựng được sự nghiệp gì cho con cháu, nhưng giữa giai đoạn lịch sử biến động này, còn an toàn sống sót đã là vẻ vang.

Đúng lúc này, hắn nhìn thấy một bóng người đi tới. Trong màn mưa. Vô định. Cô độc.

Như một con sói.

Một con sói mà hắn vẫn nuôi bấy lâu nay, mà chẳng biết từ khi nào, nó đã trở thành một con sói đủ nhanh đủ vuốt.

Và vô cùng nguy hiểm.

Con sói mang tên Trần Thiên Anh.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 383: Nhân Tố Bí Ẩn

Bích Thanh...

Hà Chí Thương cất tiếng.

- Chị Bích Thanh...

Cầm Dạ Nguyệt cũng cất lời chào, nhưng có chút ngượng ngùng. Cô biết mình đã làm một số việc mà không nói cho chị Thanh biết.

Hiện giờ, tại một khoảnh sân trống trải của Tòa Đại Sứ quán Vrahta, nơi một năm trước đã xảy ra vụ ám sát hụt Vương Vũ Hoàn, nay lại tụ tập 4 con người tai to mặt lớn.

Hà Chí Thương, Cầm Dạ Nguyệt, Hoàng Bích Thanh, Vương Minh Quang.

Lai lịch bất cứ ai cũng đều đủ dọa người. Nay cả 4 hội ngộ trong một hoàn cảnh khá là kì cục.

Vương Minh Quang thì nằm bất động một chỗ, còn đang bị đem ra bàn bạc chia chác như chiến lợi phẩm. Hà Chí Thương và Cầm Dạ Nguyệt thì đang cò kè về giao kèo hợp tác. Hoàng Bích Thanh thì quan điểm chưa rõ ràng, chẳng biết theo phe nào.

Chỉ biết, sự xuất hiện của chị ta khiến tất cả mọi người đều cảm thấy áp lực, dù có là Hà Chí Thương đi nữa.

- Chị Bích Thanh, kiu, kiu!! - Quang quang quác kêu lên - Cứu mạng thằng em với, em sắp bị bán sang Bắc Hà rồi...

Vẫn chẳng ai quan tâm tới lời la nhải của hăn.

- Bích Thanh, em có muốn theo anh cùng về Bắc Hà không? - Hà Chí Thương vẫn ôn tồn, không tỏ bất kì sự căng thẳng nào.

- Chị Bích Thanh, Vương Minh Quang đối với chị cũng chẳng là ai cả. Giao hăn cho em, em thật sự rất cần khai thác hăn. Hơn nữa, kế hoạch lần này cũng là điều mà Bích Liên tổ bà mong muốn...

Chị Thanh chỉ khẽ liếc mắt nhìn Hà Chí Thương, nhìn Cầm Dạ Nguyệt, rồi nhìn Quang. Chị cất một giọng nói nhẹ nhàng nhưng lạnh lẽo, hỏi một câu.

- Thằng Văn đâu rồi? Văn tỉnh dậy dưới một mái che. Bên ngoài, mưa gió giạt đùng đùng. Tiếng mưa gõ lộp bộp lộp bộp lên những mái tôn.

Có ai đó đã mang nó vào trú ẩn ở đây.

Là ông chú vô gia cư hay tới ăn phở ở quán nhà nó. Đã có lần nó, anh Quang với bác Itou từng chơi trò suy luận về thân thế của ông ta.

- Tỉnh rồi hả nhóc?

- Bác đã đưa cháu vào đây trú ạ? Cháu cảm ơn bác. Nếu không có bác, chắc cháu đã bị đám quái vật bên ngoài xé xác rồi.

- Không phải ta đem nhóc về đây đâu, đừng cảm ơn.

- A?!

Giờ Văn mới để ý ở một góc tối tăm, một cặp mắt đỏ rực đang lạng lẽ quan sát nó.

Là một anh rất trẻ, chỉ cao 1m60, vóc người nhỏ nhắn nhưng rắn chắc, cặp mắt đỏ rực sáng lập lòe trong đêm.

- Là anh phải không ạ? Em cảm ơn anh.

- Bọn chúng đang thu thập xác chết bên đường về để làm một thí nghiệm cuối cùng. Ta chỉ không muốn người khác bị đem ra làm thí nghiệm mà thôi.

- Dù sao thì anh cũng giúp em rồi. Em tên là Văn. Tên anh là gì vậy ạ?

- Phù Dung.

Ồ. Phù Dung. Văn thầm nghĩ. Một cái tên khá là đẹp. Nhưng lại gọi nên một cái gì đó mong manh.

- Bên ngoài vẫn nguy hiểm như vậy ạ? Em đang tìm một bạn nữ, tên là Trần Phương Linh, có mái tóc dài tới đây nè, và rất là xinh xắn. Anh có thấy bạn ấy không ạ?

- Trần Phương Linh? Có thấy.

- Bạn ấy ở đâu thế ạ?

- Đợi chút. - Phù Dung giơ tay đưa lên tai. Lúc này Văn mới nhận ra anh ta đang đeo một chiếc bộ đàm. - Đang tiến về gần tòa án. Đi cùng với một đứa khác.

- Một đứa khác? Rất béo đúng không ạ?

- Béo? - Phù Dung như hỏi lại vào trong bộ đàm. - Không. Gầy. Hom hem. Bệnh tật. Và bóng nửa bên mặt.

Là Vũ Hải Hùng.

- Hai người họ có an toàn không ạ?

- Hiện tại vẫn an toàn. Nhóc nghĩ Trần Thịnh không cho người bảo vệ con gái mình hay sao? ...Ồ!

- Sao thế ạ?

- Mấy tên lính của Trần Thịnh, vừa bị đánh chết hết rồi.

- Bởi Trần Thiên Anh? - Văn lập tức hỏi lại.

Phù Dung cũng ngậy người vì câu hỏi này.

- Sao nhóc biết?

Văn chỉ nhìn thẳng vào mắt hăn.

- Có vẻ anh cũng sẽ tới đó bây giờ thôi. Anh dẫn em theo cùng có được không ạ?

“Ồ”. Chữ ồ vang lên trong đầu Phù Dung. Hăn không biết vì sao thằng nhóc này biết rằng hăn đang chuẩn bị lên đường. Và càng ngạc nhiên hơn khi nó đề nghị đi theo. Phải biết, ngoài kia nguy hiểm tới mức nào chứ.

“Đứa nhóc này thật là... thú vị”.

Hăn phải có lý do nào đó, Thánh Nữ mới cần tới Vương Minh Quang, nhưng cũng lại rất hứng thú với Vương Thành Văn. Trên người thằng nhóc, có thể nhận ra rất rõ khí tức của cô ta lưu lại, trên bộ đồng phục, và trên đôi giày.

Phù Dung không phải cứu Vương Thành Văn về đơn giản bởi lòng tốt. Mà đó là mệnh lệnh của Thánh Nữ.

“Rất có khả năng cao ta phải đối đầu với Hoàng Bích Thanh. Vương Thành Văn nằm trong tay chúng ta sẽ là một lợi thế rất lớn”.

Trước chiến dịch lần này, Vương Thành Văn là một trong rất nhiều trọng điểm cần lưu ý.

Trần Phương Linh cũng vậy. Không phải ngẫu nhiên mà người của Phù Dung bám sát nhất cử nhất động của con bé.

Vì nếu Vương Thành Văn có giá với Hoàng Bích Thanh, Trần Phương Linh lại là con bài để mặc cả với Hà Chí Thương.

Cầm Dạ Nguyệt có thể là một nữ sinh Cao trung tinh nghịch, thích chú trọng hình tượng bản thân, hay thù dai, ích kỉ và thích sai bảo người khác, nhưng cô ta cũng đồng thời là một kẻ phải gồng gánh nhiều trách nhiệm trên vai.

Tới nay, nhiều người vẫn tin rằng phụ nữ thì không có những tố chất cần thiết để làm chính trị gia, hay một nhà lãnh đạo, và đúng là số lượng những người lãnh đạo nữ không hề nhiều. Trên thế giới, số người phụ nữ có tầm ảnh hưởng lớn chỉ đếm được vô cùng ít ỏi. Nhưng Cầm Dạ Nguyệt hoàn toàn có khả năng để trở thành một trong số họ.

Phù Dung không ngu, nhưng hăn cũng không phải kẻ ác. Hăn không quá ưa thích những thứ thủ đoạn như vậy.

- Ta sẽ không làm hại bọn trẻ chứ? - Hăn đã hỏi lại cô ta khi nghe về kế hoạch.

- Tất nhiên. Đừng để chúng nó chạy lung tung là được. - Cầm Dạ Nguyệt trả lời.

Điều đó mới khiến Phù Dung an tâm phần nào. Vốn dĩ Phù Dung sẽ cho người ở lại nơi đây canh chừng thằng Văn. Nhưng nếu đưa thằng nhóc

đi cùng, hắn cũng sẽ trông chừng dễ dàng hơn. Với lại, dù sao nơi đây cũng là chỗ trú ẩn của Hồng, mà Hồng chỉ là một minh hữu tạm thời, không phải là thành viên của bọn họ. Dù thế nào đi nữa, hắn vẫn là người của Vương tộc, nên Phù Dung cần giữ một khoảng cách nhất định.

Hơn nữa, điều làm hắn đau đầu nhất hiện nay là Trần Thiên Anh.

Hắn đã cố cảnh báo với Cầm Dạ Nguyệt rằng, Trần Thiên Anh đã biết quá nhiều. Nhưng có vẻ cô nàng này không mấy quan tâm.

Có lẽ, vì cô ta thường xuyên phải đối đầu với những Chí Tôn Cường giả, những kẻ mạnh tới mức phi lí, nên một kẻ thấp kém như Trần Thiên Anh dù có mạnh lên tới mức nào cũng chẳng đáng để cô ta bận tâm?

Phù Dung đoán vậy, và cũng khá chính xác. Có điều, hắn vẫn có chút gì nhức nhối trong lòng. Để mặc Trần Thiên Anh như vậy có ổn hay không? Liệu tên đó có thể gây nên xáo trộn gì hay không?

Phù Dung lại quay xuống nhìn thẳng Văn.

Chẳng hiểu vì sao, từ khi bị cấy vào một con quỷ khát máu, hắn cũng có được những linh cảm mơ hồ.

Hắn cảm thấy, thằng nhóc đứng trước mặt mình có thể tạo nên điều khác biệt.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long
www.dtv-ebook.com

Chương 384: Nuôi Ong Tay Áo

Từ lúc Phan Thành nhìn thấy Trần Thiên Anh, hẳn đã biết thằng này tới đây không phải bởi mục đích gì tốt đẹp.

Dù Phan Thành không hiểu mình có làm gì quá đáng với thủ hạ của mình hay không, nhưng một đứa nhóc 17 tuổi nai lưng ra phục vụ gã nhiều năm, ai dám nói không có gì bất mãn?

Ở cái tuổi dở dở ương ương này, mọi hành động ngu xuẩn đều có thể xảy ra.

Mà điều ngu xuẩn nhất mà gã thấy, chính là tới đây thách thức gã.

Không cần nói nhiều lời. Bởi nếu chuyện sát tâm mà giải quyết được bằng lời, thì đã không mấy ai phải chết.

Đã muốn giết ta tới vậy, thì tới đây.

Trước thứ sát khí không hề kìm nén của Thiên Anh, Phan Thành cũng không hề giữ lại. Hắc Long năm phen nửa Hải Thành trong suốt nhiều năm qua, thì người lập nên nó cũng chẳng phải kẻ tầm thường.

Tới!

Thiên Anh là kẻ chạy lên.

Chu Tước Bộ Pháp.

Huyền Vũ Quyền Pháp.

Cách mở đầu cuộc chiến khá là chủ động, dùng Chu Tước Bộ lao tới, tung nắm đấm, nhắm thẳng vào mặt đối thủ. Nếu đối thủ ra tránh né, sẽ biến chiêu linh hoạt.

Phan Thành lách đầu qua bên trái, cú đấm sượt qua. Lập tức, cùi chỏ của Thiên Anh co lại, bàn chân sau bước lên phía trước, cả người lại lao tới. Cùi chỏ nhắm thẳng vào yết hầu.

Khi Phan Thành giơ hai tay lên cản lại cùi chỏ của hắn, thì chân phải của hắn vừa về phía sau, đã lại bật lên, đầu gối nhắm thẳng vào chấn thủy.

Cốp!!!

Phan Thành cũng đã đưa đầu gối lên, đánh thẳng vào đầu gối đối thủ, vừa ngăn cản đòn vừa rồi.

Lập tức, Thiên Anh không lấy cứng đối cứng, mà co chân xuống, nhắm thẳng vào đầu gối chân trụ bên kia, đập một cái.

Cú đập nhắm vào mé bên đầu gối, là để đánh khuỷu đối phương.

Nào ngờ, gần như đồng thời, Phan Thành cũng đưa chân đập thẳng vào mắt cá chân của Thiên Anh, sau đó giẫm thẳng nó xuống đất.

Dính một giẫm này, thì chân hắn hẳn phải tàn phế.

Nhận thấy vậy, Thiên Anh thu chân mình về, đồng thời chân trụ phía sau giậm nhảy lên, co người giữa không trung, tung cước nhắm thẳng vào đầu Phan Thành.

Nhưng Phan Thành còn nhanh hơn, đà giẫm xuống vừa thu lại, đã dùng chân kia bật lên, co gối đập thẳng vào bụng hắn.

Nãy giờ giao thủ một hồi, kẻ bị đòn đầu tiên lại là Thiên Anh.

Hắn bị đập bay về phía sau, lăn lóc 3 vòng mới có thể đứng dậy.

- Mọi thứ mày có, đều là tao dạy mày. - Phan Thành nói. Không rõ đây là phần nộ, căm tức, thất vọng, hay buồn bã.

Dẫu vẫn biết lòng người thích đổi trắng thay đen, nhưng bị chính thủ hạ do mình đào tạo nên dọa sát, ai mà chẳng thấy đau lòng?

Chính tay chọn ra được Trần Thiên Anh từ một lô một lốc những thiếu niên ăn hại, một tay đào tạo hắn, chính mắt theo dõi từng bước hắn trưởng thành. Nếu nói Phan Thành quan tâm tới Thiên Anh như con đẻ thì là nói quá xạo, nhưng bảo hắn không có chút cảm tình gì thì cũng không đúng.

Giữa người với người, gắn kết với nhau, đều phải thông qua xúc cảm.

Tôi làm việc cho ông, ông cho tôi miếng cơm, nhưng giữa những quan hệ rạch ròi như vậy, vẫn dần dần phát sinh cảm xúc thân thiết. Đôi khi có người trả lương ta cao hơn, ta nhất quyết không đổi việc, cũng có khi đãi ngộ không tồi, mà ta nhất quyết muốn thôi. Đều là do cảm xúc mà thành.

Phan Thành là kẻ biết tính toán, nhưng tính toán không có nghĩa là ki bo. Tính toán là nhìn xa trông rộng. Giống Phạm Viết Phương. Không keo kiệt tiền bạc, không ngại việc thưởng công, nhờ vậy, mới đạt được thứ mà dùng tiền cũng mua không nổi.

Hắc Long trở thành một tổ chức vững bền, cũng không chỉ bởi vì Phan Thành bản lĩnh, vì thủ hạ tài giỏi, mà bởi vì bọn chúng sống với nhau rất đúng tình nghĩa giang hồ. Phan Thành là kẻ công tư phân minh, hắn cũng chưa khiến bất kì ai thiệt thòi. Lập công thì có thưởng, làm sai thì khiển trách, chết thì gia đình được đền bù. Những ai có bức xúc, hay bất mãn gì, lại có Số 2 quan tâm và hòa giải. Cũng nhờ vậy mà Hắc Long từ một đám du đảng nhỏ nhoi, vươn tới ngày hôm nay.

Nhưng Trần Thiên Anh lại không phải kẻ như vậy.

Kẻ mang ơn huệ đến cho hần, hần sẵn sàng vùng tay đâm chết.

Hần không bị lụy vì tình cảm. Ba thứ vợ vẫn đó chỉ kiềm chân con người lại. Mắt hần nhìn thẳng vào đích đến của mình, và hần phăm phăm bước về nơi đó.

Vươn cao hơn.

Bất kì ai cũng chỉ là hòn đá ngáng đường hần, nhưng cũng lại là bậc thang cho hần.

Cũng có thể, nếu cuộc đời hần êm đềm hơn một chút, Thiên Anh đã có thể bình thường như bất kì ai.

Nếu bố hần không nghiện rượu, nếu chú hần không ngạo mạn, nếu hần được nhận học bổng, nếu cô Vân không dọa dẫm hần, nếu ai đó đứng ra quả trách hần, nếu mẹ hần không chết...

Có quá nhiều chữ “nếu”, nhưng rất tiếc, đời không bao giờ như vậy.

Giờ hần chẳng còn lại gì cả. Hần chỉ còn đôi chân của chính mình. Đôi chân để leo lên mọi đỉnh cao. Và đôi bàn tay để giết hết bất kì ai ngáng đường.

Phan Thành cũng chỉ là một trong số đó mà thôi.

Thiên Anh bắt đầu vớ hai bàn tay vào nhau. Miệng hần lầm rầm niệm chú.

“Chú Thuật!”

Phan Thành hốt hoảng. Chính tập tài liệu mà hần quẳng cho Thiên Anh, và đặc chí rằng một thằng học sinh Cao trung sẽ chẳng bao giờ học nổi một tài liệu Thạc sĩ.

Giờ thì sao? Hắn bị chính thứ học vấn ấy nhắm vào.

Quả báo đến cũng hơi sớm quá đi.

Phan Thành không phải là một Tâm Linh Sư. Đối phó với Chú Thuật, hắn không thể sử dụng Linh lực của bản thân, nhưng bù lại, hắn có rất nhiều hàng.

Bùa chú, đá hộ linh, vòng tay Phật bà, tất cả đều là những vật phẩm phòng hộ công kích tâm linh rất tốt.

Vừa chắc chắn mình được bảo hộ, hắn vừa lao lên. Để tránh đêm dài lắm mộng, hắn phải bẻ cổ thẳng nhai này càng sớm càng tốt.

Nào ngờ, Chú Thuật phát ra, không nhắm vào hắn.

Phan Thành chợt ớ người ra, vì giờ hắn mới nhớ, cuộc chiến này không phải là 1 đấu 1.

Xung quanh còn có rất nhiều đám quái vật vờ.

Nhiếp Hồn Thuật!

Chẳng biết đám quái vật do Bạch Y Hội nghiên cứu ra, sẽ có cấu trúc khác với sinh vật thông thường thế nào. Nhưng Phan Thành đoán chắc, với sự cẩn thận của Trần Thiên Anh, hắn nó đã thực nghiệm khá nhiều.

Nhiếp Hồn Thuật, khiến 12 con quái vật tự di chuyển, đứng vào 12 phương vị. Từ trên người chúng, một loại khí hùng đực phát ra, kết nối với nhau, vẽ nên một vòng Trận Pháp lớn.

Còn có 3 con quái vật lao tới, níu chân Phan Thành lại.

Cùng lúc đó, Thiên Anh rút ra 3 lá bùa.

Phan Thành nhận ra, đó là bùa của Số 2.

Phảng phất trên đó còn có khí lực của Số 2 lưu lại.

Hắn như đã nhận ra điều gì.

Số 1 và Số 2, chính là do Trần Thiên Anh sát hại, hơn nữa, thủ đoạn sát hại 2 người đó, hắn cũng đã hơi đoán ra.

Nhiếp Hồn Thuật!!!

2 lần sử dụng Nhiếp Hồn Thuật liên tiếp khiến cơ thể Thiên Anh cũng chịu không nổi. Máu mũi hắn trào ra. Nhưng hắn mặc kệ.

Nhiếp Hồn Thuật lần này là nhắm vào khí lực còn phảng phất của Số 2. Sau khi Nhiếp Hồn, khí tức ấy sẽ bị hắn hấp thụ. Sử dụng loại khí lực này để tương tác với Trần Pháp, sẽ xuất hiện một số dị tượng nhỏ mà bình thường không thể nhận ra.

Lần theo thứ dị tượng ấy, ta sẽ tìm ra điểm kích hoạt Trần Pháp.

Nói cách khác, Trần Thiên Anh không hề được học về Trần Pháp, hắn chỉ có thể bắt chước vẽ lại hình trận, nhưng hắn đã tìm ra cách để kích hoạt nó.

Hỏa Trận. Với 3 bùa liên hoàn. Và loại khí để vẽ nên Trần Pháp phun ra từ lũ quái vật, cũng là một loại khí ga.

- Tạm biệt.

Trần Thiên Anh từ lúc tới đây, mới chỉ nói ra đúng một câu nói. Tạm biệt.

Kích hoạt!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa khiến một phần thành phố phải bàng hoàng.

Phan Thành đã bị nổ tung thành tro bụi.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 385: Đau Đớn

Lão Thụy giẫm từng bước chân giữa không trung, như đang giẫm lên đất bằng. Lão bước dần tới Tòa án thành phố.

Từ trên cao nhìn xuống, Hải Thành với những đường phố chằng chéo, những mái nhà cao thấp, những con người quần quai kêu gào. Mà trong mắt lão, chỉ là một Trận Pháp khổng lồ.

Toàn bộ Đế quốc này đã được bao quanh bởi một Trận Pháp xây dựng trong 200 năm.

Một Trận pháp hiển tế sinh linh để đạt được Bình Nguyên Tri Thức.

Hắc Y Hội đã cố tìm kiếm Thánh Nữ suốt 200 năm qua. Qua rất nhiều đời Thánh Nữ, truyền từ mẹ sang con, lần lượt khắp nơi trên Đại Nam Đế quốc. Nay họ đã tìm ra Cầm Dạ Nguyệt, hay đúng hơn là cô ta đã chủ động hiện thân.

Lần giao tiếp đầu tiên, chính là ở dưới cổng ngầm. Khi đó, Cầm Dạ Nguyệt lôi kéo lũ nô lệ nổi dậy, khiến cho toàn bộ các thế lực trên Đế quốc không thể bình chân như vại. Rất nhiều thế lực đã phải ra tay, mà Hắc Y Hội cũng phải xuất chiến.

Việc đó kéo theo hàng loạt hệ lụy. Vương Vũ Hoành biết tới Hắc Y Hội, và đến cả Đại Hùng Kwaruh hay Hà Chí Thương đều bị kéo theo.

Chuyện dần trở nên vô cùng phức tạp. Đỉnh điểm là lần Hà Chí Thương đích thân tới Hải Thành để tổ chức Sự kiện. Cũng là khi tất cả các

bên đang ráo riết tìm kiếm Tỳ Bà Cầm.

Rốt cuộc Tỳ Bà Cầm về tay Hà Chí Thương, chi nhánh Hắc Y Hội ở Hải Thành bị phá hủy, Vương tộc cũng đạt được những giao ước mà họ muốn.

Nhưng ai cũng biết, ngày hôm nay bắt buộc phải tới. Cái ngày mà kế hoạch 200 năm được thực thi.

Với tính cách ngạo mạn của Vương Vũ Hoành, hẳn cố tình để cái ngày này xảy ra, và vợ một mẻ lưới bắt gọn cả Hắc Y Hội lẫn Bạch Y Hội.

Đối với Trần gia, kế hoạch cũng buộc phải diễn ra, vì đó là hi vọng cuối cùng của họ.

Cầm Dạ Nguyệt càng hơn ai hết mong muốn Trận Pháp 200 năm này được kích hoạt, nhờ đó cô ta có thể thoát khỏi Đại Nam, tự do xây dựng thế lực của mình.

Ngư ông đắc lợi, chỉ có Phạm Viết Phương và Hà Chí Thương. Nhưng còn phải xem bọn chúng sẵn sàng can thiệp tới đâu vào chuyện này. Nên nhớ, mỗi lần can thiệp đều có giá của nó, và họ có sẵn sàng bỏ ra cái giá ấy hay không.

Thú thực ra, lão Thụy chẳng ủng hộ cho phe nào. Lão có mục đích riêng của lão, tại sao lão phải gắn mục đích của mình vào cùng với kẻ khác? Lão chỉ đang thực hiện sứ mệnh mà lão đã cam kết. Bởi lão là dân chuyên nghiệp. Đã cam kết thì phải làm cho tới nơi tới chốn.

Lão hạ chân xuống sân thượng Tòa án.

Nơi đây là một trong 3 mắt xích quan trọng để kích hoạt Trận Pháp Hải Thành. Mà nhìn xa xa, có cảm giác rất nhiều người cũng đang tập trung về đây.

Càng vui.

Càng đông càng vui mà.

Dưới đường, một chiếc xe tải cũng lao vọt tới, lợi dụng sự nhốn nháo trong Tòa án mà xông thẳng vào góc sân.

“Hàng” đã tới rồi.

Hàng ở đây, chính là những tế phẩm cuối cùng để kích hoạt.

Lão Thụy vén tay áo nhìn đồng hồ.

Cầm Dạ Nguyệt cần có mặt tại nơi này đáng ra từ 15 phút trước rồi, trừ khi cô ta không muốn giải phóng bản thân khỏi nơi này.

Hoặc là, có chuyện gì chẳng?

Không chờ lâu hơn được nữa. Lão chỉ có thể tự mình khai mở Trận Pháp này. Khâu khó khăn nhất là thức tỉnh được Tỳ Bà Cầm, thì Hà Chí Thương đã làm giúp lão.

Từ bắp chân lão, khí tức của Diệt Thế Tử Nghê lại bùng phát. Diệt Thế Tử Nghê, trong truyền thuyết là một con nghê phát ra những ngọn lửa tím thiêu đốt cả bát hoang.

Tỳ Bà Cầm tính Hàn, Tử Nghê Hỏa tính Nhiệt. Xung khắc lẫn nhau, từ đó mà tạo nên lực đẩy. Những lực đẩy bé nhỏ này dần dần chuyển động sẽ tạo nên một vòng quay bất tận. Lực hút từ vòng xoay ấy sẽ không ngừng hút lấy khí lực xung quanh.

Lão giẫm một chân xuống đất. Từ những thớ thịt trên chân lão, một dòng chất lỏng màu tím chảy xuống đất, lan ra thành một những đồ hình khó hiểu. Lão rút chân ra, từ đồ hình ấy, bùng cháy lên một ngọn lửa tím nóng hừng hực.

Ngọn lửa vừa phát ra, đã khiến toàn bộ màn chắn vô hình xung quanh tòa án biến mất.

Lũ quái vật lao như điên vào bên trong.

Dân tình hốt hoảng chạy trốn, chẳng còn ai để ý tới an ninh nữa.

Phạch! Phạch! Phạch!

Nhân sự hỗn loạn ấy, một cái trục thẳng cỡ lớn bay lên, mang theo một thùng hàng, đặt xuống sân thượng tòa nhà.

Từ trong thùng hàng, 2 tên mặc áo blouse trắng chui ra, xách dần từng thân người quăng xuống đất.

Lão Thụy khẽ nhăn mặt. Dù có là hàng tế phẩm đi nữa, cũng nên đối xử tử tế với cơ thể con người một chút.

Bịch!!

Tiếng một tạ thịt rơi xuống đất.

- Ui da!!

Tiếng thẳng Cường kêu la.

- Á á á! Thằng béo này vẫn chưa chết!

- Rõ là dùng gậy sắt đập vào đầu nó một cái rất mạnh rồi mà!

- Mau bắt! Bắt nó lại!

Hai tên Bạch Y Hội suốt ngày cắm mặt vào nghiên cứu, trối gà không chặt, muốn tóm lấy thẳng Cường, ai dè bị nó quăng người 2 cái, đẩy văng cả 2 tên ngã khỏi sân thượng.

Lão Thụy lắc đầu. Toàn một lũ ăn hại.

Lão muốn bước tới đích thân xử lý chuyện này. Với sức của lão, chỉ búng tay một cái là thẳng mập chết lẩn quay.

Ai dè, đúng lúc này, một tiếng Keeeeeeeéttttttttt sồn cả da gà vang lên, như thể ai đó đang dùng dao chém đứt cả bê tông vậy.

Phuuuuuuuuuuuuttt!!

8 vệt kiếm khí xuyên từ bên dưới đâm thẳng lên bầu trời, đồng thời khiến cho sân thượng Tòa án đổ sập xuống.

- Noboorruuuuuuu!!

Lão Thụy vừa dùng chân đạp lên từng miếng bê tông đang rơi, vừa tức giận quát lớn.

8 đạo kiếm khí vừa rồi, sao lão không nhận ra chứ? Là Ma Linh Bát Thức của Noboru. Cái tên chết tiệt này, bỏ tiền thuê hãn thì hãn bắt nhầm người, nay đang thực hiện kế hoạch thì hãn chạy tới phá đám.

Lão Thụy như nhớ ra điều gì, Tòa án của Takezawa, thì Noboru sẽ tìm tới.

Thật là phiền phức.

Lão vừa đạp 6 bước nhảy lên không trung, chỉ thấy một bóng dáng già nua cũng đã bám sát theo.

- Ngài Thẩm phán, Thụy ta không muốn sát hại người già yếu, mời ngài tránh ra cho.

- Tòa án là thánh đường thiêng liêng của Pháp luật, há là nơi người thích tới làm cái gì cũng được?

Ngài Thẩm phán gằn giọng, lao tới. Xét toàn Hải Thành hiện nay, tính cả Vũ Minh Kiệt với Nguyễn Thế Sơn đi nữa, cũng chẳng ai mạnh bằng 2 lão già này. Đẳng cấp của bọn họ vốn không nên được đặt tại đây, vậy mà rốt cuộc lại phải đối mặt.

- Xem ra, vụ xử Takezawa cũng chỉ là cái cớ để người tới nơi này.

Lão Thụy vừa cười gằn, vừa vung chân tới tung một cước.

- Ta nhớ, 20 năm trước từng đối diện với người trước tòa. Ta còn muốn tuyên án Tử hình cho người cơ mà.

Thẩm phán cũng đáp trả. Đòn thế không hề yếu kém.

- Tuyên án tử cho một kẻ làm Khoa học, chỉ bởi vì thứ Khoa học đó không phục vụ cho Vương tộc? Bởi vậy ta mới nói các người vô cùng ngu xuẩn.

- Đừng lấy Khoa học ra để bào biện trước hàng nghìn nạn nhân của người.

Tiếng 2 lão già đánh nhau vang çat chúa khắp bốn phương.-
Takezawa! Take...

Mọi thứ dần trở nên mơ hồ trước cơn đau khủng khiếp này.

Takezawa giờ chỉ nhớ lơ mờ những gì đã diễn ra. Noboru tìm tới, Takaki ném cho hắn cây Hỉ Vận Kiếm, hắn đã giao thủ với Noboru... Rồi sau đó, sau đó nữa... Ma Linh Bát Thức... Cả tòa nhà sụp xuống...

Hắn cảm giác đau buốt tới thấu cả xương tủy. Hắn cảm giác rõ ràng một thanh kim loại lạnh lẽo đang đâm xuyên qua bụng mình, rút đến cạn kiệt sinh lực của hắn.

- Rốt cuộc, cũng tới lúc mày cũng giết luôn cả tao sao?

Đôi mắt hẩn tuyệt vọng nhìn thanh Hỉ Vận Kiếm đang đâm xuyên qua người mình.

Mọi âm thanh mơ hồ rồi tắt lịm. Chỉ còn lại đêm đen.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 386: Thiên Khải

Hắn lại mạnh lên.

Đây là điều mà Takaki nghĩ tới ngay đầu tiên.

Truy đuổi Noboru đã hơn 1 năm rồi, mỗi lần đối đầu, hắn lại mạnh lên.

Hay nói đúng hơn, hắn càng ngày càng tìm lại thứ sức mạnh mà hắn từng có, trước khi bị cha cô phong ấn.

Hay nói đúng hơn nữa, hắn vẫn đang bị phong ấn, nhưng vì thực lực thật sự của hắn càng ngày càng tăng lên, nên chiến lực của hắn dù bị phong ấn cũng vì thế mà tăng theo.

Nếu phá bỏ phong ấn cho Asahina Noboru, liệu hắn còn kinh khủng tới mức nào nữa?

Nếu chỉ bàn về Kiếm Thuật, Takaki không hề ngán ai. Nhưng chiến lực của Noboru không nằm thuần túy ở Kiếm Thuật. Dù vậy, cô cũng không thể lui bước.

Ảo Ảnh Bách Hoa Kiếm!

Được phát triển chiêu thức Senbonzakura của Sasaki, kết hợp cùng Ảo Thuật mà cô học được tại Cận Tây. Giống như có nghìn thanh kiếm từ tay Takaki vung ra, vây chặt lấy Noboru như một mê cung.

Ảo Ảnh Hành Vân Kiếm!

Lại là một chiêu thức cải tiến từ Kiếm thuật Kumo. Bộ pháp của Takaki ảo diệu khó lường, để lại vô vàn di ảnh, mỗi di ảnh lại chém ra hàng trăm thanh kiếm, khiến người khác phải hoa mắt chóng mặt.

Ảo Ảnh Vô Hình Trảm!!

Hàng chục nghìn thanh kiếm đồng loạt chém tới, giống như một chiêu Hành Vân Thiên Kiếm được nhân lên hàng chục nghìn lần. Kiếm Thuật tinh tế tới mức bất cứ một bậc Kiếm sĩ nào đều phải ngả mũ thán phục, dù có là Kumo Sasaki cũng phải chếp miệng thở dài.

Nhưng hàng ngàn hàng vạn ánh kiếm, cũng chỉ là hư ảo.

Noboru biết rõ điều đó. Hắn không bị phân tâm bởi thị giác, hắn nắm rất nhanh bản chất vấn đề.

Ma Linh Huyết Trảm!

Một kiếm này chém xuống, hàng vạn oán linh lại ủa ra, nuốt chửng tất cả ánh kiếm. Tức khắc, hắn quay người, vung kiếm chém thẳng tới Takaki thực. Cô vội vàng đẩy kiếm lên đỡ. Lực chém quá mạnh khiến cô bị đánh bay về phía sau.

- Noboru!!

Tiếng lão Thụy vọng lên từ phía trên.

- Ta thuê người 6 ngàn hào, quây banh chỗ này lên cho ta!

Đối với đám làm ăn tự do, vấn đề đầu tiên vẫn là tiền đâu. Lão Thụy không có dài dòng, trực tiếp đặt vấn đề.

Ai dè, lần này Noboru vô cùng khách khí.

- Ha ha ha, bây giờ tiền bạc cũng chẳng quan trọng nữa. Ta làm miễn phí cho người luôn đó!

Ưu tiên tối thượng của hắn là tìm kiếm Takezawa. Tiền bạc chỉ là thứ phụ. Nay Takezawa đã ở đây, hắn cũng tiện thể vui đùa một chút.

Hắn kéo lê thanh Họa Vận Kiếm bước tới.

Ánh kiếm đỏ bắt đầu hoành tảo khắp nơi, kèm theo đó là máu, là tiếng kêu gào, là oán linh ngày càng sôi sục. Bảo vệ, cảnh sát, cho tới dân thường đều trở thành mồi cho thanh kiếm.

- Người dấmmmm!!!!

Ngài Thảm phán điên cuồng lao xuống, bỗng bị lão Thụy thừa cơ đập một cái bay thẳng xuống đất. Ngài chẳng quan tâm gì tới đòn đánh lén ấy, lại còn mượn cú đập ấy bay xuống nhanh hơn, đuổi theo Noboru.

Takaki cũng gượng dậy. Cô liếc mắt nhìn lão Thụy trên trời. Dù việc của cô là truy đuổi Noboru, nhưng tình hình hiện tại không phải cô không hiểu. Lão già kia đang có âm mưu gì?

Takaki lắc đầu.

Chuyện của người Đại Nam, để họ tự giải quyết đi. Cô chẳng quan tâm phe nào đấu phe nào, mà thân phận của cô nếu can thiệp vào cũng là một vấn đề đối ngoại. Nhanh chóng tìm ra Noboru, lấy lại thanh kiếm, rồi chuồn khỏi đây. Lão Thụy mỉm cười. Đuổi được lũ băng nhặng đi rồi, một mình lão vô cùng rảnh tay hành động.

Lão hạ xuống, nhìn la liệt những xác chết xung quanh.

Lượng tế phẩm như vậy là đã đủ.

Lão co chân, giơ ngón chân vẽ ra một vòng tròn. Đồ hình lúc này lại xuất hiện. Lão đập vào nó một cái, tức khắc hàng chục ngọn lửa tím bắn ra, tìm tới những xác chết, thiêu đốt chúng. Trong ngọn lửa tím, nhưng thân thể vốn đã cạn kiệt sinh khí, hồn lìa khỏi xác, nay lại quẩn quại kêu gào giữa. Tiếng kêu gào thảm thiết kéo dài chừng 10 giây, rồi tắt ngấm.

Đồ hình đã bắt đầu chuyển động, chậm chậm, chậm chậm.

Chỉ cần quay chừng 15 phút, tốc độ của nó sẽ nhanh dần, và đó là lúc Thiên Khải xuất thế.

- Là ngườiiiiiiiiiiiii!!!!

Một đám vương vীu vừa đi, một tên khó chịu khác lại tới.

Là Vũ Minh Kiệt.

Hải Vương Thủy Áp Thặng Ba Chương, giáng từ trên xuống, như Hải thần giáng thế.

Vũ Minh Kiệt là một kẻ bốc đồng, khác với Nguyễn Thế Sơn. Nguyễn Thế Sơn tuy lấy Phóng thú làm chủ, nhưng lại vô cùng bình tĩnh và âm hiểm. Rất hiếm khi nào hắn bị cảm xúc che mờ lý trí, và khi đã bị cơn thù hận làm mờ mắt, hắn yếu đi rõ rệt.

Vũ Minh Kiệt thì ngược lại, lòng thù hận chỉ khiến hắn mạnh lên.

“Phiền toái”

Lão Thụy co chân đập một cái vào Đồ Hình. Nó quay nhanh hơn được một chút. Đồng thời lão còn phải né tránh Vũ Minh Kiệt.

Một chương này thất bại, Vũ Minh Kiệt lại lao tới, biến chiêu trôi chảy hơn bình thường rất nhiều.

Hành Vân Lưu Thủy.

Không ngờ, lúc tức giận, cơ bắp của hắn ta lại được giải phóng, toàn bộ lực trong cơ thể được lưu chuyển dễ dàng.

Một chương này cũng khiến lão Thụy toát mồ hôi hột.

Chênh lệch nhịp độ.

Chiến đấu, không chỉ dựa vào phản xạ, mà luôn phải nhăm sẵn trong đầu những khả năng có thể xảy ra, sau đó ứng đối. Lão đã nhăm sẵn những đòn tấn công tiếp theo của Vũ Minh Kiệt, kèm theo đó là thời gian để hắn xuất chiêu.

Nào ngờ với Hành Vân Lưu Thủy, lão đã bị lệch việc căn thời gian đi không nhỏ.

Sự chênh lệch nhịp độ khiến lão bị hớ, cũng vì thế mà lão chật vật né tránh tới toát mồ hôi.

Nhưng, vẫn né được rồi.

Lão vừa giơ chân đạp bay Vũ Minh Kiệt đi, vừa dùng chân còn lại đá vào cái Đồ Hình.

Lại gia tốc thêm nữa.

Lúc này dùng mắt thường cũng có thể thấy, khí lực từ vòng Huyết Nguyệt trên cao đang bị hút về phía Đồ Hình của lão.

Vũ Minh Kiệt gượng dậy, lại tiếp tục lao tới.

Hải Vương Quyền!!

Không khí xung quanh như bị nén đặc lại, rồi bị cuốn vòng theo nắm đấm của Vũ Minh Kiệt, như một lốc xoáy khổng lồ. Cú đấm này dù là lão Thụy cũng không an nhàn né qua nổi.

- Phiên toái, biến đi.

Lão Thụy chẳng còn quan tâm tới Vũ Minh Kiệt nữa. Lão liên tục giơ chân đá liên tiếp vào Đồ Hình. Đồ Hình càng lúc càng quay nhanh tới chóng mặt.

- Cú này là vì Quyên! - Vũ Minh Kiệt hét lên.

- Không. Cú này là vì tuổi thơ khốn nạn của tôi.

Một giọng nói vang lên khiến Vũ Minh Kiệt sửng sốt. Ngay lập tức, hắn thấy một luồng Khí Áp khác rất tương tự với mình, đang đánh xuyên qua vùng lốc xoáy, nhắm thẳng vào cánh tay hắn.

Hải Vương Quyền tạo ra xung quanh cánh tay một vùng áp suất rất rất lớn, nếu bị can thiệp phá hoại độ cân bằng, thì áp suất ấy sẽ đè nát chính cánh tay mình.

Đây cũng chính là điều đang xảy ra với Vũ Minh Kiệt.

Một đòn đánh lén này, quá chuẩn xác, quá đúng lúc.

Toácccc!!!!!!!!!!

- Áaaaaaaaaáhhhhh!!!!!!!!!!

Cánh tay phải của hắn đã bị chính áp suất của mình bóp nát. Da, thịt, gân, xương... tất cả đều nổ bung thành từng mảnh.

Vũ Minh Kiệt đau đớn rơi xuống đất, mắt vẫn trừng trừng nhìn cánh tay của mình bị nghiền vụn trong lốc xoáy.

Đau đớn và mất mát, nhưng hắn không để cơn shock làm mình bất tỉnh. Vì giọng nói vừa rồi, đối với hắn còn đau đớn hơn bất kì điều gì.

Là em trai hắn. Là Vũ Hải Phong.

- Hóa ra, đúng là mày! Mày đã tiếp tay cho Noboru! Mày đã giết chết nữ sinh Kinh Ngư ấy, để bắt cóc Trần Phương Linh! Mày đã che giấu tao quá lâu!! Đồ chó chết!!

Vũ Minh Kiệt điên cuồng nhìn đứa em trai mà hắn vẫn tự hào. Vũ Hải Phong đứng đó, gương đôi mắt lạnh lẽo nhìn hắn.

- Thăng Vương Thành Văn đó thông minh hơn anh nhiều. Nó nghi ngờ tôi không phải là không có cơ sở đâu, cũng may không ai tin lời nó.

Cánh tay phải của Vũ Hải Phong vì một đòn đánh lén vừa rồi mà cũng bị thương không nhẹ. Nhưng hắn lại giơ tay trái lên.

- Anh làm anh trai của tôi 18 năm nay, vẫn không hề biết... tôi thuận tay trái sao?

Một chiêu Hải Vương Thủy Áp, từ tay Vũ Hải Phong đánh ra, đã nhắm thẳng tới Vũ Minh Kiệt.- Ha ha ha! Đủ rồi! Đủ rồi!

Đồ Hình xoay tới mức cực hạn, phát ra những tiếng vù vù. Nó từ màu tím đã biến thành màu đỏ rực.

Lão Thụy giơ chân, sút thẳng Đồ Hình bay xuống nền đất. Từ đây, Đồ Hình kết nối với Địa Mạch của Trần Pháp, bắn thẳng một tia sáng vàng rực lên trời.

Khắp Đại Nam Đế quốc, 6 tia sáng lần lượt xuất hiện.

Đồng thời, tại Long Thành, mây đen bất chợt dạt ra, mở rộng trên bầu trời một vòng tròn. Từ nơi đó, ánh sáng chiếu xuống rực rỡ giữa đêm đen.

Các Cường giả đang chiến đấu đều ngẩng đầu nhìn ánh sáng đó. Trong màn sáng, một thân thể bắt đầu hình thành.

Kẻ có thể sánh ngang với Chí Tôn Cường giả, một sinh vật nhân tạo hoàn mỹ đã đạt tới Bình Nguyên Tri Thức.

Thiên Khải.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 387: Con Rối Của Thần

Thiên Khải là một Thần Khí thất truyền từ rất lâu. Từ trước cả khi Đại chiến Đại Thư viện nổ ra. Nghe đồn, nó là con rối để gọi Hồn Độn Ma Thần tầng 18 xuất thế. Chính vì thế tạng đặc biệt có thể hấp thu mọi loại năng lượng, mà nó được mệnh danh là Vật chứa tối thượng. 200 năm trước, Vương Hiến Đế và Bắc Hoàng đời thứ 27 đã tìm ra nó, từ đó lấy đó làm mấu chốt cho kế hoạch.

Phù Dung vừa chạy, vừa giải thích cho thằng Văn. Hắc đã kể cho thằng bé văn tắt mọi thứ từ đầu tới giờ, về Bình Nguyên Tri Thức, và những âm mưu suốt 200 năm. Giờ hắc kể về Thiên Khải.

Phù Dung là một trong số rất ít người biết về Thiên Khải, bởi vì chính hắc và Trần Thiên Anh đã tìm ra bia đá tại Quảng Yên.

Trên bia đá ấy là một loại Ngôn ngữ mà chỉ hắc mới đọc được.

- Ồ ra vậy. Vậy mà bấy lâu nay em chẳng biết gì hết. - Văn gật gù.

Phù Dung thở dài. Chẳng hiểu vì sao hắc lại kể những chuyện này cho 1 thằng bé nữa. Mà một đồng những thông tin phức tạp như vậy, hắc không nghĩ 1 thằng nhóc 12 tuổi có thể tiếp nhận được hết.

Vì sao hắc lại kể? Vì rất đơn giản, Phù Dung là kẻ thật thà. Mà thằng Văn lại là một đứa thích hỏi.

Uỳnh!!!

Chợt 1 luồng uy áp quét qua, khiến tất cả mọi người đều phải rùng mình.

Thứ uy áp này không chỉ quét qua Hải Thành, cũng không chỉ làm rung động Đại Nam Đế quốc, mà khắp 5 lục địa đều phải rùng mình.

Bên dòng sông băng giá, Kwaruh dùng thân hình đồ sộ của mình ngồi trên một cái ghế gỗ nhỏ. Tay hắn cầm một cái cần câu. Dây câu được thả xuống một lỗ trên mặt băng.

Đứa cháu nhỏ chạy nhảy xung quanh hắn, như đang mất kiên nhẫn vì cái trò câu cá này.

Một luồng kinh phong quét qua, khiến đứa bé ngã lăn quay trên mặt tuyết, tuyết phủ đầy người nó.

Râu tóc của Kwaruh lại chỉ hơi xao động một chút. Hắn khẽ nheo mắt, nhìn đứa cháu nhỏ, nở một nụ cười hiền từ. Thế giới có lẽ không mấy ai được bình thản như Kwaruh. Bọn họ xôn xao náo động, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Sống trên cái thế giới này, dăm bữa nửa tháng lại có một dị tượng, cái sau khủng khiếp hơn cái trước, khiến người ta không khỏi nơm nớp lo sợ.

Đặc biệt là trong 10 năm trở lại đây, thế giới bắt đầu biến động mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Nhân loại bình yên sau 3000 năm, nay chỉ vì một cái Đại Thư viện mà dậy sóng?

Nhiều người tự hỏi, Đại Thư viện là cái của nợ gì? Có đáng phải hi sinh hòa bình chỉ vì nó hay không?

Tri thức, thêm được một thì không đáng là bao, thiếu đi một thì cũng chẳng ảnh hưởng gì. Nhưng tổ hợp của vô vàn những tri thức trên đời, lại khiến người ta thêm khát như vậy.

Không ai chấp nhận được rằng, chúng ta chỉ là một loài linh trưởng cố gắng sinh tồn trên một hòn đá bay ngoài vũ trụ hay sao?

Vì sao người ta lại muốn tìm kiếm tri thức? Vì sao người ta muốn trở nên siêu đẳng hơn? Vì sao tham vọng của họ lại vô cùng vô tận? Thiên Khải có làn da trắng bệch. Gương mặt không có ngũ quan, chỗ đáng lẽ là đôi mắt, lại chỉ hóp vào. Chỗ đáng lẽ là cái miệng, thì hơi nhô ra. Người hăn không có lông tóc, không có nội tạng, nhưng đầy đủ tứ chi.

Nhìn xa, hăn cũng không khác một con người là bao.

- Mẫu thí nghiệm số 424, chính là Con Rối Của Thần! Thiên Khải! Sản phẩm của bọn ta đó, 200 năm nghiên cứu, rốt cuộc... - Phổ nắc nghẹn vì vui mừng - Đám chiến binh các người làm sao hiểu nổi, sự sung sướng tốt cùng khi thấy tác phẩm của mình được ra đời...

- Đồ điên! Thích thì lên mà ôm hôn nó đi!

Nguyễn Hữu Dũng bực mình. Hăn vận hết sức lực, húc một khuỷu tay vào hông Phổ, sau đó túm lấy tên này quăng thẳng lên trời.

Phổ bị ném bay về phía Thiên Khải.

- Ha ha ha! Con trai của ta! Đời này ta còn cần gì nữa đâu! Lại đây với cha nào! Con trai!

Phổ vừa hò hét trong vui sướng, vừa dang rộng đôi tay như chào đón Thiên Khải.

Bép!!

Thiên Khải chỉ nhẹ nhàng giơ lên một vả, Phở đã bị bóp nát thành một đồng thịt.

- Đồ thần kinh!

Nguyễn Hữu Dũng làu bàu một tiếng. Hắn đặt hai tay xuống dưới đất, hai luồng áp suất bắn thẳng vào mặt đất, đẩy hắn bay ngược lên cao.

Không phải hắn coi thường lời quảng cáo “sánh ngang với Chí Tôn Cường giả” của Bạch Y Hội, hắn chỉ nhân lúc Thiên Khải mới ra đời, chưa kịp định hình được nhận thức, tiêu diệt nó.

Liêu Kha cũng rất hiểu ý đồng đội. Đang bỏ chạy, hắn quay ngoắt lại, đuổi ráo riết con robot của Trần Phùng.

Trần Phùng cũng không muốn dây với Liêu Kha, hắn cố bay thẳng lên để cản chân Hữu Dũng. Đúng lúc này,

Crắc!! Crắc!! Crắc!!

Chẳng biết từ bao giờ, Liêu Kha đã gieo một đồng hạt mầm lên các khớp cử động của con robot. Nay các hạt mầm đột ngột nảy mầm, đâm ra vô vàn những gai nhọn, làm con robot bị khóa cứng.

Âm hiểm xảo trá.

Trần Phùng lăm bằm. Hắn chẳng tiếc gì con robot này, hắn vứt nó lại, tự mình lao thẳng lên giao đấu với Nguyễn Hữu Dũng.

- Ta nhện mi nhiều lắm rồi nhé!

Nguyễn Hữu Dũng cũng càu nhàu.

Hải Vương Áp Đỉnh!

Lại là một luồng áp lực đè nén từ trên xuống, khiến cho Trần Phùng không thể bay lên.

Cùng lúc đó, Liêu Kha cũng đã bật nhảy tới, một tay tóm lấy chân của Trần Phùng, quăng thẳng hắt xuống đất.

- Muốn xuống thì xuống hết đây!!

Trần Phùng hét lên.

Rệt!! Rệt!!

Nguyễn Hữu Dũng giật mình nhìn quanh. Đã thấy vô vàn những đám mây đen bao quanh mình.

Thiên Lôi Vồng!

Trên bầu trời rực sáng một lưới sấm sét, cùng những tiếng nổ đình tai. Chỉ thấy Nguyễn Hữu Dũng bị đánh rơi xuống mặt đất.

- Khốn kiếp!

Liêu Kha vội vàng lao tới. Từ khắp người hắt, những sợi dây leo chằng chịt mọc lên, chọc thẳng vào mạch máu của hắn, bơm vào đó một loại thảo dược. Cơ bắp hắn cuồn cuộn nổi lên như một con mãnh thú. Từ những sợi dây leo trên bả vai, mọc lên hàng loạt gai nhọn, trên ngón tay mọc ra vuốt sắc.

Thảo Mộc học, Phóng thú, Hóa Hình.

Một con quái vật khát máu trong rừng thẳm, mới là hình dáng chiến trận của Liêu Kha, 1 trong 5 Đại tướng của Đại Nam Đế quốc.

Liêu Kha biết, chừng nào Trần Phùng còn quanh quẩn, thì không ai phá nổi Thiên Khải. Để đấu lại với Lôi Thần Giáng Thế của đối thủ, chỉ có

thể bung ra hết sức.

Chớp lấy thời cơ Trần Phùng phát động Thiên Lô Vĩng, giết chết hắn ngay lập tức, sau đó hợp sức với Nguyễn Hữu Dũng phá tan Thiên Khải.

Liêu Kha trong dáng hình một con thú vật, vẫn suy nghĩ thông suốt như một con người. Hắn vồ tới, nọc độc tủa ra khắp các gai vuốt. Một trảo này, đủ tiễn Trần Phùng về nơi chín suối.

Nào ngờ, đúng lúc Liêu Kha sắp sửa chạm tới Trần Phùng, một luồng áp lực ngạo nghễ từ trên trời cao bộc phát.

Giây phút này, trong bán kính 2000km, tất cả sinh linh đều nín thở, tim như không muốn đập, não như không muốn nghĩ. Mọi nhận thức đều bị đình trệ.

Cứ như thế, thời gian đang bị dừng lại.

Chỉ có tiếng Hoàng Long trên đỉnh Đế Vương Cung gầm thét điên cuồng như gặp phải đại địch.

Từ trên trán của Thiên Khải, một con mắt mở ra. Tôm!

- Á!

- Ông ơi sao thế? - Đứa cháu bên cạnh tò mò hỏi Kwaruh.

- Đứt mất dây câu rồi. - Kwaruh vẫn bình thản cười đáp lại thằng bé.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 388: Thiên Định

- Thiên Khải đã thức tỉnh, cho dù có là Vương Vũ Hoành cũng chưa chắc ngăn cản nổi. Cơ nghiệp ngàn năm của Vương tộc cũng rất có thể từ nay mà sụp đổ. Vậy nhóc nghĩ sao?

Phù Dung chợt hỏi Văn.

- Nghĩ sao à? Em chẳng biết phải nghĩ sao cả. Mấy chuyện như Vương tộc Trần gia này nọ, em chả biết được. Em không hề quen biết bọn họ, cũng chẳng biết ai tốt ai xấu, em chỉ thấy họ vì đấu với nhau mà khiến quá nhiều người phải chết. Chị Thu Mai phải chết. Rồi Linh bị bắt cóc. Rồi này giờ em thấy rất nhiều nạn nhân la liệt ngoài đường nữa. Chỉ vì 2 bên muốn dành lấy chiến thắng mà khiến nhiều người khác phải liên lụy như vậy, em không ưa cả 2!

Văn nói vô cùng thành thật. Toàn bộ những sự kiện xảy ra trong 1 năm nay, nó vẫn vô tri. Nó không hề biết trong thế giới của người lớn, những âm mưu nào được triển khai. Nó chỉ biết, những mưu đồ của họ gây ảnh hưởng trực tiếp tới cuộc sống của nó, của những người xung quanh nó. Mẹ nó đã dạy, muốn làm gì thì làm, chứ đừng gây ảnh hưởng tới người khác.

Nay biết được những chuyện này, thì phải làm sao chứ? Nó chẳng biết phải làm sao. Nó chỉ muốn bảo vệ tốt những người thân của mình. Linh. Cường. Mẹ nó. Anh Quang...

À mà, nhắc tới anh Quang...

- Nhóc bán đứng Trương Minh Quang cho Thánh Nữ, không thấy ăn năn sao?

Phù Dung lại hỏi. Hẳn là hẳn đã được nghe Cầm Dạ Nguyệt kể về giao kèo này.

- Thánh Nữ, là nói chị Nguyệt phải không? Chị ấy nói rất muốn gặp anh Quang, nên em thu xếp cho chị ấy một cái hẹn mà thôi. Chị ấy cũng đã hứa với em sẽ không hại anh ấy.

- Nhóc không sợ cô ta nuốt lời sao?

- Sao vậy được? Chị Nguyệt cũng giống anh Quang, đều là bạn em mà. Chị ấy rất tốt bụng, cũng nhiệt tình giúp đỡ em nữa, dù bề ngoài chị ấy có hơi đồng bóng một chút...

- Khụ! - Phù Dung ho khan. Lần đầu tiên hẳn gặp một người dám nói Thánh Nữ như vậy. Mà kể cũng lạ, hẳn là kẻ tự nguyện theo chân Thánh Nữ, mà hẳn tin tưởng cô ta còn không bằng một thằng nhóc hay sao? - Này Văn, tại sao nhóc biết Thánh Nữ là Cầm Dạ Nguyệt?

- Vì con Kiki, à anh có biết con Kiki không? Con Drake ấy. Em đã từng gặp ông chủ của nó, là ông Cường của Tập đoàn Fidi. Ông ấy còn hứa sẽ tặng em 1 căn biệt thự, mà em từ chối. Rồi vụ việc dưới cống ngầm, em đã nghe anh Quang kể, có một Thánh Nữ đang nhắm vào anh ấy, mà tập đoàn Fidi lại nhắm vào cô Thánh Nữ ấy. Tới cái sự kiện hồi đó, khi tìm thấy váy của chị Nguyệt ở trong hộp tử của em, lại có dấu răng con Kiki trên đó, em đã nghĩ con rồng ăn trộm váy của chị Nguyệt. Rồi thay vì đem về cho chủ nó, nó lại để vào chỗ em. Có lẽ vì em thân với nó cũng không khác gì chủ tớ vậy. Vậy là em đã nghĩ tới việc tập đoàn Fidi đang tìm kiếm Thánh Nữ, còn Thánh Nữ lại tìm kiếm anh Quang, mà em thì lại cần nhân lực hùng hậu của Thánh Nữ để thôn tóm thị trường, thế là em đã rỉ tai chị Nguyệt 3 chữ, vừa là để kiểm chứng suy đoán của mình luôn.

- 3 chữ gì?

- Trương Minh Quang. Ai dè chị ấy phản xạ quá là bá cháy luôn, làm em khỏi phải nghi ngờ gì nữa.

Phù Dung vốn là kẻ thật thà. Nay hăn lại thất kinh. Hăn thấy ghê sợ sự mưu mô của đứa nhóc này.

Hóa ra, Cầm Dạ Nguyệt, kẻ có thể đùa bỡn với các bậc Chí Tôn Cường giả, lại dễ dàng bị Vương Thành Văn đùa bỡn lại như vậy.

- Sau chuyện này, anh sẽ đi theo chị Nguyệt rời khỏi Đại Nam?

- Đúng vậy. Cùng rất nhiều anh em khác. Bọn anh sẽ xây dựng một đế chế hùng mạnh có thể đối kháng lại Đại Nam và Bắc Hà, và tất cả các thế lực khác. Nếu mọi chuyện đều thuận buồm xuôi gió.

- Thuận buồm xuôi gió tức là sao ạ?

- Là mọi chuyện đều tốt đẹp.

- Vậy em chúc anh thuận buồm xuôi gió.

- Nhóc nên rút lại lời nói đó. Vì đúng như kế hoạch, sẽ có rất rất nhiều người phải chết đó.

Văn lè lưỡi. Nó nghe rõ những tiếng rên rỉ quằn quại phát ra trên khắp các đường phố.

- Không thể nào tha mạng cho họ được ạ?

- Đừng hỏi anh. Anh cũng không có quyền quyết định đâu. Bọn họ đều là tế phẩm cho Thiên Khải.

- Thiên Khải sẽ giúp chị Nguyệt mở phong ấn ạ?

- Cũng không hẳn. Tới mức này là được rồi. Nhưng Hắc Y Hội sẽ muốn lợi dụng Thiên Khải tới cùng.

- Tội nghiệp nó quá. Cũng tội nghiệp mọi người đó quá. Vậy nếu bây giờ ta cắt đứt được Trần Pháp ở tòa án, thì mọi người sẽ không phải chết, mà kế hoạch của chị Nguyệt cũng thành công?

- Về lý thuyết là vậy, nhưng với sức của nhóc thì không đủ đâu.

- Vậy anh giúp em nhé?

- Hở?

Phù Dung thấy thật là đau đầu. Hắc với thằng Văn không phải bạn, mà cũng chưa rõ là thù, mà nói chung là chả thân quen mẹ gì. Nói đúng ra nó còn là con tin trong tay hắc. Vậy mà tại sao nói chuyện lòng vòng một hồi, lại thành thằng Văn nhờ hắc giúp đỡ vậy? Đã thế lại còn vô cùng hợp tình hợp lý?

Hóa ra, trong mắt thằng nhóc, không có bạn, cũng chẳng có thù. Nó nhìn tất cả mọi người như mọi người vốn vậy, nó không phán xét bất kì ai, cũng không căm ghét bất kì ai.

Cái gì mà Vương Minh Quang, Cầm Dạ Nguyệt, Phù Dung, Vương Vũ Hoành, Hà Chí Thương, Vũ Hải Phong, Vương Thế Kiệt, vân vân và vân vân, nó chưa bao giờ quan tâm họ thuộc phe nào, họ đang làm gì, nó chỉ coi họ như chính họ.

Phù Dung ngần ngừ.

Hắc đi tìm kiếm tự do. Mà muốn tự do, luôn phải đánh đổi bằng những cái giá nhất định. Hắc không phải trẻ con, hắc không mơ mộng rằng mọi thứ sẽ tốt đẹp cho tất cả. Thường thì niềm vui của người này được đổi lại bằng nỗi đau khổ của người khác.

Hắn từng nhìn thấy những kẻ thí nghiệm mình. Bọn họ cũng không hề vui vẻ khi thí nghiệm cơ thể hắn. Bọn họ làm thế để theo đuổi những thành quả cao cả hơn. Nhưng cũng vì thế mà họ bắt hắn phải chịu đau đớn và giày vò.

Ngược lại, khi hắn tìm kiếm tự do, hắn cũng không ngần ngại đập nát đầu bọn họ.

Hay khi sinh tồn trong đấu trường, hắn cũng đã giết rất nhiều nô lệ đồng cảnh ngộ như hắn.

Nhưng, không ngần ngại đánh đổi để đạt được mục đích, khác với việc giết người bừa bãi. Thánh Nữ không ủng hộ Vương tộc, nhưng cũng chẳng thích thú gì Hắc Y Hội, cũng chẳng quan tâm phe nào sẽ thắng. Vậy nếu Trần Pháp đã được khai thông rồi, tại sao không chấm dứt cuộc thảm sát tàn bạo này đi?

“Anh bạn, người còn phân vân gì nữa?”

Một giọng nói ồm ồm dữ dội vang lên trong đầu hắn.

Phù Dung Ngạ Quỷ, lại là người sao?

“Ta cũng không thích làm những việc vô nghĩa, nhưng phía trước chúng ta kia, ta ngửi thấy một mùi vị quen thuộc. Tại sao người không thả xích cho ta lên, và để hai ta tận hưởng cuộc chiến máu me phía trước?”

“Cuộc chiến? Người ngửi thấy thứ gì?”

“Diệt Thế Tử Nghê!! Thiên địch của ta!! Cũng là kẻ đã thí nghiệm người đó!!”

Chợt gân cốt nổi lên khắp người Phù Dung. Đôi con ngươi hắn đỏ rực như lửa cháy, và lòng trắng đã thay bằng một màu đen kinh rợn.

Hắn nhe hàm răng sắc nhọn ra cười, cả người đã co xuống lấy đà như một con mãnh thú.

- Nhóc con, ta đi trước.

Bằng một giọng nói khác hẳn lúc nãy, Phù Dung lấy đà rồi nhảy một cú như bay, nhắm thẳng về phía Tòa án.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 389: Cội Nguồn Của Vương Tộc

Hắn mở cánh cửa.

Một hành lang tối tăm.

Mọi khí lực mà hắn tỏa ra, đều bị bóng đêm nuốt chửng.

Hắn không biết mình đang bước tới đâu. Phía trước chỉ là một màn đêm mịt mù và vô tận.

- Bá Thế, hay Vũ Hoành?

Một giọng nói hơi rè rè vang lên.

- Vũ Hoành.

- Vũ Hoành, mở cánh cửa bên phải.

Cạch! Cạch! Cạch!

Bên phải hắn xuất hiện một cánh cửa. Nó mở dần, hắt những tia sáng nhỏ nhoi. Hắn bước qua cánh cửa.

Một căn phòng rộng lớn.

Một chiếc ngai vàng.

Một hình chiếu 3D vẽ nên một con người đang ngồi trên ngai vàng ấy.

Vương Lập Đế, phụ thân hắn, cũng là Cường giả mạnh mẽ nhất mà Vương tộc từng sản sinh.

Với trình độ của ông ta, để lại một hình chiếu có trí tuệ nhân tạo và tính cách gần tương đồng với mình không phải là điều gì khó khăn.

- Tới rồi sao? - Hình chiếu ấy dùng một dáng vẻ uể oải không khác gì Vương Lập Đế ngày xưa, như thể mỗi lần nhìn Vương Vũ Hoàn, ông lại ngao ngán như đang nhìn một sản phẩm thất bại.

- Tới rồi.

- Có thấy chút khó khăn nào không?

Ý ông muốn hỏi, tôi leo tới ngôi vị này, có khó khăn hay không sao?

- Cũng không khó khăn lắm. Đặc biệt là lúc xuống tay giết chết anh trai mình.

- Người từng rất ngưỡng mộ và tôn sùng hắn.

- Nhưng không có nghĩa là con sẽ dâng nạp mạng sống của mình cho anh ta. Và đừng có vòng vo nữa, phụ thân. Ngài muốn để lại thứ gì cho ta? Thứ mà ngài đã dày công chuẩn bị, thậm chí còn dùng chính lăng mộ của mình để cất giấu? Với trình độ của ngài, hắn phải biết trước tất cả những chuyện này sẽ xảy ra, phải không? Giờ phút con bước lên ngai vàng, Hắc Y Hội sẽ làm phản, và Phạm Viết Phương sẽ bắt đầu kế hoạch của lão. Ngài hắn đã chuẩn bị trước mọi thứ, phải không? Dù ngài có không thích con, con tin chắc ngài cũng không để giang sơn Đại Nam đổi chủ chứ?

- Đại Nam. Đại Nam. Đại Nam. Đó là tất cả những gì con quan tâm sao?

Câu hỏi đột ngột này khiến hắn sững sờ.

- Sao...?

- Tất cả những gì con đang mang trên vai, chỉ vì một chữ Đại Nam là bao biện được hết sao? Đừng lấy Đại Nam ra làm cái cớ cho những hành động của mình.

- Không vì Đại Nam, thì còn vì ai?

- Thừa nhận đi, Vũ Hoành. Con làm mọi thứ vì bản thân mình.

Hình chiếu Vương Lập Đế bật đứng dậy.

- Ta cũng vậy, mà mọi người trên thế gian đều vậy. Ta không phải là Nam Đế hùng mạnh. Con cũng không phải là kẻ kế nghiệp ta. Ta không hề bắt con phải trở thành Cường giả, cũng không bắt con phải một mình mang những gánh nặng ấy trên vai. Cuộc sống của con, ta chưa từng can thiệp. Con chỉ có một bằng Thạc sĩ, cũng không lo chết đói. Con lấy Bích Thanh về làm vợ, cũng chẳng ảnh hưởng tới ai. Phụ thân sẵn sàng tới Bắc Hà hỏi vợ cho con. Con giết chết Bá Thế, cũng là quyết định của con, lúc đó phụ thân cũng chẳng còn sống để can thiệp. Trở thành Đại Nam Đế vương, cũng là chính con bước lên. Nếu con không thừa nhận được rằng, bản thân con hiện nay là do chính con quyết định, con còn định sai khiến người khác sao?

Im lặng.

- Dù ta có để lại 2 cánh cửa, 1 là cho con, 1 là cho Bá Thế, vì ta chưa từng nghĩ rằng con không có năng lực cạnh tranh ngai vàng này. Nhưng ta không hề mong con sẽ là người bước xuống đây. Mà thôi, đã bước vào rồi, vậy thì hãy đi tới cùng.

Ông ta bước tới, giơ lên một cánh tay đặt lên trán hấn.

- Phụ vương là phụ vương của người. Ta đã sinh ra người trên cõi đời, trần trụi, yếu đuối, bất lực, và đau đớn. Ta có trách nhiệm làm cha của người, vì ta phải chịu trách nhiệm cho thứ sinh mệnh yếu đuối mà mình đã tạo ra, và cũng vì trách nhiệm với mẫu thân người. Người được thừa hưởng của ta mọi thứ, tiền bạc, địa vị, trí tuệ, kiến thức, và cả cơ thể. Không phải vì người đặc biệt, mà chỉ đơn giản vì người là con trai ta!

Chỉ là một hình chiếu, nhưng uy áp từ Vương Lập Đế vẫn ủa vào choán ngợp não của hắn. Một sự run sợ phát ra từ trong từng mô tế bào của hắn, như một sự yếu đuối tự nhiên vốn nằm sâu trong tiềm thức. Một đứa trẻ trần trụi và yếu đuối.

- Giờ người hỏi người muốn ta để lại gì cho người sao? Được thôi! Ta để lại ngai vàng này cho người! Ta để lại lãnh thổ Đế quốc này cho người! Ta để lại nền kinh tế Đại Nam cho người! Ta để lại quân lực Đại Nam cho người! Ta để lại khí phách 3000 năm lại cho người! Ta để lại toàn bộ tri thức trong Đại Thư viện cho người! Ta để lại sinh mạng của người cho người! Người còn đòi hỏi ta để lại gì cho người nữa hay sao?!!

Giọng nói càng lúc càng dữ dội, vang vọng khắp ngõ ngách trong tâm hồn hắn, đè ép toàn bộ ý chí của hắn, khiến hắn phải sụp lạy.

Hắn như bị bàn tay của cha mình đè xuống, ấn xuống, thật sâu, thật sâu, xuyên qua cả nền đất, xuyên qua cả chiều không gian, văng ra khỏi thực tại. Ông ta đè hắn rơi xuống qua từng dòng thời gian, như thể tất cả đều bị quay ngược. Tiềm thức hắn như bị moi ra mọi bí mật mà nó vẫn chôn giấu. Như một cuộc du hành ngược dòng huyết mạch, một cuộc khai phá về lại biến tri thức vô biên.

“Phụ vương có trách nhiệm đưa người về lại cội nguồn của mình. Chỉ là bây giờ người mới sẵn sàng để tới đó.” Nơi đây là một biển cát.

Vũ Hoành chẳng lạ gì nơi đây nữa. Hắn đã từng tới một lần.

- Đây không phải là Bình Nguyên Tri Thức?

Hắn bất chợt đặt ra một câu hỏi.

- Người đã bước vào Đại Thư viện. Người đã nhìn thấy hình hài của Bình Nguyên Tri Thức hay sao?

Giọng trả lời vang bên tai hắn.

Cha hắn đã đứng cạnh hắn từ bao giờ, với hình hài rất thật, chứ không còn là một hình chiếu ảo.

- Ta nghĩ người đã từng bay qua đây một lần rồi, chỉ là người không nhớ mà thôi. Xa xa kia, chính là dãy núi Ajagar. Còn nơi này, là Hoang mạc Ajagar. Đây chính là lãnh thổ xa xưa của loài rồng, cũng chính là cội nguồn của chúng ta.

Hoang mạc Ajagar. Bầu trời đầy sao. Và mặt trời màu đen với viền vàng rực.

Bảo sao nơi đây khiến hắn thấy thân thuộc như vậy.

Vòng tròn vàng trên nền mặt trời đen, nhìn kĩ lại, thật giống con số 0 thần thánh mà con rồng hiền triết Naga đem tới cho nhân loại.

- Nơi đây là cội nguồn của người, là tiềm thức của người, là thứ ẩn chứa trong DNA của người, nhưng nó khác với cõi Vô thức. Nó không phải là Tầng Vô thức tập thể. Nó chẳng là gì cả. Nó thế giới của riêng người. Một thực tại nằm trong một thực tại.

- Một thực tại nằm trong một thực tại? Nếu đã có thể tạo nên một thực tại trong một thực tại, vậy thì hoàn toàn có thể tạo ra một thực tại khác nằm trong đó, và số lượng thế giới, không! Số lượng vũ trụ sẽ là vô hạn!!

Vương Vũ Hoành bàng hoàng nhận ra. Hắn nhìn cha hắn đang khẽ phì cười.

- 8 quyển sách của Vương Thái Tổ, người đọc được bao nhiêu quyển rồi?

- 4 quyển. Âm Dương Long Khí. Âm Dương Bộ Pháp. Âm Dương Quyền Pháp. Một cuốn nữa là Âm Dương Trí Pháp, chỉ có thể tìm thấy trong Đại Thư viện Hồng Định, vì ngoài đời đã thất lạc. Ngoài ra, còn một cuốn Âm Dương Địa Mạch thì chỉ có cô Tuyệt Trinh hiểu nổi.

- Cứ coi như là người có trong tay 5 quyển, vậy mà người vẫn chưa nhận ra năng lực thực sự của Vương tộc ta là gì sao? Vương tộc trong mắt người, chỉ có trí tuệ hơn người và gọi ra mấy thứ Âm Dương bát nháo đó sao?

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 390: Hỉ Vận Cũng Là Họa Vận

Bóng tối mập mờ.

Bóng tối mịt mù.

Bóng tối mênh mang.

Bóng tối là đại diện cho nỗi sợ hãi.

Mà hắn còn sợ hãi điều gì nữa chứ? Khi hắn đã trải qua mọi nỗi sợ hãi trên đời?

Takezawa tự hỏi.

Cơ thể hắn chẳng còn chút cảm giác gì nữa. Tâm trí hắn chìm vào một bóng đêm thăm thẳm vô tận.

“Tới đây”

Có kẻ nào đó đang gọi hắn.

“Tới đây”

- Người là ai?

“Tới đây với ta, Itou Takezawa”

- Người là ai? Trả lời ta đi đã!

“Người không nhận ra ta là ai sao?”

Một cảm giác thân quen suốt mấy chục năm trời, làm sao hẳn có thể quên.

- Người là... Hỉ Vận Kiếm?!

“Đúng vậy. Là ta đây”

- Tại sao... tại sao ta lại nghe được giọng nói của người? Đây có phải là hiện thực không? Hay là... ta đã chết?

“Sống hay chết... thực sự quan trọng như vậy sao?”

- Người nói vậy là ý gì?

“Cuộc sống chỉ là một chuỗi dài những đau khổ và mất mát tiếp nối nhau. Người sẽ mất dần mất dần mất dần mọi thứ người có. Mỗi lần mất đi càng nhiều thứ, nỗi đau của người càng bớt nhức nhối đi, vì người đã dần quen với mất mát. Cái chết cũng chỉ là một ranh giới, khi người mất đi thứ cuối cùng người có - sinh mệnh, và cũng mất đi toàn bộ sự đau đớn của mình. Người sẽ chỉ còn cảm thấy... trống rỗng.”

- Người im đi! Sống để mà cảm nhận được đau khổ, vẫn còn hơn là chết để rồi chả cảm nhận được mẹ gì!! Hơn nữa, ta vẫn còn muốn sống, ta vẫn còn nhiều điều chưa muốn mất đi!

“Điều gì? Người chưa muốn mất đi điều gì? Người nghĩ mình còn lại thứ gì? Người không còn quê hương. Không có gia đình. Không còn tài sản. Không có thanh danh. Mất hết niềm tin. Cũng chẳng còn hi vọng.”

- Im đi! Tất cả những thứ đã mất, ta rồi sẽ có thể lấy lại! Ta còn có thể đi lại, còn có thể ăn uống, còn có thể lang bạt khắp nơi, nếu chẳng nào cũng phải chết, tại sao không sống cho trọn vẹn rồi chết?!

“Trọn vẹn? Người nghĩ cuộc sống của người là trọn vẹn? Ta thì lại nghĩ khác.”

- Người nghĩ sao cơ?

“Người là kẻ có trọn vẹn mọi thứ. Tất cả các người đều có trọn vẹn mọi thứ từ khi sinh ra. Ta đã nói rồi, cuộc sống là chuỗi hành trình mà các người vứt dần đi những thứ mình đang có. Cha mẹ, bạn bè, tình yêu, sức khỏe, tiền bạc, rồi các người sẽ vì theo đuổi thứ này mà vứt bỏ thứ khác, sẽ vì một đứa con gái mà hỗn hào với cha mẹ, rồi vì một đứa con gái khác mà vứt bỏ đứa con gái ấy, rồi lại vì tiền bạc mà bỏ bê gia đình mình, rồi lại vì sức khỏe lúc già mà vung tiền không tiếc. Một vòng luẩn quẩn. Nhưng còn người, Takezawa, người còn luẩn quẩn hơn cả, đáng lo ngại hơn cả, người còn đáng thương hơn lũ người tầm thường đó.”

- Người nói vậy là sao?

“Vì người không chỉ vứt bỏ, người còn chạy trốn. Mỗi lần phải đối mặt với khó khăn, người lại chạy trốn.”

- Đừng có nói như thế mi biết rõ về ta như vậy! Tại sao ta phải chạy trốn ư? Chẳng phải vì mi đó sao? Ta đã nhìn người lâu lắm rồi! Ta đã muốn hỏi thẳng vào mặt người từ lâu rồi!! Rốt cuộc người là Hỉ Vận Kiếm, hay là Họa Vận Kiếm? Rốt cuộc người đem vận may tới cho ta, hay là muốn ta chết chìm trong những tai họa cuộc đời? Ta hỏi mi, từ đó tới giờ, suốt mấy chục năm nay, ta đã xử tệ với mi lúc nào? Ta có ngày nào quên không đem mi ra lau chùi? Có lúc nào để mất người mà không tìm cách lấy lại? Có khi nào muốn bán mẹ nhà người đi hoặc vứt ra bãi rác cho rảnh nợ không? Tại sao?! Tại sao người lại đền đáp cho ta bằng cái cách khốn nạn nhất có thể như vậy? Đày đọa ta! Nguyên rửa ta! Và giờ thì sao? Mi cắm con mẹ nó lưỡi kiếm của mình vào bụng ta? Và giờ ta ở đây sắp sửa “thăng” lên thiên đàng, và còn rảnh rang nói chuyện với một thanh kiếm!!! Mẹ nó!

Bao nhiêu uất ức, dồn nén, Takezawa phun ra một hơi. Phun xong rồi, chửi bậy cũng chửi rồi, hắn vẫn còn cố nghĩ thêm có gì để phun nữa không cho hả dạ.

“Mi phát tiết xong chưa?” Thanh Hỉ Vận mới cất lời “Người hỏi ta, là Hỉ Vận hay là Hung Vận. Ta trả lời luôn cho người nhé, ta vừa là Hỉ Vận, mà lại vừa là Hung Vận”

- Mi lải nhải luyện thuyên cái gì vậy? - Takezawa bực mình.

“Im, bớt xồn xồn coi! Người hỏi ta, tại sao không mang Hỉ Vận tới cho người? Con mẹ nó, người có lắp não trước khi nói không vậy?”, Hỉ Vận Kiếm theo chân Takezawa mấy chục năm, đến cách nói bậy cũng giống hắn “Người làm cái mẹ gì cũng gặp may mắn, người còn bảo không có Hỉ Vận? Người sinh ra trong Đại gia tộc Kiếm thuật Itou, được thừa kế ngay một thanh Cực Phẩm Thần Kiếm, người nghĩ thiên hạ mấy ai được như vậy? Cực Phẩm Thần Kiếm là sắt vụn ngoài đường chắc? Người học kiếm, có Vô Diện Kiếm Khách Kumo Sasaki dạy kiếm cho người, mẹ nó chứ người nghĩ như vậy là không may mắn? Học kiếm xong, còn được lão ta hứa gả con gái cho người, đ- má chứ người nghĩ trên thế gian bao nhiêu người muốn làm rể Chí Tôn Cường giả? Rồi người có cổ phần tới 30% trong Fusan Entertainment, người nghĩ thế gian cứ muốn là được?”

Giọng của Hỉ Vận Kiếm càng ngày càng gắt, chứng tỏ thanh kiếm này cũng uất ức chả kém gì Takezawa, nay mới có dịp phun ra một lượt.

“Người chạy tới Đại Nam, qua bao sóng gió mà không chết, không phải do may mắn thì do cái mẹ gì nữa? Người nằm bệt ở xó chợ, có người tìm đến cầm một cọc tiền mua kiếm của người, người còn chê? Người tiếp tục nằm ở một xó chợ khác, có hắn một ông lão tốt bụng tới cho người việc nhẹ lương cao, lại bảo không phải Hỉ Vận đi? Rồi Phan Thành, rồi Trương Minh Quang, đưa nào đưa nấy đều mới gặp mặt đã cho người việc nhẹ lương cao, lại bảo không phải Hỉ Vận đi? Người rèn bừa rèn bãi ra được

một thanh Cực Phẩm Thần Kiếm, lại bảo không phải Hỉ Vận đi? Người bị bắt cho lên Tòa án, lại có Noboru tới phá tanh bành cái Tòa án, lại bảo không phải Hỉ Vận đi?! Bà cố nội nhà người chứ đời người toàn là Hỉ Vận không!! Người còn kêu gào cái gì? Kêu cái gì? Kêu cái gì?!”

Tĩnh lặng một lúc. Có thể nghe rõ tiếng nghiến răng của Takezawa.

- À há? Hỉ Vận? Hỉ Vận của người đấy à? Sinh ra trong Itou Nhất Tộc, rồi sao? Rồi phải gánh trên vai lời nguyên khốn nạn? Học trò của Kumo Sasaki thì sao? Để rồi bị lão ta bắt ép trở thành người kế nghiệp, với một đồng trách nhiệm trên vai? Để rồi bị ép gả cho 1 đứa con gái mới 5 tuổi? Để rồi bị Sư huynh của mình ghen tị và bị hãm truy sát đến cùng trời cuối đất? Thành cổ đông của Fusan để làm gì, khi sau đó bị dụ mua cổ phiếu và nợ như chúa Chổm?! Việc nhẹ lương cao để làm gì, khi mà cuối cùng thì tai họa lại ập xuống đầu? Cực Phẩm Thần Kiếm để làm gì, khi sau đó bị người ta đem ra định giá, để rồi bị bắt vào tù mà chả hiểu vì sao? Giờ lại còn cái gì mà được Noboru phá banh Tòa án, phá xong rồi thì tao cũng nằm đó với một thanh kiếm khốn nạn cắm vào bụng!!! Hỉ Vận chó chết gì như vậy?

“Người rốt cuộc đã hiểu vấn đề rồi”

- Hiểu cái mẹ gì chứ?

“Hỉ Vận, cũng chính là Hung Vận. Hung Vận, cũng là Hỉ Vận. May mắn hay tai họa, đều không thể nói rõ, chúng xoắn xuýt lấy nhau như chính số phận con người vậy. Mọi sự việc xảy ra, đều có thể là may mắn, mà cũng có thể là tai họa. Phúc hay Họa, không do chính tự thân sự việc, mà là do chính người. Chính người! Chính người đó đồ ngu!”

- Ta? Ta làm sao? Người bảo trong hoàn cảnh như vậy ta còn có thể làm sao?!

“Vì người cứ chạy trốn. Vì người chưa bao giờ sẵn sàng đối mặt. Người không sẵn sàng gánh trên vai gia tộc Itou. Người không sẵn sàng

đón nhận sự kì vọng của Sasaki. Người không đủ tự tin để lấy Takaki làm vợ. Người không đủ bản lĩnh để làm cố đông của Fusan. Người không đủ can đảm để đối mặt với những thử thách ở đất Đại Nam. Người không đủ can đảm để chứng minh với Pháp luật là mình vô tội. Thay vào đó, người chạy, chạy và chạy. Cả đời người chỉ giỏi mỗi chuyện chạy trốn mà thôi. Mà càng chạy trốn, người càng biến Hỉ Vận thành Họa Vận. Càng chạy trốn, người càng đổ lỗi cho ta vì gây nên Họa Vận cho người.”

- Vậy ta phải làm sao?

“Đừng trốn chạy nữa.”

=====

Chương này viết thực là sâu sắc (khóc). Ai ngờ nhân vật Takezawa lại có chiều sâu như vậy (khóc).

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 391: Hồi Hột

Một khoảnh khắc thời gian như ngưng đọng, đến cả Siêu Cường giả như Liêu Kha cũng bị đình trệ đòn tấn công của mình.

Chộp lấy một khoảnh khắc này, Trần Phùng dù cơ thể cũng bị đình trệ, nhưng não bộ lại có thêm thời gian để phản ứng.

Ngay khi giây phút ngưng đọng qua đi, sinh tử lại ập tới, khắp người Trần Phùng đã được bao bọc bởi sấm sét.

Ret!! một tiếng, hắc đã di thân chạy khỏi đó tới 10m.

Tự Nhiên thuật. Mô Phỏng thuật. Bắt cơ thể bản thân di động với tốc độ nhanh như chớp, giống như một tia sét. Nhưng hậu quả để lại cũng vô cùng nặng nề. Không khác gì đứng lên một máy tập chạy ở vận tốc tối đa mà cơ thể buộc phải chạy theo.

Một trong những kĩ thuật xếp top 30 về độ khó, cũng như độ nguy hiểm.

Thuấn Gian Di Động.

Trần Phùng vốn không tính tới đường lui. Hôm nay dù có mất mạng tại đây, hắc cũng phải dìm cả cái vương triều yếu đuối của Vương Vũ Hoành theo cùng. Thuấn Gian di động, hắc có thể làm được cũng chỉ có giới hạn, mà sinh lực còn đang bị bòn rút bởi Lôi Thần Giáng Thế, e là không thể dùng thêm được Thuấn Gian Di Động lần 2.

Không cần sống sót, chỉ cần câu thêm giờ càng lâu càng tốt, để Thiên Khải hủy diệt toàn bộ Hoàng Thành.

Ai dè hăn còn chưa kịp toan tính xong, một áp lực khủng khiếp đã ép từ đằng sau lại.

Nguyễn Hữu Dũng.

Bị 2 tên này quần lấy, thật sự rất là ức chế.

Lần này lại là gì đây? Hải Long Gào Thét!!

Làm rể của Vương tộc mấy chục năm, dù không sở hữu được Long Khí bẩm sinh, cũng có thể học lóm được một vài mấu chốt nào đó. Dùng áp suất không khí đánh ra một con rồng cuồng bạo, đây đã là sát chiêu tuyệt học của Nguyễn Hữu Dũng.

Nếu Liêu Kha thiên về chiến đấu dai dẳng, thì Nguyễn Hữu Dũng lại là kẻ có sức bộc phá rất cao. Kể cũng phải, một kẻ chiến đấu trong rừng, cần nhất là sự kiên trì, một người chiến đấu ngoài biển, sức bộc phá mới được ưu tiên hàng đầu.

Cứ tưởng tượng trong một cuộc hải chiến, các tàu chiến phải xoay sở giữa sóng biển, thời gian cận chiến vô cùng ngắn, cần trong lúc ấy bộc phát ra sát thương cao nhất. Chưa kể, bộc phá hết sức mạnh trong một khoảnh khắc, đánh chìm ngay một chiến hạm của địch, đã là thắng thế vô cùng rõ ràng.

- Con giun xéo lăm cũng quần nhá!!!

Trần Phùng tức đến uất nghẹn mà hét lên. Vừa bị kẻ này dọa sát, lại bị kẻ kia đánh úp, ai mà bình thản cho nổi.

Trong lúc nguy cấp, hấn giơ tay, phóng thẳng một luồng sét về phía Thiên Khải.

Uỳnhhhh!!!

- Lại thêm một thẳng điên!!

Nguyễn Hữu Dũng lại hoảng hồn.

Thiên Khải vốn không phân biệt địch ta. Đến người tạo ra nó, nó còn vả chết. Nay Trần Phùng lại chủ động chọc tức Thiên Khải, rõ ràng là đang chơi bài đồng quy vu tận.

Ở đây có Nguyễn Hữu Dũng với Liêu Kha, đổi lấy 1 mạng của Trần Phùng, vậy là lỗ quá lớn.

Cả 2 đều ý thức được điều đó, nên rồi rít thu đòn, cố gắng chạy càng xa càng tốt.

Ngặt nổi cả 3 đều đứng quá gần nhau, chạy xa được bao nhiêu, nhanh được bao nhiêu, cũng không xa không nhanh bằng cơn thịnh nộ của Thiên Khải.

Không biết là vì bản năng tự vệ của một sinh vật mới ra đời, hay là sự cao ngạo vốn có của một Thần Khí, Thiên Khải ngay lập tức đáp trả hành vi xấc xược kia bằng một cột sáng chói lòa từ trên trời giáng xuống.

Cột sáng này có uy lực hủy thiên diệt địa thì cũng thôi, còn mang đầu đó thứ năng lượng cuồng bạo của Vũ Trụ, khủng khiếp không khác gì một Thiên Kiếp, đè nén những sinh vật bé nhỏ bên dưới bằng một thứ tuyệt vọng không lời.

Chùm sáng này không chỉ giáng xuống 3 người bọn họ, còn bao trùm cả núi Minh Nguyệt, còn lan khắp dãy Trường Long, còn đe dọa đến cả

Long Thành.

Đừng nói là những kẻ chịu đòn trực diện, ngay tới những binh lính Đại Nam và Hắc Y Hội đang quần nhau trên trời cách đó không xa, đều bị áp lực đè ép cho nát bét ngũ tạng.

Dù là những Siêu Cường giả đứng đầu Đế quốc như Nguyễn Hữu Dũng, Liêu Kha, hay Trần Phùng, đều cảm thấy chỉ trong vòng 3 giây, bọn họ đều lìa đời. Sức mạnh này mạnh mẽ tới mức vô vọng.

Đúng lúc ấy, Nguyễn Hữu Dũng chợt nhìn thấy một thứ gì đó từ dưới đất bay lên, nhắm thẳng lên bầu trời, đối chọi với sức đè nén hủy diệt kia. Cứ như chẳng hề có một lực cản nào, thứ đó bay vút lên, thẳng tắp, nhắm thẳng vào Thiên Khải.

Phập!!!!

Không có chút thanh thế phô trương, cột sáng cứ như vậy mà biến mất.

Người ta nhìn thấy Thiên Khải trên bầu trời, cả người xiêu vẹo về phía sau như vừa phải tránh né một cái gì vừa đâm tới. Dọc từ vai hấn cho tới bụng, một vết cắt sâu hoắm chạy qua, để lộ ra một thân hình rỗng tuếch bên trong.

Không ai đoán được cảm xúc của Thiên Khải lúc này là gì, hay nó có cảm xúc hay không. Nó chỉ chờ đợi ra đó, như thể hoàn toàn bất ngờ vì bị đả thương.

Chẳng mấy chốc, vết thương trên người nó từ từ khép miệng.

- Cũng chỉ là một con rối rỗng tuếch mà thôi.

Giọng nói này, vang vọng khắp nơi, ngạo nghễ, trào phúng, không coi ai ra gì.

Ai ở Long Thành còn lạ giọng nói này nữa.

Đế Vương của bọn hăn, Vương Vũ Hoành.

Từ dưới lòng đất chui lên, nhẹ nhàng từ tốn bay thẳng lên bầu trời, đối diện với Thiên Khải.

Từ trên trời cao, một mảng trời vừa bị đâm thủng lộ ra một lỗ nhỏ. Từ lỗ nhỏ ấy, một thứ gì đó lại vun vút rơi xuống, bay thẳng vào trong tay hăn.

Một thanh gươm giống như kiếm, hình thù khá là phức tạp, dài chỉ bằng một cẳng tay, như làm bằng vàng, đính trên đó rất nhiều đá quý và trạm chỗ hoa lệ.

Hăn giương mắt nhìn Thiên Khải, gương mặt không vui không giận không buồn. Chỉ có đôi chút... thương hại.

Thiên Khải như cảm nhận được đôi mắt ấy, nó run rẩy cả người. Cổ nó vặn vẹo. Con mắt duy nhất của nó mở rộng hết cỡ. Từ trên mặt nó, rách toác ra thành một cái miệng. Cái miệng của nó méo mó cố thốt nên lời.

- Ta... không phải... là con rồi... Im miệng đi... Tao... là... tao...

- Mà là thứ của nợ gì? Chẳng là gì hết. - Vương Vũ Hoành lạnh lùng đáp lại.

- Im mồm!! Tao là sinh vật thượng đẳng nhất thế giới này. Tao nhìn thấu được mọi tri thức, tao hiểu thấu được lũ con người, tao cảm nhận được sự bẩn thỉu của chúng mày! Tao ra đời là để cai trị lũ yếu đuối chúng mày!!

- Biết được dăm ba cái tri thức như vậy, cũng đòi cai trị bọn tao? - Vương Vũ Hoành uể oải giơ ngón tay lên ngoáy mũi. Con người hăn lộn

ngược lên trên vì cái cảm giác phê phê khi ngón tay chạm vào dây thần kinh bên trong xoang mũi. Hắn còn chả thèm để tâm tới Thiên Khải.

- Mày thiếu tôn trọng tao?!!!

Thiên Khải mở rộng cái miệng toang hoác của nó ra mà hét lên. Nó vung một cánh tay, chém thành một đường nhắm thẳng vào Vương Vũ Hoành. Một luồng kinh áp quét qua vô cùng hủy diệt và chết chóc. Luồng kinh áp ấy chém qua Vương Vũ Hoành, đánh hắn bay đi một đoạn xa, vẫn không ngừng lại, tiếp tục quét qua hết đại lục. Những máy bay nào bị nó quét phải, đều bị đứt làm đôi.

- Khục khục!!

Wương Vũ Hoành thổ ra một búng máu, khó nhọc gượng dậy, bay trở về chỗ cũ.

- Chỉ vậy thôi sao?

Hắn vẫn tiếp tục cái màn thờ ơ của mình.

- Giả vờ giả vịt!!

Lần này Thiên Khải lại tung ra một đấm. Một đấm này, cả không gian, thời gian, lẫn bất cứ thứ gì có thể tồn tại xung quanh nó, dù có là ánh nhìn của con người, là Linh Thể trôi nổi giữa ranh giới Âm Dương, dù có là màu sắc, âm thanh, dù có là cảm xúc của con người, dù có là bất kì loại năng lượng nào, đều bị cuốn vào xung quanh nắm đấm này.

Một cú đấm bao hàm lượng tri thức khổng lồ, mà chưa cần xuất quyền cũng đã khiến người ta khiếp sợ.

- Đồ hạ đẳng!! Tao phủ nhận sự tồn tại của mày!!

Thiên Khải hét lên. Nó vặn người tung ra cú đấm. Có cảm giác cả vũ trụ này cũng phải run rẩy vì cú đấm của nó.

- Muốn phủ nhận là phủ nhận được sao? Mà nghĩ mà là ai?

Vương Vũ Hoành vẫn uể oải giơ tay gãi mũi. Mắt hăn lơ lơ bất cần.

Tay phải hăn cầm thanh kiếm hơi hợt vung lên chém nhẹ một cái.

Toác!!

Năm đấm của Thiên Khải còn chưa kịp tung ra, thì cánh tay của hăn đã đứt lìa.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 392: Đắc Tội Hơi Nhiều

- Vì sao? Vì sao mà lại phản bội Vương tộc? Phản bội tao?!

- Vương tộc? Vương tộc chỉ là chủ nhân của anh mà thôi, chúng có là gì đối với tôi chứ?

- Đồ vô ơn! Mà được nuôi dưỡng, ăn học, mà có tài nguyên, đều là nhờ Vương tộc cấp lương cho tao, là nhờ tao đã nuôi mà!!

- Vậy là tôi phải biết ơn anh sao?

Vũ Hải Phong phì cười.

- Anh chẳng biết cả một thời niên thiếu, tôi phải lớn lên với cảm xúc thế nào đâu. Học cái gì, làm cái gì, dù đạt được thành tích gì đi nữa, người ta đều so sánh tôi với Thiếu tướng Vũ Minh Kiệt lừng danh. Tôi có bao giờ thoát khỏi cái bóng của anh chứ? Tôi có bao giờ được người khác công nhận chứ?

- Chẳng phải mà chơi thể thao rất giỏi đấy sao? Long Thành cũng đã cấp Học bổng cho mà đấy sao? Chẳng phải mà đang có một tương lai chờ đợi mà phía trước đó sao?

Vũ Minh Kiệt đau đớn ôm lấy cánh tay phải bị chặt đứt của mình, càng đau đớn hơn khi nhìn đứa em trai mình chính mắt quan sát nó trưởng thành.

- Anh tưởng ngầm tác động tới Liên đoàn Thể thao đôi chút là sẽ khiến tôi vui vẻ sao? Anh tưởng tôi không biết cuộc đời này vận hành ra sao? Anh tưởng bất kì một đứa học sinh tài giỏi nào cũng sẽ có Học bổng mà không cần quan hệ? Nếu vậy thì thằng Thiên Anh của trường Kinh Ngự cũng đã được đổi đời rồi.

- Mà may mắn hơn nó quá nhiều! Mà là em trai tao! Mà có được cơ hội mà những kẻ thường dân không thể nào có được! Mà còn đòi hỏi cái gì nữa chứ?

- Cơ hội anh cho tôi đúng là không tệ. Và tôi cũng không căm ghét gì anh lắm đâu, anh trai. Tôi chỉ muốn có được một sự nghiệp của riêng mình...

- Vậy thì mà hoàn toàn có thể theo tao vào Quân đội, cùng nhau 2 anh em ta đã có thể tung hoành khắp 7 Đại dương!

- Nói này giờ anh vẫn không hiểu sao, anh Kiệt? Tôi muốn một sự nghiệp to lớn hơn, vĩ đại hơn, tôi muốn vượt qua anh, tôi muốn chứng minh cho tất cả mọi người biết, anh chẳng là gì đối với tôi cả.

- Vì vậy mà mà đánh lén tao hèn hạ như vậy sao?

- Cũng chỉ là nhiệm vụ mà thôi. Thật tiếc, anh trai ạ, tôi đã ước sẽ có ngày ta gặp nhau trên chiến trường. Nhưng lần này tôi không thể để anh sống được nữa.

Vũ Hải Phong lao tới. Vũ Minh Kiệt cũng không đứng im để mình bị giết. Hắn cũng phản công. Nhưng vừa bị mất đi một cánh tay, lại là cánh tay thuận, cơ thể đã có chút ngưng nghịu, lại bị Vũ Hải Phong tấn công bằng tay trái, hắn cảm thấy vô cùng khó xoay sở.

Bốp!!

Một chưởng đã đánh thẳng vào bụng hăn. Vũ Minh Kiệt bị đẩy bay về phía sau.

- Anh biết không, chỉ đấu với tôi một lần, đối mặt với 2 cú úp rổ của tôi, thằng Vương Thành Văn đã nhận ra tôi thuận tay trái. Đó cũng là lý do mà nó nghi ngờ tôi viết bức thư đó. Nhưng anh thì sao? Anh còn chưa từng tới xem tôi chơi bóng được một lần nào. Anh trai của tôi quan tâm tới tôi như vậy đó sao?

Một cú đấm khác đã giáng thẳng vào mặt Vũ Minh Kiệt.

- Hàng năm hàng tháng anh lênh đên ngoài biển khơi, để phục vụ cái đám Vương tộc mà anh suốt ngày khoe khoang! Anh nào có quan tâm xem tôi nghĩ gì về bọn chúng chứ? Anh còn chẳng cần biết suốt tuổi thơ của mình tôi đã chẳng có ai bên cạnh, luôn phải thui thủi một mình tự học cái Hải Vương Thủy Áp của anh, vì tôi muốn được như anh mà thôi!

Lại một cú đá giáng vào người.

- Đồ súc sinh!!

Vũ Minh Kiệt điên tiết. Một Siêu Cường giả 3 bằng Tiến sĩ, nào dễ dàng bị thất thế như vậy. Chỉ là hăn kìm nén cơn tức giận của mình tới tận bây giờ. Toàn bộ khí lực ép vào cánh tay trái, thân người cũng bộc phát khí thế bài sơn đảo hải, như một cơn sóng triều hung bạo, át đi toàn bộ chút uy thế nhỏ nhoi của Vũ Hải Phong.

Một chưởng của Vũ Minh Kiệt đánh tới, hoàn toàn có thể đập nát bét đầu em trai mình.

Đúng lúc này, hăn khựng lại.

18 năm quan sát đứa em trai mình trưởng thành, bao nhiêu kí ức lại ùa về. Từ cái ngày thằng nhóc còn nhỏ xíu, 2 anh em vẫn rủ nhau ra bờ sông

sau nhà tập bơi. Cái lần nó suýt bị đuối nước, khiến hắn bị bố mẹ cho một trận đòn. Những buổi đầu tiên dạy thằng nhóc tập võ. Những lần chạy bộ mà thằng nhóc dù đứt hơi vẫn cố đuổi theo hắn. Rồi chẳng biết từ khi nào thằng Hải Phong ấy đã cao lớn như thế này. Và đứa em trai hắn lại trở nên như ngày hôm nay.

Chẳng biết là từ khi nào.

Vũ Minh Kiệt dẫn đo, nhưng Vũ Hải Phong thì kiên quyết. Nhân giây phút ấy, một đòn hiểm độc đã tung ra.

- Vẫn sống cảm tính như vậy, thằng ngu này!

Bốp!!

Ngay giây phút Vũ Hải Phong hạ độc thủ, một bàn chân đã đập bay hắn đi.

Là Nguyễn Thế Sơn.

Vũ Minh Kiệt cũng như sức tỉnh.

- Chẳng phải mày muốn tao chết lắm hay sao?

- Tao cũng muốn lắm. Nhưng mạng sống của mày là do Quyên trao tặng, biết ơn với cô ấy một chút đi đồ ngu!

Bóng lưng của Nguyễn Thế Sơn che giữa hắn và Vũ Hải Phong. Rốt cuộc, căm ghét nhau nhiều năm nay, chiến hữu đứng bên cạnh hắn, vẫn là kẻ đáng ghét này.

- Để tao bẻ cổ thằng em phản phúc này, rồi đập mày một trận cho tỉnh sau.

Nguyễn Thế Sơn chẳng đợi Vũ Minh Kiệt bắn khoản bứt rứt, hắn đã lao lên. Phông Thú được kích hoạt, thân thể còn chưa tới nơi, khí thế của 3 bằng Tiến sĩ như đã cắn xé nuốt chửng Vũ Hải Phong.

Vũ Hải Phong cũng biết phen này khó thoát. Hắn có mạnh hơn những học sinh cùng trang lứa, vẫn được xưng tụng là Thiên tài, chiến lực của hắn đã vượt xa cấp bậc Phổ thông, thậm chí còn ngang ngửa với Cử nhân. Nhưng đứng trước một Siêu Cường giả, lại là một kẻ lý trí lạnh lùng như Nguyễn Thế Sơn, khả năng sống sót là con số 0 tròn trĩnh.

- Anh Phong!!

Phập!!!

Một bóng dáng mảnh mai lao tới, che chở lấy hắn. Cũng lúc ấy, một tiếng cào xé toác da thịt nghe mà xót xa.

- Quỳnh Anh!!

Là cô bé khóa dưới vẫn luôn ngưỡng mộ hắn. Hải Phong chưa từng nghĩ rằng, lúc nguy cấp như vậy, còn có người sẵn sàng đứng về phía hắn, sẵn sàng hi sinh để bảo vệ hắn.

Hắn lao tới đỡ lấy Quỳnh Anh. 3 vết cào sâu hoắm sau lưng cô bé, có thể thấy kịch độc đang ngấm vào đen sì da thịt.

- Anh Phong! Em cũng chẳng... có gì vương vấn... ở đây nữa cả... Em cũng... chẳng quan tâm... mình ở đâu... Anh hãy đưa em đi cùng anh...

- Quỳnh Anh!!!

- Cho con nhỏ uống thuốc, rồi rời khỏi đây mau! - Lão Thụy nhảy xuống chặn đường Nguyễn Thế Sơn. - Liên hệ với Tổng hội, gói ghém toàn

bộ kết quả nghiên cứu mang đi. Đừng quá đặt niềm tin vào bọn Trần gia!

Vũ Hải Phong trừng đôi mắt nhìn Nguyễn Thế Sơn, sau đó nhận lấy một bình thuốc từ lão Thụy, hắt bẻ Quỳnh Anh chạy đi.

- Người lo cho thằng Minh Kiệt được rồi đây. - Lão Thụy khinh khỉnh nói.

- Yên tâm. Hắn là Vũ Minh Kiệt. Hắn có thể tự điều chỉnh áp suất để không bị mất máu. - Thế Sơn hất đầu. - Lại chỉ còn ta với người mà thôi.

- Vừa bị ta sút một cú như vậy, vẫn chưa sợ sao? Làm như cũ, kết quả như cũ mà thôi. - Lão Thụy vẫn từng từng nói chuyện. Chợt một tiếng nổ lớn khiến lão giật nảy cả mình.

Từ trên tầng, một bóng người lao tới, hưng phấn hét lên.

- Thiên địch của taaa!!! Tới đây chiến một trận nàoooooo!!!!

Phù Dung Nga Quỷ! Lão Thụy lầm bầm. Cây muốn lặng mà gió chẳng dừng.

- Tử Nghê!!!!

Lão Thụy hét lên một tiếng. Hai bắp chân lão bùng lên 2 ngọn lửa, mở ra thành hình một đôi cánh tím thẫm. Lão nhanh chóng giơ chân sút Nguyễn Thế Sơn một cái, đá bay tên này đi, rồi nhảy tới tiếp chiến với Phù Dung.

- Lũ băng nhăng này biến hết mau! Lão gia còn có đại sự!!

Giữa không trung, lão vặn người, giơ chân quét ngang một cú, ngọn lửa theo chân lão tóe ra thành hình bán nguyệt, sức nóng khủng khiếp nuốt chửng lấy Phù Dung.

- Gần 4000 năm rồi, lửa của mi cũng yếu ớt đi nhiều!

Phù Dung nhe răng ra cười. Từ trên cánh tay hắc, một quầng lửa đỏ rực ngưng tụ, hắc đấm thẳng vào luồng lửa tím của lão Thụy. Luồng lửa tím bị nắm tay hắc xé làm đôi.

Nắm tay còn lại cũng đã ngưng tụ sấm sét, chuẩn bị một cú đấm khác.

- Rất tiếc, ta không phải Tử Nghê, ta chỉ là một nhà khoa học mà thôi.

Giọng lão Thụy đột ngột vang lên. Chẳng biết từ khi xuất ra luồng lửa tím, lão đã biến mất đi đâu. Khi xuất hiện, đã ở sau lưng hắc.

Lão co hai chân lên, đập hắc một cái.

Bốp!!

Phù Dung bị đánh bay xuống đất.

Phậpppp!!!!

Chợt hàng loạt những cây gai độc mọc lên từ dưới mặt đất, đâm thẳng vào người hắc.

- Hự!!!

Độc tính cao không ngừng tràn vào trong huyết quản.

- Phù Dung Ngạ Quỷ? Chốc cám ơn ta sau cũng được.

Nguyễn Thế Sơn hời hợt buông lại một câu, đã đập lên người Phù Dung mà nhảy lên tiếp chiến.

- Người dai như đĩa vậy!!

Lão Thụy lại giơ chân đạp xuống một luồng lửa tím, nhắm thẳng vào hăn. Bất ngờ, Thế Sơn đột ngột đảo hướng bay, liệng một đường giữa không trung, rồi lại co chân như đạp vào một bức tường vô hình trong không khí, bật ngược trở lại, giơ nắm tay đâm thẳng vào mặt lão.

Bốppp!!!

Lão Thụy bị đâm bay về phía sau, chọt va phải một tường vô hình, một dòng năng lượng khóa cứng lão lại trên đó.

Pháp Chế Ngục?!

Là lão Thẩm phán lúc nãy ngằm để lại sao?

Pháp Chế Ngục, một kĩ thuật tòa định mục tiêu, tạo ra một cái lồng giam giữ, nội bất xuất ngoại bất nhập. Cái lồng này không phải chỉ do sức của riêng mình lão Thẩm phán tạo ra, mà còn do chính sự bảo hộ của Pháp luật Đại Nam mang tới.

Luật pháp Đại Nam, đâu chỉ là những dòng chữ viết trên giấy? Nó là Chú Thuật, là Phép Thuật, là các Quy tắc hùng mạnh được bồi đắp qua 3 ngàn năm.

Pháp Chế Ngục, không phải cứ học ngành Luật là có thể dùng. Chỉ có Thẩm phán tối cao mới có thể sử dụng, đồng thời cũng không thể chọn mục tiêu bừa bãi.

Hắn là khi xưa lúc bị đem ra tòa, lão Thụy đã bị ghi tên trong danh sách đen của Tòa án rồi.

Đúng lúc này, Phù Dung cũng rú lên một tiếng. Phù Dung Ngạ Quỷ, sức sống vô cùng mãnh liệt, càng chịu thương tích lại càng trở nên mạnh mẽ. Chưa kể, bất cứ thứ sức mạnh nào không giết được hăn, đều bị hăn hấp thụ.

Ngày xa xưa, hãn đã từng nuốt hết 188 loại sức mạnh tuyệt thế, thành tựu nên huyền thoại về một Chiến thần bách chiến bách thắng.

Ngày nay, Phù Dung Nga Quý phải từng bước tìm lại uy lực khi xưa.

Lần này, lại nuốt được độc tố của Nguyễn Thế Sơn.

Cả người hãn nổi vằn vệt gân xanh, có thể thấy được từng dòng độc tố được truyền qua huyết mạch hãn, dần bị hãn hấp thụ, rồi tích tụ cả vào bàn tay.

Phù Dung lao tới, nhắm thẳng vào lão Thụy.

- Phù Dung Nga Quý, Thiếu tướng Lục quân, rồi Thẩm phán tối cao. Haizz. Ta chỉ là người làm Khoa học, ta thuần túy chỉ muốn nghiên cứu Khoa học, mà sao lại đắc tội nhiều người tới vậy?

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 393: Công Lý Luôn Giành Chiến Thắng

Tử Nghê! Ta cho ngươi 10% Khế ước!! Thức tỉnh cho ta!!!!

Một cơn nhói đau từ dưới bắp chân, đồng thời là một ý thức hùng mạnh xâm chiếm não bộ lão, miệng lão không tự chủ nổi phát ra một tiếng gầm rống kinh hoàng.

Ngọn lửa dưới chân bùng phát mãnh liệt, thiêu đốt cả Pháp Chế Đại Nam.- Mình à? Mình có nghe thấy tiếng gì chứ?

Phạm Tố Uyên giật mình hoảng hốt. Trần Thịnh cũng không khỏi bàng hoàng. Nhưng sau một vài giây trấn tĩnh, hấn lại phăm phăm bước lên phía trước.

- Nơi này thật sự quá nguy hiểm. Em hãy ở ngoài này chờ anh.

- Tại sao anh phải liều mạng tới vậy? - Tố Uyên níu tay áo Trần Thịnh, vẻ mặt van nài. - Chúng ta cần gì phải vướng vào những chuyện này? Anh cũng đâu cần bổng lộc của Vương Vũ Hoàn chứ? Tại sao phải cố chấp tới vậy? Hai ta, cùng với Linh, trốn đi một nơi xa, sống đạm bạc cũng được mà?

- Em không hiểu rồi.

- Em không hiểu gì chứ?

- Điều anh đang làm, không phải vì bản thân anh. Anh làm điều này vì gia đình anh Thái. Anh đã có lỗi với họ quá nhiều, anh cũng mắc nợ Thiên

Anh nữa. Nó cũng là kẻ kế nghiệp dòng họ này. Hai đứa bọn anh lớn lên mà không biết gì về nguồn gốc, không biết gì về tổ tiên, cũng luôn mang trong mình mặc cảm của kẻ mồ côi. Anh không muốn con cháu mình cũng phải lầm lũi như vậy. Ít nhất anh mong thằng Thiên Anh được học hành tử tế, được rạng ngời sau này, để vừa làm vui lòng anh chị, vừa để vẻ vang cho dòng họ.

- Dòng họ của anh?

- Đúng vậy. Là dòng họ của anh. Là dòng họ của riêng anh và anh Thái mà thôi. Anh chẳng bao giờ muốn nghĩ tới lũ Trần gia kia nữa.

- Em có phải là người thuộc dòng họ ấy không? - Phạm Tố Uyên nhìn thẳng vào hắn, đôi mắt hoen đỏ.

Trần Thịnh cũng nhìn thẳng vào mắt vợ.

- Có chứ. Em là vợ anh. Chúng ta là một gia đình.

- Vậy thì... Đừng bảo em bỏ mặc anh nữa. Ta sẽ cùng nhau đi tới cùng mà, đã hứa là sẽ đầu bạc răng long mà, nhớ không?

Trần Thịnh đưa tay lên vuốt má vợ. Hắn vẫn nghĩ hắn luôn đơn độc. Hắn đã quên đi người phụ nữ bên cạnh mình bấy lâu nay.

- Được, hai ta sẽ cùng nhau đi tới cùng.- Hự!!

- Này Ojii-chan, ông bị làm sao thế? - Tiếng Takaki cất lên xen lẫn với tiếng kim loại va nhau chát chúa. - Lúc này còn đánh hăng lắm cơ mà?

- Đừng gọi ta là ông lão, ta còn chưa có già! - Ngài Thẩm phán ôm ngực thổ ra một ngụm máu, vẻ mặt nhọc trả lời - Pháp Chế vừa bị phá rồi!

Áo của lão bốc cháy, rơi lả tả xuống sàn, lộ ra một thân hình vạm vỡ không hợp với tuổi tác. Trên lưng lão xăm một tròng dài chỉ chút những bộ

luật.

- Woww!! Lão ta xăm cả Pháp Chế lên vai! - Vừa so kiếm với Takaki, Noboru cũng không khỏi kiềm chế nỗi sự hứng thú - Lão già, lão cũng là một kì quan đấy! Coi chừng sau này ta trộm lão đi nha!!

- Lảm nhảm vừa thôi!!

Keng!! Keng!! Keng!!

Có ông Thẩm phán trợ lực, Takaki còn có thể thắng thế. Nay bỗng dưng lão già như xe bị tuột xích, văng ra khỏi trận chiến, khiến cô cảm thấy đuối vô cùng.

Asahina Noboru đâu phải là thứ dễ xơi?

Ma Linh Bát Thức!!

Lại là Ma Linh Bát Thức!! Takaki toát mồ hôi. Chỉ là tổ hợp 8 chiêu thức cơ bản nhất trong Kiếm Thuật, vì sao vào tay tên này lại đáng sợ như thế?

Ảo Ảnh Vạn Hoa Kiếm!!

8 cái bóng đỏ rực của Noboru, đấu với hàng vạn ảo ảnh của Takaki, chỉ thấy đường kiếm đỏ rực hoành tảo khắp nơi, khí thế bất kham, tất cả những ảo ảnh kia đều bị tan nát.

Keng!!

Lúc mà tất cả những ảo ảnh của Takaki tan biến, cũng là lúc Noboru lộ ra chân thân. Hai thanh Cực Phẩm, một trắng một đỏ lại chém vào nhau. Tiếng oan hồn gào thét cùng tiếng sấm sét phát ra, ghèn cựa nhau, không ai chịu ai.

Phậpppp!!!

Đúng lúc này, từ cánh tay trái của Takaki, lại rút ra một thanh kiếm nữa. Đường kiếm gọn gàng mà chém qua ngực của Noboru, không chút khoan nhượng.

- Hự!!!

Noboru ôm lấy ngực mình, bước từng bước giật lùi về phía sau. Thanh kiếm vừa chém hấn, hấn đã nhất thời không để ý.

Kumo Takaki truy đuổi hấn qua bao vùng đất, đều mang theo thanh kiếm này. Chỉ khi tới Hải Thành, thó được thanh Cực Phẩm Ikazuchi của Takezawa, cô nàng mới không dùng nó nữa.

Lý do trưng dụng thanh Ikazuchi vô cùng đơn giản, vì Takaki nghĩ rằng mình đã phải chịu quá nhiều thiệt thòi khi làm hôn thê của Takezawa, vậy thì lấy thanh kiếm của hấn ra dùng có gì là quá đáng? Tài sản của người chồng thì cũng là tài sản của người vợ mà. Nhìn mạnh mẽ vậy thôi, chứ Takaki là một thiếu nữ rất có ý tứ.

Thanh kiếm còn lại kia, chỉ là một thanh Thượng Phẩm Bảo Kiếm. Món quà mà mẹ cô để lại trước khi mất.

Amagumo.

Vũ Vân. Đám mây mang mưa tới.

Đôi khi, chỉ một thanh Thượng Phẩm Bảo Kiếm, cũng có thể quyết định cả trận chiến.

- Được lắm! Được lắm! Sư muội của tôi!

- Giao nộp cây Họa Vận Kiếm ấy ra đi, tôi sẽ không đem anh về cho cha tôi đâu. Nếu anh thích Cực Phẩm Kiếm, tôi cho anh cây Ikazuchi này

luôn đó. Rồi sau đó, anh có lang thang ở đâu, làm những chuyện gì, cũng không ai tìm anh làm phiền nữa.

- Nộp lại kiếm? Được thôi. Với một điều kiện.

- Điều kiện gì?

- Ta muốn Takezawa phải quằn quại và đau đớn, ta muốn hắn cả đời phải sống trong sự ân hận và tủi nhục.

- Đời hắn tủi nhục còn chưa đủ hay sao? Tại sao anh cứ bị ám ảnh với hắn ta như vậy?

- Vì sao à? - Noboru gục đầu xuống. Khi hắn ngẩng lên, vẫn là tấm mặt nạ mang gương mặt của Takezawa. Hắn nhếch một nụ cười nham nhở.

- Là để hai ta trở thành một. Hắn là ta, mà ta cũng là hắn.

- Cẩn thận!!!

Ngài Thăm phán lao tới túm lấy Takaki nhảy sang một bên. Ngay khoảnh khắc ấy, một luồng Ma Khí bùng phát. Tiếng gào rú ghê rợn vang lên khắp nơi, và trong đám hỗn độn những Ma Linh tởm lợm ấy, lù lù hiện ra một con quỷ bao bọc bởi thịt và máu.

- Oji! Oji! Ông không sao chứ?

- Khục!!

Ngài Thăm phán lại hộc ra một búng máu. Lưng ông ta ướt đầm đìa là máu. Một lần bị Pháp Chế Ngục phản phệ, một lần còn bị Noboru đánh trực diện, dù là Siêu Cường giả cũng không thể nào gượng nổi, chưa kể tới tuổi tác đã già yếu.

- Oji! Oji! Cố gắng nào! Cháu còn chưa biết tên ông mà! Sao ông phải liều mạng cứu cháu như vậy?

- Khục! Khục!! Vương Chính Đức ta... Cả đời không màng chuyện đấu đá, chỉ có một niềm đam mê vô tận với Công Lý. Ta đã đi du học cả đời chỉ để tìm hiểu xem, định nghĩa thật sự của Công Lý là thế nào, Đạo Đức rốt cuộc là ra sao... Khụ!! Người ta vẫn nói, công lý và đạo đức phải được xét trên lợi ích được - mất. Người ta cứ nói giết 1 mạng người để cứu 10 mạng người mới là đạo đức. Khụ!! Nhưng cứ xét như vậy thì tới chừng nào mới được? Ta định nhìn cô bé chết đi, giữ lấy cái mạng mình để sau này ta còn cứu được nhiều mạng người hơn? Cứ lập luận lằng nhằng như vậy chẳng đi tới đâu cả. Nên cứu được một mạng người, đã là tốt lắm rồi... Khụ!!

- Giời ạ!!!

Takaki điên tiết lên. Đến đất Đại Nam này, gặp toàn những kẻ điên điên khùng khùng. Công lý với chả đạo đức! Cường địch trước mặt mà còn muốn lải nhải nữa.

Dòng họ Vương sinh ra toàn mấy kẻ lập dị quái thai thế này sao? Takaki tặc lưỡi. Cô cứ tưởng dòng họ Kumo của mình có một ông Sasaki tính tình trẻ con đã là vô phúc lắm rồi.

Takaki cố gượng dậy nghênh đón Noboru. Dù được lão già đỡ đi một đòn chí mạng, cô cũng bị thương không nhẹ.

Trước mặt cô là một Noboru hoang dại và tàn ác. Sau lưng hắn là một con quỷ đỏ lòm ghê rợn. Con quỷ như đang kí sinh trên người hắn, với cánh tay quỷ đồng thời cũng cầm lên thanh Họa Vận Kiếm. Máu đọng trên thân kiếm như đang nhảy múa những điệu múa hoang dại.

- Senpai, anh nghĩ giết tôi sẽ làm tên Takezawa đó đau khổ sao? Vậy thì anh nhầm rồi.

- Hắn sẽ không đau khổ vì em đâu. Nhưng em sẽ là sợi dây duy nhất kết nối hắn với quê hương. Giết em, cũng chính là chặt đứt sự kết nối đó.

Hắn sắp sửa đi vào con đường của Tu La, thì cô em lại xuất hiện và cản trở.

- Chính người mới là kẻ cản trở ta đó, Noboru.

- Ồ!!

Nghe thấy giọng nói này, Noboru mừng rỡ quay đầu lại, ánh mắt sáng lên với những hoan hỉ.

- Takezawa! Ta biết người không chết dễ như vậy đâu mà. Nhìn quanh đây coi, trong lúc chờ mi tỉnh lại ta đã chơi đùa khá là vui đó chứ?

Lưỡi kiếm đỏ rực chìa tới đâu, xác người la liệt nằm tới đó.

Rồi ánh kiếm đỏ chìa lên, soi thẳng vào thân hình Itou Takezawa đứng đó, một tay cầm Hỉ Vận Kiếm tím biếc, mái tóc dài bù xù và gương mặt lởm chồm râu ria sau 6 tháng ngồi tù. Chiếc áo rách toác để lộ ra những hình xăm rồng phượng và ngọc quý kín cả lưng. Đôi chân bước từng bước tiến về phía trước.

- Lần này, ta sẽ không chạy trốn nữa.

Hắn nhìn thẳng về phía trước. Thứ hắn nhìn thấy trong mắt, không phải là Asahina Noboru, mà là chính hắn. Hắn chính là cản trở lớn nhất của đời mình, là kẻ thù lớn nhất, là kẻ mà cả cuộc đời này hắn phải vượt qua.

Chính mình.

Noboru cũng ngoác miệng cười. Mặt quý đằng sau lưng hắn cũng ngoác miệng cười theo.

Ma Linh Bát Thức!!

- Người bảo, ta cản trở gì người vậy, Takezawa? Một kẻ còn chưa từng trải qua Thiên Kiếp, lại dám đứng đây thách thức ta sao?

8 phân ảnh của Noboru lao tới, Ma Khí tù ra khiến người ta ngộp thở, Oán Linh gào thét khiến người ta run rẩy, Sát Khí ngùn ngụt khiến người ta sợ hãi.

- Takezawa! Cẩn thận!!! - Takaki hơn ai hết cảm nhận rõ ràng sự chết chóc đang tới. Bất giác, cô hét lên vì lo lắng cho tên hôn phu đáng ghét của mình.

- Khụ!! Thiên... Thiên Kiếp của hã... - Vương Chính Đức chợt lắp bắp một câu.

- Sao?

Khi Takaki giật mình thắc mắc, thì Takezawa cũng đã đưa tay trái lên đỡ lấy đốc kiếm. Hã đứng thẳng người, hai tay khoan thai đưa kiếm từ dưới đất lên, chém ra một đường ngọt xớt.

Chỉ một nhát kiếm, không màu mè, không hoa mỹ, không có bất kì mảnh khoe, cũng không dùng bất kì năng lực nào. Chỉ một thế đứng cơ bản, và một cú vung kiếm, mà như cắt đôi cả bầu trời.

Cũng chém rụng cả Noboru từ trên không rơi xuống đất.

- Không... Không thể nào... - Noboru quằn quại bò dưới mặt đất. Con quỷ sau lưng hã đã bị chém đứt, không ngừng phân rã. Hã lồm cồm bò tới, mắt vẫn không thể tin nổi nhìn Takezawa. - 20 năm! 20 năm tao không ngừng mạnh mẽ lên, vì sao... vì sao vẫn không thể đánh bại mày...?!!

Takezawa chỉ liếc mắt nhìn Noboru, chẳng chút cảm xúc nào.

- Anh đang cản trở đường về nhà của tôi.

Nói rồi, hã lạng lẽ bước qua người Noboru, tiến thẳng về phía Takaki.

Takaki lúc này vẫn há hốc miệng không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Chỉ có Vương Chính Đức nằm bên bàn hoàng lấp bấp.

- Cả cuộc đời khốn khổ của hăn... chính là Thiên Kiếp! Thiên Kiếp khủng khiếp như vậy, là do Hỉ Vận mang xuống cho hăn! Thiên Kiếp khủng khiếp như vậy, càng tôi luyện nên một Cường giả ngàn năm có một... Hăn... Hăn... Itou Takezawa... Rồi đây cả Vương tộc ta... Không... Cả thế giới... Đều sẽ phải nhớ tên hăn...

- Itou Takezawaaa!!!! Giết tao đi!!! Nếu không một ngày mày sẽ phải hối tiếc vì đã tha mạng cho tao!!! - Noboru vẫn cố với theo - Đợi tới khi Phong Ấn của tao được phá giải, rồi mày sẽ hiểu được địa ngục mà tao đang chịu là như thế nào!!!!

Takezawa không đáp lại. Hăn cúi xuống, bế xốc Takaki lên. Hành động này khiến cô đỏ mặt giã giụa.

- Ê ê ê!! Làm cái gì!! Làm cái gì thế này?!! Thả ta xuống! Người định đem ta đi đâu?!!!

- Về nhà. - Takezawa bình tĩnh đáp lại.

- Về nhà?! Nhà ở đâu mà về?! Đừng nói là Phú Sơn đó nhé!!! Thả ta xuống!! Còn lâu ta mới về Phú Sơn!!! Mà người đang mắc nợ cơ mà?! Người không sợ về đó sẽ bị cha ta bắt cưới sao?!!!

- Vậy thì cưới. - Takezawa lại trả lời ngắn gọn.

- Còn lâu! Còn lâu!

- Vậy thì ly dị. - Lại một câu trả lời ngắn gọn khác.

- Mi chê ta! Đồ khốn! Mi rõ ràng đang khinh bỉ ta!!!

- Vậy không ly dị nữa.

Cứ âm ỉ như vậy, hai người cứ thế đi khuất.

- Đi rồi?! Cứ vậy thôi à?

Ngay cả Vương Chính Đức cũng chứng hửng. Lão cũng không hiểu nổi cái gì vừa xảy ra.

- Đồ khốn kiếp... Lũ khốn kiếp... Cả lão già khốn kiếp kia... Rồi ta sẽ lột da ngươi...

- Má! - Vương Chính Đức hét lên. - Công lý ở đâu? Xả thân cứu người, rồi sau đó bị bỏ mặc lại một mình với một thằng sát nhân!! Bớ người ta! Cứu tôi! Có nghe thấy gì không?! Cứu Thẩm phán tối cao vớiiiiiiii!!!

- Đồ lão già khốn kiếp, ta sẽ... giếtttttt....

Cạch!!

Tiếng còng số 8 bập thẳng vào cổ tay Noboru.

- 0 giờ 30 phút ngày 3 tháng 7 Kì lịch thứ 6012. Itou Takezawa, anh có quyền giữ im lặng. Mọi lời anh nói đều có thể trở thành bằng chứng trước tòa. Ngài Đại Thẩm phán, ngài cứ yên tâm. Tên tội phạm nguy hiểm Itou Takezawa này rốt cuộc cũng không thoát khỏi bàn tay của tôi.

Phù!! Lão thở phào nhẹ nhõm.

- Anh là...

- Tôi là Thọ. Thám tử cố vấn. Tôi là kẻ thù không đội trời chung với lũ tội phạm. Ngài rất may mắn vì vừa được tôi cứu thoát đó.

- Thám tử cố vấn à? Anh có phải là đồng minh của công lý không?

- Tất nhiên là vậy thưa ngài.

- Anh nghĩ sao... nếu theo tôi lên Long Thành nhỉ? Tôi sẽ giúp tên tuổi của anh vang xa khắp thế giới.

- Và sẽ bắt được nhiều tên tội phạm nguy hiểm hơn?

- Đúng vậy.

- Được lắm! Anh Hữu Thành, anh nhớ ghi lại thật chi tiết chuyện ngày hôm nay nhé! Ngày hôm nay là ngày mà tên Itou Takezawa sẽ không thể nào chối bỏ tội lỗi khốn nạn của mình được nữa.

- Đồ ngu! Mày nhầm rồi! Tao không phải là Takezawa! Tao là Siêu đạo chích Asahina Noboru! Tao là người không gì không thể trộm...

Mặc cho những lời kêu gào của hắn, Hữu Thành vẫn ung dung lấy ra máy ảnh chụp lại hiện trường, rồi hí hoáy ghi chép.

Ngày hôm nay, thầy Thạo đã đánh bại được tên tội phạm nguy hiểm nhất trong lịch sử.

Công lý luôn giành chiến thắng.

=====

Một tràng pháo tay cho công lý -_

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 394: "Trảm Không"

Argggggghhhhhhhhhhhh!!!!

Tiếng rú đau đớn thét dài giữa bầu trời đêm.

- Người rú như một con thú vật vậy.

Vương Vũ Hoành lấy một ngón tay che tai, như thể tiếng rú vừa rồi làm hắn nhức đầu.

- Im miệng!!

Thiên Khải hét lên. Cánh tay vừa đứt lìa của hắn dần mọc lại, nhưng nỗi đau vừa rồi... quá khủng khiếp.

- Người tiếp nhận vô vàn kí ức của con người, tất nhiên là nhận thức của người về sự đau đớn cũng khủng khiếp hơn rất rất nhiều rồi.

- Chỉ vậy thôi sao? Chỉ là nỗi đau xác thịt mà thôi! Xác thịt của ta là bất tử bất diệt...

Phập!!!

Lại một cánh tay khác bị cắt đứt.

- Arrggggggggggghhhhhhhhhhhh!!!!

- Đây thì bất tử bất diệt.

Phập!!!

Lại tới chân trái.

- Arrrrrrrrrrrrrrrrrrrrggggggggggggghhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh!!!!

- Nhận thức của người ra đời từ kí ức con người. Mà con người là những kẻ yếu đuối. Chúng luôn cố gắng mạnh mẽ hơn để che lấp đi sự yếu đuối sâu thẳm trong mình. Chúng sinh ra trần trụi và yếu ớt. Càng lớn, chúng càng khoác lên mình từng lớp vỏ để che đậy đi sự trần trụi của mình. Áo quần, gia cảnh, tiền bạc, học thức, tình yêu, bạn bè, địa vị, quyền lực, chiến lược... Càng là Cường giả mạnh mẽ, càng là kẻ yếu đuối tới không ngờ. Người cũng không thoát khỏi sự yếu đuối ấy đâu. Người sợ sự yếu đuối của chính mình. Người sợ hãi trước nỗi đau dù biết rằng nỗi đau ấy không thể giết chết người.

- Im mồm đi!!! Mà y cũng chỉ là kẻ yếu đuối, mà y cũng chỉ cố che đậy nỗi đau của bản thân mà thôi!!!

Vũ Hoàng khẽ nghiêng đầu.

- Đúng vậy. Ta cũng có rất nhiều nỗi đau. Nhưng chịu đựng được nỗi đau, mới là thử thách của một bậc Đế Vương.

Hắn lại vung kiếm.

Cái chân bên phải cũng bị chém rụng. Thiên Khải rú không còn ra thanh âm nữa.

- Và không khoan nhượng với kẻ thù, là thử thách thứ hai.

- Thứ đó, thứ đó là thứ gì? Thanh kiểm trên tay mi, là thứ gì?!!

- Là một món quà do tổ tiên ta để lại. Một chiếc chìa khóa để kiểm chế cái kế hoạch ngu dân này đi sai hướng. Người nghĩ Vương Hiến Đế ngu tới

mức lập ra một kế hoạch mà có thể mất kiểm soát nó sao? Đây mới là thứ đầu tiên ông ta tìm thấy, rồi mới nghĩ ra toàn bộ kế hoạch này. Một di vật của Hoang mạc Akajar. Dù rằng ta cũng không đọc nổi những dòng chữ này.- Hoang mạc Akajar?

Nguyễn Thế Sơn lớn tiếng hỏi.

- Đúng vậy. Hoang mạc Akajar. 60 năm trước, tên xấu xí đây đã khám phá ra một Phế tích ở Hoang mạc Akajar. Hắn tìm thấy tàn tích của ta và Diệt Thế Tử Nghê. Hắn đã cấy tế bào của Tử Nghê vào trong cơ thể mình, còn cấy ta vào cơ thể một đứa nhóc. - Phù Dung Nga Quỷ trả lời.

- Có thật như vậy không? - Nguyễn Thế Sơn vừa vung một đấm vào mặt lão Thụy vừa hỏi.

Lão Thụy vừa né đòn vừa cố tránh khỏi hai tên dai như đĩa, vừa cười ngặt nghẽo.

- Người bỗng dừng quan tâm tới Hoang mạc Akajar như vậy sao?

- Có thật là ở đó tồn tại bí mật hồi sinh người chết sao? Bí mật để tạo nên Thực Tại Thứ Nguyên, và tái tạo sinh mạng?

- Khả khả, ai biết. Mi đi mà hỏi tên Phù Dung kia ấy.

- Phù Dung!! Người biết vì sao ta lại tiếp sức mạnh cho người rồi chứ?

- Nguyễn Thế Sơn quay đầu lại hỏi Phù Dung.

- Để xử lão già này?

- Sinh vật cổ đại cũng không quá ngu nhỉ? - Thế Sơn mỉm cười. Hắn lại đột ngột tăng tốc.

Phù Dung cũng bung hết tốc độ.

Giống như có 2 con thú đang bám riết lấy mình.

Lão Thụy bực mình.

- Tử Nghê! 15%! Mẹ nó! Ta cho người 15% khế ước! Chúng nó đúng là ức hiếp người già kia mà! Uy áp khủng khiếp lan tỏa khắp Tòa án, không thể tỏa ra ngoài, nhưng càng khiến cho kẻ nào mắc kẹt trong đó phải run sợ.

Tổ Uyên vận hết năng lực để che chở cho chồng. Cả hai bước từng bước tiến dần lên phía trước.

Bước thêm vài bước, chợt thấy vùng không khí nơi đây dễ thở hơn hẳn, bước chân của họ càng ngày càng tăng nhanh.

- Sắp tới! Sắp tới rồi! Cố lên mình ơi!

- Tất cả là nhờ có em, nếu không...

- Đừng nói nhiều, hai ta sẽ cùng nhau mà. Trên trần tòa án, Phan Văn Dũng lại chửi thề.

“Mụ nội nó nữa, là do bố mày gò lưng ra giúp đỡ đó. Một lăm chứ biết không hả?”

Hắn vừa báo cáo lại tình hình nơi này cho Tổng hội Âm Hành Quân Đoàn, bình thường Vương Tuyết Trinh sẽ là người nghe máy, nhưng lần này lại là Vương Vũ Hoàn.

Khi nghe nói Trần Thịnh đã tới được Tòa án, thì lão Nam Đế này mừng ra mặt. Lão còn ra lệnh cho hắn, bằng mọi giá hộ tống Trần Thịnh tới nơi cần đến.

Nam Đế lại có trò xảo trá gì đây? Còn Địa Long Nữ Chúa đâu rồi nhỉ? Không chỉ Phan Văn Dũng, Nguyễn Thế Sơn cũng nhận được lệnh lôi kéo

lão Thụy ra khỏi nơi này càng xa càng tốt. Tất cả những đoạn hội thoại khi này chỉ là để đánh lạc hướng.

Càng hay hẳn lại có Phù Dung Nga Quý làm đồng minh, cả hai đều có tốc độ cao, ép cho lão Thụy phải bộc phát một tốc độ tương đương để giao thủ.

Chiến đấu với tốc độ cao, biên độ di chuyển lớn, chẳng mấy chốc mà cả 3 đã rời xa nơi đặt Đồ Hình vừa rồi.

Tại đó, Vũ Minh Kiệt, một kẻ ăn hại trong mắt Thế Sơn, dù có vừa bị em trai mình xẻo mất một cánh tay, cũng không ăn hại đến mức không thực hiện nổi nhiệm vụ.

Cái công lao giảm bớt áp lực không khí để Trần Thịnh tiến tới, mà Phan Văn Dũng vẫn ngộ nhận, là do Vũ Minh Kiệt làm. Chứ bình thường Siêu Cường giả giao đấu, áp lực tỏa ra nào phải kẻ bình thường có thể tiếp cận.- Trảm Không!!

Tiếng Trần Phùng hô lên.

- Thiên Khải! Mau chạy đi! Đó là Trảm Không!! Nó còn không phải là Thần Khí nữa kìa! Người không thể nào sống sót nổi với nó đâu!!

- Hạ nhân!! Im mồm!!

Phập!!

Vương Vũ Hoành lại chém ra một kiếm.

Lần này cả phần thân dưới của Thiên Khải đứt lìa. Nó lại rú lên quần quai.

- Chấp nhất với thân thể, chấp nhất với vật chất, chấp nhất với thứ người sở hữu, làm người yếu ớt. Vạn vật sinh ra, rồi lại mất đi. Là một

Thần Khí, đáng lẽ người phải hiểu điều đó hơn ai hết. Trên đời này, vạn vật đều là Không!! Hà tộc trị vì phương Bắc, lấy tầng Vô thức làm chủ. Bọn chúng có thể lặn sâu xuống tiềm thức của nhân loại. Edward ở phương Tây, lại lấy tầng Tư duy làm chính, hẳn là bá chủ của những hình thái tư duy cao cấp. Vậy Vương tộc ở đâu? Chúng ta nắm giữ lấy chính giữa hai nơi đó. Nhận thức. Ý thức. Tri thức. Thực tại. Chúng ta sinh ra là để học cách khống chế Thực tại!

- Vương Vũ Hoành!! Ai cũng biết Trảm Không có thể chém đứt mọi chiều Không gian. Nhưng ta không nghĩ người có thể dùng nó được mãi. Cầm nó trong tay cũng không có nghĩa người là Quân vương được tổ tiên chấp thuận. Càng không bao giờ khiến Hắc Y Hội nể phục! - Trần Phùng lại hét lên.

- Khà khà khà!! Vậy ta sẽ cho người thấy, ta đánh bại con rối này bằng chính sức mình.

Nói rồi, hắn vung tay ném thẳng thanh kiếm Trảm Không đi, như quăng một món đồ chơi đã chán.

- Đồ huênh hoanggg!!!!

Thiên Khải lúc này đã khôi phục lại cơ thể. Nó tức giận lao tới. Nó sâu sắc cảm thấy được bản thân đang bị sỉ nhục.

Bốp!! Bốp!! Bình!! Chát!! Ầm!!

Một đòn, một đòn, lại một đòn, từ Thiên Khải tung ra, đánh bôm bốp vào người Vương Vũ Hoành. Ai cũng có thể nhận ra hắn bị đánh thậm tệ tới mức nào. Trong khi đó, những đòn phản công của hắn, lại chẳng thấm vào đâu.

- Đồ ngu xuẩn, ngạo mạn, dốt nát. Khí lực của con người có hạn, trong khi Thiên Khải là kẻ bất tử bất diệt. Chừng nào kí ức của tế phẫm còn được

rót vào bên trong nó, nó còn bất diệt! - Trần Phùng cười khàn khạch. - Người đang cố chứng minh cái gì vậy? Chứng minh rằng mình không phải nhờ phúc đức tổ tiên mà được như ngày nay sao? Người chẳng là cái thá gì cả! Người chỉ là một kẻ vô dụng may mắn trở thành Đế vương mà thôi...

Trần Phùng cứ lải nhải sung sướng nhìn Vũ Hoành bị ăn đòn, còn Vũ Hoành thì vừa gồng người chịu đòn vừa làu bàu tự nhủ.

- Má nó!! Trần Thịnh làm cái gì mà lâu thế?- Anh Hùng!! Tỉnh dậy đi!!

- Ố ooooooố!!!!

Vũ Hải Hùng bật ngồi dậy, mồ hôi mồ kê ướt đầm đìa.

- Thu Mai!! Thu Mai!!

- Anh tỉnh lại đi! Vừa rồi anh bị mê sảng khiến em sợ quá.

Là Trần Phương Linh. Vũ Hải Hùng cảm thấy phức tạp trăm bề. Hắn mở mắt nhìn quanh, hắn thấy vô vàn những tên nghiện như mình bị rút lấy linh hồn, dần trở thành những cái xác khô.

Còn hắn, chỉ hơi kiệt sức một chút mà thôi.

- Cô... vừa cứu tôi?

Vũ Hải Hùng là đứa thông minh. Hắn hiểu ngay mọi chuyện mà chẳng cần giải thích.

- Em không biết nữa.

- Vậy những đứa kia, liệu có thể... cứu được chúng không?

- Em không biết. Em không biết. Em đã thử rồi mà không được. Lúc này khi chạm vào anh, em lại có giấc mơ lạ lùng hồi đó. Nhưng lúc tỉnh lại thì em cũng đã kiệt sức rồi, em chỉ có thể gọi được mỗi anh dậy mà thôi...

- Thôi được rồi. Chỗ này nguy hiểm lắm, tìm một nơi an toàn đi.

Mưa rơi tầm tã trên người hai đứa, chúng dìu nhau tìm đường dọc tới Tòa án.

- Tại sao lại tới đó? - Vũ Hải Hùng thều thào hỏi.

- Em không biết nữa. Em chỉ có một cảm giác là buộc phải tới đó.

Hai bên đường bày la liệt những thân hình đang quằn quại kêu rên. Bọn họ ú ớ kêu cứu.

Linh cố nhúu chặt mắt. Cô bé không dám nhìn những hình ảnh ấy. Cô bé sợ cái cảm giác tội lỗi khi mình lực bất tòng tâm.

- Chuyện của Thu Mai... Không thể trách em được...

Vũ Hải Hùng lại thều thào.

- Không đúng... Là vì em... Chỉ vì em là Trần Phương Linh... Chỉ vì địa vị của em quá khác biệt, mà em cố tình không nhận ra điều đó... Em cứ cố gắng hòa đồng với mọi người, để rồi những người thân thiết với em đều gặp chuyện...

Linh ứa nước mắt khóc.

Vũ Hải Hùng chẳng biết phải nói làm sao. Trong thâm tâm, hẳn cũng hiểu điều con bé nói. Có những kẻ sinh ra đã khác với người khác, và thế giới này vốn bất công như vậy. Muốn được bình thường, hay muốn được đặc biệt, đều không phải do người thích là được.

- Nhưng ít ra... Em đã cứu anh.

- Nhưng còn bọn họ...

Chợt lúc này, những tiếng kêu than ngừng bật, chỉ còn lại vài câu ú ớ nhẹ nhõm.

Nhìn xung quanh, tất cả những nạn nhân đều như được giải phóng khỏi cơn tra tấn kinh hoàng kia, bọn họ nằm thở phì phò trên mặt đất. Trần Thịnh đứng đó. Hai bàn tay hằn bóng rát vì sức nóng của dấu ấn. Một dấu ấn bằng kim loại mang Đồ Hình giống hệt thứ Đồ Hình bằng lửa của lão Thụy. Hắn cố hết sức ấn chặt dấu ấn ấy xuống nền đất.

Ngay lập tức, Trần Pháp khắp Đại Nam Đế Quốc ngừng hoạt động.-
Hả?!

Thiên Khải chợt nhận ra có gì đó bất thường với cơ thể mình. Khí lực trong cơ thể vẫn dồi dào thật đấy, nhưng khi đã vơi đi, là vơi đi mãi không đầy lại được.

Bộp!!

Một đám của Vương Vũ Hoành đã giáng xuống.

- Đồ súc vật! Nãy giờ mày đánh tao sướng tay rồi chứ?

Wương Vũ Hoành nhìn phong độ như vậy, mà hóa ra lại là một kẻ thù dai.

- Mày đánh nữa đi! Mày đâm nữa đi! Mày bắn chưởng nữa đi!! Tao cho mày biết thế nào mới là địa ngục!!

Một màn bạo hành diễn ra ngay giữa không trung, với tiếng la hét kinh hãi của Thiên Khải, làm cho những kẻ đứng nhìn đều phải há hốc mồm.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 395: Bí Mật Của Một Trận Đại Chiến

Trận Pháp đột ngột ngưng lại, cũng không khiến không khí giữa 4 người nơi đây bớt căng thẳng đi chút nào.

Hay đúng hơn chỉ là không khí căng thẳng giữa 3 người thôi.

Quang vẫn đang quang quác cái mồm.

- Cái gì thế này? Có cái gì đấy vừa thay đổi, mọi người có thấy không? Đừng bảo với ta là xong hết rồi đấy nhé? Này này, rốt cuộc bên nào đang thắng vậy? Chị Thanh, chị nói cho em đi, bỗng nhiên em thấy cái gì đó khang khác, mấy người có thấy vậy không? Nè...

Bốp!!

Cầm Dạ Nguyệt giơ chân sút hấn một cái.

- Trật tự coi! Con tin thì đừng lăm mồm. Không ta bảo Tiểu Hà đây Nhiếp Hồn mi luôn đó!

Nghe thấy chữ Tiểu Hà, lông mày Hà Chí Thương hơi nhướn một cái.

- Thăng Văn đâu?

Chị Thanh vẫn kiên quyết với câu hỏi của mình.

- Sao chị lại hỏi em? - Cầm Dạ Nguyệt tỏ vẻ ngây ngô.

- Đừng nghĩ chị không biết em toan tính gì trong đầu.

- Toan tính gì chứ? Em chỉ giúp chị bảo đảm an toàn cho thằng bé mà thôi.

- Chỉ vậy thôi sao? - Chị Thanh nhướn mày.

- Và em muốn đảm bảo sẽ mang được Âm Hành Sứ Giả theo mà không có gì bất trắc xảy ra.

- Vậy em hỏi xem nó có muốn đi cùng em không?

- Không muốn! Không muốn! Còn lâu ta mới đi cùng các người!!

Bốp!!

Cầm Dạ Nguyệt lại đưa chân sút Quang một cái, mặt vẫn tươi cười nhìn chị Thanh.

- Thiên Khải đã thức tỉnh rồi, dù có cắt đứt nguồn cung năng lượng cho hắn, Vương Vũ Hoành cũng không phải là đối thủ. Kế hoạch của hắn là muốn đường đường chính chính đánh bại Thiên Khải để lập uy với Hắc Y Hội, em hiểu tham vọng của hắn. Nếu thu phục được Hắc Y Hội vào dưới trướng, hắn sẽ đủ lực lượng để đấu với Phạm Viết Phương. Nhưng để được như vậy, sự giúp sức của Tiểu Hà là không thể thiếu. Nếu chị không để bọn em bước qua, thì chồng chị cũng không vui vẻ gì.

- Há?! Cứ đơn giản như vậy? Mang ta theo, có khi nào các người cũng “tiện tay” mang thằng Văn theo? Chị Thanh, đừng có tin bọn chúng...

Bốp!!

Lại là một cú đá. Quang nằm đó quá là gọi đòn, nên Dạ Nguyệt đá nhiều đã đâm nghiệm.

Chị Thanh cũng khẽ nghiêng đầu.

- Nó nói đúng trọng điểm rồi đó.

Bốp!!

- Ui da! Sao lại đá ta nữa?!! Ta bực rồi đấy nhé!

- Bích Thanh, chuyện đại sự, đừng để tình cảm làm ảnh hưởng. Chỉ cần anh đảm bảo, sẽ không động tới thằng Văn, liệu em có vừa lòng?

- Quang là em chồng của tôi.

- Anh đảm bảo sẽ không làm hại tính mạng của hắn.

- Tôi không thích việc anh đem con trai tôi, chồng tôi, và cả em chồng tôi ra để làm điều kiện với tôi.

- Anh đâu có...

- Đúng vậy. Chẳng có điều kiện nào ở đây hết. Anh cũng có thể lựa chọn giúp Vũ Hoành, hoặc không. Vũ Hoành cũng không yếu đuối như anh nghĩ đâu. Còn lại, đừng nghĩ tới chuyện mang bất kì thứ gì rời khỏi đất Đại Nam này.

- Em...

Bất chợt lúc này, cả Hà Chí Thương lẫn Hoàng Bích Thanh đều nghe thấy một tiếng hét vang lên.

Phía xa xa, cột sáng vừa tắt lịm, lại bùng lên.- Hử?

Đang hành hạ Thiên Khải sững tay, chợt Vương Vũ Hoành cảm thấy có gì không ổn.

- Loại mặt rệp hạ đẳng như mi... Đánh đã đủ chưa?

Uỳnhh!!!

Một chưởng đánh văng Vương Vũ Hoành, một tay còn lại giang ra. Cây thương của Trần Phùng nằm dưới đất bay thẳng vào tay nó.

Toàn bộ kí ức của những kẻ từng sử dụng cây thương cũng bị nó hấp thụ.

Thiên Khải nghiêng đầu, khẽ rên rỉ như đang phê thuốc. Quá nhiều thông tin cần nó xử lý. Nhưng sau khi đã tiếp nhận được đồng thông tin ấy, nó lại càng mạnh hơn trước.

- Thiên Lô Đại Trận.

60 Trận Pháp được vẽ ra khắp bầu trời, vây kín lấy Vũ Hoành. Cả 60 tia sét cùng đánh vào người hắn, sáng lóa cả một vùng, cùng âm thanh rung chuyển cả trời đất.

Đã lâu lắm rồi, người ta mới được chứng kiến một cuộc chiến cấp độ Chí Tôn. Cũng lâu lắm rồi, người ta mới được gợi nhớ nỗi sợ hãi và tuyệt vọng khi chứng kiến nó.

Người dân Long Thành lúc này như đang đối mặt với tận thế. Người lớn quên thở, trẻ con quên khóc. Mặt đất Long Thành rung rinh từng cơn. 3 lớp tường thành oằn mình che chở. Tất cả những kẻ đang tham gia chém giết, đều quên sạch phe phái. Đến lũ quái vật vô tri cũng phải ngẩng đầu sùng bái thứ sức mạnh trên trời.

Đứng trước những Chí Tôn Cường giả đang chiến đấu, đến tồn tại cũng là một chuyện khó nhọc.

- Chếtttttttt điiiiiiii đồ hạ đẳngggggg!!!!

Uỳnhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Vương Vũ Hoành chưa từng chịu đựng một đòn thế mạnh tới mức này. 60 Trận Pháp, con số này càng là con số vàng của Toán học. Cũng giống như 60 chòm Tinh Mệnh trên bầu trời. Thiên Lô Đại Trận, hô ứng lẫn nhau, hỗ trợ lẫn nhau, đan ra những mắt xích quá chặt chẽ, khiến kẻ bị kẹt vào giữa chúng vô phương chạy thoát.

Cứ thế này, thì chết mất thôi...

Đúng lúc này, tia sét lại ngưng bật.- Trần Thịnhhhhhhh!!!!

Trần Thiên Anh hét lên. Hắn lao tới với sát khí ngùn ngụt.

- Thiên Anh?! Cháu làm cái gì vậy?

Trần Thịnh luống cuống đứng dậy. Vừa rồi, hắn bị Trần Thiên Anh đánh lén, suýt chút nữa vong mạng. Trận Pháp cũng vì thế mà lại được kích hoạt.

- Đồ khốn nạn! Đồ đạo đức giả?!! Mày còn gọi tao là cháu nữa hay sao?

- Thiên Anh!! Bình tĩnh lại cho cô!

Phạm Tố Uyên không thể nào đứng nhìn. Nàng bung hết Linh lực ra cản lại đứa cháu.

Hàng chục Linh Thể ủa ra đầy đe dọa.

“Tâm Linh Sư”. Trần Thiên Anh cắn răng. Tâm Linh Sư chính là khắc tinh lớn nhất của hắn hiện nay, vì mọi sức mạnh của hắn đều dựa trên nền tảng Chú Thuật. Hơn nữa, Phạm Tố Uyên còn có cấp bậc Thạc sĩ.

- Tố Uyên, khuyên nhủ thằng bé bình tĩnh lại!

Trần Thịnh lại nhặt lấy miếng ngọc vừa rồi, đặt nó trở lại chỗ cũ.

Trận Pháp lại vì thế mà mất tác dụng.- Mày vừa to mồm với ai? Mày vừa gọi ai là hạ đẳng?!!!

Vương Vũ Hoành thấy gió đã đổi chiều, bèn không chậm trễ phản công. Hẳn không rõ vừa rồi có tai nạn gì, nhưng một Thiên Khải không có Trận Pháp hỗ trợ, cũng chỉ là một thằng oắt con mà thôi.

Một thằng oắt con mới ra đời, dù có tiếp cận được với vô vàn Tri thức, cũng mới chỉ là oắt con.

Vương Vũ Hoành phải mất tới 11 năm trong Đại Thư viện, mới đạt được thành tựu như ngày nay, há gì lại để một thằng oắt con bắt nạt.

Âm Ba Quyền! Lục Sắc Quyền! Oán Linh Quyền! Tự Nhiên Quyền! Bá Vương Quyền! Âm Dương Quyền!

Từ xa nhìn lại, Thiên Khải không khác gì một cái bao cát để Vương Vũ Hoành thỏa sức trổ tài võ nghệ. Hàng loạt hàng loạt những cú đấm giáng xuống đánh cho nó méo mó không còn ra hình thù. Nhất là vùng đầu, nay đã bị đấm cho không biết phải gọi là gì.

Thiên Khải có khả năng chữa thương, nhưng tốc độ chữa thương của nó quá chậm so với tốc độ hư tổn. Hơn nữa, từng cú đấm của Vương Vũ Hoành đều hàm chứa một loại dị năng, khiến đầu óc nó váng lên với những âm thanh quái đản, mắt nó hoa lên vì màu sắc, tâm hồn nó bị Oán Linh giày xéo, và cơn đau đớn thể xác khiến nó khiếp sợ.

Thứ tâm hồn non nớt vừa mới ra đời, đã phải chịu những điều khủng khiếp như vậy, chỉ e cả đời nó không thoát khỏi ám ảnh.

Chợt đúng lúc này, năng lượng từ Trận Pháp lại ủa vào trong người nó.

Cơ thể của Thiên Khải lại hồi phục y như cũ.

“Cái quái gì...”

Vương Vũ Hoành còn chưa kịp nhận ra vấn đề, một cú đâm đã chọt vào mặt hắn.

Uỳnhh!!

- Đồ hạ đẳng!! Mày vừa đánh tao ư? Tao sẽ trả lại mày gấp trăm ngàn lần!!Trần Thiên Anh chẳng có tài năng gì đặc biệt. Thứ hắn làm được, rất nhiều người cũng làm được. Nhưng hắn lại có một tố chất mà rất nhiều người không có, mặc dù thứ tố chất ấy chẳng có gì làm đặc biệt lắm. Đó là dung hòa giữa cảm xúc và lý trí.

Hắn là kẻ có thể lao theo cảm xúc của mình tới cùng. Khi hắn cảm hận ai, khi hắn đã muốn giết ai, hắn sẽ bỏ ra mọi cái giá để giết kẻ đó, đôi mắt hắn sẽ chỉ chăm chăm nhìn thẳng vào kẻ đó, và không ngừng xông về phía đó. Nhưng để nhắm tới mục tiêu, hắn lại đủ lý trí để vạch ra phương thức khả dĩ.

Hắn muốn giết Phan Thành, hắn không lao đầu lên như một thằng ngu, mà hắn biết suy nghĩ cách để giết bằng được Phan Thành. Hắn sẵn sàng bỏ thời gian để thử nghiệm và tính toán.

Hắn muốn giết Trần Thịnh, hắn cũng không quên tìm ra cách để vượt qua Phạm Tố Uyên.

Cảm xúc của hắn nhắm vào Trần Thịnh, phớt lờ Phạm Tố Uyên, nhưng lý trí của hắn thì từng giây từng khắc nhắm vào Phạm Tố Uyên, cũng là để phục vụ việc giết chết Trần Thịnh.

Đây là điều mấy ai có thể làm được.

Tâm Linh Sư có cách chiến đấu thật đa dạng. Bởi riêng ngành Tâm Linh cũng đã có đa dạng nhiều loại học vấn.

Khế Linh Thuật? Chính là đám Linh Thể vô cùng rắc rối đeo bám hần.

Khước Tà Thuật? Là đám bùa chú với đủ mọi loại năng lực kì quái.

Thậm chí là Chú Thuật cũng có. Phong Ấn cũng có. Rồi cả Văn lực và Thư pháp? Cũng có luôn.

Đối mặt với Phạm Tố Uyên, hần mới nhận ra một kẻ được đào tạo bài bản mạnh mẽ tới mức nào, chỉ không phải cái lũ đầu đường xó chợ học hành được chẳng hay chớ kia.

Mỗi một Cường giả, phải trang bị cho mình một hệ thống Kiến thức bài bản, chứ không phải là chấp nhặt những tri thức rời rạc rồi dùng lung tung.

Nhưng Trần Thiên Anh không có điều kiện để có được thứ xa xỉ như vậy. Hần không có tiền, không có quan hệ, không có dòng dõi. Ngoài giáo trình trên trường, còn lại hần đều phải tự mò mẫm.

Hần phải giết nhiều mạng người để Phan Thành bố thí cho một quyển tài liệu. Hần phải nhờ tới cả lòng thương hại của cô Vân để học được tài liệu đó. Hần phải phản bội cả đồng đội của mình để học lỏm được cách tạo Trận Pháp. Hần phải bỏ ra rất nhiều rất nhiều giờ đồng hồ để học được thêm một cái mới.

Đó là con đường mà hần đi, nào có êm đềm như các cậu ấm cô chiêu được ngồi học an nhàn bên gia sư, đọc những cuốn sách đóng gáy xức nước hoa, và suốt ngày than thở kêu chán học?

Có phải Trần Thiên Anh không muốn như vậy đâu? Chỉ vì cuộc đời này không hề bình đẳng, và hần phải chấp nhận việc sinh ra dưới đáy xã hội.

Nhưng những kẻ thành thoi ngồi trên kia, những tiểu thư đã quen với sung sướng như Phạm Tố Uyên đây, liệu bà ta có hiểu được cái giá của sức mạnh?

Đó là Sinh Tử.

Những kẻ dùng Sinh Tử để đổi lấy sức mạnh, chúng mạnh hơn bất kì ai. Chúng không được phép sai lầm, vì những thằng sai lầm đều chết mất rồi. Chúng học được cách tận dụng mọi yếu tố để sống sót.

Nhiều lần Sinh Tử, sẽ trở thành kinh nghiệm.

Kinh nghiệm là thứ mà không người thầy nào truyền đạt được. Kinh nghiệm là thứ phải mua bằng máu.

Trần Thiên Anh biết, mình muốn hơn được Phạm Tố Uyên, chỉ có thể bằng kinh nghiệm.

Hắn không ngừng di chuyển. Hắn phán đoán. Hắn lừa bịp. Hắn tung hỏa mù. Hắn làm mọi thứ để thoát khỏi sự vây bắt của Phạm Tố Uyên. Hắn vừa quan sát, vừa học hỏi. Hắn học rất nhanh. Hắn không biết hết mảnh khoe của cô ta, nhưng hắn cố gắng chỉ sau một lần quan sát, hắn phải hiểu rõ về nó.

Lao Ngục!

Trói Chân!

Phong Ấn!

Khiếp hãi!

Dần dần hắn nhận ra Phạm Tố Uyên đang muốn làm gì. Cô ta chỉ tập trung vào những thuật trói buộc. Cô ta muốn cản bước chân hắn lại để Trần Thịnh rảnh tay, hơn nữa, cô ta cũng không muốn giết hắn.

Hắn ghét nhất cái thói đạo đức giả này. Cả hai vợ chồng Trần Thịnh. Các người luôn ra vẻ nhân đức, sau đó các người đâm sau lưng gia đình ta.

Được thôi, nếu các người muốn đạo đức, ta sẽ cho các người trả giá vì cái đạo đức ấy.

Hắn lao thẳng vào một thuật Trối Chân.

Đôi chân của hắn như bị chuột rút vậy, hoàn toàn không thể điều khiển các bắp chân hoạt động.

Cùng lúc này, các pháp thuật khác cũng bắn về phía hắn.

Đúng ý mình.

Lugen!!!

Áp thuật Lugén lên đôi chân, bắt nó phải hoạt động, không phải bằng não bộ, mà bằng Chú Thuật.

Hắn lao tới, vừa tránh đi tất cả những bùa phép đánh tới, vừa rộng đường thẳng tiến.

Vì Phạm Tố Uyên giảng bùa phép rải rác, nên vượt qua một loại bùa phép, là không còn gì che chắn hắn với Trần Thịnh.

Bốp!!

Hắn nhảy tới, vỗ lấy Trần Thịnh, kéo cả 2 văng xuống đất.

Miếng ngọc lại bị đẩy ra, khiến Trần Pháp lại kích hoạt.

Đây cũng là lúc mà Vương Vũ Hoành lại bị Thiên Khải phản công.- Trần Thịnh!! Chết đi!!!!

Trần Thiên Anh vung nắm đấm giáng thẳng xuống mặt chú mình, chọt một luồng phong bạo đẩy ngược hẳn ra đằng sau.

- Thằng điên này đừng có phá việc làm của người khác!!

Phan Văn Dũng bực mình hét lên. Không thấy hẳn đang làm nhiệm vụ bảo vệ Trần Thịnh đây sao? Công việc của người ta, đã mệt mỏi áp lực rồi, nay lại còn phá đám.

- Mà là...

- Là là cái con c**, bạn cùng trường còn chẳng nhớ tên nhau!

Phan Văn Dũng miệng thì rửa như vậy, ra tay vẫn không chút kiềm chế. Dù có gọi nhau là bạn cùng trường, có đánh chết Trần Thiên Anh ở đây hẳn cũng chẳng chút áy náy.

Cuộc sống mà.

Để xem ngôi sao Trần Thiên Anh của trường Kinh Ngự mạnh mẽ ra làm sao.- Mình à!!

- Tổ Uyên! Chuyện càng lúc càng phức tạp! Giúp anh khóa Trận Pháp này lại, rồi mình khuyên nhủ thằng Thiên Anh sau!

- Mình không để người khác làm được sao? Ở đây thiếu gì Cường giả chứ?

Trần Thịnh lắc đầu.

- Không được, chỉ có mình anh biết cách phá nó mà thôi.

- Vì sao?

- Vì anh chính là người tài trợ cho Bạch Y Hội. Anh đã tới thăm các khu thí nghiệm của chúng. Anh đã lên xem được cách thức của chúng. Em... em không giận anh chứ?

- Em chẳng biết nữa. Anh giấu giếm em quá nhiều thứ... Nhưng bây giờ còn ý nghĩa gì nữa chứ? Để em giúp anh kết thúc chuyện này.

Phạm Tố Uyên dìu Trần Thịnh tới Đồ Hình trên mặt đất.

Trần Thịnh đặt miếng ngọc lại vào trung tâm, cố hết sức xoay 3 vòng.

- Đồ Hình này rất khác với Trận Pháp của Đại Nam, nhưng vẫn dựa trên một số lý thuyết cơ bản. Anh không phải chuyên gia về lĩnh vực này, nhưng anh có trí nhớ rất tốt. Đồ Hình này nhìn kỹ sẽ được chia làm 3 lớp. Miếng ngọc này có thể phong ấn được lớp trung tâm, nhưng cần 2 lớp khác để khóa cứng nó lại. Kia, đằng đó, hình con chim lưng gù ở đó.

Phạm Tố Uyên ngay lập tức dùng Linh Lực bắn vào điểm Trần Thịnh chỉ.

- Tiếp theo là hình con rùa đằng kia...

- Rồi sau đó là con chim góc phải...

- Đúng rồi, tiếp tục...

- Sắp được rồi...Tại Long Thành, lại đến lượt Vương Vũ Hoành chiếm thế.

Trận chiến long trời lở đất này, hai bên cứ lật qua lật lại như bánh tráng, khiến ai nhìn cũng nghĩ là 2 kì phùng địch thủ chiến với nhau ngang tài ngang sức. Chẳng ai biết rằng, mấu chốt cho việc ai chiếm thế thượng phong, lại quyết định tại một thành phố cách đó rất rất xa.- Còn một điểm cuối cùng thôi...

Rầm!!!

Phạm Tổ Uyên đang chuẩn bị đánh vào điểm cuối cùng trên Đồ Hình, chọt một bàn chân giẫm thẳng vào một vị trí khác, khiến mọi thứ trở nên tán loạn, những năng lượng mà Tổ Uyên đang dùng để phong ấn, nay cuồn bạo bắn ngược trở ra, bắn ngược 2 vợ chồng Trần Thịnh ra phía sau.

Điểm vừa rồi, chính là điểm chí tử để phá hủy mọi nỗ lực của Trần Thịnh.

Mà kẻ biết được điểm mấu chốt ấy, là Trần Thiên Anh.

Xa xa sau đó, chỉ thấy Phan Văn Dũng bị đánh gục nằm co ro một góc.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 396: Khoảnh Khắc Âm Ảnh

Trần Thiên Anh giương đôi mắt thù hận nhìn Trần Thịnh. Nhưng hắn cũng nhận ra Phạm Tổ Uyên đứng chắn trước mặt hắn. Có cô ta đứng đây hộ vệ, thật sự rất khó mà giết được Trần Thịnh.

- Thiên Anh! Có gì từ từ nói chuyện được chứ? Bố mẹ cháu đâu rồi? Cháu có thấy em Linh đâu không...

Thiên Anh hít dài một hơi. Giờ phút này, mọi lời giả dối còn có nghĩa lý gì chứ. Hắn càng siết chặt lại quyết tâm của mình.

Hắn bước một bước chân tới. Hắn đứng giữa Đờ Hình.

Một bước chân này, khiến tất cả những ai có mặt ở đó đều cảm thấy hoảng hồn.

- Cản thẳng nhóc đó lại!!!!!!

Nguyễn Thế Sơn cách đó rất xa, hắn chỉ có thể kịp hét lên.

Người đầu tiên phản ứng là Vũ Minh Kiệt.

Nhưng người phản ứng ngay sau đó, chính là lão Thụy.

- Ha ha ha!!! Rốt cuộc lại là Trần Thiên Anh sao?!!! Đây chính là quà tặng của Phạm Viết Phương sao? Được lắm!!!

Lão Thụy mở miệng cười ha hả. Đứng trước một cơ hội quan sát tốt như thế này, đứng trước một đối tượng nghiên cứu quá hay ho thế này, thì

Hắc Y Hội, Bạch Y Hội, Vương tộc với Trần gia còn có ý nghĩa gì nữa? Đến cả tính mạng lão cũng chả còn ý nghĩa gì nữa.

- Tử Nghê!! 20%!! Ta cho người 1/5 linh hồn của ta, tăng tốc lên cho ta!!

Giảm một bước vào không khí, lão vọt tốc lên vượt hẳn khỏi Thế Sơn và Phù Dung, bắt kịp Vũ Minh Kiệt, tung một cước đè hẳn xuống đất.

Ngay khi 2 tên kia chạy tới, lão đã dùng chân quét xong một vòng trên mặt đất.

Thăng Thiên Trận!!

Tới khi Thế Sơn và Phù Dung nhận ra, thì cả 4 người đã bị hất tung lên không trung.

Tử Hỏa Phần Thiên!!

Graooooo!!!!

Đôi chân lão Thụy kéo theo hỏa diễm tím biếc, quét khắp không gian. Ngọn lửa hóa thành hư ảnh một con Nghê khổng lồ, mở miệng đớp lấy cả 3 tên kia.

Chỉ một đòn này, mà khiến cả 2 Siêu Cường giả và 1 tên Chiến thần hoàn toàn bị đánh gục. Lượng thông tin khổng lồ chảy qua người Trần Thiên Anh. Toàn bộ những tri thức, kí ức, cảm xúc, suy nghĩ, mong ước, tưởng tượng... Tất cả những gì từng xuất hiện trong đầu óc hàng vạn con người, nay chảy qua não bộ hắn.

Lượng thông tin này khác hoàn toàn những gì hắn từng tiếp nhận khi đấu với Số 1, quá khổng lồ, quá lấn át, quá đáng sợ. Chúng lấn át nhận thức

nhỏ nhoi của hãn, nuốt chửng, ghi đè. Chỉ trong không quá 1/100 giây đồng hồ, sự tồn tại của hãn như bị lượng tri thức khổng lồ kia xóa bỏ.

Đây chính là sự khủng khiếp của tri thức, là kết quả tang thương của bất kì kẻ nào coi thường tri thức.

Máu theo tất cả mọi lỗ trên cơ thể hãn chảy ra, từ cả lỗ chân lông, tới đầu móng tay, tới từng chân tóc. Cơ bắp hãn rách toác, xương cốt hãn run rẩy, gân cốt căng siết. Cơ thể hãn không thể chịu được nổi nữa.

Đúng lúc này, lão Thụy ra tay.

Lại một Đồ Hình khác được dựng lên trên bầu trời. Phía trên đó là vầng Huyết Nguyệt giữa đêm. 3 hình tròn tạo với nhau thành một đường thẳng, và Trần Thiên Anh bị kẹt ở trong đó.

- Chẳng hiểu thằng điên này nghĩ gì nữa, nhưng vẫn thật là thú vị. Tao chữa thương cho mày mấy năm nay rồi, chưa bao giờ thấy mày hết thú vị.

Lão phải dựng một Đồ Hình khác để điều tiết lượng thông tin này chuyển cho Thiên Khải, chỉ một lượng nhỏ truyền cho Thiên Anh mà thôi. Dù vậy, một lượng nhỏ này cũng đã quá sức với thằng nhóc.

- Chủ yếu vẫn phải dựa vào ý chí của chú mày. Thiên Anh mở mắt. Đầu hãn vẫn ong ong.

Mới chỉ 1 phần 100 giây trôi qua, mà ngỡ như cả ngàn năm nhân thế.

Hãn lúc lắc đầu. Hãn nắm chặt hai bàn tay.

Hãn nhìn về phía trước.

Trần Thịnh, kẻ hãn muốn giết, hãn ta vẫn ở đó.

Hãn bước tới.

Phạm Tố Uyên xô ra bảo hộ cho chồng. Một lớp phòng ngự Tâm Linh dựng ra phía trước.

Thiên Anh vừa để một lượng tri thức khổng lồ chạy qua não mình. Nhưng cũng giống như người ta mở xoành xoạch các trang sách ra cho tới hết cuốn sách, chẳng có một dòng tri thức nào đọng lại trong đầu. Thứ hắn có được, chỉ là một loại ảo giác.

Khi não người phải hoạt động quá tải tới mức muốn nổ tung, thì mọi thứ sau đó luôn có cảm giác rất chậm, rất chậm.

Thời gian chậm lại, sẽ khiến người phân tích được rõ ràng hơn tình huống và nghĩ ra cách xử lý.

Tốc độ đọc Chú Thuật của hắn cũng nhanh gấp nhiều lần bình thường.

Lugen!!

Lần này mới là Lugan theo đúng mơ ước của hắn, là ý tưởng mà hắn đã nảy ra ngay từ khi bắt đầu.

Edward Kaiser ở Cận Tây có một cảnh giới dung hòa nổi tiếng giữa suy nghĩ và hành động. Cơ bắp được điều khiển bởi các tín hiệu não bộ, và luôn có một điểm cân bằng nào đó giữa hai khái niệm trên.

Suy nghĩ của con người nhanh hơn cử động của họ, hoặc ngược lại. Có những phản xạ của con người từ trước khi họ kịp suy nghĩ.

Vậy làm sao để có được một hành động nhanh như phản xạ, mà vẫn dựa trên suy nghĩ thấu đáo và cẩn kẽ?

Là một thiên tài nổi tiếng với lối tư duy không giống người thường, Edward Kaiser đã tìm ra một cách giải quyết.

Trí tưởng tượng.

Trí tưởng tượng của ông ta phong phú hơn, và cũng khó hiểu hơn bất kì ai trên thế giới này. Cũng có thể nói, khả năng tưởng tượng của ông ta ở một đẳng cấp khác, nếu con người cao hơn con chó bao nhiêu, thì ông ta cũng hơn con người bấy nhiêu.

Cũng không thể nói vì loài người thượng đẳng hơn các giống loài còn lại khi nhìn vào số lượng thiên tài mà con người đã sản sinh ra. Thực tế với việc sở hữu 5 Đại Thư viện suốt 3000 năm, chuyện ra đời các Tuyệt thế thiên tài là điều sớm muộn.

Và ở thời đại này, người ta có Edward Kaiser.

Và người ta có Tùy Tâm Sở Dục.

Absolute Mind.

Dùng trí tưởng tượng của bản thân để biến hành động trong trí tưởng tượng thành sự thực.

Đó chưa phải một cảnh giới tối cao chỉ Edward mới đạt được. Cũng không phải do hăn đề xướng ra, hoặc việc này vẫn còn đang được tranh cãi. Edward rất thích kí tên vào những tác phẩm của mình, nhưng hăn chưa bao giờ nói rằng Absolute Mind là một trong số đó.

Chỉ biết rằng, đối với Trần Thiên Anh, Tùy Tâm Sở Dục là một thứ gì đó quá xa vời.

Nhưng với Lugan, và với trạng thái não bộ kì lạ này, hăn có thể tạo nên một thứ gần tương tự theo nguyên lý như vậy.

Dùng Lugan để bắt cơ thể bản thân nghe theo mệnh lệnh của mình, và dùng tốc độ suy nghĩ nhanh như hiện tại để bắt cơ thể hoạt động với tốc độ cao.

Chỉ trong một khoảnh khắc này thôi, cử động của hắn nhanh một cách đột xuất.

Hắn lách người né qua lá chắn của Phạm Tố Uyên, đâm bay cô ta đi, lao tới, túm lấy cổ áo Trần Thịnh, nhắc bổng lên.

Trần Thịnh quẩn quại giãy giụa.

- Thiên Anh! Cháu làm gì vậy?

- Làm gì ư? Ông còn định giả dối tới khi nào nữa? Cha mẹ tôi chết rồi ông thấy nhẹ nhõm lắm đúng không? Gia đình tôi luôn là cái gai trong mắt mấy người. Có một người anh thảm hại như vậy, nhục nhã lắm phải không? Có một đứa cháu nghèo khổ như vậy, gánh nặng lắm chứ gì? Ông tưởng tôi không biết ánh mắt khinh bỉ ông nhìn tôi mỗi lần tôi tới chơi với Linh sao?

- Thiên Anh!! Cháu nói gì vậy? Cháu với Linh là anh em họ, chú chỉ không thích hai đứa đi quá giới hạn ấy. Mà bố mẹ cháu bị làm sao?

- Im mồm đi!

- Anh Thiên Anh!! Mẹ!! Ba!! Mọi người làm gì vậy? Dừng lại đi mà!!

Tiếng Linh thảng thốt vang lên.

Cô bé không biết chuyện gì đang xảy ra nữa. Cứ như có một loại linh cảm chẳng lành, khiến cô chạy thẳng tới nơi này.

Cô bé thấy mẹ mình nằm co quắp một chỗ. Cô bé thấy anh Thiên Anh xách áo ba mình lên. Cô bé càng thấy rõ ràng hơn thứ gì đã dụ cô tới đây.

Đằng sau Thiên Anh, một loại vật chất gì đó đang dần ngưng tụ, vô hình mà lại hữu hình.

Ánh lửa tím biếc hắt lên bóng dáng người anh thân thuộc, nay lại như một con quái vật xa lạ và khát máu. Ánh lửa càng kéo dài bóng đêm đang nhảy múa phía sau. Bóng đêm ấy như đang nuốt chửng mọi thứ.

- Anh Thiên Anh! Không phải là anh chứ? Em đã không bao giờ tin vào giấc mơ ấy. Em cũng cố không tin vào phân tích của bạn Văn. Em đã cố tìm anh để xác nhận rằng anh vô tội. Tại sao... - Nước mắt cô bé chảy ra
- Làm ơn... buông ba em ra đi... Em xin anh...

Bốp!!

- Khôngggggg!!!!

Đáp lại lời thỉnh cầu của Linh, chỉ là một cú đâm vào bụng Trần Thịnh.

Một cú đâm chẳng có chút thanh thế, cũng chẳng hề uy lực, chỉ có từng đợt Chú Văn Cổ ngữ lan ra phủ khắp người Trần Thịnh. Gương mặt ông ta đau đớn quằn quại và tuyệt vọng. Đôi mắt ông ta trợn ngược lên, miệng há hốc, lưỡi le ra, thân người co quắp.

Cả đời Linh sẽ không bao giờ quên giây phút chứng kiến người ba yêu dấu của mình phải chịu đựng cảnh tượng kinh dị cuối đời ấy. Nguyên Rủ. Chỉ trong vòng 4 giây mà thôi, nhưng đó lại là 4 giây dài đằng đằng và đầy ám ảnh. Cô bé rú lên, gào thét, cô bé muốn lao tới với ba mình, mà bị cánh tay cứng cỏi và lạnh lùng của Thiên Anh chặn lại. Linh chỉ có thể trơ đôi mắt nhìn bóng đêm gặm mòn từng mảng thịt trên người ba mình, tới xương cốt, rồi cuối cùng tan thành tro bụi.

- Kết thúc rồi Linh à. Đám người lớn dối trá khốn nạn ấy đều đã không còn. Chỉ còn em và anh thôi. Ta hãy cùng nhau rời khỏi nơi đây...

Giọng nói triu mến thân thương ngày nào, bỗng nghe đầy kinh tởm và ghê rợn. Linh sực tỉnh, cô bé giật lùi về phía sau, cô bé ngã nhào xuống đất,

đôi mắt vẫn giương lên nhìn Thiên Anh, mà như nhìn một kẻ xa lạ.

- Anh... anh... anh không còn là anh Thiên Anh của tôi nữa! Anh là một con quái vật! Một tên giết người! Tôi sợ hãi anh, ghê tởm anh, căm thù anh! Tôi nguyện rửa anh, đời này kiếp này không có được một ngày bình an mà không nghe lời căm hận của những người đã chết, không có một đêm ngon giấc mà không bị những cơn ác mộng ám ảnh. Tôi nguyện rửa anh vĩnh viễn không có được một bữa cơm ngon miệng, một người yêu thương thật lòng. Tôi nguyện rửa anh mãi mãi không bao giờ có được hạnh phúc!!!

Để một cô bé 12 tuổi phải thốt nên những lời nguyện rửa tàn nhẫn như vậy, thì điều cô bé chứng kiến phải khủng khiếp tới mức nào? Nhưng đối với Thiên Anh, đối với điểm nhìn của hắn, hắn lại chưa bao giờ nghĩ mình sai.

Hắn làm tất cả, chẳng phải vì người con gái này hay sao? Trong những giờ phút đen tối nhất của cuộc đời, chẳng phải vì lời động viên của cô bé này mà hắn tiếp tục nỗ lực sao? Hắn đã sẵn sàng làm tất cả.

Hắn từ bỏ cuộc sống đời thường của một học sinh để làm công việc giết người.

Hắn phản bội người phụ nữ đã giúp đỡ hắn.

Hắn phản bội đồng đội hắn.

Hắn giết chết cha hắn.

Hắn giết chú hắn.

Và hắn cũng giết rất nhiều, rất nhiều người khác.

Chẳng phải vì một mục đích duy nhất trong cuộc đời, là có được hạnh phúc với người con gái này hay sao?

Hắn biết hắn đã bước qua ranh giới không thể trở về, nhưng hắn bước qua ranh giới ấy, là vì ai?

Giờ đây, người con gái ấy đang nhìn hắn bằng một con mắt khiếp sợ và xa lánh, đang nguyên rủa hắn mãi mãi không có được hạnh phúc cuộc đời.

Đây là thứ kết quả hắn nhận được sau tất cả sao?

Đây chính là cú đẩy cuối cùng đẩy hắn vào vực sâu.

- Tao đã hiểu rồi. Rốt cuộc tao đã hiểu rồi. - Hắn tiến từng bước tới trước mặt Linh. - Cám ơn mày đã dạy tao một bài học, một bài học mà tao suốt đời sẽ không bao giờ quên. - Giọng hắn nghẹn ngào, nắm tay hắn bầu chặt tới rớm máu. - Mày không xứng đáng. Cả thế giới này cũng không xứng đáng. Không một kẻ nào xứng đáng để tao làm tất cả vì bọn chúng nữa.

Hắn giương nắm đấm nhắm thẳng vào cô bé. Đây sẽ là cú đấm cuối cùng chặt đứt mọi thứ.

Tuổi thơ.

Ám ảnh.

Người cha khốn nạn.

Người mẹ đáng thương.

Lũ người lớn giả dối.

Và cuộc đời chó chết.

Ta không sai. Mà tất cả chúng mày đã sai.

Và cú đấm này sẽ kết thúc mọi thứ.

Bốp!! Binh!! Toác!! Rầm!! Uỳnh!! Bang!!....!!!

Một chuỗi âm thanh đan xen vào nhau tới mức không thể nào phân biệt nổi, vang lên cùng một lúc.

Khi Linh mở mắt ra, đã thấy bóng lưng của Văn đứng đó, nắm tay vẫn còn chưa thu lại.

Cô bé thấy Trần Thiên Anh bị đấm bay sang một bên, co người bật dậy, ánh mắt điên loạn như một con quỷ khát máu người.

Văn nhìn hẩn. Lâu lắm rồi, mặt thẳng bé mới hiện lên một chút buồn rầu.

- Anh chẳng xứng đáng với ai cả. Mọi thứ anh làm chỉ vì bản thân mình mà thôi.

=====

Chương trước vui vui một tí, là để các bạn đỡ stress khi đọc chương này:/.

Và chúng ta đến với cuộc chiến tâm điểm của Quyển 1 nào: Vương Thành Văn đấu Trần Thiên Anh!

Tung bông tung bông:3.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 397: Bước Qua Một Bước Xem

Thiên Anh là người thầy đầu tiên đưa nó đến với Võ Thuật.

Giây phút nó tiếp xúc với Võ Thuật, cũng là lúc nó được mở ra một chân trời hoàn toàn mới. Bên ngoài mái nhà êm ấm của nó, là một thế giới của tri thức, nơi người ta sử dụng tri thức để biến nó thành sức mạnh. Là thế giới mà chỉ xoay quanh những kẻ mạnh.

Nó đã từng rất ngưỡng mộ Thiên Anh.

Một con người không phải thiên tài, mà lại có thể khiến người khác nghĩ mình là thiên tài. Bởi vì anh ta đã nỗ lực tới mức sánh ngang được với những thiên tài.

Thiên tài thì là từ khi sinh ra đã có, thiên phú cao thì sẽ gặp kẻ khác cao hơn. Chỉ là một điểm xuất phát, điểm xuất phát ấy không ảnh hưởng tới đích đến của mỗi người. Chỉ có nỗ lực mới là chìa khóa để người ta vươn lên tới những đỉnh cao không giới hạn.

Nhưng...

- Đây là cách mà anh dùng để vươn tới đỉnh cao hay sao?

Chẳng cần thắc mắc gì nữa, nhìn hiện trường quanh đây đủ để nó hiểu ra vấn đề.

Luật Hình sự cũng đã ghi, bằng chứng bắt được quả tang tại chỗ là bằng chứng xác tín nhất. Uỳnhhhhhh!!!!!!!!!!

Vương Vũ Hoành bị ăn một đấm, rơi thẳng từ giữa không trung xuống tường thành. Hắn in một hố sâu hoắm trên đó.

Ngay cách đó không xa, Phạm Viết Phương vẫn đang tay chống gậy, tay cầm kem mút.

- Thằng nhãi, biết sợ tao chưa?

Lão vừa mút kem vừa khinh bỉ nhìn Vương Vũ Hoành.

Vương Vũ Hoành mở to đôi mắt nhìn trời, lồng ngực phập phồng thở hồng hộc. Bây giờ khí lực của hắn cũng vơi đi không ít.

- Lão già khốn kiếp, được lắm. Lão sớm biết Trần Thịnh là con bài tú của tôi, lão cố tình xử chết hắn. Lão có còn nhớ cam kết đồng minh giữa hai ta hay không?

- Tao chả nhớ có cam kết gì với mày, hơn nữa, thằng Thịnh cũng không do tao giết. Chưa kể, là mày cố tình chơi trội dùng tay không đấu với con bạch tạng trên kia, đừng có đổ lỗi cho tao.

- Ông bày ra tất cả trò này là để làm gì? Đừng nghĩ tôi không biết ông đổ bao tâm huyết vào cái màn kịch này. Tên thằng nhãi đó là gì nhỉ? Trần Thiên Anh đúng không? Lại một con rối mới của ông sao?

Trước khi bị đánh gục, Phan Văn Dũng có báo cáo về cho hắn đủ nhiều.

- Đứa đêch nào chả là con rối của tao chứ? Tao chẳng thiên vị bất cứ ai cả đâu. Mà mày có biết tao bày ra tất cả những thứ đó là để làm gì chứ?

- Để làm gì?

- Ăn bánh rán.

- Đồ bệnh hoạn.

- Khử khử khử khục khục khục...

Lão Phương há miệng ra cười khành khạch, rớt cuống sắc kem lên mũi, ho khạc khạc.- Văn? Mới chỉ một năm về trước, mày tới phòng tập và xin tao dạy mày luyện võ.

- Một năm và một tháng. - Văn đĩnh chính lại. - 3 ngày.

- Tao học võ từ năm 6 tuổi. Lão bố tao kiên quyết đòi tao phải đi học võ cho bằng được, dù bản thân lão đếch có tiền. Lão đập phá mất vài đồ đạc trong nhà để bắt mẹ tao. Mẹ tao đã phải đi vay mượn khắp nơi để có tiền cho tao đi học. Vào cái ngày hôm đó, mẹ đã nói với tao, cố gắng lên con ạ, chỉ có cố gắng, con mới có được cuộc sống tốt hơn, và giúp mẹ có được cuộc sống tốt hơn.

Văn yên lặng lắng nghe. Nó hiểu hơn bất kì ai những chuyện này. Nhưng nó vẫn muốn nghe, vì Thiên Anh chính là kẻ mà nó vẫn tìm kiếm. Nó muốn phác họa rõ ràng hơn chân dung của kẻ đó, đơn giản vì sự tò mò.

- Tao đã tập luyện như điên. Nhưng chưa đủ. Mỗi lần về nhà, lão bố tao lại lôi tao ra kiểm tra. Với một đứa bé 6 tuổi, lão muốn tao phải đánh như một thằng Cao trung. Lão luôn đòi hỏi. Khi tao không đáp ứng được, lão lại đánh tao một trận. Lão đánh tao rất nhiều. Rồi tới một lần, tao đánh lại lão. Tao nói rằng võ thuật là phải đánh lại kẻ đánh mình. Lão nói có giỏi thì đánh thẳng tao đi, nếu không thì tao sẽ chết đòn với lão. Hôm đó lão đe tao ra quật cho một trận thừa sống thiếu chết. Từ đó tới giờ, tao chưa bao giờ nghĩ rằng mình có thể đánh lại lão. Lão quá béo, quá nặng, quá to. Tao đã lên tìm xem cân nặng của lão là bao nhiêu. 116kg, và tao đã chinh mức tạ của mình lên mức đó, và suốt 10 năm trời, tao tập với mức tạ ấy.

- Mức tạ mà tôi đấm ngày hôm đó, chính là 116kg? - Văn hỏi lại.

- Đúng thế. Tao chưa bao giờ tin quả nghiệp là có thật. Nhưng sự xuất hiện của mày, như đánh một con dấu lặp lại vòng luân hồi 10 năm. Mày giống hệt tao 10 năm trước. Bần thiêu, còi cọc, yếu đuối, sợ hãi, và tao đưa cho mày một cái bao cát. Mày đã dấn vào cái bao cát ấy, y như cách mà tao đã làm. Và bất cứ ai trong hoàn cảnh của tao và mày, đều sẽ làm như vậy. Đều sẽ dấn vào cái bao cát ấy, không ngừng, không ngừng, và khắc trong đầu một niềm tin về tương lai tươi sáng hơn.

- Tôi không giỏi hiểu những phép ẩn dụ đâu - Văn đáp lời - Anh là sát thủ của Hắc Long?

- Đúng vậy.

- Vì sao?

- Vì đó là cơ hội để tao có thể đổi đời.

- Anh thực hiện những vụ giết người cho họ. Kể cả vụ ở khu Biệt thự phía Tây? Vụ khu Thiên Sơn?

- Đúng vậy.

- Anh đã giết cô Vân?

Hỏi tới đây, Linh nắc nhen.

- Không phải là vì Hắc Long.

- Vậy là vì ai?

- Vì tao!

RẦmmmmmmmm!!!!!!!

Chưa dứt câu, Thiên Anh đã lao tới với một tốc độ không tưởng. Tay hắn chộp thẳng vào cổ thẳng Văn, nhắc bổng nó lên, đập thẳng vào tường.

- Tao còn không biết mày đang định làm gì sao, Văn?

Hắn đưa tay vào túi thẳng nhóc, bắt chắp hai tay nó cổ ngăn cản, lấy ra một cái máy ghi âm.

- Sau ngày hôm nay, mọi chuyện đều chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Hắn vứt cái máy ghi âm xuống đất, tay còn lại quăng mạnh thẳng Văn sang một bên.

- Vănnnn!!!!

Linh hét lên, cô bé muốn chạy tới chỗ thẳng Văn, nhưng cô khựng người lại vì Thiên Anh bước tới.

- Những Linh Thế ở thế giới bên kia của em đâu rồi, em gái? - Hắn hỏi
- Nếu có thế giới bên kia, vậy hãy đầu thai ở bên cạnh mẹ của anh, và chăm sóc bà giúp anh nhé.

- Anh điên rồi!!

Trần Thiên Anh co nắm tay lại. Đôi mắt hắn vẫn lạnh lẽo nhìn Linh.

Hắn như nhìn thấy cô Vân ngày đó. Run rẩy, co ro. Tuy Linh không lộ ra sự sợ hãi như cô Vân, nhưng ánh nhìn thương hại ẩn giấu phía sau hai người con gái này, lại giống nhau tới vậy.

Hắn không cần sự thương hại!

Thiên Anh nghiến răng.

Ta phải cho các người biết, một cách quặn quại và đau đớn nhất, ai mới là kẻ đáng được thương hại.

Nguyễn Rửa Quyền!!

- Linhhhh!!!!

Nguyễn Rửa Quyền vừa đâm ra, nhắm thẳng vào cô bé. Cũng lúc ấy, một bóng người lao ra đỡ lấy, dính trọn một quyền này, lăn quay xuống mặt đất.

- Vănnnnnnnnnn!!!!!!!!!!!!!!

- Arrrrrrrrrggghhhhh!!!!!!!!!!!!!!

Linh rú lên. Cô bé gào tới khản cổ. Thăng Văn vừa ăn trọn một đòn Nguyễn Rửa Quyền, Chú Thuật bắt đầu lan dần trên người nó, kèm theo những tiếng hét đau đớn.

Hơn ai hết, Linh biết năng lực tâm linh của thăng Văn thấp tới mức nào. Một đòn Nguyễn Rửa Quyền này, không những là một cái chết báo trước trong 4 giây, càng là sự đau đớn như địa ngục.

- Anh Thiên Anh!! Cứu bạn ấy!!!! Cứu Văn với!!!!

Linh khóc òa lên cầu xin, nhưng cô bé hiểu, Thiên Anh bây giờ chẳng còn là con người nữa. Cô bé cố gắng suy nghĩ bất kì thứ gì có thể cứu được thăng Văn.

Những bài chú trừ tà?

Dạ Liên Thạch?

Đều không đủ! Đều chỉ là những thứ vô dụng. Linh bất lực. Linh hoàn toàn tuyệt vọng nhìn thăng Văn quặn quại.- Vănnnnn!!!!!!!!!!!!

Bích Thanh giật mình thảng thốt.

Thậm chí Hà Chí Thương cũng đã nhận ra.

Hai người đều là Tâm Linh Sư bậc thầy, họ đều nghe thấy tiếng hét đau đớn của thằng Văn.

- Cho anh qua!! Anh có thể cứu thằng bé!!!

- Cái gì vậy? - Quang cũng hốt hoảng.

- Xin lỗi Quang. - Chị Thanh nhìn hấn áy náy - Đối với chị, thằng Văn vẫn là quan trọng nhất. Lần này thực sự xin lỗi em.

Chỉ ngay tức khắc, Quang hiểu điều gì đang diễn ra. Nào hấn cũng không có chậm. Hấn biết thằng Văn đang gặp nguy hiểm, và chỉ có Hà Chí Thương là có thể kịp thời cứu thằng bé. Vậy là thằng Văn đã trở thành con bài được đem ra để đặt điều kiện với Hoàng Bích Thanh.

Và dù có đem giang sơn ra để đổi làm đổi trọng với một đứa bé, thì một người mẹ sẽ lựa chọn điều gì? Hiển nhiên là đứa bé rồi.

Đừng bao giờ nói chuyện lý trí với phụ nữ.

Quang hiểu. Hiểu là hấn đã bị đem bán. Vụ giao dịch này chỉ trong 1 giây đồng hồ đã được các bên thừa nhận. Dù gì đi nữa, bọn họ cũng đều là những nhân vật lừng lẫy trên thế giới, năng lực suy nghĩ và kinh nghiệm cũng ở một đẳng cấp khác.

- Tha lỗi cho chị...

- Chị muốn bán em cũng được thôi!! Nhưng chị đừng có bảo bọc thằng Văn thái quá như vậy!! Nó là học trò của em! Nó cũng không yếu ớt như chị nghĩ đâu!!!

Lời nói này khiến Bích Thanh lặng người đi. Bảo bọc? Chị đã bảo bọc nó quá nhiều sao?

Trong mắt chị, thằng Văn vẫn chỉ là một đứa bé.

Một đứa bé cần được mẹ nó bảo vệ, và mẹ nó sẵn sàng bảo vệ nó trước bất kì gió táp mưa sa nào của cuộc đời. Dù có là Nam Đế Bắc Hoàng, cũng đừng hòng vượt qua được vòng tay che chở của chị với thằng Văn.

Nhưng, như thế là bảo bọc thái quá sao?

- Không phải, không phải chị sợ nó yếu đuối. Chị chỉ lo...

- Chỉ lo nó sẽ trở nên như anh họ? Như em? Sao chị không tin tưởng vào thằng Văn một chút thôi?!

Tin tưởng?

Đúng vậy. Bấy lâu nay chị o bế thằng Văn trong một sự nghi ngờ. Chính sự nghi ngờ ấy đã khiến chị khắt khe với nó như vậy.

Tin tưởng? Chị đang thiếu sự tin tưởng với chính đứa con của mình. Liệu chị còn xứng đáng gọi nó là con trai chị hay sao?

Tất cả những diễn biến trên, vài câu thoại, một loạt những suy nghĩ, chỉ xảy ra trong chưa đến 4 giây đồng hồ.

“Linh, con có nghe cô không?”

“Cô Thanh??? Cô ở đâu?”

“Làm theo lời cô, cầm lấy tay thằng Văn! Nhanh lên”

- Chị Thanhhhh!!!

Cầm Dạ Nguyệt cũng đã phát giác được chuyện gì đang xảy ra.

- Quang, cậu là cánh tay phải của Vũ Hoành.

- Đúng vậy.

- Việc của cậu là trợ tá cho anh ta.

- Đúng vậy.

- Cậu cũng là người bảo hộ của thằng Văn.

- Đúng vậy.

- Trách nhiệm của cậu là dẹp hết mấy kẻ phiến phúc bên ngoài.

- Ý chị là?

Chị hất đầu về phía Tòa án xa xa. Trên đỉnh Tòa án, một bóng người đứng trên một Đồi Hình tím, đôi cánh lửa đỏ rực vươn ra vô cùng chói mắt.

- Dẹp tên đó đi.

- Chị nghĩ em đủ sức sao?

Kẻ mà Bích Thanh nói tới, là lão Thụy. Quang còn chưa biết lão ta mạnh tới mức nào sao? Ngay cả Vũ Minh Kiệt, Nguyễn Thế Sơn, rồi Vương Chính Đức, và Phù Dung đều đánh không lại.

Hắn chỉ là một kẻ vừa đạt Tiến sĩ mà thôi...

- Cậu có phải là con trai của Địa Long Nữ Chúa hay không?

Câu nói này đâm thẳng vào lòng tự ái của Quang. Gì chứ nếu nói về dễ bị khích bác, Quang chẳng kém một ai.

Địa Long Oát Động!!!

Đang nằm bất động trên mặt đất, Quang chộp đập mạnh đầu xuống đất. Địa Mạch dưới lòng đất ủa vào người hắn, theo hắn điều hướng, phá tan mấy chỗ ách tắc Huyết đạo. Tất nhiên quá trình này cũng giống như người bị trật khớp đi nắn lại khớp, đau tới mức không tả nổi.

Nhưng đáng.

Phá giải trạng thái điểm huyết, hắn đưa tay ấn thẳng xuống đất.

Mặt đất như trời lên hút lấy hắn vào.

Ngay khi Cầm Dạ Nguyệt ý thức được, Quang đã đào xuống đất mất tăm.

- Chị Thanh!!

- Bích Thanh!!

Dạ Nguyệt và Chí Thương đồng thanh la lên. Chuyện này cũng quá bất ngờ với họ.

- Chuyện gia đình của tôi, hai người đừng can thiệp thêm nữa.

Chị đứng ra một bước, chắn chính giữa con đường, với hàm ý không một ai được bước qua.

- Chị Thanh! Nguyện vọng của Bích Liên tổ bà, chị không thể cứ thế mà phá hủy được!! Chị là người mang họ Hoàng, Bích Liên tổ bà cũng là tổ tiên của chị, tại sao...?

- Dạ Nguyệt - Chị đưa mắt lườm cô ta - Nể tình em đã cứu mang mẹ con chị 12 năm trước, chị hứa sẽ giúp em rời khỏi nơi này. Đó là lời hứa của chị, em hoàn toàn có thể an tâm. Chỉ cần em đứng qua một bên, sức của em chưa đủ để điều khiển Tỳ Bà Cầm, cũng chưa đủ để can thiệp đâu.

Đón nhận ánh mắt này, Cầm Dạ Nguyệt lặng lẽ nuốt nước bọt một cái. Cô là kẻ biết người biết ta.

Hà Chí Thương lại bước lên phía trước.

- Bích Thanh, anh không nghĩ thách thức một Chí Tôn đã bước qua 16 tầng Vô thức là một điều khôn ngoan đâu.

Ừ ừ ừ ừ ừ ừ ừ!!!!

Ảo Ảnh Ma Thần, Linh Thể cường quân tầng 16 ừ ừ xuất hiện trên bầu trời Hải Thành. Dị tượng nối tiếp Dị tượng, khiến người ta không khỏi tưởng tượng tới Tận thế diệt vong.

Chỉ trong chốc lát, thực tại nơi đây cũng trở thành ảo ảnh. Mọi thứ đều không còn rõ ràng. Chẳng ai biết đây là thật hay là ảo. Ngay cả tâm trí con người cũng bị phủ một lớp ảo giác như có như không, nhưng mơ như tỉnh.

- Cường quân tầng 16 thì sao chứ? - Bích Thanh chỉ lạnh lùng hỏi lại
- Anh cứ thử bước qua tôi một bước xem? Động vào con trai tôi một ngón tay xem?

Chị nghiêng đầu, đưa tay gỡ xuống sợi dây buộc tóc. Mái tóc chị xõa dài, tung bay trong không khí. Chỉ trong chốc lát, mái tóc đen đã bạc đi hơn quá nửa.

Đôi mắt chị sâu hoắm, thâm quầng, lộ ra một ánh nhìn sắc quắc và sắc lẹm. Gương mặt gầy gò, bộ váy bị gió thổi phần phật. Đôi môi nhợt nhạt khẽ nở một nụ cười ma mị.

Mưa rơi từ trên trời xuống cũng bị đánh bật ra khỏi nơi chị đứng. Chỉ có một giọt mưa rơi xuống thẳng vào lòng bàn tay chị, một giọt mưa đỏ rực rơi từ vầng Huyết Nguyệt trên cao xuống.

Chị nắm lấy giọt nước đỏ ấy, vụt hiện ra một cây đàn. Cây đàn này khiến Cầm Dạ Nguyệt rung mình. Hơn ai hết, cô cảm nhận được khí tức phát ra từ cây đàn. Cây đàn ấy nói là Tỳ Bà Cầm thì cũng không đúng, nhưng cũng rất gần rất gần.

Bích Thanh cầm lấy cây đàn, gõ lên một giai điệu.

Sau lưng chị, tiếng oán thán than khóc chột cất lên, khiến người ta run rẩy cả linh hồn.

Man Khái Ca Nương từ trong hư vô xuất hiện, đón lấy cây đàn từ tay chị, ngân lên những giai điệu rung rợn.

Cầm Ma Hoàng Bích Thanh.

13 năm về trước, Bắc Hà Lãnh thổ nổi lên một cái tên như vậy, danh tiếng sánh ngang với Vương Bá Thế trời Nam. Nên nhớ, Hà Chí Thương vào Đại Thư viện tới 28 năm, mới đạt được 16 tầng Vô thức. Vậy mà 13 năm trước, Hoàng Bích Thanh đã đạt tới 14 tầng.

Một tuyệt thế thiên tài, lại còn là tuyệt sắc giai nhân, chả hiểu vì sao lại bị tên phế vật bất tài Vương Vũ Hoàn rước về làm vợ. Chẳng ai ngờ 13 năm sau lại có thể an phận làm một công nhân quèn đất Hải Thành xa xôi, lầm lũi kiếm từng hào nuôi con.

Vậy mới nói, làm người nên khiêm tốn một chút.- Bích Thanh!! Giờ không còn là ngày xưa nữa. Em vẫn nghĩ còn có thể bắt nạt được anh hay sao? Chương quản tầng 16, không phải là chuyện đùa!!

Hà Chí Thương tức giận hét lên.

- Vậy thì cứ thử bước qua tôi một bước xem?

Bích Thanh chỉ lạnh lùng đáp lại.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 398: Vẫn Nhớ Lời Tao Dạy Sao?

Người lại tới đây sao?

Lại là biển cát ấy. Lại là người đàn ông lạ mặt ấy.

- Cháu cũng chẳng biết nữa. Đây là đâu? Và bác là ai?

- Nhóc ạ. Ta là ta. Còn nơi đây, là địa ngục.

Văn đưa mắt nhìn quanh.

- Trông không giống địa ngục lắm.

- Theo người địa ngục trông ra làm sao?

- Cháu không chắc nữa. Mẹ cháu kể, nơi đó tối tăm, có vạc dầu, lửa đỏ, và lũ quỷ.

- Vậy nơi người vừa từ đó tới đây, liệu có phải địa ngục không?

- Nơi đó cũng khá giống với mô tả. Tại sao bác lại ngồi đây một mình vậy?

- Vậy tại sao người lại tới đây một mình?

- Cháu không biết nữa. Thành thạo có những giấc mơ, và cháu cũng không biết vì sao cháu lại xuất hiện ở nơi chốn nào đó. Rồi tới khi tỉnh dậy, cháu cũng quên luôn giấc mơ đó.

- Người có bao giờ nghĩ, chẳng hiểu vì sao, cuộc đời bỗng dưng ném người vào giữa một hoang mạc, không lối thoát, không có gì để tiêu khiển, cũng không có phương hướng để đi. Và việc duy nhất người làm, thay vì tìm cách thoát khỏi đó, lại chỉ không ngừng ngẫm nghĩ lý do và oán trách cuộc đời chưa?

- Tại vì sao những bất hạnh lại tới với mình dù mình không gây ra tội lỗi gì? Ý bác muốn hỏi cháu như vậy phải không?

- Đúng vậy.

- Cháu không biết.

Nó hiểu điều ông bác nói. Nhưng nó chưa giải thích được vì sao. Mẹ nó chưa từng nói với nó điều này. Mẹ nó chỉ bảo, ở hiền thì gặp lành.

Mọi sự việc xảy ra, luôn phải có nguyên nhân của nó. Nhưng nếu nguyên nhân của sự việc không phải do ta, mà ta lại là nạn nhân của nó? Như vậy có bất công không?

Chị Thu Mai bị giết, là vì chị ấy gần gũi với Linh sao? Đúng là nếu chị ấy không cố gắng thân mật với Linh, thì chị ta đã không bị giết. Nhưng nguyên nhân như vậy đã phải là then chốt hay chưa? Việc thân thiết hay không thân thiết với một người chưa chắc đã khiến ta phải chết. Nguyên nhân nằm ở những kẻ muốn bắt cóc Linh. Quyền quyết định nằm ở bọn họ, chị Thu Mai ngay từ đầu chẳng có quyền quyết định gì cả, chị ta chỉ đơn giản là bị giết chết, không sức phản kháng, và thân thể bị cắt ra làm nhiều phần để nhét vừa một cái tủ áo.

Tất nhiên, về mặt Toán học, chị Thu Mai có 50% cơ may lựa chọn sống/chết, khi chị ta quyết định dừng ra vẻ thân thiết với Linh.

Nhưng một con người còn không ý thức được là mình đang đưa ra lựa chọn và những hệ quả của những lựa chọn ấy, liệu có công bằng hay

không?

Trần Thiên Anh cũng là một ví dụ. Anh ta không có quyền lựa chọn nơi mình sinh ra, bố mẹ mình là ai, nhưng anh ta có quyền lựa chọn việc mình trưởng thành ra sao. Nhưng quyền lựa chọn này lại bị ảnh hưởng rất nhiều bởi những yếu tố tác động, và Thiên Anh cũng không có quyền chọn những yếu tố không phải do hấn.

Con người 90% bị chi phối bởi tiềm thức. Tiềm thức con người lại được tổng kết thành các quy luật. Tức là trong những điều kiện đã xác định, có tới 90% khả năng là Trần Thiên Anh vẫn sẽ có xu hướng hành động như hiện nay, và trở thành như thế này. Mặc dù, trong quá trình ấy, chỉ cần anh ta thay đổi một số lựa chọn, cuộc đời anh ta chắc chắn sẽ khác.

Ví dụ như, không giết Lê Huyền Vân.

Nhưng như đã nói ở trên, bản thân anh ta cũng không ý thức được là mình đang đưa ra một lựa chọn ảnh hưởng tới toàn bộ cuộc đời mình.

Tất cả chúng ta có lẽ cũng đều như vậy.

Chúng ta liên tục đưa ra vô vàn lựa chọn. Nên dậy hay ngủ tiếp, nên ăn món gì, nên mặc bộ quần áo nào, nên viết gì vào bài thi, nên chọn từ ngữ nào để nói chuyện... Trong vô vàn những lựa chọn ấy, làm sao ta ý thức được một số ít những lựa chọn sẽ làm thay đổi cuộc đời ta mãi mãi? Ví dụ như, nói sai một từ với người ta yêu?

Càng nghĩ về nó, lại càng thấy nó thật phức tạp. Văn ghét sự phức tạp. Với mọi vấn đề, nó đều cố hệ thống hóa lại để thành một khái niệm tổng quát. Nhưng lại một câu hỏi khác đặt ra, là liệu mọi vấn đề đều có thể hệ thống hóa lại được thành tổng quát hay không. Có thể là không. Cũng có thể là có, mà cần nhiều trình độ hơn. Hoặc chỉ cần nhiều nỗ lực hơn.

Phức tạp.

Cứ bung hết những suy nghĩ của mình để giải quyết một vấn đề nào đó, lại càng nhiều vấn đề phức tạp hơn xuất hiện, mà chưa chắc vấn đề ban đầu đã được giải quyết.

Có những kẻ hài lòng ngay lập tức với tầng suy nghĩ đầu tiên, với vấn đề đầu tiên, vì dù vấn đề đó còn nhiều khúc mắc chưa được giải đáp, giống như truyền thuyết về các vị Thần với nhiều lỗ hổng, chúng sẵn sàng tin tưởng và đem ra sử dụng. Như vậy, họ chẳng cần phải suy nghĩ sâu hơn để rồi lạc vào trong những mê cung phức tạp.

Kẻ ngu xuẩn luôn sống rất hạnh phúc, giống như một cái máy tính cần chạy ít dữ liệu.

Người thông minh thì phải sống một cuộc đời mệt mỏi, và những vấn đề họ giải quyết được chắc cũng không hơn kẻ ngu ngốc là bao.

Tới đây, lại đặt ra một câu hỏi. Liệu kẻ ngu ngốc thực ra mới là thông minh, còn đám thông minh thực ra lại ngu ngốc?

Nhưng kẻ đang đặt ra câu hỏi ấy, là ngu ngốc hay là thông minh? Hoặc là thông minh mà thực ra là ngu ngốc?...?

Phức tạp.

Chẳng biết từ bao giờ, Văn lại rơi vào cái mê cung phức tạp của sự suy ngẫm. Những ngày nhỏ xíu, khi bạn bè hàng xóm chơi những trò chơi trẻ con và học nói những từ tục tĩu, học cách bắt nạt và đánh đấm nhau, học lóm những thứ bậy bạ của người lớn, thì Văn lại vu vơ với kiểu suy nghĩ lan man như vậy.

Cũng vì vậy mà nó chưa từng hòa đồng được với ai.

Nhưng những kẻ hòa đồng thì vô cùng hạnh phúc, còn nó, hình như tuổi thơ nó không vui vẻ tới vậy.

Vậy những kẻ đó mới là những kẻ thông minh, còn Văn lại mới là đứa ngu ngốc sao?

Nhưng nó không hề chọn việc sinh ra để trở nên khác biệt.

Nổ não.

Cứ nghĩ như vậy một hồi lại nổ cả não.

Mọi thứ suy luận này bắt nguồn từ đâu nhỉ?

À, từ câu nói của người đàn ông xa lạ đang ngồi trước mặt mình. Nhưng chỉ một câu nói vu vơ, lại khiến nó suy nghĩ quá nhiều thứ như vậy.

Tất nhiên, suy nghĩ hay không suy nghĩ, là lựa chọn của chính nó. Nó không thể đổ nguyên nhân cho người khác vì đã khiến nó suy nghĩ.

Đổ lỗi cho người khác vì những hành động của mình, rốt cuộc có nên không?

Có cũng đúng. Mà không cũng đúng.

Liệu Trần Thiên Anh có nên đổ lỗi cho cuộc đời vì những gì anh ta đã làm không? Có. Mà cũng không.

Cuộc đời này có lỗi, mà anh ta cũng có lỗi. Nhưng vấn đề là, nếu cuộc đời này tử tế với anh ta, lỗi lầm đã chẳng bao giờ xảy ra.

Vậy vấn đề gốc rễ nên được giải quyết là thay đổi cuộc đời? Để mỗi người đều được sinh ra trong một hoàn cảnh thật tốt, để không ai chịu những bất hạnh như Trần Thiên Anh?

Cũng không hẳn.

Vì sinh ra trong điều kiện tốt, vẫn sẽ xuất hiện những kẻ tàn ác, hoặc ít ra là không tàn ác hoàn toàn, nhưng sẽ tàn ác với một số người nhất định.

Bản thân khái niệm “điều kiện tốt” cũng chỉ là tương đối. Không tốt được như người ta, thì dù tốt đến đâu cũng là không đủ. Một đứa trẻ đói ăn có lý do để bất hạnh, nhưng một đứa trẻ được ăn no cũng có thể bất hạnh vì nó không được ăn ngon, một đứa trẻ được ăn ngon cũng có thể bất hạnh vì nó không được ăn sushi mỗi ngày.

Dù ta có cố gắng thế nào, bất hạnh luôn xảy ra. Dù cho ta nắm trong tay cả thế giới để cai trị, bất hạnh luôn xảy ra. Không quan trọng ta có tốt hay không.

- Nhóc con đã nghĩ tới chuyện cai trị thiên hạ rồi sao?

Người đàn ông kia bất ngờ hỏi làm nó giật mình.

Hóa ra, câu cuối cùng nó đã thốt ra thành lời. Một tật xấu khó bỏ.

- Cháu xin lỗi, này giờ cháu nghĩ miên man quá. Cháu đang gặp phải một khó khăn. Một địch thủ. Một con người đáng thương. Nhưng nhìn anh ta, cháu lại không nghĩ về cá nhân anh ta, mà lại nghĩ xem làm cách nào để những người như anh ta không còn xuất hiện nữa.

- Một tham vọng cao cả, nhưng ngạo mạn.

- Cháu không ngạo mạn.

- Có.

- Cháu không. Cháu không hề nghĩ rằng chính “cháu” sẽ đích thân làm thế. Cháu chỉ suy xét các khả năng mà thôi.

- Thế mà đã nghĩ ra cách nào chưa?

- Chưa.

- Này nhé, nhóc con. Tưởng tượng ra các khả năng, suy tính các phương án, mà không dám đích thân thực hiện, thì mày quá kém cỏi. Nếu mày đã tự tin vào tầm nhìn của mình, vậy thì hãy tự mà thực hiện nó.

- Nhưng nếu cháu không thể? Nếu tầm nhìn ấy cần tới nhiều nhân lực, nhiều tiền bạc, hoặc cần tới cả một đội quân, cả một đế chế?

- Vậy hãy tự đi mà kiếm lấy.

Ừ ừ ừ ừ ừ.

Gió thổi cát bay mù mịt trên hoang mạc này. Hai con người, một đứng một ngồi, đối diện với nhau.

- Chẳng lẽ, với mỗi suy nghĩ nảy ra trong đầu, cháu lại phải đi thực hiện sao? Và sẽ mất bao nhiêu năm tháng để hiện thực hóa một ý tưởng hoang đường? Mười năm? Hai mươi năm? Chỉ vì muốn tạo nên một cuộc sống tốt đẹp hơn cho mọi người, mà cháu phải tìm kiếm nhân lực, tài lực, và sức mạnh, để thống trị thế giới, để rồi mới cố gắng thực hiện giấc mơ hoang đường kia? Vậy còn những ý tưởng khác thì sao? Cứ như vậy, rồi hết thọ mệnh này cháu có thể thực hiện được mấy cái ý tưởng như vậy? Chắc là không nhiều lắm nhỉ? Và rồi cháu sẽ không còn thời gian để thực hiện ước mơ của riêng cháu...

- Mày có ước mơ gì?

- Học hành thành tài. Mua cho mẹ cháu một cái biệt thự.

- Phiiiiiii!!!! Ha ha ha ha ha ha ha ha ha....!!!!!!!

- Bác cười cái gì vậy?

- Tới lúc mày thống trị thế giới rồi, mày còn lo không cho mẹ mày được một cái biệt thự?

- Bác nói cứ như là thống trị thế giới dễ lắm vậy!

- Sao lại không chứ?

- Nếu dễ tới vậy, sao bác không làm đi?

- Tao đã từng có thể...

- Rồi sao?

- Rồi tao đang ngồi đây với mày.

- Cháu tin bác.

- Tin gì?

- Tin là bác từng có thể thống trị thế giới.

- Vì sao?

- Vì cháu tin bác không nói dối. Nhưng cháu chưa mừng tượng được...

- Mừng tượng điều gì?

- Thế giới. Ai cũng nói về nó. - Văn đưa đôi mắt nhìn hoang mạc cát với đường chân trời xa tím tắt - Nhưng thật ra Thế giới là gì? Cháu chưa hiểu rõ về nó...

Ừ ừ ừ ừ ừ ừ.... ừ ừ

- Còn quá nhiều điều mày chưa hiểu rõ. - Người đàn ông lạ mặt ấy đứng dậy.

- Cháu biết.

- Vậy mà mày có muốn biết những điều mình chưa biết chứ?

- Cháu có.

- Kể cả khi càng biết nhiều thì tham vọng của mày sẽ càng lớn hơn, lớn tới mức mày không còn kiềm chế được nữa?

- Tham vọng với Thế giới sao? - Văn mỉm cười. - Cháu không muốn thống trị thế giới hay gì đâu...

Người đàn ông chợt vươn tay chỉ về phía vầng mặt trời đen xa xa.

- Vũ trụ.

Một thoáng im lặng.

- Tùy bác thôi - Văn nhún vai - Dù gì cháu cũng chưa biết những thứ mình chưa biết, nên khi biết được những điều đó rồi, cháu sẽ có cho mình một quyền lựa chọn.

- Mày vẫn luôn có thể lựa chọn.

- Sẽ tốt hơn nếu cháu biết rõ những lựa chọn của mình mang lại điều gì.

Ông ta nhìn nó mỉm cười.

- Vậy như tao đã nói, một ngày nào đó, hãy tìm tới Thung lũng Sa Li Khan.

- Làm sao để cháu gặp bác ở đó?

- Nếu mày gặp được tao, thì tức là mày gặp được tao. Nếu không, thì không có gì cả. Mà, mày cứ thoát khỏi bọn chúng đi đã.

- Bọn chúng?

Văn quay đầu lại. Bầu trời đêm tĩnh mịch chợt vang lên những tiếng kêu rú thê lương. Một đồng những oan hồn và tay chân chui ra từ hư vô, bầu vú lấy nó, kéo nó, giằng xé nó, tra tấn nó.

Nó đau đớn hét lên.

Không còn biển cát, không còn người đàn ông, cũng chẳng còn bầu trời đêm. Chỉ có bóng tối thăm thẳm, đau đớn, sợ hãi, tuyệt vọng.

Giống như nó đang bị một dòng sông đen ngòm cuốn trôi. Dòng chảy của dòng sông ấy chỉ toàn tay chân, đầu người, và oan hồn. Nó thoáng thấy chảy qua nó một nửa khuôn mặt của Trần Thịnh, con người vẫn trợn trừng lên bàng hoàng. Nó thoáng thấy đằng xa một bóng dáng như cô Vân, đã phân rã và mục rữa. Nó bị chìm ngộp xuống nơi đây, như một giấc mơ nằm trong một giấc mơ của một giấc mơ trong một giấc mơ khác.

Quá nhiều tầng giấc mơ khiến nó bị choáng ngợp. Nó cố tỉnh dậy, như muốn tỉnh dậy khỏi một cơn ác mộng, mà không thể. Vì cơn ác mộng ấy nằm trong 3 cơn ác mộng khác.

4 tầng Vô thức, là khái niệm mà Vương Thành Văn chưa thể nào đạt tới. 4 tầng Vô thức đủ nghiền nát nhận thức của nó vào hư vô.

- Vănnnn!!!!!!!!!!!!!!

Đúng lúc này, một bàn tay giơ ra, trắng muốt. Bàn tay tương phản hoàn toàn với dòng sông đen ngòm ấy.

Nó nắm lấy bàn tay ấy.- Aaaaaahhhhhh!!!!

Hộc! Hộc! Hộc!

Vẫn là nơi đây. Vẫn là Trần Thiên Anh đứng đó. Mắt anh ta trợn trừng như không thể tin nổi.

Vẫn Linh ở cạnh nó.

Bàn tay nó nắm chặt lấy bàn tay của Linh.

Cô bé vừa kéo nó ra khỏi nơi đó, dù nó không biết “nơi đó” là đâu.

- Dị Thế Linh Thế!!!! - Nó nghe rõ tiếng Thiên Anh nghiêng rằng - Trần Phương Linhhhhh!!!! Sao mà dám...!!!

Bốp!!

Nó chưa kịp phản ứng, đã thấy Thiên Anh lao tới, sút một cú đá bay Linh qua một bên.

Banggggg!!!!

Vẫn chỉ kịp phản xạ lại bằng việc bật dậy tung thẳng một cú đấm vào bụng Thiên Anh. Mắt nó long lên sòng sọc.

Thiên Anh bị đánh lùi lại, nó đã lao tới.

Kính Hoa Thủy Nguyệt!!!

Hệt như cách nó dồn đánh Vũ Hải Phong, liên tục không ngừng bùng phát Sát khí rồi thu lại ngay lập tức, khiến đối thủ không thể nắm bắt vị trí của nó.

Bang!! Bang!! Bang!!

Nhất Bộ Tam Quyền, cứ một bước là đánh ra 3 quyền. Cứ mỗi 1 bước là nó lại nhè thẳng Thiên Anh ra mà đánh 3 đấm, cứ như vậy một bước lại một bước.

Nếu Thiên Anh dễ ăn như Vũ Hải Phong thì quá tốt, nó mong vậy. Nhưng thực tế luôn không bao giờ suôn sẻ.

Trận Pháp lại bùng phát. Trong giây lát khi nó vừa thi triển Kính Hoa Thủy Nguyệt, cũng là lúc Thiên Anh cảm thấy mọi thứ như ngừng lại. Thân hình của thằng Văn lộ rõ ràng ngay trước mắt hẳn.

Bộc Phá Quyền!!!!

Một khoảnh khắc sau khi cảm giác kì lạ ấy kết thúc, cũng là lúc Thiên Anh chuẩn bị sẵn một quyền. Chẳng biết từ khi nào, Văn đã cảm thấy một thứ nguy hiểm đe dọa trực tiếp tính mạng của nó. Da bụng nó, cơ bắp ở bụng nó, và các nội tạng của nó đã bắt đầu rung lên.

Một lần rung nối tiếp một lần rung, nếu đồng pha với nhau tạo ra cộng hưởng, thì nội tạng của nó sẽ bị phá tan.

Những nạn nhân của Trần Thiên Anh đều mạnh mẽ hơn Văn rất rất nhiều, nhưng bọn họ vẫn chết vì một chiêu này.

Bộc Phá Quyền, một kĩ thuật cấp Phổ Thông, đơn giản mà hiệu quả.

Cái chết chưa bao giờ cận kề sát tới vậy. Nhưng khi cái chết cận kề, hoặc là người ta sợ tới nỗi vãi đái ra quần, hoặc người ta phải hành động với tất cả khả năng.

Văn đưa hai tay một trên một dưới ôm lấy năm đấm ấy, trong đầu nửa vừa không ngừng diễn giải ra năm đấm tay phải của Thiên Anh sẽ xoáy theo chiều nào, và nhớ lại cách sử dụng Âm Dương Phong Quyền của anh Quang.

Hai tay túm lấy năm đấm, dựa theo năm đấm, xoay một vòng, khiến cả cơ thể xoay theo. Triệt tiêu tối đa sức công phá của Bộc Phá Quyền. Văn

dính một đấm này, chỉ bị sức mạnh của nó đánh bay lên không, xoay mấy vòng, rồi rơi bịch xuống đất.

Thoát chết, nhưng ê ẩm cả người.

Nhưng chưa dừng lại ở đó, vì Thiên Anh không phải kẻ thất thủ một lần là nghệt mặt ra.

Ầmmmm!!!!

Lấy mũi chân trái làm trụ, vươn chân phải lên trước xa hết cỡ, dùng trọng lượng cơ thể giẫm gót chân mình xuống đất.

Huyền Vũ Tác Địa!!!

Gót chân là nơi cứng nhất cơ thể. Dồn hết trọng lực vào gót chân, chứ không phải bàn chân, giảm diện tích tiếp xúc, tăng áp suất. Một cái gót chân này giẫm thủng cả sàn Tòa án, còn Văn thì đã kịp lăn qua một bên.

Ầmmmm!!!!

Lại một chiêu Huyền Vũ Tác Địa khác, giẫm xuống. Văn lại tránh được. Nó biết lăn lộn không phải ý hay, cuộn người bật dậy.

Ai dè vừa mới dậy, đã bị một cước đá tới.

Thanh Long Cước!!

Một cước quét ngang nhắm thẳng vào mặt nó, nó chỉ kịp đưa tay lên đỡ.

Bốpppp!!!!

Trúng một cú đá này khiến tay nó tê rần. Cũng may Thanh Long Cước không có uy lực mạnh như Kim Kê Cước, mà chủ yếu là dựa vào sức mạnh

có sẵn của Trần Thiên Anh, nên nó miễn cưỡng đỡ được đòn này, ai ngờ liên chiêu lại tới.

Lấy chân phải đạp lên tay thẳng Văn làm chỗ dựa, Thiên Anh đã xoay một vòng trên không, dùng chân trái táng một cái gót chân lên tay nó. Cánh tay nó bị đánh bật ra, và gót chân trái đập thẳng vào thái dương của nó.

Văn bị đánh văng ra, đầu óc choáng váng.

Bốppp!!!

Một cước khác đã từ dưới đất đá lên, húc thẳng vào bụng nó, hất thẳng nó bay lên. Đồng thời, một trảo đã túm lấy cổ nó, đập nó dính vào tường. Bạch Hồ Trảo.

- Vẫn nhớ lời tao dạy sao?

Nãy giờ Văn đều bị đánh như chó, là vì nó đã cố thực hiện lý thuyết mà chính Thiên Anh dạy nó, nhưng thất bại: Đánh gục kẻ thù trước khi bị đánh.

Kính Hoa Thủy Nguyệt, cùng Khuyết Nguyệt Triều Quyền, đã là 2 sát chiêu mà Văn tin rằng có thể đánh gục Thiên Anh trước khi hấn kịp làm gì. Giống như nó đã từng đánh gục rất rất nhiều người khác mạnh mẽ hơn mình.

Tiếc thay, nhất kích tất sát thất bại.

Nếu là đối chiến sòng phẳng, một đứa mới học Võ 1 năm như nó làm sao có thể đánh lại một Sát thủ đã qua 10 năm rèn luyện?

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 399: Nỗi Sợ Hãi, Và Sự Tàn Nhẫn

- Bích Thanh, đừng trách ta...

Ùuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuhhhhhhhh!!!

 Ảo Ảnh Ma Thần trên bầu trời phát ra những âm thanh ù ù như gió thổi. Mưa rơi trên bầu trời bỗng nhiên ngưng tụ lại thành một màn nước lớn. Màn nước lại trở thành một mặt gương, phản chiếu thế gian bên dưới.

 Áo Ảnh Ma Thần giơ ngón tay lên chỉ vào mặt gương ấy. Hình phản chiếu của hắc trong gương cũng làm tương tự. Thời khắc hai ngón tay chạm vào nhau, cũng là lúc toàn bộ nơi này nháy múa hỗn loạn. Nhà cửa, đường sá, cây cối, con người, linh thể, oán hồn, mọi thứ đều méo mó và vặn vẹo.

Hà Chí Thương giơ ngón tay chỉ thẳng vào Hoàng Bích Thanh, lập tức Ảo Ảnh Ma Thần cũng hạ ngón tay hăm xuống, chỉ thẳng vào Man Khải Ca Nương.

Không gian như bị xẻ làm đôi.

Hà Chí Thương từ từ bước tới. Hẳn bước tới đâu, vạ vật như phải dạt ra để hẳn đi qua.

- Tránh ra đi, Bích Thanh. Cám ơn.

Hắn nhẹ nhàng nói.

- Không một ai đụng tay được vào con trai tôi.

Bích Thanh khẽ lắc đầu.

Man Khải Ca Nương cầm lên cây đàn, đã bắt đầu gảy ra từng khúc nhạc.

Man Khải Ca Nương, một vị nữ thần trong đồng thoại của người Giang Hạ. Câu chuyện cứ được thêm đắp, thêm dệt, thành ra chẳng ai biết nguồn gốc của nhân vật ấy là từ đâu.

Thần Thánh được tạo ra từ cõi Vô thức, chính là nhờ những câu chuyện của con người. Nhưng những câu chuyện ấy lại được dựa trên một sự việc, một con người cụ thể.

Một nữ thần dùng tiếng đàn của mình để giao tiếp với Thánh Thần, khiến cả trời đất phải rung động, khiến quỷ thần phải nhảy múa. Khi nàng ta cất tiếng hát, mùa màng bội thu, biển đưa vào tôm cá, thú hoang tự phục tùng, và cây cỏ đơm hoa.

Nguyên mẫu của vị nữ thần ấy, chính là Hoàng Bích Liên. Đây là điều mà ít ai biết. Dựa vào câu chuyện về Hoàng Bích Liên ở Giang Hạ, người ta cứ thêm thắt dần, tam sao thất bản, truyền qua 3000 năm, dần hình thành một đồng thoại như vậy, cũng hình thành nên một nữ thần như vậy.

Linh Thể tầng 14. Man Khải Ca Nương.

Đó là lý do vì sao Hà Chí Thương có thể mượn Man Khải Ca Nương để tạo nên Man Khải Cầm, một bản sao của Tỳ Bà Cầm. Còn Hoàng Bích Thanh và Cầm Dạ Nguyệt lại có mối liên hệ vô cùng thân thiết với Linh Thể này. Vì nguyên mẫu Hoàng Bích Liên chính là tổ tiên của họ.

Tất nhiên, Hoàng Bích Liên là Hoàng Bích Liên. Còn Man Khải Ca Nương là Man Khải Ca Nương. Họ là một, mà cũng không phải một. Hoàng Bích Liên là một con người, còn Man Khải Ca Nương là một Linh Thể. Linh Thể ấy là hiện thân của những tưởng tượng. Thực tế cũng từng

chứng kiến rất nhiều những Nhân vật Lịch sử và Nhân vật Tâm linh, cùng chia sẻ chung một cái tên, một danh tính, nhưng lại là hai bản thể khác biệt.

Đi qua nhiều vùng đất, Thánh Thần cũng dần thay đổi theo vô thức của dân tộc nơi ấy.

Ảo Ảnh Ma Thần mà Hà Chí Thương gọi ra, dưới con mắt của những người nơi khác, cũng không còn là Ảo Ảnh Ma Thần nữa. Ảo Ảnh Ma Thần chỉ tồn tại trong tín ngưỡng của người Bắc Hà mà thôi.

Hơn ai hết, Hà Chí Thương biết rõ rằng, Tâm Linh Sư duy nhất có thể sử dụng được toàn bộ sức mạnh của Man Khải Ca Nương chỉ có thể là Hoàng Bích Thanh. Nhưng như vậy thì đã sao chứ? Các tầng Linh Thể được đặt ra không phải là để cho vui. Khoảng cách giữa Linh Thể tầng 14 và tầng 16 là một trời một vực, là một khe vực không thể nào lấp liếm.

Nhưng...

Một bước lại một bước, càng tới gần hơn người phụ nữ này, hắn càng cảm thấy một thứ áp lực cản bước hắn.

Thứ áp lực này không đến từ chiến lược, không đến từ năng lực Tâm linh, không phải thiên phú, không phải trí tuệ, cũng không phải tri thức.

Trên đời này có một loại sức mạnh không thể đo đếm bằng bất kì khái niệm nào.

Đứng trước hắn là một người mẹ. Còn hắn đang muốn động vào đứa con của cô ta.

Người phụ nữ mà hắn từng yêu, người phụ nữ vô cùng quan trọng với hắn, giờ đây cô ta đang kiên quyết không cho hắn đụng tới đứa con của mình.

Đứng trước một người mẹ như vậy, hấn sợ.

Chí Tôn Cường giả nằm trong tay 1 phần 3 thế giới, kẻ đã bước vào Đại Thư viện 29 năm, kẻ đã đột phá 16 tầng Vô thức. Hấn có thừa sức mạnh để vượt qua người phụ nữ này, Ảo Ảnh Ma Thần của hấn càng có thể càn quét cả thành phố này, nhưng khi đứng trước Hoàng Bích Thanh, hấn lại không đủ dũng khí để bước tiếp.

Chiến lược, trình độ, tri thức..., tất cả những thứ ấy hóa ra chẳng giúp người chống lại nỗi sợ.

Nỗi sợ là một thứ gì đó vô cùng bí ẩn. Nó trú ngụ trong mỗi người, mỗi sinh vật. Nó hình thành từ một cơ chế mà chúng ta không bao giờ hiểu hết. Nó cứ ở đó, đe dọa người mỗi khi người gặp nguy hiểm, cản trở người mỗi khi người làm điều ngu ngốc, hay cười nhạo người mỗi khi người đón hèn. Có lúc nó là bạn, có lúc nó lại là thù. Nhưng nó luôn đồng hành với ta, dù ta có muốn hay không.

Hà Chí Thương đã nhiều lần đối mặt với nỗi sợ, thậm chí là rất rất nhiều lần. Hấn đã bước vào Đại Thư viện, hấn càng là một Cường giả về Tâm linh, hấn đã phải trải qua mọi dư vị trên đời, từ Hỉ Nộ Ái Ố, đến việc mở rộng đôi mắt để nhìn thấu nhân sinh.

Diễn giải.

Diễn giải là một phương pháp hữu hiệu để tiếp nạp tri thức. Kẻ bước vào Đại Thư viện dùng trí tưởng tượng của mình để diễn giải lại tri thức trên những trang sách. Ngồi trong Đại Thư viện, nhưng trí não của họ bay xa khắp thế giới.

Có điều, trí tưởng tượng vẫn chỉ là trí tượng. Khi phải thật sự đối mặt với người phụ nữ này, hấn mới sâu sắc cảm nhận được nỗi sợ.

Hấn sợ sự kiên quyết của một người mẹ.

Đây là thứ nỗi sợ mà hần dù muốn cũng không thể kiểm soát.

Ảo Ảnh Ma Thần cũng từ từ tan biến. Cước bộ của Hà Chí Thương cũng ngừng lại.

- Lần này, lại là em thắng...

Hần thở dài. Giờ hần đã hiểu vì sao Vương Vũ Hoành cũng phải bất lực với vợ mình, vì sự kiên quyết của cô ta, khó ai có thể khuất phục.

Dù là Chí Tôn Cường giả cũng đừng mơ vượt qua vòng tay che chở của một người mẹ sao?

Nhưng...

Hần nhìn Bích Thanh, tần ngần không dám nói. Hần khẽ lắc đầu, thở dài một tiếng, rồi quay người, biến mất vào không gian.

- Chị Thanh!!

Cầm Dạ Nguyệt hốt hải chạy tới. Man Khải Ca Nương cũng dần tan biến, mái tóc của chị Thanh cũng không tung bay nữa, mà xõa xuống, ướt nhẹp trong màn mưa. Mưa lại rơi lộp bộp trên nền đất.

- Chị không sao chứ?

Hoàng Bích Thanh lão đảo dựa vào người Cầm Dạ Nguyệt, ánh mắt tiều tụy, đôi môi khe khẽ cười.

- Lâu không dùng sức, cũng hơi mệt chút. Linh Lực cũng thụt lùi đi nhiều...

- Thụt lùi? Chị vừa dọa cho Tiểu Hà phải chạy mất dép đó! - Dạ Nguyệt bĩu môi - Cũng toi luôn cơ hội trốn khỏi đây của em...

- Ha ha, còn chờ xem thằng Quang làm ăn ra sao nữa.

- Vậy ra chị...

- Ha ha. Hoàng Bích Thanh dùng cả một buổi sáng bỏ đi đâu không rõ, nay Quang đã hiểu. Cầm Dạ Nguyệt dù có là kẻ thù của Đại Nam đi nữa, thì vẫn là ân nhân của Bích Thanh. Giữa bọn họ còn có mối quan hệ họ hàng xa lắc xa lơ.

Dù Cầm Dạ Nguyệt có ra sao đi nữa, Hoàng Bích Thanh cũng sẽ giúp cô ta trốn khỏi Đại Nam.

Quang không ưa gì Cầm Dạ Nguyệt, nhưng hắn phải thừa nhận, nếu là hắn, nếu hắn bị đem ra trở thành con cờ cho tất cả các bên lợi dụng, hắn cũng sẽ phá cũi sổ lồng mà trốn thoát.

Nhưng mà, hiện giờ hắn là một con cờ có khác gì Cầm Dạ Nguyệt cơ chứ?

Ai ai cũng vì cái thân phận Ám Hành Sứ Giả của hắn mà tranh giành. Người ta tranh giành hắn vì một lý do gì, chính hắn cũng chẳng biết.

Tại sao hắn vẫn chưa phá cũi sổ lồng?

Từ lúc sinh ra, Quang không có quyền lựa chọn.

Người ta đã chọn phe cho hắn từ lúc hắn ra đời. Hắn mang họ Vương, hắn là người nhà họ Vương, hắn phục vụ cho Vương tộc. Rồi sau đó, Cầm Dạ Nguyệt xuất hiện, tộc Krabei xuất hiện, những câu chuyện về Ám Hành Sứ Giả truyền vào tai hắn. Ai ai cũng nói rằng hắn mang một sứ mạng và bọn họ cần hắn thực hiện sứ mạng ấy, ai ai cũng muốn lôi kéo hắn vào.

Đời ta mờ nhạt đến vậy rồi, ta đã chẳng kêu ca thì thôi, tại sao lúc ta không cần nổi bật thì cứ sáng chói như sao trời vậy? Ưu tú quá cũng là một

cái tội sao?

Hắn tặc lưỡi chép miệng. Những chuyện xa vời như chính trị, như thế giới, hắn chẳng quan tâm. Hắn thích sống an nhàn, hắn thích đánh bạc, hắn thích tiêu tiền như rác, hắn thích tìm cách để được mọi người ngưỡng mộ.

Hắn có chút thiên phú, nhưng cũng chẳng có tham vọng đẩy mạnh cái thiên phú ấy lên để làm công to việc lớn gì. Đủ dùng là được rồi.

Hắn không thích kẻ mạnh, cũng không thích trở thành kẻ mạnh. Dùng những thứ yếu đuối mà đánh bại được kẻ mạnh mẽ, mới là sáng khoái.

Ám Hành Sứ Giả hay cái gì gì ấy, cũng chỉ là chút trách nhiệm với gia tộc mà thôi, hắn chưa bao giờ coi nó là thứ định đoạt cuộc đời mình.

Việc cần làm bây giờ, là làm tròn cái trách nhiệm ấy, những thứ vớ vẩn khác dẹp qua một bên đi!

Quang nhanh chóng tìm ra các Điểm Ẩn mà Hoàng Bích Thanh để lại trên khắp Hải Thành. Xem ra, suốt 12 năm qua, Hoàng Bích Thanh không chỉ an nhàn sống cùng đứa con trai và tránh xa những chuyện phù phiếm, chị ta còn rất để tâm tới đứa em họ của mình.

Những Điểm Ẩn này ra đời là để giải thoát cho Cầm Dạ Nguyệt khỏi cảnh trói buộc sao?

Quang nhìn lên Tòa án phía xa. Trên đỉnh Tòa án, lão Thụy đang dùng sức mình vận hành Trận Pháp. Hơn mấy triệu người dân khắp Đại Nam đều đang bị rút cạn kiệt sinh lực. Có lẽ hơn nửa số đó đã chết, nửa còn lại cũng đang dần hấp hối.

Kích hoạt những Điểm Ẩn của Hoàng Bích Thanh, vừa phá hoại được lão Thụy, vừa cứu rỗi cho mấy triệu người Đại Nam, vừa giúp Vương Vũ Hoành chiếm thượng phong.

Nhưng cũng đồng nghĩa với việc thả cho Cầm Dạ Nguyệt cao chạy xa bay.

Thả hổ về rừng, chỉ sợ con hổ ấy sẽ xây nên cả một đế chế muông thú.

Quang nghiêng rằng một cái.

Kệ xác đi! Kệ xác Thánh Nữ, kệ xác đám trên kia toan tính nhau cái gì, kệ xác thế cục ra làm sao, việc hãn cần làm, thì hãn làm!!

Kích hoạt 6 Điểm Ẩn này, cần tới trình độ Địa Mạch không hề thấp.

Địa Mạch của hãn mới chỉ là bằng Cử nhân, nhưng hãn là con trai Vương Tuyệt Trinh cơ mà? Hãn thật sự muốn chứng minh rằng, Vương Tuyệt Trinh không phải truyền nhân duy nhất của Âm Dương Địa Mạch.

Phong cách của mẹ hãn là thô bạo và quyết liệt. Địa Mạch của bà dùng đến đa phần là sức mạnh thuần túy. Hãn không thể bắt chước được phong cách ấy. Nhưng giờ là lúc hãn dùng đến cách của riêng mình.

Ngũ Hành, Thổ!!

Quang đứng trên một mái nhà cao, giơ ngón tay chỉ thẳng vào một Điểm Ẩn cách hãn tới hơn 2 cây số.

Điểm Ẩn chỉ hơi run lên, còn tay hãn thì đã mệt đến rệu rã, giống như đang dùng một ngón tay mà bê cả xô nước vậy. Quá sức.

Ngũ Hành, Thủy!!

Biến Thổ thành Thủy, năng lượng trong đất cũng là một loại dòng chảy. Hãn dùng dòng chảy của Thủy để thúc đẩy dòng chảy năng lượng ấy.

Ngũ Hành, Hỏa!!

Ngũ Hành, Kim!!

Ngũ Hành, Mộc!!

Rồi lại, Thủy!!

Cứ như vậy, 5 nguyên tố tuần hoàn lẫn nhau, tạo nên một guồng quay. Guồng quay ấy lại tạo ra lực đẩy, như một cánh quạt, đẩy dần dòng năng lượng trong Điểm Ấn ủa ra, chảy mỗi lúc một nhanh.

Quang không ngừng xoay tròn ngón tay của mình, hấn gồng người dẫn toàn bộ Địa Mạch ấy nhắm thẳng về phía Tòa án.

Uỳnhhh!!!!!!!

Cả Tòa án bỗng nhiên rung chuyển. Thiên Anh lão đảo cả người. Mặt đất bỗng nhiên chấn động dữ dội. Đúng lúc ấy, Văn co chân lên đạp hấn một cái.

Kim Kê Xuyên Tâm Cước!!

Một cước này đã là sát chiêu mạnh nhất, trực tiếp nhất, dễ dùng nhất mà Văn đúc rút được từ con gà Kim Kê.

Dồn hết sức công phá vào gót chân, tung hết sức đạp một cái về phía trước.

Một cước này đạp bay Thiên Anh về phía sau, khiến hấn phải ho thốc tháo, rồi thổ ra một ngụm máu.

Văn cũng đã lao tới. Vừa rồi cũng chỉ là một phản xạ tức thời khi nó chớp được cơ hội. Yếu tố ngẫu nhiên cũng là một phần của chiến đấu. Chỉ là nó chớp được yếu tố ấy nhanh hơn Thiên Anh mà thôi.

Trần Thiên Anh có lẽ thiên về tỉ mỉ tính toán cẩn thận hơn là ứng biến tức thời.

Nó biết đây là điểm lợi thế duy nhất mà nó có, nên nó không thể bỏ lỡ điều này.

Xông tới, Kính Hoa Thủy Nguyệt, Kim Khê Cước!!

Bốp!!!

Một cước vừa xuất ra, đã bị một cước của Thiên Anh chặn lại.

Tứ Linh Quyền, Thanh Long Cước!

Người ta nhận định, lực của chân mạnh gấp 3 lần lực của tay, là vì người ta dùng chân để đi lại. Lực của cú đá bao giờ cũng mạnh hơn cú nắm. Nhưng lại tốn thời gian hơn, và khó trúng hơn.

Thanh Long Cước, giữ nguyên uy lực vốn có của cú đá, nhưng lại tăng tốc độ và độ chuẩn xác.

Kim Khê Cước, lại tối ưu hóa lượng sát thương mà cú đá mang lại.

Thanh Long Cước vô cùng hợp với Trần Thiên Anh, vì hãn vốn đã có sức mạnh, hãn cần thêm độ chuẩn xác.

Kim Khê Cước lại là lựa chọn không thể nào hợp hơn với Vương Thành Văn, vì thằng nhóc luôn mặc định đối thủ mạnh hơn nó, nó cần một đòn Nhất Kích Tắt Sát đủ mạnh để hạ gục đối thủ.

Đã có rất nhiều kẻ mạnh hơn Văn, nhưng trúng một cú Kim Khê Cước của nó, là gục thẳng cẳng.

Kim Khê Cước giống như một ván cược hên xui.

Nhưng bù lại, uy lực mà Kim Kê Cước mang lại cho Văn, đã giúp nó không thua thiệt trước Trần Thiên Anh.

Bốp!! Bốp!! Bốp!!

Cước độ cước. Cả hai như những con gà chọi tung chân đá vào nhau. Cả hai đều bị trúng đòn. Văn đau điếng cả người, nhưng nó biết rằng Thiên Anh cũng đang chịu tổn thương không nhỏ.

Nó biết rằng, có một cách để Thiên Anh chiếm được lợi thế trong cuộc đấu này. Chính là đỡ lấy cú đá của nó. Dù sao thì nó cũng không thể nào chặn được những cú đá của Thiên Anh.

Quả nhiên, anh ta làm như vậy.

Nó cũng chỉ chờ giây phút này.

Kính Hoa Thủy Nguyệt!!

Lại là Kính Hoa Thủy Nguyệt, phát động vào lúc đối thủ không ngờ tới nhất.

Lách người, Tiểu Bộ Thốn Quyền!

Bốp!!

Một quyền trúng thẳng vào sườn của Thiên Anh.

Lui!!

Đánh xong lại lui, đây đã là tôn chỉ của Văn. Chưa kể giờ đã có Kính Hoa Thủy Nguyệt, nó càng tự tin hơn với đấu pháp này. Ai ngờ, đúng lúc này, cả người nó khựng lại.

Hóa ra, từ khi nó vụt biến mất, Thiên Anh cũng đã lầm rầm niệm Chú Thuật. Ngay khoảnh khắc nắm tay nó chạm vào người hăn, Chú Thuật cũng đã tìm được địa chỉ.

Ngưng!

Cả người nó khựng lại. Cánh tay nó bị Thiên Anh nắm lấy, vung một vòng. Thăng Văn bị văng lên không, rồi bị quật xuống đất.

Uỳnhhh!!!!

Đau điếng cả người. Nó cảm nhận rõ ràng cơ thể mình bị bầm dập. Nhưng đáng sợ hơn, một gót chân của Thiên Anh đã chuẩn bị giẫm xuống.

Văn vội vàng co người, lấy hai tay chống xuống đất, bật lên, hai chân nhắm thẳng lấy cằm của Thiên Anh, một đập!

Bốp!!

Trần Thiên Anh bị đá văng về phía sau, nhưng hăn cũng kịp hạ gót chân đập cho thăng Văn một cái.

Khụ khụ!!

Văn bò dậy, thấy bụng mình nôn nao. Nãy giờ nó vừa phải chịu một cú Bộc Phá Quyền, nay lại nhận thêm một đòn nữa, dạ dày nó quặn lại. Nó nôn thốc nôn tháo. Khấp người nó đau đớn vì những vết bầm.

Thiên Anh cũng không tốt đẹp hơn là bao. Cả ngày nay, những gì hăn phải chịu đựng, cả về mặt tâm lý, cảm xúc, lẫn thể xác, đều vượt quá giới hạn của con người.

Không còn là ai mạnh ai yếu, không còn là ai có thiên phú hơn ai, cũng không phải ai kinh nghiệm hơn ai nữa.

Đây là một cuộc chiến về sức chịu đựng. Chịu đựng chính bản thân mình.

Kẻ nào chịu đựng được tới cuối cùng, kẻ đó thắng. Uỳnhhhhhhh!!!!!!!

Lại là một cú chấn động thứ hai.

Lão Thụy cũng phải nhú mào.

Có kẻ phá đám.

Uỳnhhhhhhh!!!!

Lần này còn nhanh hơn, mới chỉ 10 giây sau, đã là một cú đập thứ 3.

3 dòng Địa Mạch, hợp với nhau một góc 35 độ, như một mũi tên công phá thẳng vào Trần Pháp.

Văng Huyết Nguyệt trên cao cũng rung rinh lay động. Dòng năng lượng truyền cho Thiên Khải cũng như có như không.

- Âm Hành Sứ Giả!! Đừng trách lão phu không khách khí!!!

Lão Thụy đã nhận ra Vương Minh Quang. Lão làm bác sĩ ngầm ở Hải Thành, tiếp xúc qua bao nhiêu là dân giang hồ, làm sao không biết Vương Minh Quang? Lão còn biết cả thân phận thực của hắn nữa.

Nói gì thì nói, Vương Minh Quang cũng chỉ là một tên có 1 bằng Tiến sĩ mà thôi. Đến cả Vương Chính Đức, Vũ Minh Kiệt, Nguyễn Thế Sơn, lão Thụy còn chẳng coi ra gì.

Lão bay lên, nhắm thẳng vào Vương Minh Quang, tung một cước. Một luồng lửa đỏ rực phóng ra, nhắm thẳng tới hắn.

Uỳnhhhhhhh!!!!

Lại là một Địa Mạch, nhưng lần này không chạy theo lòng đất, mà chui khỏi đó, nhắm thẳng lên trời, đối kháng với luồng lửa của lão Thụy.

Địa Mạch, vốn là Vương Minh Quang mượn dùng, không phải sức của hắn, nên mạnh mẽ chẳng kém gì luồng Tử Hỏa của lão Thụy. Cả hai va chạm vào nhau, triệt tiêu tan tành.

- Hỗn xược!!

Lão Thụy biết Vương Minh Quang không có dư Địa Mạch để xài mãi, nhưng lão cũng không dư thời gian để chơi cái trò này. Chiến với một đám Siêu Cường giả này giờ, lão cũng đã mệt rồi, chưa kể chỉ trong ngày hôm nay, đã phải hiến cho Diệt Thế Tử Nghê tới 10 phần trăm Khế ước.

Lão đưa ngón chân vẽ ra một hình tròn trên không. Lại một Đồ Hình được hình thành trên trời. Mặt của Đồ Hình nhắm thẳng vào Quang.

- Ảo Ảnh Tử Nghê, xuất thế đi!!

Lão hét lên một tiếng, rồi giơ chân đạp thẳng xuống Đồ Hình. Bắp chân lão đau buốt vì sức nóng lan khắp từng thớ thịt.

Từ trong Đồ Hình, một con Nghê khổng lồ chui ra, há miệng, phun một luồng lửa cuồng bạo như muốn nuốt chửng lấy Quang.

- Ta sinh thời rất ghét mấy chiêu thức mạnh mẽ. - Bất chợt, Quang mở miệng. - Dùng sức mạnh thuần túy để đàn áp người khác, làm ta lại nhớ lại phong cách bạo lực của mẹ mình. Ta rất ghét cái thứ sức mạnh vũ phu như vậy. Sức mạnh, là phải tinh tế.

Hắn giang hai cánh tay sang ngang. Tay phải phát ra Hàn Khí lạnh lẽo, tay trái là Hỏa Khí nóng rực.

Quang đưa hai tay vẽ một vòng, thu lại thành hình Âm Dương, rồi kéo căng cây cung.

- Thủy Hỏa Long Khí? Cái trò chấp vá như vậy mà gọi là tinh tế sao? - Lão Thụy cười. Thủy Hỏa Long Khí Tiền xuất hiện ở Hải Thành cũng một năm rồi, lão còn lạ gì nữa.

- Tinh tế, tức là kết hợp những thứ yếu đuổi lại với nhau, biến chúng trở nên mạnh mẽ!

Vẫn tư thế giương cung, Quang giơ chân giẫm một cái xuống đất.

Ngay tức khắc, ở tại nơi hấn đứng, một Điểm Ấn tuôn trào, Địa Mạch phun lên, kéo theo đất đá lờm chờm.

Năng lượng từ Địa Mạch lại hòa vào cùng Thủy Hỏa Long Khí Tiền của hấn.

- Long Khí dựa trên Âm Dương, nhưng ta từ nhỏ lại học Ngũ Hành. Thủy, Hỏa, Thổ, tại sao không thể dùng 3 nguyên tố để tạo nên Long Khí? - Quang khẽ cười - Là vì Âm Dương Long Khí quá mạnh rồi, nên người ta chẳng ai còn muốn thử nghiệm cái mới nữa.

- Hoang đường!! Ai cũng muốn thử nghiệm cái mới, nhưng những trò quá ngu si thì chẳng ai muốn thử nghiệm cả!!

Lão Thụy gằn lên. Tam Nguyên Long Khí Tiền, lấy 3 yếu tố trong Ngũ Hành để tạo ra Long Khí, không chỉ sai hoàn toàn lý luận về Khí, mà còn vô cùng ngu xuẩn. Cân bằng 3 yếu tố một lúc không phải chuyện dễ dàng, sơ sẩy là chết như chơi.

Sáng tạo, là cũng phải dựa trên cơ sở. Chơi ngu lấy tiếng thì không phải là sáng tạo.

Quang nhếch mép cười.

- Cũng chỉ là một ván cược thôi mà.

Hắn buông dây cung.

Long Khí ra đời từ 3 nguyên tố, gào thét bay ra, nhắm thẳng vào Tử Nghê trên trời.- Người đã thấy mình thảm hại tới mức nào rồi chứ, đồ hạ đẳng?

Trên bầu trời, Thiên Khải một tay nắm lấy cổ Vương Vũ Hoành, giơ hắn lên. Con mắt của Thiên Khải nhìn hắn với vẻ giễu cợt.

Dưới mặt đất, Trần Phùng cơ thể tàn tạ, cũng ngửa mặt lên trời đắc ý.

- Ta tự hỏi - Vương Vũ Hoành lắm bẫm - Các người tạo nên một con súc vật chỉ biết phá hoại này để làm gì? Muốn phá hoại Vương triều của ta? Rồi sau đó thì sao? Cứ cho là các người có cách kiểm soát nó, nhưng các người còn lại gì sau khi phá hủy tất cả? Chẳng lẽ đích thân người sẽ lên làm vua sao? Trần Phùng? Ha ha ha.

- Sắp chết đến nơi rồi còn lắm mồm như vậy sao? - Trần Phùng đáp lời.

- Chết? Ta chết ở đây, thì ai thay ta lột da lão già kia? - Vương Vũ Hoành nhìn xuống Phạm Viết Phương trên tường thành. Lão cũng cười lại hắn. - Nhìn coi, lão đang cười chúng ta, như đang xem một trò diễn hề.

- Người mới chính là trò hề lớn nhất của Đế quốc này! Người chẳng có gì xứng đáng để thống trị Đại Nam!

- Không có gì xứng đáng? Ít ra, ta còn có một Âm Hành Sứ Giả.Uỳnhhhhhh!!!!!!

Hai con linh thú đối kháng với nhau, bất phân thắng bại.

- Tử Nghê, nuốt chửng lấy nó!! Trước khi thằng ngu kia...

Lão nói chưa dứt lời, đã thấy Quang giơ lên hai ngón tay.

Tam Nguyên Long Khí Tiễn, 3 nguyên tố phải tự kiềm chế lẫn nhau, luôn ở trong trạng thái cân bằng vô cùng mong manh. Nếu trạng thái cân bằng ấy bị phá vỡ, thì sức mạnh của 3 nguyên tố, cộng hưởng với Tử Hỏa của lão sẽ gây ra một vụ nổ kinh hoàng.

- Lão Thụy, lão ở dưới cống ngầm nhiều năm nay, hẳn là đã quên rồi nhỉ. Quên cái cảnh ánh sáng chiếu rọi đêm đen...

- Dừng ngay, thằng điên này! Mà muốn cho nổ cả thành phố này à?

Minh Quang Xạ Tuyến!!

Một tia sáng bắn thẳng lên trời, bắn thẳng vào Tam Nguyên Long Khí, kéo theo đó, là một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Pháp Chế Ngục!!

Đúng lúc này, một lao ngục vô hình lại được dựng lên, khiến vụ nổ bị bó lại trên bầu trời, không thể nào lan ra xung quanh. Nhìn lên trời, chỉ thấy một quả cầu lửa rực sáng. Khi nó tắt ngúm, cũng là lúc người ta thấy vầng Huyết Nguyệt đã không còn. Đêm đen lại tịch mịch như cũ.

- Ông trẻ, phối hợp hay lắm.

Quang giơ ngón tay cái lên, hướng xuống phía dưới cười một cái. Dưới sân Tòa án, Thẩm phán Vương Chính Đức xua tay một cái, như thể đây là chuyện phải làm.- A! A! A! A! A!

Thiên Khải há mồm hớp hớp như thể thiếu mất thứ gì.

- Kết thúc rồi, đồ súc vật!

- Im đi!! Tao không phải là đồ... súc vật... lũ... hạ đẳng... Rồi có một ngày... tao sẽ... hồi sinh... Cùng với... Hỗn Loạn Đại Vương...

Thiên Khải muốn mở mồm hét lên, chỉ thấy da thịt nó tan chảy dần dần, cuối cùng chỉ còn lại một khung xương bằng gỗ, với một con mắt vô hồn gắn trên trán.

Rốt cuộc cũng chỉ là một con rối.

Vương Vũ Hoành quăng con rối bất động ấy sang một bên, từ từ hạ xuống đất.

Hắn bước dần tới Trần Phùng đang bị 2 vị Đại Tướng đè xuống.

- Kết thúc rồi. - Vũ Hoành khẽ nói.

- Còn lâu! Vương Vũ Hoành!! Hôm nay ngươi có thể sống sót, ngươi có thể giết chết ta, cũng có thể xóa sổ toàn bộ Hắc Y Hội, nhưng vĩnh viễn không thay đổi được sự thật rằng ngươi không xứng đáng ngồi trên Ngai vàng này! Bởi vì Ngài, Ngài mới là người xứng đáng thừa kế Đế quốc này!! Chứ không phải... là ngươi!!!

- Ngài? Ngài mà ngươi nói, là ai?

- Ha ha ha! Giết ta đi! Nhưng cả đời ngươi rồi sẽ phải ăn không ngon ngủ không yên! Ngươi sẽ mãi mãi không ngồi vững trên cái ngai vàng đó! Đừng nghĩ rằng Thiên Khải là kẻ cuối cùng mà ngươi phải sợ...

Tút! Tút! Tút!

Bỗng nhiên Vương Vũ Hoành dí điện thoại vào tai hắn.

- Nghe thử đi.

- Cái gì?!

- Nghe thử đi.

...

- Trần Phùng đại nhân!! Toàn bộ mẫu thí nghiệm... Toàn bộ các anh em Hắc Y Hội... đều... đều chết hết rồi...

- Sao?! Tại sao lại như vậy?! - Trần Phùng hét lên.

- Một quả cầu bằng máu... Địa Long... Địa Long!!!....!!!

Rè! Rè! Rè!

Rầm!!

Từ dưới đất, một quả cầu bằng máu trời lên. Bên trong quả cầu, rõ ràng là Vương Tuyết Trinh, quả cầu máu cũng là nhà lao phong ấn bà ta, nhưng giờ nó nhuộm thêm nhiều máu tới nỗi quả cầu đã to gấp 7, 8 lần lúc đầu. Có thể thấy Vương Tuyết Trinh đã lăn cả quả cầu này khắp cổng ngầm mà tàn sát.

- Hơn 100 ngàn người... - Vương Tuyết Trinh khẽ nói - Chết sạch rồi nhé. Nhưng lũ Bạch Y Hội đã trốn rồi.

- Cô đã vất vả rồi - Vương Vũ Hoành khẽ gật đầu. Hắn đánh nhau với Thiên Khải mất nhiều thời gian như vậy, cũng là để Vương Tuyết Trinh dọn sạch Hắc Y Hội.

Bạch Y Hội, xử lý sau cũng được.

- Vương Vũ Hoành!!! Người...

- Người nghĩ ta cần tới Hắc Y Hội sao? Chút chiến lực các người đóng góp được cũng khá hữu ích đấy, nhưng... những kẻ chống đối ta, giết sạch cũng đâu có sao?

- Người... Đồ sát nhân!!! Đồ bạo chúa!!! Rồi Ngài sẽ báo thù cho chúng ta...

Phập!!

Vương Vũ Hoành giơ ngón tay ra búng vào trán Trần Phùng một cái. Chỉ thấy đầu tên này đã bay khỏi cổ.

- Ngài của các người, có đáng sợ bằng lão già kia không?

Hắn phóng mắt nhìn về phía Phạm Viết Phương. Lão già này đã không còn mút kem nữa, cũng không giữ dáng đứng lom khom như vừa rồi. Lão đưa thẳng mắt nhìn lại hắn.

Bóng dáng lão già đứng đó trên bức tường thành, gió bão thổi áo quần lão bay lất phất.

Đối mắt với lão, là Đại Nam Đế Vương Vương Vũ Hoành. Sau lưng hắn, là 2 Đại tướng, Liêu Kha và Nguyễn Hữu Dũng. Cùng với đó là Vương Tuyết Trinh.

Phạm Viết Phương ngoác miệng cười một cái, khiến những nếp nhăn xô đẩy trên gương mặt càng lộ rõ vẻ ma mãnh.

- Sau 12 năm, rốt cuộc cũng tới lúc mày đủ lông đủ cánh rồi sao? Vương Vũ Hoành?

- Kẻ kế tiếp, chính là lão đó. Hãy vác cái kế hoạch mà lão chuẩn bị bấy lâu nay ra mà dùng đi, kéo không có kịp đấy.

Phạm Viết Phương chột lè lưỡi ra.

- Cần gì phải vội như vậy? Đại Kế hoạch của tao vẫn chưa xong mà? Vì tao vẫn chưa được ăn bánh rán! Cùng lúc ấy, ở Hải Thành, Trần Thiên Anh rú lên một tiếng.

Toàn bộ những tri thức từ Đồ Hình của lão Thụy, vốn phải chuyển cho Thiên Khải, nay đổ dồn qua não bộ của hắn.

Lượng tri thức ấy còn dư lại không nhiều, nhưng đủ khiến cơ thể hắn bị thương tổn đến tột cùng.

Da thịt hắn nứt toác khắp nơi, chỉ còn lại những mảng thịt đỏ lôm. Khói đỏ bốc lên từ những thớ thịt ấy. Đôi mắt hắn lom lom nhìn thẳng vào Vương Thành Văn.

Não hắn cảm thấy thời gian như trôi chậm hẳn lại, nhưng cơ thể hắn lại có thể bắt kịp với não bộ của hắn.

Hơn ai hết, Văn cảm nhận thấy một thứ đe dọa đầy chết chóc. Nó đang tàn hết sức lực rồi, và trước mặt nó, là một con quái vật.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 400: Thiên Tài Và Người Bình Thường (Hết Quyển 1)

Bạch Hồ Trảo, Tọa Sơn Bạch Hồ!

Giống như Trọng Chương của thằng Cường, nhưng uy lực ở một cấp bậc khác hoàn toàn. Giống như một con hổ giương vuốt giữ lấy giang sơn của mình, nghiền nát những kẻ nào xâm phạm.

Chỉ sau một năm, lại phải đối mặt với cùng một chiêu thức, thật là khó tả.

Một năm trước, người thanh niên này còn đang dạy nó cách tự vệ.

Một năm sau, lại là người thanh niên này, đằng đằng sát khí muốn giết nó.

Giờ quay của mọi thứ, bắt nguồn từ thời điểm nào, từ chi tiết nào? Văn bất giác chợt nghĩ. Có cách nào để thay đổi những chuyện đáng lẽ phải xảy ra hay không?

Uỳnhhhh!!!!

Nó lách người né một trảo này. Suýt soát.

Bàn tay vừa vỗ xuống sàn, lại co thành năm đấm vung ngang. Nó chỉ kịp đưa tay lên đỡ. Cả người nó bị đánh bay về phía sau.

Hắn lại tới.

Chu Tước Bộ!

Văn cố lấy lại thăng bằng. Hai chân vừa chạm xuống mặt đất, nó đã chạy.

Chạy!

Chạy là cách hay nhất mà nó nghĩ ra lúc này. Đối thủ bước vào một trạng thái mạnh mẽ bất thường, thì chỉ có thăng điên mới lao vào đánh nhau. Trần Thiên Anh lúc bình thường nó đánh còn không lại.

Một trạng thái bất thường, thường không duy trì được quá lâu. Nên chạy để kéo dài thời gian là cách tốt nhất.

Nó chỉ hi vọng mình không bị bắt kịp.

Tốc độ của Văn đã là rất nhanh, nhưng Thiên Anh còn nhanh hơn nó. Chỉ 3 bước chạy, hắn đã bắt kịp thăng nhóc.

Kính Hoa Thủy Nguyệt!

Lại là một chiêu thức câu giờ. Văn đang chạy, nó đột ngột đổi hướng, không quên kết hợp với Kính Hoa Thủy Nguyệt. Nó không mấy trông đợi vào Kính Hoa Thủy Nguyệt, vì Thiên Anh đã phá được chiêu đó một lần rồi, nó đặt niềm tin nhiều hơn vào cú biến hướng đột ngột này. Nhưng thừa còn hơn thiếu.

Quả nhiên, cú biến hướng này khiến Thiên Anh bị lỡ đà. Hắn mất tới 2 bước chân để đổi hướng, rồi lại tiếp tục đuổi theo thăng Văn.

Văn bỏ xa được Thiên Anh, nhưng không vì thế mà nó buông lỏng. Ngay khi vừa thoáng nghe sau lưng có tiếng động kì lạ, nó đã lách mình sang một hướng khác.

Sượt qua nó là một luồng khí đen kịt bắn thẳng lên một cây cột. Từng dòng Chú Ngữ đen sì hiện ra trên cột, dần dần ăn mòn nó.

Nguyễn Rửa Quyền.

Văn thấy rợn cả tóc gáy.

Tuy né được Nguyễn Rửa Quyền, nhưng nó lại vì thế mà giảm tốc độ.

Trần Thiên Anh đã lại bắt kịp nó.

Thanh Long Cước!

Giờ Văn còn chả kịp biết đối phương ra đòn thế nào nữa, nó chỉ biết bị đánh một cước này bay úp lưng vào tường.

Uỳnh!!

Một năm đấm đấm nát cả mảng tường. Văn chỉ vừa kịp lách đầu mình qua chỗ khác.

- Tao ghét tất cả lũ chúng mày.

Kẻ đứng trước mặt nó, với gương mặt đỏ lôm đầy máu thịt, khiến nó không tài nào nhận ra nổi Thiên Anh nữa.

- Tao ghét những đứa vô lo vô nghĩ như mày. Ngày ngày tao tới trường học và nhìn thấy một lũ ngu xuẩn. Chúng mày chả biết cái mẹ gì về thế giới xung quanh mình.

Uỳnh!!

Lại một đấm giáng xuống. Văn phải thụp người xuống né tránh.

- Năm tháng tuổi thơ của mày sung sướng gồm nhĩ, Vương Thành Văn? Không mục đích, không ước mơ, không động lực. Mày rảnh rồi tới mức thích học gì thì học, thích làm gì thì làm, thích đánh ai thì đánh. Mày chả cần quan tâm mọi chuyện xung quanh mày, mày sống với cái thế giới

màu hồng của mày như mọi đứa trẻ khác. Vậy thì mày có tư cách gì để đứng ở đây, với tao?

Bốppp!!!!

Lần này trúng. Ngay mặt.

Một đấm giáng xuống.

Đầu nó văng lên. Máu chảy ồ ạt khỏi mũi nó, miệng nó, lỗ tai nó. Nó cảm thấy mọi thứ đều mơ hồ.

- Mày còn chưa sẵn sàng để bước xuống địa ngục với tao.

Địa ngục? Một con quỷ đứng trước mặt nó. Xác chết đầy rẫy khắp nơi. Cả thành phố với hàng ngàn con người gào thét. Và lửa cháy bùng bùng. Bên ngoài kia là bão tố cuồn cuộn.

Còn địa ngục nào ghê sợ hơn địa ngục này chứ nhỉ?

Nhưng mẹ đã kể...

Đúng thế, mẹ nó đã kể, thế giới này vô cùng tươi đẹp.

- Tao khác với chúng mày... - Thiên Anh gằn giọng - Tao khác. Tao xứng đáng có được những thứ tốt đẹp hơn. Và từ tất cả lũ chúng mày, tao sẽ giành lấy những thứ thuộc về tao. Tiền bạc, vị thế, tri thức, sức mạnh... Tao mới là kẻ xứng đáng có được chúng. Tao khác với chúng mày...

- Anh có gì khác với mọi người chứ?

Mở miệng đối với Văn đã là vô cùng đau đớn, nhưng nó vẫn nhấp môi nói ra.

- Tôi ngưỡng mộ anh, bởi vì anh cũng là một người bình thường, giống tôi.

Bốp!!!

Nó co hai chân đạp cho Thiên Anh một cái, đá bay tên này đi.

- Làm người bình thường có gì không tốt chứ?

Nó cố trụ vững đôi chân của mình, thu tay lại chuẩn bị xuất quyền.

Thiên Anh cũng đã bật dậy, hấn co người lao tới.

Xuất quyền!!

Chu Tước Bộ!!

Vừa lúc Văn xuất quyền, Thiên Anh cũng đã né được. Một gối đã thúc lên bụng thẳng Văn.

Văn nhận nguyên một gối này, nhưng nó cắn răng. Nó vung một chỏ thẳng vào thái dương đối thủ.

Bốp!!

Một chỏ vừa xuất, tay còn lại đã tiếp một chưởng, tiếp tục vỗ vào thái dương.

Bốp!!

Bangggg!!!

Nhận hai đòn liên tiếp như vậy, Thiên Anh trả đòn bằng một cú đấm vào mặt nó. Văn nghe rõ tiếng răng mình văng ra, đập côm cốp vào họng nó. Nhưng nó cố nhịn đau, hai tay quặp chặt lấy cánh tay của Thiên Anh, nó há miệng cắn một cái.

- Áaaaaaaaá!!!!

Thiên Anh đau đớn vùng thẳng nhóc văng xuống đất.

Áp sát đối thủ mà chiến đấu, thì Thiên Anh không thể tung ra Bộc Phá Quyền. Bộc Phá Quyền cần có sự phối hợp nhịp nhàng của các bộ phận trên cơ thể. Đây chính là kiến giải của thằng Văn về Bộc Phá Quyền, và chỉ khi vào thực chiến, Thiên Anh mới nhận ra thằng nhóc đã đúng.

Thằng Văn hẳn đã vượt quá giới hạn của nó từ lâu rồi, nhưng nó vẫn kiên quyết gây tổn hại cho đối thủ càng nhiều càng tốt.

Sự điên cuồng này không khác gì hẳn, càng khiến hẳn khó chịu.

- Mà thì biết cái gì chứ?

Hắn lao tới.

- Mà sinh ra không có bố. Mà cũng lủi thủi một mình không ai làm bạn. Mà cũng không thể hòa nhập với lũ ngu xuẩn xung quanh. Mà cũng giống tao mà thôi! Mà sẽ mãi mãi khác với chúng nó!!

Bốpppp!!!!

Hắn giơ chân sút thẳng bé bay thẳng lên trời. Sau đó, hẳn nhảy lên, lại một cước, đá thẳng bé bay cao hơn nữa.

Rồi Đạp Không Bộ, lại sút nó bay cao hơn.

Thêm một lần Đạp Không Bộ, đá thẳng Văn bay thẳng lên trời, văng qua mái vòm đã sụp của Tòa án.

Từ độ cao này, rơi xuống đất, mất lâu hơn 4 giây.

- Mày cũng giống tao, và tao giống mày. Tao hiểu rõ mày điên cuồng ra sao, đáng sợ ra sao. Nên tao không thể để mày sống được nữa.

Trong lúc rơi xuống đất, Thiên Anh đã ngưng tụ Chú Thuật vào nắm tay của mình.

Tung ra Nguyễn Rửa Quyền, đánh thẳng bé từ khoảng cách xa, tới khi nó rơi xuống đất, sẽ chỉ còn là một bộ xương, hoặc một nắm tro. Như vậy Trần Phương Linh sẽ không thể nào cứu nổi nó nữa.

Nguyễn Rửa Quyền!!

Graoooooooooooooooo!!!!!!!!!!!!

Chú Thuật từ tay Thiên Anh hóa thành những oan hồn lao thẳng tới như muốn nuốt chửng lấy Văn. Bản thân nó cũng cảm nhận được, tình cảnh ngặt nghèo của nó lúc này.

Chết bởi Nguyễn Rửa, thật là một cái chết đau đớn...

Đúng lúc này, cơ thể nó rơi vào một trạng thái vô cùng kì lạ.

Thương tích, đau đớn, mệt mỏi, vào giây phút này nó không còn cảm thấy nữa. Có lẽ nó vẫn đang đau đớn và mệt mỏi, nhưng não bộ của nó đã không còn quan tâm tới chuyện đó.

Toàn bộ tâm trí nó bây giờ chỉ tập trung vào một thứ cảm ngộ kì lạ.

Một trạng thái nửa như suy nghĩ, lại nửa như trống rỗng.

Mơ hồ, mà lại rất thực.

Nó cảm thấy chỉ trong một khoảnh khắc hiếm hoi này, nó hội tụ đủ mọi điều kiện nó cần.

Cơ thể nó đang ở vào một trạng thái thoải mái nhất. Toàn bộ cơ bắp, khớp xương, và hô hấp đều đạt tới độ hài hòa chưa từng có.

Nó đang ở trên cao. Đối thủ ở dưới thấp. Trọng lực sẽ trở thành đồng minh của nó.

Nó quay đầu xuống đất, bàn chân đạp thẳng lên trời.

Đạp Không Bộ!

Bình thường nó chưa đủ khí lực để Đạp Không Bộ, nhưng đây là đạp để rơi xuống, trọng lực không còn cản trở nó nữa, mà đã là đồng minh.

Đạp Không Bộ, là để gia tốc thêm cho tốc độ rơi vốn có của mình. Nhưng với Văn, một bước đạp này chính là để gia tốc cho cú đâm của nó.

Giống như đạp một bước chân trên cát, cú đạp này khó khăn hơn, nhưng nó đã cảm nhận được.

Nhịp điệu của không khí.

Bão tố đang nổi.

Bão là mưa và gió. Nó đã ngắm nhìn Thần Phong Thịnh Yển, nó đã quan sát được rất nhiều về gió.

Lần này, nó đạp một bước chân lên ngọn gió, toàn bộ cơ thể hòa cùng nhịp điệu với làn gió.

Nó tung ra một quyền.

Một quyền mạnh nhất mà nó từng làm được. Đấm thẳng vào không khí.

Nó tưởng tượng ra từng đợt sóng triều đang điên cuồng vỗ vào bờ cát.

Tay trái nó tung ra quyền thứ hai.

Nó lại nghĩ tới từng đợt từng đợt sóng xô liên tiếp vào mạn tàu, mạnh tới nỗi có thể nhấn chìm con tàu xuống đáy đại dương.

Tay phải nó vừa thu về, lại tiếp nối một quyền. Ba quyền liên tiếp, cùng đánh vào một điểm, mà vẫn phải duy trì được nhịp điệu cần có.

Ba quyền này, như ba cơn sóng, cộng hưởng với nhau, tạo nên một cơn sóng triều vĩ đại.

Mãn Nguyệt Triều Quyền!

Đưa quyền áp của bản thân đánh xuyên cả không khí!

Quyền áp phá không, mới là đại đạo của Võ học. Những thứ ngoại lại như Âm Ba Quyền, Tam Sắc Quyền, Nguyên Rửa Quyền, chỉ là những thủ thuật vật vãnh.

Từ cái khoảnh khắc hăn để thẳng Văn đánh vào cái bao cát 116kg của mình, tới nay cú đâm ấy đã trở nên đáng sợ thế này. Giống như một guồng quay nhân quả từ từ quay từ lúc nào ta không biết.

Vạn vật trên đời, cứ như đã có Thiên Mệnh sắp đặt.

Quyền áp này đánh tan toàn bộ Chú Thuật từ Nguyên Rửa Quyền của Thiên Anh, phăm phăm xông tới, đánh hăn rơi xuống đất.

- Tôi không khác anh. Anh và tôi, cũng chỉ là những người bình thường mà thôi.

Văn rơi xuống. Nó chẳng còn sức để làm cái gì, cũng không nghĩ ra nên làm cái gì.

Rơi xuống từ độ cao này, là chết chắc.

- Oăng oăng!!

Hai bàn chân bầu lấy vai nó, tiếng đập cánh phần phật kéo nó không bị rơi xuống. Là con Cú Chó của Linh.

- Hơ... Cám... ơn... mà...

Vẫn từ từ hạ cánh xuống đất. Nó chẳng còn chút sức lực nào, đến nhận thức cũng dần chẳng còn nữa. Linh đỡ lấy nó. Cô bé đưa nó ra chỗ Tổ Uyên.

- Mẹ... mẹ!!

Tổ Uyên rên rỉ một tiếng. Cả người nàng đau đớn vô lực. Mắt nàng vẫn đỏ hoe.

- Mình... mình à...

- Mẹ à! Ta rời khỏi đây thôi! Con sẽ gọi người cứu...

Uỳnh!! Uỳnh!!!

Lửa bùng lên từ Đồ Hình của lão Thụy, nay đã lan ra cháy khắp Tòa án.

- Chạy khỏi đây mau!! - Linh lớn tiếng giục.

- Các con cứ kệ mẹ, mẹ phải ở lại với ba con... Hự!!!

Tổ Uyên còn nói dở, Văn đã cho bà một quyền đánh gục.

- Vănnn!!! - Linh bực tức hét lên.

- Chú trọng thời gian. - Nó chỉ nói vậy.

- Aaaarrrrgggghhhhhhh!!!!!!!!!!!!!!

Chợt một tiếng hét rít lên.

Từ trong biển lửa, một dáng người khập khiễng bước ra.

Là Trần Thiên Anh.

Nhìn hắn bây giờ chẳng còn giống một con người nữa, mà như một con quỷ bước ra từ địa ngục.

- Lugen! Lugen! Lugen! Lugen!!!

Hàng loạt chú thuật Lugen phát động trên người hắn. Cơ thể hắn như một con rối tàn tạ đang bị chủ nhân cố gắng vắt kiệt.

- Mà y sẽ không bao giờ là người bình thường!! Vương Thành Văn!! Rồi mà y cũng sẽ như tao, rồi mà y cũng sẽ hiểu! Từ dưới địa ngục, tao sẽ chống mắt lên mà chờ xem!

Hắn bước lên từng bước, ánh mắt hắn sáng quắc hắt lên ánh lửa. Hắn nhìn thấy trước mắt hắn không còn là 3 con người yếu đuối kia, mà lại là bóng hình đầy ám ảnh của cô Vân. Hắn giơ tay gạt đi ảo ảnh ấy, bước tới.

- Trần Phương Linh!! Anh đón em, xuống địa ngục đây!!!

Hắn lao tới. Giờ chẳng còn ai đủ sức để ngăn cản hắn nữa.

Bốppp!!!!

Bỗng nhiên một cú đấm từ đâu giáng xuống, ngay mặt hắn. Một cú đấm thật nặng, và thật chất lượng.

Cú đấm này, là Phùng Huyết Cường đã luyện tập cả năm nay, chỉ để đấm vỡ mặt kẻ đã giết thầy cô của nó.

- Cường, sao mà y... ở đây...?

- Em chả biết nữa, đại ca! Em bị chúng nó bắt cóc tới đây, xong em giả chết này giờ...

- Đi mau thôi!!

Thằng mập hốt hải chạy tới, vác Tổ Uyên trên vai, rồi kéo hai đứa bạn chạy theo.

Linh ngoái đầu lại, nhìn bóng hình thân thuộc ngày nào chìm vào trong biển lửa. Nghĩa trang thành phố ẩm ướt sau những cơn mưa mùa hạ.

Một ngày cuối tháng 8, ngày cuối cùng của kì nghỉ hè.

Năm học đầu Sơ trung đầu tiên của Văn cứ như vậy mà trôi qua, với đủ những chuyện mà nó chẳng bao giờ muốn nhớ lại.

Linh đứng đó, trước bốn bia mộ.

Một của Trần Thịnh.

Hai của vợ chồng Trần Thái.

Một của Trần Thiên Anh.

Văn lặng lẽ bước tới. Đôi giày của nó lấm lem đất ẩm, đạp qua những nhành cỏ ướt đầm, phát ra tiếng lạo xạo.

Linh không quay đầu lại. Một tháng qua, cô bạn đã gầy đi thật nhiều.

Chỉ trong một ngày, cô nàng tiểu thư vô lo vô nghĩ ngày nào, giờ đã mất đi rất nhiều thứ.

Nó không biết cảm xúc trong Linh lúc này ra sao. Nó muốn thử thấu hiểu, mà thật khó khăn.

Nó bước tới sau cô bé.

- Mình... đã từng thích anh Thiên Anh. - Linh chợt nói - Ngày bé, mình còn từng nghĩ rằng mình có thể làm vợ anh ấy...

- Ừm.

- Bạn biết, thích... là như thế nào chứ?

- Không.

Một thoáng im lặng. Một cơn gió nhẹ nhẹ thổi qua. Cơn gió se se lạnh của mùa thu.

- Chiều nay, mình và mẹ sẽ dọn về Long Thành. Mình sẽ ở với ông ngoại. Ông còn nói rất muốn mình dẫn ông đi ăn bánh rán. Vì ông không nhớ quán bánh rán mà hai ông cháu từng ăn ở đâu.

- Ừm.

- Từ giờ mình sẽ mang họ Phạm rồi. Sẽ là Phạm Phương Linh. Và rất có thể mình sẽ không trở về Hải Thành nữa.

- Tại sao?

Linh không trả lời. Sau những gì đã diễn ra ở nơi đây, liệu cô bé còn có muốn trở về nữa hay không?

- Từ giờ mình sẽ không còn học cùng bạn nữa. Bạn đừng gây chuyện với ai, nhưng cũng đừng để ai bắt nạt nhé?

- Ừm.

- Hứa nhé?

- Mình hứa.

- Nhớ học hành thật chăm chỉ, và ngoan với cô Thanh nhé?

- Ừm.

Lại là một thoáng im lặng. Cơn gió cuối hạ thổi bay những lọn tóc của Linh, phất phơ trước mặt Văn. Một mùi hương như xa như gần.

- Mình xin lỗi. - Văn chợt nói.

- Vì sao?

- Vì mình đã không tới kịp. Đáng ra mình có thể cứu được ba bạn. Mình cũng có thể phát hiện ra anh Thiên Anh là hung thủ ngay khi cô Vân bị giết. Mình đã có thể...

- Bạn đang suy nghĩ theo kiểu bản thân có thể làm được mọi thứ đó sao? Đó là kiểu suy nghĩ rất ngạo mạn đó.

- Thật sao?

- Đúng vậy. Đừng đặt quá nhiều trách nhiệm lên bản thân mình như vậy. Anh Thiên Anh... cũng chỉ vì...

Gió lại thổi.

- Bạn sẽ đến thăm mình chứ? - Chợt Linh quay người lại, nhìn thẳng vào mắt nó.

- Đến thăm? Ở đâu?

- Long Thành.

- Nhưng làm sao để mình tới đó?

- Đi thi học sinh giỏi chẳng hạn? Hoặc lên đó học Đại học? Hoặc đơn giản làm tìm cơ hội lên đó chơi. Thiếu gì cách! - Linh phùng má.

- Nếu có cơ hội, mình sẽ tới đó tìm bạn.

- Nếu có cơ hội? Phải là nhất định sẽ đến! - Linh trợn mắt.

- Nhất định sẽ đến.

- Hứa chứ?

- Hứa.

Cô bé cởi vòng dây đang đeo trên cổ, buộc lên cổ nó.

- Khi nào bạn tới Long Thành, hãy tìm Phạm thị, đưa chiếc vòng cổ này cho người ta, họ sẽ biết bạn là bạn của mình.

- Ủm.

- Cái vòng này rất quan trọng với mình đó. Nhớ trả lại cho mình đấy!

- Ủm.

- Nhưng...

- Nhưng sao?

- Nếu sau này mình và bạn không còn gặp nhau nữa, bạn cứ giữ lấy nó cũng được...

Hai mắt Linh chợt ướt nhòe. Không kịp đợi nó trả lời, cô bé đã quay đầu chạy đi.

- Khoan đã! - Nó gọi với theo.

- Sao? - Linh quay đầu lại.

- Mẹ mình có số điện thoại của bạn mà. Bọn mình có thể gọi điện thoại cho nhau.

- Tất nhiên là phải vậy rồi! - Linh lè lưỡi. - Bộ ông không còn gì khác để nói sao?

Không còn gì khác để nói? Nó cũng có điều gì muốn nói, nhưng lại nghĩ mãi không ra đó là gì. Thứ cảm xúc trong lòng nó lúc này là gì? Nó không biết nữa. Nó còn quá nhỏ để biết, hay quá khô khan để biết, nó cũng chả biết nữa.

- Mình sẽ không thay đổi. - Nó nói.

- Sao? - Linh có chút không hiểu.

- Mình sẽ không như anh Thiên Anh. Mình cũng sẽ không ngạo mạn. Mình không phải kẻ tự mình làm được mọi thứ. Nếu không có bạn, mình đã không bao giờ vào được Sơ trung. Không có thằng Cường, mình đã không sống sót tới bây giờ. Không có anh Quang, bác Itou, anh Long, chị Nguyệt, anh Phong, anh Vinh... Không có họ, mình đã không thể nào... ừm...

- Đi xa tới vậy? - Ân nói văn vẻ thì Văn không có cửa với Linh.

- Ừm, đi xa tới vậy.

- Vậy hứa với mình, khi gặp lại, chúng mình sẽ không thay đổi nhé.

- Mình hứa. Ai mà biết, ngày gặp lại, mọi thứ sẽ thay đổi ra sao?

Một lời hứa của hai đứa trẻ.

Một ngày cuối hè. Itou Takezawa tới tạm biệt mọi người. Hãn cùng hôn phu Takaki bắt máy bay về nước. Nghe nói qua cửa Hải quan còn cần tới Quang giúp đỡ. Ngày nay cái tên Itou Takezawa đã trở thành trọng phạm của Đại Nam, và là con nợ bị săn lùng của Phú Sơn. Nghe đâu hãn đã đổi một cái tên khác.

Trước khi đi, Văn gửi cho hãn một cái thẻ tiết kiệm.

- Cái gì đây?

- Tiền cháu bán thương hiệu cho chú Trần Thịnh. Hiện giờ cháu cũng không cần tiền, bác cần nó hơn cháu.

Takezawa vỗ đầu nó. Hắn xách kiếm trên vai, quay người đi. Anh Quang cũng tạm biệt Hải Thành. Nhà hàng này giao lại cho mẹ nó quản lý.

- Anh có công to việc nhớn ở Long Thành.

Xa anh Quang cũng thật là buồn.

Hai anh em trước lúc tạm biệt chẳng tâm sự tí tê như mấy bà phụ nữ, chỉ giơ nắm tay ra chạm vào nhau.

- Luôn nhớ cho anh, Cường giả đích thực là thế nào nhé.

- Vâng.

Quang khoác lên chiếc áo khoác đen, và ra đi trong một đêm tối.

Hắn vẫn luôn như vậy, biến mất trong màn đêm mịt mù. Cầm Dạ Nguyệt sau khi tốt nghiệp, đã rời khỏi Hải Thành. Chị ta đi đâu, chẳng ai rõ.

Nhưng Văn biết chị Nguyệt đi đâu, vì nó đã hỏi Lý Thanh Long.

Thanh Long giờ đã bắt đầu tiếp quản Lý gia, và tiếp tục nuôi dạy những con Hung thú mới.

Trong những mối làm ăn lớn nhất của Lý Thanh Long, nay lại có thêm Cầm Dạ Nguyệt.

- Nay “mụ” ấy đi rồi, anh mới dám kể với mày. Mèn đét ời! Sao trên đời lại có con mụ ti tiện xấu tính thù dai tới vậy? Mà sau này gặp lại “mụ”

ta nhớ cẩn thận, có khi lúc đấy “mụ” đã càn quét cả thế giới rồi!

Văn chỉ nhún vai cười. Mẹ hôm nay vừa đi nhuộm tóc về. Nó hỏi tại sao, mẹ chỉ bảo đổi mới một chút cho đỡ nhàm chán. Những sợi tóc bạc chẳng còn trên đầu mẹ nữa, làm nó bớt đi nỗi bức rứt năm nào.

Đến giờ, nó vẫn nghĩ, tóc mẹ bạc là vì vất vả nuôi nó ăn học. Năm học mới chuẩn bị bắt đầu. Và Văn phải biến cái lời nói dối của nó thành hiện thực: đăng kí vào Câu lạc bộ Kinh doanh.

Hắc Long tan rã. Nhà 3E giờ mới thật sự chẳng còn ai ra vào nữa. Nó sẽ phải quét dọn lại đôi chút đây.

- Nhóc, mua tò he chứ?

Bất chợt trên đường, nó lại gặp chú bán tò he năm ngoái.

- Cháu cứ tưởng chú đã đi du hành thật xa rồi?

- Du hành, không nhất thiết phải xa hay gần. Nhưng sắp tới, có thể ta sẽ đi tới nửa kia của thế giới. Sẽ là một hành trình dài đây. Trước khi chia tay, ta tặng cháu một con tò he khác vậy.

Nói rồi, ông chú lấy ra một cây tò he kì lạ, với những vòng tròn xoay quanh như vệ tinh.

- Cái gì thế ạ?

- Thiên Mệnh.

- Thiên Mệnh trông như thế này ấy ạ?

- Nào có ai biết Thiên Mệnh trông ra làm sao, vì ai nhìn thấy nó rồi đều phải bị mù lòa.

- Vậy chú cũng đã nhìn thấy Thiên Mệnh nên mới bị mù?

- Đúng vậy.

- Vậy tại sao ai ai cũng muốn nhìn thấy Thiên Mệnh thế ạ?

- Ai biết... Có lẽ vì tất cả mọi người đều mù quáng.

Văn nghiêng đầu nhìn cây tò he.

- Cháu vẫn không hiểu ý nghĩa của cây tò he này.

- Thiên Mệnh là một sự ngưng tụ. Nó ngưng tụ những Mệnh Vận xung quanh phải quay theo. Nó là trung tâm, mà cũng chẳng là gì cả. Những Mệnh Vận xung quanh cứ hợp rồi tan, cứ tan rồi hợp, giống như cuộc đời con người, có chia ly, rồi lại có hội ngộ.

Văn chợt nhìn thấy đặt dưới chân ông chú một cái điện thoại, sao giống hệt cái điện thoại của mẹ nó...

- Cái điện thoại này mẹ cháu làm rơi ngoài trời mưa. Ta cầm thử đi các cửa hàng để sửa mà không được. E là mất hết danh bạ rồi...

Văn cầm cái điện thoại lên bấm thử. Mặt nó tiu nghỉu.

- Số điện thoại của Linh được lưu trong này...

- Chà, vậy thì chịu rồi. Nhưng Thiên Mệnh chính là như vậy, hợp rồi tan, tan rồi hợp...Văn dứt chiếc điện thoại vào túi quần. Nó cho cây tò he vào ngăn bên của cái cặp. Nó xách cặp lên vai, chào tạm biệt ông chú.

Mọi người đều đã đi rồi. Nó lại như một năm trước, một mình trên con đường đi học. Nhưng có nhiều thứ đã đổi thay, nhiều điều vẫn vậy.

Nó lại tiếp tục bước tiếp.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 401: Hành Trình Của Phù Thủy Đỏ

Quyển 2: Hành trình của Phù thủy Đỏ

Kỉ lịch năm thứ 6015.

Đại Nam Đế quốc.

Nó chiếm trọn hơn 1 phần 3 Viễn Đông Đại lục, chiếm hết từ bờ Tây sang bờ Đông, ôm trọn toàn bộ miền Nam.

Bự thiệt là bự.

Hồng Vân chăm chú lướt lướt ngón tay trên app bản đồ Địa Lý. Cô nàng không chỉ xem qua loa bản đồ như nhiều người khác, cô soi từng li từng tí qua từng vùng đất.

Một đại lục cổ xưa, với dòng sông Mẫu Hà khổng lồ chia làm 2 nhánh, từ đó hình thành nên 2 Đế quốc hùng mạnh. Đâu đó giữa 2 nhánh sông, là các tiểu quốc nhỏ hơn. Cô phóng lớn từng dãy núi, từng cái hồ, từng cao nguyên, thung lũng, từng rừng cây.

Trong đầu cô nhanh chóng phác họa ra hình ảnh của chúng. Liệu chôn giấu ở đâu đó, ở một nơi không ai biết tới, lại có một kho báu thú vị để khai quật hay không?

Khi đã ghi nhớ địa hình của cả Viễn Đông Đại lục rồi, cô mới chuyển chức năng của app, từ “Bản đồ địa lý” sang “Bản đồ độ cao”.

Các đường đồng mức xuất hiện, cho phép cô nhìn ra chiều cao và độ dốc của từng loại địa hình.

Sau đó là “Bản đồ khí hậu”, “Bản đồ chính trị”, “Bản đồ kinh tế”,...

Vân vừa xem xét từng loại bản đồ ấy, vừa cố ghi nhớ trong đầu những thông tin cần thiết.

Sau đó, cô bấm vào một vùng đất bất kì. Từ đây nhảy ra một cửa sổ, liệt kê những câu chuyện mà người dùng khác đã chia sẻ.

Hầu hết bọn họ đều là những Lữ Hành Gia, hoặc những Nhà Thám Hiểm.

Vân thường xuyên đọc những chia sẻ của một Nhà Thám Hiểm với nickname lonely_boy. Anh chàng này đã đi qua rất nhiều nơi, và có hiểu biết rất sâu sắc với từng vùng đất. Trong giới Thám hiểm, Lonely Boy cũng là một kẻ vô cùng nổi tiếng, và bí hiểm. Anh ta cứ như một huyền thoại vậy. Thám hiểm, khai phá, khai quật, săn trộm, trộm mộ..., không lĩnh vực nào mà anh ta không đứng đầu.

Mỗi nơi anh ta đi qua, đều để lại những kí hiệu bí ẩn và một kho tàng bị vét rỗng.

Đó là thần tượng của Vân.

Giờ cô đọc những dòng chia sẻ của anh ta, và cố mừng tượng ra nơi mình sắp tới.

Thình thoảng cô lại nhú mào một cái. Giao diện chỗ này, chức năng chỗ kia..., trải nghiệm chưa được hợp lý lắm.

Vì ứng dụng này, tuy sử dụng dữ liệu từ Library online của Fusan Data, công ty của Kumo Sasaki, nhưng giao diện và chức năng đều do Vân

thiết kế.

Máy bay chao một cái.

Gục.

“Ông bu” của Vân đang ngáy khò khò ở ghế bên cạnh, chột gục đầu vào vai cô.

- Ui da! Daddy! Đi máy bay sao cha còn nốc rượu vậy?

Vân giật nảy mình đẩy ông ta dậy, lão còn mơ màng giật giật một cái.

- Sắp về tới home rồi, daddy không excited sao?

- Nhà hử? Tao làm gì còn nhà nữa... - Ông ta lè nhè.

Máy bay lại bay ù ù.

Vân mặc kệ cha mình, cô lại cắm đầu vào cái điện thoại.

Giờ mới là lúc tìm hiểu về điểm đến tiếp theo của hai cha con.

Một vùng vịnh phía Đông của Đại Nam. Hải Thành.

Trường Cao trung Kinh Ngự. Lớp 10C hôm nay bắt đầu khai giảng. Cũng là lúc cả lớp tiếp nhận một học sinh mới chuyển đến.

Một cô gái không cao, nhưng cũng không thấp, với mái tóc quăn cắt ngắn ngang vai, gương mặt xinh xắn mà lạnh lợi, nước da ngăm ngăm, và thái độ vô cùng hoạt bát.

- Hello everyone, mình tên là Nguyễn Hồng Vân, from now on mình sẽ học cùng mọi người. Tiếng Đại Nam của mình chưa sôi lắm, nên you guys thông cảm nha!

Lập tức cả lớp ồ lên đầy phấn khích. Một cô bạn từ Cận Tây Đại lục tới, mang trên người rất nhiều điều thú vị.

Đám con trai xúm xít vào bàn tán, chỉ trỏ, đám con gái thì lườm nguýt ra vẻ không quan tâm. Nhưng chẳng mấy chốc, chả biết đứa nào truyền ra ngoài, cả trường đã xôn xao vì một nữ sinh mới chuyển tới.

Quả thực Hồng Vân vô cùng nổi bật. Cô hoạt bát và phóng khoáng, đối đáp với lũ con trai với dáng điệu vô cùng tự tin. Dù thỉnh thoảng cô hay pha vào vài từ Cận Tây khó hiểu, nhưng đám con trai vẫn phát cuồng vì cô.

So với những nữ sinh Đại Nam thường ngày e dè ngần ngại, thì thái độ phóng khoáng của Hồng Vân rất lôi cuốn người khác.

Nhưng nói gì thì nói, Nguyễn Hồng Vân vẫn là một nữ sinh đầy bí ẩn.

Cô vừa hướng ngoại và hoạt bát, vừa có những lúc ngồi một mình với cái điện thoại trên tay, chăm chú bấm phím, thỉnh thoảng lại nhếch mép cười một mình.

Hồng Vân hay quàng một chiếc khăn màu đỏ rất lớn quanh cổ, dù Hải Thành đang ngày nóng bức.

Đám học sinh xung quanh cô, dù dễ dàng bắt chuyện và làm quen, nhưng lại khó thể nào thân thiết, cứ như vậy không xa không gần, tất cả đều được duy trì ở một mức độ vừa phải.

Hồng Vân cũng không kết bè kết bạn và lúc nào cũng tùm tùm với nhau như cách các học sinh Đại Nam hay làm. Cô rất độc lập.

Khi được hỏi cô thích môn học nào nhất, cô trả lời là những môn Tự nhiên.

Và quả thực Vân rất giỏi những môn Tự nhiên. Điểm thi của cô bao giờ cũng đứng nhất lớp, và nhất trường.

Hay nói đúng hơn, là đồng hạng nhất. Từ ngày tới Kinh Ngự, Vân nghe rất nhiều giai thoại ở ngôi trường này.

Tứ Đại Thiên Vương đời trước, đều là những cái tên kinh thiên động địa.

Chưa bao giờ một Học viện nhỏ như Kinh Ngự lại cho ra đời nhiều cái tên khủng bố như vậy.

Kẻ giết người hàng loạt Trần Thiên Anh, thủ hạ của tên tội phạm đáng sợ nhất mọi thời đại Itou Takezawa.

Tộc trưởng Lý gia Lý Thanh Long.

Thánh Nữ Cẩm Dạ Nguyệt.

Rồi Nữ Ma thần Trần Phương Linh, cháu ngoại của Phạm Viết Phương.

Rồi sau đó là giai thoại về một con người mang tên Vương Thành Văn. Vương Thành Văn là một cái tên khiến Vân vô cùng tò mò.

Kể cả khi nhắc về Trần Thiên Anh, người ta cũng không tỏ ra e dè và chán ghét như khi nói về Vương Thành Văn.

Cả trường Kinh Ngự đối với Vương Thành Văn, là một thái độ vừa xa lánh vừa sợ hãi, điều đó thể hiện ngay trong cách mà họ kể về con người này.

Chỉ là một học sinh lớp 10 như Vân, tại sao lại có thể khiến cả trường phải tỏ thái độ như vậy?

Mà vì sao “hắn” luôn cò kè điểm số với Vân trên bảng xếp hạng của trường?

Rốt cuộc Vương Thành Văn là kẻ như thế nào, khiến Vân vô cùng quan tâm.

Có lần cô đã hỏi một người bạn, và được nghe kể lại cơ man nào là giai thoại.

- Thằng đó 3 năm trước cậy thế Nữ Ma thần Trần Phương Linh đi gây sự khắp nơi. Sau này khi Trần Phương Linh rời khỏi Hải Thành, nó chẳng cậy thế ai được nữa, cúp đuôi ở xó nào đó mà sống, chẳng dám gây sự với ai. Vì vậy người ta mới càng căm ghét nó, vì nó thật là hèn nhát.

Gây sự với người khác, thì bị gọi là nông cuồng, không gây sự với ai, thì bị gọi là hèn nhát.

Vân cũng nhún vai. Cô vẫn chưa quen được với thói suy tư cảm tính của người Đại Nam. Dù nghe nói ở đây đã đỡ hơn Bắc Hà rất nhiều. Không như những học sinh khác đi học là để phung phí tuổi trẻ của mình, Vân ở đây không phải vì kiến thức hay để trải nghiệm đời học sinh.

Cô đã theo “ông bu” rong ruổi khắp các xó xỉnh trên thế giới. Bài học cuộc sống và bài học của ông bu cũng dạy cô một điều duy nhất, không có cơm ăn thì chết đói.

Vân là người theo chủ nghĩa đồng tiền. Cô đến Hải Thành là để kiếm tiền.

Thật nhiều tiền.

Tìm kiếm kho báu cũng chỉ là một trong nhiều cách để kiếm tiền.-
Con về rồi đây.

Một gian nhà nhỏ bên chợ cá gần biển. Xập xệ tồi tàn tới mức không thể nào xập xệ tồi tàn hơn.

Cha con họ thuê được nơi này với giá rẻ, và cũng chủ yếu là vì nó rẻ. Họ đã trải qua những nơi trú ẩn tồi tệ hơn nhiều.

Vân theo cha từ nhỏ, tính cô cũng không kén chọn.

- Công việc của Daddy tiến triển tới đâu rồi?

- Cũng có chút tiến triển. Ít ra cũng dò la được ở đây có kho báu để tìm kiếm.

- Dò la? Dò la thì lấy cơm đâu mà bỏ vào mồm? - Vân cầu nhàu. Từ nhỏ tới giờ hai cha con nói chuyện vô cùng thoải mái. - Tiền bán cái tượng vàng ở Inka thì cha đi đánh bạc mất hơn nửa, tiền máy bay rồi ăn uống, rồi rượu chè, giờ chỉ còn lại không quá 20 xu!

- Còn tiền chạy app của con nữa mà...

- Daddy đừng có mơ! Tiền đó là con tiết kiệm để dành cho tương lai!

- Haizzz.

Cha của Vân nay cũng đã 50 tuổi. Râu ria xồm xoàm không cạo. Gương mặt phong sương. Hơi thở thì đầy mùi rượu.

- Thôi thì mai tao lại đi mua vui cho thiên hạ để kiếm tiền vậy. Dăm ba cái đồng bạc thôi mà...

- Lại trò cũ hử?

- Vẫn trò cũ. Diễn Ảo thuật lấy tiền. Con có muốn...

- Kệ cha. Cha tự mà làm lấy. Con sẽ kiếm tiền theo cách của con. Con chán mấy cái trò biểu diễn lắm rồi.

Vân đứng dậy đun nước. Nay hai cha con lại ăn mì gói. Đời sống bọn họ vẫn luôn qua quýt như vậy.

- Nay con có mua xúc xích hử? - Cha cô chồm tới rất nhanh.

- Không đi làm thì đừng mơ mà ăn xúc xích! - Vân đưa tay vỗ bóp lên mặt ông ta. - Bảo sao Mama đuổi Daddy ra khỏi nhà! Đáng lắm! Vừa lười biếng vừa bê tha, lắm tật xấu, không được chút đức tính gì, không có tương lai!!

- Hức hức!! - Người đàn ông ngồi sụp xuống ôm mặt mếu máo.

- Lại trẻ con nữa! Trường Kinh Ngự có không ít cách để kiếm tiền. Chỉ là có biết cách tìm hiểu hay không mà thôi.

Nhưng trước hết, Vân cần một cái chức danh đáng tin một chút.

Cô nhìn thấy dòng thông báo. Câu lạc bộ Kinh doanh cần tuyển Phó Chủ tịch. Không yêu cầu kinh nghiệm. Chỉ cần có đam mê và tâm huyết. Nội dung công việc: Giữ cho câu lạc bộ khỏi bị giải thể.

Cái tuyển dụng kiểu quái gì thế này? Vân tự nhủ. Ở Đại Nam học sinh thờ ơ với kinh doanh đến mức Câu lạc bộ Kinh doanh duy nhất của trường còn sắp bị giải thể hay sao?

Vân là tín đồ của chủ nghĩa đồng tiền. Cô thờ phụng một vị thần duy nhất là Thần Tài. Kinh doanh chính là tôn giáo của cô. Cô nhất quyết không thể để tín ngưỡng của mình bị sỉ nhục như vậy.

Ngay chiều hôm đó, cô bước tới địa chỉ trong thông báo. Nhà 3E.

Khu nhà cũ kĩ, nhưng lại khá sạch sẽ, được quét dọn thường xuyên. Toàn bộ khu nhà này là thuộc về câu lạc bộ sao? Cũng quá oách đi.

Cô bước lên tầng 2, gõ cửa. Ai ngờ cánh cửa theo đó mà mở ra.

Trong căn phòng nhỏ, ngồi trên một cái ghế, đang thong dong đọc sách, là một cậu học sinh.

Vóc dáng gầy gầy, tóc bù xù, đeo kính, thái độ chăm chú không khác gì lúc Vân dùng điện thoại vậy. Cậu ta còn không hề phát giác ra Vân đã vào phòng.

Ngồi một mình trong phòng đọc sách như vậy, nghĩ thế nào cũng giống mấy đứa một sách tự kỉ.

Ở Cận Tây, mấy đứa nerd kiểu này là bị cho ra rìa khỏi phải thắc mắc.

- Hello? - Vân cất tiếng.

- Xin chào, Hồng Vân. Cậu đến ứng tuyển phải không?

Mình có gặp hần ta bao giờ chưa nhỉ? Vân chột dạ. Chưa hề. Sao hần biết tên mình vậy?

- Cậu nổi tiếng khắp trường như vậy kia mà. Ngồi đi. Tôi là Văn. Vương Thành Văn.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 402: Một Sách Và Phù Thủy

Vương Thành Văn là một “thực thể” gây shock khá nhiều đối với Nguyễn Hồng Vân, vì tên này mang lại cho cô những ấn tượng một trời một vực với ông bu của mình.

Hắn chăm chỉ, sạch sẽ, gọn gàng, cẩn thận. Mỗi sáng khi cô tới Câu lạc bộ, hắn đều đang quét dọn lau chùi. Sau đó, khi đi lên phòng họp, đã thấy tài liệu sách vở được sắp xếp gọn gàng đâu ra đấy.

Cả tòa nhà 3E chẳng biết từ khi nào đã có một gian bếp, và bữa ăn trưa đầu tiên ở Câu lạc bộ, Hồng Vân đã khóc.

Khóc vì lần đầu trong đời cô được ăn ngon như vậy.

- Mẹ tôi là bếp trưởng. - Hắn nói - Tôi nấu ăn từ nhỏ đã quen rồi.

Nhưng bù lại những đức tính đó, Vân lại cảm thấy tên này là một kẻ vô cùng nhàm chán, không chút thú vị gì.

Cả ngày hắn chỉ ngồi trong phòng đọc sách. Đọc từ cuốn này tới cuốn khác. Tới khi đọc xong, hắn lại tới thư viện mượn tiếp.

Hắn thờ ơ với bên ngoài. Hắn thờ ơ với cả Câu lạc bộ. Và hắn cũng chẳng có chút nào ý định kinh doanh cái gì.

- Chúng ta nên chiêu mộ thêm thành viên!

- Ừm.

- Chúng ta nên tổ chức nhiều hoạt động!

- Ừm.

- Chúng ta phải tìm cách kiếm thêm kinh phí cho Câu lạc bộ!

- Ừm.

...

Vương Thành Văn là như vậy. Hắn chẳng care một chút nào tới những chuyện bên ngoài. Hắn chỉ quan tâm tới mấy cuốn sách của hắn.

Một con mọt sách chính hiệu.

Đôi lúc Văn thắc mắc không biết vì sao tên này chẳng cần phải lên lớp học, và vì sao điểm số các môn thi của hắn cứ cao chót vót như vậy.

- Tôi học cấp tốc. - Hắn trả lời.

- Có cả thể loại học như vậy nữa à? Giá mà tôi biết sớm... Mà thôi, học trên lớp dễ dàng thu thập thông tin hơn.

- Cậu cần thông tin để làm gì? - Hắn lại hỏi.

- Để kiếm tiền! Thông tin chính là tiền bạc cơ mà!

- Những chuyện như vậy, có chuyên gia vẫn hơn. - Hắn lại nói.

- Cậu nghĩ tôi không phải là chuyên gia à? - Văn phùng má. Cái phùng má này như khiến hắn đỡ người ra một chút, nhưng rất nhanh hắn lại trở về cái vẻ mặt vô cảm như bình thường.

- Luôn có kẻ giỏi hơn ta mà. - Hắn nói.

- Vậy giới thiệu cho tôi kẻ đó đi. - Văn lên giọng thách thức.

Ngày ngày hôm sau, Vân được giới thiệu gặp gỡ Vinh Mũi Chó.

Quả nhiên là chuyên gia.

Vân tâm phục khẩu phục.

- Cậu sở hữu một nguồn tin khủng khiếp như vậy bấy lâu nay à?

Ngay khi trở về Câu lạc bộ, cô nói oang oang. Cái kẻ suốt ngày ngồi đọc sách như tự kỉ này càng ngày càng khiến cô bất ngờ.

- Thì sao? Ai chẳng có nhu cầu thông tin chứ? Cũng như cậu đọc internet suốt đó thôi.

- Ý tôi là, nếu đã có trong tay một lợi thế như vậy, tại sao cậu không nghĩ cách kiếm tiền?

- Kiếm tiền?

- Đúng thế. Thiếu gì cách để kiếm tiền chứ?

Hắn chỉ lắc đầu.

- Tôi không muốn kiếm tiền theo cách đó. Đồng tiền kiếm theo kiểu đó không ổn định chút nào.

- Arrgghhhhhh!!!!

Vân lớn lên ở Cận Tây, tư duy về đồng tiền cũng khác biệt với Viễn Đông. Người Viễn Đông không thích những cách kiếm tiền được chẳng hay chớ, họ thích ổn định. Đồng tiền kiếm được đều đều, dù ít một chút cũng được, và về già có lương hưu để sống. Người Cận Tây lại luôn tận dụng mọi cơ hội có được để kiếm thêm tiền, được đồng nào hay đồng nấy.

Đây là vấn đề mindset, vấn đề về tư duy, khó có thể một hai lời là xóa bỏ.

Không thể trông cậy vào “ông cụ” này được. Việc của hãn chỉ là ngồi một chỗ đọc sách mà thôi. Cái câu lạc bộ này cần Vân tự thân gánh vác.

Cũng may cho cô, Vinh Mũi Chó không phải kẻ an phận như Vương Thành Văn. Tên này cũng rất có máu kinh doanh.

Vinh Mũi Chó bị lưu ban mất 1 năm, năm nay vẫn học lớp 10 như Vân. Vinh có biệt tài tìm kiếm thông tin rất giỏi, nhưng đáng lưu ý hơn, là hãn có bản năng “đánh hơi” rất tốt.

Hãn có thể “ngửi” thấy một vấn đề quan trọng chỉ từ những cuộc nói chuyện bình thường.

Vân không nghĩ ở một ngôi trường nhỏ như thế này lại kiếm được một tài năng hiếm có như vậy.

- 3 năm trước Học viện Hải Dương là trùm ở Hải Thành. Nhưng nay bọn họ đã mất dần vị thế của mình rồi. Vương tộc càng ngày càng không muốn hậu thuẫn bọn họ nữa.

- Vì sao vậy? - Vân hỏi.

- Khó ai trả lời được tại sao, nhưng nhiều khả năng là vì những bí mật mà Hải Dương nắm giữ. Ngôi trường ấy được thành lập từ hơn ngàn năm rồi, những bí mật ẩn sâu trong đó cũng không ít.

Vân lẳng lặng lấy điện thoại ra note lại vài dòng. Học viện Hải Dương. Quả là một địa điểm béo bở.

- Giờ khi Hải Dương không còn được hậu thuẫn nữa, thì các học viện khác lại nổi lên tranh giành nhau vị thế độc tôn ở Hải Thành. Nhưng trường

ta thì không cần quan tâm tới cuộc đua trẻ con đó.

- Vì sao?

- Vì Sở trưởng Sở Giáo dục hiện nay là thầy Nguyễn Văn Khoái, từng là Viện trưởng trường ta. Thầy cũng ưu tiên cho trường rất rất nhiều. Mà, thầy Khoái lại rất thân với Vương Thành Văn đó.

- Cái gì???

Vân nháy dựng lên. Lại là Vương Thành Văn? Thăng mọt sách đó?

Càng ngày hăn càng khiến cô cảm thấy tò mò.

Những câu chuyện mà người ta kể về hăn, so với “hăn” hiện nay mà cô nhìn thấy, có gì đó không khớp nhau.

- Vân có nghe về Tứ Đại Thiên Vương rồi chứ?

- Có nghe qua.

- So với Tứ Đại Thiên Vương thế hệ trước, thì ngày nay toàn là một lũ mới nổi học đòi. Nhưng năm nay “tên đó” đã hết bị đình chỉ rồi, chỉ sợ hăn sẽ quay lại làm mưa làm gió khắp Hải Thành.

- Ai?

- Tứ Đại Thiên Vương cuối cùng á. Bạch Thế Thăng!

- Ghê gớm lắm sao?

- Nói sao nhỉ? Là một kẻ khiến người ta phải sợ. Nhưng không phải kiểu phục tùng như Cầm Dạ Nguyệt. Dưới thời Cầm Dạ Nguyệt thì biết điều là yên ổn. Bạch Thế Thăng là kẻ thích gây ra hỗn loạn. Người ta sợ hãi vì cái sự hỗn loạn mà hăn mang lại. Sống tử tế cũng không thể yên ổn.

- Vậy chẳng phải càng dễ cho chúng ta kiếm tiền sao? Người ta càng sợ hãi bao nhiêu, càng có nhiều nhu cầu bấy nhiêu.

- Vậy chúng ta...

- Làm dịch vụ. Bảo kê, trả thù, giúp đỡ, tìm kiếm..., ta nhận làm bất cứ thứ gì. Không chỉ là để kiếm được tiền, mà từ các nhiệm vụ nhỏ, ta càng dễ dàng thu thập thêm thông tin để làm các vụ lớn hơn, cứ như vậy mở dần quy mô.

Vân luôn có định hướng rõ ràng về chuyện này. Thông tin giống như một quả cầu tuyết, càng lăn càng to. Càng có nhiều thông tin, cô càng dễ dàng tìm ra được báu vật.

Đây là cuộc đua ngầm giữa Vân với cha. Cả hai cùng đua xem ai sẽ tìm ra thông tin về báu vật đầu tiên.

Không phải ngẫu nhiên mà họ đáp máy bay tới Hải Thành. Nơi đây đang chôn giấu một thứ báu vật lớn chưa từng có.

- Nhưng... làm như vậy... chẳng phải sẽ đắc tội với kha khá người sao? - Vinh Mũi Chó do dự.

- Đắc tội thì sao chứ? Cũng chỉ là một đám mới nổi học đòi thôi mà? - Vân không chút e dè.

- Anh... anh có nghe qua một số tin đồn về em... về hai cha con em...
- Vinh Mũi Chó ngập ngừng.

- Em nghĩ anh đủ thông minh để biết rằng đó chỉ là tin đồn. - Vân mỉm cười.

- Chuyện này anh sẽ không nói với ai đâu, nhưng tại sao... người ta lại gọi em là Phù Thủy Đỏ?

- Rồi anh sẽ biết thôi.

Vân lại mỉm cười.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 403: Shadow Runner

- Con về rồi đây.

Vân bước vào nhà. Mùi thức ăn ngọt ngào chui vào mũi. Và tất nhiên là cùng với mùi rượu.

Hôm nay ông bu lại rồi hơi đi mua đồ ăn về sao? Chắc hẳn là hôm nay ăn đậm lắm.

- Hôm nay tao ăn đậm lắm.

Quả nhiên.

- Daddy đánh bạc thắng à?

- Không. Nay show diễn của tao đông nghẹt khách. Ông chủ bo cho tao 5 hào.

- Và con đoán nhé, Daddy đánh bạc hết bố nó 3 hào?

- Ủa sao mà biết?

- Vì đồng food với wine này là vừa hết 2 hào luôn.

- Ờ đúng rồi đó.

- Đúng cái f*ck á! Cha học cách tiết kiệm cho con nhờ! 5 hào là có thể sống được cả tháng đó! Mà cha tiêu hết trong 1 ngày! Ít ra, nếu là con, đem 3 hào đi đầu tư chứng khoán, ít ra còn có thể kiếm lời...

- Mà thì biết chó gì! Rồi sẽ có ngày tao thắng bạc đem về cho mày tiền triệu luôn!

- Đến lúc cha thắng được tiền triệu thì đã bỏ vào đó tiền tử rồi!

- Ít ra thì đến lúc đó tao vẫn có tiền triệu mà tiêu! Hứ! - Ông ta xì môi.

- Hứ! - Vân cũng xì môi. Cô ngồi xuống bốc một miếng thịt quay lên ăn.

- Nè nè! To mồm như vậy mà cũng ngồi ăn được hả? Mày muốn tiết kiệm lắm cơ mà?

- Yên nào! Miếng thịt này tẩm ướp sao quen vậy nhỉ?

- Quen cái gì? Tao lên tận phố Công chức mua về cho mày đó. Con với chả cái!

- Hứ! - Vân lại xì môi.

- Hứ! - Ông bố cũng xì môi, tu một ngụm rượu.

Hai bố con cứ vừa ăn vừa hoành hợ nhau. Điều duy nhất họ cùng nghĩ trong đầu, là làm sao để tìm ra báu vật.

- Bọn Vulture (Kền kền) đã đánh hơi được chỗ này rồi. - Ông ta chột nói.

- Sao cha biết? - Vân vẫn đang nhồm nhoàm gặm miếng thịt gà.

- Tình cờ thấy một con đậu trên nóc nhà.

- Chúng nó có nhận ra Daddy không?

- Không. Mày nghĩ tao là ai chứ? Nhưng vẫn nên cẩn thận hơn.

- Chúng nó không dám manh động ở Học viện đâu. Đây vẫn là Đại Nam mà.

- Không chỉ bọn đó đâu. Những Guild khác cũng mò đến đây rồi. Đợt tranh Tỳ Bà Cầm, đều là các thế lực lớn ra mặt nên bọn đó không dám ho he. Nhưng lần này thì khác. Hỗn loạn hơn xưa rất nhiều. Chẳng ai biết hơi chết về tay ai.

- Tỳ Bà Cầm? Hồi 3 năm trước ấy hả? Bảo sao hồi đó Daddy bảo chị Takaki tới Đại Nam. Cũng là để thu thập thông tin cho cha chứ gì? Khôn phết nhờ?

- Chuyện! Tao là cha mà ỳ mà ị! Thế thu thập thông tin thế nào rồi?

- Con nghĩ phần nhiều là ở Hải Dương.

- Vậy hử? Còn tao thì lại nghĩ khác.

- Vậy cha nghĩ nó ở đâu?

- Hà hà hà, không nói.

- Đồ xấu tính. Bảo sao Mama đuổi cha ra khỏi nhà.

- Mày bớt làm tổn thương cha mà đi được không hử Vân? - Lão lại mếu máo.

- Đừng hòng! - Vân bĩu môi. Người ta vẫn nói, ranh giới giữa “thám hiểm” và “tội phạm” là vô cùng mong manh. Các Hội Thám Hiểm nổi tiếng hiện nay, với số lượng thành viên đông đảo, thì những hoạt động của bọn họ cũng gây khá nhiều tranh cãi và lên án.

Mặc cho dư luận, các Hội Thám Hiểm không hề đặt ra bất kì tôn chỉ nào để hạn chế những hành động của Hội viên. Sự tồn tại của họ luôn nằm đâu đó giữa “hợp pháp” và “phi pháp”. Vì nhiều lý do, tại nhiều quốc gia,

các Hội Thám Hiểm không được cấp phép hay công nhận, nhưng cũng không bị cấm.

Việc này dẫn tới những cách nhìn nhận khác nhau với một Nhà Thám Hiểm. Người ta có thể coi họ như lũ trộm mộ, phá khóa, phá hoại thiên nhiên, hủy hoại di sản, hoặc chỉ là những kẻ thích khám phá và giải đáp các bí ẩn cổ xưa. Nhiều người yêu thích những câu chuyện thám hiểm, nhiều người lại lên án chúng.

Vulture là một Hội như vậy. Chúng tập hợp một số lượng đông đảo đủ mọi loại người, từ những kẻ thích khai phá thiên nhiên, cho tới những tên trộm lành nghề, từ những kẻ săn trộm xuyên quốc gia, cho tới những chuyên gia khám phá bí mật.

Những chức danh Thám Hiểm chủ yếu được gọi bằng ngôn ngữ Cận Tây, và người ta vốn đã quen gọi như vậy.

Runner, là gọi chung những kẻ Thám Hiểm.

Hunter. Những kẻ đi săn.

Ranger. Những kẻ thám hiểm.

Raider. Những kẻ khai quật.

Shadow. Một cách gọi hoa mỹ đối với những tên trộm.

Ngoài ra, bởi vì tính chất của nghề Thám Hiểm, một Nhà Thám Hiểm có thể thực hiện nhiều loại công việc khác nhau tùy vào tình huống, họ có thể vừa là Hunter, Ranger, Raider, vừa là Shadow. Những người thông thạo cả 4 kỹ năng trên được gọi là Shadow Runner.

Shadow Runner là một danh hiệu vô cùng cao quý trong giới Thám Hiểm, mỗi một Runner đều nhận được trọng vọng rất cao và luôn được ưu

tiên tham gia những chuyến thám hiểm lớn.

Trên thế giới, các địa điểm Thám Hiểm đều được chia chung thành các cấp bậc từ D tới S. Thậm chí là S+. Tại Viễn Đông tồn tại một cách chia ít phổ biến hơn, ví dụ như Hạ Cấp, Trung Cấp, Thượng Cấp, Cao Cấp, Thần Cấp... Sau này, để cho thống nhất và ngắn gọn, mọi người dần đổi sang cách gọi từ D tới S. Tương ứng với đó, là bảng cấp của các Thám Hiểm Gia.

Địa điểm khai quật cấp D, thì cần Raider cấp D.

Địa điểm săn Hung thú cấp S, thì cần Hunter cấp S.

Kẻ có cấp bậc thấp hơn muốn đi ké cũng được, nhưng chết ráng chịu.

Các Shadow Runner luôn được mặc định là cấp S+, thậm chí còn cao hơn như vậy nữa. Dù sao, mỗi Runner đều là một Huyền thoại. Plea là một Hunting Ranger cấp A. Có nghĩa là hắn vừa là một Hunter vừa là một Ranger. Cấp độ A của hắn đã là thành tích rất đáng được trọng vọng trong Guild.

Đây không phải là lần đầu Plea tới Viễn Đông, nhưng lại là lần đầu tiên hắn tới Đại Nam.

Đối với hắn, Đại Nam thật là kì lạ.

Nó không cổ kính hắn như Bắc Hà, cũng không hiện đại hắn như Phú Sơn. Nó cứ nằm đâu đó giữa hai khái niệm trên, một bề mặt hiện đại và hào nhoáng được xây dựng trên cái nền cổ kính rêu phong.

Đối với một Runner, mảnh đất này vừa là một địa điểm lý thú để khám phá, vừa vô cùng bất tiện để tìm kiếm kho báu.

Chẳng ai biết thứ kho báu ấy sẽ nằm ở đâu? Trong một tòa nhà hiện đại với đủ mọi loại cạm bẫy công nghệ, hay dưới một lăng mộ với những câu đố cổ xưa? Thậm chí là cả 2 thứ đó kết hợp lại.

Tỳ Bà Cầm năm đó là một ví dụ điển hình. Che đậy bởi một Ấn Chú cổ đại trong một tòa kiến trúc hiện đại.

Dù sao thì Plea cũng không vội. Hắn được cấp cho khá nhiều Hội viên. Việc của bọn hắn là tiền đồn khảo sát. Dù cho bảo vật có xuất hiện ngay trước mũi, bọn họ cũng không cần hành động ngay.

Vì Vulture là lũ kèn kèn. Chúng chỉ ăn hôi, chứ không mở màn.

Một thủ hạ của hắn nhảy lên mái nhà, đứng sau lưng hắn.

- Lần này Holy Knights cũng tới.

Tên thủ hạ nói.

- Phát hiện bao nhiêu tên?

- 12 tên. Đều trú ngụ trong khách sạn hạng sang. Cũng không thèm giấu giếm luôn.

- Bọn đó vẫn ngạo mạn như vậy.

- Nghe cái tên là đã đủ ngạo mạn rồi.

Plea không phủ nhận. Đã là Hội Thám Hiểm, chủ yếu phải hành sự lén lút, lại đặt cái tên Holy Knights, kị sĩ thần thánh, đã đủ khoa trương.

Nhưng bọn chúng có đủ sức mạnh để khoa trương như vậy. Vương giả trong đám lén lút. Người ta gọi chúng như vậy.

- Âm Hành Hội của Viễn Đông cũng có mặt.

- Nezumi của Fusan cũng có vẻ hứng thú.

...

Sau đó là một loạt những tổ chức nhỏ hơn, và càng nhiều hơn nữa là những kẻ độc lai độc vãng.

- Lonely Boy có tới chứ?

- Lonely Boy? Ha ha. Chỉ trừ khi nào hắn ta lấy sạch đồng bảo vật ấy đi, chúng ta mới nhận ra là hắn có tới! Mà em không nghĩ là một Shadow Runner sẽ để tâm tới vụ lần này. Chưa đủ hấp dẫn bọn họ.

- Ai biết được, Shadow Runner vốn là một lũ không thể dùng logic thông thường để phán đoán.

- Brother Plea!

Chợt một tên thủ hạ khác xuất hiện.

- Vừa phát hiện, Red Witch cũng ở đây...

- Red Witch? Vậy đi cùng với nó, chẳng phải là...

- Black Cock? Hắc Kê?!

Plea lại quay sang nói với tên vừa rồi.

- Tao đã nói rồi, Shadow Runner là lũ không thể dùng logic mà lý giải được.

=====

Sang một quyển mới, phải làm cho độc giả thấy được đây là quyển mới, chứ không phải là quyển cũ.

Quyển 1 chủ yếu nói về chuyện trên Viễn Đông, nên toàn sử dụng Hán Việt, nghe như chuyện Tiên hiệp Tàu. Nhưng đây là truyện Việt, không phải tiên hiệp Tàu.

Lúc nói tới Vrahta, lại là ngôn ngữ gần với Sanskrit. Lúc nói về các dân tộc thiểu số, lại là tiếng Môn Khmer hoặc tiếng Nam Á khác.

Nói tới Phú Sơn, thì là tiếng Nhật.

Quyển 2 lại nói tới Cận Tây, nên dùng tiếng Anh.

Chúng ta là người Việt, chúng ta học mọi thứ tiếng chúng ta có thể học:/.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 404: Sau 3 Năm

Vũ Hải Long đã chết trong sự hỗn loạn ở Tòa án 3 năm trước.

Băng Hải Long cũng từ đó mà suy thoái.

Không còn thuốc phiện để buôn, không còn đàn em để sai bảo, không còn đầu lĩnh để chỉ huy.

Tới khi Vũ Hải Hùng từ trại cai nghiện bước ra, những gì còn lại trước mắt hắn chỉ là những tàn tích còn sót lại.

Trong số những thứ còn sót lại ấy, có Phùng Huyết Linh, bố thẳng Cường.

Cùng nhau, bọn họ gây dựng lại Hải Long.

Nhưng chỉ trong 2 năm trời, không thể nào mang Hải Long trở lại thời kì huy hoàng như xưa. Dù là một góc của dĩ vãng cũng chưa bằng.

Nhưng ít ra Hải Long vẫn còn tồn tại, ngay cả trong thời đại hỗn loạn hiện nay, Hải Long vẫn trụ vững. Ít ra là vậy.

Vũ Hải Hùng không còn là kẻ xốc nổi như xưa nữa. Hắn đã trải qua đủ nhiều. Đủ nhiều để biết nên làm gì. Và tránh làm những gì.

Tuy vậy, trong thời đại này, thật khó để biết nên làm gì, và không nên làm gì. Thế giới ngầm bây giờ truyền tai nhau câu nói quen thuộc này.

“Địa Long tới rồi!”

3 năm trước, cảnh Địa Long Nữ Chúa lặn một quả cầu máu tàn sát toàn bộ 100 ngàn Hắc Y ngay dưới cổng ngầm, để lại một mê cung đỏ lòm là máu, đã khắc rất sâu vào tâm trí của những kẻ sống dưới lòng đất. Cũng khắc sâu vào trong lòng thế giới ngầm.

Ngày nay, Địa Long tới rồi, là để ám chỉ một cơn chấn động đang tới, sẽ rung chuyển mọi thứ, nhấn chìm mọi thứ.

Thời đại hiện giờ chính là như vậy, như vừa trải qua một cơn địa chấn khủng khiếp, các thế lực lớn đã vững nền móng xuống mặt đất, giờ đều đang lung lay.

Ai cũng biết cổng ngầm là nền móng của toàn bộ thế giới ngầm Đại Nam.

Hắc Y Hội đã thống trị cổng ngầm suốt 200 năm. Giờ đây chúng không còn nữa, phải có một kẻ đứng lên làm bá chủ.

Ai cũng có cơ hội như ai, vì vậy ai cũng muốn vùng dậy.

Chớ kể, giờ bất kì kẻ nào trong thế giới ngầm đều tự nhận mình là học trò của Phạm Viết Phương. Ai cũng muốn được thừa nhận là học trò đích thực của lão.

Ai cũng đang chờ đợi. Chờ tới cái ngày Thầy của những người Thầy đưa ra một lời kêu gọi, bọn họ sẵn sàng làm tất cả để đáp lại lời kêu gọi ấy. Đối với Vũ Hải Hùng, việc Vương tộc tận diệt Hắc Y Hội và giết chết Trần Phùng thật sự là vô cùng ngu xuẩn. Hẳn biết tôn chỉ của Vương tộc 3000 năm qua là không bao giờ vị tha với kẻ phản bội, nhưng chỉ vì vậy mà giết đi một con bài vô cùng hữu ích như Hắc Y Hội sao?

Hắc Y Hội không chỉ là 100 ngàn binh lính với chiến lực cường đại, chúng còn là kẻ thống trị cổng ngầm. Loại bỏ Hắc Y Hội, là Vương tộc tự buông bỏ 2 lợi thế ấy.

Vũ Hải Hùng không lý giải nổi hành động của Vương Vũ Hoành. Hắn biết Nam Đế không phải kẻ ngu xuẩn.

Điều duy nhất hắn nắm được, là Trần Phùng là một kẻ trung thành với cổ chủ tới mức cuồng dại. Nếu có được lòng trung thành của hắn, hắn sẽ phụng sự người tới hơi thở cuối cùng. Nhưng tiếc thay, hắn chưa bao giờ thừa nhận Vương Vũ Hoành là vị vua chính đáng.

Điều này dẫn tới một nghi vấn, liệu còn kẻ nào xứng đáng để bước lên ngôi vua hơn Vương Vũ Hoành?

Vũ Hải Hùng có thể cân nhắc được nhiều chuyện hơn đa số mọi người. Hắn biết bản thân mình chưa ở vào vị thế cần lo lắng về những chuyện trên trời ấy, nhưng hắn không ngăn nổi bản thân tò mò.

Hắn đã tìm kiếm gia phả của Vương tộc, để xem có một người họ hàng nào của Vương Vũ Hoành xứng đáng được ngồi vào ngai vàng hơn hắn hay không.

Không có.

Ít nhất là trong 20 thế hệ nay, Vương tộc đều truyền ngôi cho con trưởng, hoặc trong trường hợp bất khả kháng khi con trưởng đã chết, mới truyền ngôi cho con thứ.

Còn lý do của những cái chết đó, thì không ai đi thắc mắc làm gì.

Chuyện này hắn cũng chỉ tò mò đôi chút vậy thôi, chứ tìm kiếm qua loa như vậy cũng không có mấy hi vọng. Hôm nay hắn có khách.

Là Vinh Mũi Chó.

Một năm không gặp, tới khi gặp lại Vinh Mũi Chó cũng không còn là thủ hạ dễ bảo khi xưa nữa. Giờ hắn đã là một kẻ khá có tiếng tăm ở Kinh

Ngư, thậm chí là ở Hải Thành.

Vinh Mũi Chó giờ đã là một Cây Thông Tấn. Cây Thông Tấn là một kẻ trung chuyển thông tin, hầu hết mọi thông tin đều qua tai hắn. Mà thời đại này, thông tin là sức mạnh.

Nhưng Vinh Mũi Chó đối với Vũ Hải Hùng, vẫn thân thiện như một bằng hữu. Chính điều này đã giúp ích rất lớn cho công cuộc xây dựng lại Hải Long của hắn.

- Đến rồi sao?

- Đến rồi.

Hai người chào hỏi qua loa như vậy, rồi ngồi đối diện nhau. Vũ Hải Hùng đích thân đi pha cà phê. Hắn không còn người hầu kẻ hạ như xưa nữa.

Vinh Mũi Chó bị nghiện cà phê. Hắn hí hửng ngồi chờ Vũ Hải Hùng pha cà phê, vừa cầm điện thoại buôn chuyện.

- Đáng lẽ mày nên trở thành Tứ Đại Thiên Vương. - Vũ Hải Hùng chột mồm - Đạo gần đây chỗ nào cũng có Thiên Vương mọc lên. Đúng là thời đại Trăm nhà đua tiếng.

- Tao không có hứng thú lắm - Vinh Mũi Chó kém Vũ Hải Hùng 1 tuổi, xưa kia lại là đàn em, nhưng giờ đây hắn đã có thể nói chuyện ngang hàng, nếu không muốn nói là hơn - Mày có muốn không?

- Tao? - Vũ Hải Hùng nhếch mép cười. Nước sôi đang rót tạch tạch vào cốc - Với sức của Hải Long bây giờ, không bị bóp nát đã là may.

Vũ Hải Hùng mất 1 năm trong Trại Cai nghiện, nên giờ hắn mới cố học nốt lớp 12. Hắn vẫn là học sinh trường Kinh Ngư.

Mà làm học sinh trường Kinh Ngự cũng không đến nổi tệ. Ngày nay anh hùng đều xuất thiếu niên, những kẻ đe dọa trực tiếp tới cái ghế ông trùm Hải Thành, lại không còn là các bang phái lớn nữa, mà đều là những tên Thiên tài từ các Học viện.

Thời thế tạo anh hùng. Thời loạn lạc thì tạo ra cả một đồng thiên tài.

Phân tích kĩ càng ra, thì đây là hệ quả tất yếu từ câu chuyện 3 năm trước.

Cống ngằm không ai thống trị. Thánh Nữ gây náo loạn ở phía Tây. Phạm Viết Phương sắp sửa mở một cuộc chơi lớn.

Điều này dẫn tới điều gì? Là từ 3 năm trước, đám học sinh trong Học viện vốn luôn được bao bọc và che chở, nay có nhiều cơ hội tiếp xúc với thực chiến giang hồ nhiều hơn. Đầu quân vào các thế lực đã trở thành xu thế hot.

Dù chưa tới mức phải xông pha chiến trường xương máu, nhưng việc các Học viện tổ chức xô xát ẩu đả và đánh nhau quy mô lớn đã không còn gì xa lạ.

Thực chiến nhiều, thì chiến lực tăng cao. Các thiên tài cũng vì thế mà có cơ hội thức tỉnh. Tính cạnh tranh chốn học đường ngày càng khốc liệt.

Suốt 3 năm đó, lại chỉ có một kẻ im hơi lặng tiếng, đó là Vương Thành Văn.

Mặc kệ giai thoại gì thì giai thoại, sau 3 năm, chẳng còn Thiên tài nào đất Hải Thành coi Vương Thành Văn ra cái thá gì.- Bạch Thế Thăng sắp chính thức quay về Kinh Ngự. Hắn muốn nhân đây tổ chức một buổi họp mặt.

- Mời những ai?

- Tất cả những Thiên Vương tự xưng ở Hải Thành, và bất kì kẻ nào có liên quan.

- Vậy là tao cũng phải đi rồi.

Vũ Hải Hùng nhấp một ngụm cà phê, còn Vinh Mũi Chó thì ngửa cổ tu ừng ực. Hai ngụm là hết sạch cốc cà phê không còn một giọt.

- Thăng Bạch Thế Thăng cứ như sinh ra để trở thành học trò của thầy Phương vậy nhỉ? - Vũ Hải Hùng nhận xét.

- Tao nghĩ mày còn phù hợp hơn. - Vinh Mũi Chó đáp lời - Chỉ là mày chưa bung hết mình ra mà thôi.

- Tao? - Vũ Hải Hùng nhếch mép cười cay đắng. Vết bóng trên mặt hằn co lại - Sau những chuyện như vậy, tao còn có tham vọng gì nữa?

Hắn lại nhấp một ngụm cà phê.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 405: Phép Thuật

Tao không nghĩ mày thật sự cam lòng như vậy đâu.

Vinh Mũi Chó nói.

- Ý mày là sao?

- Cơ nghiệp bố mày để lại, tao biết mày không muốn để mất. Thời đại cá lớn nuốt cá bé thế này, không vươn lên thì rồi cũng sẽ bị nuốt mất. Tao chỉ nghĩ là mày chưa đủ sẵn sàng để quay trở lại mà thôi.

- Thú thực với mày, giờ tao cũng không biết nên làm sao. - Vũ Hải Hùng trả lời - Vô Cực có Tiểu Diện, Duyên Hải có Chó Điên, Phong Ba có Thái Sơn, ngoại thành có bọn Chân Nhỏ, ở Kinh Ngự lại có Bạch Thế Thăng. Hải Long bây giờ không có cả nhân lực lẫn cao thủ lẫn vốn liếng, tao đang tính tới bước đường cùng là cúi đầu trước Bạch Thế Thăng...

- Hiện giờ mày chưa có gì trong tay, không có nghĩa là mày không thể.

- Ý mày là...

- Bắt đầu từ những chuyện nhỏ nhất, dần dần lớn mạnh.

- Nhưng... Chẳng lẽ tao...

- Mày nên tới dùng một bữa cơm. Vân lớn lên ở Cận Tây. Người Cận Tây có tâm trạng rất tùy thuộc vào thời tiết. Phấn khởi khi nắng lên, và buồn chán khi mưa xuống.

Hôm nay là một ngày mưa, như một điều tất yếu vào cuối hạ ở Đại Nam.

Không gì chán hơn là một ngày mưa. Vân sẽ phải ở lì trong phòng Câu lạc bộ.

Cô vốn là một người hiếu động, ngồi mãi một chỗ làm cô chồn chân.

Càng chán hơn khi chếch một cái bàn, là một con Mọt sách cứ chăm chăm đọc sách.

Xoạt, xoạt.

Thình thoảng lại là tiếng hắt gió sách, cùng tiếng mưa rơi lộp bộp.

Vân cũng chúí mắt vào điện thoại. Tiếng ngón tay cô thoăn thoắt bấm bàn phím.

Lách cách! Lách cách!

Xoạt, xoạt.

Cả 2 cứ như vậy ai làm việc nấy, kẻ đọc sách người bấm điện thoại.

- Cậu lúc nào cũng dùng điện thoại làm gì vậy?

Bất chợt hắt ngang đầu lên hỏi, hai ngón tay giơ lên đẩy gọng kính.

- Cậu cũng quan tâm sao? - Vân giật mình.

- Tôi không được quyền hỏi sao?

- Không phải. Tôi cứ nghĩ cậu thờ ơ với mọi sự lắm.

- Thờ ơ? - Văn lắc đầu - Nhầm rồi. Tôi là người cực kì tò mò.

- Tôi lại không thấy như vậy. Cậu chẳng bao giờ quan tâm gì tới mọi chuyện xảy ra bên ngoài.

- Vậy tại sao khi lần đầu cậu tới đây, tôi đã biết cậu là ai?

Vân cũng sững sờ giây lát.

- Là Vinh Mũi Chó à?

- Đúng thế. Chủ yếu thông tin bên ngoài là Vinh Mũi Chó kể cho tôi. Nghe nói cậu đang chuẩn bị làm ăn với anh ta?

- Đúng vậy.

- Phí thông tin chắc cũng cao?

- 10%.

- Ha ha. 10% là quá rẻ rồi. Bình thường anh ta sẽ lấy từ 20 - 30%.

- Vậy tại sao anh ấy lại lấy rẻ tôi như vậy?

- Vì anh ta thấy có thể làm ăn lâu dài với cậu.

- Vậy còn cậu thì sao? Anh ta lấy phí của cậu như thế nào?

- Miễn phí.

- Thật không?

- Thật.

- Vì sao?

- Vì anh ta cũng sẽ thu được lợi nếu chia sẻ thông tin cho tôi.

Được lợi? Vân chăm chú nhìn con người trước mặt mình. Trao đổi thông tin với hần sẽ mang lại lợi lộc gì? Cô càng ngày càng cảm thấy tên này khó hiểu. Cũng chẳng biết hần nói thật hay giỡn.

- Cậu vẫn chưa trả lời tôi, cậu dùng điện thoại làm gì vậy?

- Vậy cậu thử nói cho tôi biết, cậu đang đọc quyển sách gì vậy?

- À, - Văn giở quyển sách lên cho Vân xem - Giải nghĩa Điển tích Văn học cổ điển thế giới.

- Cái gì? - Vân nhú mào - Cậu suốt ngày ngồi đọc mấy quyển sách như vậy?

- Cũng không hẳn. Đọc hết quyển này tôi sẽ đi mượn quyển khác.

- Điểm thi của cậu cao nhất trường rồi, tại sao cậu còn đọc sách suốt ngày như vậy?

- Điểm mấy môn Tự nhiên là cao thôi, các môn Xã hội điểm tôi vẫn kém lắm. Mà chẳng phải điểm của cậu cũng cao ngang tôi còn gì?

- Ý cậu là gì?

- Là cậu và tôi cũng là người bình thường mà thôi. Là người bình thường thì tất nhiên là phải tiếp tục học rồi.

Điểm tuyệt đối tất cả các môn Tự nhiên, còn nói là người bình thường? Đây là khiêm tốn hay là nói đùa vậy? Vân không biết nữa.

- Dù sao, tôi cũng không thích mấy quyển sách khô khan đó. Tôi làm những thứ thú vị hơn rất nhiều.

- Vậy sao?

- Đây này. - Vân chìa điện thoại cho hắn xem - Tôi thiết kế và lập trình giao diện App.

- App tức là gì?

- Là ứng dụng. Ứng dụng trên điện thoại và các dụng cụ điện tử khác. Mỗi app sẽ có một chức năng riêng. Đây là app bản đồ, chứa rất nhiều thông tin cần thiết về các vùng đất khác nhau. Đây là app thư viện, cậu có thể tải bất cứ quyển sách nào về máy.

- Bất cứ quyển sách nào? Vậy nó như Đại Thư viện hay sao?

- Không phải. Điên à? Tất nhiên là không phải rồi. Không phải là tất cả quyển sách trên đời, chỉ là đủ nhiều để cậu đọc cả đời không hết mà thôi.

- Ừm. - Văn nhếch mép.

- Cái mặt đó là sao hả? - Vân bĩu môi - Còn nhiều loại ứng dụng lắm. Tiện ích và gọn gàng hơn nhiều đồng sách cũ rích của cậu...

- Đây là ứng dụng gì? - Văn giơ ngón tay chỉ vào một biểu tượng màu đỏ.

- Cái tay! Cái tay! Lỡ ngớ xóa mất của tôi bây giờ!! - Vân giẫy nảy lên rút điện thoại về. Rồi cô lại chìa điện thoại ra với vẻ mặt hưng phấn - Đây chính là thành tựu đáng tự hào nhất của đời tôi đó, cũng là ứng dụng quan trọng nhất đối với tôi!

Văn đưa mắt đọc tên của ứng dụng.

Red Magik.

Phép thuật Đỏ.

Là cái gì nhỉ?

- Cậu biết Phép thuật là gì rồi chứ hử Một sách?

- Là cách điều phối và tổ hợp Khí lực trong cơ thể, tạo nên các dạng năng lượng khác nhau.

- Ví dụ ở Đại Nam người ta dùng cách gì để tổ hợp Khí lực và biến thành năng lượng?

- Trộn Pháp. Chú Thuật. Tự Nhiên Thuật. Giả Kim Thuật. Và một số môn học khác.

- Ở Cận Tây cũng gần tương tự như vậy thôi. Các loại Trộn Pháp hay Thần Chú đều là cách để tổ hợp lại Khí lực trong cơ thể tuân theo một quy tắc nào đó. Về lý thuyết thì các cách tổ hợp là vô hạn, nên số lượng Phép thuật cũng là vô hạn. Nhưng sau quá trình dài phát triển, người ta đã quy chúng về các Phép thuật cơ bản nhất, hữu dụng nhất, và tiết kiệm khí lực nhất.

- Ví dụ như Hỏa Cầu, Băng Tiễn, Phong Thương?

- Không hổ danh là Một sách - Vân mỉm cười gật gù - Nói gì thì nói, để tạo ra được Phép thuật, dù đơn giản tới mấy đi nữa, cũng cần có thời gian để tổ hợp Khí lực. Ví dụ như thời gian vẽ Trộn Pháp, đọc Chú Thuật, hoặc kích hoạt Trộn Pháp. Các Pháp sư dù có luyện tập để nâng cao tốc độ ra phép tới đâu đi nữa, chung quy đều có một độ trễ nhất định.

- Mà điều này là điểm yếu không bao giờ khắc phục được, trong khi Phép thuật chỉ có thể phát huy được sức mạnh khủng khiếp nhất nếu có tiết tấu nhanh và khó đoán? - Văn tiếp lời.

- Đúng vậy. Chỉ các Pháp Sư bậc thầy đã bỏ ra nhiều năm tháng luyện tập mới có thể tăng tốc độ đọc phép đủ để đáp ứng điều kiện trên. Ngoài ra, còn có những người kết hợp Thể Thuật với các Phép Thuật cấp độ thấp để tạo nên một dòng Pháp Sư riêng, Battle Mage, Pháp Sư Chiến Đấu. Nói

chung cái gì cũng có giá của nó cả, bản thân Phép thuật cũng đã quá bá đạo rồi, kể cả khi tốc độ thi triển chậm đi nữa.

- Đồng ý. - Văn gật gù.

Một ngọn lửa do Pháp Sư tạo ra đã đủ để thiêu cháy một con người, nếu kẻ đó không có biện pháp kháng cự. Phép thuật càng mạnh đòi hỏi biện pháp kháng cự phải càng tốt. Kể cả như vậy, việc phòng ngự cũng khiến đối thủ tiêu hao đi Khí lực. Nói chung, dùng Phép thuật đã là một cuộc đi buôn chỉ lời không lỗ, chưa kể tới độ biến ảo và khó đoán của nó.

Nhưng, cũng chính vì sự biến ảo và khó đoán, trở thành Pháp sư lại đòi hỏi vô cùng khó khăn và mang tính may rủi rất nhiều. Tiềm năng thể chất, khả năng tư duy, và sự chăm chỉ luyện tập, cả 3 yếu tố ấy không được thiếu bất kì yếu tố nào. Kể cả khi đạt đủ các yêu cầu trên, việc một Pháp sư bị một Võ sĩ đè ra đánh vẫn là chuyện dễ như ăn cháo. Mà làm Võ sĩ thì chẳng cần đòi hỏi nhiều như việc trở thành một Pháp sư.

Người ta vẫn nói, đối với Pháp sư, giới hạn sức mạnh duy nhất chính là khả năng tư duy của mi.

Nói cách khác, sức mạnh của một Pháp sư không phụ thuộc vào độ mạnh yếu của Phép thuật, mà vào cách Pháp sư sử dụng Phép thuật như thế nào.

Lý thuyết thì là như vậy. Trước tới giờ Văn cũng chưa hề gặp qua một Pháp sư nào. Phần vì trình độ học đường chẳng có nổi một Pháp sư, phần vì ở Đại Nam và Bắc Hà, người ta không sử dụng định nghĩa như vậy. Trận Pháp Gia, Chú Thuật Sư, Tự Nhiên Sư, Giả Kim Thuật Sư, Tâm Linh Sư vừa là Pháp sư, lại không hẳn là Pháp sư theo đúng định nghĩa của Cận Tây.

Pháp sư trong định nghĩa của người Cận Tây, Wizard hoặc Witch, là một khái niệm rộng lớn bao quát hơn rất nhiều.

- Nói sơ qua như vậy. Còn app Red Magik của tôi, do chính tôi lập trình, nó sẽ lưu trữ sẵn các mô thức sử dụng Phép thuật và giúp tôi kích hoạt nó. Cũng giống như một túi những Trận Pháp vẽ sẵn vậy, và sử dụng nhanh gọn hơn rất nhiều.

- Chỉ một cái điện thoại, có thể giúp cậu làm phép sao? - Văn thắc mắc.

- Nhìn đây.

Nói đoạn, Vân lấy từ trong túi áo ra một cuộn dây trắng, một đầu là giắc cắm, đầu còn lại chia làm 4 nhánh, 2 nhánh là 2 cái tai nghe, 2 nhánh còn lại là 2 chiếc nhẫn.

Vân đeo nhẫn lên 2 ngón tay trỏ và áp út của bàn tay phải, 1 chiếc tai nghe lên tai mình, 1 cái còn lại lên tai Văn. Tay trái cô cầm chiếc điện thoại.

- Dùng ngón tay để chọn Phép thuật rất là bất tiện, nên tôi đã tạo ra 1 trí tuệ nhân tạo để nhận diện giọng nói. Xin chào Red Witch!

Từ trong tai nghe, một giọng nói đáp lại.

“Xin chào Hồng Vân. Hôm nay có mưa rào. Tâm trạng của bạn có 24% hưng phấn và 76% chán nản. Mức năng lượng dao động ở 78 nghìn đơn vị. Lượng mỡ trong cơ thể...”

Phụt!

- Đoạn đó thì cậu không cần phải nghe! - Vân đỏ mặt lườm Văn một cái.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 406: Ở Lại Dừng Cơm

Tôi có cảm giác hôm nay chúng ta sẽ có khách... - Văn đưa mắt nhìn ra cửa sổ, chợt nói.

- Khách? Mưa gió thế này ai mà tới chứ? - Vân nghi hoặc.

Cốc! Cốc!

Đúng lúc ấy, tiếng gõ cửa vang lên. Sau đó, cánh cửa mở ra.

Một thanh niên cao gầy, bị bóng nửa bên mặt bước vào.

- Chào anh Hải Hùng. - Văn cất tiếng.

- Chào. - Vũ Hải Hùng chỉ đáp lại một cách hời hợt. Hắn bước tới, kéo một cái ghế, ngồi xuống.

- Anh uống trà chứ? Bọn em vẫn còn mấy gói trà...

- Không cần đâu. Nói chuyện nhanh gọn mà thôi.

Vân cảm thấy người khách này tới tìm Vương Thành Văn, cô cũng biết ý mà đứng dậy. Cô không quen biết Vũ Hải Hùng, cũng không nên nghe chuyện giữa hai người bọn họ.

- Cậu cứ ngồi đi. - Bỗng Văn nói với cô - Cậu mới là người anh ấy cần gặp.

- Con nhỏ này? - Vũ Hải Hùng nghiêng đầu nhìn Vân, vẻ mặt nghi hoặc.

Vân đón nhận ánh mắt hoài nghi ấy, cũng chỉ vênh mặt nhìn lại. Cô bình sinh ghét nhất kẻ nào coi thường phụ nữ.

- Cậu ấy mới là người đề xuất chuyện lập Guild. Em chỉ là người phê duyệt mà thôi.

- Lập Guild? - Vân cũng ngạc nhiên - Tôi có nói à?

- Cậu bàn với Vinh Mũi Chó còn gì. Này nhé, anh Hùng đây có sẵn một số đàn em và một số cơ sở hạ tầng, nói chung là một mạng lưới vừa đủ để hoạt động. Bọn họ sẽ đứng ra nhận lãnh nhiệm vụ. Vinh Mũi Chó sẽ phụ trách tìm kiếm thông tin. - Văn từ tốn giải thích.

- Vậy con nhỏ đó sẽ làm gì? - Vũ Hải Hùng tiếp tục nghi hoặc.

- Làm bộ mặt đại diện cho cả Guild. - Văn cười.

Rầm!!!

Vũ Hải Hùng đập cái bàn một cái, ùng ùng đứng dậy.

- Này nhé, Vương Thành Văn! Nể mặt mày lắm tao mới tới đây! Cũng là nể mặt Trần Phương Linh năm đó. Nếu mày rảnh hơi đùa cợt những chuyện vớ vẩn như vậy, tao cũng xin lỗi. Hải Long chưa tới mức phải làm trò hề cho thiên hạ!

Nói rồi, hất lườm Vân một cái, ùng ùng bỏ đi.

- Ở lại dùng cơm đã chứ? - Văn còn gọi với theo.

Vũ Hải Hùng đã đóng cửa cái rầm.- Câu cuối cùng, là cậu cố tình trêu người người ta à?

Vân hỏi.

- Trêu gì chứ? Khách tới là phải mời họ dùng cơm, đó là phép lịch sự mà? - Văn bình thản đáp lại.

- Vậy tại sao cậu lại gọi anh ta tới đây?

- Để giúp cậu lập Guild chứ sao? Cậu nói là muốn kiếm tiền mà? Lập Guild và nhận yêu cầu chính là cách tốt nhất hiện nay để khởi nghiệp.

- Tại sao cậu lại quan tâm giúp đỡ tôi tới vậy? - Vân tỏ vẻ nghi ngờ. Xưa nay chẳng ai sẵn lòng giúp đỡ ai mà không có mục đích cả.

- Vì cậu là Hội phó của Câu lạc bộ. Lập Guild cũng là ý tưởng hoạt động do cậu đề xuất, nên tôi thấy mình cần có trách nhiệm.

- Vậy thôi sao?

- Vậy thôi.

- Vậy tôi chống mắt lên nhìn xem cậu có trách nhiệm kiểu gì.

Vương Thành Văn là một kẻ quái dị và khó hiểu. Vân thầm nghĩ. Nhưng cô không tin một kẻ suốt ngày cắm đầu trong phòng để đọc sách lại có thể giúp đỡ cô được gì. Lập Guild đúng là một ý tưởng không tệ. Mô hình Guild còn khá mới mẻ tại Hải Thành, nơi người ta vốn quen thần phục các băng đảng lớn và biết điều để sống.

Ngày nay biết điều vốn không còn an ổn nữa.

Thập Tứ là một tay lang bạt kiếm sống từ Bắc Hà qua Đại Nam. Làm đủ mọi nghề, có lúc thăng cũng có lúc trầm. Mãi võ kiếm tiền, bẻ chân gà bán thuốc liên xương, làm nghề bói tướng, rồi lang thang hát rong khắp các đường phố tại Đại Nam, rốt cuộc về tới Hải Thành mở ra một gánh xiếc mua vui kiếm tiền.

Gánh xiếc Thập Tứ thuê tạm một rạp hát nhỏ mỗi tuần một lần, bán vé lúc đủ lúc thiếu, cũng có chút khách quen cuối tuần tới xem, đời sống cả đoàn xiếc cũng tạm bợ đủ ăn.

Cho tới khi Thập Tứ tuyển được một Ảo thuật gia vô danh.

Nguyễn Bạch.

Chả biết quê quán ở đâu, chỉ biết hắn có đôi tay rất điêu luyện, gương mặt phong trần, với làn râu quai nón và điệu cười rất chi là gợi tình, mê hoặc không biết bao nhiêu chị em. Hắn nốc rượu suốt ngày, nhưng không vì thế mà đôi tay hắn run rẩy, cũng như không vì thế mà mấy màn pha trò của hắn nhạt đi.

Nguyễn Bạch rất được lòng khán giả, dù mấy trò ảo thuật hắn diễn đã cũ rích. Mở màn mỗi tiết mục, hắn lại bịa ra một câu chuyện li kì để kể, lúc thì kể về bản thân, lúc thì kể về một ai đó, dẫn dắt một hồi mới tới tiết mục, rồi khi tâm trạng khán giả đã bị đẩy lên một trạng thái kích thích cao độ, lão mới kết thúc trò ảo thuật trong sự vỡ òa của đám đông.

“Ảo thuật gia giỏi không phải nhờ những mảnh khốe cao siêu, mà nhờ cách anh ta sử dụng mảnh khốe ấy.”

Thập Tứ không nhớ đã nghe ở đâu câu nói này. Có lẽ là từ một Ảo thuật gia bậc thầy nào đó bên Cận Tây Đại lục.

Dù sao, cũng nhờ Nguyễn Bạch mà gánh xiếc Thập Tứ ăn nên làm ra mấy ngày nay. Vé bán hết sạch, khán giả thì phấn khích, đến cả chủ rạp hát cũng phải niềm nở với Thập Tứ.

Ấy thế rồi cái gì đến cũng phải đến.

Bất cứ nơi nào ăn nên làm ra, đều sẽ phải chịu cảnh ngộ này: Bảo kê.

Thái Sơn của Học viện Phong Ba. Lớp 12. To như một con khỉ đột. Nghe đồn năm lớp 10 hắn từng tát một phát gãy cổ đàn anh trong trường, mà nạn nhân của nó cũng không phải loại vô danh tiểu tốt. Sau đó, khi Phong Ba xổng chuồng mất một con Đại Cầu cấp độ 9 to như một con gấu, cũng là Thái Sơn xuất hiện giơ hai bàn tay bóp nát đầu con chó.

Chỉ bằng thuần túy về sức mạnh, Thái Sơn đã khiến bất cứ kẻ nào ở Hải Thành phải ngao ngán, dù có là học sinh hay xã hội đen.

Học viện Phong Ba cũng nhờ nó mà càng ngày càng trở nên càn quấy. Học sinh đua nhau về dưới trường thẳng cốt đột này, kéo nhau đi đàn áp cả một góc thành phố.

Lần này, chúng đi thu tiền bảo kê gánh xiếc Thập Tứ.

- Các đại ca, bọn em cũng chỉ là người lao động hai tay vầy lỗ miệng, các đại ca có gì bình tĩnh rồi mình cùng thương lượng.

Thập Tứ năm nay đã ngoại ngũ tuần, nhưng xưng hô với bọn oắt con tuổi học trò mà vẫn khúm núm khép nép.

- Đéo có gì mà thương lượng! Chúng mày kinh doanh ở địa bàn của tao, mỗi ngày nộp tao 20 xu!

- Đại ca! Đại ca tính toán gì cũng phải để cho bọn em một đường sống. Cả ngày nay cả đoàn mới kiếm được có 1 hào, phục trang đạo cụ, tiền thuê rạp hát, rồi phải trả lương cho 20 người...

- Mày thích lái nhái nhiều không?!!

Thái Sơn tức giận vung tay lên, những ngón móng trên người rung rinh theo cử động của nó. Nó vốn cao gấp rưỡi Thập Tứ, nay lại chuẩn bị giáng xuống một cái tát, sừng sững như một ngọn núi.

Uỳnh!!!

Một vả này, đập nát bức tường đối diện.

Nhưng Thập Ngũ đã không còn đứng đó nữa.

- Phù phù! Nguy hiểm quá ông chủ. Tiền nong gì cũng phải giữ mạng mình trước tiên chứ?

Thập Tứ run lấy bấy định thần lại, chỉ thấy Nguyễn Bạch đang dìu mình. Chẳng biết vì sao trong một chớp mắt, hắn đã được kéo ra hắn một quãng dài.

- Anh bạn trẻ, có gì từ từ nói chuyện, cứ sao phải hung hãn như thế?

Thái Sơn đang cơn điên tiết, lại bị trêu người như vậy, muốn mở mồm quát nạt, chợt hắn có cảm giác một bàn tay vỗ vào vai hắn.

Hắn quay đầu lại, chẳng có ai.

Hắn lại quay trở về, Nguyễn Bạch đã biến mất.

Lại một cái vỗ vai, lần này Nguyễn Bạch đã ở sau lưng hắn.

- Sức vóc cao to thế này, tại sao lại đi ăn chặn người khác?

- Aaaaaáaaaaá!!!!

Thái Sơn giật mình kinh hãi nhảy lùi lại. Hắn hoảng sợ trước trò ma quỷ này.

- Mà... mà làm cái trò gì vậy? - Hắn lắp bắp kinh hãi.

- Haizz, thiếu niên Đại Nam ngày nay, ăn nói với người lớn mà vô phép như vậy... Thế này đi anh bạn, tiền bảo kê giảm xuống một chút, chừa đường cho người ta còn sinh sống...

Đang nói dở, Nguyễn Bạch neho mắt hướng lên trên cao. Thái Sơn cũng vô thức làm theo. Chỉ thấy một bóng người nhỏ con từ trên trời rơi xuống.

Hay nói đúng hơn là lao xuống, một năm đắm nhăm thẳng đầu Thái Sơn mà giáng.

Uỳnhhh!!!!

Hú hồn!!

Nguyễn Bạch lanh lẹ lách người né qua một bên, ngay sau đó cả thân hình đồ sộ của thẳng Thái Sơn bị đè bẹp xuống đất. Nền đất bị đánh lún xuống một hố to.

Chễm chệ đè lên người nó, là một thanh niên nhỏ gầy, tóc tai gọn gàng, gương mặt thanh tú, đôi mắt híp lại, miệng luôn nở một nụ cười thân thiện.

- Mà đang làm gì ở địa bàn của tao thế Thái Sơn? - Thanh niên ấy nhoén miệng cười.

- Tiểu Diệnnnnnnn!!!!

Thái Sơn rít lên. Nó chống hai tay lên mặt đất, cả người nó gồng lên, cố gắng đứng dậy.

Ràmmmmmm!!!!

Cậu thanh niên gầy gò kia chẳng cần dùng mấy sức lực, chỉ hơi ấn nhẹ một cánh tay, cả thân hình đồ sộ của Thái Sơn lại bị đè dí xuống đất.

- Chỉ là một thẳng to xác mà thôi. - Tiểu Diện cười cười - Ngày hôm nay tao muốn làm cho rõ ràng. Lần họp mắt sắp tới do thẳng Bạch Thế

Thằng tổ chức, Phong Ba chúng mày sẽ đứng về phía tao, được chứ?“Ghê thật, học sinh bây giờ mạnh động thật!”

Ở một góc nào đó, Nguyễn Bạch đã nhanh chân núp vào đây, sau đó dáo dác một hồi không có ai, chuồn thẳng.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 407: Bất Tử Đại Nhân

Bất Tử Đại Nhân?

- Cậu không biết à? Cái đứa to béo như con voi ấy, Phùng Huyết Cường ấy!

Vân ở lớp cũng có một vài cô bạn. Lan là một trong số đó. Lan thích buôn chuyện, từ xấu tới tốt, từ sự thật tới đồn đại, từ trên trời tới dưới ngõ, không gì là nó không thể buôn.

Tích cách như vậy, rất hợp để làm một nguồn thông tin đối với Vân. Cô chọn bạn cũng đều có chủ đích cả.

Vân chuyển mắt qua kẻ mà Lan vừa chỉ. Hôm nay mấy lớp 10 học Thể dục chung với nhau. Cao trung ở Đại Nam yêu cầu học sinh đăng kí ít nhất 6 môn học. Vân chọn 5 môn Tự nhiên, và môn Thể dục.

Thường thì môn Thể dục cũng không quá khắt khe chuyện sĩ số, nên Vân thường trốn nếu có thể, mà thật ra là trốn gần hết. Cô còn nhiều thứ phải chuẩn bị cho những kế hoạch sắp tới.

Nhưng hôm nay là Kiểm tra lấy điểm. Vân đành phải tới lớp.

Bộ đồng phục thể dục của trường, cũng hơi... bó quá đi.

- Bọn con trai cứ nhòm sang đây hoài, ghét ghê!!

Lan càu nhàu. Đám con trai chủ yếu là nhìn vào Vân. Đến Lan nhìn vào Vân còn phải ghen tị. Chẳng biết số đo 3 vòng của con bé là bao nhiêu?

Lan tự hỏi. Vòng 1 ít nhất là phải 90...

- Kệ bọn nó đi, có sao đâu.

Vân thản nhiên. Đang lúc khởi động, cô đưa tay ép ngang, lại càng làm vòng 1 bị chèn lên. Bọn con trai nhìn muốn lòi cả con mắt, đến cả Lan cũng nuốt nước bọt ực một cái.

Vân chả quan tâm tới mấy thứ đó. Chỉ là bị người khác nhìn ngó mà thôi, có gì phải khó chịu? Cô để tâm hơn tới tên to béo mà Lan chỉ.

Bất Tử Đại Nhân, cái tên nghe thật là kêu. Và nhìn ngoại hình tên đó cũng thật là đáng sợ. To béo như một con voi, cao ít nhất là 1m9, gương mặt bặm trợn. Đám học sinh lớp 10 đều phải né ra một quãng xa, ai ai cũng ngại dấy vào.

- Tại sao lại gọi cậu ta là Bất Tử Đại Nhân thế?

Vân tò mò.

- Chẳng biết nữa. Nhưng chắc chắn là thằng đó phải khủng khiếp lắm. Cậu nhìn thể hình nó thế kia cơ mà!

Lan trả lời, thình thoảng vẫn không kiềm nổi liếc trộm xuống vòng 1 của Vân.

Cuộc đời thật sự bất công.

Không chỉ Lan nghĩ vậy, mà tất cả nữ sinh ở trên sân cũng đều nghĩ vậy.

- Lần này kiểm tra chạy 100m sao?

- Đúng thế. Cậu nhìn thấy cái bảng đằng kia chứ?

- Có.

- Chốc qua đó đọc thử xem. Có cả danh sách các kỉ lục của nhà trường ấy. Ai phá được kỉ lục ấy sẽ được thưởng thì phải.

- Có, mình nhìn thấy rồi.

- Cậu thấy được???

Lan kinh ngạc. Cô cố nheo mắt nhìn cái bảng xa xa. Từ đó tới đây ít nhất là 20m. Đứng từ nơi này chỉ nhìn thấy những mảnh giấy trắng lóa.

- Mắt cậu tốt vậy sao?

- Hi hi... - Vân cười. Chợt nụ cười của cô tắt ngấm - Kỉ lục cao nhất hiện tại, là của... Vương Thành Văn???

Xếp đầu tiên, đúng là cái tên Vương Thành Văn. Kỉ lục chạy 100m, 9.8s.

9,8s/100m. Tốc độ này ở cấp độ Học sinh, đã là cái gì đó quá khủng khiếp.

Đồng hạng 1, là Bạch Thế Thắng, cũng 9,8s/100m.

Trần Thiên Anh, cũng 9,8s/100m, nhưng cái tên này đã bị gạch đi.

- 9,8s/100m đã là một cái mốc thần thánh đối với Kinh Ngư rồi. Cái mốc 12s chỉ là để chấm điểm đạt hay không đạt thôi, còn những kẻ tham vọng thì đều nhắm tới 9,8s. Lần này hi vọng sẽ có người vượt qua được mốc đó.

- Có những ai?

- Cậu nhìn thấy thằng tóc nhuộm hoe hoe kia chứ? Thế Vũ, mới lớp 10 mà đã được nhận vào dưới trướng của Bạch Thế Thắng. Nghe nói từ hồi cấp 2 nó đã chạy siêu nhanh rồi. Cũng là số ít học sinh Sơ trung luyện được Bộ pháp.

Lan ghé vào tai Vân nói nhỏ.

- Cẩn thận với nó chút. Nghe đồn nó là Sát thủ của Bạch Thế Thắng đấy.

- Hì hì. - Vân phì cười. - Còn ai nữa?

- Hoàng Linh, - Lan chỉ vào một tên để tóc bờm chồm - Nói là kiểm tra thể chất, nhưng cũng chẳng ai ngăn được thủ đoạn. Bọn luyện Khí công đều sẽ dùng mấy mảnh khốe bắn thủ, kiểu như tăng tốc cho bản thân chẳng hạn.

Vân nhìn kẻ Lan vừa chỉ. Nhìn sao cũng không nghĩ ra tên đó là một Khí công sư.

- Thế Dũng, - Lan lại chỉ một đứa nữa - Cậu nhìn nó đi đứng nặng nề vậy thôi, thực ra có người kể nó luyện thể từ nhỏ, lúc nào cũng đeo mấy cái tạ trên người, ở hai chân cũng có tạ. Nếu bỏ tạ ra, có khi lại bút tốc nhanh hơn bất kì ai. Dù sao thì cũng mới chỉ là tin đồn thôi...

Lan còn chỉ vào nhiều người nữa và thuyết minh, nhưng Vân lại chuyển sự chú ý sang một kẻ khá nhỏ con, đeo một cái khẩu trang, đứng lẩn khuất một góc, đôi mắt lạnh lùng thỉnh thoảng lại liếc sang cô.

“Vulture”

Vân nghĩ. Cô không nghĩ dám Vulture lại để ý tới mình đến mức cài người vào Kinh Ngự.

Có lẽ họ muốn khai thác ông bu của mình.

Vân nhón miệng cười thật tươi đáp lại kẻ đó. Có thể thấy rõ hân bối rồi gãi đầu quay đi chỗ khác.

- Vậy không có bạn nữ nào à? - Vân đột nhiên hỏi.

- Hử?

- Trong danh sách cậu vừa kể, không có bạn nữ nào có khả năng vượt qua mốc 9,8s đó à?

- Hử? Nữ? Nữ thì có bảng kỉ lục của nữ chứ? Cũng không ai lấy mốc 9,8s đó ra gán cho nữ cả.

- Vậy là bao nhiêu? Mình còn không thấy bảng kỉ lục của bên nữ ở đâu.

- Vì đâu có ai quan tâm đâu. Nghe nói là tầm 11-12s gì đó là cao nhất rồi...

Vân nhú mày.

- Chỉ vậy thôi sao? Tại sao nữ lại kém cỏi như vậy?

Lan nhún vai.

- Chịu thôi. Bọn mình là nữ mà. Chạy chậm hơn bọn con trai là điều bình thường...

- Chẳng bình thường tí nào!

Vân gắt.- Thế Vũ, 9,9s!!!

Tiếng giáo viên thể dục hô to.

- Ôi, tiếc quá!!

Nhiều người cũng thở dài. 9,9s là quá suýt soát đi.

- Hoàng Linh!!! Mà chơi bắn!!!

Bất chợt Thế Vũ hét lên, lao thẳng tới Hoàng Linh. Còn chả ai rõ vì sao, đã thấy hai thằng đánh lẫn nhau.

Tuýt!! Tuýt!!

- Hai em, bị đình chỉ thi, lên phòng giáo viên cho tôi!!

Nghe bàn tán một hồi, thấy bảo Hoàng Linh lén dùng Khí công cản tốc độ chạy của Thế Vũ.

- Lũ trẻ con! - Lan bĩu môi - Bộ chúng nó tưởng Vương Thành Văn với Bạch Thế Thăng chạy mà không bị những đứa khác cản trở đó sao? Nghe nói không chỉ là mấy mảnh khốe Khí công thôi đâu, mà gió thổi vù vù ngược hướng chạy luôn á!

- Cậu từng chứng kiến Vương Thành Văn thi chạy à?

- Hồi Sơ trung. Cậu ta học cấp tốc mà, nên đến lúc thi cũng phải tới thi. Lúc đó cậu ta bị cả trường xa lánh lắm, chẳng ai đứng gần cậu ta cả. Mà lại thi chung với bọn lớp 12. Có đến chục thằng tham gia phá hoại. Ấy vậy mà cậu ta vẫn đạt 9,8s đó. À mà cậu biết không, hồi đó cậu ta chạy chân đất đó!

- Kì lạ ghê.

Càng nghe kể, Vân lại càng tò mò hơn về Văn. Tên này có tất cả bao nhiêu giai thoại ở trường Kinh Ngư vậy?

- Bạch Thế Thăng cũng vậy thôi. Hồi đó Lý Thanh Long là một kẻ rất thích ganh đua. Đàn em của anh ta cũng xúm vào chơi xấu Bạch Thế Thăng.

- Vậy rồi sao? Có đánh nhau chứ? - Vân hỏi. Cô không nghĩ chuyện 2 Tứ Đại Thiên Vương gây sự nhau mà lại có thể kết thúc yên bình.

- Không. Bạch Thế Thăng không phải kiểu người như vậy. Anh ta... nói sao nhỉ? Rất khó giải thích. Anh ta rất tàn ác, ai cũng sẽ nói anh ta cực kì tàn ác, nhưng anh ta không thù ghét bất kì ai. Anh ta không phải kiểu đi đánh nhau để giành lấy quyền lực, mà là người ta cứ sẵn sàng theo anh ta vậy á. Mình cũng không biết rõ lắm, nhưng cậu biết chuyện về anh ta 4 năm trước chứ? Cái lý do anh ta bị đình chỉ học ấy.

- Không.

Lan lại ghé vào tai Vân nói nhỏ.

- Anh ta giết người. Là tự vệ chính đáng, nhưng anh ta giết hơn 100 người... của một băng đảng. Nhưng đoạn kinh khủng hơn, là anh ta dùng tay không xé đứt đầu từng tên một. Tất cả 100 tên, 100 cái đầu...

Uỳnh!! Uỳnh!! Uỳnh!!

Câu chuyện đang tới đoạn rùng rợn, chợt bị đứt quãng vì những tiếng rung chuyển như động đất.

Hóa ra Bát Tử Đại Nhân Phùng Huyết Cường vừa bắt đầu những bước chạy của mình. Mặt đất như rung rinh cả lên, cùng rung rinh là những lớp mỡ trên người hắn.

Nhìn rất buồn cười, nhưng không ai dám cười.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 408: Phi Yến

Phùng Huyết Cường, 10,8s!!

Tiếng giáo viên thể dục hô lên.

- Chà, to béo như vậy mà chạy nhanh ghê. - Vân gật gù.

- Suyt!! Nói nhỏ thôi nào, lỡ nó nghe thấy thì sao?

- Có gì chứ? Béo thì nói là béo thôi mà?

- Nguyễn Quang Vinh, chuẩn bị!!

Tiếng giáo viên thể dục lại hô lên.

Lần này Vân thấy Vinh Mũi Chó bước lên. Thằng này không bước ra vạch chạy, mà thì thầm cái gì vào tai giáo viên, lập tức giáo viên biểu lộ một loạt những phản ứng kì lạ, rồi lấy bút ra ghi luôn điểm vào cho nó.

- Chậc chậc. Vinh Mũi Chó 10,5s - Vân chép miệng.

- Sao cậu biết? - Lan hỏi.

- Mắt mình rất tốt mà. Nhìn động tác tay của thầy giáo là mình biết.

Vinh Mũi Chó cứ thế hiên ngang ra về, không cần thi cử gì hết. Đám bạn xung quanh nhìn hẩn đầy kính nể, rồi chạy tới xúm xít làm quen. Vinh Mũi Chó đi ngang qua Vân, nháy mắt một cái.

- Thế Dũng!! Chuẩn bị!!

- Ồ! - Lan ồ lên một cái. Vân để ý thấy cũng rất nhiều người quan tâm tới Thế Dũng. Tin đồn về một học sinh lớp 10 đeo tạ từ nhỏ để luyện tập có vẻ gây tò mò cho khá nhiều người.

Nhưng trái với mong đợi của mọi người, Thế Dũng cứ thế bình tĩnh bước lên vạch xuất phát, làm theo hiệu lệnh của giáo viên. Lấy đà. Chạy.

- Thế Dũng, 11s!!

Vừa đủ qua.

Ai nấy đều ngán ngẩm thất vọng.

- Hóa ra cũng chỉ là tin đồn. - Lan cũng xịu mặt.

- Lạ ghê? Nếu cậu ta đã đeo tạ từ nhỏ tới giờ, thì hà cớ gì bây giờ lại phải tháo ra chứ? - Vân nói - Đây đâu phải là kì thi gì quan trọng. Mà cậu không thấy cậu ta chạy vừa đúng giới hạn 11s đó sao?

- Ủ' nhỉ?

Tới lượt tên Vulture kia lên thi. Vân trở nên chăm chú hơn hẳn.

- Nguyễn Văn... A? Lên thi!!

Mọi người phì cười. Bố mẹ nào đặt tên con buồn cười như vậy.

Vân cũng cười. Tên kia từ Cận Tây tới, dù có gốc gác Viễn Đông khiến người ta khó nhận ra. Xem ra hẳn ghi danh vào Kinh Ngự cũng vô cùng qua quýt, chọn bừa một cái tên Đại Nam rồi đăng kí.

Vulture là một tổ chức lớn. Đối với bọn họ, việc chiếu cố tới cha con Vân đã là một đặc ân lớn rồi chẳng?

Vân phì cười. Nếu trong số các tổ chức Thám Hiểm mà có một Hội nào coi trọng hai cha con cô, thì hẳn là Vulture. Vì bọn họ đã giao thủ với nhau quá nhiều lần rồi, và hầu hết là Vulture bị nãng tay trên.

Lần này bọn họ cũng chẳng thêm e dè nữa, đập thẳng mặt một thông điệp: “Tụi tao nhìn chăm chăm vào chúng mày”.

Muốn chờ mình đánh hơi ra được báu vật, rồi muốn cướp sao? Vân cười. Cô khoanh tay nhìn xem tên Vulture này có năng lực ra làm sao.

Tên “Nguyễn Văn A” này giữa mùa hè mà vẫn mặc một cái áo khoác, dáng người nhỏ bé xanh xao như bị bệnh. Lúc hắn bước lên ai cũng chỉ trố cười cợt.

- Vào vị trí!! Chuẩn bị!!

Hắn làm theo. Hắn lấy đà sát rạt mặt đất.

- Chạy!!

Vùuu!!!!

“Nguyễn Văn A” đập một bước lao lên, cả người tuy lao về trước nhưng vẫn sát mặt đất, như thể sắp ngã. Nhưng ngay sau đó, hắn lại đập một bước tiếp theo, cả người vẫn giữ nguyên tư thế sát mặt đất như vậy, phăm phăm lao đi. Mỗi bước đập đi, đã là 6m. Cứ như vậy, khoảng mười mấy bước đập, hắn đã lao qua vạch đích.

- Nguyễn Văn A, 9,2s!!

Tất cả mọi người ồ lên xôn xao.

- 9,2s!! Khá quá đi chứ!! Phải không Vân? - Lan cũng sừng sốt kêu lên, không ngừng giật giật tay áo Vân.

“Là một Runner. Hoặc Raider. Cấp bậc khá cao. Ít nhất là B. Mà kĩ thuật của bọn Vulture vẫn xấu xí như vậy!”

Vân bĩu môi khinh bỉ, nhưng vẫn giơ ngón cái lên chúc mừng tên “Nguyễn Văn A” kia.

Chưa có một kẻ gián điệp nào lại gặp một đối tượng theo dõi thân thiện tới vậy, “Nguyễn Văn A” cũng tỏ rõ sự bối rối.

- Nhân tài hiếm có thật ấy chứ? - Lan hỏi.

- Ừm. Vừa rồi cũng chỉ là vô tình thôi. - Vân trả lời.

- Là sao?

Vân không đáp lại.

Flying Vulture, kĩ thuật Bộ pháp đặc trưng của Hội Vulture, các thành viên của Vulture phàm là Raider hay Runner đều sẽ học thật kĩ càng. Di chuyển trong các lăng mộ, di tích, hay đột nhập vào nhà người khác, đều cần Bộ pháp nhuần nhuyễn, nếu không muốn chết.

Tên Vulture vừa rồi chỉ là theo thói quen sử dụng ra kĩ thuật ấy, chứ không hề cố tình. Bản thân hẳn cũng không nghĩ Flying Vulture sẽ mang lại thành tích cao như vậy. Dám cá là hẳn cũng không thích trở nên quá nổi bật.

Nhưng dù sao đó cũng là chuyện đã rồi.

Vấn đề hiện nay, là cái thành tích 9,2s kia đang án ngữ trên bảng xếp hạng.

- Lan nè, cái giải thưởng gì đó, cụ thể là gì ấy nhỉ?

- Học bổng 100 hào. Đây là truyền thống của Khoa Điện kinh rồi. Khích lệ phát hiện nhân tài ấy mà. Phá kỉ lục bên nữ là 50 hào.

- Vậy nếu phá cả 2 cái, là 150 hào rồi?

- Đúng thế. Nhưng mà...

- Nguyễn Hồng Vân!! Chuẩn bị!!

Tiếng thầy giáo hô lên.

- Cầm hộ mình cái điện thoại. Nhớ đừng đi xa quá nhé.

- Xa là bao xa?

- Đừng đi quá tầm sóng không dây là được.

Nói rồi, Vân lấy hai chiếc nhẫn đeo lên tay, rút sợi dây cáp ra. Dùng không dây hao pin rất nhanh, nhưng đành vậy.

Vân bước lên vạch xuất phát.

- Chuẩn bị!! - Thầy giáo lại hô lên.

Vân chùng người xuống lấy đà. Miệng cô lẩm bẩm.

- Flying Sparrow (Phi Yến).

Chiếc điện thoại trên tay Lan cũng rung lên.

- Chạy!!

Vuuuuu!!

Một cơn gió sượt qua người thầy giám thị. Chỉ thấy Hồng Vân đã phi như bay về phía trước.

Tư thế của cô không khác mấy so với “Nguyễn Văn A” lúc này, sát người xuống mặt đất để lao đi, nhưng lại thanh thoát nhẹ nhàng hơn rất nhiều, giống như đang lướt trên mặt đất vậy.

Tất cả mọi người ngờ ngàng nhìn theo. Khi chưa kịp ý thức được chuyện gì, Vân đã cán qua vạch đích.

Đến cả giáo viên cũng ngờ ngàng mất giây lát trước khi kịp bấm đồng hồ.

- 8... 8,9 giây...

Giọng thầy lắp bắp như không thể tin nổi.

Bất chấp mọi người xung quanh kinh ngạc tới mức nào, Vân tung tăng đi tới chỗ thầy.

- Học bổng của em đâu ạ?- Brother Erik.

- Dạ, thưa Brother Plea.

- Cậu bị phát hiện rồi à?

- Vâng...

- Bỏ đi. Con bé đó là Red Witch cơ mà. Cậu vẫn chưa đủ sức để qua mặt nó. Thế mấy ngày qua có quan sát được gì chứ?

- Em cảm thấy... con bé đó... rất tự tin?

- Và?

- Cá tính.

- Và?

- Body đẹp.

Erik đỏ lựng cả mặt trả lời.

Plea nhìn thằng bé mà thở dài ngao ngán. Hắn là mentor (người hướng dẫn) của thằng bé. Mỗi một Runner khi nhập môn đều sẽ phải có một Mentor chỉ bảo. Đây là luật của Vulture.

Erik là một Runner rất tài năng. Thằng bé được đích thân một Trưởng lão của Vulture đem về và thu nhận. Plea được chỉ định làm thầy của nó. Từ đó tới giờ cũng đã hơn 1 năm rồi. Plea đã “xách” Erik đi thám hiểm rất nhiều nơi, từ săn thú cho tới khai quật.

Điểm yếu duy nhất của Erik theo hắn thấy, là thằng bé hơi bẽn lễn, nhút nhát, và vẫn còn trẻ.

Bị Red Witch cười một cái, mà đỏ lựng cả mặt thế này, thật là đáng lo ngại.

- Chuẩn bị dụng cụ đi, tối nay có việc đấy.

- Việc gì ạ?

- Nói có việc thì cứ đi chuẩn bị đi, biết đâu sẽ lại đụng độ Red Witch đấy.

- Dạ! - Erik hăm hờ quay đi chuẩn bị.

Haizz, Plea lắc đầu thở dài một cái.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 409: Ngôi Mộ Số 12 028

Vân trở về nhà trong tâm trạng vui vẻ.

Còn lão Bạch, ông bu của cô, thì chán nản ngao ngán.

- Daddy, sao vậy?

- Sao nữa! Bị mất chén cơm rồi. Gánh xiếc bị bọn bảo kê đến phá đám.

- Sao Daddy không “bụp” chết cha tụi nó đi?

- Chẹp chẹp! Con gái con đứa, cứ mở mồm ra là đánh với đám. Thế mà có chuyện gì mà vui như đi hội thể con?

- Hê hê hê, cha đoán thử coi? Nay con đem về 150 hào đó.

- Cái gì cơ? Tao không nghe rõ.

- 150 hào đóoooó!!!

- Ui xời, dăm ba cái đồng lẻ.

- Giàu hơn cha là được rồi!!

- Rồi, mà giàu. Mà giàu. Mà giàu thì mua đồ ăn coi, tao đói quá rồi.

- Được, hôm nay đến lượt con đãi Daddy. Hôm nọ Daddy mua đồ ăn ở đâu thế nhỉ?

- Tận phố công chức. Xa vãi. Mà gọi ship đi con.

- Cha có nhớ số không?

- Mà search mạng đi. Quán đó nổi tiếng lắm mà.

- Đây phải không?

- Úi search nhanh gớm nhỉ? Đúng rồi đấy.

- Đợi đấy để con gọi.- 2 suất gà rán, bò xào, cá hấp cách thủy, mì trộn, canh gà tần, 2 bánh bao, 5 nem rán, kèm thêm 4 bánh ngọt và 2 trà sữa đây!!!

- Ơ!!!

- Ơ cái gì?

Vân sững sốt hô lên một tiếng, Vương Thành Văn đã đáp lại ngay bằng một câu hỏi.

- Sao lại là cậu?

- Sao lại không thể là tôi?

- Cậu làm ở đó à?

- Cậu ở đây à?

- Đừng có hỏi lại tôi!!!

Văn cũng giật mình không kém. Vì đây là ngôi nhà cũ của nó. Ngày xưa 2 mẹ con nó thuê gian nhà này, bây giờ người ta lại cho người khác

thuê.

- Bạn con đây à Vân?

- Vâng. Bạn con. Ở cùng Câu lạc bộ. Tên là Vương Thành Văn. Còn đây là cha tôi.

- Cháu chào bác. Chúc hai người ngon miệng.

Văn liếc mắt nhìn qua gian nhà. Hai cha con này ở thật sự quá bừa bộn, khiến nó không nỡ nhìn thêm. Khác hẳn với hồi mẹ con hẳn ở đây. Gian nhà vốn đã chật, nay còn chật hơn nữa.- Cậu bạn vừa rồi của con, được phết ấy nhỉ?

- Được gì mà được? - Vân bĩu môi - Nhàm chán lắm. Như con một sách ấy, suốt ngày ở dí trong phòng.

- Cha lại rất thích cậu ta. Nếu được đào tạo để trở thành một Runner thì hết ý luôn.

- Vì sao?

- Cách cậu ta quan sát. Rất giống con.

- Thật không?

- Sao không? Mà nghĩ ai dạy mà cách quan sát hử? Mà đồ ăn ngon thật đấy.

- Ủ, bảo sao con thấy đồ này ăn quen quen.

- Vậy là nó nấu cho mà ăn rồi hử?

- Vâng. Ngon y hệt thể này luôn. Ăn ở còn sạch sẽ gọn gàng nữa chứ.

- Chà chà, ước gì có một thằng rể như vậy... Chứ cái Vân nhà mình đoảng quá...

- Cha im đi!! Con tịch thu đồng đồ ăn bây giờ!!

- A hay lắm! Con với cái! Cơm nước xong xuôi, Nguyễn Bạch gói đồ thừa lại, ném ra ngoài sân.

- Hắc Kê, đến giờ ăn rồi!

- Tục tục tục!

Từ trên mái nhà, một con gà đen sì nhảy xuống, mổ lấy mổ để.

- Ăn no vào, chốc còn làm việc.

- Việc gì vậy cha?

- Ừa, quên chưa nói cho con. Tối nay ta lại đi Raid.

- Thiện tai thiện tai! - Vân lẩm bẩm.

Đi Raid, tức là đi “khoảng” mộ. Lần này tới Hải Thành, là để tìm kiếm một kho báu lớn, còn khoảng mộ chỉ là việc lật vật kiếm tiền. Tuy nhiên, lần này hắc lão Bạch đã có sẵn một danh sách các địa điểm đáng nghi rồi, giờ là lúc để đi “kiểm tra” từng nơi một. Theo cách đánh số của Vân, đây là ngôi mộ thứ 12 028.

Dân chuyên nghiệp có nhiều cách phát hiện mộ cổ mà người thường không thể tìm ra.

Phong thủy, địa thế, địa chất, các vết tích cổ, phóng xạ, vân vân.

Thường thì khi một người phát hiện ra một ngôi mộ cổ, chẳng lâu sau là cả làng đều biết.

Cả làng ở đây là ám chỉ toàn bộ giới Thám Hiểm đều biết.

Không phải là phe phát hiện ra không muốn giấu giếm mộ cổ cho riêng mình, mà đã phát hiện ra, là cần thời gian chuẩn bị dụng cụ và nhân lực cần thiết, còn phải qua nhiều bước thăm dò. Động tĩnh lớn như vậy làm sao mà các phe khác không biết? Nhất là hiện nay, nghề buôn bán thông tin ngày càng phát đạt, dân độc lai độc vãng như cha con Vân hoàn toàn có thể mua được thông tin.

Trên đường tới Hải Thành, Vân cũng đã liệt kê xong một danh sách các địa điểm, còn việc của lão Bạch là tìm ra nơi nào đáng nghi.

Ngôi mộ thứ 12 028 có quy mô rất hoành tráng. Và nằm dưới mặt đất.

Ngôi mộ này là của một Lãnh chúa từ thời Hà Quốc cổ đại, thời mà người ta còn giữ tập tục Thủy táng.

Người Hà Quốc tin rằng, nước là nơi linh thiêng nhất trong 3 cõi, và con người ta đến từ nước, ra đi cũng trở về với nước.

Nhưng trong khi người Hà Quốc thủy táng vô cùng đơn giản, thì lăng mộ này lại quá phô trương.

Cả một tòa thành dưới mặt nước!

Dần dần trải qua thời gian, phù sa bồi đắp, và người dân lấn đất, tòa thành ấy cũng bị vùi trong đất cát.

Cho tới khi một số di vật cổ được phát hiện ở hạ lưu, người ta mới bắt đầu nghi ngờ về một di tích cổ.

Ngôi mộ số 12 028 được giới Thám Hiểm ghi nhận đã hơn 120 năm nay rồi, nhưng đến giờ nó vẫn chưa bị khai quật. Phần vì chưa ai đảm bảo nơi này chứa thứ gì quá giá trị, phần vì còn có quá nhiều di tích khác để

khai quật, và phần vì chưa có Raider nào đủ cấp độ tương ứng tới Hải Thành.

Trên thế giới cũng có rất nhiều địa điểm được xếp vào mục “Chờ được khám phá” như vậy.

Nay khi một lượng lớn Runner cấp cao đổ dồn về Hải Thành, thì một loạt các di tích ở đây đều trong nguy cơ sẵn sàng “lên thớt”. Thông thường, để vào được một di tích, cần có một Local, tức là người bản địa, thông thuộc đường đi nước bước ở nơi đó. Một Runner sẽ phải bỏ ra kha khá phí tổn để thuê được một Local thật sự thông thạo, nếu người đó am hiểu cả về lịch sử và văn hóa bản địa thì lại càng đáng tiền. Nếu người đó còn sẵn sàng đi cùng Runner vào trong di tích thì vấn đề không chỉ là tiền nong nữa, mà còn phải chia cho người đó một phần báu vật. Bù lại, Runner sẽ giảm thiểu được rất nhiều rủi ro không cần thiết.

Nhưng Vân và cha mình không cần. Cô có chiếc điện thoại của mình. Đối với Vân, cái điện thoại này mới là thứ đáng tin tưởng nhất.

Vân còn là thành viên của một Diễn đàn các Runner tự do. Ở đó, bọn họ sẵn sàng chia sẻ rất nhiều kiến thức cho nhau. Bởi đối với các Runner tự do, không có các Guild mạnh hỗ trợ, cách sống sót tốt nhất là chia sẻ thông tin lẫn nhau.

Điều kiện kiểm duyệt khắt khe, đồng thời các tài khoản đều sẽ bị người dùng khác đánh giá mức độ uy tín, nên lượng thông tin sai lệch không nhiều.

Trong Diễn đàn ấy, đứng đầu về độ uy tín chính là Lonely Boy.

Đứng thứ nhì, chính là Red Witch.

Và cũng thật trớ trêu, tài khoản có độ uy tín thấp nhất, lại là Black Cock, cũng là cha của Vân.

Trong giới Thám Hiểm, Vân biết cha mình cũng để lại rất nhiều giai thoại, nhưng hầu hết đều là những giai thoại không mấy tốt đẹp.

“Cách hành sự lồi thoi, không đảm bảo, không chuyên nghiệp, nhiều lần khiến cả team suýt chết”

“Không đáng tin tưởng tẹo nào!”

“Sẵn sàng bỏ chạy đầu tiên khi gặp nguy hiểm!”

“Cả tác phong lẫn nhân cách đều là dấu hỏi lớn”

“Từng party với ông ta, trước khi vào di tích, ông ta nốc hần 2lit rượu! (icon đổ mồ hôi) Mà là di tích cấp A+ nhé (icon bịt mắt)”

“Tráo trở lắm. Thế nào cũng sẽ tìm cách ôm vào người nhiều chiến lợi phẩm nhất có thể. Lão xấu tính lắm!”

Tuy vậy, tài khoản Black Cock với độ tín nhiệm thấp tè này lại chưa bao giờ bị ban khỏi Diễn đàn, vì một sự thật mà ai cũng phải thừa nhận: Đi party với Black Cock chưa ai bỏ mạng.

Diễn đàn còn là nơi để mọi người rủ nhau Party, và những lời mời trực tiếp tới Lonely Boy hay Red Witch nhiều vô vàn. Nhưng bọn họ chưa từng chấp nhận một lời mời nào.

Lonely Boy, anh chàng cô đơn, thật sự là cô đơn tới mức tột cùng. Anh ta chỉ thích solo.

Còn Red Witch không party với ai, ngoại trừ cha mình.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 410: Cánh Cổng Địa Ngục

Cách địa điểm di tích vài trăm mét, có một cái giếng cạn.

Cái giếng này chính là lối vào khu di tích.

Chiếc giếng này được đào ra bởi một Thám Hiểm gia cấp thấp ngay từ hồi mới phát hiện ra di tích, với mục đích thu vé vào cửa đối với các Thám Hiểm gia khác muốn tiến vào.

Tuy nhiên, chờ hoài chờ mãi, tới khi rục xương rồi vẫn chẳng có ai tới thám hiểm. Nay cái giếng đã bị bỏ hoang.

Đây là thông tin Vân đọc được trên Diễn đàn.

Trong đêm tối, hai cha con đi tới bên miệng giếng.

Lão Bạch vác theo con Hắc Kê trên vai. Đến nơi, lão đưa con gà lên miệng giếng, nói.

- Kê vàng kê bạc, kê ăn cơm của tao, kê nhớ đáp nghĩa tao...

- Ê, cơm con mua đó chứ?

- Im! Kê vàng kê bạc, chén cơm của tao phụ thuộc cả vào mày đó.

Lần nào dùng tới Hắc Kê, lão cũng đều khấn vái một bài như vậy. Sau đó, lão thả con Hắc Kê xuống giếng.

Phạch phạch phạch!

Con Hắc Kê vỗ cánh phành phạch rồi hạ xuống đáy giếng.

Tầm 10 giây sau, dưới giếng phát ra một đốm sáng vàng rực, nhìn kĩ lại thấy con Hắc Kê bây giờ có bộ lông tỏa sáng vàng chói.

- OK rồi, xuống thôi! Dưới đáy giếng có một dấu hiệu nho nhỏ, nếu không phải dân trong nghề thì sẽ rất khó nhận ra.

Đây là ổ khóa của Thám Hiểm gia năm đó, một loại Trận Pháp không quá phức tạp.

Vân bật app Unlock lên, đưa điện thoại lên scan Trận Pháp ấy. 5s sau, điện thoại đã báo về.

- Có trong thư viện. Đang tiến hành phá khóa.

- Cái điện thoại này tiện lợi ghê nhỉ? Khi nào cho cha mượn nhé?

- Đừng hòng!

Bíp! Bíp!!

Tiếng báo phá khóa thành công. Trên tường đá dần tách ra một lối đi. Cách đó không xa, núp trên một cành cây là hai thầy trò Plea và Erik. Cả 2 đều mặc một bộ áo choàng đen sì, và một chiếc mặt nạ hình mỏ chim, che từ phần mũi xuống cằm, kéo dài tới tai. Trên phần tai lại có một loại tai nghe kết nối.

- Đi nào, nhớ bám sát theo bọn họ, nhưng đừng để bị phát hiện. Cậu nhớ tôn chỉ của chúng ta chứ?

- Chúng ta là Kền kền, chúng ta không săn mồi. Chúng ta cướp mồi.

- Rồi, đi nào. Đường hầm ẩm thấp và tối tăm. Xem ra tác giả của nó cũng không quá bận tâm tới chuyện tiện nghi.

Con gà của lão Bạch chạy trước, lông nó phát ánh vàng rực rỡ. Vân đi sau, tay cầm điện thoại rọi đèn khắp xung quanh.

Lão Bạch đi sau cùng, mắt không ngừng lảo liên nhìn khắp nơi.

Đi Thám Hiểm, công việc đoạn hậu vô cùng quan trọng. Bao quát hết được tất cả những gì mà đồng đội đi trước bỏ sót, chuẩn bị sẵn sàng cho những cuộc tập kích bất ngờ, và xóa dấu vết.

Càng để những người có kinh nghiệm đi đoạn hậu, đoàn Thám Hiểm càng có thể an tâm tiến lên.

- A1!

- A2!

- B3!

- D5!

Vừa đi, Vân vừa không ngừng nói nhỏ vào điện thoại. Cô đang đọc ra từng loại tọa độ để vẽ nên bản đồ. Trên điện thoại, từng hình vẽ về đường đi dần hiện lên.

App điện thoại này có thể phát sóng vô tuyến ra xung quanh, dựa theo các tín hiệu bị bật lại từ những bức tường mà xác định được địa hình xung quanh, sau đó lại dựa vào la bàn và tốc độ bước chân của Vân để vẽ lại sơ đồ. Tuy nhiên, vì app này vẫn chưa quá hoàn thiện, Vân vẫn phải đọc lại các mốc tọa độ theo từng quãng thời gian nhất định để app điều chỉnh lại cho chính xác hơn.

Lão Bạch đi sau lại dùng một viên phấn khắc lại những tọa độ mà Vân vừa đọc.

Thám Hiểm là một công việc đòi hỏi tính chuyên nghiệp và cẩn thận cao như vậy. Những kẻ nông cuồng cầm vũ khí phăm phăm chạy xuống di tích kiểu “thế giới này là của bố mày” thì đều đã chết rục xương rồi.

Thông thường, vì cẩn thận như vậy mà bước tiến của các đoàn Thám hiểm không hề nhanh một chút nào. Thường thì bọn họ phải dành nhiều ngày vừa đi vừa dò dẫm, lúc mệt lại lấy nước và thức ăn ra nghỉ chân, thậm chí phải mang theo lều trại.

Một Party thám hiểm chuẩn mực, cần có một người am hiểu về bản đồ, một chữa thương, một người am hiểu về thám thính và xóa dấu vết, và càng nhiều người có chiến lực cao càng tốt.

Nhưng Vân và cha mình đã phối hợp với nhau ăn ý từ lâu, họ lại có những công cụ mà người thường không có, nên dù phải làm nhiều công việc một lúc như vậy, họ vẫn đi phăm phăm về phía trước.

Đường hầm của vị Thám Hiểm gia ngày xưa cũng không ngoằn ngoèo phức tạp lắm, đi một hồi là tới khu di tích.

Trần hang dần mở rộng ra, và trước mặt hai cha con là một cánh cửa đá.

Con gà cũng dừng lại. Lông nó chuyển từ màu vàng rực sang màu bạc.

Màu vàng tức là hoàn toàn an toàn. Màu bạc tức là không chắc chắn.

Vân dừng lại. Cô đưa điện thoại lên quay hình khung cảnh phía trước, bật lên các chế độ như Zoom lớn, hồng ngoại, tử ngoại, và đo các bức xạ carbon.

- Không có sự sống. Tạm thời không phát hiện thấy cạm bẫy. Nhưng... quái lạ?!

- Sao?

- Nơi đây theo Daddy nói, là phải hơn 3000 năm rồi phải không? Theo ghi chép lại, cũng phải tầm 4000 năm gì đó, thời còn là Hà Quốc cơ mà? Vì sao... cánh cổng này... niên đại chỉ mới 1000 năm mà thôi?!

- Quái lạ?! Đo thử mẫu đất xung quanh xem.

Vân chìa điện thoại ra xung quanh.

- Mẫu đất ở đây, rõ ràng là đã hình thành được hơn 3000 năm rồi!

- Quái đản!! - Lão Bạch cũng tỏ ra vô cùng nghi hoặc.

Với kiến thức của một Shadow Runner, lão cũng không thể lý giải nổi chuyện kì quái này.

Vì sao dưới lòng đất đã hơn 3000 năm, trong một di tích có 4000 năm tuổi, lại có một cánh cổng chỉ mới được xây dựng cách đây 1000 năm?

Đằng sau cánh cổng đó là gì? Ai đã xây dựng nên cánh cổng này? Và làm sao họ mang được nó xuống đây?

Trong lúc lão Bạch đang cố suy ngẫm, Vân cũng không ngồi chơi. Cô nhanh chóng chụp lấy hình ảnh cánh cổng này, và đem nó ra so sánh với các Thư viện lưu sẵn trong máy. Nơi đây không thể online được, nếu không thì sử dụng các Thư viện online sẽ còn ra nhiều thứ hơn.

- Cha... - Giọng cô lạc hẳn đi

-...

- Cha à!! - Cô nâng âm lượng lên một chút, giọng nói vẫn pha lẫn run rẩy.

- Sao thế?

- Hình thù cánh cổng này, so với truyền thuyết của người Khali... giống... giống hệt!

Lão Bạch chồm tới cầm lấy điện thoại của Vân. Hình ảnh trên màn hình rõ mồn một, kèm thêm những dòng mô tả.

Lão cũng biết sơ sơ về di tích này. Nó nằm ở đâu đó miền Trung của Tân Lục địa. Người khám phá nó, là một Shadow Runner bí hiểm, Lonely Boy. Bài viết này cũng là do anh ta chia sẻ lại.

“Cánh cổng này nằm đó trơ trọi, hoàn toàn lạc nhịp với khung cảnh xung quanh. Không hề có một di tích nào xung quanh đó tạo được mối liên hệ với thứ quái quỷ này. Ngay cả nền đất cũng khác biệt. Loại đá làm nên cánh cổng này cũng không thể nào tìm thấy trong bán kính 6000 cây số xung quanh.

Tôi đã cố gắng tìm hiểu tới tận cùng xuất xứ của nó ở đâu, nhưng mọi nỗ lực đều là vô vọng. Cuối cùng, chẳng biết là may mắn hay xui xẻo, tôi đã tìm được một ghi chép rất xa xưa tìm thấy trong nhà một người dân bản địa. Anh ta đã dịch lại cho tôi, và bằng chút kiến thức Ngôn ngữ ít ỏi của mình, tôi sợ là anh ta đã dịch không hề sai.

Vì sao tôi lại sợ ư? Vì giây phút tôi nghe thấy cụm từ ấy, đó là lần đầu tiên trên đời tôi biết đến nỗi sợ.

Jahannama.

Gate of Hell.

Cánh Cổng Địa Ngục!”.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 411: Tình Yêu Bất Diệt

- Mịe!! Mà làm bố nổi hết cả da gà lên rồi!!

- Quác! Quác! - Con Hắc Kê kêu lên, như thể muốn nói “ông nói gì tới da tôi đây?”

- Thì con chỉ đọc lại thôi mà.

- Hừ! Dăm ba cái thằng Lonely Boy, toàn viết truyện hù dọa người khác là giỏi!

- Xí!! Điểm uy tín của người ta gấp 10 000 lần điểm uy tín của Daddy đó!

Lão Bạch không đáp lại. Lão chăm chăm nhìn Cánh Cổng cách đó chỉ hơn 20m, với 13 bậc thang dẫn lên.

Nghe Cánh Cổng Địa Ngục là đã thấy xui xẻo rồi, còn phải thêm 13 bậc thang nữa sao? Bước xong 13 bậc thang này chắc cũng đứng tim mà chết quá!

Lão Bạch là kẻ rất nhát gan. Vân biết vậy. Chính vì nhát gan mà lão cực kì cẩn thận, chính vì cực kì cẩn thận mà lão trở thành một trong những Huyền thoại của giới Thám hiểm, một Shadow Runner lão luyện, cũng vì lão cẩn thận mà đồng đội party với lão chưa ai thiệt mạng.

Vân dám cá, lão sẽ chọn rút lui. Cũng chỉ là một cái di tích cổ mà thôi, bọn họ còn rất nhiều địa điểm khác trên danh sách. Không lý do gì phải

mạo hiểm tiến vào nơi này.

- Vân này.

- Sao?

- Mà có biết vì sao cha bỏ mẹ mà ra đi không?

- Vì Daddy vừa lười, vừa bẩn, vừa vô duyên, vừa thích cờ bạc, vừa không có tương lai.

- Luyên thuyên! Tao bỏ nhà ra đi, cũng là vì một lý do.

- Lý do gì?

- Tao phải tìm ra thứ đó.

- Thứ đó?

- Từ năm tao 6 tuổi, thứ đó đã ám ảnh tao cả đời. Rốt cuộc, tới năm mà lên 6 tuổi, tao lại càng không thể nào ngồi yên một chỗ được nữa. Vì vậy má mà đã ủng hộ tao lên đường ra đi.

- Vậy tại sao Daddy còn dẫn con theo?

- Ủa? Đi phiêu lưu với cha không thú vị hay sao?

- Toàn vào mấy chỗ nguy hiểm và gặp toàn lũ quái vật, có gì hay ho chứ? - Vân bĩu môi.

- Có dám nói là mà không thích không?

- Ừ thì... cũng có thích...

- Bước qua Cánh Cổng Địa Ngục, nghe cũng vui đấy chứ?

- Ừ thì...

- Có dám nói là mày không thấy phấn khích không?

- Ừ thì... cũng có... Nhưng Daddy chẳng phải nhát chết lắm hay sao?

- Lần này khác... Rất khác. Tao nhất định phải qua đó. Mày sợ thì có thể ở lại đây.

- Sợ? Con? - Vân tròn mắt kinh ngạc - Điều duy nhất con sợ là Daddy sẽ co giò chạy mất kìa.

- Lại luyện thuyền rồi! Lên nào!

Lão Bạch nói xong, đã lao tới trước. Vân cũng lao theo sau.

- Nhảy!!

Ngay tới bậc thang đầu tiên, lão đã co chân nhảy lên. Vân cũng nhảy theo. Cả hai chỉ tốn một cú nhảy, đã đứng trước cánh cổng.

- Phù!! Thế mà Daddy nói là không sợ! - Vân phì cười.

Nhảy một cú qua cả 13 bậc thang, rõ ràng là vì không dám bước 13 bước để lên tới đây. Số 13 nghe thế nào cũng xui vãi nời.

- Có thờ có thiêng, có kiêng có lành mà! Dân Thám Hiểm thì càng cần kiêng dè.

Lão Bạch phân bua xong, lại không quên để mắt tới con Hắc Kê trên vai. Lông nó vẫn màu bạc.

Nếu lông nó chuyển sang màu đỏ, thì mới thật là đáng kinh hãi. Vì đó là lúc nguy hiểm cận kề.

Vân đã chăm chú dùng điện thoại chiếu sáng cánh cửa phía trước.

Có những dòng chữ khắc trên đây.

Cô lại quét những dòng chữ ấy. Chúng đã sờn mờ, mất nét, không chắc có thể xác định được từng kiểu chữ hay không.

Màn hình điện thoại dần vẽ ra những kiểu nét chữ khả dĩ, sau đó đối chiếu với Thư viện.

Thư viện của cô có hơn 1200 loại Ngôn ngữ. Điện thoại bắt đầu tìm kiếm những loại Ngôn ngữ có nét tương đồng.

Một loạt những kết quả được liệt kê ra. Nhưng tất cả đều rất vô nghĩa.

- Có vẻ không khớp với một loại nào cả.

Vân nói. Điều này cũng không quá ngạc nhiên. Đến cả Lonely Boy còn phải dựa vào một tài liệu của người Khali để tìm hiểu về cánh cổng này cơ mà.

- Thử coi nó như một loại mật mã, và giải thử xem.

Lão Bạch nói.

Ngôn ngữ xét cho cùng cũng không khác gì một loại Mật mã, mỗi kí tự tượng trưng cho một yếu tố âm thanh, hoặc yếu tố ý nghĩa nào đó.

Ngôn ngữ thường được chia làm 2 loại chính: Tượng thanh và Tượng hình.

Với một loại Ngôn ngữ chưa xác định thể này, cần đặt giả thiết cho cả 2 trường hợp.

- Cha thấy hình dạng của chúng khá giống với tiếng Pashtun ở phía Tây của Viễn Đông, hoặc là chữ Urdu. Những ngôn ngữ kiểu này khó có thể là Tượng hình được, nên cứ xét trường hợp Tượng thanh trước đi.

- Con đang tìm đây!

- Tìm cái gì?

- Các truyền thuyết cổ của người Khali! Ít ra phải tìm được một cái tên nào đó!

- Tên riêng ấy hử?

- Vâng. Tên các vị thần linh, hoặc vua chúa, hoặc một nhân vật đặc biệt nào đó. Nếu Cánh Cổng ở Khali sử dụng chung loại Ngôn ngữ với Cánh Cổng ở đây, rất có thể chúng đang kể một câu chuyện nào đó. Nếu có một cái tên riêng nào được lặp lại, và...

- Và ở Khali cũng lưu truyền câu chuyện về người đó?

- Vâng. Đúng vậy.

- Có lí lắm! Tên riêng là thứ thay đổi rất ít khi chuyển ngữ. Nếu may mắn tìm ra cách phát âm cái tên đó, ta có thể suy ra ý nghĩa của một số kí tự.

Vân cũng hiểu điều đó. Điều mà bọn họ có lợi thế hơn so với Lonely Boy, là họ có nhiều hơn một Cánh Cổng. Cô đã xem rất kĩ bức ảnh của Lonely Boy. Trên Cánh Cổng đó cũng có những dòng chữ tương tự thể này, nhưng nội dung rất khác. Và đúng với tính cách đáng tin cậy của Lonely Boy, ảnh chụp của anh ta nét vô cùng.

Vân đã cho nhận diện và sao chép các kí tự trên ảnh thành các nét văn bản. Bây giờ họ đã có tới 2 bản văn.

Lượng kí tự nhiều hơn, cũng có nghĩa là sẽ lập được phép thống kê tần suất kí tự chuẩn xác hơn.

- Ước gì có một Chuyên gia Ngôn ngữ ở đây...

Vân lẩm nhẩm. Lão Bạch cũng gật đầu đồng ý.

Bọn họ không phải Chuyên gia về Ngôn ngữ. Bọn họ chủ yếu sử dụng Toán học để phân tích các câu đố. Tuy vậy, Toán học không phải là lời giải vạn năng.

- Con cần từ khóa.

Vân nói.

Lão Bạch biết Vân cần cái gì. Một vài từ khóa mấu chốt để search ra tên nhân vật.

Lão liếc mắt nhìn khắp xung quanh.

Lão thấy hai hình thù gần giống như đầu sư tử trên cánh cửa. Một vòng tròn với những hình thù quái dị trên đó.

Hình như là, Người Chim, Thần Mặt trời? Quạ đen. Và một... nữ thần?

- Sư tử, là nghi thức an táng cho vua chúa.

“An táng”, “Vua chúa”. Vân gõ vào 2 từ khóa. Pho truyện của người Khali được giảm xuống gần một nửa.

- Vòng tròn này, khá giống Triết lý về Siêu hình Tình Yêu và Siêu hình Sự chết của người Baltah.

“Tình yêu”. “Cái chết”.

- Một triết lý về cái chết. Bản thân cánh cổng này lại là Cánh cổng địa ngục. Cha từng tới một di tích cổ của người Baltah. Ở đó, xoay quanh vị Nữ thần Báo tử, chính là 3 hành tinh, một con chim, và một Mặt trời. Họ nói rằng Nữ thần Báo tử cũng chính là Nữ thần Tình Yêu, và đằng sau cái chết, chính là Tình yêu bất tận.

- Cha nói dễ hiểu cho con với! - Vân van nài. - Gói gọn trong 2 từ thôi.

- Bất diệt.

“Bất diệt”. Vân nhập vào một từ khóa cuối cùng.

5s sau, điện thoại của cô đã search ra một cụm từ.

- Một vị vua sống ở Kỷ lịch thứ 4899. Triều đại Khalivarr. Ông ta bị hoang tưởng yêu mến Nữ thần Mặt trời, và vào cái ngày Mặt trời rụng xuống, ông đã tự thiêu mình để được về với Nữ thần Mặt trời. Ông tin rằng nghi thức đó sẽ đưa ông đến với Tình yêu Bất diệt.

- Tên ông ta là gì?

- Kalutami!

Uỳnh!! Uỳnh!!!

Trên cánh cửa đá, nơi vốn là một đoạn kí tự, chợt thụt hẳn vào. Tiếng động này khiến cả hai cha con giật bắn cả mình.

- Hay là... mình về đi... Tao thấy rợn rợn rồi đó...

- Xí - Vân bĩu môi - Đúng là không có tương lai!

=====

Đoạn giải đố ở chương này cần khá nhiều chất xám, đồng thời cũng rất rùng rợn. Bản thân tác viết ra mà còn sờn hết cả người. Vì đằng sau từng con chữ, lại như có một bí mật cổ xưa ghê rợn nào đó...

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 412: Phá Giải Ngôn Ngữ Chết

- Mà nhớ đoạn Kí tự vừa rồi chứ?

- Nhớ. Con có chụp lại mà.

Vân mở ảnh ra đối chiếu với cánh cửa. Đoạn kí tự vừa mất đi, có lẽ chính là phiên âm của cái tên Kalutami.

Kalutami có 4 âm tiết, nhưng đoạn kí tự vừa rồi có đến 5 kí tự.

- Có chắc không? - Lão Bạch cầm lấy điện thoại, lăm băm. Lão đưa mắt đối chiếu với các dòng kí tự khác. Đúng thế, đoạn Kalutami này có đến 5 kí tự, không nhầm được.

- Thử tách chữ “lu” thành L và U xem?

- Vậy sao?

- Có lẽ vậy. Cứ thử xem. Ở đây có 2 chữ “A” đúng không? 2 chữ “A” ứng với 2 kí tự giống nhau đây. Chữ “Ka” và chữ “Ta” có chung một nửa bên phải là chữ “A” giống nhau, còn nửa bên trái có lẽ là chữ “K” và “T”.

- Vậy là trong ngôn ngữ này, nguyên âm và phụ âm cũng hợp thành 1 âm tiết, giống tiếng Đại Nam? Nhưng 1 âm tiết lại được coi là 1 kí tự lớn, được viết trong 1 ô, giống tiếng Bắc Hà? Và họ sẽ phát âm theo từng âm tiết thế này, Ka, Ta, Mi, giống tiếng Phú Sơn?

- Có lẽ vậy.

Vân là con lai Đại Nam Bắc Hà, lại có quen biết với Takaki, lại sống ở Cận Tây, nên vốn liếng Ngôn ngữ của cô cũng gói gọn ở đó. Nhưng so sánh vừa rồi đưa ra cũng có phần chính xác.

- Vậy cứ nhìn xem, chữ Ka đứng ở đầu tiên, chữ Ta đứng ở vị trí thứ 4, rồi tới chữ Mi, vậy là giữa Ta và Ka có tới 2 kí tự, vậy là phải chia chữ Lu thành L và U. Không biết vì lý do gì, trong Ngôn ngữ này, họ không gộp chữ L và U thành một kí tự lớn!

- Có lý! Nhưng như vậy là quá tiện rồi. Ta biết được chữ T, chữ A, chữ L, chữ U, chữ M, chữ K, và chữ I.

Vân thay thế các kí tự đã biết bằng những con chữ ấy, nhập vào app. Điện thoại tự động điền các con chữ ấy vào 2 bản văn.

-Ồ, ở bản văn của Lonely Boy, cũng có xuất hiện cái tên Kalutami, 2 lần!

- Dễ hiểu. Dù gì chỗ đó cũng là Khali.

- Hiện giờ điền được như vậy, nhưng vẫn chưa hiểu nổi ngôn ngữ của bọn họ. Nhưng con nghĩ đây là một câu chuyện. Mỗi Cánh Cửa lưu giữ một phần của câu chuyện. Và đây là câu chuyện về Kalutami, hoặc ít nhiều thì ông ta cũng có liên quan.

- Vậy ai là người liên quan tới Câu chuyện của Kalutami? - Lão Bạch lại hỏi.

- Nữ Thần Mặt Trời.

- Nữ Thần Mặt Trời tiếng Khali là gì?

- Để con search. Hasken Rana.

Tĩnh lặng. Không có phản ứng gì.

- Vậy là trong Ngôn ngữ này, Nữ thần Mặt trời không phải là Hasken Rana rồi. - Lão Bạch bình tĩnh nói. - Xem thử xem Kalutami có bao nhiêu người vợ?

- Bốn. Cha muốn hỏi tên người vợ cả phải không?

- Không. Xem tên người vợ thứ 2 ấy.

- Tại sao?

- Truyền thuyết có nói về Tình yêu Bất diệt phải không? Nữ Thần Mặt Trời có thể chỉ là một cách thi vị hóa tình yêu lớn nhất của Kalutami mà thôi. Mà người Khali khi lấy vợ, người vợ đầu tiên luôn là người vợ bị cha mẹ ép buộc. Người vợ thứ 2 mới là người mà họ thật sự yêu thương.

- Ra vậy. Người vợ thứ 2, Junoerope!!

Uỳnh!! Uỳnh!!!

Trên cánh cổng, lại có một đoạn kí tự bị thụt lùi vào. Sau đó, là một đoạn nữa.

- Rồi!!

Lão Bạch reo lên sung sướng, quên cả cái sự u tối rùng rợn nơi đây.

- Có thêm chữ J, U, O, E, N, R, P!! Quan trọng nhất là đã có đủ các nguyên âm cơ bản: A, I, U, E, O đều đã có rồi! Mau ghép vào đi!!

- Cha cứ bình tĩnh! Con đang làm đây.

Một lúc sau.

- Được rồi đây. Đây là 2 bản văn sau khi đã ghép chữ. Vẫn còn 1 số kí tự chưa biết...

- Cách phát âm này, con nghĩ đây là thứ tiếng gì?
- Không phải là tiếng Khali chứ?
- Không phải. Thử tra xem, Kalutami là con lai, hay là con thuần Khali?
- Con thuần. Bố mẹ ông ta đều là người Khali.
- Vậy còn cô nàng Junoerope kia?
- Cô ta... có bố là người Khali. Mẹ là... một nô lệ đến từ... Kura... Kurabeey?... Krabei?!!!
- Rõ rồi. Chuyển đoạn văn này sang tiếng Krabei, và để nó tự động điền những chỗ còn thiếu xem.

Vân bán tín bán nghi làm theo. Cô bấm nút “Đọc đoạn dịch”. Kết quả thực sự ngoài mong đợi.

“Chàng Kalutami sững sờ buông rơi cây cung

Chàng vừa bắn rụng mất Mặt trời

Mặt trời trong trái tim chàng vừa vụt tắt

Ôi! Hóa ra là nàng Junoerope xinh đẹp

Vừa bị bắn gục bởi mũi tên của chàng.

Hỡi Junoerope người con của vùng biển xa xôi

Nàng đã tới đây cùng những cơn sóng

Và ngã vào tay vị Vua vĩ đại

Và đó là lần đầu tiên họ gặp nhau...”

Uỳnh!! Uỳnh!! Uỳnh!!! Uỳnh!!!!!!.....!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Một chuỗi âm thanh vang lên. Từng kí tự một bị thụt vào, cuối cùng, toàn bộ đoạn văn đã không còn nữa. Cánh cửa từ từ mở ra.

- Khà khà! Một câu đố ngớ ngẩn này, cũng muốn làm khó dễ cha con ta?

- Xí!! - Vân lại bĩu môi - Nếu không có thông tin của Lonely Boy, để gì ta đã giải nổi?

- Hử?! Thế nếu không nhờ hiểu biết rộng rãi của tao, chắc mà rủ thằng Lonely Boy tới mà giải nổi?!

- Chưa biết! Người ta là Vương tử Bóng đêm đấy, có khi hiểu biết còn nhiều hơn cả Daddy ấy chứ?

- Lại luyện thuyên rồi.

Lão Bạch lại giơ con Hắc Kê về phía trước, để nó chạy qua cánh cổng. Màu lông của nó lại vàng rực lên.

- Đi thôi!!- Dã man!!

Núp ở đằng sau, chờ cho cha con Vân đi khuất, Erik mới sững sờ thốt lên một câu.

Đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy Shadow Runner hành động, cũng là lần đầu tiên mục sở thị cặp đôi huyền thoại Red Witch và Black Cock phối hợp.

Chỉ là giải một câu đố thôi, nhưng câu đố này đã từng làm khó cả Lonely Boy, và chắc chắn sẽ làm khó 99% các Thám Hiểm Gia trên thế

giới này.

- Chữ viết riêng của người Krabei đã thất lạc gần 1000 năm rồi, vậy nên những kí tự đó có thể coi là một Ngôn ngữ chết. Gặp một, không, hai bản văn của một Ngôn ngữ chết, mà chỉ trong vòng chưa tới 30 phút, phá giải được Ngôn ngữ đó, thậm chí dịch ra được cả ý nghĩa lẫn cách phát âm. Thậm chí 2 người bọn họ còn không phải là chuyên gia về Ngôn ngữ học!!!
- Plea cũng phải gật gù khen ngợi - Đây chính là Shadow Runner đó. Đây cũng chính là cặp đôi đã cho chúng ta bại trận suốt nhiều năm nay đó. Hãy cố gắng học hỏi đi.

Erik khẽ gật đầu.

Trước đây, hắn luôn nghĩ rằng đẳng cấp như Mentor của hắn, Plea đã là vô cùng khủng khiếp rồi. Nhưng hôm nay được tận mắt chứng kiến cái gì là Shadow Runner trong truyền thuyết, hắn mới hiểu.

Núi cao luôn có núi cao hơn.

Sự tài giỏi của con người, người mãi mãi không thể nào tưởng tượng được hết.

Toàn bộ quá trình giải đố, có thể thấy là Black Cock từng bước từng bước hướng đạo cho Red Witch, nhưng bản thân cô ta cũng không cần cầm tay chỉ việc quá nhiều. Mọi bước tra cứu và tìm hiểu, đều do Red Witch chủ động làm.

Nói là hướng dẫn, không bằng nói là phối hợp nhịp nhàng.

Erik nhìn theo bóng lưng của Plea, nuốt nước bọt một cái.

Hắn được Plea hướng dẫn đã một thời gian rồi, bản thân lại bằng tuổi với Red Witch, vậy tại sao đến giờ hắn vẫn chỉ là kẻ được hướng dẫn, chứ chưa một lần nào phối hợp được với thầy mình?

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 413: Dòng Sông Cội Nguồn

Nơi đây đúng là một làng mộ có niên đại 4000 năm.

Chỉ có cánh cửa quái đản vừa rồi là không phải.

Vân có chút thở phào nhẹ nhõm. Sợ nhất là khi mọi thứ không theo dự kiến ban đầu. Còn lại thì đều đơn giản.

Con người sợ nhất là những thứ họ không thể lý giải. Còn những thứ đã có thể lý giải, thì dù đáng sợ tới đâu, cũng có cách giải quyết.

Vân lại định giơ điện thoại lên quét một vòng, chợt cha cô đưa tay đập vào tay cô một cái.

- Phụ thuộc vào công nghệ quá không tốt đâu. Mở to đôi mắt và đôi tai ra, quan sát đi.

- Nhưng ở đây tối om á!

- Vậy mới cần quan sát.

Vân phụng phịu. Tuy vậy, cô vẫn làm theo.

Phóng tầm mắt vào màn đêm đen.

- Con chịu. Con quen với cách này hơn. Fire!!

Vừa hô một tiếng, điện thoại đã rung lên. Trên tay cô, một quả cầu lửa xuất hiện. Lập tức màn đêm sáng rực lên.

Vân vung tay ném quả cầu lửa về một hướng. Quả cầu rơi đúng vào nơi đặt một bó đuốc, bó đuốc cháy rùng rục. Sau đó, cô lại di ngón tay, lửa từ bó đuốc này nhảy theo hướng cô chỉ, sang một bó đuốc khác, cứ như vậy chẳng mấy chốc nơi đây đã sáng rực lên.

- Mà cứ như vậy thì bao giờ mới thành Shadow Runner được đây con? - Lão Bạch thở dài.

- Con chả cần. Con chỉ cần kiếm đủ tiền rồi đi ngao du khắp thế giới là được.- Các họa tiết trang trí trong này, rất khớp với các họa tiết của Hà Quốc cổ. - Vân nhận xét.

- Không chỉ vậy đâu. Chủ nhân của nơi này còn theo tín ngưỡng Châu cổ đại.

- Châu?

- Chưa nghe sao? Châu trong thời xa xưa, là một thứ tín ngưỡng vô cùng đáng sợ ở Hà Quốc cổ đại. Tới mức mà tất cả các thế lực khác phải hợp sức với nhau mới tiêu diệt được Châu.

- Từ từ để con search đã... Quái! Chẳng hề thấy bất kì tài liệu nào nói về nó.

- Đã bảo là bớt dựa dẫm vào mấy thứ đồ công nghệ ấy đi. Có những thứ bí mật không bao giờ được chia sẻ trên internet cả đâu. Thậm chí chuyện về Châu, chỉ sợ ngày nay số người biết được cũng không nhiều...

- Vậy sao Daddy lại biết vậy?

- Bí mật.

- Hừm!! - Vân bĩu môi.

- Tín ngưỡng Châu cổ đại, chia làm 4 Phủ. Thiên Phủ, Ngàn Phủ, Thoải Phủ, và Địa Phủ. Theo quan niệm của người cổ đại, 4 Phủ ấy nằm ở dưới đáy sông Mẫu Hà, cũng tượng trưng cho nền Văn minh và trật tự của cõi Nước.

- Làm sao để phân biệt 4 Phủ đó?

- Màu sắc. Thiên Phủ là màu đỏ. Ngàn Phủ là màu xanh lá. Thoải Phủ màu trắng. Và Địa Phủ màu vàng.

Vừa nói, lão Bạch vừa đưa mắt nhìn quanh.

- Nơi đây có tông màu chủ đạo là màu xanh lá cây, lại có các họa tiết hoa lá và cây cối, vậy là thuộc về Ngàn Phủ. Phủ của miền non cao. Dựa theo quy mô và phong cách, đây hẳn là một ông quan rất lớn, giàu có, và được dân chúng yêu quý.

- Một ông quan miền cao, vì sao lại được mai táng ở vùng biển vậy? Con nghĩ những nơi như Hải Thành, phải thuộc Thoải Phủ mới đúng chứ?

- Không rõ lắm. Nhưng rất có thể ông ta là một Nghệ nhân.

- Là sao?

- Sau khi Châu bị hủy diệt, những người còn sống sót của tín ngưỡng ấy đã tìm cách biến đổi các nghi thức ấy đi, trở thành một loại hình biểu diễn tưởng như vô hại. Đó chính là Nghệ thuật. Truyền nhân của nó, chính là các Nghệ nhân. Châu chính thức bị hủy diệt vào Kỉ lịch thứ 1233, còn ngôi mộ này được xây tằm Kỉ lịch thứ 2000 đổ lại, nên chủ nhân của nó hẳn phải sống ở giai đoạn sau khi Châu đã không còn. Rất có thể ông ta là một Nghệ nhân. Một Nghệ nhân bí mật, đồng thời giữ luôn một chức quan trong Triều đình Hà Quốc.

- Con vẫn đang thắc mắc...

- Sao?

- Một lăng mộ của một Nghệ nhân miền cao ở Hà Quốc cổ đại, tại sao lại xuất hiện một cánh cửa mà cũng từng xuất hiện tại miền đất Khali cách đây nửa vòng quả đất?

- Mà hỏi cha thì cha biết hỏi ai??? Nhưng tạm thời quên cái cánh cửa chết tiệt kia đi, quên luôn cái thằng vua Kalutami đó đi. Chúng ta ở đây là để tìm kiếm báu vật!

- Cha có manh mối nào chưa?

- Mà nghĩ tao là ai vậy? Thánh Nhân chắc? Chẳng lẽ cái gì tao cũng phải biết sao? Đây là một thứ tín ngưỡng đã từng khuấy đảo cả Thế giới, không chỉ một lần, mà là hai, không, ba lần!! 3 lần, 3 buổi Châu được diễn ra, là 3 lần mà Thế giới này phải đảo điên!! Đây là thứ bí mật mà người ta chôn giấu suốt 5000 năm dài, nếu tao mà biết được nhiều đến vậy thì tao đã không khó nhọc đi lang bạt kiếm cơm thế này!

- Cha có phân bua nữa thì cũng giải quyết được chuyện gì chứ? Cha của con tài giỏi tháo vát hiểu biết bản lĩnh lắm mà! Cha là Shadow Runner đã từng đi qua khắp 7 lục địa cơ mà, đã từng kiếm được hơn 3 ngàn báu vật cơ mà, đã từng phá khóa 6 ngân hàng lớn và trộm đồ của 37 ông vua cơ mà! Cố lên đi cha!!

- Mà chỉ giỏi nịnh. Để tao nghĩ thử xem. Nhìn thấy cái Linga Yoni đằng kia chứ?

- Linga - Yoni? Là hai cái biểu tượng Tính Dục trong các nền Văn hóa cổ đó à? Nhưng con đâu có thấy?

Linga, Dương Vật, và Yoni, Âm Vật. Đây là hai biểu tượng Phồn thực mà người xưa cho rằng đã sáng tạo nên thế giới.

- Linga và Yoni không phải lúc nào cũng sẽ dễ dàng nhận biết đâu, có khi nó chỉ là những tượng hình vô cùng đơn giản. Có nhìn thấy đằng đó chứ?

Nơi lão Bạch chỉ tay tới, là Chính điện, vị trí linh thiêng nhất của gian phòng. Cả 2 lập tức chạy tới đó.

Trên một cái bàn đá, đặt ở đó một hòn đá kê ngang, và một hòn đá dựng dọc.

- Hòn đá ngang chính là Yoni, hòn đá dọc là Linga. Đây chính là một cách biểu trưng cho sự hình thành của vũ trụ. Khởi nguồn của mọi thứ. Các Nghệ nhân thời xa xưa luôn bị ám ảnh bởi “Cội nguồn”.

Lão ngừng lại lấy hơi.

- Con có biết, khi một Nghệ sinh muốn được công nhận là một Nghệ nhân, thì người đó phải trải qua một thứ nghi thức: một cuộc hành trình hồi hương.

- Hồi hương?

- Đi ngược dòng sông Mẫu Hà, tìm về cội nguồn của nó. Thượng nguồn của dòng Mẫu Hà được cho là nơi khai sinh ra Châu, là nơi bắt nguồn của mọi dòng sông trên thế giới, và cũng là thánh địa của các Nghệ nhân.

- Hình như... nghe rất đúng? Thượng nguồn của dòng Mẫu Hà, chẳng phải là Đất Tổ Rukth'Oarr ngày nay sao?

- Và cũng là khởi nguồn của mọi dòng sông trên khắp 7 lục địa. Đúng thế, đến tận bây giờ, khi Vệ tinh ra đời, người ta mới xác minh rằng truyền thuyết ấy là thật.

- Nhưng đâu có ai xâm phạm được vào Đất tổ Rukth'Oarr?

- Đúng thế. Và ngày xưa việc tìm về Thượng nguồn dòng Mẫu Hà còn khó khăn gấp bội phần. Mà thôi, đó là chuyện của Hà Quốc cổ đại. Cái chúng ta cần bây giờ là giải mã thông điệp này.

- Nhưng con vẫn thắc mắc. Vậy nếu không thể tìm đến được Thượng nguồn, vậy các Nghệ sinh ấy phải làm sao?

- Khà khà. Chẳng ai đến được Thượng nguồn cả, vì họ luôn dừng lại ở một chặng nào đó trên cuộc hành trình.

- Vì sao vậy?

- Vì họ cảm thấy nơi đó đã là cội nguồn của mình rồi. Hầu hết các Nghệ nhân đều sẽ dừng lại ở một mảnh đất, một làng quê, hoặc một thành thị nào đó dọc dòng Mẫu Hà, hành nghề và lập gia đình ở đó, và tiếp tục tìm kiếm học trò để truyền lại Nghệ thuật của mình, cũng như truyền lại khao khát tìm kiếm Thượng nguồn còn dang dở.

Một thoáng im lặng. Chợt Vân đột ngột lên tiếng.

- Chúng ta có phải là Nghệ nhân không?

- Hả, sao mà lại hỏi thế?

- Tất cả những trò Ảo thuật, rồi Ma thuật mà cha dạy con, đều là để biểu diễn mua vui cho người khác đó thôi. Vậy chúng ta có phải là Nghệ nhân không?

- Vân!

- Dạ!

- Mà có giao tiếp được với Thần linh không?

- Không.

- Điểm mấy môn Nghệ thuật của mày có cao chót vót không?

- Không.

- Vậy thì yên tâm. Chúng ta không phải Nghệ nhân.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 414: Bảo Gì Ấy Nhỉ

Vân, mà còn nhớ dòng sông chảy hướng nào chứ?

- Cần gì phải nhớ? Con có Map mà. Hướng đó.

Vân chỉ tay sang bên trái.

Lão Bạch nhìn theo hướng con gái chỉ. Hắn bước từng bước một, vừa đi vừa đếm số bước. Chạm đến bức tường, là 20 bước tất cả. Mỗi bước hắn bước 60cm, vậy là 12m.

Lão đưa mắt nhìn lên bức tường. Trên bức tường điêu khắc hình thù những cành cây hoa lá đan vào nhau rậm rạp.

- Sâm Lâm. Rừng rậm. Đời là bể khổ, là một rừng rậm không lối thoát. Rừng rậm, cũng là thượng ngàn. Người chết được an táng hướng về nguồn cội, tức là sẽ quay đầu về thượng nguồn dòng sông. Nhưng ngày xưa, làm gì có ai biết thượng nguồn dòng sông nằm ở đâu?

- Hướng Bắc - Vân chợt nói - Cha nhớ cái hồi đi khoảng mộ ở Inka chứ? Đầu người chết cũng được để quay về hướng Bắc.

- Vậy nhánh sông ở đây chảy theo hướng gì?

- Hướng Nam. Lên đoạn trên nó mới quay ngược dòng chảy.

- Hướng Nam? - Lão Bạch lại nhìn lên bức điêu khắc rừng cây. - Nơi chúng ta đứng đây, ngày đó là đáy sông. Người Hà Quốc quan niệm, dưới mặt nước là một thế giới phản chiếu. Một vũ trụ bị đảo ngược. Rừng rậm ở

phía Nam, cội nguồn nằm ở phương Nam. Một khúc sông ngược chiều. Tiền nhân muốn gửi gắm điều gì cho ta?

Chợt lão Bạch quay ngoắt đầu lại, nhìn về phía con gái mình.

- Vân, sau lưng mày!!

- Sao hả cha?

- Chụp lại bức tường đằng sau lưng mày!

- Vâng...

Tách!!

- Giờ xoay ngược nó lại xem!

Vân làm theo. Cô xoay ngược bức ảnh vừa chụp được.

Một bức tường điêu khắc những hình thù rối rắm khó hiểu, nay bỗng nhiên biến thành... một gương mặt cười!

- Một cái mặt cười! - Vân hô lên.

- Chết tiệt!! Tránh xa chỗ đó ra!!

Vân chỉ vừa kịp làm theo lời cha. Cô nhảy ra một bước!!

Cạchhhh!!!!

Một bộ xương khô từ trên trần rơi xuống, bị treo bởi một sợi dây nơi cổ, lủng lẳng giữa không trung.

- Là bầy!! Mẹ kiếp!! - Lão Bạch ngay tức khắc chạy tới bên con gái mình - Đây là cái bầy được làm từ 4000 năm trước, để dụ dỗ những Nghệ

nhân khác tới đây. Treo cổ, chính là cách thức mà người ta từng dùng để xử tử những người theo Châu. Đây chính là một lời đe dọa!

- Cái bấy từ 4000 năm trước, giờ còn nguy hiểm hay không? - Vân hỏi.

- Chờ mới biết được!

Giọng lão Bạch căng thẳng hơn bao giờ hết. Lão vừa chăm chăm nhìn bộ xương kia, vừa nhìn con Hắc Kê trên vai mình. Bộ lông của nó giờ đã chuyển sang màu bạc.

Chợt từ trên chiếc đầu lâu, chảy ra một chất lỏng màu đen kịt, từ hai hốc mắt, và miệng, giống như... đang khóc. Bộ xương ấy bắt đầu... động đấy!!

- Không ổn!!

Lão Bạch gằn lên. Vân cũng đã đeo hai chiếc nhẫn lên tay và bật sẵn Red Magik.

Dòng nước đen chảy ra từ bộ xương, dần dần phủ kín khắp cơ thể. Bộ xương càng rung lắc dữ dội hơn, như đang nhảy múa.

- Khốn nạn!! Không biết Thuật sĩ phương nào 4000 năm trước ác độc tới vậy, đến cả người chết cũng không cho siêu thoát.

- Đó là cái gì vậy cha?

- Cường Thi thuật. Một loại Nguyên rửa! Oán linh của người chết bị giam cầm càng lâu, thì cơn thịnh nộ của nó càng mạnh!!

- Vậy... 4000 năm...?!

- Thì... cầu nguyện!

Graooooooooohhhhhhhh!!!!!!!!!!!!

Bộ xương bây giờ đã trở thành một hình nhân đen sì, nó mở miệng hét ra một tiếng hét ghê rợn. Hai tay nó động đậy, cầm lấy sợi dây thừng, xé đứt. Cả người nó rơi xuống đất.

Oán khí từ trong cơ thể nó tỏa ra xung quanh đen ngòm.

- 2 con Kền kền kia, đi theo chúng ta lâu như vậy rồi, còn không chịu ra đây giúp sức??? - Lão Bạch hét lên.

Núp ở một góc, Erik giật mình. Chỉ thấy Plea khẽ mỉm cười.

- Mr. Black Cock, chúng tôi là Kền kền, chúng tôi cướp mồi, chứ không săn mồi. Nay gặp phải Cường địch, chúng tôi cầu mong hai cha con ngài bình an quay trở lại!

Nói rồi, Plea nháy mắt một cái, quay đầu chạy thẳng. Erik hơi ớ người ra một cái, rồi cũng chạy theo.

- Brother Plea, chúng ta... cứ thế bỏ mặc họ ạ?

- Học cách giữ mạng mình đi, đừng có gây thơ như vậy...

Uỳnhh!!!

Vừa dợm bước chạy ra khỏi cửa, đã thấy cửa ra bị bít kín.

- Há há há - Lão Bạch cười ngặt nghẽo - Nếu chạy được thì ta đã chạy trước cả bọn bây rồi.

- Haizz. - Plea thở dài. - Erik, cậu cứ đứng sau, nếu thấy có gì quý giá xuất hiện thì nhanh chóng cướp lấy, không cần để ý chiến sự.

Nói rồi, hần tiến tới.

- Ngài Black Cock, đã lâu lắm rồi...

- Mới 1 năm không gặp chứ mấy. - Lão Bạch trả lời, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào bộ xương.

- Không. Ý tôi là từ lần cuối cùng chúng ta Party với nhau. Đã 10 năm rồi.

- Đến!!

Plea đang hàn huyên tâm sự, chỉ thấy lão Bạch hô lên cắt ngang. Bộ hài cốt cũng bắt đầu chuyển động!!

Nó... múa.

- Nó nhảy múa kìa cha!

- Mẹ nó chứ! Đúng cái tao sợ hãi nhất.

- Sao hử cha?

- Nhảy múa, là nghi thức để giao tiếp với Thần linh. Khi Nghệ nhân bắt đầu điệu múa của mình, dù là Trời Đất Quỷ Thần đều phải tới xem!

- Cha nói dễ hiểu cho con với!

- Đại khái, bộ xương này là một Summoner!!

Summoner?

Plea cũng toát hết mồ hôi hột. Xứ Viễn Đông thật lắm chuyện kì quái. Hắn chưa bao giờ gặp một bộ hài cốt biến thành Cương thi mà lại biết thuật Triệu hồi. Đây chính là Châu mà lão Bạch vừa nhắc tới sao?

Ừ ù ù ù ù ù uuuuuuuuuuu!!!!!!!!!!!!!!!!

Từ sau lưng bộ xương bỗng từ đâu mọc lên một cánh cổng. Cánh cổng mang hình dáng và hoa văn của nền Văn minh Hà Quốc cổ, gồm 1 cổng chính, và 2 cổng phụ. Trên 3 cánh cổng, là mái ngói rêu phong. Trước cánh cổng chính, giăng một bức màn bằng chiếu.

- Tam Quan! Kết nối 2 cõi. Đằng sau bức màn đó, chính là lối vào cõi nước!

- Có thật không? - Vân hỏi.

- Truyền thuyết kể vậy. Mà thích thì cứ chui vào!

- Con chưa có điên!

Ừ ừ ừ ừ ừ ừ uuuuuuuuu!!!

Gió lồng lộng thổi ra từ sau bức màn. Từ đó, chợt thò ra... một bàn tay! Bàn tay ấy có làn da đen sì, nhưng làn da lại được tổ hợp từ một loại vật chất nào đó, không ngừng chuyển động trong không trung, thỉnh thoảng để lộ ra bên dưới lớp thịt đỏ lè.

Sau đó, là cánh tay, vai, rồi tới gương mặt.

Một gương mặt cũng đen sì và thỉnh thoảng lại lộ ra những lớp thịt bên dưới, hai con ngươi mở to tròn vì không có mí mắt, lỗ mũi hốc vào, răng nhe ra trắng phớt.

- Tương đương Linh Thể tầng 15!! - Plea cũng lắp bắp kinh hãi.

- Plea, bên phải, tao bên trái, chia ra thăm dò khả năng của nó. Vân, để ý quan sát...

Bùmmmm!!!!

Một luồng lửa nóng rực đã bắn thẳng vào khuôn mặt kia.

Lão Bạch bất đắc dĩ quay sang lườm.

Vân chỉ nhún vai.

- Daddy vừa báo gì ấy nhỉ? Fire!!!

Lại một luồng lửa khác bắn tới.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 415: Ấn Tượng Sai Lầm

Binding!! - Vân hô lên.

Phép thuật Trói buộc, vô cùng hữu dụng khi đi săn thú. Vân không nhắm trói buộc vào Linh Thể quái dị kia, mà nhắm thẳng vào bộ xương đang múa. Lập tức, hai chân nó bị trói buộc không thể cử động.

- Frozen!!

Lại một phép thuật khác, lần này nhắm vào khớp tay của bộ xương.

Cạch cạch cạch!!

Đôi tay nó cố gắng cử động mà không thể, vì một khối băng đã đóng cứng trên 2 tay.

Điệu múa bị ngừng lại, khiến Linh Thể đen sì kia đang chui ra khỏi cánh cổng, bị kẹt lại ở đó.

Đợi tới khi nó chui toàn bộ ra khỏi cổng, thì phiền phức to.

- Graaaaaargggggghhhhh!!!!!!

Bàn tay khổng lồ của Linh Thể vùng vẫy, vùng lên, đập thẳng xuống chỗ Vân.

- Flying Sparrow!!

Đề phòng sẵn từ trước, cô dùng Phi Yến nhảy né qua một bên, miệng vẫn hét với cái điện thoại.

- Fire Arrow!!

Từ bàn tay Vân, một mũi tên lửa phóng ra, nhắm thẳng vào cánh tay Linh Thế.

Bùm!!!

- Mau tính toán tổn thương! - Vân lại giơ điện thoại hướng về vị trí mà cô vừa tấn công.

“Đang tính toán... Tổn thương không đáng kể”

- Cụ thể hơn đi!

- Khoảng 2%

- Ice Blade!

“Đang hình thành Ice Blade, cần 1s”

Uỳnh!!!

Cánh tay lại đập tới. Vân lại tiếp tục né tránh.

1s sau, từ bàn tay cô, xuất hiện một con dao bằng băng đá.

Keng!!!

Vân vùng tay chém thẳng lên cánh tay nó.

- Tính toán!

“Đang tính toán... 1,2%”

- Kháng băng tốt quá. Thật là phiền!!

Choang!!!

Vân đã kịp nhận ra, thứ vật chất màu đen phủ quanh Linh Thể kia, giống với chất lỏng màu đen chảy ra từ bộ xương. Thứ vật chất này có tính kháng băng mạnh, đồng nghĩa với việc Frozen không thể khóa tay bộ xương kia được lâu.

Nghe tiếng Choang này, Vân biết bộ xương kia đã lại có thể múa may đôi tay được. Chỉ cần nó múa may đôi tay là lại có thể gọi con Linh Thể kia ra ngoài, dù tốc độ có chậm hơn chút.

Quả nhiên, một cánh tay nữa đã thò ra khỏi cánh cổng.

Hai cánh tay giang ngang, sau đó vỗ vào nhau.

Banggggg một tiếng đình tai, các tia vật chất đen kịt bắn tung tóe khắp nơi.

Vân đứng đó quá gần, cô không kịp né tránh. Cô cũng chẳng biết những thứ đó bắn lên người thì sẽ bị hậu quả gì, có khi sẽ bị nguyên rửa y như bộ xương kia chẳng?

Đúng lúc ấy, một bóng người lao tới che chắn cho cô.

- Khai mở Cẩm Thuật, Thôn Phệ!!!

- Erik, dừng...

- Arrrrggghhhhhhhh!!!!

Erik dang tay đón hết những đòn công kích ấy lên người. Nghe tiếng kêu thét, có thể thấy rõ hắn đang đau đớn lắm.

- Ờ há, cảm ơn!

Vân nở một nụ cười thật tươi, rồi sau đó giơ chân đạp cho Erik một cái bay thẳng về phía trước. Càng bay về gần con Linh Thể kia, thì Erik càng chấn được nhiều tia công kích hơn, và cũng vì thế mà hắn bị đau đớn nhiều hơn.

Nhưng Vân mặc kệ. Giờ đã thoát đường hành động, cô mới rảnh mắt để nhìn xem ông bu mình làm gì này giờ mà không chịu giúp đỡ cô.

Những gì trông thấy mà đau đớn lòng. Lão Bạch hoàn toàn không quan tâm an nguy của con gái. Lão đang vùng vằng giành nhau với Plea để leo lên sợi dây mà bộ xương kia vừa giật đứt. Sợi dây ấy dẫn lên cái quan tài lộn ngược trên trần.

- Tuổi trẻ sung mãn nhìn thật là vui mắt. - Hắn lăm bằm, vừa giơ chân đạp đạp cho Plea rơi xuống.

- Con trẻ ngây thơ, còn cần dạy dỗ nhiều... - Plea giơ tay nắm lấy chân lão Bạch, cũng cố gắng kéo lão rơi xuống.

- Chú mày nghĩ chú mày người lớn với ai? Mau cút xuống, kính già yêu trẻ chút!!

- Tôi còn người lớn gấp vạn lần ông!! Còn nhớ kẻ nào chuốc rượu học trò của mình rồi cuỗm hết tiền bỏ trốn chứ?

- Vì mày từng là học trò của tao, nên tao mới tặng cho mày bài học cuối cùng đây chứ? Sống trên đời đừng tin bố con thằng nào!!

Vân nhìn thấy cảnh này chỉ muốn đưa tay lên che mặt. Đường đường 2 Runner cấp cao, phó mặc chuyện hiểm nguy cho lũ trẻ, riêng phần mình chạy đi tìm báu vật như vậy.

Trên chiếc quan tài đá trên kia, hẳn phải có thứ gì đó.

- Ngài Plea từng là học trò của Black Cock ạ???

Tiếng Erik vang lên đầy ngây ngô.

-Ồ, vẫn sống hử? - Vân hỏi.

- Cậu không sao chứ? - Erik hỏi lại, giọng hỏi đầy sự quan tâm và lo lắng.

- Ờ, không sao. - Vân hời hợt đáp lại. Cô bước tới, dí thẳng con dao băng lên cổ thẳng bé.

- Ngài Plea, không muốn học trò của ông mất mạng thì mau mau xuống đây!!

- Há há há, được lắm con gái! Đó! Thấy chưa? Đó mới đúng là truyền nhân đích thực của ta! Mau ngoan ngoãn nghe lời... Úi!!

Đang đắc chí, bỗng lão Bạch bị kéo một cái rơi xuống dưới, may sao bám được vào sợi dây đu tòng teng. Bỗng chốc lão đã bị Plea vượt mặt.

- Erik, tự lo sinh tồn đi! Ta đang bận.

Nói rồi, Plea lại thoăn thoắt leo lên.

Cũng lúc ấy, bộ xương kia đã chỉ về phía sợi dây không ngừng hoa chân múa tay.

Linh Thể được nó triệu hồi ra, còn chưa thò hết thân người khỏi cánh cổng, cũng đã rướn về phía đó.

- Đừng để nó cắt đứt sợi dây!! - Lão Bạch kêu lên hoảng hốt.

- Đúng thế, đừng để nó cắt đứt sợi dây!! - Plea cũng phụ họa.

- Khai mở Cấm Thuật, Thuấn Gian Di Động!!

Erik vốn đang bị Vân kề dao vào cổ, đột nhiên biến mất. Lúc xuất hiện lại, đã ở bên Linh Thể.

- Ôi vãi! Teleport! - Vân rú lên - Ông Plea, học trò của ông dùng Cấm Thuật liên tiếp như thế, không sợ chết à?

- Không sao, ta cho phép! Quấy tới bên đi Erik!!

- Khai mở Cấm Thuật, Bạo Liệt Bộc Phát!!!

- Graaaaaaaghhhhhhhhhh!!!!

Ngay khi Erik đưa bàn tay lên dí thẳng vào trán Linh Thể, nó cũng đáp lại bằng một cú gào thét rợn người. Hai bàn tay nó lại chuẩn bị đập vào nhau!

Baaaaaaaannnnnnnnngggggggggggggggggggg!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Vụ nổ lần này bắn ra tung tóe những sóng năng lượng kèm theo từng tia vật chất đen, nổ vang dội cả lòng đất.

- Điên thật chứ!!

Vân hốt hoảng kêu lên. Cô vội đưa tay túm lấy chiếc khăn đỏ trên cổ mình, kéo nhẹ một cái. Phụt một tiếng, chiếc khăn choàng nhỏ giờ đã biến thành một cái áo choàng đỏ. Vân lắc mình đem chiếc áo choàng che phủ khắp người.

Những dư chấn phát ra từ vụ nổ đánh tới, chạm phải tấm áo choàng đỏ, đều tan biến sạch sẽ.

- Flying Vulture!!

Lợi dụng uy chấn từ vụ nổ, Erik lấy đà lao thẳng tới quan tài đá trên cao. Cả Plea lẫn lão Bạch đều đang cuống quýt bám víu lấy sợi dây, mà sợi dây thì do uy lực từ vụ nổ, dùng đưa lắc lư đến chóng cả mặt.

- Vân!! Cản nó lại!!

Vùuuuuu!!

Từ trong đám khói bụi, một bóng áo đỏ lao tới, đập từng bước lên không trung, phi thân như một con én. Xung quanh cô, là 6 quả cầu ma thuật với 6 màu sắc khác nhau, tượng trưng cho 6 loại nguyên tố.

Lửa, Băng, Gió, Sét, Nước, Đất.

- Zap Gun!! - Vân hét lên.

Từ ngón tay cô, bắn ra một tia sét phóng thẳng tới chỗ Plea. Tên này đang chăm chú lao tới trước, một tia sét này quá nhanh quá đột ngột, tránh không kịp. Lập tức hắn cảm thấy cả người tê buốt.

Zap Gun có khả năng làm tê liệt đối thủ.

- Flame Arrow!!

Từ quả cầu lửa, bắn ra 6 mũi tên, theo những quỹ đạo khác nhau bắn thẳng vào Erik. Cả 6 mũi tên đều trúng mục tiêu.

Uỳnh!! Uỳnh!! Uỳnh!!...!!!!

- Khai mở Cấm Thuật, Thần Ma Kính!!

Erik rốt cuộc cũng không thể nín nhịn nhiều hơn. Hắn phản công. Lại là một Cấm Thuật cấp cao. Và này giờ tên gọi đều theo phong cách Viễn Đông.

Thần Ma Kính, bắn ngược lại 6 mũi tên lửa về phía Vân.

Bụp!! Bụp!! Bụp!!.....!!!!

6 mũi tên lửa bắn vào bóng người trong áo choàng đỏ ấy, rốt cuộc chỉ thấy một mảnh áo choàng đỏ bị bắn rách nát, sau đó bốc cháy tan biến. Người thì chẳng thấy đâu.

“Misdirection???”

Thuật Đánh lạc hướng. Nhưng là từ bao giờ??? Erik hoảng hốt tự hỏi. Nãy giờ, hắn quen nghe Vân đọc to tên chiêu thức, đến khi cô ta phát động Ma thuật mà không đọc tên, hắn đã bị hẫng!

Cộng với mảnh vải đỏ vừa rồi quá ư là bắt mắt, Erik biết hắn đã bị cuốn theo những ấn tượng. Dựa vào ấn tượng của người khác và đánh lừa họ, chính là cách mà cô ta thành danh.

Red Witch!

Sau lưng Erik lại vang lên giọng nói.

- Element Blast!!!

Nguyên Tố Bạo Phá. 6 quả cầu nguyên tố, đồng thời nổ tung.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 416: Hẹn Mai Gặp Lại

- Con trẻ ngây thơ... - Lão Bạch chép miệng thở dài.

- Con trẻ ngây thơ. - Plea cũng phụ họa theo.

Phập!! một tiếng, Plea đã cắt đứt sợi dây, khiến lão Bạch rơi xuống dưới. Sau đó, hắn đạp lên không trung nhảy tới, thoát cái đã ở phía sau Vân.

Bốp!!

Vân vừa mới đánh rơi Erik, còn chưa kịp xoay sở, bị một cước này giẫm xuống.

Cô không hoảng hốt. Cô biết Erik còn đang ở phía dưới mình, và Plea sẽ không rời đi nếu không có Erik.

Vân rút từ bên hông ra một cuộn dây thừng, cô vung dây giữa không trung nhắm tới Erik.

- Khai mở Cấm Thuật, Thuấn Gian Di Động!!

Erik thấy mình sắp sửa bị nhắm tới, lại sử dụng Thuấn Gian Di Động, bay lên trên đến gần với thầy mình hơn. 2 lần sử dụng Thuấn Gian Di Động khiến ai cũng nhìn ra hắn đã kiệt sức.

Ai ngờ, vừa mới dịch chuyển tới, đầu dây thừng của Vân đã tìm thẳng tới hắn, siết một vòng quanh cổ.

- Quá dễ đoán! - Vân nhếch mép cười. Ngay từ đầu cô đã nhắm lên phía trên. - Zap Gun!!

Lần này, Vân đưa tay chộp lấy quả cầu Nguyên tố Sét, dí thẳng vào sợi dây. Đầu kia sợi dây, Erik lại bị giật tung tóe.

- Daddy, bám lấy!!

Vân ra sức kéo tụt Erik rơi xuống, vừa để lấy đà cho cô bay lên, vừa là để lão Bạch bên dưới có thể tóm lấy.

Lão Bạch cũng không lỡ thời cơ, chộp ngay thân người Erik đu vào.

Tạch tach tach!!

- Á á á, Vân ơi, cắt điện đi đã!!

Erik còn đang bị treo tòng teng, bị lão Bạch đu vào, giãy giụa đau đớn. Hai tay hắn cố gắng giữ chặt cái thòng lọng để không bị siết chết. Từ lúc lâm trận tới giờ, hắn toàn bị biến thành công cụ cho người khác.

- Đúng thế, cứ giữ yên đó. - Lão Bạch vẫn ung dung đập lên người thằng bé mà lao lên.

Trên không, Vân đã kịp quăng đầu còn lại của sợi dây vào đoạn dây vừa bị Plea cắt đứt.

- Binding!!

Lại một phép Binding, buộc 2 sợi dây lại với nhau.

Cô hai tay nắm chặt sợi dây, hai chân vẫn sử dụng Phi Yến đập vào không khí, đu đưa tiếp cận với Plea.

Flying Vulture của Plea cũng giống như Đạp Không Bộ, không thể nào bay quá lâu trên không. Giờ hắn không thể cắt tiếp sợi dây gốc, nếu không hắn sẽ không còn gì để leo lên. Cũng không thể ngay lập tức cắt đứt được sợi dây của Vân, vì đây là cáp chuyên dụng, lại không thể phá giải thuật Binding.

Hơn nữa, Erik còn nằm trong tay bọn họ.

Lại chỉ có thể chiến.

Dù là đối phó với Red Witch và phía sau là Black Cock, hắn cũng không nghĩ mình sẽ thua.

Plea là một Hunting Ranger cấp A. Hunter và Ranger là 2 class thiên về chiến lược nhiều nhất trong số 4 Class của Runner. 2 class còn lại thiên về lén lút và đào thoát hơn là đánh nhau.

Hơn nữa, hắn còn từng theo chân Black Cock.

- Man Thiên Quá Hải!

Từ trong áo choàng của Plea, phun ra một làn khói dày đặc. Làn khói này che đi vị trí của hắn.

Binding!!

Không một chút cảnh báo, một luồng Binding từ trong làn khói bắn ra, nhắm thẳng tới Vân.

Binding là chiêu thức rất hữu dụng để săn thú, chiêu này trong tay Plea còn uy lực hơn của Vân rất nhiều.

Từ lúc nhìn thấy làn khói, Vân đã tập trung đề phòng. Chiêu Binding này tuy có chút đột ngột, nhưng cô vẫn tránh kịp.

Chiêu thức lại cứ thế lao xuống dưới. Lão Bạch cũng lách người né qua.

Chỉ tội cho Erik, lại ăn trọn 1 chiêu Binding này.

Ai ngờ, đây mới là điều Plea mong muốn.

- Pulling!

Với các Hunter, sau khi trói chân hung thú, có thể dùng tiếp phép Pulling để kéo nó về. Đây cũng là cách Plea làm với Erik, chỉ có điều hắn đang kéo luôn cả lão Bạch cùng theo.

Plea có chủ ý kéo Erik lên, lão Bạch cũng thừa biết chuyện đó. Cả 2 biết rõ được và mất như thế nào, nhưng rõ ràng lão Bạch sẽ có lợi thế nhiều hơn. Cũng là vì Plea không thể bỏ mặc Erik, dù có phải kéo thêm một Cường địch tới gần.

Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!

Lại là 3 mũi Flame Arrow của Vân bắn phá vào làn khói. Vẫn không trúng. Ngoại trừ một chiêu Binding vừa rồi, không thấy Plea tung ra một chiêu thức gì khác.

Phập!!

Bất chợt, sau khi đợt công kích của Vân vừa kết thúc, một mũi tên từ trong làn khói bắn ra, nhắm thẳng vào Linh Thể bên dưới.

- Icy Rain!! - Vân hét lên.

“Yêu cầu xác nhận lần 2”, tiếng Red Magik phản hồi.

- Icy Rain!!

“Xác nhận kích hoạt Icy Rain. Cần 2s”

Xung quanh Vân, ma lực toát ra thành khí lạnh, ngưng tụ hơi nước trong không khí thành những mũi băng nhọn. Những mũi băng nhọn này theo hướng cô chỉ tay, đâm vun vút vào làn khói bên trên, như một cơn mưa.

Chỉ có tấn công diện rộng mới mong đánh trúng được tên Plea kia.

Phập!!!

Nào ngờ, hứng chịu một cơn mưa băng như vậy, Plea vẫn bằng cách nào đó vừa né tránh vừa bắn tiếp một mũi tên nữa xuống người Linh Thể.

- Graaaaagggghhhhhhhhh!!!!!!!

- Là Mocking Arrow! - Lão Bạch lên tiếng nhắc nhở Vân.

Mocking Arrow, mũi tên khiêu khích, là khi một Hunter bắn tên vào những vị trí khiến Hung thú trở nên điên cuồng. Kỹ năng này đòi hỏi cả khả năng Xạ thuật tốt cũng như sự am hiểu về Hung thú.

Linh Thể tầng 15 không phải là Hung thú, nhưng bằng kinh nghiệm của mình, Plea cũng có thể cầu may.

Phát bắn này thật sự đã chọc điên Linh Thể kia.

Nó giơ hai tay lên, vỗ thật mạnh vào nhau. Nhưng thay vì phóng ra những luồng vật chất đen như lúc nãy, nó tích lại thành một quả cầu đen sì, đưa lên miệng. Chỉ cần một cú hống, là đồng năng lượng chết chóc kia sẽ bắn ra, đánh sập cả lãng mộ này.

Đúng lúc này, lão Bạch lao tới.

Nãy giờ lão chỉ đùa giỡn loanh quanh, nhưng lần này nếu lão không ra tay thì cả lũ vùi thây ở đây mất.

Chỉ một bàn tay giơ ra. Đối kháng với con Linh Thể khổng lồ ghê tợn.

Một bàn tay, mà như râu tóm lấy cả trời đất, lại như một mặt gương phản chiếu vạn vật.

Quả cầu năng lượng của Linh Thể vốn định bắn ra, chẳng biết vì sao lại quay ngược trở về, đánh thẳng vào chủ nhân của nó, đẩy con Linh Thể bay ngược vào trong cánh cổng.

Uỳnh!! một tiếng, cả cánh cổng cổ xưa sụp đổ tan nát.

Bộ xương kia cũng đã ngừng múa may, mà rã làm cát bụi.

Lão Bạch đứng đó, lặng lẽ rút trong túi áo ra một nén nhang, cắm phập xuống nền đá.- Giời ạ! Daddy!! Giúp con một tay với!!

Vân cầu nhàu. Cô biết vừa rồi Plea làm vậy là để ép cho cha cô phải rời đi chỗ khác. Lúc này Plea đã tranh thủ thời gian công kích cô.

Từ trong làn khói, hần lao xuống, trong tay mang theo cây nổ.

Phập!! Phập!! Phập!!

Những mũi tên của Hunter cấp A bắn rất rát. Đám Vulture lại là một lũ chuyên đi vét hôi, chúng hình thành một đấu pháp cực kì hèn hạ và bị cộng đồng căm ghét, đó là Kền Kền Đấu Pháp.

Chuyên đánh từ những điểm cao đánh xuống.

Thú thực, dù có bị ghét thế nào đi nữa, Kền Kền Đấu Pháp là một lối tấn công vô cùng hiệu quả từ trên cao.

Có thể vừa lao xuống vừa bắn tên chuẩn xác, sau đó chuẩn bị sẵn hậu chiêu để kết liễu đối thủ. Đối thủ còn đang phải cuống quýt né tránh những mũi tên, làm sao có thể đối phó.

Vân đạp lên quả cầu Nguyên tố hệ Thổ, nhảy lên. Cô lại vung chiếc áo choàng đỏ lên che phủ quanh người.

Những mũi tên lại bắn phầm phạm vào chiếc áo choàng đỏ đó. Lại không có ai phía sau.

Vì từ lúc nhảy lên, Vân đã nhảy theo một hướng khác.

Phải chiếm được cao độ với Plea, nếu không muốn bị banh xác bởi Kền Kền Đấu Pháp.

Nhưng Plea không phải là Erik, hăn sớm đã đề phòng.

Hăn đạp chân đảo hướng trên không, thoáng cái đã bắt kịp được Vân.

Còn Vân cũng đã lường trước tình huống này.

Cô đã thủ sẵn một cây Ice Blade trong tay.

Chém!!

Plea lách người né được.

Nhưng cánh tay còn lại của Vân đã đưa ra. Chiếc điện thoại đã cất vào trong túi. Cô cũng đã chuẩn bị sẵn hậu chiêu, và chiêu thức này cũng đã được phát động từ trước. Chỉ cần chờ xác nhận lần 2 mà thôi.

“Yêu cầu xác nhận lần 2”.

- Infern...

- Dừng xong Icy Rain, cô em có vẻ cũng chậm đi nhiều.

Khi phép thuật chuẩn bị phát động, Plea đã kịp ra tay trước. Hẳn nhanh hơn chỉ một tích tắc mà thôi, nhưng trong hoàn cảnh này, tích tắc ấy là đủ.

Lại một đập đá Vân rơi xuống.

- Lần sau gặp lại nhé Red Witch, nếu còn có lần sau. - Plea cười cười, bay thẳng tới chiếc quan tài đá.

- Lần sau gặp lại nhé. - Erik bay vụt qua người Vân, còn bên lên nói lí nhí một câu.

- Ừ, hẹn mai lên trường gặp lại.

Vừa rơi xuống, Vân còn cười rõ tươi đáp lại Erik, làm tên này cũng lúng túng không biết là vì sao. Plea nắm tay Erik kéo lên. Trong quan tài đá này, quả nhiên là một lối đi dẫn lên trên. Lần này chỉ là một cái bẫy, chẳng thu hoạch được gì, nhưng ít nhất bọn họ tìm được lối ra.

- Anh Plea, liệu bọn họ có tìm được lối ra không? - Erik bắn khoăn hỏi.

- Cậu nghĩ họ là ai chứ? Mà không ra được thì càng tốt. - Plea lạnh lùng trả lời - Đã vào trong ngành rồi, quen với chuyện này đi.

Erik lặng lẽ đi theo. Hẳn vẫn văng vẳng trong đầu nụ cười của Vân, và câu nói hẹn mai gặp lại.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 417: Ngắn Gọn Dễ Hiểu

- Rốt cục cũng đuổi được 2 tên bám đuôi ấy đi.

Lão Bạch thở phào nhẹ nhõm.

- Daddy này! Lần sau có ý tưởng gì trong đầu thì Daddy họp gia đình trước nhé! Làm con cứ đoán già đoán non không biết cha định làm cái gì.

- Ha ha ha, để mày nghiêm túc như vậy thì mới đánh lừa được tụi nó chứ? Mà chẳng hiểu bọn Vulture kiếm đâu ra một con quái vật như vậy?

- Cha nói thẳng ku Erik đó phải không?

Erik cũng trạc tuổi Vân, nhưng chẳng hiểu vì sao từ khi gặp mặt, Vân từ trong tiềm thức đã coi thẳng này như 1 đứa trẻ, có lẽ là vì hân quá ngây thơ ngờ nghệch chẳng.

- Con đếm được nó dùng Cẩm Thuật tổng cộng bao nhiêu lần không?

- 5 lần tất cả.

- Về sau để mắt tới thẳng đó nhiều hơn.

- Con biết rồi. Nhưng vì sao nó lại làm được như vậy? Người thường dùng tới 2 lần là đã ngắc ngoải rồi.

- Không rõ. Chắc là một loại thể chất đặc thù. Phù Dung Nga Quỷ tái thể, Di Thể Linh Thể xuất hiện, giờ Tuyệt thể Thiên tài đua nhau xuất hiện, còn gì kì lạ nữa hay sao?

- Con cũng từng đọc được một bài thảo luận như vậy của Lonely Boy rồi. Anh ta cũng băn khoăn về vấn đề này y như cha vậy.

- Thế thằng đó nói sao?

- Anh ta cho rằng, vì sự xuất hiện của Đại Thư viện sắp cận kề, kích thích các tài năng đua nhau thức tỉnh. Anh ta còn đưa ra giả thiết, dù giả thiết này chưa được kiểm chứng, là do Ý chí của Vũ trụ đã ngưng tụ thành Thiên Mệnh, khiến các loại mệnh vận khác trỗi dậy theo.

- Khửu khửu? Thiên Mệnh? Nếu thật sự có Thiên Mệnh trên đời, hân cha mày đã xích cổ nó đem bán lấy tiền.

- Lúc đấy cha nhớ chia cho con một nửa nhé?

- Đừng mơ!

- Thế một phần ba?

- Còn xem thái độ.

- Thôi đi cha, nói cứ như bắt cua trong rọ ấy. Giờ cho con biết cha có ý tưởng gì đây?

- Cục cục!

Phạch phạch!!

Con Hắc Kê trốn đâu nãy giờ, giờ mới vỗ cánh bay xuống. Từ trong mỏ nó, nhổ ra 2 đồng tiền xu.

- Nãy giờ tao cố tình hướng sự chú ý của thằng Plea vào cái quan tài đá trên kia. Ừ thì đúng là nơi đây là không gian thiết kế theo vũ trụ quan của người Hà Quốc, mọi thứ dưới này đều đảo ngược so với trên mặt đất.

Quan tài là nơi để người chết đi về cõi nước, cũng là đường để người bên dưới đi lên phía trên. Trên đó đúng là có một lối ra.

- Rồi sao? - Vân hỏi.

- Nhưng cũng chỉ vậy mà thôi. Chúng ta tới đây là để tìm báu vật, không phải là đi xuống rồi lại chui ra!

- Con đoán bọn họ cũng sẽ hiểu điều này.

- Đúng thế! Nên để buộc chúng nó phải cuống quýt tìm đường chui ra, tao đã cố tình kích hoạt cái bẫy này sớm hơn bình thường!

Lão Bạch cười ha hả khoái chí, rồi mới giải thích tiếp.

- Này tao hô đây là bẫy, thật ra là lừa chúng nó chơi. Đây chính xác 100% là lăng mộ của một Nghệ nhân. Những kẻ không phải là Nghệ nhân, sẽ không thể nào xây dựng được một công trình chuẩn thế này. Mỗi Nghệ nhân đích thực khi chết đi, đều sẽ canh giữ một bí mật để truyền lại cho Hậu thế. Còn những kẻ ngơ ngáo đi vào, đều sẽ bị họ hiện hồn về đập chết.

- Vậy ra vừa rồi là bộ xương đó xuất hiện để trừng phạt chúng ta?

- Đúng vậy, là vì tao cố tình làm mấy thứ lung tung trong lăng mộ, vậy là kinh động vị tiên nhân kia, thế thôi. Còn 2 tên kia, bỗng nhiên bị một Linh Thể tầng 15 “dí” như vậy, đương nhiên là phải quắn đít lên chạy rồi!

- Cao tay! Cao tay! Thế giờ báu vật ở đâu?

- Ở 2 đồng xu này đây.

Lão Bạch đưa 2 đồng xu cho Vân xem. Trên 2 đồng xu bằng kim loại ấy, chẳng có hoa văn gì, mà chỉ khắc 3 cái lỗ, tạo thành đôi mắt và cái miệng cười, tức là một khuôn mặt cười.

- Người Cận Tây thời cổ có truyền thống đặt 2 đồng tiền lên mắt người chết để làm tiền phí cho người lái đò sông Styx đúng không? Thật trùng hợp là ở Hà Quốc cổ cũng có một truyền thống gần như vậy. 2 đồng xu này chính là lệ phí qua sông của mỗi một Nghệ nhân.

- Ồ!! Nhưng làm sao mà cha tìm ra được 2 đồng xu này?

- Còn tùy vào từng lăng mộ mà nơi giấu sẽ khác nhau. Nếu may mắn thì có thể tìm ra, không may mắn thì làm giống như 2 tên vừa rồi, té!

- Chỉ con cách đi mà! Daddy đẹp trai, Daddy phong độ, Daddy Shadow Runner huyền thoại, người đã khai quật 3 nghìn ngôi mộ, đi qua 7 lục địa...

- Mày dẹp cái bài văn tế ấy đi tao nhờ. Tao giỏi tao biết, khỏi cần mày nịnh. Thôi được rồi lại đây tao chỉ cho cách.

Lão Bạch bước về chỗ 2 hòn đá Linga - Yoni.

- Người Hà Quốc có nền Văn minh nông nghiệp lâu đời, bọn họ đã phát triển trình độ Thiên văn vô cùng cao. Các Nghệ nhân càng cần nhìn vào thiên văn để giao tiếp với thần linh. Cái Linga - Yoni này thực chất là một loại đồng hồ. Ở đây không vẽ ra, nhưng sẽ có 60 cung giờ xếp thành một vòng tròn xoay quanh nó. Giờ lấy hướng của cái Yoni nằm ngang này, chia thẳng về một cung giờ. Sau đó lấy hướng Đông Bắc 20 độ vẽ cắt vào một khung giờ khác.

- Tại sao lại là Đông Bắc 20 độ?

- Vì đó là độ lệch của từ trường quả đất. Rồi lấy giá trị trung bình ra, nó sẽ chỉ vào một cung giờ. Cung giờ này ứng với góc sao Tinh Vân nếu nhìn từ bầu trời Hải Thành. Giờ đứng ở vị trí này, chiếu đèn thẳng vào cái phù điêu rừng rậm ở đó. Khoảng cách là 12m. Nhớ chiếu đúng góc độ của ngôi sao.

Lão vừa nói vừa làm. Cây đèn pin trong tay lão chiếu vào phù điêu rùng rợn, chỉ thấy những ánh sáng từ đó phản xạ theo những hướng không thể nào đoán trước, sau đó hội tụ vào 2 điểm, một điểm dưới nền đất, một điểm trên trần nhà.

- Đơn giản vậy thôi à? - Vân bĩu môi.

- Đơn giản? Mà có biết để học được cái trò khốn kiếp này, cha mà đã suýt mất mạng bao nhiêu lần rồi không?

- Bao nhiêu lần?

- 3 lần. 3 lần duy nhất trong đời tao lỡ bước chân vào lãng mộ của đám Nghệ nhân khốn kiếp này! Nói chung lần này cũng là ăn may thôi, sau này tao cũng sẽ không bao giờ bước chân vào mấy chỗ này nữa!

- Thế giờ có 2 đồng tiền này trong tay, ta làm gì nữa?

- Thấy cái mặt cười đằng kia chứ? Giờ bỏ 2 đồng tiền vào 2 con mắt của nó.

Cả 2 bước lại gần bức phù điêu mặt cười.

- Phường hội Nghệ nhân quan niệm, cõi nước là nơi phản chiếu tâm tư của nhân thế. Tâm tư của con người, hỉ nộ ái ố, được quy về một cái mặt cười. Số mệnh của một Nghệ nhân, là mang lại nụ cười cho người khác, nói một cách khác, họ là những người bảo hộ cho cảm xúc của nhân loại. Mỗi khi thiên tai chiến trận xảy ra, tâm tư của con người lại trở nên hoang mang hỗn loạn sợ hãi, đó cũng là lúc Cõi nước trở nên bất ổn, và Vị Thần Hỗn Loạn lại được dịp hoành hành. Những lúc như vậy, cần có một Nghệ nhân đi tới Thượng nguồn, biểu diễn và xoa dịu ông thần ấy.

- Cha bớt nói mấy thứ lan man đi, ngắn gọn lại cho con dễ hiểu xem nào?

- Ờ, nói đơn giản thì, mở cái cánh cửa này ra, đằng sau đó có kho báu.

- Nói vậy ngay từ đầu là được rồi! - Vân hớn hờ đút 2 đồng tiền kia vào 2 hốc mắt.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 418: Hội Nghị Đêm Khuya

Ui cha!! Cả một hòm vàng! Cha ơi cha, lại đây bê dùm con!

- Ui chao!! Đây là bình gốm cổ có tuổi Carbon lên tới 5000 năm? Bê ngay! Bê ngay!

- Cha à! Cha à! Mấy quyển sách này có đáng tiền không vậy?!

...

- Vân à, - Lão Bạch bất đắc dĩ lên tiếng - Mấy thứ vật vãnh đó bê làm gì cho nặng người? Tốn công mạo hiểm vào đây, là để tìm thứ mà không thể tìm được ở đâu khác cơ!

Một Nghệ nhân lại còn làm quan to trong triều, kho báu của cải để lại không hề thiếu. Nhưng thứ lão Bạch mong đợi, là một cái gì đó đặc biệt hơn rất nhiều.

Không phải Nghệ nhân nào cũng cất giữ những bí mật về Châu, nếu thật vậy thì bọn họ đã không cần mai danh ẩn tích suốt 5000 năm. Nhưng một Nghệ nhân trong cuộc đời có thể tìm thấy một thứ gì đó vô cùng giá trị thì không phải không có.

Đã 10 năm nay, lão Bạch truy tìm tung tích về “thứ đó”. Lăng mộ này cũng chỉ là một trong 3000 lăng mộ mà lão đã từng tìm kiếm. Nếu thật sự may mắn, lão có thể tìm ra chút manh mối gì.

Người đời nghĩ rằng Shadow Runner đều là những nhân vật truyền kì oai phong lừng lẫy, tài nghệ đầy mình, đi tới đây là vơ vét của cải tới đó, nhưng nào có phải vậy? Chẳng ai nghĩ xem vì sao bọn họ phải trở thành Shadow Runner, chẳng ai nghĩ xem so với thế giới rộng lớn này, một Shadow Runner cũng chỉ là một cá thể nhỏ nhoi. Bọn họ trở thành Shadow Runner, là vì bọn họ cần tìm kiếm thứ mà bọn họ khao khát, nhưng thế giới rộng lớn này liên tục chôn vùi thứ quý giá ấy và nghiền nát mọi nỗ lực của con người.

Khai quật 3000 ngôi mộ, lang bạt qua 7 đại lục, phá khóa 6 ngân hàng lớn, trộm đồ của 7 ông vua, nghe ra thì vô cùng oanh liệt, nhưng rốt cục lão vẫn chẳng tìm được thứ mình kiếm tìm.

Vậy thì làm Shadow Runner có gì hạnh phúc chứ? Hạnh phúc nhất là sống cả đời vui vẻ bên gia đình mà không cần thiết phải trở thành bất cứ cái gì.

- Cha à! - Tiếng Vân chột gọi.

- Sao?

- Đây là thứ gì?

Vân đưa cho cha mình xem một cây bút.

Một cây bút lông, nhưng lại có phần cán vô cùng kì lạ. Điểm kết nối giữa phần ngòi và phần cán, là một viên ngọc màu đỏ. Xoay quanh viên ngọc màu đỏ là một chiếc vòng bằng đồng như một chiếc nhẫn. Điều kì lạ là chiếc vòng cứ thế lơ lửng xoay quanh viên ngọc, dù có dùng tay xô dịch đi lại trở về vị trí cũ, và không ngừng xoay tròn.

Trên chiếc vòng có khắc một số kí tự gì đó, mà đã quá mờ và trong điều kiện ánh sáng nơi đây đọc không nổi.

- Quái lạ! Thôi cứ mang về đã. Con kiếm vài món giá trị nhất rồi mang về thôi, ta đi có 2 người thôi mà!

- Nhưng đám Vulture có thể sẽ quay lại đây vét nốt! - Vân dùng dằng - Thậm chí mấy Guild khác cũng sẽ đánh hơi được...

- Vậy nên mới vét những thứ thật sự đặc biệt thôi. Mấy hòm vàng rồi bình biếc này nọ để lại đi.

- Tiền cả đấy cha! - Vân vẫn hiện rõ sự nuối tiếc trên gương mặt.

- Đôi khi, để học được cách kiếm nhiều tiền hơn trong tương lai, người ta phải biết cách bỏ qua những đồng tiền trước mắt... - Lão Bạch bắt đầu triết lý.

- Thôi được rồi được rồi! Bỏ lại là được chứ gì? - Vân bĩu môi - Giờ ta ra khỏi đây thế nào đây?

- Con lắng nghe thử xem?

- Nghe cái gì?

- Nghe thấy tiếng nước chảy róc rách không?

- Có.

- Nơi đây ngay sát đáy sông rồi. Cha đếm đến 3 thì chuẩn bị bơi nhé.

- Hà???

- Một!!

Lão Bạch đưa tay lên trần, lão đưa tay vẽ một vòng tròn trên trần nhà. Nơi đây là đáy sông, áp lực nước rất lớn. Chẳng thể nào dùng cách bình thường mà phá vỡ lớp trần này để bơi lên.

Chỉ có một cách duy nhất, là làm biến mất cả mảng tường này.

- Hai!!

- Từ từ đã cha ơi! Con chưa vét hết...

- Ba!!

Phốc một tiếng, cả mảng tường kia chẳng biết bằng cách nào đã bị lão Bạch cho bốc hơi. Nước ào ào tràn xuống.

Vân ôm nỗi tiếc đứt ruột đồng của cái nơi đây, cô trùm áo choàng che kín người. Chiếc áo choàng triệt tiêu giúp cô phần lớn áp suất của nước. Cô túm lấy cha mình, rồi dùng Phi Yến bơi thẳng lên trên mặt nước.- Khụ khụ!!

Nơi cả 2 đáp lên bờ, hoang vu hiu quạnh chỉ toàn cỏ lau. Nơi đây vẫn là ngoại thành thành phố.

Việc đầu tiên Vân làm, không phải là hỏi xem cha mình còn sống hay đã chết, mà là kiểm tra đồng hồ đặc cô cuôm được, rồi lăm nhăm tính toán giá trị.

- Khụ khụ!! Con với chả cái! Tham tiền như thế có ngày bị tiền đè chết đấy con!

- Kệ con! Tiền đè chết được thì con đã chết vì vui mừng trước! 6 ngàn... 7 ngàn...chẹp chẹp! Thế này còn chả đủ tiền đi du lịch Bắc Hà chứ đừng nói là vòng quan thế giới!

- Du lịch Bắc Hà? Mà ừ à? Một nửa chỗ đó là phần của tao đó! Để lần này tao đánh con độc đắc cho mày coi!

- Đừng mơ! Cha chỉ được một phần ba mà thôi! Mà còn tùy thái độ nữa...

- Hừ! Thôi, kiếm đường về nhà đã rồi tính...

2 cha con xách túi đồ đi dọc theo bờ sông, vừa đi Vân vừa tìm đường trên bản đồ. Giờ đã là 2h sáng. Nếu đi bộ về tới thành phố thì có lẽ đã hơn 6h. Vùng thôn trang lại không có xe bus, chỉ có thể mò mẫm ra đường cái mà bắt nhờ xe người khác. Nhưng giữa đêm giữa hôm, 2 con người lem luốc ướt nhẹp xách 1 bao tải ra giữa đường bắt xe, hơi đâu mà người ta cho nhờ?

- Cần phải mua một cái xe! - Vân lên tiếng.

- Giờ có mấy ngàn hào rồi, tất nhiên là đủ mua một cái.

- Daddy dùng phần của mình mà mua.

- Vậy tao mua về mày khỏi phải bước lên xe nhé?

2 cha con nhà này lúc nào cũng có thể chí chóc với nhau được.

Bất chợt, lão Bạch dừng phắt lại, lão đưa tay ra hiệu cho Vân dừng theo. Phía xa xa, là một dãy lều trại sáng đèn.

Lão lặng lẽ luôn lách tiến tới gần, không gây ra một tiếng động nào. Vân cũng lặng lẽ tắt âm điện thoại, bám sát phía sau.

- Nơi này là lãnh địa của bọn Chân Nhỏ. - Vân thì thào.

- Ai cơ?

- Là bọn trẻ mồ côi của trung tâm Những bàn chân nhỏ, về sau người ta gọi tắt chúng nó là lũ Chân Nhỏ. Bọn nó vừa phải đi học, vừa phải bươn chải kiếm sống, chui rúc khắp mọi ngõ ngách ở Hải Thành. Cũng có thể nói, mạng lưới của chúng nó vô cùng rộng, phủ sóng gần như toàn bộ đám trẻ lang thang trong thành phố, chứ không chỉ riêng trung tâm này.

- Ờ, là một trong mấy hội ranh con đang đòi xưng bá ở Hải Thành đúng không? - Lão Bạch hời hợt đáp. Đối với lão, chỉ là mấy đứa nít ranh, chưa là cái gì đáng kể.

Phía trước là lán trại của đám Chân Nhỏ. Đêm đêm bọn này phải dựng trại giữa đồng không mông quạnh, vì nơi này gần một bãi rác. Một trong những bãi rác lớn nhất ngoại ô thành phố, lại là nơi chúng nó ngụ trị. Nghe nói, thu nhập từ một bãi rác thế này, tính cả tiền bạc hay đồ đặc quý giá, tổng lại cũng ngang một công ty lớn chứ không vừa.

Nhưng đêm nay, trong ánh đèn tù mù giữa sân cỏ đầy ruồi muỗi, bọn Chân Nhỏ đang tụ tập họp bàn gì đó với nhau. Hình như chúng nó đang tiếp chuyện với ai đó.

Vân lặng lẽ rút ra một cái máy nghe trộm tí hon. Nghề thám hiểm, không có chuyện gì là không nên tò mò.

Cô đặt chiếc máy nghe trộm lên mặt điện thoại, khẽ hô.

- Teleport!

Phụp!!

Dịch chuyển 1 thứ nhẹ như cái máy nghe trộm thì không có gì khó khăn. Ngay lập tức, cái máy nghe trộm đã nằm trong đồng cỏ gần lũ trẻ đang thảo luận đằng xa.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 419: Học Trò Của Thầy Phương

- Gọi anh Minh ra tiếp khách đi.

- Anh Minh đang bận, anh ấy nói có gì thì quý khách đây cứ trao đổi với tất cả anh em ta trước, anh ấy sẽ lắng nghe sau.

- Ha ha ha, không sao, không sao! Ta có thể chờ.

Giọng nói oang oang này, thậm chí chẳng cần máy nghe trộm, ở khoảng cách của Vân cũng đã nghe thấy.

Lập tức, vẻ mặt của 2 cha con trở nên khó tả.

- Cái giọng này, là của thằng Bishop Gregor bên phía Holy Knights mà?

Vân tự hỏi. Cô phóng mắt nhìn thật kĩ đám đông phía xa. Quả nhiên nhìn thấy trong đó lấp ló ánh bạc của bộ giáp, kèm một cái đầu tóc vàng chóc.

- Lần này Holy Knights gửi cả cấp Bishop và Knight tới. - Lão Bạch gật đầu xác nhận.

Bishop và Knight là 2 cấp bậc trong hệ thống của Holy Knights. Bắt đầu từ Pawn, con Tốt, lên tới Knight, con Mã, Bishop, Tượng, Rook, Xe, Queen, Hậu, và King, Vua. Cấp độ đạt được nhờ điểm cống hiến và dựa theo chiến lược, mỗi 3 tháng lại có 1 đợt kiểm tra xét cấp.

Trong số các Guild, Holy Knights là guild có tổ chức chặt chẽ và quy mô hoành tráng nhất. Vương giả trong đám lén lút, nhưng vẫn lén lút hơn đám vương giả. Bọn chúng chủ yếu dựa vào cách tổ chức đội hình chặt chẽ và chiến lược cao cường để càn quét tất cả các khu vực.

Có thể nói, Holy Knights và Vulture là 2 tổ chức đối lập nhau hoàn toàn về tác phong làm việc. Holy Knights đường đường chính chính lấy đồ, Vulture lén lén lút lút trộm đồ. Dù có khác nhau, bọn họ vẫn là 2 guild lớn có tiếng, chủ yếu là bởi mỗi guild đều có Shadow Runner tọa trấn.

Hội trưởng của Vulture, The Owl, Chim Cú, là một Shadow Runner. Tương tự, Hội trưởng của Holy Knights, The King cũng vậy. Nhưng Holy Knights hơn Vulture ở chỗ, nhân vật đứng thứ 2 của bọn họ, The Queen, Nữ Hoàng, cũng là một Shadow Runner.

Tác phong làm việc của Holy Knights thì không còn ai xa lạ gì, muốn gì làm nấy, không vòng vo lằng nhằng.

Chỉ là không hiểu một tên cấp Bishop như Gregor làm gì ở nơi gần bãi rác thế này, lại còn nói chuyện với bọn trẻ mồ côi nữa chứ.

- Chắc đại ca của các cậu đã nhận được thư của chúng tôi. Holy Knights là một guild thám hiểm có thành viên xuyên quốc gia, chúng tôi lần này tới Hải Thành là vì có chút công chuyện, tuyệt nhiên không xâm phạm tới lãnh thổ của các thế lực địa phương.

- Ông anh nhầm rồi, bọn tôi chẳng là thế lực gì hết. Chỉ là một lũ nhặt rác và bán tầm tre trên đường phố thôi. - Giọng một đứa trả lời.

- Ha ha ha, rất khiêm tốn, rất khiêm tốn! - Giọng Gregor lại oang oang
- Mục đích tôi đến đây lần này, đã trình bày rõ ràng trong thư, liệu đại ca Minh của các bạn có thể cho tôi một câu trả lời rõ ràng không?

- Tôi chính là Minh đây. - Vẫn là giọng nói vừa nãy. Gregor là một thanh niên Cận Tây, tóc vàng, khá điển trai, nhưng có chút nét đa tình và trắng hoa, hẳn ở quê nhà hẳn phải đào hoa lắm. Gương mặt hẳn lúc này cũng khây một nụ cười nhẹ, trông vô cùng phong nhã.

Nhưng lần này, nụ cười ấy hơi có thu lại, thay bằng cái nhìn khá kinh ngạc.

Người đứng trước mắt hẳn, chỉ là một đứa thiếu niên tầm 15, 16 tuổi, nhỏ bé, gầy choắt, lấm lem bẩn thỉu. Kẻ đó tự xưng là người đứng đầu tổ chức Chân Nhỏ, mà theo như bọn hắn điều tra, là tổ chức phủ trùm cả Hải Thành.

- Chúng tôi biết anh là ai - Minh từ tốn nói - Chúng tôi biết các anh tới Hải Thành để tìm kiếm cái gì. Từ trước cả khi nhận được thư của các anh, chúng tôi cũng đã nghe phong phanh tin đồn về nó.

- Cậu có muốn bán thông tin ấy chứ? - Gregor đáp lại - Chúng tôi là Holy Knights, chúng tôi có thể đổi cho các cậu vô vàn là lợi ích...

Minh lắc đầu.

- Chúng tôi là Chân Nhỏ. Chúng tôi sinh ra không có ai nuôi dạy, không ai chăm sóc, chúng tôi tự đứng trên đôi chân mình mà sống. Dù là các anh, hay bất kì ai tới hỏi chúng tôi, chúng tôi đều sẽ trả lời sự thật. Chỉ cần các anh tôn trọng Chân Nhỏ, Chân Nhỏ sẽ tôn trọng các anh.

- Wow, tôi thật sự nể phục tính tập thể của các bạn. Một tổ chức có tính đoàn kết cao thì sẽ luôn là một tổ chức hùng mạnh. Nhưng nếu chúng tôi không tôn trọng các bạn, thì các bạn định làm gì? Các bạn hẳn không đủ sức chống lại Holy Knights chứ?

Minh im lặng, giương đôi mắt nhìn Gregor.

- Các ông là khách từ phương xa tới. Nơi đây không phải là thành phố của các ông. Các ông có thể có đội quân hùng mạnh, có vũ khí đáng sợ, hay có chiến lực vô địch, nhưng các ông có thể đối kháng với cả một thành phố hay không?

- Ý cậu là sao?

- Các ông có thể săn lùng bọn tôi, giết sạch bọn tôi, nhưng không thể nào hủy diệt cả thành phố. Dù có chúng tôi ở đó hay không, thành phố vẫn sẽ tồn tại. Nó vẫn sẽ ở đó. Và chỉ cần thành phố này còn ở đó, chúng tôi vẫn sẽ luôn ở đó, luồn lách qua từng ngõ ngách, chui rúc trong từng xó xỉnh.

- Cậu muốn nói các cậu sẽ không bao giờ bị tiêu diệt? Nhưng chỉ vậy mà thôi. Các cậu sẽ không bao giờ đối kháng được với Holy Knights!

- Vậy thì ông đã nhầm rồi. Chân Nhỏ chưa bao giờ đơn độc. Không có bất kì ai trên thế giới này đơn độc. Chúng tôi kết nối với nhau, bởi lời dạy của Người. Chúng tôi ở khắp mọi nơi, chúng tôi nhận biết, chúng tôi lắng nghe, chúng tôi che chở lẫn nhau, và chúng tôi cùng nghe theo một lời dạy bảo.

- Người mà cậu nói tới, là ai? - Giọng Gregor đã giảm bớt âm lượng.

- Thầy Phương.

Xoạch!!

Tên Knight hộ vệ cho Gregor giật mình rút kiếm khỏi vỏ. Xung quanh hắn, đám trẻ mồ côi cũng đang nhìn cả 2 với ánh mắt lạnh lùng.

Gregor đưa tay cản hắn lại, mặt vẫn giữ nụ cười.

- Nói rất hay, rất hay! Có lẽ cậu không biết, Holy Knights cũng vô cùng tôn trọng Ngài Phạm Viết Phương. Vua của chúng tôi còn nói rằng Phạm Viết Phương là người vĩ đại nhất Viễn Đông!

Bầu không khí bắt đầu dịu xuống.

- Chân Nhỏ, chúng tôi tôn trọng các cậu! Và tôn trọng bất kì ai tự xưng là Học trò của Ngài Phương. Vậy là chúng ta tôn trọng lẫn nhau, ok chứ? - Gregor tiếp tục nói.

- Đồng ý. - Minh gật đầu.

- Vậy cậu có thể nói cho tôi biết, manh mối của báu vật mà các cậu tìm hiểu được chứ?

- Được. Có một manh mối. Bạch Thế Thắng.

- Bạch Thế Thắng? Là cái kẻ nổi tiếng gần đây mà khắp Hải Thành ai cũng nhắc tới phải không?

- Đúng vậy. Là kẻ tự xưng là đã tiếp cận gần nhất với danh hiệu Học trò của thầy Phương. - Minh trả lời.

- Vậy sao? Tôi đoán là các cậu rất không hài lòng về tên đó nhỉ? Suy cho cùng, tất cả các cậu đang tranh đấu nhau, cũng chỉ vì một danh hiệu đó...

Những ánh mắt xung quanh nhìn hằm hằm trở nên lạnh lùng.

- E hèm! Đùa thôi, đùa thôi - Gregor tăng hắng một tiếng - Muốn chúng tôi xử lý tên Bạch Thế Thắng đó, rồi tìm được kho báu. Còn các cậu thì bớt được cái gai trong mắt? Được lắm, được lắm! Chỉ là một học sinh Cao trung mà thôi, cho tôi 3 ngày...

- Ông không xử nổi hằm. - Minh lắc đầu.

- Vì sao?

- Vì ông không đủ mạnh.

Gregor sững người giây lát.

- Ha ha ha ha ha! - Hắc cười phá lên - 3 ngày, cho tôi 3 ngày! Thế nhé! - Vân này, họp gia đình chút! - Lão Bạch chột khều Vân.

2 cha con túm tụm lại một góc.

- Có ổn không? Nếu cứ thế này, tụi Holy Knights sẽ cuỗm đồ của mình mất! - Lão Bạch nói.

- Giờ có 2 hướng thế này, một là tiếp cận lấy lòng bọn Chân Nhỏ, mua chuộc cho bằng được thông tin về báu vật, hai là bám sát tụi Holy Knights, chờ chúng nó lấy được đồ, mình cướp!

- Cướp? Còn có lũ Vulture kia kìa. Chúng ta muốn ăn hôi còn chưa đến lượt. Mà rủi ro cũng cao. Hay là thế này đi, mày đi xử chết thằng Bạch Thế Thăng kia, lấy lòng tụi Chân Nhỏ, rồi để tụi nó dẫn mình đến báu vật?

- Vớ vẩn. Con còn chưa biết thằng Bạch Thế Thăng đó mặt ngang mũi dọc ra làm sao! Chưa tìm hiểu kỹ về đối thủ mà ra tay, con đầu ngu!

- Trình độ như mày sợ chó gì một đứa học sinh?

- Không là không! Con chỉ ra tay khi con có đủ thông tin.

...

- 2 vị kia, đã đến rồi thì lại uống nước luôn đi.

Tiếng của Minh vang vang qua máy nghe trộm, vọng vào điện thoại của Vân.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 420: Ở Lại Dừng Cơm (Phần 2)

2 cha con nghe thấy lời nói này, thật sự đã muốn chuồn, nhưng đám Chân Nhỏ càng nhanh hơn, chẳng biết từ khi nào đã vây quanh chỗ 2 người. Nếu cứ phải phá vòng vây mà rời đi thì quá là thất lễ với chủ nhà, sau này còn có thể làm ăn với nhau mà.

Chẳng còn cách nào khác, đành trưng bộ mặt vui vẻ đi tới.

- Wow, tưởng ai, tưởng ai! Black Cock với Red Witch đây mà? - Gregor vẫn oang oang giọng nói, khiến lão Bạch hận không tiện tay đập cho hẳn một cái. - Hai vị mang theo nhiều chiến lợi phẩm phết nhỉ?

- Cứ thử động tay vào xem? - Vân trừng mắt thách thức.

Gregor vội giơ 2 tay lên như xin hàng.

- Ấy ấy, chúng ta đã có quy định rồi, bên ngoài Dungeon thì không đánh nhau. Holy Knights lại là Guild lớn, cần làm gương cho mọi người. Chỉ vì một cái bao tải nhỏ mà phải phá luật thì mất mặt chúng tôi quá.

- Nên thế. - Vân vẫn trừng mắt nhìn Gregor.

- Anh bạn tên Minh phải không? - Lão Bạch cất lời.

- Đúng vậy. Tôi đoán 2 vị tới Hải Thành, cũng chung lý do với bọn họ? - Minh đưa mắt nhìn về phía Gregor. - Chuyện chúng tôi thảo luận này giờ, hẳn 2 vị cũng nghe thấy rồi?

- Ha ha, đâu có, đâu có - Lão Bạch chối biến - Chưa nghe thấy gì hết, vừa tới đây còn lạ nước lạ cái, đi lạc ngoại ô một hồi, bỗng nhiên thấy đông người tụ tập. Còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đã được mời tới đây uống nước rồi, ha ha ha.

Minh liếc mắt. Một đĩa đàn em vội chạy đi rót nước. Nước của bọn Chân Nhỏ cũng chẳng phải thứ thức uống cao sang gì, chỉ là một chai nước đun sôi để nguội, còn nhìn thấy cả bọt gậy bơi loăng quăng trong đó.

Lão Bạch nhận lấy cốc nước, không thèm chớp mắt, tươi cười uống một ngụm.

Làm Runner, đâu có kén chọn cái gì.

Lão đưa Vân cốc nước, cô ừng ực uống hết. Đi bộ này giờ cũng khát.

- Các vị có nghe thấy hay không không quan trọng. Tôi đã nói rồi, đối với Chân Nhỏ, chỉ cần các vị tôn trọng chúng tôi, chúng tôi sẽ tôn trọng các vị. Manh mới về báu vật mà các vị đang muốn tìm, nằm trong tay Bạch Thế Thăng. Đây không phải là mượn dao giết người, đây là sự thực. Sau 4 năm đi cải tạo, hắn trở về với một cảm giác rất khác. Với lại, năm nay hắn cũng đã 22 tuổi, năng lực của hắn đạt tới mức độ nào, chúng tôi cũng không dám chắc. Số lượng những người theo hắn, càng lúc càng đông.

- Tôi vẫn chưa thấy giữa một tên hùng mạnh muốn làm bá chủ Hải Thành, với kho báu chúng tôi đang tìm kiếm, thì có liên quan gì tới nhau?

- Tôi đoán đến Hải Thành lần này có không dưới 50 Runner? - Minh không đáp, mà hỏi lại.

- Hơn 100. Từ 6 Guild từ vừa đến lớn, và thêm các Runner tự do như 2 vị đây nữa. - Gregor đàn ông xác nhận.

- Và chắc các vị đã lật tung từng phiến đá ở Hải Thành lên rồi? - Minh lại hỏi.

- Nói như vậy thì hơi hoa văn quá, nhưng cũng giống như 2 vị đây thôi, tôi tin các Runner đã lùng sục gần hết Hải Thành rồi, và kết quả cũng chỉ là mấy bao tải như vậy thôi. - Gregor đưa mắt sang nhìn với ý mỉa mai.

Vân lại trừng mắt lại nhìn. Cảm giác hai bên sẵn sàng xông vào đập nhau bất kì lúc nào.

- E hèm. Còn cống ngầm... - Lão Bạch đành cố xen vào.

- Cống ngầm đúng là rộng lớn thật, nhưng dù sao cũng là một công trình nhân tạo, lại ra đời chưa lâu. Dựa vào các danh sách các di tích mà các vị đã khai quật, hẳn tôi đoán báu vật các vị muốn tìm có niên đại không nhỏ.

- Tầm 4 - 5 ngàn năm về trước. - Gregor lại đằng hoàng khai tuốt tuột.

Cái sự ngay thẳng quá đáng này khiến cả Vân lẫn lão Bạch chỉ muốn xông vào đánh thẳng này một trận. Chưa đánh đã khai, còn gọi gì là Runner nữa?

Nếu đám Vulture khiến người ta khó chịu vì cái thói chơi xấu, thì Holy Knights lại khiến cộng đồng ngứa mắt vì cái thói huênh hoang khinh khỉnh kiểu này. Cậy guild to mạnh, coi trời bằng vung, đi đâu cũng oang oang cái mồm.

- Hải Thành cũng không phải một mảnh đất rộng, cũng không chứa quá nhiều bí mật lịch sử. Nếu 100 người các vị tìm hoài không thấy báu vật, thì chỉ có thể là ai đó đã tìm thấy nó rồi. Và ở Hải Thành hiện nay, kẻ đáng phải hoài nghi nhất là Bạch Thế Thắng. Chẳng ai biết trong 4 năm đi cải tạo ấy, hẳn đã tìm được cơ duyên gì.

- Nói cũng có lý - Lão Bạch hắng giọng - Thế này đi, cha con chúng tôi chỉ là lãnh khách đi rong ruổi khắp nơi, tìm kiếm mấy thứ giá trị đem bán lấy tiền, cũng không tham vọng tranh đấu với các Guild lớn. Chuyện báu vật lần này, kính chúc các vị Hiệp sĩ đây thật nhiều may mắn!

- Hừm.

Gregor nhếch môi một cái, rồi với thái độ không thèm đếm xỉa gì tới hai người, đứng dậy ra về.

Phạch phạch phạch!!

Một cái trực thăng từ đâu bay tới, đỗ xuống đón hai tên ấy.

- Đi thám hiểm mà phô trương ngang tàng vậy đó. - Lão Bạch chép miệng. - Ấy quên, không xin chúng nó cho mình đi nhờ về nhà...

- Thôi đi Daddy! Nhìn mặt thẳng Gregor đó có muốn cho mình đi nhờ hay không? - Vân bĩu môi.

Trong các Guild lớn, bọn họ không phải không có người quen thân thiết. Guild dù sao cũng chỉ là Guild, còn các Runner khi Party với nhau, đều sẽ nảy sinh quan hệ. Nhưng rõ ràng, Gregor không phải thuộc dạng “quan hệ thân thiết”. Thậm chí Plea còn tiến gần tới cái khái niệm này hơn Gregor đến cả trăm lần.

- Cậu là Hồng Vân?

Đến giờ, Minh mới bắt chuyện với Vân.

- Đúng vậy.

- Thằng Văn dạo này khỏe không?

Vân suýt nữa sặc nước. 6 giờ sáng. Trường Cao trung Kinh Ngự.

Nhà 3E.

Vương Thành Văn đứng trên sân thượng, kính đặt dưới đất. Hắn giương đôi mắt nhìn chăm chăm vào mặt trời đang mọc. Hắn đứng như vậy đã hơn nửa tiếng rồi.

- Cậu làm vậy sẽ bị đui mắt đấy!

Giọng Vân vang lên.

- Mặt trời có những bức xạ cực tím vô cùng tai hại, nếu cậu đưa mắt nhìn thẳng vào mặt trời như vậy, không tốt lắm đâu.

Văn quay đầu lại.

- Sáng nào tôi cũng làm vậy mà.

- Làm cái gì?

- Luyện tập nhãn lực.

- Pffff!!! Chẳng ai lại luyện tập cái kiểu như vậy cả. Muốn luyện mắt, cứ vào sông bài là được chứ gì? Tha hồ cho cậu luyện luôn!

Văn cúi xuống, cầm lấy cặp kính đeo lên mắt.

- Sao hôm nay cậu tới trường sớm vậy?

- Đêm qua dạo chơi vùng ngoại ô, sáng sớm nay được một người bạn của cậu đánh xe tải chở đến trường đó!

- Một người bạn? - Văn nhú mày.

- Đang trong phòng tắm đó. Như thường lệ, Vương Thành Văn lại ngồi sau chiếc bàn kê gần cửa sổ. Lần này hắn không cầm đầu đọc sách nữa, mà đang chờ “người bạn” kia tắm xong.

Vân ngồi sõng soài ra chiếc sofa bên cạnh, vừa hí húi bấm điện thoại, vừa không ngừng tò mò trong đầu.

Rốt cuộc Vương Thành Văn là ai? Mà đến cả đại ca của Chân Nhỏ cũng thân quen với hắn như vậy.

Cạch!! Tiếng cửa phòng tắm mở ra.

- Chu choa!! Ở bãi rác cả tuần nay, lâu rồi mới được tắm gội sạch sẽ như vậy! - Tiếng thằng Minh vang lên.

- Đừng làm tắc cống của tao là được. - Văn bình tĩnh trả lời. - Ở đây còn quần áo của tao đây, lấy mặc tạm cũng được.

- Thôi khỏi, đồ của mày thơm tho sạch sẽ như vậy, mặc về bãi rác là chúng nó lại thái độ. - Minh lại khoác lên người bộ quần áo bẩn thỉu lúc trước, điềm nhiên bước ra phía tủ lạnh.

Hắn cứ tự nhiên như ruồi, lấy ra một chai sữa, tu ừng ực.

- Sữa của Vân đấy, không phải của tao đâu.

- Ồ không sao, lúc này tao có mời Vân uống nước mà. - Hắn lại tu ừng ực.

Vân nhú mày. Kiểu cư xử của Minh có phần suồng sã và tự nhiên thái quá, nhưng vì nể mặt thằng này là ông trùm của Chân Nhỏ, cô cũng cố gắng nhịn.

Minh tay vẫn cầm chai sữa, đi tới chiếc ghế đối diện Văn, ngồi phịch xuống.

- Nay có thằng bên Hâu li gì đó, đến hỏi tao về Bạch Thế Thắng. - Minh nói.

- Ờ, rồi sao? - Văn đáp lại.

- Nó bảo cho nó 3 ngày, sẽ xử gọn thằng ấy.

- Ờ.

- Ờ cái con khi! Tao nhìn mặt nó là biết đánh đéo lại rồi.

- Vậy hờ?

- Vậy chứ sao? Hỏi Văn xem.

Tự dưng Văn bị lôi vào chuyện này.

- À ừm... thằng Gregor đó mạnh lắm đấy.

- Nó bằng cấp thế nào?

- Ừm... cấp A.

- Cấp A là cái cấp gì? - Minh nhú mày.

- Cấp A bên Cận Tây, là tương đương với Thạc sĩ bên mình đó ba. -
Văn nhẹ nhàng giải thích.

- Vẫn đánh đéo lại Bạch Thế Thắng - Minh quả quyết.

- Ờ. - Văn lại trả lời ngắn gọn.

- Hôm nọ thằng Tiểu Diện cũng liên lạc với tao.

- Rồi sao?

- Nó bảo nó đang thu tóm hết những bọn không hợp ý Bạch Thế Thắng. Nó sẽ lo toàn bộ vùng nội thành, và muốn kết đồng minh với tao.

- Vậy hử?

- Là vậy đó. Theo mày như vậy đã đủ sức để đánh bại con quái vật ấy chưa?

- Chưa.

- Bà mẹ nó! Tao cũng biết là thế mà! Nghe lời thẳng ôn con Tiểu Diện đó thì lên bàn thờ cả lũ! Mà thôi, tao về đây, tội nhỏ còn chờ.

- Ở lại dùng cơm đã.

- Thôi, chốc nhớ cho người giao cơm ra ngoại thành cho tội tao đó. Tiền nong cuối tháng tao trả.

- Ờ.

Rầm!!- Không tin được là với cách giao tiếp của cậu mà cũng có bạn bè.

- Giao tiếp thế nào?

- Ờ, rồi sao, vậy hử. Có 3 câu này mà cứ lặp đi lặp lại hoài!

- Vậy hử?

Văn hời hợt đáp, rồi lại lấy một quyển sách dày cộp ra đọc.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 421: Có Gì Hay Ho

Bạch Thế Thắng rốt cục là ai mà đi đâu khắp Hải Thành cũng đều thấy người ta nhắc tới tên hắn?

Đây là điều khiến Vân vô cùng tò mò.

Chuyện xưa về Bạch Thế Thắng, Vinh Mũi Chó cũng không biết quá nhiều. Hơn nữa, theo lời hắn, thứ đáng sợ nhất là hiện nay Bạch Thế Thắng đã trở thành như thế nào, chứ không phải khi xưa hắn ra sao.

Vậy hiện giờ hắn thế nào, Vân hỏi.

Vinh Mũi Chó chỉ nhăn mặt lại như đang nhớ tới một thứ gì đó rất kinh hoàng.

Hắn nói, chi bằng cậu đi xem trực tiếp xem hắn là kẻ ra sao.

Vân hỏi làm sao để gặp hắn.

Vinh Mũi Chó lại kể, cuối tháng này Bạch Thế Thắng sẽ đứng ra tổ chức một buổi gặp mặt tại Nhà thể chất của Kinh Ngư. Tất cả những ai có vé mời đều sẽ được tham dự.

Vân lại hỏi làm sao để có vé mời.

Vinh Mũi Chó lại cười hề hề, rằng hắn cũng là người bán vé.

Vân vùng vằng cò kè ngã giá tiền mua vé, cuối cùng bất đắc dĩ trả cho thằng này 20 hào. 4 năm mới trở về đất Hải Thành, gây xôn xao khắp làng

trên xóm dưới, rồi lại đích thân đứng ra tổ chức một buổi họp mặt và mời hết các thành phần máu mặt trong thành phố đến. Là ý gì đây?

Từ giờ tới lúc họp mặt, còn 20 ngày nữa. Có lẽ đó là cơ hội duy nhất để tìm hiểu về Bạch Thế Thắng, vì hiện giờ, đến cả việc Bạch Thế Thắng đang ở đâu, cũng không ai biết.

Nhiều lúc Vân nghĩ rằng, thiên hạ chỉ tự dừng đồn thổi lên như vậy. Một đồn mười, mười đồn trăm, dần dần thành ra một sự hoang mang hoảng sợ về một kẻ trở về sau 4 năm vắng mặt.

Tâm lý đám đông thường có xu hướng phóng đại và trầm trọng hóa vấn đề. Có một điều khiến Vân quan tâm hơn, đó là cụm từ “Học trò của thầy Phương”.

Cả buổi chiều hôm đó, Vân chả chăm chú gì tới tiết học, mà hí húi tìm đọc mọi giai thoại cô thấy trên mạng về Phạm Viết Phương.

Người sống sót cuối cùng của chi chính Phạm thị sau một đợt thanh trừng đẫm máu. Một giáo viên cấp 3 không có gì đặc biệt. Một doanh nhân nổi lên ở độ tuổi đã già. Rồi trở thành một trong những nhân vật có tầm ảnh hưởng lớn nhất Đế quốc khi đã 80 tuổi.

Có đến hàng trăm triệu bài viết nhắc tới Phạm Viết Phương, dù là trực tiếp nghị luận, phân tích hay chỉ là thoáng nhắc qua. Và bằng đủ mọi loại tiếng. Người ta cố phân tích vì sao Phạm Viết Phương lại thành công tới vậy, điểm gì ở ông ta khiến người ta bị thu hút vậy, hay trí tuệ của ông ta đạt tới cảnh giới nào.

Lại có một bài viết “Vì sao giới trẻ ngày nay đua nhau mong muốn trở thành Học trò của thầy Phương?”.

Vân cảm thấy bài viết này còn hữu ích hơn đồng bài viết phân tích tào lao kia. Cô cố gắng đọc.

Người viết nhắc tới một khái niệm, một thứ Tư tưởng thầy Phương, một loại tư tưởng hàm chứa nhiều ý nghĩa cao siêu mà có lẽ chẳng mấy ai thấu hiểu toàn bộ. Ngày nay, người ta khao khát được lĩnh hội thứ tư tưởng ấy, để được công nhận là Học trò của ông ta.

Một thứ tư tưởng có thể giải phóng con người ta khỏi sự tầm thường của bản thân, và vươn tới một cái gì đó cao hơn.

Vân nhăn mặt khó hiểu. Con người dù thế nào cũng vẫn là con người, chết đi là chui vào quan tài, liệu con người còn muốn vươn lên thành thứ gì nữa? Trong mắt Vân, chỉ có những người chưa có tiền cố gắng vươn lên để thành người có tiền, ngoài ra chẳng còn một sự “vươn lên” nào khác.

Người viết lại đặt ra câu hỏi, khi mà các gia tộc lớn trên thế giới đều dồn hết kì vọng vào hậu duệ của mình, thì Phạm Viết Phương xem ra chẳng có hứng thú gì với con cháu của ông ta. Chẳng lẽ trí khôn của một con người được coi là Trí giả của thời đại, lại không thể được di truyền qua các thế hệ sau hay sao?

Vân lướt mắt qua cho tới khi nhìn tới cái tên Phạm Phương Linh.

Bài viết mô tả thật kĩ, và thật chi tiết về cô gái này. Thậm chí còn kèm cả nhiều bức ảnh chẳng biết làm sao chụp được, chủ yếu đều ở trên trường.

Như một nữ thần vậy. Vân phải thừa nhận thật lòng. Dù đôi mắt hơi có phảng phất u buồn, và làn da xanh xao, nhưng càng như vậy càng làm bật lên nét bí ẩn và xa vắng.

Cô ta lại còn ưu tú nữa. Một con người quá hoàn hảo. Vân cảm thấy có chút gì tự ti.

Nhìn lại bản thân mình, cơm không biết nấu nhà không biết quét, ăn nói lại bỗ bã sỗ sàng, tóc tai thì bờm chờm, da thì ngăm ngăm.

Mà thôi, mặc kệ! Ít ra thì chắc Phạm Phương Linh không biết đi đào mộ là gì. Hôm đó, nhà Vân có khách.

Chẳng biết vì sao ở Hải Thành này lại có khách tìm gặp cha con cô.

Vân cứ nghĩ đó là thành viên của một Guild lớn, hoặc một Runner tự do nào đó tìm đến bàn chuyện làm ăn, nhưng không phải.

Người tới là một thiếu niên tóc bạc trắng, cắt tỉa gọn gàng, gương mặt hiền hậu và thánh thiện, lại toát ra thứ khí chất gì đấy rất khác biệt với đất Hải Thành. Một thứ khí chất thanh lịch và cao sang.

- Ngài Bạch, cô Hồng Vân!

Hắn ta bước vào nhà, cúi chào rất lịch sự, rồi bằng một phong thái quý phái, nhẹ nhàng tìm một chỗ mà rác rưởi chưa vứt đầy, ngồi xuống.

- Lần đầu gặp gỡ, hẳn tôi cần giới thiệu với 2 vị. Tôi là người phụng sự cho Hội đồng Giám sát đặc biệt của Đại Nam Đế quốc. Thông thường, tôi làm việc chủ yếu ở Long Thành, nhưng vì gần đây tình hình ở Hải Thành xuất hiện quá nhiều Runner cấp cao như vậy, làm tôi phải thân chinh tới đây.

- Ôi quý hóa, quý hóa quá! - Lão Bạch đã phản xạ kịp thời - Tưởng là ai, hóa ra là ngài Giám Sát Sứ Đại Nam. Thực là tuổi trẻ tài cao. Trạc tuổi ngài mà con gái tôi chỉ nằm nhà ăn hại (Vân lườm mắt nhìn lão một cái) mà ngài đây đã là quan to trong triều! Vậy xin hỏi ngài Giám Sát Sứ hôm nay rồng đến nhà tằm có chuyện gì thế ạ?

- Ngài Hắc Kê đây nổi tiếng là biết người biết ta, biết thời biết thế, nay được chứng kiến, quả nhiên là mở rộng tầm mắt. Làm người co được giãn được như ngài đây, quả thực là đáng trọng phụ ở đời!

- Nào dám nào dám! Kẻ hèn này chỉ là một tên lang bạt, trời cho miếng cơm ngày nào biết ngày đó, làm sao sánh bằng dòng dõi cao quý như ngài Giám Sát Sứ đây?

- Không dám không dám. Chỉ là may mắn sinh ra trong gia tộc lớn mạnh mà thôi, sao sánh bằng ngài Hắc Kê vĩ đại với bao giai thoại chứ?

...

- Hai người tung hứng xong chưa vậy? - Vân mất kiên nhẫn - Đã đến đây rồi, có gì thì nói luôn đi.

Gương mặt tươi cười của kẻ mới đến bỗng nhiên đanh lại. Sự khách khí niềm nở này giờ vẫn còn đó, nhưng không giấu nổi một tia kiêu ngạo và khinh thường.

Người khác có thể không nhận ra, nhưng Vân nhìn thấy rất rõ ràng. Giống như một kẻ từ trên cao khinh thường nhìn xuống phía dưới. Thái độ coi thường này lại giấu bởi một sự lịch lãm giả tạo, khiến Vân càng không hề ưa thích.

- Vấn đề là thế này. Hôm qua 2 vị kiếm được một kho báu trị giá ước lượng 7200 hào, việc này đã được ghi vào báo cáo của Hội đồng Giám sát. Vì đây là kho báu trên đất Đại Nam, và dựa theo Hiệp định 017 đối với Cộng đồng Thám hiểm và Quy ước chung về Thuế thu nhập ngoại ngạch và thu nhập tự do, các vị phải đóng thuế cho Đại Nam 20% giá trị.

- Cái quái gì...!!! - Vân bực mình quát.

- Suyt!!

Lão Bạch vội giơ tay cản con gái mình lại.

Nơi đây là Đại Nam. Ở đất người ta, mà đánh quan chức của người ta, là vô cùng không khôn ngoan.

- Vẫn là ngài Hắc Kê hiểu biết. Nhập gia tùy tục. Đại Nam tạo điều kiện để các vị khai quật kho báu, đã là sự may mắn dành cho các vị. Hiệp định này ra đời, cũng là để kiểm chế các Thám Hiểm Gia, vừa là để thu về giá trị mà Đại Nam xứng đáng được hưởng từ tài sản của mình. Các vị hoàn toàn có quyền không tuân thủ, nhưng khi đó, Đại Nam sẽ không khách khí như vậy nữa. Và xin 2 vị lưu ý giùm, hành động phá hoại di tích như hôm qua là rất không được khuyến khích.

Hắn đứng dậy. Vẻ mặt khách sáo lúc này đã không còn.

- Tiền chúng tôi sẽ có biện pháp thu hồi sau, tôi tin việc các vị chịu khó duy trì liên lạc và báo cáo với Hội đồng Giám sát sẽ có lợi cho cả đôi bên. Hôm nay tôi đến chỉ để thông báo như vậy thôi, xin cáo từ.

Tên thiếu niên ấy vừa bước ra khỏi cửa, Vân đã lè lưỡi khinh bỉ.

- À còn một chuyện, thưa cô Nguyễn Hồng Vân.

- Sao?

- Bảo với Vương Thành Văn, Phương Linh có lời hỏi thăm.

- Phương Linh? Là Phạm Phương Linh đó à? Mi rốt cục là ai?

- Anh họ con bé. Phạm Viết Tuệ. Nhắn với Vương Thành Văn, kẻ thấp kém như hắn đừng hòng đặt bước chân vào Phạm thị.

- Bộ Phạm thị có cái gì hay ho mà cứ nghĩ người ta muốn vào vậy? Bớt ảo tưởng coi! - Vân đáp lại. Cô không hề ưa thằng trước mắt này chút nào, cũng tức hệt cho thằng Văn nữa.

Phạm thị thì sao? Phạm Phương Linh thì sao? Bộ nghĩ rằng thế giới này xoay quanh mình chắc?

- Quý cô cứ nhẫn lại như vậy. Xin cáo từ.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 422+2 Cái Ốp Đèn Pha

Phạm Viết Tuệ là cái tên mà sáng nay Vân vừa đọc qua.

Cháu nội của Phạm Viết Phương, đứa con thứ 3 của Phạm Văn Duệ, Phạm Văn Duệ lại là con trai thứ 7 của lão.

Nói vậy tức là, xét về vị thế trong gia tộc thì Phạm Viết Tuệ chả là cái đinh gì, nhưng nghe nói kẻ này lại là đứa cháu được Phạm Viết Phương yêu quý nhất.

Bản thân cái tên Phạm Viết Tuệ, cũng là do lão Phương đích thân đặt cho.

Luận về kết quả học hành, Phạm Viết Tuệ quả thực có kết quả rất xuất sắc, nhưng bàn về chiến lược, thì lại chưa có được một thông tin đáng tin cậy nào. Chủ yếu bởi vì con nhà quyền quý ở Long Thành rất ít khi nào để người ta tìm hiểu được.

Thằng chột thì làm vua xứ mù. Chẳng biết những lời ca tụng về Phạm Viết Tuệ chuẩn xác tới đâu, nhưng ít nhất thì dù hẳn có là kẻ cùi bắp nhất Long Thành đi nữa, về tới Hải Thành hẳn cũng đủ để làm mưa làm gió. Vân đoán chừng vậy. Giống như học sinh thành phố về bắt nạt bọn nông thôn vậy.

Cô lại chợt phát hiện ra một điều thú vị, Phạm Viết Tuệ và Bạch Thế Thăng, 2 kẻ chỉ được biết đến qua những tin đồn, tình cờ lại cùng xuất hiện ở Hải Thành, nếu cho 2 đứa đánh nhau, chả biết kết quả sẽ ra làm sao?

Nghĩ vẫn vợ như vậy, cái bụng lại réo Vân trở về với thực tại.

Cô đói.

Lão Bạch cũng đói.

Cả đêm qua tới giờ hầu như có gì bỏ bụng đâu, ngoại trừ mấy con bọ gậy bơi bơi trong cốc nước.

- Cha à, kệ xác cái lũ Giám sát gì ấy đi, hôm nay cha con mình ăn gì cho sướng mồm nhỉ?

- Kiểm cái gì rẻ rẻ rồi ăn thôi...

- Sao lại thế? Ta vừa kiếm được mấy ngàn hào cơ mà?

- Chuyện là, sau đêm qua, ta mới nhận ra mình không thể nào đi bộ mà khoảng mộ được, cần có phương tiện chuyên dụng. Thấy tụi Holy Knights nó đi trực thăng mà làm việc, oai đéch tả nổi. Cha thì không cần hư danh như vậy, chỉ cần một con xe vừa đi trên cạn vừa lội được dưới nước, công suất lại bằng 1 triệu con ngựa là được rồi. Như cái xe mình dùng hồi ở Inka ấy. Kéo được cả bức tượng mấy tấn về.

- Rồi, Daddy cứ kể tiếp đi. - Vân hít một hơi thật sâu, chuẩn bị sẵn tinh thần.

- Một con xe như vậy, sáng nay cha dạo quanh khắp các bãi garage ở Hải Thành, tìm đến cả chợ đen, rồi còn gọi điện hỏi han khắp các vùng lân cận, nhưng tìm không ra.

- Rồi, con vẫn đang nghe đây.

- Chợt may sao, cha gặp một ông thương lái vừa từ Sa Li Khan ghé qua, nghỉ lại một đêm để còn lên phía Bắc. À mà con biết Sa Li Khan rồi đúng không? Cái thung lũng mũi nhọn về công nghệ của thế giới ấy...

- Con biết. Daddy cứ kể tiếp đi. - Giọng Vân vẫn bình thản.

- Tiện làm sao, ông ấy có một lô hàng công nghệ từ Sa Li Khan đem tới. Trong đó có 1 con xe rất ngon, mẫu bán tải chuyên dụng dành cho đặc công luôn, 2 triệu mã lực, có cả chế độ đi dưới nước, bánh có chức năng bám vào mọi loại địa hình, leo được cả núi, có ồ trống để bổ sung vũ khí tự động, mô men xoắn 8 chiều 60.000 Nm, vỏ sứ chống đạn chuyên dụng... Còn kèm theo khuyến mại 2 cái ốp đèn pha!

- Ờ, cha cứ kể tiếp đi. - Nghe tới cái khuyến mại 2 ốp đèn pha là Vân đã khó kiềm chế lắm rồi.

- Ông ta nói rằng mẫu xe này chứa 1 lỗi kỹ thuật nhỏ, không thể đem ra mắt khách hàng, nên phía công ty đã phải làm lại một mẫu khác. Mẫu này đáng lẽ bị đem nghiền vụn để bảo đảm an toàn thông tin, nhưng vì ông lái buôn này có quen biết với bãi nghiền, chẳng biết bằng cách nào lén trộm được nó ra, tính đem lên Bắc Hà rao bán cho quân đội bên đó. Ai ngờ, đi giữa đường thì bí mật bại lộ, nghe nói phía Tình báo quân đội đang chuẩn bị vây chặn bắt quả tang để khép tội tiết lộ bí mật quốc gia. Cũng may ông này quan hệ rộng, nghe được nhiều nguồn tin, biết được một đứa nhân công bên mình là do Quân đội gài vào, đã lập tức tổng cổ thẳng đó, rồi dựa vào các mối quen biết với Runner, chạy tới Hải Thành tìm người bán tháo.

- Rồi. Cha cứ kể tiếp đi. - Bình thường Vân rất ghét nghe những chuyện dài dòng. Nhưng lần này cô kiên nhẫn tới lạ thường.

- Vì nghe nói ở Hải Thành đột nhiên xuất hiện nhiều Runner tiếng tăm như vậy, mà đám Runner là thị trường tiêu thụ hàng phi pháp phải nói là quá lý tưởng rồi, nên ông ấy mới muốn tổng khứ cái của nợ này đi. Phải nói gã cũng khôn, trên đường tới đây lão đối đến 8 tuyến lộ trình, rồi qua 3 xưởng sửa xe quen biết, đập độ cho cái xe không còn nhận ra nguyên bản nữa. Nhưng vẫn không yên tâm, nên gã cần bán càng nhanh càng tốt. Giá ban đầu là 20 ngàn hào, nhưng vì các Guild lớn thì đã có phương tiện hết

rồi, bọn họ cũng chẳng ở lại Hải Thành dài lâu, đồ phi pháp thì lại khó mang ra khỏi biên giới, nên chẳng ai mua. Đến giờ khi nghe nói bên Tỉnh báo Quân đội lại vây bắt ráo riết, thì chả biết trời xui quỷ khiến thế nào mà lão gặp được cha.

- Rồi. Đại khái câu chuyện là vậy, con đã hiểu. Đoạn sau con cũng đoán ra rồi.

- Ủ thì, tên đó ngã giá cho cha 8 ngàn hào, cha kêu đắt quá, lại nói với hắn là mình mua về cũng chỉ làm rác nhà, lại còn ôm vạ vào thân, chứ đại gì. Lão cứ kì kèo mãi, bớt một thêm hai, cuối cùng ngã giá với cha là 7 ngàn 2. Cha cũng chẳng ưng lắm, vì con biết rồi đấy, tiền là của con gái cưng của cha, cha làm gì có quyền tiêu vào. Cha vẫn muốn để dành cho con ít tiền sau này lấy chồng còn làm của hồi môn, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, có một cái xe thì công việc của mình mới tiện lợi hơn, kiếm chác cũng khá hơn nữa, thì sau này sợ gì không dư tiền cho con lấy chồng? Mà cái quan trọng nhất, là cặp ộp đèn pha kia nhìn ưng quá, nó vừa thời thượng lại còn nhấp xanh nhấp đỏ, trông phê cả mắt. Thế là cha cò kè xuống còn 7 ngàn, tiền trao cháo múc luôn.

- Rồi. Đến đó thì con đã đoán được rồi. Còn gì cha cứ kể nốt đi.

- Thế là sáng nay đi đổi đồng cổ vật kia được 7 ngàn 2, cái này bọn Hội đồng Giám sát hắn đã đánh hơi được, còn vụ giao dịch 7 ngàn kia thì bọn cha làm bí mật, không có giấy tờ gì cả. Tên kia cũng làm sẵn giấy tờ giả cho mình dùng rồi, coi như là dịch vụ kèm theo. Vậy là còn dư 200 hào. Nhưng cha lại nghĩ, mình cầm tiền của con gái mà lại tiêu gần hết như vậy, đúng là quá đáng. Nên cha lại đem 200 hào ấy đi đánh con đề, nếu trúng là lại có tiền đem về trả con. À mà, xe cha để ngoài bãi, con có muốn ra xem không? Nhìn đã chiến lắm, lại có ộp đèn pha nhấp xanh nhấp đỏ nữa... Mà trong cái đồng con đem về, chủ yếu là bán được giá hời, chỉ có cái bút của nợ này... - Lão Bạch lấy cái bút trong túi ra. - Chả thằng nào thèm mua, còn nói là chả có giá trị gì, còn chả phải là Binh khí có cấp bậc.

Vân đưa tay giật luôn cái bút ấy bỏ vào túi mình, rồi chẳng nói chẳng rằng cứ thế đi thẳng.

- Ơ kìa Vân, con đi đâu thế?

- Tôi đi ăn. Tôi cần học bổng của tôi đi ăn. Còn ông thì cứ gặm tạm 2 cái ộp đèn pha cho đỡ đói đi.

- Ơ kìa Vân...

...

- Vân ơi...

...

- Vân...

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 423: Cuộc Chiến Nhỏ Nhoi

Một gian phòng trống khá rộng rãi, ở một tòa nhà nào đó tại Hải Thành. Nơi đây vốn dùng để cho thuê văn phòng, có cửa sổ nhìn ra bờ sông. Một ngày mùa thu dịu hiu.

Trên lan can khu nhà, Plea ngồi xồm, miệng rít điếu thuốc. Hắc phóng mắt nhìn khắp phố xá.

Hắc đã đi qua nhiều nơi, cũng ngồi xồm từ trên cao ngắm nhìn nhiều thành phố.

Hắc cố để đầu óc mình trống rỗng nhất có thể, trước khi phải đau đầu vì những chuyện nhân thế.

- Thành phố này thật là bẩn thỉu.

Một kẻ đã tới đứng cạnh hắc từ bao giờ. Hắc không leo lên lan can ngồi chồm hồm như Plea, mà chỉ dựa tay vào lan can, uể oải nhìn xa xăm.

- Thành phố nào trong mắt ta cũng đều bẩn thỉu hết. - Plea đáp lại, vẫn rít một hơi dài. - Chỉ là nơi con người tụ tập lại, xây nhà san sát vào nhau, càng ngày càng lan rộng, kéo theo đó là bụi bặm, rác rưởi, và dối trá.

- Muốn về với vợ rồi sao? - Kẻ kia hỏi lại. - Nghe nói chị nhà đã sinh rồi?

- Nay tự dừng lại quan tâm nhau vậy? - Plea vẫn rít tiếp một hơi thuốc.

- Cùng là đồng nghiệp cả, dân Runner chúng ta vẫn có câu: Rời khỏi Dungeon, thì thù đều hóa bạn sao? Suy cho cùng cũng chỉ là công việc kiếm cơm mà thôi. Đã là dân chuyên nghiệp cả rồi, ở ngoài đời thì nên tử tế với nhau một chút.

- Ha ha. Nói về mức độ chuyên nghiệp, hẳn chẳng ai đọ lại dân Phú Sơn nhỉ? Nhưng Aki ạ, có điểm này ông bạn nói sai rồi?

- Sao?

- Cuộc đời này, chính là một Dungeon khổng lồ. Chúng ta chưa bao giờ thực sự thoát khỏi nó cả.

- Ông bạn lại bi quan quá rồi. Châm tôi mỗi lửa với.

Aki cười. Hẳn là một người đàn ông tầm 30 tuổi, mặc một bộ yukata mỏng, miệng ngậm một chiếc tẩu dài. Gương mặt của hẳn có nét trầm tĩnh từng trải, nhưng lại xen một nét vô cảm khó đoán.

- Nếu cuộc đời này không phải một sân chơi lớn, thì chúng ta còn tổ chức buổi họp mặt hôm nay làm cái gì?

Châm lửa cho Aki xong, Plea cũng nhảy xuống ban công. Ngoài kia, cửa cũng đã mở ra. Lại một người khác bước vào.

- Ồ, 2 ông bạn đến sớm quá nhỉ? Plea của Vulture. Aki của Nezumi.

Plea cũng chẳng lạ gì tên này. Hoàng Hữu Khải, phân hội trưởng của Âm Hành Hội tại phía Đông Nam Viễn Đông.

- Thất lễ thất lễ quá. Thân là chủ nhà đáng lẽ phải đón tiếp các ông mới đúng. Chuyện là gần đây nội bộ Âm Hành Hội có chuyện khó nói, thành ra chúng tôi cũng không còn nhiều tâm sức lo nghĩ cho chuyện lần

này. Nhưng buổi họp này tôi đích thân ra mặt, cũng là để thể hiện rằng Âm Hành Hội còn quan tâm tới chuyện chung lắm.

Hoàng Hữu Khải tươi cười. Plea biết thừa sau nụ cười ấy là một thái độ chiếu trên rõ ràng.

Đây là sân nhà của Âm Hành Hội. Bọn họ chẳng những còn chẳng ra mặt tiếp đón các đồng nghiệp phương xa, còn khinh khỉnh cho rằng báu vật đã nằm trong túi mình. Thái độ kẻ cả này cũng khiến khá nhiều người không vừa mắt.

Ở Cận Tây có một Truyền thống, đó là Hiếu khách. Mỗi vị khách tới chơi nhà, dù họ có là bất kì ai, đều phải tiếp đón một cách nồng nhiệt nhất có thể. Bất kì kẻ nào đối xử tệ bạc với vị khách của mình, đều sẽ bị thần linh trừng phạt.

Nghe nói ở Viễn Đông cũng có một loại Truyền thống như vậy, nhưng dần dần đã bị xem nhẹ. Đặc biệt là Âm Hành Hội, càng ngày càng đặt lợi ích bản thân lên hàng đầu, thậm chí còn có động thái muốn một mình xưng bá, dần dần đã cắt gấn hết các mối giao thiệp với bên ngoài.

Cơ sở cho sự càn quấy này, là tính đặc trưng của Bắc Hà Lãnh thổ. Một mảnh đất Nội nan xuất mà Ngoại nan nhập. Muốn độc bá ở Bắc Hà thật sự vô cùng dễ dàng, vì mảnh đất này không có khái niệm cạnh tranh tự do.

Âm Hành Hội chỉ cần giữ mối quan hệ tốt và tôn kính Bắc Hoàng, còn lại thì mọi nguồn hàng cổ vật, Hung thú, tài nguyên quý hiếm, cũng như cửa ngõ xuất nhập cho 14 lãnh thổ, đều dần nằm gọn trong bàn tay họ. Những tua nhánh của Âm Hành Hội, càng lấn sân mạnh mẽ sang cả Đại Nam.

Một tổ chức Runner muốn làm Vua của phương Đông, thật sự là một mối lo lắng cho tất cả các Guild khác trên thế giới. Không chỉ vì lo sợ Âm

Hành Hội sẽ mạnh lên như một thế lực khổng lồ, họ còn sợ đối trọng khổng lồ ở phương Đông này sẽ còn kích thích một đối trọng khác đến từ phương Tây.

Từ một cộng đồng trăm nhà đua tiếng, rất có thể sẽ thành thế Lưỡng Cực. Và đối trọng đến từ phương Tây mà người ta đang e dè, chẳng ai khác ngoài Holy Knights.

Mà chịu ảnh hưởng trực tiếp từ xu thế này, chính là Nezumi và Vulture.

Nezumi đặt trụ sở ở Phú Sơn Đảo, dưới sự bảo hộ của Kumo Sasaki. Mà ai cũng biết Kumo Sasaki không phải kẻ vĩ cuồng dân tộc, cũng chẳng phải kẻ lấy tình nghĩa làm trọng. Hắn chỉ quan tâm tới lợi ích của chính hắn. Đúng hơn là cái sự nghiệp diễn xuất chết tiệt của hắn. Ai cho hắn nhiều lợi ích hơn, hắn sẵn sàng bật đèn xanh cho kẻ đó. Vậy nên, nếu Âm Hành Hội độc chiếm thị trường Viễn Đông, thì việc bọn chúng tràn sang chinh phạt nốt Nezumi ở Phú Sơn và nuốt trọn nốt các tổ chức còn lại ở nửa bán cầu này cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Vulture cũng trong một tình trạng tương tự. Một sự đòi hỏi “vị Vua của phương Tây” nếu Âm Hành Hội lên ngôi, chính là cuộc đụng độ giữa 2 Guild lớn nhất phương Tây hiện nay, Holy Knights và Vulture. Chỉ khi 2 ông lớn này đụng độ nhau và tìm ra được một kẻ chiến thắng, thì phương Tây mới có chủ. Lúc đó, các tổ chức khác sẽ tự khắc quỳ gối cúi đầu trước ông vua mới, cũng là để tạo nên một liên minh Tây phương đủ hùng mạnh để chống lại Âm Hành Hội.

Mà chiến tranh giữa Vulture với Holy Knights, 8 phần 10 là Vulture thua triệt để. 2 phần 10 còn lại là cả 2 tổ chức đánh nhau tới lưỡng bại câu thương. Nói chung 100% là Vulture chẳng có gì vui vẻ với diễn biến này.

Vậy nên, đồng bệnh tương lân, Vulture bỗng nhiên tìm ra một người đồng chí thân thiết trên một hòn đảo cách bọn họ cả nửa vòng quả đất, là Nezumi. Hai tổ chức cùng cảnh ngộ đều cảm thấy thân thiết với nhau chưa từng có, và đều ôm sự căm ghét với Âm Hành Hội.

Plea và Aki, chỉ là hai thành viên miễn cưỡng được coi là cấp cao trong tổ chức của mình. Nhưng thái độ của họ cũng đủ để biểu thị thái độ của cả tổ chức. Đối với Hoàng Hữu Khải, chẳng ai ưa gì.

Nhưng đời tuy dở, ta vẫn phải niềm nở.

Đã là dân chuyên nghiệp, thì thái độ cần chuyên nghiệp một chút.

Huống chi, lần này họp mặt cũng không phải vì vấn đề dài hạn kia, mà là câu chuyện trước mắt.

Buổi họp này là để tổng kết lại tình hình tìm kiếm báu vật của các tổ chức trong thời gian vừa qua tại Hải Thành, cũng như thương thảo để có được một đồng thuận mới, nhằm giảm căng thẳng và giao tranh hết mức có thể, bình hòa mà tìm kiếm kho báu.

Chưa nói báu vật về tay ai, chỉ riêng hơn trăm di tích được khai quật sạch bách ở Hải Thành những ngày vừa qua, là đã đủ hời cho các tổ chức chuyển này tới đây.

Tất nhiên, có một điều mà ít ai muốn nhắc tới, là cả lũ đều bị Hội đồng Giám sát Đại Nam tới đánh thuế cho rất người.

Cũng một lần nữa, các Runner sâu sắc được cảnh tỉnh, rằng cộng đồng Thám Hiểm của bọn họ cũng chỉ là một trong nhiều cộng đồng trên thế giới này. Cái gì mà Vua của phương Đông, Vua của phương Tây, cũng chỉ là một loại ảo tưởng. Vị Vua đích thực, là các Đế quốc khổng lồ mà chiến lược của kẻ cầm đầu đủ khiến thế giới phải run rẩy.

Cuộc chiến của các Guild thám hiểm, chỉ là một cuộc chiến nhỏ nòi, chỉ là một phần của cuộc chiến to lớn hơn.

Cuộc chiến giữa các Đại Đế quốc.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 424: Thời Đại Của Runner (Phần 1)

- Lần này có mời Holy Knights không? - Hoàng Hữu Khải vẫn tươi cười.

- Cứ nghĩ tới mặt thẳng Gregor và cái kiểu tóc vàng chóc của nó là không thích rồi, nhưng nếu không mời thì lại sinh ra dị nghị. - Plea tắc lưỡi.

- Ha ha ha, chào các chú, anh tới rồi đây!!

Vừa nhắc tới hẳn, đã nghe thấy giọng nói oang oang ngoài cửa.

- Haizzz!!

Cả 3 không hện mà cùng thờ dài một tiếng.

Tranh đấu tầm vĩ mô, dù sao cũng là chuyện của tập thể. Tập thể là gì? Là tất cả mà cũng chả là ai. Rất nhiều người có chút lợi ích gắn bó sát sườn với tập thể, nhưng cũng có những người cảm thấy họ cũng chỉ là kẻ làm công ăn lương, làm cho ai mà chẳng được. Hơn nữa, việc các Guild tranh đoạt cao tầng hiện tại cũng chỉ là chuyện xa xôi, còn mỗi người vẫn phải bận bịu với cuộc sống của mình.

Mà đã gọi là cuộc sống, là phải có yêu có ghét.

Yêu thì không biết thế nào, nhưng ghét thì 3 người này rõ ràng cùng ghét 1 người.

Gregor.

Cái thằng bánh chọe huênh hoang, tự cao tự đại, ăn to nói lớn mà ngông nghênh vĩ cuồng.

Đừng nói các Guild khác ghét, ngay chính những tên Holy Knights khác cũng thấy xấu hổ.

- Sao nào? Trước lúc anh đến đã họp hành đến đâu rồi?! Có cái gì giấu giếm anh mà không đấy?

Hắn oang oang nói chuyện, đồng thời bước đến kiểm một cái ghế ngồi phịch xuống, gác cả 2 bàn chân lên bàn.

- Ô hay, khách khứa đến mà không có nước nói gì à? Tụi bay tổ chức chán nhỉ?

Kiểm chế, kiểm chế, kiểm chế.

Nhấn nhin, nhấn nhin, nhấn nhin.

Đây là câu thần chú mà cả Hoàng Hữu Khải, Aki, lẫn Plea đều phải thầm tụng niệm khi gặp những thành phần hãm thế này.

Bọn họ là dân chuyên nghiệp, phải đặt đại cục lên trên hết, không thể chỉ vì những thành phần trẻ trâu này mà làm hỏng sự kiện.

Plea hăng giọng một cái.

- À, tại ông anh đến sớm quá, tụi này có đặt Trà sữa cho mọi người cùng uống ấy mà, giờ còn chưa có ship đến.

Plea lại hăng giọng lần 2. Lần 3.

Tới lần 3, thì thằng chậm tiêu Erik trên mái nhà mới hiểu ra là thầy mình bảo hắn làm gì. Hắn vội vàng phi thân xuống phố đi tìm quán trà sữa.

- À không sao, không sao! Đều là anh em với nhau cả, cứ bình tĩnh ship đến là được! - Gregor vẫn oang oang cái giọng.

Có Plea nhã nhận xử lý, Aki với Hoàng Hữu Khải lập tức tưng Bạt nhả Tâm kinh trong đầu, coi vạn vật là vô thường, mà tiện thể coi Gregor như là không tồn tại.

Người ta vẫn nói, đỉnh cao lớn nhất của khinh bỉ là đểch quan tâm. Không đập được nó một trận, thì thôi đểch quan tâm tới nó nữa.

Chẳng dè thằng Gregor cũng chả thèm khách khí, tụi bay đểch quan tâm, thì tao càng khiến tụi bay phải quan tâm.

Hắn thản nhiên sòng soài ở trên ghế, rút điện thoại ra chơi game. Tiếng bắn súng tạch tạch làm cho 3 tên kia dù muốn suy tính chuyện đại sự trong đầu cũng khó khăn.

Khách khứa khác cũng lục tục kéo tới.

Tuy nói chỉ có nhân sự cấp cao gặp mặt, nhưng hộ vệ của họ thì rải khắp các mái nhà xung quanh, để đề phòng cuộc gặp gỡ đi vào kết cục không vui vẻ.

Ai tới rồi, vừa nhìn thấy Gregor cũng phải rửa thầm trong bụng.

Nhưng rửa thì rửa, ngoài mắt thì vẫn phải tươi cười chào hỏi.

Gregor cũng rất ra vẻ đàn anh, vừa chơi điện thoại vừa gật đầu đáp lại rất có thần thái bề trên.

Thái độ này càng làm cho những vị khách khác muốn xông vào lột da hắn.- Trà sữa, trà sữa đây.

Khi tiếng gõ cửa vang lên, cũng là lúc đại diện các Guild đang thảo luận về tình hình tìm kiếm trong những ngày vừa qua.

Hoàng Hữu Khải ngồi gần cửa nhất, hăn đứng dậy mở cửa.

- Giao trà sữa đây, 20 suất đúng không ạ? Của quý khách 20 hào.

- Móa! Trà sữa gì có 1 hào 1 cốc vậy? Chúng bay có pha trộn bằng loại hóa chất gì không vậy? Sao mà rẻ thế? - Hoàng Hữu Khải xem ra rất quan tâm tới an toàn vệ sinh thực phẩm.

- Xin cam đoan với quý khách là không có!

- Thế còn trân châu?

- Đều là tự làm! Đây là danh thiếp của nhà hàng, nếu có vấn đề gì quý khách có thể gọi cho chúng tôi.

- Ờ, được rồi. 20 hào chứ gì? Chậc! Không có tiền lẻ. Chú mày có 30 hào trả lại không?

- Thưa, không có.

- Ê Plea, có 20 hào lẻ đấy không?

- Nhanh mẹ lên ông tướng! Đang họp hành quan trọng! Cho con mẹ nó 50 hào đi!! - Các vị khách khác cũng sốt ruột gắt.

- Ủ' đấy, mày cầm luôn 50 hào đi! - Hoàng Hữu Khải cũng tặc lưỡi.

- Không được. Mẹ cháu có dặn, chỉ lấy đúng tiền. Nếu chú không có, để cháu chạy đi kiếm chỗ đổi...

- Thôi được rồi, 20 hào đây! - Plea rút cuộc lại phải đứng dậy. - Đó! Có thể thôi.

Rầm!!

Hoàng Hữu Khải đóng cửa cái rầm một cái, tay xách 20 cốc trà sữa đem vào.

- Tụi trẻ con bây giờ thật thà quá đi chứ. Cầm 50 hào chả sướng chết mẹ đi được. Thằng nào uống vị nào thì tự mà chọn đi!

Gregor là kẻ đầu tiên cầm lấy cốc, cầm phập cái ống hút vào hút ròn rột.

- Rồi, phía Nezumi có gì muốn chia sẻ cho mọi người không?

Aki đáp lời.

- Tình hình cụ thể mấy ngày qua, nhà nào khai quật khu nào, thì anh em cũng đều đã rõ ràng. Chuyện khai quật này nọ cũng chả thể giấu giếm gì nhau được, mà cũng chẳng cần thiết. Nay đã lục tung gần như khắp Hải Thành lên rồi, nếu có nhà nào tìm ra báu vật, thì cũng chẳng thể êm thấm mà giấu giếm. Báu vật xuất thế thì vọng động cũng không nhỏ. Còn nếu đến giờ vẫn chưa tìm ra, thì hẳn phải nghĩ tới một cách tiếp cận khác.

- Người anh em có ý gì có nói tiếp đi. - Plea nói.

- Hẳn các huynh đệ đây cũng giống nhau, đều cho người đi hỏi han khắp nơi. Mà hẳn hầu hết mọi người đều đã tiếp xúc với bọn Chân Nhỏ. - Aki nói đến đây, mặt các khách khứa khác đều đơ ra, như thể hóa ra mình không phải người duy nhất làm thế - Và tôi nghĩ câu trả lời cũng chỉ có một, đó là manh mối nằm trong tay một thằng học sinh tên Bạch Thế Thăng.

Tất cả nhao nhao gật đầu.

- Cũng chưa có cơ sở gì để tin tưởng lời nói của bọn vô gia cư, nhưng dù sao hiện nay cũng chẳng có tiến triển gì với việc khai quật, khả năng một ai đó đã ra tay trước chiếm hữu báu vật không phải là không có. Tôi

chắc mọi người cũng nghe qua hoặc ít nhiều tìm hiểu về thằng nhóc tên Bạch Thế Thăng này rồi, nên nay tôi với phía Vulture tổ chức buổi gặp mặt này, một phần cũng là để các anh em cùng đánh giá xem, mạnh mỗi phía Bạch Thế Thăng có đáng để ta lưu tâm hay không.

- Lưu tâm hay không thì chưa biết, nhưng nếu lợi dụng chuyện này để đánh lạc hướng mọi người thì cũng rất có khả năng. - Một Runner khác trong phòng cất lời.

- Ý anh là tôi cố tình đánh lạc hướng mọi người?

- Tôi không ám chỉ cụ thể ai cả, dù sao thì chúng ta cũng đều có xuất phát điểm như nhau. Mọi người có nghĩ nếu bọn Chân Nhỏ cố tình hướng chúng ta vào một hướng đi sai lầm không?

- Nhưng vấn đề là tại sao bọn nó phải làm thế? - Một vị khác cất lời - Nên nhớ, chúng ta là khách, chúng nó là chủ nhà. Chúng nó hoàn toàn có thể chiếm cái báu vật ấy từ trước, hoặc sau khi chúng ta rời khỏi đây. Tự dừng phía ra chuyện về Bạch Thế Thăng là hoàn toàn không cần thiết.

- Ý ông là mượn dao giết người?

- Cũng khó nói. Mượn dao giết người thì chỉ cần tung tin đồn với một phe là được. Ví dụ như ngài Gregor đây... - Nói đến đây, tất cả ánh mắt đều liếc sang Gregor, khiến tên này này giờ chỉ chăm chú chơi điện thoại, cũng ngẩng đầu ngơ ngác. - Ví dụ như ngài Gregor đây, anh dũng cương mãnh như vậy, việc đập chết một thằng Học sinh cũng chỉ là cái phẩy tay. Nếu chúng nó tung tin kiểu độc quyền như vậy, hẳn là ngài Gregor sẽ ra tay để chiếm lấy tin tức độc quyền, chứ loan tin cho cả làng cùng biết thì có khi lại khéo quá hóa vụng.

- Tôi cũng không nghĩ bọn trẻ con ấy rồi hơi tung tin đồn này làm gì. Bọn nó thừa biết cơn thịnh nộ của các Guild lớn khi biết mình bị lừa. Chúng nó cũng khôn róc đời ra chứ ngu gì.

- Trừ khi là chúng nó đang trợ giúp một thế lực nào khác để lừa chúng ta.

- Ý ông là thế lực nào? Hay là ông lại ám chỉ một trong số chúng ta?

- Thôi thôi được rồi, đi quá xa rồi đấy mấy bố. Cái cần làm bây giờ, là thảo luận xem Bạch Thế Thắng có nên là tâm điểm chú ý hay không thôi, nếu cần thì mỗi bên cử 1, 2 tên thuộc hạ ra chiếu cố thằng nhóc đó, có gì ảnh hưởng lắm đâu? Các ông đừng có thuyết âm mưu này nọ rồi mất đoàn kết anh em.

- Cũng có lý. Cũng chỉ là một thằng Học sinh mà thôi...

Rầm!!!

Đúng lúc này, cánh cửa bị đập toang.

Một giọng nói oang oang còn hơn cả giọng của Gregor khi nãy.

- Ha ha ha, lũ tiểu tử chúng bay họp mặt mà không mời tao à???

Lúc này, dù là kẻ bị vạn người ghét bỏ như Gregor cũng phải buông điện thoại xuống mà tỏ vẻ mặt chán ngán. Các vị khách khác thì khỏi phải nói, mồ hôi ròng ròng tay chân lắp bắp, còn trong bụng thì rửa thềm 6 ngàn câu nguyên rửa.

Kẻ mà bị cộng đồng ghét bỏ còn hơn cả Gregor đã tới rồi.

Black Cock.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 425: Thời Đại Của Runner (Phần 2)

- Ha ha ha, các tiểu bối không cần hành lễ, ta tới dự thính đôi chút rồi về!!

Lão Bạch bệ vệ bước tới, tùy tiện kéo một cái ghế, ngồi phịch xuống, thoải mái gác 2 chân lên bàn.

Thấy cảnh này, Gregor cũng ngưỡng tới mức phải thu chân xuống. Hắn không muốn bị đánh đồng với lão ta.

Aki hăng giọng một cái.

- Tiên bối đã tới rồi, vậy chúng ta tiếp tục câu chuyện...

-Ồ ồ, hợp hành gì còn gọi cả trà sữa cơ à? Có vị socola không?

Lão vừa ngồi xuống, đã lại nhào người lên, sục sạo mấy cốc trà sữa còn lại.

- Tụi bay chọn hết socola rồi à? Thôi tao uống tạm Matcha vậy...

- E hèm!! Lại nói tiếp chuyện ban nãy...

- Ê Plea!! Mà đặt mua cho sư phụ suất cơm với!! Hôm qua cái Vân nó bỏ đói tao gần chết...

Aki lần thứ 2 bị cắt ngang câu nói, còn chưa kịp bày tỏ thái độ gì, đã thấy Plea mặt tím bầm vì máu xông lên não.

Ai cũng biết, điểm tối kị nhất không nên chọc vào Plea, chính là quãng thời gian hăn từng đi theo Black Cock.

Nay lại bị chính chủ ngang nhiên xưng một tiếng sư phụ như vậy trước mặt bao nhiêu người, đây không khác gì vả cho Plea một cái không còn mặt mũi.

Aki hoảng hồn. Hăn thấy tình hình căng quá, bèn lạch bạch chạy tới.

- Tiền bối, tiền bối thích ăn cơm gì, để tôi gọi cho. Chỗ anh em với nhau cả mà, không cần khách sáo...

Aki đối với Nguyễn Bạch vẫn một câu tiền bối hai câu tiền bối. Vì hăn với lão chẳng có thù oán gì, mà một Runner bình thường kính cần khiêm nhường với một Shadow Runner cũng là điều dễ hiểu.

Thám Hiểm dù gì cũng là một nghề nguy hiểm bậc nhất hành tinh. Kẻ thù của mỗi Runner đều rất đa dạng, từ chính đồng đội, đồng nghiệp, đối thủ cạnh tranh, những đội quân canh gác, cho tới những loài quái vật khủng khiếp, hiểm họa thiên nhiên, tới cả những bí mật cổ xưa của từng nền Văn hóa... Một Runner muốn tồn tại trong một thế giới đầy rẫy hiểm nguy như vậy, không thể nào tự cao tự đại một mình một phách. Họ cần sự kết nối, họ cần quan hệ, họ cần hiểu biết, họ cần người dẫn đạo, họ cần mọi nguồn lực có thể hỗ trợ cho mình.

Mà nguồn lực to lớn nhất mà ai cũng nhận ra, chính là Shadow Runner.

Chơi được với một Shadow Runner, là phúc đức cả đời.

Cũng vì uy tín đó mà nhiều Shadow Runner gây dựng được các Guild lớn mạnh, nhưng cũng không ít những Shadow Runner thích tiêu diêu tự do tự tại, hoặc lạng lẽ vi hành khắp thế giới. Mỗi lần gặp được một Shadow

Runner như vậy, nếu là trong Dungeon thì người ta sẽ đua nhau nhắm vào họ, nếu gặp ngoài đời thì lại lễ phép như con.

Ngoại trừ Plea là có chút cổ sự, đám người còn lại thì chỉ là không ưa tiếng xấu của lão Bạch mà thôi, chứ ngoài mặt thì vẫn cần giữ chút lễ nghĩa.

- Ờ, tao biết quán này có đồ ăn ngon lắm. Gọi cho tao 1 cái chân giò, 1 đĩa cánh gà, 1 suất mì ý, 6 quả cút lộn, ờ... chúng mày có uống bia không?

Tất cả mọi người xua xua tay.

- Ờ thế gọi cho tao thêm 2 chai bia.

- Hay em đưa điện thoại để tiền bồi tự gọi nhé.

- Ủ, đưa đây.

Aki tạm thời không cầm điện thoại trong tay, sờ mò mấy lần không thấy đâu, nhìn thấy Gregor đang cầm điện thoại, khẽ liếc mắt với hắn một cái.

Gregor vẻ mặt vô cùng miễn cưỡng, nhưng rồi lại chẳng có cách nào, cứ lằng nhằng như vậy thì danh dự của các Guild lớn thành trò hề hết, thế là ngậm đắng nuốt cay đưa điện thoại cho lão Bạch.

Đoán trước là lão Bạch sẽ bô bô gọi đồ ăn, nên Aki cố tình chờ cho lão gọi xong cú điện thoại, rồi mới quay lại câu chuyện.

- Tiện thể có Hắc Kê tiền bồi ở đây, thông tin thì ai cũng nắm hết rồi, đoán chừng mọi người ở Guild chính còn trăm công ngàn việc, cũng không thể chỉ vì một bảo vật nhỏ nhoi ở Hải Thành mà tốn quá nhiều thời gian được. Hay là thế này đi, chúng ta cứ đặt với nhau một cái thời hạn, hết thời hạn ấy, Nezumi chúng tôi sẽ tự động rút khỏi Hải Thành.

- Ha ha ha ha!!

Bất chợt lão Bạch cười phá lên.

- Tự động rút khỏi Hải Thành? Nhưng rút đi đâu?

- Xin lỗi, ý của tiền bối là sao ạ?

- Chúng mày ở đây đừng có đeo mặt nạ với nhau nữa. Tất cả chúng mày, Âm Hánh, Vulture, Holy, Chuột, tất cả lũ chúng mày đến Hải Thành đâu phải chỉ vì một món Bảo vật? Chỉ là cái cớ mà thôi!

- Tiền bối...

- Im! Cái giới Runner này ngoài mặt thì nói lời hay ý đẹp, sao trong bụng cứ phải giấu giấu giếm giếm? Bất chợt một loạt các Guild lớn trên thế giới gửi tới Hải Thành toàn Runner hạng A, tưởng lòe bịp được ai? Chúng mày chính là tiền đồn khảo sát vùng đất Đại Nam! Đại Nam suốt 200 năm qua, vì có sự tồn tại của Hắc Y Hội, mà tất cả các Guild khác không thể nào tiến vào, và cũng vì Hắc Y Hội độc chiếm cống ngầm, phong tỏa gần như toàn bộ các cửa ngõ buôn lậu, mà bản thân bọn chúng lại không hứng thú gì với chuyện Thám Hiểm, nên đất Đại Nam hầu như là một thế giới biệt lập chưa được Runner khai phá! Nghe nói trước đó, chỉ có Âm Hành là triển khai được vài bãi săn trộm, nhỉ?

Lão vừa nói, vừa liếc qua phía Hoàng Hữu Khải. Tên này nuốt nước bọt một cái. Đúng là cho tới 3 năm trước, khi Hắc Y Hội còn tồn tại, thì chi nhánh của hắn chỉ là một chi nhánh nhỏ chả được ai biết đến.

- Chỉ tới khi Vương Vũ Hoành xử tử Trần Phùng, tàn sát Hắc Y Hội, thì cả mảnh đất Đại Nam bỗng nhiên được mở cửa. Một mảnh đất màu mỡ trù phú hầu như chưa bị cày xới, tiềm năng chẳng kém gì Tân Lục Địa! Tao nói có phải không? Thấy mỡ thì thèm, ai chả vậy. Âm Hành thì khỏi nói rồi, đây chính là thời điểm để chúng mày thu tóm Viễn Đông. Bọn

Nezumi cũng chả khác gì, chúng mày muốn chiếm lấy điểm tựa Đại Nam để tránh bị Âm Hành nuốt chửng. Vulture, Holy, rồi một loạt mấy đứa ở Cận Tây, cũng muốn qua đây xâu xé. Để bắt đầu cho chiến dịch trường kì ấy, mà giờ đây một loạt Runner cấp A, gọi là cánh tay đắc lực của Hội trưởng cũng không ngoa, đều đã chạm mặt ở Hải Thành này! Vậy nên tao mới nói, chúng mày hứa hẹn sẽ rút khỏi Hải Thành, nhưng rồi sau đó thì sao? Chắc chắn là sẽ thi nhau cát cứ đất Đại Nam.

- E hèm. - Hoàng Hữu Khải lên tiếng. - Cách nói của tiền bối, về khía cạnh nào đó, cũng không phải là sai. Làm ăn kinh doanh, chiếm lĩnh thị trường, cạnh tranh bình đẳng, chuyện này đã là tất yếu, chỉ là mọi người tránh nói ra để mất hòa khí anh em. Đất Đại Nam sau 200 năm lại mở cửa chào đón Runner như vậy, đã là tin vui của toàn ngành Thám Hiểm. Cuộc cạnh tranh này cũng chỉ là một cuộc cạnh tranh lớn, mà kết quả thì chưa biết ai thắng ai thua, cũng có thể sẽ có kết quả mọi người cùng chiến thắng. Tất cả các Guild yên bình chia nhau vơ vét đất Đại Nam cũng chưa biết chừng...

- Ha ha ha! - Gregor chột cười vang - Nãy giờ không thèm để ý tụi bay nói, là vì toàn nói tào lao không. Giờ tưởng như tiền bối đây đã vạch ra bản chất thật của tụi bay rồi, bay vẫn còn ăn nói dối trá được!

- Gregor, mày...

- Mày cái củ cái! Thử hỏi mọi người ở đây, ai chẳng biết Âm Hành vốn đã coi toàn bộ Viễn Đông như lãnh thổ của mình? Kể cả cái thời Hắc Y Hội nó còn làm cho Vương tộc điêu đứng, thì Âm Hành cũng đã nhân cuộc chiến ấy mà trục lợi không biết bao nhiêu cho đủ! Còn ai nhớ những món vũ khí mà Trần gia tuần được từ Sa Li Khan chứ? Còn ai nhớ 6 chục con robot ở Vrahta chứ? Khi mà mọi người còn chưa đặt được gót giày xuống Đại Nam thì chúng bay đã kiểm soát được kha khá đấy chứ nhỉ?!

Tất cả đều gât gù.

- Gregor!! Bọn tao là dân bản xứ ở Viễn Đông, tất nhiên là phải làm ăn ở Viễn Đông. Chúng mày sinh ra ở Cận Tây, cũng đã vơ vét cạn kiệt Cận Tây, nào ai nói gì? Đừng vì ghen ăn tức ở mà đổi trắng thay đen, chia rẽ đồng nghiệp! Thử hỏi tất cả các anh em ở Cận Tây xem, những năm vừa qua, Thánh Kị Sĩ (cách gọi Holy Knights của dân Bắc Hà) đã vênh váo chèn ép mọi người ra sao?

Tất cả lại gật gù.

- Thôi nào, lũ tiểu bối chúng bay!! - Lão Bạch lớn tiếng cắt ngang. Mặc dù cuộc bất hòa này là do lão khơi mào, nhưng rồi lão lại đứng ra hòa giải như đúng rồi. - Hơi một tí mà đã cãi nhau ỏm tỏi cả lên. Chúng mày có biết, ý nghĩa đằng sau mảnh đất Đại Nam này là gì chứ?

- Ý tiền bối là...?

- Là chúng mày ngu vãi đái ra! Vương tộc cố ý mở cửa cho chúng bay bước tới, là vì Vương Vũ Hoàn đã tính toán hết cả rồi!! Chúng mày nghĩ thời đại này còn ai có tâm trí đi tranh nhau đất Đại Nam sao? Chiến trường thực sự là ở Tân Lục Địa kia!!

- Aaa...!!

- A cái mả cha mày! Nghe tao nói đây, vì sao mà dân chúng vẫn truyền tai nhau rằng đây là “Thời đại của Runner”? Là vì Đại Thư Viện xuất hiện!! Đại Thư viện, Đại Thư viện đấy nghe có rõ không?!! 5 thằng Chí Tôn Cường giả tranh nhau tìm kiếm cái Đại Thư viện, nhưng ai sẽ là người báo cáo thông tin cho chúng? Ai sẽ là người bắt tay đào xới từng tấc đất? Ai sẽ là người lùng sục từng điển tịch và truyền thuyết để lần ra manh mối cho chúng? Ai sẽ là người vác súng đi săn lùng mấy con khỉ biết nói để hỏi cho ra cái Thư viện của nợ ấy nằm ở đâu? Chính là chúng ta đây, là những Raider, Ranger, Hunter, Shadow đây!!! Đây là Thời đại của Runner, chỉ vì một lý do duy nhất, là 5 tên Chí tôn kia cần chúng ta hơn bao giờ hết!!!

- Vậy...?

- Vậy vậy con c@@!! Nghe tao nói nốt đã. Thử vắt cái não ít nếp nhăn của chúng mày mà nghĩ xem, vì sao Vương Vũ Hoành mở cửa mời chúng mày tới Đại Nam?

- Thưa, là sao ạ? - Đám Runner kia cũng đã bị lão Bạch chơi cho quay cuồng đầu óc.

- Một cuộc đấu giá công khai. Vương Vũ Hoành muốn tìm kiếm xem kẻ nào sẽ đủ sức trở thành đôi mắt, đôi tai, và đôi tay của hắn.

Cốc cốc!!

- Giao cơm tới đây!!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 426: Có Bom

- Chờ chút, ra đây!

Đang nghe lão Bạch nói tới đoạn quan trọng, bỗng nhiên lại bị cắt ngang. Hoàng Hữu Khải ngồi ngay gần cửa, lại lạch bạch chạy ra nhận cơm.

- Ủa? Lại là mày à?

- Lại là cháu đây.

- Lúc này mày giao trà sữa cơ mà?

- Nhà cháu bán cả cơm nữa.

- Thế bao tiền tất cả?

- 50 hào 30 xu.

- Móa! Lại lẻ như vậy? Đây có 50 hào thôi, để tao xem, còn 5 hào nữa đây. Cầm lấy rồi rút về đi!

- Không được, cháu chỉ nhận đúng 50 hào 30 xu thôi, cháu không lấy thừa hơn đâu.

- Nè lão Bạch, cơm của lão cơ mà?! Có 30 xu không xì ra đây!! - Hoàng Hữu Khải hét vọng vào.

- Tao làm gì còn xu nào trong người?! Nếu không đã chẳng tới đây ăn chức. - Lão Bạch vừa đáp lại, vừa hút trà sữa rột rột.

- Có đứa nào có 30 xu không trả quách cho thằng nhóc này hộ tao cái!

- Ôi dào, đ- m-, có 30 xu thôi mà, trả thiếu có chết ai?! - Một kẻ khác đáp lại.

- Mà quên mất à? Âm Hành Hội không bao giờ thiếu nợ kẻ khác. - Hoàng Hữu Khải trả lời.

- Mẹ nó lằng nhằng thật! Lần sau đừng để bọn Âm Hành đi nhận cơm nữa nhé. - Một đứa khác xen vào.

Thằng bán thì nhất định không chịu nhận thừa, thằng mua thì nhất định không chịu trả thiếu, xem ra thằng nhóc giao cơm này rất hợp vào Âm Hành Hội đây.

Tình huống đơn giản như vậy, mà cứ thế rơi vào bế tắc. Vì chả đứa nào trong phòng có 30 xu để trả quách cho thằng giao cơm.

Chẳng lẽ chỉ vì chuyện còn con này mà phải điều động cả đám hộ vệ trên mái nhà xuống để giải quyết? Như vậy thì còn gì là mặt mũi các Guild lớn?

- Thôi chú đợi cháu một chút, cháu qua phòng bên cạnh hỏi xem họ có tiền lẻ để đổi không.

Hoàng Hữu Khải chưa kịp ngăn thằng nhóc lại, đã thấy nó chạy qua phòng đối diện.

Cốc cốc!!

- Có ai ở trong không ạ? Cho cháu đổi tiền một chút!

Không ai trả lời.

Chỉ có tiếng “Tít tít” đáp lại.

Hoàng Hữu Khải chẳng hiểu chuyện gì, chỉ thấy thằng nhóc giao cơm bỗng nhiên ghé sát tai vào cánh cửa lắng nghe.

Tít tít. Tít tít. Tít tít.

Mọi người trong phòng cũng chẳng hiểu sao tự dưng im ắng như vậy, chợt thấy thằng nhóc giao cơm cuống cuống chạy ngược vào phòng họp, lao nhanh như tên bắn, đâm thẳng hướng cửa sổ nhảy ra.

Trước khi nhảy, nó còn tốt bụng hét lên một tiếng.

- Có bom!!! Lão Bạch là người phản ứng nhanh nhất. Lão nhảy lên bàn, phi thẳng về phía cửa sổ, nổ gót thằng nhóc giao cơm mà nhảy ra ngoài.

Plea, Aki, Hoàng Hữu Khải là 3 kẻ phản ứng nhanh thứ 2.

Gregor sau một hồi ngơ ngác, là kẻ phản xạ nhanh tiếp theo.

Bùmmmmmmmmmmmm!!!!!!!!!!!!!!!

Tòa nhà nổ tung ngay khi Gregor vừa lao ra khỏi cửa sổ. Lửa phun tràn khắp bốn phía. Từ phía cửa sổ còn bắn ra 3, 4 cái xác cháy đen khét lẹt. - Có chuyện gì vậy?!!

Erik hét vào bộ đàm. Đứng trên mái nhà, một đám Vulture tới đây để hộ vệ cho Plea cũng đang nháo nhác không biết chuyện gì.

Tạch tạch tạch!!!

Một tràng súng vang lên, kèm theo đó là tiếng kêu của 3 tên Vulture. Cả 3 ngã khỏi mái nhà chết ngay lập tức.

“Xuống đây!! Đi theo anh!!”

Tiếng của Plea hét lên vào bộ đàm với Erik. Ngay lập tức, thằng nhóc nhảy khỏi mái nhà, đạp 3 bước vào không khí, tiếp đất. Plea cũng chạy về hướng hần.

- Chạy!! Hướng này!

Plea và Erik chạy như điên về một hướng, trong khi Hoàng Hữu Khải, Aki, và Gregor cũng chia ra mỗi người mỗi ngả.

Chẳng biết từ đâu ra xuất hiện một đám người mặc đồ trắng, tay đeo một dải băng trắng, trang bị súng ống tới tận răng truy đuổi sát sạt.

Thành viên của các Guild còn lại đều bị phục kích. Dù đều là những Runner có chút đẳng cấp, đều không chống cự nổi đám người áo trắng kia.

- Chạy mau!!

Lão Bạch hô lên. Ai dè vừa quay đầu lại, đã thấy thằng giao cơm chạy còn nhanh hơn cả mình.

- A! Thằng bạn cùng lớp Vân đây mà!

Lão lập tức thi triển Phi Yến lao tới bắt kịp thằng bé.

- Ê ku, chạy nhanh phết đó!

- Tất nhiên, chạy là cách tốt nhất để sống sót.

Lão Bạch gật gù tâm đắc. Ai dè đang chạy, chỉ thấy thằng nhóc dừng phắt lại, nhảy vọt vào một ngõ hẻm bên cạnh.

Nơi nó đang định chạy tới, đã xuất hiện 3 tên áo trắng cầm súng trường đợi sẵn.

Tạch tach tach!!

Loạt đạn này nhắm thẳng vào lão Bạch.

Chỉ thấy lão giơ bàn tay lên xoa một vòng trong không khí, như một chiếc khiên vô hình. Loạt đạn bắn vào lão, đều phản xạ ngược trở lại, găm đầy người 3 tên áo trắng kia.

- Té thôi.

Lão nhanh chóng chui vào con hẻm nhỏ với thằng nhóc.

- Ê nhóc, chú mày chạy trốn cũng giỏi đấy. Sao? Có muốn theo bác làm Runner không?

- Runner? Là Thám Hiểm Gia đó ạ?

Văn vừa cảm đầu chạy vừa hỏi lại.

- Ừ, vui lắm. Ngày nào cũng gặp mấy chuyện sinh tử thế này nè. Chẳng bao giờ bị nhàm chán.

- Vậy thôi, cháu không làm đâu. Cháu sợ chết lắm.

- Làm đi mà. Làm Runner rồi tao gả con gái cho.

- Con gái bác là Hồng Vân đúng không?

- Đúng rồi. Xinh gái nè, diện nước đầy đủ nè, lại biết kiếm tiền. Sao? Nhận tao làm sư phụ rồi mai tao gả luôn cho mày cũng được!

Ai dè Văn chỉ đáp lại một câu.

- Cháu chưa đủ tuổi kết hôn.

- Vậy khi nào đủ tuổi thì cưới. Sao? Coi như là đồng ý rồi nhé.

- Cháu cũng chưa nói đồng ý.

Vừa trả lời, Văn vừa thụp người xuống. Một cái đầu rắn cắn phập qua đầu nó, nhắm thẳng vào lão Bạch.

Lão Bạch hú hồn, đưa tay ra bắt chặt lấy cổ con rắn. Cùng lúc này, một bóng người áo trắng đã lao tới.

- Ố ồ, Bạch Xà Quyền!!

Bạch Xà Quyền là một môn võ phòng theo đòn tấn công của loài rắn. Nhưng kẻ này không những dùng Bạch Xà Quyền, còn kết hợp với Khiển Thú, cuốn hẳn một con Bạch Xà cực độc trên tay, người và rắn cùng tấn công, vô cùng chết chóc.

Hai ngón tay như hai nanh rắn, nhắm thẳng vào yết hầu lão Bạch. Ấy thế mà, chẳng biết bằng cách nào, lão lách người né qua đòn đánh, giây lát sau đã ở phía sau kẻ địch, tay vẫn cầm chặt cổ con rắn. Lão giơ cái miệng rắn với 2 nanh độc, cắn thẳng vào cổ kẻ địch.

-Ồ, bác dùng chính vũ khí của kẻ địch để giết hẳn sao?

Vương Thành Văn sau khi né khỏi đòn tấn công kia, đã lẹ mọ kéo một cái nắp cống ra, vừa quay đầu hỏi.

- Sao? Thấy oách không? Có thích học thứ tuyệt kỹ danh trấn giang hồ này của tao chứ? Làm rě tao đi.

- Không cần, cháu thích sống sót về nhà trước nhất.

Văn chui tuột xuống ống cống. Lão Bạch cũng nhảy xuống theo. - Ai đấy?

Một tiếng quát vang lên. Nghe còn hơi giống giọng trẻ con chưa dậy thì.

- Cha mẹ cho ta thân thể, bản thân cho ta cơm ăn, thầy Phương cho ta mơ ước.

- A! Anh là ai? Sao lại biết ám hiệu của Chân Nhỏ bọn em?

- Tao là Vương Thành Văn.

- A, anh Văn! Em giúp gì được cho anh?

- Dẫn tao với bác này tới nơi nào an toàn đã. Bảo tụi nó cẩn thận cái lũ áo trắng trên kia, chúng nó nguy hiểm lắm, đừng động vào không chết oan đấy.

- Vâng, anh yên tâm. Khu cống ngầm này là của bọn em mà, chúng nó dù là ai cũng không xuống đây được đâu.

Đứa nhỏ vỗ ngực nói một câu, sau đó quay lưng bước đi, ý bảo hãy đi theo nó. Văn đi theo. Lão Bạch cũng đi theo.

- Nhóc tên là Văn phải không? Nhóc là người bản xứ nơi đây, liệu có biết bọn áo trắng vừa rồi là ai không?

- Cháu không. Nhưng có lẽ sẽ liên quan tới học viện nào đó.

- Tại sao vậy?

- Bác có nhìn cách tên vừa rồi ra đòn không? Rất chuẩn mực. Nếu là dân giang hồ, bọn họ không ra đòn kiểu sách giáo khoa như vậy đâu. Dù tên kia có kinh nghiệm chiến đấu khá tốt, nhưng vẫn bị phong cách sư

phạm làm ảnh hưởng, chứng tỏ hẳn có nhiều kinh nghiệm dạy học. Dựa theo độ tuổi, cháu đoán có lẽ là một Giáo viên ở Học viện nào đó.

- Học viện? Áo trắng? Khăn tay trắng? Có lẽ nào...

- Là Bạch Linh Đội của Học viện Hải Dương. - Đứa nhỏ dẫn đường đăng trước xác nhận.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 427: Thích Thì Chiều

Học viện Hải Dương chẳng biết vì sao những năm gần đây lại rất thê thảm. Thành tích thụt lùi, nhân tài cũng không còn xuất hiện. Các tổ chức lớn cũng không còn đầu tư. Viện trưởng Bùi Kiến Huy cũng bị thuyên chuyển công tác. Các đời Viện trưởng mới lên được không lâu là gặp chuyện không hay, phải từ chức, hoặc mất mạng.

Người ta đồn nhau rằng Học viện Hải Dương đã lỡ đắc tội với ông lớn nào, nên bị trừng phạt.

Chẳng ai biết là thật hay đồn. Người ta vẫn nói với nhau rằng, Hải Dương dễ gì bị thoái trào như vậy? Nó có 1000 năm lịch sử, nó ẩn chứa hàng tấn bí mật qua các triều đại, và nó có Bạch Linh Đội.

Bạch Linh Đội là gì, thì lại chẳng ai biết rõ. Nghe giống như một đội kỉ luật hình thành bởi các học sinh ưu tú của trường, giàu truyền thống, vậy thôi.

Nhưng 3 năm trước, Vũ Hải Phong, một trong những thành viên của Bạch Linh Đội, em trai của Vũ Minh Kiệt, đã phản bội lại anh trai mình, công khai chống đối Vương tộc, và hiện giờ nghe nói đã đầu quân cho Bạch Y Hội.

Người ta lại không khỏi thắc mắc, liệu Bạch Linh Đội có liên quan gì tới chuyện này hay không.

Lục về quá khứ xa xôi hơn nữa, từ khi Học viện Hải Dương mới được thành lập, Bạch Linh Đội đã ở đó, đã được mệnh danh là “Những người thủ

hộ vùng biển”. Từ trước khi cảng biển Hải Thành trở nên quan trọng và được Hạm đội 7 thủ hộ, thì Bạch Linh Đội đã là người bảo vệ nơi đây.

Chính xác thì bọn họ thủ hộ thứ gì? Khi mà trụ sở của Bạch Linh Đội suốt 1000 năm qua, Học viện Hải Dương, lại chứa quá nhiều bí mật tới vậy?

Đến cả 1 Thần khí như Tỳ Bà Cầm, còn được giấu ở nơi này. Đến cả kế hoạch 200 năm của Vương Hiến Đế, cũng đặt một Huyệt Ấn rất quan trọng ở đây.

Ấn ngữ một khuôn viên khổng lồ giữa lòng thành phố, hẳn Hải Dương luôn bị rất nhiều tổ chức nhắm nhe chiếm đất, ấy thế mà học viện to lớn này vẫn tồn tại suốt từng ấy năm. Nếu không có một hậu trường thật vững chắc để chống đỡ, hẳn nó đã bị phá dỡ tan hoang từ lâu.

Lão Bạch không quá rành chuyện về Hải Thành. Lão cũng không có điện thoại để truy cập Internet như Vân. Lão chỉ có quãng thanh xuân lớn lên ở Đại Nam, và những kiến thức tiếp thu được vào lúc đó. Lão cũng từng nghe qua những câu chuyện về Hải Dương Học viện.

Cho tới khi 2 cha con đặt đích đến tiếp theo là Hải Thành, và lẫn lộn ở đây một thời gian, lão mới tìm hiểu được sâu hơn một chút.

Vân đã từng đặt nghi ngờ rằng báu vật nằm trong Hải Dương Học viện, nhưng lão đã nói không phải. Vì ai cũng như Vân thôi, sẽ nghĩ tới Hải Dương trước tiên. Ngay trước khi cha con đến được Hải Thành, học viện này đã bị các Guild khác thăm dò tới chán rồi.

Xem ra, báu vật không nằm ở Hải Dương, nhưng Bạch Linh Đội của Hải Dương lại có ít nhiều liên quan tới.

- Bạch Linh Đội nếu là một tổ chức bảo vệ những bí mật ở Hải Thành, thì hẳn báu vật lần này cũng là một bí mật mà bọn chúng muốn bảo vệ. Và

lần này bọn chúng cả gan lập kế hoạch ám sát người của các Guild lớn, có lẽ là vì trong số họ có người đã tìm ra manh mối về báu vật.

Lão Bạch không ngần ngại nói thẳng với Văn.

- Báu vật? Vậy ra cha con bác tới Hải Thành là để tìm báu vật. Mà sao bác lại nói cho cháu biết?

- Vì chuyện này chẳng sớm thì muộn mày cũng sẽ biết. Vì mày thân thiết với bọn Chân Nhỏ như vậy.

- Đâu có, cháu chỉ thân thiết với đại ca của bọn nó thôi.

- Thì có khác đáo gì nhau. - Lão Bạch quạu. - Chuyện này bác với Vân muốn làm nhanh rút gọn, nhưng càng ngày nó càng phức tạp ra, và nếu không có dân bản xứ hậu thuẫn thì hẳn không thể xong việc. Nên bác muốn nhờ mày giúp đỡ bác.

- Vì sao bác lại nhờ cháu?

- Vì tao tin vào con mắt của mình. Tao tin rằng mày không chỉ là một đứa giao cơm bình thường.

- Thì cháu đâu phải đứa giao cơm? Mấy hôm nay shipper nhà cháu xin nghỉ ốm, nên cháu mới phải chạy đơn thay thôi.

- Thôi, mặc kệ mày là ai, nhưng tao tin mày có tiềm năng của một Runner. Mà còn chuyện này nữa, đừng có kể với Vân là tao nhờ mày.

- Tại sao?

- Vì tao với nó đang thi nhau xem ai tìm ra báu vật trước.

- Cháu không hứa trước được. Nếu Vân hỏi cháu thì cháu sẽ phải trả lời thôi. Vì cháu không nói dối.

- Móa!! Thôi được rồi, vậy hứa với tao, nếu Vân nó không hỏi, thì mày đừng chủ động nói với nó.

- Cái này thì cháu hứa được.

- Đó, con rể ngoan lắm.

- Cháu còn chưa có nhận lời làm con rể bác.Đứa trẻ đang dẫn đường cho Văn và lão Bạch, đột nhiên gặp một đứa khác đi tới. Hai đứa thì thăm to nhỏ với nhau điều gì.

- Anh Văn à, theo tin của bọn em thì phía trên đó đã im ắng rồi, cũng không thấy bóng dáng bọn Bạch Linh Đội đâu nữa. Trên kia là phố công chức rồi, anh đi một đoạn là về tới nhà. Em đành chào tạm biệt anh ở đây vậy.

- Ủ, anh cảm ơn nhé.

- Không có gì đâu anh. Cơm của nhà anh làm ngon lắm, lại nhiều cơm nữa. Từ hồi anh Minh đặt cơm của nhà anh mà bọn em mới được ăn no. Cả lũ bọn em ai cũng quý anh lắm, muốn mời anh qua chỗ chúng em chơi, nhưng vì bọn em lao động vất vả suốt ngày, mà anh lại là người thành phố, nên cũng không dám...

- Có gì mà không dám? Ngày xưa anh quen thằng Minh cũng là lúc đi làm cu li cho người ta ở chợ đen mà. Đạo này anh không có dịp ra ngoại thành, nhưng mấy anh em dưới này nếu rảnh thì cứ lên quán nhà anh dùng cơm, nhé.

- Vâng!

Văn và lão Bạch leo lên trên rồi, thằng nhóc bên dưới vẫn còn vẫy tay tạm biệt.

- Haizz, thời đại hỗn loạn, người nghèo đói ở khắp mọi nơi, thì kẻ nào nắm được nồi cơm là nắm được cả thiên hạ... - Lão Bạch thở dài ngao ngán.

- Bác nói vừa đúng, mà lại vừa không đúng. - Văn đáp lời.

- Vậy sao? Không đúng điểm nào?

- Không phải ai nắm nồi cơm cũng sẽ được bọn Chân Nhỏ yêu quý. Nhiều nhà hàng chỉ thích bán có lãi mà thôi, họ dùng gạo rẻ tiền, thức ăn ôi thiu, rồi nhiều dầu mỡ không rõ nguồn gốc, lại còn bán đắt nữa. Họ kiếm được nhiều tiền hơn quán nhà cháu, nhưng bọn họ sẽ không bao giờ hiểu được giá trị của sự chân thật. Mẹ cháu dạy thế. Hơn nữa, cháu hiểu được mong muốn của bọn Chân Nhỏ. Chúng nó sở hữu trong tay một mạng lưới phủ khắp thành phố, nên người ta cứ nghĩ chúng nó có tham vọng gì ghê gớm lắm. Thật ra thì chúng nó chỉ muốn được ăn no mà thôi.

- Cái này cũng là mẹ mày dạy mày à?

- Không. Là cháu đồng cảm được với chúng nó. Vì cháu cũng lớn lên trong cảnh nghèo. Nhưng cháu may mắn hơn, vì cháu còn có mẹ. Mẹ cháu chưa bao giờ để cháu bị đói.

Lão Bạch nghe câu này, cảm động tới chảy nước mắt.

- Ôi mày đúng là đứa may mắn nhất trên cuộc đời. Cứ nhìn tao xem, con gái tao đang tâm bỏ đói tao, chỉ vì tao lỡ tiêu tiền của nó!- Hơ hơ, Ất xì!!

Vân hắt hơi một cái. Chẳng biết có phải ông bu đang rửa xả mình hay không nữa. Nhưng giờ không phải là lúc nghĩ tới chuyện đó.

Cô đang bị một tên mặc áo trắng toàn thân chặn đường.

- Phù thủy Đỏ, Nguyễn Hồng Vân phải không?

- Phải thì sao mà không phải thì sao? Muốn xin chữ kí hử? - Vân điềm nhiên đáp lại. Nhưng tâm trí cô thì không thả lỏng như vẻ bề ngoài. Tay cô đã lén bật sẵn Red Magik.

- Ta cho ngươi và cha ngươi 20 ngày, rời khỏi vùng đất này. Trước khi chúng ta mất kiên nhẫn.

- Các ngươi mất kiên nhẫn? Bộ ta cần quan tâm hử? Nói chuyện cái kiểu sai bảo như vậy nghe chả lọt tai chút nào!

- Ta đã cảnh cáo...

- Cảnh cáo cái bà mẹ nhà mi! Thích thì chiều!!

Vân đã lao tới.

Bị địch chặn đường thì đã làm sao? Có lẽ lão Bạch sẽ ưu tiên chạy trốn. Vương Thành Văn cũng sẽ ưu tiên chạy trốn. Còn Nguyễn Hồng Vân? Đương nhiên là đánh đập đầu nó rồi!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long
www.dtv-ebook.com

Chương 428: Vũ Diệu Của Phù Thủy Đỏ

- Fire!!

Đây đã là chiêu mở đầu thương hiệu của Vân. Giơ bàn tay phóng ra một quả cầu lửa. Vân ứng nhất chiêu thức này, vì có sát thương cao, tầm đánh xa, phát chiêu nhanh, dùng để ra đòn đầu tiên là vô cùng hợp lý, vừa có thể đe dọa đối thủ vừa quan sát được cách đối thủ phản ứng.

Keng!!

Kẻ áo trắng cầm một cây trượng đồng đánh văng quả cầu lửa của Vân đi.

“Item cấp C”

Item cấp C, tức là tương đương với Pháp khí cấp 12.

Cấp C+, tương đương Hạ phẩm.

Cấp B, tương đương Trung phẩm.

Cấp A, tương đương Thượng phẩm.

Cấp S, là Cực phẩm.

S+, là Thần phẩm.

Vân đã quá quen với bảo vật và pháp khí tới mức chỉ cần nhìn cách chủ nhân của nó vung đòn và tiếng động khi va chạm mà đoán ra cấp bậc

của chúng.

- Zap Gun!!

Lửa thì có thể bị đón đỡ, chứ Sét thì tốc độ bắn ra quá nhanh, nếu chỉ bằng tốc độ vung tay của con người, lại thêm cây trượng nặng như vậy, khó mà chặn nổi. Chiêu Zap Gun này bắn trúng người kẻ địch.

Nhưng đáng lẽ hẳn phải trở nên tê liệt, thì kẻ này vẫn tiếp tục vung cây trượng nhắm thẳng vào Vân mà bổ xuống.

Uỳnh!!

Cô né qua một bên. Mặt đất nơi cô vừa đứng bị đánh lún xuống một cái hố.

“Áo lụa kháng sét. Strength cao. Speed dạng vừa”

Vân vẫn nhắm trong đầu những đặc điểm của đối thủ.

Vút!!!

Cây trượng lại tiếp tục vung tới. Cách dùng trượng của kẻ áo trắng cũng vô cùng linh hoạt và dứt khoát, đòn nào ra đòn nấy, phát hết toàn bộ lực mới nổi chiêu, từng chiêu thức cuộn cuộn nổi tiếp nhau như cuồng phong bão táp.

6 chiêu liền, Vân chỉ có thể né tránh, chưa tìm ra kẽ hở phản đòn.

Tới chiêu thứ 7, mới có một nhịp sơ hở.

- Dancing Fire!!

Ngọn lửa nhảy múa. Chiêu thức này gọi ra một quả cầu lửa, nhưng không bắn về phía trước như thông thường, mà nhảy múa hỗn loạn khắp

nơi.

Đối thủ chẳng thèm quan tâm quả cầu loi chơi ấy, hẳn vẫn nhắm về phía Vân mà ra đòn.

Vân né tránh. Chiếc áo choàng đỏ bay phần phật theo từng bước di chuyển của cô. Từ trên nhìn xuống, bản thân Vân như một ngọn lửa đang nhảy múa giữa những đường hẻm nhỏ, vờn quanh kẻ địch, len lỏi lách qua những cú đập như vũ bão.

Uỳnh!!!

Vừa lách người né qua một đòn, Vân lại điều quả cầu lửa chẳng biết từ đâu đánh thẳng vào hậu tâm đối thủ.

Một đòn này chưa thấm vào đâu, mà lại như làm đối thủ điên tiết hơn. Hẳn cầm cây trượng nhắm thẳng về phía Vân, phóng một cái.

Cây trượng cắm phập vào bức tường ngay sát người Vân.

Tiếp sau đó, kẻ áo trắng đập mạnh hai bàn tay vào nhau, vỗ ra một tiếng động ù ù.

Ù ù ù ù ù ù!!!!!!

Cây trượng bắt đầu rung theo nhịp độ ấy, bắt đầu phát ra thứ âm thanh nặng nề làm nhức nhối não bộ.

Thứ âm tiết khó chịu này khiến cước bộ của Vân bị giảm xuống.

Tên kia cũng đã tiếp cận.

Một chưởng lại đánh ra, kèm theo một luồng khí công thâm hậu, khí áp giáng xuống khiến người khó thở. Đòn thế của Khí Công Sư luôn đem theo một áp lực vô hình khiến đối thủ suy kiệt cả tinh thần phản kháng.

- Dancing Earth!!

Mặt đất nhảy múa.

Lần này, từ dưới mặt đất, bắn ngược lên những viên đá nhỏ, nhè thẳng cầm đối thủ mà đánh vào. Những cú đánh từ dưới nhắm thẳng vào cầm khá là thốn, khiến hắn bị bật lùi về phía sau.

- Dancing Fire!!!

Quả cầu lửa ban nãy cũng đã lại đánh tới.

Vừa tung đòn, Vân cũng vừa dùng Phi Yến nhảy múa xung quanh hắn. Quanh người cô, 6 quả cầu nguyên tố lại xuất hiện.

- Dancing Water!!

Quả cầu nguyên tố nước, giờ lại trơn dài như một cây roi, quất vun vút vào người đối thủ.

- Bay lên nào!!!! - Vân hét lớn.

Một tảng đá lớn từ dưới đất bị đẩy bay lên, húc thẳng vào người đối thủ, đẩy hắn văng lên không trung.

- Icy Rain!!!

“Yêu cầu xác nhận lần 2”

- Icy Rain!!!!

Cây roi bằng nước giờ bỗng nhiên tung tóe ra khắp nơi, bị đóng băng lại, biến thành những lưỡi dao băng giá, lơ lửng giữa không trung. Một bóng áo đỏ đã lướt qua giữa những lưỡi dao ấy, 2 tay bắt lấy 2 lưỡi dao bất kì.

- Dancing Blade!!

Chém! Chém! Chém không ngừng!!

Vân lợi dụng lúc đối thủ còn đang trên không trung, cô vừa di chuyển, vừa bắt lấy từng con dao chém thẳng vào người hăn. 11 nhát, 12 nhát, 13 nhát. Trong một thời gian có hạn, 13 nhát dao đã là số lượng nhiều nhất mà Vân có thể làm.

Tấm áo trắng của kẻ địch giờ đã nhuộm đầy máu đỏ từ những vết cắt.

Nhưng hăn cũng không phải là con mộc nhân cho Vân tập luyện.

Thái Sơn Áp Đỉnh!!

Từ trên không trung, một bàn tay giáng xuống, kéo theo đó là uy áp nghiền nát tất cả.

Choang choang choang choang!!!

Tất cả những lưỡi dao còn lại đều bị áp lực này đè vỡ nát, kèm theo đó là một thân người giáng từ trên xuống.

Vân kịp thời nhảy lui về phía sau, nhưng áp lực bắn ra từ cú va chạm cũng đẩy văng cô đập vào tường.

Cách Không Bắt Vật!!!

Vừa mới bị đập vào tường, còn chưa kịp xoay sở, một lực hút đã hút Vân về phía đối thủ. Kèm theo đó, là hút cả cây trượng về.

- Phi Yển!!

Vân cố gắng đập vào không khí, kháng cự lại sức hút kia. Kết quả là cô vẫn bị kéo về, nhưng chậm hơn cây trượng kia. Cây trượng lại nằm

trong tay tên áo trắng. Hắn hai tay nắm chặt cây trượng, khí công cũng đã ngừng tụ cuộn cuộn vào hai cánh tay.

- Khí Công Bạo Phá!!!

Một đòn Khí Công Bạo Phá, lại mượn cây trượng để phát lực. Một trượng này vung ra, kéo theo không khí xung quanh như muốn nổ tung.

Bang!!Bang!!Bangggg!!!!

- Dancing Wind!!!

Một ngọn gió thổi ra từ quả cầu nguyên tố gió, bị vụ nổ khí công kia cuốn theo, đồng thời, cũng tạo ra một lực đẩy hướng lên trên. Vân nương theo lực đẩy ấy, cô dùng Phi Yến nhảy lên không trung, nhảy qua cả Khí Công Bạo Phá, lặn một vòng tiếp đất, vừa nhân lúc đối phương còn chưa thu đòn kịp, hai tay cô đã đặt lên ngực hắn.

- Element Blast!!!

Uỳnhhhh!!!!!!!!!!!!

Vân bị bắn ngược ra sau, hai tay tê rần, nhưng đối thủ của cô cũng bị gánh chịu một vụ nổ ma pháp khủng khiếp. Hắn bị bắn dính vào tường, máu chảy trào ra những vết chém trên người, đổ lôm côm cả hốc tường.

Vân chậm rãi bước tới. Cô khẽ nói với cái điện thoại.

- Torture! (Tra tấn)

- Cảnh báo nhân đạo, cần xác nhận lần 2.

- Torture!

- Áaaaaaaaaaaaaaaaaáhhhhhh!!!!

Phép thuật Tra tấn, một trong những phép thuật được coi là tàn bạo và phi nhân tính bậc nhất, thậm chí còn bị cấm đoán ở nhiều quốc gia. Phép thuật này chỉ có thể sử dụng với địch thủ đã mất sức phản kháng, nhưng như vậy càng khiến nhiều người không chấp nhận nổi. Nếu là trên chiến trường, thì vũ khí có tàn ác tới mấy cũng là chính đáng, nhưng đối với kẻ địch đã mất sức chống cự, thì tra tấn là cái gì đó quá man rợ.

Nhưng Vân là người chú trọng kết quả, chứ không chú trọng quá trình. Làm Runner, nếu lúc nào cũng phải cân nhắc xem việc mình làm có nên hay không, thì đã chẳng còn toàn mạng tới bây giờ.

Không thể chỉ vì đối thủ mất sức phản kháng mà tỏ lòng thương hại. Vì đối thủ hiểm khi nào chỉ có một mình. Chúng luôn có đồng bọn. Nếu có kẻ muốn giết mình, tức là đồng bọn của chúng cũng muốn giết mình. Vậy thì cần dùng phương pháp có hiệu suất cao nhất để bắt hãn khai ra đồng bọn.

- Nói đi, người thuộc tổ chức nào? Đồng bọn của người là những ai? Bọn mi có mục đích gì? Tại sao lại muốn xua đuổi bọn ta khỏi Hải Thành.

- Dừng... hòng...

- Torture cấp 2.

“Cảnh báo nhân đạo lần 2. Cảnh báo nhân đạo lần 2”

- Kệ mẹ nhân đạo đi, Torture cấp 2.

-

Áaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaáaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaáhhhhhh
hhhh!!!!

Tra tấn cấp 1, là kéo căng gân cốt siết các mạch máu, Tra tấn cấp 2 là đánh thẳng vào hệ thần kinh, Tra tấn cấp 3 sẽ là cắt đứt dần dần các mạch

máu, Tra tấn cấp 4 là khoan vào tủy sống, vân vân. Càng lên cao, càng là các hình thức man rợ.

Nhưng thứ đáng quan ngại hơn, là người thi hành phép tra tấn không cần đích thân nhúng tay vào, càng khiến mặc cảm tội lỗi của họ gần như là con số 0.

- Không chịu khai à? Nhảy thẳng lên cấp 4 đi.

- Tôi khai!! Tôi khai!! Ngừng lại đi!! Làm ơnnnnnnnnn!!!!

Rắc!!!

Đúng lúc này, như có một cỗ lực vô hình nào đó bẻ gãy cổ tên áo trắng ấy.

- Cô Hồng Vân, Hội đồng Giám sát Đại Nam nghiêm cấm sử dụng Tra tấn trên đất Đại Nam. Xét thấy đây là lần đầu vi phạm, chúng tôi sẽ bỏ qua. Xin vui lòng đừng tái diễn.

Vân ngược mắt nhìn lên. Trên một ban công, một thiếu niên với gương mặt điềm tĩnh và hiền hòa đang đứng đó, tựa tay lên lan can nhìn xuống, miệng vẫn giữ một nét cười phảng phất sự khinh miệt.

Phạm Viết Tuệ.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 429: Khao Khát Tối Cao

- Kính mời chị tránh ra để chúng tôi làm việc.

Một đội người chẳng biết từ đâu xộc ra, với đồng phục vest đen và cà vạt, ai ai cũng đeo kính đen.

- Ý gì đây hở? - Vân nheo mắt nhìn lên Phạm Viết Tuệ.

- Điều tra. Tên đó gây bạo lực nơi công cộng, đe dọa tính mạng người khác, giờ chúng tôi thu xác hân về để kiểm tra. Nếu còn tình tiết gì cần bổ sung, chúng tôi sẽ trực tiếp liên hệ với cô. Cô nên biết ơn vì chúng tôi chưa đem cô về trụ sở đây.

Phạm Viết Tuệ lại nở một nụ cười đầy vị tha, như thể hân thật sự là người làm phước cho Vân vậy.

Đội Giám sát cứ thế nhanh gọn thu dọn toàn bộ hiện trường, chẳng để lại một vết tích gì, sau đó đi mất hút.

Phạm Viết Tuệ cũng chẳng còn ở đây nữa. Tác phong của lũ này là vậy, Vân cũng chẳng còn gì lạ. Chờ người ta đánh nhau xong, mới chạy ra thu dọn tàn cục.

Ngay cả hành động giết người diệt khẩu của Phạm Viết Tuệ cũng khiến Vân suy nghĩ.

Là bọn chúng cùng một phe, nên mới làm vậy, hay vì bọn chúng tự tin rằng chỉ từ một xác chết đã có thể truy lùng ra thông tin cần thiết? Dù là

trường hợp nào, thì rõ như ban ngày là tên kia không muốn để Vân biết quá nhiều.

Thử suy nghĩ xem.

Đội Giám sát của Phạm Viết Tuệ tuy không dễ ưa gì, nhưng lại không hề gây cản trở cho các Runner tại Hải Thành, thậm chí chúng còn nửa úp nửa mở tạo điều kiện cho bọn họ. Tên áo trắng vừa rồi thì lại ra lời cảnh cáo hãy cuốn gói khỏi nơi đây. Rồi Phạm Viết Tuệ lại bẻ cổ hắn trước khi Vân kịp biết điều gì. Sau đó, chúng thủ tiêu luôn cái xác chết để cô không thể tìm hiểu được gì hơn.

Phạm Viết Tuệ. Phạm Viết Phương. Những kẻ tự xưng là Học trò của thầy Phương. Bạch Thế Thắng.

Mọi thứ cứ mơ hồ liên quan đến nhau. Và Vân bỗng nhiên bị cuốn vào chuyện này, ngay cái thời điểm mà ai cũng nói rằng Đại Nam sắp sửa xảy ra biến cố lớn.

Tại sao cha cô lại đưa cô tới đây? Thứ báu vật mà ông ta muốn tìm là gì? Vân chưa bao giờ hỏi.

Chỉ qua những lời kể của ông ta, cô biết rằng 10 năm trước lão đem cô đi lang bạt khắp nơi là để tìm kiếm thứ gì đó. Và Hải Thành đã xuất hiện một manh mối.

Vân ghét nhất ở cha mình là sự úp mở này. Nếu cứ đi theo ông ta, cô mãi mãi sẽ bị giấu giếm một cái gì đấy. Một bí mật mà cô mãi không biết về cha mình, về gia đình mình.

Vậy nên, Vân mới muốn độc lập hành động.

Chỉ khi nào cô tự mình tìm ra thứ mà cha mình đang tìm kiếm, cô mới biết được những điều ông ta che giấu.

Thử tìm kiếm từ những đầu mối mình đã biết xem.

Vân bắt đầu lấy điện thoại ra. Lúc nào cũng vậy, muốn làm cái gì, nạp tri thức vào đầu trước đã. Vân dành cả chiều hôm đó trên thư viện tới tận tối muộn.

Cô cần một không gian yên tĩnh.

Và một cái màn hình đủ lớn.

Cô vào phòng máy, chọn một cái máy tính trong góc khuất, bật chế độ lập trình lên. Cô cần đảm bảo mọi hoạt động ngày hôm nay sẽ không được lưu lại. Sau khi đã chắc chắn, Vân mới kết nối máy tính với điện thoại. Fake một cái địa chỉ truy cập, vượt qua tường lửa của Đại Nam và truy cập vào hệ thống database của Phú Sơn.

Nói về cơ sở dữ liệu, luôn luôn tin dùng hàng của Sasaki. Và cơ sở dữ liệu của ông ta luôn dễ dàng truy cập, nếu biết cách.

“Vui lòng đăng nhập”

Màn hình đăng nhập là nguyên một cái Poster phim mới của Sasaki, một bộ phim đình đám mà mất 3 năm mới quay xong. Truyền kì về Kumo Sasaki. Với gương mặt ông ta vẫn trẻ trung như ngày nào, cùng 1 dàn diễn viên đình đám khác.

Vân thở dài. Đây là Deepweb, mà vẫn cố quảng bá phim cho bằng được.

Cô gõ vào tên truy nhập của mình.

Red_Witch.

Mật khẩu.

Khongtiencapdatmaan.

Mật khẩu này như là phương châm sống cả đời của Vân, cũng là lời nhắc nhở đau đáu không bao giờ quên. Cứ du hành với một ông bố bê tha cờ bạc bất cần đời và luôn luôn thiếu tiền, bạn sẽ có chung tâm trạng này.

Giao diện trình duyệt mở ra. Cũng bình thường như bất cứ một trình duyệt web nào. Chỉ khác một chỗ, thông tin ở đây được phân tầng rõ rệt.

Mỗi một tầng, sẽ có một loạt những câu hỏi xác minh. Tầng 1 là tầng dễ truy cập nhất, nhưng càng lên cao, bạn càng cần có một tư cách nhất định. Loạt câu hỏi xác minh này đều là ngẫu hứng, y như tính cách của Sasaki vậy, nhưng lại có độ chính xác không chê vào đâu được.

Nghe nói, ở những tầng sâu nhất, còn chứa rất nhiều thông tin mật mà chẳng biết bằng cách nào Sasaki nghe lỏm được của 4 vị Chí Tôn Cường giả còn lại, và hãn giấu ở đây như một trò chơi thách thức mọi người dùng. Không biết nếu người ta truy cập được vào tầng thông tin ấy, thế giới sẽ đảo điên ra sao, nhưng Sasaki mặc kệ. Hãn thấy vui thì làm. Và cũng chưa ai đạt được đến tầng thông tin đó.

Trong số những người mà Vân biết, thì Lonely_Boy là người tiến xa nhất ở vùng dữ liệu này. Anh ta tiến được tới tầng thứ 23. Mà cũng hợp lý, vì theo đánh giá của Vân, sự hiểu biết của anh ta quá rộng lớn. Với một vốn hiểu biết như vậy, đạt được quyền tiếp cận ở những tầng sâu hơn là điều rất dễ dàng, vì chính Sasaki cũng mong muốn lợi dụng những người như vậy để làm giàu cơ sở dữ liệu cho ông ta.

Càng tiếp cận được nhiều thông tin, Lonely Boy lại càng có thể khám phá được nhiều bí ẩn trên thế giới hơn, và kho tàng của Kumo Sasaki lại càng được mở rộng.

Có người nói, mô hình hoạt động này của Fusan Web (tên của hệ thống này) là mô phỏng lại cách thức hoạt động của Đại Thư viện. Đại Thư

viện cũng sử dụng những Kẻ Chứng kiến đi khắp nơi, chứng kiến con người, vạn vật, ghi chép lại, và bổ sung vào Quyển Sách. Mỗi Quyển Sách lại liên kết với những Quyển Sách khác, và càng ngày lượng thông tin trong đó càng trở nên khổng lồ.

Đối với Sasaki, mỗi một người dùng, kể cả Vân, đều là một Kẻ Chứng kiến của ông ta. Bù lại, ông ta cho phép bọn họ được truy cập và tùy ý sử dụng những thông tin trong mạng lưới của mình.

Người ta nói rằng Kumo Sasaki không hề có một tham vọng gì với quyền lực. Ông ta chỉ đơn thuần là một kẻ thích buôn chuyện. Nhưng thứ thế giới mà ông ta xây dựng nên, một “Thế giới số” này, có tiềm năng vượt mặt bất kì “thế giới” nào mà những Chí Tôn khác đang theo đuổi.

Đại Hùng Kwaruh đang muốn xây dựng nên cả một “Thế giới” của riêng mình.

Công tước Edward theo đuổi một “Thế giới Siêu Hình”.

Bắc Hoàng Hà Chí Thương muốn mở toang cánh cửa tầng 18, để bước vào “Thế giới Linh Hồn”.

Còn Vương Vũ Hoành, nghe nói hẳn muốn làm chủ nhân của “Thực tại”.

5 tên Chí Tôn, sức mạnh của bọn họ chẳng thể nào đo đếm bằng bằng cấp hay chiến lực. Sức mạnh thực sự mà Đại Thư viện trao cho họ, đã vượt khỏi những khái niệm trần tục của con người. Bọn họ muốn chinh phạt thế giới, nhưng không phải vì bản thân thế giới này, mà chỉ coi đó là một bàn đạp để vươn tới một tầm vóc cao hơn, một tầm vóc mà khó ai có thể thấu hiểu.

Nhưng, xét cho cùng, đâu chỉ những Chí Tôn mới khao khát như vậy?

Chẳng phải hàng trăm triệu Tâm Linh Sư trên thế giới đều lều đẹo nổi gót bước vào Tầng Vô thức đấy sao?

Chẳng phải những kẻ theo đuổi Nghệ thuật đều mong muốn đột phá đến những tầng Tư duy như Edward sao?

Và những người như Vân, chẳng phải cũng đang ngụp lặn trong một cái mạng lưới vô hình mà lại hữu hình, một cái mạng lưới kết nối tất cả mọi thông tin lại đó sao?

Chí Tôn Cường giả khao khát tri thức, không phải vì bọn họ được trải nghiệm sự vô cùng vô tận của tri thức. Bọn họ khao khát tri thức, vì bọn họ là nhân loại. Vân đăng nhập.

Cô đã đạt tới tầng 15 trong cơ sở dữ liệu này. Cô nghĩ rằng với tầng 15 này cô đủ sức tra cứu về những kẻ áo trắng, cũng như về Đội Giám sát.

Ai dè, một câu hỏi bỗng nhiên pop ra từ giao diện.

“Câu hỏi xác nhận để truy cập tầng thứ 16”.

Vân không hiểu. Cô đâu có cần truy cập tới tầng 16 lúc này. Nhưng cửa sổ vẫn tiếp tục chạy.

“Vị vua Mặt Trời đem lòng yêu mến cô gái đến từ biển khơi?”

Bán tín bán nghi, Vân tần ngần gõ xuống một câu trả lời.

Kalutami.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 430: Tao Rất Tiếc

“Chúc mừng! Bạn đã được quyền truy cập tầng 16!”

Dòng thông báo hiện lên như vậy.

Quái lạ. Vân tự nhủ. Nhưng sự ngờ vực dần nhường chỗ cho tò mò. Vì tầng 16 là một lĩnh vực hoàn toàn mới mẻ để cô khám phá.

Tuy vậy, trước mắt vẫn là tìm kiếm thông tin về đám áo trắng kia.

Bạch Linh Đội. Hải Dương Học viện.

Cũng không mất quá lâu để Vân phán đoán ra đám người áo trắng này. Luôn luôn đeo trên tay một dải băng trắng.

Cô còn nghe ngóng được một tin tức, rằng Bạch Linh Đội đã đột kích vào cuộc họp của các Runner tại Hải Thành, động tĩnh cũng khá lớn.

“Không biết Daddy của mình có mò mặt tới đó họp không nữa. Mà chắc lão chưa chết được đâu”.

Vậy là Bạch Linh Đội không muốn các Runner có mặt tại Hải Thành. Bọn họ đang lo ngại điều gì? Có thứ bí mật gì cần phải bảo vệ hay sao?

Không biết bọn chúng đã suy nghĩ thật kỹ hành động này chưa, vì thực sự là nó chỉ phản tác dụng. Các Guild thám hiểm lớn không phải là kẻ dễ chọc. Tấn công người của bọn họ ở Hải Thành, không khác nào nói rằng: “Ê đám Hội trường chúng bay tới đây mà giải quyết đi!”.

Dám chắc các Guild lớn sẽ không bỏ qua một lời thách thức như vậy. Việc này thậm chí có thể khiến các Hội trưởng, cũng là các Shadow Runner tới đây.

Để chuyện này xảy ra, có 2 khả năng.

Một là lũ Bạch Linh Đội kia thật sự rất thiện cận, muốn đuổi khách ra khỏi nhà, nhưng ngược lại còn dẫn thêm họa tới cửa.

Hai là tất cả đều đã được tính toán hết rồi. Bọn chúng miệng nói đuổi người, thực chất lại là gọi người ta tới.

Khi các Shadow Runner tụ tập về Hải Thành, chuyện gì sẽ xảy ra? Ai sẽ được lợi?

Vân không biết, cô chỉ biết 2 cha con cô sẽ bị mất đi quá nhiều lợi thế.

Vì hiện nay lão Bạch là Shadow Runner duy nhất ở Hải Thành, và lão cũng phân tích được rằng mục đích của các Guild tới đây không hoàn toàn là vì báu vật, mà là để chiếm trước điểm tựa nhằm tranh chấp thị trường Đại Nam. Nên 2 cha con Vân gần như chắc chắn sẽ là người chiến thắng trong cuộc tranh chấp báu vật vốn không được các Guild khác coi trọng.

Giờ khác rồi. Báu vật ở Hải Thành không chỉ khiến cho các Runner hạng A vong mạng, còn làm một tổ chức bí ẩn như Bạch Linh Đội phải ra tay, và khiến các Shadow Runner trên thế giới phải vào cuộc.

Thật phiền.

Phong cách giật dây kiểu này, Vân đã từng nghe qua. Chỉ một hành động nhỏ, dẫn phát hàng loạt những hệ quả tiếp theo, tiếp nối nhau sin sít không ngừng, tỉ mỉ đến mức giống như một ván cờ được tính toán hết mọi nước đi.

Phạm Viết Phương.

Sự việc lần này rất dễ làm người ta liên tưởng đến Phạm Viết Phương. Nhưng ngẫm lại, so với tầm vóc của lão, lại có chút phô trương hơi quá.

Vân không lý giải nổi, nhưng những giai thoại về Phạm Viết Phương làm cô liên tưởng về lão một cách... tinh tế hơn thế này nhiều.

Có thể là một ai đó đang học cách hành sự của Phạm Viết Phương?

Phạm Viết Tuệ, cháu nội của lão? Hay là một trong những kẻ tự xưng là Học trò của thầy Phương kia?

Trời đã tối. Vân đã nghĩ mãi về những gì mình cần làm sắp tới.

Cô càng cần thành lập một Guild để thu thập tin tức. Đây không còn là lúc chơi solo nữa. Hôm nay Vân lại lên Câu Lạc Bộ. Vân có chuyện muốn bàn với thằng Văn.

Thùng thư Câu Lạc Bộ bỗng nhiên xuất hiện một hộp quà nhỏ. Vân chẳng biết ra làm sao, đánh cầm theo người, bước lên tầng trên.

Ai dè vừa bước lên phòng, đã thấy một bóng hình to béo ngồi quay lưng che cả cái bàn làm việc nơi Văn vẫn ngồi.

Cái thân hình này là ai khác ngoài Bất Tử Đại Nhân Phùng Huyết Cường nữa.

Sau nhiều lần khách khứa đến thăm Vương Thành Văn, giờ Vân tin rằng thằng này có thể quen bất cứ ai trên đời. Nếu có là Nam Đế Bắc Hoàng tới thăm nó, chắc Vân cũng chẳng ngạc nhiên nữa.

Tiếng thằng Phùng Huyết Cường oang oang. Đây cũng là lần đầu tiên Vân nghe thằng này nói chuyện.

- Đại ca à, đại ca xem xét hộ em thế nào, giờ em cũng đang phân vân lắm.

- Lại chuyện cái Trâm lớp 12B chứ gì?

- Vâng, cái đứa hot girl mà hồi trước em có kể với đại ca đấy. Em cũng theo lời khuyên của đại ca, thử thu hết can đảm bắt chuyện với nàng rồi. Mà nàng niềm nở đáp lại em mới ghê chứ?!

- Tao biết.

- Sao đại ca biết? À, lại thằng Vinh Mũi Chó bơm đều chứ gì?

- Nó quan tâm tới mày nó mới tìm hiểu đó.

- Mà nghe bảo bọn con trai bắt chuyện với cái Trâm đều bị nó bơ cả. Ấy thế mà em lại được rep mới ngon chứ lị! Tụi em nói chuyện với nhau đúng cách đại ca mách đó, mỗi ngày chỉ nhắn tin cho nàng vào đúng 1 giờ cố định...

- Tao biết.

- Hừm! Cái quái gì đại ca cũng biết. Hôm nọ nàng còn rủ em đi mua đồ nữa, chắc đại ca cũng biết rồi?

- Chưa biết. Tao có phải cái từ điển bách khoa đâu mà cái gì cũng biết? Biết sơ sơ thôi chứ.

- Nàng dẫn em đi chọn đồng hồ. Nàng còn hỏi em là con trai Hải Thành thì thích kiểu hiện đại hay kiểu mạnh mẽ, vì nàng mới chuyển tới đây học thôi. Em nói là thích kiểu mạnh mẽ. Nàng còn cười với em một cái. Một lúc sau thì đã thấy nàng lén đặt hàng một cái đồng hồ rồi. Em hỏi là nàng tặng cho ai thế, nàng còn nói là sớm muộn gì em cũng biết mà thôi. Có khi nào là tặng cho em không? Em bắn quá rồi đại ca ơi!

- Bỏ đi, không phải là cho mày đâu. - Vương Thành Văn chỉ lạnh lùng đáp lại một câu. Sau đó là tiếng sột soạt giờ sách. Tên này này giờ vẫn đang đọc sách.

- Tại sao thế? Đại ca đừng có làm em nhụt chí chứ?

- Tao không rõ lắm về vụ mua đồng hồ, nhưng bà chị đó không có thích mày đâu.

- Tại sao?

- Mày đi ngủ tầm mấy giờ?

- 10 giờ đến 11 giờ đêm, sao thế đại ca?

- Bắt đầu nhắn tin lúc mấy giờ?

- 9 giờ.

- Cô nàng đó online từ lúc 8 giờ tối cơ, và cô ta cũng chẳng có like, comment ai, và cũng không có nhắn tin gì cho mày. Tin nhắn từ hôm trước của mày cũng chỉ được seen thôi đúng không?

- O, sao đại ca biết? À, lại thằng Vinh Mũi Chó.

- Quảng thời gian online đó cô ta làm gì? Sau khi mày đi ngủ, đến tận 12 giờ đêm cô ta mới off. Khoảng thời gian 11 đến 12 giờ đêm cũng là lúc cô ta bắn thính bằng mấy status tâm trạng nhiều nhất.

- Điều này nói lên cái gì?

- Mày bắt chuyện cũng được hơn tháng rồi phải không? Cái gì lặp đi lặp lại quá 21 ngày liên tục đều sẽ hình thành một loại thói quen. Nếu cô ta thật sự coi trọng những cuộc nói chuyện với mày, thì cô ta nên vô thức điều chỉnh giờ giấc online cho phù hợp với giờ giấc của mày chứ? Online lúc 9

giờ tối, và đi ngủ lúc 11 giờ, vì ngoài quãng thời gian ấy ra, cô ta biết là mày sẽ không nhả.

- Chỉ vậy thôi thì sao mà kết luận được chứ?

Vân có thể thấy rõ lưng thẳng Cường run lấy bầy như đang dần sụp sập.

- Tao không rõ lắm vụ đi mua đồng hồ, cũng bởi vì cô nàng không hề đăng chuyện đó lên mạng. Nếu thật sự cô ta có tình ý với mày, thì chí ít cũng sẽ có một bức ảnh check in kiểu “được người ấy dẫn đi mua đồng hồ” hoặc đại loại thế.

- Nhưng nếu nàng không phải loại người thích khoe những chuyện đó ra?

- Dựa vào những status từ trước đến nay của cô ta, thì tao e cô nàng không phải loại người như vậy.

- Vậy ý của đại ca là nàng đã thích người khác? Tại sao lại kết luận như vậy?

- Tần suất online. Tầm 10 - 15 lần 1 ngày, mỗi lần online đều rất ngắn, chừng 30 giây đến 1 phút. Tưởng tượng thế này nhé, mày là 1 hot girl. Ngày ngày mày tới trường học, mày đi chơi với bạn bè, chúng mày rủ nhau đi ăn uống, đi karaoke này nọ, nhưng cứ thỉnh thoảng mày lại rút điện thoại ra, với một vẻ mặt rất tâm trạng, online mạng xã hội lên, check xem có tin nhắn nào hay không. Nhưng nếu check tin nhắn thì chỉ cần vài giây là đủ rồi. 30 giây đến 1 phút hẳn là thời gian xem newsfeed. Cô nàng đang quan tâm tới 1 người, và thỉnh thoảng lại muốn kiểm tra xem anh ta có post cái gì lên mạng hay không. Tầm 8 giờ đến 9 giờ tối là lúc cô ta mong đợi nhất. Vì không có cuộc trò chuyện nào qua lại với một tần suất online như vậy, nên tao đoán cô nàng đang đơn phương anh chàng đó. Vậy nên chắc mày vẫn còn hi vọng.

- Nhưng em muốn biết kẻ mà nàng thích là ai.

- Ủm, để xem nào. Ít đăng status lên mạng xã hội, thanh niên này có vẻ không phải kẻ thích giao tiếp rộng rãi. Không thèm nói chuyện với cả 1 hot girl, tức là hẳn cũng không bị lôi cuốn bởi sự phù phiếm. 9 giờ đã không còn online, vậy là một người không thức khuya, rất có kỉ luật về giờ giấc. Ít đăng tải nội dung lên mạng xã hội, vậy là một người ít cởi mở, thậm chí có gì bí ẩn. Và nhiều khả năng là kẻ đó quen biết với mày... Aaaahhh...

- Mặt Văn thuận ra như nhận ra điều gì - Tao rất tiếc.

- Tiếc cái gì? - Cường ngơ ngác hỏi.

- Cái này chứ gì? - Vân vung tay ném hộp quà lên bàn.

Mở hộp quà ra, là một cái đồng hồ, và một tấm thiệp.

“Quà sinh nhật muộn, chúc Văn thật nhiều niềm vui.

Kí tên: Ngọc Trâm”

- Á đù!! - Cường rú lên.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 431: Ở Lại Dừng Cơm (Phần 3)

- Anh em cái kiểu cây khế gì vậy?

Cường đập bàn nổi giận. Cái bàn oằn mình như sắp gãy làm đôi.

Văn nhún vai.

- Ai biết đâu. Người ta đơn phương tao đó chứ. Thôi để tao nhờ Vinh Mũi Chó kiếm cho mày đối tượng khác...

- Nói lời là phải giữ lời, đừng như con bướm...

- Thôi ông đừng bày đặt văn thơ nữa, nghe chối không tả nổi! - Văn nhăn mặt. Từ trước đến giờ hắc vẫn nhận xét vô cùng thật lòng.

- Thôi đại ca nhớ lời hứa là được, em về đây.

Nói rồi, Cường đứng dậy ra về. Trông hắc to như một quả núi phủ bóng che cả người Văn. Nhìn thấy Văn, hắc gật đầu chào một cái, mà Văn cảm thấy mình như sắp bị một quả núi đè bẹp.

- Đã đến rồi, ở lại dùng cơm luôn đi. - Văn lại buông một câu.

Hình như ai đến Câu Lạc Bộ chơi đều được Văn mời một câu như vậy. Tính tới bây giờ, ngoài Văn ra, còn lại mọi người đều từ chối thì phải.

Nhưng Phùng Huyết Cường thì khác. Hắc dừng phắt lại.

- Hề hề hề. Đại ca nhắm xem có đủ đồ ăn không?

- Mày ăn không đủ, tao cho người ship thêm đồ ăn đến cho mày.

Đi hỏi một đứa nhà bán cơm là có đủ đồ ăn không, thật sự là rất vô nghĩa. Trưa hôm đó Phùng Huyết Cường thực sự ngồi lại ăn cơm với Văn và Vân. Gian phòng ăn của Câu Lạc Bộ vốn chẳng rộng rãi mấy, nay lại càng chật chội. Một mình thằng Cường ngồi đến 2 cái ghế, và trước mặt nó là một mâm đồ ăn đầy ắp. Nó ăn chẳng chút kiêng dè.

- Tao tưởng Vinh Mũi Chó nói mày đang giảm cân?

- Tán cái Trâm làm em muốn giảm cân thôi anh, chứ bây giờ thì cần chó gì nữa!

- Thôi được rồi, ăn đi cho đỡ buồn. - Văn dúm cho nó miếng thịt tảng còn chưa thái miếng.

Cường dứt tọng cả miếng thịt vào mồm nhai nhồm nhoàm, vẫn mếu máo.

- Suốt một tháng trời, ngày nắng cũng như ngày mưa, dù có được đi ngủ sớm hay còn phải đứng quây trông hàng tới đêm, em đều cố gắng đều đặn nhắn tin cho nàng. Giờ thì chả cần nữa rồi...

- Thôi được rồi, ăn miếng này đi tối ngủ cho ngon. - Văn lại gắp cho thằng Cường cả một con bồ câu quay.

Cường lại dứt cả con bồ câu vào mồm nhai rau rầu cả xương lẫn đầu.

- Đại ca, đại ca nhớ đối tốt với Trâm, hức hức...

- Bậy nào, tao có nói là sẽ hẹn hò với bà chị ấy đâu.

- Hức hức!! Đúng là kẻ ăn không hết người lần chẳng ra, hức hức...

- Thôi được rồi, ăn nữa đi, ăn nữa đi. Thức ăn còn nhiều lắm ráng mà ăn cho hết.

Văn lần này chả thèm gấp vào bát nữa, mà đưa tay mở hân miệng thẳng béo ra, nhét thẳng một đĩa mỳ xào vào mồm nó.

Cường cũng nhồm nhoàm chấp nhận. Nó nuốt tọng đồng mỳ một cách ngon lành.

Chứng kiến cảnh này, Văn chỉ biết câm nín. Sinh hoạt ở Câu Lạc Bộ, Văn biết tổng những chuyện không nên biết. Ví dụ như đồng đồ ăn trong tủ lạnh cũng sắp hết hạn rồi, mà Vương Thành Văn lại là một kẻ rất không muốn lãng phí thức ăn. May sao Phùng Huyết Cường lại xuất hiện, như một nôi nước gạo thần thánh cứu rỗi cái tủ lạnh của Văn.

Nhìn thẳng Cường ăn ngon lành mà Văn không nỡ nhìn thêm. Như thế chiếc điện thoại của cô lại réo lên “Cảnh báo nhân tính, cảnh báo nhân tính” vậy.

Hóa ra, sử dụng Tra tấn lên kẻ thù chưa là gì cả, khi so sánh với một kẻ sẵn sàng tọng thức ăn sắp hết hạn vào mồm huynh đệ mình. Văn cảm thấy nhân tính của mình vẫn còn cao chán.

- Văn nè. Hôm nay tôi tới là muốn bàn với cậu một chuyện...

- Lại chuyện lập Guild phải không?

- Sao cậu... - Văn định hỏi là sao cậu biết, nhưng rốt cuộc nhin lại được. Cô không muốn tỏ ra quá quê mùa như thẳng Cường lúc nãy.

- Lần trước cũng nói chuyện với Vũ Hải Hùng rồi, chỉ tiếc là tên đó vẫn chưa tin tưởng vào lợi ích của chuyện này. - Văn thờ dài.

- Thăng Vũ Hải Hùng ấy hử? - Cường vừa nhai thức ăn vừa ú ớ - Tưởng chuyện gì! Để đó em nói với nó một câu là xong xuôi hết cả!!!

-Ồ! Cậu giỏi tới vậy sao? - Vân ngạc nhiên. Bất Tử Đại Nhân có khác, chỉ một câu mà ra lệnh được cho Băng chủ một băng đảng hay sao.

- Tất nhiên! - Cường ưỡn cằm lên hãnh diện. Cũng chẳng biết hãnh ưỡn cằm lên vì tự hào hay là để nuốt đồng thức ăn nữa.

- Đừng có tin lời nó - Văn nhún vai - Bác Linh bố nó là Phó Bang chủ bang Hải Long mà thôi. Dạo gần đây Vũ Hải Hùng rất tin lời ông ta.

- Đại ca đúng là loại anh em cây khế mà!!! Đại ca để em lấy oai với mấy bạn nữ có được hay không?! Hức hức!

- Thôi được rồi, còn đĩa rau xào đây mày xử lý nốt cho tao. - Văn lại dốc ngược đĩa rau xào đổ vào cổ họng thằng béo.

Lần sau nếu cái điện thoại còn cảnh báo nhân tính của mình nữa, mình sẽ hãnh diện nói với nó rằng Nguyễn Hồng Vân là Bồ tát tái thế! Vân vừa nghĩ vừa rùng hết cả mình. Vụ liên minh với Hải Long nghe nói cứ như thế mà thành giao, dù không có xác nhận chính thức của Vũ Hải Hùng. Chỉ cần một cái giơ ngón cái của Phùng Huyết Cường.

Nhìn thằng béo lặc lè ôm một cái bụng to như cái trống bước ra khỏi khu nhà, Vân lại nuốt nước bọt một cái.

- Cậu cũng giỏi thật ha? Tán đổ cả hot girl mới chuyển trường!

Vũ Ngọc Trâm là nữ sinh mới chuyển tới Hải Thành tầm 1 tháng trước khi Vân chuyển tới. Hồi mới tới, cô nàng cũng gây nên rất nhiều sự xôn xao bàn tán khắp trường Kinh Ngự, nhưng sau 1 tháng thì bàn tán cũng ngớt dần, dân tình lại xôn xao để ý khi Vân chuyển tới.

Vân cũng chỉ biết đôi chút về cô nàng này. Nói chung là một kiểu hot girl điển hình, da trắng dáng cao môi đỏ tóc dài, sinh ra là để đám con trai mơ tưởng và luyện cơ tay.

- Làm sao mà trong mấy tháng ngắn ngủi cậu tán đổ được cô ta thế?

Văn nhún vai.

- Đừng hỏi tôi. Tôi còn chưa nói chuyện với cô ta một lần nào! Hình như là còn chưa gặp mặt trực tiếp nữa.

- Ấy thế mà “người ta” online giờ giấc thế nào cũng nắm rõ? Nghe vô tội phết đấy!!

Văn lại nhún vai.

- Trách nhiệm với bạn bè mà thôi.

- À, vậy cậu cũng có tài khoản mạng xã hội à?

- Ừ, thì cũng có.

- Cậu đăng cái gì lên mà khiến hot girl của trường phải mất ăn mất ngủ để theo dõi vậy?

- Cậu muốn xem không?

Văn chẳng chút ngại ngần quăng cái điện thoại của hấn cho Vân.

Một cái điện thoại nút bấm cũ xì, may mà còn lên được internet.

Tài khoản của hấn chỉ ghi một chữ Văn. Newsfeed thì nghèo nàn. Status hấn đăng thì còn nghèo nàn hơn.

“Khách ngõ 137 phố số 2, 2 suất cơm, ai nhận ship đi luôn”

“Khách ngõ 137 phố số 2, 2 suất cơm, ứng 40 xu, ship 5 xu, ship nhà nghỉ việc, ai nhận đi luôn nào!”

Phía dưới comment là một tài khoản tên “Minh Chân Nhỏ”: Sao không nói sớm để tao bảo đàn em tao giao hộ cho.

Phía dưới comment là tài khoản Văn đáp lại: Thôi tự tao đi giao được rồi.

Phía dưới là tài khoản Nguyễn Văn Khoái: Văn ơi lần sau nhắn thầy một tiếng đảm bảo học sinh toàn thành phố xếp hàng để giao cơm cho em!

Phía dưới nữa lại là một tài khoản tên Hoàng Bích Thanh đáp lại: Thầy Khoái đừng làm hư học sinh, để nó lao động cho quen đi. Comment này được 600 lượt thả tim, dù status chính của Văn chỉ có 2 like.

Bên dưới lại là comment của một tài khoản tên là Long Đại Ca: Giao ship bị muộn giờ? Đừng lo! Hãy gọi tới số 0912-----, đặt hàng thuê Phi Hành Thú của Lý Gia, đảm bảo không bao giờ sợ ship muộn! Phi Hành Thú, bạn của mọi shipper!

Comment này bị thả tới 6000 lượt phản nộ.

Rồi lại tới một status tiếp theo của Văn: Khách hàng số 017----- vừa gọi tới nhà hàng, yêu cầu xác nhận lại đơn hàng, trong 15 phút nữa nếu quý khách không xác nhận quán sẽ hủy ạ! Xin cảm ơn!

Status này lại có 1 like và 1 comment: Em ơi cho chị hủy đơn nhé (XD).

Các status tiếp theo nữa của Văn cũng đại khái là như vậy, chỉ xoay quanh chuyện nhận hàng và giao cơm.

- Mấy cái status này mà đủ khiến hot girl một ngày online 15 lần để chờ đón sao? - Vân nhún mày.

- Vậy mới nói chuyện này không bình thường chút nào. Cô nàng Vũ Ngọc Trâm đó cũng không đơn giản chỉ là một hot girl thôi đâu. Và cái đồng hồ này có lẽ cũng không hẳn là một món quà đơn thuần. - Văn dí cái đồng hồ sát bên tai, cố nghe ra một cái tiếng tích tắc nào đó. Bị bom nổ một lần làm hấn tởn tới già rồi.

- Nếu cậu sợ đến vậy thì đưa nó cho tôi, tôi giám định cái đồng hồ đó cho? - Vân cười.

- Ờ!

Chẳng chút băn khoăn, Văn quăng thẳng cái đồng hồ cho Vân.

- Dễ dàng vậy? Quà người ta tặng cậu thì cậu nên giữ gìn chứ?

- Ờ, vậy coi như tôi tặng lại cho cậu đấy.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 432: Họ Hoàng Kén Rể

Trong số 5 kinh đô của Bắc Hà Lãnh thổ, Thủy Hành Kinh là nơi có khí hậu ôn hòa, sản vật phong phú, phụ nữ xinh đẹp, phong cảnh nên thơ nhất. Vậy nên, nếu chỉ xét riêng về việc thưởng ngoạn và nghỉ dưỡng thì Thủy Hành Kinh luôn là nơi được người ta lựa chọn.

Nơi đây cũng là nơi phát tích của nhiều tổ chức lâu đời, cho tới nay vẫn còn đặt trụ sở tại vùng sông nước hữu tình này.

Ví dụ như Âm Hành Hội, tổ chức ngầm lớn vào hàng bậc nhất Viễn Đông Đại lục.

Xa xa phía Tây Thủy Hành Kinh, là một dãy cổ trấn nhỏ lưu giữ được những kiến trúc cổ từ hàng ngàn năm để lại. Đây vốn là nơi ở của những gia tộc có bề thế lâu đời, cũng có thể là những khu nghỉ dưỡng mà các đại gia thời hiện đại tốn nhiều công sức để sở hữu. Trong một đình viên nhỏ, có cây cối hoa cỏ suối nước, có đình quán để uống trà thưởng nguyệt, có mái ngói rêu phong cổ kính, ít ai biết lại là nơi làm việc của Hội trưởng Âm Hành Hội, Hà Khuyết Minh.

Hắn mang họ Hà, cũng có thể từ xa xưa tổ tiên hắn cũng là họ Hà hùng mạnh đang cai trị Bắc Hà, nhưng cũng đã là chuyện xa lắc xa lơ rồi. Không phải cứ mang họ Hà là bắt quàng được với tầng lớp cai trị, cũng giống như không phải ai mang họ Vương cũng có trong mình dòng máu của Rồng.

Ám Hành Hội có cách vận hành khá giống với Vulture phía Cận Tây. Nếu Holy Knights như một đấu trường tự do, kẻ nào có nhiều công lao thì càng tiến được lên cao, thì Vulture và Ám Hành Hội rất coi trọng một loại truyền thống Thầy - Trò. Mỗi người gia nhập Hội, đều sẽ có một người Thầy. Tùy vào tư chất và tiềm năng của kẻ đó, mà chọn cho họ một người thầy vừa tầm. Kẻ nào may mắn được Hội trưởng hoặc các Trưởng lão cấp cao đích thân chỉ dạy, thì cơ hội để bật thăng tiến càng cao.

Hà Nguyệt Minh khi mới gia nhập Ám Hành Hội, chẳng biết vì sao được đích thân Hội trưởng nhận làm đệ tử, trải qua 3 chục năm hoạt động, rốt cuộc được thầy mình truyền lại vị trí này. Con đường công danh của hắn không quá vất vả, nhưng cũng chẳng quá dễ dàng, cũng tà tà như các đời Hội trưởng khác không hơn không kém. Nhưng Hà Nguyệt Minh ý thức được, vừa là vận số, vừa là năng lực bản thân, mới khiến hắn nắm giữ một vị trí không phải là vô danh trên đại lục này. Và hắn đảm nhiệm vị trí ấy cũng khá ổn.

45 tuổi thành tựu danh hiệu Shadow Runner. Hay ở Bắc Hà còn gọi là Ám Hành Thủ. Cả hội vận hành cũng không có vấn đề quá lớn, chủ yếu bởi vì ít kẻ cạnh tranh. Quan hệ với phía các gia tộc lớn cũng được hắn lo lót suôn sẻ đâu vào đấy.

Người ta ví Bắc Hà Lãnh thổ như một thúng gạo lớn, mà cửa xuất nhập khẩu của nó giống như một cái lỗ nhỏ. Nhỏ giọt nhỏ giọt khiến người ta phải sốt ruột. Còn Ám Hành Hội thì giống như một con chuột béo án ngữ ngay trước cái lỗ nhỏ giọt ấy, ăn vét gạo chảy ra đến căng cả bụng.

Muốn nhập đồ quý vào Bắc Hà để bán cho các quý tộc? Xin mời thông qua Ám Hành Hội.

Muốn xuất được bảo vật của Bắc Hà ra ngoài để bán cho các đại gia trên thế giới? Lại xin mời thông qua Ám Hành Hội.

Con chuột mang tên Âm Hành Hội không thể mô tả bằng từ “béo” nữa, mà là khổng lồ. Một con chuột khổng lồ ôm khư khư thúng gạo Bắc Hà.

Với quy mô như vậy, chuyện xâm chiếm nốt thị trường Đại Nam cũng chỉ là một sớm một chiều.

Chỉ có điều duy nhất mà Hà Khuyết Minh đau đầu trong lòng. Điều duy nhất mà các đời Hội trưởng đều đau đầu trong lòng.

Đó là... cái tên!

Âm Hành Hội, trùng tên với Âm Hành Quân Đoàn của Vương tộc!!

Đây là một cái vấn đề Thương hiệu rất đau răng mà bao đời Hội trưởng của Âm Hành Hội nghĩ mãi không ra biện pháp.

Hôm nọ trong lúc dự tiệc với Bắc Hoàng và các chức sắc cấp cao, Âm Hành Hội còn đang nhân đây xin vài cái yêu sách về chuyện Nam tiến, nào là nuốt trọn thị trường Đại Nam, nào là chi phối nguồn hàng Đế quốc này, nào là quay Vương tộc như đế, toàn những kế hoạch vĩ đại nghe mà bủn rủn.

Ai dè một ông khách từ phương Tây đến, rồi do dịch thuật thế nào mà lão lại tưởng Âm Hành Hội với Âm Hành Sử Giả là na ná nhau. Lão hồn nhiên hỏi Hoàng Khuyết Minh một câu, đủ to để cả hội trưởng cùng nghe thấy.

- Ủa vị huynh đệ đây là cánh tay đắc lực của Nam Đế trong truyền thuyết đó sao?

Riêng câu hỏi này, hoàn cảnh này, đủ để Hà Khuyết Minh đâm đầu vào hố xí mà tự tử.

Cũng may khi đó Hà Chí Thương linh hoạt hóa giải tình huống, không thì thật sự cũng rất mất mặt.

Nhưng mà cái đồng yêu sách kia cũng không tiện xin nữa. Người ta còn vừa hỏi ông có phải trợ thủ đắc lực của Đại Nam không, ông còn dâng yêu sách xâm chiếm Đại Nam, nghe cứ thấy không ổn.

Hà Khuyết Minh cảm thấy mình thật sự cần nghĩ biện pháp.

Đổi tên thì không được, khắp toàn Viễn Đông giờ đây mỗi khi nghe tới Âm Hành Hội là sợ run lấy bấy rồi. Đây là cái tên đã có lịch sử tồn tại hơn 5000 năm, đổi là đổi thế nào?

Bảo Âm Hành Quân Đoàn của Đại Nam đổi tên? Bảo kiểu gì? Bọn họ là những kẻ phục vụ riêng cho Vương tộc, không phải dân kinh doanh, trùng tên gây nhầm lẫn càng có lợi cho họ, chứ chả mất gì.

Chưa kể, Âm Hành Quân Đoàn là đặt theo tên của Âm Hành Sứ Giả. Âm Hành Sứ Giả còn đó thì Âm Hành Quân Đoàn cũng chả việc gì phải đổi tên.

Nói đi nói lại cũng vì cái lịch sử lắt léo khi thành lập Âm Hành Hội. Khi đó, 5000 năm trước, làm gì có Đại Nam, làm gì có Bắc Hà? Âm Hành Hội khi đó lặng lẽ kiểm soát toàn bộ Hà Quốc khổng lồ, ảnh hưởng có thể sánh ngang với Phường hội Nghệ nhân.

Tới khi Đại Nam và Bắc Hà ra đời, Âm Hành Sứ Giả xuất hiện, thì Âm Hành Hội đã dần rơi vào quên lãng rồi.

Lại tới khi xuất hiện một đời Hội trưởng đứng ra gây dựng lại Âm Hành Hội, thì Âm Hành Sứ Giả của Đại Nam lại bắt đầu im hơi lặng tiếng, vì Đế quốc này đã không còn cần tới ông ta.

Vậy là trong suốt lịch sử, 2 bên này chưa bao giờ thật sự “đụng hàng” nhau, vì không cùng một dòng thời gian. Chỉ có bây giờ...

Đau đầu thật.

Đúng lúc này, một bóng người thành linh xuất hiện trước mặt Hoàng Khuyết Minh.

- Bẩm, Hoàng tiểu thư tới.

Cầm Ma Hoàng Bích Như? Hoàng Khuyết Minh khẽ gật đầu. Hoàng Bích Như nay đã 21 tuổi. 3 bằng Thạc sĩ, còn sắp sửa tấn thăng Tiến sĩ. Là một trong những học viên xuất sắc nhất mà Giáo phường Cầm Giang đào tạo nên.

Không chỉ tài năng, mà nhan sắc của cô nàng cũng thuộc loại khuynh quốc khuynh thành, khiến cho 12 vùng Lãnh thổ còn lại người ta đua nhau nô nức tới Giang Hạ xin làm rể họ Hoàng.

Họ Hoàng thấy con gái mình cũng tới tuổi lập gia thất, mà bướng bỉnh không chịu lấy chồng, cũng đâm sốt ruột. Miễn chàng rể không không phải là người Đại Nam, mà điển hình là không thuộc Vương tộc, còn lại lấy ai mà chẳng được.

Họ Hoàng tiền không thiếu, quyền không thiếu, tiếng không thiếu. Họ chả đòi hỏi con rể mình phải mang lại cho họ cái gì, không cần là thiên tài tuyệt thế, cũng chẳng cần là con cháu thế gia. Có thể những gia tộc khác sẽ ưa thích những cuộc hôn nhân chính trị để củng cố vị thế, còn họ Hoàng chả cần gì cả.

Phần nhiều chuyện này là vì Hoàng Bích Thanh.

Sau chuyện Hoàng Bích Thanh bỏ nhà theo trai... à nhầm, bị Vương Vũ Hoành và Vương tộc trơ trên không từ thủ đoạn cướp đi, song lão họ

Hoàng cũng bắt đầu thay đổi.

Đẻ được 2 mụn con gái, chỉ mong nó có được cuộc sống hạnh phúc vui vẻ là đủ.

Vậy nên điều kiện kén rể của họ Hoàng cũng vô cùng đơn giản.

Bước qua cánh cổng nhà bọn họ, đi một mạch qua 12 khoảnh sân, tiến được vào khuê phòng của Hoàng Bích Như, vậy là rước được con gái của họ về.

Ai nghe chuyện này cũng thấy đơn giản, mà biết bao nhiêu công tử thế gia từ khắp nơi tìm đến, đều không qua nổi cửa 6, 7.

Vì mỗi khi bước qua một khoảnh sân, sẽ lại vang lên một khúc nhạc của Hoàng Bích Như.

Hầu hết đến khúc thứ 6, ai nấy cũng đều ngã quy.

Danh hiệu Cầm Ma vốn được xưng tụng cho Hoàng Bích Thanh năm đó, nay người ta lại trao cho Hoàng Bích Như. Và giai thoại họ Hoàng kén rể vẫn còn khiến người người bàn tán.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 433: Xảo Diệu, Nhưng Liều Lĩnh

Hoàng Bích Như lưng đeo một cây đàn nguyệt, mặc bộ áo dài màu xanh ngọc như phản chiếu mặt nước dưới hồ.

Cô bước từng bước nhẹ nhàng tới gần nơi Hà Khuyết Minh ngồi, mặt vẫn nở một nụ cười nhẹ như hoa sen trên mặt nước.

Hà Khuyết Minh biết, đằng sau vẻ đài các vốn phải có ở các tiểu thư quý phái kia, Hoàng Bích Như thực sự chả coi hấn ra cái qué gì. Khinh thường người khác là cái bệnh chung của đám con nhà quyền quý rồi, nhưng ở Hoàng Bích Như thì căn bệnh này còn ở một cấp độ khác hoàn toàn.

Hắn lại nhớ tới Hoàng Bích Thanh. Hồi đó độ kiêu ngạo và khinh người của Hoàng Bích Thanh còn gấp 10 lần Hoàng Bích Như bây giờ. Nhưng cái thái độ của Hoàng Bích Như hiện nay cũng khiến hắn chịu đựng không nổi. Ấy vậy mà vẫn phải niềm nở thôi.

Ám Hành Hội tồn tại lớn mạnh được như bây giờ, đều là nhờ bám gót nịnh nọt các gia tộc lớn.

- Hoàng tiểu thư nay không ở nhà kén chồng hay sao? - Hà Khuyết Minh tươi cười mở đầu câu chuyện.

- Chán. Không thích. Kệ. - Đáp lại là 3 câu cụt lủn.

Hà Khuyết Minh lại cười. Hắn lại tiếp tục câu chuyện.

- Sắp tới Thu Phân, tiết trời cũng dần trở lạnh, tại hạ lo lắng cho sức khỏe của song thân, cũng nhân tiện có cân bảo sâm định nhờ gia nhân mang qua, thật may Hà tiểu thư ghé chơi, kính nhờ tiểu thư nhận giùm tại hạ.

- Ờ, bảo sâm thì trong kho nhà ta cũng không thiếu, nhưng chắc bảo sâm của Hà tiên sinh hẳn phải có chỗ đặc biệt hơn người?

- Cũng không giấu gì tiểu thư, là Bảo sâm 2 vạn năm đào được trên vách núi Nguyệt Nha, ở độ cao trên 10 ngàn mét, phía dưới là sông Tử Long chảy về phía Tây với dòng chảy xiết chết người. Để đào được bảo sâm này, lại phải chinh phục là Vương Bàng trên vách núi, sau đó cả người cả bàng phải chịu đói 7 ngày 7 đêm cheo leo tìm kiếm...

- Bảo sâm quý như vậy, tiên sinh giữ lấy mà dùng. Xem ra dạo gần đây tiên sinh cũng chậm chạp đi nhiều!

- Ngu mỗ chưa hiểu ý của tiểu thư?

- Lòng vòng quá, ta cũng không thừa thời gian để mà dãi bôi. Nhanh gọn mấy việc thế này nhé. Thứ nhất, là con mụ Cầm Dạ Nguyệt ở phía Tây, phách lối bành trướng khắp cả vùng Giao Xuyên, thật sự là rất ngứa mắt!

Hà Khuyết Minh thở dài. Hoàng Bích Như với Cầm Dạ Nguyệt không ưa nhau, chuyện này cả lục địa đều biết. Một là người kế thừa Hoàng tộc, người là Thánh Nữ được đám người thú tôn sùng, đứng về bên nào cũng khó xử.

- Hoàng tiểu thư cũng biết, đất Giao Xuyên tuy ngoài mặt không nói, nhưng ngầm ý của Bắc Hoàng Đại nhân đã là trao tặng cho cô ta rồi. Giao Xuyên tuy mang tiếng là nơi ngã ba sông, cũng là nơi khởi phát sự chia lìa giữa Thiên triều và lũ mọi phương Nam, nhưng nơi đó lạm dụng đất nông nghiệp vô kế hoạch, nay đều đã thành đất không thể trồng trọt. Dân nông nghiệp Giao Xuyên suốt hàng trăm năm nay đều đã đổ dần về Giang Hạ.

Giao Xuyên giờ tuy là 1 trong 13 vùng Lãnh thổ, nhưng giá trị kinh tế, công nghiệp, dịch vụ đều đứng bét. Thậm chí kể cả trong giới Thám Hiểm chúng tôi, Giao Xuyên cũng chẳng còn giá trị gì, vì mọi di tích đều bị càn quét sạch sẽ, đến viên đá cuội cũng không còn. Trao Giao Xuyên cho Thánh..., cho Cầm Dạ Nguyệt, rốt cuộc chỉ lợi không thiệt.

- Ta biết vậy, nhưng trao đất cho kẻ muốn gây dựng một vương triều, có phải là khôn ngoan hay không? Tự dựng rước về một kẻ mà đến cả Đại Hùng cũng phải dè chừng, cái gì mà chỉ lợi không thiệt thì ta không biết, chỉ thấy giống như công rắn về nhà. - Hoàng Bích Như tỏ rõ vẻ bức bối.

- Muốn gây dựng một vương triều, không chỉ cần quân lực hùng hậu là đủ. Còn cần thiên thời địa lợi nhân hòa. Đất Giao Xuyên không có địa lợi. Người Bắc Hà không tin tưởng Cầm Dạ Nguyệt. Thậm chí 4 Thánh địa còn lại của người thú cũng không quy thuận cô ta. Vậy là không có nhân hòa. - Hà Khuyết Minh ôn tồn giải thích.

- Hừ. Không sợ cô ta làm nên nghiệp lớn gì, mà chỉ sợ trong lúc ấy, chúng ta cũng chịu không ít phiền toái.

- Ý tiểu thư muốn nói tới cướp biển ở bờ phía Tây? Tại hạ không nghĩ tiểu thư lại quan tâm nhiều chuyện tới vậy...

- Tàu bè thương lái các mặt hàng vải vóc gốm sứ để vào Giang Hạ, giờ không thể thông qua Giao Xuyên, đành đi vòng đường biển tới Hạ Khẩu, đi 10 tàu thì 4 tàu bị cướp. Hoàng tộc là người thủ hộ vùng Giang Hạ đã bao đời nay, sao có thể để tình trạng này tiếp diễn được?

- Tiểu thư muốn hỏi ý kiến tại hạ?

- Đúng vậy.

- Tại hạ có một ngu kiến, không biết tiểu thư có lắng nghe chẳng?

- Tiên sinh cứ nói.

- Chuyện này cứ giao cho Âm Hành Hội. Bờ biển phía Tây là nơi giao lãnh hải với Đại Nam. Chỉ cần dụ dỗ bọn cướp biển vượt qua hải giới, xâm phạm vào vùng biển của Đại Nam, tức khắc bọn chúng sẽ ra tay dẹp yên. Cứ đùn đẩy trách nhiệm này cho Vũ Minh Kiệt, hà tất chúng ta phải khổ não?

- Tiên sinh lấy gì đảm bảo Vũ Minh Kiệt sẽ ra tay?

- Tại hạ lấy đến 8 phần chắc chắn.

- Thôi được rồi. Còn một chuyện này nữa. - Hoàng Bích Như rút ra một cuộn giấy nhỏ, ném lên bàn. - Tình báo của các ông chậm quá. Đây là thư mà Ứng Lão nhận được từ Hải Thành, Đại Nam.

Hà Khuyết Minh giật mình nhìn cuộn giấy. Rõ ràng là dấu niêm phong của Âm Hành Hội. Hắn đưa mắt liếc nhìn Hoàng Bích Như, cô ả vẫn thản nhiên nhìn lại hắn.

Không hổ danh là Đại gia tộc, lại có thể đoạt được cả mật thư của Âm Hành Hội.

Ứng Lão, quả nhiên là một Thám gia huyền thoại. Nếu có ông ta gia nhập Âm Hành Hội thì đáng vui mừng biết bao nhiêu...

Hà Khuyết Minh nghĩ vu vơ như vậy, rồi cầm lấy cuộn giấy. Sắc mặt hắn bắt đầu nghiêm túc hơn.

- Hoàng Hữu Khải ở Hải Thành bị phục kích. Sống chết chưa rõ. Thủ phạm có khả năng cao là Bạch Linh Đội... Bạch Linh Đội???

Hà Khuyết Minh nhíu mày. Cái tên này nghe thì có vẻ rất quen tai, mà nghĩ lại lại thấy xa xôi vô cùng. Bạch Linh Đội? Từng nghe ở đâu rồi nhỉ?

- Nói tiên sinh gần đây chậm đi ít nhiều, hẳn cũng có cơ sở nhỉ?

- Ha ha ha. Ngu mỗ tài hèn sức mọn, bị Hoàng tiểu thư chê bai như vậy thật không oan chút nào. Chuyện về Bạch Linh Đội, tại hạ sẽ cho người điều tra. Nhưng thiết nghĩ, Hoàng tiểu thư tới đây hôm nay là để tra vấn thái độ của tại hạ về chuyện này?

- Cứ coi là vậy đi. Quân của ông bị tập kích ở Đại Nam. Chuyện này khi Chí Thương ca ca biết, hẳn cũng sẽ nghi vấn về tham vọng càn quét Đại Nam của quý hội. Hoàng tộc dù sao cũng là đối tác thân thiết với quý hội từ lâu đời, cũng muốn tới đây hỏi han sự tình với tiên sinh một tiếng.

Dối trá. Hà Khuyết Minh nghĩ thầm. Chỉ là mượn cớ đi chơi. Nếu không có việc ra ngoài, hẳn Hoàng Bích Như lại phải ở nhà kén chồng. Cô ta có quan tâm quái gì tới chuyện của Âm Hành Hội chứ.

Tính cách Hoàng Bích Như ra sao, cứ dựa vào Hoàng Bích Thanh năm đó, Hà Khuyết Minh cũng suy ra đến 8, 9 phần 10.

Hà Khuyết Minh hoạt động ở Giang Hạ đã mấy chục năm. Ngày đó hẳn cũng không quá xa lạ với Hoàng Bích Thanh. Vì Thủy Hành Kinh nói to thì rất to, nói nhỏ cũng rất nhỏ.

- Chuyện này không thật sự đơn giản như vậy. Tất nhiên tại hạ hẳn sẽ phải thân chinh tới Đại Nam một chuyến. Nhưng tiểu thư có bao giờ cân nhắc, vì sao 3 năm trước Vương Vũ Hoành lại thắng tay diệt sát Hắc Y Hội chứ?

- Có chút băn khoăn, nhưng bàn luận về vấn đề này thật sự là quá nhiều loại thuyết pháp. Ta chỉ cảm thấy lũ họ Vương kia được đánh giá quá cao rồi, nên bọn chúng hất hơi thôi cũng khiến người ta phải suy đoán.

Hà Khuyết Minh cười.

- Nhưng thẳng tay giết chết Trần Phùng thì không phải là một cái hắt hơi, mà cũng gần như vậy. Tận diệt cả một gia tộc thì càng không phải là một cái hắt hơi. Theo quan điểm của ngu mỗ, thì chuyện lần đó, và cả chuyện Bạch Linh Đội lần này, đều là những nước đi vô cùng xảo diệu, vô cùng cao tay, nhưng cũng vô cùng liều lĩnh.

=====

Từ quyển 2 tới giờ, Vương Vũ Hoành chưa từng xuất hiện, nhưng khắp mọi nơi, đều có thể nghe thấy người ta bàn tán về hắn. Đây mới là aura của Cường giả.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 434: Tử Tế Là Đỉnh Cao Của Sự Khinh Bĩ

Vương Vũ Hoành không phải kẻ vô duyên vô cớ thích giết người khác là giết. Hắn không dư hơi làm chuyện thừa thãi. Một cái búng tay bắn bay đầu Trần Phùng, nói là để chấn nhiếp kẻ khác thì cũng chẳng có gì đặc sắc, nghe càng giống như làm lẹ lẹ cho xong việc. Giống như việc của hắn là phải giết Trần Phùng, nhưng đến việc vung một nắm đấm cũng khiến hắn lười.

Người hiểu về Vương Vũ Hoành đủ nhiều, sẽ đoán được rằng việc hắn giết Trần Phùng không chỉ là một lần giết người. Đằng sau đó hắn ẩn chứa nhiều ẩn ý mà không phải ai cũng đoán ra hết.

Thậm chí đến Phạm Viết Phương còn phải giơ ngón cái lên khen rằng, Vương Vũ Hoành đã đủ lông đủ cánh rồi. Chuyện này được chính lão Phương xác nhận, hắn không phải là bịa.

Đủ lông đủ cánh trong mắt Phạm Viết Phương, không phải là có chiến lực khủng bố, mà là đạt được cái “tầm” mà lão mong đợi.

Cái “tầm” của Phạm Viết Phương, thường nhân há cứ muốn là có thể hiểu?

Một Shadow Runner như Hà Khuyết Minh, so theo bằng cấp thì cũng tương đương với một Siêu Cường giả, nhưng hắn vẫn tự nhận mình là thường nhân. Hắn không dám vỗ ngực nói rằng mình hiểu hết ẩn ý sâu xa của Nam Đế, nhưng để phán đoán ra được chút manh mối gì, thì hắn vẫn hơn người thường.

- Hắc Y Hội không còn, nhiều người nghĩ thị trường Thám Hiểm của Đại Nam cứ thế mà được mở toang. Nhưng thực tế không phải như vậy. - Hà Nguyệt Minh cắt lời - Bởi vì Đại Nam còn có Phạm lão sư, và các môn đệ của Phạm lão sư.

Phạm lão sư, là cách mà người Bắc Hà gọi Phạm Viết Phương, cũng tương đương với “thầy Phương” ở Đại Nam.

- Đám môn đệ đó rải rác ở khắp mọi góc ngách. - Hà Nguyệt Minh nói tiếp - Đó mới chính là sức mạnh thật sự của Phạm thị, khi chỉ cần Phạm lão sư ra một lời hiệu triệu, thì cả Đế quốc ấy rất có thể sẽ trở mặt với Vương tộc!

- Hoang đường! - Hoàng Bích Như cắt lời - Làm sao mà lão già ấy có thể kêu gọi 3 tỉ người làm phản được?

- Hà hà hà. Không cần 3 tỉ người. Cũng không cần rõ ràng số lượng là bao nhiêu. Đó mới là sự đáng sợ. Kẻ địch của Đại Nam lại có thể là bất cứ người Đại Nam nào, và có thể ở bất cứ đâu. Hắc Y Hội tuy nói một tổ chức thần bí trong bóng tối, nhưng thực ra chỉ cần lòng sự khắp bóng tối cố gắng là sẽ tìm ra. Tức là đã biết rõ kẻ địch ở đâu rồi. Còn môn đệ của Phạm lão sư có thể ở trong tối, cũng có thể ở ngoài sáng, có thể là một đứa trẻ, cũng có thể là một bà già. Triết lý của lão sư cũng vô cùng đơn giản: “Người không thể nào đấu lại cả một Đế quốc, vì Đế quốc sẽ luôn ở đó. Nó là tất cả, nhưng cũng chẳng là gì”. Nếu để giành chiến thắng mà Vương Vũ Hoành phải giết sạch 3 tỉ dân Đại Nam, vậy thì hắn cũng thua cuộc.

- Vậy chuyện đó có liên quan gì tới chuyện hắn giết Trần Phùng? Đáng lẽ nếu Hắc Y Hội đã có được một cơ sở vững chãi được xây dựng suốt 200 năm, bám rễ ở ngay dưới mặt đất của mọi thành phố lớn, lại có sự trung thành nhất định với Vương tộc, thì Vương Vũ Hoành nên tìm cách để kêu gọi chúng về phục vụ mình chứ?

- Đúng vậy. Trước khi bắt đầu cuộc chiến giữa Vương tộc và Trần gia, ai cũng nghĩ vậy. Giống như cách mà hắn đã làm với Vrahta. Nhưng lại một lần nữa, khi thiên hạ tưởng đã hiểu rõ về Vương Vũ Hoành, hắn lại chứng minh rằng thiên hạ chẳng biết cái quái gì cả!

- Tiên sinh nói rõ hơn đi?

- Bởi vậy mới nói hành động của hắn thật sự rất liều lĩnh. Nhưng sự liều lĩnh lại có cái giá của nó. Hắn muốn mở cửa mời tất cả các Hội Thám Hiểm trên thế giới đến xâm xé Đại Nam.

- Mượn dao giết người?

- Chính là mượn dao giết người. Còn ai giết ai thì còn chưa biết chắc được. Nhưng đúng là Vương Vũ Hoành muốn lợi dụng các Hội Thám Hiểm để gây chiến với lũ Môn đệ của Phạm lão sư!

- Cái này... có hơi quá đoan chắc chứ? Nếu tiên sinh nhìn ra chuyện này, hẳn các Hội khác cũng nhìn ra.

- Đúng thế.

- Và nếu tất cả đều từ chối trở thành con cờ trong tay hắn, vậy chẳng phải hắn thiệt hại rất nặng hay sao?

- Đúng vậy.

- Quá thiển cận!

- Đúng vậy. Ai cũng sẽ nghĩ là hắn quá thiển cận, tính toán không kĩ càng chút nào. Nhưng đó là thiên hạ. Chính cái sự kiện Nhất nhân địch quốc đã gieo vào cho người ta một ấn tượng như vậy. Nhưng những người trong nghề chưa bao giờ nghĩ rằng Vương Vũ Hoành là một kẻ lỗ mãng.

Hắn cũng không nông cạn. Và cũng không thiên cận. Kế hoạch hắn dàn ra luôn có đến 9 phần 10 là nắm chắc. Mọi thứ hắn chưa thể dừng lại ở đây.

- Vậy chỉ cần Tiên sinh dù có xảy ra chuyện gì cũng nhất quyết bàng quan với chuyện nội bộ Đại Nam là được rồi?

- Tất nhiên là trước mắt tại hạ sẽ làm vậy.

- Còn sau này?

- Tùy thời thế.

- Còn có thời thế nào có thể khiến Âm Hành Hội trợ giúp Vương tộc hay sao? - Hoàng Bích Như nhăn mặt không vui.

- Màn đêm còn rất dài, tiểu thư ạ. Và chừng nào còn màn đêm, chúng tôi vẫn còn chưa dừng bước.

Âm Hành Hội, chính là như vậy. Màn đêm còn rất dài, kèm theo đó là vạn điều không thể đoán trước.

- Tuy nói là tạm thời sẽ tọa sơn quan hổ đấu một thời gian, nhưng tại hạ cũng cần đích thân tới Đại Nam để quan sát tình hình nơi đó, cũng là để ra mặt giải quyết chuyện Bạch Linh Đội nữa.

- Vậy tiểu nữ chúc tiên sinh thượng lộ bình an.

- Thật sự cảm tạ tiểu thư đã thông báo sớm cho tại hạ biết tin này.

- Ha ha, không có gì. Là Ưng Lão tình cờ nhặt được thư báo mà thôi. Chuyện cũng chẳng có gì là tối mật, không sớm thì muộn tiên sinh cũng sẽ biết thôi mà!

Câu nói này lại lần nữa thể hiện một sự khinh bỉ ngấm ngầm.

Dù Hà Khuyết Minh có bỏ công giảng giải cho Hoàng Bích Như nhiều điều thâm thúy, cũng không thể khiến cô ta cảm thấy kính trọng hẳn được hơn một phen nào. Bởi vì, không sớm thì muộn, cũng sẽ có người đích thân phân tích cho cô nàng những chuyện đó.

Chơi với con nhà quyền quý có cái khổ như vậy. Bạn chẳng hơn được họ một cái mẹ gì, vì thứ mà bạn có, họ sẽ có còn tốt hơn bạn.

Nhưng Hà Khuyết Minh nhổ nước bọt vào cái sự cao ngạo này. Hẳn dù gì cũng là Hội trưởng Ấm Hành Hội. Từ cái thời Ấm Hành Hội còn hoành bá khắp Hà Quốc, thì ông tổ họ Hoàng còn chưa ra đời.

Ai cũng ôm trong mình một niềm tự hào kín đáo, và luôn có đủ lý do để không coi người khác ra gì. Nhưng ngoài mặt, ai ai cũng phải nở một nụ cười thật tươi và tặng cho nhau đủ lời tốt đẹp.

Hoàng Bích Như rất đúng lễ nghi mà cúi chào Hà Khuyết Minh một cái, Hà Khuyết Minh cũng rất nhã nhặn mà tạm biệt cô nàng.

Văn hóa 3 ngàn năm của Bắc Hà, tinh hoa đều hội tụ ở câu nói này.

Tử tế là đỉnh cao của sự khinh bỉ.

Tất nhiên là một câu xuyên tạc của mấy đứa mất dạy nào đó, nhưng cũng không phải là sai. Hoàng Bích Như đi rồi, Hà Khuyết Minh mới gọi thuộc hạ lại dặn dò.

- Chuẩn bị đồ đạc và nhân lực đi, mai xuất hành ra sân bay luôn. À mà, chuẩn bị cân Bảo sâm đem tặng cho họ Hoàng đi. À! Nhớ trộn vào đấy 3 phần rễ cây. Cho cái bọn quý tộc ấy ăn sâm thật làm gì cho tốn tiền.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 435: Cho Mượn Cây Bút

Thủy Hành Kinh là một kinh đô của di sản. Chính vì thế mà người ta không kiếm đâu ra đất để xây sân bay. Xung quanh Thủy Hành Kinh lại là chằng chịt sông ngòi, cũng chẳng thể nào xây được đường băng.

Rốt cuộc người ta phải dời điểm xây sân bay tới cách đó hơn 50 cây số, trên một vùng đất cao. Để đi tới đó, cần men theo dòng sông Mẫu Hà chảy cuộn cuộn bên dưới bờ đê khổng lồ.

Vì sân bay cách xa Kinh đô tới vậy, mà Thủy Hành Kinh chưa bao giờ trở thành một trọng điểm kinh tế nếu so với 4 Kinh đô còn lại. Nó chỉ có lợi thế về sông ngòi và khí hậu mà thôi.

Nhưng mất cái này thì lại được bù bằng cái khác. Con đường ngoằn ngoèo dẫn tới sân bay men theo dòng Mẫu Hà, được gọi là Thăng Lộ. Vì dọc con đường này, là vô vàn những thắng cảnh.

Một bên là sông, một bên là núi. Trên dãy núi này, lại có vô số chùa chiền di tích. Nghe nói còn có cả hang động nơi một vị Đại Thiên sư tọa hóa. Và rất nhiều những sự tích khác.

Đáng nói nhất, vẫn là thác Lạc Thiên Bộc Bố, một trong 10 thác nước vĩ đại nhất Bắc Hà. Nước từ độ cao 6000m đổ thẳng xuống lòng sông Mẫu Hà, làm nước bắn tung tóe lên không trung. Trong những ngày sương mù, không nhìn được nổi đỉnh thác, cứ ngỡ như một dòng sông từ trên trời đổ xuống.

Người Bắc Hà, đặc biệt là người Giang Hạ rất tôn thờ dòng sông, vì vậy họ không dám mượn sức nước của thác Lạc Thiên để làm Thủy điện. Họ sợ phá hoại một danh thắng như vậy sẽ khiến dòng sông nổi giận. Hơn nữa, khắp vùng Giang Hạ đã quá thừa Thủy điện để cung cấp cho cả nước. Vậy nên Lạc Thiên Bộc Bố vẫn giữ được vẻ hoang sơ hùng vĩ vốn có, điều mà rất hiếm tìm thấy ở Đại Nam.

Thủy điện thì có thể không xây, nhưng sân bay thì bắt buộc phải có. Từ sân bay trên vùng đất cao, hầu hết những chuyến bay cất cánh đều sẽ bay qua đỉnh thác Lạc Thiên, từ trên trời nhìn xuống con thác, cảm giác vô cùng rợn ngợp.

Vậy nên, đến Giang Hạ, nhất định phải đi máy bay ít nhất một lần, dù không có nhu cầu đi nữa. Đó là đối với người ngoài đến Giang Hạ du lịch. Cái gì đối với họ cũng là mới mẻ. Còn với dân bản xứ thâm căn cố đế ở nơi này, thì mỗi lần đi máy bay là một lần phiên toái.

Đường vòng vèo 6, 70 cây số, lại xóc nảy nhiều ổ gà, thậm chí nếu là mùa lũ có khi còn có đất lở làm cản trở giao thông. Chưa kể đám container chạy vù vù suốt con đường.

Nhiều ý kiến kêu gào Triều đình Bắc Hà cho xây một con đường cao tốc khác để giảm tải độ nguy hiểm của con đường cũ kỹ này, ấy thế mà kêu gào đã suốt 120 năm có lẽ, mới được Triều đình miễn cưỡng phê duyệt. Phê duyệt xong, lại trì trệ thêm 60 năm nữa chưa xây dựng xong. Vốn khởi điểm là 12 tỉ tệ, nay đã đội lên 300 tỉ, và chưa có dấu hiệu dừng lại.

Độ trì trệ của Bắc Hà Lãnh thổ thì gần như đã thành huyền thoại.

Nhiều ý kiến lại kêu gào mời nhà thầu Đại Nam tới xây dựng, vì chỉ cần 3 tháng là họ xong con đường này, vốn cũng không quá 5 tỉ. Ấy vậy mà ý kiến này không được đông đảo dư luận ủng hộ, vì tinh thần tự tôn dân tộc của Bắc Hà.

Thà làm đường đến một chút, lâu một chút, tốn nhiều tiền một chút, còn hơn là để bọn Đại Nam đắc ý. Tiểu Phi mệt mỏi dựa lưng vào kính cửa xe. Đêm qua hẳn phải lao lực chuẩn bị thật nhiều.

Hà Khuyết Minh một tiếng bảo đi Đại Nam là đi Đại Nam, chỉ khổ sở cho phụ tá của hắn phải lo lắng ngược xuôi.

Hội trưởng Âm Hành Hội muốn xuất hành tới Đại Nam, nào phải cứ bắt xe ra sân bay là xong? Còn phải chuẩn bị cả một bộ sậu đầy đủ chức vụ, cùng với đó là lên kế hoạch thật kỹ càng.

Chuyến đi này không chỉ đơn thuần là giải quyết vụ ám sát của Bạch Linh Đội tại Hải Thành thôi đâu. Còn là chuyến thăm của tổng cục Âm Hành Hội với các chi hội địa phương, khảo sát tình hình phát triển tại Đại Nam, tiện thể giải quyết luôn những công việc mà cần tới trực tiếp mới giải quyết được, và cũng là để đánh giá thật cẩn thận nước đi tiếp theo.

Thậm chí, còn phải chuẩn bị sẵn sàng cả việc gặp gỡ với những tay to bên Đại Nam, dù là Phạm Viết Phương hay Vương Vũ Hoành, có khi đều phải tiếp chuyện một lần cũng không chừng.

Làm thư kí cho các nhân vật máu mặt là phải thấu đáo triệt để như vậy, chứ không thể qua loa hời hợt. Nhân lực tuyển chọn cũng cần kỹ càng, chứ không thể nào qua quýt cho có.

Bao nhiêu việc dồn lên đầu Tiểu Phi, khiến hắn mệt mỏi rã rời.

Cho đến sáng sớm nay, sau một đêm không ngủ, mọi thứ rốt cuộc cũng đã được thu xếp hòm hòm, chỉ còn lại chuyện nhân lực. Tiểu Phi cạn kiệt sinh lực, bất đắc dĩ đành giao cho cấp dưới thu xếp. Tìm tầm 10 người, tư cách đủ yêu cầu, lòng trung thành được đảm bảo, và đủ bản lĩnh cho chuyến đi sắp tới.

Cấp dưới tìm được cho Tiểu Phi 9 người phù hợp với tiêu chí trên, nhưng đến người thứ 10 thì tìm đến nát óc cũng không ra. Tiểu Phi mệt mỏi ngáp một cái, thấy một thanh niên vẻ mặt khôi ngô tuấn tú đứng cạnh cấp dưới của mình, mà khí chất lại toát lên một cảm giác không yếu đuối chút nào, hẳn mới hỏi thẳng cu này là ai.

- Là một đứa mới gia nhập. Tư cách không vấn đề gì, không hề có một xú xiu gì đáng nghi, năng lực làm việc cũng coi được, nhưng mỗi tội... đần quá! Bảo gì làm nấy, chỉ đâu đánh đấy, nếu không thì cứ như thẳng ngố!

Tiểu Phi lại ngáp một cái.

- Ngố tí cũng được. Miễn là nghe lời là được rồi. Chẳng còn thời gian nữa, cho nó đi theo đi.

- Dạ. - Cấp dưới hớn hờ trả lời. Tiến cử người cho cấp trên, hẳn chả thiệt cái gì.

- Mà sao thẳng này đẹp trai quá vậy? Cứ thế này thì đám nữ nhân Hải Thành làm sao để ý tới tao nữa? - Tiểu Phi càu nhàu. Chuyến này đi Đại Nam cũng cần quăng lưới nữa chứ, đâu ai vất vả để rồi không thu được gì. - Kiểm cho nó cái mặt nạ để nó đeo vào đi.

- Vâng, vâng.

Cấp dưới lẳng xẳng đi kiểm một cái mặt nạ. Bọn họ là Âm Hành Hội, tùy tiện kiểm mấy món đồ kiểu này vô cùng dễ dàng.

Rốt cuộc, thanh niên kia được úp lên một cái mặt nạ đồ cổ cũng không quá đáng giá, rồi bị đẩy theo Tiểu Phi.

- Tao nên gọi nó là cái gì đây?

- Mọi người thường gọi nó là A Dậu. - Cấp dưới trả lời.

- Được rồi A Dậu. Đi theo tao. Nhớ nghe lời đấy.

A Dậu gật đầu một cái, ngoan ngoãn đi theo Tiểu Phi.

- Lần này đi cũng tay xách nách mang phết đấy. Mấy thùng hàng kia là để gửi tặng quan chức Đại Nam. Mấy thùng gốm nhỏ kia là để chào hỏi với chức sắc Hải Thành. Rồi mấy món kia là để “bôi trơn” thứ sử Quy Hóa. Rồi còn... À mà nếu được thì mày ghi chép lại hộ tao! - Tiểu Phi nói với A Dậu.

- Cho tôi mượn cây bút.

- Ủa? Không có bút à? Đứa nào cho thằng này mượn cây bút đi! - Tiểu Phi hô lên, rồi thấy xe của Hà Khuyết Minh đang chuẩn bị cất bánh, lại hối hả hô lên - Thôi, để sau, lên xe mau! A Phương, chốc đảm bảo cho tao chuyển hết đồng này ra sân bay nhé!

Cấp dưới gật đầu với hăn.

Tiểu Phi nhanh chóng nhảy lên xe. Hà Khuyết Minh cũng đã ở trên đó, còn đang bận nói chuyện điện thoại. Xem ra đi công tác rồi thì việc ở quê nhà cũng không thể buông lơ.

A Dậu nhảy theo Tiểu Phi lên xe. Hà Khuyết Minh đang gọi điện, nhìn thấy A Dậu đeo một cái mặt nạ, cũng hơi khó hiểu một chút, nhưng cũng không nói gì.

Xe bắt đầu chạy.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 436: Lạc Thiên Bộc Bố

Đường ra sân bay xóc xóc nảy nảy làm Tiểu Phi nôn nao cả người. Cũng may ở cuối cuộc hành trình này là một cảnh tượng mà dù đã nhìn bao nhiêu lần, hẳn vẫn chưa thấy chán.

Lạc Thiên Bộc Bố.

Thác nước hùng vĩ đổ xuống từ trên trời cao, với dòng nước cuộn cuộn như một đàn Bạch Long phăm phăm phi xuống, lại va vào những vách đá lớn nhô ra, văng nước xối xả, rồi lại đổi dòng, như thể đàn rồng đang uốn mình né tránh chướng ngại, tiếp tục hối hả lao về phía trước. Tiếng ào ào vang dội vang lên như tiếng rồng gầm, từ cách đó hàng cây số đã có thể nghe thấy.

Tháng 9 mùa thu, khi lưu lượng nước đạt tới một mức độ nhất định, thì thác Lạc Thiên khi đổ xuống dòng sông, còn bắn tung hơi nước lên thành những làn mây trắng dày đặc, phả thẳng về phương Nam, lại ánh qua ánh nắng mặt trời, tạo thành những làn mây ngũ sắc sắc sỡ.

Rơi xuống như một bầy rồng, bay lên trời lại như một bầy hạc. Tích xưa kể lại, một vị Long Vương từng bị giáng xuống trần gian, sau khi được gột rửa bởi dòng sông trong suốt 9 9 81 năm, mới có thể cưỡi hạc bay về trời, nơi ông giáng xuống, chính là Lạc Thiên Bộc Bố. Tất nhiên cũng chỉ là tích bịa do dân địa phương tạo ra để thu hút du lịch mà thôi, mới xuất hiện chừng vài trăm năm, ấy thế mà truyền lưu rộng rãi, dần được khắc thành bia đá ghi nhận.

Nhưng nói gì thì nói, giờ là tháng 9, đúng là lúc Lạc Thiên Bộc Bố đẹp nhất, đáng chiêm ngưỡng nhất. A Dậu dí cả đầu cả mặt nạ của hấn vào kính cửa, nhìn chăm chăm không dứt thác Lạc Thiên. Xe phải mất tầm 20 phút mới vòng được qua dãy núi, mới khuất tầm mắt con thác hùng vĩ kia, bon bon lên dốc để tới sân bay.

A Dậu vẫn tựa vào kính cửa xe như còn luyến tiếc.

- Sao, đẹp lắm phải không? - Tiểu Phi hỏi.

A Dậu gật đầu.

- Người từng ngắm thác Lạc Thiên bao nhiêu lần rồi? - Tiểu Phi lại hỏi.

- Một vài lần.

- Vậy chắc cũng từng đi máy bay nhiều?

- Một lần đi, một lần về. Một lần thì đi tiễn, rồi lại về. Tổng cộng là 4 lần.

- Chỉ có 4 lần, hấn là chưa đã nhỉ? Riêng ta, ta ngắm tới hơn 70 lần rồi, vẫn chưa thấy chán. Dù có ngắm cả đời cũng không thấy chán.

A Dậu chỉ khẽ gật đầu, rồi lại không nói gì nữa. Từ lúc đó cho tới khi lên sân bay, lên máy bay, rồi cả khi máy bay cất cánh, đến khi hạ cánh, hấn vẫn lim dim suy tưởng điều gì, chẳng nói một lời nào. Cái đồng hồ mà Văn đưa cho Vân, cô đã đi giám định vài nơi. Chẳng có gì đặc biệt. Không có bom mìn, độc dược, máy nghe lén, máy định vị, hay ẩn chứa bất kì một bí mật gì khác. Chỉ là một cái đồng hồ bình thường mà thôi.

Có thể chỉ đơn giản là cô nàng Ngọc Trâm ấy cảm mến Vương Thành Văn mà thôi? Cũng có thể Vân đã quá quen với đời sống phiêu bạt mà luôn

cảnh giác trước mọi sự, mà quên rằng cô đang tận hưởng thời gian học đường êm ả, với những trò cảm mến tán tỉnh, những ngày tháng vô lo vô nghĩ, và một lũ học sinh bày trò thống trị.

Vân chán nản quăng cái đồng hồ lên không trung, rồi lại bắt lấy. Cô cứ ngỡ nếu phát hiện ra bí mật từ chiếc đồng hồ này, cô sẽ dành vài ngày để tìm thêm chút manh mối hữu ích. Dù sao thì giờ cô cũng không có gì để làm.

Từ nay đến ngày tổ chức họp mặt của Bạch Thế Thắng, còn 13 ngày.

Bạch Linh Đội từ đó về sau cũng bắt vô âm tín. Có lẽ là do rén lại vì Hội đồng giám sát của Phạm Viết Tuệ làm quá căng, hoặc là vì chúng đã đạt được mục đích. Chẳng bấy nữa mà các Guild lớn sẽ cử tay to tới đây để xử lý, thậm chí đích thân đám Hội trưởng ra tay cũng không phải là không thể. Mà với tình hình bế tắc hiện tại, chuyện 2 cha con cô đoạt được báu vật trước khi đám kia tới là quá xa vời.

Vân không phải chưa từng chạm mặt với các Hội trưởng. Có 3 lần cô từng cùng cha tham gia tranh giành những bảo vật cấp độ S. 2 lần đối mặt với Hà Khuyết Minh, 1 lần đối mặt với The Owl của Vulture.

Nói là Vân đối mặt cũng không đúng, chủ yếu vẫn là lão Bạch. 3 lần đấu với 2 Hội trưởng kia, 1 lần thắng được The Owl, 1 thắng 1 thua với Hà Khuyết Minh.

Thành tích như vậy của lão Bạch đã đủ khiến giang hồ phải chấn động, vì lão xuất sơn mới chỉ vài năm mà thôi, nhưng có vẻ lão vẫn cay cú mãi lần thua trước Hà Khuyết Minh. Mỗi lần say là lão lại lôi tên đó ra chửi. Nhưng cần nhớ rằng khi đó là 2 cha con đối mặt với cả một Guild hùng mạnh với đầy đủ nhân lực, nhưng lão vẫn cảm thấy vô cùng bị sỉ nhục.

Đã là tranh đoạt, thì luôn có thắng có thua. Nhất là khi coi việc tranh đoạt là một nghề nghiệp kiếm cơm, thì ai cũng dốc hết sức ra để có được thứ mình cần. Trên thực tế, một Guild có tỉ lệ tranh đoạt thành công tầm 20 - 30% thì đã được coi là một Guild loại A, và sẽ có vô số khách hàng tới đặt hàng.

Tỉ lệ thành công của lão Bạch lên tới 62%, dù có nói là thành tích cá nhân luôn luôn cao hơn thành tích Guild rất rất nhiều, nhưng con số 62% cũng đủ khiến người ta rơi hàm xuống đất. Khách hàng tìm đến lão không thể nào là những kẻ phàm nhân được, mà đều là tay to mặt lớn khắp 7 lục địa, mà lão nào có để ý.

Lão Bạch chưa bao giờ nhận một khách hàng nào. Lão chỉ khoảng đồ rồi đem đi bán.

Từ lúc Vân bắt đầu nhớ rõ ràng những gì xung quanh mình, thì cô đã thấy mình lang bạt cùng lão đi khắp mọi nơi.

Trong một kí ức mơ hồ nào đó lúc nhỏ, Vân vẫn nhớ mình có mẹ, và có anh trai. Nhiều lúc cô tự hỏi, không biết mẹ mình là người như thế nào, anh trai giờ ra sao, và bọn họ vẫn còn ở Bắc Hà chứ?

Bụp!!

Vân lại đưa tay bắt lấy cái đồng hồ. Cô đút vào túi.

11h30 trưa, mặt trời trên đỉnh đầu chiếu những ánh nắng gắt gao. Vân thấy đói. Nay không có tiết học, cô lang thang khắp những khu phố ở Hải Thành cũng đã mấy tiếng đồng hồ.

Cô muốn thử vận may xem có thể tìm ra manh mối gì trong những con phố này. Cô muốn tìm bọn Chân Nhỏ, nhưng thật khó để biết được đứa nào là Chân Nhỏ, đứa nào không. Nếu cô trực tiếp hỏi thẳng, bọn trẻ sẽ nhìn lại cô bằng ánh mắt thật lạnh lùng.

Hình như cần có một câu Khẩu quyết nào đó để liên lạc với đám Chân Nhỏ. Vân thử search, nhưng không ra. Nếu có dịp phải hỏi Vương Thành Văn mới được.

Cô cũng liên tục để ý trên mái nhà. Không thấy luôn cả bọn Vulture. Có lẽ sau vụ đánh bom vừa rồi chúng cũng đã thu liễm đi rất nhiều, không ngang nhiên chường mặt ra ngoài nữa.

Vân muốn tìm Phạm Viết Tuệ, nhưng cô lại không biết tên này ở đâu. Và moi được thông tin từ kẻ đáng ghét đó coi bộ cũng khó nhằn.

Muốn tìm bọn Holy Knights, không khéo phải tới mấy khu “khởi nghiệp”. Mà nếu chưa hết cách thì Vân cũng không muốn qua những khu đòi trụ đó.

Ám Hành Hội thì nghe nói Hoàng Hữu Khải bị mất tích, và Ám Hành Hội giờ sống đúng với cái tên của nó luôn, chẳng thấy tăm hơi.

Nezumi cũng vậy.

Có lẽ chỉ trừ khi nào các Hội trưởng tới đây, bọn thủ hạ sẽ không hoạt động ngang nhiên nữa.

Lòng vòng một hồi, rốt cuộc chả tìm được ai để hỏi chuyện. Chẳng lẽ lại về Câu Lạc Bộ hỏi chuyện Vương Thành Văn?

Mà giờ cũng đói rồi, về Câu Lạc Bộ thì sẽ lại được thằng đó nấu cơm cho ăn...

Nghĩ đến đây, nước miếng lại tuôn trào.

Thời buổi này, đúng là có nồi cơm là có được thiên hạ mà.

Vân dậm bước quay về. Chợt cô nghe thấy tiếng lão Bạch từ đâu đó vang ré lên.

- Á á á, cứu mạng! Cứu mạng!!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 437: Người Trong Giang Hồ

Vân ơi cứu tao!!

Lão Bạch từ một ngõ hẻm chạy ra, tay vẫn cầm một cái ghế nhựa che đầu. Loại ghế mà người ta vẫn thấy ở các rạp xiếc rong. Đằng sau lão, một cái phi dao phóng sát theo, cắm phập vào cây cột điện.

Có thể phóng dao cắm xuyên qua bê tông, hẳn không phải loại vừa.

Phía trong hẻm, lại nổ ra tiếng hò hét, đâm đá, chém giết.

- Chuyện gì vậy cha?

Vân vừa nép người vào vách tường, vừa hơi hé mắt vào trong nhìn. Chỉ thấy một bàn tay xoay tròn trên không trung, văng sượt qua mặt cô, đập cái bép vào tường, rồi trượt xuống, kéo theo một vệt máu.

Tò mò quá!!!

- Chạy mau, chúng nó tranh giành địa bàn! - Lão Bạch hỗn hển vài câu, đã co giò chạy mất dép. Vân cũng không tốn thời gian đuổi theo lão.

Người ta vẫn nói, người không động tới ta, thì ta không động tới người. Chuyện giang hồ xử nhau, thì cứ để chúng tự xử. Không cần phải can dự vào, tai bay vạ gió.

Khu phố đang yên tĩnh thanh bình, nay bỗng náo loạn lên vì một vụ thanh trừng đẫm máu.

- Bọn nào đánh nhau vậy cha?

- Đây vốn là địa bàn của bọn Phong Ba. Rồi một thằng oắt nào đó tên là Tiểu Diện mới đến đây chiếm địa bàn. Rồi bọn Phong Ba lại tìm người về đòi lại. Thế rồi đánh nhau loạn cả lên. Tao thấy máu đổ ghê hồn luôn!

Đây cũng là lần đầu Vân chứng kiến cảnh giang hồ đánh nhau ở Hải Thành.

- Hải Thành luôn là thành phố hỗn loạn như vậy. Giờ thì so với hồi trước còn loạn hơn nữa. Đến cả học sinh cũng có thể đâm chém nhau ác liệt như thế kia.

- Nè cha, gánh xiếc của cha đâu?

- Chia nhau ra chạy tán loạn hết rồi. Đúng là thời buổi nhiễu nhương mà.

- Con nghe thấy tiếng kêu cứu. Để con vào đó xem.

- Này Vân, mày bớt mạnh động hộ tao...

Lão gọi chưa dứt lời, Vân đã phi thân lên một dãy nhà, nhảy lên mái, rồi lao thẳng xuống bãi chiến trường kia.

Rất nhanh, Vân nhận ra một bác gái béo mập tầm tuổi trung niên, đang núp co ro sau những nồi bếp, bên cạnh là lán trại đã bị kéo sập. Đám thanh niên đang điên cuồng chém giết nhau phía bên ngoài, thịt người hòa cùng thịt lợn, bắn tung tóe, nhiều miếng thịt không rõ của ai rơi lổm bổm vào nồi nước canh đang nấu dở.

Bác gái kia sợ hãi ôm đầu run rẩy khi bị kẹt giữa cảnh điên cuồng này. Vân nhìn thấy mà không khỏi tức giận đến trợn cả mắt.

Muốn chém nhau thì chém nhau, tại sao còn lôi người khác liên lụy theo như vậy?

- Icy Rain!!!

Phập! Phập! Phập! Phập!....!!!!

Hàng chục mũi thương băng sắc nhọn từ trên trời phóng xuống, bất kể thuộc phe nào, bất kể là đâm vào đâu, chỉ thấy một đám côn đồ đang chém giết nhau, bỗng nhiên bị những mũi băng ghim thẳng xuống mặt đất. Máu tươi bắn tung tóe, cùng tiếng la hét vì đau đớn.

Đám còn lại còn chưa nhận ra điều gì, đã thấy một luồng lửa khủng khiếp quét qua, lửa bén vào áo quần, vào da thịt. Ngay lập tức đã thấy hàng loạt ngọn đuốc sống chạy lung tung khắp nơi kêu cứu. Con hẻm lại chật, chúng va phải những kẻ khác, làm lửa lan khắp nơi, hỗn loạn vô cùng. Những kẻ tinh táo dày dặn kinh nghiệm thì không ngần ngại rút súng bắn chết tươi những kẻ đang bị thiêu cháy đó. Lập tức, một núi cây cháy ngùn ngụt ngăn cách mọi thứ trong con hẻm.

Vân đáp xuống đất. Bị kẹt giữa đám cháy này, chỉ còn có cô, bác béo kia, và hơn chục tên khác.

- Mà là a.....iiiiiiii!!!!!!

- Gravity!!

Bốpppp!!!!

Một tên còn chưa kịp mở miệng, đã bị một hòn đá không biết từ đâu đập thẳng vào quai hàm. Hòn đá này được buộc vào đầu một sợi roi, và không biết vì sao, hòn đá tuy nhỏ mà lại có cảm giác nặng như búa tạ. Chỉ thấy Rắc một tiếng rõ to, quai hàm của hắn đã bị đánh văng đi, kèm theo

những cái răng vàng, chỉ còn lại một cái hàm trên và cái lưỡi đỏ lè đang rú lên vì đau đớn.

Vân mặt vẫn đỏ gay vì tức giận, tay cô xoay tròn sợi roi, quăng hòn đá đúng một vòng. Hòn đá lướt tới đầu, chỉ nghe thấy tiếng sọ não hay xương cốt vỡ vụn tới đây.

Nhiều đứa trong đám còn mới chỉ ở độ tuổi học sinh, vì đua đòi muốn thể hiện mà gia nhập băng đảng, nay thấy cảnh ghê khiếp kinh rợn như vậy, sợ hãi tới mức vãi cả đại tiểu tiện ra quần, ngồi sụp xuống đất, đôi mắt vô hồn như chìm vào ác mộng.

Một đứa khác còn chút tỉnh táo, quỳ mọp xuống khóc lóc van xin.

- Chị ơi!! Tha em...!! Em mới 15 tuổi, em còn chưa biết mùi gái là gì... Em còn đang đi học... Bố mẹ em còn nghĩ em đang ở trường... Em còn chưa thi học kì, còn chưa tốt nghiệp... Tha cho em... Cả nhà em có mỗi em là con trai... Bố em còn phải đi cắt tóc để nuôi em học...

Đứa nhỏ khóc lóc trong cơn hoảng loạn đến mức nói năng không đầu không đuôi. Nó coi như cũng đã dốc hết lòng cầu sinh ra để van nài sự sống.

- Sống một cuộc sống yên ả như vậy còn chưa thấy đủ sao? - Vân nheo mắt nhìn nó, mặt không biểu lộ chút cảm xúc nào - Còn một khi đã dẫn thân vào con đường lang bạt này, thì phải chấp nhận thôi. Ít ra thì, đây còn là lựa chọn do chính mày chọn.

- Chị em... Em xin...

Bốpppp!!!!

Tảng đá nhỏ được phép thuật gia tăng trọng lực lên gấp 10 lần, cứ như thế vô tình quăng nát đầu thẳng nhóc học đòi làm lưu manh kia. Não nó bắn

lên đỏ lôm cả một mảng tường bẩn thỉu.

Những kẻ khác mở tròn đôi mắt kinh hãi nhìn Vân, như nhìn một nữ quỷ giáng trần. Bọn hăn chẳng bao giờ nghĩ rằng, một cô gái tuổi còn chưa đến 20, lại có thể thẳng thường ra tay không chút do dự như vậy.

- Sao? Nhìn cái gì? - Vân liếc mắt nhìn sang bọn chúng - Tao không giết nó thì chúng mày cũng sẽ giết nó mà thôi? Có gì khác nhau chứ? Muốn thử nghiệm cảm giác làm giang hồ lắm à? Chúng mày còn chưa biết những thứ khủng khiếp hơn thế này đâu.

- Nói hay lắm, Nguyễn Hồng Vân ạ!

Một giọng nói nhẹ nhàng dễ nghe thốt ra, mà đối với những kẻ đang đứng đối mặt với Vân, thì lại như sét đánh ngang tai.

Ngay lập tức, đã có một bàn tay thanh mảnh nắm lấy đầu một tên to con, rồi chẳng biết lấy từ đâu ra một sức mạnh khủng khiếp, ấn dúi cả khuôn mặt hăn vào bức tường. Bàn tay ấy tiếp tục kéo lê gương mặt khốn khổ kia thành một đường, cày nát bét cả bức tường bê tông, đến khi buông ra, đã là một gương mặt chỉ còn máu thịt đỏ lôm, với hốc mũi trống hoác.

Bàn tay kia, là của một thiếu niên vóc người cũng thanh mảnh như vậy, da trắng, tóc tai gọn gàng, gương mặt hiền hòa ưa nhìn, đôi mắt híp, và một cái miệng luôn ngoác ra cười.

Tiểu Diện.

Vân đã nghe về hăn ta. Kẻ đi khắp nơi chiếm đoạt địa bàn và không ngừng kêu gọi chống lại Bạch Thế Thăng.

Một kẻ với vóc người nhỏ con, mà lại có sức mạnh kinh khủng như trâu mộng. Và hăn vừa ung dung bước qua ngọn lửa rừng rực kia mà không có lấy một vết thương.

Rầm!!!!

Một cánh tay còn lại đã bất thành linh túm lấy cổ một kẻ bên cạnh, trong nháy mắt bóp gãy cần cổ của hắn. Vừa mới bước vào, Tiểu Diện đã tiến luôn 2 tên lên bàn thờ cũng với một tốc độ bàn thờ, và gương mặt vẫn đang toe toét cười vui.

Một màn dã man này so ra cũng chẳng kém gì pha vừa rồi của Vân.

- Cô bạn là thủ hạ của Vương Thành Văn phải không? - Hắn vẫn tươi cười cất lời chào hỏi. - Tôi nghe thằng Minh kể về cô rồi.

- Thủ hạ??? - Vẻ mặt Vân lộ rõ sự không vui - Cái quái gì vậy?

Nếu bình thường, đáng lẽ cô phải hỏi tại sao thằng khốn kiếp nào ở cái xứ sở này đều biết tên Vương Thành Văn vậy, nhưng rồi lại thôi. Cái gì lặp lại nhiều lần thì cũng thành quen.

Tiểu Diện vẫn nhàn nhã bước lại gần Vân.

- Đừng căng thẳng quá. Chốc nữa tôi cũng tới thăm nó mà thôi. Nhưng phải đợi tôi xử xong con quái vật sau lưng cô đã.

- Quái vật?

Vân giật mình quay người lại.

Nãy giờ cô không hề để ý.

Trong con hẻm này, ngay giữa cảnh chém giết máu me nãy giờ, ngay cả khi những xác chết cháy ngùn ngụt bốc lên như muốn hun chảy không khí nơi đây, vẫn có một kẻ nãy giờ dài người ra nằm ngủ, dáng điệu vô cùng thoải mái vô tư.

- Hắn là ai? - Vân cau mày hỏi.

- Bạch Thế Thắng. - Tiểu Diện vẫn nở một nụ cười toe toét để trả lời, nhưng trong nụ cười này, đã không hề giấu giếm ý muốn giết người đến cực điểm.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 438: Cái Ác Trần Trụi (Thượng)

- O? Sao nóng thế nhỉ? Ủ thì đang là giữa trưa nhưng mà thế này thì nóng quá?

Kẻ được gọi là Bạch Thế Thắng kia khi nghe thấy người ta gọi đến tên mình, theo bản năng mà tỉnh ngủ. Nhưng rồi hăn lại thấy tại sao quanh đây lại nóng như vậy. Rồi hăn lại thấy xung quanh sao nhiều máu me và xác chết tới vậy, hăn lại đưa lưỡi liếm quanh miệng, thấy có mẫu não văng lên môi.

Hăn đứng dậy, vươn vai, ngáp dài một cái. Những người xung quanh đều hoảng hốt nhảy tránh xa hăn đến mấy mét.

Bạch Thế Thắng cao tới 1m85, Vân đoán vậy. Vai rộng. Bắp tay phải gấp 4, 5 lần bắp tay Vân. Bàn tay, nắm tay cũng to. Những ngón tay thô, gân guốc. Nước da trắng bột như bạch tạng, cùng mái tóc cũng trắng toát, cắt tỉa gọn gàng theo cái kiểu của tù nhân, hoặc của những kẻ vừa đi cải tạo về. Đôi mắt hăn vằn lên những tia máu đỏ quạch, làm cả hai con người như đỏ theo. Mũi hăn rộng, cao, và gãy. Ánh mắt hăn nhìn thẳng, và lưng cũng thẳng.

Tất cả những nét đó, cộng với gương mặt chữ điền vuông vắn và chững chạc, nhìn thế nào cũng thấy Bạch Thế Thắng là một con người cương nghị chính trực chứ không phải là kẻ xưng bá toàn thành phố như người ta vẫn kể. Tất nhiên là nếu không nói tới chi chút những vết sẹo trên khắp người hăn.

Vân giương đôi mắt quan sát hẳn. Hẳn cũng đáp lại ánh mắt của Vân bằng một cái nhìn trực diện. Không có chút căm ghét, độc ác, sát ý, cũng không có sự chân thành, tò mò hay bền lễn. Hẳn chỉ đơn giản là nhìn vào Vân như một vật thể trước mặt hẳn, tuyệt không mang theo chút cảm xúc nào.

Cái nhìn kiểu này, đối với Vân, tại sao lại quen thuộc tới vậy?

Vân trong lòng dâng lên một cảm giác căng thẳng khó nói nên lời. Cô chưa biết phải diễn tả cái áp lực mà con người trước mắt mình mang lại ra sao, thì Bạch Thế Thắng đã... lách người ra nhường một lối đi.

- Ý gì đây? - Vân hỏi một cách đề phòng.

- Nhường đường - Bạch Thế Thắng trả lời một cách vô cùng đoan chính - Thấy cô nhìn tôi chăm chăm như vậy, tôi nghĩ là do mình đang chặn đường của cô. Nên nhường đường.

Câu trả lời này khiến Vân dờ khóc dờ cười. Đúng là rất hợp lý, mà tại sao đặt vào trong miệng Bạch Thế Thắng lại cứ không thực kiểu gì. Cái kiểu trả lời này, Vân cũng cảm thấy vô cùng quen thuộc.

- Thế nhầm rồi, anh không có chặn đường tôi. Là tôi đang chặn đường tên kia mới đúng.

Nói rồi, Vân cũng lách người sang một bên, để Bạch Thế Thắng nhìn thấy Tiểu Diện với sát khí ngùn ngụt.

- Bạch Thế Thắnggg!!! - Hẳn nghiêng răng - Tìm mày khắp nơi khắp chốn, ai dè mày lại tự tìm đến địa bàn của tao để ngủ trưa như vậy. Hôm nay tao phải giết chết mày!

- Muốn giết tao? - Bạch Thế Thắng chỉ nhàn nhạt nhìn lại. - Vậy thì bước tới đây.

Muốn giết tao thì bước tới, đúng là một câu nói phi thường logic. Muốn giết người mà không muốn bước tới, thì chắc chỉ có cầm súng lên bắn. Mà Tiểu Diện thì hai tay không tắc sắt.

Nhưng đặt vào trong miệng Bạch Thế Thắng, thì lời trần thuật đơn thuần của hắn lại nghe ra rất nhiều ý thách thức và ngạo mạn, cũng chẳng biết là do hắn ngầm ý như vậy hay người ta tự suy diễn mà thành. Chỉ biết rằng, lời nói này đã kích thích lòng căm hận của Tiểu Diện lên tới đỉnh điểm.

Hắn nắm thật chặt hai bàn tay, bước một bước lên phía trước.

Đúng lúc này, từ trên cửa sổ tầng 2, một bóng người mặc giáp sáng loáng nhảy xuống. Bộ giáp sáng bạc chói lòa dưới nắng mặt trời ban trưa, càng làm chói mắt hơn bởi màu tóc vàng chóa của hắn.

Bishop Gregor, thuộc Holy Knights.

- Chú em chịu khó nhường con mồi vậy. Anh mà muốn xử gọn thằng Bạch Thế Thắng này. Ồ, bé Vân, tránh qua một bên đi. Trâu bò đánh nhau coi chừng ruồi muỗi chết.

Từ đâu nhảy tới một kẻ thách thức, Bạch Thế Thắng cũng vẫn bình thản như vậy. Hắn vẫn giữ đôi mắt dim díp vừa mới ngủ dậy, vươn vai khẽ ngáp một cái.

- Lên đi. - Bạch Thế Thắng vừa cố thu cái ngáp lại, vừa uể oải nói.

Phập!!!

Chẳng cần đợi lời mời lần 2, Gregor đã dùng một tốc độ kinh người tiếp cận tới bên đối thủ. Chẳng có một chút động tác thừa nào, chỉ có một thanh kiếm bạc sắc bén cắm thẳng vào ngực Bạch Thế Thắng.

- Nhãi con học sinh, thật sự là quá kém cỏi - Gregor khẽ miệng cười. Nghe đồn Bạch Thế Thắng thế nào, hóa ra một hit cũng chịu không nổi.

Bạch Thế Thắng bị đâm một cú xuyên ngực, vẫn cố ngáp xong một cái, bình thản cúi đầu nhìn xuống Gregor, chẳng nói chẳng rằng, đưa năm tay to lớn của mình chộp lấy cổ tay hắn.

Gregor rú lên đau đớn. Bộ giáp tay bằng bạc bó quanh tay hắn nay bị bóp đến dị hình dị dạng, có thể tưởng tượng ra cánh tay hắn bên trong đang chịu sự tra tấn thế nào.

Bạch Thế Thắng nhốc bóng Gregor lên như nhấc một con chuột, rồi rất tiện tay quăng hắn sang một bên. Gregor đập mạnh vào bức tường bê tông làm vỡ ra một cái hố.

- Còn ai nữa? - Bạch Thế Thắng lại không vui không buồn hỏi một câu.

- Thắng oắt con khốn nạnnnn!!!!

Gregor từ cái hố vừa rồi bò ra, tay trái đã nát bét không còn dạng hình. Nhưng tay phải hắn vẫn còn có thể hoạt động. Hắn lấy ra một thanh gươm gắn xích vàng, tay cầm xích vung phần phật thanh kiếm giữa không trung.

Gregor vung cây xích kiếm ấy đánh tới. Chỉ với một bàn tay, lúc thì hắn vung xích tầm xa, lúc thì kéo về gần, lúc thì lại nắm lấy chuôi kiếm, cứ như vậy cùng với những bước di chuyển nhanh nhẹn, chém tới tấp không ngừng vào người Bạch Thế Thắng.

Từng vết thương lại nối tiếp vết thương, có sâu có nông, có lớn có nhỏ, cứ như thế nhuộm đỏ cả người Bạch Thế Thắng. Cho tới nhát kiếm cuối cùng, Gregor tung người lên không trung, giơ kiếm đâm thẳng vào bả vai đối thủ, chỗ ngay sát cổ, cắm thật sâu xuống dưới.

- Chó chết!! Mày chết chưa con?! - Gregor nghiêng răng nói.

Bạch Thế Thắng vẫn không thể hiện một chút đau đớn tí ti nào, hắn chỉ đưa mắt nhìn gương mặt Gregor đang đối diện ngay sát mặt mình. Rồi, vẫn chẳng nói chẳng rằng, hắn bỗng nhè thẳng vào cái cằm cổ trắng ngần của Gregor, mà há rộng hàm răng bành bạnh của mình ra.

Phậpppp!!!!!!!!!!

-

Aaaaaaaaaaarrrrrrrrrrrggggggggggghhhhhhhhhhhhhhhhhhh!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!
!!!!!!!!!!!!

Lần này Gregor rú lên bằng thứ âm thanh kinh hoàng nhất mà cả đời hắn có thể phát ra. Hàm răng của Bạch Thế Thắng cắm thật sâu vào trong cổ của hắn, nghiêng qua từng thớ thịt, và rồi bằng một cú giật hàm tàn khốc, kéo phăng cả một tảng thịt cổ, đi kèm với đó là gân, là dây thanh, dây khí, là cổ họng, là yết hầu, là những thứ đo đờ lom lom.

Gregor cứ như vậy bị xé toạc cổ, lòi ra cái xương cổ trắng hếu, miệng hắn lục bực sùi ra những bong bóng máu, rồi máu tuôn trào, mắt hắn trợn ngược, và một Runner hạng A, một thành viên cấp độ Bishop của Holy Knights, cứ như thế mà bị cắn chết.

Bạch Thế Thắng buông cái xác kia rơi loảng xoảng xuống nền đất, miệng hắn vẫn rau rầu nhai chỗ thịt người kia. Mắt hắn vẫn không vui không buồn nhìn về phía Tiểu Diện trước mặt.

- Còn ai nữa? Lên nốt đi.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 439: Cái Ác Trần Trụi (Hạ)

Tiểu Diện nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, hắc diện cuồng nắm chặt hai bàn tay đến tứa máu. Mặt hắc không còn nét cười, và mắt hắc thể hiện rõ ràng sự xung đột giữa lòng căm thù và nỗi sợ hãi.

Hắc như đứng chôn chân ở đó, dù đầu óc thét gào bắt hắc phải bước tới, bản năng của hắc lại giữ chặt đôi chân dưới mặt đất.

Vân cũng vì một cảnh vừa rồi mà khiếp hãi.

Không phải vì Bạch Thế Thăng dùng răng cắn đứt cổ người ta, mà là vì sự thản nhiên của hắc khi làm việc đó. Vì sự thản nhiên của hắc khi nhận những nhát kiếm chí mạng lên người. Sự thản nhiên của hắc khi bị người khác đòi giết.

Không chút cảm xúc, không chút đau đớn, không chút bận tâm. Hắc bình thản và tĩnh lặng.

Nhưng trong sự bình thản ấy, người ta lại nhìn thấy một sự tàn ác. Một sự tàn ác hoàn toàn khác với những định nghĩa về cái ác, mà chỉ khi đối mặt với nó, ta mới sâu sắc cảm nhận được.

Một cái ác không đến từ tâm lý căm thù lệch lạc, không đến từ sự ích kỉ bất chấp, cũng không đến từ những mưu mô thủ đoạn tàn nhẫn. Cái ác toát ra từ Bạch Thế Thăng, trần trụi, thô ráp, nguyên thủy. Một cái ác mà tự thân nó định nghĩa chính nó, một cái ác ở trong cái định nghĩa chân thực nhất về cái ác, một cái ác bản năng của loài dã thú, một cái ác lạnh lùng và không có lòng xót thương.

Người ta vẫn nói, nhân chi sơ tính bản thiện, hay nói theo ngôn ngữ khoa học, vì loài người thuộc giống linh trưởng, là một loài sinh vật xã hội, chúng ta từ khi sinh ra đã biết tử tế với đồng loại của mình để tồn tại.

Chúng ta sinh ra đều là những kẻ thiện.

Nhưng thứ quan niệm đó dễ dàng bị bóp vỡ nát trước sự tồn tại của Bạch Thế Thắng.

Hắn sinh ra với cái ác thuần phác tới mức hắn còn không hề ý thức về nó, tự nhiên như cách người ta không nhận ra mình vẫn đang hít thở.

Hắn điềm tĩnh, hắn tử tế, hắn cư xử theo đúng đạo lý, nhưng điều đó không thể ngăn cản được một sự thật: hắn ác. Và cái ác của hắn khiến tất cả những kẻ tự nhận mình là độc ác, đều phải quỳ gối.

Vân không phải kẻ ác. Cô chưa từng coi việc giết chết địch thủ là ác. Đó là điều cần phải làm để tồn tại. Giết chết đối thủ không phải là định nghĩa của cái ác, cũng như tử tế với người khác không phải là định nghĩa của cái thiện. Tiểu Diện có thể là một kẻ ác, hay tự thân hắn coi hắn như vậy, khi hắn có thể thoải mái gây ra những cái chết không cần thiết và vui vẻ tận hưởng nó.

Cái ác tiếp cho người ta sức mạnh, một thứ sức mạnh để họ vượt qua cái bản ngã yếu đuối vốn có.

Nhưng cái ác nhỏ nhoi ấy có đáng là gì, khi người đối mặt với một kẻ mang theo một cái ác bản năng nhất và thuần túy nhất?

Kẻ mang cái ác bản năng ấy, cũng mang theo một sức mạnh vô địch, một áp lực kinh người, và một sự lạnh lùng đến đau đớn. Kẻ đó sinh ra để thống trị, để nghiền nát bất cứ kẻ nào dám phản kháng.

Tiểu Diện không dám phản kháng. Dù hăn rất mạnh. Dù hăn mang nỗi khao khát muốn lấy mạng Bạch Thế Thắng đến điên dại. Dù hăn đã bỏ rất nhiều thời gian để gây dựng một thế lực đủ mạnh để phản kháng. Nhưng hiện nay, hăn nhận ra, trong con hẻm này, hăn chỉ có một mình.

Một mình hăn, đối diện với cái ác.

Và hăn sợ. Vân từng đọc một bài báo về Phạm Viết Phương. Lão ta từng nói cái gì nhỉ? Hãy bước vào đó, và nhìn thẳng vào cái chết.

Một cái chết trần trụi, và nguyên thủy. Một cái chết như chính nó vẫn vậy, và không một mỹ từ nào có thể thi vị hóa hay làm giảm dịu đi nó. Nó chỉ đơn thuần là một cái chết, hoàn mỹ và tinh sơ.

Đối với Bạch Thế Thắng, chỉ cần thay cụm từ này bằng cái ác. Một cái ác ở vào trạng thái gần như hoàn mỹ nhất của nó, vẹn nguyên không chút tì vết.

Giờ đây Vân đã hiểu thiên hạ đồn đại về kẻ này không hề khoa trương một chút nào, mà ngược lại, còn là nói giảm nói tránh.

Bạch Thế Thắng là kẻ bước đến gần nhất thứ khái niệm “Học trò của thầy Phương”. Hăn bằng một cách rất bản năng mà không hề có chút gượng gạo cố gắng, tiếp cận tới thứ cảnh giới mà lão Phương tâm đắc.

Một cái ác trần trụi.

Nhưng nếu chỉ vậy, thì cũng chỉ vậy mà thôi. Nếu chỉ là vậy, hăn cũng sẽ không khiến Vân phải ray rứt đến vậy. Có gì đó ở hăn khiến Vân cảm thấy tội cùng âu lo và trăn trở. Có gì đó ở hăn, một thứ gì đó mà như lời thiên hạ vẫn nói, được đẩy vào cái nhân cách độc ác đến thuần túy kia, một thứ thay đổi nào đó đã xuất hiện ở con người mang tên Bạch Thế Thắng kia trong suốt 4 năm hăn vắng bóng.

Một thứ gì đó, như một chất xúc tác cuối cùng để biến một thực thể thuần túy tàn ác, trở thành một con quái vật không thể nào kìm hãm.

Đó là lúc, Vân thấy được, trong ánh mắt thờ ơ và chán nản kia, lóe lên... một tia hứng thú.

Một sự hứng thú nhỏ nhoi, nhưng thuần túy đến mức tận cùng. Một sự thích thú như khi đứa trẻ con tìm được món đồ chơi, như một kẻ chán chường tìm ra niềm vui sống, hay như một thiên tài tìm thấy một vấn đề lý thú để tìm hiểu.

Ánh mắt hơi lóe sáng kia, sâu sắc gợi cho Vân tới một con người.

Một kẻ lúc nào cũng bình đạm nhàm chán ngồi một chỗ trong phòng, nhưng ánh mắt hần cũng lóe lên những tia sáng hứng thú này mỗi khi hần tìm thấy một vấn đề thú vị.

Giờ Vân đã hiểu, thứ cảm giác lo ngại mà Bạch Thế Thăng đem đến cho cô là gì.

Không phải bởi vì hần giống Phạm Viết Phương.

Nếu nói Bạch Thế Thăng gợi nhắc người ta nhớ tới người Thầy vĩ đại Phạm Viết Phương, thì hần gợi nhắc Vân rõ rệt hơn tới một kẻ khác.

Vương Thành Văn.

Cũng với sự thờ ơ và bình đạm đó, cái cách cư xử cực kì hợp lý lẽ đó, cái sự bàng quan và lý trí tới mức tàn nhẫn, cái sự lạnh lùng đến mức có thể thẳng thắn nhìn nhận cả bản thân mình như một đối tượng để đánh giá, và cũng bằng cái nhìn lạnh lùng ấy mà bao quát khắp thế gian, mà không kèm theo một chút cảm tình hay thiên vị. Và một sự hứng thú vô tận của một đứa trẻ đối với thế giới.

Bạch Thế Thắng giống Vương Thành Văn tới tột cùng, mà cũng khác nhau một trời một vực.- Không lên thì thôi. Tao về. Nhớ 13 ngày nữa tao có lời mời nhé.

Bạch Thế Thắng chẳng chút doái hoài tới những vết thương ghê người hằn đang mang, cả 2 thanh kiếm đang cắm trên người hắn, vẫn với một bộ dạng uể oải, hắn quay người bước đi, thoải mái như một vương giả, tự tại như một kẻ lang thang.Ràmmmm!!!

Tiểu Diện vùng cánh tay đâm thẳng vào tường. Bàn tay hắn đỏ lôm vì máu. Nụ cười của hắn giờ đây gượng gạo và nhăn nhúm tới mức kinh dị.

Hắn vừa bỏ lỡ một cơ hội đối diện với Bạch Thế Thắng. Hắn đã vừa bỏ lỡ cơ hội giết chết thằng khốn nạn ấy.

Hắn vừa sợ hãi một cách bất lực. Và hắn cảm phần sự bất lực của mình đến tận xương tủy.

Và hắn lại bất lực vì sự căm phẫn này.

Hắn cất một tràng cười dài đầy cay đắng. Điệu cười khó nghe ấy cứ dần dần vang to hơn, kéo dài thành một chuỗi âm thanh không biết là cười hay khóc.

- Đi!!! - Hắn cất giọng, mà có lẽ là đang nói với Vân - Dẫn tao đi gặp Vương Thành Vănnnn!!!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 440: Oan Gia Ngõ Hẻm

Lại nói về lão Bạch.

Sau khi bị Vân bỏ một mình ở ngõ hẻm, lão cũng bứt rứt không yên. Nên lao vào cùng con gái, hay là chuồn thẳng về nhà cho ấm thân?

Nếu là người khác, hẳn sẽ chẳng ai phân vân chuyện này, vì sự an nguy của con gái mình vẫn phải được đặt lên hàng đầu.

Nhưng lão Bạch lại khác, đúng là lão lo cho con gái thật đấy, nhưng cái lựa chọn một mình chạy trước cũng đủ khiến lão phải trăn trở.

Rồi sau đó, từ bên kia con hẻm, tiếng la hét gào rú vang lên, kèm theo đó là mùi thịt người cháy thơm phưng phức, làm lão biết là con bé đang đốt người rồi.

Vân ơi là Vân! Còn đang trên đất Đại Nam, lạ nước lạ cái, vì sao lại lỗ mãng như vậy? Lão thật sự rất bó tay với con bé này. Người ta vẫn nói, một điều nhin là chín điều lành. Nhất là muốn làm nên nghiệp lớn, thì càng phải học cách nhẫn nhin.

Nhưng Vân là đứa quá bộc trực và dễ bị cảm xúc chi phối. Và con bé cũng thấy thoải mái với việc bộc lộ hết những cảm xúc của mình nữa. Cái cá tính tự do của nó hẳn là vì từ nhỏ đã theo lão lang bạt khắp nơi. Thật sự không có một khuôn khổ nào gò bó được con bé này.

Hơn ai hết, lão Bạch thêm có một đứa con rể biết khuôn khổ và phép tắc, để con gông cứng đứa con gái ngỗ ngược này lại. Và cũng phải có một

đưa con rể như vậy, thì con gái lão mới không tan cửa nát nhà. Ai đời con gái 16 cái tuổi đầu rồi còn không biết quét nhà nấu nướng?

Vậy nên, lão Bạch từng tốn hết nước bọt để gạ Vương Thành Văn về làm rể cho mình.

Nghĩ tới vậy, chợt lão nhận ra có chuyện gì. Lão thấy từ phía xa, thằng Gregor trèo tường nhảy xuống con hẻm.

Lão biết Gregor vốn có mục tiêu truy lùng Bạch Thế Thắng, lẽ nào cái thằng Bạch Thế Thắng mà thiên hạ vẫn đồn đại đó cũng đang ở đây?

Lão lại thấy lo cho Vân hơn một ít. Đủ lo để khiến lão dần nghiêng sang lựa chọn nhảy vào cứu con bé, thay vì cúp đuôi chạy về.

Đúng lúc này, một mùi thơm xộc vào mũi lão.

Một mùi thơm như thịt nướng vậy, nhưng không phải là thịt người nướng. Rõ ràng là thịt lợn. Lại thoảng lại từ cách đây rất gần. Lão nường theo mùi hương ấy tìm đến một quán bún chả ngay trong hẻm, bất chợt lão trợn hết cả mắt lên.

3 người trong quán đang mài mê gặm xiên thịt, nhìn thấy lão Bạch, 2 người trong số đó cũng giật cả mình.

- Hà Khuyết Minh?

- Hắc Kê?

Oan gia ngõ hẻm. Nhưng đâu ai ngờ giữa ngõ hẻm lại gặp quá nhiều oan gia.

Lần này Hà Khuyết Minh tới Hải Thành, cũng là một khả năng mà lão Bạch đoán từ trước. Nhưng không ai nghĩ lại đụng mặt hắc sớm như vậy.

Lại còn khi bên kia bức tường là một cuộc thanh trừng đẫm máu, bên này bức tường thì 3 con người này đang ăn uống vô cùng đê mê.

- Sao? Cố nhân gặp lại nhau, cứ đứng như trời trồng vậy à? - Hà Nguyệt Minh vừa nuốt miếng thịt, vừa giơ cây xiên ra chỉ trỏ - Lại còn cầm sẵn cả ghế trên tay thế kia, có phải người sinh ra vào đúng vì sao “ăn chực” không hả?

Lão Bạch cũng không phải kẻ khách sáo. Vừa rồi còn muốn giải cứu con gái đây, giờ đã bị mùi thịt nướng che hết não bộ. Lão sẵn tiện cái ghế cầm trên tay, ung dung đi tới, ngồi xuống cầm một xiên thịt lên gặm.

Tiểu Phi ngồi đối diện với lão, thật sự cũng bị bất ngờ về tính tự nhiên của Hắc Kê huyền thoại này.

- Tiểu Phi? Lâu không gặp giờ cũng cứng cỏi lên nhiều? Còn nhớ lần đầu đụng ta dưới mộ Chu Vương, còn bị ta hù cho đái cả ra quần nhỉ? Ha ha ha, chuyện cũ nhắc lại thật là hoài niệm.

Tiểu Phi năm nay đã hơn 3 chục tuổi, bỗng nhiên bị nhắc lại chuyện đã nhiều năm về trước, máu nóng dồn lên mặt đến đỏ lừ. Không biết là nóng mặt vì tức giận hay vì xấu hổ.

- Ồ? Còn vị thiếu niên anh hùng bên cạnh người là ai đây? Tại sao phải đeo mặt nạ thế này? Phải chăng vị đây muốn làm thần bí đại hiệp? À, không phải. Là vì thằng Tiểu Phi ghen tị với nhan sắc của chú em phải không? Há há há, ta đã đoán là chỉ có chuẩn!!!

Lão Bạch ngồi xuống không chút tế nhị mà bô lô ba la, một câu hai câu đều nhắm vào Tiểu Phi, làm hấn thật sự chỉ muốn xiên chết lão này rồi đem lên lò nướng.

Chủ quán chỉ là một người bình thường mở cửa kinh doanh trong một ngõ nhỏ, thấy những quan khách này ai nấy đều có vẻ nguy hiểm hầm hờ,

chẳng dám thắc mắc nửa lời, chỉ tiếp tục lặng lẽ nướng thịt đem lên, tiền cũng chẳng dám đòi.

- Vừa mới tới Hải Thành phải không? - Lão Bạch vừa nhai thịt vừa tùy tiện hỏi.

Tiểu Phi dù đang tức giận cũng phải ngơ ngác.

- Sao tiền bối biết?

- Nghĩ ta là ai vậy? - Lão Bạch khinh bỉ đáp lời - Có cần ta khai sáng cho tiểu bối nhà ngươi biết bí quyết quan sát chứ?

- Không cần, đa tạ. - Tiểu Phi lập tức hối hận vì lỡ lời.

- Mà ta đoán nhé, vừa xuống máy bay, 3 người đã lập tức tách đoàn tới đây, không phải là để tìm ta đấy chứ? - Lão Bạch lại tiếp tục vơ lấy 1 cái xiên. Từ lúc ngồi xuống lão đã chén đến 5 cái xiên thịt rồi.

Hà Khuyết Minh cười cười.

- Đích xác là cũng có chút ý đồ như vậy. Người diễn ảo thuật trong ngõ này, cả thiên hạ đều đã biết. Còn vì sao đến tìm người, là để hỏi xem có phải người bắt cóc Hoàng Hữu Khải của Hội ta không.

- Phi!!! - Lão Bạch phì ra một hơi khinh bỉ. Ai ngờ cái phun này còn bắn cả mấy giọt nước mắt lên áo Tiểu Phi, khiến hấn giấy đành dạt - Một thằng tiểu bối Âm Hành Hội, ta đây xuống tay làm gì cho bắn cả thanh danh?

- Vậy Bạch Linh Đội có phải là do người dẫn tới? - Hà Khuyết Minh lại hỏi.

- Ý gì đây hả?

- Tên khốn nhà người đi đến đâu là gây thù chuốc oán tới đó, reo giắc địch nhân khắp 7 lục địa. Biết đâu Bạch Linh Đội vì nhằm vào người mà đánh bom, rồi Hoàng Hữu Khải bên ta chỉ đơn giản là bị liên lụy?

- Vậy chứ 3 người ngồi ăn với ta như vậy, không sợ bị liên lụy hay sao? - Lão Bạch tiếp tục chén cái xiên thứ 10.

- Xác thực là rất sợ hãi. Nên nói thực lòng là ta không nghĩ người lại chạy vào đây ăn chung với bọn ta. - Hà Nguyệt Minh lần này mới thật lòng thừa nhận - Thực ra lần này tới là theo dấu thằng Gregor đó. Đám Thánh Kị Sĩ đi đâu cũng rất là khoa trương, không bị người khác theo dõi mới là lạ.

Hà Nguyệt Minh nói xong, ra dấu gọi mấy cốc trà đá.

Lão Bạch cũng gật đầu tán đồng. 3 tên này phục sẵn ở trong quán bún chả, kì thực là để chờ đợi Gregor xử lý Bạch Thế Thắng, sau đó ra hốt lấy chiến lợi phẩm.

Mà nếu thằng Gregor xử không nổi Bạch Thế Thắng, thì cũng là lúc Hà Nguyệt Minh vét lấy tàn dư.

Bắt thằng Gregor về, là để hỏi xem nó có biết Hoàng Hữu Khải đang mất tích ở xó xỉnh nào. Bắt lấy Bạch Thế Thắng, là để tra hỏi về báu vật. Một công đôi chuyện.

Hội trưởng của Âm Hành Hội, vừa mới xuống sân bay mà thôi, nhưng đã rất nhanh chóng nắm bắt được tình hình, giải quyết sự vụ cũng phải nói là rất nhanh nhẹn.

Tình cờ làm sao, nơi mà Gregor hướng đến, lại cũng là nơi làm việc của lão Bạch, và rồi dẫn đến cuộc gặp gỡ lần này.

Giờ hai bên nhìn như đang ăn một bữa ăn vui vẻ, kì thực lại vô cùng khó xử. Chốc nữa thu vét chiến trường, thì mỗi bên chia chác ra làm sao?

Nếu Hà Khuyết Minh thừa nhận là mình cần Gregor, thì Bạch Thế Thắng lại nộp cho lão Bạch hay sao? Chưa kể lúc đó còn bị Holy Knights biết được thì phiền hà lớn. Nhưng nếu nói muốn Bạch Thế Thắng, liệu lão Bạch có vừa lòng hay không?

Lão Bạch có cố kị Hà Khuyết Minh, thì ngược lại, Hà Khuyết Minh cũng cố kị lão Bạch. Một trận thua kia đều như một nỗi sỉ nhục với cả hai bên. Giờ ai cũng biết được kẻ đối diện rất khó nhằn.

Hay là hợp tác? Lão Bạch vừa lấy cái xiên thứ 20, vừa nghĩ trong đầu. Hà Khuyết Minh nhấp đến ngụm trà thứ 10, cũng vừa nghĩ trong đầu.

Nhưng mà hợp tác làm sao? Ăn chia thế nào? Hợp tác trong bao lâu? Và liệu đối phương có tin tưởng mình như mình tin tưởng hẳn? Hay hẳn sẽ phản bội mình y như cách mà mình đang muốn phản bội hẳn?

Nãy giờ bữa ăn này vô cùng rôm rả thuận hòa, kì thực thì 2 con người này vẫn đang không ngừng đấu trí trong não.

Mà thời gian thì không chờ đợi ai cả. Bởi vì khi lão Bạch ăn đến cái xiên thứ 30 và Hà Khuyết Minh uống đến cốc nước thứ 17, thì cũng là lúc chiến sự đã tàn. Bạch Thế Thắng cứ thế hững hờ bước ra khỏi con hẻm, với thái độ bất cần chả sợ bố con thằng nào.

“Động!!!”

Cả lão Bạch lẫn Hà Khuyết Minh đều giật dùng dùng 1 ý niệm ấy trong đầu, mà không ai dám động dậy thực sự. Đối phương còn đang ngồi trước mặt, động là động thế nào?

Thật là khó xử.

May cho cả hai, mà cũng có thể là xui xẻo cho cả hai, vì cái thế khó xử này cũng chẳng duy trì được lâu. Vì giống như Hà Khuyết Minh từng

nói, lão Bạch là kẻ đi reo giắc cắm thù trên khắp 7 lục địa, người muốn giết hẳn, đếm không đâu cho hết.

Kẻ hùng mạnh muốn giết hẳn, lại cũng chẳng ít được bao nhiêu.

Từ cách đó chỉ tầm 30m, một luồng sát khí kinh hoàng tới mức khiến cả 2 con người kia toát hết mồ hôi hột, hai mắt nhìn nhau đầy điều muốn nói.

Có một kẻ nào đó đang nhìn chăm chăm vào nơi này. Và với uy áp này, ít nhất hẳn phải có... 7 bằng Tiến sĩ.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 441: Hiệp Hội Khoa Học

Trên thế giới, cộng đồng của các Runner là một loại cộng đồng không lớn không nhỏ, vẫn được gọi là “giới thám hiểm”. Cộng đồng này bao gồm những người làm nghề thám hiểm, và những khách hàng của họ.

Thám hiểm suy cho cùng cũng là một loại nghề nghiệp. Có bao nhiêu nghề nghiệp thì có bấy nhiêu cộng đồng. Cách phân chia kiểu này không bị giới hạn bởi biên giới, quốc tịch, tôn giáo hay chính trị. Chỉ đơn thuần là những người làm chung trong một lĩnh vực luôn tạo nên một mạng lưới đặc thù.

Trong một cộng đồng, sẽ có vô vàn những cá nhân nhỏ lẻ, nhưng cũng sẽ có một hoặc một vài những tổ chức lớn.

Ví dụ khi nhắc tới Runner, người ta sẽ nghĩ tới Âm Hành, tới Holy Knights, hay Vulture. Nhắc tới cộng đồng nuôi thú, sẽ nghĩ tới Liệp Thú Hội. Nói tới Kinh doanh, sẽ nghĩ tới Tập đoàn Fidi, Vương Triều Kiến Nghiệp, Fusan Entertainment, hay Hiệp hội Thương mại Liên Cận Tây...

Các tổ chức có thể sinh ra rồi lụi tàn, nhưng các cộng đồng thì mãi tồn tại.

Nhưng trong số những cộng đồng nghề nghiệp thế này, luôn có một loại cộng đồng mà vị thế của nó khác hẳn so với phần còn lại. Một thứ nghề nghiệp được vinh danh là đứng trên đỉnh cao của mọi loại nghề nghiệp, đó là Học giả.

Trong một thế giới mà Tri thức là tất cả, thì những kẻ nghiên cứu tri thức luôn là những kẻ được tôn sùng nhất.

Trong cộng đồng của các Học giả, lại có một tổ chức được coi là Thánh địa của Tri thức, đó là Hiệp hội Khoa học. Nếu nói về Học giả, hẳn ai cũng biết những Học giả uyên bác và hùng mạnh nhất thế giới chính là 5 vị Chí Tôn.

Nếu trong một thế giới lý tưởng, thì Chí Tôn Cường giả, những người đã vượt xa nhân loại về học thức, phải là những người đứng ra dẫn dắt mọi người trên con đường khám phá biển tri thức vô hạn. Họ phải là những mũi tiên phong đưa nhân loại vượt lên.

Nhưng đó chỉ là lý thuyết. Trong một thế giới thực tại, mặc dù những Chí Tôn Cường giả nổi tiếng là những người không hề ki bo về mặt tri thức, họ cũng phải đối mặt với những giới hạn ngăn cách họ với thứ sứ mệnh thiêng liêng của mình.

Thứ nhất là rào cản tư duy. Những tri thức của Chí Tôn Cường giả, được hình thành từ một hệ thống tư duy vượt quá xa cách tư duy của con người bình thường, khiến cho việc truyền đạt kiến thức vô cùng khó khăn. Vì giữa Chí Tôn và phàm nhân, cơ bản là không nói chung một loại ngôn ngữ. Đơn cử như Vương Vũ Hoàn, từng rất nỗ lực giúp đỡ những Học giả khác hoàn thiện lý luận của bản thân, mà không ai chịu lắng nghe.

Rào cản thứ hai là tình hình thế giới. 3 Đại Đế quốc kèn cựa nhau thành thế chân vạc đã bao lâu nay, kèm theo đó là quá nhiều những vấn đề chính trị phức tạp, khiến các đời Đế vương khó mà còn thời gian lo nghĩ cho nhân loại.

Rào cản thứ 3 là do chính cá nhân từng Chí Tôn. Nếu không bận rộn vì chuyện chính trị, thì cũng như Cường giả của Rukth'Oar, tự thu mình

trong một vùng đất bằng giá và tuyết giao với bên ngoài, hay vui đầu vào thú vui diễn xuất như Kumo Sasaki.

Tất cả bọn họ, dù là vì khách quan hay chủ quan, đều khó mà đứng ra dẫn dắt nhân loại. Không chỉ trong thế hệ này, mà bao đời nay vẫn là như vậy.

Thế nên, chuyện học vấn của phàm nhân, lại phải do chính phàm nhân tự lo toan.

Hệ thống học tập ra làm sao, phân chia môn học thế nào, áp dụng phương pháp đào tạo ra sao. Phân chia các cấp học để làm gì, lấy cơ sở nào để đánh giá trình độ Phổ thông, Cử nhân, Thạc sĩ?

Trình độ Tiến sĩ thì quá rõ ràng, chỉ cần vượt qua được Thiên kiếp là đạt được Tiến sĩ, không còn gì phải bàn cãi. Dù ở bất cứ hệ thống giáo dục nào, được gọi với tên gọi gì, là Tiến sĩ, là Cường giả, là Doctor, là cấp S, hoặc là bất cứ cái tên gì, nhưng cơ sở đánh giá cấp bậc ấy thì không có chút gì sai lệch.

Cấp Thạc sĩ trở xuống thì phức tạp hơn nhiều. Dù hiện nay các hệ thống giáo dục đã qua trao đổi nhiều và dần chấp nhận cách đánh giá của nhau, thì vẫn nảy sinh rất nhiều bàn cãi.

Cấp độ B của Cận Tây mạnh hơn, hay cấp Thạc sĩ của Viễn Đông mạnh hơn? Nếu liên thông thừa nhận quy đổi bằng cấp của nhau, thì nên dựa theo tiêu chuẩn đánh giá cấp B của Cận Tây, hay theo tiêu chí bằng Thạc sĩ của Viễn Đông?

Rồi các cấp C, D, E trở xuống, đối chiếu với Viễn Đông ra làm sao? Quy đổi như vậy thì bên nào có lợi, bên nào chịu thiệt?

Lại còn cách phân chia môn học. Nếu một môn học ở Đại Nam, qua đến Cận Tây lại bị chia ra làm 3 môn học, vậy là ở Cận Tây sẽ có 3 bằng

cấp, mà ở Đại Nam lại chỉ có 1? Cái này đúng là không ảnh hưởng gì tới thực lực đích thực của học sinh, nhưng sẽ gây lấn cấn về chuyện tuyển dụng và trả lương. Nên trả cho hãn lương của 1 kẻ có 1 bằng Thạc sĩ hay 3 bằng Thạc sĩ?

Mấy ví dụ trên vẫn chỉ là tranh cãi không đáng kể, đáng kể nhất là phải hệ thống hóa giáo dục làm sao để tạo nền tảng tốt nhất cho học sinh, không kìm hãm mà còn phải tạo điều kiện cho chúng phát triển hết mình.

Cũng vì vậy mà Hiệp hội Khoa học ra đời.

Với lịch sử hình thành lên tới 2672 năm, với 3 người sáng lập, và tôn chỉ duy nhất là phục vụ sự nghiệp theo đuổi tri thức của nhân loại. Rất nhanh sau đó, Hiệp hội này đã nhận được sự ủng hộ rất nhiệt tình của 5 vị Chí Tôn Cường giả, mà có lẽ khởi xướng bởi Cường giả của Rukth'Oar, khi vị này cảm thấy bức rứt vì cái trách nhiệm mà đáng lẽ các Chí Tôn phải thực thi.

Để cho lương tâm khỏi bị cắn rứt vì sự ích kỉ của bản thân, các Chí Tôn đã vô cùng hào phóng tài trợ cho Hiệp hội Khoa học qua suốt các thế hệ, nhằm xây dựng nên một tổ chức Khoa học phục vụ cho nhân loại.

Cũng vì vậy mà Hiệp hội Khoa học trở thành một tổ chức có tiếng nói đồng dục nhất, sánh ngang cùng 3 Đại Đế quốc. Bọn họ giữ được một mối quan hệ khăng khít với các học viện lớn nhỏ, và cũng là tổ chức duy nhất có quyền đánh giá bằng cấp của mọi người.

Suốt 2672 năm tích lũy, số lượng văn bản và tài liệu mà Hiệp hội Khoa học thu thập được cũng đủ khiến người ta phải ngất xỉu. Đại Bản doanh của Hiệp hội còn được người đời ví như là một Tiểu Thư viện. Một Thư viện đồ sộ chỉ thua kém những Đại Thư viện trong truyền thuyết kia.

Cũng phải nói, Hiệp hội Khoa học mới là niềm kiêu hãnh đích thực của nhân loại. Vì trong mắt loài người, những kẻ đã chính thức thống trị

trái đất được 3 ngàn năm, thì 5 cái Đại Thư viện chẳng biết từ đâu xuất hiện kia không phải là thứ gì để tôn sùng, mà là một sự sỉ nhục. Một sự sỉ nhục của Tạo hóa, một sự ban ơn đầy ngạo mạn của một kẻ bề trên dành cho một giống loài ngu dốt và yếu đuối.

Nhân loại phát hờn với sự sỉ nhục ấy. Họ không muốn bị coi là những kẻ ngu dốt. Họ muốn chứng minh cho cả vũ trụ thấy rằng, không cần tới Đại Thư viện, loài người hoàn toàn có thể tự lực đạt tới tầm vóc của Tạo hóa.

Mà thành tựu của Hiệp hội Khoa học, cũng chính là thành tựu của loài người. Tự bản thân họ, qua hàng ngàn năm tích lũy và nghiên cứu, đã có được một Tiểu Thư viện đúc kết trí khôn của nhân loại, và càng ngày càng phát triển không ngừng. Tới cái lúc mà Hiệp hội Khoa học không còn là một Tiểu Thư viện nữa, mà có thể ngang sánh ngang cùng những Đại Thư viện trong truyền thuyết, cũng chính là thời khắc mà loài người tự mình vươn lên sánh ngang cùng thần thánh.

Người mộng mơ thì luôn mong chờ điều này, còn những người thực tế thì lại không thể lạc quan như vậy.

Đối với những người hiểu chuyện, thì Hiệp hội Khoa học không những không thể nào vươn lên cao hơn, mà càng ngày càng thoái trào.

Nguyên nhân thoái trào, thì chương sau sẽ biết.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 442: Hiệp Hội Khoa Học (Phần 2)

Người ta vẫn nói, chỉ những người vĩ đại mới có thể vượt qua sự trần tục của thế sự mà nhất niệm theo đuổi sự vĩ đại của vũ trụ.

Nhưng những người vĩ đại trên đời này hiếm lắm.

3 người sáng lập nên Hiệp hội Khoa học, đều là những con người vĩ đại, nhưng chẳng ai dám chắc, trong suốt 2672 năm lịch sử của Hiệp hội, những kẻ điều hành nó đều là những người vĩ đại.

Khi mỗi căng thẳng giữa những Chí Tôn Cường giả càng ngày càng leo thang, thì tình hình chính trị bắt đầu len lỏi và lung lay nền móng của thành trì Học thuật. Trong Hiệp hội Khoa học, dần xuất hiện những tiếng nói yếu ớt nhưng dai dẳng, rằng hãy quên cái Khoa học thuần túy đi, vì Khoa học sinh ra là để phục vụ nhân loại, mà nhân loại ở đây, chính là những Đế quốc hùng mạnh kia.

Khoa học phục vụ cho Đế quốc, chỉ lợi không thiệt. Có sự ủng hộ, có tài nguyên, có được mọi điều kiện tốt nhất, và còn được tận mắt chứng kiến thành quả nghiên cứu của mình được thử nghiệm trên chiến trường.

Và dấu mốc đầu tiên cho loại tư tưởng này, chính là sự ra đời của các Sáng Chế Gia.

Những thiên tài có sạm trong đầu, sáng chế nên những phát minh vĩ đại, và phát minh của họ là thứ có thể cầm nắm hít ngửi được, chứ không phải những thứ cao xa trừu tượng như Tri thức. Một phát minh thực, thì cần được sử dụng trong đời thực. Chính vì vậy mà tất lễ dĩ ngẫu các Sáng Chế

Gia sẽ đầu quân cho các Đế quốc, hay các Tổ chức lớn, không phải vì họ màng tới danh lợi, mà như người ta vẫn nói, rèn kiếm ra là để chém nhau, chứ không phải để trưng bày.

Về khía cạnh nào đó, các Sáng Chế Gia là những người thuần túy đam mê Khoa học còn hơn cả Hiệp hội Khoa học, nhưng chính vì vậy, việc bọn họ rất tự nhiên lựa chọn phụng sự Đế quốc, cho thấy một sự thật còn phủ phàng hơn bất kì lý tưởng nào: Khoa học không thể vượt ra khỏi sự trần tục.

Chính vì thế mà xu hướng Chính trị hóa trong Hiệp hội Khoa học càng ngày càng có tiếng nói đông dặc hơn. Liệu Hiệp hội Khoa học có nên từ bỏ lập trường trung lập của mình, mà ủng hộ cho một Đế quốc nào đó? Hoặc là trở thành một thế lực riêng? Đặc biệt là với sự xuất hiện của Đại Thư viện thứ 7, chỉ cần tranh giành được nó, bất kì tổ chức nào cũng có thể một bước hóa rồng.

Mà nói về khả năng cạnh tranh Đại Thư viện thứ 7, thì trừ ra 5 tên Chí Tôn, thì Hiệp hội Khoa học là tổ chức có lợi thế rõ rệt nhất. Bọn họ có tích lũy, có tiềm lực, có nhân lực, có chiến lực, có quan hệ, đồng thời, bọn họ là một thể thống nhất có phương hướng phát triển rõ ràng, chứ không hỗn loạn và chia rẽ như Cộng đồng Runner.

Những lời kêu gọi như vậy giống như những lời thì thầm bên tai, khiến cho Thành trì của Tri thức càng ngày càng lay động. Nhưng nói tới cơ địa chần đủ để đánh dấu một bước ngoặt nào đó cho Hiệp hội Khoa học, thì cần phải nói tới 2 cú tát như trời giáng của tên Thiên tài ngạo nghễ và hùng mạnh đến vô lý: Vương Lập Đế, phụ thân của Vương Vũ Hoàn.

Mọi chuyện xảy ra vào 23 năm về trước. Và cái tát đầu tiên là khi Vương Lập Đế công khai khởi tố Huỳnh Vĩ Thụy, hay còn được gọi là lão Thụy, ra trước Tòa án Quốc gia Đại Nam, vì tội thí nghiệm phạm pháp trên con người.

Lão Thụy là một Khoa học gia rất thuần túy, thuần túy tới mức có thể vì Khoa học mà không màng hết thảy. Đối với hần, luân lý, đạo đức, pháp luật..., mọi thứ đều là vô nghĩa khi đứng trước Khoa học. Mà cũng vì vậy, mà hần sa phải cái sai lầm đáng sợ nhất trên đời: đụng vào quân đội Đại Nam.

Chuyện là, lão Thụy đã thực hiện thí nghiệm trên một nữ quân nhân Đại Nam, để rồi dẫn đến một kết cục vô cùng bi thảm. Và mặc dù lão đã kịch liệt khẳng định rằng nữ quân nhân đó tự nguyện cam kết và sẵn sàng gánh chịu bất cứ hậu quả nào, và lão đã đưa hần ra bản cam kết có chính chữ kí của cô ta, nhưng dư luận Đại Nam vẫn kịch liệt muốn lão phải bước lên giàn xử bắn.

Nghe đâu, cũng vì chuyện này, mà lão đắc tội với cả 2 Thượng tá Quân đội cực kì tiềm năng lúc bấy giờ, là Vũ Minh Kiệt và Nguyễn Thế Sơn. Mặc dù tại phiên tòa ấy, chính tay lão Thụy đã chỉ thẳng mặt Vũ Minh Kiệt, nói rằng “Tao đã cứu mạng mày, Quyên đã cứu mạng mày”. Vũ Minh Kiệt lúc ấy mặt đỏ như máu đỏ lừ như con gà chọi, nghiến chặt hàm răng bành bạnh mà lao tới đòi mạng lão ta, cũng may có Nguyễn Thế Sơn kịch liệt ngăn cản. Nhưng người hiểu chuyện thì sẽ biết, người muốn lấy mạng lão Thụy nhất phải là Nguyễn Thế Sơn mới đúng.

Dư luận Đại Nam thì phần nộ, nhưng dư luận quốc tế lại phản đối kịch liệt. Đặc biệt là hệ thống sư sinh trong các Học viện trải dài khắp các Lục địa, những tổ chức có liên hệ mật thiết với Hiệp hội Khoa học, và bản thân Hiệp hội Khoa học, đều thẳng thừng lên án rằng Đại Nam đang phản ứng thái quá và vô lý. Lão Thụy tuy đúng là có thực hiện những nghiên cứu vượt quá khuôn khổ đạo đức của con người, nhưng tiên quyết ở đây là chính đối tượng tham gia đã tự nguyện cam kết, chưa kể lão Thụy còn có quyền hạn của một Thành viên bậc cao trong Hiệp hội Khoa học.

Bất chấp áp lực đến từ Hiệp hội, Vương Lập Đế, với sự cuồng ngạo và cường hoành của mình, đã cho phiên tòa được tổ chức, còn cho truyền hình

trực tiếp cho tất cả mọi người. Ai cũng biết, cuộc xét xử này không chỉ đơn thuần là vì một vụ án, cũng không phải cố tình muốn vả vào danh dự của Hiệp hội, mà là một lần Vương Lập Đế thể hiện sự bá đạo của bản thân, về sự cường đại của Vương triều Đại Nam.

Quả thực, những năm tháng ấy, Đại Nam Đế quốc dưới sự trị vì của Vương Lập Đế, đã đạt tới một thời đại vàng son chưa từng có trong lịch sử.

Dù sao, đó cũng là cú tát đầu tiên, dù không chủ đích. Và cũng dễ nguôi ngoai. Vì nói đi cũng nói lại, là do lão Thụy từ chuốc khổ vào thân. Người ta vẫn nói, đào mả Nam Đế không bằng vả lính Đại Nam. Tức là Vương tộc Đại Nam luôn luôn coi trọng thể diện quốc phòng hơn cả mồ mả tổ tiên mình. Vậy nên tự làm thì tự chịu thôi, ngậm bồ hòn bỏ qua chuyện này cũng chưa đáng nói là gì.

Nhưng cú vả thứ hai thì thật sự là như trời giáng. Vương Lập Đế, ngang nhiên cho người bắt cóc Vô Thường Đại sư về Hoàng cung, và thân nhiên thừa nhận mình đã đích thân tra khảo ông ta về Thiên Mệnh.

23 năm trước, là lúc danh tiếng của Vô Thường Đại sư rực rỡ như mặt trời ban trưa. Là một trong những người hiếm hoi có thể đạt tới trình độ cao thâm cả về Toán học, Triết học, Thần học, Dịch học và Chiêm tinh. Thần Toán. Kẻ đọc được Thiên Cơ của trời đất. Kẻ tinh thông cả về xác suất thống kê lẫn Kỳ môn độn giáp. Là bậc thầy có thể thấu hiểu những bí mật sâu xa của vũ trụ.

Người ta vẫn gọi ông là thầy Thường.

Đức cao vọng trọng, là khách mời cao quý tại khắp 7 lục địa, là một sự tồn tại sánh ngang với Chí Tôn Cường giả. Không ai dám không tôn kính ông, vì không ai dám không tôn kính một người có khả năng giao tiếp với trời đất.

Nhưng Vương Lập Đế thì dám.

Hắn còn dám thẳng tay tra khảo con người này, để bắt ông ta tiết lộ những bí mật của trời đất.

Cộng đồng quốc tế phần nộ, lên án, sỉ vả, nhưng có hề gì? Đại Nam lúc ấy mạnh mẽ như một con rồng trên trời cao, ngang nhiên gánh chịu chút lời chửi mắng ấy.

Chẳng ai biết cuộc tra khảo của Vương Lập Đế có đạt được kết quả gì không, chỉ biết sau đấy, Vô Thường Đại sư cũng mất tích trên giới Học thuật. Và từ đó cho tới 10 năm sau, đến tận khi ông ta qua đời trên một đỉnh núi hẻo lánh, cũng không còn ai nghe vị Đại sư ấy buông ra một lời dự đoán nào về tương lai.

Âu cũng là một mất mát lớn cho nhân loại.

Và cũng là một cái tát giáng cho Hiệp hội Khoa học phải lung lay tới tận gốc rễ.

Cái gọi là Nhân định thắng thiên, cái gọi là nỗ lực của loài người để vươn lên ngang tầm với vũ trụ, rốt cuộc chỉ cần một Tuyệt thế Thiên tài như Vương Lập Đế một tay cũng có thể bóp nát.

Đều là hoang tưởng sao? Đây là suy nghĩ chung của rất nhiều người. Rốt cuộc, con người có cố gắng bao nhiêu đi nữa, cũng không thể vượt qua được một kẻ bước ra từ Đại Thư viện.

Hiệp hội Khoa học dù có hùng mạnh bao nhiêu đi nữa, cũng không là cái gì trong mắt Chí Tôn.

Một lần nữa, người ta phải sùng bái, phải khiếp sợ Đại Thư viện, như thể đó là cây thánh giá tối cao ngự trị loài người. Xu hướng của Hiệp hội Khoa học từ đó cũng dần thay đổi, chậm rãi, nhưng rõ rệt, và không thể đảo chiều. Đó là chuyện về Hiệp hội Khoa học. Còn bây giờ, lại kể về lão Bạch. Vì lão đang bị một Cường giả 7 bằng Tiến sĩ của Hiệp hội này truy sát.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 443: Ai Rồi Cũng Thay Đổi

Lão già đã rất già. Gương mặt lão khô khốc và nhăn nheo. Khắp người lão đều chỉ thấy da, gân và xương. Nhìn vào lão, ai cũng nghĩ lão già hom hem này sắp sửa xuống lỗ.

Lão mặc một bộ vét cũ màu xám, đi đôi giày da rẻ tiền, đội một chiếc mũ rộng vành, mắt đeo cặp kính tròn dày cộp. Đằng sau cặp kính ấy là một đôi mắt khắc nghiệt và dữ dằn.

Lão bước từng bước không nhanh không chậm, không hùng dũng cũng chẳng run rẩy, chỉ đơn giản như bất kì ai bước đi, thông dong tiến về phía quán bún đang nghi ngút khói.

Quán bún ngoài chủ quán đang ngồi quạt lấy quạt để những xiên thịt, đã chẳng còn khách nhân nào bên trong.

Chủ quán ngẩng đầu cười với lão già, lão cũng ngả mũ cúi đầu đáp lại, với một dáng vẻ vô cùng lịch sự. Sau đó, không nói không rằng, lão lại quay người bước đi. Vẫn khoan thai không nhanh không chậm. Núp sau một bức tường, Hà Khuyết Minh thở hỗn hển.

- Kia chẳng phải là Grandino, bậc thầy về Vật lý cơ bản đấy sao?

- Đúng lão chứ còn ai nữa. - Nguyễn Bạch lén lút núp ngay cạnh đó, vừa len lén nhìn ra vừa thở phào một cái.

- Cút! Cút! Đừng có dây dưa với bọn ta nữa! - Hà Khuyết Minh giơ chân đạp đạp đẩy lão Bạch ra xa mình.

Vừa rồi cảm thấy sát khí của lão già nhắm tới, Hà Khuyết Minh đã vô cùng nhanh chóng triển khai bí thuật đem 2 thuộc hạ của mình chạy mất, để mặc cho Nguyễn Bạch xử lý ân oán cá nhân của hắn. Ai ngờ lão Bạch cũng nhanh chẳng kém, ngay lập tức chui vào “đi ké” bí thuật của Hà Khuyết Minh, cùng bọn họ trốn ra được một chỗ.

Tình huống quá khẩn cấp như vậy, Hà Khuyết Minh cũng không kịp đá Nguyễn Bạch ra ngoài, rất bất đắc dĩ mà chờ hắn ra tới đây.

- Cái đồ nghiệt súc! - Hắn mắng - Đến cả lũ quái vật của Hiệp hội cũng dám dây vào? Người nghĩ người là Asahina Noboru hay sao? Ăn trộm của nhiều người tới vậy? Người bị mấy ông vua kia truy nã còn chưa đủ hay sao?

Nguyễn Bạch nhún vai.

- Biết sao được? Chỉ là trộm của lão một món đồ mà thôi, ai dè lão xấu tính để bụng tới tận bây giờ.

Ăn trộm của người khác, rồi còn mắng người ta xấu tính, rõ là vừa ăn cắp vừa la làng. Hà Khuyết Minh thật sự không chịu nổi sự vô sỉ này.

- Món đồ gì?

- Muốn ta nói sao? Đừng mơ!

- Thôi được rồi, lần này coi như làm phúc cứu người một mạng. Từ giờ ta sẽ ra lệnh cho Âm Hành Hội, cứ thấy mặt người là phải tránh xa! Không thể nào dây với một kẻ lăm tai họa như người được!

Nguyễn Bạch giả vờ ôm quyền đa tạ, dáng điệu biết ơn vô cùng.

Tiểu Phi chợt lên tiếng hỏi.

- Vì sao Grandino cũng tới đây? Lẽ nào là vì Báu vật lần này lại hấp dẫn hơn chúng ta vẫn tưởng?

- Hoặc là lão đến tìm tên chết tiệt này? - Hà Khuyết Minh bổ sung.

- Nào nào! Các người nghĩ một kẻ như Grandino sẽ rời bàn làm việc của hắn chỉ vì mấy thứ lý do vớ vẩn như vậy sao? - Nguyễn Bạch phân bua

- Vừa rồi gặp ta chỉ là tình cờ mà thôi. Lão đến đây, hắn là để chọn đệ tử.

- Chọn đệ tử? Tại sao lại là lúc này? - Hà Khuyết Minh nhíu mày.

- Tin tức của người chậm quá đấy! - Nguyễn Bạch bĩu môi. - Cái này cũng không hẳn là tin tức xác thực cho lắm, nhưng mấy năm qua chu du khắp nơi, ta cũng nghe phong phanh được ít việc.

- Vậy ra... tin đồn Hiệp hội đang bị phân hóa là thực? - Hà Khuyết Minh trầm ngâm.

- Không những là phân hóa, mà còn là phân hóa rất mạnh! Hắn người cũng biết Bạch Y Hội. Nếu Hiệp hội Khoa học còn được như ngày đó, liệu một tổ chức như Bạch Y Hội còn có cơ may làm loạn như vậy sao?

- Ta cũng từng suy nghĩ, Bạch Y Hội hiển nhiên phải có thành viên Hiệp hội đứng ra hỗ trợ. Nếu là trước đây, Hiệp hội sẽ không bao giờ có động thái gây hấn với một Đế quốc như vậy. Lẽ nào, là lão Thụy?

- Người nghĩ một người như lão Thụy sẽ rảnh hơi đi hỗ trợ cho một thế lực nào đấy sao? Lão ta chỉ đơn thuần là bị dụ dỗ tham gia kế hoạch ấy thôi.

- Cũng đúng. Vậy là Hiệp hội hiện nay cũng không còn trung lập như trước nữa. Nhưng chuyện này... - Hà Khuyết Minh trợn trừng mắt - Đừng bảo với ta, mục đích người đến Đại Nam lần này...

- Khử khử khử!!! - Nguyễn Bạch nhún vai cười.

- Đồ khốn kiếp, biến khỏi mắt ta mau!!

- Cũng muốn đi lắm rồi, mà xem ra... còn chuyện phải làm nữa đây.

Lão Bạch vừa nói, vừa đưa mắt nhìn xung quanh. Chẳng biết từ bao giờ, quanh đây đã bị vây chặt bởi những bóng áo trắng.

- Lại còn càn rỡ tới vậy. - Hà Khuyết Minh cũng phải than thở.

Đến cả Hội trưởng Âm Hành Hội đích thân tới đây, còn mới ăn xong một bữa cơm mà thôi, đã bị tiếp đón thế này?

Bạch Linh Đội xem ra còn càn rỡ hơn mọi người vẫn nghĩ nhiều lắm. Vân quay trở ra khỏi ngõ hẻm. Cô không thấy cha mình đâu. Đoán chừng lão lại chạy trốn mất tiêu rồi.

- Đi thôi.

Tiểu Diện phăm phăm đi trước. Vân để ý rõ ràng hắn vẫn chưa thể nào bình tĩnh được sau lần chạm trán vừa rồi.

Tới gặp Vương Thành Văn sao? Rốt cuộc là để làm gì chứ? Vân cũng rất tò mò.

Chợt cô giật mình một cái. Vân vừa đi qua một lão già. Cô quay đầu nhìn lại. Chỉ là một ông cụ già mà thôi, cũng không có gì đặc biệt. Cụ già ngả mũ chào Vân một cái. Vân cũng bất giác chào lại.

Ở ông ta có gì đó rất kì lạ, mà cô không biết đó là gì.

Tiểu Diện thì đã bỏ xa cô một quãng rồi. Vân vội đuổi theo. Lúc hai người tìm về Kinh Ngự, lên được Câu Lạc Bộ của Văn, thì thấy thằng này đang rửa bát. Hắn hắn vừa dùng cơm xong.

Nhìn thấy hai người, Văn chỉ hỏi một câu.

- Ủa? Cả 2 sao lại đi cùng nhau thế? Ăn cơm chưa? Văn còn cơm tao định để cho bữa tối đấy.

Tiểu Diện lắc đầu. Còn Văn thì gật lia lịa.

Chẳng mấy chốc mà một mâm cơm lại được dọn ra. Văn vẫn lấy bát đũa cho cả thằng Tiểu Diện nữa. Nhưng thằng này cả buổi chỉ ngồi đó, 2 tay đặt lên bàn, đan vào nhau, siết chặt. Mặt hăn cúi gằm, và vai hăn run lên từng cơn.

Văn thì hùng hục ăn. Cô đói quá rồi.

Văn thì tiếp tục rửa hết chỗ bát đĩa, lau dọn căn bếp một lượt, rồi cũng bước tới ngồi vào bàn ăn. Hăn không ăn nữa, chỉ cầm theo một quyển sách tiếp tục đọc. Đợi tới khi Văn ăn xong, hăn lại đứng dậy thu dọn bát đĩa.

Sau đó, hăn mới nhìn Tiểu Diện. Tên này cũng ngẩng lên nhìn hăn, rồi cả hai bước lên phòng. Văn băn khoăn không biết mình có nên đi theo hay không, chỉ thấy Văn gật đầu với cô một cái.

Tất cả những lần hăn tiếp khách, hăn chưa bao giờ e ngại việc Văn tham dự.

Tiểu Diện có vẻ cũng không quan tâm tới chuyện này. Hăn vẫn còn chưa bình ổn được tâm lý sau chuyện vừa rồi.- Bạch Thế Thắng... - Sau khi ngồi xuống ghế, Tiểu Diện mới cố gắng cất lời - Hăn... mạnh tới mức vô lý.

- Tao biết. - Văn gật đầu xác nhận.

Tiểu Diện im lặng một hồi. Hăn rút từ trong túi ra một bao thuốc, đưa ra mời Văn. Văn xua tay từ chối. Tiểu Diện lại rất tự nhiên mà rút một điếu, châm thuốc, rít một hơi.

- Trước đây mày không hút thuốc - Văn chỉ đưa ra một lời nhận xét.

- Trước đây mày cũng không đeo kính. - Tiểu Diện rít một hơi, đáp lời.

- Chúng ta luôn thay đổi không ngừng. - Văn chỉ đáp lại. - Trước đây mày cũng không cười suốt ngày như vậy. Và cũng không mạnh như bây giờ, Khang ạ.

Tiểu Diện, mà vừa được gọi là Khang, lại cười dài một tiếng, lặng lẽ dúm tàn thuốc vào một tờ giấy.

- Thật là buồn cười nhỉ? Khi mày tình cờ gặp gỡ một ai đó, mày luôn nghĩ rằng mình đặc biệt hơn người ta, mày có nhiều cố sự để che giấu và không thể giải bày. Nhưng mày không ngờ rằng tất cả mọi người đều có thứ để che giấu và không thể giải bày. 3 năm trước, gặp mày và thằng Minh ở chợ đen ấy, tao cũng không nghĩ rằng 3 năm sau tao sẽ trở thành Tiểu Diện, thằng Minh sẽ trở thành Đại ca đám Chân Nhỏ, còn mày lại là Vương Thành Văn.

- Tao vẫn là Văn, giống như mày vẫn là Khang, còn thằng Minh thì vẫn là thằng Minh vậy. Và chẳng có ai đặc biệt hết, chúng ta đều là người bình thường mà thôi.

Lại là lặng im.

- Tao tới đây, vẫn là để hỏi mày câu hỏi năm ấy. Mày sẽ giúp tao giết chết Bạch Thế Thắng chứ?

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 444: Tiểu Diện

Văn lắc đầu.

- Tại sao tao phải giúp mày giết Bạch Thế Thắng?

- Vì sao ư? Vì thằng đó đã giết cả nhà tao!!!

- Anh ta cũng bị xét xử trước tòa rồi. Cũng là do anh trai mày muốn vây giết người ta trước. Bạch Thế Thắng cũng phải chịu 4 năm cải tạo rồi, mày còn muốn sao nữa?

- Muốn sao à? Tao muốn lấy mạng đền mạng!!!

- Vậy nếu anh ta có người thân, mày lấy mạng anh ta, rồi người thân anh ta lại muốn lấy mạng mày, liệu mày có chịu để họ lấy mạng không?

- Tất nhiên là không rồi! Đứa nào muốn giết tao, tao lấy mạng kẻ đó!

- Suy cho cùng, chuyện chỉ xoay quanh lợi ích của bản thân mày. Bạch Thế Thắng cũng vậy mà thôi, anh ta giết những người muốn lấy mạng anh ta. Nói như vậy, mày và Bạch Thế Thắng cũng đâu có gì khác nhau chứ?

- Khác! Vì tao là bạn mày, còn Bạch Thế Thắng thì không! Và mày có còn là bạn của tao hay không, nói một lời thôi!

Văn lại lắc đầu.

- Tao là bạn mày, không có nghĩa là tao sẽ bênh vực mày làm chuyện sai trái.

Khang đứng phắt dậy. Nụ cười của hắn vẫn giữ trên mặt.

- Được rồi. Tao đã hiểu. Nếu mày không muốn giúp, vậy để tao tự làm.

Nói rồi, hắn quay lưng bước đi. Bước qua người Vân, hắn chỉ nhả nhủ một lời.

- Chúc cô may mắn với nó. Đợi đến khi cô lâm vào đường cùng như tôi, cô sẽ hiểu sự bàng quan của Vương Thành Văn “đáng trân trọng” như thế nào.

Vân quay lại, thì Tiểu Diện đã rời khỏi.- Tại sao cậu từ chối giúp cậu ta?

Còn lại một mình với Văn, Vân mới hỏi.

- Tôi đã nói rồi đó thôi. Trả thù không phải là cách để xoa dịu nỗi đau trong lòng.

- Nếu đến một ngày cậu có người thân yêu bị sát hại, liệu cậu còn có thể nói ra câu đó được không?

- Tôi không biết. Nhưng tôi biết căm thù người khác không phải là hành động đúng đắn.

Vân thở dài.

- Cậu đã gặp Bạch Thế Thắng chưa? - Cô lại hỏi.

- Chưa gặp mặt trực tiếp, nhưng tôi đã nghe kể về anh ta rất nhiều.

- Khi đối diện với anh ta, tôi lại nhận ra, anh ta rất giống cậu.

- Giống tôi?

Văn giương đôi mắt ngạc nhiên nhìn Vân. Vân khẽ liếc qua cái vẻ ngây ngô của hắn, rồi lại nhìn vào bắp tay còm nhom của Văn. Dù qua một lớp áo, Vân cũng biết bắp tay thẳng này chỉ to hơn của mình đôi chút mà thôi, so với bắp tay của Bạch Thế Thắng thì không khác gì que củi.

- Bỏ đi. Chẳng hiểu sao tôi lại nghĩ như vậy nữa. Và tôi cũng chẳng biết vì sao Tiểu Diện lại muốn nhờ cậu giúp đỡ nữa.

- Vì sao à? Có lẽ vì giống như cậu nói đó, tôi làm người ta liên tưởng tới Bạch Thế Thắng.

- Là sao?

- Thắng Khang nghĩ rằng tôi có chung một kiểu suy nghĩ với Bạch Thế Thắng, thằng Minh cũng vậy. Vinh Mũi Chó cũng vậy. Nhiều người khác đều nghĩ vậy. Họ tới đây đều để dò hỏi tôi rằng Bạch Thế Thắng rốt cuộc muốn làm gì.

- Vậy cậu trả lời ra sao?

- “Tôi không biết”. Đó. Bạch Thế Thắng là Bạch Thế Thắng. Tôi là tôi. Làm sao tôi biết anh ta suy nghĩ những gì?

- Nhưng cậu cũng có thể đoán.

- Họ cũng bảo tôi như vậy. Nên tôi đã đoán. Nhưng không phải là đoán mò. Tôi đã nhắm mắt lại và tưởng tượng.

- Tưởng tượng?

- Tưởng tượng tôi là Bạch Thế Thắng. Tôi sử dụng những điều mình nghe được về anh ta, và phác họa ra anh ta trong đầu. Tôi còn cố tái dựng lại chiến lược của anh ta, tâm lý, sở thích, và xu hướng hành động.

- Rồi sao?

Văn lắc đầu.

- Mọi sự suy đoán đều chỉ là tương đối mà thôi. Cậu nên nhớ, thông tin chúng ta có luôn hữu hạn và phiến diện. Không thể nào đánh giá một con người chỉ bằng những thông tin một chiều. Càng hiểu sâu về một con người, cậu mới có thêm nhiều thông tin để hiểu về họ.

- Tìm hiểu? Đúng là tìm hiểu rất quan trọng, nhưng tôi luôn coi trọng trực giác của bản thân hơn cả. Và khi đối diện với Bạch Thế Thắng, trực giác của tôi gào thét cảnh báo một sự nguy hiểm tột cùng.

- Vậy sao? Chúng ta sẽ có cơ hội kiểm chứng trực giác của cậu sớm thôi. - Văn cười.

- Như thế nào?

Khi Văn hỏi, Văn mới đặt lên bàn một tấm vé mời.

- Buổi họp mặt của Bạch Thế Thắng, tôi cũng sẽ tham dự. Tiểu Diện, tên thật là Lê Đức Khang. Sinh ra trong một gia đình có chút máu mặt, gia cảnh đèo huề, tiền nong rủng rỉnh. Cha mẹ hẳn thường xuyên vắng nhà để lo chuyện làm ăn, bỏ mặc 2 anh em hẳn ở nhà.

Anh trai của Đức Khang từ nhỏ đã thích tụ bạ kết giao, quen với đám bạn giang hồ, dần dần bắt đầu tham gia đua xe, đánh đấm, hút chích, dần dần sa vào con đường xã hội đen.

Thình thoảng, anh trai hẳn lại dẫn đám bạn về nhà, vừa chơi bời quậy phá, vừa đốt cỏ đốt cần, dẫn cả gái về để làm những chuyện đau mắt. Bố mẹ hẳn không hề hay biết chuyện gì xảy ra với con cái mình, vẫn thường xuyên vắng nhà.

Đức Khang sinh ra lại là một đứa trẻ ngoan, ít nói, hiền lành, đầu óc trong sáng. Hẳn đã chịu một cú sốc rất lớn đầu đời khi chứng kiến anh trai

mình làm những chuyện như vậy, đồng thời đứa bé như hăn lại bị đám đầu gấu bạn của anh trai mình dọa nạt, bị những bà chị hờ hang xăm trổ kia dụ dỗ, hăn chịu không nổi.

Không dám nói với bố mẹ, lại sợ hãi trong chính ngôi nhà của mình, rốt cuộc một đêm mùa hạ, Đức Khang 11 tuổi lén lấy trộm một ít tiền và quần áo, trèo khỏi nhà mình bỏ trốn.

Hăn lang thang trên đường phố, bị trấn lột cả tiền lẫn đồ, rồi bị đánh đập một trận, nằm chờ chết ở chợ đen, cho tới khi một đứa nhóc lang thang khác tìm ra hăn. Chính là thằng Minh.

Minh là một đứa mồ côi. Lúc ấy Khang không hề biết Minh lớn lên ở Viện Mồ côi Những bàn chân nhỏ, hăn chỉ biết rằng Minh là một đứa tử tế, dễ mến, và tốt bụng.

Khang với Minh thành bạn rất nhanh. Và Khang được giới thiệu vào làm việc cùng Minh, làm một chân việc vặt ở một cửa hàng đồ cổ.

Khang với Minh làm ở đó được hơn 1 năm, thì một thằng nhóc ăn mặc tươm tất cũng tới xin làm việc. Nó tên là Văn.

Minh tính tình thoải mái dễ kết giao, còn Khang thì lại xuất thân từ gia đình danh giá, nên cả 2 chẳng ai để ý tới bề ngoài tươm tất và chần chu của thằng Văn. 3 đứa kết bạn rất nhanh. Tuy nhiên, Minh có vẻ thân với Văn hơn, vì tính Minh rất dễ gần. Có lần 2 đứa rủ nhau đi đâu đó suốt cả ngày, khiến Khang cũng có chút thắc mắc.

Cuộc sống lang bạt này cũng khá ổn. Khang không được ăn uống cao lương mỹ vị như trước, nhưng hăn có bạn bè, hăn sống trong một môi trường toàn những người hung dữ, nhưng cũng rất tốt bụng. Xã hội đen hóa ra cũng có rất nhiều thành phần, và không phải ai cũng xấu như hăn nghĩ.

Nhưng cái sự yên ả êm đềm ngăn ngủi ấy của hăn rồi cũng tới lúc chấm dứt. Đầu tiên là khi thằng Văn nghỉ làm. Sau đó Minh cũng bị gọi về Trại Mồ côi. Còn Khang, đúng lúc ấy, một họ hàng tìm ra nó đang lang bạt.

Cứ ngỡ nó sẽ bị xách cổ về nhà và nghe chửi mắng, nhưng không.

Vì đơn giản là, đã chẳng còn ai để chửi mắng nó nữa.

Một năm trước, anh trai nó theo băng đảng đi giết người, ai ngờ lại bị đối phương giết chết. Bị xé đứt đầu khi vẫn còn sống.

Chuyện đến tai cha mẹ Khang. Hai người họ cậy có chút quyền lực và tiền bạc, đòi làm vụ này cho ra nhẽ, kéo theo cả đàn em vác súng tới đe dọa đòi “xử” tên kia. Rốt cuộc bọn họ cũng chịu một thảm cảnh tương tự. Khang chỉ nghe kể, mẹ nó bị đối phương dùng hai tay xé làm đôi, còn bố nó thì bị nhai sống tứ chi, cuối cùng đau đớn quằn quại mà chết.

Chuyện xảy ra chỉ 1 tháng sau ngày Khang bỏ nhà đi, và vì vụ việc quá rúng động đến mức cảnh sát không dám công khai với truyền thông. Cảnh sát bèn đánh lạc hướng truyền thông chú ý đến những vụ giết người hàng loạt bằng Bộc Phá Quyền.

Thủ phạm giết chết cả nhà Khang, tên là Bạch Thế Thắng. Và tên đó không bị khép tội tử hình, vì chưa đủ 18 tuổi, và vì giết người khi đang phòng vệ. Hăn bị tuyên án đi lao động cải tạo 8 năm trời, tại một trại cải tạo nghe nói là địa ngục trần gian, 10 người vào thì 9 người chết.

Khang được đón về nhà họ hàng, và lại được sống một cuộc sống sung túc như xưa. Hăn còn được cho vào Vô Cực để học. Nhưng kể từ đó, trong mọi giấc mơ của mình, hăn lại mơ thấy cảnh anh trai mình bị xé đứt đầu, cảnh mẹ mình bị phanh làm đôi, và cảnh cha mình bị nhai sống như một con mồi.

Đêm là vậy, tới ban ngày, hăn lại đối mặt với những cái nhìn thương hại từ xung quanh. Khang luôn cố để mình không trở nên đáng thương.

Hăn điên cuồng luyện tập. Hăn gắng gượng cười khi đối mặt với mọi người.

Hăn luyện tập tới gãy xương rách thịt, hăn gượng cười tới mức cõi lòng của hăn trở nên trơ như đá.

Dần dần, hăn trở thành Tiểu Diện. Kẻ mang gương mặt cười, với sức mạnh khủng khiếp, và tính cách tàn nhẫn như một con thú. Vân ngồi đó lặng yên. Văn đã kể xong câu chuyện về Tiểu Diện. Giờ hăn đã xuống nhà rửa nốt đồng bát ban trưa.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 445: Qua Lại

Xác chết của Gregor nằm đó, đầu lệch sang một bên, cần cổ bị cắn rách một nửa, chỉ còn lại một nửa. Gương mặt hắc vẫn in hắc nỗi đau đớn và sợ hãi kinh hoàng trước khi chết.

Trong con hẻm này, la liệt có đến 6 chục xác người, nếu không chết cháy thì cũng chết vì những vết đâm chằng chịt, hoặc là bị bóp gãy cổ, hay bị dí đầu vào tường. Đều là những cái chết vô cùng thảm khốc và man rợ.

Grandino lặng lẽ khoan thai bước qua từng xác chết. Lão dừng lại trước gương mặt kinh hoàng của Gregor. Lão đưa tay chỉnh lại gọng kính.

Xung quanh con hẻm này, gió đã ngừng thổi, khói bếp cũng ngừng bay, mùi hôi tanh cũng biến đâu mất hết.

Trong vùng không gian này, đột nhiên trở nên im ắng đến lạ thường.

Một loại lực nào đó bỗng nhiên xuất hiện, đẩy cho đầu của Gregor lệch đi một chút. Sau đó là cánh tay hắc động đậy. Sau đó là cả người hắc bị nhấc lên.

Tất cả những xác chết kia, cũng từ từ bị nâng dậy, lơ lửng giữa không trung, nhìn qua như một quân đoàn xác sống.

Người ta vẫn phỏng đoán, Trọng Lực Sư, khi đạt tới một trình độ nhất định, có thể tùy nghi sử dụng Trọng lực của mình mà điều khiển vật thể, thậm chí là dùng lực chi phối cơ thể đối thủ, sử dụng người ta không khác gì một con rối.

Phỏng đoán là vậy, còn có thể thực hiện được hay không thì không phải ai cũng là Siêu Cường giả để kiểm chứng.

Trên thực tế, điều khiển càng nhiều vật thể trên không, tiêu hao khí lực càng tăng theo cấp số nhân, và trải qua một ngưỡng thời gian nhất định, thì duy trì thêm một giây cũng là một gánh nặng khổng lồ. Điều khiển cơ thể người khác thông qua lực, tuy rất hữu dụng trong thực chiến, nhưng cũng có những giới hạn kìm chế.

Grandino chỉ đơn thuần muốn treo tất cả những cái xác ấy lên không trung để có thể nghiên cứu tỉ mỉ hơn. Lão rất tâm đắc với cách mà Bạch Thế Thăng giết chết Gregor, đơn giản, nhanh gọn, hiệu quả, không một chút đắn đo hay dao động. Kẻ thẳng thắn như vậy mới đủ sức để đi hết đại đạo, mà không bị dao động sa ngã.

Bạch Thế Thăng, cũng là một trong những ứng viên để Grandino chọn làm học trò.

Mỗi 6 năm một lần, các thành viên của Hiệp hội Khoa học lại được phép tuyển mộ một học viên. Học viên ấy sẽ được đào tạo để tiến cử vào Hiệp hội sau này. Hiệp hội Khoa học là một cộng đồng khá khép kín và khắt khe, nên việc tuyển chọn thành viên cũng được tiến hành vô cùng kĩ lưỡng. Mỗi một thành viên trong Hiệp hội, ngoài học vấn cao thâm, còn cần độ uy tín và trung thành ở mức phi thường cao. Bù lại, bọn họ được sở hữu rất nhiều quyền hạn trong nội bộ, cũng như tầm ảnh hưởng ở bên ngoài.

Năm nay lại là một đợt tuyển mộ học sinh. Nhưng lại có một bí mật khác hoàn toàn những lần trước, mà không phải ai cũng biết.

Đây là thời điểm lịch sử đối với Hiệp hội. Bản thân nó sẽ phải lựa chọn trung thành với con đường vốn có của Học thuật, đứng ngoài thế tục, hay là thuận theo dòng chảy của lịch sử và tham gia vào chuyện thế tục.

Thời điểm này bây giờ mới tới, vì tiếng nói của những kẻ ủng hộ thể tục giờ mới đủ đông dặc để trở thành một đối trọng đủ lớn làm lung lay những kẻ đứng đầu. Bản thân Hiệp hội cũng đang bị chia rẽ càng ngày càng rõ rệt.

Chủ tịch Hiệp hội Khoa học, người nắm giữ toàn quyền quyết định tương lai của nó, lại là một người vùng vằng khó quyết. Đứng trước ông ta hiện nay là 3 lựa chọn: ngả theo thể tục, giữ vững truyền thống, hoặc là chấp nhận để Hiệp hội bị chia rẽ. Rốt cuộc, đợt tuyển chọn học viên lần này cũng sẽ là một cuộc tranh đấu, để 2 bên có cơ hội thể hiện cho ông ta thấy, hướng đi nào mới là đúng đắn nhất.

Một kẻ thiếu quyết đoán, nhưng lại quá hùng mạnh để có thể bị lật đổ. Ít ra thì trong Hiệp hội người ủng hộ ông ta cũng đủ nhiều, và Chí Tôn Cường giả thì lại không quá quan tâm tới vấn đề của Hiệp hội. Hay đúng hơn là những con cáo già ấy không bao giờ tỏ rõ thái độ khi mọi chuyện còn chưa ngã ngũ.

Grandino không phải là một người nghiêng hẳn về phe cánh tả, tức là phe thể tục, nhưng cũng chẳng mặn mà gì với phía cánh hữu. Lão thừa nhận lão là một con người bình thường như bao con người, nếu phải hi sinh toàn bộ cuộc đời của mình để hiến dâng cho Khoa học như những thiên tài kiểu lão Thụy, thì lão không làm được. Không phải ngẫu nhiên mà người ta nói rằng Thiên tài không phải là người bình thường. Nhưng nếu là bán học vấn, bán thành tựu của mình cho một thể lực, để có được những điều kiện nghiên cứu tốt đẹp hơn, thì lão cũng không quá mặn mà.

Lão chỉ ghét sự thiếu quyết đoán. Lão cảm thấy, dù Hiệp hội có theo xu hướng nào đi nữa, thì cũng là vì nó cần phải trở nên như vậy. Những kẻ thật sự một lòng vì Khoa học, thì còn hơi sức đâu mà quan tâm tới lối đi của Hiệp hội? Còn những kẻ muốn dựa vào thể tục mà phát triển, cũng đâu cản trở gì tới những người muốn chuyên tâm nghiên cứu? Vậy nên, Grandino thiên về cánh tả.

Truyền thống mỗi 6 năm một lần được quyền tuyển sinh, cũng chỉ là một loại quyền lợi. Có rất nhiều người không có nhu cầu này, trong đó có Grandino. Cũng không có luật lệ nào có thể ép buộc họ. Nhưng lần này chính Chủ tịch đã ra quyết định như vậy, kẻ nào không tham gia sẽ bị coi là thiếu nhiệt tình với Hiệp hội, sau này bị cắt giảm ngân sách hay hạn chế tài nguyên thì ráng mà chịu.

24 năm rồi mới rời khỏi trụ sở để ra ngoài, Grandino cũng muốn tiện đây giải quyết luôn nhiều chuyện cũ.- Kính chào Giáo sư.

Một người mặc áo trắng, nước da ngăm ngăm, mắt che một dải băng trắng, bất thành hình xuất hiện phía sau lão. Grandino còn không thèm quay đầu.

- Thân thủ không tệ. Ở Hải Thành này thì có... ừm, Bạch Linh Đội?

- Đúng vậy, thưa Giáo sư. Tại hạ là người phụ trách Bạch Linh Đội.

- Bạch Linh Đội tìm tới ta, là muốn chào hỏi, hay là có gì muốn nói?

- Không hề có ý gì, thưa Giáo sư. Chúng tôi chưa bao giờ có hiềm khích gì với Hiệp hội. Lần này tiểu bối tình cờ được diện kiến ngài, muốn được chào hỏi một câu, đồng thời biểu đạt sự kính trọng của chúng tôi với Hiệp hội. Được biết Giáo sư đã lâu không ra ngoài, đối với Hải Thành còn xa lạ, nếu có chuyện gì mà bản đội có thể giúp đỡ, thật sự là một vinh hạnh.

Trở thành thành viên Hiệp hội Khoa học là như vậy, đi tới đâu cũng sẽ được người ta tranh nhau giúp đỡ. Dù là bất kì loại tổ chức nào, đều muốn có chút qua lại.

Grandino lại không phải người khách sáo trong khoản này. Người ta đã muốn giúp, thì lão nhờ. Học giả trên thế giới, cũng cần nhờ vào mạng lưới quan hệ dày đặc để mà sống, chứ ít ai thuần túy lập dị như lão Thụy.

- Các người đang truy lùng lũ Runner kia?

- Không dám. Chúng tôi chỉ muốn cảnh cáo họ rời khỏi đây mà thôi.

- Có một kẻ tên là Nguyễn Bạch. Tìm thấy hắn thì bắt sống lại và đưa tới cho ta.

- Nguyễn Bạch? Là Hắc Kê nổi tiếng đó sao?

- Ta không cần biết. Chỉ biết 24 năm trước, hắn tên là Nguyễn Bạch. Bắt sống hắn. Ta muốn đích thân hành hạ hắn tới chết. Phần ân tình này ta sẽ rất cảm kích.

- Bắt được Hắc Kê không phải chuyện dễ dàng.

Nếu không được thì cũng không sao, sau khi xong việc rồi chính tay ta sẽ bắt hắn.

- Tại hạ có chủ kiến thế này. Hắc Kê có một đứa con gái, tuy chiến lược rất cao, nhưng cũng không phải là bất trị. Nếu bắt được cô ta, sẽ dễ dàng dụ được Hắc Kê tới...

- Là đứa con gái áo đỏ phải không?

- Vâng.

Grandino trầm ngâm một lát.

- Con bé đó người không cần để ý tới. Chỉ cần tập trung vào Nguyễn Bạch mà thôi.

Nói xong, lão khẽ nghiêng đầu một cái. Toàn bộ hàng chục xác chết đang treo lơ lửng trên không trung, bỗng nhiên bị một áp lực khủng khiếp ép vào, nát bét thành một màn máu đỏ. Sau khi màn máu ấy tan đi, trong

con hẻm này chỉ còn một người phụ nữ run rẩy núp một góc. 2 người kia đều đã không còn.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 446: Kẻ Mang Tai Ương

Hà Khuyết Minh là một cao thủ về trốn chạy. Đây là lý do chính mà hắn đạt được danh hiệu Shadow Runner. Trong giới Thám hiểm, nhân tài về khoản trốn chạy luôn được coi trọng.

Thủ đoạn trốn chạy của hắn cũng rất đa dạng, không chỉ dựa vào kinh nghiệm hay tốc độ, mà còn nhờ những bí thuật đặc thù. Bản thân Hà Khuyết Minh cũng có đam mê nhất định với việc chạy trốn, hắn cũng rất bỏ công tìm hiểu và trau dồi những kỹ thuật mới.

Trong 10 năm nhập môn vào nghề Thám Hiểm, Nguyễn Bạch từng phải học hỏi rất nhiều lão làng trong nghề, trong đó, hắn khâm phục nhất kỹ năng di chuyển Flying Vulture của Con Cú, và kỹ năng đào thoát của Hà Khuyết Minh. Bản thân hắn cũng nghiên cứu và phát triển từ đó rất nhiều.

Lần này thì khỏe re, vì được đu càng theo Hà Khuyết Minh, địch nhân dù đông đến mấy cũng khó mà bắt nổi họ. Nguyễn Bạch vô cùng tự nhiên bám sát một bước không rời ông “bạn cũ” của mình, khiến Hà Khuyết Minh chỉ có thể chửi một tiếng vô si.

Nếu chỉ đơn thuần là chạy trốn, sẽ chẳng có gì gọi là bí quyết.

- Giết!!

Một mũi tên nhỏ xíu phóng ra từ ống tay áo hắn, bay theo một quỹ đạo quỷ quái, vô thanh vô tức len qua những đường phố ở Hải Thành, nhằm thẳng vào một tên Bạch Linh Đội ở cách đó đến 1 cây số.

Phập!!!

Tên Bạch Linh Đội kia ngã xuống.

Phập!! Phập!! Phập!!

3 tên còn lại cùng nhóm cũng chết theo. Ngay lập tức, khi nhận được tin cả 1 đội 4 người bị diệt gọn, Bạch Linh Đội cuồng cuồng thu phạm vi tìm kiếm về phía đó, chẳng ai ngờ rằng đối tượng thực sự đang ở cách đó rất xa.

Đó chỉ là một trong nhiều thủ thuật của Hà Khuyết Minh. Trên quãng đường chạy trốn, hắn liên tục tung ra những thủ đoạn xảo diệu, quay cho Bạch Linh Đội chóng cả mặt. Nhiều thủ đoạn Nguyễn Bạch có thể nhìn ra, nhưng rất nhiều thủ đoạn hắn không thể phân tích kịp. Điều này càng làm Nguyễn Bạch kiêng dè tài năng của Hà Khuyết Minh hơn.

4 người bọn họ đã len lỏi chạy qua 1/3 diện tích của Hải Thành, nhưng Bạch Linh Đội dù có bị cắt đuôi thế nào đi chăng nữa, vẫn không nản chí. Thậm chí, chúng không tiếc phô trương hết quy mô nhân lực của mình ra để vây bắt 4 người này. Điều này hoàn toàn không hợp lý một chút nào, vì nên nhớ Bạch Linh Đội cũng không phải là kẻ độc bá ở Hải Thành, chúng còn kiêng dè rất nhiều tổ chức khác. Thứ hai, việc phô hết quy mô của mình ra chỉ để đuổi bắt 4 người không quá trọng yếu, cũng hoàn toàn không khôn ngoan.

Hà Khuyết Minh băn khoăn. Chẳng lẽ chỉ vì hắn là một Hội trưởng của Ám Hành Hội, mà khiến Bạch Linh Đội phải điên cuồng đến thế? Hay là vì trong số bọn họ có ai đó đã đắc tội với Bạch Linh Đội?

Không dồn toàn tâm sức vào việc chạy trốn nữa, hắn phóng Thính Lực của mình lên lắng nghe hai tên Bạch Linh Đội đang truy lùng gần đó.

“Cấp trên vừa có lệnh, ai bắt được Hắc Kê, trọng thưởng 2 ngàn hào, đồng thời cả đội được tăng 2 cấp bậc”

“Dù có phải lòng khắp Hải Thành này cũng phải bắt cho được Hắc Kê, chưa bắt được là chưa được về!”

“Mà nói vậy chứ, lỡ gặp phải Hội Giám sát thì sao?”

“Sợ quái gì? Gặp thì đánh! 2000 hào đấy! Chỉ là một tên Hắc Kê thôi mà...”

Đến đây thì Hà Khuyết Minh đã hiểu thấu vấn đề. Hắn quay mặt lườm Nguyễn Bạch một cái. Nguyễn Bạch cũng dùng một gương mặt vô tội đáp lại, rõ ràng tên này cũng đã nghe được cuộc đối thoại vừa rồi.

- Oan ức, oan ức quá, bốn gia còn chưa có gây hấn gì với Bạch Linh Đội, cũng chỉ giết của bọn đó mấy tên nhãi nhép mà thôi, mà đây cũng là tự vệ chính đáng...

- Cút ngay cho ta!!! Từ nay thông tri cho toàn bộ Âm Hành Hội, thấy Nguyễn Bạch ở đâu là cách ly hắn 8 dặm! Nhất quyết không dây vào tên này nữa!!

Hà Khuyết Minh nhin không nổi nữa rồi. Tai bay vạ gió. Tự dưng dính phải cái thằng tai họa này. Biết thế lúc này giao nộp hắn cho lão Grandino luôn cho rồi.

Uỳnhhh!!!!

Một luồng khí công chẳng biết từ góc nào đánh tới, vào đúng nơi 4 người đang đứng, bắn văng họ đi mỗi người một hướng.

Truy lùng họ, cũng không phải chỉ có lũ tép riu. Bạch Linh Đội nếu không có cao thủ tọa trấn, sẽ không dám làm bừa đến mức này.

Kẻ đáp xuống, là kẻ vừa nãy đã tiếp chuyện Grandino. Nước da hắc ngăm đen, và mắt hắc quẩn một dải băng trắng.

- Quấn vậy thì sao nhìn đường đây anh bạn?

Nguyễn Bạch sau khi ổn định lại thân hình, cũng rất hồn nhiên lo lắng hộ cho đối thủ của mình. Phía sau, Tiểu Phi cũng đã đánh tới.

Hà Khuyết Minh chỉ ưu tiên việc trốn chạy, phần chiến đấu thường xuyên giao lại cho cấp dưới của mình. Trong Âm Hành Hội, Tiểu Phi có thể không phải là kẻ mạnh mẽ nhất, nhưng lại là kẻ biết chớp cơ hội tốt nhất.

Chiến lược mạnh mẽ, thì chỉ cần rèn luyện là được, nhưng khả năng chớp cơ hội, thì cần tới óc phân tích nhạy bén, kinh nghiệm phong phú, cùng một trực giác gần như là thiên bẩm. Đây là điều mà không phải ai cũng có được.

Thời điểm này, góc đứng này, kể cả vị trí tiếp ứng của những người xung quanh, đều vô cùng thuận lợi. Nếu chỉ trong một thời gian ngắn tới vậy, không phải ai cũng có thể kịp thời nhận ra một thời cơ tuyệt vời.

Lần đó đấu với Hà Khuyết Minh, Nguyễn Bạch bị thua cuộc, phần lớn chính là “nhờ ơn” Tiểu Phi. Hắc có thể kiên nhẫn chờ đúng tới thời cơ thích hợp, một chiêu cướp lấy bảo vật, khiến cả lão Bạch lẫn Hồng Vân đều trở tay không kịp.

Trên cổ tay Tiểu Phi là 2 chiếc vòng cổ vật hạng A, khi ma sát mạnh với không khí, sẽ tạo ra những luồng năng lượng hỗn loạn, không chỉ dễ dàng xuyên phá qua lớp phòng ngự của đối thủ, còn xuyên qua xương cốt và gây tổn thương từ bên trong.

Một cú đập này nhắm thẳng vào đầu đối thủ, căn chuẩn tới vậy, mà chỉ đơn giản bị đối phương lách người né qua.

Ngay khi Tiểu Phi thấy mình đánh hụt, hân đã kịp bồi tiếp một đòn, nhưng đối phương lại dễ dàng né tránh. Ngay sau đó, là một cú đá trả ngược lại, kèm theo đó là kinh phong kinh hoàng.

Tiểu Phi cảm thấy uy lực của kinh phong này có thể đánh cho mặt hân nát nhừ, mà lại không kịp để né tránh, đúng lúc cảm thấy sắp sửa toi đời, thì một bàn tay đã đặt lên lưng hân, kèm với đó là một lực hút mạnh, kéo hân giật ngược về phía sau.

Là Hà Khuyết Minh.

Một cước kia, kèm theo kinh phong của nó, sượt qua người Tiểu Phi, bắn thẳng vào tường gạch, cả dãy nhà gạch bị một cước quét qua đều đổ sập xuống.

- Tu luyện Khí Công tới mức khủng bố như vậy???

Nguyễn Bạch cũng rung mình kinh hãi. Kẻ địch che kín hai mắt, lại có thể cảm nhận được khí của đối thủ, né đòn tấn công một cách nhẹ nhàng, rồi lại trả đòn vô cùng lưu loát mà ghê gớm tới vậy.

Đại Nam có 3 môn học được coi là Vương đạo, đó là Võ thuật - Luyện thể - Khí công. 3 môn này liên quan tới nhau, bổ trợ lẫn nhau, còn được gọi là Thể Thuật Tam Gia. Người Đại Nam chú trọng khai phá tiềm năng của cơ thể hơn là những lý thuyết trừu tượng kiểu “giao tiếp với linh hồn” hay “biến trí tưởng tượng thành sức mạnh” gì gì đó. Vì vậy, đi tới Đại Nam sẽ gặp nhan nhản những cao thủ về Thể Thuật.

Nhưng nếu Võ thuật và Luyện thể là 2 môn trực quan nhất, dễ nhập môn nhất, lại sớm có kết quả nhất, thì Khí Công lại là bộ môn đòi hỏi sự lĩnh hội cao nhất, khó học nhất, đồng thời rất lâu mới cho ra được kết quả.

Với giới giang hồ, gặp kẻ địch, trực tiếp dùng nắm đấm mà bằm nhau hơn, hay là đứng đó hít thở điều tiết khí, chưa kịp ra đòn đã bị đối phương

đắm cho sưng mặt?

Vậy nên, Khí Công không phải là môn học được đa số dân giang hồ ưa chuộng. Ngược lại, những kẻ trưởng thành trong môi trường học thuật và chính quy sẽ có nhiều thời gian để luyện tập Khí công hơn.

Có vẻ phân tích của Vương Thành Văn đã đúng, Bạch Linh Đội đều là những kẻ được đào tạo trong môi trường quy phạm, thậm chí còn có khả năng cao đều đã từng đứng trên bục giảng.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 447: Lại Khó Xử

Tâm Nhân.

Thứ gọi là Tâm Nhân, là một cảnh giới rất mơ hồ, rất hiếm gặp, và còn gây nhiều tranh cãi.

Khó ai có thể định nghĩa rõ ràng, Tâm Nhân là gì. Là có thể nhắm mắt vào mà vẫn cảm nhận được Khí của đối phương? Hay là tăng cường nhạy bén mọi giác quan của cơ thể? Hay là có thể nhìn thấy những điều mà người khác không thể nhìn thấy?

Tâm Nhân là một cảnh giới vi diệu, mà không phải vài ba lời là có thể bao quát.

Trên đời này, có kẻ được Tâm Nhân hiếm đến không ngờ, nên người ta càng khó có thể đưa ra bất kì đánh giá tổng quát nào. Liệu nó là một loại Kỹ thuật, một kiểu Thiên phú, hay là một truyền thừa theo Huyết mạch? Không ai biết.

Càng vì khan hiếm và bí ẩn, nhu cầu thèm khát được nghiên cứu về Tâm Nhân ngày càng tăng.

Đối phương vừa chỉ qua mấy chiêu vừa rồi, đã khiến Nguyễn Bạch nghĩ ngay tới Tâm Nhân. Dù là cấp độ thấp hay cao đi nữa, kẻ sở hữu Tâm Nhân luôn bị thèm khát.

Nếu bắt sống được tên này, rồi bán lấy tiền, là được cả một gia tài khổng lồ.

Chính vì phát hiện này, mà Nguyễn Bạch dao động.

Hắn luôn phân vân những thứ mà người bình thường sẽ không bao giờ phân vân. Ví dụ như việc phải chạy trốn khỏi Grandino để tránh bị tra tấn đến chết, hay là cố bắt sống con mồi ngon này để đem bán lấy tiền, hắn không biết nên ưu tiên việc nào hơn.

Thôi thì, cố gắng bắt sống tên này càng nhanh càng tốt, sau đó chuồn? Nghe có vẻ hợp lý.

Đúng lúc này, Hà Khuyết Minh cũng đã ra tay.

Man Thiên Quá Hải.

Đây là tuyệt chiêu Man Thiên Quá Hải chính chủ, không phải là thứ Nguyễn Bạch học lỏm rồi truyền lại cho Plea. Man Thiên Quá Hải của Hà Khuyết Minh, là một làn khói đặc biệt, trộn lẫn giữa những hợp chất hóa học, độc dược, và khí lực của chính hắn, không chỉ che phủ thị giác, còn làm nhức nhối khứu giác, làm ù thính giác, và làm não bộ đau nhức không thể phân tích tình hình.

Đối phương là Khí Công Sư, tức là sẽ có nhiều thủ đoạn để kiểm soát không khí, ví dụ như ngăn không cho khói độc tác động tới ngũ quan. Nhưng để nhận biết được khói đã có độc, thì hắn phải hít nó vào trước. Kẻ địch có Tâm Nhân nhạy bén, nhưng lại bị mất mắt, chắc hắn sẽ phải bị tác động. Hơn nữa, ngăn cách giác quan của mình với khói độc, cũng sẽ vô phương phát hiện ra Khí Lực của đám Hà Khuyết Minh lẫn trong làn khói đó.

Chỉ một chiêu thức, đã phải tính toán triệt để thiệt hơn. Đó mới là phong phạm của Cường giả.

Xét tới việc đối thủ chỉ chăm chăm truy bắt Nguyễn Bạch, chuyện 3 người Hà Khuyết Minh lạng lẽ mượn theo Man Thiên Quá Hải mà chạy

trốn, vô cùng đơn giản.

Nhưng hóa ra, Hà Khuyết Minh vẫn quá coi nhẹ Tâm Nhân. Dù đã đóng đi thị giác, thính giác, khứu giác, đối thủ vẫn còn xúc giác. Sử dụng Xúc lực để cảm nhận những luồng khí di chuyển, là có thể phán đoán ra hành động của đối phương. Lúc này, tên Bạch Y Đội kia cũng đang làm như vậy. Hắn cảm nhận rõ ràng, trong làn khói mỏng lung huyền bí kia, một luồng di chuyển vô cùng sắc bén, hoàn toàn không mang ý định bỏ chạy, mà ngược lại, còn nhắm nhe tấn công về phía mình.

Chuyện này cũng dễ hiểu. Hà Khuyết Minh là một Shadow Runner, là Hội trưởng của Âm Hành Hội. Hắn thân chinh tới Đại Nam không phải để đi du lịch. Hắn có chuyện phải làm. Chuyện đó chính là tìm cho ra Hội viên đã mất tích của Hội, Hoàng Hữu Khải. Mà Hoàng Hữu Khải mất tích khi bị Bạch Linh Đội phục kích, vậy nên manh mối cần tìm chắc chắn phải hỏi Bạch Linh Đội. Vậy nên, đối với Hà Khuyết Minh, không đời nào có chuyện hắn gặp Bạch Linh Đội lại cong đuôi chạy trốn, dù ngoài miệng hắn vẫn to mồm kêu là mặc kệ Nguyễn Bạch đó mà chạy.

Chuyện này trẻ con cũng phân tích được ra, chứ đừng nói tới người sở hữu Tâm Nhân. Sau khi đã biết rõ mục đích của đối phương, thì đối phó cũng không quá khó khăn. Các mảnh khoe công kích của Hà Khuyết Minh thì thiên hạ cũng đã biết được ít nhiều.

Uỳnhh!!!

Chuẩn bị sẵn tinh thần như vậy, gã Khí Công Sư đã nén sẵn một luồng Khí Công, nhắm thẳng về hướng di chuyển kia mà đánh ra. Ai ngờ, xuất hiện khỏi làn khói ấy, lại là Khí Lực của Nguyễn Bạch.

Một bàn tay lại giơ ra, như che trời lấp biển, như mặt gương phản chiếu toàn bộ nhân gian.

Sâm La Vạn Tượng!

Luồng Khí Công vừa đánh ra, đã phản ngược trở về, đẩy bay tên Bạch Linh Đội về phía sau đến 6 bước chân mới có thể ổn định thân hình. Đúng lúc này, từ phía sau, Hà Khuyết Minh cũng đã xuất hiện.

Ám Dạ Tu La Bách Sát!

Nói là Bách Sát, nhưng cũng không biết có đủ một trăm hay không, chỉ biết vô số những luồng Khí Lực vô tung vô ảnh bắn phàm phạp vào lưng đối thủ, làm hấn phải gồng hết Khí Công ra sau lưng để chống đỡ.

Lúc này, Tiểu Phi cũng đã chớp lấy thời cơ bồng vào một đòn đánh. Hai cánh tay, hai chiếc vòng tay, đặt song song với nhau, cùng tung ra một quyền. Kinh khí phá không nhắm thẳng vào đối thủ.

So với đòn tấn công âm hiểm vô tung của Hà Khuyết Minh, thì đòn thế của Tiểu Phi tuy nhắm chuẩn thời cơ, nhưng lại quá lộ liễu. Tên Bạch Linh Đội lại dễ dàng lách người né qua.

Nào ngờ, kẻ biết chớp lấy thời cơ, không chỉ có Tiểu Phi.

Nguyễn Bạch, bằng một tốc độ khó tin, đã lách vào ngay sát sườn kẻ địch, bàn tay hấn lại như chứa một ma lực quái đản, lại đưa ra.

Ám Dạ Tu La Bách Sát!

Lần này, không chỉ là liên tiếp những luồng Kinh Khí đánh vào hông đối thủ, mà còn bằng một góc độ rất tinh tế, đẩy hấn bay lên, xoay tròn trên không trung, bay thẳng về một phía.

Ngay lập tức, Nguyễn Bạch lao theo. Hà Khuyết Minh cũng lao theo, thậm chí một luồng ám khí cũng đã lén lút phóng về phía Nguyễn Bạch.

Lão Bạch như sớm đã chuẩn bị từ trước, lách người né qua luồng ám khí kia, buông hết tốc độ mà lao về tên Bạch Linh Đội.

Lần này là 2 Shadow Runner phối hợp vây công, dù địch thủ có 1 cái Tâm Nhân hay 10 cái Tâm Nhân cũng khó mà địch lại. Nhưng cả Nguyễn Bạch lẫn Hà Khuyết Minh lại rơi vào một cái tình huống khó xử.

Ai nhường ai đây?

Hà Khuyết Minh thì muốn bắt hãn về tra khảo. Nguyễn Bạch lại muốn bắt tên đó về bán lấy tiền. Giữa bọn họ lại chẳng phải là bạn bè thân thiết gì, thậm chí còn là địch thủ của nhau. Không bao giờ có chuyện cả 2 cùng chia sẻ một lợi ích.

Giả sử, Nguyễn Bạch nhường tên này cho Hà KHuyết Minh tra khảo, rồi sau đó Hà Khuyết Minh trả lại lão Bạch để lão đem bán lấy tiền, nghe rất là vui tai, nhưng lại chẳng bao giờ thành sự thật. Vì Hà Khuyết Minh sau khi tra khảo xong, chẳng ai cấm hãn đem kẻ này đi bán lấy tiền. Đối lại, nếu bảo nhờ Nguyễn Bạch tra khảo hộ Hà Khuyết Minh, chỉ cần moi ra được Hoàng Hữu Khải còn sống hay đã chết, thì cũng đừng mơ Nguyễn Bạch sẽ không công giúp đỡ người khác.

Vậy nên, cả 2 tuy nói là hợp tác vây công địch thủ, nhưng lại âm thầm toan tính làm sao có thể ăn lẻ mục tiêu này.

Giữa người với người, thiếu thốn nhất vẫn là niềm tin.

Suy nghĩ sâu xa như vậy, Tiểu Phi chưa đủ sức. Vì vậy, cuộc đua này, chỉ có Nguyễn Bạch và Hà Khuyết Minh tham gia. Cả 2 đua nhau chạy về phía tên Khí Công sư kia.

Nguyễn Bạch có lợi thế về tốc độ. Hãn chạy tới đầu tiên. Lại là một chưởng đánh cho tên đó bay đi một hướng, rồi lại tiếp tục chạy theo.

Ai dè, giữa không trung, một mũi tên buộc theo một lá bùa đã cắm phập vào người tên Bạch Linh Đội, một hấp lực lại hút ngược hãn trở về.

Nguyễn Bạch rửa xả một hồi, lập tức quay người đuổi theo.

- Hai người coi ta là cái gì hả?

Tên Bạch Linh Đội này giờ chỉ bị đánh bay lên không trung mà thôi, còn chưa có gục ngã, ấy vậy mà đã bị coi như món mồi để tranh giành. Điều này làm hấn tức tối nhục nhã không chịu nổi.

- Khí Công Bạo Phá!!!

Một luồng khí bị nén trong cơ thể hấn, nay bộc phá ra ngoài. Ngay lập tức, 6 khu nhà xung quanh bị thổi bay, kèm một tiếng nổ kinh thiên động địa

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 448: Cho Mượn Cây Bút (Phần 2)

Như thế nào gọi là con giun xéo lăm cũng quăn? Tức là đừng nên khinh người quá đáng.

Vừa rồi Nguyễn Bạch không có quá khinh người, mà là hăn chỉ để tâm tới Hà Khuyết Minh nhiều hơn là tới tên Bạch Linh Đội kia. Rốt cuộc thì giờ hăn phải trả giá.

Vụ nổ này không những làm tiêu tan đi mong muốn bắt tên kia về đem bán, mà còn đánh động cho toàn bộ lực lượng Bạch Linh Đội tìm tới đây, thậm chí còn báo động cho cả Grandino biết.

Không thể dây dưa ở đây lâu thêm nữa, vì khi Siêu Cường giả 7 bằng Tiến sĩ xuất hiện, thì Nguyễn Bạch chui xuống đất cũng không thoát.

Vậy nên hăn đổi kế hoạch rất nhanh. Ngay khi vừa bị vụ nổ kia đẩy bay đi, hăn đã quay lưng bỏ chạy.

Uỳnhhhh!!!!

Cây muốn lặng mà gió chẳng dừng. Khi Nguyễn Bạch muốn chạy, thì đối thủ lại cương quyết không buông hăn. Một luồng Khí Công từ phía sau bắn tới, bị Nguyễn Bạch né được, nhưng cũng tàn phá hết một dãy nhà.

“Hăn đang phá hoại hết địa hình ở đây!”

Lão Bạch biết đối thủ cũng không phải tay mơ. Tuy nói là trưởng thành trong môi trường nuôi nhốt, thì khả năng thực chiến sẽ không được

linh hoạt, nhưng cũng không đến mức là ngu ngơ không biết gì. Đối với Runner, càng có nhiều địa hình phức tạp thì càng dễ dàng lẫn trốn, nay địa hình bị san bằng hết thế này, chẳng phải là phơi mặt ra giữa thanh thiên bạch nhật?

Cảm thấy có chút gì sai sai, Nguyễn Bạch cũng không thể ung dung được nữa. Hắn ra tay.

Man Thiên Quá Hải!

Lần này là Man Thiên Quá Hải phiên bản Nguyễn Bạch. Không tinh vi như làn khói của Hà Khuyết Minh, Nguyễn Bạch chỉ đơn thuần là sử dụng khói để kết hợp với cách thức di chuyển của bản thân.

Lập tức, tên Khí Công sư kia cảm thấy phân vân. Hắn cảm nhận rõ ràng những luồng khí lực đang di chuyển trong làn khói, nhưng lại có đến 2 luồng di chuyển y hệt nhau, về 2 hướng. Hắn buộc phải phán đoán.

Hắn chọn luồng khí đang chạy đi xa kia. Vì nếu hắn đoán sai, thì luồng khí còn lại cũng không thể chạy xa bao nhiêu.

Một luồng Khí Công bắn thẳng về phía đó.

Hụt.

Từ luồng di chuyển còn lại, Nguyễn Bạch lao ra, cả người như lướt trên không khí, phóng thẳng về phía của đám người Hà Khuyết Minh.

Muốn thoát khỏi nơi này, chỉ có cách đu còng Hà Khuyết Minh tới cùng.

Hà Khuyết Minh này giờ lợi dụng việc đối phương chỉ chú ý tới Nguyễn Bạch, đã triển khai bí thuật để đưa hắn và 2 cấp dưới bỏ trốn.

Tiểu Phi thì luôn biết ý hăn, còn A Dậu thì dễ bảo, nói gì nghe nấy, kêu tới là tới. Chỉ cần cả 3 đứng trong Trận Pháp này, sau 10 giây sẽ dịch chuyển tới một địa điểm khác, đồng thời xóa sạch mọi dấu vết dịch chuyển. Một dạng bí thuật cao cấp hơn của Thuấn Gian Di Động, nhưng bù lại, địa điểm dịch chuyển là hoàn toàn ngẫu nhiên.

Đối với Hà Khuyết Minh, hăn chỉ ngại kẻ địch trước mặt. Thoát khỏi nơi này, còn lại dù gặp bất cứ kẻ nào thuộc Bạch Linh Đội, hăn đều tự tin có thể qua mặt dễ dàng.

Nào ngờ, chỉ còn 3 giây dịch chuyển, thì Nguyễn Bạch lao tới, với tham vọng đu càng tới cùng. Kẻ vô liêm sỉ này thật sự là chuyện gì cũng có thể làm.

- Cút cút cút!!!

Hà Khuyết Minh kêu lên ầm ỹ. Đừng nói là cho phép tên kia đu càng, hăn còn đang thu hút sự chú ý của địch nhân về phía mình đây!

Tiểu Phi như hiểu ý của Hội trưởng, lập tức tung quyền. Kinh khí lại phá không mà tới, nhắm thẳng vào Nguyễn Bạch đang bay, với hi vọng là đánh rụng lão ta xuống đất.

Nhưng Nguyễn Bạch nào phải tay vừa. Nếu là Tiểu Phi thừa cơ đánh lén, có khi còn đắc thủ, chứ ngang nhiên tung đòn như vậy, Nguyễn Bạch đều không coi là cái gì. Lão vừa nhẹ nhàng né tránh, vừa phăm phăm lao tới.

Tên Bạch Linh Đội kia cũng đang ngưng tụ Khí Công lên 2 bàn tay, tụ lại thành một quả cầu khí xoắn kêu ù ù.

Là Cuồng Phong Thịnh Nộ!!! Hà Khuyết Minh muốn chửi lắm rồi. Bọn Khí Công sư chỉ quanh đi quẩn lại mấy trò “phóng” khí mà thôi, nhưng uy lực thì không thể coi thường. Cuồng Phong Thịnh Nộ, cũng chỉ là

cấp cao hơn của Khí Công Bạo Phá mà thôi, chỉ khác là luồng khí xoáy chuyển động cuồng bạo hơn, lực nén nhiều hơn, nội lực tiêu tốn cao hơn, và sát thương thì miễn bàn.

Né pha này thì không kịp dùng Trận Pháp dịch chuyển, mà không né thì cũng nát người, thật sự là tiến thoái lưỡng nan. Mà tất cả đều vì tên khốn nạn Hắc Kê kia mang tới.

Nguyễn Bạch biết vậy, nhưng vẫn cố chấp lao tới. Hắn không bắt kịp “chuyển đồ” kia thì cũng chết mà thôi, còn dính một pha Cuồng Phong Thịnh Nộ này, đâu chỉ mình hắn thiệt? Ít ra còn bắt đám kia chịu chung với mình.

Đúng lúc này, A Dậu ở bên cạnh Hà Khuyết Minh, lại chìa tay ra trước mặt Tiểu Phi.

- Cho mượn cái bút nào.
- Trật tự đi A Dậu. Đang lúc nước sôi lửa bỏng...
- Cho mượn cái bút nào!! - A Dậu lại to tiếng hơn.

Nguyễn Bạch đang chạy tới, cũng nghe thấy câu nói này. Làm Runner, bảo vật trên người thỉnh thoảng cũng phải đem theo một, hai món. Lão vợ trong túi thấy còn một cây bút cấp độ A chuyên dùng cho các Thư Pháp gia Bắc Hà, tiện tay quăng tới cho A Dậu, để xem thằng này làm được trò trống gì.

Đúng lúc này, Cuồng Phong Thịnh Nộ cũng đã bắn ra, gió cuồng bạo xoăn xuýt vào nhau, cuộn cuộn hung dữ, kéo bay cả gạch đá, cửa nẻo, cây cối, như một cơn bão cấp độ 12, nhắm thẳng tới đám người Nguyễn Bạch và Hà Khuyết Minh.

Nguyễn Bạch vừa lúc này cũng đã chạy kịp vào Trần Pháp, rất không có liêm sỉ mà núp ngay sau lưng Hà Khuyết Minh. Hà Khuyết Minh thì điên cuồng kích thích cho Trần Pháp được kích hoạt sớm, còn Tiểu Phi thì cố hết sức kháng cự cơn lốc khủng khiếp kia.

Đúng lúc này, A Đậu cũng vùng bút.

Trong cảnh gió bão mịt mù như vậy, chẳng ai biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ thấy toàn bộ kinh phong điên cuồng cuốn tới, như bị một thứ sức mạnh vô hình cản lại, như đụng phải một bức tường vững chãi không thể vượt qua. Gió cứ bị dừng ở đó, không thể tiến lên, dồn ứ lại, kêu gào điên cuồng như một con quái thú bị nhốt trong lồng.

Cảnh tượng quái dị này chỉ diễn ra trong 1 giây đồng hồ, rồi sau đó, cơn gió như được sổ lồng, dồn hết bao nhiêu phần nộ mà lao về phía trước, nghiền nát mọi thứ nó gặp trên đường đi.

Nhưng 4 người kia thì đã không còn ở đây nữa.

Nếu để ý kỹ, trong cơn gió đang điên cuồng cuốn đi kia, có những mảnh vỡ của một cây bút bảo vật hạng A, chẳng biết vì sao đã bị vỡ nát.

- Văn lực thật quá ghê gớm.

Gã Bạch Linh Đội kia khẽ than thở một câu, sau đó ra ám hiệu cho toàn quân rút lui. Lần hành động này cũng không nên gây động tĩnh thêm nữa. Vừa đáp xuống mặt đất, Hà Khuyết Minh đã điên tiết muốn tóm cổ Nguyễn Bạch mà dạy cho một bài học, thì đã thấy tên vô liêm sỉ này chạy đâu mất.

Thật sự là quá vô liêm sỉ.

Hắn nhìn Tiểu Phi thở hồng hộc vì mệt mỏi, và A Đậu thì bàn tay đang đầm đìa máu mà chẳng tỏ ra chút gì đau đớn, Hà Khuyết Minh khẽ

nhú mảy.

- Đi thôi - Hấn nói - Xem ra việc cần làm ở Đại Nam cũng không ít đâu.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 449: Trách Nhiệm Người Thầy

150 hào tiền học bổng, rốt cuộc cũng phải bỏ ra nuôi lão Bạch. 2 cha con ăn tiêu trong 13 ngày, rốt cuộc cũng hết sạch tiền.

Nếu không mau chóng làm cái gì ra tiền, thì rất không ổn.

Mà hôm nay cũng là ngày Bạch Thế Thắng tổ chức cuộc gặp mặt.

Vân đoán rằng ngày hôm nay sẽ không chỉ đơn giản là gặp mặt bàn luận ôn hòa, nếu đã muốn tham gia thì hẳn cũng nên chuẩn bị sẵn tâm lý đối mặt với mọi tình huống.

Cả đêm qua Vân đã sạc pin điện thoại đầy đủ, sạc đầy cả 2 cái sạc dự phòng, kiểm tra một lượt tất cả các phụ tùng, như tai nghe, nhẫn. Các dụng cụ thám hiểm khác cũng được nài nịt theo người.

Đi dự họp mặt, mà không khác gì đi đánh trận.

Sáng nay, Vân dậy thật sớm. Cô ra sân, khi sắc trời mùa thu còn mờ mờ, và tập vài động tác múa để giãn gân cốt.

Sau đó, Vân tới trường.

Vương Thành Văn thường tới trường từ rất sớm, nên nếu lên Câu Lạc Bộ, hẳn sẽ lại gặp hẳn đang luyện Nhân lực, hoặc đọc sách, hoặc là đang dọn phòng.

Ai dè, lần này Văn lại không làm bất cứ việc gì trong số những công việc trên. Hẳn lại đang ngồi tiếp khách.

Chưa bao giờ có một vị khách đến vào lúc sớm thế này.

Là một người đàn ông đã già. Đầu ông ta trọc lốc, phản chiếu ánh sáng trong sắc trời tối nhờ nhờ. Vân chỉ nhìn từ phía sau, chứ không tiện bước vào phòng. Nhưng tiếng hai người nói chuyện, thì ở ngoài cũng nghe rõ.

- Hôm qua thầy tổ chức mừng thọ tuổi 64, ấy thế mà em lại không đến được. Hôm qua ở thành phố cũng rất nhiều người đến chúc mừng. Em biết mấy đứa con của thầy chứ? Mấy đứa mà khi hồi xưa thầy ngã ngựa ấy, chúng nó theo mẹ dọn đi còn nhanh hơn là gió cuốn, ấy thế mà giờ chúng nó yêu quý bố mình lắm. Hôm qua thằng con cả còn đóng vai hề lên mua vui cho sinh nhật của bố. Đứa con gái út thì vừa bóp tay bóp chân, vừa tỉ tê vào tai thầy: bố ơi bố cho con một chân trong biên chế nhé. Thằng thứ 2 thì một câu là Hiệp hội Khoa học, 2 câu là Hiệp hội Khoa học. Thật sự là một lũ ăn hại.

Nguyễn Văn Khoái vừa kể chuyện, vừa khẽ thở dài. Câu chuyện nghe nội dung thì toàn là chuyện vui, ấy thế mà sao cứ có dư vị chan chát.

- Hiệp hội Khoa học? - Giọng Vương Thành Văn hỏi lại.

- Ủa? Em chưa biết gì à? Ừ mà cũng đúng, chuyện tuyệt mật như vậy cũng không mấy ai biết. Số là Hiệp hội Khoa học đang bước vào đợt tuyển sinh, mà năm nay lại hơi khác mọi năm, chẳng biết vì sao các Thành viên trong Hiệp hội rất xông xáo đi tuyển người. Bản thân Hải Thành ta cũng rất may mắn, vì có Đại Giáo sư Grandino hạ cố tới. Chuyện Giáo sư tới Hải Thành không phải ai cũng biết, nhưng thầy đã được gặp gỡ đôi lần. Chẳng là ông Giáo sư đã để mắt tới vài ứng viên, nhưng vẫn chưa biết hết về các tài năng ở Hải Thành, nên muốn cân nhắc một chút. Mấy đứa con thầy cứ lèo nhèo đòi được thầy giới thiệu, nhưng đừng có hòng! Thầy muốn đề cử em.

- Em sao?

- Sao mà ngạc nhiên vậy? Em thừa sức đi chứ!

- Nhưng... Hiệp hội Khoa học... Em không có dự định gì vào đó.

- Cần gì dự định chứ??? Là Hiệp hội Khoa học đấy!!! Em có biết, kì thi toàn quốc sắp tới, muốn tham gia sẽ phải vượt qua rất nhiều vòng Sơ khảo phiền phức chứ? Chưa kể em chỉ mới hết hạn cấm thi 3 năm, suốt 3 năm qua không được cọ xát gì với bên ngoài, giờ đột ngột dự thi, chỉ sợ sẽ có rủi ro. Nếu em được đề cử bởi Thành viên Hiệp hội Khoa học, sẽ được một suất thi thẳng, khi đó sẽ nắm chắc một vé tới Long Thành! Chẳng phải đây cũng là mục tiêu em mong muốn đó sao?

- Nhưng em vẫn không có ý định tham gia Hiệp hội Khoa học. Em đâu có mục đích trở thành Học giả? Em chỉ muốn tốt nghiệp cấp 3 và có công ăn việc làm ổn định mà thôi...

- Ngốc ạ! Vào Hiệp hội Khoa học chính là công ăn việc làm ổn nhất quả đất rồi!!! Nhàn hạ suốt ngày, không phải lo lắng chuyện bổng lộc, lại được tiếp cận với vô vàn tài nguyên học tập đắt giá. Chưa kể, kì thi tại Long Thành năm nay là một sân chơi rất lớn. Vì 10 vị trí đứng đầu sẽ được đặc cách tham dự Đại Nam Chiến lần thứ 237!

- Đại Nam Chiến? Sự kiện này đâu dành cho Học sinh đâu?

- Đúng thế, tham dự Đại Nam Chiến, cần có ít nhất là trình độ Cử nhân, cùng với Thư đề cử của một Học giả cấp cao. Năm nay mới có đặc cách cho Học sinh tham gia, nhưng như đã nói, ít nhất là phải đạt top 10 trong kì thi toàn quốc! Chỉ cần được dự thi thôi là đã đủ cho em đổi đời rồi!

- Thầy nói cứ như được top 10 và dự thi là dễ dàng lắm vậy? Ở đó toàn là những người rất giỏi đấy.

- Đúng thế, cố được thì cố, không cố được thì thôi. Nhưng ít ra thầy cũng đã bỏ công sắp xếp cho em một cuộc gặp mặt rồi, em cũng nên nể mặt

thầy mà gặp gỡ với Giáo sư Grandino đi chứ?

- Em không biết nói tiếng Cận Tây.

- Người ta nói được tiếng Đại Nam mà. Nhé? Em thật sự rất muốn tới Long Thành phải không? Vật giá ở Long Thành hiện nay cực kì đắt đỏ, chi phí đi lại cũng rất tốn kém. Đi theo suất của học sinh giỏi là phương án khả dĩ nhất với em rồi, em cũng đâu thể tới đó 1, 2 ngày rồi về được? Gặp gỡ Giáo sư Grandino, cũng là tăng thêm một phương án dự phòng, đúng chứ?

Im lặng. Vân có thể cảm thấy Văn đang ngần ngừ.

Một lúc sau, hần nói.

- Thôi được rồi. Bao giờ thì em gặp được thầy ấy?

- Khà khà. Ngay chốc nữa thôi, sau khi thằng Bạch Thế Thắng tổ chức xong cái buổi họp chết tiệt này!

Nguyễn Văn Khoái thở phào một cái, lấy chai nước ngọt rót ra cốc, uống một ngụm. Lần nào qua chơi với thằng Văn, lão đều mang theo một chai nước ngọt.

Và có lẽ cũng chẳng ai như Văn, khi đích thân Sở trưởng Sở giáo dục đề nghị giúp đỡ là vậy, nó còn đắn đo một hồi, phải thuyết phục đến mỗi miệng mới nhận. Nhưng cũng vì thế mà lão Khoái quý hần, vì hần là kẻ duy nhất không mong đợi chút lợi ích gì từ lão.

Lần này Nguyễn Văn Khoái mới sớm tinh mơ đã phải về lại trường cũ, để ngồi chơi với Vương Thành Văn cũng chỉ là một phần. Lão còn phải để mắt tới thằng học sinh cũ, thằng Bạch Thế Thắng phiền toái kia.

Cũng trong thời gian lão dạy ấy, lại xuất hiện một thể hệ Tứ Đại Thiên Vương gây ra nhiều chuyện động trời tới vậy, làm lão cũng chẳng biết nên

vui mừng hay buồn bã. Trường Kinh Ngự bao năm qua chỉ là một ngôi trường vừa vừa, không mấy khi nào xuất hiện được nhân tài xuất chúng. Ấy thế mà tới những năm làm Hiệu trưởng cuối cùng của Nguyễn Văn Khoái, lại ra được một đám học sinh “oanh liệt” tới vậy. Một thằng thì giết người hàng loạt, một đứa thì bẻ đầu người khác, một con thì trở thành địch nhân của cả Đế quốc. Còn Lý Thanh Long là đứa “ngoan hiền” nhất, thì giờ cũng đã là ông chủ của Lý gia rồi.

Nguyễn Văn Khoái cũng không quá quen biết gì 4 đứa này, gọi là thầy trò thì cũng không hẳn. Lão chỉ đơn giản là thầy Hiệu trưởng, phải có trách nhiệm trông nom học sinh của mình, khi có sự vụ thì gọi chúng nó lên sai bảo vài câu. Nhưng chung quy mà nói, đã là học trò của mình, ít nhiều cũng cần có chút trách nhiệm. Dù cho chúng nó còn học dưới mái trường của mình, hay đều đã trưởng thành và có cuộc sống riêng, hay thậm chí là đã mồ yên mả đẹp, thì người giáo viên cũng không thể nào rũ bỏ trách nhiệm của mình.

Vì học là quá trình cả đời, và trách nhiệm của người thầy thì không tính theo năm học.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 450: Rất Tình Và Đẹp Trai

Vân theo chân Văn rời khỏi Câu Lạc Bộ. Hiếm khi nào cô thấy thẳng này đích thân ra khỏi Câu Lạc Bộ. Chủ yếu toàn bộ thời gian, đều là hăn ngồi đọc sách trong phòng, và người khác tới tìm hăn.

Mà công nhận, những người tới tìm Vương Thành Văn, đều không phải loại vô danh gì.

Văn cũng khá cao. Chỉ khi nhìn hăn bước đi thế này, Vân mới để ý. So với vóc người nhỏ bé của Đại Nam, thì 1m70 cũng khá là cao. Dáng đi cũng rất thẳng, chứ không gù gù kiểu một sách. Bước chân của hăn cũng rất nhẹ nhàng.

Thói quen nghề nghiệp thường khiến Vân để ý tới bước chân của người khác. Có những thứ mà người ta có thể che giấu được, nhưng bước chân thì rất khó. Bước chân thường phản ánh chính xác khả năng vận động của con người. Xem ra, thành tích 9,8s của Văn không phải là bịa, tên này xác thực chạy rất nhanh.

Để ý tới bước chân, thì Vân cũng thấy luôn đôi giày hăn đang đi. Khá là cũ, nhưng vẫn dùng tốt. Cũng giống như cách hăn siêng năng dọn dẹp vậy, Vương Thành Văn giữ đồ đạc khá tốt. Của bên tại người. Quần áo hăn cũng được là gấp rất chẵn chu.

Vân lại nhìn lại bản thân mình. Trừ chiếc khăn đỏ đang đeo, và cái điện thoại đang dùng, còn lại đều là đồ mới cứng. Không phải vì Vân thích tốn tiền mua sắm, mà là cô dùng đồ rất mau hư hỏng.

Theo Văn đi dọc sân trường Kinh Ngự, chẳng ai nhận ra hắn. Ngược lại, người ta nhận ra Vân nhiều hơn. Mà, hôm nay mọi người có vẻ cũng căng thẳng ra mặt. Ai cũng biết hôm nay tại Kinh Ngự này sẽ diễn ra một sự kiện rất được quan tâm. Dù không phải ai cũng có vé vào, nhưng không ai là không để ý tới sự kiện này. Hơn nữa, không khí căng thẳng còn được tạo ra bởi từng tốp những học sinh trường ngoài, mặt mũi bặm trợn, xăm trổ đầy mình, nhìn rõ rệt là thành phần bất hảo.

Là vì Bạch Thế Thắng mời tất cả những kẻ có máu mặt trong Hải Thành tới, và những kẻ đó lại mang theo đàn em, rốt cuộc khiến trường Kinh Ngự hôm nay nhìn như nơi tổ chức đại hội anh hùng vậy.

Và Vân để ý thấy, những kẻ đó rất khác với học sinh bình thường. Dù không thể hiện ra mặt, nhưng tất cả đều khẽ liếc mắt nhìn Vương Thành Văn đi qua.

Văn nhận những ánh mắt kia, vô cùng tự nhiên mà đi về phía trước. Vân đi sau. Chợt Văn khựng người lại. Phía đó, Văn nhìn thấy một thằng béo ngồi đó, to lù lù như một quả núi.

Là Bất Tử Đại Nhân Phùng Huyết Cường. Hắn đang ngồi trên bệ đá, tựa lưng vào gốc cây, mà gốc cây như đang oằn mình sắp gãy. Ngồi bên cạnh hắn là Vinh Mũi Chó, tay cầm một quyển sổ và một cái bút, đang vạch vạch chỉ trỏ gì đó trên trang giấy. Chỉ thấy Cường rất chăm chú nhìn theo những gì Vinh Mũi Chó chỉ, thỉnh thoảng còn hỏi han vô cùng quan tâm.

Văn bước tới. Vân cũng đi theo. Cô cũng đoán được là Vinh Mũi Chó đang làm cái gì mà Cường phải chăm chú như vậy.

Quả nhiên, là danh sách các mỹ nữ chưa có người yêu trong trường.

Chào hỏi một hồi, rốt cuộc Cường và Vinh cũng đi theo Văn. Tới lúc này, ánh mắt của đám học sinh trường ngoài không còn là lén lút đánh giá nữa, mà là công khai chỉ trỏ, bàn tán.

- Bất Tử Đại Nhân!

- Bất Tử Đại Nhân Phùng Huyết Cường!

- Có phải là kẻ chỉ một đám đoạt mạng Trần Thiên Anh không?

- Đúng mẹ nó rồi! Nhìn nó to như một quả núi thế kia cơ mà?

- Thằng đó mà đánh nhau với Thái Sơn của Phong Ba, ai hơn ai nhỉ?

- Nói nhảm! Tất nhiên là Bất Tử Đại Nhân rồi. Nó chỉ cần một đám là giết chết Trần Thiên Anh cơ mà!

- Xem ra, Bạch Thế Thăng lần này gặp phải đối thủ khủng khiếp rồi. Có khi Bất Tử Đại Nhân sẽ giúp chúng ta vùng dậy lật đổ Bạch Thế Thăng!

Cường nghe thấy những lời nói này, chỉ vênh mặt lên.

4 đứa cứ như vậy đi thẳng tới nhà thể chất. Càng tới gần nhà thể chất, người càng đông hơn.

Vinh Mũi Chó kéo Vân lại chỉ trở mấy mái nhà phía xa.

- Để ý kĩ hơn một chút, sẽ thấy rất nhiều cảnh sát ngầm đang phục kích phía trên kia. Nói là học sinh tụ tập nhau, nhưng độ nguy hiểm của đám ở đây thì khó mà nói được, đến cả cảnh sát cũng bị điều động tới để phòng mọi trường hợp có thể xảy ra. Đồng thời, bọn họ còn được chỉ thị chăm chăm theo dõi Bạch Thế Thăng.

Vân cũng khá ngạc nhiên vì sao Vinh Mũi Chó lại biết nhiều tới vậy, nhưng những thông tin này rất đáng giá.

Nếu có cảnh sát ở đây, thì đám học sinh cũng khó mà có gan gây chuyện. Bản thân Vân cũng phải thu liễm lại, không thể bừa bãi hành sự như trước.

Các thế lực lớn ở trước nhà thể chất, đều đứng tùm thành từng nhóm lớn. Một số kẻ độc lai độc vãng thì đứng xa hơn hẳn, ở trên các lan can tầng 2, hoặc ngồi xồm một chỗ lặng lẽ quan sát.

Nhiều nhóm lại bắt đầu tiến tới thảo luận với nhau, đề nghị kết đồng minh thì ít, nhưng bàn luận về thời thế thì lại nhiều.

Ai ai cũng đoán thử xem mục đích của Bạch Thế Thăng lần này là gì, rồi các tin đồn về hắn càng được phao đi khắp nơi.

Vinh Mũi Chó chỉ cho Vân rất nhiều những kẻ máu mặt. Mà Vân chỉ để ý tới 2 điều.

Thứ nhất là quân đoàn Chân Nhỏ của Minh thật sự là đông tới mức áp đảo. Bản thân Minh cũng đưa tay vẫy chào nhóm của Vân.

Thứ hai là không thấy Tiểu Diện ở đâu cả.

Nghe nói hắn có cả một đội quân rất đông đảo kia mà? Thái Sơn của Phong Ba nghe nói cũng là một kẻ rất to lớn, nếu hắn xuất hiện ở đây thì đã có thể dễ dàng nhận ra.

Dường như người ta cũng để ý tới sự vắng mặt của Tiểu Diện, ai nấy đều đoán già đoán non.

Bạch Linh Đội hiển nhiên không tới, điều này Vân đã đoán trước. Nhưng còn những Guild Runner khác, như Vulture, Holy Knights, Âm Hành, liệu bọn họ có tới không? Điều này Vân không nói chắc được. Runner nếu thực sự muốn xuất hiện, sẽ xuất hiện chớp nhoáng như sấm chớp, muốn ẩn mình, thì lặng lẽ như rừng cây. Kể cả là hung hăng phách lối như Holy Knights, cũng chỉ là so tương đối trong giới Runner mà thôi, chứ thực ra bọn họ làm việc cũng rất kín kẽ.

Đúng lúc này, một bóng nữ nhân bước tới, dù đã có bộ đồng phục che giấu ít nhiều vẻ mỹ hoặc, vẫn rực rỡ bắt mắt thu hút không biết bao nhiêu ánh nhìn.

Mỹ nữ này tươi cười đi tới, vẫy tay chào hỏi rất tự nhiên với Phùng Huyết Cường, mà có thể thấy tên này chỉ cố gắng gượng cười mếu máo, 2 tay nắm chặt, cổ họng cố nuốt nước bọt cái ực. Bởi vì cô nàng là người mà hắn rất thân thiết, mà xa quá với không tới tay.

Hotgirl Phạm Ngọc Trâm.

Chào hỏi với Cường xong xuôi, cô nàng bỗng nhiên thu lại vẻ tự nhiên cười mở lúc này, trở nên bên la bên lén nhìn tới Vương Thành Văn.

- Văn à, món quà hôm nọ mình tặng... bạn nhận được rồi chứ?

Văn gật đầu.

- Đã nhận được rồi.

Phạm Ngọc Trâm khẽ liếc xuống cổ tay trái của hắn.

- Vậy sao bạn không đeo? Có phải vì quà mình mua không hợp với bạn hay không?

Đôi mắt trong veo hơi gợn chút buồn này, khiến cho không người đàn ông nào trên đời dám nhìn thẳng.

Ai dè Vương Thành Văn dám. Không một cái chớp mắt, không chút xúc cảm, hắn giơ ngón cái trở vào Vân.

- Tặng lại cho bạn ấy rồi.

Tất cả đám đông xung quanh xôn xao như chuẩn bị có biến.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 451: Bạn Cũ Năm Xưa

Mọi người thắc mắc không biết một hotgirl bị phũ phàng từ chối tình cảm như vậy sẽ phản ứng ra sao, ai ngờ cô ta chỉ mỉm cười, khẽ nghiêng đầu nhìn Vân.

Đón nhận vẻ mặt tươi cười này, Vân cảm thấy có chút gì khó chịu.

Cô gái trước mắt này gợi lên một cảm giác gì đó không thoải mái cho lắm, mà cũng có thể đây chỉ là sự căm ghét bản năng giữa phụ nữ với nhau chẳng?

- Cậu thích chiếc đồng hồ đó chứ? - Ngọc Trâm hỏi Vân.

- Ờ... ờ... khá là đẹp.

- Hi vọng cậu sử dụng nó cho thật tốt.

Phạm Ngọc Trâm cười cười, sau đó vẫy tay chào cả 4 đứa, quay lưng tung tăng bước đi, chẳng có chút gì thất vọng hay u buồn. Cả đám dân anh chị kia phải dạt ra để tránh đường cho mỹ nữ. Ai nấy đều nhìn theo cô nàng thèm thuồng.

Vân không ưa con ả đó, dù đây mới chỉ là lần đầu gặp mặt.

Phạch phạch phạch!!!

Từ trên trời bỗng nhiên xuất hiện một bóng đen, che kín cả một khoảng sân, khiến nhiều người lầm tưởng là trời đổ mưa.

Ngước nhìn lên, thiếu điều giật bắn cả mình vì kinh hãi.

Một con dơi khổng lồ đang vỗ cánh bay trên bầu trời, đang chuẩn bị đáp xuống. Sải cánh của nó phải dài tới hơn 10m, cái đầu lớn như cái bàn học, 6 con mắt sáng quắc trên làn da đen sì, trông vô cùng kinh khiếp.

Từ trên lưng con dơi, một thanh niên nhẹ nhàng nhảy xuống. Hắn có mái tóc hơi hoe đỏ, mặc một bộ đồ da thú bóng lộn, trên cầu vai tua tủa ra những gai nhọn, sau lưng đeo một thanh đại đao, tà áo vết phất phơ, nai nịt gọn gàng. Trông không giống một con người văn minh thành phố, mà giống một nhân vật trong game phiêu lưu bước ra thì hơn.

Hắn vừa đáp xuống, đã được đám đông xúm vào chào đón vô cùng nồng nhiệt.

- Lý đại ca!!!

- Long đại ca!!!

- Vạn Thú Chi Vương đất Hải Thành đây rồi! Đại ca càng ngày càng đẹp trai phong độ!!!

Cái danh xưng Vạn Thú Chi Vương nghe cũng hơi quá, ai cũng thấy rõ là nịnh nọt quá đà, nhưng Lý Thanh Long lại vô cùng đặc ý mà tiếp nhận. Đối với hắn, chỉ cần là khen thôi, không cần biết là khen ra sao, là hắn đã đặc chí rồi.

Cái sự ưa sĩ diện của Lý Thanh Long, đừng nói là Hải Thành, khắp 6 tỉnh Quy Hóa, không ai không biết. Lý gia dù sao cũng là một gia tộc rất có tầm ảnh hưởng ở đây.

Đám đông xun xoe nịnh bợ Lý Thanh Long, là bởi vì đám Hung thú mà Lý gia nuôi dạy là một kho tàng vô giá. Đến đời Lý Thanh Long, còn cho ra đời một chính sách “cho thuê Hung thú”, từ giờ không chỉ là những

người có tiền của của, mà đám dân nghèo tích cóp vài ba hào bạc cũng có thể sử dụng Hung thú như ai. Tất nhiên, điều kiện tiên quyết là phải cam kết chăm sóc thú của Lý gia thật cẩn thận, không được dùng vào mục đích chiến đấu, không được bạo hành thú nuôi. Kẻ nào vi phạm, đều bị gạch vào sổ đen, về sau muốn ăn năn hối hận cũng không kịp.

Hung thú của Lý gia, sau khi được thường dân tiếp cận, người ta mới nhận ra Hung thú mang lại giá trị kinh tế cao đến mức nào. Ví dụ như làm nông mà thuê được một con Đại Ngưu cấp 6, đủ sức cày một ngày 30 mẫu ruộng, năng suất lúa cứ gọi là khiến người ta ngoác miệng ra mà cười.

Lý gia lại còn cung cấp dịch vụ gây giống, ví dụ cho con Đại Ngưu ấy lai giống với trâu thường, ra một đàn trâu cấp độ 3, thì nhà ấy cứ gọi là đời no ấm.

Đây chỉ là ví dụ trong ngành nông, một nhà thuê Hung thú, cả làng bắt đầu học theo thuê Hung thú, Lý gia càng ngày càng phát đạt, mà kinh tế ở Hải Thành cũng từ đó mà tăng vọt thần tốc. Đặc biệt là khi Từ Quảng Trí vong mạng, đất Quảng Yên không còn kẻ nào thâm tóm, thì Hội Công nhân tự kháng bắt đầu bung hết sức lao động của mình ra, kết hợp với Hung thú của Lý gia, mảnh đất chỉ toàn than đá nghèo nàn ấy giờ bùng nổ mạnh mẽ, thành phố ngày càng thịnh vượng chẳng thua kém gì Hải Thành.

Ai cũng nói, tư tưởng đổi mới của Lý Thanh Long chính là cứu tinh cho mảnh đất Hải Thành vốn đã chững lại sau nhiều năm mất đà tăng trưởng. Nhưng cũng ít ai biết, Lý gia có thể quan hệ tốt đẹp với Hội Công nhân tự kháng như vậy, là nhờ mối liên hệ khó nói giữa Lý Thanh Long và Cầm Dạ Nguyệt. Nếu có ai hỏi hẵn về Cầm Dạ Nguyệt, hẵn thật sự rất muốn khoe rằng mình có quen biết với Thánh Nữ lừng danh, nhưng nếu bị hỏi sâu hơn, là kiểu quan hệ thế nào, hẵn không thể nói ra rằng mình là thủ hạ của cô nàng, từng bị bắt mặc váy lên sân khấu, từng bị bắt múa thoát y để câu khách. Vậy nên có chết hẵn cũng sẽ không nói.

Lý Thanh Long sau một hồi rất có phong độ người nổi tiếng, tiếp đón hết lượt những kẻ xun xoe, mới vô cùng vồn vã đi tới chỗ Vương Thành Văn.

- Chú em, khỏe chứ?

- Cũng không có bệnh tật gì, nên chắc là vẫn khỏe đi. Thỉnh thoảng có hơi đau đầu một chút. - Vương Thành Văn vẫn ngồi trên bệ đá, cũng chẳng có đứng lên vồ vập như những người khác - Còn anh?

- Cũng bận vài chương ấy chứ! Toàn phải ngồi một chỗ giải quyết hợp đồng, đến muốn ra ngoài cho bọn thú ăn mà còn chẳng nổi! Cả người cứ chây ỳ, chả vận động được mấy.

Lý Thanh Long rất hồn nhiên mà vỗ vỗ cái bụng đang dần tích mỡ của mình. Có thể thấy, hẳn mặc bộ đồ nhìn ngẫu oách thế này để lòe thiên hạ mà thôi, chứ thực ra đến ra khỏi nhà hẳn còn không có thời gian, lấy đâu ra sức đi phiêu lưu mạo hiểm?

Bạch Thế Thăng tổ chức buổi họp mặt này lại hay. Vừa là cái cớ để ra khỏi nhà, cười Phi Thú bay lượn xả stress, vừa là để gặp lại bạn học cũ.

Bạch Thế Thăng năm đó học trên khóa của Lý Thanh Long và Trần Thiên Anh một năm, cùng khối với Cầm Dạ Nguyệt. Chuyện Tứ Đại Thiên Vương năm đó, cũng chỉ là đám học sinh xưng tụng cho vui tai mà thôi, nào có ai mang tham vọng gì to tát? Ấy vậy mà 4 năm sau, ai nấy đều đã khác xưa.

Cầm Dạ Nguyệt thì không nói, chị ta từ đầu đã mang một thân phận đặc biệt. Chị ta vào Kinh Ngư học, có lẽ chỉ là muốn hưởng thụ chút trải nghiệm thời Học sinh hiếm hoi? Xét theo cách nhìn nhận này, thì Cầm Dạ Nguyệt cũng đã tham gia khá trọn vẹn thời học sinh của mình. Tự tập đàn em, tổ chức sự kiện, rồi ganh đua này nọ. Mọi thứ chị ta làm ở Kinh Ngư, dù có hoành tráng tới đâu, vẫn luôn chỉ dừng lại trong giới hạn của một học

sinh. Đây cũng chính là điểm mà Lý Thanh Long khâm phục chị ta. Một cô gái như vậy xứng đáng được tự do và bung hết năng lực của mình ngoài thế giới, chứ không phải bị một lời nguyên cố xưa xích lại một chỗ.

Cũng chính vì vậy, năm đó, Lý Thanh Long nhất quyết không cho Vương tộc mượn Hung thú. Nhưng hãn cũng không tham gia giúp đỡ Cầm Dạ Nguyệt giết hại người vô tội.

Trần Thiên Anh thì cũng kệ đi. Hãn ta có hoàn cảnh của riêng mình. Lý Thanh Long sinh ra đã được ăn no mặc ấm, hãn không muốn dùng cách nhìn của mình để phán xét những con người sinh ra đã khó khăn và thiếu thốn hi vọng. Trần Thiên Anh đã từng là đối thủ không đội trời chung với hãn, nhưng nay người chết cũng đã chết rồi, còn gì để mà so đo nữa chứ?

Nhưng còn Bạch Thế Thắng. Anh ta 4 năm trước là một con người vô cùng trầm tĩnh. Tàn nhẫn thật đấy, đáng sợ thật đấy, nhưng lại vô cùng chín chắn và trầm ổn. Không thích sĩ diện, không thù hận dai, không chấp nhặt những chuyện tiểu tiết, không giận dữ một cách bột phát. Một con người như vậy, thật khó tưởng tượng, 4 năm sau, lại bị thiên hạ đồn đại là mang dã tâm thống trị cả Hải Thành.

Lý Thanh Long đã nhiều lần hỏi ý kiến Vương Thành Văn về Bạch Thế Thắng. Bởi vì theo hãn thấy, 2 kẻ này giống nhau đến lạ thường. Nhưng Vương Thành Văn cũng không đưa ra kết luận. Thắng bé còn chưa từng gặp Bạch Thế Thắng một lần nào. Cũng vì vậy mà lần này nó nói sẽ đích thân tới đây quan sát.

Còn Lý Thanh Long, hãn cũng cần đích thân tìm hiểu rõ nguồn cơn sự việc.

4 năm qua, ở cái trại cải tạo như địa ngục trần gian kia, chuyện gì đã xảy ra với Bạch Thế Thắng?

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 452: Vào Cửa

- Người của Thanh Hải.

Văn bỗng nhiên nói.

- Đâu?

Lý Thanh Long cũng giật mình nhìn quanh. Hắn chẳng thấy gì hết.

- Hóa trang rất kín kẽ. Nhưng em vẫn nhận ra được. Dù gì thì nhà hàng chỗ em cũng là do họ mở.

Nhà hàng của Thanh Hải, cũng đã từng đón khá nhiều nhân viên của Thanh Hải tới ăn. Văn vẫn nhớ một số gương mặt.

3 năm qua, Thanh Hải bỗng nhiên giảm đáng kể những hoạt động tại Hải Thành. Một phần là vì Thịnh Doanh đã không còn, họ không cần đẩy mạnh cạnh tranh nữa. Hai là vì tình hình dưới cống ngầm đã có thể buông lỏng đi ít nhiều. Ba là vì Vương tộc đang dần tập trung lực lượng về Kinh đô.

Không lâu nữa, sẽ có một sự kiện rất lớn được tổ chức ở Long Thành, cũng đang gây sốt xình xịch trong báo giới.

Vương tộc chuẩn bị lễ tế Tổ. Tháng 12 này, là ngày giỗ của ông tổ Vương Nhất Quan. Cũng được dự đoán sẽ là một đợt phô trương sức mạnh lớn nhất trong 10 năm nay của Đại Nam.

Văn đã không còn quá mù mờ về những chuyện xung quanh mình nữa. Hẳn tiếp xúc với Vinh Mũi Chó, không biết ít thì cũng biết nhiều. Một số những kiến thức thường nhật kiểu này, nghe lọt vào tai cũng không phải ít. Chỉ có điều là hẳn không quan tâm bàn tán như mọi người xung quanh mà thôi.

Cái gì mà Hiệp hội Khoa học tuyển sinh, cái gì mà kì thi toàn quốc, hẳn chỉ biết đại khái. Cũng không rõ làm sao để tham gia, nhưng chẳng phải chỉ cần đi thi và đạt kết quả thật tốt là được hay sao?

Vân xem ra còn quan tâm tới sự hiện diện của Thanh Hải hơn là Văn. Vì cô biết ở Hải Thành hiện nay, Bạch Linh Đội bắt đầu bạo dạn xuất hiện hơn, chắc hẳn là do chúng không còn e dè các thế lực khác như trước. Vậy thái độ của Thanh Hải đối với Bạch Linh Đội ra sao, sẽ nói khá rõ ràng việc Bạch Linh Đội là tổ chức thế nào, nghe lệnh của ai, và với mục đích là gì.

Với những hành động của Bạch Linh Đội, ai là kẻ có lợi nhất? Nam Đế Vương Vũ Hoành? Phạm Viết Phương? Hay là ai khác?

Vân không có mong muốn tham gia vào chính trị Đại Nam. Cô cần biết rõ chuyện gì đang xảy ra, từ đó đưa ra cách ứng phó thích hợp. Hôm nay là cơ hội tốt để hiểu hơn về Bạch Thế Thắng, để biết được liệu hẳn có nắm giữ bảo vật, hoặc manh mối về bảo vật hay không. Và bảo vật đó là cái gì? Ai tung tin ra? Và vì sao cha cô cần nó tới vậy?

Tuy nhiên Vân vẫn luôn tự nhủ mình cần giữ một khoảng cách an toàn. Đừng để bị cuốn vào những cuộc chiến không liên quan đến bản thân.

Đừng nghĩ rằng cô, cha cô, và Vương Thành Văn, hay bất kì ai khác, đang yên ổn bình đạm tại một thành phố cảng cách xa trung tâm Đại Nam, ở một cái nơi yên bình mà số lượng Tiên sĩ đếm trên đầu ngón tay, nơi mà chỉ có bọn trẻ con tranh nhau cầm đầu. Cuộc sống chẳng bao giờ yên ổn như vậy, và vòng xoáy vô hình của những Cường giả sẽ cuốn lấy bất kì ai.

Vân phóng Nhãn lực của mình nhìn khắp bốn chung quanh. Xa xa trên một dãy nhà, Phạm Viết Tuệ chống khuỷu tay lên lan can, tươi cười nhìn xuống đám đông, mà ánh mắt hắt lại mơ hồ giữ một sự ngạo mạn khinh thường. Con người này không thể nào ngừng khinh thường người khác được hay sao? Vân thấy khó chịu.

- Mọi người, cũng chuẩn bị tới giờ. Kính mời các vị vào để chuẩn bị chỗ ngồi.

Người vừa mở lời là Thế Vũ, đứa học sinh lớp 10 đàn em của Bạch Thế Thăng mà Vân từng gặp trong kì kiểm tra. Đứng bên cạnh hắn là Hoàng Linh, là đứa lớp 10 từng chơi xỏ hắn trong đợt kiểm tra đó. Hai đứa bây giờ có nhiệm vụ mời khách.

- Bọn tao thích vào lúc nào thì vào, đéo cần mày mời!

Đáp lời Thế Vũ là một băng đảng khá đông đảo, tụ tập đến hơn 100 người. Xem ra tâm lý ức chế với Bạch Thế Thăng xuất hiện ở rất nhiều người, và giờ họ phát tiết vào đàn em của hắn.

Thế Vũ vẫn kiên quyết.

- Đã sắp tới giờ rồi, kính mong các vị mau tiến vào ổn định chỗ ngồi, đừng có gây lộn xộn.

- Cái thằng chó này! Bố mày đã bảo thích vào lúc nào thì vào! Mày là cái cứt gì mà dám ra lệnh cho tao?

Bốp!!!

Bàn chân của Thế Vũ chẳng biết từ bao giờ đã giương cao, nhè thẳng mặt tên vừa rồi đập một cái, đẩy thằng tên kia bay về phía sau, rồi thuận đà giẫm cả gương mặt của hắn xuống đất.

- Tao là ai à? Thế mày là cái cút gì vậy? - Hăn nhếch mép.

Toàn bộ băng đảng kia giật mình vì diễn biến quá bất ngờ này. Cả lũ chẳng biết từ đâu lấy ra rất nhiều vũ khí, ào ào xông lên như muốn lột da Thế Vũ.

Thế Vũ nhìn thấy cảnh này, chỉ liếm mép một cái, sẵn sàng lao vào hỗn chiến với hơn 100 tên kia. Hoàng Linh cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Ai dè, đúng lúc này, một bóng dáng to lớn bước tới chặn giữa hai tên này và băng đảng đó. Tất cả mọi người đều phải khựng lại.

- Làm gì vậy? - Thế Vũ dè dặt hỏi kẻ đó.

- Vào cửa. - Phùng Huyết Cường chỉ đơn giản trả lời. - Vé mời đây.

Hăn chìa ra tấm vé, rồi thông thả bước vào. Nói là thông thả, nhưng mỗi bước hăn đi, lại khiến Thế Vũ nảy nảy vài cái.

- Thật là, vào trước chọn chỗ ngon không thích hay sao, còn ở đây mà đánh nhau? Rút vũ khí ra là công an tóm cả lũ bây giờ. Bọn ngu.

Vinh Mũi Chó lâu bà lâu bầu một câu, cũng theo sau lưng Phùng Huyết Cường, chìa ra tấm vé.

Vương Thành Văn lạng lẽ đi sau, cũng nhẹ nhàng chìa vé ra.

Cuối cùng là Vân.

4 người đi vào đầu tiên. Sau đó là Minh Chân Nhỏ theo sau. Theo sau hăn là tầm 6 chục đứa trẻ ăn mặc rách rưới hôi hám bẩn thỉu, nhưng đứa nào cũng mang theo vé mời, kéo nhau bước qua, mặc kệ Thế Vũ, Hoàng Linh và băng đảng kia đứng đó. Đám Chân Nhỏ còn lại thì đông nghìn nghịt, rủ nhau canh chừng phía bên ngoài.

Chân Nhỏ đã vào, thì các thế lực khác cũng lục tục vào theo. Dù sao thì mọi người đến đây vì đại sự, đã đến rồi thì vào, chẳng ai trẻ con tới mức gây chuyện không đâu. Khi tất cả các thế lực đã vào hết, mới tới lượt những kẻ độc lai độc vãng có chút máu mặt. Sau khi từng đứa một đi qua, thì Lý Thanh Long là người cuối cùng. Giao con dơi khổng lồ cho bảo vệ của trường trông nom, hẳn mới không nhanh không chậm bước tới.

- Ủa? Cần vé? Anh mày liệu có còn cần vé hay không? Khi anh mày và Bạch Thế Thắng còn đánh nhau long trời lở đất, khi mà tao kêu gọi đàn em vây công đánh cho Bạch Thế Thắng bầm dập, chú mày còn chưa có lên được Sơ trung! Biết điều thì tránh ra, tao vào gặp lại cố nhân nào!

Cái gì mà đánh nhau long trời lở đất, chắc chắn là chưa từng có. Cái gì gọi là kêu gọi đàn em vây công, thì rõ ràng là chơi xấu. Nhưng Lý Thanh Long cứ tiện miệng nói vậy, nghe vô cùng oanh liệt, cũng đủ khiến Thế Vũ và Hoàng Linh e dè.

Đảng nào thì cũng là người cuối cùng rồi, vé cũng chỉ là tượng trưng, thêm một người cũng chả chết ai. Vậy là hai đứa tặc lưỡi cho qua.

Chỉ còn lại Thế Vũ, Hoàng Linh, và băng đảng kia trơ trọi phía ngoài.

- Có muốn vào chứ? - Hoàng Linh cất tiếng hỏi.

- Vào!

Kẻ đứng đầu băng đảng cảm thấy giờ đánh nhau cũng chả để làm quái gì, rốt cuộc kêu gọi đàn em bước vào, để mặc kẻ tên thuộc hạ xấu số vẫn đang bị giẫm trên mặt đất kia

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 453+7 Phạm Nhân

Cực Bắc của Đại Nam Đế Quốc, nơi có vĩ độ cao nhất trong lãnh thổ Đại Nam, là điểm tiếp giáp biên giới với Kulula, 1 trong 24 nước chư hầu.

Đây cũng là khúc hiểm trở nhất của dãy núi Akajar, cách đó không xa, là hoang mạc Akajar mênh mông khắc nghiệt. Phía trên là từng đỉnh núi sắc như mũi dao chĩa thẳng lên trời.

Khí hậu nơi đây ngày lên tới 40 độ, đêm giảm còn -10 độ.

Khắp trăm dặm xung quanh, hầu như không loài muông thú nào có thể sinh tồn.

Ấy vậy mà nơi đây, lại có con người sinh sống.

Không hẳn là sinh sống, mà nói đúng hơn là dù muốn cũng không thể rời khỏi đây.

Trại quân giáo Từ Mẫu.

Tên nghe thì thật là thân thương, mà kẻ lỡ phải vào đó thì sống không bằng chết.

Nói là trại quân giáo, kì thực là một nơi giam giữ vô cùng nghiêm ngặt những phạm nhân còn khủng khiếp hơn tử tù.

Đối với luật pháp Đại Nam, tử tù là diện những kẻ suy đồi về đạo đức, nhân cách, đã và sẽ có khả năng gây ra nguy hiểm đối với xã hội, và không thể tái hòa nhập cùng xã hội. Tuy vậy, việc khép án tử cũng không quá khắt

khe được, vì toàn xã hội này, vô vàn những kẻ nguy hiểm, mà nguy hiểm nhất trên Đế quốc này, chẳng phải là Vương Vũ Hoàn đó sao? Hằng năm, số lượng bị can bị kết án tử cũng không nhiều, toàn Đại Nam 3 tỉ dân, cũng chỉ có 50 cá nhân bị xử bắn.

Một phần lý do khiến tử tù khan hiếm như vậy, là đa phần bọn họ sẽ không bị đem đi xử bắn, mà được đưa vào các phòng thí nghiệm. Do các tội phạm nguy hiểm phần lớn đều là những kẻ có chiến lực mạnh mẽ, khí lực dồi dào, là tài liệu nghiên cứu vô cùng hoàn hảo. Có trời mới biết trong những trại thí nghiệm đó, những cuộc thử nghiệm điên rồ nào đã xảy ra. Cũng chẳng ai biết, liệu lũ quái vật đàn đàn lũ lũ từng chui lên từ dưới cống ngầm có phải chính là thành quả của vô vàn những thí nghiệm trong suốt nhiều năm trời hay không.

Tù nhân ở trại quản giáo Từ Mẫu thì lại không nằm trong số đó. Bọn họ thay vì chỉ đáng làm một sản phẩm nghiên cứu đầy tính hên xui, lại còn mang một giá trị cao hơn rất nhiều: giá trị chính trị. Những tù nhân ở đây, đều có giá trị đem ra trao đổi khi thương thảo với một thế lực, nhưng lại quá nguy hiểm nếu không được giam giữ một cách đặc biệt. Vì vậy, trại quản giáo này ra đời.

3 năm trước, trại quản giáo Từ Mẫu “đón chào” 2 thành viên mới gia nhập nơi đây. Mỗi người đều không phải là dạng xoàng xĩnh, mà đều là cục vàng cục bạc đối với Đại Nam trong quan hệ ngoại giao. Vì 2 tên này có tầm ảnh hưởng rất lớn đối với 2 thế lực cũng rất lớn mà không ai dám xem thường.- Itou Takezawa, đến giờ ăn cơm rồi! Lần này đừng có bỏ bữa nữa.

Quản giáo Kha gõ cánh cửa sắt dày cộp, hé một ô cửa nhỏ, đẩy vào một đĩa thức ăn cũng không đến nỗi nào. Chủ yếu toàn là thực phẩm khô đã hết hạn, thậm chí là mọc mốc. Nhưng giữa chốn khỉ ho cò gáy, có thực phẩm khô cho phạm nhân đã là không quá tệ. Đi kèm là một cốc nước lờ lờ đục đục.

Đẩy đồ ăn vào xong, quản giáo Kha khóa chặt ô cửa, rồi mới mở lớp cửa bên trong cho phạm nhân ra lấy thức ăn.

Đến lúc này, ông mới nghe tên phạm nhân thì thào.

- Gọi ta nữa đi! Gọi tên ta nữa đi!! Làm ơn!!!

Quản giáo Kha thở dài.

- Itou Takezawa, ăn cơm đi.

- Hí hí hí, ta là Takezawa. Người gọi ta là Takezawa, ta cảm thấy rất rất rất vui. Ta chính là Takezawa. Không, ta là Noboru. Không phải, ta là Takezawa. Hi hi hi. Cảm ơn người. Ta hứa, khi ta giết hết lũ người ở đây và tổng chúng xuống Quỷ Đạo, ta sẽ tha chết cho người. Cảm ơn, hi hi hi.

Quản giáo Kha chán nản tặc lưỡi.

- Cố ăn cho khỏe vào mà thoát khỏi đây. Chúc may mắn. - Ông không quên nói thêm một câu - Itou Takezawa.

- Hí hí hí.

Cái tên này thật sự là quá điên rồi. Mỗi lần gọi tên hắn là Takezawa, hắn sẽ vui sướng đến không thể nào mô tả. Mà muốn phạt hắn cũng rất dễ dàng, chỉ cần cả tuần gọi hắn là Noboru, hắn sẽ buồn bã đến mất ăn mất ngủ.

Phạm nhân ở trại quản giáo này đều điên điên như vậy. Quản giáo Kha cũng đã quen rồi.

Ngày đó còn có Bạch Thế Thắng là bình thường tử tế. Giờ thằng đó cũng được phóng thích, làm quản giáo Kha cảm thấy mình đang như ở giữa trại thương điên. Itou Takezawa là trường hợp phải cách ly đặc biệt. Suốt 3

năm nay hẳn bị nhốt kín trong phòng, không được nhìn thấy ánh nắng mặt trời.

Các phạm nhân khác thì thoải mái hơn, mỗi ngày đều “được” ra ngoài lao động 14 tiếng.

Quản giáo Kha đẩy xe cơm ra khỏi hành lang tối tăm, bước ra một sân rộng đầy ánh sáng. Nơi đây có mấy người đang hùng hục đập đá.

- Ăn cơm, ăn cơm nào!

Quản giáo Kha lấy keng gõ leng keng vài tiếng, để mặc xe cơm ở đó, uể oải đi vào. Ông cần ngủ trưa một giấc.

Đám phạm nhân không vồ vập chạy ra xe cơm, mà cũng rất từ tốn đi tới, như thể đối với bọn chúng, đồ ăn cũng chẳng là gì hấp dẫn.

- Phù Dung, ra ăn cơm thôi.

Người đàn ông đã lớn tuổi, được mọi người xưng gọi là Lão Đại, vỗ vai một thanh niên tầm 20 tuổi, vóc người nhỏ bé có làn da trắng đến khó tin, đặc biệt là khi ngày nào cũng phải làm việc dưới nắng gắt như vậy.

Phù Dung dừng cuộc lại, ngẩng đầu lên, khẽ gật một cái. Trong khi tất cả mọi người đều nhể nhại mồ hôi, thì hẳn chẳng đổ một giọt nào, hơi thở cũng bình thản chẳng chút mệt nhọc.

- Lão Đại, Lão Bát, ra ăn cơm coi!

Đám tù nhân khác đã ngồi quây quần bên xe cơm, chừa hẳn ra 2 chỗ, lớn tiếng gọi 2 người.

- Ha ha ha, đừng gọi cậu ấy là Lão Bát, cậu ấy không có thích đâu. - Lão Đại vừa cười lớn vừa đi đến, rất thoải mái mà ngồi xuống.

- Có gì chứ? Không cần phải làm Học trò của Thầy Phương thì vẫn là anh em của chúng ta mà! Lão Thất vừa mẫn hạp, giờ chỉ còn Lão Bát là em út ở đây, mọi người đã cùng chung một nhà, giúp đỡ lẫn nhau, không phân biệt xuất thân, đó mới là lời dạy của Thầy!

- Lão Nhị nói hay lắm, kẻ phân biệt so đo, đều là những kẻ ngu xuẩn. Chỉ cần chúng ta mở rộng tầm nhìn của bản thân, thì thiên hạ ai ai cũng đều là học trò của thầy Phương!

- Thôi đi lão Tam, đừng sến súa nữa, người nói thì hay lắm, mà suốt 3 năm trời không thuyết phục nổi lão Bát gia nhập chúng ta, đúng là toàn lý thuyết suông!

- Thôi nào, người ta đã nhận Thánh Nữ làm minh chủ, hơi đâu nghe tên xấu xí như lão Tam làm nhảm.

Phù Dung lặng lẽ ngồi xuống, gương mặt không lộ cảm xúc gì rõ rệt, cẩn thận nhận lấy bát ăn, cũng không tham gia vào câu chuyện.

Xung quanh hẳn là 5 người đàn ông. Ngoại trừ lão Đại vẫn ngồi đó rung đùi, lão Nhị thì xởi lởi khoác vai hẳn, lão Tam thì khua môi múa mép. Một người nữa là lão Tứ, này giờ chỉ nằm ngửa trên một tảng đá, đưa mắt nhìn trời, chẳng biết để làm gì.

- Nói mới thấy buồn, Lục muội của chúng ta xinh đẹp mê hoặc tới vậy, mà lão Bát không thèm động tâm, nhất mực chỉ trung thành với Thánh Nữ. Các anh em thấy, có đáng buồn không? - Kẻ còn lại, lão Ngũ lên tiếng.

- Nói xấu người khác sẽ bị vả vào mồm. - Lúc này đột ngột lão Tứ cất tiếng, mặt vẫn chăm chăm nhìn bầu trời.

- Ôi dào, Lục muội có ở đây đâu mà sợ...

Bốppp!!!

Chẳng biết từ lúc nào, một bàn tay vươn ra từ hư không, tát cái bộp vào mặt hắn.

- Đi Hải Thành mới có mấy tháng, trở về đây đã nghe phải những lời xấu xí rồi.

Một giọng nữ chua ngoa cất lên.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 454+7 Sự Ngu Xuẩn Của Loài Người

Bầu không khí trong nhà thể chất vô cùng căng thẳng. Không ai dám nói to, chỉ xì xào bàn luận.

Mọi người nín thở chờ tới khi Bạch Thế Thắng xuất hiện.

5 phút.

10 phút.

20 phút.

Rồi một tiếng trôi qua.

Mọi người dần mất kiên nhẫn.

- Bạch Thế Thắng đâu rồi?

- Bày trò gọi bọn tao đến thế này, rồi lại trốn đi đâu rồi???

- Chúng mày nghĩ bọn tao dễ bị lừa gạt lắm hả???

Tiếng ồn ào chửi bới dần vang lên, át dần đi nỗi sợ hãi không tên đối với Bạch Thế Thắng.

- Vốn đã bắt đầu từ lâu rồi.

Bất chợt, một giọng nói vang lên từ phía sau, khiến mọi ánh mắt đều đổ xô về đó.

Ở một vị trí xa tít tắp phía cuối nhà thể chất, nơi không ai thèm quan tâm, Bạch Thế Thăng đã đứng đó từ lúc nào.

Ngay lập tức, tất cả những người hàng dưới hốt hoảng lui về, ai ai cũng cố gắng đứng tránh xa hẳn ra ít nhất 3m. Vậy là nơi cuối nhà thể chất, nơi đối nghịch với vực sâu khẫu, lại trở thành một sân khấu rộng rãi.

- Buổi họp mặt này bắt đầu từ khi các người bước vào đây, thậm chí là từ khi các người quyết định tới tham dự, thậm chí là từ trước khi tất cả mọi chuyện bắt đầu.

Bạch Thế Thăng đứng đó, dựa lưng vào tường, 2 tay khoanh trước ngực, đôi mắt pha màu đỏ đưa lên nhìn quét khắp một lượt những kẻ đang tham dự. Hẳn nhìn thấy sự nghi kị, e dè, sợ hãi, sự ghê tởm, căm ghét, và ngại ngùng.

- Các người sợ ta? - Hẳn hỏi.

- Nói... nói láo! Đéo... đéo ai sợ mày! - Một kẻ khác trong đám đông run rẩy lên tiếng.

- Đúng thế! Đéo ai sợ mày!!!

- Mày nghĩ mày là cái chó gì?!!

- Đ* mgiỏi thì ra solo với bố mày xem nào? Cũng chỉ là cái thằng đi cải tạo 4 năm mà thôi, nhục đéo khác gì con chó!

- @@*&^###!!!

Khi dân giang hồ đã túm tụm với nhau thành một đám đông, thì không một thể loại từ tục tĩu nào mà chúng không lôi ra được. Người ta vẫn nói, sự giận dữ là liều thuốc để xóa đi sợ hãi. Đám đông dần dần chuyển từ sợ sệt, sang phần nộ.

Bạch Thế Thắng vẫn đứng đó, đưa đôi mắt bình thản nhìn đám đông hùng hổ giơ tay múa chân và múa cả mồm kia, hăn vẫn đứng yên đó không phản ứng gì.

Bởi vì, đám đông vẫn đứng yên đó. Bởi vì, bọn họ vẫn cách xa hăn đúng một khoảng trống như vậy.

Vẫn không ai dám bước lên.

- Trong số các người, ai là Học trò của Thầy Phương? - Hăn đột ngột hỏi một câu.

Một câu hỏi này, khiến đám đông đang ồn ào xốn xáo, trở nên im phăng phắc.

Ai là Học trò của Thầy Phương? Ai? Liệu có phải là ta không? Ta vẫn luôn tự nhận mình là Học trò của Thầy Phương kia mà? Và ta biết trong đám đông này, đứa nào cũng từng to mồm nhận như vậy. Nhưng vì sao? Vì sao không ai dám bước lên và nhận lấy danh hiệu này?

- Tao.

Trong sự im lặng đến nhức nhối ấy, một đứa gầy gò và bẩn thỉu bước lên.

Là thằng Minh của Chân Nhỏ.

Hăn chẳng có gì cả. Không tiền bạc, không nhà cửa, không bố mẹ, không được học hành, không có địa vị, hăn chẳng là cái đéo gì cả. Nhưng hăn có 3 thứ. Hăn có thân thể. Hăn có cơm ăn. Và hăn có mơ ước.

Cha mẹ cho ta thân thể. Bản thân cho ta cơm ăn. Và thầy Phương cho ta mơ ước.

Đó là câu khẩu hiệu giữa đám Chân Nhỏ để nhận diện lẫn nhau. Và câu khẩu hiệu ấy không một lời nào là dối trá.

Cha mẹ chúng có thể đã chết, có thể vẫn còn sống, có thể đã bỏ rơi chúng nó bơ vơ một mình giữa đời, nhưng thân thể này vẫn là do cha mẹ ban cho.

Bản thân chúng nó phải tự lao động để có cơm ăn. Có cơm ăn để tồn tại. Chúng nó tồn tại dựa vào sức lao động của chính mình, đây là điều mà chúng nó tự hào.

Nhưng hai yếu tố đầu chỉ là tiền đề cho sự tồn tại. Tồn tại như một loài động vật. Chúng nó muốn được thật sự sống như một con người. Chúng nó phải có lý tưởng, hoài bão, và ước mơ. Và trong đêm tối mịt mù ấy, chỉ có những câu chuyện, những lời dạy của Phạm Viết Phương mới gieo vào đầu chúng nó mơ ước.

Mơ ước để vươn lên cao hơn. Mơ ước để vượt qua thứ tầm thường của xác thịt.

Tao. Minh chả có gì ngần ngại khi đưa ra lời khẳng định ấy. Tao, là tao. Tao có toàn quyền đứng đây, đối diện với mày, và nói rằng tao là Học trò của Thầy Phương.

Chỉ một lời khẳng định này, có thể khiến cho tất cả những đàn anh đàn chị máu mặt ở đây phải gục đầu hổ thẹn.

Bạch Thế Thắng vẫn giương đôi mắt nhìn Minh. Hắn cười. Một nụ cười không phải mỉa mai, không phải khiêu khích, chỉ đơn giản là một nụ cười.

- Mày có biết, 7 sự ngu xuẩn của loài người mà thầy Phương đã chỉ ra chứ?

7 sự ngu xuẩn của loài người, là một loại lý thuyết mà Phạm Viêt Phương buột miệng nói ra, và được ghi chép lại. Số là một lần tình cờ đọc về Thất Hình Đại Tội trong Kinh Thánh, lão ta thấy thích quá mà bịa ra một thứ lý thuyết nhái lại. Nhại lời của thánh nhân cũng là một điển hình trong tính cách của lão, vì lão không coi trọng hình thức, không coi trọng thể diện, cũng chẳng thèm quan tâm tới bản quyền.

7 sự ngu xuẩn của loài người, có thể đúng, có thể sai, có thể còn thiếu, có thể dư thừa, nhưng đó là 7 sự ngu xuẩn mà Thầy Phương đã chỉ ra, thì đám Học trò của Thầy, chẳng đứa nào không biết.

Minh cũng vậy. Nó từ tốn kể ra.

- Độc ác. Gian dối. Tham lam. Đố kị. Dâm dục. Sân si. Thù hận. 7 sự ngu xuẩn ấy đẩy con người ta rơi vào sự tầm thường bất tận, là cội nguồn của mọi loại tai ương. 7 sự ngu xuẩn ấy cũng sẽ dẫn con người tới cảnh diệt vong.

- Đúng vậy. - Bạch Thế Thắng đáp lại - Vậy mà có biết, trong 7 sự ngu xuẩn ấy, cái ác là như thế nào?

Cái ác là như thế nào?

Trong số những kẻ đứng đây, có bao nhiêu kẻ ác? Có lẽ là có rất nhiều. Nhưng có lẽ cũng chẳng có ai.

Cái ác là gì? Thế nào thì được gọi là ác? Một khái niệm tưởng chừng như quá rõ ràng, nghĩ kỹ ra lại thật là mơ hồ.

Đối nghịch với ác, sẽ là thiện. Vậy thiện là gì? Là đối xử tốt với người khác. Vậy nếu không đối xử tốt với người khác, thì sẽ là ác? Cũng không phải. Đối xử tồi tệ với người khác, thì sẽ là ác? Vậy thế nào gọi là tồi tệ? Không cho bạn chép bài lúc thi, có phải là tồi tệ không? Có lẽ là có. Nhưng

như vậy có phải là ác không? Có lẽ là không. Rất khó để định nghĩa ranh giới của sự tồi tệ.

- Ác là gì? Không ai biết sao? - Bạch Thế Thắng thất vọng nhìn Minh, rồi nhìn khắp mọi người xung quanh. - Ác chỉ xuất hiện, khi ta tác động lên người khác. Bản thân cái ác chưa bao giờ thực sự tồn tại, giống như ngọn lửa chỉ ra đời khi một vật bốc cháy. Bản thân ngọn lửa còn chả phải là một loại vật chất. Ác cũng vậy. Nó ra đời khi con người tiếp xúc với nhau, tác động lên nhau. Và khi người này tác động một điều trái với mong muốn của người khác, họ trở thành kẻ ác.

Lời nói này khiến nhiều người ngơ ngác khó hiểu. Bạch Thế Thắng lại “tận tình” giải thích:

- Người muốn giàu có, ta cướp đi tiền bạc của người, đó là ác. Người muốn có được tình yêu, ta cướp đi tình yêu của người, đó là ác. Người muốn có được hạnh phúc, ta đem đến cho người tai họa, đó là ác. Người muốn được sống, ta khiến người phải chết, đó là ác. Và... Người muốn giết ta, nhưng ta sẽ là kẻ sống sót, đó cũng là ác.

RẦMMMM!!!!

Cánh cửa phòng thể chất bị đập tung. Một đội người mặc cảnh phục và khiên giáp, tay cầm súng ống xông xáo lao vào, toàn hội trường nhất thời thất kinh.

- Cảnh sát đây!!! Tất cả mọi người đứng im không được nhúc nhích!!! Đứa nào là Bạch Thế Thắng?!! Giơ hai tay lên đầu!!!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 455: Hận Thù Nhỏ Nhoi

- Ai? Ai chịu trách nhiệm chuyện này? Cứ tưởng là cảnh sát thì muốn làm gì thì làm hả? Lệnh bắt đâu? Lệnh lục soát đâu?

Đám dân giang hồ cũng không phải loại cứ nhìn thấy cảnh sát là sợ đến tè ra quần. Chúng cũng là loại máu mặt đã vào sinh ra tử nhiều lần, xích mích với phía cảnh sát cũng không phải lần một lần hai, cũng phải biết những cách xử lý cơ bản.

Dù lần này nói là ập vào đây bắt Bạch Thế Thắng, nhưng mọi người trong hội trường thế này đều không tránh khỏi bị liên lụy. Bị dí súng vào mồm còn chưa nói, ai ai cũng bị đè ra trấn áp và lục soát, bố ai mà chịu nổi.

Một đàn anh cũng rất có máu mặt trong thành phố, lại rất là thông thạo dùng mồm để xử lý vấn đề, mà nói thẳng ra cho nhanh là Vũ Hải Hùng, đã to mồm đứng lên khiêu nại.

Một sĩ quan cảnh sát, có vẻ là đội trưởng đội truy bắt lần này, đứng đặc bước lên.

- Có tin tình báo ngầm là Bạch Thế Thắng lén tàng trữ thuốc phiện, tổ chức đánh nhau, và tụ tập đám đông trái phép. Đây là lệnh bắt và khám xét. Tất cả những người có mặt ở đây đều là đối tượng tình nghi, cần phải khám xét! Đặc biệt là chú em đây, Vũ Hải Hùng ạ!!!

Vũ Hải Hùng nghe thấy 2 chữ “thuốc phiện” là rụt vùi lại. Cái này là có tật giat mình. Hải Long 3 năm trước chính nhờ buôn thuốc phiện mà

phất lên, giờ tuy đã nói không với thuốc phiện, nhưng vẫn sẽ bị cảnh sát để mắt.

Vũ Hải Hùng rụt vùi, nhưng người khác lại tiếp lời hăn.

- Tình báo ngầm? Là ai báo? Báo kiểu gì? Còn không có bằng chứng rõ ràng, hay là định vào đây kiểm soát? Tôi nói thật với mấy ông nhé, quả này mà tìm không ra thuốc phiện thì dù có là cảnh sát cũng đừng hòng yên thân...

- Báo cáo! Đã tìm thấy 2 gói bột dị thường!

- ...

Đang hùng hổ ra vẻ ngầu lòi, lời báo cáo này giống như một cái vả vào mồm, khiến tên kia phải ngậm lại. Đúng là dân giang hồ, ít ai dám đảm bảo là không đưa nào mang theo vài điều cần cỏ hay vài túi bột đá theo người. Đúng như tên này đã nói, cứ xông bừa vào một nơi tụ tập kiểu này, thế nào cũng bắt được mấy cân ma túy.

Nhưng cảnh sát cũng không hơi đâu mà bừa bãi gây tội với giới giang hồ đến vậy. Chuyện này hăn không chỉ đơn giản là “có tin tình báo” mà thôi.

- Ui da! Nhẹ tay chút!

Phùng Huyết Cường bị ép vào tường, 2 tay bị bẻ ra sau. Phải đến 6 sĩ quan vật vã mới giữ được thằng này ở yên một chỗ, và bắt đầu đưa tay lục soát.

- Cả thằng này nữa, làm giống nó mau, chịu khó hợp tác một tí.

“Thằng này” chính là Vương Thành Văn. Hăn ngoan ngoãn quay lưng lại, đưa 2 tay lên sau gáy.

Một sĩ quan thò tay vào lục soát các túi trên người nó.

- Cái gì đây?

Sĩ quan ấy lấy ra mấy tấm giấy.

- Phiếu giảm giá. Nhà hàng em giảm giá 30% cho suất ăn trưa từ 3 người trở lên ấy, chốc nữa mấy anh tới ăn.

- Ủa cũng được đấy. Thế 2 cái phiếu này anh mày xin nhé. Còn con bé này nữa, làm giống 2 đứa nó mau!

- Đừng hòng! Mấy ông nghĩ mình là ai mà được lục soát người tôi hả? Ít ra thì cũng phải gọi một nữ sĩ quan tới đây!!!

- Bọn tao rảnh lắm hay sao mà bày vẽ như vậy hả? Làm mau, đừng để anh mày phải dùng biện pháp mạnh!!!

- Giỏi thì thử xem?!

Vân đã lăm le giờ cái điện thoại lên, đèn flash nháy liên tiếp.

- Đang ghi hình và ghi âm luôn đấy. Giỏi thì cứ mạnh động coi?!

Viên sĩ quan ngần ngại một lúc, đang chưa biết xử lý ra sao, thì từ trên trần, một tiếng động lớn vang lên.

Uỳnhhh!!!!!!

Tiếng trần nhà sụp xuống, kèm theo đó là một thân hình to như quả núi, đè thẳng xuống chỗ của Bạch Thế Thắng.

Thái Sơn!

Thằng to như núi này chính là Thái Sơn của Phong Ba. Mặt sàn lún xuống vì cú chạm đất của hắn. Trước khi tất cả mọi người kịp trở tay, chỉ

thấy hắn đã lao thẳng vào Bạch Thế Thắng, mạnh mẽ như một cái xe tải.

Uỳnhhhh!!!!

Thái Sơn húc bay Bạch Thế Thắng vào tường, rồi sau đó, hắn húc bay luôn cả bức tường. Cả Thái Sơn và Bạch Thế Thắng cứ như vậy mà lao ra khỏi nhà thể chất.

- Bắt lấy!!!

Phía cảnh sát sau giây phút bàng hoàng, đã kịp thời phản ứng lại. Nhiều sĩ quan muốn đuổi theo.

Xìiiii!!!!

Một luồng khói từ lỗ hổng ấy tràn vào, khiến không ít người ngay lập tức hít phải.

- Là khói thuốc phiện!!!

Đấu tranh chống thuốc phiện bao năm nay, chỉ cần nhìn màu sắc cũng có nhiều người đoán ra được. Không hổ danh là thứ thuốc phiện từng khiến cho toàn bộ Đế quốc phải điêu đứng, những sĩ quan hít phải lập tức nhìn thấy ảo giác, múa may quay cuồng.

- Mặt nạ! Mặt nạ!!!

Sĩ quan chỉ huy lập tức hét lên. 6 cái mặt nạ được huy động tới. Anh ta cùng 5 người khác vội vàng đeo lên, xông thẳng vào đám khói lao ra ngoài.

Nào ngờ, trong đám khói ấy, đã có người phục kích. Không chỉ là vài người, mà là rất đông, rất đông. Cả phòng thể chất đều đã bị vây kín.

- Là quân của thằng Tiểu Diện! - Minh hét lên với Văn. - Thằng ngu ấy dám bắt chấp tất cả để giết được Bạch Thế Thắng!!!

Với tư cách là một người bạn, Minh thật sự điên tiết với hành động này của thằng Khang. Chính hẳn thông báo cho cảnh sát đến đây bắt thuốc phiện, kì thực cũng chính là để kiểm tỏa hành động của đàn em Bạch Thế Thắng. Rồi sau đó, để kiểm tỏa hành động của cảnh sát, hẳn thậm chí còn dùng tới cả thuốc phiện, chưa kể còn những thương vong sắp tới, và nếu như có thể giết chết Bạch Thế Thắng, thì cũng sẽ là giết người ngay trước mũi cảnh sát.

Đây không phải là thứ hành động khôn ngoan, mà là thứ hành động quyết tuyệt. Để giết chết Bạch Thế Thắng, Tiểu Diện đã phải bất chấp mọi thứ. Thái Sơn có sức khỏe như một con trâu. Hẳn túm chặt lấy Bạch Thế Thắng, điên cuồng đâm sầm vào từng dây nhà, bất chấp việc bản thân có bị thương tổn ra sao. Bạch Thế Thắng bị va đập mạnh tới vậy, máu cũng đã chảy đầm đìa khắp người hẳn. Nhưng hẳn không tỏ ra một chút xúc cảm nào, chỉ không ngừng giơ tay đâm thùm thụp vào mạng sườn Thái Sơn.

Sau khi húc qua 6 dây nhà, Thái Sơn đã chịu không nổi những thương tổn do Bạch Thế Thắng mang lại, đã gục xuống. Xương sườn của hẳn cũng đã gãy đi 3 cái.

Bạch Thế Thắng đứng đó, thở hồng hộc, dáng đứng có chút không vững vàng. Đúng lúc này, Tiểu Diện từ phía trên lao xuống.

Một đám từ trên không giáng xuống, ngay đúng đỉnh đầu Bạch Thế Thắng.

Rầmmm!!!!

Lần đầu tiên, người ta nhìn thấy Bạch Thế Thắng gục ngã, sấp mặt xuống đất. Mặt đất loang lổ vũng máu đen sì.

Toàn trường Kinh Ngự sợ hãi rít lên, hoảng loạn chạy trốn.

- Giờ không ai cứu nổi mày nữa đâu, Bạch Thế Thắng ạ.

Tiểu Diện từng bước đi tới. Trên gương mặt hắn vẫn là một nụ cười tươi tỉnh.

- Vì sao mày muốn giết tao?

Giọng nói vang lên khiến Tiểu Diện hơi dợm bước. Trước mặt hắn, Bạch Thế Thăng bắt đầu gượng dậy. Gương mặt đỏ lôm vì máu, nhưng vẫn chẳng có chút cảm xúc nào được thể hiện.

- Vì sao mày muốn giết tao?

Hắn lặp lại. Một luồng kinh khí nặng nề tỏa ra, khiến Tiểu Diện cảm thấy mình như bị đẩy lùi về phía sau.

- Là vì mày độc ác? Vì mày dối trá? Vì mày đố kỵ? Vì mày tham lam? Hay vì mày thù hận?

Mỗi một câu hỏi, lại là một lớp kinh khí trọng điệp, đẩy cho bước chân Tiểu Diện lại lùi đi một bước.

- Ánh mắt đó, chắc là do thù hận.

Đoàngggg!!!

Một viên đạn xuyên qua lớp kinh khí, cắm thẳng vào ngực Bạch Thế Thăng. Nhưng viên đạn chỉ xuyên qua được lớp da, và bị mắc kẹt ở đó.

Luyện Thể cấp 12, súng đạn bình thường đã không thể gây tổn hại.

Nhưng viên đạn này cũng không chỉ như vậy.

Tạch tach tach!!!

Một luồng điện từ viên đạn, chạy qua khắp người Bạch Thế Thăng, khiến hắn lại gục xuống.

Cõppppppp!!!!!!

Từ phía sau, Thái Sơn đã cầm một viên gạch lớn, dùng hết sức mình phang thẳng vào đầu Bạch Thế Thắng.

Phậpppp!!!!

Lại một đĩa nữa, cầm một thanh kiếm cấp 12, cầm xuyên qua bụng hân.

Tiểu Diện đã bước tới, nắm tay hắn siết chặt đến rỏ máu.

- Đây là vì anh trai tao!

Bôpppppppppppppppppppppppp!!!!!!!!!!!!!!

Cú đấm này mang theo sức mạnh khủng khiếp, tiếng động nó phát ra, vang xa tới tận mấy trăm mét, khắp toàn trường đều có thể nghe thấy.

- Đây là cho mẹ tao!!

[illegible]

Cú đâm thứ hai, lại giáng thẳng lên mặt Bạch Thế Thắng.

- Đây là cho cha tao!!!

Lại một cú đâm giáng xuống.

- Còn đây là cho tuổi thơ của tao!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- Thứ hân thù nhỏ nhoi thế này, cũng đem ra khoe khoang sao?

Bạch Thế Thăng ngẩng đầu lên, giương đôi mắt đỏ lòm nhìn Tiểu Diện, nhàn nhạt hỏi một câu. Chưa kịp để Tiểu Diện nói gì, hắn đã vươn tay ra.

Uỳnhhhhhhhhh!!!!!!

Lần này, là toàn bộ nhà thể chất bị rung chuyển. Từ một mảng tường khác, người ta lại thấy Bạch Thế Thắng, một tay túm lấy mặt Tiểu Diện, đẩy sập cả một mảng tường. Người ta thấy Tiểu Diện thoi thóp, thấy Bạch Thế Thắng máu me đầm đìa, kiếm cắm xuyên qua bụng, nhưng vẫn đứng đó, hiên ngang và cuồng bạo.

Hắn thả rơi Tiểu Diện xuống sàn, đưa mắt nhìn đám đông, gồm cả cảnh sát, gồm cả đám giang hồ, gồm tất cả những ai có máu mặt ở thành phố. Hắn lại tiếp tục bài phát biểu của mình, như chưa có chuyện gì xảy ra.

- Lúc này nói tới đâu nhỉ? À, kẻ nào muốn ta chết, thì ta nhất định sẽ sống sót. Đó chính là ác.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 456: Một Thế Giới Mới

Người ta muốn giết mình, mình không để họ được toại nguyện, đây vốn là đạo lý rất bình thường ở đời.

Chẳng ai muốn chết cả.

Nếu chỉ đơn giản là như vậy, có gì gọi là độc ác?

Đây không phải là điều mà Bạch Thế Thắng muốn nói. Vân tin là vậy. Đây không phải là điều mà một kẻ tự xưng là học trò của Phạm Viết Phương muốn truyền đạt. Đây không phải là lý do hãn khiến người ta khiếp sợ.

Có lẽ ở trong hội trường này, người ta chỉ đơn thuần sợ hãi hãn một cách bản năng, mà còn không nhận ra họ đang sợ hãi điều gì.

Có lẽ, không mấy ai như Vân, để ý được rõ ràng hơn, trong ánh mắt của Bạch Thế Thắng, lóe lên một sự hứng thú và thỏa mãn.

Bất giác, Vân quay người nhìn sang bên cạnh.

Đúng như những gì cô lo sợ, kẻ đứng cạnh cô, Vương Thành Văn, đôi mắt hãn cũng lóe lên một ánh nhìn đầy tính tò mò và hứng khởi.

Có thể chính hãn cũng không nhận ra, rằng đối với hãn, Bạch Thế Thắng đã trở thành một mối quan tâm thú vị hơn bất cứ trang sách nào.-
Đội trưởng, còn không bắt hãn lại? - Một sĩ quan ngần ngại đặt câu hỏi.

- Im đi. Sao không thử nhìn lại xung quanh mình xem? - Vị đội trưởng kia bực tức gắt lại.

Lực lượng cảnh sát ở nơi này không hề nhỏ, nhưng ném tới bọn họ, lại là những ánh mắt bất thiện. Tất cả những người có mặt ở đây, đều không chút nào thiện ý đối với cảnh sát.

Cảnh sát, cũng là một lực lượng gián tiếp trực thuộc Vương tộc, là bộ mặt của hành pháp. Còn những dân anh chị nơi đây, họ là ai? Họ đều là, hoặc đều tự xưng là, Học trò của Phạm Viết Phương.

Đừng bao giờ nghĩ rằng xúc phạm vào Học trò của Thầy Phương là sẽ không phải trả giá.

- Lần này bị thằng Phạm Viết Tuệ chơi rồi! - Đội trưởng nghiêng răng ken két. Nếu không phải vì Phạm Viết Tuệ ra mặt hứa rằng sẽ có Giám sát hội tiếp ứng, nào ai dám manh động tới vậy?

Tới đây là để bắt Bạch Thế Thắng, nhưng rốt cuộc lại thành công cụ cho kẻ khác, cả đám cảnh sát ở đây mà bất lực như vậy, trông thật thảm hại. Chuyện này đã lỡ dẫm vào rồi, muốn rút ra cũng không phải dễ.

Đang bế tắc như vậy, đột nhiên có một kẻ bước lên phá vỡ tình thế này. Đó là thằng Minh. Hắn bước lên trước mặt Bạch Thế Thắng.

- Có chuyện gì? - Bạch Thế Thắng thấy người ta bước lên, chỉ hỏi lại một câu.

- Đưa bạn tao đi bệnh viện. - Minh đáp lại, rồi cứ thế bước qua, tới chỗ thằng Khang, dìu nó dậy. - Mang tao cái cang nào!!!

Minh hét lớn. Lập tức đám Chân Nhỏ điều động lẫn nhau, đưa thì chạy lên khênh Tiểu Diện, kẻ thì đi tìm cang.

Bạch Thế Thắng hoàn toàn không ngăn cản. Hắn còn chẳng thèm để tâm kẻ vừa muốn giết mình sống hay chết. Hắn đứng nhường hẳn một bên để đám Chân Nhỏ loay hoay xoay sở.

Đội trưởng đội truy bắt thấy thế, lập tức linh động thay đổi kế hoạch, ra lệnh cho cảnh sát rút lui. Lấy cớ là áp giải nghi phạm Tiểu Diện về bệnh viện. Lập tức cảnh sát lục tục rút đi trong ánh mắt khinh bỉ của đám giang hồ.

Khi hội trường đã trở nên yên tĩnh, Bạch Thế Thắng mới tiếp tục bài phát biểu của mình, như thế này giờ hắn chỉ muốn chủ trì buổi họp mặt này, mà người ta cứ phá hắn.

- 4 năm nay, khi bước vào Trại cải tạo Từ Mẫu, tao đã được khai sáng. Tao đã được lắng nghe lời dạy dỗ của Thầy, tiếp nhận tư tưởng vĩ đại của Thầy.

- Nói láo! Cờ mày làm sao đủ sức để người ta cho vào trại Từ Mẫu? Cũng chẳng có gì chứng minh là mày đã được thầy dạy bảo?!

Một kẻ khác cắt ngang lời hắn. Bạch Thế Thắng không hề nóng giận, chỉ đáp lại lời phản bác kia bằng một hành động. Hắn vén tay áo của mình lên.

Trên đó xăm một con dấu.

- Kia là... bút tích của Từ Nghiệp Hoa? Mày... mày đã trở thành Lục Đại Môn Đồ? Không... giờ phải là Thất Đại Môn Đồ mới đúng...

Tất cả đều xôn xao. Ai nấy đều mang trên mặt vẻ kinh sợ.

Vân kéo Vinh Mũi Chó lại hỏi nhỏ.

- Thất Đại Môn Đồ là cái gì vậy?

- Thầy Phương không thu nhận học trò, nhưng Thầy là thầy của tất cả. Nếu tư tưởng của Thầy là một loại Tôn giáo, còn Thầy là chúa Trời, thì Thất Đại Môn Đệ chính là những người thay mặt Thầy truyền đạt lại tư tưởng vĩ đại ấy cho nhân loại. Đây vốn chỉ là một lời đồn đại mà thôi, vì chưa ai thấy bọn họ xuất thế, nhưng bút tích của Từ Nghiệp Hoa thì không thể nào nhầm lẫn được, vì các tài liệu về thầy Phương có rất nhiều là do hần ta ghi chép lại.

Bút tích, không phải là nét chữ, vì sách in thì không thể có nét chữ của một người. Tương tự, cũng không thể lưu lại Văn lực, vì sách in là in hàng loạt. Nhưng trong mỗi quyển sách, qua một loại Văn Phong, lại mơ hồ lưu lại một thứ bút tích. Bút tích này giống như một mô hình vận hành, là một thứ năng lượng rất nhỏ vô tình được lưu trữ trong cách hành văn, tương tự như cách Vân dùng các mô thức để lưu lại cách vận hành phép thuật, mà càng giống như một phần linh hồn được tác giả trút vào câu chữ. Bút tích của người bình thường thì nhỏ tới mức khó nhận ra, nhưng bút tích của những đại văn hào, đều sẽ có dấu ấn rất riêng.

Từ Nghiệp Hoa, theo thể nhân kể lại, là người đầu tiên góp sức truyền bá tư tưởng của Thầy Phương, một thứ tư tưởng dân dã thô kệch, lại khó hiểu và ngây ngô, đưa nó vào trong công chúng và để họ hiểu được sự cao thâm đằng sau lớp vỏ khờ dại.

Kẻ mang hình xăm có bút tích của Từ Nghiệp Hoa, lại còn rành rành ở đó một con số 7. Hần chính là, hay đúng hơn, sẽ được thể nhân gọi là, Lão Thất.

Ai cũng biết, mỗi một Đại Môn Đệ, đều đại diện cho một sự ngu xuẩn mà thầy Phương từng nhắc tới. Ý nghĩa của điều này rất rõ ràng, bảy Môn Đệ như bảy người canh gác cho sự thông tuệ. Chỉ những ai vượt qua 7 sự ngu xuẩn của loài người, mới đủ sức để bước vào cảnh giới thông tuệ tối cao.

Lão Đại Từ Nghiệp Hoa, đại diện cho Thù Hận. Lão Nhị, là Đố Kị. Lão Tam, là Dâm Dăng. Lão Tứ, là Tham Lam. Lão Ngũ, là Dối Trá. Lục Muội, là Sân Si. Và giờ, Lão Thất, là Độc Ác.

Vậy là, Bạch Thế Thắng, kẻ được thu nhận sau cùng, lại là người đầu tiên xuất thế. Là kẻ khai phát súng đầu tiên của Thất Đại Môn Đồ, bắn thẳng vào thế giới này. Đây không còn là một sự kiện bình thường, không còn chỉ là đám giang hồ đất cang đấu đá lẫn nhau nữa. Đây là một cột mốc. Cột mốc cho cả Đế quốc, cả Đại lục, cả thế giới biết rằng, Thầy Phương đã bắt đầu hành động.

Và câu đố đầu tiên mà Thầy gửi tới cho tất cả những kẻ đang đứng ở đây, câu đố mang tên Bạch Thế Thắng.

- Thầy đã nói với tao, tất cả chúng ta sinh ra trên đời, đều là để góp một phần nhỏ trong một vở kịch vĩ đại. Vở kịch ấy mang tên là cuộc đời. Mỗi chúng ta đều là một diễn viên, và đều có một vai diễn. Vậy sự ngu xuẩn của con người nằm ở đâu? Ở việc chúng ta để thù hận, đố kị, nhục dục, lòng tham, dối trá, sân si, và ác độc làm lạc lối, mà quên mất việc làm tròn bốn phận vai diễn của mình.

- Vai diễn? Vậy mày muốn nói rằng, bọn tao chỉ là con rối trong tay người khác? Bọn tao chẳng nên có được ý chí của bản thân? Rằng không ai có thể thắng được số mệnh? Cái tư duy nô bộc ấy mà dám kêu là Học trò của Thầy Phương?

Một kẻ khác phản bác lại. Lời phản bác này được rất nhiều người gật gù.

Bạch Thế Thắng đáp lại.

- Cuộc đời này, thế giới này, vũ trụ này, cần nhất là sự hoàn mỹ. Nếu mọi thứ đã là một vở kịch, hãy để vở kịch ấy trở nên hoàn mỹ. Thầy Phương chính là người đạo diễn đằng sau tất cả, còn chúng ta là những diễn

viên. Một diễn viên nếu không thể hoàn thành vai diễn của mình, thì còn có giá trị gì? Cái các người cần, không phải là ngoan ngoãn bị người khác chi phối, mà là tuân theo đúng lời dạy của thầy. Thầy đã ban cho mỗi người các người một vị trí đích đáng trong vở kịch của mình, chỉ có điều các người có thể đáp ứng được sự kì vọng của Thầy hay không mà thôi. Chỉ khi nào các người làm tròn được vai trò của mình, các người mới có thể giúp thầy hoàn thành một vở kịch mỹ mãn, khi đó, thứ chờ đón các người...

Hắn dừng lại một nhịp, khiến tất cả mọi người cũng nín thở theo.

- Một thế giới mới.

Câu nói này, khiến cả hội trường xôn xao vì hưng phấn. Khiến đôi mắt của Vương Thành Văn lóe sáng như tìm ra một câu đố đầy thú vị, và khiến Vân phải nhú mày.

Có gì đó ở Vương Thành Văn, khiến Vân mơ hồ cảm thấy lo ngại.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 457: Hồng Vân Hội

Thầy Phương hứa hẹn với các người một thế giới mới! Đây là điều khiến bất kì ai cũng phải hưng phấn. Thế giới ấy của thầy Phương, sẽ như thế nào? Đây là đề tài để bất kì ai có thể tha hồ tưởng tượng.

Nhưng chắc hẳn, đó sẽ không phải là một thế giới nhàm chán.

Những kẻ tự nhận mình là Học trò của Thầy Phương, phần lớn đều là những kẻ bế tắc trong thế giới hiện tại. Bị cha mẹ bỏ rơi, bị xã hội xa lánh, phải làm những công việc bẩn thỉu không thể hòa nhập với xã hội con người, hay chỉ đơn giản là khát khao một tầm trí tuệ cao hơn, bọn họ tìm tới thầy Phương như một ánh sáng hi vọng.

Một thế giới mới do thầy Phương mang tới, cũng đồng nghĩa với việc, thế giới cũ kĩ này phải bị xóa sổ.

Ai nấy lại càng hưng phấn. Gì chứ phá hoại thì bọn hăn giỏi bẩm sinh. Xây dựng nên cái gì thì khó, chứ phá hoại thì rất dễ.

Nhưng quan trọng hơn, là thứ tư tưởng diệu vợi kia, cái thế giới mới xa xôi kia, nay bỗng trở nên thật gần gũi, bởi vì Bạch Thế Thắng đã ở đây.

Câu nói giữa đám du thủ du thực này, với tâm tư tưởng của Thầy Phương, chính là con người này.

- Các người có muốn cùng theo lời dạy của Thầy Phương, làm tròn nghĩa vụ của mình chứ?

Câu hỏi này hỏi ra, dù tất cả còn ngần ngại chưa ngỏ ý, đã rất nhiều người ngấm ngầm quy thuận.

Cuộc họp mặt này, vốn là để tra vấn tư cách của Bạch Thế Thắng, nhưng hẳn vốn đã có tư cách ấy ngay từ đầu rồi, và không ai còn chút hoài nghi về chuyện này. Hoặc ít ra, vì ai cũng muốn tự nguyện tin rằng mình có thể được kết nối với Phạm Viết Phương thông qua hẳn, nên không ai muốn hoài nghi hẳn.

- Thế Vũ, trường Kinh Ngự, nguyện trung thành với đại ca!

- Hoàng Linh, trường Kinh Ngự, nguyện trung thành với đại ca!!

Thế Vũ là đứa nhanh nhạy, đã là kẻ đầu tiên bước ra. Hoàng Linh cũng không chịu kém, ngay lập tức hòa theo.

- Thái Sơn, trường Phong Ba, nguyện đi theo Bạch Thế Thắng!

Lần này đến lượt Thái Sơn. Người ta nói, kẻ phản trắc một lần, thì có thể phản trắc lần tiếp theo. Kẻ quỳ gối một lần, thì sẽ có thể quỳ gối thêm nhiều lần nữa. Nay Tiểu Diện đã bị đánh bại thảm hại, thì chẳng lý nào Thái Sơn không tuân phục Bạch Thế Thắng.

Được lời như cởi tấm lòng, lần lượt những kẻ có máu mặt khác đều bắt đầu quỳ xuống, hô lên lời tuyên thệ của mình.

Hầu như tất cả, chỉ trừ đám Chân Nhỏ. Thủ lĩnh của bọn nó không ở đây, chúng nó sẽ chẳng quỳ gối trước bất kì ai.

Bạch Thế Thắng cũng chẳng để ý tới chuyện này. Hẳn không bắt ép bất kì ai.

Ngày hôm nay, cả Hải Thành này đã gần như nằm gọn trong tay hẳn.

- Gượm đã!

Bất chợt, một âm thanh vang lên.

Thanh âm này khiến cả hội trường giật mình quay lại.

Là Vân.

- Sao thế? - Bạch Thế Thắng từ tốn hỏi.

- Đây là họp mặt phải không? Mọi người đều có quyền phát biểu ý kiến chứ? - Vân nâng cao âm lượng nói.

- Đúng vậy - Bạch Thế Thắng gật đầu.

- Vậy tui có chuyện cần nói.

Nói đoạn, Vân ngang nhiên bước qua đám đông đang quỳ gối kia, bước lên đứng cạnh Bạch Thế Thắng.

- E hèm... Nay có gần như đông đủ mọi người ở đây, tôi, Nguyễn Hồng Vân, xin có chuyện cần thông báo. - Vân lấy một hơi thật sâu - Từ hôm nay sẽ là ngày thành lập của Hồng Vân Hội! Chuyên thụ lý những chuyện khó giải quyết, không giới hạn thành phần khách hàng, mọi người đều được đối xử bình đẳng! Bất cứ ai có vấn đề gì không thể giải quyết, từ chuyện nhỏ như tìm chó mèo thất lạc, cho tới chuyện lớn như xử lý Bạch Thế Thắng, đều có thể tới Hồng Vân Hội! Trụ sở, nhà 3E trường Kinh Ngự. Giá cả tùy thương lượng, không làm được không lấy tiền!!! Tất cả mọi người, từ nam phụ lão ấu, từ học sinh cho tới quý tộc, từ thành thị cho tới nông thôn, bất kì ai có bất kì vấn đề gì, chỉ cần có tiền, cứ thoải mái tìm tới Hồng Vân Hội!!! Hồng Vân Hội hân hạnh được Cô nhi viện Những bàn chân nhỏ và Công ty Hải Long tài trợ, nhằm giúp đỡ cho xã hội ngày một tốt đẹp hơn, xin vui lòng cho họ một tràng pháo tay nào!!

Bốp bốp bốp.

Vân tự nói xong, tự giơ tay lên vỗ. Còn cả hội trường thì chỉ dám hít từng hơi thật sâu. Không ai biết chuyện gì vừa xảy ra.

Đây là PR, là quảng cáo một cách lộ liễu nhất có thể. Là mượn buổi họp mặt của Bạch Thế Thắng, mượn thời cơ tất cả mọi người tụ họp, để PR cho tổ chức của mình.

Cái gì mà Hồng Vân Hội, rồi còn được Chân Nhỏ và Hải Long chống lưng? Không đáng nói. Đáng nói là cái câu “xử lý Bạch Thế Thắng”, cũng có thể hiểu chỉ là một loại ẩn dụ mà thôi, ý bảo là không việc gì Hồng Vân Hội không thể làm. Nhưng vấn đề là, người ta còn đang đứng ngay cạnh cô nương kia! Cô nương còn đang mượn sân khấu người khác, ít ra vuốt mặt cũng phải nể mũi chứ?

Bạch Thế Thắng đứng đó, cũng sững sờ cả người. Hắn không phải loại sẽ chấp nhận câu nói kia, nhưng hắn sững sờ vì lâu lắm rồi, mới có kẻ đứng ra thẳng thắn thách thức hắn.

Ví dụ như Tiểu Diện, tuy nói là căm thù hắn tới xương tủy, nhưng nào có dám đối diện hắn nói ra những lời thách thức? Thắng đó chỉ dám lén lút đằng sau bày mưu hèn kế bẩn.

Lần đầu tiên, người ta thấy Bạch Thế Thắng không còn ung dung tự tại như trước nữa. Hắn đã nhú mày.

- Nguyễn Hồng Vân, phải không? - Hắn hỏi.

- Đúng vậy. - Vân khẽ nhoẻn miệng cười. - Tôi biết mục đích cuộc họp mặt lần này của anh là gì. Tôi biết sự thích thú của anh, tôi biết rõ rằng anh đang buồn chán tới mức nào, và anh trân trọng sự thích thú nhỏ nhoi đó ra sao. Anh cố tình tổ chức buổi họp mặt này, anh muốn giơ thân mình ra làm mục tiêu cho Tiểu Diện, anh muốn cho nó một sự hi vọng. Và khi thứ hi vọng ấy lóe lên, anh sẽ tàn nhẫn dập tắt nó. Đây mới là điều mà anh đã học được sau 4 năm làm Học sinh của Thầy Phương, hay cái gì đó đại loại

thế. Anh đã học được cách thích thú. Đây mới là thứ khiến anh thay đổi. Bởi một khi đã nếm được sự hưng phấn khi dập tắt hi vọng của người khác, anh sẽ nghiện nó. Anh sẽ không thể nào tận hưởng cuộc sống như nó vốn có nữa. Anh thích cái khoái cảm khi dập tắt đi hi vọng của người khác. Đó mới là “cái ác” mà anh tìm kiếm.

Bạch Thế Thắng không trả lời. Hắn hít vào một hơi thật sâu. Sau đó, hắn khẽ cười.

- Đúng vậy. Thầy Phương đã gieo vào trong ta một hạt giống. Hạt giống ấy mang tên là sự khoái cảm. Chỉ là một hạt giống rất nhỏ, nhưng nó đã nảy mầm, nó đã choán lấy tâm hồn ta, và thay đổi hoàn toàn cách ta nhìn nhận về thế giới. Con người, nếu không thể cảm nhận được khoái cảm ấy, sẽ chỉ là một loài động vật ăn, ngủ, và sinh sản mà thôi.

- Nếu nói về khoái cảm, - Vân trả lời - Tôi cũng có một loại khoái cảm tương tự như vậy. Tôi cũng thích cái cảm giác bóp nát hi vọng của anh. Tôi biết anh đang giấu giếm một thứ gì. Tôi biết anh đang có một mục đích nào đó, và không sớm thì muộn, tôi cũng sẽ tìm ra nó. Và tôi sẽ cướp đoạt nó từ tay anh, để rồi xem, anh còn giữ cái vẻ mặt thản nhiên ấy tới bao giờ!

- Được lắm! - Bạch Thế Thắng nhoen miệng cười, cái cười rộng ngoác tới mang tai. Nhìn hắn bây giờ không còn hiền hòa như trước, mà dữ tợn như quỷ Tu La - Thú vị hơn rồi đó! Trò chơi này, để xem ai sẽ thắng!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 458: Hết Thức Ăn

Lần PR của Vân có thể coi là thành công vang dội, vì các thế lực ở Hải Thành về cơ bản là đều có mặt, bây giờ tin tức về Hồng Vân Hội lan đi nhanh như gió, nhanh không kém gì câu chuyện về Bạch Thế Thắng trở thành Thất Đại Môn Đồ.

Bạch Thế Thắng bỗng nhiên trở thành cái nền để giúp kẻ khác nổi tiếng. Nhưng có vẻ như hắn cũng chẳng để tâm lắm.

Nhiều người nói Vân làm vậy là quá chơi trội, là tự rước tai họa vào người.

Lại còn bọn Chân Nhỏ và Hải Long, không biết thời thế, dám đi ngược lại dòng nước.

Ở Hải Thành này, dám có dũng khí đấu với Bạch Thế Thắng, có lẽ cũng chỉ có Tiểu Diện, dám còn lại chỉ là thùng rỗng kêu to. Mà bây giờ Tiểu Diện cũng “toi” rồi. Dám ngang nhiên bờn cợt với cảnh sát, dám cá là kết cục chẳng tốt đẹp gì.

Hiện nay nếu thật sự khôn ngoan, sẽ không ai dám làm điều gì phật lòng Bạch Thế Thắng, chứ đừng nói là ngay trước mặt hắn gây to chuyện như vậy.- Chúc mừng, cậu đã rất thành công trong việc chọc giận hắn.

Phòng 3E, sau buổi họp mặt, Vương Thành Văn nói với Vân một câu như vậy.

- Cậu đang chúc mừng tôi hay nói đùa tôi vậy? Nhưng cũng hết cách rồi, hắn đang giữ thứ mà tôi cần. Tôi biết hắn nắm được thứ đó ở đâu, nhưng hắn lại chưa đủ sức để lấy được nó. Hắn cần nhân lực.

- Thứ đó? Thứ đó là thứ gì? - Văn hỏi.

- Cậu hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai? Tôi chỉ biết là nó có tồn tại mà thôi. Cậu sẽ giúp tôi đoạt được nó chứ?

Câu hỏi này, mấy hôm trước Nguyễn Bạch cũng từng hỏi Văn.

- Đoạt đồ của người khác, có vẻ không được hay cho lắm...

- Đồ của ai chứ? Chưa ai sở hữu nó cả! Đồ tranh đoạt thì làm gì thuộc về ai? Dù là Bạch Thế Thắng cũng không có quyền sở hữu thứ mà hắn không có được.

- Tôi giúp gì được cho cậu? Chẳng phải cậu có Hồng Vân Hội rồi đấy thôi?

- Tưởng tượng. Dùng trí tưởng tượng của cậu, suy nghĩ về hắn. Chẳng phải cậu nói, sau buổi gặp hôm nay, cậu sẽ hiểu rõ về hắn hơn còn gì?

- Cậu cũng vậy đó thôi? Cơ bản là những gì cậu vừa nói để chọc tức anh ta, cũng là những gì tôi nghĩ. Anh ta hứng thú với việc bóp nát hi vọng của người khác. Cảm giác thỏa mãn ấy khiến anh ta phát thèm. Và càng thèm khát, anh ta càng sẽ cố gắng để thực hiện lại. Nó giống như là... về mặt tâm lý học, một “minh chứng”.

- Minh chứng?

- Minh chứng cho sự tồn tại. Anh ta muốn cảm giác rõ rệt hơn sự tồn tại của mình, vì nếu không có thứ minh chứng ấy, anh ta sẽ tự phủ nhận đi rằng mình đang được sống. Anh ta cảm thấy cuộc sống của mình thiếu trọn

ven, hay đúng hơn, là một hình thức thấp kém của “tồn tại”. Anh ta muốn tồn tại ở một dạng thức cao hơn, vì vậy anh ta cần một thứ để lấp đầy sự thiếu thốn ấy.

- Và thứ đó chính là... - Vân lẩm bẩm.

- Cái ác.

Lần này, là tiếng nói vang tới từ ngoài cửa.

Vân giật mình quay lại.

Là Bạch Thế Thắng. Hắn đã bước vào. Không khí ở trong phòng bỗng nhiên rất kì lạ. Cứ tưởng tượng bạn đang nói xấu về một người, và thành linh người đó xuất hiện tham gia câu chuyện. Rất là ngại ngùng, rất là khó xử, và cũng rất là quái dị.

- Mà là Vương Thành Văn? - Bạch Thế Thắng chêm chệ trên chiếc ghế gỗ, dáng vẻ vô cùng thoải mái, từ tốn hỏi một câu.

- Đúng vậy. - Vương Thành Văn vẫn ngồi sau chiếc bàn làm việc, tay vừa gấp lại quyển sách, vẫn như mọi khi, như đang tiếp một vị khách như bao vị khách khác.

- Tao muốn tới gặp mày. - Bạch Thế Thắng lại nói.

- Và giờ anh đã gặp được rồi. - Vương Thành Văn cũng từ tốn đáp lại.

- Mày là đứa đã đánh bại Trần Thiên Anh.

- Là anh ta tự đánh bại chính mình. Không sớm thì muộn thứ tham vọng vô lý ấy cũng sẽ giết chết anh ta. Việc duy nhất tôi cố gắng làm, là cố để sống sót.

- Và mày đã sống sót.

- Đúng vậy.

- Kẻ sống sót là người chiến thắng. Còn kẻ chết, là kẻ thất bại. - Bạch Thế Thắng đáp lại.

Văn ngẫm nghĩ đôi chút.

- Điều này, xét theo nhiều khía cạnh thì cũng chính xác.

- Nhưng đồng thời, mà cũng đã thất bại.

Văn lại lặng im. Lặng im này, lâu hơn.

- Đúng vậy. - Hắn chậm rãi gật đầu.

- Ai cũng có vai diễn của mình. Trần Thiên Anh đã làm tròn vai diễn của hắn, dù rằng Thầy Phương đã mong đợi ở hắn nhiều hơn. Ít ra thì, hắn đã giúp Thầy Phương giết đi đứa con rể phản nghịch, và góp phần đem đứa cháu gái của Thầy về với Thầy. Cuộc đời của hắn, là do một tay Thầy Phương tạo nên, mà biết chứ? Thầy gả con gái mình cho Trần Thịnh, chèn ép khiến cho Trần Thái thất bại, từ đó tạo ra một đứa trẻ bị nhồi nhét đầy thù hận mang tên Trần Thiên Anh. Thầy khiến cho mẹ hắn đầu tư tiền vào đa cấp, và ép cho bà ta phải tự tử, từ đó tạo nên một con quái vật hung tàn. Mà có biết, Thầy cố gắng tới vậy để làm gì chứ?

- Anh nói thử xem? - Ánh mắt Văn cũng không còn bình tĩnh như trước. Dù hắn vẫn ôn hòa đấy, nhưng Văn như nhận thấy một chút gì khác.

- Thầy muốn thử thách hắn. Thầy muốn ném hắn xuống vực sâu, để rồi nếu hắn có thể vượt lên, và trải qua được 7 kiếp nạn của Thầy, hắn sẽ xứng đáng để trở thành một Siêu Nhân Loại. Và có lẽ, tao sẽ là Thử thách đầu tiên dành cho hắn. Nhưng thật đáng tiếc, mà đã xuất hiện, và đánh bại hắn. Mà đã cướp hết mọi thứ của hắn, nghiền nát mọi hi vọng của hắn,

mày đã dập tắt mọi lý do để hắn có thể tồn tại, và cũng bằng cách đó, mày cướp đi một Học trò ưu tú của Thầy Phương.

Văn liếc mắt nhìn Bạch Thế Thắng, một ánh mắt không nói rõ xúc cảm.

- Anh có vẻ biết khá rõ chuyện xảy ra nhỉ?

- Thất Đại Môn Đồ kể về mày khá nhiều, mày biết chứ? Đến cả Lão Đại cũng phải thừa nhận rằng mày rất ưu tú. Xóa bỏ lý do để tồn tại của một con người, là cần tới bậc nào sự nhẫn tâm và lạnh lùng? Và có lẽ, mày còn độc ác hơn cả tao nữa. Lão Đại nói rằng, mày độc ác hơn cả tao, thâm si hơn cả Lục tử, giả dối hơn cả Ngũ ca, dâm dăng hơn Lão Tam, đố kỵ hơn Lão Nhị, thù hận hơn Lão Đại, và tham lam hơn cả Lão Tứ. Chỉ là mày chưa nhận ra mà thôi. Và tao ở đây, để kiểm chứng điều đó.

- Vậy sự kiểm chứng của anh có kết luận thế nào? - Văn hỏi lại. Hắn giương đôi mắt trong veo nhìn thẳng vào mắt Bạch Thế Thắng, mơ hồ trong ánh mắt ấy lại có một sự tò mò.

- Tao kết luận rằng, mày chỉ là một đứa nhàm chán, không có cá tính, và vô dụng.

- Đồng ý. - Ngồi ở ghế sofa cạnh bên, Văn cười khúc khích.

Bạch Thế Thắng kéo ghế đứng dậy. Hắn quay sang nhìn về phía Văn.

- Còn cô em, nếu cô em thật sự cố chấp muốn phá tôi tới vậy, cô sẽ phải đối mặt với tôi đấy. Và đừng nghĩ, tôi sẽ nương tay với phụ nữ.

- Thích thì chiều. Đến lúc đó tôi cũng sẽ không giữ sức nữa đâu. Thậm chí, cả cái Thất Đại Môn Đồ gì đó, chỉ cần kẻ nào cản đường tôi, tôi sẽ dẹp gọn kẻ đó!

Vân còn chẳng thèm nhìn Bạch Thế Thắng, vừa nắm dài nghịch điện thoại vừa trả lời.

Bạch Thế Thắng chỉ cười. Hắn cúi người chào tạm biệt, sau đó bước ra.

- Lần này cậu không mời khách dùng cơm nữa à? - Vân vẫn nằm trên ghế sofa, lười nhác hỏi một câu.

- Tủ lạnh vừa hết thức ăn rồi. - Văn đáp lại.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 459: Giá Trị Đảo Lộn

- Thật là một cuộc trò chuyện thú vị.

Bạch Thế Thắng đi khỏi chưa được bao lâu, ngoài cửa đã vang lên một giọng nói. Giọng nói trầm trầm, và có chút yếu ớt.

Một ông già đã đứng ngoài cửa từ bao giờ.

- Thầy vào được chứ? - Lão hỏi.

- Xin mời. - Vương Thành Văn trả lời. Hắn cứ như chủ nhà đang tiếp khách.

Vân đã gặp lão già này một lần ngoài hẻm nhỏ. Không nghĩ là sẽ lại gặp lão một lần nữa ở đây.

- Chẳn hẵn thầy là Giáo sư Grandino? - Văn vừa đứng dậy rót một cốc nước, vừa kéo ghế mời lão ngồi. Mấy chuyện tiếp khách này hắn rất thuần thục.

- Còn em hẵn là Vương Thành Văn? - Lão già từ tốn ngồi xuống ghế, cười nói rất ôn hòa. - Còn em hẵn là Nguyễn Hồng Vân?

- Ủm hừm.

Vân vẫn nằm đó nghịch điện thoại, quay lưng về phía ông thầy. Giáo sư với chả giáo sĩ gì đó, cô chẳng quan tâm. Mà vì sao ông thầy biết tên mình, cô cũng chẳng buồn hỏi.

- Vũ điệu của em rất cuốn hút. - Lão lại nói.

-Ồ. Thầy cũng nhận ra? - Lần này thì cô thấy quan tâm hơn một chút.

- Vũ Ma Sư, kết hợp giữa vũ đạo và pháp thuật, trong nhân loại cũng hiếm ai thuần thực. Có lẽ chỉ có tộc người bướm phía Tây Bắc Cận Tây là xuất hiện những bậc thầy thật sự.

- Tiên tộc Ocelotte. - Vân tiếp lời. - Thầy cũng là người Cận Tây mà, đã bao giờ thầy tới vùng đất ấy chứ?

- Hà hà, chưa từng. Nhưng ta có đôi lần đàm đạo cùng Nữ chúa Elena.

- Ừm hừm.

Nghe tới Nữ chúa Elena, Vân cũng chẳng tỏ chút kinh ngạc gì. Cô lại cúi đầu vào chiếc điện thoại.

- Em mời thầy.

Vân đặt cốc nước trước mặt lão, rồi ngồi xuống ghế.

- Lần này thầy tới Đại Nam... - Lão bắt đầu từ tốn mở đầu câu chuyện.

- Là để tìm học trò. - Văn ngay lập tức điền nốt câu cuối hộ ông lão.

- Ừm. Thầy Khoái nói là...

- Em có tiềm năng để trở thành học trò của thầy. - Văn lại chốt luôn câu nói.

- E hèm! - Lần đầu tiên gặp một đứa học sinh khó xơi thế này, Grandino cũng hơi bối rối. - Cũng chưa hẳn là...

- Em cũng không có hứng thú gia nhập Hiệp hội Khoa học. - Lại một cú chốt vào mồm lão.

- Khụ khụ! - Grandino ho khan mấy tiếng. Lão cảm thấy mấy cú chốt vừa rồi hơi quá nặng đô. Đáng lý, một Đại Học giả như lão phải đè ép một đứa học sinh mới đúng - Thầy Khoái nói là...

- Em muốn được lên Long Thành thi. Nếu ứng cử làm học trò của thầy, thì cơ hội lên Long Thành sẽ cao hơn.

- Đúng vậy. Em cũng biết tính toán đó. - Grandino cầm cốc nước lên nhấp một ngụm. Lão thấy mình mất nước hơi nhanh.

- Nên em mới đồng ý gặp mặt thầy.

- Phụt!!!

Nước còn chưa uống trôi, đã thấy sặc lên mũi.

Tại sao một Đại Học giả như mình hạ cố tới đây để gặp nó, phải biết được gặp gỡ một Đại Học giả đã là vinh hạnh cỡ nào, còn nó thì cứ như thể đang làm ơn làm phước cho mình gặp mặt vậy?

Mọi giá trị trên thế giới này đều đảo lộn hết rồi!

- E hèm! Vậy là để thầy tóm tắt thế này, em cảm thấy muốn làm học trò của thầy cũng được, không được cũng không sao, chủ yếu là vì em muốn tới Long Thành dự thi?

- Vì đến Long Thành theo suất Học sinh giỏi thì sẽ không mất tiền.

- Chỉ vậy thôi sao? Nếu làm học trò của ta rồi, em muốn đi đi về về Long Thành 1 ngàn lần cũng được! Còn nếu em muốn định cư tại đó, ta sẵn sàng tìm cho em một căn Biệt thự ngay giữa trong Sinh Thành luôn!

Bỗng nhiên lại thành ra như thể mình đang cố thuyết phục nó làm học trò của mình vậy, Grandino thầm cảm thấy có gì sai sai.

Ai dè, nói đến vậy rồi, Vương Thành Văn vẫn lắc đầu.

- Em không cần sống ở đó. Chỉ cần đến đó tìm gặp người quen, rồi lại về thôi. Em đã hứa là sẽ tới thăm bạn ấy. Còn sống ở Long Thành thì không cần thiết.

- Một nơi tốt như Long Thành còn không muốn sống? Vậy hoài bão của em xem ra còn lớn hơn nữa nhỉ?

Văn lại lắc đầu.

- Không. Em cảm thấy, cả đời này sống ở Hải Thành cũng rất ổn.

No hope.

Đây là suy nghĩ chung của cả Grandino lẫn Văn. Thăng này thật là no hope. Không có hoài bão, không có ý chí, không có lý tưởng. Làm đấng nam nhi mà thích an phận thủ thường như vậy, là vứt đi.

- Vậy còn em, có hứng thú vào Hiệp hội Khoa học chứ? - Grandino chán nản quay sang Văn.

Dù có là con gái của Nguyễn Bạch đi nữa, con bé này vẫn rất khác cha mình, Grandino nhìn rất vừa mắt. Trong số những ứng cử viên của lão, ngoại trừ Bạch Thế Thăng ra, thì Hồng Văn là đứa có triển vọng nhất.

- Hiệp hội Khoa học? Không có hứng thú. - Văn đáp lại.

Grandino thật sự cảm thấy thế giới có chút chao đảo. Chẳng lẽ bế quan trong trụ sở 24 năm, thế gian này đã không còn tôn sùng Hiệp hội Khoa học nữa? Để mà đến 2 đứa học sinh vô danh này còn chẳng thèm coi Hiệp hội ra cái gì?

Grandino ngán ngẩm đứng dậy.

Nếu đảng nào cũng phải chọn đệ tử, thì cũng muốn chọn một đứa nào ưng ý một chút. Dù sao lão cũng là người đi tuyển, lão có toàn quyền quyết định. Nhưng mà bị ứng viên nó từ chối thẳng thừng thế này, vẫn cứ là một sự xúc phạm không hề nhẹ.

Grandino năm nay đã 95 tuổi. Đây đã là giai đoạn cận thoái trào của một đời người.

Nhân loại tuổi thọ trung bình là 81,25 tuổi. Tức là với người bình thường, lên 80 tuổi là đã ngấp nghé về trời.

Cường giả sẽ có tuổi thọ cao hơn, Siêu Cường giả thì tuổi thọ còn cao hơn nữa. Trung bình từ bậc Tiến sĩ trở lên, sẽ có tuổi thọ trên dưới 120 mùa xuân.

Nói là sống lâu, càng sống thì kiến thức càng dồi dào, nhưng chiến lược thì không chỉ dựa vào kiến thức, còn dựa vào khí lực. Không có khí lực để vận hành, thì mớ kiến thức trong đầu cũng chỉ là vô dụng.

Mà bất kể người mạnh mẽ cỡ nào, sau cái ngưỡng 100 tuổi, khí lực của người sẽ qua cái đỉnh dốc tàn khốc, và bắt đầu tụt xuống không phanh.

Kẻ có thể vượt qua cái ngưỡng 100 năm của trời đất mà vẫn giữ được chiến lược hùng mạnh, lịch sử chỉ ghi nhận có Chí Tôn Cường giả. Ví dụ như Đại Hùng Kwaruh, ví dụ như Kumo Sasaki.

Còn lại, nhân loại đều phải đối mặt với một nghịch lý, ta càng sống lâu, càng trau dồi được nhiều tri thức, thì ta càng cảm thấy vô dụng. Lúc đã già yếu, thì 9 hay 10 bằng Tiến sĩ cũng chẳng khác gì mớ giấy nhúm lò. Thậm chí, nhiều trường hợp đã chứng minh, kẻ già yếu thì phần nhiều Khí lực còn không đủ để gọi Thiên kiếp tới.

Sau ngưỡng 100 tuổi, kẻ nào còn sống sót không bị địch nhân sát hại, thường sẽ lui về ở ẩn. Làm cố vấn cho gia tộc, cho các thế lực lớn, hoặc hoàn toàn rửa tay gác kiếm, về nhà đoàn viên với con cháu, hoặc có ích cho cộng đồng hơn, thì đi dạy học. Mà dạy học lại đem tới cả tiếng tăm, cả sự kính trọng, cả mối quan hệ, và cả tiền bạc, ai cũng thích thú.

Lại nói về Grandino, cũng sắp tới tuổi xế chiều, hoặc là tiếp tục cắm đầu vào nghiên cứu như một con mọt, hoặc là chọn truyền thụ lại kiến thức cho đời sau, để đời sau kế tục thành quả của mình, tất nhiên lựa chọn thứ 2 sẽ hấp dẫn hơn. Mà muốn kiếm học trò, thì gặp phải trở ngại đầu tiên, và cũng là trở ngại khiến người ta nản chí nhất: Vương Thành Văn.

Chẳng muốn nói nhiều, Grandino lặng lẽ ra về.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 460: Không Gian Tưởng Tượng

- Giờ sao? - Vân quay sang hỏi Văn.
- Sao là sao? Ý cậu muốn hỏi là bây giờ ăn gì à? Chắc phải gọi đồ ăn thôi.
- Ăn uống để sau đi. Tôi hỏi là cậu có giúp tôi tìm ra mục đích của Bạch Thế Thắng hay không.
- Chuyện này...
- Vậy là cậu cần trả ơn chứ gì? Sao, bao nhiêu tiền?
- Không phải là vấn đề tiền bạc...
- Vậy ý cậu là... - Vân bỗng nhiên đỏ mặt lên - Nè, đừng có thấy người ta hấp dẫn thế này rồi nảy sinh ham muốn đấy nhé! Tui không phải người dễ dãi.
- Không phải cái đó. - Văn dờ khóc dờ cười. Hai cha con nhà này nhờ vả người khác toàn như vậy sao? Hắc chỉ thấy khó xử vì hôm nọ Nguyễn Bạch cũng nhờ hắc giúp đỡ một chuyện gần tương tự. - Thôi được rồi, để tôi yên tĩnh một lúc xem.
- Làm gì?
- Tổng hợp lại những gì hôm nay thu hoạch được.

Nói rồi, Văn đóng quyển sách lại, bỏ cặp kính xuống bàn. Hắn nhắm mắt ngồi đó, ngoài tiếng thở đều đều thì không còn phát ra một tiếng động nào.

Vân thầm cảm thấy quái lạ, nhưng cô không can thiệp. Đến cả tiếng điện thoại cũng nhẹ nhàng tắt đi. Cô ngồi đó chờ đợi.

Nửa tiếng sau, hắn mở mắt ra. Chẳng biết từ khi nào, mồ hôi đã toát đầy người hắn. Tiếng thở của hắn cũng gấp gáp và mệt mỏi rõ rệt.

- Sao rồi? - Vân bật dậy hỏi.

Văn phều phào cười một tiếng. - Cho tôi xin cốc nước với.

- Đây đây. - Vân nhanh chóng lấy cốc nước mà Văn vừa dùng tiếp khách, đưa cho hắn. Hắn ừng ực uống một ngụm, rồi khà một hơi rất khan. Cổ họng hắn khát cháy.

- Sao rồi? - Vân lại hỏi.

- Tôi vừa đưa thêm những gì thu hoạch được hôm nay vào trong không gian tưởng tượng. Tôi muốn hoàn thiện những mảnh ghép về chân dung của Bạch Thế Thắng.

- Không gian tưởng tượng? Là cái gì thế?

- Là thế giới trong tâm trí con người. Những thứ cần suy ngẫm, tôi cất nó vào trong thế giới ấy. Trong đó rất yên tĩnh, và thời gian cũng như trôi chậm lại, và những bức chân dung mà tôi hình dung ra, sẽ có thể hiện thực hóa thành thực thể.

- Cái quái gì hoang đường vậy? Nếu cần không gian như vậy, cậu lên internet cũng được mà? Ở đó có đủ mọi thứ cậu cần.

Văn cười.

- Tôi cũng từng thử dùng internet rồi, nhưng không gian tưởng tượng giúp tôi rất nhiều. Mỗi khi bước vào đó, tôi có thể mô phỏng ra gần như mọi thứ.

- Ví dụ?

- Tôi tạo ra trong đó một phiên bản Bạch Thế Thắng, qua những gì tôi nghe được về anh ta. Sau đó, tôi ở đó và quan sát anh ta. Rồi khi nghe thêm những câu chuyện khác về con người này, tôi sẽ lại tạo ra một phiên bản thứ 2. Thứ 3, thứ 4. Cứ lần lượt như vậy. Tôi luôn tự hỏi trong đầu, đối với mỗi con người, họ là ai, họ đến từ đâu, họ có tuổi thơ như thế nào, họ có tính cách gì, họ có sở thích gì, họ có mong muốn gì. Và họ cần gì. Con người vốn rất phức tạp, nên không thể sử dụng một phiên bản để mô tả về họ. Tôi cần càng nhiều phiên bản càng tốt. Cứ như vậy, cho tới khi tất cả các phiên bản của Bạch Thế Thắng mà tôi mừng tưởng ra chồng lên nhau, và một thứ gì đó chung nhất hiện ra. Đó cũng là lúc tôi hiểu hơn về con người ấy, và còn... thử giao đấu với anh ta nữa.

- Giao đấu?

- Trong không gian tưởng tượng, tôi đã thử giao đấu với anh ta.

- Nhưng cậu còn chưa đích thân trải nghiệm chiến lược của hắn? Và dám chắc hắn cũng chưa thể hiện hết sức mạnh của mình.

Văn gật đầu.

- Tôi quan tâm tới tiềm lực hơn là chiến lược. Vì tiềm lực sẽ biểu hiện ra thành chiến lược.

- Tiềm lực?

- Ý chí, hoài bão, đam mê, cố chấp, dục vọng, kiên trì, nhẫn nại. Tất cả những thứ đó đều là thước đo cho tiềm lực. Và tôi đã từng chứng kiến

một con người có tiềm lực mạnh thì sẽ trở nên đáng sợ tới mức nào, nên tôi cho rằng thứ đó còn quan trọng hơn cả tư chất hay tri thức.

- Cậu muốn nói tới, Trần Thiên Anh? - Vân đã đoán ra. Cô vốn là con người nhanh nhạy. Không phải ngẫu nhiên mà Bạch Thế Thắng nhắc tới cái tên đó.

Văn lặng lẽ gật đầu.

- Vì sao hắn lại nói là cậu đã thất bại? Vì sao cậu lại cố chấp với việc phải tới Long Thành như thế? Mà thôi, có những chuyện cậu không muốn nói, thì tôi sẽ không hỏi. Thế, kết quả cuộc chiến trong tưởng tượng đó thế nào?

Văn đưa mắt nhìn Vân, nhún vai.

- Không có cửa.

Không có cửa, tức là đánh không lại? Nhưng mà ai đánh không lại ai? Chuyện này Vân đang định hỏi, thì Văn đã nói tiếp.

- Dù sao thì, tôi vẫn chưa nhìn ra được rõ ràng mục đích của Bạch Thế Thắng. Nhưng chỉ cần ta nắm được điểm xuất phát của anh ta, ta sẽ nắm được đích đến.

- Điểm xuất phát của Bạch Thế Thắng?

- Là thứ mà anh ta khao khát. Vì sao anh ta lại khao khát nó? Là vì anh ta thiếu thốn nó. Tôi nhớ thầy Nguyễn Mạnh có viết một câu rất hay thế này: “Những kẻ tàn ác nhất, đều xuất thân từ những người lương thiện nhất”.

Vân đang định nói gì, bỗng khựng người lại.

Đúng thế, dù Vương Thành Văn nói chuyện có hơi thiếu cơ sở, nhưng ngẫm lại không có gì là không đúng. Ta muốn biết Bạch Thế Thắng đang nhắm tới điều gì, ta phải hiểu vì sao hắn lại nhắm tới thứ đó. Vân luôn làm việc dựa theo Keyword, tức là những từ khóa rõ ràng, chứ không phải là những lập luận mơ hồ.

Lần này, Keyword có vẻ chính là sự lương thiện của Bạch Thế Thắng.

Bíp bíp!!

Điện thoại của Vân kêu lên.

- Sao thế? - Văn hỏi.

- Tin vui tin vui! Chúng ta có khách hàng đầu tiên rồi! Gió đêm từ hoang mạc Akajar thổi qua song cửa sắt lạnh đến run người.

Phù Dung trần trọc quần lớp chăn mỏng dính lên người, quay qua quay lại đã hơn chục lần. Hắn không sao ngủ nổi.

Con quỷ ẩn sâu trong người hắn cứ rên rỉ.

“Anh bạn... Thoát khỏi đây... Tìm kiếm tự do của chúng ta đi nào... Tìm về cho ta 108 yếu tố Thiên Nguyên, để ta thức tỉnh... Cùng nhau... Chúng ta sẽ trở thành Chiến thần vô địch...”

- Ông có trật tự cho tôi ngủ chút được không? - Hắn gắt lên.

“Ngủ??? Ngạ quỷ chưa bao giờ ngủ. Ngạ quỷ là chúa tể của đêm đen. Trong đêm tối, khi 6 giống loài yếu đuối kia say ngủ, thì chúng ta bắt đầu cuộc săn lùng. Khi đám người sói còn co cụm bảo vệ lẫn nhau dưới ánh trăng, thì chúng ta hoành hành khắp thế gian. Đối với Ngạ Quỷ, không có nghỉ ngơi, không có kết thúc, chỉ có những cuộc chiến bất tận.”

- Thật là một giống loài đáng thương. - Phù Dung bật dậy, quần tạm lớp chăn bên người, mở cửa bước ra.

“Ê anh bạn. Rốt cuộc cũng muốn tìm kiếm tự do rồi sao?”

- Ra ngoài hóng gió. Ông cứ lải nhải như vậy khó ngủ quá.

Trại quản giáo Từ Mẫu thật sự không coi trọng khuôn khổ. Giờ đã là 1 giờ sáng, phòng của phạm nhân cũng không bị khóa, ai thích ra ngoài thì ra. Miễn là còn trong khuôn viên trại là được. Bởi vì muốn thoát khỏi cấm chế xung quanh cũng chẳng phải điều dễ dàng.

Phù Dung tìm lối lên sân thượng. Đây là lần đầu tiên hắn lên sân thượng vào buổi đêm. Khí trời lạnh lẽo đến cắt da cắt thịt.

Bầu trời đêm chi chít ánh sao, sáng vằng vặc chiếu xuống những đỉnh núi sắc nhọn. Tiếng gió thổi ù ù như những lời thì thầm của hoang mạc bất tận thổi tới từ phương Tây. Sân thượng cũng không chỉ có mình hắn, còn có một người đang nằm ngửa, dang tay dang chân, mặt ngẩng lên nhìn bầu trời đêm.

Là Lão Tứ.

Gọi là Lão Tứ, nhưng hắn còn trẻ hơn cả Lão Ngũ hay Lão Thất. Gương mặt thanh tú thư sinh, hiền hòa dễ mến, mái tóc dài để xõa sau lưng. Lão Tứ năm nay mới 19 tuổi.

Trong 7 người bạn tù của Phù Dung, Lão Thất Bạch Thế Thắng thì hiền lành, Lục Muội thì hờ hững vô tâm, Lão Ngũ thì thật thà bộc trực, Lão Tam thì đứng đắn, Lão Nhị thì hòa đồng, Lão Đại thì vị tha. Còn Lão Tứ, rất thích nhường nhịn người khác.

Chỉ có điều, tên này bị đau lưng mãn tính. Nên mỗi khi nghỉ ngơi sau khi lao động, hoặc là bất cứ khi nào có thể, hắn đều sẽ nằm ngửa ra đó,

ngẩng đầu nhìn trời, mặc kệ mọi chuyện xung quanh.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 461: Bàn Luận Nhân Sinh

Nhiệt độ càng ngày càng thấp dần. Tuyết đã bắt đầu rơi.

Những bông tuyết buốt giá rơi xuống người Phù Dung, đều bị một ngọn lửa âm ỉ đốt cho tan chảy.

Nếu là với thể trạng bình thường của hắn, hắn không thể nào sống nổi dưới tiết trời khắc nghiệt này, nhưng bên trong hắn còn một con quái vật âm thầm bảo hộ.

Lão Tứ thì không được con quái vật nào bảo hộ, hắn chỉ đơn thuần là không thấy lạnh. Khí lực con người khi tới mức độ nhất định, đã có thể điều hòa được thân nhiệt.

Từng hạt tuyết lạnh lẽo rơi xuống gương mặt trắng trẻo hiền hòa của Lão Tứ, đọng lại nơi đó, rồi một hạt tiếp một hạt, chẳng mấy chốc một tầng băng mỏng đã phủ lên gương mặt vô hồn của hắn. Đôi mắt Lão Tứ vẫn chăm chăm quan sát bầu trời, bằng một cái nhìn trống rỗng.

- Vì sao chúng ta lại nằm ngửa?

Hắn đột ngột hỏi một câu như vậy. Mà câu hỏi này, chỉ có Phù Dung là người tiếp nhận. Hắn gãi đầu gãi tay một chút.

- Tại sao chúng ta lại không thể nằm ngửa? - Phù Dung hỏi lại.

- Con chó, con mèo, con ngựa, con cá sấu, đến cả con rồng, tất cả đều nằm sấp. Tại sao chỉ mình con người chúng ta nằm ngửa?

Phù Dung nhíu mày một chút. Hắn chợt nghĩ tới cái bệnh đau lưng mãn tính của Lão Tứ.

- Là để giảm áp lực cho cột sống? - Hắc phỏng đoán.

- Hay! Chính là để giảm áp lực cho cột sống! - Lão Tứ vẫn nằm đó, vươn hai tay lên, ưỡn lưng, vẻ mặt vô cùng hưởng thụ - Từ khi loài người bắt đầu đi bằng 2 chân và phải dùng lưng để gánh chịu toàn bộ trọng lượng phần trên cơ thể, thì cột sống của chúng ta cũng chịu một áp lực khủng khiếp. Khi nằm xuống, là lúc duy nhất cột sống được nghỉ ngơi, được trở về với trạng thái thoải mái mà nó đáng được hưởng. Nhưng, cậu có biết, cột sống bị hành hạ còn chưa phải là cái giá duy nhất mà con người phải trả khi chúng ta đi bằng 2 chân chứ?

- Có lẽ vậy - Phù Dung nhún vai. Hắc không mấy hứng thú với kiểu bàn luận lan man vô nghĩa này.

- Chúng ta rụng đuôi. Tay chúng ta ngán lại, và yếu ớt. Trọng tâm chúng ta không vững vàng. Bàn chân của chúng ta trở nên vụng về thô kệch. Nhưng cậu có biết, phải trả giá nhiều tới vậy, loài người vẫn kiên quyết muốn đứng thẳng bằng 2 chân, là vì sao chứ?

- Vì tiến hóa?

- Không phải. Là để nhìn ngắm bầu trời. Chính là để những đêm lạnh lẽo khó ngủ như đêm nay, ta có thể nằm trên một cái sân thượng, ngửa mặt lên nhìn ngắm bầu trời, nhìn ngắm vũ trụ, để những hậu nhân như chúng ta sâu sắc cảm nhận được, cái Vũ trụ này trống rỗng và vô nghĩa đến mức nào.

Nói rồi, Lão Tứ nhòe đầu dậy, đưa tay ra với lấy cái gối đang dùng, đưa cho Phù Dung.

- Muốn dùng gối chứ? Tôi nhường đấy.

- Không cần, cậu cứ dùng đi.

Phù Dung cũng chẳng có việc gì làm, tiện đà ngồi xuống bên cạnh Lão Tứ. Tính Lão Tứ rất thích nhường nhịn, nên còn ngỏ ý cho hắn mượn gối. Nhưng Phù Dung không nhận, hắn biết Lão Tứ yêu thích cái gối này còn hơn sinh mệnh của mình. Bởi nhờ có nó, mà hắn có thể nằm ở bất cứ đâu tùy thích.

Cái gối này vốn là quà mà Lục muội mua về.

Số là, sau nhiều lần Lục muội lên qua cấm chế ra ngoài chơi, tận hưởng bao nhiêu của ngon vật lạ bên ngoài, chẳng thèm đoái hoài gì tới anh em trong trại, sau nhiều lần bị anh em lên án dử dội, rốt cuộc cũng phải mua quà về sau mỗi lần trốn đi chơi.

Khổ nỗi, vô tâm như Lục muội, chẳng bao giờ biết được ai thích quà gì, nên lần nào cũng đếm đầu người rồi bốc đại mấy món đồ đem về, mặc kệ cho mọi người phân chia ra sao thì tùy.

Lần trước, mọi người cũng phải xúm lại mà phân chia lẫn nhau. Lão Tứ vốn thích nhường nhịn, luôn nhường cho mọi người chọn trước. Nhưng tất cả đều nhất trí nhường lại cho hắn cái gối êm ái này, để hắn đỡ phải khổ sở vì cái lưng đau. Nghe thấy vậy, Lão Tứ mừng đến rơi cả nước mắt.

Sau đó, Lão Đại chọn bừa một bao thuốc, rít một điếu, rồi đem ra mời tất cả anh em, mời cả quản giáo Kha. Quản giáo Kha cũng vui vẻ nhận lấy, chả thèm hỏi xem tại sao lũ phạm nhân này lại kiếm được thuốc lá.

Nói chung mỗi lần Lục muội đi chơi về là đều có quà, thậm chí là cả Noboru trong khu biệt giam cũng sẽ có, mỗi tội không phải ai cũng sẽ có được thứ mình ưng ý, vì cô nàng này chọn quà rất là qua loa đại khái.-
Thầy Phương từng nói rằng, trong mỗi chúng ta, đều có một con người tầm thường, và một con người phi thường. - Lão Tứ lại cất lời - Chúng ta luôn tồn tại mâu thuẫn. Kẻ hiền lành nhất, cũng có thể là kẻ độc ác nhất. Kẻ vô

tâm nhất, lại cũng có thể là sân si nhất. Kẻ thật thà nhất, có khi lại là dối trá nhất. Kẻ đứng đắn nhất, có khi lại là dâm dặt nhất. Kẻ hòa đồng nhất, biết đâu lại là người đố kị nhiều nhất. Còn kẻ vị tha nhất, cũng chính là người ôm hận thù sâu nhất. Chỉ khi nào, con người ta vượt qua được cái bản ngã tầm thường của mình, tâm trí ta mới được tự do.

- Tự do? - Phù Dung cười. - Tôi không biết vì sao mọi người ở đây sùng bái Phạm Viết Phương như vậy. Khi còn là một nô lệ dưới một đấu trường trong lòng đất, tôi đã từng chứng kiến nhiều nô lệ khác sùng bái Phạm Viết Phương. Họ đem ảnh của ông ta ra cầu nguyện, họ rao truyền rằng chỉ cần nghe theo những lời dạy của ông ta, chúng tôi sẽ được tự do. Nhưng rồi, những kẻ lầm rầm cầu nguyện ấy, đều sụp xuống tuyệt vọng khi biết sẽ phải đối đầu với tôi, và rồi chính tay tôi đã đâm chết họ, vì nếu không, tôi mới là người phải chết. Và khi thu dọn xác chết, người ta lại tìm thấy trong ngực họ còn giữ tấm ảnh Phạm Viết Phương.

Phù Dung thở dài một tiếng. Tuyệt lại rơi càng lúc càng dày.

- Thuốc chứ?

Lão Tứ đưa cho hắn một điều thuốc, Phù Dung lần này không ngại cầm lấy. Hắn búng tay một cái, điều thuốc cháy xì xèo.

Giữa tiết trời lạnh lẽo, rít một điều thuốc, rồi bàn luận về nhân sinh.

- Những lời nói suông không giúp cho ta được tự do. - Phù Dung nói tiếp - Chỉ những ai dám hành động, mới có quyền có được sự tự do cho mình. Đó là lúc Thánh Nữ đã xuất hiện. Tôi tin tưởng cô ta, vì cô ta nói là làm. Cô ta sẵn sàng hành động. Và cô ta thật sự lo lắng tới những người đi theo mình. Khi đã thoát khỏi đấu trường đó, thoát được ra ngoài bầu trời xanh, tôi mới hiểu. Đứng dưới bầu trời này, vẫn chưa phải là tự do đích thực.

- Vậy theo cậu, thế nào mới là tự do đích thực?

- Là khi bạn bè tôi không còn phải chui rúc trong những hang đá. Là khi không còn ai kì thị chúng tôi như những con quái vật. Là khi mà tôi tìm ra được nơi tôi thuộc về.

- Nhưng để có được điều đó, sẽ là một cuộc chiến. Chỉ một cuộc chiến đủ tàn khốc và kinh hoàng, mới có thể khiến 8 chủng loài thay đổi suy nghĩ về nhau. Cậu không thấy bản thân mình cũng đang mâu thuẫn sao? Cậu mong muốn tự do, nhưng con quỷ trong người cậu, lại là nô lệ của chiến trường. Đồng hành với hắn, cậu sẽ bị cuốn theo những cuộc chiến bất tận, nhưng nếu không có hắn, cậu sẽ không bao giờ tìm lại được tự do của mình. Suy cho cùng, cái gì mới là tự do? Khi cả thế giới này đều là một thứ lồng giam, và bản thân thân xác này cũng là một loại ngục tù? Nơi tự do duy nhất ta tìm thấy, là trong tâm hồn mình. Nơi đó có sự vật lộn giữa sự tầm thường và cái phi thường, giữa dục vọng và sự vĩ đại, nhưng cũng chính tại đó, ta tìm thấy sự thanh thản và bình tâm. Cũng ở chính nơi đó, ta tìm thấy được cánh cửa để vươn lên thế giới ngu xuẩn này, để tâm trí ta bao trùm cả vũ trụ.

- Xem ra cậu không chỉ là một kẻ thích nhường nhịn. Đằng sau sự nhường nhịn ấy, là một tham vọng khổng lồ. - Phù Dung lại rít một hơi thuốc. - Nhưng, con quỷ trong tôi nói rằng, nhiều loài sinh vật đã cuồng vọng thách thức Vũ trụ suốt hàng ngàn năm qua, và chúng đều nhận những kết cục rất thảm khốc.

- Ha ha. Tôi không muốn thách thức Vũ trụ. - Lão Tứ vẫn giương đôi mắt nhìn lên bầu trời - Tôi muốn nuốt chửng nó!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 462: Nhiệm Vụ Đầu Tiên

“Phù Dung!!!”

Giọng nói của Nga Quỷ bỗng nhiên vang lên trong đầu hắn.

“Sao?”

“Để ý thật kĩ tên này! Hắn có... Hắn có...”

Nga Quỷ còn chưa nói hết lời, một bàn tay đã vỗ vào vai hắn. Phù Dung giật mình quay lại, là Lão Đại.

- Trời đã càng ngày càng lạnh rồi, hai anh em cũng vào trong nhà đi. Đừng tiêu hao khí lực không cần thiết. Mai còn nhiều việc nặng nhọc lắm.

Lão Đại nhẹ nhàng khuyên bảo, kèm theo một nụ cười hiền từ.

Phù Dung bèn nghe theo. Lão Tứ cũng uể oải vắn người.

Đêm đó tuyết rơi càng lúc càng lớn. Rừng sâu âm u. Mưa vừa ngớt. Những cành cây trơn ướt làm Erik phải khó khăn lắm mới giữ được thân hình trên đó.

Đã nửa tháng lưu lạc trong rừng, hắn mới chỉ bắt được vài con chim nhỏ. Không phải vì Erik không biết săn thú, mà là đám thú trong rừng không biết biến đâu hết. Erik muốn khám phá khu rừng này kĩ càng hơn, nhưng hắn cũng cẩn thận trọng. Mỗi lần dò thám, hắn chỉ mở rộng phạm vi thêm từng chút, từng chút.

Từ lúc bị Bạch Linh Đội giăng bẫy mai phục, toàn bộ Vulture ở Hải Thành đều hoặc thiệt mạng, hoặc mất tích, khiến 2 thầy trò hần phải lẩn trốn một thời gian. Không chỉ Bạch Linh Đội bí ẩn, mà chính các Guild còn lại cũng đều khẩu phật tâm xà. Khi biết có cơ hội quét sạch tiền đồn Vulture ở Đại Nam, không kẻ nào sẽ bỏ lỡ.

Plea trong lần chạy trốn, đã vì che chở hần mà gánh một vết thương khá nặng. Hiện nay Plea đang phải dưỡng thương trong một hang đá. Hằng ngày, Erik không những đi săn thú, mà còn cần tìm dược thảo cho thầy mình.

Chợt Erik nín hơi thở, cố gắng không phát ra một tiếng động nào. Vì hần nghe được, đang tiến tới đây là một vài người.- Đây là mạn rừng phía Tây Bắc, có độ phong phú sinh vật chỉ đạt cấp 5. Từ chỗ này đi tới Lý Gia cũng phải 6 tiếng bay, chắc hần anh Long cũng không xa lạ gì?

Người nói là một thiếu niên tầm 12, 13 tuổi, gương mặt tầm thường không có gì đặc biệt. Chỉ đáng chú ý tới bộ quần áo cậu ta mặc, một bộ đồ chuyên dụng để đi rừng, gài bên hông là một con dao lớn.

Người được hỏi, chính là Lý Thanh Long. Lần này vào rừng, hần không còn đóng bộ đồ đầy tính khoa trương và khoe mẽ như lần trước, mà nai nịt rất gọn gàng, thanh đại đao cồng kềnh kia cũng không mang theo. Hần gật đầu.

- Sườn núi ở nơi này chếch về hướng Tây, cây cối cũng mọc không quá rậm rạp, tạo điều kiện tốt cho các loài cây bụi thấp phát triển. Đặc biệt là khoảng 6 dặm xung quanh đây, mọc một loại Thực Tâm Thảo, thu hút loài tê tê từ sâu trong hang đá chui ra. Hàng năm, cứ vào mùa thu, từng đàn tê tê đá lại kéo thành đàn chui ra khắp núi.

Quả không hổ danh là Gia trưởng Lý gia, lại là thổ dân của vùng núi Bách, Lý Thanh Long rất am hiểu địa lý nơi này.

-Ồ! Không hổ danh là Lý Thanh Long! Những thông tin này dù tìm trên mạng cũng không được kĩ càng tới vậy!

Lần này, là giọng của Nguyễn Hồng Vân. Cô nàng này đi vào rừng, mắt vẫn chăm chăm nhìn điện thoại.

Đây là nhiệm vụ đầu tiên mà Hồng Vân Hội nhận được. Sau đó, với uy tín và các mối làm ăn của Chân Nhỏ và Hải Long, các ủy thác khác lần lượt được kéo về. Tuy vậy, Vương Thành Văn có vẻ khá hứng thú với nhiệm vụ đầu tiên này, thậm chí hẳn còn ra mặt nhờ vả Lý Thanh Long giúp đỡ.

- Nếu cậu muốn theo dấu Bạch Thế Thắng, thì nên để ý tới những thứ mà chưa ai để ý. Vì dù là Chân Nhỏ hay Hải Long, bọn họ đều đã bỏ công sức ra để thám thính hẳn, mà chưa từng thu về kết quả gì. Chứng tỏ Bạch Thế Thắng không phải kẻ dễ dàng bị bắt thóp như vậy.

- Vậy sao? - Vân nhú mày - Nhưng tôi cảm thấy hẳn ta là người rất thẳng thắn.

- Ha ha - Văn đẩy gọng kính cười - Cùng lắm thì là tôi sai thôi mà. Nhưng nhiệm vụ này cậu cứ thử thực hiện xem?

Đó là cuộc hội thoại lúc Vân báo cho Văn về ủy thác này. Vùng rừng rậm phía Tây Bắc Hải Thành gần đây mất dấu loài tê tê đá. Hằng năm, vào thời điểm này, cả vùng núi đã đầy ngập loài tê tê. Và có một nông trang nhỏ chuyên kiếm sống nhờ nghề thu hoạch loài tê tê này.

Lê Á là một đứa trẻ trong nông trang. Họ Lê là một dòng họ nhỏ với 6 hộ gia đình, cũng có chút quen biết với Lý gia phía Bắc. Nếu tình trạng này vẫn còn tiếp diễn, hẳn bọn họ cũng sẽ chủ động liên hệ nhờ Lý gia tư vấn xem tại sao. Ai ngờ, đúng lúc ấy, Lê Á trong lúc mượn điện thoại của cha mẹ để lên mạng, chợt nghe nói về Hồng Vân Hội, chuyên nhận mọi lời ủy thác, giá cả cũng không hề cao. Lê Á bèn bảo cha mình cho mình liên hệ

thử. Ban đầu cha hấn cũng không coi cái hội con nít này ra gì, nhưng sau đó lại nghe nói Hồng Vân Hội mời được cả Lý Thanh Long tới điều tra, đã vui đến không ngậm được mồm.

“Phái đoàn” đi thực hiện nhiệm vụ lần này, ngoài Lý Thanh Long và Nguyễn Hồng Vân ra, còn có Phùng Huyết Cường. Còn Vương Thành Văn? Tự hấn đề xướng ra cái vụ này, nhưng có cho kẹo hấn cũng không muốn bắt tay vào làm.

Sau khi được gia chủ đón tiếp nồng nhiệt, Lê Á được cha mình giao dẫn 3 người đi sâu vào rừng để tìm hiểu vấn đề.

Lý Thanh Long phăm phăm đi trước tìm kiếm Thục Tâm Thảo, vừa ngó nghiêng soi mói từng dấu vết trong rừng. Phía trên hấn, là 3 con đại bàng khổng lồ bay theo để trình thám.

Vân đi phía sau cùng Cường. Bước chân thẳng béo này đi tới đây là cây cỏ đổ rạp tới đấy, vô cùng khoa trương. Vân ở bên cạnh tỉ tê dụ dỗ hấn khai ra những chuyện cô cần biết.

- Này, Bất Tử Đại Nhân, cậu kể cho tôi chuyện xảy ra 3 năm trước được không?

- Vương Thành Văn rốt cuộc là người như thế nào vậy?

- Vì sao hấn lại muốn tới Long Thành như vậy?

- Vì sao hấn quan tâm tới Bạch Thế Thăng như vậy?

- Trần Thiên Anh năm đó là người thế nào? Mối quan hệ của anh ta với Văn ra sao?

...

Cứ như vậy, là một loạt câu hỏi tới tấp vả vào mặt Cường, làm tên này cũng toát hết mồ hôi. Hắn đưa tay gãi gãi đầu, vẻ mặt vô cùng khó xử.

- Những chuyện này... Thật sự không biết chuyện nào nên kể... Chuyện nào không nữa... Có khi cậu hỏi người khác đi...

Nói rồi, hắn hất đầu về phía Lý Thanh Long đi đằng trước. Vân thở dài một hơi, rồi lại lon ton chạy tới với Lý Thanh Long.

- Long Đại ca này...

- Không ổn! - Bất chợt Lý Thanh Long cất tiếng, cắt đứt lời bắt chuyện của Vân.

- Sao vậy anh? - Lê Á đi bên cạnh, cũng giật mình đứng lại.

- À không... Đối với nhóc thì là tin tốt mới đúng. - Lý Thanh Long cúi xuống, đưa tay vờ vờ một miếng đất nhỏ, đưa mũi ngửi ngửi, rồi lại đưa tay ra trước mũi Lê Á. - Ngửi thử xem, có đúng là có mùi phân tê tê không?

Lê Á hít hít một hơi.

- Đúng vậy rồi anh! Nhưng vì sao em chẳng thấy chúng nó ở đâu cả?

- Trốn trong hang đá hết rồi. Đơn giản là vì mùa này chúng chẳng còn lý do để chui ra nữa.

- Tại sao vậy?

- Thực Tâm Thảo năm nay vẫn mọc bình thường, nhưng thực ra lại có vấn đề rất lớn. Máy người có biết vì sao lại gọi là Thực Tâm Thảo chứ?

Cường lắc đầu nguây nguây. Vân thì rút điện thoại ra search, còn Lê Á thì trả lời ngay.

- Vì trong đó có một hạt nhân rất lớn, cũng rất cứng. Nhưng loài tê tê thì lại rất thích loại hạt này.

- Thực ra thì, tê tê đã không thích ăn cái hạt đó, mà chúng nó thềm khoáng chất ở bên trong. Thực Tâm Thảo thường hút loại khoáng chất trong mạch đất ngầm, rồi tổng hợp lại vào phần nhân bên trong. Nhưng, - hẳn bẻ một nhánh Thực Tâm Thảo đưa cho mấy đứa kia xem - Loại quả này nay nhìn rất sần sùi và thô ráp, là vì thiếu hụt hoàn toàn khoáng chất này.

- Vậy nói lên điều gì? - Vân nhíu mày suy nghĩ.

- Có bàn tay con người can thiệp

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 463: Những Chuyện Vô Nghĩa

Thầy Lưu Vĩnh Khang mái tóc đã dần bạc. Bao năm “chinh chiến” trong nghề giáo này, cũng được vài lần có học sinh giỏi được giải cấp thành phố, mà cứ lên đến vòng toàn quốc là tạch. Thật ra thì thầy cũng chẳng có gì để ngao ngán. Nhân sinh được như thầy cũng đã coi trọn vẹn. Có thực lực Thạc sĩ, có học trò theo học, có chút tiếng tăm trong thành phố, và tiền thì cũng đã đủ tiêu.

Nếu còn chút gì để mong đợi, thì chỉ có thể là Vương Thành Văn mà thôi. Thăng khốn này 3 năm trước quây phá hội thi, bị cấm thi 3 năm trời. Cũng may là nó còn trẻ, sau 3 năm cũng mới lên lớp 10 mà thôi. Năm nay dự là thầy sẽ dồn hết gia tài mà cược nó đoạt giải.

Cũng lâu lắm rồi, thầy Khang mới tới trường Kinh Ngự. Nếu đúng biên chế thì thầy đã già từ vũ khí từ lâu rồi, dù được Sở đặc cách cho ở lại làm cố vấn thêm vài năm, thầy cũng không còn bận rộn như trước. Giờ thầy chỉ nhận dạy ba lớp dạy thêm cho đỡ buồn chán, còn phần lớn thời gian là dẫn vợ con đi du lịch. Thầy Khang và lão Khoái đã hợp tác vui vẻ với nhau từ hồi lão còn là hiệu trưởng Kinh Ngự, thâm tình không tẻ, nên cũng chẳng ai phàn nàn nhiều. Nay có việc ghé qua Kinh Ngự, rồi tiện đường tìm gặp Vương Thành Văn, không biết thằng nhỏ này chuẩn bị thi cử tới đâu rồi.

Cũng như mọi lần gặp, thầy lại thấy nó ngồi đọc sách.

- Siêu hình tình yêu, siêu hình sự chết à? Cuốn này thực sự hiếm người đọc lắm. Chủ yếu chỉ có học trò thầy Mạnh là mới tìm đọc.

Thầy mở lời.

Vương Thành Văn ngẩng đầu lên, chào thầy một tiếng, rồi cất quyển sách sang một bên. Hắn đứng dậy mời thầy ngồi và đi lấy nước.

- Bày vẽ gì, thầy ghé qua chút xíu thôi.Ồ, quyển sách này lâu đời lắm rồi, mà vẫn giữ được nguyên như mới vậy? Em kiếm ở đâu thế?

- Em mượn từ giá sách của mẹ em.

- Mẹ em cũng có quyển sách này sao? Hiếm thật đấy. Mà sao tự dừng lại quan tâm đặc biệt tới Triết học như vậy?

- Thầy còn nhớ cuốn Văn học lý trí thầy cho em ngày xưa chứ?

- Nhớ. Tất nhiên là còn nhớ rồi.

- Thầy đã đọc hết quyển đó rồi chứ?

- Có. Đọc qua 2 lần. Nhưng thấy cũng khó hiểu quá nên về sau cũng không động đến mấy. Nhưng suốt mấy chục năm thầy vẫn mang bên người, vì đó là cuốn sách mà thầy Nguyễn Mạnh tặng thầy.

- 3 năm qua em cũng đã đọc quyển đó đến vài chục lần.

- Thật sao? Vậy em đã lĩnh ngộ được những gì rồi?

- Tạm thời không nói về nội dung cuốn sách đi. Thầy có để ý đến những đoạn ghi chú bằng tay của thầy Mạnh chứ?

- Có. Là mấy nét bút bi ghi chú bên lề đúng không? Tính thầy Mạnh là thế mà. Sách nào in thử là thầy cũng đều rà soát lại kỹ càng để chỉnh sửa cho lần in tiếp theo. Tiếc là quyển đó không bao giờ được in lần 2.

- Vậy thầy có để ý thấy, là trong cuốn sách đó, có một số chỗ không phải là do thầy Mạnh chú thích không?

-!!! Là sao?

Thầy Khang giật mình đứng phắt dậy. Còn Vương Thành Văn cũng nhanh chóng lấy quyển sách ra từ trên giá sách.

- Hôm nọ gặp gỡ Bạch Thế Thắng làm em nhớ ra một thứ. Vì vậy em đã phải về lục lại quyển sách này. - Hắn vừa nói, vừa mở quyển sách ra - Trang 782, nơi đây có một dòng chú thích. Đoạn này này. Cái chỗ ví dụ về nền văn hóa của người Khali. Về siêu hình tình yêu và sự chết. Đoạn vua Kalutami đi tìm người con gái mình yêu, và đổi mặt với 7 vàng mặt trời.

- Rồi sao? - Thầy Khang cũng chăm chú nhìn theo.

- Đây có một vết gạch chân, kéo ra một dòng chú thích. “7 mặt trời, có lẽ nào ẩn dụ cho 7 Đại Thư viện”, và 3 dấu hỏi chấm.

- Ủ thầy thấy đoạn này rồi, nhưng cũng đâu có gì đặc biệt? Truyện cổ dân gian thường sẽ xuất hiện ẩn dụ mà.

- Thầy không thấy, dấu gạch chân này rất khác với cách thầy Mạnh vẽ gạch chân sao?

-!!!?

- Đây là sau khi đọc đi đọc lại rất nhiều lần, em mới nhận ra. Khi gạch chân, nét gạch của thầy Mạnh run run, từ tốn, hơi ngoằn ngoèo một chút. Nét gạch này lại vô cùng dứt khoát và mạnh mẽ. Mặc dù những dòng chữ viết phía sau, khó mà phân biệt nổi với chữ thầy Mạnh, nhưng... bút tích này, thầy là chuyên gia về Văn học, thầy có thể nhìn kỹ rồi xác nhận hộ em không?

- Em thấy... - Giọng thầy Khang run run lên - Em thấy số 7 này giống cái gì?

Vương Thành Văn ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt thầy.

- Giống số 7 xăm trên cánh tay của Bạch Thế Thắng. Nếu thầy đã xác nhận, em cũng không còn nghi ngờ gì nữa. Đây là bút tích của Đại Môn Đệ của Phạm Viết Phương, Từ Nghiệp Hoa.

- Không... không thể nào... Từ Nghiệp Hoa... Hắn làm gì có liên hệ gì với thầy Nguyễn Mạnh...?

- Chưa hết đâu. Em nghĩ quyển Văn học lý trí này không chỉ có một bản in thôi đâu.

- Là sao?

- Em không chắc lắm. Chỉ suy đoán vậy thôi. Mà, thầy còn nhớ câu nói ở ngay lúc đầu thầy Mạnh viết chứ: “Bởi vì trong một đêm mưa gió bão bùng, ngồi thắp hương nhớ vợ, ngồi canh nồi cho đứa cháu, cái ta già cả ốm yếu này mới chợt nhận ra.” Đứa cháu gái mà thầy Mạnh nói tới, là ai vậy?

- Cái này, thầy ấy chưa bao giờ kể với thầy...

- Còn trang cuối cùng này, dòng ghi chú cuối cùng này... Sâm La Vạn Tượng. Đây có nghĩa là gì? Ngày trước, chủ khảo Đinh Kiến Châu có nói với em, là tiếc thay thầy Nguyễn Mạnh cả một đời không tìm được truyền nhân, vậy là sao? Tại sao thầy Đinh Kiến Châu lại biết thầy Nguyễn Mạnh? Tại sao Từ Nghiệp Hoa lại có thể chú thích vào quyển sách này? Và thực ra, quyển Văn học lý trí này ra đời với mục đích gì? Và vì sao không ai nhắc gì tới những người nổi dõng họ Nguyễn?- Ất... xìiii...!!!

Một tiếng hắt hơi vang lên.

- Mà mẹ nó có gây thù chuốc oán với ai không mà bị người ta nói xấu sau lưng nhỉ?

Nguyễn Bạch nhăn mặt đưa tay bóp mũi.

- Hay là mùa đông tới nên bị cảm lạnh mất rồi? Mà con với chả cái, không ở nhà chăm sóc cha già ốm đau, lại tót đi đâu mất mấy ngày trời. Còn thằng cha nó thì vẫn phải đi làm kiếm tiền đây...

Bên trong cánh gà sân khấu, Nguyễn Bạch vừa lau chùi đồ nghề ảo thuật, vừa lẩm bẩm.

- Cái thằng Bạch Thế Thắng to mồm vậy mà cũng được việc phết. Từ hồi nó thống nhất các băng nhóm Hải Thành lại, là rạp xiếc cũng được yên ổn làm ăn.

Thập Tam, ông chủ rạp xiếc từ đằng sau đi tới, nói một câu, rồi cùng ngồi xuống bên cạnh Nguyễn Bạch. Hai tay ông vẫn co ro rúc vào áo khoác. Trời lạnh, người già cả cũng không dễ chịu gì.

- Hôm nay khách cũng vẫn rồi, hai bác vào trong lều uống ngụm nước chè đi, ở đây để cháu dọn dẹp cho.

Một cô gái tầm 25, 26 tuổi, không quá xinh đẹp, nhưng dịu dàng dễ mến, gương mặt hiền từ, lễ phép nói với hai người.

- Bạch Linh, cháu có tốt bụng thì cứ đem hai chén nước chè ra cho bọn bác. Trời lành lạnh thế này, phải ngồi ngoài hiên thưởng trà thì mới thú!

Thập Tam cười khà khà nói với cô gái. Cô gái này vẫn hay giúp việc lật vật trong rạp xiếc Thập Tam, nhưng Nguyễn Bạch chưa thật sự bắt chuyện bao giờ, vì cô khá khép kín và ít nói. Chẳng hiểu sao, mấy hôm nay cô nàng hoạt bát hơn hẳn, và yêu đời hơn hẳn thường ngày.

Giờ Nguyễn Bạch mới biết, tên cô là Bạch Linh.

- Từ ngày thằng Thế Thắng trở về, nhìn cháu yêu đời hơn hẳn! - Thập Tam vừa đón lấy cốc nước chè, vừa cười khà khà.

Bạch Linh nghe vậy, nhả mặt lại ngượng ngịu.

- Bác còn trêu cháu nữa là chốc cháu không giặt áo bông cho bác nữa đâu! Mai tha hồ mà rét nhé?!

Bạch Linh, là thế nào với Bạch Thế Thắng? Cái tên Bạch Linh, sao cứ gọi tới Bạch Linh Đội? Rốt cuộc thì Bạch Linh Đội là ai, và Bạch Thế Thắng đang có mục đích gì? Nguyễn Bạch thầm nghĩ nhiều điều trong đầu, vừa lặng lẽ cầm cốc nước chè lên nhấp một ngụm.

Không phải ngẫu nhiên mà hẳn vào rạp xiếc Thập Tam làm việc. Shadow Runner không ai rảnh rỗi làm những chuyện vô nghĩa.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 464: Cuộc Chiến Trí Tuệ

Ngài Sở trưởng Sở cảnh sát lại buồn bực.

Lâu lắm rồi ngài mới lại buồn bực như vậy.

Thầy Thạo không còn ở Hải Thành nữa, đâm ra cứ có chuyện khó giải quyết là ngài không biết đổ vấy cho ai.

Cái trường Kinh Ngư kia thật sự là muốn làm người ta buồn phiền tới chết mới thôi mà. Cái gì mà Tứ Đại Thiên Vương, rõ ràng là một lũ mặt giặc! Thử hỏi có cái chuyện gì xảy ra khiến ngài buồn phiền ở đất Hải Thành này mà không do lũ chết tiệt kia gây ra? Rồi khi những tướng lũ khốn kiếp ấy biến khỏi tầm mắt rồi, thằng Bạch Thế Thắng lại trở về.

Nếu trở về để gây chuyện thì cũng thôi, gô cổ bắt nó lại là được. Vấn đề là, nó không gây chuyện, mà sự xuất hiện của nó khiến đũa khác gây chuyện! Thế mới đau răng.

Tiểu Diện. Lê Đức Khang. Ngài Sở trưởng còn lạ gì thằng nhãi này. Nhưng thật không ngờ là lần này nó dám chơi lớn. Nó “chơi” đến mức danh dự của Sở cảnh sát chẳng còn lại chút nào. Giữa thanh thiên bạch nhật, dám dùng cảnh sát làm bàn đạp để thực hiện tổ chức đánh nhau, dùng vũ khí nguy hiểm, thậm chí còn có mục đích giết người.

Đến thế thì cũng thôi, đau răng hơn, là thằng này cũng là con ông cháu cha.

4 năm trước, anh trai, rồi đến lượt cha mẹ Lê Đức Khang bị giết bởi Bạch Thế Thắng, sau đó, tên này được chú ruột của mình đem về cưu mang, cho ăn học đàn ông.

Giới thượng lưu trong đế quốc có thể sẽ không biết chú ruột hẳn, Lê Đức Anh là ai. Nhưng ngài Sở trưởng thì biết rất rõ.

Và giờ thì lão ta đang ngồi trước mặt ngài, chờ ngài ra một quyết định duy nhất thôi: ân xá tại ngoại cho Lê Đức Khang. Thầy Khang đã ra về. Những thắc mắc của Văn, thầy không trả lời được. Thầy chỉ hứa nếu tìm hiểu được gì sẽ báo cho hẳn biết.

Văn và anh Long giờ hẳn đã lên rừng. Hi vọng bọn họ tìm kiếm được thứ gì hữu ích.

Vương Thành Văn đặt cặp kính xuống bàn, ngay cạnh quyển sách còn đang đọc dang dở. Hẳn đưa hai ngón tay lên day day sống mũi, mắt nhắm nghiền lại.

Bạch Thế Thắng, Bạch Thế Thắng, Bạch Thế Thắng.

Ngay từ khi nghe thầy Khoái nhờ vả hẳn tìm hiểu về con người này, hẳn đã không nghĩ mọi chuyện sẽ dẫn ra một loạt những vấn đề phức tạp tới vậy. Và hẳn lại không muốn phải rút lui chỉ vì chuyện trở nên phức tạp, bởi vì câu chuyện này đã kích phát một nỗi tò mò trong lòng hẳn. Câu chuyện này đồng thời còn liên quan tới những người hẳn quen biết.

Thất Đại Môn Đồ. Phạm Viết Phương. Bạch Linh Đội. Vũ Hải Phong. Nguyễn Mạnh.

Mọi thứ cứ có gì đó lẫn lộn với nhau, móc nối với nhau, nhưng khi suy xét tỉ mỉ, lại chẳng có gì liên quan tới nhau cả. Liệu có phải chỉ đơn giản là trái đất này rất tròn, nên người ta dễ dàng quen biết nhau?

Siêu hình tình yêu và siêu hình sự chết. Cụm từ này gợi cho hẳn tới một cái gì nhỉ? Hẳn tạm thời không nghĩ ra. Nhưng phảng phất đâu đó, lại như một câu đố.

Thầy Nguyễn Mạnh đã viết gì trong quyển sách? “Sự chết là gì? Sự sống là gì? Thứ gì định nghĩa cuộc sống? Một chiếc máy tính được lập trình để tư duy và có cảm xúc, liệu có được coi là đang sống? Một con người phải sống thực vật và không còn ý thức, liệu có thể coi là đã chết? Sống và chết, rõ ràng như ngày và đêm, mà vì sao lại khó phân biệt rạch ròi tới vậy? Liệu có khi nào, người ta đang sống, và chỉ ước rằng mình được chết? Và liệu có khi nào, một người đã chết, lại thực ra là đang sống?”.

Rồi một dòng chú thích, mà rõ ràng không phải của thầy Mạnh, mà là của Từ Nghiệp Hoa:

“Hồi kẻ đang đọc trang sách này, rồi sẽ có ngày, người nhận ra mình vốn không phải là kẻ đang sống. Người đã chết từ cái ngày người được sinh ra. Khi ấy, liệu thế giới của người có sụp đổ? Khi ấy, liệu người có còn giữ được bản thân mình?”.

Câu hỏi này, là một câu hỏi? Hỏi ai? Hỏi Vương Thành Văn? Bởi vì hẳn là kẻ đang đọc cuốn sách. Nhưng cũng có thể là hỏi bất kì ai.

Ngay dưới đoạn chú thích khó hiểu này, còn có một dòng chú thích khó hiểu hơn. Và lần này là do thầy Nguyễn Mạnh viết:

“Người muốn chết, ta để người sống. Người gọi ta là kẻ ác nhân, ta coi đó là lương thiện. Độc ác và lương thiện, có lúc là một, có khi... lại là hai”.

Những lời này, được viết ra từ cách đây rất lâu.

Là sao nhỉ? Vì sao quyển sách của thầy, rơi vào tay Từ Nghiệp Hoa, rồi lại trở về chỗ thầy? Độc ác và lương thiện, có lúc là một, có khi lại là hai.

Vương Thành Văn càng suy nghĩ, lòng hiếu kỳ của hắn càng bị cuốn sâu vào. Trong cuốn sách, còn có nhiều đoạn ghi chú kì lạ như vậy, nhưng hắn đặc biệt quan tâm tới đoạn này. Vì vô tình hay cố ý, nó là gợi ý để hắn hiểu hơn về Bạch Thế Thắng.

Cái gì mà tìm kiếm báu vật, đối với Vương Thành Văn, chỉ là một cuộc tranh đoạt vật chất. Báu vật thật sự đối với hắn, là một câu đố đủ để thỏa mãn trí não tò mò của hắn. Một cuộc chiến, một cuộc đua, một cuộc giải đố, dù sâu trong thâm tâm, hắn vẫn luôn lo sợ rằng, đích đến mà hắn tìm tới, câu trả lời mà hắn khao khát, sẽ lại là một sự thật đau lòng như 3 năm trước.

Nhưng không hiểu vì sao, hắn vẫn thấy khát khao với câu đố này. Bạch Thế Thắng sẽ là câu đố đầu tiên. Đây là một cuộc đấu trí giữa hai người. Hắn biết mình đang đi đúng hướng. Hắn chưa bắt thóp được Bạch Thế Thắng, nhưng hắn đã tìm ra được mô thức hành động của tên đó. Hắn đã nắm được bản chất của kẻ đó.

Một con người thích đơn thương độc mã, tại sao bỗng nhiên lại đứng ra quy tụ nhiều người đi theo như vậy? Phải có lý do của hắn. Hắn cần làm một việc mà một mình hắn không thể làm được. Việc đó là gì? Là tung hỏa mù. Tức là Bạch Thế Thắng vẫn sẽ đích thân làm tất cả, nhưng hắn cần thật nhiều đàn em để đánh lạc hướng kẻ khác.

Vậy nên, Vương Thành Văn mới bảo Hồng Vân nên tìm kiếm ở những nơi ít ai ngờ đến nhất, vì ở nơi đó, khả năng cao sẽ tìm thấy dấu vết của Bạch Thế Thắng.

Còn bản thân Vương Thành Văn, hắn có thứ riêng để tìm hiểu. Hắn muốn biết, vì sao 4 năm trước, anh trai của Tiểu Diện lại xung đột với Bạch Thế Thắng? Không ai tự dưng đi gây sự với một con người hiền lành không làm hại tới ai cả. Và nếu chỉ là xung đột, có nhất thiết phải xé xác tất cả các nạn nhân như vậy hay không?

Anh trai của Tiểu Diện là ai? Cha mẹ hắn là ai? Vì sao bọn họ lại muốn giết Bạch Thế Thắng? Và rồi bị hắn giết ngược một cách thảm thiết như vậy? Bạch Thế Thắng không phải kẻ điên loạn. Hắn giết người là cần lý do. Để bảo vệ thứ gì?

Bảo vật mà Nguyễn Bạch cùng Nguyễn Hồng Vân đang tìm kiếm, rốt cuộc là cái gì?

Vương Thành Văn vỗ trán một cái.

- Ai da! Mải suy nghĩ quá, khách vào phòng cũng không biết. Thật là thất lễ.

Hắn quay lại. Trong phòng từ lúc nào đã nhiều hơn 1 con người.

- Mời ngồi mời ngồi. Không biết cậu tới câu lạc bộ của tôi có chuyện gì? - Vương Thành Văn xởi lởi.

- Đến cảnh cáo cậu.

Phạm Viết Tuệ nở một nụ cười nhả nhặn.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 465: Lòì Mặt Chuột

Nước ngầm dưới lòng núi Bách chảy qua một lớp trầm tích cổ xưa, đem theo rất nhiều khoáng vật hiếm. Lớp đá trầm tích nằm về phía Nam sườn núi, từ chỗ đám Hồng Vân đi tới đó, mất tầm 2 tiếng đồng hồ. Lý Thanh Long dẫn đường phía trước, bỗng dừng dừng lại, ra hiệu cho mọi người tìm chỗ ẩn nấp.

Xa xa, trên nền lớp đá trầm tích cổ, nhìn thấy rõ ràng một toán người đang lặng lẽ hì hụi khai thác. Toàn bộ lớp đá cổ xưa đều bị khai quật đến tanh bành.

Lý Thanh Long nhú mày giận dữ. Núi Bách dù không phải là tài sản của nhà hắn, nhưng cũng là nơi hắn lớn lên. Hành động của đám người này không chỉ phá hoại lớp đá trầm tích cổ, còn làm đảo lộn cả hệ sinh thái trên núi.

Nhưng hắn còn chưa kịp làm gì, một người đã phóng lên trước.

Nguyễn Hồng Vân.

Từ trên cành cây cao, phi thân nhảy xuống, sợi dây cáp quăng quăng một vòng trên không trung, nhắm thẳng vào cổ một tên phía dưới. Phập một tiếng, đã thấy tên đó bị Vân túm chặt, sợi dây siết quanh cổ.

Cả đám người sững sờ vì biến cố đột ngột này, còn kẻ bị siết cổ thì kêu toang toác lên hoảng loạn.

Nhìn ra mới thấy, tên này chính là Hoàng Linh, một thủ hạ của Bạch Thế Thăng ở Kinh Ngự.

- Cho mày 3 giây, nói ra Bạch Thế Thăng sai chúng mày làm cái gì. Không nói chị mày siết cổ!

Không vòng vo lằng nhằng, Vân cho đối phương quyền lựa chọn sinh tử.

- Đừng để ý tới tao! Lên! Giết nó!!!

Hoàng Linh cũng có chút ra vẻ nghĩa khí, y như trong phim, vì nghĩa quên thân mà hét lên một câu. Lập tức, đám đồng bọn của hắn vốn cũng chẳng thương tiếc gì đồng đội, cũng đã nhào lên. Ai có cuộc dùng cuộc, ai có thương dùng thương, ai có dao dùng dao, đặng đặng sát khí lao vào như muốn ăn tươi nuốt sống Vân.

- Fire!!!

Một quả cầu lửa ngay lập tức xuất hiện giữa không trung, bay một vòng xung quanh Vân, đốt qua vài tên. Chúng bị bỏng kêu oai oái.

- Đừng có đốt lửa trong rừng!

Lý Thanh Long thấy cảnh này cũng xót hết cả ruột. Hắn đành phải lao ra theo. Liệng ngay trên đầu hắn, là 2 con đại bàng oai vệ.

Đám người nhìn thấy Lý Thanh Long, cũng đã bắt đầu rén rén.

Uych! Uych! Uych!

Lại thêm những tiếng bước chân nặng nề chạy tới. Từ trong cánh rừng, lao ra một thân hình to béo đồ sộ.

- Bất Tử Đại Nhân!

- Bất Tử Đại Nhân đấy! - Nhiều đứa nhốn nháo.

- Giờ làm sao?

- Chạy thôi chứ làm sao?!

- Còn thằng Linh thì sao?

- Kệ mẹ nó đi! Tao không có liều mạng!

Hoàng Linh nghe thấy những lời này, thật sự là ngao ngán trong lòng. Lũ ô hợp này cũng là mới tập hợp về dưới uy thế của Bạch Thế Thăng. Bình thường sai bảo này nọ còn được, chứ đòi hỏi lòng trung thành thì cũng thật là xa xỉ.

- Chúng mày nói thế mà nghe được à?! - Chợt một giọng nói lồm liệt vang lên làm Hoàng Linh suýt khóc. Là Thế Vũ, kẻ vẫn hay tị nạnh với hắn - Gặp nguy bỏ bạn, còn dám xưng là học trò của thầy Phương? Chúng mày có thấy tự hổ thẹn với tư tưởng cao quý của Thầy hay không?

Câu nói này làm cả lũ lồm lũi cúi đầu ăn năn. Thế Vũ lại nói tiếp.

- Hoàng Linh là ai? Là đứa nghĩa khí nhất, trung thành nhất, đáng tin cậy nhất. Nó khi bị bắt, còn sợ mình sẽ bị địch tra tấn mà tiết lộ ra bí mật của chủ, còn kiên quyết xả thân vì nghĩa như vậy. Còn chúng mày thì sao? Bỏ mặc nó mà chạy!!!

Hoàng Linh nghe những lời tán dương này, cảm động rưng rưng. Thế Vũ lại tiếp.

- Ít ra muốn chạy, thì cũng phải hoàn thành xong di nguyện của nó rồi mới chạy. Ta phải cho nó một cái chết vinh quang, để địch nhân không thể khai thác được gì từ nó, như vậy mới là trọn đạo làm người!

- Cái đ* c* m*!!!

Hoàng Linh nghe câu này xong, suýt cắn phải lưỡi mà chết. Còn Thế Vũ, không nói hai lời, đã dùng tốc độ của mình lao tới, hai tay thủ sẵn hai con dao.

- Thế Vũ, bố mày rửa mày chết không toàn thân...

- Im mồm đi thằng ngu!

Thế Vũ vừa lướt qua người Hoàng Linh, rửa một câu, con dao chớp nhoáng cắt đứt sợi dây cáp, rồi lại thụp người xuống, lưỡi dao nhấp nhoáng trên tay, nhắm thẳng về phía Vân.

- Ồ!

Chỉ một nhát dao, đã có thể cắt đứt dây cáp của mình, cũng khiến Vân hơi chút ngạc nhiên. Hiển nhiên con dao kia cũng không phải hàng chợ. Còn đối phó với một kẻ địch có tốc độ, cô cũng không quá ngán.

Phật phật!!

Chiếc áo choàng đỏ lại tung lên che tầm mắt Thế Vũ, còn Vân tức tốc lui về phía sau, miệng đã lẩm bẩm niệm phép.

Phía sau, đám người kia cũng đã lao lên.

Lý Thanh Long huýt sáo một tiếng, 2 con đại bàng hung hãn lao xuống, lượn thành một vòng tròn đe dọa bất cứ kẻ nào tới gần. Bản thân hắn cũng đã rút con dao rửa đi rừng ra, thủ thế, mắt nhìn quanh đầy cảnh giác.

Phùng Huyết Cường cũng bước lên phía trước, vẻ mặt dữ dằn, cùng thân hình đồ sộ chắn nhiếp tất cả.

Trong khi không một đứa nào dám bước lên phía trước, bỗng từ tuyến sau, huỳnh huych lao tới một con kẻ to con không hề kém cạnh, điên cuồng

lao tới húc thẳng vào Phùng Huyết Cường.

Là Thái Sơn.

Tất cả bỗng nhiên reo hò hào hứng. Hai con trâu mộng này đánh nhau đúng là một màn đặc sắc hiếm có.

Một là Thái Sơn, uy danh lẫm liệt khắp Hải Thành. Một là Phùng Huyết Cường, chỉ một quyền đánh chết Trần Thiên Anh. So ra, uy danh của Phùng Huyết Cường đã đạt tới mức giai thoại, một kẻ cục súc như Thái Sơn có cố cả đời cũng không thể sánh bằng.

Nào ngờ, người ta chỉ thấy, Bất Tử Đại Nhân trong truyền thuyết đất Hải Thành, đang bị Thái Sơn đè ra đánh túi bụi không chút phản kháng. Mà thực ra là có phản kháng, nhưng yếu ớt tới nỗi không đáng kể.

Đây rõ ràng là một thằng béo yếu xù, bị một thằng to khỏe đè ra bắt nạt.

Tất cả mọi người chưng hửng. Vậy ra truyền thuyết đất Hải Thành, tính tin cậy lại thấp đến thảm hại như vậy?

Cả lũ lập tức bỏ đi nỗi lo sợ trong lòng, tất cả đồng loạt xông lên nhắm vào Lý Thanh Long.

Phía bên kia, Hoàng Linh và Thế Vũ cũng hiệp lực tác chiến với Vân. Đối phó với 2 đứa này, Vân cũng không thể thông dong. Tình thế bỗng trở nên không mấy khả quan, mà mấu chốt vẫn là do Bất Tử Đại Nhân lòi mặt chuột quá sớm. Erik nín thở. Hãn động tai nghe ngóng. Hãn thật cẩn thận hé mắt quan sát phía dưới.

Có tất cả 4 người đi tới. Tất cả đều mặc đồng phục trắng.

Trong đó, đi phía trước, là một người trung niên da ngăm ngăm, trên mặt bịt một dải băng trắng. Đi cạnh ông ta, là một thiếu niên chỉ trạc tuổi hăn.

- Lê Đức Khang, mày phải hiểu, cái thời chơi bời làm Tiểu Diện vớ vẩn của mày với lũ du côn đã qua rồi. Anh trai mày cũng từng có thời như vậy, nhưng khi tao kể cho nó nghe về di sản thực sự của gia tộc ta, nó cũng đã hiểu. Nó chết dưới tay Bạch Thế Thắng, không phải vì thù oán cá nhân. Bố mẹ mày bị giết bởi Bạch Thế Thắng, cũng không phải tư thù. Bạch Linh Đội chúng ta có nhiệm vụ bảo vệ những bí mật của mảnh đất này, và Bạch Thế Thắng chỉ đơn giản là một đối tượng đã xâm phạm vào sự linh thiêng của nó. Nhớ lấy, Bạch Thế Thắng chỉ là một đối tượng cần phải giết chết, chứ không phải cừu nhân của mày. Bạch Linh Đội không mang tư thù, chỉ có sứ mệnh!

Tiểu Diện lặng lẽ gật đầu.

Cái gì mà tư thù, cái gì mà sứ mệnh, hăn không quan tâm. Nhưng rốt cuộc thì Bạch Thế Thắng sẽ phải chết, chỉ điều đó đã có thể khiến hăn hài lòng.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 466: Vu Vơ Trò Chuyện

Hôm nay Bạch Linh quả thực xinh đẹp hơn mọi khi rất nhiều. Điều này không qua mắt được Nguyễn Bạch.

Cô gái 25 tuổi này, trong một ngày mùa đông lạnh lẽo, tại tươi rói rạng rỡ như một bông hoa ở độ xuân ngời. Đôi mắt cô long lanh như đang cười, làn da hồng hào đầy sức sống, mái tóc đen mượt chảy dài. Cô mặc đồ rất đẹp, và cười rất nhiều. Nếu ai biết rằng cô gái này quanh năm ủ dột và thiếu sức sống, thì sẽ nghĩ ngay rằng toàn bộ sinh lực, toàn bộ thanh xuân của cô như được dồn nén vào một ngày này, một khoảnh khắc này, để bùng nổ rực rỡ và tuyệt đẹp.

Sáng sớm nay, Bạch Linh tíu tít đi tới đi lui khắp rạp xiếc Thập Tam, khiến cả đoàn xiếc vui tươi như một ngày hội. Các anh hề và diễn viên xiếc thì cuống quýt cả lên, những người lớn tuổi cũng như trẻ trung hơn hẳn. Ai cũng ước rằng nếu ngày nào trong năm Bạch Linh đều rạng rỡ như vậy, thì cuộc đời thật là tươi đẹp biết bao nhiêu. Cô đi khắp nơi, hỏi chuyện mọi người rất nhiều. Kể cả một người mới đến như Nguyễn Bạch, cũng được cô chào hỏi vô cùng kĩ càng.

Tâm sự lâu nhất, lại là với Thập Tam. Nhìn hai người hàn huyên tâm sự, mà cứ như một người cha đang dặn dò con gái trước khi đi xa vậy.

- Haizz, chỉ là con bé đi chơi với Bạch Thế Thăng mà thôi, có cần làm quá lên vậy không?

Nguyễn Bạch đến vỗ vai Thập Tam, tiện tay đưa cho lão điều thuốc lào. Thập Tam đón lấy, rít một hơi thật dài, trong khi Nguyễn Bạch khề khà với chén nước chè nóng. Mùa đông rét lạnh, cứ nước chè ống điều thì đúng là thiên đường trần thế.

- Ông anh cũng để ý quá nhỉ? - Thập Tam phun một hơi khói thật dài, rồi hỏi.

- Thăng nhóc đứng ngoài ngõ cũng đã nửa tiếng rồi. - Nguyễn Bạch hất đầu nói.

Quả thực Bạch Thế Thăng đã ở ngoài đó nửa tiếng. Hắn không xuề xòa giản dị như mọi ngày, mà rất trang trọng đỉnh đạc. Chỉ có dưới mái tóc trắng kia, là một gương mặt vẫn vô cảm như vậy. Chẳng ai biết, ẩn sau gương mặt ấy, là những suy nghĩ gì.

Đúng 8 giờ sáng, hắn bước vào. Thập Tam đã ở ngoài cửa đón hắn. Hai người nhìn nhau những cái nhìn đầy ẩn ý. Hắn cúi đầu chào. Thập Tam cũng khẽ gật đầu đáp lại, trong mắt ẩn chứa biết bao điều muốn nói mà lại thôi.

Bạch Linh diện một bộ đồ thật đẹp. Cô vui vẻ bước ra, cúi chào Thập Tam một cái, rồi bước tới với Bạch Thế Thăng.

Hắn nhìn cô một lúc, rồi cất lời.

- Chị đẹp lắm.

Bạch Linh nghe thấy lời khen này, mỉm cười rạng rỡ.

- Em cũng đã lớn tới thế này rồi, cũng bảnh bao lắm.

Bạch Thế Thăng lại cúi đầu chào Thập Tam một cái, rồi cầm tay Bạch Linh bước ra ngoài. Bạch Linh quay lại tươi cười vẫy chào Thập Tam.

Phía sân sau, Nguyễn Bạch lại rút một hơi thuốc lào. Thập Tam lững thững bước tới cạnh hắt, ngồi xuống.

- Ngày hôm nay thật lạnh. - Nguyễn Bạch nói.

- Thật lạnh. Nhưng cũng thật ấm.

- Xứ Bắc Hà 30 năm trước, cũng vào một ngày lạnh lẽo thế này, còn có tuyết rơi phủ trắng xóa khắp đồng, còn có xác người chồng chất. - Nguyễn Bạch lại đáp lời.

- Ý ông bạn là cuộc Vu Linh Chiến 30 năm trước? Đúng là địa ngục trần gian. Tiên Phái tranh chấp với Vu Thuật Phái, Đạo môn đấu với Tiên môn chỉ để xem ai mới là chính đạo, rốt cuộc chỉ có hàng triệu thường dân là thiệt mạng. - Thập Tam cầm lấy ống điếu, chậm rãi châm lửa.

- Nghe nói trong cuộc chiến ấy, một Vu Thuật Sư khét tiếng khắp Bắc Hà năm ấy, Lã Thập Tam, đột nhiên mất tích. Chẳng biết ông ta còn sống hay đã chết? Haizz, mà sau một cuộc tang thương như vậy, dù còn sống sót, người ta cũng chẳng còn được trọn vẹn nữa... - Nguyễn Bạch lại vu vơ nói một câu.

- Có thể ông ta đã mất đi những người mình thương yêu nhất, và trở thành một kẻ đau khổ lang thang không mục đích? - Thập Tam lại vu vơ đáp lời.

- Một con người như vậy, liệu còn mục đích để sống sót hay không? Hay đúng hơn, là người ta sẽ vô thức tìm kiếm một thứ neo đậu vào cuộc sống. - Nguyễn Bạch lại vu vơ gợi lời.

- Cũng có thể ông ta đã tìm thấy mục đích sống của mình từ hai đứa trẻ mồ côi sắp chết ven đường. - Thập Tam lại vu vơ rút một hơi. - Có thể sự khao khát cầu xin của đứa trẻ nhỏ để nhờ cứu sống chị nó đã khiến ông ta cảm động. Có thể ông ta đã dùng một loại tà thuật cấm kỵ nào đó để cứu

người chị, và truyền lại toàn bộ Vu Thuật cho đứa em. Và bất kể việc ông ta biết những điều mình làm là không đúng đắn, nhưng ông ta không thể nào ngăn mình lại được. Ông ta ghét cảm giác mất mát, nhưng càng cố chấp, ông ta lại càng mất mát nhiều hơn.

- Ông bạn - Nguyễn Bạch lại nhấp một ngụm nước chè - Đã đến lúc ông kể cho tôi ngọn nguồn câu chuyện rồi. Bạch Linh rốt cuộc là ai? Hay rốt cuộc, là thứ gì?- Ai?!!!

Lê Đức Anh hét lên một tiếng, làm Erik giật mình. Hắn nhanh chóng đạp vào cành cây, lao khỏi chỗ nấp, tìm đường chạy trốn.

- Đuổi theo!!

Lê Đức Anh lập tức lao theo. 3 người đi cùng cũng nhanh chóng hành động, phong tỏa bốn phía.

Lần này tới đây để truy dấu Bạch Thế Thắng, không ngờ lại gặp một con Kền Kền con. Chuyện này nếu thật sự đánh động tới lũ Runner thì thật sự cũng phiền. Lê Đức Anh nghĩ thầm.

Bạch Thế Thắng nắm giữ bí mật mà bọn họ đang muốn che giấu. Và hắn cũng không muốn rêu rao thứ đó ra cho mọi người, nên cứ lặng lẽ xử lý Bạch Thế Thắng là ổn thỏa nhất. Dù Lê Đức Anh có 3 bằng Tiến sĩ, có thứ Tâm Nhân mà không phải ai cũng sở hữu được, và có cả một Bạch Linh Đội dưới trướng, thì đối phó với đám Shadow Runner cũng vô cùng đau đầu.

Không biết lũ đó đánh hơi được tới đâu, nhưng cứ bắt chết con Kền Kền con kia là tránh được kha khá nguy cơ tiềm tàng.

Lê Đức Anh vun vút lao đi trong rừng cây, Tâm Nhân không ngừng tỏa ra tìm kiếm con mồi. Nhưng con mồi của hắn rõ ràng rất có kinh

nghiệm di chuyển trong rừng cây, lại có tốc độ di chuyển rất khá. Cũng không khó hiểu, bởi lũ Vulture đều rất giỏi Bộ Pháp.

Erik đạp từ cây này phi thân sang cây nọ, tận dụng tối đa địa hình như cách mà Plea đã dạy, hắn chỉ mong trốn chạy khỏi sự truy đuổi của đối phương. Vì hắn biết, bị bắt là không thể nào kháng cự.

Chạy một hồi, hắn nhận ra rằng mình không thể cắt đuôi được kẻ phía sau, thậm chí khoảng cách giữa hai bên còn có chút thu ngắn lại. Dù sao đối thủ cũng là Siêu Cường giả.

Đúng lúc này, hắn nghe thấy một tiếng rít gào cách đó không xa, như tiếng gầm thét của một con Hung thú mạnh mẽ.

- Khai mở Cấm Thuật, Thiên Nhai Khai Nhãn!

Cấm thuật vừa được triển khai, toàn bộ tầm nhìn trước mắt hắn như được kéo về, phóng đại tới vô cùng, giúp hắn nhìn xuyên qua rừng cây, thấy được sự vật cách đó rất xa.

Một đám người đang đánh nhau hỗn loạn, và một con Hung thú đang từ từ tiến tới.

Hắn nhìn thấy Vân.

Nếu muốn chạy trốn, chỉ có thể lợi dụng sự hỗn loạn ở đó.

Hắn đổi hướng lao về phía đó.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 467: Anh Không Đặc Biệt Hơn Bất Cứ Ai

Một ngày trước đó. Ngày 30 tháng 11 năm 6015. Vương Thành Văn lại đón tiếp một vị khách không mời mà tới.

Lần này, là Phạm Viết Tuệ.

Từ ngày tiếp nhận khu nhà 3E này và trở thành Hội trưởng Câu Lạc Bộ Kinh doanh của trường, hẳn lại thỉnh thoảng có khách tới chơi, dần dà đã thành thói quen. Cứ có chuyện gì khó giải quyết, người ta lại tìm tới hẳn. Khởi đầu là Lý Thanh Long. Sau đó tới thầy Nguyễn Văn Khoái. Rồi Phùng Huyết Cường, và Vũ Hải Hùng... Cứ vậy người tìm tới hẳn ngày càng nhiều.

Ban đầu chỉ là những chuyện nhỏ nhặt kiểu bắt kẻ trộm gà trộm chó của Lý gia, sau đó là tư vấn cách vực dậy Hải Long, những lời nhờ vả càng ngày càng trở nên nghiêm trọng. Đối với một Vương Thành Văn vừa trải qua một năm lớp 6 đầy sóng gió trắc trở, thì cuộc sống nhàn hạ bất thường khiến hẳn nhàm chán đến không ngờ.

Không còn Vương Minh Quang lôi hẳn đi gây chuyện, không còn bác Itou chuyên rước họa vào thân, cũng không còn Trần Phương Linh suốt ngày kè kè bên hẳn. Học sinh giỏi thì không thi được, vì bị cấm thi mất 3 năm. Chuyện nhà hàng cũng không có gì trắc trở. Những ngày đầu của năm học lớp 7, hẳn cắm đầu vào học và đọc sách (và đến giờ vẫn vậy), nhưng dần dần những lời nhờ vả gây cho hẳn một sự nghiện ngập khó tả.

Vương Thành Văn dù có muốn quên đi những chuyện về Trần Thiên Anh, nhưng lại không thể nào quên đi cảm giác hưng phấn khi dùng não bộ của mình để phá án. Hắn nhớ cái cảm giác ấy, hắn nhớ những lần tưởng tượng ra một hung thủ vô hình trong bóng tối, cố gắng giao tiếp với hắn ta, cố gắng để hiểu hắn ta. Mỗi lần giúp đỡ người khác giải quyết rắc rối, hắn lại được phần nào thỏa mãn khao khát ấy, để rồi hắn càng thêm khát hơn.

Dù có những khao khát âm ỷ không ngừng gào thét, Vương Thành Văn vẫn là một kẻ biết kiềm chế giỏi. Hắn luôn giữ mình không lún quá sâu vào những đam mê kì quặc, vì hắn luôn nhìn rõ ràng mục tiêu phía trước. Đầu tiên là lời hứa với Linh. Hắn phải tới Long Thành để gặp lại cô, vì hắn đã hứa như vậy. Sau đó, là tốt nghiệp Cao trung và có một công việc thật tốt để phụng dưỡng mẹ. Hắn vẫn chưa bao giờ quên mục đích ấy.

Cũng trong 3 năm ấy, hắn dù vô tình hay hữu ý, cũng đã hiểu hơn về thế giới này. Chủ yếu là qua những trang sách, và những lời buôn chuyện của Vinh Mũi Chó. Càng hiểu về nó, hắn càng cảm thấy thế giới này thật khác biệt với những lời mẹ kể. Nhưng đó cũng chỉ là những mường tượng mơ hồ. Nếu được hỏi Vương Thành Văn có tò mò, có khao khát muốn dùng đôi mắt của mình để quan sát thế giới hay không, có lẽ hắn sẽ trả lời có. Nhưng không phải là quá khao khát. Hắn nghĩ, cả đời này sống ổn định ở Hải Thành cũng là một điều tốt đẹp.

Đến giờ, Văn vẫn không quên những lời năm đó Trần Thiên Anh nói với hắn. Hắn là một kẻ vô lo vô nghĩ, không có đam mê, không có ước mơ, không có mục đích sống. Hắn thờ ơ với mọi thứ, và tự đặt mình ra khỏi mọi chuyện nhân sinh. Từ đáy lòng, Văn không hề phủ nhận điều ấy. Càng vì thế, càng có một thôi thúc vô hình khiến hắn muốn giúp đỡ Vân.

Không như hắn, Vân là một người đáng ngưỡng mộ. Cô nàng luôn có một mục đích rõ ràng, đôi mắt cô nàng sẽ đắm đắm nhìn thẳng vào đích đến ấy, và làm hết sức mình để đạt được nó. Dứt khoát, thẳng thắn, và kiên định. Đây là điều mà Văn luôn ngưỡng mộ, vì hắn không hề có. Ngoại trừ 2

lời hứa nhất định phải thực hiện, hẳn cũng chẳng có một viễn cảnh gì về cuộc đời mình trong tương lai.- Những kẻ tầm thường hài lòng với những mơ ước tầm thường. Chỉ những con người vĩ đại mới đau đầu vì những điều vĩ đại.

Phạm Viết Tuệ ung dung đón lấy cốc nước từ tay Vương Thành Văn, nhàn nhạt buông một câu nói.

Văn không trả lời. Hẳn không rõ vị khách này đang muốn nói tới điều gì, hẳn chỉ ngồi xuống lắng nghe.

Phạm Viết Tuệ lại tiếp tục.

- Từ nhỏ tới giờ, ta được nuôi dạy phải nhã nhặn với thường dân, vì kẻ nào hách dịch với lũ tầm thường, thì còn tầm thường hơn cả. Ta sinh ra để làm những điều vĩ đại, vậy thì ta phải học cách khoan dung với lũ tầm thường. Nhưng thật sự, luôn có những lúc ta không lý giải nổi thứ đầu óc ngu si của bọn chúng.

Vương Thành Văn vẫn ngồi đó, giương mắt lắng nghe. Phạm Viết Tuệ nhấp một ngụm nước, rồi lại tiếp tục nói.

- Ví dụ cho mi dễ hiểu nhé. Thỉnh thoảng ta lại thấy một lũ con trai, chỉ vì gái đẹp mà xả thân. Đưa đón, chiều chuộng, dẫn đi chơi, mua trà sữa, trả tiền ăn, đại loại vậy. Dù chúng biết rằng bọn gái đẹp ấy cũng chẳng tới lượt chúng nó xơi đâu, nhưng chỉ vì một tiếng “anh trai” là chúng nó lại sẵn sàng lẫn xả. Chúng bỏ nhiều công sức như vậy để được chén gái đẹp sao? Ta nghĩ là không phải. Dù gì thì bọn tầm thường ấy cũng chẳng bao giờ liếm láp được chút gì. Chúng cố gắng hết sức chỉ để thỏa mãn những ảo tưởng huyễn hoặc ngu xuẩn của mình. Ta không bao giờ hiểu nổi điều đó, hay tất cả những điều tương tự như vậy. Ta sinh ra đã đặc biệt. Ta vẫy tay một cái, là lũ mỹ nữ thiên thần mà bọn mi phải tương tự phiến muôn, sẽ sẵn sàng lên giường phục vụ ta. Ta được nuôi dạy để vượt qua những mong

muốn tầm thường như vậy để mà lo nghĩ cho những công việc vĩ đại hơn. Nói vậy mi đã hiểu chưa?

Văn nhú mày. Phạm Viết Tuệ lại tiếp tục nói.

- Lũ tầm thường bọn mi nghĩ rằng mình sinh ra là có quyền làm người sao? Có quyền được đi học, đi làm và được có cơm ăn sao? Trong cái thế giới đầy rẫy cường giả này, lũ tầm thường bọn mi tồn tại được mà không bị người ta hiếp đáp, là tự nhiên mà có sao? Không phải. Là do đã có những người vĩ đại đứng ra đảm bảo cuộc sống của các người được bình yên như những con lợn chỉ biết ăn rồi nằm. Còn lũ tầm thường bọn mi thì làm được gì? Chỉ ăn rồi phá. Mi, và Bạch Thế Thắng, và tất cả những kẻ ảo tưởng về tầm quan trọng của bản thân, bọn mi nên nhớ rằng bọn mi chỉ là lũ lợn được chăn nuôi trong chuồng, và người nuôi lợn thì đang gồng hết sức mình để giúp bọn mi được béo tốt. Bọn mi chỉ nên thỏa mãn với cái chuồng lợn của mình, chứ đừng chõ cái mõm vào chuyện của người khác. Bọn mi chỉ làm phiền lòng những con người vĩ đại đang phải lo lắng cho những công việc vĩ đại. Hãy thỏa mãn với những ước mơ tầm thường của mình, đây vừa là một lời cảnh cáo, cũng vừa là một lời khuyên. Nể tình mi là bạn của Linh, ta khuyên thật lòng đó.

Vương Thành Văn ngẫm nghĩ một chút, rồi đáp lời.

- Ý anh là, anh cũng là một trong những con người vĩ đại ấy?

- Tao được sinh ra để làm việc lớn. Tao không hề thích thú hay lựa chọn điều đó, nhưng tao không trốn tránh trách nhiệm ấy.

- Vậy một con người vĩ đại như anh, tại sao lại sợ bị lũ tầm thường bọn tôi can thiệp?

- Vì tao thấy rất phiền. Tao có thể dùng một tay đập chết Bạch Thế Thắng, và chỉ một ngón tay để khiến mày phải quỳ gối. Nhưng dù sao thì vẫn rất phiền. Tao không muốn hao phí chút tâm sức nào cho lũ tầm thường

tụi bay cả. Hơn nữa, ngày mai chẳng phải là ngày thi khảo sát học sinh giỏi sao? Mà cũng đang cố hết sức mình để thỏa mãn ước mơ tầm thường của mình kia mà? Trong khi tao đi đi về về Long Thành như đi chợ, thì mày phải học hành đến lòi mắt ra chỉ để có được một chuyến đi không mất tiền? Thật đáng thương hại, nhưng tao không vì thế mà trách mày, vì tao và mày xuất phát điểm đã khác nhau. Mày cố hết sức để được gặp lại Linh sao? Để làm gì? Cỡ mày thì chắc chắn chẳng thể liếm mút gì được gia tộc tao, và sẽ chẳng ai chấp nhận mày. Chỉ để gặp lại con bé? Mày nhớ nó? Gặp được nó rồi, mày định sẽ làm gì? Hay chỉ đơn giản là thỏa mãn chút mộng tưởng thanh xuân của mình? Mày có khác gì lũ con trai ngu xuẩn mà tao đã nói? Nhưng tao không trách mày. Mày hãy cứ cố gắng hết sức mình mà đạt được cái ước mơ nhỏ nhoi của mình đi thôi. Cố gắng mua nhà cho mẹ mày, phải không? Vậy thì biết yên phận và đừng can thiệp vào chuyện này nữa.

Một thoáng im lặng.

- Anh đã nói xong chưa? - Vương Thành Văn nói.

- Cơ bản là đã xong. Sao, cái đầu óc bé nhỏ của chú em đã thông suốt chưa?

- Thứ nhất. Muốn giữ lời hứa mà mình đã hứa, không phải là sự tầm thường. Thứ hai, mong muốn có được một cuộc sống hạnh phúc, cũng không phải là tầm thường. Và thứ ba, anh cũng không có đặc biệt gì hơn bất cứ ai, và tất cả chúng ta đều như vậy.

Rầm!!!

Cốc nước trong tay Phạm Viết Tuệ bị giáng mạnh xuống bàn. Hắn đứng dậy.

- Một ngón tay! Biết thân biết phận. Nếu không, chỉ một ngón tay, tao sẽ bắt mày phải quỳ xuống trước mặt tao như một con chó!!!

Nói rồi, hắn quay người ra về.

- A!!

Phạm Viết Tuệ đi rồi, Văn mới sức nhớ ra một chuyện.

Quên không hỏi người ta có muốn ở lại dùng cơm hay không.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 468: Không Được Đốt Lửa Trong Rừng

- Hộ Sơn Thú!

Lý Thanh Long là người đầu tiên nhận thấy qua tiếng kêu gào vang trời.

Hộ Sơn Thú, là một con tê tê khổng lồ sống đã hơn trăm năm, lớp vỏ cứng rắn như sắt thép, vuốt dài, tốc độ cũng không hề chậm.

Cả lũ đánh nhau ở đây, đã làm kinh động đến Hộ Sơn Thú.

- Tất cả chúng mày, đứa nào chạy nhanh thì đứa đó sống! Tao nói thật đấy đ** đùa đâu!!

Lý Thanh Long rất nhân nghĩa mà hô lên một câu, rồi chính hắn cũng ba chân bốn cẳng chạy.

Hộ Sơn Thú, Trung Phẩm Hung Thú, một tát có thể tát chết cả Thạc sĩ, cấp Cử Nhân như Lý Thanh Long làm sao đọ lại.

Nguyễn Hồng Vân là người thứ hai chạy. Đám còn lại cũng không chậm trễ. Mạng của mình vẫn là quý nhất.

Thế Vũ có tốc độ cũng không kém cỏi, hắn chạy nhanh như một cơn gió. Nào ngờ, gió cứ từ đâu thổi ngược về cản trở hắn. Cái cảm giác quen thuộc này làm hắn nghĩ ngay tới một người. Quay lại, chỉ thấy Hoàng Linh đang ráo riết vừa chạy phía sau, vừa dùng Khí Công kiềm chân hắn lại.

- Con chó này! Đến lúc sinh tử thế này rồi mày còn chơi tao?!!

- Mày mới là con chó! Cậy mình chạy nhanh rồi chuồn một mình à? Có chết tao và mày chết chung!!!

- Tao cú mày lắm rồi đấy!!! Bố mày vừa mới cứu mạng mày xong!

Thế Vũ điên tiết lên rút con dao nhè thẳng về phía Hoàng Linh mà ném. Hoàng Linh hoảng hốt dùng Khí Công vừa kịp đánh văng con dao đi chỗ khác.

Keng một tiếng. Con dao đập vào lớp da của Hộ Sơn Thú, rơi bộp xuống đất. Con thú không bị chút xây xước nào, nhưng lại vì thế mà nổi điên lên.

- Graaaaaaahhhhhhhhh!!!!!!!

Nó cuộn người thành một quả bóng khổng lồ, huỳnh huých lăn tới chỗ hai đứa kia. Tốc độ càng ngày càng nhanh, nghiền nát cây cối, nghiền nát luôn cả con người.

- Hai thằng nguuuuu.... Péppppp!!!

Nhiều đứa đồng bọn còn chưa kịp chửi hai thằng phá hoại kia, đã bị nghiền thành cám.

Hoàng Linh và Thế Vũ kinh hãi. Đến lúc này thì không thể chơi ngu được nữa, Hoàng Linh dùng hết sức đẩy dòng khí về phía trước, tăng tốc cho cả hai. Thế Vũ thì khỏi phải nói, guồng chân lên chạy.

Hự!!!

Chẳng biết từ đâu, một sợi dây đã giăng ra ngay dưới chân hắn, làm Thế Vũ mất đà cắm thẳng mặt xuống đất. Hoàng Linh cũng giật mình, chỉ thấy một bóng áo đỏ đã xuất hiện trước mặt hắn, một con dao băng lạnh toát đã dí vào cổ.

- Phun ra mau, chúng mày được Bạch Thế Thắng sai làm cái gì? Muốn bị con súc vật kia nghiền chết hay là bị chị mày cắt cổ chết?

Hoàng Linh kêu lên toang toác:

- Chị hai ơi, thế thì đăng nào chả chết?!! Nước sôi lửa bỏng thế này rồi, chị đem em chạy khỏi đây với, rồi em hứa sẽ khai mà... em hứa...

- Đừng hòng tao tin! Chị mày trên đời này là không có tin tưởng bố con đứa nào hết! Nói mau!!

Con tê tê đã lăn tới gần sát.

- Em khai... em khai... - Hoàng Linh đã bị dọa tới vãi ra quần.

Uỳnhhhh!!!

- Vân ơi! Tôi đến cứu cậu đây!!!

Giọng Erik vang lên đầy hào hiệp. Từ trong rừng cây, hần lao ra với tốc độ bàn thờ, húc thẳng vào con tê tê đang lăn. Cú húc mạnh tới mức con tê tê cũng phải choáng váng ngã ngửa xuống đất, còn Erik thì u đầu mẻ trán rơi xuống đất, đè thẳng lên người Hoàng Linh, làm thẳng này cũng hôn mê bất tỉnh.

Erik bật dậy, đứng che chắn trước mặt Vân.

- Không sao rồi, tôi sẽ bảo vệ cậu!

Bộp!!

Vân đưa tay cốc đầu hần một cái.

- Bảo vệ cái búa! Đồ phá hoại!

- Graooooooooohhhhhhhhhhhhh!!!!

Con tê tê đã bò dậy, rống lên điên tiết.

- Tôi mặc kệ cậu đấy, tự làm tự chịu.

Vân khì mũi một cái, kéo theo thân xác hai thằng Hoàng Linh Thế Vũ, đang tính xem làm sao để đưa hai thằng này ra khỏi đây, chợt thấy một viên đá lăn ra từ người Thế Vũ.

- Ồ, cái này là...

- Kết Diêm Thạch!!

Vân còn chưa kịp cầm lấy, một lực hút từ đâu tới đã hút lấy viên đá. Một người đàn ông mặc đồ trắng, bịt mắt bằng một dải băng trắng, đưa tay bắt lấy viên đá.

- Ra vậy, Bạch Thế Thăng. Ra vậy...

Má, Siêu Cường Giả luôn! Vân rửa thầm. Một bên là Trung Phẩm Hung thú, một bên là Siêu Cường giả. Sao mà khốn khổ thế này...

- Kết Diêm Thạch, kết tinh trong đá trầm tích hàng ngàn năm mới có. Bạch Thế Thăng làm đủ mọi trò phô trương thanh thế, cũng chỉ để lén lén lút lút tìm kiếm viên đá này mà không cho bọn ta biết. Khang, đi thôi. Chúng ta còn việc cần làm.

Lê Đức Anh nói với Tiểu Diện vừa đáp xuống. Tiểu Diện nhìn Vân, chỉ nở một nụ cười.

- Cậu biết không, giết Bạch Thế Thăng đối với tôi là chưa đủ. Như vậy quá đơn giản.

Nói rồi, hai người quay lưng bỏ đi.

- Này, gượm đã! Lấy đồ của người ta đi như thế mà được à??? - Vân gào lên bức tức.

Uỳnhhh!!!

- Cẩn thận!!!

Một trảo của Hộ Sơn Thú đập tới, cùng lúc Erik lao tới ôm Vân né qua một bên.

Một cú này, khiến áo hăn rách toác.

- Không sao chứ?

Erik hỏi Vân một câu, rồi lại quay lưng đối diện với con Hung thú. Trên lưng hăn, Vân nhìn thấy vô cùng rõ ràng chi chít những vòng tròn trận pháp được xăm mờ.

- Khai mở Cấm Thuật! Tà Thần Hữu Thủ!!!

Khi Erik vừa hô khai mở, một trận pháp trên lưng hăn bỗng nhiên sáng chói, từ trung tâm trận pháp xuất hiện một viên đá nhỏ tím biếc, kèm theo đó, là một sợi xích hư ảo xích thẳng vào viên đá, kết nối với cơ thể hăn, không ngừng kêu leng keng leng keng.

Trên sợi xích, một dòng ma pháp tím biếc chảy cuồn cuộn vào cánh tay hăn, đồng thời khiến cánh tay chỉ trong một khoảnh khắc, đã biến dạng đột ngột. Cánh tay phải của Erik giờ không còn là cánh tay người, mà là một cánh tay quái vật, khổng lồ, đen kịt, cơ bắp cuồn cuộn, gai góc lờm chờm.

Hăn vung tay, đâm thẳng vào một trảo của Hộ Sơn Thú đang vung tới.

Uỳnhhhhhhhhhhhhhhh!!!!!!!!!!!!!!

Hai nắm tay va chạm, tạo ra một luồng chấn động lan khắp bốn phương, khiến rừng cây nghiêng ngả, chim chóc trốn chạy, khiến cả Lê Á đang núp ngoài xa xa cũng phải ngã ngửa xuống đất.

Rắc rắc rắc!!!

Lớp vỏ cứng trên tay Hộ Sơn Thú nứt toác, cánh tay nó bị đánh bay về phía sau.

- Khai mở Cấm Thuật! Phong Thương Chi Ảnh!!!

Cánh tay phải Erik vừa thu quyền, cánh tay trái vẫn nguyên hình người của hắn lại giơ ra. Một Trận pháp khác trên lưng hắn lại phát sáng. Lần này, là một viên đá màu xanh lục hiện hình, kết nối với một sợi xích khác.

Từ bàn tay trái của hắn, ngưng tụ một cây thương ánh sáng. Erik nhắm thẳng cây thương vào lưng Hộ Sơn Thú, ném một cái. Cây thương giữa không trung chia ra làm 12 cây thương nhỏ, cắm xuyên người con thú, không gây tổn thương thực, nhưng lại phong ấn nó khỏi mọi cử động.

- Khai mở Cấm Thuật! Thuấn Gian Di Động!!

Lại một trận pháp khác được khai mở. Erik thoát một cái, đã xuất hiện ngay trước mặt Hộ Sơn Thú.

- Khai mở Cấm Thuật! Bạo Hỏa Nộ Âmmmmmmmmm!!!!

Chữ Âm cuối cùng bị kéo dài ra, trở thành một tiếng hét đầy cuồng nộ. Âm ba dữ dội kéo theo một luồng nhiệt rực nóng, nhắm thẳng vào phần bụng con tê tê, thổi bay nó về phía sau đến hàng chục mét, cơ thể thương tích nghiêm trọng, bất tỉnh nhân sự.

Erik từ từ đáp xuống đất, các trận pháp trên lưng hắn tắt dần, trở lại thành những hình xăm mờ mờ, cánh tay phải cũng trở về nguyên hình, lưng áo rách toác, tóc bay phần phật, nét mặt không chút xúc động.

Chính hắn cũng cảm thấy, đáng vẻ ngẫu như quả bầu này sẽ khiến Vân ngưỡng mộ không thôi.

Chỉ thấy bàn tay Vân đưa lên cốc đầu hắn một cái.

- Không được đốt lửa trong rừng!

Câu này vừa rồi chính cô bị Lý Thanh Long mắng.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 469: Cú

- Hơ hơ...

Erik không còn sức đâu mà đáp lại Vân nữa. Hắn thấy mọi thứ xung quanh đều mơ hồ. Hắn gục xuống.

- Thăng ngọc này...

Đón lấy hắn, là cánh tay của Plea. Erik đã là người đi.

- Red Witch, bảo vật lần này coi như nhường cô và lão Bạch. Vulture còn nhiều mục tiêu lớn lao hơn cần phải làm, bọn ta không muốn tổn thất nhiều nhân lực hơn vào chuyện vô bổ này nữa. Hẹn gặp lại.

Nói rồi, hắn công Erik lên lưng phóng đi mất.

Vân nheo mắt nhìn theo. Lời Plea nói khá là có lý, nhưng cô không tin Vulture là lũ sẵn sàng từ bỏ như vậy.

Mà, trước mắt bây giờ là phải bám đuôi được mấy tên áo trắng kia.

- Anh Long!!! - Vân hô lên. Lê Đức Anh lao phăm phăm trong rừng cây. Phía sau hắn, Tiểu Diện phải nhọc nhằn lắm mới có thể đuổi theo, đó còn là nhờ hai tên tùy tùng hai bên gầm dùng Khí Công hỗ trợ.

Tiểu Diện không biết chú mình đã phát hiện ra điều gì, nhưng hắn biết rằng ông ta đã nắm thóp được Bạch Thế Thăng. Thăng đó từng là nhai cái gì về phá hủy điều mong muốn của người khác ấy nhỉ? Tiểu Diện thầm đặc

ý. Chờ tới khi tao chứng kiến mọi nỗ lực của mày đều bị nghiền nát, còn gì khoái trá hơn nữa chứ?

Sắc trời đã dần tối. Rừng cây dần trở nên âm u tĩnh mịch.

Lê Đức Anh mở rộng Tâm Nhân của mình phóng khắp khu rừng. Chợt hắn cảm thấy rừng mình lo ngại.

Vừa rồi hắn đã xem xét, bên cạnh Nguyễn Hồng Vân còn có Lý Thanh Long, người thừa kế Lý gia đời này. Ở Hải Thành này còn ai không biết tới danh tiếng Lý gia? Nhưng hắn không ngại bị hai đứa đó đuổi kịp, vì hắn là một Siêu Cường giả, còn Lý Thanh Long cùng lắm chỉ tới bậc Cử nhân, nhiều lắm thì cũng chỉ tới Thạc sĩ mà thôi.

Hồ con thì không khác gì mèo. Về lý mà nói, Lý Thanh Long không phải là mối đe dọa gì khiến hắn phải bận tâm.

Nhưng vì sao Tâm Nhân cứ không ngừng mách bảo cho hắn một sự bất an thế này? Toàn bộ khu rừng này vì sao bỗng trở nên đáng sợ như vậy?

Cứ như có hàng trăm, hàng nghìn cặp mắt vô hình đang nhìn chăm chăm vào hắn.

Tai vách mạch rừng.

Lê Đức Anh chợt nhớ tới câu thành ngữ này, nhưng giờ là theo đúng nghĩa đen luôn. Hắn đang bị cả rừng cây theo dõi.

Một tiếng cú kêu lên giữa đêm khuya, vang vọng lại bằng hàng nghìn tiếng kêu đáp trả, nghe mà rợn cả người.

Vô vàn cặp mắt tròn xoe, đỏ quạch, lần lượt quay về nhìn thẳng vào hắn.

Khiến Thú Thuật, Hóa Thú Thuật, Truyền Âm Thuật.

Lê Đức Anh kịp nhận ra, toàn bộ thú vật trong khu rừng này đều đã trở thành tai mắt của Lý Thanh Long.

Hóa ra hãn chạy này giờ, dùng bao công sức để cắt đuôi và xóa dấu vết, đều vô dụng. Hãn đã đánh giá quá thấp hậu duệ của Lý gia. Toàn bộ khu rừng này là nhà của Lý Thanh Long, là địa bàn của hãn. Hãn biết, Nguyễn Hồng Vân cũng sẽ biết. Nguyễn Hồng Vân biết, Nguyễn Bạch cũng sẽ biết.

Nguyễn Bạch biết chuyện thì còn phiền hơn bất kì một Guild nào. Dù Lê Đức Anh cũng có thể tương kế tựu kế dùng chuyện này như một mồi nhử dụ Nguyễn Bạch vào lưới, nhưng ngược lại, cũng có thể khéo quá hóa vụng.

Giao nộp Nguyễn Bạch cho Grandino thì chỉ được một chút ân tình mà thôi, nhưng để mất bảo vật thì là chuyện tày trời, ảnh hưởng tới cả tồn vong của Bạch Linh Đội. Lợi hại thế nào, khỏi cần nói cũng biết.

Tâm Nhân Đệ Nhất Cấp, Tuyệt Thanh Giới!

Tâm Nhân Đệ Nhị Cấp, Tuyệt Thị Giới!

Tâm Nhân Đệ Tam Cấp, Tuyệt Thức Giới!

Triển khai 3 tầng Tâm Nhân, phong bế âm thanh, phong bế hình ảnh, phong bế nhận thức. Dù chỉ là phong bế trong một không gian hữu hạn, nhưng đợi đến khi Lý Thanh Long kịp thời khoanh vùng và đuổi tới, thì bọn họ cũng đã ra khỏi khu rừng.

Đúng lúc những tường mọi thứ phải tĩnh lặng tuyệt đối, thì một tiếng cú khác lại vang lên.

Lạnh lẽo, ghê rợn, chết chóc.

Tiếng cú này còn kinh khủng hơn vạn lần những tiếng cú kêu ban nãy.

“~Khi màn đêm buông xuống, hãy giữ thật kĩ càng mọi thứ tài sản mà người có.

Vì khi tiếng cú vang lên, ai biết được người sẽ bị trộm mất thứ gì~...”

Ở Cận Tây những năm gần đây lưu truyền một bài đồng dao như vậy, không phải là không có lý do.

Xa xa phía trước mặt, trên một nhánh cây, đứng đó một con cú đen to lớn, mà nhìn kĩ, hóa ra là một bóng người.

Chiếc áo choàng đen dài rủ xuống, chiếc mũ chùm đầu với hai chiếc tai dài. Bóng dáng ấy quay lưng lại với Lê Đức Anh, nhưng đầu hẩn từ từ quay ngược về phía sau, bằng một góc nghiêng dị hợm, đưa mắt nhìn thẳng vào hẩn.

Chiếc mặt nạ che nửa mặt, với cặp mắt tròn vo đỏ lè, nhìn chòng chọc về phía trước.

Tiếng cú đầy lạnh lẽo lại vang lên trong màn đêm, bóng dáng ấy cũng vụt biến mất.

Trước khi Tiểu Diện kịp chớp mắt, một dòng máu nóng đã bắn lên mặt hẩn.

Quay đầu nhìn lại, đã thấy tên đồng bọn đi cùng mình cả ngày nay chỉ còn lại chiếc cổ không đầu.

“~ Giữ gìn thật cẩn thận, vì khi tiếng cú vang lên, chỉ sợ chính tính mạng của người cũng bị trộm mất ~”

Khẽ khàng đậu xuống một cành cây, lại vẫn là bóng người đầy chết chóc ấy, khẽ khàng không một tiếng động. Và lại một cái chớp mắt, hẩn đã

lại biến mất.

Kenggg!!!!

Lê Đức Anh vừa kịp vung chưởng đỡ cho Tiểu Diện. Chỉ trong khoảnh khắc ấy, người ta mới thấy bóng người kia sột soạt giữa không trung, đảo hướng, rồi lại không một tiếng động mà đậu xuống một cành cây khác.

Tiểu Diện toát hết mồ hôi hột. Hắn biết mình vừa thoát chết trong gang tấc.

- The Owl!!!

Lê Đức Anh gằn giọng.

Shadow Runner, toàn xuất hiện vào những lúc khó chịu nhất.

Vulture là một lũ chỉ thích rình rập trộm cướp, nhưng The Owl thì khác. Hắn cũng là phường trộm cướp, nhưng hắn có bản lĩnh. Hắn trộm được những thứ mà người khác không thể trộm được, ví dụ như sinh mạng, ví dụ như rất nhiều khái niệm trừu tượng khác.

Nhưng điều kiện là phải trong đêm đen. Ban ngày thì chẳng ai thấy Cú ló mặt ra ngoài, nhưng đêm đen buông xuống, hắn gần như là vô địch. Thậm chí có thể sánh ngang với cả Asahina Noboru.

Còn muốn dây dưa với hắn tới sáng, phải xem người có đủ bản lĩnh hay không. Kẻ duy nhất từng làm được chuyện này, là Nguyễn Bạch.

Lê Đức Anh không phải là Nguyễn Bạch. Hắn không làm được rất nhiều chuyện nghịch thiên mà tên kia từng làm. Ngược lại, nếu phải đối mặt với các Shadow Runner, thì kẻ hắn tổn nhất chính là Cú.

Cú vẫn đậu trên cành cây, đáng vẻ vô cùng khoan thai. Trên tay hắn, chính là Kết Diêm Thạch mà Lê Đức Anh vừa lấy được.

Quả nhiên, mỗi lần xuất thủ, Cú không bao giờ ra về tay không.

- Viên Kết Diêm Thạch thôi mà, thích thì cho người luôn đó. - Lê Đức Anh cất tiếng, tiếng nói của hắn vang vọng trong không gian tĩnh lặng - Nước sông không phạm nước giếng, đừng can dự vào chuyện của bọn ta.

Nói tới đây, Cú vẫn không đáp lời. Bàn tay kia của hắn, lại lấy ra một chiếc bình gốm phủ đầy bụi đất.

Đến lúc này thì Lê Đức Anh gầm lên.

- Khang, tìm cách thoát khỏi đây. Tao giao lại Bạch Thế Thắng cho mày. Nếu hôm nay tao không trở về, cũng đừng cố đi tìm tao.

- Chú à...

- Đi mau! Đến nước này tao không thể để con cú này sống sót được nữa!

Tiểu Diện chưa kịp trả lời, đã bị tên đồng bọn còn lại lôi đi.

Tâm Nhân Độ Tứ Cấp.

Tâm Nhân Độ Ngũ Cấp.

Tâm Nhân Độ Lục Cấp.

Lê Đức Anh không còn kìm giữ bất kì sức mạnh nào. Từ hai hốc mắt hắn, máu chảy ròng ròng xuống mặt.

Toàn bộ chu vi xung quanh hai người đã trở nên dày đặc áp lực.

Hắn lao tới.

Cú cũng nhẹ nhàng bay tới.

Tuyệt kỹ bay lượn sở trường đã thành danh trên toàn thế giới.

Tĩnh Dạ.

Silent Night.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 470: Cường Giả Đối Chiến

Bộ Pháp là gì?

Là cách thức di chuyển.

Khả năng di chuyển đã là ưu thế áp đảo của các loài động vật trong quá trình tiến hóa. Chúng ta chỉ là những cá thể trong một biển vật chất, bị chi phối bởi mọi loại lực tự nhiên. Ấy thế mà bằng một cách kì diệu nào đó, những sinh vật đơn bào đầu tiên đã tình cờ vận dụng được những quy luật vật lý vốn quá cao siêu với chúng để di chuyển, và tồn tại.

Mỗi loài động vật có một cách di chuyển riêng, nhưng thực sự bị ảnh hưởng bởi sự di chuyển, có lẽ chỉ có nhân loại.

Từ cái ngày loài linh trưởng rụng hết lông trên cơ thể để sử dụng các lỗ chân lông toát mồ hôi, qua đó thoát nhiệt và giúp cho việc di chuyển dài ngày trong các chuyến săn, loài người đã nhận ra ưu thế sống còn của sự di chuyển. Họ bắt đầu tham vọng chạy nhanh hơn báo, bơi nhanh hơn cá, và bay cao hơn chim. Xe cộ, tàu thuyền, máy bay... cũng từ đó mà ra đời. Cho tới khi, các Cường giả xuất hiện và cho nhân loại thấy rằng tiềm năng của chính cơ thể con người còn có thể vượt xa hơn mọi loại máy móc. Cường giả có thể chạy nhanh hơn xe hơi, bơi nhanh hơn tàu thủy, và bay nhanh hơn máy bay.

Vậy là, một nhân loại vốn điên cuồng với sự di chuyển, bắt đầu tìm về những thành tựu xưa cũ. Bộ Pháp lại trở về vị thế vương giả của nó từ thời xa xưa.

Đất Đại Nam vốn được xem là thánh địa của Võ thuật và Thể thao, cũng đã truyền lưu câu nói: Bộ bảy quyền ba. Tức là chiến lược con người phụ thuộc chỉ 30% vào kỹ thuật tấn công, còn lại 70% là do cách thức di chuyển.

6000 năm lịch sử nhân loại, loài người phá hoại cũng lắm, mà đóng góp cũng nhiều. Nếu phải kể ra những đóng góp và thành tựu công phu nhất, vĩ đại nhất, hẳn phải liệt tới Bộ Pháp.

Nhân loại đối với Bộ Pháp phát cuồng là vậy, nhưng trong nhân loại, vẫn có những kẻ đam mê với thứ học vấn này còn điên cuồng hơn nữa. Họ có thể dành cả thanh xuân, dành toàn bộ tâm lực, trí lực, nỗ lực để thành tựu những cảnh giới mới.

Đương đại, không thể không nhắc tới Cú, và niềm đam mê tới cực đoan của hắn với Bộ Pháp. Cũng tương đương với sự am hiểu của Hà Khuyết Minh về lần trốn, thành tựu của mỗi người phụ thuộc rất lớn vào thiên tính của kẻ đó. Mà thiên tài, vốn là những kẻ có thiên tính rất cực đoan và bất thường.

Bay lượn trong không trung không hề gây một tiếng động, không một gợn khí lưu, không hề có chút dấu vết. Cộng với màn đêm che chở cho hắn, lúc hắn bay lượn là lúc hắn gần như biến mất khỏi thế gian.

Tâm Nhân Đệ Lục Cấp, biến toàn bộ không gian xung quanh Lê Đức Anh trở thành lãnh địa của riêng hắn. Bất cứ một rung động nhỏ nhất nào nơi đây, hắn đều có thể nắm bắt. Ấy vậy mà, đối diện với Tinh Dạ của Cú, hắn dù căng hết toàn bộ giác quan lên cũng khó bắt nổi một chút dấu hiệu nào.

Đây chính là lý do mà hắn ngán nhất Cú trong số các Shadow Runner. Mọi lợi thế mà Tâm Nhân mang lại, đều bị Cú khinh bỉ mà hóa giải.

Phập!!

Lê Đức Anh chỉ vừa kịp lách người sang một nhịp, đã cảm thấy cổ mình đau rất. Một mảng da cổ của hắn đã không còn. Nếu chỉ chậm một chút thôi, đầu hắn đã không còn trên cổ.

Chính cái cảm giác chết lúc nào không hay này, mới đáng sợ hơn bất kì loại chiến lược nào. Chiến thuật đáng sợ nhất, vẫn là Tâm Lý Chiến. Chưa đánh mà đã sợ vãi ra quần, thì còn đánh đấm cái gì nữa?

Nhưng Lê Đức Anh cũng không phải là kẻ chưa đánh đã sợ. Hắn xuất thân trong môi trường sư phạm, lối chiến đấu có hơi chút cứng nhắc, nhưng bù lại rất bài bản và toàn diện. Hắn lại tham gia phụ giúp quản lý Bạch Linh Đội từ khi còn trẻ, trải chiến trường cũng không ít. Cho tới khi cha mẹ thằng Lê Đức Khang chết, thì hắn đứng lên tiếp quản. Đời người thoát đi thoát lại, cũng đã tới tuổi này rồi, thành tựu cũng đã đạt tới Siêu Cường giả, còn việc gì làm hắn bối rối được nữa?

So với người thường, thì kẻ sở hữu Tâm Nhân dễ dàng bình ổn tâm tính hơn cả. Gặp nguy không loạn, gặp hỉ không mừng. Mà Siêu Cường giả đối chiến, vốn luôn là chuyện sinh tử. Vì chiến lược của họ đã vượt quá giới hạn thông thường, tức là công mạnh hơn thủ quá nhiều, thì chỉ cần một sơ sót nhỏ cũng có thể thay đổi hoàn toàn kết cục trận chiến. Minh họa đơn giản, là hai đứa trẻ đấm nhau thì có đấm đến tối cũng chẳng đứa nào chết, nhưng hai kẻ dùng súng bắn nhau thì chỉ một phát súng là đủ quyết định kết quả.

Mà đã lên tới mức Cường giả, thì càng phải có thói quen giành giật từng chút lợi thế một trong chiến đấu.

Khí Chuyển Phong Thân!

Khí Công cuộn cuộn quanh người Lê Đức Anh, làm cơ thể hắn nhẹ bẫng, đồng thời còn tạo một lớp khí lưu chảy quanh người hắn. Vừa là

để tăng tốc độ, vừa là để tăng độ nhạy cảm của xúc giác đối với dao động xung quanh.

Cú lại bay tới.

Lần này, Lê Đức Anh chỉ vừa kịp nhận ra dao động đến từ bên trái hắn, chỉ 0,1 giây trước khi đòn đánh của đối phương đánh tới.

Dồn toàn bộ năng lực phản xạ của mình vào 0,1 giây này, hắn ra đối sách.

Khí Công Bạo Phá!!!

Toàn bộ luồng khí lưu từ Khí Chuyển Phong Thân bùng nổ, phát tán ra xung quanh. Cú cũng không phải là kẻ hữu danh vô thực, hắn đưa bàn chân đạp lên từng luồng khí lưu, vặn người trên không, dưới lớp áo choàng đã lộ ra một cái nỏ.

Phập!!!

Một mũi tên mang theo kinh lực bất phàm, xoáy tròn trong không trung cắm xuống, sượt qua người Lê Đức Anh, khoan thẳng xuống lòng đất làm lá khô bay tung tóe.

Vừa lách kịp mũi tên chết chóc kia, Lê Đức Anh đã phản kích.

Âm Ba Quyền!!!

Âm Ba Quyền, đánh ra âm thanh, nhưng Tâm Nhân của hắn đã phong bế sóng âm trong không gian này, những luồng âm không thoát khỏi nơi đây, bị dội lại, cộng hưởng với nhau, gây ra sát thương vô cùng lớn.

Lần này, đến Cú cũng không thể nào né tránh được nữa. Hắn bị âm ba đánh cho lảo đảo trên không. Nhưng đồng thời, Lê Đức Anh cũng phải

hứng chịu chính đòn công kích của mình. Hai tai hắn đã rỉ máu, hệ thống thăng bằng cũng bị ảnh hưởng.

Cả hai đều lao đảo rơi xuống đất, nhưng so ra, Lê Đức Anh ít bị thiệt hại hơn, vì đối thủ của hắn rất cần bay lượn.

Thiên Thủ Oanh Địa!!!

Lại một chương đánh thăng xuống đất, kinh lực dội ngược lên không, hất bay Cú lên trời.

Lê Đức Anh thì vừa chạm đất, tay trái đã tạo ra sức hút kéo đối thủ về, tay phải lại tụ một quả Khí Công Pháo.

Uỳnhhhh!!!!

Khí Công Pháo do một Siêu Cường giả xuất ra, đánh thăng lên trời, khí lưu cuộn cuộn thổi bay sạch cây cối xung quanh.

Nhưng Cú không phải là kẻ dễ xơi như vậy. Giữa không trung, hắn đã tung lớp áo choàng của mình ra che quanh người. Cử động này giống hệt như Nguyễn Hồng Vân vẫn làm với cái khăn choàng của mình. Từ sau lớp áo choàng, tổng cộng 26 tàn ảnh của Cú xuất hiện, từ 26 hướng nhắm thẳng xuống mặt đất, như một bầy kền kền lao xuống cướp mồi.

Kền Kền Đấu Pháp, do chính kẻ sáng tạo ra nó thi triển.

- Quân Chủ, phù hộ cho ta... Tâm Nhân Độ Thất Cấp!!!

Lê Đức Anh vỗ mạnh hai tay vào nhau. Từ hai hốc mắt, hai lỗ mũi, hai lỗ tai, miệng, và từ các lỗ chân lông, máu đỏ chảy túa ra. Đồng thời, 60 Huyệt mạch trong người hắn mở toang, Khí lưu từ trong trời đất ủa thẳng vào người hắn, chạy qua 60 đường kinh mạch, tụ thẳng vào hai bàn tay.

- Khai Thiênnnn!!!!

Hắn giơ thẳng hai bàn tay lên trời, một luồng Khí Công khủng khiếp như muốn mở toang cả bầu trời, điên cuồng bắn lên, phá tan cả vùng không gian của Tâm Nhân, xuyên thẳng lên trời mây.

- Hộc... hộc... hộc...

Lê Đức Anh khụy xuống thở hồng hộc. Hắn đưa mắt nhìn quanh, thì đã không còn thấy Cú ở đâu nữa.

- Bị... dụ... rồi...

Con Cú lần này xuất thủ, muốn đánh cắp không phải là tính mạng của hắn. Hắn chỉ hòng đánh cắp thời gian mà thôi.

Trời đã hửng sáng.

Ngày hôm nay, có lẽ sẽ có nhiều biến cố lắm đây.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 471: Người Thủ Hộ Của Rừng

- Trốn được cũng coi là nhanh...

Vân thở dài.

Bạch Linh Đội có Siêu Cường giả, thì hi vọng bám theo bọn chúng là không nhiều. Độ nguy hiểm cũng khá cao. Vừa rồi Lý Thanh Long còn bị mất dấu vết, cũng không thất vọng lắm.

Bốp!! Bốp!! Bốp!!

Tiếng đấm nhau đâu đó lại vang lên.

- Ồ? Hai thằng kia vẫn còn đang đánh nhau à?

Vân quay sang trầm trồ. Gọi là “đánh nhau” thì hơi quá đáng. Ở đẳng đó, Phùng Huyết Cường vẫn đang bị Thái Sơn đè ra đánh.

Mà lạ một chỗ, là Thái Sơn vừa vung tay đấm thẳng Cường, và mếu máo kêu gào:

- Mày đã chết chưa con? Mày nhận thua chưa con? Mày mau nhận thua đi! Tao đấm nữa là mày chết thật đó! Làm ơn!

- Mày đấm yếu như con gái vậy á! Đấm nữa xem nào? Năm đấm của mày còn không bằng một phần một tí của đại ca tao!!!

Đại ca của Phùng Huyết Cường, chắc là muốn nói tới Vương Thành Văn? Vân tò mò chạy lại nhìn rõ tình hình, chỉ thấy một cảnh dở khóc dở

cười. Thằng đang đề người ta ra đánh, thì mồ hôi nhễ nhại, hơi thở khó nhọc, nắm tay tóe máu, trông vô cùng thâm thảm. Thằng bị đề ra đánh, thì vô cùng thoải mái, cả người không chút xây xát, còn luôn miệng khiêu khích và phỉ báng.

Thái Sơn đã mệt lả tới mức không còn nhận thức được điều gì xung quanh nữa. Hắn chỉ còn lại một chút ý thức còn sót lại, là phải dấm cho thằng khốn nạn này một trận. Mà càng dấm, hắn càng cảm thấy kiệt sức muốn xỉu.

Vân dù rất hứng thú với cuộc bạo đả ngược này, nhưng cũng không đành lòng nhìn Thái Sơn tự hành hạ mình thêm nữa. Cô cầm viên đá chọi vào đầu thằng này một cái. Ngay lập tức, Thái Sơn lăn quay xuống đất ngất xỉu.

Phùng Huyết Cường oai phong lẫm liệt bò dậy, phúi phúi vai áo, rất tự hào buông ra một câu:

- Hứ! Bồn đại gia ta không xuất sắc bất cứ cái gì, nhưng riêng việc ăn đòn thì không ai dám so bì!

- Tự hào quá nhỉ? - Vân phì cười.

- Thằng Thế Vũ chạy mất rồi. Có cần anh theo dõi không? - Lý Thanh Long hô lên.

- Không cần đâu. Em đặt máy định vị lên người nó rồi, giờ đợi nó dẫn mình tới chỗ Bạch Thế Thắng mà thôi. - Vân điềm nhiên nói. - Đi thôi nào.

Lý Thanh Long lắc đầu.

- Bạch Thế Thắng mà anh biết, cũng không phải là loại xấu xa gì. Cô với nó giải quyết với nhau thế nào thì tùy, anh còn phải ở lại đây giúp Lê Á

khôi phục lại mảng trầm tích chỗ này. Không thì hệ sinh thái trong rừng sẽ bị đảo lộn hết.

- Ok. Đi thôi Cường. - Vân vẫy tay.

- Giờ tối rồi xuống núi cũng khá là nguy hiểm đó. Cưỡi con dơi của anh mà về. - Lý Thanh Long huyết sáo một cái, một con dơi lớn đáp lên ngọn cây gần đó.

- Ok, thank you!

Vân không hề khách sáo, đạp lên thân cây bám vào lưng con dơi. Cường lật đật leo theo. Con dơi oằn người vì thẳng mập, nhưng vẫn cố buông người sai cánh lượn đi.

- Con nhỏ này cùng với thằng Văn chắc quậy banh nóc cái Đế quốc này, à không, cả cái lục địa này mất...

Lý Thanh Long chép miệng thở dài. Hắn quay sang gọi Lê Á. Lê Á này giờ núp một chỗ chứng kiến màn đánh nhau long trời lở đất vừa rồi, cũng bèn lên chạy tới, ngần ngại đi theo Lý Thanh Long tới nơi con Hộ Sơn Thú khổng lồ đang nằm đằng kia.

Khi thấy Lý Thanh Long bước tới, Hộ Sơn Thú gầm gừ, nhưng hắn cứ dần dần bước tới, vừa đi vừa hạ thấp đầu.

Hộ Sơn Thú sau một hồi gầm ghè, đã bình tĩnh trở lại. Lý Thanh Long cũng chậm chậm lách người sang một bên, như muốn nhường đường cho con thú này.

Hộ Sơn Thú bò dậy, chậm chậm tiến tới mảng đá trầm tích bị khai thác tan hoang, khẽ buông một tiếng rên rỉ. Sau đó, nó chậm chậm nằm lên mảng đá ấy, khẽ khàng thu mình lại. Từ trên lớp vảy cứng như đá của nó,

một loại chất lỏng sền sệt chảy ra, lan trên lớp đá. Lớp chất lỏng ấy dần dần đông cứng lại.

Từ khắp các vách đá xung quanh, chẳng biết từ bao giờ bò ra một đồng tê tê nhỏ, bu lại kín đặc xung quanh. Bọn tê tê này không còn lớp vỏ cứng cáp như Lê Á từng thấy, mà xanh xao gầy yếu, lớp da cũng mềm nhũn nhăn nhoe. Hiển nhiên là do năm nay chúng bị hao hụt khoáng sản, không đủ sức trang bị cho lớp vảy của mình.

Đàn tê tê vây quanh Hộ Sơn Thú, từng con từng con một cúi đầu xuống, kêu lên những tiếng kêu buồn bã.

- Để duy trì sự tồn vong của cả loài, Hộ Sơn Thú sẽ phải hi sinh mình để tự hóa thạch bản thân. Thân xác của nó sẽ trở thành một lớp trầm tích mới. Nó sẵn sàng vì đồng loại của mình, vì cả khu rừng, mà đứng ra hứng chịu những tội lỗi mà con người gây ra.

Lý Thanh Long giải thích cho Lê Á.

- Chúng ta tự hào mình có trí tuệ cao nhất, nhưng thực ra lại là một lũ ngu xuẩn nhất, và ích kỉ nhất. Từ giờ cho tới 5 năm sau, đàn tê tê mới có thể hồi phục lại sau thảm họa năm nay, và mới xuất hiện một Hộ Sơn Thú đủ mạnh để bảo vệ cho cả đàn. Vì vậy, trong 5 năm tới, nhà em đừng khai thác tê tê nữa. Nếu gặp khó khăn về tài chính thì Lý gia sẽ giúp đỡ, được chứ? Và nên nhớ, Lý gia cũng thế, Lê gia cũng vậy, chúng ta sinh ra trong khu rừng, lớn lên với khu rừng, và sống nhờ khu rừng. Đừng quên điều ấy.

Lê Á rơm rớm nước mắt gật đầu.

- Vâng ạ, em nhớ rồi!

Lý Thanh Long mỉm cười xoa đầu thằng bé. Con dơi của Lý Thanh Long bay được 20 cây số thì lão đảo kiệt quệ. Nó loạng choạng đâm thẳng xuống đất.

Cú hạ cánh này chẳng nhẹ nhàng chút nào. May mà Vân nhanh trí đem thẳng mậ ra làm đệm tiếp đất.

- Ăn gì béo như con lợn vậy? Đến cả Hung Thú cũng chở không nổi!

Vân làu bầu chê trách một câu, rồi nhìn xung quanh. Đây là vùng ngoại ô, và một mùi thối thoang thoảng bốc lên.

Gần bãi rác sao?

Gần bãi rác thì có thể sẽ gặp bọn Chân Nhỏ. Vân kéo thẳng Cường dậy, rồi nhắm thẳng hướng bãi rác chạy đi.

Con dơi gượng dậy nhìn 2 đứa kia bỏ đi mà thở phào nhẹ nhõm. Nó lại bò lên một cành cây, rồi đu mình bay mất. Giờ là 5 giờ sáng, đám trẻ con đang miệt mài bới rác để tìm bữa sáng cho ngày mới, chợt thấy hai người chạy tới. Lũ trẻ còn định vây lấy tra hỏi vì tội xâm phạm địa bàn, thì Cường đã hô lên câu khẩu quyết:

- Cha mẹ cho ta thân thể, hai bàn tay cho ta cơm ăn, và... và...

Nói tới đây, hăn lại quên bég mất câu cuối. Vân sốt ruột hô:

- Chị mày là bạn của Vương Thành Văn đây! Chúng mày có cái xe nào không cho chị mượn một chút!

Một đứa mở mắt thao láo nhìn Vân như đang dò xét. Tới lúc nhìn thấy cái khăn choàng đỏ trên cổ Vân, nó như nhớ ra điều gì.

- Hội trưởng! Hội trưởng của Hồng Vân Hội!

Đến lúc này cô mới nhớ ra Hồng Vân Hội của mình xây dựng chính là nhờ vào cơ sở nhân lực của Chân Nhỏ. Đứa trẻ kia rút tay vào túi đưa cô một chùm chìa khóa, rồi chỉ vào cái xe máy xập xệ dựng gần túp lều.

Vân nhú mày. Cái xe này chở không nổi một nửa thằng Cường chứ đừng nói là cả thằng Cường.

- Cường, cậu tự tìm cách đến gặp Vương Thành Văn đi. Nói với cậu ta, tôi đang bám theo Bạch Thế Thắng. Có gì tôi sẽ nhắn tin sau! Mà chuyện này tôi tự xử cũng được. Nghe nói hôm nay là ngày thi của Văn.

Nói rồi, Vân nhảy lên cái xe máy, vặn chìa khóa.

Đứa trẻ kia chạy tới, kêu lên:

- Chị ơi, chị quên mũ bảo hiểm... mũ bảo hiểm...!

Tất nhiên là Vân chả thèm để ý tới lời nhắc nhở này, cô vặn ga phóng đi.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 472: Con Rối Của Thần (Phần 2)

Khí trời hôm nay rất lạnh. Nhưng Bạch Linh lại thấy thật ấm. Cô vui vẻ khoác tay Bạch Thế Thắng dạo bước trên con phố vắng vẻ. Cách đó không xa, một gánh hàng rong đang mở hàng, nôi hấp bánh bao nghi ngút khói.

Bạch Thế Thắng dừng lại, muốn mua hai cái bánh bao, Bạch Linh lại cản hãm lại. Cô nói chỉ cần mua một cái mà thôi, rồi sau khi nhận lấy cái bánh, cô bẻ nó làm hai.

- Chị vẫn thích ăn kiểu này hơn, y như ngày bé vậy.

Bạch Thế Thắng đón lấy nửa cái bánh bao, không nói gì, chỉ khẽ gật đầu. Ngày đó khó khăn lắm mới kiếm được một cái bánh bao chay, vừa cứng vừa mặn, hai chị em chia nhau để sống qua ngày. Giờ bánh bao vừa mềm vừa ngon, mà lại chẳng hấp dẫn như ngày đó. Nhưng Bạch Linh vẫn ăn rất vui vẻ. Bạch Thế Thắng cũng nhồm nhoàm dùng ăn 2 miếng hết sạch.

Cả hai dừng lại tại điểm chờ xe buýt. Gió ngoài đường lớn thổi phần phật càng khiến Bạch Linh nép mình vào người Bạch Thế Thắng.

- Em trai chị giờ đã cường tráng cao lớn thế này rồi - Cô nói với một giọng nói đầy tự hào - Đã có thể che chở cho chị rồi!

Bạch Thế Thắng gãi gãi mũi, cố che giấu sự ngượng ngùng.

- Em sẽ luôn che chở cho chị mà!

- Ôi khô khan như em tôi giờ cũng biết nói mấy câu như vậy rồi? Cứ thế này thì ối đứa con gái chết mệt đây! - Bạch Linh lại cười.

- Chị đừng trêu em nữa mà! - Bạch Thế Thắng lại gãi đầu.

Xe đã tới. Hai người bước lên. Phụ xe muốn hỏi vé, nhìn thấy Bạch Thế Thắng lại giật nảy cả mình, không dám nói gì nữa.

Xe buổi sớm vắng teo, cả hai tùy ý chọn một chỗ ngồi. Hắn ngồi sát cửa kính, đăm đăm nhìn ra ngoài. Bạch Linh cũng vô cùng tự nhiên mà dựa người về phía hắn, cũng rất vui vẻ mà ngắm nhìn quang cảnh xung quanh.

- 4 năm em mới trở về, thành phố đã thay đổi rất nhiều.

- Em biết.

- Em trai chị cũng thay đổi rất nhiều.

- Em biết - Bạch Thế Thắng vẫn hướng cái nhìn xa xôi về phía cửa kính.

- Nhớ ngày xưa em toàn cãi lời chị. Chị biết khi bố mẹ không còn, chị sẽ phải vừa làm chị, vừa làm phụ huynh của em, nhưng chị đã không làm tròn được chức trách ấy. Chị cũng hiểu em đã phải trải qua những gì. Nhớ hồi ấy, chị cứ nói thế nào là em lại làm ngược lại. Chị nói rằng hãy cố đi học cho đầy đủ, thì em lại trốn học đi làm. Chị nói hãy hòa nhã với bạn bè, thì em lại suốt ngày gây gổ đánh nhau.

Lần này, Bạch Thế Thắng quay lại nhìn chị mình.

- Em không muốn đi học, vì không muốn làm gánh nặng cho chị. Em biết chị phải chịu đựng những gì ở chỗ làm. Em đánh nhau, là vì chúng nó dám nói những điều vớ vẩn về chị. Đối với em, chị luôn là người quan

trọng nhất, là người thân duy nhất của em, và là động lực lớn nhất của cuộc đời em.

Bạch Linh nhìn hân với ánh mắt hiền từ và một nụ cười rạng rỡ.

- Chị biết chứ. Chị biết rằng mình có một đứa em thật tuyệt vời.

Xe đến điểm dừng.

Hân cùng cô bước xuống.

Đây là khu vui chơi lớn nhất thành phố. Dù vậy, sáng sớm mùa đông thế này, chẳng có ai qua lại. Bạch Linh muốn trả tiền vé, thì Bạch Thế Thắng khẳng khái đòi trả.

- Tiền này em kiếm ở đâu vậy? - Bạch Linh nhún mày.

- Ở trại bọn em phải lao động mà, cũng có lương chứ. Đây là tiền em tiết kiệm được.

Bạch Thế Thắng không nói dối. Và Bạch Linh tin vậy. Cô vui vẻ để hân trả.

Ngày đó, Bạch Thế Thắng đã từng nói điều này. Rằng hân muốn đón sinh nhật của chị bằng một chuyến đi khu vui chơi. Hai chị em sẽ chơi hết mọi trò chơi ở đó, rồi đến khi chán chê, hai chị em sẽ mua kẹo bông, sẽ ăn kem, rồi hân sẽ tặng chị mình một món quà bí mật.

Chuyến đi này, đáng lẽ phải diễn ra vào 16 năm trước. Giờ đây, cả hai cũng đã lớn rồi, đã chẳng còn thiết tha gì những trò chơi trẻ con này, nhưng chẳng hiểu vì sao, Bạch Thế Thắng vẫn nhớ. Và hân quyết phải thực hiện cho bằng được.

Vì hôm nay 1/12, lại là sinh nhật của Bạch Linh.

Công viên giải trí đối với tầng lớp người nghèo ở Hải Thành quả thực là một thứ vô cùng xa xỉ. Chênh lệch giàu nghèo quá lớn là đặc thù ở Hải Thành, khiến cho một vé vào cửa khu vui chơi cũng ngang với cả tháng tiền ăn của nhiều gia đình. Bây giờ như vậy, trước kia cũng vậy.

16 năm trước, Bạch Linh đã làm việc cật lực thế nào để đủ tiền đưa hân đi chơi, hân cũng hiểu rất rõ. “16 năm trước, tôi nhớ lúc đó là cuối năm 6000, cũng là lúc Đại Nam vừa trải qua một cơn sóng gió không kém gì Vu Linh Chiến trước đây. Vương Vũ Hoành mới lên ngôi, và cuộc biến động chính trị trong nội bộ Vương tộc dù không ảnh hưởng nhiều tới đời sống tầng lớp trung lưu vốn đã đủ sung túc ở Đại Nam, nhưng lại ảnh hưởng khá nhiều tới tầng lớp nghèo khổ. Các băng đảng thi nhau trỗi dậy không ai kiểm soát, thường dân phải chịu cảnh đè nén, nhiều gia đình vốn thu nhập chỉ đủ ăn, nay vì nộp phí bảo kê cho giang hồ mà đói khát. Đó cũng là lúc tôi lang bạt tới Hải Thành, xoay sở kiếm ăn.

Lúc ấy, người chết, người vô gia cư, người thương tật ở Hải Thành nhiều la liệt đếm không kể xiết. Và rồi tôi gặp 2 đứa trẻ. Hay đúng hơn, là 1 đứa trẻ, và 1 xác chết...”

Thập Tam dừng lại, thở dài một hơi. Đôi mắt hân hoen đỏ vì khói thuốc, hay vì những hồi tưởng đã qua, chẳng ai biết.

- Ông bạn cũng biết về Tam Đại Nguyên Tắc trong vũ trụ này chứ? - Chợt hân quay sang hỏi Nguyễn Bạch.

- Không thể hồi sinh người chết, không thể quay ngược thời gian, và không thể thay đổi xác suất vũ trụ.

- Đúng vậy. Ngày nay Cường giả có thể làm được vô số những việc che trời lấp biển, nhưng 3 nguyên tắc trên đã được chứng minh là bất khả kháng cự. Người ta chỉ có thể biến người sống thành người chết, chứ không thể biến người chết thành người sống. Người ta chỉ có thể tiến tới tương lai,

chứ không thể quay ngược về quá khứ. Và không ai thay đổi nổi xác suất vũ trụ. Nhưng, 16 năm trước, tôi đã liều lĩnh làm 1 điều: hồi sinh lại người chị đã chết của đứa bé đó.

- Bằng Vu thuật? Cường Thi Thuật, kết hợp với Nhiếp Hồn Thuật? Vẫn chưa đủ. Với điều kiện nạn nhân chết còn chưa lâu, não vẫn còn lưu trữ các liên kết hữu cơ để bảo lưu ký ức, ông vẫn cần một vật chứa đặc biệt. Một thứ mà... ít nhất phải ở mức Cực Phẩm!

- Ông bạn, ông đã nghe nói về cuộc chiến 3 năm trước ở Long Thành chứ?

- Ý ông là, Con Rối của Thần?!

- Đúng vậy. Con Rối của Thần, tương truyền của tất cả 13 con rối được Khởi Nguyên Nghệ Nhân chế tác ra từ 13 mảnh gỗ Chiên Đàn cổ đại. 13 con rối là 13 phần của Rối Vua hùng mạnh nhất thế giới. Trong số 13 con rối đã thất lạc ấy, con rối thứ 6, tên là Thiên Khải, còn con rối thứ 12, ít ai biết, nó tên là... - Thập Tam rút một hơi thuốc - Bạch Linh.

- Ra vậy. Bạch Linh Đội, vốn vì bảo vệ bí mật về con rối đó, mà có tên là Bạch Linh. Và ông dùng tên con rối ấy để đặt tên luôn cho cô gái mà ông “hồi sinh”? Vậy ra họ Bạch của Bạch Thế Thắng cũng chỉ là đặt theo tên cô ta?

- Nhưng ông bạn ạ, ông biết đấy. Dù chúng ta có ngông cuồng đến thế nào, chúng ta cũng không thể chống lại quy luật của vũ trụ. Và người chết thì vĩnh viễn không thể sống lại. Thứ tôi tạo ra, chỉ là một con rối mang theo ký ức và tính cách của người chị gái đã chết của Bạch Thế Thắng mà thôi. Đây lại dẫn tới sai lầm thứ 2 của đời tôi, đó là dạy cho Bạch Thế Thắng toàn bộ Vu Thuật của đời mình.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 473: Một Ngày Của Vương Thành Văn

Một ngày như mọi ngày, Vương Thành Văn dậy sớm. Đã 3 năm nay, hắn vẫn duy trì lối sinh hoạt như vậy. Đúng 4 giờ sáng, tỉnh dậy ký nhận đơn hàng từ nhà phân phối, kiểm kê một lượt số thực phẩm nhập về. 4 giờ 30 sáng, lên sân thượng luyện tập. Từ những bài tập cơ bản, cho tới nâng cao, theo những gì mà anh Quang từng dạy hắn, sau đó hắn bắt đầu phát triển cách luyện tập của riêng mình.

Từ năm 15 tuổi, Vương Thành Văn bắt đầu luyện tập Thể Hình. Hắn nghiên cứu rất nhiều về cách hình thành các khối cơ, chế độ luyện tập để tạo ra form người. Hắn luôn cố gắng duy trì một form người nhẹ nhàng và cân đối, thay vì có những thớ cơ bắp đồ sộ, bởi hắn đề cao tốc độ và sự linh hoạt hơn sức mạnh.

Tuy vậy, hướng luyện tập này tạo ra một vấn đề mà hắn vẫn luôn gặp phải: khuyết thiếu sức lực. Nhưng hắn không vội vàng. Sau nửa năm, hắn bắt đầu nâng cấp từ Thể Hình lên Thể Thuật, và luyện cách tích súc một lượng cơ bắp lớn vào trong một thể tích nhỏ. Nguyên lý này cũng tương tự như Đại Lực Quyền, nhưng thay vì tích súc cơ bắp trong một thời gian ngắn để bộc phát, thì hắn cần liên tục thực hiện bài tập này trong nhiều tháng. Đây là cả một quá trình dài hơi, vì sau mỗi lần tích súc, ngay ngày hôm sau lượng cơ bắp sẽ lại hao hụt đi gần hết, và cần tích súc tiếp.

Sau Thể Thuật, là luyện Võ thuật. Hắn vẫn giữ những nguyên lý cơ bản mà anh Quang từng dạy về Âm Dương Quyền. Khuyết thiếu duy nhất của hắn là thiếu kinh nghiệm thực chiến, hắn phải sử dụng không gian tưởng tượng để bù đắp.

Sau Võ Thuật, là luyện tập Nhân lực.

Xong xuôi tất cả, đã là 6 giờ 30 sáng.

Hắn xuống dưới nhà.

Như thường lệ, Hoàng Bích Thanh đã lại hì hụi trong căn bếp. Hắn chào mẹ. Hắn thấy an tâm vì mẹ vẫn còn trẻ. Càng ngày trôi qua, hắn lại càng lo sợ một tương lai khi mẹ sẽ già.

Hắn vẫn không quên lời hứa của hắn lúc còn thơ bé. Hắn biết mẹ đã cực khổ nhiều. Giờ hắn đã lên lớp 10. Khoảng cách tới khi tốt nghiệp không còn xa nữa. Và thậm chí, hắn đang đứng trước cơ hội để hiện thực hóa ước mơ của mình sớm hơn.

Hôm nay là ngày sơ khảo Học sinh giỏi toàn thành phố.

Vương Thành Văn bị cấm thi 3 năm vì gây náo loạn ở Sự kiện năm đó, nhưng cũng vì vậy mà hắn toàn tâm toàn ý dành 3 năm qua để chuẩn bị cho ngày này.

Hắn biết không có chuyện 100% hắn sẽ vượt qua suôn sẻ. Thế gian này người tài giỏi có rất nhiều, và hắn chỉ là một người bình thường như mọi người. Nếu không đỗ, hắn sẽ lại dồn sức vào năm sau, năm sau nữa. Nếu vẫn không được, thì hắn vẫn sẽ cố gắng thi vào một trường Đại học, cố gắng kiếm một cái bằng Cử nhân, đi làm kiếm tiền mua nhà cho mẹ, sau đó tiết kiệm một khoản tiền để lên thăm cô bạn năm xưa.

Không biết cô gái đó còn nhớ lời hứa vu vơ năm nào hay không, nhưng Văn thì không. Hắn đã không hứa thì thôi, nếu đã hứa rồi, thì phải cố gắng thực hiện cho bằng được.

Viên đá năm xưa, hắn vẫn đeo trên cổ. Chỉ cần đem thứ này tới Phạm thị, sẽ được người ta tiếp đón hay sao? Hắn không rõ lắm. Chỉ mong người

Phạm thị không hách dịch như Phạm Viết Tuệ.

Bích Thanh nhìn hăn một lượt, mỉm cười.

- Cố gắng hết mình con nhé.

Hăn đáp lời.

- Vâng, con đi đây thưa mẹ.

Hăn đã mặc đồng phục chỉnh tề. Bộ đồng phục này hăn mặc từ năm lớp 6 tới giờ, mà lạ một điều khi hăn lớn lên, bộ đồ cũng rộng ra theo, vô cùng vừa vặn. Hăn xỏ giày. Cũng đôi giày đã theo hăn suốt 4 năm qua, nhưng bây giờ nó không còn chút tác dụng nào trong việc cản trở khả năng di chuyển của hăn nữa. Khi hăn so sánh với những đôi giày bình thường, chợt nhận thấy cũng không mấy khác biệt.

Hăn chạy ra ngoài ngõ, chạy qua phố công chức. Hăn cất tiếng chào mấy người hàng xóm đi tập buổi sớm. Hăn cứ thế phăm phăm chạy thẳng tới trường, vừa lẩm bẫm ôn lại kiến thức trong đầu.

Chợt, Vương Thành Văn nhận thấy có gì không ổn. Hăn cảm giác thấy dù đã được che giấu rất khéo léo, vẫn có một chút khí tức đang dõi theo hăn.

Vẫn không dừng bước chân, hăn đột nhiên đổi hướng chạy.

Khí tức kia lộ rõ một khoảnh khắc lúng túng bất định. Nó cũng đổi hướng bám theo hăn.

Nhưng am hiểu thành phố này, liệu có ai sánh bằng Vương Thành Văn? Kẻ theo dõi hăn rõ ràng không quen thuộc đường phố Hải Thành, càng chứng tỏ hăn không thuộc Bạch Linh Đội, cũng không thuộc bất kì băng đảng nào ở đây.

Có thể là... Giám Sát Hội của Phạm Viết Tuệ?

Tên này thật sự muốn đảm bảo rằng Vương Thành Văn sẽ ngoan ngoãn tới trường ngồi thi và không phá đám việc của hần?

Vương Thành Văn không phải là kẻ thích chọc gậy bánh xe. Việc ai người đó làm, miễn là không có gì quá sai lầm, hần cũng chẳng hơi đâu đi can thiệp. Nhưng đã muốn theo dõi hần tới vậy, hần cũng cần cho họ biết một câu trả lời.

Kính Hoa Thủy Nguyệt!

Phát động Kính Hoa Thủy Nguyệt trong một khoảnh khắc, hần cũng rất nhịp nhàng bẻ ngoặt tại một ngõ hẻm, lấy đà đạp thẳng vào một bức tường, xoay người giữa không trung, đạp thêm 3 bước chân vào không khí, lộn một cái đáp xuống một mái nhà. Vừa lặn người dậy, hần đã mượn đà lao đi, tốc độ bung ra không chút kiềm giữ, lao qua hơn 6 mái nhà chỉ trong 1 giây đồng hồ, sau đó lại từ trên không trung lao xuống.

Kẻ theo dõi hần nay đã ở ngay phía dưới. Tên kia cũng giật mình nhìn lên, còn chưa kịp phản ứng, thì Vương Thành Văn đã ra tay.

Âm Dương Phong Quyển!

Hần xoay người giữa không trung, một tay túm lấy cánh tay đối phương, đầu gối đạp lên vai kẻ đó, dùng sức đạp hần úp mặt xuống đất.

- Ông anh, muốn theo dõi người khác mà lộ liễu như vậy, có ngày rước họa vào thân đó.

- Vương Thành Văn, mày muốn giỡn mặt với Giám Sát Hội à? Hôm qua Phạm Viết Tuệ chưa cảnh cáo mày hay sao?

- Không giỡn không giỡn. Vậy để làm thật nhé? - Hấn rút điện thoại từ trong túi ra dí vào lưng đối phương.

Tên này từ sau lưng chỉ cảm thấy một thứ cứng cứng dí vào, còn tưởng là súng. Hấn kêu lên oai oái:

- Thôi được rồi! Thôi được rồi! Tao chịu, tao chịu mày. Nhưng mày nhớ đấy, Giám Sát Hội có lực ảnh hưởng tới Bộ Giáo dục cũng không nhỏ đâu! Đừng để Phạm Viết Tuệ ngựa mất với mày!

- Ồ. Ngựa thì gãi thôi mà?

Nói rồi, tên này bỗng thấy lưng mình nhẹ bẫng. Vùng ngồi dậy, đã không còn thấy Vương Thành Văn đâu nữa.- Haizz. Mới sáng sớm ra đã gặp người theo đuôi. Một mối ghê.

Văn lại vắt chân lên cổ chạy tới trường. Không nhanh lại muộn giờ thi thì chết.

- Văn! Văn!

Văn giật mình dừng lại. Từ một nắp cống ven đường, thằng Minh lồm cồm bò lên, vẻ mặt vô cùng gấp gáp.

- Thằng Khang vừa ra tù hôm qua. Bọn đàn em nói với tao là từ đó nó biệt tích luôn không biết đi đâu làm gì. Mày có nghĩ là thằng đó lại đi gây chuyện không?

Văn nhăn mặt nói:

- Xùy xùy! Chuyện còn chưa đến nỗi nào, mày tự lo đi. Tao còn phải đi thi!

Nói rồi, hấn lại chạy tiếp.

Reng! Reng!

Là thầy Khoái gọi.

- Văn à, mấy hôm nay thầy có xem lại hồ sơ của Bạch Thế Thắng. Địa chỉ đăng ký trong hồ sơ của nó có điểm rất bất thường, em có muốn check qua không?

Văn lại nhăn mặt:

- Xùy xùy! Chuyện ấy làm sau cũng được mà. Em còn phải đi thi, thầy đợi tới tối hẵng gọi nhé!

Sao ngày hôm nay ai cũng muốn làm phiền hăn vậy nhỉ? Hăn lại phăm phăm chạy tới trường.

Bỗng nhiên, đón trước mặt hăn, lại là một luồng áp lực khó thở.

Là Đại Giáo sư Grandino.

“Lại cái gì nữa đây?”. Văn ngao ngán nghĩ thầm.

Có phải cả thế giới này muốn ngăn hăn đi thi học sinh giỏi hay không?

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 474: Bí Mật Tày Trời

Cái xe máy tập tàng của lũ Chân Nhỏ này đi rề rà đến sốt ruột. Vân kéo hết cỡ tay ga, mà con xe cũng chỉ lên được tới 80 - 90 cây số 1 giờ là đã cái xe đã rung bần bật.

Đi như rùa bò thế này thì bao giờ mới vào được nội thành?

Vân một tay kéo ga, một tay nhìn bản đồ định vị trên điện thoại.

Không biết thằng Thế Vũ kia di chuyển bằng phương tiện gì mà nhanh vậy? Mà bọn chúng đi khai thác như vậy hẳn phải có xe chuyên chở.

Vân càng đuổi theo càng thấy khoảng cách giữa cô và Thế Vũ xa dần. Chỉ mong khi đuổi kịp tên đó, vẫn còn có thể kịp tranh giành bảo vật.

Khi Thế Vũ trở về gặp Bạch Thế Thắng, hẳn sẽ đánh rần động rừng. Vân không nghĩ việc mất đi một viên Kết Diêm Thạch có thể ảnh hưởng quá nhiều tới kế hoạch của Bạch Thế Thắng. Hẳn đã chuẩn bị kế hoạch này hẳn phải đủ lâu rồi, và hôm nay rất có thể hẳn sẽ phải thúc đẩy sớm chuyện cần làm.

Kết Diêm Thạch, là một trong nhiều loại vật dụng không thể thiếu trong các nghi lễ của Vu Thuật. Từ lúc đầu tiên gặp Bạch Thế Thắng, Vân đã ngờ ngợ.

Mái tóc màu trắng, cơ thể như bạch tạng, cùng với nét mặt vô cảm khi bị đâm xuyên người. Đó điển hình cho việc tự Cường Thi Thuật lên chính cơ thể mình, qua đó biến cơ thể trở thành một dạng không sống cũng không

chết. Da thịt không có chút sinh khí, tóc bị mất hết sắc tố, cặp mắt cũng vì các mạch máu mà ánh lên đỏ quạch, và các dây thần kinh ngoại biên đã không còn báo hiệu cảm giác đau đớn.

Nguồn gốc sức mạnh đến ghê sợ của Bạch Thế Thắng, một phần lớn chính nhờ việc cơ thể hắn không còn là của người sống nữa, mà như một cỗ máy chiến đấu không hề biết đau đớn.

Trong mắt Vân, hành động như vậy là vô cùng ngu xuẩn. Cơ thể mình thì mình phải tự biết quý trọng lấy, tại sao lại vì truy cầu sức mạnh mà điên cuồng làm những thứ như vậy? Hắn hắn ta phải có một động lực khủng khiếp lắm, một khao khát đến nhường nào để sẵn sàng hi sinh nhiều tới vậy?

Mà mặc xác Bạch Thế Thắng. Thế gian này 30 tỉ người, 30 tỉ hoàn cảnh khác nhau. Nếu gặp ai cũng phải thông cảm cho hoàn cảnh của họ, vậy Runner như Vân chết đói à?

Vân không để tâm mấy tới Bạch Thế Thắng. Cô quan tâm tới cha mình nhiều hơn. Lão già đó cũng không phải loại ăn không ngồi rồi. Nếu Vân đã đi tới bước này, hắn lão ta cũng không chậm trễ hơn. Đây vẫn là cuộc đua của 2 cha con, Vân chưa bao giờ quên điều đó.

Trước khi lão già kịp tìm ra báu vật và tiếp tục giấu giếm cô về mục đích thật sự của lão, Vân phải đến trước một bước.

Cô rút ga mạnh hơn nữa, cổ vắt kiệt sức tàn của cái xe máy khốn khổ.- 16 năm trước, đáng lẽ không ai có thể tìm ra được con rối Bạch Linh đang được Bạch Linh Đội bảo vệ quá nghiêm mật như vậy. Nhưng ông không biết, mùa hè năm đó, ở Hải Thành xuất hiện một cuộc chiến rất khủng khiếp, mà không phải ai cũng biết đến. Tôi cũng chỉ biết mang máng rằng, đã có những Cường giả mạnh tới khủng khiếp giao chiến với nhau, và Bạch

Linh Đội cũng bị cuốn vào. Chỉ trong một đêm thôi, sau đó mọi dấu tích của cuộc chiến đều bị xóa sạch sẽ.

- Có chuyện như vậy sao? Ngay tại Hải Thành này? Tại sao trong giới Runner không ai biết?

- Đoán rằng lúc đó các ông quá để tâm tới cuộc chính biến ở Long Thành mà bỏ qua chẳng? Sự việc đó xảy ra ngay sau ngày “Long Thành đại biến”, cũng tức là cái ngày Vương Vũ Hoành giết sạch cả nhà anh trai mình để lên ngôi Đế Vương.

- Ý ông là, ngày 1 tháng 7 năm 6000?

- Đúng vậy, sáng hôm sau, là ngày 2 tháng 7. Mãi tới nửa năm sau tôi mới gặp gỡ với 2 chị em Bạch Thế Thắng. Khi ấy tôi vừa mới tới Hải Thành. Và đoán xem, sáng hôm đó, kẻ nào đã tới gặp tôi?

- Ông hỏi vậy tôi biết trả lời sao?

- Chính là The Owl của Vulture.

- Cái gì???

- 16 năm trước, The Owl đã tới Hải Thành. Tôi không hề biết mục đích của hắn, tôi chỉ biết, hắn đề nghị tôi giúp đỡ, và hắn sẽ tặng tôi một món quà.

- Là con rối Bạch Linh?

- Đúng vậy. Hắn đã trộm được con rối Bạch Linh từ trong tay Bạch Linh Đội, nhưng bù lại hắn bị lấy mất một thứ rất quan trọng. Hắn nhờ tôi tìm cách tìm lại thứ đó. Lúc đầu, tôi đã từ chối. Tôi giải nghệ rồi, và sẽ không vướng bận vào thị phi nữa. Mãi cho tới nửa năm sau, khi nảy ra chút ý niệm thương xót với hai chị em Bạch Thế Thắng, thì lời đề nghị của Cú

lại vắng vắng trong tai tôi. Và hắt lại xuất hiện. Tôi đã thực hiện giao kèo đó với hắt, giúp hắt tìm kiếm “thứ kia”.

- “Thứ kia” rốt cuộc là thứ gì?

- Từ từ đã ông bạn, để tôi kể nốt. Suốt 12 năm sau đó, dù tôi đã dốc hết Vu Thuật của mình để tìm kiếm, vẫn không tìm ra chút manh mối nào. Đường như ở Hải Thành này có một Tâm Linh Sư mạnh siêu khủng khiếp đã phong tỏa toàn bộ Huyệt Mạch của thành phố, khiến Vu Thuật Sư như tôi có mắt như mù có tai như điếc. Mãi tới 3 năm trước... Hải Thành lại một lần nữa loạn. Và Âm Hành Sư Giả không biết bằng cách nào phá khai tất cả các Huyệt Mạch, và tôi một lần nữa lại tìm ra chút manh mối.

- “Thứ đó”, rốt cuộc là thứ gì? Phải cần tới một Vu Thuật Sư mới có thể tìm kiếm, thật sự không phải bình thường. Người nhờ vả lại còn là Cú nữa... Nếu tôi nhớ không nhầm, ông nổi danh với Thi Cốt Thuật...

- Đúng vậy, thứ mà tôi tìm kiếm cho hắt, là một bộ hài cốt...

-!!!

Nguyễn Bạch nhảy dựng dậy.

- Không ổn rồi! Không ổn rồi! Chuyện này lớn quá sức tưởng tượng của tôi rồi! Tôi không biết thì tốt hơn! Cám ơn ông bạn đã chia sẻ... Tôi sẽ không dây vào mấy chuyện kinh thiên động địa này đâu... Chào ông! Tôi đi đây!

Thập Tam nhìn Nguyễn Bạch mặc áo rời đi, vẻ mặt luyến tiếc.

- Ngày hôm nay tôi mất mát thật nhiều. Hi vọng sẽ có một ngày lại ngồi đàm đạo cùng ông bạn.

- Ông vẫn còn rạp xiếc đó thôi. Cố gắng kinh doanh cho tốt. Biết đâu sau này ta còn gặp lại nhau.

Nói rồi, Nguyễn Bạch bước ra ngoài.

- Chỉ đi tìm kiếm Con Rối của Thần mà thôi, tại sao lại khám phá ra nhiều bí mật tày trời như vậy? Haizz. Thôi kệ đi, cứ phải tìm thằng Bạch Thế Thắng đã. Hi vọng cái Vân nó không hót tay trên của mình...- Thầy Grandino, em giúp gì được cho thầy?

Vương Thành Văn cất tiếng hỏi. Còn tiếp chuyện ông thầy này nhanh nhanh để còn vào thi nữa.

- Em là học trò của Nguyễn Mạnh. - Grandino chột nói.

- Hở? À... Ý thầy là cố giáo sư Nguyễn Mạnh? Em đâu phải học trò gì của ông ấy, em chỉ đọc sách của ông ấy viết mà thôi.

- Nguyễn Mạnh từng có 2 người học trò tâm đắc nhất. Em là người thứ 3.

- Thầy này, em không biết thầy với thầy Mạnh quen biết ra sao, cũng không rõ thầy muốn nói gì, nhưng nếu thầy không có chuyện gì quan trọng, thì em xin phép, em còn phải vào thi nữa...

- Ta có thể nhận em làm học trò. Em sẽ không cần phải thi nữa.

- A? Sao tự nhiên thầy lại đột ngột vậy?

- Với một điều kiện.

- Em cũng đoán trước rồi mà. Làm gì có miếng ngon từ trên trời rơi xuống đâu chứ?

- Gọi Nguyễn Bạch tới cho ta. Tên khốn đó đã đánh cắp công trình nghiên cứu của ta cùng với cha của hã. Ta phải thay Nguyễn Mạnh dạy dỗ con cái.

- Thầy định dạy dỗ ông ấy kiểu gì?

Grandino đưa ngón tay lên ngang cổ.

- Giết.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 475: Miếng Mồi Hấp Dẫn

- Em rất không ủng hộ chuyện người giết người, nên chuyện này em không giúp được thầy đâu.

- Kể cả với cái giá là không được làm học trò của ta? Được một thành viên của Hiệp hội Khoa học thu nhận dạy dỗ, em có biết đây là thứ cơ hội như thế nào không? Cả đời ta cũng không thu nhận học trò, cũng đồng nghĩa với việc mọi tài sản và công trình của cả đời ta đều sẽ để lại cho em.

- Thầy là Siêu Cường giả, thầy có 7 bằng Tiến sĩ, em nghĩ thầy không nhất thiết phải đem một ân huệ lớn tới vậy ra để nhờ vả em? Thực ra thầy cũng muốn đoạt được thứ đó phải không? Thứ mà thầy Nguyễn Bạch để lại? Thầy lo rằng nếu bác Nguyễn Bạch nhất quyết không khai điều đó cho thầy, thầy sẽ phải cần tới một người đủ sức để giải đáp được cho thầy về thứ đó?

- Thứ đó? Sâm La Vạn Tượng? Ha ha. Một thứ mơ hồ tới vậy mà ta cần quan tâm sao? Đời ta còn thiếu gì thành tựu nữa chứ?

- Em không hề nói thứ đó là Sâm La Vạn Tượng. Là thầy tự nói đó nha. Thôi, muộn quá rồi, em phải vào thi kéo muộn.

- Vương Thành Văn, đứng lại đã!!!

Grandino giận dữ hét lên. Nhưng ngay khi nộ khí của một Siêu Cường giả ồ ạt tuôn ra như muốn đàn áp đứa nhỏ hỗn xược kia, thì cũng đúng lúc ấy, khí tức của Vương Thành Văn hoàn toàn biến mất.

Ngay khi lão kịp nhận ra, thì Vương Thành Văn đã bước qua người lão, đi vào khuôn viên trường Kinh Ngự rồi.

Grandino nén giận nắm chặt nắm tay. Từng này tuổi rồi, nếu đi chấp nhất với một đứa trẻ con thì thật là mất mặt. Lão cũng không thích phung phí thời gian với đám hậu bối.

Đừng nghĩ làm Siêu Cường giả rồi thì có thể đi lung tung khắp nơi bắt nạt người khác. Bọn họ có năng lực càng cao, thì công việc cũng càng nhiều. Cũng giống như mấy doanh nhân thành đạt lúc nào cũng phải đi lo chuyện làm ăn vậy, ai rảnh mà đôi co với lũ nghèo đói.

Grandino cũng chỉ còn chút việc cần giải quyết ở Hải Thành, rồi sau đó tiện đường đi xử lý Nguyễn Bạch luôn, rồi còn phải rời khỏi đây. Lão phải tới Thung lũng Sa Li Khan một chuyến, một là gặp lại bạn bè xưa, móc nối lại các mối quan hệ từ thời xa xôi, cũng là vì công chuyện của Hiệp hội.

Hiệp hội nay đang loạn, mà Sa Li Khan cũng chẳng yên bình gì. Mối quan hệ giữa Hiệp hội Khoa học và Công đoàn Sáng Chế Gia ở Sa Li Khan bao đời nay vẫn cứ mập mờ, bạn không ra bạn thù không ra thù. Bên nào cũng muốn nuốt trọn bên kia. Hiện giờ Vương Vũ Hoành lại càng như mặt trời ban trưa, hùng hùng hổ hổ muốn thôn phục cả Sa Li Khan về dưới trướng Vương quyền, tình thế này thì cả Hiệp hội lẫn Sa Li Khan đều quần hết cả lên.

Vương Vũ Hoành Vương Vũ Hoành. Cứ nhắc tới cái tên này là lại thấy ngán ngẩm. Trong lịch sử Đại Nam tới giờ, hẳn không phải kẻ mạnh nhất, cũng không phải kẻ có thiên phú gì, nhưng lại là kẻ táo tợn nhất. Một kẻ không sợ trời không sợ đất, cái gì cũng dám làm. Bao đời Đế vương không dám động vào cống ngầm, không dám động vào Hắc Y Hội, thì hẳn cho càn quét sạch sẽ. Bao đời Đế Vương dè chừng Thung Lũng Sa Li Khan, thì hẳn thô bạo mà chèn ép. Hẳn thật sự không sợ đồng khí tài khổng

lồ và những cái đầu có sạn kia hay sao? Hẳn thật sự không coi Hiệp hội Khoa học ra cái gì sao?

Vương Lập Đế trước đây có mạnh, nhưng đó là mạnh với bên ngoài. Lão ta đối với chuyện nội bộ Đại Nam luôn rất mềm mỏng và có chừng mực. Mềm nắn rắn buông. Hắc Y Hội thích âm thầm thực hiện kế hoạch? Lão cho chúng làm. Miễn là chúng vẫn tôn kính lão. Sa Li Khan muốn tự tung tự tác một mình một kiểu? Lão cũng cho chúng làm. Nhưng chẳng biết từ bao giờ Vương tộc đã cai quản một phần ba thung lũng ấy. Quân đội Đại Nam quá khổng lồ và khó kiểm soát? Toàn bộ những người đứng đầu quân đội đều đã trở thành thân thích của Vương tộc.

Đại Nam dưới thời Vương Lập Đế là một mớ hỗn loạn, nhưng lại được kiểm soát một cách âm thầm và nhịp nhàng. Không có thứ gì vượt khỏi tầm tay của Vương Lập Đế. Không thể không nói, Vương Vũ Hoành còn non trẻ lên ngôi mà Đại Nam vẫn vững vàng không sụp, đều là do nền móng mà Vương Lập Đế để lại quá vững chắc, dù nhìn bề ngoài thì nó lung lay đến nguy kịch.

Còn Vương Vũ Hoành thì sao? Tên này cũng thích kiểm soát, nhưng là kiểm soát theo kiểu điên cuồng. Nền móng vững chãi mà cha hắn để lại, nay hắn phá bung ra một cách không hề áy náy. Hắn mở toan cửa đón một đám Runner vào chơi. Hắn để Thánh Nữ ung dung ngay sát biên giới. Hắn để những học trò của Phạm Viết Phương len lỏi khắp Đế quốc, không ngừng truyền bá thứ tư tưởng lan nhanh như ung thư kia. Hắn không chút che giấu mà chèn ép Thung lũng Sa Li Khan, dùng vũ lực để ép Thánh đường Công nghệ này phải quỳ gối. Vùng biển phía Tây hắn hờ mạng sườn cho Tây Công gây hấn. Biên giới phía Bắc hắn buông lỏng phòng bị mặc cho Bắc Hoàng toan tính. Hắn đang mở toang cửa nhà để mời tất cả vào chơi, và trong sự hỗn loạn ấy hắn sẽ vượt trội hơn tất cả mọi người, sẽ trở thành một nhạc công điều khiển mọi thứ?

Điểm này thì Grandino có thể hiểu. Vương Vũ Hoành đi lên từ đáy vực, hẳn muốn leo lên đỉnh cao, thì phải tìm ra những hòn đá lót đường. Mà không ai tình nguyện làm đá lót đường cho hẳn, thì cách duy nhất chính là để tất cả xông vào đánh lộn lẫn nhau.

Điểm này ai cũng rõ cả, nhưng rồi mọi người vẫn buộc phải lao vào. Vì Đại Nam là miếng mồi quá hấp dẫn.

Nhưng trong cảnh loạn lạc ấy, ai mới là người có thể vươn lên cao nhất? Ai sẽ mất mát nhiều nhất? Ai sẽ trưởng thành nhanh nhất? Vương Thành Văn ba chân bốn cẳng chạy vào phòng thi. Lạy giời hẳn chỉ muốn yên ổn đi thi mà thôi. Ai muốn làm gì thì tự túc mà làm đi chứ, nhờ vả gì hoài vậy? Hẳn cũng có phải là thần linh đâu. Thi xong xuôi rồi sau đó muốn nhờ hẳn giúp gì mà chả được?

Đúng lúc này, hẳn đâm sầm vào một người. Cả 2 ngã lăn ra đất.

Vương Thành Văn cuống cuống đứng dậy hoảng hốt xin lỗi, nhưng hẳn chợt cảm thấy kì lạ. Hẳn lúc trước hoàn toàn không hề cảm thấy có ai ở đó, cứ như người ta từ trong không khí chui ra vậy.

Người bị đụng ngã, là Phạm Ngọc Trâm.

- Xin lỗi, cậu không sao chứ?

- À à, mình không sao đâu. Cậu không sao chứ?

Nhìn thấy Vương Thành Văn, Phạm Ngọc Trâm tươi cười đầy vẻ vị tha. Cô nàng nhìn hẳn với đôi mắt long lanh hữu tình, đến mức lạnh lùng như Văn cũng không dám nhìn thẳng. Hẳn né ánh mắt ấy, vừa nói:

- Cậu không sao thì tốt rồi. Xin lỗi, tôi đang bận lắm, có gì nói chuyện sau nha.

- Không đâu, mình mới là người nên xin lỗi...

- Vì sao?

Vừa quay lại hỏi, Văn đã cảm thấy một bàn tay vỗ lên vai mình, và cặp môi mềm mại kia đang phả vào tai hắn những lời thì thầm.

Văn chợt cảm thấy đầu óc mình choáng váng mơ hồ. Hắn chẳng kịp nghe rõ ràng những lời thì thầm bí ẩn kia nữa.

Hắn ngã lún xuống đất ngất lịm.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 476: Dòng Thời Gian

Buổi đi chơi hôm nay rất trọn vẹn. Bạch Thế Thắng nghĩ vậy. Chẳng biết đã từ bao lâu rồi hắn mới thấy chị mình vui như thế này.

Tâm lý học hành vi nói rằng, khi con người ta làm điều gì mà được tưởng thưởng, họ sẽ tin tưởng vào điều mình làm và tiếp tục làm điều đó. Ngược lại, khi con người ta làm điều gì mà bị trừng phạt, họ sẽ không dám làm những điều đó nữa.

Đối với Bạch Thế Thắng, sự tưởng thưởng dành cho hắn chính là nét mặt vui vẻ của chị gái mình, và vì vậy, hắn tin rằng điều hắn đang làm là đúng đắn. Cho dù, những gì hắn đang làm có lẽ đi ngược lại với mong muốn của chị.

Hoàn thành ước nguyện của người khác, nghe dễ dàng tới vậy, mà vì sao đối với hắn lại thật khó khăn. Từ khi sinh ra tới giờ, để có thể tồn tại, hắn luôn phải phản kháng lại với mong muốn của kẻ khác.

Hắn biết Bạch Linh không còn bao nhiêu thời gian. Cái cơ thể này chứa đựng ký ức của chị gái hắn đã 15 năm, và các dấu hiệu bài trừ dần xuất hiện. 4 năm trước, Bạch Linh Đội đã phát hiện ra Bạch Linh, và cử người tới để thu hồi con rối, và đồng thời cũng sẽ trục xuất ký ức của chị hắn ra ngoài.

Đương nhiên là Bạch Thế Thắng không thể để điều đó xảy ra. Hắn đã giết sạch toàn bộ những kẻ tìm tới, sau đó dùng Vu Thuật xé đầu bọn chúng

ra để làm nghi lễ tiếp thêm chút sinh khí cho Bạch Linh. Những chuyện này, Bạch Linh không hề hay biết.

Những tưởng nghi lễ ấy có thể giúp chị hẳn khỏe mạnh hơn, nào ngờ cô gái ấy càng ngày càng héo hon và u sầu. Điều này đối với hẳn giống như một sự trừng phạt vậy. Hẳn không biết mình đã làm sai ở đâu, hẳn không biết phải làm gì để giúp chị mình vui vẻ lên. Hẳn tìm tới kẻ cầm đầu của Bạch Linh Đội, dùng chính xác đứa con trai cả của kẻ đó để dụ dỗ hẳn.

Kẻ cầm đầu Bạch Linh Đội lúc đó là Lê Đức Tiên, cha của Lê Đức Khang. Dù đã 4 bằng Tiến sĩ, hẳn vẫn là con người. Đã là con người, thì không thể giữ nổi bình tĩnh khi thấy xác đứa con trai cả không toàn thây bị đem ra giễu cợt. Nào ngờ, Bạch Thế Thắng đã núp sẵn trong cái xác ấy, và chớp thời cơ giật đứt 2 cánh tay của Lê Đức Tiên. Dù vậy, vẫn cần tới một trận chiến thập tử nhất sinh mới hạ nổi tên đó. Bạch Thế Thắng lại tiếp tục tra tấn đối phương bằng cách xé rách từng bên chân, nhưng Lê Đức Tiên nhất quyết không nói cho hẳn biết về Con Rối của Thần. Bạch Thế Thắng nổi điên lên và tìm người vợ lôi tới trước mặt. Hẳn lại tiếp tục màn tra tấn xé toác tay chân của bà ta ngay trước mặt chồng, và khoan khoái tận hưởng ánh mắt tuyệt vọng đau đớn của Lê Đức Tiên.

- Người không muốn bà ta đau đớn, ta lại thích để mẹ được đau đớn. Người khước từ mong muốn của ta, vậy để ta nghiền nát mong ước của người.

Bạch Thế Thắng vừa nói, vừa rùng rùng nước mắt. Hẳn thấy bất lực vì không thể cứu Bạch Linh, nhưng đồng thời hẳn lại thấy niềm khoái trá khi khiến kẻ thù phải nếm trải sự bất lực ấy. Rốt cuộc, Lê Đức Tiên vừa phải chứng kiến cảnh người vợ của mình bị tra tấn man rợ, vừa phải chết một cái chết đau đớn không toàn thây. Điều này để lại trong Bạch Thế Thắng vô vàn dư vị lẫn lộn, vừa khoái trá và tuyệt vọng đan xen.

Hắn không còn chút ước mơ nào nữa. Bạch Linh vẫn luôn là tuổi thơ của hắn, là gia đình của hắn, là cả thế giới của hắn. Hắn không cách nào ngăn việc Bạch Linh sẽ trở lại thành một con rối vô tri, và ký ức của chị hắn sẽ mãi mãi biến mất khỏi thế giới này. Hắn cũng biết mình vừa phạm những tội ác gì, và xã hội loài người cũng sẽ từ chối dung nạp hắn.

Đúng là cùng đường mạt lộ mà. Mất sạch. Mất sạch mọi thứ. Mà sao lại thấy nhẹ nhõm như vậy nhỉ?

Đó là lúc, Từ Nghiệp Hoa xuất hiện.

Hắn xuất hiện, như một vị sứ giả của Chúa Trời, mang đến cho Bạch Thế Thắng những tư tưởng vĩ đại của Phạm Viêt Phương.

Người không hề sai. Người chỉ khác biệt.

Khác biệt không phải là một loại tội lỗi, nó là một sự thử thách. Vượt qua thử thách ấy, người sẽ thấy mình được góp phần vào một làn sóng mới, một làn sóng hủy diệt vui đập những thứ xưa cũ, cổ hủ và bất công. Làn sóng ấy sẽ xô đổ mọi thứ và mở ra một thế giới mới.

Một thế giới mới của Phạm Viêt Phương, Bạch Thế Thắng còn chẳng biết thế giới ấy ra sao. Hắn chỉ biết, nơi đó, Bạch Linh của hắn sẽ được sống trọn vẹn như một con người, và hai chị em hắn sẽ không còn phải chịu đau khổ.

Khởi nguyên của cái Ác, chính là sự kháng cự. Bạch Thế Thắng đã học được cách kháng cự từ thời thơ ấu, hắn phải trở thành kẻ ác để có thể đương đầu với mọi sự áp bức. Hắn sẽ là một trong 7 nhân tố quan trọng góp phần giúp thầy Phương hoàn thiện kế hoạch vĩ đại của đời mình. Mà việc hắn cần làm, không đòi hỏi sự hi sinh, không đòi hỏi sự trung thành, hắn chỉ cần là chính hắn, và đóng tròn vai trò của hắn trong vở kịch lớn mang tên là cuộc đời này.

Hắn có một thắc mắc, một câu hỏi, một câu đố. Một thắc mắc đã nung nấu trong đầu hắn từ lâu, và Phạm Viết Phương đã giúp hắn định hình nó thành một câu hỏi.

Cái ác là gì?

Hắn đã từng chứng kiến nhiều loại tội ác. Hắn đã từng nhìn thấy lão chủ nơi chị mình làm việc hãm hiếp chị ngay trong ngày sinh nhật, sau đó giết chết chị để diệt khẩu. Chính hắn lại dùng dao đâm chết lão ta, và cầu xin một người qua đường cứu giúp chị ấy. Hắn đã từng chứng kiến tội ác, chính hắn là nạn nhân của tội ác, chính hắn cũng từng gây ra tội ác, nhưng cái ác thực sự là gì? Vì sao nhân loại không thể từ bỏ phần “ác” trong con người mình?

Câu hỏi này, Phạm Viết Phương không trả lời hộ hắn. Lão nói rằng, đến một ngày khi chúng mày đủ lông đủ cánh, hãy đem câu đố của mình bước ra ngoài xã hội, và tìm kiếm một kẻ nào có thể giải đáp cho chúng mày.

Nếu cả thế gian đều không thể giải đáp câu đố ấy, thì mày thắng. Nếu có kẻ đưa ra lời đáp trả khiến mày hài lòng, vậy là mày đã thua. Nhưng thắng hay thua, cũng chỉ là hai mặt của một đồng xu, mà đồng xu ấy lại đại diện cho xác suất vũ trụ. Cũng tức là, thắng hay thua đều chỉ nằm trong một kịch bản lớn của vũ trụ mà thôi.- Hôm nay chị thật sự rất vui!

Bạch Linh vừa cầm cây kem trên tay vừa tươi cười nhìn Bạch Thế Thắng. Trời xế chiều se se lạnh, làm đôi má cô đỏ hồng đầy quyến rũ.

Bạch Thế Thắng gãi gãi đầu ngượng ngịu. Chị hắn đẹp quá. Đẹp như một thiên thần. Và hắn phải bảo vệ lấy vẻ đẹp ấy.

- Đại ca!!!

Chợt tiếng của Thế Vũ hót hải vang lên.

- Bạch Linh... Bạch Linh Đội... họ đã phát hiện ra...

Không đợi Thế Vũ nói hết câu, Bạch Thế Thắng đã nắm chặt lấy bàn tay của Bạch Linh, hộc tốc kéo chị ta đi.

- Ơ... Thế Thắng... Chuyện gì thế?

Dù thắc mắc như vậy, Bạch Linh vẫn chạy theo em trai mình. Cô chợt thấy, bàn tay đang nắm lấy tay cô thật rắn chắc, vững chãi, ấm áp, và thật đáng tin cậy.

Ai cũng đều phải trưởng thành. Tất cả mọi người rồi sẽ tiếp tục dòng thời gian của họ, sẽ không ngừng thay đổi và viết nên những câu chuyện của riêng mình.

Còn cô, thì không thể nữa rồi. Người đã chết, thì không có dòng thời gian.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 477: Thức Tỉnh

- Thế Thăng, đây chẳng phải là...

Bạch Linh nhận ra nơi này. Đây chính là nơi ở cũ của hai chị em. Khu nhà này từ lâu đã vào diện giải tỏa, nhưng lại chưa có quy hoạch gì, khắp vùng hoang vu chỉ toàn nghiện ngập và tệ nạn. Chạy quanh co qua nhiều khúc cua và ngõ hẻm, hắc dẫn Bạch Linh bước vào gian nhà cũ nay đã xập xệ đổ nát.

- Thế Thăng, em dẫn chị tới đây làm gì?

- Chị đừng hỏi gì cả, cứ vào đây với em!

Nói rồi, hắc siết chặt tay kéo Bạch Linh bước vào. Cảnh tượng nơi này khiến cô suýt hét lên kinh hãi.

Đập ngay vào mắt cô, khắp 4 bức tường, là la liệt những cơ thể người còn thoi thóp đang được đóng đinh treo lên. Máu đỏ rùng rùng chảy xuống nền đất, chảy tới một vòng tròn được vẽ nên bằng máu.

Một lượng lớn Kết Diêm Thạch được xếp quanh vòng tròn, cùng nhiều khí cụ khác đặc trưng cho các nghi lễ Vu Thuật.

Chuyên Sinh Thuật.

- Thế Thăng! Đây là thế nào?

- Còn thế nào nữa? Em sẽ rút hết sinh mệnh của bọn đó vào cơ thể chị, như vậy ký ức của chị có thể ở lại thân xác này thêm ít nhất 10 năm nữa!

- Em điên rồi! Tại sao em vẫn không hiểu?! Chị không muốn em làm những chuyện như thế này! Người chết thì càng không thể sống lại! Đây không phải là mong muốn của chị, đây không phải là điều chị muốn nhìn thấy ở em! Tại sao... Tại sao em luôn làm chị thất vọng như vậy?

- Ai cần quan tâm chị muốn gì chứ? Em chỉ cần chị được sống, chỉ thế là đủ...

Phập!!!

Hắn còn chưa nói hết câu, đôi mắt Bạch Linh đã trợn trừng. Một ngọn thương trắng toát từ phía sau đã cắm xuyên ngực cô. Không có máu tuôn ra, chỉ thấy từng làn da quanh vết thương kia dần bị bóc ra, bay hơi, lộ ra lớp vỏ của một con rối.

- Chị!!!

Bạch Thế Thăng nhìn thấy rõ ràng phần ký ức của chị gái mình đang bị trục xuất khỏi cơ thể con rối, tan dần vào trong hư không.

Hắn biết rất rõ, xác suất là thứ gần như không thể đảo ngược. Một linh hồn chỉ có thể tan biến vào không gian vô định, bị phá vỡ mọi liên kết và trở về dạng hỗn độn của các phân tử, chứ không thể tự tổ hợp lại được nữa. Cái khoảnh khắc mà linh hồn Bạch Linh tan vào hư không, cũng là khoảnh khắc hắn mất đi chị hắn mãi mãi.

Toàn bộ Vu Thuật trong người Bạch Thế Thăng bùng phát. Hắn không phải là Tâm Linh Sư, hắn không hiểu quá rõ về kết cấu của các Linh Thể. Hắn chỉ biết đôi chút căn bản, rằng trong thời khắc mong manh này, hắn phải bằng mọi giá giữ cho linh hồn của chị hắn không bị tan biến vào dòng chảy entropy của vũ trụ.

Dòng Entropy của vũ trụ, ở Viễn Đông người ta vẫn gọi là sức hút của Tầng Vô thức Tập thể. Mọi Linh Thể sau khi thoát ra khỏi thân xác, đều sẽ

bị nghiền nát bởi muôn vàn áp lực vô hình và bị cuốn vào dòng chảy Tâm Linh vĩ đại.

Vu Thuật của Bạch Thế Thăng bung ra ngoài, bao quát lấy toàn bộ linh hồn của chị mình, siết chặt lấy từng hạt lượng tử. Giây phút này, hắc đang vượt qua giới hạn của bản thân mình, không chỉ lấn sang lĩnh vực lượng tử mà hắc không hề hiểu biết, hắc còn tự dùng sức mình tạo nên một thể sống tạm thời, níu giữ linh hồn của chị hắc khỏi lực hút của cõi Vô thức.

- Thế Thăngggg!!!! Chị đau quáaaa!!!! Đừng...!!! Buông tha cho chị... Chị không thuộc về thế giới này... Em đừng tự làm hại bản thân mình nữa... Người chết không thể sống lại, đó là quy luật của cả vũ trụ!!!

- Chị im đi! Ai cần quan tâm chị muốn gì?! Chị muốn chết, em lại càng muốn chị được sống! Nếu cả vũ trụ này cũng muốn chị chết, em sẽ chống lại nó!

- Ha ha ha, nực cười!

Một giọng cười đầy giễu cợt vang lên. Từ phía ngoài, Tiểu Diện bước vào. Trên tay hắc cầm một lư hương màu trắng toát, khói trắng toát ra dần dần ngưng tụ thành một cây thương khác.

Bạch Linh Đội là những kẻ đã gìn giữ Con Rối của Thần mấy nghìn năm qua, chẳng lẽ chúng còn không có cách để thu hồi con rối?

Trên tay Tiểu Diện là bảo vật mà chú hắc đưa lại, Bạch Linh Lô. Khí linh từ lư hương toát ra có thể định hình thành ảnh chiếu của các loại Thần Khí khác nhau.

Phong Thương Chi Ảnh, một trong các Cấm Thuật mà Erik từng sử dụng, cũng không phải là một Cấm Thuật gì quá bí mật. Tuy nhiên, mỗi loại Cấm Thuật vì khó mà được sử dụng bởi người thường, nên đều được

phong ấn vào trong từng loại khí cụ đặc biệt. Mà Bạch Linh Lô là một trong số đó.

- Không ngờ cũng có ngày tao thấy mày đau đớn tuyệt vọng thế này, Bạch Thế Thắng ạ! Lại còn to mồm nói rằng sẽ chống lại cả vũ trụ nữa chứ?

Phập!!!

Bàn tay Tiểu Diện cầm cây thương ném thẳng vào ngực Bạch Thế Thắng.

Phong Thương Chi Ảnh, không gây sát thương trực tiếp, nhưng lại có khả năng phong ấn cực mạnh. Thứ mà Tiểu Diện vừa phong ấn, chính là phổi của Bạch Thế Thắng.

Bạch Thế Thắng vốn đang dồn hết sức lực ra cứu lấy chị mình, nay lại bị phong bế mất một lá phổi, hãn kiệt sức gục xuống. Tuy vậy, hãn vẫn dồn một nửa sức lực còn lại để níu giữ linh hồn của chị.

Phập!!!

Lần này, lại là một cây thương nữa, cắm thẳng vào tim.

- Ha ha ha! Mày tự cắt đứt hệ thống thần kinh thụ cảm để không còn cảm thấy đau đớn, vậy mà tao còn từng nghĩ rằng mày là thần thánh phương nào?! Chỉ là một trò lừa đảo!!

Tiểu Diện giơ chân lên sút thẳng vào mặt hãn. Bạch Thế Thắng bị đá văng đi. Vu Thuật của hãn bị cắt đứt. Đôi mắt hãn mở trừng trừng nhìn linh thể của chị mình tan dần vào hư vô, trên gương mặt ấn hiện kia chợt toát ra một nụ cười, và đôi mắt kia vẫn trù miến nhìn hãn cho tới khi hoàn toàn biến mất.

Hai lá phổi của hắn thắt lại. Bạch Thế Thắng đã không còn giữ nổi bình tĩnh. Hắn đem toàn bộ Vu Thuật tác động lên chính cơ thể mình, ép cho hai lá phổi của hắn phải phá nát hai cây thương phong ấn. Ngay khi những đợt không khí đầu tiên tràn vào buồng phổi, hắn há miệng thật lớn hét lên một tiếng gào thét rợn người.

Tiếng hét của một con thú vừa bị thả xích.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 478: Lời Khen Thật Lòng

Bách Thế Thăng đứng dậy, mắt lom lom nhìn Tiểu Diện. Hắc không nói câu nào. Miệng hắc chỉ rít gào những lời lời găm gù vô nghĩa.

Bằng một tốc độ nhanh tới giật mình, hắc lao thẳng về phía Tiểu Diện.

Phập!!!

Lần này không phải từ Tiểu Diện, mà từ phía trên một cây trượng cắm phập xuống bấp chân Bạch Thế Thăng.

Từ trên không, một Khí Công sư khác vung chưởng đánh thẳng vào đỉnh đầu Bạch Thế Thăng, khiến hắc nằm sấp xuống đất.

- Ha ha ha! Hữu dũng vô mưu. Mà giờ không còn dọa dẫm được ai nữa đâu!

Tiểu Diện còn chưa nói dứt câu, đã thấy cánh tay của Bạch Thế Thăng động dậy. Từ trên một bức tường, một cái xác đang đóng đinh trên đó bỗng dựng cở động, như một con rối lao thẳng về phía hắc.

Tiểu Diện phản ứng lại, tay lại nắm một cây thương nhắm thẳng vào đầu cái xác kia. Phập một tiếng, cái xác bị cắt đứt hoàn toàn sự kiểm soát của Vu Thuật, cương cứng giữa không trung, rồi rơi xuống đất.

Nhưng chưa hết, vì từ phía sau, một cánh tay lạnh ngắt đã tóm lấy cổ Tiểu Diện. Từ bốn phương tám hướng, những cái xác đã vây lấy hắc.

Phập!!!

Lại một cây trượng cắm thẳng vào cẳng tay Bạch Thế Thắng, hòng ngăn cản hắn điều khiển lũ cường thi. Nào ngờ, tên Bạch Linh Đội này lại nghe thấy miệng Bạch Thế Thắng đang phát ra những tiếng lầm bầm.

Hắn hoảng hốt đưa tay chìa về phía Tiểu Diện, dùng Cách Không Cầm Vật kéo thẳng nhãi này ra khỏi đám cường thi, vì ngay sau đó, đám cường thi đã ôm nhau nổ bung.

Tiểu Diện vừa được kéo thoát chết, còn chưa kịp hoàn hồn, đã thấy từ sau lưng đồng đội của mình, bóng hình của Bạch Thế Thắng chồm dậy như một con quỷ ác sát. Hắn thấy rõ Bạch Thế Thắng giơ tay vỗ thẳng vào đỉnh đầu của tên đồng bọn. Chỉ một vỗ này mà nghe thấy tiếng xương sọ vỡ răng rắc, tiếng não bộ nát bét, và máu tóa ra từ mọi loại khe lỗ.

Vẫn nắm chặt lấy đỉnh đầu của kẻ đã chết, Bạch Thế Thắng lại lầm rầm đọc chú. Một luồng Vu Thuật ủa vào kiểm soát ngay cái xác này. Mà Tiểu Diện lại vừa đúng tầm tay của cái xác. Hắn ngay lập tức bị cánh tay của đồng đội chop thẳng vào cổ, siết chặt.

Tiểu Diện vùng vẫy. Hắn triệu hồi một cây thương khác cắm thẳng vào cánh tay đang siết cổ hắn, làm bàn tay kia buông ra. Hắn vừa rơi xuống đất, đã cảm nhận thấy một luồng kinh lực sượt qua đầu mình. Ngược nhìn lên, đã thấy Bạch Thế Thắng vung chưởng đánh xuyên người cái xác kia, tạo ra một lỗ hổng toang hoác toàn xương và thịt.

Nếu vừa rồi hắn không kịp phản ứng, thì bây giờ hắn bụng của hắn cũng đã thủng một lỗ như vậy rồi.

Cái cảm giác phải vùng vẫy thoát chết này thật sự quá đáng sợ. Tiểu Diện quay người bỏ chạy. Nào ngờ, một loại Vu lực từ phía sau lại tóm chặt lấy chân hắn. Hắn càng chạy lại càng thụt lùi. Hắn thấy cánh cửa ra ngoài càng ngày càng xa, và thứ áp lực kinh khủng đằng sau thì càng ngày càng áp sát.

Hắn muốn gào lên kêu cứu. Cầm được khí cụ trong tay, lại có đồng đội hỗ trợ, hắn còn tưởng rằng có thể dễ dàng giết chết Bạch Thế Thắng. Mà trước khi giết chết tên này, hắn còn muốn cho kẻ đó hưởng thụ chút tuyệt vọng. Nào ngờ, tuyệt vọng thì đúng là có, mà người tuyệt vọng lại là hắn. Hắn gào lên. Mà khi ấy, hắn mới nhận ra, phổi của mình cũng đã bị bóp nghẹt.

Vu Thuật của Bạch Thế Thắng đã không còn chỉ có thể tác động lên người chết. Tiểu Diện còn đang sống sờ sờ, vậy mà từng bộ phận trong cơ thể hắn đã bị người khác kiểm soát. Cứ như có một bàn tay vô hình đang luồn vào trong người hắn, sờ nắn lên lá phổi của hắn, rồi bóp thật mạnh.

Thứ cảm giác này thật sự quá kinh dị.

Nếu có được một cơ hội để làm lại, hắn sẽ không bao giờ dám gây sự với kẻ đáng sợ như vậy nữa.

Nhưng, thời gian vốn là thứ không thể đảo ngược.

Một bàn tay đã lạnh lùng đặt lên vai hắn, kèm theo đó là một luồng hàn khí đầy chết chóc dần phủ lên cơ thể hắn. Giây phút này, Tiểu Diện có muốn cười cũng chẳng cười nổi nữa rồi. Đối diện với cái chết một cách đầy bất lực, còn ai có thể cười nổi.

Đúng lúc này, một cú huých mạnh vào hông hắn, đẩy bay hắn sang một bên.

Ngẩng đầu dậy, đã thấy bóng lưng của Minh che chở trước mặt hắn.

- Thắng ngu này! Nếu tao không phải vì tin theo tư tưởng của thầy Phương, không bao giờ bỏ mặc bạn bè, thì tao đã để mặc mày rồi!

Minh vừa cắn nhả vừa đối diện với Bạch Thế Thắng. Hắn cũng vã hết mồ hôi hột trước con quái vật này.

- Tránh ra đi. - Bạch Thế Thắng cất lời - Tao thật sự không muốn làm hại mày. Mày là kẻ tiếm cận nhất tới danh hiệu Học trò của thầy Phương mà tao từng biết.

Lời khen này dành cho Minh là hoàn toàn thật lòng. Có thể can đảm đối diện với kẻ mạnh hơn mình, có dũng khí cất lên những điều mình muốn nói, chỉ riêng việc này đã cho thấy tư cách của Minh hơn đứt vạn lần thằng Tiểu Diện kia. Hắn thật sự không muốn làm hại một người đáng nể như vậy.

- Mày cũng biết là tao không thể mà?

Minh lắc đầu. Hắn đứng thẳng lưng, hai tay nắm chặt, chuẩn bị sẵn sàng cho mọi thứ tồi tệ nhất.

Đúng lúc này, một bóng áo đỏ từ phía cửa sổ bay qua, nhẹ nhàng như một cánh én, chớp lấy con rối Bạch Linh lúc này đã vô tri vô giác. Ngay khi chiếc áo choàng đỏ chạm vào con rối, con rối đột nhiên thu nhỏ lại thành kích thước thông thường, bị Vân nhét ngay vào trong túi.

- Chia buồn chuyện lâm li bi đát của mấy người, nhưng mọi người từ từ mà hòa giải, tui xong chuyện rồi.

Vân giơ tay lên chào 3 đứa kia, rồi dứt khoát quay lưng chuồn thẳng.

- Nguyễn Hồng Vânnnnn!!!!

Bạch Thế Thắng rít lên, giơ tay bung hết Vu Thuật về phía trước, như muốn nghiền nát cô.

Phần phật!

Chiếc áo choàng đỏ lại xòe ra, phát một vòng hất tung Vu Thuật của hắn đi. Dưới lớp áo choàng, Vân cũng đã rút ra chiếc điện thoại của mình.

Hai chiếc nhẫn đã đeo lên ngón tay, và Red Witch cũng đã được kích hoạt.

- Tôi đã bảo cô, đừng để tôi phải phản nộ!

- Tui cũng đã bảo, bất kì ai ngáng đường tôi, tôi đều không ngán!

Nguyễn Hồng Vân, rốt cuộc đã phải đối đầu với Bạch Thế Thắng.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 479: Pháp Thuật Đấu Vu Thuật

- Fire!!

Người xuất thủ trước, đương nhiên vẫn là Vân. Cũng chẳng có gì ghê gớm, cứ theo thói quen mà ném ra một quả cầu lửa.

Chiêu thức này đối với Bạch Thế Thắng cũng chẳng đáng là gì, hắn dùng một tay gạt bay.

Quả cầu lửa bị gạt bay sang một bên, lại quay ngược lại, đập vào lưng hắn. Bạch Thế Thắng không để ý tới chút mảnh khước ấy, hắn đưa tay còn lại lên chữa về phía Vân.

Nhiếp Hồn Thuật!

Vân vội phi người né tránh. Nhiếp Hồn Thuật là phát động theo hình nón, né tránh với tốc độ cao là được. Vân dùng Phi Yển bay nhảy lung tung khắp nơi, vừa dùng Hỏa Cầu quấy phá Bạch Thế Thắng.

Uỳnhhh!!

Bạch Thế Thắng cũng không dễ gì để Vân bay nhảy như vậy. Từ người hắn phát ra một luồng kinh lực tỏa ra xung quanh, đến cả Tiểu Diện lẩn Minh phía xa cũng bị đẩy lùi.

Vân thì càng không thể bay nhảy tiếp, cô cố sức bám lấy mặt đất. Đúng lúc đó, Bạch Thế Thắng cũng đã lao tới. Tốc độ của hắn vốn không chậm hơn Vân, nay bung hết ra để tiếp cận.

- Dancing Earth!!!

Từ dưới mặt đất ngay trước mặt Vân, những viên gạch bị đẩy bắn lên, đập thẳng vào cằm đối thủ. Nhưng Bạch Thế Thắng vốn không biết đau là gì, hắn không hề dừng bước, một quyền lại vung xuống.

Vân lại bung chiếc áo choàng của mình ra che mắt hắn.

Man Thiên Quá Hải!

Chiêu thức này Nguyễn Bạch học lỏm từ Hà Khuyết Minh, rồi lại đem ra truyền lại cho Plea và Vân. Tuy không xảo diệu được như bản gốc, nhưng lúc quan trọng đem ra dùng, vẫn vô cùng hữu ích.

Từ dưới lớp áo choàng, hai thân ảnh của Vân phóng ra theo 2 hướng khác nhau, thoát nhìn khó mà nhận ra thật giả.

Định Thân Thuật!

Bạch Thế Thắng không thèm quay người, hai tay hắn vung ra phía sau, nhè thẳng hai thân ảnh kia mà ném ra 2 cái Định Thân Thuật. Một thân ảnh bị Định Thân Thuật đánh cho tan biến, một cái còn lại thì lách người né qua.

Thật giả giờ đã đủ phân biệt. Bạch Thế Thắng quay lưng lại, vung tay tung một quyền.

Phá Không Quyền!!!

Làm một Vu Thuật Sư, không có nghĩa là lúc nào cũng phải dùng Vu Thuật. Với trình độ của Bạch Thế Thắng, Phá Không Quyền cũng không phải thứ gì khó khăn.

Quyền Áp đánh ra, không chỉ nhắm thẳng về phía Vân, mà còn ép cô phải né tránh vào góc tường.

Rắc!!!

Bạch Thế Thắng không chút ngần ngại giơ bàn tay lên, dùng ngón tay cái bẻ gãy ngón áp út của mình nghe Rắc một tiếng, lập tức từ trên góc tường, tiếng vọng âm u nổi lên. Từ các kẽ gạch, những cánh tay hư ảo xanh lè thò ra, túm chặt lấy Vân.

Vẫn chưa dừng lại ở đó.

Nhiếp Hồn Thuật cấp độ 2, Nhiếp Thể Thuật!!!

Lập tức, cơ thể Vân bị một lực vô hình siết chặt lấy, bóp nghẹt dần. Nhưng Vân chỉ bị khống chế cơ thể. Ma lực của cô vẫn không bị kìm chế.

- Dancing Fire!!!

Từ tấm khăn choàng cô bỏ lại phía sau lưng Bạch Thế Thắng, lại một quả cầu lửa từ đó phóng lên, đánh thẳng vào lưng hắn.

Lần này cú đánh không còn vô hại như trước, mà đánh cho hắn lao đảo về phía trước.

- Teleport!!!

Lần này không tiếc dùng tới Cấm Thuật, Vân phát động Thuấn Gian Di Động đưa mình ra phía sau lưng đối thủ, đưa tay túm lấy chiếc áo choàng, miện lại niệm chú.

- Element Blast!!!

Element Blast, Nguyên Tố Bạo Phá, phải dựa theo số lượng Nguyên tố được triệu hồi để gây ra sát thương. Vân chỉ gọi ra lửa và đất, tức là sát thương sẽ chẳng cao vào đâu. Nhưng cô vẫn sử dụng.

Một vụ nổ phát ra ngay sau lưng Bạch Thế Thắng, nhưng ngay lập tức uy lực của nó bị khí lực của Bạch Thế Thắng nuốt gọn.

Đấu với những kẻ biết dùng khí lực để phòng vệ, thì pháp thuật cũng không còn bá đạo như khi dùng lên lũ làng nhàng kia nữa.

Bạch Thế Thắng xoay người, một chương vung ra nhắm thẳng vào trán Vân.

Vân đã chuẩn bị sẵn. Cô vung chiếc áo choàng lên quấn quanh cổ tay hần, đồng thời vặn người lộn một vòng, lấy cánh tay hần làm điểm tựa, treo ngược trên không trung.

- Gravity!!!

Trọng lực trên cánh tay Bạch Thế Thắng đột nhiên tăng lên gấp mấy lần, kéo cả người hần nhoài về phía trước. Một tay Vân cầm chiếc điện thoại chìa ra ngay trước mặt hần. Bạch Thế Thắng nhìn thấy màn hình điện thoại chỉ hiện một màu xanh lạnh lẽo, kèm theo một dòng câu hỏi.

Yêu cầu xác nhận.

- Icy Rain!!!

Vân vừa hô lên, vừa vặn người nhảy ra xa. Từ trên cao, hàng loạt mũi lao băng giá rơi xuống, cắm phập phập lên lưng Bạch Thế Thắng.

Hộc hộc!!!

Icy Rain là Ma thuật cấp độ 3. Mỗi lần sử dụng, Red Witch đều bắt buộc phải xác nhận lần 2, là vì nó hao tổn khá ma lực. Bù lại, lực sát thương của nó khá kinh khủng, kèm thêm khả năng phong bế di chuyển của đối thủ vô cùng hữu dụng. Bị một loạt những mũi lao cắm lên người như vậy, dù là Bạch Thế Thắng cũng khó mà động đậy.

Vân hít sâu một hơi. Cô cần tranh thủ lúc này để lấy lại sức lực. Cô cũng không muốn ăn thua đủ với Bạch Thế Thắng, vì chẳng có lý do gì thỏa đáng. Lấy được đồ rồi thì phải chạy cho mau.

Bất chợt, Vân cảm thấy có gì không ổn. Bạch Thế Thắng vẫn giữ nguyên tư thế quỳ, bàn tay kia vẫn đang úp xuống mặt đất. Trên mặt đất, chợt xuất hiện những đường vân vện màu xanh lục.

Một cảm giác lạnh lẽo đầy nguy hiểm ngay phía sau lưng Vân ập tới.

Thoát Hồn?!!

Vân vừa quay lưng lại, đã thấy một hình bóng màu xanh lục đầy hư ảo của Bạch Thế Thắng phía sau, một quyền vung ra. Lần này Vân né không kịp, bị hình bóng kia đánh bay về phía thân xác của Bạch Thế Thắng.

Thoát Hồn, là một kỹ thuật rất cao cấp của Vu Thuật Sư. Linh hồn thoát ra khỏi cơ thể, nếu không muốn bị tan biến vào dòng chảy của Tầng Vô Thức, cần có một lượng Vu Lực hùng mạnh đi kèm, cộng với đó là khả năng liên tục duy trì một mô thức sống ảo trong không gian. Không chỉ độ khó cao, mà còn quá mạo hiểm, tới mức nếu không dám chắc tới 99%, thì dù có năng lực cũng không dám làm.

Phần hồn của Bạch Thế Thắng vung quyền đánh bay Vân, rồi lại nhanh như chớp quay ngược trở về thân xác của mình. Thân xác ấy còn đang bị găm lên hàng chục mũi lao, chợt rùng mình đứng dậy, một chưởng lại tung ra nhắm thẳng vào Vân.

- Teleport!!!

Lần này không thể di động bản thân, Vân chỉ kịp triệu hồi chiếc áo choàng của mình về trên tay, vung nó ra che phủ cả người.

Một chưởng kia của Bạch Thế Thắng mang theo Vu Thuật khủng khiếp đánh tới, bị chiếc áo choàng chống đỡ phần lớn sức mạnh, nhưng chỉ một phần nhỏ lọt qua cũng đã đủ để đánh bay Vân lộn vòng đập thẳng vào bức tường đối diện.

Vân học ra một ngụm máu.

- Shield!!!

Để chống lại Vu Lực đang phá hoại cơ thể, Vân lại phải vận thêm một phép thuật để bảo vệ cơ thể.

Nhưng Bạch Thế Thắng cũng không để cô thành thơi. Hắn đã lao tới, một tay đưa ra kéo Vân bay ngược trở về. Bàn tay hắn chụp lấy cổ cô, vận người giộng Vân đập xuống đất.

- Ta đã nói rồi, ta sẽ không nường tay đâu! - Hắn nhe răng gầm gừ.

- Ta cũng đã nói rồi, ta không có ngán bất kì ai!

Vân phều phào nói. Một tay cô giơ lên cao, theo ánh mắt đầy nghi ngờ của Bạch Thế Thắng, búng ngón tay một cái.

Phía trên cao, một vòng tròn các quả cầu lửa quy tụ xung quanh lưng Bạch Thế Thắng, bỗng nhiên chập lại một chỗ, nổ tung.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 480: Nhiệt Tình Và Ngu Dốt

Uỳnhhhh!!!!

Khói bụi mù mịt lan ra khỏi những ô cửa tòa nhà, lan ra khắp xung quanh.

Từ trong làn khói, hai thân ảnh lao ra. Một là Bạch Thế Thắng. Tên này không biết đau đớn, nhưng hẳn cũng hiểu cuộc chiến này khiến hắn hao tổn khí lực đến mức nào.

Dùng Cương Thi Thuật để cường hóa cơ thể, cũng phải dựa trên cơ sở Khí lực. Khí lực cạn kiệt thì đến cử động còn khó khăn.

Nguyễn Hồng Vân sau một vụ nổ vừa rồi, lại không bị ảnh hưởng nhiều như Bạch Thế Thắng, vì đó cũng là lúc cô bật Shield lên để che chắn. Tuy vậy, hai người đều không còn trong trạng thái tốt nhất nữa.

Đây có lẽ vẫn chưa phải là giới hạn của Bạch Thế Thắng. Vân lo sợ như vậy. Cô ngại nhất là đấu với những kẻ trâu bò như thế này.

Cắt đứt cảm giác của bản thân, đồng nghĩa với việc hắn có thể bùng hết sức mình ra không chút giới hạn. Thông thường, khi dùng sức, não bộ con người bằng một cách bản năng chỉ kiểm chế không cho chúng ta dùng quá 80% sức lực. Giống như khi đâm vào tường, não bộ ta tự giác ghìm lực lại để bàn tay ta không bị tổn thương quá nhiều.

Sức chịu đựng cũng vậy. Ở giới hạn 80% sức chịu đựng, cơ thể con người đã báo tín hiệu gợi ý cho não bộ chúng ta phải đầu hàng, bởi 20%

còn lại là để phục hồi và nghỉ ngơi. Ở ngưỡng 90%, não bộ đã có thể tự kích hoạt ngắt lâm sàng để bảo vệ chúng ta khỏi toi mạng. Cố sức tới mức chết ngay tại chỗ thì thật sự rất hi hữu.

Mà Bạch Thế Thắng thì rất có thể sẽ phải đánh tới mức đó thật. Tức là đánh tới khi hãn không còn chút sinh lực để có thể đứng dậy thì mới xong. Quá khó chịu. Điên rồ, nhưng khó chịu.

Vân có điên mới dây dưa kiểu đó. Cô không phải loại người quá rảnh rỗi. Không nói hai lời, vừa thấy Bạch Thế Thắng hiện hình trong đám khói bụi, cô đã quay người bỏ chạy.

Nơi đây là ngõ ngách khúc khuỷu. Vân có kinh nghiệm luồn lách trong địa hình thế này, nhưng đây cũng lại là nơi Bạch Thế Thắng lớn lên.

Vân có tốc độ, Bạch Thế Thắng cũng không chậm.

Hai người vừa đuổi nhau khắp khu phố hoang vắng này, vừa tung chiêu thức phá đám nhau.

Chợt, một cảm giác lạnh lạnh lại xuất hiện sau gáy Vân.

Lại là Thoát Hồn?

Ngay phía sau, Bạch Thế Thắng lại xuất Vu Hồn của mình ra, lao bằng tốc độ khủng khiếp nhắm thẳng về phía Vân, bàn tay hư ảo xanh lè đã thò ra muốn tóm lấy cô.

Vân chỉ kịp đập vào bức tường đối hướng, bất chợt một luồng áp lực lại từ một hướng khác đánh tới.

Lần này là chân thân của Bạch Thế Thắng.

Vân hoảng hốt. Trong trạng thái Thoát Hồn lại vẫn có thể di chuyển được cả chân thân? Vậy thì khác gì là phân thân ra làm hai?

Vân bị đánh ngã sấp mặt xuống đất. Cô vội vàng lộn một vòng bật dậy thủ thế. Trước mặt cô là Bạch Thế Thắng, với những bóng chông màu xanh lè như ẩn như hiện toát ra từ người hắn.

“Tên này đang ngày càng thuần thực chiêu thức này, ngay tại nơi đây, ngay bây giờ!”

Vân cũng có chút kinh hoàng. Thiên phú như vậy, tại sao đến tận bây giờ hắn mới thức tỉnh? Là vì cái chết của Bạch Linh đã mở phanh cho hắn?

Bạch Thế Thắng lại thủ thế ra quyền. Vân lại căng người lên né tránh.

Xuất quyền!!!

Lần này không phải Phá Không Quyền, mà là Bạch Thế Thắng vươn Vu Hồn của hắn ra đâm thẳng về phía trước. Vu Hồn của hắn bay qua mười mấy mét chỉ trong tích tắc, năm đâm đã nhắm thẳng vào Vân.

Vân đã chuẩn bị sẵn sàng, cô nhảy né qua một bên.

Nào ngờ, Vu Hồn của Bạch Thế Thắng cũng xoay người, thuận đà đâm ra một cú Phá Không Quyền!

Từ lúc xuất Vu Hồn tới lúc Vu Hồn đánh ra Phá Không Quyền, đòn đánh của Bạch Thế Thắng đã đi đúng một góc vuông hình chữ L, làm Vân phản xạ không nổi.

- Protect!!!

Một đòn Phá Không Quyền này trúng trực diện, bị tấm áo choàng của Vân phân tán lực đi hơn nửa, rồi lại bị Protect chặn lại, ấy vậy mà vẫn đánh cho Vân văng vào một bức tường. Bức tường vỡ ra một cái lỗ lớn.

Vân chật vật đứng dậy, thì Bạch Thế Thắng đã phá tường lao vào. Vu Hồn lại xuất ra.

Vân rửa thầm.

“Mie nó, đúng là nhiệt tình cộng với ngu dốt thì bằng phá hoại! Thăng của nợ Tiểu Diện kia vừa đánh thức một con quái vật thể này!”

Bạch Thế Thăng đưa tay ra.

Nhiếp Hồn Thuật!

Vân né tránh.

Vu Hồn của hắn cũng vung tay ra.

Nhiếp Thế Thuật!

Lần này, là một góc độ vừa đủ để bù đắp cho Nhiếp Hồn Thuật, cũng vừa đủ để trúng vào Vân.

Cách Không Cầm Vật!!!

Vân bị kéo ngược trở về mà không cách nào chống cự. Ngay giữa không trung, cô chỉ kịp kêu lên:

- Sâm La Vạn Tượng!

Bạch Thế Thăng cũng đã vung quyền. Vu Hồn của hắn đứng cạnh cũng vung quyền. Hai quyền phối hợp với nhau đánh ra cùng một lúc, Vu Lực khủng khiếp bùng ra.

Hợp Vu Song Quyền!

Vừa đúng khoảnh khắc ấy, Vân chỉ kịp đánh lừa Nhiếp Thế Thuật về một đối tượng khác, cả người cô thoát khỏi sự kiềm chế rơi xuống đất. Vừa may, Hợp Vu Song Quyền của Bạch Thế Thăng lướt qua ngay phía trên,

đánh xuyên qua một bức tường, khí thế không chút ngừng lại, liên tục phá sập 3 căn nhà phía sau rồi mới kết thúc.

Cảnh này khiến Vân toát hết mồ hôi hột.

Dã man. Trúng pha vừa rồi là về châu ông bà ông vải thật sự!

Bạch Thế Thắng lại thu Vu Hồn về ẩn hiện quanh cơ thể mình, lại tiếp tục thủ thế nhìn Vân. Phong thái đầy tự tin của hắn gây ra một áp lực vô cùng khủng khiếp.

Thất Đại Môn Đồ của Phạm Viết Phương, hóa ra đều có thiên phú khủng khiếp thế này? Và Bạch Thế Thắng mới chỉ là Lão Thất. Phía trên hắn, còn có 6 kẻ khác tương đương, thậm chí là còn khủng khiếp hơn?

Hừm, lại còn tỏ ra thượng võ! Vân gượng đứng dậy. Cô cầm chiếc điện thoại lên nói nhỏ.

- Red Witch!

“Vâng?”

- Pin trong máy còn lại bao nhiêu?

“58%”

Cô cắm một sợi dây cáp vào chiếc sạc dự phòng trong túi, đầu còn lại cắm phập vào điện thoại.

- Tính cả pin dự phòng, có bao nhiêu?

“256%”

Sạc cả đêm qua, pin dự phòng cũng bị hao hụt đi 2%. Ít ra thì bây giờ cô có 258% lượng pin. Vân rút sợi dây cáp ra khỏi hai chiếc nhả, kích

hoạt chế độ không dây, đồng thời lại hỏi tiếp.

- Bung hết 256% ấy ra, sử dụng chế độ Hyper Combat Mode, có thể duy trì bao lâu?

“Tối đa 5 phút”

256% pin, chỉ để sử dụng trong 5 phút? Vân cũng chưa trực tiếp thể nghiệm chế độ này. Bạch Thế Thắng là kẻ đầu tiên ép cô phải sử dụng. Nhưng cái điện thoại này cũng đâu phải hàng bình thường, cũng là hàng xịn của Sa Li Khan chứ bộ? Vậy mà lượng pin như vậy chỉ để duy trì trong 5 phút?

Nhưng giờ không còn cách nào khác. Liều ăn nhiều vậy. Vân trừng mắt nhìn Bạch Thế Thắng, đưa tay lên vuốt vuốt hai cái nhãn.

- Red Witch, kích hoạt Hyper Combat Mode.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 481: Hỏa Ngục

“Tái khởi động hệ thống”

“Tối đa hiệu năng”

“Loại bỏ tác vụ dư thừa”

“Tích hợp kho dữ liệu”

“Tái cấu trúc bộ nhớ”

...

“Hyper Combat Mode... ON!”

Toàn bộ quá trình chỉ trong chưa đầy 3 giây. Ngay khi thông báo cuối cùng vang lên, hai chiếc nhẫn trên tay Vân cũng phát sáng. Cùng lúc ấy, cô lao lên.

Bạch Thế Thắng cũng lao tới.

Một ánh đỏ và một ánh xanh cứ thế lao thẳng vào nhau, tóe ra một vùng lửa đỏ rực.

- Fire!

- Ice!

- Wind!

- Lightning!

Miệng liên tục hô ra 4 loại nguyên tố, ngón tay Vân lại thoăn thoắt vẽ ra trên màn hình điện thoại thêm 2 nguyên tố nữa, là Water và Earth.

Hyper Combat Mode, cho phép Vân sử dụng cả 2 loại tác vụ cùng một lúc, và tốc độ đọc phép tăng lên gấp rưỡi.

Gần như ngay lập tức, 6 quả cầu nguyên tố đã được gọi ra.

Năm đấm của Bạch Thế Thắng cũng đánh tới.

- Element Blast!!!

Uỳnhhhh!!!!!!

Hợp Vu Song Quyền của Bạch Thế Thắng đối chọi với Element Blast của Vân, tạo ra một vụ nổ kinh thiên động địa, đánh sập luôn 4 bức tường của ngôi nhà này. Toàn bộ 2 tầng nhà sụp xuống.

Từ trong khói bụi, hai bóng người lại lao ra với tốc độ vun vút. Các loại thuật pháp bắn tung tóe khắp nơi.

- Flame Arrow!

- Zap Gun!

- Frozen!

...

Vừa bay nhảy như một chú chim, Vân vừa phóng hàng loạt phép thuật về phía Bạch Thế Thắng, tạo ra từng chuỗi từng chuỗi ma pháp sắc sỡ đủ màu, trông vô cùng hoa lệ.

Bạch Thế Thắng không né tránh nữa, hần tung Vu Lực phủ trùm lên cơ thể, cứ thế xông tới. Nhưng càng xông lên, số lượng ma pháp nhiều tới khó tin kia cứ như mưa dùi xuống đầu hần, mà khoảng cách thì không giảm được một chút nào.

Hần lại tung Vu Hồn lao tới trước. Vu Hồn bay trong không trung với tốc độ nhanh như chớp, chẳng mấy chốc đã tiếp cận với Vân.

Vân không chút nao núng. Vu Hồn dù sao cũng là một thể vật chất nhân tạo, nó có cấu trúc, cũng có sức chịu đựng. Với lượng pháp thuật có thể tung ra trong một thời gian ngắn như hiện tại, cô đảm bảo đủ khả năng bắn tan cái Vu Hồn chết tiệt này chỉ trong một nốt nhạc.

Và Vân làm thật.

- Icy Rai...

Còn chưa kịp hô nốt câu chú, đã thấy Vu Hồn kia quay người ném Vu Lực ngược về phía... Bạch Thế Thắng!

Vừa để che chở các loại phép thuật quấy phá, vừa để tung ra một chiêu Cách Không Cầm Vật nhắm thẳng về phía chân thân.

Chân thân của Bạch Thế Thắng cũng không chần chừ, đạp một bước lẩy đà lao thẳng về phía Vu Hồn.

Cả hai chiêu cùng tác động như vậy, làm tốc độ của Bạch Thế Thắng vọt lên khủng khiếp, chỉ trong tích tắc đã bay vượt qua khoảng cách giữa hần và Vân. Và với một tốc độ bàn thờ, đầu gối của hần đã tung ra, xuyên qua chính Vu Hồn của mình, đánh thẳng vào Vân.

- Hựuựu!!!!!!

Một gỗi này quá nhanh, quá mạnh, quá bất ngờ, làm Vân chống đỡ không kịp. Cô bị đá bay đi như một con diều đứt dây.

Nhưng thế công của Bạch Thế Thắng chưa dừng lại ở đó. Hẳn khó khăn lắm mới tiếp cận được Vân, tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tha như vậy.

Đạp Không Bộ lao tới, hẳn cùng Vu Hồn của mình phối hợp giáp chiến, tung ra những đòn tấn công dồn dập như mưa bão.

Vân cũng không thúc thủ chịu chết. Giữa không trung, cô nén cơn đau tung phép thuật chống trả.

Những đòn tấn công của Bạch Thế Thắng cũng không chậm hơn chút nào, chiêu đối chiêu, tốc độ bắt kịp tốc độ. Cận thân chiến đấu, Vân càng lúc càng đuối thế.

- Smoke!

Một làn khói tung ra che tầm nhìn của Bạch Thế Thắng, Vân thừa lúc ấy hạ mình xuống đất, lại dùng một lối vòng vèo nhằm chạy thoát thân.

Bạch Thế Thắng vừa tiếp đất, đã giơ miệng thật lớn hút lấy chính Vu Hồn của mình vào trong bụng. Sau đó, hẳn gồng người, Vu Lực tụ đầy buồng phổi của hắn rồi ồ ạt phóng ra ngoài.

Đại Vu Cường Thi Hống!!!

Vu Lực theo tiếng hống lan khắp bốn phương, thổi bay làn khói đen, cũng thổi cho Vân phải xiêu vẹo suýt ngã.

Vân vừa cố lấy lại thăng bằng, vừa muốn lợi dụng lực đẩy này để trốn thoát nhanh hơn, thì Bạch Thế Thắng lại dùng hai tay đập thật mạnh xuống đất.

Quyền Phá Thực Địa!!!

Mặt đất bị đánh rạn nứt, một đường nứt ngoằn ngoèo chạy thẳng về phía Vân, bầy tung gạch đá. Vết nứt lan tới trước mặt Vân, một tảng đá lớn bị bầy lên chặn lấy đường chạy của cô.

Chưa hết, nấp sau tảng đá ấy, bỗng lò ra một con quỷ hư ảo xanh lè.

Con quỷ khè lười kêu lên một tiếng, lao vào bắt chặt lấy Vân, bay thẳng về phía Bạch Thế Thắng.

Phía đó, Bạch Thế Thắng cũng đã thủ thế. Vu Hồn của hắn cũng ần ần hiện hiện chuẩn bị phối hợp. Một quyền này rất có thể sẽ định đoạt cuộc chiến.

Vân cũng không còn nhiều mách khéo để thoát thân. Một pháp sư mà biết được quá nhiều chiêu thức để kéo giãn khoảng cách thì đã sớm vô địch thiên hạ rồi. Đến cả việc sở hữu một tốc độ cao và độ linh hoạt như Vân cũng đã là mơ ước của rất nhiều pháp sư.

Không còn cách để chạy, mà cũng không có nghĩa là nhất định phải chạy.

- Tornado!!

- Drill Run!!

Giữa không trung, Vân xoay tròn, kéo cả con quỷ kia xoay theo. Xung quanh cô, một luồng gió gào thét cuốn theo, như một mũi khoan lao thẳng về phía Bạch Thế Thắng. Cùng với đó, những quả cầu ma pháp lại được triệu hồi, từng luồng phép thuật bay cùng với Vân xoáy thẳng về phía đối thủ.

Bạch Thế Thắng cũng không hề né tránh. Hắn xuất quyền.

Hợp Vu Song Quyền!!!

Uỳnhhhh!!!!!!

Một loạt những phép thuật bắn tới, va chạm với Hợp Vu Song Quyền, lập tức tan biến như chưa hề tồn tại. Đến cả lực công phá do Tornado và Drill Run cùng tạo ra, đều bị Hợp Vu Song Quyền đánh tan.

Nhưng đúng lúc cú đấm kia sắp chạm vào mình, Vân đã nhanh tay vẽ một kí hiệu lên màn hình điện thoại.

Gravity!!!

Trọng lực đột ngột gia tăng kéo Vân rơi xuống đất.

Chỉ hơi rơi xuống một chút để né đi cú đấm của Bạch Thế Thắng, còn chưa kịp chạm đất, lần này Vân đã ra một tác vụ khác. Lần này là băng miệng.

- Flying Sparrow!

Lại đạp một chân vào không khí, lao về phía trước. Kết nối Gravity bằng Flying Sparrow nhanh như vậy, mượt như vậy vốn là điều không thể lúc bình thường. Chỉ có Hyper Combat Mode mới giúp Vân làm được điều này.

Vân lao tới, Bạch Thế Thắng cũng không hề ngần ngại giao thủ. Dù Vân có dùng mảnh khóc gì đi nữa, đây vẫn là cận chiến. Đây vẫn là sở trường của Bạch Thế Thắng.

Nhưng lần này có hơi khác trước. Vân lại dùng ngón tay sượt một đường trên màn hình điện thoại. Ngón tay cô sượt hết đà, vẫn không dừng lại mà chém tiếp về phía Bạch Thế Thắng. Một lưỡi dao băng giá ngưng tụ trên ngón tay cô, chém thẳng vào nắm tay đối thủ.

Choang một tiếng, lưỡi dao vỡ toang. Nhưng một quả cầu lửa lại đánh tới, khít tới mức không chút kẽ hở. Hai phép thuật liên tiếp vừa đủ để đánh lui cú đâm của Bạch Thế Thắng.

- Dancing Earth!!!

Gần chục viên đá lại từ dưới đất bay lên, lần lượt đập vào người Bạch Thế Thắng theo một loại nhịp điệu nào đó, đánh hấn lui bước về phía sau. Vân lại không ngừng nhảy múa xung quanh hắn, từng loại pháp thuật nhịp nhàng mà dồn dập đánh cho hắn tối tăm mặt mũi.

Đây chính là thứ vũ điệu phù thủy trứ danh ở Cận Tây, bắt người phải nhảy múa cùng cho tới chết.

Bất chợt...

“Cảnh báo!!! Còn lại 5%!!!”

“Cảnh báo!!! Còn lại 4%!!!”

Dòng thông báo này không ít thì nhiều cũng làm Vân bị phân tâm. Chỉ lợi dụng một khoảnh khắc này, Bạch Thế Thắng đã dùng chính trán của mình đập thẳng vào trán cô, làm Vân choáng váng ngã lui.

Bạch Thế Thắng lại vùng quyền đánh tới.

Cú đâm này, nếu dùng phép thuật chống đỡ, Vân cũng sẽ cạn kiệt pháp lực mà thua. Nếu không chống đỡ, thì cũng sẽ vong mạng.

“Cảnh báo!!! Còn lại 3%!!!”

Vân dồn hết sức tập trung của mình lại vào đôi mắt. Cô trừng trừng nhìn thẳng vào Bạch Thế Thắng. Ánh mắt này như muốn thiêu rụi hắn vậy.

Cô đánh cược rằng, đối thủ không ít thì nhiều sẽ phải phân tán sự chú ý tới cái nhìn đầy sát khí này của mình. Và rồi, bất chợt, mắt cô đảo hướng.

Ánh mắt của Bạch Thế Thăng cũng vô thức đảo theo. Chỉ một tích tắc.

Trong một tích tắc này, hắn đã đánh hụt.

Vân đã áp sát ngay dưới sườn hẻm. Hai bàn tay cô cầm chiếc điện thoại đặt sát vào cơ thể hẻm.

“Cảnh báo!!! Chỉ còn lại 1%...”

- Inferno (Hỏa Ngục)!!!! - Vân hét lên.

“Yêu cầu xác nhậ...”

- Infernoooo!!!!!!!

Không đợi cái điện thoại nói hết câu, Vân đã hét lên lần 2.

Tít tít!!!!

Chiếc điện thoại vừa đúng lúc hết sạch pin, cũng là lúc Inferno vừa kịp phát động.

Một luồng lửa đỏ rực phát ra từ bàn tay cô, chạy qua chiếc điện thoại, vẽ ra trong không gian một trận pháp bằng lửa vô cùng phức tạp rồi mắt, rồi bất chợt thu về như chưa từng xuất hiện.

Một giây lặng im.

Uyñhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh!!!!!!

Một vụ nổ kinh hoàng phát ra, làm rung động cả một góc của Hải Thành.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 482: Vương Thành Văn Bực Bội

- Hộc! Hộc! Hộc!...!!!

Vân kiệt sức ngồi bệt xuống đất, thở gấp từng tiếng khó nhọc. Tim cô đập thình thịch.

Trước mặt cô là một đồng đồ nát. Cô không biết mình đã đánh sập bao nhiêu căn nhà. Mấy chục, hay là mấy trăm?

Đã xong chưa nhỉ? Nếu đến cả Inferno còn không thể hạ gục hẳn, thì Vân chết chắc.

Dưới đồng đất đá chồng chất như núi kia, chợt một bàn tay trắng bệch thò lên, làm Vân giật bắn cả mình. Cô còn chưa kịp bật dậy, thì một bàn tay khác, rồi một đầu tóc trắng toát dính đầy bụi bặm, và sau đó là cả thân người chật vật chui ra, áo quần rách toác thành vải vụn.

Là Bạch Thế Thắng. Sau cơn căng thẳng hồi hộp, Vân cũng thở phào một hơi. Tên quái vật này còn chưa chết, mà cũng chẳng còn sức để mà đứng dậy.

- Đợi đến khi người tỉnh lại, chắc ta cũng không còn ở Đại Nam nữa rồi...

Vân nói với hắn. Cô lão đảo đứng dậy, kiểm tra lại đồ đạc một lần. Chiếc điện thoại đã sập nguồn. Hai cục sạc dự trữ cũng cạn sạch.

Vân là kẻ lo xa. Cô không bao giờ cho rằng bản thân mình đang an toàn. Không có điện thoại trong tay là điều vô cùng nguy hiểm.

Vân giữ chặt nút nguồn. Chiếc điện thoại bắt đầu bước vào chế độ hồi phục pin.

Đây là hàng của Sa Li Khan. Hàng công nghệ của Sa Li Khan không bao giờ đơn giản. Ví dụ như chiếc điện thoại trong tay Vân, có thể tự tổng hợp năng lượng từ ma lực bức xạ từ cơ thể Vân để hồi pin.

Vân chưa cạn ma lực. Thực tế thì cô chưa bao giờ bị cạn kiệt ma lực. Nhưng cô không thể tự sử dụng ma lực của mình nếu không có Red Witch. Đây quả là một điều bí ẩn mà nhiều lần chính Vân cũng thắc mắc. Nhưng cô lớn lên với điều này, nên cũng đã quen thuộc với nó. Chiếc điện thoại này chính là tính mạng của cô.

Hiện nay, Vân chỉ sử dụng được 3 cấp độ Phép thuật.

Cấp độ 1, chính là các phép gọi nguyên tố đơn giản như Fire, Water, Ice, Wind...

Cấp độ 2, là Element Burst, Dancing Fire, Flame Arrow...

Cấp độ 3, là Icy Rain và Inferno.

Các phép thuật cấp độ 3 luôn khiến Red Witch yêu cầu xác nhận lần 2. Vì sau khi sử dụng, Vân sẽ rơi vào trạng thái đuối sức rất nguy hiểm.

Đây không phải là vấn đề khuyết thiếu ma lực, đây là vì Red Witch cũng chỉ là một phần mềm beta, còn chưa thể xử lý một khối lượng ma lực lớn như vậy.

Vân đưa tay vỗ vỗ con rối vừa đoạt được trong túi. Vì sao cha mình lại muốn tìm kiếm thứ này, tạm thời để sau hẵng hay. Bây giờ thì cần chuẩn

khỏi nơi đây, chuồn khỏi Hải Thành.

Những ngày vừa qua thật sự khá thú vị. Nhưng Vân không phải là kẻ thích ở lâu một chỗ.

- Khà khà khà! Không nghĩ nhìn 2 kẻ thường dân đánh nhau cũng có chút tính giải trí như vậy.

Một giọng cười đầm đạm mà lại có gì rất khó ưa vang lên.

Từ trên cao, Phạm Viết Tuệ nhảy xuống, nhẹ nhàng tiếp đất, đứng trước mặt Vân.

- Hồng Vân, cảm ơn cô đã giúp sức khống chế nghi phạm Bạch Thế Thăng. Từ giờ mọi thứ sẽ do Giám Sát Hội thụ lý.

Vân trừng mắt, chùng người xuống thủ thế. Cô không còn phép thuật, nhưng thủ đoạn phòng thân không phải là không có.

Vù!!!

Chỉ thấy Phạm Viết Tuệ đột ngột biến mất, và khi hần hiện ra sau lưng Vân, tay hần đã vung vẩy con rối Bạch Linh.

Hần vẫn đầm đạm cười.

- Mọi tang vật của vụ án đều sẽ được đem về điều tra. Bù lại, Giám Sát Hội để cảm ơn quý cô, sẽ xí xóa cho cô khoản thuế hôm nọ.

- Đùa bà mày à?!!! Cái loại hèn hạ chực chờ ăn hôi người khác?!! Mày còn dám mở miệng nói giọng nhân nghĩa?!!!

- Xin lỗi - Phạm Viết Tuệ hơi nghiêng đầu, ánh mắt mở lớn hơn một chút - Có vẻ quý cô đây hơi nhầm lẫn gì đó. Tại hạ chỉ cảm thấy nhìn các vị lao vào uýnh nhau như vậy có chút thú vị, nên mới tạo điều kiện cho các vị

thỏa sức chơi bời. Lúc bạn trẻ Lê Đức Khang lừa dối cảnh sát để phục kích Bạch Thế Thắng, cũng là do tại hạ ngầm giúp đỡ. Cô nên thông cảm cho tại hạ, thường ngày phải lo những việc trọng đại mà không được vui chơi, nên rất ngưỡng mộ những thanh niên vô lo vô nghĩ như mọi người.

Lời nói thì nhã nhặn dễ nghe, mà nghe ra rất có giọng kẻ cả. Chẳng khác gì muốn nói rằng, mọi thứ xảy ra từ trước tới giờ đều do hãn thuận ý, và nhìn mọi người nhảy múa theo ý mình khiến hãn khoái trá.

- Và quý cô đây lại nhầm lẫn một điều nữa.

- Aaaaaaaghhhhhhhhhh!!!!!!

Bạch Thế Thắng đang nằm đó bất động, bỗng nhiên vùng dậy. Hãn gom chút sức lực cuối cùng của mình để bộc phát một lần cuối, Vu Lực khủng khiếp chưa từng có phùng phùng phát ra đến lạnh người. Hãn lao thẳng về phía Tiểu Diện.

- Ta chẳng liên quan chút gì tới những kẻ tự xưng là Học trò của ông nội.

Nắm đấm của Bạch Thế Thắng nhè thẳng đầu của Phạm Viết Tuệ mà giáng xuống.

- Và điều nhầm lẫn cuối cùng...

Phạm Viết Tuệ chỉ hờ hững đưa ra một cánh tay, tóm lấy cổ áo của Bạch Thế Thắng mà ném hãn thẳng xuống đất.

- Tại hạ không cần thiết phải ăn hôi với những kẻ tầm thường.

Chỉ một tay có thể hạ Bạch Thế Thắng, đây là lời Phạm Viết Tuệ từng nói với Vương Thành Văn. Và hãn không hề nói láo. - Đại ca!! Đại ca!!! Đại ca!!!!

Tiếng gọi từ đâu đó văng vẳng vọng vào đầu Văn, làm hẩn tỉnh giấc.

Hắn nhìn thấy Phùng Huyết Cường hốt hải lo sợ.

Hắn nhìn thấy mình đang nằm trong phòng y tế nhà trường. Hắn nhìn thấy qua khung cửa sổ, trời đã xế chiều.

- Nè Cường...

- Đại ca! Em tới tìm đại ca, đột nhiên nghe mọi người nói đại ca nằm ngất giữa sân trường, em sợ quá... May quá, đại ca đã tỉnh... Cô y sĩ nói đại ca học quá sức nên bị suy kiệt...

- Nè Cường!!! - Văn lớn tiếng ngắt lời thẳng mập - Nghe tao hỏi!

- Vâng...

- Tao lỡ kì thi rồi có phải không?

- Vâng...

Cường mới trả lời tới đây, chợt ngưng bật.

Hắn thấy Vương Thành Văn dứt khoát đứng dậy, chẳng nói chẳng rằng, bước ra khỏi phòng y tế.

Cái cảm giác này có gì không ổn. Hắn từng thấy Vương Thành Văn tức giận. Đúng là lúc đó rất đáng sợ, nhưng lại không có áp lực kì quái giống như lúc này.

Trong mắt Phùng Huyết Cường, Vương Thành Văn là một người rất vị tha, vị tha nhất quả đất, vị tha như Bồ Tát tái thế. Cả đời mình, hắn chưa bao giờ tưởng tượng rằng sẽ có một ngày hắn thấy điều này.

Thấy rằng Vương Thành Văn đang bực bội.

3 năm dùi mài, cuối cùng lại bị không hết người này thì người khác phá hoại. Chuyện gì trên đời cũng nên vừa vừa phai phai mà thôi, vì con giun xéo lắm thì cũng quản, mà Vương Thành Văn bị nhây lắm thì cũng bực.

Giờ thì các người hài lòng chưa? Các người đã thành công trong việc phá đám tôi rồi đấy! Vương Thành Văn nhếch mép cười. Chẳng một dấu hiệu báo trước, hăn lao người phóng như bay ra ngoài.

Các người đã muốn tôi tham gia cuộc chơi, vậy thì đừng có đưa nào đá ra quần đấy.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 483: Rác Cũng Cần Thiết

Plea theo lời nhắn của Cú, tức tốc tìm tới một vùng hẻo lánh ngoại vi thành phố.

Tới nơi, hắn thấy Cú đã ở đó đợi hắn.

- Hội trưởng. - Hắn chợt cảm thấy có gì không ổn - Ngài bị thương à?

- Ừm.

Cú không hề giấu giếm. Tâm Nhân tầng thứ 8 của Lê Đức Anh khiến chủ nhân của nó phải liều mạng thi triển, đâu phải trò đùa.

- Cũng không vấn đề gì. Plea, nghe ta dặn đây.

Cú lấy ra một chiếc bình đầy bụi đất đưa cho Plea.

- Giữ thật kĩ. Cậu là kẻ đáng tin nhất trong Hội. Tuyệt đối giữ bí mật về nó. Tới khi cần ắt sẽ có người tới lấy nó. Khi ấy cậu sẽ nhận ra. Đây là thứ có thể giúp cho Vulture trở nên hùng mạnh hơn bất kì Guild nào, nhớ đấy.

- Vậy ra... Lần này chúng ta tới Hải Thành là để tìm thứ này?

- Đúng vậy. Đừng nói cho bất kì ai. Còn lại cứ thực hiện đúng như kế hoạch chung của Guild. Tuy vậy bản thân cậu nên hành động cẩn thận một chút. Tất cả chúng ta đều đang bị vây quanh bởi rất nhiều tai mắt. Và... để mắt tới Erik một chút.

Plea giật mình quay lại.

Mới rời mắt một cái đã không biết thằng Erik chạy đi đâu rồi.- Bắt nạt người đã hết sức chiến đấu, không biết nhục hay sao?!

Giọng Erik vang lên. Hăn lao tới che chắn cho Vân.

Vân chợt cảm thấy có một kẻ ngây thơ như vậy làm khiến chần cho mình đôi lúc cũng hữu dụng đó.

- Erik, giúp tớ đoạt lại con rối đó. Chúng ta đều là Runner, bảo vật đoạt được phải được lưu hành trong giới, không thể để cho ngoại giới lấy được! Chuyện này đồn ra ngoài là nhục hết cả ngành đó!

- Thật vậy ư? - Erik trừng mắt nhìn Phạm Viết Tuệ - Cậu cứ tin ở tớ!

Nói rồi, hăn lao thẳng tới đối thủ.

“Chắc chắc, khờ hết thuốc chữa”. Vân lắc đầu ngán ngẫm, rồi lặng lẽ quay lưng chuồn mất. Con Rối của Thần, là thứ lão Bạch tìm, chứ không phải cô tìm. Đối với cô thứ đó chẳng mang lại chút lợi ích kinh tế nào, mà lại kéo theo nhiều kẻ theo đuôi phiền phức. Biết lão ta đang tìm kiếm gì là được rồi, có gì tìm hiểu sau.

Giờ thì để Erik câu giờ một chút, và lặng lẽ chuồn êm.

Lúc cần đánh thì hết mình đánh, nhưng khi không còn việc của mình nữa thì không cần liều mạng. Vân cũng không phải loại hữu dũng vô mưu.

Rầm!!!

Chưa chạy được bao xa, đã nghe rầm một tiếng. Quay đầu lại, đã thấy Erik bị đánh dính vào tường.

Còn chưa tới một nốt nhạc.

- Sao cậu vô dụng như vậy chứ? Làm mỗi nhử cũng không xong?!

- Khụ khụ!

Erik vội vã bật dậy.

- Xin... xin lỗi! Tôi sẽ cố gắng hết sức!

Nói rồi hần lại lao tới.

- Khai mở Cấm Thuật: Tà Thần Hữu Thủ!

Một cánh tay quỷ khổng lồ lại xuất hiện, nhắm vào mặt Phạm Viết Tuệ mà đâm tới.

Đòn công kích này cũng như phong cách chiến đấu của Erik, Vân đều rất ngao ngán. Quá dễ đoán, quá bộc trực.

Cấm Thuật mạnh thì mạnh thật đấy, mà cũng giống một bộ bài đẹp, chia vào tay một kẻ không biết chơi bài.

Phí phạm.

Đón nhận đòn công kích này, Phạm Viết Tuệ còn không thềm né tránh. Hần còn hầu như chẳng động đậy cơ thể chút nào, chỉ hơi nghiêng đầu một chút.

Một cái nghiêng đầu này, lại xuất hiện thứ gì rất kì lạ. Cảm giác này lóe qua đầu Vân, rồi lại biến mất.

Cánh tay quỷ của Erik cũng chẳng hiểu vì sao, bị đánh cho tan nát, trở ra cánh tay thực máu me đầm đìa.

Nhưng Erik vẫn nén cơn đau. Hần rống lên một tiếng.

- Khai mở Cấm Thuật: Bạo Hỏa Nộ Âm!!!

Một luồng hơi nóng phát ra cùng với tiếng rống, cuộn cuộn như muốn nuốt chửng lấy Phạm Viết Tuệ.

Mà sao nghe trong tiếng vang gầm trời ấy, vẫn rõ mồn một điệu cười đầy giả dối.

- Lũ thường dân dùng toàn những trò thô thiển như vậy sao?

Phạm Viết Tuệ giơ tay lên phẩy một cái. Bạo Hỏa Nộ Âm của Erik như bị một vật cản vô hình chia làm đôi, cứ thế tõe thành hai hướng sang hai bên, không gây nổi một chút thương tổn lên đối thủ.

Nhưng Bạo Hỏa Nộ Âm còn chưa kết thúc, từ phía sau, Bạch Thế Thăng cũng đã lao tới.

Hắn chập hai bàn tay vào nhau, từ trên đánh xuống, toàn bộ Vu Lực tập trung hết trong năm tay, như một cây búa tạ muốn giáng xuống đập nát người Phạm Viết Tuệ.

Uỳnhhhhhhh!!!!

Năm tay hắn giáng xuống, đột ngột ngưng lại giữa không trung, như vừa đập phải một bức tường vô hình. Dư chấn từ cú va tỏa ra vang dội, nhưng Phạm Viết Tuệ vẫn chẳng mảy may dao động.

- Một lũ nông dân.

Phạm Viết Tuệ nhẹ nhàng đưa tay lên tóm lấy năm tay to lớn của Bạch Thế Thăng, khẽ vặn người một cái quăng tên này từ phía sau ra trước, quật thẳng vào người Erik, khiến cả 2 đứa ngã dúi dụi xuống đất.

Sau đó, bằng một cú sút, hắn sút bay cả 2 tên này bay đi hơn mấy chục mét.

Lại khẽ cử động một chút, hắn đã vọt tới ngay trước mặt Vân.

- Các vị có cảm nhận được dòng Khí chuyển động xung quanh ta chứ?

Vân nheo mắt nhìn. Quả thực, cô cảm thấy có gì đó lưu động, nhưng lúc có lúc không, rất không rõ ràng.

Phạm Viết Tuệ ngao ngán thở dài.

- Năm 3 tuổi, ta đã cảm nhận được thứ đó, và lũ tầm thường xung quanh ta lại không thể thấy. Ông nội từng nói, con người sinh ra không hề bình đẳng. Tới giờ, ta càng thấm thía điều ấy. Ta đặc biệt. Còn các người tầm thường. Haizz, cứ coi như đây là bài học mà tại hạ dành chút thời gian quý báu của mình để dạy cho các vị đi. Đám thường dân các vị sau này nên an phận một chút, đừng xí xốn chọc gậy bánh xe nữa.

Vân nhổ một bãi nước bọt.

- Cái giọng đạo đức giả của mày, thối không ngửi được... Hự!!!

Không một lời báo trước, Phạm Viết Tuệ đã tung chân sút một cú thẳng vào bụng cô, làm cô gập người lại đau đớn.

- Vânnnnnn!!!!

Erik hét lên. Hẳn lại thi triển Thuấn Gian Di Động lao tới, cánh tay trái còn lạnh lặn đang nắm trong tay một quả cầu sáng rực.

- Khai mở Cấm Thuật...

- Ổn quá.

Phạm Viết Tuệ càu nhàu một câu, tùy tiện giơ tay vả một bạt tai đánh cho Erik cảm mặt vào tường.

- Mẹ kiếp cái loại công tử ngồi mát ăn bát vàng này, mồm mào phun ra toàn cứt không!

Giọng Minh từ phía sau vang lên. Đến hăn cũng chẳng thể nào nhịn được nữa. Hăn vừa tiện mồm trích dẫn một câu nói của thầy Phương, vừa cầm một cây gỗ nhặt được giáng thật mạnh vào gáy Phạm Viết Tuệ.

Cốp!! một tiếng. Cây gỗ gãy làm đôi, còn Phạm Viết Tuệ thì đương nhiên chẳng hề hấn gì.

- Tao ghét nhất là có đứa nào nhắc lời của ông nội trước mặt tao.

Nói rồi, hăn quay lại, mặt hầm hầm giận dữ. Lần này, hăn không còn nhây đùa như lúc nãy, mà nghiêm túc tung ra một quyền.

Minh không biết sức mạnh của Phạm Viết Tuệ tới đâu, nhưng với trình độ của mình, dám cá một quyền này đủ tiễn mình về với đất mẹ.

Đúng lúc này, Phạm Viết Tuệ hơi khựng lại. Đôi tay to khỏe của Bạch Thế Thăng đã từ phía sau khóa chặt lấy hăn.

Từ bên hông, Erik cũng đã đánh tới. Quả cầu ánh sáng trên tay hăn bung ra, nhắm thẳng vào phần nách mà Phạm Viết Tuệ vừa hở ra.

- Khai mở Cấm Thuật: Thiên Không Đại Thước!

Một luồng sáng đánh thẳng vào người Phạm Viết Tuệ, đánh hăn bay thẳng vào một bức tường.

Từ trong đồng đồ nát, hăn bước ra. Quần áo không chút rách rưới, cơ thể cũng không chút tổn hao. Nhưng đồng bụi đất trên người làm hăn chẳng còn toát ra vẻ thanh cao ngạo nghễ như lúc trước. Gương mặt hăn cũng không còn diễm đạm tươi tỉnh như thường ngày.

- Bọn tiện nhân! - Hăn gằn giọng.

Một tay hăn giơ thẳng lên trời, sau đó úp ngược vỗ xuống. Lập tức, tất cả những ai đứng trước mặt hăn, đều bị một vỗ này đè thẳng xuống đất,

không một chút chống cự.

Hắn tới chỗ Bạch Thế Thắng. Một sút!

Bạch Thế Thắng bay lên, rồi rơi xuống. Máu từ trong miệng hắn hộc ra lênh láng.

Hắn tới chỗ Erik. Lại một sút!

Erik cũng không có kết cục gì tốt đẹp hơn.

Hắn lại tới chỗ Minh. Lần này, hắn không sút nữa, mà cầm tóc thẳng này kéo lên, nhìn thẳng vào mặt mà nói.

- Rác rưởi. Mày sinh ra trong một bãi rác, và mày nghĩ rằng những lời lảm cẩm của ông nội tao sẽ giúp mày vươn lên khỏi cái bãi rác bẩn thỉu đó sao?

- Mày... mày... im ngay... - Minh phẫn uất gào lên.

- Rác rưởi.

Phạm Viết Tuệ nhìn Minh bằng một cái nhìn khinh bỉ không giấu giếm, rồi tùy tiện quăng thẳng này đi như quăng một túi rác.

Hắn lại tiến tới chỗ Tiểu Diện đang run cầm cập quỳ ở đó.

- Sao? Thấy bạn mình bị đánh, không có chút ý kiến gì sao? Thật là biết điều. Người đứng là một túi rác gương mẫu.

- Rác là phần tất yếu của cuộc sống. Mọi thứ qua tay con người sử dụng, rồi đều sẽ trở thành rác. Có đồ tiêu dùng, thì tất nhiên phải có rác. Nhân loại tồn tại qua 6000 năm, là 6000 năm gắn bó với rác. Rác rất cần thiết, nhưng có những thứ hoàn toàn không có cũng chẳng sao. Ví dụ như nhân cách con người.

- Cái gì?!

Phạm Viết Tuệ tức giận quay lại. Chỉ thấy Vương Thành Văn đã đứng cạnh Nguyễn Hồng Vân, còn tỏ vẻ rất nghi hoặc mà hỏi cô:

- Chỉ vì cái tên ảo tưởng sức mạnh này mà mấy người hết lần này tới lần khác làm phiền tui? Khiến tui phải bỏ cả thi? Thật đó hả? Thật đó hả?

Vân nhún vai. Chuyện hăn thi hay không, cô không can hệ.

- Mà nói cái gì cơ?!!! - Phạm Viết Tuệ đồn hết gân cổ quát lên.

- Im mồm. - Văn đáp lại - Tao đang bức đó.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 484: Thiên Mệnh Chi Âm

- Giữ hộ tôi cái kính.

Văn đưa cặp kính cho Vân cầm.

- Cẩn thận đó. Tên đó có khả năng dụng Khí rất khủng khiếp.

- Tôi biết.

Nói rồi, Văn quay người đứng dậy. Đôi mắt hấn mở to nhìn thẳng vào Phạm Viết Tuệ.

Khí.

Thứ khái niệm này hơi giống, mà cũng lại hơi khác với Khí trong Khí Công. Khí trong Khí Công cũng chỉ là một trạng thái trong muôn vàn trạng thái của Khí.

Khí trong Thế giới quan của người Viễn Đông, là một khái niệm rộng lớn. Mỗi người hiểu về nó theo một cách khác nhau, nhưng theo những gì họ mô tả lại, thì vào trong mắt Văn, Khí giống như một loại dòng chảy. Bởi vậy, nghĩ rộng ra, mọi loại dòng chảy đều là Khí.

Sinh Khí, Long Khí, Địa Khí, Thiên Khí..., sóng, gió, mạch nước, mạch địa chất..., tất cả đều là Khí.

Khí lực của con người cũng là một dạng Khí. Có Khí lực thì mới có thể biến Học vấn trở thành Chiến lực. Nói cách khác, Khí có thể coi là thứ Học vấn cơ bản nhất của Cường giả.

Nhưng ngặt một nỗi, đó đều là những Học vấn chuyên sâu. Ở xứ Hải Thành này, cũng như đại đa số mọi địa phương khác, học sinh học được lên Thạc sĩ đều là động vật quý hiếm, chẳng ai hơi đâu đi dạy một thứ chuyên sâu mà lại ít tính ứng dụng như Khí, vì hầu như tất cả học sinh đều chẳng thể nào lĩnh hội.

Phạm Viết Tuệ có khả năng cảm nhận được dòng chảy năng lượng của thế giới, và bằng một cách nào đó vận dụng được nó. Cộng thêm với trình độ giáo dục cao cấp tại Long Thành, việc hăn tự tin nói rằng tất cả những kẻ ở đây đều là lũ nhà quê cũng là dễ hiểu.

Từ lúc xuất hiện tới giờ, hăn còn chưa thềm dùng tới một loại Học Vấn nào, chỉ đơn giản bằng thiên phú về Khí của mình mà đàn áp người khác.

Phạm Viết Tuệ đã đạt tới cảnh giới cao nhất trong bậc Thạc sĩ, đây là điều mọi người có thể dễ dàng cảm nhận. Nhưng chiến lược của hăn khi so với người thường, thì lại không thể dùng bằng cấp mà so sánh.

- Mà thật sự không hiểu tiếng người sao Vương Thành Văn? Mà thật sự muốn chọc gậy bánh xe để khiến những người quan trọng như tao phải phiền hà sao?

- Không có. Tôi thật sự không muốn làm phiền anh.

- Vậy mà tới đây để làm gì?

- Tôi tới đây cũng không phải để gặp anh.

Nói là nói vậy, nhưng bước chân của Văn vẫn không ngừng đi tới, tiến tới trước mặt Phạm Viết Tuệ mà vẫn không muốn dừng lại.

- Anh vui lòng nhường đường một chút được không?

- Màý ðuà tao ðấy à???

Phạm Viết Tuệ cảm thấy mình đang bị coi thường. Cả đời hăn, cứ xuất hiện nơi đâu là được mọi người chú ý tới đó, làm gì có chuyện người ta coi mình như không ai cả?

Hắn từng nói, chỉ cần một ngón tay là có thể khiến Vương Thành Văn phải quỳ gối. Và hắn thật sự muốn như vậy, vì thằng thường dân này đang quá hỗn láo quá mức quy định.

Một ngón tay đưa ra, chĩa thẳng vào ngực Vương Thành Văn. Đồng thời, một luồng Khí đã vận chuyển trong khắp người Phạm Viết Tuệ, cuộn cuộn phóng ra, theo ngón tay hắt chỉ mà ào ạt xông tới như muốn nuốt trọn Vương Thành Văn.

- Đại Chùy, Thần Đình, Nhĩ Môn...

- Cái gì...?!

Chỉ nghe thấy Vương Thành Văn lẩm bẩm vài từ, đòn tấn công của Phạm Viết Tuệ cũng đã đánh vào thính không. Văn rất nhẹ nhàng mà né qua một ngón tay ấy.

Phạm Viết Tuệ một chiêu này đang nhẹ nhàng tiêu sái, bỗng trở nên quē mùa xấu hổ, lập tức nổi chiêu. Lần này, hắ vận dụng Võ thuật và Khí Công, qua đó vận chuyển dòng Khí, rất nghiêm túc mà nhắm đánh Vương Thành Vă.

Khí lưu ào ạt như có như không, cuồn cuộn như sóng biển xô bờ, cứ thế hết đợt này qua đợt khác đánh tới, như muốn vùi dập Vương Thành Văn tới tấp mắt mũi.

Nào có ai biết, bị sóng biển vùi dập, đối với Văn đã thành thói quen.

Một đấm đấm tới, hấn lại khê khàng lách qua. Một chỗ bù vào, hấn vắn người áp lưng vào lưng đối thủ. Phạm Viết Tuệ ngay lập tức thu cùi chỏ đánh về phía sau, thì Vương Thành Văn chỉ bằng một bước chân thu về, đã dịch trọng tâm của mình đi né tránh cùi chỏ đối phương. Khí phát ra sượt qua người hấn nổ bang một vùng.

Wương Thành Văn lại tiếp tục lăm bắm.

- Cừu Vĩ, Cự Khuyết, Thần Khuyết, Khí Hải, Quan Nguyên,..., rồi lại chuyển lên Phế Du?Ồ?

-Ồ cái đầu nhà mày!!!

Phạm Viết Tuệ điên tiết hét lên. Cổ tay hấn vắn một vòng tung chưởng, ngay khi thấy Vương Thành Văn vừa né tránh, hấn lại bằng một góc độ kì lạ bẻ ngoặt hướng đánh, kéo theo đó là dòng Khí cũng đổi chiều.

Wương Thành Văn né được lần nữa, nhưng một bàn tay trái lại đánh tới, ép cho hấn không còn không gian để tránh né. Một chưởng này kèm theo Khí Công Bạo Phá, uy lực lại khủng khiếp gấp nhiều lần Khí Công Bạo Phá thông thường.

- Vận Khí như vậy... quá sai... Khí qua nhiều lần chuyển lưu không chuẩn xác, sẽ bị tích tụ dần dần nơi Chấn Thủy, gây áp lực lên cơ thể.

Chưởng pháp còn cách mặt Vương Thành Văn đúng một tấc nhỏ, thì Phạm Viết Tuệ chợt cảm thấy vùng ngực mình đau nhói. Chẳng biết từ bao giờ, ngón tay của Vương Thành Văn đã chỉ đúng vào Chấn Thủy của hấn.

Toàn bộ dòng Khí đang từ trong Thiên Địa chuyển vào cơ thể hấn, rồi lại từ cơ thể hấn chuyển hóa ra ngoài, nay bị đình trệ, như một hệ thống nước bị bịt ngay ở nơi van tổng. Nước cứ thế tích tụ lại, rồi hóa thành một đợt công phá điên cuồng.

- HUUUUUUUUUU!!!!!!!

Phạm Viết Tuệ học ra một ngụm máu đỏ lôm, từ nơi ngực hẫ, một đợt công phá vô hình diễn ra, đẩy bay hẫ về phía sau tới hơn mười mét.

Khí chạy qua người hẫ lúc này mới bắt đầu lưu thông trở lại, dần xoa dịu cơn đau tức tối nơi vùng ngực, và hẫ lại khó nhọc tìm lại hơi thở.

Cảm giác giống như... Khí trong người mình đã thông suốt hơn trước...?

Còn chưa kịp nhận định hành vi vừa rồi của Vương Thành Văn là ân huệ hay là thù địch, thì Phạm Viết Tuệ giật mình sửng sốt.

Hẫ... đang quỳ trên mặt đất!

Chỉ một ngón tay, có thể khiến người quỳ xuống. Câu nói này, giờ đã thành sự thực, mà hình như lại hơi sai sai?

- Thằng con hoang Vương Thành Văn!!!! Tao sống mái với mày!!!!!!!!!!!!!!

Phạm Viết Tuệ thu hết lấy toàn bộ Khí xung quanh nơi này, tụ lại thành một chưởng đầy tính hủy thiên diệt địa. Uy lực này thậm chí đã tiệm cận tới mức độ Thiên Địa, thoát nhìn không kém bậc Tiến sĩ là bao.

Đám hộ vệ của Phạm Viết Tuệ cảm thấy có gì không ổn, đang núp một chỗ đợi lệnh, cũng phải lao ra. Nhưng chúng còn chưa kịp làm gì, Vương Thành Văn còn nhanh hơn cả.

Chỉ một bước chân, áp sát Phạm Viết Tuệ.

Đối mặt với luồng Khí kinh hồn bạt vía kia, hẫ cũng không hề nao núng.

- Đã nói là, hôm nay tao hơi bức mà.

Một quyền thu sát hông, theo đà bước tới mà tung ra, tự nhiên thuận thục như nước chảy mây trôi, vắn một vòng xoáy trong không gian, xé toang luồng Khí mà đánh tới. Lực đạo theo chiều cú đâm phá nát không gian mà phóng ra ngoài, nhưng lại bằng một khả năng kiểm soát ghê gớm, lực phát ra bị kiềm lại giữa không trung, xoáy tít thò lò, cách nắm tay Vương Thành Văn chỉ vài phân.

- Kiểm soát được Khí, cũng chỉ là một trong những bài tập cơ bản của Âm Dương Quyền mà thôi.

Vừa nói, Vương Thành Văn lại vung quyền bằng tay còn lại. Quyền áp cũng như vừa rồi, phá không phát ra, nhưng lại bị kiềm giữ, tụ cùng một chỗ với quyền áp từ cú đâm đầu tiên, rít gào đòi được giải phóng.

- Nếu đã muốn biết biển rộng trời cao tới vậy, thì tôi sẽ để anh chiêm ngưỡng thử cảnh giới mới nhất của Quyền Thuật

xem. Một cảnh giới mà nhân loại chưa từng khai phá!

Một quyền thứ 3 lại xuất.

Một quyền này, còn mang theo đó một chút bức bối của Vương Thành Văn, lại kèm thêm một chút khao khát. Chẳng hiểu vì sao, ngay tại đây, ngay lúc này, hắn muốn thử nghiệm. Hắn cảm thấy rằng mình rất có thể sẽ đạt tới.

Từ Triều Quyền, lên tới Khuyết Nguyệt Triều Quyền, rồi Mãn Nguyệt Triều Quyền, tương đương với nó chính là Thấu Quyền, Bộc Phá Quyền, Phá Không Quyền, vốn là kỹ thuật tấn công cơ bản nhất của Võ Thuật. Nhưng vì sóng biển, cũng như dòng chảy của thế giới này đều liên mạch không có điểm dừng, thì Quyền Thuật cơ bản cũng không thể có giới hạn.

Huyết Nguyệt Triều Quyền. Vương Thành Văn bằng một góc tiếp cận khác, tin rằng cảnh giới này tồn tại. Vì không lý gì mà nó không thể tồn tại, dù chính hắn cũng không biết Huyết Nguyệt Triều Quyền sẽ như thế nào.

Một bước chân, ba cú đâm.

Cú đâm thứ 3 của hắn lại mơ hồ đan vào một chút Khí Lực kì lạ, như là hơi thở đầy hoang dại của một loài Thượng cổ Hung thú.

3 luồng Quyền áp hòa quyền, giao thoa với nhau, khuyếch đại như, như sóng biển tích lũy lại trở thành bão táp. Đó cũng là lúc, Phạm Viết Tuệ nghe thấy tiếng gào thét ghê rợn nhất trong cuộc đời mình.- Hừm?!

Trong một Thần Điện xa xôi. Các nghi lễ sắc sỡ và kì dị đang diễn ra.

Vương Vũ Hoành ngồi khoanh chân tại đó, tay chống lên cằm chán nản chờ đợi mấy trò biểu diễn vô nghĩa này kết thúc. Chợt hắn nhíu mày.

- Quang, cậu có nghe thấy gì chứ?

Từ sau lưng hắn, trong bóng tối mịt mù, một giọng nói phát ra.

- Em nghe thấy một tiếng rỗng gầm.

- Mình cũng vậy.

Một bà lão già cả da sạm nâu, nét mặt hiền từ ngồi xuống trước mặt Vương Vũ Hoành, trong tay vẫn đang cầm một cái đầu lâu người và 2 con súc sắc.

- Rỗng là loài dựa theo Khí mà thành, nương theo Khí mà bay. Rỗng ẩn mình dưới sông hồ, rồi cũng sẽ tới lúc theo Khí mà bay lên trời cao. Tới lúc ấy, dù có muốn hay không, chúng ta cũng đều phải chiêm ngưỡng.

Nghe lời nói của bà lão, Vương Vũ Hoành cũng nhẹ gật đầu.

- Vậy thì sớm muộn gì cũng sẽ gặp, hà có chi phải lo nghĩ xa xôi. Mà cho ta hỏi, bao giờ thì kết thúc cái nghi lễ chết tiệt này vậy?Pung!!!

Đàn đang kéo, chợt đứt dây. Văn mạch đang tuôn, chợt bế tắc. Kiếm đang xuất ra, chợt khựng lại.

Đại Hùng Kwaruh đang tựa bóng cây lớn trên đỉnh núi tuyết, tay cầm một chai rượu. Bên cạnh ông, đứa cháu nhỏ mới 10 tuổi chợt ngẩng đầu nhìn về phương Nam xa xôi.

- Koturr, con nghe thấy điều gì?

- Con nghe thấy vọng lại đây một tiếng gầm. Ông nội có nghe thấy không?

- Có. Ta nghe thấy tiếng rống gầm. Nhưng ta còn nghe thấy rất nhiều thanh âm khác. Phù Dung đang sửa soạn đi ngủ. Chợt hần thấy Nga Quý trong người mình nôn nao bồn chồn. Hần nghe thấy tiếng vạn loài dưới địa ngục gào thét.

Cách hần vài căn phòng, Từ Nghiệp Hoa đang lim dim ngủ, chợt giật mình tỉnh giấc. Chẳng ai biết, thứ âm thanh gì đã đánh thức ông ta.

Trên sân thượng, lão Tứ lim dim khoan khoái nằm đó ngắm trời đêm, vừa lẩm bẩm.

- Ta nghe thấy tiếng gọi của Vũ trụ. Nó thúc giục ta mau mau nuốt trọn lấy nó...- Ui ya!!!

Phạm Phương Linh chợt phải nghiêng đầu đi một chút vì nhói tai. Giống như khoảnh khắc vừa rồi, tăng Vô thức chợt trở nên hân hoan cuồng nhiệt đến kì lạ. Rồi tất cả lại chìm vào lặng im.

- Con sao vậy?

Một giọng nói phều phào cất lên.

Phạm Viết Phương đang chuẩn bị sửa soạn đi ngủ, còn nhờ cháu gái đắp chăn hộ mình.

- Ông nội, ông không nghe thấy gì sao?

- Không. Ông già rồi, tai cũng nghễnh ngãng. Mà giá thử tai ông còn tốt, ông cũng không phải là thiên tài như bọn con để mà nghe thấy những thanh âm của thiên địa. Nhưng bằng trí tuệ của mình, ông tin là ông không hề bỏ sót những thứ mà ông không nghe thấy.

- Vậy, vừa rồi là gì? Ông có biết không?

- Khà khà, để ông đoán nhé? Nó là thanh âm của Thiên Mệnh. Nó muốn hét lên cho cả thế giới này biết rằng, nó đang tới.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 485: Giải Đố

Luồng âm thanh ghê rợn kia đã tắt.

Phạm Viết Tuệ tới lúc này mới dám mở mắt.

Hắn thấy trước mắt hắn vẫn là Vương Thành Văn. Hắn thấy năm đấm của kẻ đó sượt ngay sát mặt mình, nhắm vào bức tường phía sau.

Sau lưng hắn bỗng nhiên mát rười rượi. Hắn lập cập quay lại, và không thể tin vào mắt mình.

Sau lưng hắn đã chẳng còn gì hết. Không còn nhà cửa, cũng không còn gạch đá. Giá bảo hắn đã đánh sập hàng trăm hàng ngàn căn nhà, thì ít nhất cũng phải còn một đồng đồ nát ngổn ngang. Nhưng không, tuyệt nhiên không có gì hết. Chỉ có một đường thẳng trống trơn chạy thẳng ra biển. Sóng biển mùa đông từ phía xa xa đánh tới từng đợt sóng lạnh lẽo.

Phạm Viết Tuệ cũng thấy lạnh lẽo cả tâm hồn.

Lần đầu tiên trong đời, hắn biết sợ hãi. Hắn thấy đám hộ vệ giờ mới lao tới kịp tiếp ứng. Hắn nhận ra mình hoàn toàn vô lực trước tên thường dân trước mặt.

Một hộ duệ thế gia như hắn, một người sinh ra để làm những việc vĩ đại như người ta vẫn nói, ấy vậy mà chỉ cần một quyền như vậy là thân xác không còn toàn thây. Dễ dàng như vậy?

Nếu Vương Thành Văn thật sự muốn giết hăn, lại có thể dễ dàng tới vậy?

Khi cái chết đã vụt qua, Phạm Viết Tuệ mới thấy bủn rủn cả đôi chân. Chẳng biết từ khi nào, đũng quần của hăn đã ướt sũng. Hai chân hăn lập cập đập vào nhau rồi ngã khụy xuống đất.

Chỉ thấy Vương Thành Văn nhìn vào nắm tay của mình, lắc đầu tỏ ý chưa vừa lòng.

- Còn chưa có đúng lắm... Vẫn cần nỗ lực nhiều...

Câu này là Văn tự nói với mình, mà vào tai Phạm Viết Tuệ lại như búa tạ. Mọi sự tự tin trong cuộc đời hăn được gây dựng qua bao nhiêu năm tháng, chỉ vì một giây phút này mà sụp đổ. Hăn gục người xuống, hai tay chống lên mặt đất, mắt mở lom lom, đầu óc trống rỗng. Hăn không biết nên khóc hay nên cười, hăn chỉ cảm thấy tuyệt vọng.

Phải nói Phạm Viết Tuệ thực sự xui xẻo. Hăn đụng phải Văn lúc thăng này bực bội, nếu không cũng sẽ không đến nỗi bị ra tay mạnh tới vậy. Một đấm này có thể không làm tổn thương tới cơ thể hăn, nhưng lại phá nát tương lai phát triển của hăn, để lại một thứ ám ảnh cả đời khó có thể vượt qua. Có thể vượt lên được hay không, lại còn chờ nỗ lực của chính hăn vậy.

Nghĩ như thế, thì câu nói này của Văn dường như cũng là dành cho Phạm Viết Tuệ.

Còn cần nỗ lực nhiều.

Hai tên hộ vệ Giám Sát Hội lao tới ứng cứu. Nhưng chúng lại muộn mất một nhịp. Vì Vương Thành Văn đã bỏ qua Phạm Viết Tuệ mà đi thẳng về phía Bạch Thế Thắng.

Tên trâu bò này vẫn còn chưa có chết. Nhưng nói thân tàn ma dại thì cũng không khác là bao.

Hắn gượng dậy nhìn Văn.

- Cái ác là gì? - Văn cất lời - Ngày đó tại trường Kinh Ngự, ông anh đã hỏi tất cả mọi người trong Hội trường câu hỏi đó. Tôi cũng đã ở đó. Câu hỏi ấy có thể không phải giành cho mình tôi, nhưng phải nói rằng đó là câu hỏi lý thú nhất mà tôi nhận được cho tới giờ. Suốt những ngày qua, tôi cứ bị ám ảnh bởi nó rất nhiều. Khi nghe bác Bạch kể cho tôi, tôi cũng đã biết được phần nào. Tôi đã định sau khi thi xong sẽ tìm ông để trả lời câu này cho ra nhẽ.

Bạch Thế Thắng phều phào cười khẽ.

- Khả khà. Vậy mà cứ nói đi... Câu trả lời của mà... Có khác gì với cách nghĩ của tao không?

- Cách nghĩ của anh cũng thực sự thú vị. Vì trên đời này chỉ có trẻ con mới nghĩ rằng thiện ác được phân định rạch ròi. Trong thế giới của người trưởng thành, làm sao để biết được đâu là thiện, đâu là ác? Ấy vậy mà dù chúng ta có lấp liếm sự thực bằng những ngôn từ hoa mỹ, cái ác vẫn tồn tại. Nó thực sự tồn tại, mà chúng ta lại không cách nào tìm ra cụ thể.

Hắn nhớ lại Trần Thiên Anh. Quả thực, con người này đã để lại cho tuổi thơ hắn quá nhiều câu hỏi không có câu trả lời.

- Anh nói rằng, cái ác là khi ta làm những điều trái với mong muốn của người khác. Tôi nghĩ về một mức độ nào đó, điều này đúng. Nhưng ngẫm lại, cũng không đúng lắm. Bởi lẽ, khi anh định gây ra một việc mà anh gọi là tội ác, liệu anh có biết nạn nhân của anh thực sự mong muốn gì hay không?

Câu hỏi này khiến Bạch Thế Thăng muốn há miệng trả lời, mà lại ngừng bật. Chị gái hẳn thật sự mong muốn gì? Điều này chính hẳn còn không biết.

- Anh luôn miệng nói muốn làm trái lại mong muốn của người khác, nhưng chính bản thân họ cũng không biết họ thực sự mong muốn điều gì. Chính anh và tôi cũng vậy mà thôi. Nếu đến mong muốn thực sự của mình mình còn không thể nắm được, thì lấy gì để đánh giá hành động của người khác? Có đôi khi, rắc tâm gây hại cho người khác, lại là giúp đỡ họ. Có đôi khi, muốn làm việc tốt cho một ai, lại là hãm hại họ.

- Về việc này, cậu muốn nói tới cái ác trên phương diện đạo đức hay pháp lý? - Vân chột lên tiếng - Tôi đã đi chu du khắp nhiều lục địa, và ở mỗi nơi pháp luật lại một khác. Thứ khái niệm được gọi là tội ác cũng vì thế mà không ngừng thay đổi. Còn ở góc độ đạo đức, thì đúng như cậu đã nói, chẳng có căn cứ gì để phán xét hành động của con người, dù là bằng chủ đích, hay là bằng kết quả. Theo tôi nghĩ, cái ác theo 2 góc độ đó đều không đáng tin cậy.

- Đúng vậy. Ta không muốn chất vấn đạo đức con người, ta cũng không muốn đòi hỏi một pháp lý công bằng. Ta muốn tìm hiểu một thứ bản chất sâu xa hơn, thứ mà cả đạo đức lẫn pháp lý đều cố gắng để mô tả. - Bạch Thế Thăng nói.

Vương Thành Văn đáp lời:

- Sự tàn nhẫn của vũ trụ.

“Hai tên này đang bắt đầu chém gió về những thứ mình không có hiểu”, Vân nhún vai. Cô còn chưa có cơ hội chất vấn Vương Thành Văn vì lén “đi đêm” với ba mình.

Bạch Thế Thăng gật đầu.

- Ta chỉ muốn biết, vì sao chị mình phải chết. Ta chỉ muốn biết, vì sao ta muốn chị mình được sống, thì vũ trụ này lại cản bước ta. Cho tới cuối cùng, ta vẫn không biết những điều mình làm vì chị là đúng hay sai, và cho tới phút cuối cùng, ta vẫn không hiểu nỗi nụ cười của chị.

- Không có đúng, cũng chẳng có sai. - Vương Thành Văn trả lời - Không có Thiện, cũng chẳng có Ác. Chỉ là anh phải thừa nhận rằng, mọi thứ anh làm không phải là vì bất cứ ai, mà vì chính bản thân mình, khi ấy, anh sẽ thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Anh đã cố gắng hết sức mình rồi.

Bạch Thế Thắng mở to mắt nhìn Vương Thành Văn. Hắn như đã được khai mở điều gì, mà lại chưa thể hiểu ra. Trong đầu hắn chỉ hiện đi hiện lại nụ cười của chị. Nước mắt hắn không tự chủ mà chảy xuống.

Vương Thành Văn khẽ thở dài một hơi. Câu đố này, hắn giải như vậy, chẳng biết là đúng hay sai. Nhưng Bạch Thế Thắng là người ra đề, biểu hiện này cũng coi như là đã chấp nhận lời giải đi?

Chỉ vì một câu đố này mà dây vào bao nhiêu chuyện thị phi, có đáng hay không thì Văn cũng chẳng biết nữa. Hắn bị đam mê lôi cuốn hơi nhiều.

Giờ thì sao? Có lẽ lại về ôn bài để năm sau thi lại...

- Cẩn thận!

Tiếng Vân hô lên. Và Văn cũng đồng thời kịp phản xạ.

Một đòn đánh lén căn rất chuẩn thời cơ đánh tới.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 486: Truy Tung Bí Thức

Người vừa đánh lén, là Tiểu Phi.

Nãy giờ đánh nhau với động tĩnh lớn như vậy, làm sao có chuyện các Guild khác không đánh hơi thấy.

Một chiêu này chớp rất đúng thời cơ, nhưng vẫn bị Văn kịp thời phản ứng.

Hắn quay người lại đưa tay chống đỡ. Một luồng kinh khí hỗn loạn đánh thẳng vào tay hắn, làm hắn bay về phía sau.

Giữa không trung, Văn chỉ kịp sử dụng Âm Dương Phong Quyền vịn người hóa giải lực công phá, rồi dùng 2 chân và 1 tay tiếp đất, cả người trượt về phía sau vài mét. Vừa tiếp đất, mắt hắn đã mở lớn về phía trước, đảo liên tục sang hai bên, Nhãn lực phóng ra xung quanh tìm kiếm Khí lực kẻ thù.

1, 2, 3..., 6 người có chung một kiểu di chuyển, có lẽ là cùng 1 phe.

Tiểu Phi một kích thất bại, cũng có chút giật mình. Hắn lắc lắc hai chiếc vòng tay, lại chuẩn bị lao tới.

Đám đồng bọn còn lại cũng đã vây chặt mấy người Phạm Viết Tuệ. Hiển nhiên là bọn họ muốn nhân cơ hội này ăn hôi tất cả.

- Là Âm Hành Hội - Vân nói - Erikkkkkkk!!!!

Erik này giờ bị đập cho tơi tả, nghe lời Vân gọi lại theo bản năng bật dậy, ngơ ngác nhìn quanh không biết chuyện gì đang xảy ra.

- Hẳn là Tiểu Phi, là người của Âm Hành Hội. Hẳn đang muốn trấn lột đồ của tớ. Cậu là người của Vulture, chẳng lẽ lại để Âm Hành Hội tác oai tác quái như vậy?

Erik nghe thấy lời này, cũng cảm thấy thật là có lý. Hẳn là người của Vulture, nên các Guild khác sẽ mang tính thù địch hơn là những Runner tự do. Hơn nữa, nếu bảo hẳn lựa chọn giữa Vân với một kẻ chưa hề quen biết, câu trả lời thật quá rõ ràng.

Tiểu Phi vừa muốn lao tới, đã bị Erik lao ra chặn lại.

- Chạy mau!!

Vân hô lên. Có một tên đàn lao ra giúp chặn hậu, thì cô cũng chẳng còn việc gì ở đây nữa. Nhân cơ hội nhốn nháo này chạy khỏi đây là tốt nhất.

Nào ngờ, vừa quay đầu, đã thấy Vương Thành Văn còn chạy trước cả mình.

Tên này, Vân thầm nghĩ, chắc chắn sẽ rất hợp cạ với ông bố mình.

Phạm Viết Tuệ vẫn đang giữ Con Rối của Thần. Nhưng Âm Hành Hội là kẻ tới sau. Bọn chúng thậm chí còn chẳng biết bảo vật là thứ gì, hình thù ra sao, và đang nằm trong tay ai. Ngay từ đầu Hoàng Hữu Khải ở Hải Thành đã chẳng để tâm mấy tới bảo vật. Bọn họ chỉ quan tâm tới mục tiêu chiếm cứ thị trường Đại Nam mà thôi.

Lần này Tiểu Phi chỉ là tiện dịp thấy chim sẻ bắt mồi, muốn ăn hôi một chút. Dù sao thì thời cơ như vậy cũng là quá đẹp.

Mà vừa tới nơi, lại thấy Vương Thành Văn và Nguyễn Hồng Vân là phe thắng thế. Vậy thì hẳn phải đoán rằng bảo vật nằm trong tay 2 đứa này. Đã vậy thì không thể để bọn chúng cao chạy xa bay như vậy được.

Tiểu Phi chỉ muốn một quyền đập chết cái thằng nhãi nhép đang cản bước mình để truy đuổi.

Hẳn dù gì cũng là thuộc hạ trực tiếp của Hà Khuyết Minh, ở Âm Hành Hội cũng là nhân sự cấp cao, dưới một người trên cả vạn người.

Còn Erik là ai? Một kẻ vô danh tiểu tốt ở Vulture. Nếu là Plea còn miễn cưỡng đủ tuổi để Tiểu Phi phải chào hỏi, chứ đừng nói tới loại thực tập sinh như Erik.

Nhưng tên vô danh tiểu tốt này lại gây khó khăn cho Tiểu Phi quá mức tưởng tượng. Biệt tài của Tiểu Phi vốn là đọc được sơ hở của đối phương, qua đó nắm bắt đúng thời cơ và tung đòn kết liễu.

Nhưng nhìn khắp người Erik... đâu đâu cũng toàn là sơ hở!

Nếu mọi nơi đều là sơ hở, vậy thì chẳng cần tới lượt Tiểu Phi, mà bất kì ai cũng có thể nhìn ra!

Tiểu Phi chợt giật mình kinh hãi. Phô ra một tỉ những sơ hở như vậy, tại sao tên này còn có thể sống tới tận bây giờ?

Là bẫy? Hay không phải bẫy?

Đầu óc phức tạp của Tiểu Phi không thể nào ngừng đắn đo. Nếu là bẫy, hẳn thật sự nên dè chừng. Nếu không phải là bẫy, thì hẳn lại càng phiền hà.

Nắm bắt sơ hở là cái hơn người của hẳn, nếu sơ hở cứ lồ lộ ra chả cần nắm bắt, thì hẳn lại trở nên chẳng có gì đặc biệt. Không có gì đặc biệt, vậy

là đối đầu với Erik, lại chẳng khác gì những đối thủ trước đây mà tên này từng đối đầu.

Bỗng nhiên lại gặp một khắc chế kì quặc như vậy.

Thực tế giao thủ, Tiểu Phi lại càng thấy đúng. Erik thật sự chấp hấn đánh vào sơ hở. Hấn đánh được một đòn, đối phương trả lại một đòn. Mà cay ở chỗ, đòn thế của đối thủ toàn là Cấm Thuật, đánh đau méo chịu nổi.

Tiểu Phi cứ như vậy bị một tên vô danh tiểu tốt đánh cho bại lui, không cách nào bứt ra để đuổi kịp 2 đứa kia. Văn chạy rất nhanh. Hấn luôn lách trong những ngõ hẻm và đồng đồ nát, vô cùng thông thạo. Khi thì chạy bộ, khi thì đạp lên những bức tường, khi thì đột ngột đổi hướng. Văn dùng Phi Yến bám sát phía sau, không chút ý kiến.

Cô biết tên này muốn làm gì. Hấn đang muốn cắt đuôi hoàn toàn những kẻ phía sau.

Lão Bạch nói đúng, khả năng quan sát và phán đoán của tên này, thực sự có thể trở thành một Runner xuất sắc. Dù rằng, hiện giờ khả năng của hấn còn khá thô ráp, do chưa qua rèn luyện thực chiến nhiều.

Chạy được một lúc, chợt Văn thấy có gì không ổn.

Cứ có thứ gì âm thầm đuổi theo 2 đứa, nhất quyết không chịu buông.

Truy Tung Bí Thức.

Thiên hạ vốn chẳng ai biết “thứ đó” là gì. Có thể là một mũi tên, hoặc một loại trùng, một loại bảo vật, hoặc là bất cứ thứ gì. Nó vừa có thể tấn công, vừa có thể đeo bám, lại không khác gì tai mắt của chủ nhân.

Nó có thể bám theo bất kì kẻ nào đến cùng trời cuối đất.

Kẻ sở hữu nó, không ai khác là Hà Khuyết Minh. Hội trưởng Âm Hành Hội.

Văn cũng đã để ý tới thứ này. Hắc đã muốn triệt hạ nó từ lâu, nhưng càng dùng Nhân lực tìm kiếm nó, nó lại càng biến mất. Hắc thử cắt đuôi, thì lại càng bị bám riết.

Hắc dừng lại.

Vân cũng đứng lại.

Đối thủ là Shadow Runner, bản thân lại bị theo dõi gắt gao như vậy, việc bị bắt kịp là vấn đề thời gian. Chạy cũng vô ích.

Văn chọn nơi này để đối diện kẻ địch, đã là nơi thuận lợi nhất dành cho hắc.

- Hà Khuyết Minh, đừng trốn nữa. Có gì ra đây nói chuyện!

Vân hô lên.

Một đám khói đen tỏa ra từ khắp những dãy nhà xung quanh, bao vây 2 đứa lại. Từ trong đám khói, Hà Khuyết Minh từ tốn bước ra, khí chất đạo mạo, tuyệt không có chút gì lén lút ám muội thường ngày.

Đối phó với 2 đứa học sinh mà thôi, hắc cũng không cần lén lút ám muội.

- Hà Khuyết Minh, bảo vật trong tay Phạm Viết Tuệ. Ông cứ hỏi người của ông xem đã lột được từ thằng đó chưa. Chúng tôi tay trắng chạy tới đây, cũng chẳng có gì để trấn lột.

- Khà khà, chuyện đó cũng không quan trọng lắm. Cũng chỉ là một Con Rối của Thần mà thôi, chưa thể gây nên sóng to gió lớn gì. Nhưng Hồng Vân ạ, cô bé lại quan trọng với chúng tôi hơn.

- Cái gì?!

- Có cô bé trong tay, Nguyễn Bạch sẽ phải nghiêm túc giúp đỡ ta vài việc. Tìm kiếm Hoàng Hữu Khải đang mất tích này, nói cho ta chút bí mật về Vulture này, và nhiều thứ khác. Nhiều thứ mà thế gian này chỉ mình Nguyễn Bạch có khả năng làm được...

- Đừng hòng! Thứ nhất là, nếu ông có bắt được tôi, lão già kia cũng chẳng vì thế mà động lòng đâu. Thứ hai, cứ bắt được tôi đi đã.

Vân đưa chiếc điện thoại lên kiểm tra. Mới tự khôi phục được 15% pin.

Với lượng pin ít ỏi này, có thể vạch ra một kế hoạch tẩu thoát hay chẳng? Đối thủ lại là kẻ quá am hiểu về trốn chạy.

Văn đứng cạnh cô. Hãn cũng nắm chặt bàn tay lại. Kẻ đứng trước mặt hãn muốn bắt cóc người khác, thật chẳng phải hành vi tốt đẹp gì. Hãn cũng đang không ngừng suy nghĩ phương án.

Lúc này, bầu trời đầu tháng không trăng tối mịt mù. Từ xa xa, một tiếng cú lại vang lên.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 487: Âm Mưu Chồng Chéo

Từ trong bóng đêm, tiếng cú lại vang lên từng tiếng, từng tiếng một, nghe rợn cả linh hồn.

Hà Khuyết Minh không chút dao động, nhưng sắc mặt hắc đanh lại, cho thấy hắc cũng chẳng còn thả lỏng như lúc này.

Shadow Runner của các Guild lớn thật sự rất hiếm khi đụng độ nhau, lại đụng nhau ở một nơi chẳng có gì hấp dẫn như Hải Thành. Nên nhớ, hai Hội trưởng đối đầu nhau thì không cần biết ai thắng ai bại, cả 2 bên đều chịu tổn thất không nhỏ.

Giới Runner lại nay bán mai thù, tùy vào mục đích tại từng thời điểm mà thái độ lúc gặp mặt cũng khác.

Nếu chỉ vì thứ được gọi là Con Rối của Thần kia, chưa đến mức khiến Cú phải ra mặt.

- Miêu Đầu, đằng nào cũng tới rồi, có mục đích gì thì nói phắt ra luôn, để anh em còn biết đường mà trợ giúp!

Vẫn chỉ có tiếng cú kêu đáp lại.

“Lộng giả thành chân?”

Hà Khuyết Minh bắt đầu ngờ vực.

Cú đã tới Hải Thành, đây là tin mà hắc cũng vừa mới hôm nay biết được. Nhưng vào thời điểm này, nghe tiếng cú kêu lại nghĩ ngay tới Cú,

vậy cũng chưa biết chừng chỉ là bầy tâm lý.

Cũng bởi, trong màn đêm, Cú từng khiến cho tất cả bọn họ phải táng đờm kinh hồn, mãi mãi không thể nào quên.

Quả nhiên, trên một mái nhà, một con gà đen đang co cổ giả tiếng cú kêu lên từng chập.

Phía dưới, khi Hà Khuyết Minh còn chưa kịp phát giác, thì Nguyễn Bạch đã lén lút từ đằng sau chạy tới, cầm một cái túi đen úp lên mặt hắn.

Trời đất vốn đã tối, nay lại càng tối hơn.

Hà Khuyết Minh bị chụp túi lên đầu, rồi bị đẩy ngã lăn quay xuống đất. Hắn thấy rõ ràng có tới mấy bàn chân đang đạp túi bụi lên người mình.

- Mẹ kiếp, dám bắt cóc con gái ông à? Có mà ông bắt cóc mà đi thì có!

- Bắt ai? Giỏi thì bắt bà mà coi? Mà nghĩ bà mà là ai chứ?

Nguyễn Bạch đáp. Nguyễn Hồng Vân cũng xông vào đạp hùa theo. Chỉ tội cho Hà Khuyết Minh nằm đó chịu trận, ư ử kêu đau.

- Trói nó lại. Quăng lên xe - Nguyễn Bạch ra lệnh.

- Ồ, có xe à?

- Cha đã nói với mà rồi, phòng xa không bao giờ là thừa cả. Đến Hải Thành lần này, bắt được một tên Shadow Runner thế này mới đúng là Bảo vật ngàn vàng, hiếm phổng? Con với cái, toàn lũ thiến cận. - Nói rồi, lão quay sang nhìn Vương Thành Văn - Con rể, kiếm cho bố sợi dây thừng.

Vân nhéo vào hông lão một cái.

- Nhận xăng nhận bậy. Ai con rể ông?

Nói rồi, cô rút sợi dây bên hông ra thoăn thoắt trói cứng Hà Khuyết Minh lại.

- Hai cha con các người cũng thật là hết cách. Nếu không vô sỉ hơn, không thể nào chơi lại bọn vô sỉ.

Giọng của Hà Khuyết Minh lại vang lên phía sau.

Cả 3 người đều giật mình nhìn quanh. Chỉ thấy trong làn khói đen phủ trùm khắp nơi này, chui ra rất nhiều thủ hạ của Âm Hành Hội.

- Thăng khốn này dám tương kế tựu kế với ta?

Nguyễn Bạch tức điên. Đi săn người khác, rồi cuộc lại bị người ta săn mình.

- Không phải. Là ta tương kế tựu kế với tất cả các người.

Lại một giọng nói vang lên ngay phía sau lưng Hà Khuyết Minh. Tên này vừa mới quay lại, đã nhận ngay một cước sút văng xuống dưới, chung một chỗ với 3 người kia.

Người vừa tung cước, là Hoàng Hữu Khải, Chi nhánh trưởng của Âm Hành Hội ở Hải Thành. Tất cả thủ hạ Âm Hành Hội xung quanh đều không chút phản kháng hành động của hắn.

Hoàng Hữu Khải búng tay một cái, tất cả thủ hạ xung quanh đều lột bỏ bộ đồng phục Âm Hành, lộ ra một thân trắng toát.

- Khó nhọc cho Hội trưởng. Chi nhánh của ngài giờ đã theo Bạch Linh Đội hết rồi.

- Hữu Khải, mày...!!!

- Há há há, hóa ra mi mới là kẻ bị lừa! Há há há!!

Nguyễn Bạch ré lên cười sung sướng, bất chấp việc chính hắn cũng bị liên lụy theo. Việc Hoàng Hữu Khải bị Bạch Linh Đội tập kích, sau đó bị bắt cóc không rõ tung tích, khiến cho Hà Khuyết Minh cũng phải đi tới Hải Thành tìm hiểu, hóa ra tất cả chỉ là một cú lừa. Đúng là đã thâm thì còn có kẻ thâm hơn.

- Im ngay! Trạng chết thì Chúa cũng băng hà nhá! Mi có nghiêm túc lên một chút được không?

- Xin phiền 2 vị, chúng ta đấu tiếp trận đấu còn dang dở có được không nhỉ?

Một thân hình cao lớn bước ra. Dải băng trắng bịt che đi đôi mắt. Nước da đen sậm.

Lê Đức Anh.

Vừa xuất hiện, hắn đã như mãnh liệt như sét đánh, lao thẳng xuống phía Nguyễn Bạch, chiêu thức không chút kìm hãm mà đánh ra.

Nguyễn Bạch giật bắn cả mình, vừa la oai oái vừa khó nhọc né tránh. Lê Đức Anh đuổi, hắn chạy, cứ như vậy đã đuổi nhau loanh quanh khắp nơi này.

Hoàng Hữu Khải cũng ra lệnh cho thủ hạ xông lên. Bản thân hắn cũng đeo bám chặt lấy Hà Khuyết Minh, nhất quyết không để 2 tên Shadow Runner này liên thủ.

- Khá lắm! Hữu Khải! Người cũng đã lên tới bậc Tiến sĩ, vậy mà còn giấu giếm ta bao lâu nay!

- Kẻ biết nhẫn nhịn mới là anh hùng! Âm Hành chúng ta chẳng phải đều đề cao tôn chỉ ấy hay sao?

- Vậy sao? Khà khà, chỉ tiếc là đáng lẽ người nên nhẫn nhịn lâu hơn chút nữa.

Vừa cười, Hà Khuyết Minh vừa ra đòn không ngơi tay. Hoàng Hữu Khải rõ ràng chỉ đang câu giờ để Lê Đức Anh xử lý xong Nguyễn Bạch, sau đó sẽ quay về đây đánh úp hắn. Nhưng nếu Hà Khuyết Minh xử lý kịp Hoàng Hữu Khải trước, thì tình thế lại đảo lộn.

Một tên cấp dưới của mình suốt mấy chục năm qua, lấy đâu ra bản lĩnh để cầm cự mình lâu đến thế? Đây cũng là điều mà hắn đang muốn kiểm chứng.

Ấy thế mà, Hoàng Hữu Khải cầm cự được. Chỉ với 1 bằng Tiến sĩ, có thể đánh gần như ngang ngửa với Hà Khuyết Minh!

Điều này khiến chính Hà Khuyết Minh cũng giật mình hoảng hốt.

- Suốt những năm qua, rốt cuộc người đã được tạo hóa gì? Vì sao lại có thể lột xác nhanh tới như vậy?!

- Ha ha ha, tất cả đều nhờ có Bạch Linh Đội, đều nhờ có Quân chủ!

- Quân chủ?! Quân chủ mà người nói tới là kẻ nào?!!

- Ha ha ha..!!Vẫn cùng Vân tựa lưng vào nhau. Xung quanh 2 đứa là một đạo quân áo trắng hung hãn lao tới.

Điện thoại của Vân mới hồi được 17%, đã phải bật lên. Với số lượng địch thủ đông thế này, 17% pin thật sự không duy trì được lâu.

Vẫn có Kim Kê Cước để đánh quần chiến, nhưng một người cũng không thể địch lại trăm.

- Nè Văn! Sao không dùng lại cái cú đấm vừa rồi đi?! - Văn hô lên.

- Không phải cứ thích là dùng được đâu! - Vừa nói, hấn lại vừa xoay người đá một tên đang lao tới.

Từ xa xa, một đám Khí Công Sư lại tụ chưởng nhắm thẳng vào 2 đứa mà oanh tạc.

Văn vừa phát phát tấm áo choàng lên đầu để che chắn cho cả 2, vừa đau xót tận dụng nốt chút pin còn sót lại.

Nhưng đối thủ đánh tới từ khắp mọi phương hướng, một chưởng đánh tới trúng vào người Văn, làm cô ngã bay xuống đất, đụng phải cái thân hình vừa bị chụp túi ăn đập kia.

- Chết tiệt! Làm sao chỉ một đòn mà quét sạch cái lũ này!

Từ trong cái túi, một bàn tay thư sinh mảnh mai thò ra, giơ lên như cầu xin cái gì, cùng với đó là một giọng nói phát ra.

- Cho mượn cái bút nào.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 488:Ồ! Ra Vậy

Bút hử?

Vân bán tín bán nghi. Còn chưa rõ kẻ bị trùm bao này là ai, vừa rồi còn vừa đánh vừa chửi hăn nữa. Mà giờ giữa lúc nước sôi lửa bỏng thế này còn muốn mượn cái bút?

Bút thì lấy đâu ra?

À mà...

Vân thò tay vào túi lấy ra cây bút kì quái nhất được trong hầm mộ lần trước. Cây bút này đem đi thăm định khắp mọi nơi, đều chẳng có chút giá trị gì. Chỉ biết một điều duy nhất, là nó bền đến khó tin. Ngoài ra thì chẳng còn gì đáng nói.

Vân nhét cây bút vào tay kẻ đó.

Cầm lấy cây bút trong tay, hăn vung vẩy vài nét.

- Thuận tay quá.

Chẳng biết do đâu, sợi dây trói buộc hăn tự nhiên buông lỏng, rồi cả thân người hăn cứ nhẹ nhàng mà bật dậy, như có gì đó nâng hăn lên.

Đưa tay lột chiếc túi đen ra, chỉ thấy một thanh niên cao ráo, thư sinh, tóc ngắn, đeo một chiếc mặt nạ.

Đôi mắt hẩn mờ màng nhìn đám người đang hùng hổ lao tới, hờ hững và chậm rãi giơ cao cây bút.

Bút vừa lên tới đỉnh đầu, đôi mắt ấy đã lại đột ngột sáng rực hữu thần. Bàn tay cầm bút cũng rất dứt khoát mà vẽ xuống một đường nét.

Dữ dội, mãnh liệt, ồn ào, hùng vĩ, sâu thẳm.

Một nét bút không có hình dáng, không có thanh âm, mà chỉ bằng việc đưa nét, lại gợi cho người ta rõ mồn một hình ảnh thác nước nguyên thủy và hoang dại.

Hà Khuyết Minh giật mình quay đầu lại. Hoàng Hữu Khải cũng chợt thấy vô cùng quen thuộc.

Nguyễn Hồng Vân như chợt nhớ ra thứ gì.

Trước mặt bọn họ, là thác nước Lạc Thiên Bộc Bốc trứ danh khắp vùng Giang Hạ!

Thác nước như từ trời cao đổ xuống, hóa thành ngàn con Bạch Long, khí thế cuồn cuộn đổ xuống mặt nước, không khác gì ngàn vạn hùng binh giáng trần.

Thác nước hữu hình, mà nét bút lại vô hình. Một nét bút nhìn như tùy tiện, lại mang theo khí thế của hùng binh, quét qua hơn một trăm tên Bạch Linh Đội, khiến chúng bị thổi bay ào ạt như nước lũ.

Một nét bút phẩy lên, lại thấy vài tên bị thổi bay lên trời, y như hơi nước phả lên không trung, máu đỏ và vải trắng tung tóe y như làn mây ngũ sắc nơi chân trời.

Bất kì ai đã từng đi qua xứ Giang Hạ, đều không thể nào không thừa nhận, khung cảnh trước mặt mình, chính là Lạc Thiên Bộc Bốc.

Không phải là Lạc Thiên Bộc Bối lúc bây giờ, tức là tháng 12, mà là vào lúc nó cuồng bạo nhất, đẹp đẽ nhất, là mùa thu tháng 9.

Tháng 9, cũng là lúc Hà Khuyết Minh, Tiểu Phi, cùng A Dậu ngồi xe chạy qua nơi đó.

Hình ảnh ấy, từ lúc ấy, đã in đậm vào tâm trí người thanh niên này, mà chỉ tới khi cầm được một cây bút thật thuận tay, hắn mới có thể vẽ ra.

Hà Khuyết Minh mãi trở mắt chiêm ngưỡng công trình hội họa kì vĩ kia, mà trong giây lát quên khuấy mất mình đang còn đối thủ trước mặt. Quay lại, chỉ thấy Hoàng Hữu Khải cũng đã biến thành một đám mây ngũ sắc trên cao, tức là bị đánh cho nát bươm cả người ngợm, cuối cùng rơi xuống đất đến bịch một cái.

- Tầng Tư duy này... Là Ấn Tượng! Không... Không chỉ là Ấn Tượng, còn là Siêu Thực! A Dậu... người mới 19 tuổi, đã đạt tới 2 tầng Tư duy này... người... người rốt cuộc là ai?

Vừa rồi hắn còn đem A Dậu ra làm mồi nhử Nguyễn Bạch, nay chợt thấy tài năng tuyệt trần của tên này, không khác gì mình đã chuốc vạ vào thân, thật sự rất là khó xử.

Lại nói, không hiểu vì sao tên cấp dưới khi tiến cử kẻ thanh niên này cho hắn, lại gọi tên này là A Dậu.

- Tôi bỏ cái mặt nạ này ra được chưa vậy? Nóng quá.

Đáp lại, chỉ là một câu hỏi rất không liên quan. Hà Khuyết Minh sốt ruột gật đầu một cái.

Vậy là tên thanh niên kia gỡ mặt nạ xuống. Đằng sau lớp mặt nạ, là một gương mặt nho nhã hào hoa, mỗi tội hơi có chút hơi hợt phiêu hốt.

- Mẹ nói là đi tìm con gà đen. Ở đây cũng có gà đen.

Gà đen, tức là Hắc Kê? Hà Khuyết Minh tự hỏi. Đừng nói là trong lúc tên này mãi mê đi tìm gà, bị cấp dưới của mình thu nhận, nên mới gọi là A Dậu chứ? Nhưng rốt cuộc thì hẳn là ai?

Người trả lời, lại là Vương Thành Văn.

- Anh Phong. Lâu rồi không gặp.

Hắn cũng nhìn Văn, gật đầu.

- Vương Thành Văn. Nhớ rồi. Nhớ rồi.

- Thanh Phong?

Tiếng Nguyễn Bạch kinh ngạc hô lên. Hắn còn đang bị Lê Đức Anh đuổi đánh, không chút ngần ngại chạy thẳng về phía Hà Khuyết Minh, lách người một cái, để lại Lê Đức Anh cho tên này, rồi chạy thẳng tới chỗ Nguyễn Thanh Phong.

- Con trai! Có thật là con trai của cha không?

- Cái gì cơ?! - Vân cũng kêu lên - Tên này là anh trai của con thiệt hả?! Người như bố cũng có thể đẻ ra một đứa con đẹp trai tới vậy à???

- Tất nhiên! Cha mày ngày xưa cũng hơi bị hot đấy!

- Không tin! Không tin! Chắc chắn là con ông hàng xóm!

Hai cha con cứ nhặng nhít cả lên, khiến Nguyễn Thanh Phong cũng ngơ ngác đảo mắt nhìn quanh.

- Ai là con trai của ai? Ai là anh trai của ai?

- Mày chứ ai? Bố là bố mày, con nhỏ xíu xón này là em gái mày chứ ai nữa?!

Nguyễn Thanh Phong đưa tay xoa cằm, cố vắt óc để tìm kiếm trong những điều ít ỏi mà hẳn biết về cuộc đời.

- Ủm, đúng là tôi có bố, tôi có em gái.

- Đúng rồi! 10 năm trước tao đưa em gái mày đi khỏi nhà, mày còn đi tiễn ra tận sân bay cơ mà? Còn đi qua Lạc Thiên Bộc Bố, mày còn trở mắt lên kêu đẹp nữa đó, nhớ không?

- Ủm, đúng là lúc đó, có đi tiễn... Ồ! Ra vậy!!!

Hắn dùng năm tay đập lên bàn tay, vẻ mặt như nhận ra điều gì.

- Sao? Nhớ ra rồi phải không?

- Ồ! Ra vậy!!

- Ra cái gì?

- Hóa ra suốt 10 năm qua 2 người chưa về nhà?

Nguyễn Thanh Phong chốt được câu này mà cứ như tìm ra chân lý, khiến cho Nguyễn Bạch và Nguyễn Hồng Vân suýt nữa cắn phải lưỡi mà chết.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 489: Đường Đường Chính Chính

- Mấy người hội ngộ gia đình xong chưa vậy?

Vẫn giờ tay ý kiến. Tình hình xung quanh hiện nay thật sự không ổn lắm.

Hà Khuyết Minh theo bản năng đánh lại Lê Đức Anh, 2 người đánh nhau một hồi thì Hà Khuyết Minh chợt có điện thoại.

Đình chiến nghe điện.

- Con Rối của Thần, đã bị Hắc Kê lấy mất.

Đây là phía Tiểu Phi xác nhận với Hà Khuyết Minh.

Vậy là tất cả con mắt lại chăm chăm nhìn về phía Nguyễn Bạch.

- E hèm.

Nguyễn Bạch ngượng nghịu gãi đầu gãi tai. Đến cả Vân cũng nhìn hằm hằm với con mắt soi mói.

- Cờ đến tay ai thì người đó phát, có gì mà căng thẳng thế? Thôi được rồi, ánh mắt của các người là đang coi ta như kẻ bị ối hèn hạ phải không?

Hắn lẫm liệt bước lên phía trước.

- Khuyết Minh, áo trắng, với cả con Cú đang núp đằng đó nữa, lên hết đi. Một mình ta chấp 3!

Dáng vẻ ngạo nghễ này quá khác biệt với Nguyễn Bạch lúc thường ngày, khiến cho tất cả mọi người đều trở mắt nhìn.

Chiến lược của hắn từ lâu đã là một ẩn số. Tất cả các Shadow Runner khác chỉ biết rằng, khi giao thủ với hắn, bọn họ đánh cũng ngang ngửa, lúc thắng lúc thua. Nhưng nếu hỏi Nguyễn Bạch có trình độ gì, bằng cấp ra sao, thì thiên hạ lại không ai biết.

Nhưng với tính cách của Nguyễn Bạch, nếu hắn đứng ra nói 1 chấp 3, không ai tin tưởng tên này đang thật thà.

Chắc chắn có âm mưu!

Chắc chắn có âm mưu!

Chắc chắn có âm mưu!

Đây là suy nghĩ trong đầu mỗi người, cho tới khi thanh âm của Cú vang lên.

- Hắn không giỡn đâu. Một mình hắn quả thực có thể truy cản tất cả chúng ta.

Truy cản, không có nghĩa là chiến thắng. Nhưng độ khó cũng chẳng hề thấp. Và trong từng tình huống cụ thể, truy cản thành công cũng đồng nghĩa với chiến thắng.

Nhưng hành động của Nguyễn Bạch cũng không chỉ có một tầng ý nghĩa như vậy. Một chấp ba, lại là một câu ám hiệu với Vân.

Một mình hắn cản lại 3 tên này, chính là để Vân có thể tự do hành động.

Hai cha con phối hợp với nhau đã lâu năm như vậy, mỗi khi Nguyễn Bạch tỏ ra nghiêm túc thế này, Vân đều hiểu phải làm gì. Giờ không còn là

lúc ganh đua nhau nữa.

- Khi tôi đếm tới 3, hãy lui về phía sau thật nhanh.

Vân thì thào vào tai Văn. Cô tin là thằng này đủ sức hiểu rõ tình hình. Ngược lại, ông anh trai kia thì hoàn toàn không chút trông đợi.

Vân hé màn hình điện thoại cho Văn nhìn qua. Hắn thấy trên màn hình là một bản đồ, với một điểm đỏ. Chỉ một cái liếc mắt, hắn đã gật đầu.

Có sự giúp sức của Vương Thành Văn vẫn đỡ hơn là làm một mình. Cô đoán là Nguyễn Bạch một chấp 3 cũng không thể kéo dài lâu.

Hiện giờ 3 kẻ kia còn đang chần chừ phán đoán. Họ sẽ chờ cho Nguyễn Bạch động thủ trước. Vân gần như đoán chắc, chiêu thức đầu tiên sẽ là Man Thiên Quá Hải gây nhiễu loạn tình hình, cùng lúc đó cô và Văn sẽ lợi dụng để rút lui.

Kẻ nhanh chóng nhất có thể vượt qua Man Thiên Quá Hải để cản đường hai đứa, khả năng cao nhất chính là Hà Khuyết Minh. Và Nguyễn Bạch có thể bắt kịp để cản bước tên này.

Trường hợp tệ hơn, là Lê Đức Anh với Tâm Nhân cũng có thể vượt qua. Nếu Hà Khuyết Minh đủ tỉnh táo để bung hết sức kiềm chế Nguyễn Bạch, thì Lê Đức Anh sẽ phải do Nguyễn Thanh Phong cản lại.

Nếu Cú thật sự muốn can dự, thì Văn và Vân, 1 trong 2 đứa sẽ tùy cơ mà cản lại đối phương, đứa còn lại sẽ phải chạy tới địa điểm dự kiến.

Tất nhiên, trường hợp tốt nhất vẫn là như Nguyễn Bạch đang huênh hoang, lấy một cản lại ba.

Trong tình thế đột ngột như vậy, hai cha con Vân tính toán cũng đã có thể coi như là đầu vào đấy, dù có rất nhiều rủi ro có thể xảy ra, nhưng đối

đầu với 3 Siêu Cường giả, nào có ai dám chắc hoàn toàn?

Nhưng... ấy vẫn chỉ là kế hoạch để đối phó với 3 tên Siêu Cường giả.

Hải Thành hiện tại, vẫn còn một con quái vật khác. Khi Bạch Thế Thăng tỉnh lại, hắn đã thấy mình đang được khoác vai dìu đi.

Người dìu hắn không to cao, mà gầy gò ốm yếu, đỡ lấy thân hình đồ sộ của Bạch Thế Thăng mà còn có chút xiêu vẹo.

Thập Tam đã già.

16 năm qua Bạch Thế Thăng đã không hề để ý. Cứ qua 1 năm, người đàn ông này lại già đi 1 tuổi.

Sau bao nhiêu sự ngông cuồng và ngu xuẩn của hắn, ông ta vẫn coi hắn như một đứa con trai vậy. Khi hắn năm đó thảm bại và tàn tạ, ông ta lại xách hắn lên và kéo hắn ra khỏi cuộc chiến.

Bạch Thế Thăng thấy cơ thể mình chẳng còn chút sức lực. Tâm trí hắn cũng trống rỗng.

Bạch Linh đã không còn. Hắn chợt cảm thấy cuộc đời mình trống vắng tới vậy.

Hắn không còn ước mơ, không còn đam mê, không còn chút khao khát gì trong cuộc sống này.

Con ngõ này, sao hôm nay bỗng kéo dài hun hút và vô định tới vậy.

Một bóng người điềm đậm đứng nép một bên ngõ, dáng lưng còng còng, bàn tay chống gậy, đôi mắt già nua nghiêng nghiêng nhìn hai người bước tới.

Đại Giáo sư Grandino.

- Ta thật sự rất ưng người. Nhưng nhìn người bây giờ chẳng còn chút khao khát sống, vậy thì ta cũng không muốn nhận một xác chết về làm học trò.

Nói rồi, Grandino rút ra một tấm danh thiếp, quăng cho Thập Tam.

- Nếu có ngày hăn tìm ra mục đích sống, bảo hăn tới Hiệp hội Khoa học tìm ta.

Nói rồi, Grandino vụt biến mất.- Một...

- Hai...

Nguyễn Bạch chuẩn bị ra tay.

Vân cũng đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

Đúng lúc này, một luồng Khí lực khủng khiếp từ phía xa áp tới, đè nén cho tất cả mọi người nơi đây phải thấy bức bách khó thở.

Khí lực của Siêu Cường giả 7 bằng Tiến sĩ!

Grandino hoàn toàn không cần giấu giếm, đường đường chính chính tìm tới đây hỏi tội Nguyễn Bạch.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 490: Kì Tài

- Aaaaaaaaaaaaaahhhhhh!!!! Cứu mạng cứu mạng cứu mạng!!!!!!

Khi con Hắc Kê rũ ra một bộ lông đỏ rực như máu, cũng là lúc Nguyễn Bạch kêu thét thảm thiết. Hắc nhanh như chớp vắt chân lên cổ chạy trốn chết.

7 bằng Tiến sĩ dí đến nơi, không chạy thì còn làm được gì?

Nhưng chỉ chạy chưa nổi trăm mét, đã thấy Grandino ung dung đứng đó chặn đường.

Nguyễn Bạch lại kêu la oai oái, quay đầu chạy theo hướng ngược lại thêm trăm mét nữa, vẫn lại thấy Grandino đứng chặn đường.

Nguyễn Bạch lật cổ tay một cái. Khói đen không biết từ đâu tỏa ra bao trùm cả một vùng.

Man Thiên Quá Hải.

Grandino ung dung nhìn làn khói lan tỏa. Lão chậm rãi đưa tay lên kéo một cái.

Nguyễn Bạch từ trong đám khói bị một lực vô hình túm ra, đập thẳng vào tường.

Đúng lúc này, phía sau Grandino chợt một tiếng rít vang lên.

Đến cả Hà Nguyệt Minh cũng giật mình.

Truy Tung Bí Thức!

Đây là Truy Tung Bí Thức mà Nguyễn Bạch học lóm từ Hà Khuyết Minh. Tuy thô kệch quê mùa, nhưng vẫn cứ là Truy Tung Bí Thức.

Một luồng vô hình vô ảnh, cứ thế phăm phăm bay thẳng về phía Grandino.

Lão phẩy tay một cái, thứ vô hình không rõ là gì kia cứ thế bị nghiền nát.

Đúng lúc này, Nguyễn Bạch lại chẳng biết từ khi nào đã tiếp cận tới.

Lần này tới lượt Cú sừng sốt.

Thình Không Bộ Pháp!

Lại là sản phẩm học lóm.

Không thể nào tới mức đăng phong tạo cực như chính chủ làm ra, nhưng về cơ bản vẫn là Thình Không Bộ Pháp, vẫn đạt được mục đích mà nó cần đạt.

Tiếp đó,

Ám Dạ Tu La Bách Sát!

Chiêu này lần trước phối hợp với Hà Khuyết Minh, Nguyễn Bạch cũng đã sử dụng. Liên tiếp Kinh Khí theo những góc độ rất lén lút đánh thẳng vào Grandino.

Grandino chỉ đơn thuần cầm cây gậy lên gõ nhẹ xuống mặt đất. Cả trăm luồng Kinh Khí tan vào hư vô. Lão liếc mắt sang bên cạnh, ánh mắt nhìn chăm chăm vào hướng mà Nguyễn Bạch vừa phát ra công kích.

Theo luồng Nhân Lực của lão, Trọng Lực ồ ạt tuôn ra, xoắn lại với nhau, như nghiền nát cả không gian, cuối cùng xoắn nát cả một tòa nhà.

Nhưng Nguyễn Bạch đã không còn đứng đó.

Lần này thì đến lượt Văn hải hồn.

Kính Hoa Thủy Nguyệt!

Đúng cái cách mà Văn đã dùng trong lần chạy trốn hôm trước.

Nguyễn Bạch đã treo người trên không trung, mắt nhìn chăm chăm xuống đối thủ dưới mặt đất.

Hơn mười tàn ảnh của hắn tỏa ra xung quanh, mỗi tàn ảnh lại sử dụng một loại công kích nhằm thẳng xuống dưới.

Kèn Kèn Đấu Pháp!

- Vật văng!

Grandino khì mũi một cái. Lão thậm chí còn không để tâm tới đồng tàn ảnh trên không, tùy tiện vung cây gậy về một phía.

Hự một tiếng, chỉ thấy từ trong đám khói còn tàn dư, Nguyễn Bạch bay ra, lăn lộn mấy vòng trên mặt đất. Hắn thổ ra một ngụm máu. Tất cả những màn hoa mỹ vừa rồi, chỉ hòng đánh lạc hướng Grandino khỏi sát chiêu đích thực. Ấy vậy mà hắn vẫn bị lật tẩy.

- 24 năm không gặp, vẫn chỉ những trò học lõm rẻ tiền như vậy.

Grandino vẫn ung dung tiến tới. Mặt lão không chút vui buồn.

- Dừng tới nó đi. Dừng tới thứ mà mày đã đánh cắp từ tao và cha mày. Hãy cho tao thấy Sâm La Vạn Tượng đi.

Nguyễn Bạch gượng dậy, cả người khom khom dưới đất, mắt vẫn lom lom nhìn Grandino đi tới. Miệng hắn vẫn lẩm bẩm đếm.

12 mét. 11 mét. 10 mét!

Hai chân hắn chùng xuống lấy đà. Tay trái hắn thu sát hông, tay phải đưa ra, giống như muốn rút ra một thanh đao vô hình.

Khoảng cách 10 mét, bật người lao tới!

Vẫn lại cảm thấy một dòng điện chạy dọc qua sống lưng. Tư thế này, hắn còn lạ gì nữa.

Hành Vân Thiên Kiếm của Phú Sơn Đảo.

Phập!!!

Đao khí vô hình quét qua, phát ra những tiếng gió gào thét ghê rợn, chém bay mấy tòa nhà xung quanh.

Nguyễn Bạch vừa phi thân qua đối thủ, đã lập tức quay người. Hắn biết, chiêu vừa rồi còn chưa đủ. Khí Lực đã thu vào nắm tay.

Vận người, tung quyền.

Bá Vương Quyền của Đại Nam Đế quốc!

Chỉ đơn thuần là Khí Lực thuần túy, theo quyền áp mà tuôn ra, đánh cho cả vùng không gian trước mặt Grandino đều mờ nhòe đi vì khí áp.

Một quyền này, vẫn chỉ là để che mắt. Vẫn chỉ là một cách vận dụng Man Thiên Quá Hải.

Từ xung quanh Grandino, 10 tàn ảnh của Nguyễn Bạch đã đáp xuống, tiếp cận xung quanh lão. Cả 10 tàn ảnh đều tích tụ Âm Dã Tu La Bách Sát,

đồng loạt đánh thẳng vào những điểm tử huyệt trên người lão.

Mỗi một chiêu thức riêng lẻ, đúng là không thể đạt tới thượng thừa. Nhưng khi kết hợp lại, hóa ra lại có thể khai mở ra cả một chân trời mới.

Cách chiến đấu của Nguyễn Bạch, thật sự đã khiến cho tất cả mọi người phải mở mang tầm mắt.

Nhưng Grandino, lại khiến cho mọi người sâu sắc cảm nhận được, sự đàn áp đến tuyệt đối của Cường giả.

Lão nhận tới hàng ngàn luồng Âm Dạ Tu La như vậy, chỉ hơi khựng người một chút. Sau đó, lão xoay người, tóm lấy một cái tàn ảnh của Nguyễn Bạch, giơ lên, ném lên không trung. Rồi lão giơ cao bàn tay lên trời, nắm chặt lại.

Từ trên trời cao, một luồng Kinh Lực khủng khiếp như Thái Sơn đột ngột giáng xuống. Luồng Kinh Lực ấy đánh thẳng vào người Nguyễn Bạch, rồi dừng lại ngay đó, vừa đủ để phát lực mà không bị phân tán. Toàn bộ xung động đánh xuống, khiến Nguyễn Bạch cảm mặt xuống đất cái bịch một cái, im lìm bất động.

- Chaaaaa!!!!

Vân hét lên. Cô lao lên muốn ứng cứu, thì ngay lập tức, Lê Đức Anh đã tiến tới chặn đường cô.

- Anh Phongggg! Đánh hấn!!!

Kẻ nào cản đường thì triệt hạ kẻ đó. Vân ra mệnh lệnh này, vô cùng dễ hiểu ngắn gọn. Nguyễn Thanh Phong lập tức vung bút lên.

Đúng lúc này, khói đen cũng đã bao trùm.

- Không nhìn thấy gì, liệu có còn vẽ vờ được không nhỉ?

Hà Khuyết Minh đã bay tới.

Hắn không quan tâm chuyện thù oán cá nhân của Nguyễn Bạch. Hắn có mục đích của riêng hắn.

- Vănnn! Giúp tôi với!!!

Vân không ngần ngại gọi nốt quyền trợ giúp cuối.

Ngay lập tức, Vương Thành Văn đã bùng phát toàn bộ tốc độ. Hắn muốn dùng tốc độ của mình lao ra khỏi làn khói này càng nhanh càng tốt.

Đúng lúc ấy, một cảm giác nguy hiểm khiến tóc gáy hắn dựng lên.

Vận người, né tránh.

Vừa đúng lúc một thân ảnh khê khàng bay vụt qua.

Má Văn rách một vết rách dài, máu đỏ từ đó chảy xuống.

Nếu vừa rồi không kịp tránh, hắn đã bay đầu.

- Để ta ra tay mà không đắc thủ, ngươi là người thứ hai.

Kẻ vừa đáp xuống, là Cú.

3 đứa học sinh, bị 3 Siêu Cường giả vây lấy, nghe thế nào cũng thấy không cân bằng.

Nhưng thực tế, cả 3 Siêu Cường giả này cũng đang không ngừng tính toán trong lòng. Không ai biết những kẻ còn lại đang toan tính điều gì.

Mục đích của mỗi người là khác nhau mà.

Nguyễn Hồng Vân cũng không ngừng tính toán. Cô không bao giờ bỏ cuộc trong bất kì tình huống nào. Cô biết, phải cứu bằng được Nguyễn

Bạch. Chỉ có ông ta mới đủ khả năng để giúp cả lũ trốn thoát khỏi đây.

Nhưng tình huống này, có nghĩ đến bất kì phương án nào đi nữa, cũng không tránh khỏi tuyệt vọng.

Trừ phi...

Đúng lúc này, phía xa xa, Nguyễn Bạch đã gượng đứng dậy.

Hắn bị thương không nhẹ chút nào. Xương sườn gãy mất vài cái. Lá lách bị đập. Nội tạng bên trong hình như cũng đang chảy máu.

Hắn giương mắt nhìn Grandino.

- Thôi được rồi, nếu ông đã muốn chứng kiến nó tới vậy... Sâm La Vạn Tượng!

Lời vừa dứt, đã thấy một luồng Kinh Lực chẳng chút thua kém gì của Grandino, đánh lão bay lùi lại hơn 3 mét.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 491: Sâm La Vạn Tượng

Grandino vừa bị đánh lui về phía sau, Nguyễn Bạch đã lao tới.

Một bàn tay lại giơ ra.

Lòng bàn tay này, mà cứ như thu hết lấy vạn vật trong vũ trụ.

Lại một luồng Kinh Lực đánh tới.

Grandino càng cảm nhận rõ ràng hơn. Đây chính là Trọng Lực mà lão từng sử dụng.

Sâm La Vạn Tượng, thực sự có thể mô phỏng lại chiến lực của đối thủ hay sao?

Lão vung gậy lên. Đầu gậy chỉ thẳng về phía Nguyễn Bạch.

Cosmological Constant!

Hằng số Vũ trụ học.

Khi trọng lực kéo sập vật chất lại với nhau, sẽ có một áp lực chống lại trọng lực và tạo ra sự cân bằng cho vũ trụ.

Cosmological Constant của Grandino là một luồng trọng lực cực mạnh nhắm thẳng về phía Nguyễn Bạch, sức hút cực mạnh khiến hắn không thể nào né tránh. Sau đó, khi phản trọng lực trở nên đủ mạnh để chống lại trọng lực, thì năng lượng tích lũy trong khoảng không sẽ bị giải phóng, gây ra hàng tỉ sát thương.

Đây là cảnh giới của Siêu Cường giả 7 bằng Tiến sĩ.

Nguyễn Bạch cũng giơ ngón tay lên chỉ thẳng vào đầu gậy.

Cosmological Constant!

Hai chiêu thức dường như giống hệt nhau, đánh thẳng vào nhau. Trọng lực và phản trọng lực không ngừng triệt tiêu nhau, cuối cùng đều tiêu tán.

Nhưng luồng Cosmological Constant của Grandino vẫn còn sót lại chút tàn dư, tiếp tục đánh tới Nguyễn Bạch.

Một chút này thật sự chỉ là “một chút”, nhưng là nhân với chiến lực của Grandino, cũng đã đủ khủng khiếp.

Nguyễn Bạch bung hết khí lực của mình ra để chống đỡ, vừa xuất tiếp hậu chiêu.

Khí Chuyển Phong Thân!

Lại là một chiêu thức khá phổ biến của Khí Công Sư. Hắn được tăng thêm chút tốc độ, lại mượn lấy lực hút từ đối thủ, lao nhanh tới trước.

Nhẫn thuật: Độn Thổ.

Lần này là Nhẫn thuật của Phú Sơn đảo. Từ trên bàn chân Nguyễn Bạch xuất ra một luồng Khí lực khoan thủng xuống lòng đất, tạo ra một đường hầm cho hắn chui xuống.

Khi Nguyễn Bạch vừa chui xuống đất, Grandino đã lập tức gõ gậy xuống 3 lần. Dựa theo 3 lần vọng lại của Khí lực, lão đã tính toán ra lộ tuyến của Nguyễn Bạch dưới lòng đất.

Lão lại xuất chiêu.

Electromagnetic Radiation!

Một luồng bức xạ điện từ với tốc độ ánh sáng quét thẳng tới vị trí của Nguyễn Bạch, mang theo nó là cả một trường điện từ, cày xới toàn bộ vùng đất. Từ dưới mặt đất, một bóng dáng chọt lao lên.

Grandino lại lập tức tung một chiêu đánh nát thân ảnh đó.

Tức thì, từ phía sau, một luồng Khí lực đã lén lút đánh tới.

Grandino vẫn rất bình tĩnh mà quay lại.

Một cái vung gậy.

“Thứ đó” lại bị đánh tan nát.

Là Truy Tung Bí Thức?

Grandino hơi có chút ngạc nhiên. Lão cứ nghĩ thứ đánh lén đằng sau phải là Nguyễn Bạch.

Phát giác ra điều gì, lão quay phắt lại, thì đã thấy Nguyễn Bạch ở phía sau. Thân hình hắn có chút tả tơi vì thương tích.

Thân ảnh vừa rồi đúng là Nguyễn Bạch. Nhưng hắn cố tình chịu một đòn kia để Grandino nghĩ rằng đó chỉ là mồi nhử. Việc thân ảnh này bị đánh tan cũng chỉ là ảo ảnh được tạo ra.

Grandino bị áp sát tới mức này, đã cảm thấy có chút đe dọa. Lão không còn chút nường tay nào.

Cây gậy đưa lên, chém ra một vòng, nhẹ nhàng vô thanh. Thậm chí, đến cả hình ảnh cũng bị kéo chậm lại.

Event Horizon!!!

Chân trời Sự kiện.

Thứ trọng lực kinh khủng mà các lỗ đen tạo ra có thể giam cầm cả ánh sáng. Khi ánh sáng không thể thoát khỏi lỗ đen, thì thông tin về sự kiện trong lỗ đen cũng không thể tới được bên ngoài, nên người ta gọi ranh giới ấy là Chân trời Sự kiện.

Grandino không thể tạo ra lỗ đen. Thực tế thì nhân loại chưa đủ sức để tạo ra thứ đó. Nhưng trọng lực mà lỗ tạo ra, lại đã có thể kéo chậm cả ánh sáng.

Một chiêu thức này, vốn không phải là Vật lý, mà là Kiếm Pháp. Một đường kiếm mang theo trọng lực mạnh tới nỗi kéo chậm cả hình ảnh, phong bế cả thanh âm. Đối thủ vốn không thể nào tính toán được lộ trình của kiếm, thì không thể né tránh.

Nguyễn Bạch cũng đã đưa tay lên hóa Khí thành Dao.

Event Horizon!!!

Hai đường kiếm chém vào nhau, không chút tiếng động, nhưng chu vi hàng cây số xung quanh, tường đá đều nứt toác. Những tòa nhà yếu ớt đều đã đổ sập.

Đường kiếm của Nguyễn Bạch yếu hơn, nhưng liên chiêu của hắn thì chưa dừng lại.

Trong vùng không gian siêu trọng lực lặng im này, hắn lại phóng hết giác quan của mình ra.

Tâm Nhân Độ Nhị Tầng!

Thình Không Bộ Pháp!

Tâm Nhân và Bộ Pháp đều là hàng nhái, nhưng lại đem kết hợp với nhau, cộng với cách vận hành Khí lực của Lượng tử học, đã giúp cho Nguyễn Bạch dù trong vùng không gian siêu trọng lực mà Thuận Gian Di Động.

Lại nhắm vào tử huyết của đối thủ.

Một ngón tay lại chỉ ra.

Tiên Nhân Chỉ Lộ!!!

Chỉ thấy Grandino bị đẩy lùi về phía sau tới hàng chục bước, bàn tay ôm chặt lấy lồng ngực, máu rỉ ra từ khoe miệng.

Nguyễn Bạch cũng không tốt đẹp hơn tí nào. Cả người tơi tả rách nát.-
Hắn thật sự đánh ngang tay với kẻ 7 bằng Tiến sĩ???

Hà Khuyết Minh là người đầu tiên kêu lên. Những điều hôm nay hắn được chứng kiến, đã vượt quá nhận thức con người.

Câu này là quay sang hỏi Cú.

Nói gì thì nói, Nguyễn Bạch gia nhập giới Runner cũng là do Cú dẫn về, y như Erik bây giờ vậy.

Cú cũng chỉ lặng im không nói.

Vân là người hiểu rõ nhất mọi chuyện. Cô liếc nhìn Văn. Cô tin rằng thằng này cũng đã đoán ra.

Sâm La Vạn Tượng và Kính Hoa Thủy Nguyệt, có nhiều điểm tương đồng, nhưng cũng rất khác biệt.

Kính Hoa Thủy Nguyệt chủ yếu là dựa vào cách vận dụng Khí Lực của bản thân để đánh lạc hướng kẻ địch.

Sâm La Vạn Tượng lại là đọc lấy cách vận hành Khí Lực của đối thủ, sau đó mô phỏng lại và tạo nên phiên bản của riêng mình.

Ở bậc Tiến sĩ, Khí lực của bản thân vốn chỉ là kích thích để khởi phát Khí trong Thiên Địa. Mà Khí trong thiên địa thì vô hạn vô cùng. Đây cũng là lý do mà Phạm Viết Tuệ lại mạnh hơn rõ rệt so với những người cùng trình độ.

Chính vì Khí trong thiên địa vô biên như vậy, mà chỉ cần mô phỏng được cách vận hành Khí lực của đối phương, thì hoàn toàn có thể không cần quan tâm tới chênh lệch thực lực bản thân.

Về lý mà nói, Sâm La Vạn Tượng, là một thứ khái niệm quá hoang đường.

Chẳng lẽ, người cầm Sâm La Vạn Tượng tới gặp Chí Tôn Cường giả, mô phỏng lại chiến lược của người ta, rồi cầm cái chiến lược đó đi bắt nạt cả thế giới, vậy có khác gì người đã trở thành Chí Tôn Cường giả?

Hiển nhiên là môn học vấn này có bí mật nào đó. Và có những quy tắc nhất định kèm hãm nó.

Hiện tại Văn không biết bí mật ấy là gì, nhưng hẳn biết điều kiện kèm hãm của Sâm La Vạn Tượng.

Chỉ có thể mô phỏng được cao nhất là 90% uy lực từ chiêu thức của đối phương.

10% còn lại, là phải đem chính chiến lược của mình ra bù đắp.

Mà với Siêu Cường giả 7 bằng Tiến sĩ như Grandino, liệu toàn bộ chiến lược của Nguyễn Bạch có bù đắp nổi 10% chênh lệch kia không?

Theo Văn tính toán, là không.

Cộng thêm cả chiến lược của Nguyễn Bạch, lẫn tất cả những cách phối hợp chiến đấu kì quái kia, cũng chỉ miễn cưỡng theo kịp đối thủ.

Tầm 98%.

Tức là nhìn thì thấy ngang sức ngang tài, nhưng càng chiến đấu lâu dài, 2% chênh lệch kia càng khuếch đại ra.

Cuộc chiến này, càng đánh càng thua.

Bất chợt, Vân kéo tay nó, nói:

- Tôi và anh Phong sẽ cản 3 kẻ này lại. Cậu sẽ chạy tới đó giúp cha tôi, được chứ?

Vân nhìn thẳng vào mắt Văn, làm Văn phải nhú mày.

Người khác nhờ cậy như vậy, hẳn cũng không có lý do gì để từ chối. Nhưng... 2% chiến lược của một Siêu Cường giả 7 bằng Tiến sĩ, liệu hẳn có thể bù đắp chăng? Chưa kể, muốn chạy được tới đó, thì Vân và Phong phải đủ sức cản nổi 3 Siêu Cường giả này.

Vân nhìn vào mắt Văn. Hẳn gật đầu.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 492: Gió Xanh Mây Đỏ

- Anh Phong! - Vân hô lên.

- Hở? - Nguyễn Thanh Phong đáp lời. Hắc vẫn đang bị vây trong khói đen mù mịt.

- Anh bung hết sức ra đi - Vân nói.

- Ừm.

Nghe câu này, Hà Khuyết Minh vội vã lui về phía sau.

Đi với Nguyễn Thanh Phong mấy tháng, hắc đại khái cũng đã hiểu về thực lực của tên này.

Văn lực, Họa lực khủng khiếp. Nhưng tùy tính. Không ổn định. Thích gì làm nấy. Khó đoán.

Nguyễn Thanh Phong trong mắt Hà Khuyết Minh có thể là một con dao sắc lẹm, nhưng hai lưỡi. Hắc cũng đoán rằng Nguyễn Hồng Vân đã hết cách rồi mới phải chơi bài liều như vậy.

Người thì lui về sau, nhưng khói đen lại càng dày đặc hơn trước. Từng luồng Khí lực nhiễu loạn bay lung tung trong làn khói, càng như muốn triệt để khóa cứng tầm nhìn của Nguyễn Thanh Phong.

Bất kể như vậy, Nguyễn Thanh Phong vẫn vung bút.

Gió đã nổi lên.

Thần Phong Thịnh Yển!

14 loại gió đan xen nhau, cuốn lấy nhau, như bão táp thổi bay làn khói. Chỉ thấy khói tan đi, rất nhiều thủ hạ Âm Hành Hội núp trong làn khói cũng bị đánh cho tơi tả.

Trong cơn cuồng phong ấy, Vương Thành Văn vẫn bứt tốc lên chạy, bất chấp mọi loại lực cản.

Đằng sau hắn, Cú nhẹ nhàng đập lên từng cơn gió mà đuổi theo.

Chợt trước mắt hắn là một màu đỏ rực che chắn tầm mắt. Tấm áo choàng đỏ của Vân bay phần phật trong gió, che giấu phía sau là một ám chiêu.

- Zap Gun!

Tia điện chớp nhoáng bắn ra, bị Cú khẽ khàng lách người né tránh. Chợt đúng lúc ấy, hắn cảm thấy cơ thể mình bị vô vàn những hình khối hư ảo đâm lên, khóa cứng hắn lại giữa không trung.

Cứ như hàng ngàn ngọn núi mọc lên từ dưới mặt đất, rồi cùng quy tụ lại.

Lại là Nguyễn Thanh Phong.

Chúng Sơn Tụ Hội!

Hà Nguyệt Minh chưa vì vậy mà từ bỏ. 3 cái Truy Tung Bí Thức theo 3 hướng lén lút đánh tới Nguyễn Thanh Phong, bản thân lại chính diện đánh tới.

- A Dậu! Người là người của Âm Hành Hội, hay là con trai của Hắc Kê, hãy chọn một thôi!

Nguyễn Thanh Phong khẽ lắc đầu. Âm Hành Hội hay Hắc Kê gì đó, hẳn không quan tâm lắm. Hắc nói:

- Mẹ đã dặn, là con trai phải biết bảo vệ em gái.

Nói rồi, bàn tay hắc cầm cây bút không ngừng điểm vào không gian.

Giữa không gian lồng lộng gió này, hàng ngàn hàng vạn điểm nhỏ nổ bung ra vô vàn các loại màu sắc.

Bách Hoa Tề Phương!

Như một rừng hoa đầy màu sắc thi nhau đua nở, khiến cho Hà Khuyết Minh cũng phải hoa mắt chóng mặt. 3 cái Truy Tung Bí Thức đều bị những sắc màu kia đánh nổ bung bét.

Tâm Nhân Đệ Tam Cấp, Tuyệt Thức Giới!

Bấy giờ, lại tới Lê Đức Anh mở ra Tâm Nhân. Hắc phong bế toàn bộ những sắc màu của Nguyễn Thanh Phong, mở Khí Công cuộn cuộn bao quanh thân thể, mãnh liệt xông qua.

Khí Công Bạo Phá, đánh cho gió tán hoa tàn!

Ấy vậy mà, vừa phá tan lớp họa ấy, lại thấy một màu đỏ rực đang chờ sẵn.

Lại là Nguyễn Hồng Vân.

- Flame Arrow!

6 mũi tên bằng lửa phàm phập cắm vào Lê Đức Anh, đẩy hắc khựng lại. Ngay sau đó, vô vàn đóa hoa của Nguyễn Thanh Phong lại liên tiếp nổ bung, đánh cho Lê Đức Anh tối tăm mặt mũi.

Vân vừa ra chiêu, còn không kịp quay người, bàn tay cô đã vung ngọn roi về phía sau.

Đầu ngọn roi buộc một hòn đá, lại được khuếch đại bởi Gravity, như một quả chùy phóng thẳng về phía Cú.

Cú vừa mới thoát khỏi sự giam hãm của Chúng Sơn Tụ Hội, đã thấy một quả chùy nặng chịch nhè vào mặt, cuống quýt vạy người né tránh.

Còn chưa kịp ổn định thân mình, từ phía trên trời cao, lại như có một dòng nước dữ dội ào ào đổ xuống, đánh hấn ngã sấp mặt xuống đất.

Lạc Thiên Bộc Bối!

Hà Nguyệt Minh cũng phải giật mình hoảng hốt.

Nguyễn Thanh Phong đang cùng lúc vẽ ra tới 4 bức tranh!

Thần Phong Thịnh Yến.

Lạc Thiên Bộc Bối.

Chúng Sơn Tụ Hội.

Bách Hoa Tề Phương.

Thanh Phong Tứ Đại Cảnh.

Hà Nguyệt Minh nghĩ tới đây, hấn lẳng lặng lựa chọn rút lui.

Thanh Phong Tứ Đại Cảnh đúng là rất đáng sợ, nhưng đáng sợ hơn vẫn chính là nó không có lỗ hổng. Vì mọi lỗ hổng, đã được Nguyễn Hồng Vân bù vào.

Cú cũng vậy. Hấn vô thanh vô tức mà rút lui từ khi nào không hay.

Chỉ còn Lê Đức Anh vẫn ngoan cường xông tới.

Vì sao? Vì hắn có tín niệm của mình. Hắn có mục đích của mình. Hắn có thứ cần phải bảo vệ.

Quan trọng hơn cả con rối Bạch Linh. Quan trọng hơn cả chiếc bình mà Cú đã trộm.

Hắn điên cuồng lao tới.

Tâm Nhân Đệ Thất Cấp, Khai Thiên!

Hắn vẫn nhớ lời Quân chủ năm đó, cùng ta mở ra một con đường, xuyên phá mọi loại rào cản, và cùng mở rộng đôi mắt để nhìn thấu cuộc đời.

Trước mắt hắn, 4 bức tranh của Nguyễn Thanh Phong cũng chẳng khác gì một thứ mê cung che mờ mắt hắn, chỉ là hư ảo của cuộc đời, chỉ là nỗi sợ trong tưởng tượng.

Khai được Tâm Nhân, chính là để vượt qua ảo giác về cuộc đời.

Để khai mở ra một con đường mới.

Lê Đức Anh đưa hai bàn tay ra trước, bất chấp cơ thể chịu không biết bao nhiêu thương tích, vẫn dùng hết sức mình xé toang 4 bức tranh.

Không còn gì che chắn cho Nguyễn Thanh Phong. Lê Đức Anh dùng khí thể hùng mạnh nhất trong đời, điên cuồng tiến tới.

Nhưng trong mắt hắn, một ánh đỏ chợt lướt qua.

Bên hông hắn, lại là Nguyễn Hồng Vân.

Lại là màn hình điện thoại đáng ghét kia.

Lần này, màn hình ấy hiện một màu đỏ rực, đỏ không khác gì màu chiếc áo choàng đang phấp phật trong gió.

- Inferno!!!

Chẳng còn dư dả chút pin nào, nhưng Vân vẫn kiên quyết xuất ra Inferno.

Uỳnhhhhhhhhh!!!!!!!!!!

Một chiêu thức này, đánh vào cơ thể Siêu Cường giả, chưa tính là thứ gì chí mạng, nhưng vẫn đủ sức đánh bay Lê Đức Anh lên giữa không trung.

Chỉ là bị đánh bay lên, vẫn chưa thể coi là có gì nguy hiểm. Lê Đức Anh nghĩ vậy. Nhưng ngay sau đó, hắn biết mình đã nhầm.

Trước mắt hắn, không chỉ là 4 bức tranh hoa mỹ mà thôi.

Gió là thần thái.

Nước là đường nét.

Núi là hình khối.

Hoa là sắc màu.

Nguyễn Thanh Phong so với bản thân hắn 3 năm trước, chỉ có thể vẽ ra một bức tranh không có đường nét, không có hình khối, không có sắc màu, chỉ có thần thái, thì bây giờ đã khủng khiếp hơn quá nhiều.

4 bức tranh, kì thực lại chỉ là 1. 1 bức tranh duy nhất, nhìn kĩ ra, lại bao hàm thiên nhiên hùng vĩ.

Và trong mỗi bức tranh, lẫn ẩn chứa một điểm nhấn. Điểm nhấn ấy mới là sát chiêu ghê gớm nhất. Nhưng vì tính cách phóng túng tùy tiện của

Nguyễn Thanh Phong, đến chính hắn cũng chẳng thể biết được điểm nhấn của mình nằm ở đâu.

Dù là với Tâm Nhân, Lê Đức Anh cũng không thể nhìn ra.

Ấy vậy mà Nguyễn Hồng Vân lại nhìn thấy.

Một chiêu Inferno này, đánh bay Lê Đức Anh vào đúng nơi giao thoa của cả 4 điểm nhấn.

Chỉ trong khoảng khắc này. Chỉ trong thời điểm này. Chỉ có một thời cơ ấy.

Có thể chỉ là tình cờ. Có thể chỉ là may mắn.

Cũng có thể... chính là thực lực.

4 điểm nhấn chết người của một Thiên tài giao thoa với nhau, dù có là Siêu Cường giả cũng nào có thể chịu đựng nổi?

Nhưng thứ đáng sợ nhất, lại là cách bố cục bức tranh ấy. Mà yếu tố bố cục ấy, lại không phải gió, không phải hoa, không phải núi, không phải nước. Mà là một đám mây đỏ.

Tấm khăn che mắt của Lê Đức Anh đã bị cuốn bay. Hắn phải mở to đôi mắt phàm trần của mình mà ngắm nhìn thứ quang cảnh đẹp đến chết chóc trước mắt.

- Quân chủ, ta... đi trước...

Gió đã ngừng. Nước đã lặng. Hoa đã rơi. Núi đã mờ.

Lê Đức Anh cũng đã vong mạng. Ở cách đó khá xa, Hà Khuyết Minh toát hết mồ hôi. Hai đứa học sinh phối hợp đánh chết một Siêu Cường giả, đã đủ khiến hắn sợ phát khiếp. Hắn lảo bẫm.

- Nguyễn Bạch đích nhi tử, tuyệt bất khả khinh thị.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 493: Khao Khát Thuần Khiết

Cuộc chiến với Nguyễn Bạch còn đang căng thẳng, Grandino chợt thấy bóng dáng Vương Thành Văn chạy tới.

Lão đủ thông minh để hiểu thằng nhóc này về phe nào. Chính nó đã từ chối lời mời trước đó của lão.

Một thằng nhóc con thì có thể gây ảnh hưởng gì tới chiến thắng của lão? Grandino không cảm thấy một chút đe dọa nào.

- Con rể, tới giúp ta đó à?

Trái lại, Nguyễn Bạch có vẻ vui mừng ra mặt.

- Cháu không phải con rể bác.

- Vậy tức là về sau là đúng rồi?

Phủ nhận từ con rể, nhưng không có phủ nhận việc tới đây giúp Nguyễn Bạch.

Nguyễn Bạch dứt khỏi Grandino, nhảy lùi về phía sau. Mắt vẫn chăm chăm nhìn về phía đối thủ, miệng lại nói với Vương Thành Văn:

- Tác chiến không phải là chuyện một cộng một bằng hai, điểm này chắc nhóc cũng biết rồi. Mức độ nguy hiểm, hãn nhóc cũng nhìn ra.

- Đúng vậy. - Vương Thành Văn trả lời.

- Cái gọi là Sâm La Vạn Tượng, người hữu duyên thì chỉ cần một lần quan sát, người vô duyên thì dù có bao nhiêu bằng cấp cũng không thể thấu hiểu.

Nói rồi, Nguyễn Bạch lại lao tới.

Grandino đã chuẩn bị tinh thần nghênh đón 2 đứa kia lên cùng 1 lúc, ai dè vẫn chỉ thấy một mình Nguyễn Bạch.

Vương Thành Văn bất động.

Nói là tới đây giải cứu Nguyễn Bạch, đều là vì nếu hãn không can thiệp, Nguyễn Bạch sẽ thua chắc.

Nhưng giờ đây nếu hãn can thiệp, thì như Nguyễn Bạch nói, chiến lược không phải một cộng một bằng hai, có khi hãn chỉ làm vướng chân ông ta, đồng thời tự gây nguy hiểm cho bản thân mình.

Giải pháp đem lại khả năng thành công cao nhất, dù khả năng ấy vẫn khá là mơ hồ, đó là trong một lần giao thủ này, cố gắng quan sát ra bí mật của Sâm La Vạn Tượng.

10% thua thiệt kia, là từ đâu mà ra?

Vương Thành Văn hít sâu một hơi. Hãn chùng người hạ tấn, tay phải thu sát về hông, tay trái chạm nhẹ xuống mặt đất. Các cơ bắp trên tay hãn bắt đầu co bóp tích trữ lực.

Bí quyết của Huyết Nguyệt Triều Quyền, chính là những lần tích trữ lực này, giống như Đại Lực Quyền. Lực lượng càng lớn, nhân với cách vận lực như sóng biển, càng nhân lên khủng khiếp hơn, rồi lại cộng hưởng 3 lần giữa không trung. Đây chính là ý tưởng của Vương Thành Văn. Còn vì sao Huyết Nguyệt Triều Quyền lại thành ra hủy diệt tới vậy, hãn chưa kịp tìm hiểu.

Mỗi lần tích trữ lực, cơ bắp của hắn đều đau nhức khủng khiếp. Vậy nên, Huyết Nguyệt Triều Quyền không thể sử dụng liên tục. Vậy mà ngày hôm nay hắn lại phải dùng tới 2 lần.

Vì trước mặt hắn là Siêu Cường giả 7 bằng Tiên sĩ. Tung hết toàn bộ sức mạnh vẫn còn sợ thiếu.

Vừa dùng thời gian tích lực, hắn vừa giương đôi mắt quan sát.

Ánh mắt của hắn không mang chút thù hận, không mang chút chiến ý, cũng không có dấu vết nào của tham vọng.

Ánh mắt ấy chỉ thuần một sự tò mò. Một sự tò mò vô bờ bến với tri thức.

Chính ánh mắt này mới là thứ khiến Grandino vốn không coi Vương Thành Văn ra cái gì, chợt trở nên sợ hãi tới tột cùng.

Trên đời này, tiền bạc không phải thứ đáng sợ nhất. Chiến lược cũng vậy, tri thức cũng thế. Tiền bạc có thể kiếm ra, chiến lược có thể rèn luyện, tri thức có thể tích lũy. Cường giả trên thế gian nhiều như mây trời, mà rốt cuộc có bao nhiêu khiến lão phải sợ hãi? Ít lắm.

Thứ duy nhất nên sợ hãi, chính là khao khát tìm kiếm tri thức của con người. Vì thứ khao khát thuần túy ấy luôn đưa người ta đi xa hơn bất cứ cảnh giới nào có thể tưởng tượng.

Nguyễn Bạch bây giờ có lẽ chỉ là một kẻ tầm thường và bỉ ổi, dùng mọi thủ đoạn để đạt được mục đích, nhưng 24 năm trước, hắn cũng đã từng có một ánh mắt thuần khiết như vậy. Chính ánh mắt ấy đã gây ấn tượng mạnh với Grandino.

Lão Thụy cũng luôn có một ánh mắt như vậy. Lão sẵn sàng dùng chính cơ thể mình để làm thí nghiệm. Lão có thể đam mê với khoa học tới

tận cùng, bất chấp mọi thế sự trên đời.

Rất nhiều kẻ đáng sợ nữa mà Grandino biết, đều mang ánh mắt như vậy đối với tri thức.

Không coi nó như một công cụ, không mưu cầu một chút danh lợi, không vì mục đích của bản thân.

Giữa chiến trường gay go ác liệt này, một kẻ vẫn có thể nghiêm túc học hỏi tri thức, kẻ đó còn có thể coi thường hay sao?

Ánh mắt kia không mang chút sát khí nào, mà lại cho lão áp lực như núi đè.

Grandino tới lúc này, đã buộc phải thét lên.

- Vương Thành Văn, ta sẵn sàng nhận người làm học trò, ta sẵn sàng dẫn người tới Long Thành, ta sẵn sàng cho người mọi thứ! Chỉ cần người lùi ra khỏi cuộc chiến này!!!

Đây đã là thỏa hiệp lớn nhất. Đây đã là điều mà Vương Thành Văn khao khát nhất. Đây đã là sự thừa nhận tối cao.

Nếu là một lúc nào khác, hắn sẽ không chút do dự mà nhận lấy lời đề nghị này.

Nếu là một lúc nào khác, hắn đã vui mừng vì năng lực của mình được công nhận.

Nếu là một ngày nào đó, lời nói này đã là bước ngoặt cuộc đời của hắn. Rồi nhân sinh sẽ trở nên đơn giản vô cùng, trở thành thành viên của Hiệp hội Khoa học, tiền bạc đũa huề, danh vọng không thiếu, và mẹ hắn đã có thể nghỉ ngơi.

Nhưng nếu là một lúc nào khác, Grandino cũng sẽ không nói ra những lời như vậy.

Chẳng có nếu - thì, chẳng có một thực tế nào khác, ngoại trừ thực tế mà ta đang đối mặt.

Đôi mắt vẫn mở to quan sát, hần chỉ khẽ lắc đầu.

Grandino ngoài một chút thất vọng ngao ngán, cũng đã không có chút gì bất ngờ hay lo lắng.

Chỉ là phòng ngừa vạn nhất, không có nghĩa là đã bại lão dễ dàng như vậy.

Tuổi trẻ bông bột, nếu 2 người đã muốn thách thức ta tới vậy, thì ta cũng sẵn sàng.

Grandino đã đưa đầu gậy lên chỉ thẳng về phía Nguyễn Bạch.

Trọng lực xung quanh chợt bị co sập hết về phía đầu gậy, như vạn vật trên đời đều bị thu vào một đầu kim.

Phong cách của Grandino vẫn luôn như vậy. Tinh tế, xảo diệu, mà hàm chứa cả một vũ trụ học vấn.

Singularity.

Điểm kì dị!

Nguyễn Bạch cũng giơ bàn tay ra.

Bàn tay ấy như hàm chứa vạn vật trên thế gian.

Sâm La Vạn Tượng đã phát động.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 494: Vũ Trụ Nhị Phân

Hai chiêu thức đều hàm chứa quá nhiều, nổ bung trong não Văn một ma trận kiến thức, khiến hắc lạc lối không cách nào thoát khỏi.

Nhìn thấy, mà không thể cảm nhận, như nhìn vào một tấm bảng đen đầy những công thức toán học rắc rối, biết là thế mà không cách nào hiểu nổi.

Hắc cố giữ lấy trọng điểm để không bị ma trận ấy cuốn trôi đi, hắc cố căng mắt quan sát Grandino.

Không có tác dụng gì. Nhìn vào một người thầy, không có nghĩa người hiểu được những kiến thức trong đầu ông ta.

Hắc quan sát Nguyễn Bạch.

Nguyễn Bạch lại đang quan sát một thứ gì khác.

Sâm La Vạn Tượng đã bắt đầu mô phỏng lại Điểm kì dị của Grandino.

Hai điểm kì dị, dồn nén một khối lượng lên tới 10 tấn. 10 tấn vật chất bị co sập vào một điểm kì dị, lại không ngừng hút lấy nhau, kéo cho thời gian chậm lại, và không gian cũng bị bẻ cong.

Vương Thành Văn vừa cố hết sức mình bám trụ lấy mặt đất, vừa căng não tìm kiếm một thứ mấu chốt trong lần giao chiến này. Nhưng hắc không thể.

Đừng nói tới Sâm La Vạn Tượng, thứ chiêu thức của Grandino đã đủ khiến hắc đầu đau đầu.

Nguyễn Bạch nói đúng. Hữu duyên thì hạnh ngộ, vô duyên thì bất khả cầu.

Lực hút dần trở nên mạnh khủng khiếp. Giây phút mà Vương Thành Văn không thể chống lại lực hút ấy, hắc bị kéo bay về phía 2 điểm kì dị kia. Đó cũng là lúc, hắc chợt nhớ tới lời nói của chú Thiên bán tò he năm đó.

Trời đất, là mặt gương phản chiếu con người.

Chẳng phải thầy Nguyễn Mạnh từng viết một điều tương tự trong cuốn sách mà hắc từng đọc hay sao?

Diễn tả một cá nhân, để gián tiếp tả về vũ trụ.

Tới lúc này, Văn chợt hiểu.

Cánh cửa để bước vào cảnh giới Tiến sĩ, chính là mở lòng chính mình để hòa nhập cùng thiên địa. Nói vậy, đối với Cường giả bậc Tiến sĩ, quan sát thiên địa xung quanh họ, cũng chính là quan sát họ.

Đây chính là điều mà Nguyễn Bạch vẫn làm.

Thời gian hắc bị hút tới thực ra không dài, nhưng lại được kéo dài ra gấp nhiều lần. Vì Vương Thành Văn đã bước vào không gian tưởng tượng của hắc.

Một biển cát mênh mông và hiu quạnh.

Hình ảnh biển cát năm đó thực sự đã ám ảnh hắc dù hắc không nhận ra. Nhưng ít ra, tại nơi đây, hắc có thể dẹp bỏ mọi tạp âm bên ngoài mà tập trung suy nghĩ.

Thời gian không hề chậm lại, mà não bộ hắn được tăng tốc hơn.

Mỗi lần tới đây, hắn cần tạo ra một đối tượng để nghiên cứu.

Lần này, đối tượng không còn là con người nữa. Hắn mang vào cả vũ trụ.

Hắn muốn quan sát thật kĩ càng vùng thiên địa xung quanh Grandino.

Càng may mắn hơn, vì Grandino lại là một nhà Vũ trụ học. Chiêu thức của ông ta sử dụng trực tiếp các định luật về Vật lý vũ trụ.

Vương Thành Văn ngẩng đầu ngắm nhìn khoảng không bao la phía trên. Hắn ngắm nhìn từng vì sao, từng tinh cầu, từng tia sáng.

Bất chợt, khi hắn còn mãi ngẩng đầu nhìn lên phía trên, thì từ phía dưới, hắn rơi thụp xuống.

Không còn là một biển cát, mà là mặt nước đen ngòm.

Vương Thành Văn vùng vẫy trong làn nước. Hắn càng vùng vẫy càng chìm sâu.

Chẳng biết tới khi nào, trong màn nước đen ấy, hắn nhìn thấy một thứ ảo ảnh.

Đầu tiên, hắn nhìn thấy một cái mặt cười khổng lồ. Phía trên cái mặt ấy, lại mọc ra những bụi tre rậm rạp. Lấp ló sau bụi tre, lại là những mái nhà rêu phong. Uốn lượn quanh những mái nhà, lại là thân hình lấp lánh vảy của một con rồng. Rồi những bàn tay, cánh tay, bàn chân, cứ thế thò ra một cách không lý do. Một đầu gà trống lớn thò ra khỏi đồng hồ đồng hồ trụ tượng ấy, gáy lên một tiếng vang vọng khắp vùng nước.

Vương Thành Văn hoàn toàn câm lặng trước thứ tổ hợp quái dị ấy. Hắn dám cá rằng, cả đời mình chưa bao giờ nhìn thấy, hay mơ thấy, hay

tưởng tượng ra một hình ảnh quái đản tới vậy. Vậy thì làm sao thứ hình ảnh này lại lọt vào trong không gian tưởng tượng của hắn?

Lẽ nào... đây chính là Sâm La Vạn Tượng?

Đây chính là hình ảnh ẩn dụ cho vạn vật trong thế gian?

Vấn lắc đầu.

Hắn từ bỏ.

Hắn không biết rằng có bao nhiêu người sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để được nhìn thấy thứ hình ảnh này. Hắn không sân si. Đây là lĩnh vực mà hắn không sở trường. Hắn sẵn sàng từ bỏ.

Cùng với cái lắc đầu này, hư ảnh kia tan biến. Làn nước cũng bốc hơi.

Chỉ còn trơ lại Văn cùng biển cát.

Phía xa xa, vầng mặt trời đen viền vàng vẫn sáng rực. Nhưng bây giờ, nhìn kĩ hơn, hắn lại thấy viền vàng ấy thực ra lại là một con rồng.

Một con rồng đầu rắn.

Thần Rồng trí tuệ Naga?

Con rồng tự cắn lấy đuôi mình, tạo thành một vòng tròn bất tận.

Đột nhiên, con rồng lắc người. Thân hình nó không còn tạo ra một vòng tròn nữa, mà xoắn vào nhau tạo thành một hình số 8 quay ngang.

Biểu tượng vô cực.

Thân rồng vừa giữ biểu tượng ấy, vừa không ngừng chuyển động tại chỗ, nhanh dần, nhanh dần, cho tới khi không còn nhìn rõ thân hình nó nữa, mà chỉ thấy một dấu hiệu vô cực càng ngày càng phát sáng rực rỡ.

Một tiếng nổ vang vọng khắp không gian, đẩy bay Vương Thành Văn ngã về phía sau, cát bụi bay mù mịt.

Hình vô cực kia đã tách làm đôi. Một vòng tròn đen và một vòng tròn trắng.

Hai vòng tròn ấy vẫn quay tít thò lò, rồi lại lao vào nhau.

Một tiếng nổ khác lại vang lên, nhưng không mạnh mẽ như tiếng nổ đầu tiên.

Từ vụ nổ ấy, vô vàn những điểm li ti trắng đen bị bắn phá ra khắp xung quanh, tạo nên những chấm sáng trên bầu trời. Một số lại rơi xuống đất, rơi sát nơi Văn, rồi lại hóa thành từng hạt cát.

Vương Thành Văn nhặt năm cát ấy lên.

- Âm và Dương. Sự chênh lệch về trạng thái năng lượng tạo nên dòng chảy cho thế giới. Theo quan điểm của Vật lý, chính vụ nổ Big Bang tạo ra sự chênh lệch năng lượng này, cũng tạo ra entropy cho cả vũ trụ. Thái Cực sinh Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi sinh Tứ Tượng, Tứ Tượng sinh Bát Quái. Từ Bát Quái lại tổ thành vạn vật trong thiên hạ.

Văn ngẫm nghĩ một chút, rồi vung tay ném năm cát lên không trung.

- Sâm La Vạn Tượng, chỉ là một cách nhìn. Luôn có rất nhiều cách để nhìn thế giới này. Đối với nhiều người, thế giới này hình thành bởi các thể lực kì bí và trù tượng, như cái mặt cười quái dị ấy, như những dòng Linh Thể trong các tầng Vô thức. Lại có người thấy vũ trụ như một bể vật chất thành hình từ những vụ nổ do Xác suất vũ trụ tạo ra.

Văn nhắm mắt lại.

- Âm và Dương, 0 và 1. Từ đó tổ hợp sinh ra vạn vật. Vạn vật, vốn dĩ cũng chỉ là một ma trận thông tin. Có và không. Tồn tại hay không tồn tại. Gầy và béo. Nghèo và giàu. Mỗi một đơn vị nhỏ nhất của thông tin, lại chính là một biến số của ngôn ngữ nhị phân. Một bit. 8 bit thì được gọi là 1 byte. 2^{10} byte, thì được gọi là 1 kilobyte. Cứ như vậy, chẳng phải đã xây dựng nên các thiết bị điện tử, các loại bộ nhớ, và cả mạng internet khổng lồ đó sao?

Văn nắm năm tay lại, cố gắng cảm nhận từng thớ thịt trên bàn tay mình.

- Bàn tay ta cũng tổ hợp từ vô vàn yếu tố. Từ xương, từ cơ, từ da, từ mỡ, từ nước... Mỗi thứ ấy lại tổ hợp từ các cấu trúc sinh học phức tạp. Mỗi cấu trúc sinh học lại được tổ hợp từ protein, từ các nguyên tố hóa học. Mỗi nguyên tố hóa học, lại tổ hợp từ các hạt proton, neutron, electron... Rồi cứ thế giảm xuống tận cùng, thì chỉ còn lại đơn vị thông tin nhỏ nhất: có và không.

Văn mở mắt ra.

- Đối với ta, vũ trụ này chỉ là một mạng lưới siêu khổng lồ của các đơn vị thông tin mà thôi.

Từng hạt cát đang bay trên không trung, bất chợt đều biến thành các dãy số nhị phân.

Rồi cả vùng không gian này, đều biến thành một ma trận số học.

Vương Thành Văn khẽ mỉm cười.

Ít ra thì lĩnh vực này hẳn còn có thể hiểu.

=====

Đôi lời tác giả: Hư ảnh dưới làn nước: một lần nằm mơ ta đã từng mơ thấy thứ hình ảnh kiểu này, nên mỗi lần muốn mô tả về những khái niệm trừu tượng, ta lại rất thích sử dụng nó. Một cái mặt cười đại diện cho vạn vật. Về lý thuyết thông tin trong vũ trụ: đây thực sự là một lý thuyết khó hiểu. Stephen Hawking cũng đã thành danh nhờ lý thuyết này, cùng với khái niệm "bức xạ Hawking" nổi tiếng. Thực tế thì, không ai thích thừa nhận việc mình chỉ là một tổ hợp những con số, giống như một file dữ liệu trong game cả. Hơn nữa, lý thuyết này cũng khá là trừu tượng và khó hình dung.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 495+3 Tầng Thế Giới

Ma trận số học này đang không ngừng giãn nở, với mỗi một mili giây lại giãn nở với một sai số.

Sai số này, lại là một hằng số.

Hằng số vũ trụ học.

Vẫn cứ chu du mãi trong ma trận số ấy, không biết tới không gian, không biết tới thời gian. Hắc cứ nương theo chiều giãn nở của vũ trụ, mà cứ thế trôi mãi trôi mãi không thấy tận cùng.

Mọi vũ trụ, dù ở bất kì chiều không gian nào, bất kể quy mô ra sao, đều luôn tồn tại sai số.

Nói rộng ra, một vùng không gian quanh một con người, cũng có thể coi là một vũ trụ nhỏ.

Đối với Cường giả, khí lực họ càng mạnh, thì vùng vũ trụ ấy càng được mở rộng.

Nói đơn giản thì, tầm của Khí vươn tới đâu, biên giới của vũ trụ mở rộng tới đó.

Đây quả thực là một hướng tiếp cận mới, có thể mở ra quá nhiều tiềm năng nghiên cứu và phân tích, nhưng Văn không quan tâm tới thứ đó.

Hắc đang tìm kiếm sai số của vũ trụ. Sai số của Grandino.

Bởi vì Sâm La Vạn Tượng không ngừng mô phỏng lại vũ trụ của Grandino, mà luôn bị chậm hơn một đơn vị thời gian. Trong đơn vị thời gian ấy, sai số đã xuất hiện. Cứ thế tích lũy lại, cuối cùng Sâm La Vạn Tượng bị lệch đi 10% so với nguyên bản.

Đây là điều không thể tránh khỏi, vì đúng như Phật giáo đã nói, vạn vật vô thường. Mọi thứ không bao giờ giữ nguyên trạng thái của nó.

Bản thân 10% kia, cũng là một loại sai số. Thế giới này luôn cần có sai số để không ngừng phát triển.

Chỉ có điều, các chiêu thức của một Đại Học sĩ như Grandino đã phải qua bao năm tôi luyện và mài giũa để trở nên hoàn hảo, thì sai số 10% kia hầu như chỉ có thể làm nó tệ hơn, chứ không thể khiến nó tốt lên. Tỷ lệ ấy rất rất thấp. Cũng giống như các đột biến gen ở thời điểm hiện tại đa phần chỉ cho ra quái thai, chứ không ra được X-men vậy.

Cách duy nhất để giúp Nguyễn Bạch đánh bại Grandino, chính là tìm ra điểm sai số này. Cũng tức là, tìm ra mấu chốt của Sâm La Vạn Tượng.

Mọi hiện tượng trên thế gian, suy cho cùng, từ đâu mà ra, vì đâu mà đến?

Và vì sao, hắn đã bay qua bao nhiêu vùng số học, mà vẫn cảm thấy mọi loại công thức đều dẫn về cùng một đích?

Toán học ra đời để cố gắng mô tả về tự nhiên. Toán học liệu có phải là ngôn ngữ của tự nhiên, hay là thứ ngôn ngữ mà loài người tạo ra để giao tiếp với tự nhiên?

Vẫn lại nhắm mắt lại.

Trong không gian tưởng tượng này, não hắn vốn đã gia tốc một lần.

Nhưng từ trong không gian tưởng tượng, hắn lại muốn bước vào một không gian tưởng tượng nữa.

Não bộ hắn lại gia tốc lần 2.

Xung quanh hắn, mọi con số, mọi công thức đều mờ nhòe. Tất cả đều dần quy tụ về một.

Về chính nơi hắn đang đứng.

Vẫn mở mắt ra.

Vẫn chỗ đứng ấy.

Và ngoài đời thực, hắn vẫn đang đứng nơi hắn đứng.

Vị trí duy nhất không thể sinh ra sai số, là chính nơi hắn đứng.

Bởi vì ở mọi điểm bất kì trong vũ trụ này, đều cố định đối với chính nó.

Mọi điểm bất kì trong vũ trụ này, đều chính là trung tâm của vũ trụ.

Dù vũ trụ này có giãn nở tới đâu, dù biên giới của nó phình to tới mức nào, thì đều là từ điểm nhìn của người. Và từ điểm nhìn của người, thì người là trung tâm, người cũng là sai số, người cũng là hằng số.

Hắn lại mở mắt lần nữa.

Từ không gian tưởng tượng, trở về với thực tại.

Hắn vẫn đang bị hút vào điểm kì dị của Grandino.

Hai điểm kì dị triệt tiêu lẫn nhau, chỉ còn lại một phần tàn tạ của điểm kì dị của Grandino còn sót lại, vẫn tham lam như một cái hố đen tí hon muốn nuốt chửng mọi thứ.

Văn đưa chân lên giẫm mạnh xuống đất làm trụ. Năm tay hắn đã xuất quyền.

Trong không gian tưởng tượng kia, hắc cũng xuất quyền.

Trong không gian tưởng tượng của tưởng tượng, hân cũng lại xuất quyền.

3 cú đấm này xuất ra cùng một lúc, ở ba cấp bậc gia tốc, ở ba chiều không gian, ở ba vùng tưởng tượng, cùng nhắm vào một điểm.

Một điểm bất kì nào đó trong vũ trụ bao la này. Mà điểm bất kì ấy, cũng chính là trung tâm của vũ trụ.

Hắn đâm thẳng vào điểm kì dị của Grandino.

Bangggggg!!!! Bangggggggggggggg!!!!!!!!!!!!!!
 Bannggggggggggggggggggggggggggggg!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!Chai rượu trên tay Đại
 Hùng Kwaruh vỡ toang. Rồi lại vỡ toang. Rồi lại vỡ toang lần nữa. Chỉ còn
 lại những mảnh thủy tinh vỡ vụn trên mặt đất.

Koturr cũng giật mình nhảy sang một bên né tránh.

Kwaruh vẫn ngồi đó cười khàn khàn.

- 3 tầng thế giới. Lại có thể bước qua tới 3 tầng Thế giới! Lại là Vương tộc! Vương tộc!!! Khà khà khà!Cú đâm của Vương Thành Văn vừa chạm tới điểm kì dị, thì trọng lực khủng khiếp từ điểm kì dị ấy cũng đánh ngược lại cánh tay hắn.

Văn nghiêng rằng. Hẳn chưa từng cảm thấy nỗi đau đớn nào hơn. Xương tay hẳn gãy nát, cơ bắp rã rời, da thịt rách toác. Chỉ trong một phần vụn giây, áp lực ấy đã đủ khiến cánh tay hẳn thê thảm đến ghê rợn.

Cũng may cho hắn, sau một phần vạn giây ấy, cú đâm từ tầng thứ 2 đã chạm vào với cú đâm ở tầng thứ nhất, giảm đáng kể áp lực. Ngay sau đó, là cú đâm từ tầng thứ 3.

3 cú đâm hòa thành một, phá không mà đi, phăm phăm vượt qua vùng không gian siêu trọng lực, phăm phăm tiến tới điểm kì dị.

Rồi bất chợt, quyền áp biến mất.

Như thế nó đã đi qua một cái lỗ hồng vô hình, hoàn toàn không còn ở trong chiều không gian này nữa.

Nguyễn Bạch giây phút này cũng giật mình.

Lỗ hồng kia, chính là một trong rất nhiều những lỗ hồng của Sâm La Vạn Tượng.

Grandino trong giây phút ấy cũng không kịp phản xạ. Từ phía sau điểm kì dị, quyền áp kia lại từ hư vô phóng ra, cứ như vừa thực hiện một bước nhảy, rồi lại như cũ đánh thẳng về phía lão.

Một quyền này, đã không thể tránh né.

Ràmmmm!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Một Siêu Cường giả 7 bằng Tiến sĩ, một Đại Học giả của Hiệp hội Khoa học, rốt cuộc đã bị đánh bay.

- Chạyyyyy!!!!!!!!!!

Nguyễn Bạch hét lớn.

Đánh bay được Grandino thì có cái gì đáng để tự hào? Không có. Sống sót mới là điều đáng tự hào duy nhất.

Hắn ngay lập tức dẫn đường cho Văn.

Cuộc chiến này giờ của hắn với Grandino không phải chỉ là cầm cự vô nghĩa. Hắn vừa đánh vừa dụ lão tới gần địa điểm mình mong muốn. Văn siết chặt chiếc điện thoại. Chỉ còn 2% pin.

Nguyễn Thanh Phong cũng đã không còn sung sức.

Vẽ cùng lúc 4 bức tranh, lại là những bức tranh hoa lệ hoành tráng như vậy, đúng là đã kìm chân được 2 Siêu Cường giả kia một thời gian, nhưng hao phí cũng khủng khiếp vô cùng.

2 tên kia cũng thính như chó vậy, vừa thấy 2 đứa trẻ đuối sức, là đã bắt đầu lao lên.

Cú là kẻ lao lên đầu tiên.

Thình Không Bộ Pháp, lạng lẽ bay đến. Lặng im, mà đầy chết chóc.

Uỳnhhhhhhhhh!!!!!!!!!!!!!!

Mảng tường bên cạnh bỗng nhiên vỡ tung. Từ sau đó, là một vật lao rất nhanh phóng ra, húc thẳng vào Cú, va cho hắn bay đi thật xa.

Đó là một chiếc xe bán tải.

- Lên xe!

Nguyễn Bạch hét lên.

Văn thì không cần phải gọi, đã trèo lên xe từ lúc nào, còn túm cả Nguyễn Thanh Phong theo.

- Ha ha Daddy! Công nhận quyết định mua xe của Daddy là quá hợp lý! Đúng là con gái đã trách nhầm Daddy rồi! Daddy quả nhiên mưu lược

kì tài, nhìn xa trông rộng...

- Mấy câu nịnh bợ của mày để sau đi!

Nguyễn Bạch càu nhàu vài tiếng, giơ chân đạp ga.

Chiếc xe rú lên một tiếng nổ vang dền, vọt phóng đi.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 496: Ngao Ngán Cuộc Đời

Chiếc xe phóng vun vút trên đường.

Còn Nguyễn Bạch thì thở dài ngao ngán.

Đời này, hẳn đã cố truyền lại Sâm La Vạn Tượng cho 3 người.

Kẻ thứ nhất, là Nguyễn Thanh Phong.

Năm đó, thằng bé mới 6 tuổi.

Nguyễn Bạch đã rất hồ hởi truyền lại môn học văn huyền diệu này cho đứa con trai đầu lòng. Nguyễn Thanh Phong sinh ra đã có Linh Thức mạnh mẽ, lại có sức sáng tạo bất phàm. Thiên phú này từ khi còn rất nhỏ nó đã bộc lộ.

Kết quả là, thằng con trai ất ơ của hẳn nghe tai nọ xọ tai kia, lại chẳng chút mảy may hứng thú, cuối cùng Sâm La Vạn Tượng thì học không vào đầu, mà lại thành tựu được Tăng Tư duy Mô phỏng.

Dù có chút thất vọng, nhưng Nguyễn Bạch khi đó vẫn suýt rớt cảm xuống đất. Vì nên nhớ, Nguyễn Thanh Phong năm đó mới 6 tuổi. Tăng Tư duy Mô phỏng, không phải là chuyện đùa.

Kẻ thứ hai, là Nguyễn Hồng Vân.

Năm đó, Hồng Vân đã 12 tuổi.

Đó là khi hai cha con vừa tách khỏi Vulture, nương tựa lẫn nhau mà chu du khắp thế giới.

Những kỹ năng cơ bản của việc thám hiểm, Vân đều đã thành thạo. Lại không còn dưới ánh mắt soi mói của Vulture, Nguyễn Bạch có thể an tâm mà truyền dạy lại cho con gái mình Sâm La Vạn Tượng. Khác với Phong, Vân là đứa rất tập trung, lại học một biết mười, nắm bản chất vấn đề rất nhanh.

Ngặt nổi, con bé lại không thể tự mình sử dụng ma lực, mà phải phụ thuộc quá nhiều vào chiếc điện thoại. Không thể tự mình thể nghiệm, Vân lại có một đột phá khác: cô bé tự mình code lại nguyên lý hoạt động của Sâm La Vạn Tượng vào điện thoại, thêm thắt những gì tự mình khám phá, rồi lại tích hợp nó vào trong ứng dụng Red Magik của mình.

Kết cuộc, Sâm La Vạn Tượng thì không thành hình, mà một trí tuệ nhân tạo lại ra đời sống dựa vào phần mềm Red Magik. Tên nó là Red Witch.

Còn thứ phép thuật Sâm La Vạn Tượng mà Vân lưu trong điện thoại, cùng là tên gọi như vậy, mà cách vận hành lại hoàn toàn không giống.

Nguyễn Bạch thật sự là bó tay. Vì ngôn ngữ lập trình, hăn mù tịt. Hăn không thể rà soát đồng code của con gái mình và tìm ra xem con bé đi lệch hướng ở đâu. Việc này cũng khó khăn y như cách cố gắng hiểu được lối tư duy quái đản của Thanh Phong vậy.

Sở học một đời, chỉ bằng một môn học vẫn lại có thể khiến hăn thành danh khắp 7 châu lục, ấy vậy mà đem truyền cho 2 đứa con mình thì lại bất lực vô phương. Thật là đáng ngao ngán.

Rồi Vương Thành Văn xuất hiện. Ngộ tính có. Thiên phú có. Nhạy bén có. Nhân lực có. Chiến lược cũng có. Còn cơ duyên? Lại là kẻ hiếm hoi thấu hiểu được lý luận của Nguyễn Mạnh, cha của Nguyễn Bạch, cũng là

người khám phá ra Sâm La Vạn Tượng. Mà quan trọng nhất, là lại chơi với con gái mình. Tuổi trẻ nông nổi, cáo già như Nguyễn Bạch thiếu gì cách để khiến 2 đứa thành đôi?

Quá đủ điều kiện như vậy, lẽ nào còn không dạy thằng bé?

Nếu Grandino không tới, hẳn cũng sẽ dạy. Grandino tới rồi, lại càng là một cơ hội quá tốt. Dù rằng, cơ hội này phải trả giá bằng một lần thập tử nhất sinh, cũng khiến Nguyễn Bạch gánh lấy thương tích quá nặng nề.

Hắn đưa tay ôm chặt lấy mạng sườn, cố giữ vẻ mặt bình thường không nhăn nhó. Thương thế này cũng không phải chuyện ngày một ngày hai đâu.

Lại nói về cơ hội, quả thực là thiên thời địa lợi nhân hòa tới vậy, mà rốt cuộc lại sôi hồng bỏng không. Chỉ vì, Vương Thành Văn quá quyết đoán. Sâm La Vạn Tượng khiến hắn khó hiểu, hắn dứt khoát bỏ qua. Mà bởi vì thằng bé lại có quá nhiều hướng tiếp cận dễ dàng hơn, thuận tiện hơn, mà đối với người khác, lại khó hơn rất rất nhiều lần. Rốt cuộc, cũng là một cái đích đấy, lại có nhiều loại đường đi. Vương Thành Văn đã chọn một con đường mà Nguyễn Bạch cũng chẳng chút hiểu biết gì, vì vậy hắn cũng thấy bó tay.

Đích thì đúng là chỉ có 1, mà 3 đứa trẻ này, lại đi theo 3 con đường hoàn toàn khác nhau, lại là 3 con đường không phải sở trường của Nguyễn Bạch, nên hắn cũng chỉ có thể ngao ngán thở dài. Vì bản thân hắn cũng chỉ đi xa hơn trên một con đường, hắn cũng chưa tới đích.

Mà có lẽ, chưa từng ai đến được đích.

Chẳng biết phải tới ngày tháng năm nào, Nguyễn Bạch mới tìm ra được một truyền nhân đích thực.

Có lẽ, còn phải rất rất nhiều năm nữa...

Bao nhiêu tâm sự trút ra hết trong tiếng thở dài. Hắn lại liếc mắt lên kính chiếu hậu, nhìn về phía sau.

Dù sao thì, 3 đứa hậu bối đằng sau xe cũng không đến nỗi tệ.

Mà phải nói là cực kì tệ. Vừa lên xe, Vân đã dáo dác tìm xung quanh. Thương tích của cha? Mặc kệ đi. Cô quan tâm đầu tiên là tới cái điện thoại của mình. Nó sắp hết pin! Cô tìm ra ổ cắm sạc, cắm ngay vào. Chỉ khi nhìn tới vạch pin đang nhảy lên, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Kể đó, Vân nhìn cánh tay tàn tạ của Văn mà chép miệng. Thằng này có kém gì Bạch Thế Thăng đâu chứ? Cũng sẵn sàng chơi lớn tới mức này.

Vân chợt nhận ra, dù không bao giờ thể hiện ra, và có khi chính hắn cũng không biết, Văn thực ra là một kẻ cực kì ghét thua cuộc.

Chép miệng một cái, Vân lại giơ điện thoại lên soi xuống cánh tay ấy.

- Scan!

Màn hình điện thoại hiện ra hình ảnh chụp cắt lớp.

Lại chép miệng lần 2.

Xương tay gãy nát như, cơ bắp tổn hại khủng khiếp, dây thần kinh cũng từng sợi từng sợi xoắn vào nhau.

Đồng thời, Vân cũng nhận ra, cánh tay khăng khiu của thằng này lại có thể chịu được chấn thương nặng tới vậy, đều là nhờ vào Thế Thuật.

Nén một lượng lớn cơ bắp vào trong một thể tích nhỏ, đây vốn không phải là một kĩ thuật dễ dàng. Cơ bắp của hắn phải được tích súc từ giai đoạn hấp thụ và chuyển hóa protein từ bé nữa. Thằng này rốt cuộc chẳng lẽ ăn toàn thiên tài địa bảo mà lớn?

- Paralyze!

Vân hô lên. Từ điện thoại, một tia điện nhỏ đánh thẳng xuống cánh tay Văn, khiến hấn tê dại. Sau đó, là hầu như không còn cảm giác đau đớn nơi cánh tay nữa.

- Phù!

Văn thở phào một cái. Đúng là đau thì hấn sẽ cắn răng chịu đựng, nhưng nếu không phải chịu cơn đau thì vẫn tốt hơn chứ? Vừa nghĩ vậy thôi, đã thấy một cơn đau khủng khiếp hơn kéo tới, bất chấp mọi loại tê liệt.

- Reconstruct!

Vân lại hô lên.

Thế là, từng mảnh xương vỡ vụn trên cẳng tay Văn như bị những luồng lực vô hình thao túng, dịch chuyển, rồi lại xếp lại với nhau thành hình. Quá trình này làm hấn đau đến chảy nước mắt.

- Cha, con mượn cái thước Lỗ Ban nào!

- Vớ vẩn?! Thước Lỗ Ban là bảo vật trấn môn của mọi Runner, nào để cho mày làm que bó bột hả?

- Nói nhiều! Đưa đây mau!

Nguyễn Bạch nhún vai, rút ra từ trong áo một cây thước gỗ. Trên thước đánh dấu rất nhiều vạch và kí hiệu kì quái.

Vân cầm lấy, đặt lên cẳng tay của Văn, rồi lấy băng gạc cuốn lại.

Phiêu bạt đã lâu, những trò sơ cứu này đã thành bản năng.

Cuốn xong xuôi, cô mới niệm câu chú cuối.

- Heal!

Phép thuật này chỉ có tác động kích thích chuyển hóa protein tới tái tạo và hồi phục phần bị thương tổn, nói chung là có kích thích đẩy mạnh tốc độ tự hồi phục lên một chút. Nhưng với thương thế lớn cỡ này, trong vòng 3 tháng là hoàn toàn không thể vận động mạnh.

Vân cũng nói với Văn như vậy, hăn chỉ gật đầu.

Gì chứ gãy tay thì đây đã không phải lần đầu.

Đã thế, Nguyễn Thanh Phong còn ngồi cạnh hóng hớt, sau khi thấy băng bó xong xuôi thì lại lấy bút hí hoáy vẽ linh tinh lên phần bó bột, khiến Vân phải lườm hăn bằng ánh mắt hình viên đạn.

- Cái đ* má!

Nguyễn Bạch chột gắt lên.

- Sao vậy cha?

- Bị vậy rồi!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 497: Rồng Vàng Quấn Thân

Thiên La Địa Vọng.

Đó là tên cách bài binh bố trận trứ danh của Âm Hành Hội.

Âm Hành Hội nổi tiếng nhất không phải nhờ năng lực của từng cá nhân, mà là cách vận hành đội hình đông người dựa theo những nguyên lý của Âm Dương Ngũ Hành đất Bắc Hà.

Những thứ như Bát Quái Trận, Lan Hán Trận, Càn Khôn Trận..., đều là từ đất Bắc Hà mà sản sinh.

Âm Hành Hội hình thành ở Bắc Hà đã nhiều ngàn năm, lại trộm chỗ nọ cướp chỗ kia, những kiến thức tích lũy được vốn không hề ít ỏi.

Trốn thì không thể để ai bắt được. Nhưng đã vây bắt thì nhất quyết không để kẻ nào trốn thoát.

Triết lý hành động của Âm Hành Hội nghe thì đầy bí ối hèn hạ như vậy, nhưng cũng vô cùng hợp lý. Đã là Runner thì hèn hạ bí ối là không sợ thừa, chỉ sợ thiếu.

Một kẻ giỏi đào thoát, thì hiển nhiên cũng giỏi nắm được mấu chốt của việc đào thoát.

Hà Khuyết Minh lại càng là kẻ như vậy.

Trong đám Shadow Runner, Hà Khuyết Minh hầu như chẳng được nhớ tới với bất kì biệt danh nào. Không như The Owl, The King, Lonely

Boy, hay Black Cock. Không phải là những cụm từ ngắn gọn mà súc tích, để khi xướng lên có thể khiến người ta sợ hãi. Người ta chỉ biết hãn là Hà Nguyệt Minh, là một đời Hội trưởng của Âm Hành Hội. Hết đời Hội trưởng này thì rồi sẽ lại có một đời Hội trưởng khác, không ai cảm thấy hãn có gì quá đặc biệt, không có thành tựu gì quá đáng kể để đóng góp vào lịch sử của ngành.

Lonely Boy không kho tàng nào không thể phá, Black Cock không kì tích nào không thể làm, Noboru không gì không thể trộm, The Owl thì trong màn đêm không sợ bất kì ai. Còn Hà Nguyệt Minh thì sao? Không niềm vui nào có thể khiến hãn phấn khởi, cũng không hiểm cảnh nào khiến hãn tuyệt vọng. Không được người đời ca tụng có ảnh hưởng chút gì tới hãn không? Tuyệt nhiên không. Bất kì lời nịnh bợ nào có thể khiến hãn xiêu lòng không? Cũng tuyệt nhiên không.

Người đời không ca ngợi hãn, các dòng họ Bắc Hà cũng không coi trọng hãn, đồng nghiệp càng không mấy ai nể sợ hãn, nhưng rồi sao? Hãn vẫn là Hội trưởng Âm Hành Hội. Mà Âm Hành Hội vẫn là Hội Thám Hiểm lớn nhất nhì thế giới, càng là Bá chủ Viễn Đông!

Chuyện gì cũng phải có nguyên nhân của nó. Không một kẻ bất tài nào có thể đạt được thành tựu hiển hách. Hà Nguyệt Minh không phải kẻ bất tài. Hãn giỏi. Hãn kiên nhẫn. Hãn đáng sợ.

Và đáng sợ nhất, không phải ở những mảnh khóe đào tẩu, không phải bởi những kĩ thuật bí truyền, cũng không phải ở đám thủ hạ đông đảo. Hãn giỏi nhất là tài nhìn người, và dụng người.

Muốn đánh bại một người, hãy học quyền pháp. Muốn đánh bại mười người, hãy học kiếm pháp. Muốn đánh bại trăm người, hãy học thương pháp. Nhưng muốn đánh bại vạn người, hãy học binh pháp.

Trong binh pháp, lại có tuyển binh, luyện binh, dưỡng binh, hành binh, dụng binh, thu binh, phục binh, và khích binh. Trong những lĩnh vực trên, Hà Khuyết Minh am hiểu khá nhiều. Dụng binh để đánh nhau, hẳn không phải quá giỏi, nhưng hành binh thâm lặng và bí mật, hẳn cũng chẳng thua kém gì Liêu Kha của Đại Nam.

Liêu Kha là kẻ hành binh và phục binh theo bản năng. Bản năng của một con thú săn mồi. Ông ta lại có thứ tác phong thiên bẩm khiến binh lính răm rắp nghe lời, đó là khích binh. Còn với Hà Khuyết Minh, mọi thứ đều phải có quy luật, phải có nguyên lý rõ ràng.

Thiên La Địa Võng chính là thành tựu đáng tự hào nhất của hắn, cũng chính là thứ đưa hắn lên tầm vóc Shadow Runner.

Mặc kệ các người từng cá nhân kiệt xuất đến mức nào, nhưng khi đã gọi hội ra chơi, thì không ai độ nổi ta.

Các cuộc raid quy mô lớn và cực lớn, mới là nơi để Hà Khuyết Minh tỏa sáng rực rỡ.

Mà cái gì thì được gọi là Raid quy mô lớn? Thứ nhất là phải có phạm vi lớn. Thứ hai là đòi hỏi nhân lực nhiều. Thứ ba là kho tàng giá trị. Và thứ tư là phải có Boss siêu khủng.

Phạm vi lớn? Cả Hải Thành chẳng lẽ không được coi là phạm vi lớn? Nhân lực nhiều? Hà Khuyết Minh mang tới Đại Nam không dưới 100 người. Kho tàng giá trị? Sâm La Vạn Tượng, Con Rối của Thần, và đồng kiến thức trong đầu Nguyễn Bạch, chẳng lẽ còn không giá trị? Còn Boss siêu khủng? Câu này hỏi cũng hơi thừa.

Vậy là vào một ngày, à không, một đêm đẹp trời ngày mừng 1, rạng sáng mừng 2 tháng 12 năm Kỷ lịch 6015, một cuộc Raid lớn của Âm Hành Hội bỗng nhiên bắt đầu. Đó là đêm ngày 1 tháng 12. Hắn đã nằm mộng.

Hắn mơ thấy Rồng Vàng quần thân.

Mơ thấy Hoàng Long, quả là một điềm báo kì lạ. Đặc biệt là đối với người Vương tộc, thì Hoàng Long cùng với Đại Thư viện Hồng Định đã trở thành những cụm từ quá nhạy cảm.

Hắn không tin vào điềm báo. Hắn không tin vào những thứ huyền hoặc. Nhưng giấc mơ ấy lại quá thực. Mà lại vào đúng ngày hôm nay? Ngày giỗ tổ của Đại Nam Đế quốc?

Vương Vũ Hoành choàng tỉnh giấc. Mồ hôi hắn đầm đìa.

Ngoài cửa sổ, trời vẫn còn nhá nhem.

Hắn lạng người mất một lúc lâu, cố điều hòa lại nhịp thở.

Sau đó, hắn nhìn sang bên cạnh, cơ mặt giãn dần, khẽ nở một nụ cười hiền hòa.

Bên cạnh hắn, Bích Thanh vẫn yên lành chìm trong giấc ngủ.- Đêm qua chàng mơ thấy ác mộng à?

Vừa mở mắt, Bích Thanh đã hỏi.

Đúng là nàng, khó có thứ gì giấu nổi đôi mắt nàng.

- Ủm, ta mới thấy Hoàng Long quần thân.

Hắn thành thực trả lời. Đối với Bích Thanh, hắn chưa bao giờ giấu giếm nàng điều gì.

Bích Thanh cũng lặng im giây lát. Nàng đủ thông minh để hiểu chuyện này nên vui hay nên buồn.

Nàng nói:

- Nay là ngày giỗ tổ. Trước mặt phụ vương và hoàng huynh, chàng đừng nên nói ra chuyện này thì hơn.

Hắn khẽ lắc đầu.

- Giỗ tổ có gì hay ho chứ? Chỉ có Bá Thế là tận hưởng nổi không khí nơi đó. Toàn những việc báo cáo vô nghĩa, rồi toàn những bá quan tới nịnh bợ, phụ vương thì lạnh nhạt. Đã vậy, còn cả việc dâng hương tể cáo trình độ nữa. Ta cảm thấy nơi đó chỉ dành cho Bá Thế mà thôi.

Bích Thanh nhìn hắn. Hắn cố quay mặt né tránh. Nàng lại đưa hai tay lên kéo mặt hắn quay lại, đôi mắt thăm thăm của nàng nhìn sâu vào mắt hắn.

- Nào nào, chồng em vừa giành được một học vị Thạc sĩ cơ mà? Chàng phải tự tin lên mà đối mặt với bọn họ chứ? Phải hãnh diện mà khoe với cha mình về thành tựu của mình chứ?

- Hãnh diện? Khoe? - Vương Vũ Hoành phì cười - Bá Thế vừa có tới bằng Tiến sĩ thứ 7 rồi đấy! Anh ta mới 31 tuổi! Và còn là tự học! Tự học đấy, nàng biết chứ? Và khi anh ta trình báo với Phụ vương, nàng biết Người nói gì không? Người chỉ cười khẩy! Vậy 1 bằng Thạc sĩ của ta, hắn Người sẽ phản ứng ra sao? Chắc chỉ là một cái khì mũi!

- Chàng đừng nghĩ sai về Phụ vương như vậy. Chàng còn nhớ, khi chàng nói ra trước cả Triều đình, là chàng muốn lấy thiên tài Hoàng Bích Thanh xứ Giang Hạ làm vợ, cả Triều đình đã trắng trợn lăn ra cười bò chứ? Ai là người duy nhất đã không cười?

- Có lão nô, Bá Thế, và Phụ vương. - Hắn trả lời.

- Và rồi, ai là người đã đứng phắt dậy, đạp một bước bay khỏi Đế Vương Cung, nhắm thẳng phương Bắc mà bay đi, đường đột bá đạo tới nổi

cả đất Bắc Hà rúm ró sợ hãi, tới thẳng cổng nhà họ Hoàng để hỏi vợ cho con?

- Cũng là Phụ vương. - Hấn ậm ừ đáp.

- Vậy đó. Chàng là con trai của ông ấy. Ông ấy là cha chàng. Dù chàng có là Tuyệt thế thiên tài vạn năm có một, hay chỉ là một kẻ phế vật không bằng ai...

- Câu cuối hơi đụng chạm à nha! - Vũ Hoành méo mặt giận dữ, đưa tay nhéo má Bích Thanh. - Vậy cô nàng thiên tài của tôi, cô nhớ để cho tôi một đứa thiên tài để tôi nở mày nở mặt nhé?

Bích Thanh xoa xoa cái bụng bầu 3 tháng của mình, vẻ mặt dịu dàng chan chứa.

- Bậy nào! Thiếp chỉ mong thằng bé sinh ra sẽ hiền lành chất phác như chàng, và rồi nó sẽ sống một cuộc đời bình dị không sóng gió. Chàng biết không, các thầy Thiên văn xem Thiên lịch đều nói rằng thằng bé sinh ra sẽ vô cùng bình đạm bình thường.

Hấn nhíu mày.

- Ta lại thích một đứa con thiên tài tuyệt thế hơn. Kém cỏi giống ta thì có gì tốt?

- Sao lại không? Kém cỏi hiền lành như chàng nên mới lấy được thiếp làm vợ! - Bích Thanh hếch cằm lên kiêu hãnh.

- Vậy, nàng muốn đặt tên nó là gì?

- Vương Thành Văn!

- Vương... Thành Văn? - Mặt Vũ Hoành lộ rõ vẻ bất mãn - Ít nhất cũng phải bá đạo như tên 2 anh em ta chứ? Vũ Hoành Bá Thế? Sao? Nghe

hoành tráng như vậy cơ mà! Thành Văn? Nghe rõ nhu mì yếu đuối.

- Vương Thành Văn! Đã quyết thế rồi! Cấm thay đổi! - Bích Thanh hếch cằm cao hơn nữa, thể hiện rõ nữ quyền trong gia đình.

- Haizz. - Vũ Hoành đầu hàng. Hắn chả bao giờ tranh cãi thắng được vợ mình. Hắn đưa bàn tay nhẹ nhàng xoa lên bụng vợ - Sớm ra đời nhé, Vương Thành Văn.

=====

Chương này đã rất dài, vậy nên viết nốt cho dài hơn.

Bàn sâu hơn một chút về Sâm La Vạn Tượng.

Đây vốn là một khái niệm trong Phật giáo, sau đó được dịch sang tiếng Trung, và vào tới Việt Nam bằng phiên âm Hán Việt. Sâm La Vạn Tượng, trong tiếng Hàn và Nhật thì phát âm khá gần nhau, là Shinra Banshou. Trong tiếng Nhật, Shinra Banshou còn có 1 cụm đồng âm nữa, là Thần La Vạn Tượng (nhưng không liên quan lắm, nên bỏ qua). Sâm La Vạn Tượng là một khái niệm khá phổ biến ở Trung Quốc, Hàn Quốc và Nhật Bản. Ở Việt Nam thì lại rất ít người biết (chả hiểu sao các khái niệm Phật giáo về tới Việt Nam thì đều bị hắt hủi. Kiểu như dân Việt đi chùa lễ Phật cho có chứ chả cần tìm hiểu mie gì về triết lý Phật gia).

Sâm La Vạn Tượng, hiểu đơn giản thì là vạn vật trên thế gian. Vậy thôi ^^.

Nếu ai đọc Naruto (tác không đọc Naruto), thì sẽ có 1 chiêu thức tên là Banshou Ten'in, tức là Vạn Tượng Thiên Dẫn, cũng là lấy ý từ Sâm La Vạn Tượng. Trong bộ truyện tranh Now của Park Sung Woo, trong Tứ Thần Võ Huyền Vũ có một cảnh giới cao nhất, là Vô Chấn, thì được miêu tả là "bao hàm trong đó là cả Sâm La Vạn Tượng". Trong bộ truyện tranh "Nghệ thuật gian lận" của Tào, mà sau được chuyển thành Anime Nhật,

thằng main Gia Cát Mã Minh cũng dùng bộ kỹ năng Shinra Banshou (Sâm La Vạn Tượng) để gian lận thi cử (nghe mô tả là truyền từ ông tổ Gia Cát Lượng:v).

Nói chung là Phật giáo về tới Việt Nam thì chỉ còn đơn thuần là một tôn giáo để mọi người cúng bái và cầu xin tài lộc, chứ hệ thống giá trị triết học và thế giới quan thì đều đã bị dân chúng bỏ quên rất nhiều. Các lý thuyết về "vạn vật vô thường" hay "ngũ uẩn giai không", thực ra đều là những tư tưởng triết học rất cao cấp.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 498: Niềm Tin Tuyệt Đối

- Vậy ta đi nhé?

Hắn khẽ hôn nhẹ lên trán nàng. Một cái hôn thật dịu dàng và trù mẫn.

Kiên nhẫn, dịu dàng, biết quan tâm, và không gia trưởng. Từ ngày ở bên nàng, hắn còn thấy lòng mình nhẹ nhõm đi thật nhiều.

Tuổi thơ hắn đã không được trọn vẹn. Thời trưởng thành cũng không hề dễ chịu. Nhưng nàng đã bù đắp tất cả.

Cuộc đời con người, chỉ cần chịu đựng qua những ngày khổ nhọc, rồi ắt sẽ có lúc tìm được người phụ nữ thấu hiểu mình, và cùng nhau nương tựa để đi trọn cuộc đời này.

Không cần vinh hoa phú quý, không cần danh tiếng quyền lực, miễn là lòng người thanh thản bình an.

- Chàng nhớ nhé. Tuyệt đối đừng nói về giấc mơ kia cho người khác, đặc biệt là Vương Bá Thế!

Hắn thở dài. Vì sao không chỉ cô hắn Vương Tuyết Trinh, mà đến cả Hoàng Bích Thanh cũng đều nghi ngại anh trai mình tới vậy.

- Ta nói nè, Bá Thế ấy, anh ta không đáng sợ như mọi người vẫn nghĩ đâu. Ta chơi với anh ấy từ nhỏ, liệu còn ai hiểu anh ấy hơn ta nữa? Anh ấy đáng thương hơn là đáng sợ. Anh ấy phải từ bỏ rất nhiều đam mê của bản thân để đáp ứng kì vọng của phụ vương. Dần dần những áp lực ấy tích tụ

lại và anh ấy không biết làm sao để giải phóng nó. Anh ấy càng tài năng bao nhiêu, thì áp lực xung quanh càng nhốt chặt anh ấy lại bấy nhiêu. Thậm chí ta còn biết anh ấy có đi kỹ viện chơi gái, rồi làm nhiều điều xằng bậy khác, nhưng ta cũng không hề tiết lộ chuyện ấy với bất kì ai, ngoài nàng. Dù vậy, thẳm sâu bên trong, Bá Thế vẫn là một con người nhân hậu.

Bích Thanh trầm ngâm giây lát.

- Thôi được rồi. Thiếp cũng mong là vậy. Nhưng cẩn thận vẫn không bao giờ thừa, phải không? Nhất là những chuyện nhạy cảm như vậy...

- Ta hiểu rồi. - Ta hiểu rồi.

Vương Vũ Hoành gục đầu xuống một cái, giật mình thức giấc.

Cái nghi lễ tế tự chết tiết kia làm hấn ngủ quên lúc nào không hay.

Hấn đã mơ.

Hấn đã mơ về đúng cái ngày này 16 năm về trước. Lúc mà mọi thứ bắt đầu. Đúng vậy, tất cả đều bắt nguồn từ giấc mơ đó.

Vậy là hấn đã nằm mơ trong một giấc mơ? Thật hiếm khi nào hấn xuống tới 2 tầng Vô thức như vậy một cách ngẫu nhiên.

- Ta hiểu là ngài đã mong nghi lễ này kết thúc đến nhường nào.

Bà lão ngồi đối diện với hấn mĩa mai.

- Vậy còn bao lâu nữa?

Vương Vũ Hoành ngồi thẳng người lại, không lộ chút cảm xúc mà hỏi lại.

- Sắp rồi. Nhưng năm nay ta có một dự cảm thật kì lạ. Vì vậy xin mạn phép ngài cho ta nhìn thấy “viễn cảnh” của ngài.

- Viễn cảnh?

- Đúng vậy. Không phải lúc nào ta cũng có cảm giác ấy. Nhưng có gì đó thôi thúc ta ngay bây giờ. Xin hãy đưa tay ra.

Vương Vũ Hoành làm theo.

Bà lão đưa hai bàn tay nóng ấm của mình ra bắt chặt lấy bàn tay hắn.

Một cảm giác rùng mình nhẹ nhẹ chạy qua người hắn.

- Chiến trường... Máu... Thây xác... Gươm giáo... Súng đạn... Khí tài... Tất cả đều chìm trong một màu chết chóc... Và ngài đứng đó... Cao hơn bất kì ai... Ngài đứng đó nhìn xuống vạn vật... Ngài cao hơn tất cả... Ngài đạt được thành tựu mà chưa từng một đời Đại Nam Đế Vương nào có thể đạt tới... Bàn chân ngài giẫm nát mặt đất... Bờ vai ngài đội cả bầu trời... Ngài ngạo nghễ trên cao và thâm tóm cả thiên hạ dưới bàn tay...

Vương Vũ Hoành chỉ cười khẩy.

- Ta không biết bà có nói những lời tương tự với các đời Tiên Đế hay không, ta chỉ muốn nói cho bà biết rằng... Ta chưa bao giờ nghi ngờ vào viễn cảnh ấy!

- Nhưng!!!

Bà lão đột ngột thốt lên. Phía xa xa, trong bóng đêm, một con người lặng lẽ ẩn mình cũng phải giật mình một cái.

- Một kẻ đứng đó! Lão thấy một kẻ đứng đó... Kẻ duy nhất trên thế giới này còn đủ can đảm đứng đó ngăn cản ngài! Một thanh niên! Cậu ta... đeo một chiếc mặt nạ... Khóc... Cười... Âm Hành Sứ Giả... Định mệnh 3

ngàn năm đã định sẵn... Đại Nam Đế Vương... sẽ bị cản bước bởi Âm Hành... Sứ Giả!

- Đủ rồi!!! - Vương Vũ Hoàn quát lên, giật phăng bàn tay mình ra - Những trò hoang đường ta còn có thể cho qua! Riêng những lời xác xược và dối trá vừa rồi, ta không thể nào chấp nhận được nữa!

Bà lão vừa bị giật tay ra, cũng như vừa thoát khỏi trạng thái ảo mộng, giật lẩy bẩy lấp bấp, không biết mình đã làm gì đắc tội.

- Thưa... thưa ngài... vừa rồi lão chỉ nói lại những viễn cảnh mà lão đã thấy... Vị thần Chamnedoeng không cho phép các Sammae nói trái với những viễn cảnh...

- Thần thánh? - Vương Vũ Hoàn tức giận quát lên - Trên đời này chẳng có thần thánh nào hết! Nếu có, thì ta chính là một trong số chúng! Và ta phủ nhận những lời dối trá của nhà ngươi!!!

Hắn tức giận đứng dậy, giơ tay lên. Khí lực mệnh mông cuồn cuộn đã chực giáng xuống, đoạt đi sinh mạng hèn mọn già nua kia.

Từ trong bóng tối, một cánh tay vươn ra nắm lấy cổ tay hắn.

- Đủ rồi, anh Hoàn. Tể nữ của Hoàng Thúc Hội là người khá có địa vị tại Kinh thành, cũng nên để lại cho họ chút thể diện. Nếu không thì các thế lực khác sẽ vì thế mà bất bình... - Một giọng nói vang lên.

- Quang, mục ta vừa nói những lời xằng bậy về cậu, cậu còn muốn bênh vực mục sao?

- Chính vì em không hoàn toàn không coi những lời nói ấy ra gì, nên em cũng chẳng bận tâm lắm.

Wong Vũ Hoàn nghe vậy, cũng đã nguôi giận. Hắn hạ tay xuống.

- Tổng mục vào ngục giam. Từ năm sau dẹp luôn cái trò nghi thức vớ vẩn này đi.

- Xin ngài! Ngài có thể tổng lãnh vào ngục, nhưng nhất quyết không thể dẹp bỏ truyền thống ngàn năm của Đế quốc...

- Truyền thống, phần nhiều đều là sự ngu xuẩn của tiền nhân còn sót lại...

Nói rồi, hắn quay người bước ra khỏi căn lều tối tăm. Ngoài đó, là hàng ngàn binh lính đang túc trực.

- Về cung nào. Chuẩn bị đến lễ tế tổ rồi.

Nói rồi, hắn quay lại đằng sau, nói với Vương Minh Quang vẫn còn đứng ẩn mình trong bóng đen của lều trại.

- Quang này.

- Vâng anh?

- Tối đây, hãy tới Tân Lục Địa đẩy mạnh việc tìm kiếm Đại Thư viện giúp mình. Và... nếu đoạt được, chính cậu hãy bước vào nó!

- ...!!! Anh? Chẳng phải Đại Thư viện nên để thằng Văn kế thừa sao?

- Văn sẽ kế thừa Đại Thư viện Hồng Định. Còn cậu, cậu là người đáng tin cậy nhất của anh. Cậu là Âm Hành Sứ Giả, là bóng tối bảo hộ Đế quốc. Anh có thể giao phó cả tính mạng của mình cho cậu, huống gì chỉ là một cái Đại Thư viện?

Quang lặng người. Vương Vũ Hoành đã quay người bước đi. Ánh mặt trời buổi sớm chiếu thẳng vào mặt hắn, để lại đằng sau một vệt bóng đen dài.

Đáp trả lại những lời tiên tri huyền hoặc kia, là niềm tin danh thép của Vương Vũ Hoành. Niềm tin tuyệt đối của hắn với Vương Minh Quang.

=====

Đôi lời tác giả:

Trong giấc mơ, Vũ Hoành cũng đã nhắc tới việc hắn từng tin tưởng anh trai mình tới mức nào. Và sau tất cả những gì đã xảy ra, lại vẫn có thể đặt niềm tin vào một người em họ, thật sự là một việc rất khó khăn. Nhưng chi tiết này lại càng thể hiện rõ ràng hơn mối quan hệ giữa Vương Vũ Hoành và Vương Minh Quang, vốn đã lâu không được đề cập đến (từ sau vụ Vrahta). Đại Nam Đế Vương, và Âm Hành Sứ Giả, đây vốn là một mối quan hệ rất thú vị, và có quá nhiều thứ để khai thác, cả trong quá khứ lẫn hiện tại.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 499: Đến Chó Còn Không Bằng

Con xe mà Nguyễn Bạch mua quả nhiên không phải chỉ có hư danh. Hàng thử nghiệm mới của Sa Li Khan, đúng là một con quái vật.

Mô men xoắn 8 chiều 60.000 Nm, 2 triệu mã lực, quả thực không hề có đối thủ.

7 ngàn 200 hào để có được một chiếc xe như vậy, thực sự là chỉ có trong mơ.

Dù có là Siêu Cường giả cỡ Grandino, có bứt hết tốc lên cũng chưa chắc đã đuổi kịp, chưa kể lão ta không thể duy trì tốc độ cao như vậy trong thời gian dài. Grandino còn vậy, huống gì đám tép riu của Âm Hành Hội?

Ấy thế mà chạy dọc con đường này, đâu đâu cũng thấy tai mắt của Âm Hành Hội rải dọc khắp hai bên.

Dám cá vào tới phạm vi nội thành, chúng đã giăng lưới phủ kín.

- Phía trái cách 2 cây số, có một con đường mòn nhỏ!

Vân hô lên. Chính cô vừa chạy qua con đường này, cô nhớ rõ những gì có thể tận dụng.

Nguyễn Bạch bẻ lái, khiến chiếc xe lao ra khỏi đường cái, đâm thẳng xuống con đường nhỏ đầy đất cát. Chiếc xe cứ thế chạy bon bon cho tới khi nhìn thấy lác đác những mái nhà.

Đây là một cụm làng quê nơi ngoại thành.

Trên những mái nhà kia, lại thấy bóng dáng đám Âm Hành Hội tay cầm ống nhòm tay cầm bộ đàm chực chờ sẵn. Từng tia kim khí sáng lên trong đêm đen.

- Mẹ k*! Tụi này nghiên cứu cũng ghê phết ta! - Vân bực tức rửa một câu.

- Con gái con đũa, chú ý mồm miệng! - Nguyễn Bạch lau bàu - Để xem chúng nó còn theo được tới bao giờ!

Nguyễn Bạch cứ thế phóng xe vun vút qua những thôn làng, đến thẳng đường đê dọc theo con sông. Phóng lên tới dốc, nhất quyết không đổi hướng, mà lao cả chiếc xe xuống dưới dòng sông.

Tôm một tiếng, đã thấy chiếc xe nổi lênh phênh trên mặt nước, động cơ lại tiếp tục bắn nước tung tóe. Cả chiếc xe đã biến thành con thuyền lao nhanh trên sông.

- Á há! Chiêu này đúng là hết sảy! - Vân cười lớn.

Phục binh của Hà Nguyệt Minh vốn không hề có tốc độ để đuổi theo, cũng không hề có đủ chiến lực để đứng ra cản đường. Chúng chỉ đóng vai trò như những con mắt, giúp nắm được nhất cử nhất động của Nguyễn Bạch.

- Hiện nay các lối ra khỏi Hải Thành chắc đã sớm bị vây kín. Trong nội thành lại không thể phóng quá nhanh, cũng khó mà không bị phát hiện. Chưa kể, trong đó còn có Bạch Linh Đội, rồi Giám Sát Viện, rồi đủ các thế lực khác.

Nguyễn Bạch còn đang lăm băm tính toán, bỗng nhiên giật mình thò đầu ra ngoài nhìn lên.

- Chết tiệt! Truy Tung Bí Thức!

Phía trên cao, bay vun vút theo sát bọn họ, chính là Truy Tung Bí Thức của Hà Khuyết Minh.

- Cứ thế này không ổn - Vân nói - Phía ngã ba sông đằng đó, cha hãy lao lên bờ bên phải, đi theo hướng Tây Nam tầm 7 cây số nữa.

- Ở đó có gì? - Nguyễn Bạch vừa lái “xe” vừa hỏi.

Lần này thì Văn trả lời.

- Bãi rác của bọn Chân Nhỏ. Chiếc xe đâm qua những bụi cỏ lau ngun ngút rậm rạp, chẳng nhìn thấy gì trước mặt, chỉ biết dò theo định vị của Vân mà tiến tới.

Quả đúng như Vân đã đoán, lãnh địa của Chân Nhỏ vốn không dễ để cho người ngoài xâm phạm.

Còn chưa chạy tới bãi rác, chỉ mới nghe mùi thối thoang thoảng bốc lên, đã thấy một thằng nhóc chạy ra chặn đường.

Văn bảo Nguyễn Bạch dừng xe lại, thò đầu ra, hô vọi lên câu khẩu hiệu của Chân Nhỏ, rồi nói:

- Đưa anh cái bản đồ của tụi mày. Trong khi Văn đi theo thằng nhóc, Nguyễn Bạch lại túm 2 đứa con lại.

- Ê 2 đứa, họp gia đình chút.

- Có chuyện gì vậy cha?

- Thằng Văn đó... là Thiên Mệnh.

- Cái gì?! Cha có chắc không thế?

- Chắc chắn! Tao thậm định “hàng” chưa bao giờ nhầm.

- Vậy cha tính sao?

- Tao có một mối ở Bắc Hà, nếu lừa được thằng nhóc qua đó bán, tiền tiêu cả 10 đời cũng không hết.

- Ai mà lại có hứng thú tìm mua Thiên Mệnh như vậy?

- Bí mật! Nhưng đây là một phi vụ rất béo. Lần này tới Hải Thành, tìm được bảo vật cũng không phải trọng yếu, mà lại vớ được Thiên Mệnh, thật sự là phát tài to!

- Thôi đi cha ơi! - Vân bĩu môi - Người ta vừa rồi còn là ân nhân cứu mạng cha đó. Rắp tâm lấy oán báo ơn như vậy, đúng là bỉ ổi bất lương bất nhân bất nghĩa, còn không bằng con chó!

- Tiền bán được tao chia cho mày... xem nào, chắc cũng tới hơn 2 ngàn tỉ hào... - Nguyễn Bạch vuốt cằm tính toán.

- 2 ngàn tỉ?!

- Tao kí giấy cam kết hẳn hoi. Sao, còn nói ai không bằng con chó?

- Gâu gâu - Nghe thấy 2 ngàn tỉ, Vân lập tức trở mặt.

Nguyễn Bạch thở dài, nhìn sang Thanh Phong.

- Phong à, nên nhớ, tuyệt đối không nói ra chuyện này cho ai khác biết, nghe chưa?

Nguyễn Thanh Phong răm rắp gật đầu. Khi Vương Thành Văn vừa trở về cùng tám bản đồ của Chân Nhỏ, Nguyễn Bạch đã bày sẵn 1 tư thế vô cùng ăn năn mà nhìn hẳn.

- Văn này, bác thực sự thực sự xin lỗi cháu.

- Sao vậy bác?

- Chỉ vì can dự vào chuyện của bác mà cháu mất cơ hội lên Long Thành ứng thí, lại còn gây thù chuốc oán với biết bao nhiêu người. Grandino thì có thể sẽ không để tâm tới cháu, nhưng còn Phạm Viết Tuệ, nhìn cái mặt là biết rõ loại thù dai. Đừng nói tới Phạm Thị đứng sau, chỉ riêng Viện Giám sát của nó, đã có thể tới tận trường bắt cháu đi hỏi tội. Thậm chí, còn có thể gây khó khăn cho Sở Giáo dục để cấm cháu thi năm sau nữa.

Nghe thấy lại có thể bị cấm thi, Văn thật sự có chút chột dạ.

- Vậy thì thật là không hay.

- Rõ là không hay chứ sao? Mà cháu bày tỏ sự thất vọng nhiều hơn một chút được không? Thi cử là chuyện cả đời người đấy.

- Cháu không cần thi học sinh giỏi lắm, cháu chỉ cần lên Long Thành thôi. À cháu cũng cần tốt nghiệp Cao trung để kiếm việc nữa.

- Thì đây mới là vấn đề khó đây này. Viện Giám sát có thể gây áp lực khiến cháu bị cấm thi, chẳng lẽ không thể gây áp lực khiến cháu bị đuổi học hay sao?

- Chà vậy thì gay go hơn rồi đấy.

- Vậy nên nếu có cách khiến cháu vừa tới được Long Thành, vừa tốt nghiệp được, thì chẳng phải tốt quá rồi sao?

- Nếu có như vậy thì đúng là tốt thật. - Văn gật đầu.

Đưa đầy một hồi như vậy, thấy thẳng nhóc quá dễ dụ, Nguyễn Bạch nhảy luôn vào chuyện chính:

- Thế này nhé. Tối đây bác sẽ đi qua Thung lũng Sa Li Khan. Sẽ không ai ngờ là bác dám tới thẳng nơi đó, sẽ cắt đuôi được lũ kia. Sau đó cả bác, thằng Phong, và cái Vân, sẽ men theo đường bờ biển phía Tây Đại Nam, đi vòng lên cửa khẩu Tây Cung qua nước Ijuk rồi về tới Bắc Hà. Cũng là để đưa 2 đứa nó về thăm nhà một phen. Mà tiện có cháu ở đây, nên bác cũng đề nghị luôn một phương án thế này.

Nguyễn Bạch ngừng lại tăng hắng vài tiếng, rồi lại nói tiếp.

- Sa Li Khan là thánh đường về công nghệ, hẳn cháu cũng biết rồi? Ở đó hàng năm đều có chương trình thực tập. Mà hay ở chỗ, chương trình thực tập này không giới hạn trình độ đầu vào, miễn là cháu vượt qua bài test của họ. Mà bác có một mối quen biết ở Sa Li Khan, có thể giúp cháu tham gia mà không cần test. Sau khi thực tập ở đó 2 tháng, cháu sẽ có chứng chỉ thực tập cấp Quốc gia. Đây là một trường hợp rất đặc biệt, vì tính đặc thù của Sa Li Khan, nên chứng chỉ này sẽ có giá trị hơn rất nhiều những loại chứng chỉ tương đương. Mà quan trọng nhất là, ở Sa Li Khan, Viện Giám sát sẽ khó mà tìm ra được cháu. Rồi sau đó nhé, sau khi đã có được chứng chỉ, cháu sẽ theo gia đình bác đi lên cửa khẩu Tây Cung. Ở đó là nơi dễ dàng nhập cảnh nhất. Qua Ijuk rồi tới Bắc Hà. Kế đó mới là điểm chính của kế hoạch. Bắc Hà là nơi bác từng sống, có rất nhiều mối quan hệ, thủ tục bên đó lại cực kì dễ dàng, chỉ cần có chút tiền bôi trơn là được. Tại đó, bác sẽ đưa cháu đi đăng kí dự tuyển để lấy chứng chỉ Thạc sĩ tại Kim Hành Kinh. Tất cả quá trình từ Sa Li Khan tới được đó cũng chỉ tầm 3 tháng. Sau đó cả đoàn vòng xuống vùng Giang Hạ để 2 đứa này thăm mẹ nó một chút, rồi lại trở lại Đại Nam, vòng xuống Long Thành. Khi cháu đã có chứng chỉ Thạc sĩ của Bắc Hà rồi, sẽ hoàn toàn có tư cách tham dự kì thi tại Long Thành không sợ Viện Giám sát can thiệp! Mà khi đã có chứng chỉ Thạc sĩ rồi, thì cháu còn quan tâm đến chuyện tốt nghiệp Cao trung nữa? Một mũi tên trúng 2 cái đích!

Kế hoạch vẽ ra quá lòng vòng, quá nhiều rủi ro, lại toàn dùng giả thuyết đề giả thuyết, chỉ cần một chữ “nếu” đầu tiên không thành công thì cả quá trình coi như đổ bể. Nhưng đối với Vương Thành Văn, có chút hi vọng, vẫn tốt hơn. Dù sao thử còn hơn không.

- Tại sao bác lại bỏ nhiều công sức để giúp đỡ cháu như vậy? - Hỏi hỏi.

- Vì sao? - Nguyễn Bạch giơ một bộ mặt chân thành cảm kích ra - Vì cháu vừa rồi đã là ân nhân cứu mạng bác. Người có ơn mà không biết trả, thì đúng là loại bỉ ổi bất lương bất nhân bất nghĩa, đến chó còn không bằng!

Phía ghế sau, Vân che miệng ho khan một tiếng.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 500: Nhiệt Huyết Tuổi Trẻ

Những tuyến đường đất bí mật của Chân Nhỏ giúp cho đoàn của Nguyễn Bạch tiếp cận gần tới nội vi thành phố mà không bị phát giác.

Văn khẳng khẳng nói rằng hãn cần phải về nhà xin phép mẹ, và Nguyễn Bạch cũng thật là hết cách.

Nếu hãn còn sung sức, có lẽ đã đánh ngất thẳng này rồi bắt cóc luôn, nhưng làm vậy cũng vẫn là hạ sách. Vương Thành Văn có chiến lược khá là hữu dụng, lại còn có thể nấu ăn, làm việc nhà, còn có thể lợi dụng được rất nhiều. Dụ thẳng bé tình nguyện đi cùng là lợi cả đôi đường.

Thôi thì cứ đưa nó về nhà, rồi lại tìm cách lừa mẹ nó sau vậy. Nguyễn Bạch tin rằng với tài năng lão luyện của mình thì lừa dối một phụ nữ ở thành phố nhỏ như Hải Thành là không có gì khó.

Bọn họ đang ở phía Tây, và muốn đi qua phía Đông để tới nhà của Vương Thành Văn, là không thể nào tránh được khu trung tâm. Nơi đây lượng người của Hà Khuyết Minh sau khi mất dấu Nguyễn Bạch, chắc chắn sẽ thắt chặt lại.

Hãn Hà Khuyết Minh cũng đã kịp di chuyển về vùng trung tâm thành phố, sẵn sàng đón đầu bọn họ. Tên đó cũng đã tính toán đủ đường.

Hãn biết Nguyễn Bạch đang bị thương. Hãn biết rằng Nguyễn Bạch cũng chưa thể nào có thời gian để thông thạo đường phố Hải Thành hơn mình. Dù việc Nguyễn Bạch được Chân Nhỏ giúp sức có hơi nằm ngoài dự

tính, nhưng Hà Khuyết Minh tin rằng dù sớm hay muộn, hắn vẫn bắt thóp được Nguyễn Bạch.

Bởi tính cách của Nguyễn Bạch, sẽ không nhằm đường hoang vắng mà chạy, mà chắc chắn sẽ chui vào ẩn nấp nơi hỗn độn phồn hoa.

Càng vào gần trung tâm, càng ít đường đất hẻo lánh để đi. Dù sớm dù muộn, rồi cũng phải phóng lên đường cái, sau đó đi qua trục đường chính mà tiến về phía bờ biển. Hình dáng chiếc xe của Nguyễn Bạch hắn đã được nhớ kỹ, hơn nữa hai cái ốp đèn pha sắc sỡ muôn màu kia càng không thể nào bị bỏ qua.

Nguyễn Bạch cũng nghĩ tới điều đó trong đầu. Hắn liếc nhìn Vân, cười khẩy.

Hắn bấm một cái nút. Cộp! Cộp! Cộp!!!

Những tiếng động càn cạch vang lên, cùng với đó là từng miếng vỏ xe rơi xuống, bị che lấp bởi đám cỏ lau.

Cả hai miếng ốp đèn pha mà Nguyễn Bạch vô cùng yêu thích, cũng đã rơi xuống trong sự nuối tiếc vô biên.

Chỉ trong thoáng chốc, chiếc xe đã đổi kiểu dáng, đổi hãng, đổi màu sơn, thậm chí đến cả biển số cũng đã thay đổi. Và nhất là hai chiếc đèn pha giờ đã không còn sắc sỡ như trước.

- Ẩn tượng. Bọn họ sẽ nhớ mãi ẩn tượng về hai chiếc đèn pha mà dễ dàng bỏ qua chúng ta - Văn gật gù.

Nguyễn Bạch lại phá ra cười khàn khặc. Một chiếc xe có thể tùy ý thay đổi vẻ bề ngoài như vậy, mới xứng đáng để hắn bỏ đồng tiền bát gạo ra mua về.

- Xe bán tải trên thế giới, chủ yếu đều dùng những mẫu khung cơ bản phát triển tại Sa Li Khan. Nhưng mẫu khung của chiếc xe này... hình như là chuyên biệt. Không thể xuất hiện ở bất kì đâu! - Vân đưa mắt nhìn quanh, trầm trồ phát hiện ra - Nó nhỏ hơn, bền hơn, và nhiều tính năng hơn. Với cái giá vài ngàn hào mà mua được một chiếc xe như thế này, đâu thể nào?!

- Khả khả! Đã nói là nó mắc một lỗi kỹ thuật nên không thể nào xuất xưởng mà!

Nguyễn Bạch vẫn rồn rảng cười. Hắn còn đang định nói tiếp, thì Văn đã cắt ngang.

- Ở đó, rẽ phải, đúng rồi. Nhà hàng của cháu ở ngay đó.

Nguyễn Bạch cũng đã vài lần đi mua cơm ở nhà hàng này. Nhưng hắn chỉ gặp mấy nhân viên phục vụ. Nghe nói mẹ thằng Văn là bếp trưởng ở đây. Hắn thật sự cũng tò mò không biết bà mẹ đơn thân này dung mạo ra sao.

Nếu còn trẻ đẹp, hay là bắt cóc luôn cả mẹ lẫn con nhỉ? Khử khử khử... Ui da!

Như biết được lão Bạch đang nghĩ gì, Vân nhéo vào hông lão một cái thật đau.

Chị Thanh đã ngồi chờ ngay trong quán.

Một sáng đẹp trời, thằng con trai rời nhà đến trường đi thi mà thôi. Thi được hay không còn không biết, chỉ thấy đi ra ngoài đã trọn một ngày một đêm, báo hại chị gọi điện khắp nơi hỏi han. Chị hỏi cả thầy Khoái, hỏi cả thằng Cường, hỏi cả Lý Thanh Long, hỏi hết những ai có thể hỏi. Rốt cuộc, chị cũng nắm được đại khái câu chuyện.

Sáng ra, vừa thấy thằng Văn bước vào nhà, tay phải thì băng bó, má thì dán băng, quần áo thì bẩn thỉu, chị cũng mệt mỏi chẳng muốn tra hỏi thêm.

Tối khi Hồng Vân bước vào, chị cũng lặng im không nói. Rồi Nguyễn Thanh Phong bước vào, hẩn cúi đầu chào chị. Rồi tới khi Nguyễn Bạch bước vào, thì chị giật mình đứng dậy.

Nguyễn Bạch cũng sững sờ.

Cô gái này, chẳng phải là học trò cũ của cha mình đó sao? Hoàng Bích Thanh? Ra vậy...

Nguyễn Bạch đã hiểu ra điều gì. Còn chị Thanh cũng đã nhận ra cái gì. Chị nheo mắt nhìn Nguyễn Bạch với cái nhìn dò hỏi.

Cả hai cứ đứng đó im lìm nhìn nhau, mà trong đầu thì chất chứa vô vàn suy nghĩ.

Bỏ mẹ rồi! Nguyễn Bạch thầm toát mồ hôi. Lừa ai thì lừa, lừa làm sao nổi Hoàng Bích Thanh? Lại còn muốn xin phép cô ta cho con trai mình đi chu du thiên hạ cùng với loại người như mình? Quen biết nhau gần ấy năm, còn lạ gì tính cách của nhau nữa?

Hẩn lén lút suy nghĩ, rồi lại lén lút ngẩng đầu lên, vẫn thấy đôi mắt kia đang nhìn mình dò xét, hẩn chợt dạ lại cúi gằm mặt xuống.

Chết tiệt! Đôi mắt phụ nữ vẫn luôn khủng khiếp như vậy! Họ chẳng cần Độc Tâm Thuật, mà vẫn có thể nhìn thấu người, như thể dùng một con dao vô hình lột đi từng lớp trên người người để đọc thấu thứ bí mật bên trong vậy.

Sự im lặng này dần trở nên căng thẳng quá mức, khiến cho 3 đứa nhỏ cũng biết điều mà im re.

Cuối cùng, Hoàng Bích Thanh rời mắt khỏi Nguyễn Bạch, cúi xuống nhìn Văn. Chị chỉ hỏi nó một câu.

- Muốn đi?

Văn hơi ớ người ra một chút. Hắn còn chưa kịp trình bày điều gì, mà mẹ hắn đã biết được hắn muốn nói gì rồi.

Hắn lặng lẽ gật đầu.

Bích Thanh khẽ thở dài. Chị nói:

- Con cái lớn rồi, có muốn giữ cũng không thể giữ được. Ra ngoài nhìn thế giới cũng tốt. Còn bạn đồng hành thì... tốt hay xấu đều là duyên số, chẳng ai nói trước được điều gì. Cơm nước tự lo được chứ?

Văn gật đầu.

- Quần áo tự giặt được chứ?

Văn cũng gật đầu.

- Tiền tự kiếm được chứ?

Văn hơi lưỡng lự một chút, thì Vân đã nhanh chóng nói.

- Cô yên tâm, gì chứ kiếm tiền thì cứ để con!

- Tự biết lo thân mình chứ?

Văn gật đầu.

Bích Thanh cũng khẽ gật đầu một cái, chị quay lại mặt bàn, đưa tay lấy một quyển sách đã đặt sẵn trên đó. Như thế chị đã mang sẵn nó xuống vì biết chuyện gì sẽ tới.

Quyển sách này Văn đã từng thấy rất nhiều lần ngày còn nhỏ. Một quyển sách cũ kĩ không bìa không gáy, khâu lại bằng chỉ qua loa, nhìn vô cùng khác biệt so với những quyển sách còn lại, vốn được bảo quản vô cùng cẩn thận.

Giờ hắn đã hiểu vì sao hắn lại nghĩ rằng Văn học lý trí của thầy Mạnh còn chưa hoàn chỉnh. Vì hắn đã từng nhìn thấy một quyển sách có cùng loại giấy in, cùng kiểu đóng gáy, lại có một vết mực kéo dài từ trang đầu tiên, mà hắn lại không thể nhớ ra.

Chị Thanh đưa quyển sách cho Văn, sau đó lại quay lên nhìn Nguyễn Bạch.

- Phải đi luôn bây giờ?

Nguyễn Bạch gật đầu. Hải Thành không thể ở lại lâu hơn nữa. Hắn quay xuống bảo 3 đứa:

- Ra xe đi.

3 đứa trẻ bước ra ngoài rồi, Nguyễn Bạch mới nói.

- Trùng hợp nhỉ? 24 năm rồi...

Nguyễn Bạch còn định đưa đẩy chuyện xa xôi, thì Hoàng Bích Thanh đã vào đề ngay lập tức:

- Thăm sâu bên trong, anh cũng không xấu xa như anh vẫn từng nghĩ... Cả anh, lẫn Bá Thế, lẫn Chí Thương, và Noboru... Anh là người không đáng tin cậy nhất, cà chớn nhất, dối trá nhất... nhưng tôi tin rằng, anh sẽ là người cuối cùng không bị lạc lối.

- Ha ha... - Nguyễn Bạch gượng gạo cười - Thời trẻ trâu ấy hoài niệm thật nhỉ? 5 đứa tự nghĩ rằng mình là thiên tài, rồi ảo tưởng rằng mình có thể

thay đổi cả thế giới... Nhưng, tôi nghĩ rằng, cô vẫn chưa hề lạc lối kia mà, Bích Thanh.

Bích Thanh lắc đầu.

- Tôi đã... anh không hiểu đâu. Và tôi muốn dùng toàn bộ những ngày tháng còn lại để chuộc lại lỗi lầm ấy.

Nguyễn Bạch cúi đầu quay đi. Đi tới gần cửa, hắn nói vọng lại.

- Ai cũng vậy mà thôi. Tôi cũng có hành trình của riêng mình, và tôi sẵn sàng đánh đổi tất cả để đi tới cuối cuộc hành trình ấy.

Nói rồi, hắn rời đi. Bích Thanh thực sự là một trong rất ít người có thể nhìn thấu hắn. Và cảm giác bị nhìn thấu khiến hắn khó chịu. Nhưng hắn đã bước trên con đường ấy rồi, và không vì vài lời nói có thể khiến hắn quay đầu.

Hắn nhìn Văn đã ngồi sẵn trong xe. Lòng thầm nhủ. Bán! Dù có thế nào vẫn nhất quyết phải bán!

Chiếc xe đã nổ máy. Trong nội thành không thể đi quá nhanh. Đi nhanh là sẽ bị phát giác. Nhưng đi chậm thế này, cứ cảm thấy không ổn.

Cứ như thể một tấm lưới đang ngày càng lặng lẽ bủa vây...

Nguyễn Bạch cảm thấy không ổn. Hắn giậm ga liều mạng phóng lên. Ngay lập tức, từ phía sau, đã thấy bóng Hà Khuyết Minh tất bật đuổi theo.

- Mẹ! May là bố mày tỉnh ra sớm!

Khi đã chạy hết công suất, thì Hà Khuyết Minh không có tuổi mà đuổi kịp. Chiếc xe cứ thế phóng như điên như dại nhằm về phía cửa ngõ ra khỏi thành phố.

Hà Nguyệt Minh đã bị bỏ xa, nhưng có một thứ gì đó vẫn không ngừng tăng tốc, nhất quyết bám chặt lấy chiếc xe.

- Tốc độ này... không lẽ là Cú?!

Vân cảm nhận thấy “thứ đó” đang đuổi sát theo sau, chợt dạ hỏi.

- Không thể nào! - Nguyễn Bạch đáp, giọng cũng hơi chút giật mình - Trời đã sáng rồi!

Trời sáng, thì Cú không thể ra mặt. Vậy thứ đó là cái gì?

Nguyễn Bạch không có ham muốn tìm hiểu, hấn rú hết ga lao đi. Chiếc xe nhất thời đã bỏ xa kẻ bám đuôi.

- Này cha! Thứ lỗi kỹ thuật mà cha nói lúc nãy là gì ấy nhỉ?

- À, cũng không có gì nghiêm trọng lắm, chỉ là... lúc max ga thì có thể xảy ra chết máy!

Cạch! Cạch! Cạch!

Lời vừa dứt khỏi mồm, cả chiếc xe đã nảy lên 3 cái, rồi lê một đoạn dài, rồi nằm chình ình trên mặt đường.

- Vãi lúá!!!

Vân hét lên. Phía sau, bóng dáng của kẻ bám đuôi đang dần hiện ra. Áo choàng đen phần phật. Mặt nạ mỏ chim. Hấn đập trên mái nhà, cả thân người gần như song song với mặt đất, đôi mắt mở lớn, như kéo gần cả khoảng cách không gian. Hấn vừa lao tới với tốc độ kinh hoàng, vừa như trong thoáng chốc dịch chuyển tức thời, chỉ trong chớp mắt đã vượt qua hàng trăm mét.

Là Erik!

Đôi lúc, chỉ vì sự khù khờ ngu ngơ của tên này, mà Vân quên bém mất, Erik là một con quái vật khủng khiếp tới mức nào.

- Nổ máy! Nổ máy mau!!!

Erik thì chưa phải quá kinh khủng, kinh khủng là bọn họ không thể bị Âm Hành Hội vây lấy. Vân lớn tiếng giục, còn Nguyễn Bạch cũng cuống quýt giậm ga.

Erik từ phía xa đã bay tới. Cánh tay phải hắt khí đen lại cuộn cuộn bốc ra. Tà Thần Hữu Thủ đã hình thành, nhưng từ một cánh tay công kênh bỗng nhiên thủ nhỏ lại thành một cánh tay bình thường. Uy áp cũng bị nén lại, đậm đặc tới ngạt thở.

Đúng lúc này, Văn cũng đã chui lên thùng sau xe.

- Nè, làm cái gì đấy?! - Vân thò đầu ra hét lên lo lắng.

- Yên tâm, tôi còn tay trái.

Văn nói, sau đó, hắt đã thu tay sát hông. Mãn Nguyệt Triều Quyền, từ tay trái tung ra.

Ở trên không, Erik nhìn thấy thái độ của Vân dành cho Văn, trái tim hắt như thắt lại. Tà Thần Hữu Thủ cũng đã dãn xuống.

Quyền đối quyền. Không có bất kì mảnh khoe. Đây cũng là lần đầu tiên Vương Thành Văn và Erik giao thủ. Dư âm va chạm càn quét khắp phố phường, như một cơn cuồng phong vừa quét qua.

Lần giao quyền này, Văn... lại thua!

Sức mạnh vốn không phải là sở trường của hắt, nhưng đối đầu với Mãn Nguyệt Triều Quyền, lại có một người cùng trang lứa có thể áp đảo hắt.

Văn bị đẩy bay về phía sau. Đúng lúc này, chiếc xe lại nổ máy vang dền, kéo hẳn vọt đi, bỏ lại Erik phía sau, cũng kiệt sức hỗn hển.

- Lần sau đừng có chơi ngu như thế nữa! - Vân lại thò đầu ra quát.

- Ha... Nhớ rồi. Nhớ rồi.

Đối phương tên là Erik. Hẳn cũng đã nhớ rồi.

Chiếc xe cứ thế lao vun vút ra khỏi địa phận Hải Thành, nhắm thẳng về phía Nam Đế quốc.

=====

Vậy là Văn đã rời Hải Thành và lên đường. Cuộc hành trình giờ mới bắt đầu. Và chúc mừng các người, vì các người đã trải qua tận 500 chương dài dằng dặc để chờ được tới khi nvc bắt đầu cuộc hành trình của mình. Chúc mừng các người! 500 chương đầu, gọi là gì nhỉ? Giống như một phần dạo đầu trước khi vào truyện á! Ha ha! Zui hơn?

Cuộc hành trình này rồi sẽ mở ra những gì? Những học trò của Phạm Viết Phương sẽ đóng vai trò gì trong kế hoạch vĩ đại cuối cùng của lão? Ta chỉ biết rằng, chờ đợi cuối quyển 2 này, là một bước ngoặt khủng khiếp sẽ thay đổi hoàn toàn số phận của các nhân vật, cũng như thay đổi hoàn toàn những gì các người vẫn tưởng các người biết về câu chuyện.

À mà thôi, từ chương sau bắt đầu đặt VIP:).

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 501: Lời Hứa Của Phạm Viết Phương

Không ai biết những gì đã xảy ra tại nghi lễ của Vương tộc. Toàn bộ Long Thành vẫn tràn ngập không khí lễ hội.

Ngày 1 tháng 12 là ngày tổ chức nghi lễ cổ truyền. Nghi thức này bắt nguồn từ rất xa xưa từ trước cả khi Đại Nam thành lập. Nghe đồn, Vương Thái Tổ ngày đó rất tin vào những tín ngưỡng thần bí của các nền văn minh cổ đại phương Nam mà nhất quyết giữ lại. Trùng hợp thay, ngày ông ta qua đời, cũng là ngày 1 tháng 12.

Ngày 2 tháng 12 hàng năm, vẫn là ngày tổ chức nghi lễ tế tổ chính thức của Đại Nam, tưởng nhớ tới vị Thái tổ khai quốc Vương Nhất Quan.

Trong ngày này, toàn quốc đều được nghỉ.

Phạm Phương Linh như thường lệ thức dậy khá sớm. Cô thích nhìn bầu trời khi nó mới bắt đầu tờ mờ sáng, tận hưởng cái không khí lành lạnh kèm sương sớm, lặng lẽ nhìn qua khung cửa sổ ngắm nhìn vườn hoa của ông ngoại dần hiện rõ lên trong nắng mai.

Khoảnh khắc giao hòa giữa bóng tối với ánh sáng, luôn gợi cho Linh một cảm giác thân thuộc. Giống như hàng đêm, cô đều từ trong giấc ngủ của mình mà trở lại, như vừa bước qua một ranh giới giữa âm và dương.

3 năm ở Long Thành, sự phù hoa tráng lệ không mấy gây ấn tượng với Linh bằng khung cửa sổ này, vườn hoa trồng từ lâu không hàng lối này, và khoảnh khắc bình minh này.

Thanh bình, và thân thuộc.

Đúng 6 giờ sáng, Linh đứng dậy, bước tới kệ tủ lấy ra một túi thuốc. Hàng ngày, đều đặn, cô đều phải uống hàng chục viên thuốc không rõ tên gọi. Đây chỉ là một thói quen nhẹ nhàng, nếu so với việc hàng tháng cô lại phải trải qua hàng chục kiểu điều trị kì quái từ đủ mọi loại y sĩ: từ bác sĩ cho tới thầy lang, cho tới Tâm Linh Sư, cho tới Đạo sĩ.

Những cuộc trị liệu ấy khiến Linh thật sự mệt mỏi. Nhưng bù lại, nó khiến cô không còn mơ thấy những cơn ác mộng.

Uống thuốc xong, cô bước ra ngoài, khẽ khàng tới phòng bên xem mẹ mình đã dậy chưa. Khi thấy Phạm Tố Uyên đã ngồi trên giường, im lìm vuốt ve tấm ảnh gia đình từ ngày xưa, nay đã bị cháy xém mất một góc. Nơi cháy xém ấy, buồn thay, lại chính là gương mặt của Trần Thịnh, nay chỉ còn là một mảng đen trống rỗng.

Linh có thể thoát khỏi những cơn ác mộng, nhưng mẹ cô thì không may mắn như vậy. 3 năm qua, Phạm Tố Uyên ngày càng héo mòn, già úa, và trầm lặng.

Linh khẽ khàng bước vào phòng, ngồi xuống bên mẹ. Cô cầm mái tóc xơ rối của mẹ lên, bắt đầu chải. Vừa chải đầu cho mẹ, cô vừa tỉ tê tâm sự. Toàn là những chuyện vụn vặt trong ngày, nào là đến trường gặp bạn nào bạn nào, thầy giáo dạy những gì, phàn nàn về thói sinh hoạt tùy tiện của ông ngoại, kể về việc hôm nay sẽ đi chợ mua những gì, làm món gì...

Ngày nào cũng vậy, Linh là cầu nối duy nhất giữa Phạm Tố Uyên với thế giới này. Cô sẵn sàng ngồi tới 2 tiếng đồng hồ bên mẹ, thủ thỉ nói chuyện tới khi mẹ cô cất đi bức ảnh ấy dưới gối, quay lại vuốt má cô và nở một nụ cười khó nhọc, Linh mới quyến luyến đứng dậy.

- Mẹ à, mẹ nhớ bạn Văn chứ? Thằng ngốc ấy hứa sẽ gọi điện cho con, vậy mà 3 năm rồi hẵn chẳng thèm gọi lấy 1 cuộc, cũng chẳng có nổi 1 tin

nhân. Còn chẳng biết hẳn có nhớ lời hứa tới thăm con không nữa...

Nói rồi, Linh bước ra ngoài.

Giá mà cô dùng mạng xã hội như ngày trước, có khi cô có thể sẽ tìm thấy tài khoản của thằng Văn. Nhưng sau chuyện 3 năm trước, Linh thật sự mệt mỏi với thứ xã hội ảo ấy. Cô không muốn nhìn những lời đồn đoán và bàn tán về mình, về những gì xảy ra với gia đình mình. Hơn nữa, ông ngoại cô cũng quái đàn tới mức không thềm mắc internet vào nhà.

Vả lại, Linh cảm thấy mình chẳng có lý do gì phải là người chủ động. Vương Thành Văn là đàn ông, hẳn phải biết giữ lời hứa của hẳn.

Linh ra sân trước. Như mọi khi, cô lại thấy ông ngoại đã ngồi ngả người trên chiếc ghế bập bênh, chẳng biết từ đâu đã kiếm được một que kem.

- Ngoại!!! - Linh nổi cáu - Hôm qua con đã tổng hết đồng kem trong tủ lạnh đi rồi cơ mà?!!

Phạm Viết Phương mắt vẫn lim dim, miệng vẫn mút kem chùn chụt, rồi lại cười khà khà.

- Con còn non nớt lắm Linh ạ. Ông của cháu là ai cơ chứ? Là bậc đại trí giả, chẳng lẽ lại không giấu nổi cháu gái mình mấy cây kem?

Người ngoài tôn xưng thì cũng thôi, còn tự bản thân mình cũng tự gọi mình là bậc đại trí giả, thật sự là hết nói.

- Con không cần biết ngoại là đại trí giả hay là cái gì, ngoại còn muốn giữ mấy cái răng cuối cùng để nhai cơm hay không?

- Khà khà khà, Linh ạ. Cháu nghĩ thử xem, lão già này còn sống được bao lâu để mà quan tâm tới chuyện đó chứ?

- Ngoại này! - Linh phụng phịu tiến tới bóp vai cho ông ngoại - Ngoại còn phải sống thật lâu thật lâu nữa chứ! Từ lúc hai mẹ con con chuyển tới Long Thành, chỉ có ngoại là chiều con nhất!

Phạm Viết Phương ngửa đầu lên, hai mắt lim dim tận hưởng. Lão chợt nói:

- Từ năm 14 tuổi, ta đã rất chán ghét thế giới này. Ta cố sống với nó đến tận bây giờ, đều là nhờ bà ngoại của con cả. Đến khi bà ấy ra đi, ta cũng chẳng còn gì níu giữ... Linh ạ, con rất giống bà ngoại con, đó cũng là lý do mà ông ngoại quý con nhất... Con quá tốt so với thế giới này.

- Ngoại lại nói những thứ kì cục rồi.

- Khà khà khà, Phạm Viết Phương ta sống tới giờ phút này, đỉnh cao đã thấy, vực thẳm cũng đã qua, chỉ còn lại một trăn trở lớn nhất trên đời, chính là con đấy, Phạm Phương Linh ạ.

- Tại sao lại là con?

- Ta hứa... Ta hứa cho tới giây phút cuối cùng của cái thân xác già cỗi này, ta sẽ dành tặng cho con... một thế giới mới! Một thế giới tốt đẹp hơn, hoàn mỹ hơn, không còn dối trá, không còn lừa lọc, không còn quyền uy, không còn kẻ mạnh ức hiếp kẻ yếu, không còn sự ngu xuẩn, không còn tính khôn vặt, không còn tri thức, cũng không có tiền bạc. Một thế giới mà ở đó con sẽ là nữ hoàng cai trị vạn vật!

- Con... cai trị vạn vật? Ngoại lại nói nhảm rồi...

- Một thế giới tràn ngập sự chết chóc! Linh ạ, ngoại sẽ tặng con thế giới ấy!

Linh còn chưa kịp đáp lời, từ ngoài cửa đã có tiếng xôn xao.

Các gia nhân của Phạm Viết Phương dường như đang chống cự lại thứ gì, nhưng không nổi. Một lúc sau, đã thấy một đội quân mặc đồng phục Đại Nam xông vào.

Đi đầu, là một người mặc đồ đồ đốc, nhưng trên khắp tay chân cho tới mặt đều quần băng kín mít. Khí xanh lè quái dị thỉnh thoảng lại từ những khe hở của lớp băng tản ra, khiến cho đám quân đằng sau cũng phải né xa một khoảng cách.

Đôi mắt đỏ quạch đằng sau lớp băng mở lớn nhìn thẳng vào Phạm Viết Phương.

Phạm Viết Phương mút nốt miếng kem cuối cùng, rồi thản nhiên đứng dậy.

- Nguyễn Thế Sơn, lâu rồi không thấy mặt, mày lại thành xác ướp rồi à?

- Ngài Phạm Viết Phương, rất tiếc. Chúng tôi nhận được lệnh bắt giữ ngài từ Đế Vương Cung. Phiền ngài hợp tác.

- Đợi đã! - Linh vội vàng xen vào - Các ông lấy lý do gì...

Phạm Viết Phương đã giơ tay ra cản cô lại, đồng thời đưa que kem đã mút hết cho cô cầm.

- Cháu gái à, cứ để ta đi. Đây chỉ là nước đi đầu tiên của thằng Hoàn mà thôi. Ván cờ giờ mới bắt đầu. Và cháu nên nhớ, ông ngoại cháu không bao giờ thua.

Nói rồi, chấp tay sau lưng, lão ung dung đi theo đoàn người, bước khỏi trang viên. Cánh cửa gỗ phía sau cứ thế đóng sập lại.

LỜI NHẮN

Cơn bão mới lại nổi lên.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 502: Vua Biển Cả

Mùi tanh của máu nồng nặc khắp khoang tàu.

Thôi Phương vừa tu một hớp rượu rum chát, vừa ngán ngẩm nhìn đám thủ hạ dọn dẹp mấy cái xác.

Hắn lắc lắc khẩu súng trên tay. Đầu súng vẫn vương mùi khói.

Làm cướp biển mà nói, phải đến mức giết chết con tin như vậy là điều hẳn chẳng muốn chút nào. Cứ đôi bên cùng vui vẻ mà hẳn nhận được tiền thì vẫn là hay nhất.

Thôi Phương làm cướp biển, lúc giết chóc thì rất là tàn bạo, nhưng khi đối xử với con tin thì cũng có thể coi là lịch sự đến hết mức.

Không hiếp không đánh, ngày 3 bữa cơm, phòng ốc cũng không đến nỗi là quá bẩn thỉu. Nhiều khi con tin còn được đãi ngộ tốt hơn cả thủy thủ đoàn.

Giờ cướp biển cũng giống như một nghề làm ăn vậy. Anh đã làm ăn là anh phải có uy tín, phải có quy tắc, phải biết coi khách hàng là thượng đế. Mặc dù khách hàng của anh cũng chính là nạn nhân của anh vậy...

Cũng chính vì cái chữ tín ấy, mà một khi người nhà nạn nhân nhất quyết không trả tiền chuộc, thì Thôi Phương buộc phải giết. Nếu mình không giết thì dân trong ngành nó khinh, mà thị trường nó cũng không coi mình ra cái gì.

Nạn nhân vừa rồi của Thôi Phương thực ra khá là đáng thương. Lão đã gần 6 chục tuổi mà vẫn lênh đênh buôn bán ngoài khơi. Gia sản cũng không phải là ít, nhưng mà mẹ vợ lão thì ăn chơi láo lếu hách dịch hung dữ ảo tưởng lòng biếng đưa đòi khốn nạn... Lũ con cái thì vô ơn bất hiếu, chỉ biết ăn chơi tầy tắng, chẳng coi ông bố ra cái gì. Lão ở nhà thì chịu cảnh lạnh nhạt hờ hững, tuổi già cô đơn kiếm được cô bồ ân cần tốt bụng thì bị bà vợ phát hiện, kéo cả tông ti họ hàng tới đánh ghen. Cô bồ kia thì bị tạt axit cho nát bét cả dung nhan, còn bị lột sạch đồ ném ra ngoài phố, cuối cùng nhục quá phải nhảy lầu tự tử. Lão thì còn chưa kịp nổi giận, đã bị mẹ vợ đè ra vừa chửi vừa đánh, cả thành phố đều biết, nhục nhã đến khốn cùng.

Rốt cuộc, chịu không nổi cuộc sống khốn nạn ấy, lão dành hết thời gian theo đoàn thuyền đi buôn bán nhằm quên đi sự đời.

Vùng biển phía Tây của Đại Nam có nhiều cảng biển lớn, lại chỉ cách bờ biển Thành Bang không quá xa, luôn rất thuận tiện giao thương buôn bán. Nào ngờ những năm gần đây vì xung đột trên biển giữa Đại Nam và Cận Tây diễn ra ngày càng dày đặc, thương nhân cũng lánh đường mà không tới cảng Đại Nam, phải lui hết về các cảng biển của Bắc Hà.

Cũng vì lợi dụng sự phồn thịnh bất chợt ấy, mà nạn cướp biển vốn chỉ lẻ tẻ nhiều nơi, nay bùng phát mạnh mẽ. Các thương nhân bây giờ trở thành con mồi béo bở cho đám phi tào ác.

So ra, lão còn gặp may, vì bị cướp bởi Thôi Phương. Trong số 8 thủ lĩnh dưới trướng của Ông Trùm lớn, Thôi Phương là kẻ có quy tắc nhất. Đoàn thủy thủ của lão bị giết sạch, tàu bị đốt cháy, hàng bị cướp phá, nhưng riêng lão thì vẫn được đối xử vô cùng lịch thiệp.

Những ngày làm “khách” của Thôi Phương, lão già nay chẳng còn gì trong tay, chỉ còn câu chuyện cuộc đời đem ra kể lể, cũng làm Thôi Phương khóc lóc thương cảm. Hắn đã thương tình hạ giá chuộc lão già này xuống

gấp 3 so với bình thường, mà tính ra cũng chỉ là cái móng tay so với gia sản kếch xù của lão trên đất liền.

Nhưng đúng như những gì lão già tiên liệu, mẹ vợ lão dí l** vào mà giả cho lão 1 xu. Cả đời còng lưng kiếm tiền cho vợ con, cuối cùng bị coi như cục nợ không đáng có, thật sự là ngao ngán chán chường.

Đêm qua, lão già cùng Thôi Phương khui một chầu rượu, tỉ tê tâm sự than vãn khóc lóc, còn ôm nhau như đôi tri kỉ quyến luyến không rời.

Nhưng đó là cơn say. Khi trời lại sáng, Thôi Phương vẫn phải trở về với vai trò của một người làm ăn, của một thuyền trưởng quyết đoán, của một con người vì nguyên tắc.

Giết vẫn phải giết.

Nếu hãn tha mạng cho lão già, thì đời cướp biển của hãn cũng bế mạc. Nếu hãn không dám xuống tay mà phải nhờ người khác giết, thì mũ thuyền trưởng của hãn cũng bỏ xuống được rồi.

Hãn đích thân bóp cò.

Người đàn ông kia trước lúc chết, đã nhìn hãn nở một nụ cười thanh thản.

Cám ơn đã giải thoát cho tôi, ông bạn. Giải thoát khỏi bể khổ cuộc đời.

Thôi Phương lại nhấp một ngụm rượu. Hãn không buồn, cũng không vui. Hãn chỉ thấy quạnh hiu đâu đó trong lòng. Bất chợt, tiếng còi hiệu rú lên ở cách đó khá xa. Đó là tiếng còi hiệu của tàu mẹ.

Ông Trùm Lớn đã phát hiện thấy con mồi ngon ăn. Chuyến này cần huy động toàn bộ các quân đoàn cùng xuất chiến.

Đó là thuyền buôn của gia tộc họ Hoàng.

Đây vốn luôn là ước mơ của Ông Trùm: đánh cắp thành công một chuyến hàng lớn của một trong Ngũ Đại Gia tộc, sau đó cùng nhau chia chác của cải, rồi giải tán đoàn cướp biển, chia nhau trốn đi khắp nơi mà sống.

Chuyến hàng này quả thực là lớn nhất trong lịch sử, đã được Ông Trùm cho người theo dõi từ lâu.

Thôi Phương hối thúc đoàn của mình lao vượt lên, chạy tới gần như song hành với thuyền của Ông Trùm. Phía sau, 7 vị thủ lĩnh khác cũng hú hét lao theo.

Đoàn thuyền hơn 200 chiếc rầm rộ như một binh đoàn, mang theo súng ống đạn dược đại pháo và đủ mọi loại khí tài khá tối tân khác, cứ thế lao lên.

Phía trước bóng dáng đoàn thuyền buôn đã hiện ra. Ấy vậy mà, đám cướp biển càng đuổi, đoàn thuyền lại chạy càng nhanh. Cứ như vậy đuổi tới hơn 6 tiếng đồng hồ, chợt Thôi Phương nhận thấy điều không ổn: Sương mù chẳng biết từ bao giờ đã vây kín lấy đoàn thuyền.

Hắn giật mình nhớ lại đoàn thuyền phía trước, cứ cách nửa tiếng đồng hồ thì đoàn thuyền lại như ít đi một chút. Lẽ nào một số thuyền nhỏ đã tách ra, lén lút vây lấy bọn họ, rồi rải sương mù che kín tầm mắt?

Vì sương mù này không chỉ đơn giản, mà nhiều lớp, nhiều vòng vây, như một ma trận, chia cắt hoàn toàn các đoàn thuyền nhỏ.

Chiến thuật này, rõ ràng là Man Thiên Quá Hải và Thiên La Địa Võng trứ danh của Âm Hành Hội!

Thôi Phương biết rằng Hoàng tộc có chút quan hệ với Hà Khuyết Minh, nhưng hẳn không nghĩ là Âm Hành Hội dám xen vào gây hấn với cướp biển. Dù có là Âm Hành Hội xuất toàn lực, thì ở trên biển này vẫn không thể là đối thủ so với Ông Trùm. Huống hồ theo hẳn thấy, Âm Hành Hội lần này chỉ cử đi vài con tàu giả dạng mà thôi.

Thôi Phương còn đang phân vân, thì một thủy thà già lão làng nhất trên tàu hô lên với hẳn:

- Thuyền trưởng! Gió đã đổi chiều!!!

Thôi Phương giật mình hốt hoảng. Gió... sao lại có thể đổi chiều? Hẳn lên đênh trên biển đã bao nhiêu năm, chẳng lẽ còn không thể đoán nổi hướng gió?

Lẽ nào... truyền thuyết nói rằng Âm Hành Hội có bí thuật trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, có thể dự phán được trời đất thiên địa, lại là thực?

Có thể bấm độn Càn Khôn, nghe nói có Hà Khuyết Minh. Lại nghe nói còn có một thủ hạ của hẳn, chuyên về bói toán chiêm tinh, vai vế ngang ngửa với Tiểu Phi, đó là Lôi Phú.

Kẻ đem tàu nhỏ ra dụ khị bọn hẳn, rất có thể là Lôi Phú.

Mà tất cả những thứ này, là để làm gì?

Là để dụ bọn cướp biển vào trong ma trận của Man Thiên Quá Hải, sau đó lợi dụng gió đổi chiều mà thổi dạt đoàn thuyền của bọn hẳn đi một hướng chết người.

Hướng Nam!!!

Hướng Nam, tức là bây giờ, đoàn thuyền của Ông Trùm đã xâm phạm vào lãnh hải của Đại Nam Đế quốc!

Xâm phạm lãnh hải của Đại Nam Đế quốc, sẽ lãnh phải hậu quả gì? Điều này còn khó nói. Nếu quay đầu chạy ngay bây giờ, có lẽ còn kịp.

Ai dè, từ phía xa, giọng nói vang vọng của Lôi Phú vang lên, oang oang truyền khắp bốn phương.

- Thiết Thủ Trung Tướng Tiểu Hải Vương Vũ Minh Kiệt!!!! Chút thành ý này của Hà Hội Trưởng, Trung Tướng có nhận hay không?!!!!

Thôi Phương lại giật mình lần hai. Vũ Minh Kiệt? Tên này 3 năm trước đã trọng thương phải cáo phép đi chữa trị, lẽ nào hắn đã trở lại?

Đáp lại lời nói của Lôi Phú, không có câu trả lời, chỉ có một luồng nước xoáy như vòi rồng bắn tới, đánh tan một lúc hơn 20 chiến thuyền.

LỜI NHẮN

Vũ Minh Kiệt come back.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 503: Hải Nam Phật Thủ

- Khai pháo!!!

Từ trên các tàu chỉ huy, lần lượt ra lệnh phản kích. Tất cả những loại đạn đạo, từ đại bác cho tới tên lửa, laser, súng cối đều xả ra như mưa, làm sáng bừng cả một vùng biển.

Tất cả đều bắn vào một màn nước khổng lồ như sóng thần.

Một thân hình rẽ đôi làn nước lao ra, gương mặt góc cạnh trầm tĩnh, cơ thể tráng kiện, một bên tay phải sáng loáng toàn Linh Thiết, đang không ngừng biến đổi.

Đại Lực Giả Kim Thuật!

Cánh tay tự tách ra thành vô số thành phần, rồi mỗi thành phần lại tự biến đổi theo một cách rất riêng, cuối cùng ráp lại trở thành một khẩu đại pháo.

Đại pháo giương lên, nhắm thẳng vào một đoàn thuyền.

Đoàn một tiếng vang dội, khí áp từ khẩu pháo bắn ra, như cuồng phong cuộn cuộn đánh tới, cuốn bay cả hơn chục chiến thuyền lên không trung tới hơn 3 mét, rồi mới cắm đầu lao thẳng xuống mặt biển.

Nước biển bắn lên tung tóe, khiến cho đoàn thuyền của Thôi Phương cũng chao đảo chòng chành.

- Pháo thủ, xạ thủ! Nhắm thẳng vào tên đó, bắn hạ ngay!

Ngay khi Thôi Phương vừa ra lệnh, thì phía xa, Vũ Minh Kiệt cũng đã hành động. Cánh tay hắt lại biến đổi, trở thành một loại máy sục. Hắt đấm thẳng một đấm xuống mặt biển, đồng thời, động cơ trên cánh tay cũng hoạt động hết công suất. Hơi nóng hùng hực theo dòng khí xoáy với tốc độ cao truyền thẳng xuống mặt biển, lan tỏa ra khắp một vùng. Theo đó, cả vùng biển bắt đầu sôi sục mà bốc hơi, tỏa khí mù mịt.

Cánh tay hắt thu lên, lại biến trở về một cánh tay máy. Vũ Minh Kiệt hít sâu một hơi. Khí lực trong thiên địa tràn vào buồng phổi của hắt, rồi theo các kinh mạch tiếp nối với các sợi dây thần kinh nhân tạo, truyền vào nạp đầy cánh tay Linh Thiết.

Hắt lại tung một quyền, nhắm vào vùng khí nóng xung quanh.

Long Hà Đại Áp Quyền!

Long Hà, tức là tôm hùm. Loài tôm hùm có đôi càng mạnh mẽ, mỗi lần “đấm” ra có thể tạo nên một dòng bọt khí nóng tới hàng chục ngàn độ.

Bí quyết của chiêu thức này, chính là tốc độ, và dòng khí xoăn.

Vũ Minh Kiệt liên tiếp đấm ra hàng chục, hàng trăm cú đấm, thổi bay vùng khí nóng rực xung quanh mình tỏa ra khắp bốn phương tám hướng, đồng thời cũng thổi bay đám sương mù dày đặc xung quanh.

Khi sương đã tan, chỉ thấy mình hắt đứng đó, xung quanh là hơn trăm chiến thuyền nằm sập mặt trên biển, và hàng ngàn người, sống có, chết có, máu tươi loang lổ đỏ rực một vùng.

Thôi Phương thoi thóp vớ được một tấm ván. Hắt vội kéo cái xác chết nằm trên ván xuống, leo lên, thở hồng hộc. Cuộc đời này, hắt chưa bao giờ được chứng kiến cảnh tượng khủng khiếp này. Một người, ngang nhiên hủy diệt cả một quân đoàn.

3 năm qua, nghe nói Vũ Minh Kiệt phải trị liệu phục hồi chức năng. Tuy ai cũng biết rồi hẳn sẽ trở lại, nhưng chẳng ai ngờ, ngày trở lại ấy sớm thế này, lại còn thêm 2 bằng Tiến sĩ, trong đó 1 bằng Tiến sĩ cực kì khó đạt được, là Giả Kim Thuật.

- Triệu lão đại của binh đoàn Hải Vĩ! Hân hạnh được tiếp kiến!

Hắn quay đầu lại, chỉ thấy xa xa, đứng đó trên mặt biển, chính là Ông Trùm.

Ông Trùm hiển nhiên không thể là đối thủ của Vũ Minh Kiệt, nhưng để bảo đảm cho thủ hạ của mình có thể chạy thoát, ông ta sẵn sàng ở lại.

Vũ Minh Kiệt không nói một lời. Kẻ xâm phạm lãnh hải, đương nhiên hẳn có toàn quyền giết chóc. Nhưng trên hết, đây cũng chỉ là lần thử nghiệm cuối cùng xem cánh tay này hoạt động ra sao. Lũ cướp biển này, chính là lễ vật test mà Hà Khuyết Minh có thiện ý dâng cho hắn.

Vũ Minh Kiệt ngày trước cà chớn trẻ con là vậy, nhưng kết giao cũng là đủ rộng. Từ Vrahta cho tới Bắc Hà, đến cả Thánh Nữ, hẳn đều có chút quan hệ.

Cánh tay hắn lại bắt đầu biến đổi. Mỗi lần biến đổi, đều không phải là phá đi lập lại hoàn toàn, mà đều giữ lại những cấu trúc cơ bản cố định. Cấu trúc này chỉ thoáng ẩn hiện sau mỗi lần biến hình, nhưng có thể nhìn ra, là hàng của Sa Li Khan.

Nắm tay hắn thu lại thành chưởng, từ vùng cẳng tay, bắp tay, lên tới bả vai, đều đã biến thành những guồng cánh quạt không ngừng nén lấy không khí xung quanh.

Ông Trùm cũng đã dạng chân đứng tấn. Hai bàn chân như bám chặt lấy mặt biển. Hai bàn tay xia ra, úp vào nhau, khí thể như một thanh kiếm

đâm thẳng về phía trước. Kiểm khí sắc bén rẽ đôi sóng biển, đâm thẳng tới Vũ Minh Kiệt.

Vũ Minh Kiệt cũng đã xuất chương.

Hải Vương Thủy Ấp Thặng Ba Chương, Đệ Nhất Thức, là Hải Long Ba, cũng chính là chương pháp cơ bản thường xuyên sử dụng nhất.

Đê Nhi Thức, là Thiên Thủy Áp, hay còn gọi là Hải Vương Áp Đình.

Đệ Tam Thức, là Hải Vương Quyền, hay còn gọi là Long Hà Đại Áp Quyền.

Đệ Tứ Thức, cũng là chiêu thức mà đến bây giờ Vũ Minh Kiệt mới có thể sử dụng.

Áp suất thực sự không tới từ nước, không tới từ khí, mà tới từ Tâm. Tâm, lại đè áp lên thiên địa. Từ thiên địa, lại đè áp lên hư vô.

Hải Nam Phật Thủ!

Bangggggggggggggggggggggg.....hhh.....
hh.....h.....

Một âm thanh dữ dội nhất trong cuộc đời Thôi Phương vang lên, kéo dài thành những chuỗi ong ong khó chịu, rồi trở thành câm lặng. Tai hắn đã ù đi không còn nghe thấy gì nữa. Không còn tiếng sóng biển, không còn tiếng kêu than, không còn lại gì.

Quay lại, chỉ thấy cả một vùng biển tĩnh lặng trống trải. Ông Trùm đã tan biến. Cả trăm chiến thuyền đã tan biến. Cả ngàn đồng bọn đã không còn xác.

Chỉ còn đứng đó một người đàn ông, với cánh tay bằng Linh Thiết đang từ từ thu về trạng thái bình thường. Hắn cúi xuống, nhặt từ dưới mặt

biển lên một bộ áo choàng đô đốc, khoác lên vai.

Cuộc chiến này kết thúc quá chóng vánh, và một chiều. Thôi Phương chợt nhận ra, hăn sống sót, vì hăn đã trôi dạt qua phía bên kia của đường hải giới.

Cả một vùng không gian từ phía hải giới đổ lại, đã trở lại yên bình như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Thôi Phương không còn đủ sức để ý thức được gì nữa. Hăn lịm đi trên tấm ván, mặc cho sóng biển trôi dạt.- Trung Tướng, ngài thấy hài lòng chứ?

Một âm thanh khàn khàn vang lên phía sau.

Vũ Minh Kiệt không quay đầu lại, chỉ nhìn cánh tay mình, cử động vài ngón, rồi nói:

- Cũng được. Vẫn thấy hơi khớp vài chỗ. Có lẽ là do chưa quen sử dụng Giả Kim Thuật chăng? Ta sẽ luyện tập để thích nghi lại.

- Không. Ngài là khách hàng của Nhị Tháp. Nếu ngài không hài lòng chỗ nào, chúng tôi sẽ kiên quyết khắc phục cho bằng được, cốt sao để cho ngài cảm thấy thoải mái nhất có thể! Chúng tôi thật sự rất cảm kích vì ngài đã lựa chọn Nhị Tháp thay vì Tam Tháp của Vương Thụy An.

Phía sau Vũ Minh Kiệt, một lão già với vẻ mặt tinh ranh xuất hiện, đôi mắt hau háu nhìn xuống cánh tay Linh Thiết của hăn.

- Ta không thích thái độ của lão Thụy An, vậy thôi. Với lại, trong số 3 tháp của Sa Li Khan, Nhị Tháp luôn tỏ ra là biết cách kinh doanh nhất.

- Nếu đã vậy, ngài cứ dùng tạm bản mẫu này. Tôi sẽ về lại Sa Li Khan tiến hành nâng cấp nốt phiên bản hoàn thiện. Xin hỏi, giờ ngài phải trở về Long Thành đúng không?

- Đúng vậy. Mai là nghi lễ tế tổ của triều đình. Cũng là dịp để Vương tộc phô trương chiến lực. Không biết mai gặp lại Vương Thụy An, lão nhìn cánh tay này sẽ nghĩ sao, ha ha ha.

- Đã vậy, xin tạm biệt. Tôi cũng phải gấp rút trở về Sa Li Khan thôi. Còn rất nhiều việc đang chờ đợi tôi.

- Lại chuyện cái xe hàng mẫu bị đánh cắp à?

- Nhiều chuyện khác nữa. Mai sẽ có một người bạn cũ tới chơi.

- Ha ha, bạn cũ của ông sao? Hẳn phải là một nhân vật hiển hách lắm.

- Đúng vậy, là Grandino.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 504+13 Con Rồng Vàng

Vũ Minh Kiệt là người cuối cùng về tới Long Thành. Hắn bỏ qua mọi nghi thức tiếp đón bên ngoài, bay một mạch tới Thiên Trụ Sơn.

Thiên Trụ Sơn nằm cách 3km về phía Tây Long Thành. Nơi đây nổi tiếng với công trình Thiên Trụ, mà theo truyền thuyết, vốn là cây cột chống trời phương Nam.

Chuyện xưa kể lại, cây cột sắt khổng lồ là Thần Khí trấn thủ đất phương Nam, linh thiêng tới nỗi mỗi lần người phương Nam đến cầu nguyện, lại ném xuống chân cột một hòn đá. Cứ như vậy hàng tỉ hàng tỉ hòn đá cứ thế ném vào, cuối cùng biến thành một ngọn núi nguy nga, che khuất cả cây cột sắt.

Cho tới vài ngàn năm trước, cây cột sắt bị Xung Thiên Thần Vương trong truyền thuyết nhổ mất, đem đi đánh tan giặc phương Bắc, về sau thất lạc trong chiến trận, chẳng biết vì sao sau này lại trở thành Thần khí của Bắc Hà.

Ngày nay, trên núi Thiên Trụ, vẫn nhô lên một cây cột sắt khổng lồ cao hơn 20m, tương truyền là phần cột sắt còn lại sau khi bị nhổ.

Nhưng, đó cũng chỉ là một loại truyền thuyết. Thời quá xa xưa như vậy, Kẻ Chứng Kiến cũng không thể ghi chép lại đầy đủ, chỉ ghi lại trong các bộ Sử một danh từ là “truyện truyền miệng”. Thực tế, thời điểm từ năm Kỉ lịch thứ 1000 cho tới đại chiến 8 chủng loài, thiếu thốn rất rất nhiều tư liệu lịch sử.

Có người lại nói, cây cột khổng lồ này chính là cây hương của Đại Nam, để thờ cúng vị vua khai quốc, Vương Thái Tổ. Bởi lẽ, nơi đây cũng là điện thờ tổ của Vương tộc suốt 3 ngàn năm qua. Hơn nữa, đối với tộc nhân Vương tộc, cây cột này còn có một tương tác đặc biệt.

Khi Vũ Minh Kiệt tới, thì người tham dự cũng đã đông đủ. Đài truyền hình đã bắt đầu lên sóng, và đám đông dân chúng bu nget dưới chân núi, háo hức nhìn lên trên đầy ngưỡng vọng.

Ở khoảng sân phía trong được canh gác vô cùng cẩn mật, đứng đó 5 người, khí chất tĩnh lặng uy nghiêm, chiến lực ẩn giấu sâu vào trong, không có chút gì đáng sợ. 5 con người ấy, chính là 5 vị Đại tướng của chỉ huy 5 binh chủng của Quân đội Đại Nam.

5 người bọn họ có thể coi là 5 đại nhân vật hàng đầu trong Đế quốc, và sự xuất hiện của cả 5 người cùng một lúc luôn là một sự kiện vô cùng kinh khủng. Nhưng với tư cách là Đại tướng Quân đội, họ tới tham dự lễ tế tổ này lại thiên nhiều về tư cách bảo an. Kể cả vị trí đứng của họ cũng tỏ ra vô cùng khiêm nhường. 5 người đứng 5 góc bảo vệ lấy quảng trường.

Ngồi bên trong quảng trường ấy, là hàng ghế khách mời. Khách mời được mời tới, chủ yếu là những bậc Tiến sĩ học thuật, các Bộ trưởng ban ngành, các Viện trưởng các viện nghiên cứu, Viện trưởng Đại học Hồng Định - Đại học lớn nhất Đại Nam, rồi tới đại diện các châu, đại diện các dân tộc thiểu số, và đại diện các tổ chức đoàn thể khác, vân vân và mây mây.

Vũ Minh Kiệt thoáng thấy Vương Tuyết Trinh không ngồi trên hàng ghế khách mời, dù bà ta cũng có tư cách của một Học giả, mà rất là năng nổ xông xáo chạy khắp nơi triển khai việc tổ chức.

Vương Tuyết Trinh vốn là như vậy, những việc cúng bái không vào tay bà là không xong.

Vương Vũ Hoành mang tiếng là người chủ trì đại hội, nhưng thói thờ ơ bất tín bất ngưỡng của hắn thì cả Đế quốc đều không còn lạ gì.

Đã gần sát giờ khai mạc rồi, còn chưa thấy bóng dáng hắn xuất hiện. Vũ Minh Kiệt vừa đến, đã bị vây quanh bởi vô vàn những khách mời cỡ trung, to thì không to mà nhỏ thì không nhỏ. Chính vì không được mời vào hàng ghế đại biểu, nên phải xun xoe bên ngoài hòng bắt chuyện với đám Quân đội, mà chính ra như vậy lại hay hơn là ngồi một chỗ.

Vũ Minh Kiệt kết giao rộng rãi, tính tình hào sảng, nên cũng quen biết không ít những người ở đây. Để đáp lại chút giao tình, hắn cứ phải luôn miệng luôn tay, thậm chí cảm thấy có chút mệt mỏi mà không cách nào thoái thác.

Chợt một mùi cực kì khó chịu bốc lên, khiến đám người xung quanh phải nhăn mặt tránh xa tới mấy mét. Một người quần khăn kháp người lưng lưng bước tới, kéo theo sau là những làn khói mờ mờ xanh xanh độc đến chết người. Hắn bước tới phía Vũ Minh Kiệt, tách biệt hắn tên này ra khỏi đám người xung quanh.

- Đã tới muộn rồi còn không vào vị trí đi?! - Kẻ đó lên tiếng.

- Thế Sơn? - Vũ Minh Kiệt cũng bất ngờ hoảng hốt - 3 năm không gặp, mà tự biến mà thành cái quái gì thế này?

Cứ nhìn cả người Nguyễn Thế Sơn rò rỉ ra kịch độc, khiến người xung quanh còn không dám tới gần, đủ hiểu có gì kinh khủng lắm đã xảy ra.

- Độc Nhân Đại Tướng Quân Nguyễn Thế Sơn, nghe đồn dùng bí pháp nâng chiến lực lên điên cuồng, đã thành ra quái nhân mang trên người đủ loại kịch độc. Nghe nói chiến lực càng lúc càng khủng khiếp, nhưng cũng chẳng ai dám lại gần, vì vậy mà đáng lẽ được vào biên chế để tiếp nối Liêu Kha Đại Tướng sau này, cuối cùng lại bị chuyển làm quân lính đặc biệt. Thực là đáng tiếc.

- Đừng nói thế, tuy không còn tư cách chỉ huy, nhưng xét về quân hàm thì vẫn là Đại Tướng kia mà! 34 tuổi đã trở thành Đại Tướng, 6 bằng Tiến sĩ trên người, vẫn là kì tích xưa nay chưa từng có!

- Vậy ông lại quên Vương Bá Thế rồi hay sao?

- Suyt! Trước mặt Bộ hạ, đừng nhắc tới Vương Bá Thế...

Nghe những lời xì xào xung quanh, Vũ Minh Kiệt cũng đã ngờ ngợ biết được phần nào. Nhưng vì lý do gì mà Nguyễn Thế Sơn lại liều mạng đại đột tới vậy, hẳn cũng không biết.

Nhưng, dù thế nào đi nữa, kẻ đứng trước mặt vẫn là đồng đội của hắn. Vẫn là kẻ đã tương trợ hắn trong cơn hiểm nghèo.

Vũ Minh Kiệt đưa cánh tay Linh Thiết của mình vỗ lên bả vai Thế Sơn. Khí độc phát ra không ăn mòn nổi cánh tay của hắn.

- Khà khà. Mà y có biến thành xác ướp hay là zombie thì là việc của mà y. Còn trên chiến trường, nếu không ai dám chiến đấu bên mà y nữa, thì vẫn còn có tao cơ mà!

Nguyễn Thế Sơn chỉ lạnh lùng đưa tay lên gạt cánh tay Vũ Minh Kiệt xuống.

- Chỉ mới lắp thêm một cái đồ chơi mà đã ra vẻ. 3 năm trời mới chỉ học thêm có 2 bằng Tiến sĩ, tao thật thất vọng về mà y!

- Cái gì cơ? “Chỉ” có 2 bằng Tiến sĩ? Mà y có biết tao mất cả năm trời để luyện tập làm quen với tay giả không? Phải trải qua bao lần phẫu thuật nối dây thần kinh không? Mà y đó! Ham hố cho lắm vào, rồi người không ra người quỷ không ra quỷ thế này đó hả? Mà y cũng phải biết tiếc cái thân thể của mẹ cha cho chứ?!

- Pffff - Có thể thấy rõ sau lớp băng, Nguyễn Thế Sơn vẫn tỏ vẻ mặt khinh bỉ - Một thằng cụt tay dạy tao phải biết quý trọng thân thể.

- Á à! Mà được lắm! Bố mày cụt tay mà học thêm nhiều trò mới lắm nhé. Nếu mày thích thì đợi sự kiện kết thúc tao cho mày trải nghiệm thử “hàng” mới của tao!

- Mày vẫn không bỏ cái thói quen lề mề trì hoãn à? Thích thì tao chiều luôn, cần gì phải đợi tới bao giờ?

Hai tên này 3 năm rồi mới gặp lại, hàn huyên còn chưa nổi 2 câu, đã bắt đầu gây sự, làm inh ỏi não động cả 1 góc. Hữu Thành toát hết mồ hôi hột.

Hắn vừa mới trở về từ chuyến nghỉ dưỡng Cận Tây kéo dài hơn 1 năm trời đây! Tiền kiếm được từ mấy bài viết khi xưa khiến hắn giàu đến nứt đố đổ vách, còn đang muốn đi du lịch hưởng thụ cả đời, thì bất ngờ bị gọi về làm sự kiện. Mà đích thân Vương Vũ Hoành chỉ định, và người liên lạc là Giám đốc Đài Truyền hình Đại Nam.

Công việc này không nhận không được, vì là nghĩa vụ quốc gia. Hữu Thành có muốn bị xé căn cước Đại Nam thì cứ thoải mái mà từ chối.

Sự kiện còn chưa bắt đầu, đã thấy 2 ông thần kia gây nhau rồi.

Hắn húng hắng vài tiếng, mặt vẫn tươi cười nhìn Camera, cố nói lớn lên để át đi tiếng cãi cọ phía xa. Đang đứng canh gác, Nguyễn Hữu Dũng cũng thấy ngứa ngáy. Hắn lén truyền âm cho Liêu Kha:

- Lần sau có sự kiện lớn, để 2 thằng đó ở nhà đi.

- Ủ - Liêu Kha đồng tình ngay tắp lự - Cho chúng nó ở nhà. Đúng lúc ấy, từ trên bầu trời, Vương Vũ Hoành đáp xuống. Quảng trường lập tức tĩnh lặng, còn dân chúng dưới chân núi bắt đầu xôn xao nhìn lên bầu trời.

Ánh nhìn của bọn họ đối với Vương Vũ Hoành đã khác rất nhiều so với 14 năm trước, thậm chí cũng không còn chút ngờ vực nào vương lại so với thời điểm 3 năm trước.

Wương Vũ Hoành cứ thế bước vào tầm của máy quay, chẳng nói một lời, cũng chẳng để tâm gì tới nghi lễ thông thường. Hắn cứ thế nhảy một bước bay qua hạ điện, nhảy bước thứ hai qua trung điện, lại nhảy tiếp một bước thứ ba, bay qua cả thượng điện, tới thẳng cây cột sắt khổng lồ.

Hắn ngạo nghễ đưa tay lên, trước sự chứng kiến của hàng tỉ người Đại Nam, chạm vào cây cột sắt.

Huyết mạch Vương tộc cuộn cuộn nổi lên, như sôi sục vì sự tiếp xúc này. Âm Dương ma sát, Long Khí tuôn trào, cứ thế cộng hưởng cùng những dao động âm thầm trong kết cấu kì quái của cây cột, rồi cuộc tạo thành những đợt dao động lan truyền lên tới đỉnh.

Hắn vẫn nhớ, ngày này 15 năm về trước, cũng chính tại nơi đây, hắn đã bị biết bao người cười nhạo, vì hắn chỉ gọi ra một ảo ảnh rỗng bực vô cùng yếu ớt.

Cây cột này, ngoại trừ tác dụng xác nhận huyết mạch Vương tộc, cũng sẽ thể hiện ra trình độ của kẻ chạm vào. Tuy việc xác nhận trình độ cũng không phải quá đặc biệt, vì ai cũng đều có thể làm được, nhưng biến nó thành nghi thức trong lễ tế tổ, phô trương thanh thế của Vương tộc thì luôn luôn hiệu quả.

Từ cây cột sắt, những vòng vàng dần nổi lên, cuộn cuộn như thân rồng, kéo nhau lên tới tận đỉnh.

Tất cả mọi người đều háo hức nhìn theo, như muốn đích thân xác nhận một điều mà bọn họ đã biết từ trước.

Trong ánh hào quang rực rỡ, 13 con rồng vàng cuộn cuộn nối đuôi nhau bay thẳng lên trời xanh, cũng khẳng định rõ ràng một điều đủ khiến 3 tỉ người Đại Nam phải háo hức phấn khởi.

Đại Nam Đế vương Vương Vũ Hoành, ở tuổi 40, đã đạt 13 bằng Tiến sĩ.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 505: Người Cũng Lên Đi

Cứ như vậy từng bước từng bước một, ngoảnh đầu nhìn lại, 15 năm đã trôi qua, và thứ kết quả cuối cùng mới hùng hồn hơn bất kì lời nói suông nào.

15 năm, từ một hoàng tử phế vật của Vương tộc, nay đã là một kẻ hùng mạnh 13 bằng Tiến sĩ.

Từ giấc mơ hôm ấy, mọi thứ đều thay đổi. Cuộc đời hãn rẽ ngoặt, và hãn cũng không hề biết nên vui hay nên buồn.

Hãn quay người, nhìn thẳng xuống phía dưới. Nơi đó, thần dân ngưỡng vọng nhìn hãn với ánh mắt đầy khát khao và thần tượng.

Hãn biết, bọn họ nhìn hãn không chỉ như nhìn một Cường giả. Hãn nay đã là hiện thân của giấc mơ Đại Nam. Giấc mơ để đưa Đại Nam trở thành quốc gia hùng mạnh nhất thế giới. Giấc mơ này đã bám rễ vào tâm thức người Đại Nam đã 3 ngàn năm qua, và họ chưa bao giờ cảm thấy có gì sai khi mơ ước điều ấy.

- Nam Đế!

- Nam Đế!

- Nam Đế!

...

Tiếng hò reo dần vang lên dữ dội, lan từ chân núi ra, theo dòng người đi xem lễ, kéo tận về tới Long Thành.

Vương Vũ Hoành chưa bao giờ câu nệ chuyện chính danh. Nhưng giây phút này, cái cảm giác được dân chúng thừa nhận và tôn thờ, hẳn vẫn cảm thấy có chút gì khoan khoái.

Đúng vậy, dưới chân núi kia, là Vương quốc của hắn, là thần dân của hắn, là Triều đại mà hắn bằng hai bàn tay mình xây dựng nên. Triều đại của riêng hắn.

Đúng lúc này, từ dưới quảng trường, Vương Thụy An chột bước lên.

Tất cả mọi người có hơi chút giật mình, nhưng vẫn không quá bất ngờ.

Người có tư cách bước lên tế tổ ngay sau Vương Vũ Hoành, đương nhiên là Vương Thụy An.

Người dẫn chương trình cũng qua cơn lúng túng khi Vương Vũ Hoành tự ý lên như vậy, bắt đầu vào đúng bài bản mà giới thiệu.

- Thừa! Sau lễ tế tổ của Nam Đế Vương Vũ Hoành, sẽ là Ngài Vương Thụy An, em họ của Vương Nghiệp Đế, chú của Vương Lập Đế, ông trẻ của Nam Đế Vương Vũ Hoành, Tổng tư lệnh Quân đội Đại Nam, quân hàm Đại Tướng, Tổng cục trưởng Tổng cục Hậu cần, Viện trưởng Viện phát triển Công nghệ Chiến tranh, Tổng chỉ huy Bộ phận Chiến tranh Đặc biệt, Cố vấn đặc biệt của Nam Đế, Đại sứ đối ngoại đặc biệt của Đại Nam, Thập Trưởng Đệ Tam Thập của Trung tâm Công nghệ Sa Li Khan! Kính mời ngài lên tế tổ!

MC vừa đọc vừa thấy lưỡi mình cũng sang hẳn lên.

Vương Thụy An, năm nay đã 88 tuổi, một thân người mang theo biết bao nhiêu là chức danh, mà mỗi một chức danh đều ở mức kinh thiên động

địa.

Về mặt gia phả, là ông trẻ của Vương Vũ Hoàn, thôi thì người ta không chọn được nơi mình sinh ra, cũng là số phận, thôi thì tạm không đề cập tới.

Tổng tư lệnh Quân đội Đại Nam, cái chức danh này khủng khiếp bao nhiêu, khỏi phải nói. Nhưng Tổng tư lệnh, cũng không phải chỉ ở trên cao chỉ tay năm ngón, vì Vương Thụy An còn trực tiếp chịu trách nhiệm những lĩnh vực quan trọng nhất trong chiến tranh hiện đại: hậu cần, và công nghệ.

Tổng cục trưởng Tổng cục Hậu cần, Viện trưởng Viện phát triển Công nghệ Chiến tranh, Tổng chỉ huy Bộ phận Chiến tranh đặc biệt. Tức là có thể nói, toàn bộ mũi nhọn trong quân đội Đại Nam, đều do người đàn ông này nắm giữ.

Nhưng tất cả những vai trò trên, lại chỉ được coi là một đối trọng với chức danh cuối cùng: Thập Trưởng Đệ Tam Tháp của Trung tâm Công nghệ Sa Li Khan!

Đây mới là tư cách khiến cho Vương Thụy An trở nên quan trọng không thể thay thế.

Thung lũng Công nghệ Sa Li Khan, chia làm 3 quận, mỗi một “quận” thực ra còn lớn gấp đôi một thành phố như Hải Thành. 3 quận ấy là 3 khu trung tâm tách biệt, hình thành hệ sinh thái riêng, với mạng lưới dày đặc những công ty và tập đoàn. Mỗi một quận sở hữu một tòa Tháp Đen, một di tích cổ xưa kì bí. Kẻ đứng đầu tòa tháp ấy, cũng sẽ nắm giữ một phần ba Sa Li Khan.

Vương Thụy An, đại diện cho Vương tộc, đã kiểm soát được 1/3 Thung lũng Công nghệ đầy nhạy cảm ấy. Đây chính là bước đệm vô cùng quan trọng trong lịch sử Đế quốc.

Vương Thụy An tuy đã già, nhưng cơ thể vẫn tráng kiện lực lưỡng. Tuy dáng đi có hơi còng xuống một chút, nhưng vẫn uy nghiêm vững chãi. Lão giậm một bước chân, bay thẳng từ quảng trường, vượt qua 3 lớp điện thờ, bay thẳng tới đỉnh núi.

Tới đó, lão cúi người thi lễ với Vương Vũ Hoành. Vũ Hoành lại vội tới đỡ lấy tay lão, hàn huyên thăm hỏi.

Hỏi han chỉ đôi ba câu, hẳn đã tránh đường cho lão bước tới cây cột.

Không nói một lời, Vương Thụy An xuống tấn, tung quyền. Một quyền đâm vào cây cột, khiến một âm thanh u u vang lên khắp trời đất.

Từ đỉnh cây cột, 7 con rồng vàng cơ bắp cuộn cuộn, lông tóc sum suê, nanh dài sừng lớn, bay thẳng lên bầu trời, rất hung hãn mà gầm lên 7 tiếng vang vọng.

- Lão già này vẫn “gân” quá!

Nguyễn Hữu Dũng nói nhỏ với Liêu Kha.

Vương Thụy An, quả thực là tấm khiên chắn, là bức tường thành, là Hộ thần đích thực của Đại Nam Đế quốc. Ít nhất là hiện tại vẫn vậy.

13 con rồng của Vương Vũ Hoành rục rờ bầu trời, khiến người ta hứng phấn và ngưỡng mộ. 7 con rồng của Vương Thụy An, lại khiến người ta sợ hãi đến rùng động.

- Thưa! Tiếp đây, là Ngài Thẩm phám Vương Chính Đức. Em họ của Vương Nghiệp Đế. Chú của Vương Lập Đế. Em trai của Ngài Vương Thụy An. Ông trẻ của Nam Đế Vương Vũ Hoành. Xin mời Ngài... A?

Tiếng MC vang lên phấn khởi, chợt lặng im, khiến mọi người vô cùng tò mò.

- Xin lỗi Nam Đế. Xin lỗi quý vị. Ngài Vương Chính Đức đã bỏ về giữa chừng...

Cả quảng trường, phàm là những ai đã biết Vương Chính Đức thì đều lăn ra cười, cười tới chảy cả nước mắt. Các khách mời khác thì gượng gạo không biết nên cư xử làm sao. Vương Vũ Hoành cũng gượng gạo cười một cái, còn bên cạnh hắn, Vương Thụy An đưa tay lên úp mặt.

Vương Chính Đức xưa nay nổi tiếng gàn dở, thật sự không thể dùng phép tắc thông thường để quản giáo. Thậm chí tới tuổi 87, vẫn trẻ con như ngày nào. Ví dụ như 3 năm trước, sẵn sàng về tận Hải Thành để thụ lý một vụ án nhỏ, thậm chí còn ngang nhiên đôi co cãi nhau với một đứa trẻ con, thật là không còn gì để nói.

Sau lượt của Vương Chính Đức, xét theo vai vế, thì phải tới lượt Vương Liệp Thiên. Đại tướng chỉ huy Binh chủng Không quân, cũng là chú họ của Vương Vũ Hoành. Xét trong nội tộc, thì là em họ của Vương Tuyết Trinh, nhưng vì Vương Tuyết Trinh là nữ, lại gả ra ngoài, nên về vai vế luôn bị thua kém một bậc.

Vương Tuyết Trinh là người sắp xếp nội dung chương trình, tuy thường ngày ngang ngược khó tính, nhưng về mặt vai vế họ hàng luôn rất tôn trọng. Ngay cả thứ tự lên tế tổ thôi, cũng được bà cẩn thận sắp xếp.

Vương Liệp Thiên cũng không phải là dạng Thiên tài gì quá nổi bật, nhưng trầm tính vững vàng, làm việc lớn vẫn luôn đáng tin cậy. Được phân vào Không quân, lại miệt mài rèn luyện Bộ pháp, dù muốn dù không cũng đã trở thành cao thủ. Hắn đáp vào không khí, nhẹ nhàng như đi bộ mà bay thẳng tới đỉnh núi, cúi đầu chào Vương Vũ Hoành và Vương Thụy An, sau đó lại nhẹ nhàng đặt tay lên chiếc cột.

6 con rồng cứ thế nhẹ nhàng bay lên, thanh thoát mà uốn lượn, khiến cho người ta cảm thấy rất nhẹ lòng.

Kể đến, đương nhiên là Vương Tuyết Trinh.

Thực lực của Vương Tuyết Trinh, cả Đế quốc đều đã biết. Bà cũng chẳng có gì cần giấu giếm. Thứ cần giữ bí mật là những hoạt động của Âm Hành Quân Đoàn mà thôi.

Vương Tuyết Trinh đứng trước công trình tế tự của tổ tiên, dẹp hết đi tính bá đạo thường ngày, vô cùng thành kính mà chấp tay tụng niệm. Trong đám con cháu Vương tộc, từ già đến trẻ, bà có lẽ là người duy nhất thi lễ theo cách thành kính phân ưu thế này.

Sau đó, nhẹ nhàng đưa tay vỗ lên cây cột.

Cú vỗ rất nhẹ, mà khiến cả cây cột rung lên bần bật, khiến cả mặt đất xung quanh nứt vỡ ra thành trăm ngàn vết nứt nhỏ. Từ đỉnh cột, 5 con rồng không phải màu vàng, mà mang màu nâu đậm của đất, thô ráp cứng rắn, hùng hổ bay lên trời.

Vương Thụy An nhìn thấy 5 con rồng ấy, trong lòng vừa có chút ngưỡng mộ, lại vừa có chút nuối tiếc.

Tài năng như Vương Tuyết Trinh, nếu thật sự ham tìm hiểu, muốn học hỏi, thì thành tựu sau cùng sẽ chẳng bao giờ chỉ là 5 bằng Tiến sĩ như vậy. Nhưng cũng chính vì cả đời chuyên tâm với Địa Mạch, mà mới có thể tạo ra thứ khí lực đặc biệt như thế. Tính cách đứa cháu này, Vương Thụy An sao còn không rõ? Nếu không hứng thú, sẽ nhất quyết không làm.

Người trong Vương tộc còn có tư cách để mà nuối tiếc, chứ đối với chúng nhân, Vương tộc cứ thế từng người từng người bước lên tế tổ, rồng thì cứ bay lên cuộn cuộn ngút trời, thực sự là khủng khiếp.

Gia tộc này, khiến người ta sợ hãi, khiến người ta nể phục, càng khiến người ta ghen tị.

Sau Vương Tuyết Trinh, thì tới Bộ trưởng Bộ Nội vụ Vương Dĩ Đạt, 4 bằng Tiến sĩ. Sau đó là các tộc nhân khác, cũng loanh quanh 2, 3 bằng Tiến sĩ gì đó, nói chung là không quá mạnh mẽ, nhưng cũng được xếp vào hàng thành đạt.

Mỗi năm cứ một lần như vậy, Vương tộc lại công khai phô trương lực lượng, lại một lần khiến cho thế gian phải lác mắt trầm trồ.

Nhưng năm nay, Vương Vũ Hoành không muốn chỉ dừng lại ở đó.

- Âm Hành Sứ Giả! Người cũng lên tể tổ đi!!!

Lời hăn nói ra, khiến tất cả đều sửng sờ.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 506: Bóng Tối

Âm Hành Sứ Giả, gần như chỉ là một câu truyện truyền thuyết. Quả thực trong suốt lịch sử Đại Nam, dấu ấn của Âm Hành Sứ Giả vô cùng đậm nét, khó có thể bỏ qua.

Nhưng rốt cuộc, đã có đời Nam Đế nào đứng ra thừa nhận rằng có Âm Hành Sứ Giả thật sự tồn tại?

Dấu rồng Âm Dương in trên xác nạn nhân, cũng chẳng nói lên điều gì.

Những hành động bí mật thì lại càng không được người ta biết tới. Và lại, muốn làm những chuyện bí mật, chỉ cần một đội ngũ bí mật là được.

Nếu cần một trợ tá đáng tin cậy tuyệt đối, cũng không nhất thiết phải là Âm Hành Sứ Giả. Nói đơn cử, ví dụ như Vương Thụy An, chẳng phải cũng cần đáng tin cậy tuyệt đối đó sao?

Một nhân vật mang dòng máu Vương tộc, đeo một chiếc mặt nạ nửa khóc nửa cười, mặc áo choàng đen, luôn âm thầm trong bóng đêm bảo vệ Vương tộc, tiêu trừ kẻ thù, dùng Âm Dương Long Ẩn hành quyết người khác. Và một vị trí như vậy tồn tại trong Vương triều Đại Nam suốt 3 ngàn năm. Nhân vật ấy nghe đậm chất thần thoại, hơn là một sự thực.

Nếu thực sự có Âm Hành Sứ Giả tồn tại, thì nhiều người suy đoán, chỉ là một loại hình thức có tính kế thừa, một loại truyền thống bắt nguồn từ đời Vương Thái Tổ để lại. Âm Hành Sứ Giả chỉ là một loại tượng đài, hữu danh vô thực, cũng không được Nam Đế trọng vọng như trong truyện kể.

Đó là với những người đa nghi. Với đa số mọi người, dù tin vào câu chuyện Âm Hành Sứ Giả thật đấy, nhưng cũng không nghĩ rằng sẽ có một ngày được mục kích chứng kiến ngay trên truyền hình như vậy.

Áo choàng đen, mặt đeo mặt nạ, lặng lẽ đứng sau lưng Vương Vũ Hoành từ lúc nào chẳng ai nhớ. Cứ như thể hắn đã đứng đó từ rất lâu rồi, chỉ là người ta không hề để ý tới mà thôi. Cái cảm giác bất chợt nhận ra thứ mà mình từng bỏ qua, rất là giật mình.

- Anh chắc chứ?

- Cậu cứ làm đi. Khởi cần thắc mắc.

Vương Minh Quang không thắc mắc. Hắn hiểu Vương Vũ Hoành không bao giờ làm chuyện thừa thãi.

Một bước bước tới. Rồi lại một bước. Một bước. Cứ như vậy hắn bước tổng cộng 5 bước.

5 bước chân này nhìn thì khoan thai nhẹ nhàng, ấy vậy mà máy quay không cách nào bắt kịp. Thậm chí, những người ở quảng trường cũng cảm thấy, hình ảnh kẻ đang bước kia cứ lúc thật lúc ảo, khiến người ta nhức đầu.

Chỉ với 5 bước chân, mỗi bước lại theo một nhịp độ riêng biệt, được điều chỉnh một cách rất tinh vi, rất tự nhiên, khiến dù có là Siêu Cường giả cũng khó lòng phát giác. Chính sự chênh lệch về nhịp độ ấy khiến sự phán đoán của não bộ bị ảnh hưởng, trong giây lát khó lòng đồng nhất giữa vị trí đáng lẽ hắn phải bước tới, so với vị trí thực của hắn.

Đây chẳng phải là chiêu thức gì đặc biệt, chỉ đơn giản là công phu rèn luyện Bộ pháp đã ăn sâu vào từng bước chân.

Cứ thế, Vương Minh Quang đã tới đứng trước cây cột sắt.

Hắn hít một hơi thật sâu.

Đây là lần đầu tiên.

Dù hắn là hậu duệ Vương tộc, nhưng từ khi sinh ra tới giờ, hắn chưa một ngày chính thức mang họ Vương.

Mẹ hắn, Vương Tuyết Trinh có một sự nghiệp hiển hách, được không ít người biết tới. Cuộc hôn nhân của bà, thời đó cũng từng gây xôn xao không nhỏ, nhưng rồi đời sống riêng tư bà giữ rất kín, khiến cho câu chuyện dần dần chẳng còn ai quan tâm nữa. Vương Tuyết Trinh cũng chẳng phải minh tinh màn bạc để khiến người ta phải soi mói.

Nếu giờ hỏi lại những người lớn tuổi ở Long Thành, có thể còn có người nhớ mang máng rằng Vương Tuyết Trinh ngày đó lấy một công chức bình thường tên là Trương Minh Tú, còn lại thì cuộc hôn nhân ấy ra làm sao, họ có con với nhau hay không..., thì cũng rất mơ hồ.

Chuyện nội bộ của gia tộc thống trị Đế quốc, thì cũng lãng nhãng đây mơ rề má, ông nọ có con riêng, bà kia có con vãi, đứa con nọ có khi lại là con của ông bà khác... cũng là chuyện bình thường như lên phường, không ai hơi đâu mà nhớ hết.

Chỉ biết rằng, vẫn thấy người ta đua nhau mà đòi nhận rằng mình là người của Vương tộc, chứ chưa ai thấy cố tình né tránh cái tư cách ấy.

Đối với dân thường thì là vậy, còn đối với đám quý tộc ở Kinh thành, cũng có chút quen biết với Trương Minh Quang đấy. Nhưng thằng này từ bé tới lớn đều mờ nhạt. Cũng không phải vì hắn kém cỏi. Cũng không phải vì hắn vô vị nhạt nhẽo. Cũng không phải vì hắn e dè nhút nhát.

Chỉ đơn giản vì hắn cứ như thế mà mờ nhạt. Mờ nhạt một cách bẩm sinh và thiên phú.

Nếu hỏi đám quý tộc cùng trang lứa, có biết Trương Minh Quang không, có khi vài đứa còn nhớ mang máng. Nhưng nếu hỏi Trương Minh Quang có thân phận thế nào, là người như thế nào, có kỉ niệm gì chung không..., thì cũng rất mơ hồ.

Kẻ nhớ được cái tên Vương Minh Quang, thực sự chỉ đếm trên đầu ngón tay, và phải là những người có liên hệ rất mật thiết với hắn, hoặc mẹ hắn.

Ví dụ như Vương Vũ Hoàn, Nguyễn Hữu Dũng, Hoàng Bích Thanh. Và còn cả Hoàng Bích Như. Mà Hoàng Bích Như thì hắn cũng không hiểu sao cô nàng nhớ tên hắn nữa.

Mà chuyện vốn là như vậy, nên từ nhỏ tới giờ Quang làm gì có cơ hội bước lên tể tướng. Mà chẳng ngờ, lần đầu tiên của hắn, vẫn không phải dưới tư cách Vương Minh Quang.

Hắn là Âm Hành Sứ Giả. Hắn là thanh gươm. Hắn là chiếc áo choàng. Hắn là đôi mắt. Hắn là bàn tay. Hắn là bóng tối của Đại Nam Đế quốc.

“Ngài là M’Noarr. Ngài mang dòng máu của Rồng, nhưng mang trái tim của Rukth’Oarr...”

Giọng nói năm nào lại vang vọng trong đầu hắn. Hắn khẽ lắc đầu gạt đi những lời vô nghĩa.

“Kiềm chế kẻ mạnh, giúp đỡ kẻ yếu, trừng trị kẻ ác, gìn giữ cân bằng cho thế giới...”

Vương Minh Quang lại hít sâu một hơi. Thế giới của hắn chỉ có thể cân bằng, khi hắn thực hiện điều mà mẹ hắn mong chờ, giúp đỡ Vương Vũ Hoàn đưa Vương tộc lên tới đỉnh cao.

Vương Minh Quang cởi chiếc găng tay da, đưa tay chạm lên cây cột, trước sự chứng kiến của hàng tỉ người Đại Nam.

Cây cột im lìm không xuất hiện bất kì biến đổi.

Sự chết lặng bao trùm khắp xung quanh, bao trùm luôn cả đất Đại Nam rộng lớn.

Sự lặng im này bao hàm quá nhiều ý nghĩa. Nghi vấn có, kinh ngạc có, băn khoăn có, hoang mang cũng có.

Vũ Minh Kiệt cũng sốt ruột nhấp nhồm đứng ngồi không yên.

Ám Hành Sứ Giả, theo hắc biết, 3 năm trước, đã đột phá bằng Tiến sĩ đầu tiên. Kể cả sau 3 năm có giậm chân tại chỗ - mà điều này vốn khá phổ biến - thì ít ra cũng không thể nào khiến cây cột không chút phản ứng như vậy. Đừng nói là... tên này không phải họ Vương chứ?

Chỉ có Vương Vũ Hoành là vẫn đứng đó, nhìn thẳng vào Vương Minh Quang.

Uỳnhhhhhhh!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Đúng lúc này, cả ngọn núi đều rung động. Từ trên cây cột, 5 luồng sáng với 5 màu sắc khác biệt đồng loạt bắn lên không trung, hóa thành 5 con rồng sặc sỡ trên bầu trời tháng 12.

Vương Minh Quang, chỉ sau 3 năm trở lại Long Thành, đã đạt thêm 4 bằng Tiến sĩ, một tốc độ mà ngoại trừ Vương Bá Thế, chưa từng ai có thể làm nổi. Đồng thời, nghi lễ tế tổ đầu tiên của hắc, cũng không chút bình thường, mà còn sinh ra dị tượng chưa từng có.

- Muốn nổi bật, kì thực lại dễ dàng tới như vậy hay sao? - Hắc khẽ thở dài - Nhưng thật đáng tiếc, thứ mà ta muốn các người phải trầm trồ chứng

kiến, không phải là tấm mặt nạ này, cũng không phải là thứ chiến lược sắc sảo này.

Hắn thu tay về, lặng im không một tiếng nói, cứ thế lại bước ra 5 bước, trở về đứng sau lưng Vương Vũ Hoành.

Giờ đây thì mọi người đều đã biết, sau lưng Đại Nam Đế Vương, luôn có một cái bóng. Cái bóng ấy chính là Âm Hành Sứ Giả.

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 507: Một Lão Già, Và Một Đế Quốc

Tính tới lúc này, phần lễ có lẽ cũng đã xong. MC ngập ngừng lúng túng không biết có nên tiếp tục chương trình hay không. Năm nay cứ có gì đấy sai sai.

Quả nhiên, Vương Vũ Hoành đã nhảy xuống quảng trường, theo sau hần, là Vương Thụy An, Vương Tuyết Trinh, và Vương Liệp Thiên.

3 vị Đại Tướng khác vốn đang đứng quanh 3 góc quảng trường, cũng ngay lập tức thu về bên hần.

Vòng vây quân đội vốn đang làm nhiệm vụ bảo vệ, nay cũng siết chặt lại thành một vòng vây.

Góp mặt ở đây đều là những người am hiểu chính trị cả rồi, thấy cảnh này cũng lập tức giật mình thon thót.

Không phải lại là Hồng Môn Yến đó chứ?

Chính trị Đại Nam, mà thực ra là chính trị của cả 3 Đại Đế quốc nói chung, cùng với Phú Sơn Đảo, và Rukth'Oarr, suốt 3 ngàn năm nay đều vô cùng ổn định. Dù mấy chục năm trước ở Cận Tây xảy ra một cuộc hợp nhất lịch sử, nhưng đó cũng là dựa trên những nền tảng vốn có. Cách cục được phân định từ Hậu Thế chiến, đều được duy trì rất ổn định nhờ 5 Chí Tôn.

Nhưng tới thời của Vương Vũ Hoành, ai cũng ngầm đồng tình rằng kẻ này là một tên điên. Mà đúng hơn là, thời đại này quá thích hợp với một tên điên như hần, hay là, chính thời đại này đã tạo nên một tên điên Vương Vũ

Hoành. Chẳng ai biết vẽ nào có trước, vẽ nào có sau, nhưng những người có tầm mắt nhìn xa đều cảm nhận được điều này:

Những giá trị cũ đang dần sụp đổ.

Có thể các người sẽ không cảm nhận được ngay đâu, vì lẽ thói cũ 3 ngàn năm đã quá ăn sâu vào nhận thức của các người, khiến các người yên tâm rằng mọi thứ sẽ mãi như vậy, từ rày cho đến mãi về sau.

Nhưng nên nhớ rằng, thời điểm 4000 năm trước, 8 chủng loài cũng đã nghĩ như vậy, cho tới ngày cuộc chiến nổ ra, và thay đổi hoàn toàn vận mệnh thế giới.

Tại sao lại là bây giờ? Vì Đại Thư viện.

Tại sao lại là Vương Vũ Hoành? Vì Phạm Viết Phương.

Bởi vì, Phạm Viết Phương đã đem tới cho Vương Vũ Hoành một cái nhìn hoàn toàn mới, hoàn toàn khác biệt về thế giới này.

Thử hỏi, với một kẻ sinh ra đã kém cỏi, lại có một người anh trai thiên tài phía trước, nếu hăn chấp nhận trật tự vốn có của thế giới, liệu hăn còn có được ngày hôm nay?

Nhưng nhắc tới Phạm Viết Phương, lại nhớ ra... lão già này ngày hôm nay sao lại không có mặt?

Nghĩ tới đây, đã thấy quân lính Đại Nam dạt ra một đường. Một lão già lồm khồm, hai tay bị còng, đầu tóc rũ rượi, áo quần bẩn thỉu, bị quân lính áp giải vào.

- Là lão Phương!

Ai đó trong đám khách mời kêu lên.

- Là Phạm Viết Phương sao?!

- Thầy Phương!

- Thầy Phương!

Sức ảnh hưởng của Phạm Viết Phương vốn không phải đùa. Dù đây có là nơi được Vương tộc và quân đội canh gác, thì đám đông vẫn có rất nhiều người tỏ ra bất bình về cách đối xử với Phạm Viết Phương.

- Bị cáo Phạm Viết Phương. Người bị buộc tội chủ mưu tụ tập tổ chức, âm thầm chống phá triều đình, tội reo giắc tư tưởng bất chính, truyền bá những điều sai sự thực, tội gián tiếp tiếp tay khủng bố, cản trở công vụ triều đình, chủ đích làm lộ bí mật quốc gia, tội chủ mưu chỉ đạo người khác thực hiện hành vi tội ác, tội lỗi của người nhiều không đếm xuể, người còn gì để thanh minh?!!

Giọng Vương Vũ Hoành đầy uy quyền vang vọng khắp bốn phương, trấn án toàn bộ những âm thanh bất bình.

Phạm Viết Phương vẫn đứng đó, lạnh nhạt hất cằm lên hỏi một câu:

- Có bằng chứng không?

- Không có. - Vương Vũ Hoành vẫn thản nhiên đáp lại - Điều ta biết, lời ta nói ra, vậy là còn hơn cả bằng chứng.

Tới lúc này, đám đông đã nhiều kẻ phản ứng phần nộ, xì xào phản đối, đến mức mà quân lính hai bên phải gồng người lên ngăn cản. Lời nói vô lý tới vậy cũng có thể nói ra, đây là lạm dụng quyền lực mà không coi ai ra gì.

Đúng lúc ấy, uy áp từ 5 vị Đại Tướng quân đồng loạt bùng phát, quét qua toàn trường, khiến tất cả mọi người, dù phản đối hay không, cũng đều sợ đến run rẩy mà quỳ rạp xuống đất.

Đây chính là cái “lý” mà Vương Vũ Hoành nói tới. Cái lý mạnh nhất trên đời, chính là sức mạnh. Chỉ cần có sức mạnh tuyệt đối, thì muốn ai sống ai chết, cần gì bằng chứng, cần gì công bằng, cần gì pháp luật?

Đây chính là nước đi đầu tiên của Vương Vũ Hoành. Đây chính là câu hỏi đầu tiên mà hắn đặt ra cho Phạm Viêt Phương.

“Ta là Đại Nam Đế Vương, ta có quân đội hùng mạnh, ta có chiến lược phi phạm. Việc giết chết lão chỉ cần một ý niệm mà thôi. Và khi lão chết một cách đơn giản tới vậy, thì mọi lời triết lý của lão từ trước tới nay chỉ là một mớ vô nghĩa”.

3 năm trước, Phạm Viêt Phương đã đúng. Hắn đã đủ lông đủ cánh. Hắn đã có một Vương triều hùng mạnh. Đây là một lần xòe bài. Xòe toàn bộ những quân bài mạnh nhất mà hắn có, một cách có chủ đích, chỉ để phục vụ cho nước cờ đầu tiên.

Một câu hỏi thật nhẹ nhàng.

Sinh Tử.

Có người nói, Sinh Tử là chuyện thiên liêng, là vấn đề tối thượng, là giá trị cơ bản nhất, cốt lõi nhất. Là thứ định nghĩa sự tồn tại, là nền tảng tối thiểu nhất để hình thành nên mọi loại Triết học.

Triết học, vốn là những câu hỏi. Những câu hỏi về thế giới, về vạn vật. Nhưng, nếu không có sự sống, lấy ai ra để đặt những câu hỏi ấy?

Bảo vệ sự sống, kế tục và tiếp nối nó, chính là lộ trình của mọi sinh vật. Người đi học, đi làm, kiếm tiền, ăn, ngủ, tìm bạn tình, đẻ con cái, nuôi dưỡng nó, rồi nó lại lặp lại lộ trình ấy, tất cả chẳng phải vì sự sinh tồn hay sao?

Phạm Viết Phương luôn miệng nói rằng lão sẽ đưa con người vượt khỏi sự tầm thường của nhân thế, vươn tới một dạng thức vĩ đại hơn, cao cả hơn. Nhưng với câu hỏi này của Vương Vũ Hoành, lão đã bị kéo xuống một thực tại khắc nghiệt:

Đến mạng của mình còn không giữ nổi, liệu còn muốn vươn tới thứ gì?

Sinh Tử, một vấn đề tưởng chừng tầm thường, lại đủ sức nghiền nát mọi tư tưởng hoa mỹ.

- Bị cáo nếu không còn gì để bào chữa, vậy thì cũng không cần thiết phải xét hỏi thêm nữa. Ngày hôm nay, mừng 2/12 năm Kỷ lịch 6015, ta Vương Vũ Hoành, đặc cách sử dụng Quyền phát quyết đặc biệt của Đại Nam Đế Vương, vốn được quy định trong Điều 13 Hiến pháp Đại Nam, và Điều lệ đặc biệt về xét xử tội phạm phản quốc, quy định trong Điều 27 Hiến pháp, ra phán quyết về Phạm Viết Phương: Tử hình!

Hữu Thành không cần thiết phải nghe ngóng tin tức gì, cũng đủ sức đoán rằng toàn bộ Đại Nam Đế quốc đều đang bàng hoàng rối loạn.

Ai cũng biết cái ngày Vương tộc khai chiến với Phạm Viết Phương rồi sẽ tới, nhưng không nghĩ rằng phát súng báo hiệu cuộc chiến này lại vang dội tới vậy.

Một đòn này không chỉ ngang ngược bá đạo, nó lại ẩn chứa rất nhiều toan tính và ẩn ý phía sau.

Chỉ bằng một lệnh tử hình đơn giản, Vương Vũ Hoành đang đập nát mọi thứ tín ngưỡng do Phạm Viết Phương xây dựng nên.

Sau lưng hắn là Âm Hành Sứ Giả. Bên cạnh hắn là Địa Long Nữ Chúa. Xung quanh hắn là 5 vị Đại Tướng quân. Có mặt tại đây, còn có Vũ Minh Kiệt, Nguyễn Thế Sơn, còn có bao nhiêu nhân tài phụng sự.

Đối mặt với một thế trận được giăng sẵn ra như vậy, với một nước đi hiểm hóc như vậy, đối mặt với cả một Triều đại đang hùng mạnh như thế, một lão già hai tay bị còng, không chút vũ khí phòng thân, còn có thể làm gì?

Còn có thể làm gì ư? Lão... ngẩng đầu nhổ toẹt một bãi nước bọt.

- Ha ha ha ha ha! Để tao đếm coi? Một hai ba bốn năm sáu bảy tám... mẹ kiếp! Có đến hơn chục tên Siêu Cường giả, một thằng Chí Tôn, và mấy ngàn thằng lính. Tất cả chúng mày sợ tao đến mức độ phải co cụm lại chỉ để bắt nạt một lão già không chút phòng bị? Chúng mày quá yếu đuối, yếu đuối tới mức độ phải tìm kiếm sức mạnh để cảm thấy an toàn hay sao? Chúng mày quá ngu xuẩn, ngu xuẩn tới mức phải tìm kiếm tri thức để đỡ cảm thấy mình thấp kém hay sao? Chúng mày sợ tao! Chúng mày sợ những gì vượt quá cái tầm nhìn hạn hẹp của chúng mày! Chúng mày có biết không? Tao kinh tởm cái thế giới này, vì nó không hoàn hảo. Vì nó khuyết tật! Bởi vì, chính chúng mày, chính những kẻ mạnh, chính những kẻ đàn áp, chính những kẻ tự cho mình cái quyền được bắt nạt kẻ yếu, chính chúng mày là sự khuyết tật của thế giới này!

Vũ Minh Kiệt vừa nghe thấy những lời phỉ báng này, đã ngay lập tức bước lên dúi đầu Phạm Viết Phương xuống đất.

- Để lão nói!!!

Vương Vũ Hoàn quát lên. Nếu Phạm Viết Phương muốn khích tướng hăn, thì lão đã thành công rồi đấy. Vì hăn thật sự muốn đường đường chính chính nghênh tiếp nước đáp trả của con người này.

Và Phạm Viết Phương chưa bao giờ khiến Vương Vũ Hoàn thất vọng.

Chỉ cần một câu nói mà thôi. Một câu nói mà rất nhiều người đã chờ đợi từ rất lâu rồi. Một câu nói đủ sức để khuynh đảo cả một Đế quốc. Một

câu nói có thể phụ định ngai vị của Đại Nam Đế Vương ngay trên chính Đế quốc của hắn ta.

Ai đó đã nói rất đúng, đám đông ngày hôm nay tôn sùng người, ngày mai có thể dẫn người tới giàn treo cổ.

Đế quốc Đại Nam vừa mới tung hô Vương Vũ Hoành, nay chỉ cần một câu nói mà có thể trở thành kẻ thù vô hình của hắn.

Ngày ấy tháng ấy, khoảnh khắc ấy, Phạm Viết Phương đã nói một câu thế này:

- Hồi tất cả những kẻ tự nhận mình là học trò của Phạm Viết Phương ta!!!

THIÊN MỆNH KHẢ BIẾN

Hắc Long

www.dtv-ebook.com

Chương 508: Câu Đố Cuối Cùng

Có lần Minh đã nói điều này với Gregor, mà Vân nghe lỏm được.

Quân đội hùng mạnh, vũ khí đáng sợ, chiến lược vô địch, liệu có thể đối kháng với cả một thành phố hay không?

“Dù chúng tôi có ở đó hay không, thành phố này vẫn sẽ tồn tại. Nó vẫn sẽ ở đó. Và chỉ cần thành phố này còn ở đó, chúng tôi vẫn sẽ luôn ở đó, luôn lách qua từng góc ngách, chui rúc trong từng xó xỉnh. Chân Nhỏ không bao giờ đơn độc. Không có bất kì ai trên thế giới này đơn độc. Chúng tôi kết nối với nhau, bởi lời dạy của Người. Chúng tôi ở khắp mọi nơi, chúng tôi nhận biết, chúng tôi lắng nghe, chúng tôi che chở lẫn nhau, và chúng tôi cùng nghe theo một lời dạy bảo. Thầy Phương.”

Đó là nguyên văn những gì mà Minh đã nói đêm đó. Vậy, nếu thay cụm từ “thành phố”, bằng “Đế quốc”, phải chăng cả Đế quốc này luôn ẩn hiện vô số những học trò của Phạm Viết Phương, len lỏi khắp các xó xỉnh, có mặt ở bất cứ đâu? Một lực lượng vô hình không thể đo đếm, không thể kiểm soát.

Khi lực lượng ấy thực sự chống đối Vương Vũ Hoành, thì đối với hắn, toàn bộ Đại Nam sẽ trở thành kẻ thù, toàn bộ Đế quốc sẽ là sân nhà của đối thủ, toàn bộ 3 tỷ người sẽ là nơi ẩn náu của lũ phản nghịch.

Những kẻ thù giấu mình trong cống ngầm cũng không đáng sợ tới vậy. Vì cống ngầm là thứ hữu hình, là công trình có thể sờ, có thể ngửi, có thể thấy. Dân chúng, lại là một khái niệm trừu tượng hơn rất nhiều.

Vân kê chiếc điện thoại lên mặt kính xe để theo dõi. Sự kiện lớn như vậy, cũng không nên bỏ qua, đặc biệt là khi họ còn phải đi tới mấy trăm ngàn cây số để ra khỏi Đại Nam Đế quốc.

Nguyễn Bạch vừa quay đầu tìm kiếm nơi trú ngụ, vừa đóng tai lắng nghe.

- Cha à, cha nói xem, chuyện này sẽ ảnh hưởng thế nào tới hành trình của chúng ta?

- Không rõ nữa. Chỉ mong là Sa Li Khan không vì sự kiện này mà liên lụy. Hoặc ít nhất là trong vòng mấy tháng nữa hi vọng không có biến cố gì xảy ra.

- Vậy còn cuộc chiến này, ai sẽ thắng?

- Chả biết được. Nhưng cả 2 bên đều chơi theo kiểu không còn ngày mai vậy. Thử nghĩ xem, cuộc chiến này, không cần biết thắng hay bại, thì Đại Nam đều sẽ chịu thiệt hại cực kì khủng khiếp. Nhưng bù lại...

- Bù lại thì toàn bộ tài lực của Đế quốc có thể tập trung hết vào trong tay kẻ thắng cuộc? - Vân tiếp lời.

- Đại Nam tiềm ẩn thực lực có thể nói là cực kì khủng khiếp đấy, nhưng mà vì lý do gì đó mà suốt mấy ngàn năm qua không thể tập trung nguồn tài lực ấy vào một mối. Mà thôi, đấy là chuyện của người ta. Tình hình này càng tới Sa Li Khan càng sớm càng tốt.

- Vậy sao mình còn đi đường vòng thế này vậy cha?

- Nhiều lý do.

Vân với lão Bạch ngồi tám chuyện ở ghế trước, ghế sau thì Nguyễn Thanh Phong đã lăn quay ra ngủ. Xe lắc lắc vài cái, thế là cả thân hình của

Nguyễn Thanh Phong đổ gục lên đùi Văn, cứ thế mà ngáy ngon lành.

Văn không để ý lắm tới tên này. Hắn cũng không tham gia câu chuyện của hai cha con Văn. Từ lúc trên màn hình điện thoại xuất hiện Phạm Viết Phương, hắn đã đột nhiên trở nên chăm chú đến lạ thường.

Có gì đó làm hắn cảm thấy không đúng. Có gì đó... Một thứ gì chỉ vừa chớp qua, khuấy động một tầng xa xăm trong trí nhớ của hắn, một gợn sóng nhẹ trong dòng tư duy của hắn.

Một dấu hiệu. Một cảm thức. Một khơi gợi.

- Văn này, tại sao đường truyền của cậu lại rè như vậy?

- Há?! - Văn giật mình - Đâu có? Dù có là mạng câu trộm đi nữa, vẫn là mạng của quân đội đó. Mà... đúng là thỉnh thoảng cứ bị giật giật.

Tạch. Tạch. Tạch. Tè. Tạch.

Văn vừa được trải nghiệm Vũ trụ Nhị phân. Hắn cực kì nhạy cảm với loại mã lệnh hai biến này.

Tạch. Tè. Tè. Tè. Tạch.

“Chúng mày quá ngu xuẩn... Tạch... ngu xuẩn tới mức phải tìm kiếm... Tè... tri thức để đỡ cảm thấy... Tè... thấp kém hay sao... Tè... Chúng mày sợ tao... Tạch...”

Giọng Phạm Viết Phương vang lên, đứt quãng bởi những âm nhiễu như vậy.

Đường truyền bị nhiễu, có thể chỉ là trùng hợp mà thôi, nhưng Văn lại cảm thấy có chút kí ức gì được khơi gợi lại bên trong hắn. Đó có thể là thứ gì nhỉ?

Vân cũng trở nên chăm chú hơn. Cô tìm kiếm xung quanh xe để đảm bảo xem có thiết bị gì đang phá sóng điện từ hay không, còn Văn thì lẩm nhẩm ghi nhớ lại những nhịp điệu này. Nguyễn Bạch cũng chạy chậm dần lại. Hẳn không như 2 đứa trẻ, mà lại để ý nhiều hơn tới nội dung câu nói của Phạm Viết Phương. Máy ghi âm cũng đã được bật lên.

Cuộc khai chiến của Vương Vũ Hoành đối với Phạm Viết Phương vốn chẳng liên quan gì tới bọn họ, nhưng tình cờ thay, ngồi trên chiếc xe này lại có tới 3 kẻ tò mò.

Mà Phạm Viết Phương, quả thực là nguồn cảm hứng bất tận cho những kẻ tò mò.

Mọi thứ xung quanh lão chưa bao giờ nhàm chán, và đây cũng là lần đầu tiên cả 3 bị thu hút bởi thứ không nhàm chán ấy.

Chỉ cho tới khi, lão ta cất lên câu nói cuối cùng.

- Hồi tất cả những kẻ tự xưng là học trò của Phạm Viết Phương ta! Tao chưa bao giờ nhận học trò. Tao chưa bao giờ coi mình là thầy của bất kỳ ai. Tao chỉ là một con người bằng xương thịt, vô năng và yếu đuối! Nhưng tao sẽ cho chúng mày thấy, lần đầu tiên, và cũng là lần duy nhất trong cuộc đời tầm thường của chúng mày, được tận mắt chứng kiến một kỳ công vĩ đại nhất của một con người! Đời tao cũng đã qua quá nhiều thăng trầm, rồi cũng sẽ phải trở về với cát bụi, nhưng công trình của tao, tao sẽ để lại cho kẻ học trò xứng đáng nhất. Hãy căng tai ra mà lắng nghe, đây là câu đố đầu tiên, duy nhất, và cũng là câu đố cuối cùng mà tao để lại cho tất cả chúng mày!

Khoảnh khắc này, có cảm giác không chỉ Đại Nam Đế quốc, mà khắp cả Đại lục Viễn Đông, tất cả mọi thứ đều im phăng phắc, chỉ để lắng nghe lời lão già ấy nói.

- Hãy đi tìm con bé mặc áo choàng đỏ. Nó nắm giữ chiếc chìa khóa mở ra thế giới mới.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Thiên Tài Xuất Thế

Chương 2: Phải Hãnh Diện Vì Là Người Bình Thường

Chương 3: Phế Vật

Chương 4: Thế Giới Tàn Khốc

Chương 5: Cố Gắng Lên

Chương 6: Đồng Cảm Là Gì?

Chương 7: Ăn Nhẫn Chờ Thời

Chương 8: Thách Đấu

Chương 9: Làm Sao Để Không Bị Đánh Quá Đau

Chương 10: Mong Anh Cứu Mạng

Chương 11: Thấu Quyền

Chương 12: Khách Tới Nhà

Chương 13: Cơm Mẹ Nấu Vẫn Là Ngon Nhất

Chương 14: Bộc Phá Quyền

Chương 15: Nhất Tộc, Nhị Thị, Tam Gia

Chương 16: Sát Nhân Hàng Loạt

Chương 17: Giáo Án

Chương 18: Ngài Pháp Y Phá Án

Chương 19: Câu Đố Của Lão Phương

Chương 20: Luyện Tập

Chương 21: Bi Kịch

Chương 22: Thầy Của Những Người Thầy

Chương 23: Lời Giải Chưa Trọn Vẹn

Chương 24: Người Xưa Đã Sai Rồi!

Chương 25: Nhất Bộ Nhất Quyền

Chương 26: Những Con Cú Chó

Chương 27: Tâm Linh Sư

Chương 28: Cảm Thức Siêu Nhiên

[Chương 29: Bạn Và Thầy.](#)
[Chương 30: Giấc Mơng Đêm Hè](#)
[Chương 31: Lịch Sử Và Ngôn Ngữ](#)
[Chương 32: Xúc Cảm Thiếu Nữ](#)
[Chương 33: Tung Nắm Đắm Về Phía Biển!](#)
[Chương 34: Vệt Phấn Hoa](#)
[Chương 35: Trước Một Cuộc Chiến \(Thượng\).](#)
[Chương 36: Trước Một Cuộc Chiến \(Hạ\).](#)
[Chương 37: Thiên Mệnh](#)
[Chương 38: Đối Giám Thị Khẩn Cấp!](#)
[Chương 39: Hai Chiếc Đũa](#)
[Chương 40: Hải Thành Đệ Nhất Thú Cưng](#)
[Chương 41: Khuyết Nguyệt Triều Quyền](#)
[Chương 42: Ta Chỉ Tự Vệ Thôi Nha](#)
[Chương 43+50% Chiến Lực!](#)
[Chương 44: Đại Phúc Tinh Báo Chí Chiếu Mệnh](#)
[Chương 45: Đều Là Sắt Vụn](#)
[Chương 46: Đại Lực Giả Kim](#)
[Chương 47: Nét Bút Này Xấu Tệ!](#)
[Chương 48: Lời Ta Nói, Ai Lắng Nghe?](#)
[Chương 49: Một Quyền Này, Là Quà Sinh Nhật!](#)
[Chương 50: Vì Sao Ta Lại Hứng Thú Tới Vậy?](#)
[Chương 51: Âm Dương Hoàng Long](#)
[Chương 52: Đồng Thuận!](#)
[Chương 53: Vương Quyền Và Thần Quyền](#)
[Chương 54: Cường Giả Cô Đơn](#)
[Chương 55: Giai Thoại](#)
[Chương 56: Đừng Làm Lớn Chuyện](#)
[Chương 57: Thời Đại Này, Cái Gì Cũng Đưa Lên Mạng](#)
[Chương 58: Có Một Hồng Nhan Tri Kỉ Như Vậy, Thật Tốt Quá!](#)
[Chương 59: Vẫn Là Đừng Làm Lớn Chuyện](#)
[Chương 60: Những Điều Đúng Đắn](#)

[Chương 61: Đế Vương Mua Đất](#)
[Chương 62: Cái Số Con Rệp](#)
[Chương 63: Thế Giới Cống Ngâm](#)
[Chương 64: Phi Thiên Bạt Kiếm](#)
[Chương 65: Kiếm Tên Hỉ Vận, Mà Toàn Mang Về Xui Xẻo](#)
[Chương 66: Đế Vương Mua Đất \(Phần 2\)](#)
[Chương 67: Tạm Biệt Phố Chợ](#)
[Chương 68: Khai Trương](#)
[Chương 69: Đây Mới Thật Sự Là Văn Học!](#)
[Chương 70: Chỉ Cần Nỗ Lực Là Sẽ Đạt Được Tất Cả](#)
[Chương 71: Quỳ Xuống!](#)
[Chương 72: Trẻ Con, Biết Gì! Đi Chỗ Khác Chơi!](#)
[Chương 73: Bi Kịch, Luôn Kéo Theo Bi Kịch](#)
[Chương 74: Những Kẻ Thích Suy Luận](#)
[Chương 75: Phim Bom Tấn, Đều Nhảm Nhí!](#)
[Chương 76: Âm Hành Sứ Giả](#)
[Chương 77: Cứ Luyện Thế Thì Là Vô Địch Sao?](#)
[Chương 78: Âm Hành Sứ Giả](#)
[Chương 79: Thầy Kiên](#)
[Chương 80: Mỗi Cây Mỗi Hoa, Mỗi Nhà Mỗi Cảnh](#)
[Chương 81: Lại Là Một Vụ Âm Sát](#)
[Chương 82: Nói Làm Chi Vương Quyền Phú Quý](#)
[Chương 83: Cần Làm Chi Giới Luật Thanh Quy?](#)
[Chương 84: Sự Thật Chỉ Mình Ta Nhìn Thấy](#)
[Chương 85: Những Bông Hồng Đỏ](#)
[Chương 86: Võ Thuật, Là Âm Dương](#)
[Chương 87: Sự Tầm Thường Của Loài Người](#)
[Chương 88: Một Ván Cờ Với Hai Đời Tiên Đế](#)
[Chương 89: Văn Học, Cũng Là Âm Dương](#)
[Chương 90: Vương Thành Văn, Khá Lắm!](#)
[Chương 91: Hệ Thống Giáo Dục](#)
[Chương 92: Đăng Kí Hết Đi!](#)

[Chương 93: Đẹp Trai, Nhưng Mà Ngu](#)
[Chương 94: Buổi Học Sinh Học Đầu Tiên](#)
[Chương 95: Hai Con Tắc Kè Con](#)
[Chương 96: Vừa Đi Đường, Vừa Giảng Bài](#)
[Chương 97: Giết Người, Không Đơn Giản](#)
[Chương 98: Oan Ưc Quá!](#)
[Chương 99: Thần Trâu Không Thiêng Bằng Tiền](#)
[Chương 100: Truyền Thống](#)
[Chương 101: Kiểm Tra Thực Chiến](#)
[Chương 102: Kinh Nghiệm, Phải Dựa Vào Tích Luỹ Mà Có](#)
[Chương 103: Tiến Bộ](#)
[Chương 104: Huyền Thoại M'Noarr](#)
[Chương 105: Không Có Điểm Yếu?](#)
[Chương 106: Trà Hội](#)
[Chương 107: Bản Hoà Tấu Của Ba Vị Đế Vương](#)
[Chương 108: Kẻ Gìn Giữ Cân Bằng](#)
[Chương 109: Thế Giới](#)
[Chương 110: Lời Thề Bên Dòng Mẫu Hà](#)
[Chương 111: Văn Học Lý Trí](#)
[Chương 112: Hai Suất Cơm, Hai Cốc Nước, Hai Cái Bánh](#)
[Chương 113: Đặc Sản](#)
[Chương 114: Những Con Số](#)
[Chương 115: Đội Số 1](#)
[Chương 116: Ngầu](#)
[Chương 117: Băng Phong Kiếm Khách](#)
[Chương 118: Ý Nghĩa Của Sự Tồn Tại](#)
[Chương 119: Ngài Pháp Y Lại Phá Án](#)
[Chương 120: Lại Trúng?](#)
[Chương 121: Lô Đề Dễ Làm Hư Người](#)
[Chương 122: Kết Quả Lô Đề](#)
[Chương 123: Vọng Cổ Hương](#)
[Chương 124: Nuôi Dạy Như Thế Nào Vậy?](#)

[Chương 125: Hộ Vệ](#)
[Chương 126: Bình Nguyên Tri Thức](#)
[Chương 127: Bài Tập Sinh Tồn](#)
[Chương 128: Trảm Long Dao](#)
[Chương 129: Địa Long Nữ Chúa](#)
[Chương 130: Âm Dương Địa Long](#)
[Chương 131: Hủy Bước Vào Đó, Và Nhìn Thẳng Vào Cái Chết](#)
[Chương 132: Nhân Sinh Đổi Mới](#)
[Chương 133: Đời Không Đơn Giản](#)
[Chương 134: Tới Tận Cửa](#)
[Chương 135: Tranh Luận Kiểu Vương Thành Văn](#)
[Chương 136: Hiện Tại Cũng Vậy, Sau Đây Cũng Thế](#)
[Chương 137: Đặt Cước](#)
[Chương 138: Chiến Thần](#)
[Chương 139: Đi Theo Ta](#)
[Chương 140: Có Đáng Không?](#)
[Chương 141: Đào Mộ](#)
[Chương 142: Mở Đường Máu](#)
[Chương 143: Hạm Đội Số 7](#)
[Chương 144: Gia Tộc](#)
[Chương 145: Kẻ Thù Của Kẻ Thù Là Bạn](#)
[Chương 146: Đoán Thử Xem](#)
[Chương 147: Ai Mới Có Quyền Phẫn Nộ](#)
[Chương 148: Là Trần Thịnh](#)
[Chương 149: Kẻ Đơn Độc](#)
[Chương 150: Tiểu Hải Vương](#)
[Chương 151: Trẻ Đi Lạc](#)
[Chương 152: Tiến Hay Lùi](#)
[Chương 153: Người Giữ Cửa](#)
[Chương 154: Tiến Về Phía Trước](#)
[Chương 155: Đuổi Bắt](#)
[Chương 156: Huyệt Của Đất](#)

[Chương 157: Kẻ Múa Rối](#)
[Chương 158: Bản Đồ](#)
[Chương 159: Nghìn Cánh Anh Đào Bay Trong Gió Xuân](#)
[Chương 160: Mạnh, Nhưng Không Đáng Sợ](#)
[Chương 161: Hắc Y Hội](#)
[Chương 162: Tưởng Tượng Của Ta](#)
[Chương 163: Nghiền Áp](#)
[Chương 164: Cường Giả Đích Thực](#)
[Chương 165: Lời Đáp Trả](#)
[Chương 166: Ném Con Xuống Đất](#)
[Chương 167: Lấy Cho Chị Cái Roi](#)
[Chương 168: Mời Nhử](#)
[Chương 169: Một Nỗ Lực Của Loài Người Để Giải Thích Thế Giới](#)
[Chương 170: Thực Tại Mông Lưng](#)
[Chương 171: Hạnh Phúc, Nghe Thật Đơn Giản](#)
[Chương 172: Trí Nhớ Của Thầy Không Tốt](#)
[Chương 173: Dòng Sông Băng Giá](#)
[Chương 174: Thánh Nữ](#)
[Chương 175: Nhập Gia Tuỳ Tục](#)
[Chương 176: Tìm Kiếm](#)
[Chương 177: Kế Hoạch Của Linh](#)
[Chương 178: Tiến Cử](#)
[Chương 179: Quà Tặng](#)
[Chương 180: Trao Đổi](#)
[Chương 181: Kim Kê](#)
[Chương 182: Giả Kim Và Dịch Học](#)
[Chương 183: Dòng Chảy Vạn Vật](#)
[Chương 184: Ngôi Sao Sáng Giá](#)
[Chương 185: Kim Kê Cước](#)
[Chương 186: Đấu Địa Mạch](#)
[Chương 187: Trường Học Đêm Khuya](#)
[Chương 188: Khách Của Bắc Hoàng](#)

[Chương 189: Để Ta Tự Trả Lời](#)
[Chương 190: Mảnh Đất Linh Hồn](#)
[Chương 191: Hoàng Long Hoả Phụng](#)
[Chương 192: Nam Có Âm Dương, Bắc Có Ngũ Hành](#)
[Chương 193: Đại Nam Thần Khí](#)
[Chương 194: Công Phá](#)
[Chương 195: Vật Chất Sơ Khai](#)
[Chương 196: Thế Giới Của Kwaruh](#)
[Chương 197: Thiên Kiếp... Đã Tan!](#)
[Chương 198: Khoảnh Khắc Hoàng Kim](#)
[Chương 199: Công Nhân Tự Kháng](#)
[Chương 200: Sự Kiện Sắp Tới](#)
[Chương 201: Chuyển Giao Thế Hệ](#)
[Chương 202: Ngôi Trường Khốn Khổ](#)
[Chương 203: Tuyển Thủ Bất Đắc Dĩ](#)
[Chương 204: Em Chào Các Anh!](#)
[Chương 205: Đôi Mắt](#)
[Chương 206: Thép Ngọc](#)
[Chương 207: Về Văn Cho Kiếm](#)
[Chương 208: Sinh Lão Bệnh Tử](#)
[Chương 209: Con Người Cần Có Thọ Mệnh](#)
[Chương 210: Những Kẻ Kì Lạ](#)
[Chương 211: May Quá](#)
[Chương 212: Ikazuchi - Sấm Sét!](#)
[Chương 213: Anh Chàng Giữ Trẻ](#)
[Chương 214: Quan Sát Chiến Thuật](#)
[Chương 215: Những Sợi Tơ Nhện](#)
[Chương 216: Đạo Diễn Và Người Đẹp](#)
[Chương 217: Từ Quảng Trí](#)
[Chương 218: Đấu Giá Chuyên Nghiệp](#)
[Chương 219: Cực Phẩm Thần Kiếm!](#)
[Chương 220: Lời Nguyên Nghìn Năm](#)

[Chương 221: Vì Tương Lai Con Em Chúng Ta](#)
[Chương 222: ... Đập Chết Cha Con Em Chúng Nó!](#)
[Chương 223: Lời Hiệu Triệu](#)
[Chương 224: Ông Nay Tiêu Rồi](#)
[Chương 225: Phụ Nữ Đáng Sợ](#)
[Chương 226: Mạnh Được Yếu Thua](#)
[Chương 227: "Đồng Đội" Và "Bạn Bè"](#)
[Chương 228: Ghen Ăn Tức Ở](#)
[Chương 229: Một Cước](#)
[Chương 230: Em Không Sao, Cám Ơn Thầy](#)
[Chương 231: Toàn Là Con Ông Cháu Cha](#)
[Chương 232: Rốt Cuộc](#)
[Chương 233: Đồng Tâm Đoàn Kết](#)
[Chương 234: Gặp Gỡ Tình Cờ](#)
[Chương 235: Thiên Tài Giang Hạ](#)
[Chương 236: Vũ Hải Phong](#)
[Chương 237: Những Cái Bắt Tay](#)
[Chương 238: Múa Rồng!](#)
[Chương 239: Phô Trương Quá](#)
[Chương 240: Ngày Thi Đầu Tiên](#)
[Chương 241: Phân Tích Điểm Số](#)
[Chương 242: Hải Phong Xuất Chiến \(Phần 1\)](#)
[Chương 243: Hải Phong Xuất Chiến \(Phần 2\)](#)
[Chương 244: Văn, Vào Sân](#)
[Chương 245: Kinh Ngự, Chiến Thắng](#)
[Chương 246: Triệt Hạ Bắt Đầu](#)
[Chương 247: Lá Mặt Lá Trái](#)
[Chương 248: Nội Ứng](#)
[Chương 249: Những Kẻ Đi Đêm](#)
[Chương 250: Hoa Ghen Thua Thảm](#)
[Chương 251: Át Chủ Bài Và Tay Đập Thứ 4](#)
[Chương 252: Vương Thành Văn Đấu Vương Thế Kiệt](#)

[Chương 253: Vương Thành Văn Đấu Vương Thế Kiệt \(Phần 2\)](#)
[Chương 254: Chủ Lực Đối Đầu](#)
[Chương 255: Tay Đập Thứ 9](#)
[Chương 256: Chạy!!!!](#)
[Chương 257: Tình Hình Khó Khăn](#)
[Chương 258: Cú Ném Cuối Cùng](#)
[Chương 259: Đợt Thi Thứ 2](#)
[Chương 260: Cả Làng Đều Vui](#)
[Chương 261: Giúp Người Ta Toả Sáng](#)
[Chương 262: Triết Lý Sang Đường](#)
[Chương 263: Nhà Hàng Bình Ổn Giá](#)
[Chương 264: Em Nghĩ Là Thầy Nhầm Rồi](#)
[Chương 265: Thiên Mệnh \(2\)](#)
[Chương 266: Những Vụ Trộm](#)
[Chương 267: Nghi Thức](#)
[Chương 268: Tất Cả Cùng Chết](#)
[Chương 269: Bức Tranh Của Thanh Phong](#)
[Chương 270: Dầu Ấm Hồng Liên](#)
[Chương 271: Tình Hình Phức Tạp](#)
[Chương 272: Bắt Đầu Hành Động](#)
[Chương 273: Khẩu Hiệu Vu Vơ](#)
[Chương 274: Ta Đến Đòi Người](#)
[Chương 275: Kính Hoa Thuỷ Nguyệt](#)
[Chương 276: Nỗi Sợ Hãi](#)
[Chương 277: Cạn Bã](#)
[Chương 278: Vũ Hải Phong Trở Lại](#)
[Chương 279: Bão Tới](#)
[Chương 280: Huyền Thoại Ra Đời](#)
[Chương 281: Khai Thác](#)
[Chương 282: Những Con Quái Vật](#)
[Chương 283: Cảm Giác Chiến Thắng](#)
[Chương 284: Hông! Hông!](#)

[Chương 285: Thâu Tóm Thị Trường](#)
[Chương 286+3 Chữ Kinh Hoàng](#)
[Chương 287: Nghệ Thuật Nhân Tâm](#)
[Chương 288: Lại Chi Tự Vệ](#)
[Chương 289: Thính Giả Khó Tính](#)
[Chương 290: Chuyện Xưa Mà Chi Tiết Quá](#)
[Chương 291: Tiễn Bạn Qua Sông](#)
[Chương 292: Hi Vọng Trong Đêm](#)
[Chương 293: Thí Sinh Ngợ Ngáo](#)
[Chương 294+8 Chiêu Cơ Bản](#)
[Chương 295: Kẻ Tái Tạo Gió](#)
[Chương 296: Thần Kê Lạc Thoái](#)
[Chương 297: Giết Người Là Không Tốt](#)
[Chương 298: Cam Bẫy](#)
[Chương 299: Nằm Im Trên Mặt Đất](#)
[Chương 300: Hậu Duệ Đơn Độc](#)
[Chương 301: Âm Mưu Thầm Lặng](#)
[Chương 302: Mẹ Em Có Dạy...](#)
[Chương 303: Kích Động Thì Dễ, Can Ngăn Thì Khó](#)
[Chương 304: Một Câu Hỏi Khó](#)
[Chương 305: Lắm Tiền Chơi Bi](#)
[Chương 306: Thần Phong Thịnh Yển](#)
[Chương 307: Một Đêm Mưa Nhiều Năm Về Trước](#)
[Chương 308: Trà Đạo Của Mỗi Người](#)
[Chương 309: Nhành Cây Trong Bão](#)
[Chương 310: Tín Nhiệm Và Đề Phòng](#)
[Chương 311: Sách Đọc Ngàn Lần, Hơn Ngàn Quyển Sách](#)
[Chương 312: Vương Thành Văn Cuồng Nộ \(Phần 1\)](#)
[Chương 313: Vương Thành Văn Cuồng Nộ \(Phần 2\)](#)
[Chương 314: Đập Vũ Hải Phong](#)
[Chương 315: Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Khách](#)
[Chương 316: Chuyện Gia Đình](#)

[Chương 317: Bão Tố Quét Qua](#)
[Chương 318: Triết Lý Quân Sự](#)
[Chương 319: Lộn Xộn Quá Đi](#)
[Chương 320: Kịch Hay Sắp Tới](#)
[Chương 321: Em Là Người Nhân Từ \(Phần 1\)](#)
[Chương 322: Kế Hoạch 200 Năm](#)
[Chương 323: Em Là Người Nhân Từ \(Phần 2\)](#)
[Chương 324: Em Là Người Nhân Từ \(Phần 3\)](#)
[Chương 325: Em Là Người Nhân Từ \(Phần 4\)](#)
[Chương 326: Tranh Giành Công Trạng](#)
[Chương 327: Nạn Nhân Cuối Cùng](#)
[Chương 328: Những Ngày Mưa Dài](#)
[Chương 329: Kẻ Không Ai Ngờ Tới](#)
[Chương 330: Những Ngày Mưa Dài \(Phần 2\)](#)
[Chương 331: Lại Là Câu Nói Ấy](#)
[Chương 332: Người Thầy Khốn Khổ](#)
[Chương 333: Rạch Mặt Ăn Vạ](#)
[Chương 334: Bữa Tiệc Tất Niên](#)
[Chương 335: Bác Xin Lỗi Cháu Đi](#)
[Chương 336: Quỳ Là Phương Thức Vô Cùng Hiệu Quả](#)
[Chương 337: Sáu Tháng Điều Tra](#)
[Chương 338: Giao Thừa Của Đế Vương](#)
[Chương 339: Cái Quái Gì Thế Này?!](#)
[Chương 340: Đều Là Vô Nghĩa?](#)
[Chương 341: Đang Cần Nhân Lực](#)
[Chương 342: Hời Kẻ Lạ Mặt, Người Là Ai?](#)
[Chương 343: Chửi Cả Nam Đế](#)
[Chương 344: Ra Biển](#)
[Chương 345: Đi Săn Hay Bị Săn](#)
[Chương 346: Gửi Gắm](#)
[Chương 347: Chợ Đen](#)
[Chương 348: Sáng Dạ Lên Coi!](#)

[Chương 349: Kền Kền Ăn Xác](#)
[Chương 350: Sa Đọa](#)
[Chương 351: Thuê Người](#)
[Chương 352: Mưa Phùn Lất Phất](#)
[Chương 353: Chửi Nhau Cấp Quốc Tế](#)
[Chương 354: Kẻ Thức Thời Mới Là Trang Tuấn Kiệt](#)
[Chương 355: Kế Hoạch 200 Năm \(Phần 2\)](#)
[Chương 356: Đồng Cảm Là Gì? \(Phần 2\)](#)
[Chương 357: Cuộc Đối Thoại](#)
[Chương 358: Khung Cửa Đóng Kín](#)
[Chương 359: Ta Là Con Trai Người!](#)
[Chương 360: Khai Màn](#)
[Chương 361: Khai Màn \(Phần 2\)](#)
[Chương 362: Xử Bẩn, Chứ Không Treo Cổ](#)
[Chương 363: Sự Thật Bị Bỏ Qua](#)
[Chương 364: Địa Long Xuất Trận](#)
[Chương 365: Một Cơn Rùng MÌNH](#)
[Chương 366: Thà Người Tụng Niệm Cho Mình Ta](#)
[Chương 367: Lại Drama Gia Đình](#)
[Chương 368: Lời Nguyên Của Người Chết](#)
[Chương 369: Giờ Hẹn](#)
[Chương 370: Chẳng Theo Phe Ai Cả](#)
[Chương 371: Giới Hạn Định Nghĩa Con Người](#)
[Chương 372: Sĩ Vả Đã Đủ Chưa?](#)
[Chương 373: Tiếp Tục Những Suy Luận Hại Não Của Thầy Thạo](#)
[Chương 374: Chuyện Của Takaki](#)
[Chương 375: Giảng Lâm](#)
[Chương 376: Thần Phật Không Thiên Vị Bất Kỳ Ai](#)
[Chương 377: Sự Thật Bị Bỏ Qua \(Phần 2\)](#)
[Chương 378: Bãi Cát](#)
[Chương 379: Cánh Cổng](#)
[Chương 380: Thung Lũng Sa Li Khan](#)

[Chương 381: Thung Lũng Sa Li Khan \(Phần 2\)](#)
[Chương 382: Con Sói](#)
[Chương 383: Nhân Tố Bí Ẩn](#)
[Chương 384: Nuôi Ong Tay Áo](#)
[Chương 385: Đau Đớn](#)
[Chương 386: Thiên Khải](#)
[Chương 387: Con Rối Của Thần](#)
[Chương 388: Thiên Địch](#)
[Chương 389: Cội Nguồn Của Vương Tộc](#)
[Chương 390: Hi Vận Cũng Là Họa Vận](#)
[Chương 391: Hồi Hợt](#)
[Chương 392: Đắc Tội Hơi Nhiều](#)
[Chương 393: Công Lý Luôn Giành Chiến Thắng](#)
[Chương 394: "Trảm Không"](#)
[Chương 395: Bí Mật Của Một Trận Đại Chiến](#)
[Chương 396: Khoảnh Khắc Âm Ảnh](#)
[Chương 397: Bước Qua Một Bước Xem](#)
[Chương 398: Vẫn Nhớ Lời Tao Dạy Sao?](#)
[Chương 399: Nỗi Sợ Hãi, Và Sự Tàn Nhẫn](#)
[Chương 400: Thiên Tài Và Người Bình Thường \(Hết Quyển 1\)](#)
[Chương 401: Hành Trình Của Phù Thủy Đỏ](#)
[Chương 402: Một Sách Và Phù Thủy](#)
[Chương 403: Shadow Runner](#)
[Chương 404: Sau 3 Năm](#)
[Chương 405: Phép Thuật](#)
[Chương 406: Ở Lại Dùng Cơm](#)
[Chương 407: Bất Tử Đại Nhân](#)
[Chương 408: Phi Yến](#)
[Chương 409: Ngôi Mộ Số 12 028](#)
[Chương 410: Cánh Cổng Địa Ngục](#)
[Chương 411: Tình Yêu Bất Diệt](#)
[Chương 412: Phá Giải Ngôn Ngữ Chết](#)

[Chương 413: Dòng Sông Cội Nguồn](#)
[Chương 414: Bảo Gì Ấy Nhỉ](#)
[Chương 415: Ấn Tượng Sai Lầm](#)
[Chương 416: Hẹn Mai Gặp Lại](#)
[Chương 417: Ngăn Gọn Dễ Hiểu](#)
[Chương 418: Hội Nghị Đêm Khuya](#)
[Chương 419: Học Trò Của Thầy Phươg](#)
[Chương 420: Ở Lại Dừng Cơm \(Phần 2\)](#)
[Chương 421: Có Gì Hay Ho](#)
[Chương 422+2 Cái Ốp Đèn Pha](#)
[Chương 423: Cuộc Chiến Nhỏ Nhoi](#)
[Chương 424: Thời Đại Của Runner \(Phần 1\)](#)
[Chương 425: Thời Đại Của Runner \(Phần 2\)](#)
[Chương 426: Có Bom](#)
[Chương 427: Thích Thì Chiều](#)
[Chương 428: Vũ Điệu Của Phù Thủy Đỏ](#)
[Chương 429: Khao Khát Tối Cao](#)
[Chương 430: Tao Rất Tiếc](#)
[Chương 431: Ở Lại Dừng Cơm \(Phần 3\)](#)
[Chương 432: Họ Hoàng Kén Rể](#)
[Chương 433: Xảo Diệu, Nhưng Liều Lĩnh](#)
[Chương 434: Tử Tế Là Đỉnh Cao Của Sự Khinh Bĩ](#)
[Chương 435: Cho Mượn Cây Bút](#)
[Chương 436: Lạc Thiên Bộc Bố](#)
[Chương 437: Người Trong Giang Hồ](#)
[Chương 438: Cái Ác Trần Trụi \(Thượng\)](#)
[Chương 439: Cái Ác Trần Trụi \(Hạ\)](#)
[Chương 440: Oan Gia Ngõ Hẻm](#)
[Chương 441: Hiệp Hội Khoa Học](#)
[Chương 442: Hiệp Hội Khoa Học \(Phần 2\)](#)
[Chương 443: Ai Rồi Cũng Thay Đổi](#)
[Chương 444: Tiểu Diện](#)

[Chương 445: Qua Lại](#)
[Chương 446: Kẻ Mang Tai Ương](#)
[Chương 447: Lại Khó Xử](#)
[Chương 448: Cho Mượn Cây Bút \(Phần 2\)](#)
[Chương 449: Trách Nhiệm Người Thầy](#)
[Chương 450: Rất Tinh Và Đẹp Trai](#)
[Chương 451: Bạn Cũ Năm Xưa](#)
[Chương 452: Vào Cửa](#)
[Chương 453+7 Phạm Nhân](#)
[Chương 454+7 Sự Ngu Xuẩn Của Loài Người](#)
[Chương 455: Hận Thù Nhỏ Nhoi](#)
[Chương 456: Một Thế Giới Mới](#)
[Chương 457: Hồng Vân Hội](#)
[Chương 458: Hết Thức Ăn](#)
[Chương 459: Giá Trị Đào Lộn](#)
[Chương 460: Không Gian Tưởng Tượng](#)
[Chương 461: Bàn Luận Nhân Sinh](#)
[Chương 462: Nhiệm Vụ Đầu Tiên](#)
[Chương 463: Những Chuyện Vô Nghĩa](#)
[Chương 464: Cuộc Chiến Trí Tuệ](#)
[Chương 465: Lòi Mặt Chuột](#)
[Chương 466: Vu Vơ Trò Chuyện](#)
[Chương 467: Anh Không Đặc Biệt Hơn Bất Cứ Ai](#)
[Chương 468: Không Được Đốt Lửa Trong Rừng](#)
[Chương 469: Cú](#)
[Chương 470: Cường Giả Đối Chiến](#)
[Chương 471: Người Thủ Hộ Của Rừng](#)
[Chương 472: Con Rối Của Thần \(Phần 2\)](#)
[Chương 473: Một Ngày Của Vương Thành Văn](#)
[Chương 474: Bí Mật Tày Trời](#)
[Chương 475: Miếng Mồi Hấp Dẫn](#)
[Chương 476: Dòng Thời Gian](#)

[Chương 477: Thức Tỉnh](#)
[Chương 478: Lời Khen Thật Lòng](#)
[Chương 479: Pháp Thuật Đấu Vu Thuật](#)
[Chương 480: Nhiệt Tình Và Ngu Dốt](#)
[Chương 481: Hỏa Ngục](#)
[Chương 482: Vương Thành Văn Bực Bội](#)
[Chương 483: Rác Cũng Cần Thiết](#)
[Chương 484: Thiên Mệnh Chi Âm](#)
[Chương 485: Giải Đỗ](#)
[Chương 486: Truy Tung Bí Thức](#)
[Chương 487: Âm Mưu Chồng Chéo](#)
[Chương 488:Ồ! Ra Vậy.](#)
[Chương 489: Đường Đường Chính Chính](#)
[Chương 490: Kì Tài](#)
[Chương 491: Sâm La Vạn Tượng](#)
[Chương 492: Gió Xanh Mây Đỏ](#)
[Chương 493: Khao Khát Thuần Khiết](#)
[Chương 494: Vũ Trụ Nhị Phân](#)
[Chương 495+3 Tầng Thế Giới](#)
[Chương 496: Ngao Ngán Cuộc Đời](#)
[Chương 497: Rồng Vàng Quấn Thân](#)
[Chương 498: Niềm Tin Tuyệt Đối](#)
[Chương 499: Đến Chó Còn Không Bằng](#)
[Chương 500: Nhiệt Huyết Tuổi Trẻ](#)
[Chương 501: Lời Hứa Của Phạm Viết Phương](#)
[Chương 502: Vua Biển Cả](#)
[Chương 503: Hải Nam Phật Thủ](#)
[Chương 504+13 Con Rồng Vàng](#)
[Chương 505: Người Cũng Lên Đi](#)
[Chương 506: Bóng Tối](#)
[Chương 507: Một Lão Già, Và Một Đế Quốc](#)
[Chương 508: Câu Đỗ Cuối Cùng](#)